Tác giả: Vạn Lị Tháp

Edit: Thư

Em gái trời Giáng

3 tuổi rưỡi

Em gái trời giáng ba tuổi rưỡi

Vạn Lị Tháp

Trời Ban Muội Muội Ba Tuổi Rưỡi

Vạn Lị Tháp

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Xuyên Không, Trọng Sinh, Nữ Phụ, Sủng
EM GÁI TRỜI GIÁNG BA TUỔI RƯỠI

⚡ Tác giả: Vạn Lị Tháp

⚡ Thể loại: Hiện đại, trùng sinh, ngọt sủng, xuyên sách, chữa lành, giới nhà giàu, HE

⚡ Số chương: 126 chương + 4 ngoại truyện

GIỚI THIỆU

Nhà họ Tần giàu sang ở Yến Kinh có bộ gen ưu tú mà bao người ao ước.

Ông Tần: Trùm tài chính tiền tỉ.

Bà Tần: Ảnh hậu tam Kim nổi tiếng.

Cậu cả: Bàn tay vàng giới đầu tư.

Cậu hai: Idol hót hòn họt trong nhóm nhạc nam.

Cậu ba: Tuyển thủ eSports quốc gia.

May mắn làm sao khi gia đình họ còn có một cục cưng bé tẹo teo

mềm mại như bông, tên là Miên Miên, là cô em gái được ba ông anh rất gì và này nọ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Thế rồi tai vạ ập đến, em gái lên ba thì mất đột ngột.

Từ đó, năm người nhà họ Tần rơi xuống vực sâu, đau khổ tột cùng, oán hận lẫn nhau.

Mãi đến một ngày nọ, có một cục bông mềm ngồi trên chiếc ghế làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Tần thị, em gái mặc váy đã về rồi!

*

Miên Miên sống lại là một cô tiên nhỏ được chuyển kiếp xuống hạ giới.

Cô bé nhìn lén sổ ghi chép mọi việc dưới nhân gian, sợ hãi nhận ra mọi người trong nhà tưởng như sẽ có một tương lai sáng lạn, lại dần lệch lối sau sự ra đi bất ngờ của cô, không ai có thể sống đến cuối cùng.

Thì ra nhiệm vụ của cô sau khi chuyển kiếp đến nhân gian là cứu vớt gia đình đang ở bờ vực sụp đổ.

Sau khi Miên Miên trở về.

Ba Tần vốn sẽ mắc bệnh ung thư do uống quá nhiều rượu, giờ đắm chìm trong việc đi dạo công viên cùng con gái cưng.

Mẹ Tần bị trầm cảm nặng mà từ bỏ nghề diễn, cũng quay trở lại phim trường và đạt đến đỉnh cao mới trong sự nghiệp.

Ba anh em ngày càng bỏ bê công việc cũng trở thành—

Cậu ba họ Tần: "Hôm nay đến phiên em đưa em gái đi nhà trẻ."

Cậu hai họ Tần: “Miên Miên từng nói thích con Ferrari của anh hai, mỗi tuần phải đi ít nhất ba lần phải không?”

Cậu cả họ Tần: “Hai đứa mày im lặng, đến bản thân còn chưa lo xong đâu, hôm nay Miên Miên ngồi xe của anh.”

Miên Miên: Các anh thích tranh giành tình cảm như thế thì giải quyết thế nào QAQ. (biểu tượng mặt khóc)

[Lời nói đầu: Gia đình hàn gắn, nữ chính có couple tình cảm]

Từ khóa tìm kiếm: Nhân vật chính: Miên Miên, Thanh Hành | Nhân vật phụ: góp nhặt từ | Cái khác: Mở rộng từ .

(Thư: Chỗ này mình cũng không rõ đây có phải 2 bộ khác của tác giả không nên tạm edit thế, bạn độc giả nào biết có thể comment cho mình tham khảo với nhé.)

Một câu giới thiệu ngắn: Em gái cả nhà cưng chiều sống lại!

Ý chính: Đánh mất mà tìm được lại, ấm áp chữa lành, hàn gắn gia đình đáng lẽ sẽ tan vỡ.

Mục lục

- Chương 1: Chương 1
- Chương 2: Chương 2
- Chương 3: Chương 3
- Chương 4: Chương 4
- Chương 5: Chương 5
- Chương 6: Chương 6
- Chương 7: Chương 7
- Chương 8: Chương 8
- Chương 9: Chương 9
- Chương 10: Chương 10
- Chương 11: Chương 11
- Chương 12: Chương 12
- Chương 13: Chương 13
- Chương 14: Chương 14
- Chương 15: Chương 15
- Chương 16: Chương 16
- Chương 17: Chương 17
- Chương 18: 18: Chương 17-2 2
- Chương 19: 19: Chương 18 1
- Chương 20: 20: Chương 18-2
- Chương 21: 21: Chương 19
- Chương 22: 22: Chương 20
- Chương 23: 23: Chương 21
- Chương 24: 24: Chương 22
- Chương 25: 25: Chương 23
- Chương 26: Tần Mục Dã sợ hãi: "…Ba?"
- Chương 27: Cậu ôm chặt, bảo vệ bé con: Ba, ba muốn làm gì?
- Chương 28: Kết quả xét nghiệm ADN cha con lên đến 99.99%
- Chương 29: Ba uống trà đi, uống trà sẽ không buồn ngủ nữa ~
- Chương 30: Cậu bé nhẹ nhàng thổi bàn tay ửng đỏ của Miên Miên

- Chương 31: Ở đâu lòi ra thằng đòi làm anh trai của Miên Miên thế này!
- Chương 32: Miên Miên muốn cầm tiền của chính mình đi mua quà cho anh ba
- Chương 33: Chú hư, không được phép đánh anh ba của con!
- Chương 34: Chúc mừng sinh nhật anh Tiêu Nhiên, chúc anh luôn luôn vui vẻ
- Chương 35: Ngoại trừ em gái, chưa từng có ai tặng giày cho cậu
- Chương 36: Bánh bao nhỏ nhón chân, thơm cậu một cái thật mạnh
- Chương 37: Nhìn Miên Miên ăn cưng quá, muốn bắt về nuôi ghê
- Chương 38: #QMY đào hố em gái# #Tình anh em plastic#
- Chương 39: Ba lên hot search? Đúng là người đàn ông vô đạo đức!
- Chương 40: Quả đấm nhỏ của bé con hướng đến ông chú hư
- Chương 41: Mới ba tuổi rưỡi mà em gái đã biết trêu hoa ghẹo nguyệt rồi?!
- Chương 42: Tần Tiêu Nhiên xoắn xuýt: Cậu nên dắt tay hay bế bé đây?
- Chương 43: Bé con dám vô lễ với lão đại, lớn lên nhất định sẽ hối hận
- Chương 44: Chuyến đi Hokkaido: Rải đường cùng đối thủ cũ
- Chương 45: Bên các con náo nhiệt ầm ĩ, bên ba hư lại chẳng có gì
- Chương 46: Anh em Tần gia cùng người ba ma vương đều tới!
- Chương 47: Tỷ phú Tần, con gái bác rơi rồi!
- Chương 48: Sống mũi cay cay, ba Tần phải yêu con gái lắm đấy!
- Chương 49: Đại ma vương, anh… siêu siêu đẹp trai
- Chương 50: Cô bé khóc to: Các cô chú đúng là không có tình người!!
- Chương 51: Miên tổng bá đạo và cô vợ nhỏ lai Tây
- Chương 52: Ha ha ha ha đúng chuẩn Tần đỉnh lưu!
- Chương 53: Miên Miên cướp hết măng ở ngọn núi này rồi
- Chương 54: Một phú bà avatar Peppa Pig đang theo đuổi Nhiên Thần!

- Chương 55: Đây là phú bà của tao, mày mơ gì ở đây hả!
- Chương 56: Khi nào sinh con gái, nhất định tôi sẽ dắt con bé đi đắp người tuyết
- Chương 57: Sau này ba già rồi, không đủ tiền nuôi Miên Miên nữa thì phải làm sao
- Chương 58: Thơm lên cằm ba ba
- Chương 59: CP ba con ngọt quá
- Chương 60: Bé con đứng trên chân của ba để nhảy điệu Valse
- Chương 61: Anh hai chẳng đáng tin tí nào, Miên Miên phải tự mình ra tay
- Chương 62: Ba hư xấu hổ nên không dám khiêu vũ cùng Miên Miên
- Chương 63: Ba ngốc quá, ba nhảy sai hết các bước rồi
- Chương 64: Cậu phải tạm gác đam mê bán xiên nướng vì sự nghiệp ca hát
- Chương 65: Ước nguyện của Miên Miên là gì?
- Chương 66: Công chúa nhỏ của ba, ba nhớ con nhiều lắm
- Chương 67: Miên Miên muốn tặng quà năm mới cho ai?
- Chương 68: Có vẻ em gái cậu rất thích Thanh Hành nhà anh đấy!
- Chương 69: Bé heo thối này, em chẳng yêu anh gì cả
- Chương 70: Anh Tiêu Nhiên, Miên Miên ngã bây giờ
- Chương 71: Tần Miên Miên, em nặng như trăm cân ấy
- Chương 72: Cả nhà heo Peppa sắp bị em ăn sạch rồi!
- Chương 73: A Dã, chăm sóc tốt Miên Miên, không được đi sai đường
- Chương 74: Anh sai rồi, anh không nên hung dữ với em, đừng khóc
- Chương 75: Miên Miên không muốn anh Hoài Dữ bị bắt đâu
- Chương 76: Ti Mệnh dịch chuyển tức thời, anh ba bị dọa sợ suýt ngã xuống đất
- Chương 77: Thiếu niên hất cằm: Quái vật hả, có phải giống tôi đây không?
- Chương 78: Đời này, hãy để Miên Miên bảo vệ anh!
- Chương 79: Vì Miên Miên, lão đại xuất chiêu xử lý người phàm
- Chương 80: Anh Thanh Hành, chúc anh năm mới vui vẻ

- Chương 81: Ôi đệch, trong gia đình này ngay cả con chó cũng có địa vị cao hơn cậu!
- Chương 82: Không nói nhiều, cậu là em trai của tôi, phải gọi tôi là anh
- Chương 83: Con bé heo thối này lén mở Weibo nhá @Bé Miên Miên
- Chương 84: Vận khí của anh Hoài Dữ bị trộm mất
- Chương 85: Giám đốc Tần đưa tiểu tổng tài bá đạo Miên Miên đi làm cùng
- Chương 86: Cô bé này được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng
- Chương 87: Đây không phải hai cha con tai tinh sao, hóa ra là người quen cũ à
- Chương 88: Nghĩ cách để tách Miên Miên khỏi anh cả
- Chương 89: # Đại thiếu gia họ Tần vi phú bất nhân # leo lên hot search. SEPTEMBER 17, 2022
- Chương 90: Em gái còn bẻ măng với anh, mấy con gấu trúc sẽ chết đói đấy. SEPTEMBER 24, 2022
- Chương 91: Tần Mục Dã đen mặt: Ai làm, nói anh biết
- Chương 92: Tần đỉnh lưu đang cố ăn cơm cứng của em gái đấy à?
- Chương 93: Vận khí trở về nên trông anh Hoài Dữ đẹp trai hơn nhiều đấy ạ
- Chương 94: Mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, Miên Miên lên bốn tuổi
- Chương 95: Anh cả và anh ba bí ẩn của bé con lên sóng!
- Chương 96: Hải vương trường mầm non, bậc thầy bưng nước Miên Miên comeback
- Chương 97: Chính thất giá lâm, đúng là kẻ hủy diệt vở Tu La Tràng mầm non!
- Chương 98: Anh Tiêu Nhiên không thích Miên Miên làm vậy đúng không?
- Chương 99: Đây là cục cưng của chúng tôi, người nào dám đụng người đó xác định
- Chương 100: Dựa hơi em gái đỉnh lưu, lượng fan của Nhiên thần tăng vọt

- Chương 101: Miên Miên sốc: Con trai mà là mẹ ạ?
- Chương 102: Anh trai không thể vào đội tuyển quốc gia, Miên Miên tức phát khóc
- Chương 103: Chân trái vấp chân phải, bé con ngã trên mặt đất
- Chương 104: "Cho chú kéo tóc một cái!"
- Chương 105: Mọi người ở đây đều thơm nhau, Miên Miên lại chẳng có ai cả
- Chương 106: Tôi không muốn tương lai cậu em này trở thành em rể của tôi
- Chương 107: Đi thăm ban, phú bà Miên Miên mời khách
- Chương 108: Em gái Hải Vương lại lén cưa đổ biên kịch rồi?
- Chương 109: Mẹ ngã rồi, nhiều máu lắm, huhuhuhu
- Chương 110: Miên Miên nghiêng đầu ra ngoài: Anh họ, anh đến rồi!
- Chương 111: Miên Miên vận dụng ngôn ngữ trà xanh, chém người không dao!
- Chương 112: Áo bông nhỏ thơm thơm: Ba đừng tủi thân mà
- Chương 113: Ba buộc phải từ chức, ba sẽ chơi cùng Miên Miên mỗi ngày
- Chương 114: Ba sa sút, đỉnh lưu Miên Miên mukbang kiếm tiền
- Chương 115: Phá sản, bị đuổi, bé con không còn nơi nào để ở nữa rồi
- Chương 116: Bé con dọn vào lâu đài trong mơ của mọi cô gái
- Chương 117: Bánh bao nhỏ hẹn hò, ông ba già ăn giấm!
- Chương 118: Vòng eo sexy của Miên Miên dưới lớp áo tắm lên sóng trực tiếp
- Chương 119: Ước mơ của bé con bốn tuổi là gì?
- Chương 120: 《 Cuộc sống đời thường của những người đàn ông》 chuyến đi đến Úc
- Chương 121: Đỉnh lưu nóng nảy đại chiến với hải âu và thất bại thảm hại
- Chương 122: Ba và anh trai cùng bảo vệ cô bé
- Chương 123: Đáng yêu quá mức: Miên Miên và lạc đà Alpaca ~
- Chương 124: Anh … có lẽ là hôn phu của em đấy?
- Chương 125: Sự thật về việc bé con cầm kịch bản nữ phụ xấu xa

- Chương 126: Bé con cõng cặp lên tiểu học rồi. [HOÀN CHÍNH VĂN]

Chương 1: Chương 1

edit: Meine
Chạng vạng 6 giờ, tập đoàn Tần thị.

Sắc trời đã dần tối, một hội nghị kéo dài vừa mới kết thúc.

Ngồi ở giữa hội nghị là một chàng trai phi thường trẻ tuổi, bất quá bộ dạng chỉ mới ngoài hai mươi, trên người mặc bộ âu phục màu lam được cắt may tỉ mỉ, dung mạo thanh tuấn không tầm thường.

Chỉ là giữa mày xuất hiện tia mệt mỏi, so với người cùng tuổi thực không tương xứng, thâm trầm và lãnh đạm.

Trên đường trở về văn phòng, trợ lý Lâm Tứ quan sát đến sắc mặt tổng tài, đúng lúc quan tâm nói: "tổng tài, liên tục tăng ca nhiều ngày ngài nhất định rất mệt mỏi, không bằng hôm nay sớm chút tan ca trở về nghỉ ngơi?"
Từ khi tốt nghiệp Lâm Tứ liền vào Tần thị, vẫn luôn nhậm chức trợ lý bên cạnh tổng tài.

Chủ tịch đương nhiệm Tần Hoài Dữ là con trai cả Tần gia, năm nay bất quá chỉ mới 23 tuổi, tuổi còn nhỏ vốn dĩ chưa nên gánh vác trọng trách lớn này.....!Nhưng từ nửa năm trước chủ tịch Tần Sùng Lễ đau lòng con gái mất đã vô tâm với sự nghiệp, trong một đêm đem công ty đều ném cho con trai.

Tần Hoài Dữ không quan tâm đến nghỉ ngơi, anh đang cân nhắc một hạng mục khó giải quyết, đẩy ra cửa văn phòng liền chuẩn bị tiếp tục tăng ca giải quyết.

Nhưng mà giây tiếp theo, anh giật mình tại chỗ, ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn ghế dựa bị chiếm đóng.

Lâm Tứ cũng hoàn toàn ngốc, trong văn phòng chủ tịch thế nhưng bị một vị khách nhỏ bé xâm nhập "Khách không mời mà đến"???
Hắn theo bản năng mở miệng: "bạn học nhỏ, cháu....."
Lúc này, đưa lưng về phía hai người, ghế dựa khoa thai quay lại, lộ ra khuôn mặt nhỏ phấn điêu ngọc trác.

Khuôn mặt bé con lộ ra trong nháy mắt, tính tình ổn trọng hỉ nộ không hiện lên mặt, Tần Hoài Dữ cũng phải thay đổi sắc mặt.

—— bé con trắng trẻo đáng yêu trên đầu cột hai bím tóc nhỏ thân thể nhỏ nhắn bao quay bởi ghế dựa bằng da, trên người ăn mặc một kiện Hán phục màu trắng, hai bàn tay múp mít trắng noãn cầm một que kẹo màu sắc rực rỡ, cái miệng nhỏ nhắn mút mút, ngậm kẹo que đắc ý như lão đại, hình ảnh ngốc manh khiến người khác phải buồn cười.

Bé con với ánh mắt trong suốt, như có thể nói chuyện, từ khi thấy Tần Hoài Dữ bé con vẫn luôn nghiêm túc nhìn chằm chằm anh.

Khuôn mặt thập phần tương tự với em gái nhỏ của anh, Tần Hoài Dữ nháy mắt cảm xúc lẫn lộn.

Hình ảnh ngoài ý muốn của nửa năm trước một lần nữa hiện lên.

Anh từng có một cô em gái ngây thơ đáng yêu là bé con nhỏ nhất của Tần gia, lúc sinh ra nặng 2kg8, ba ba nói ôm vào trong ngực mềm mại như bông, cho nên đặt tên kêu Miên Miên.

Miên Miên được ba mẹ và anh em họ đặt trong lòng bàn tay mà

sủng, đáng tiếc vào nửa năm trước, ngoài ý muốn đã qua đời.

Đó là một hồi bi kịch, cũng là đề tài cấm kị của Tần gia.

Tới đây đã nửa năm qua, anh vẫn luôn đắm chìm trong công tác, anh đã cố gắng hết sức để không nhớ lại sự tình đau khổ của em gái, trước mắt bé con này xuất hiện, đã quấy rầy cảm xúc của anh.

Tần Hoài Dữ thu lại cảm xúc của mình, vẫn duy trì biểu tình lạnh nhạt hằng ngày: "bạn nhỏ, cháu tên là gì? Vì sao một mình chạy đến văn phòng của ta?"
Bé con cười đến cực kì ấm áp, lộ ra hai má lúm đồng tiền đầy ngọt ngào.

Bé vội vàng từ trên ghế nhảy xuống, đến kẹo que được Tư Mệnh thúc thúc mua cho cũng không để tâm, mở rộng cánh tay nhỏ hướng đến đùi chàng trai, nãi thanh nãi khí* nói: "Là Miên Miên nha, anh ơi, Miên Miên đã về rồi."
Nãi thanh nãi khí: tiếng con nít ngây ngô, đáng yêu
Tần Hoài Dữ cau mày, chân dài lui về phía sau một bước, nghiêng người tránh ra.

Bé con cõi lòng đầy chờ mong, lại bổ nhào vào không khí, mờ mịt sững sờ tại chỗ, ánh mắt tràn đầy vô tội và ấm ức ——
Trợ lý Lâm Tứ hít vào một hơi khí lạnh, liên tục xua tay, chỉ kém xông lên phía trước che miệng đứa nhỏ lại: "Bạn nhỏ, lời này cũng không thể nói bậy! Ai dạy cháu nói như vậy, quả thực bụng dạ khó lường!"
Lâm Tứ đã gặp qua tiểu công chúa Tần gia, nhớ rõ bộ dáng đáng yêu của bé con.

Văn phòng tổng tài đột nhiên xuất hiện một nhóc con giống hệt, sau lưng lạnh ngắt.....!Càng nghĩ càng thấy ớn.

Nửa năm trước tiểu công chúa Tần gia ngoài ý muốn qua đời, Tần

gia tại Yến Kinh nhà giàu số một, Tần phu nhân lại là người giới giải trí, bi kịch lớn này được ngăn chặn không đồn ra ngoài, chưa từng được giới truyền thông nghe ngóng được, chỉ có số ít người được biết.

Bé con mi mắt cụp xuống, lông mi run rẩy, biểu tình uể oải.

Nhưng uể oải này chỉ giằng co được nửa phút, nàng thực mau nâng lên khuôn mặt nhỏ, mỉm cười ngọt ngào, tay nhỏ thử thăm dò đưa lên, thật cẩn thận mà giữ chặt bàn tay to của Tần Hoài Dữ.

"Miên Miên không có nói bậy, Miên Miên vừa trở về."
Miên Miên là tiểu thần tiên của Cửu Trọng Thiên, mới vừa hạ phàm, hộ tống nàng* hạ phàm là Tư Mệnh thúc thúc cũng đã đại khái giải thích qua tình hình.

*nàng: kể về thần tiên nên ta xưng nàng nhé
Thần tiên có thập sinh thập thế.

Ở thế gian đời này, nàng là con gái nhỏ của Tần Sùng Lễ nhà giàu số 1 tại Yến Kinh.

Nhưng lại có một ngoại lực ngoài ý muốn nào đó tác động, dẫn tới nàng dương thọ tuy chưa hết, nhưng mới ba tuổi liền qua đời.

Cho nên nàng cần thiết phải hạ phàm, trọng sinh tự mình trải qua kiếp nạn đời này, sống thọ và chết tại nhà là mục tiêu cơ bản nhất, còn nhiệm vụ chính của độ kiếp lần này là gì thì Tư Mệnh thúc thúc nói thiên cơ không thể tiết lộ, muốn nàng tự mình tìm ra.

Dựa theo quy củ, phần lớn thần tiên bốn năm ngàn tuổi mới lịch kiếp, tuổi tác khi hạ phàm sẽ không quá hai mươi tuổi.

Mà nàng chỉ là một tiểu thần tiên mới 800 tuổi, hạ phàm cũng chỉ có ba tuổi rưỡi, lịch kiếp khó khăn chồng chất.

Thí dụ như hiện tại.....!Năm nay bé con ba tuổi rưỡi thật sự không biết nên giải thích với mọi người như thế nào về việc mình trọng sinh.

Đối với phàm nhân mà nói, khởi tử hồi sinh là sự việc khó có thể tin.

Huống chi, một bé con mới ba tuổi rưỡi.....!lời bé con nói, sẽ có người tin sao?
Lâm Tứ sợ lời nói của nhóc con kích thích tổng tài nhà mình, đang muốn nghiêm khắc cảnh cáo, Tần Hoài Dữ lại quét ánh mắt liếc hắn một cái, lạnh nhạt ngăn lại: "quên đi, chỉ là một nhóc con."
Tần Hoài Dữ mơ hồ cảm nhận được sự tình sẽ không đơn giản như vậy, trên đời này thật sự sẽ có hai đứa nhỏ giống nhau sao, hay chỉ là trùng hợp? Anh cũng không tin.

Lâm Tứ gãi gãi đầu nói: "sắp đến giờ tan làm, tổng tài, đứa nhỏ này nên xử lý như thế nào ạ?" Tóm lại không thể đem nhóc con ném ở công ty được.

Tần Hoài Dữ hơi hơi gật đầu: "Báo nguy đi, hỏi một chút có ai báo án trẻ con đi lạc không."
Lâm Tứ càng nhìn nhóc con càng cảm thấy bất an: "Không bằng trực tiếp đưa đến cục cảnh sát."
Tiểu gia hỏa nghe được ý tứ "Đưa", lập tức lắc đầu thật mạnh, đem cái đầu nhỏ lắc như cái trống, bé con tay nhỏ đưa ra, với kinh nghiệm vồ hụt từ nãy, nhóc chỉ dám nhẹ nhàng túm chặt một góc âu phục của Tần Hoài Dữ.

"Anh ơi, không cần đem Miên Miên đưa người khác, không cần được không."
Bé con trong ánh mắt lấp lánh ánh sáng, Tần Hoài Dữ chớp mắt thương xót, nhưng thực mau áp xuống được cảm xúc, trầm giọng nói: "Trước báo nguy điều tra rõ."
.....!
Nửa giờ sau, màn đêm buông xuống.

Lâm Tứ vội vã đi vào văn phòng, sắc mặt ngưng trọng mà hội báo: "Tổng tài, cảnh sát bên kia nói không có bất luận gia đình nào báo án mất tích con cái, tôi cũng tra xét theo dõi, buổi chiều 5 giờ đến 6 giờ camera theo dõi bị trục trặc, không có quay được bất cứ thứ gì."
Tần Hoài Dữ ánh mắt thâm thúy.

Theo dõi không có, nói cách khác, tạm thời không có cách nào tra xét được đứa bé này được ai đưa đến văn phòng của anh.

Lúc này, nhóc con im lặng đứng ở một góc, dựng lỗ tai nhỏ nghe ngóng cuộc đối thoại một chữ cũng không bỏ qua.

Hiển nhiên, bé con rất sợ bị đưa đến cục cảnh sát.

Tần Hoài Dữ từ nhỏ được coi như người thừa kế mà bồi dưỡng, năm ấy 23 tuổi liền thừa kế gia nghiệp khổng lồ Tần thị, từ trước đến nay bày mưu tính kế không sai một bước.

Đứa nhỏ không rõ lai lịch, cần phải điều tra làm rõ.

Cảnh sát tra không ra, hắn có thể tự mình tra.

Mang theo ý niệm muốn thử, Tần Hoài Dữ bước chân dài đi đến bên bé con, cuối người xuống: "Muốn đi theo ta sao?"
Miên Miên đáy mắt lóe lên ánh sáng mong đợi, thụ sủng nhược kinh gật đầu.

Tuy rằng đã trải qua quá trình sinh tử, ở trong không gian hư vô hôn mê ước chừng nửa năm, nhưng bé vẫn nhớ ký ức mơ hồ về đời này.

Trong trí nhớ, anh Hoài Dữ là ôn nhu thương bé nhất trong ba anh trai.

Tuy hiện tại anh trai không nhận ra bé, nhưng chờ đến khi anh biết bé thật sự là Miên Miên, anh trai nhất định sẽ thật cao hứng.

Miên Miên tràn đầy khát khao, theo bản năng mà vươn tay hướng tới anh trai.

"....." Tần Hoài Dữ sửng sốt trong giây lát.

Động tác muốn ôm này từ trước em gái nhỏ thường xuyên hướng hắn làm nũng.

Anh cơ hồ như ma xui quỷ khiến mà cúi người đem nhóc bế lên, bé con mềm mại rơi vào lòng anh, hai cánh tay thuận theo mà ôm lấy cổ anh.

Cảm giác này, đã quen thuộc, lại xa lạ.

Khiến tim Tần Hoài Dữ đập loạn.

Trợ lý Lâm Tứ thấy kinh hãi, tổng tài thế nhưng đem nhóc con lai lịch không rõ ràng bế lên!
Nhìn tổng tài đại nhân âu phục thẳng tấp dáng người hoàn mỹ ôm bé con ra khỏi văn phòng.....!Lâm Tứ vô ý mà xem đến ngẩn ra.

Này hình ảnh một lớn một nhỏ, không khỏi quá hài hòa đi.

Nếu tiểu công chúa Miên Miên còn sống, tổng tài mặc dù công việc bận rộn, nhưng mỗi ngày vẫn có thể cười một cái.

Dọc theo đường đi, bé con an an tĩnh tĩnh mà ngồi ở ghế sau, mắt to trắng đen rõ ràng trộm nhìn chàng trai ngồi bên cạnh.

Tần Hoài Dữ rất khó để bỏ qua động tác nhỏ của bé.

Anh không biết nên khóc hay cười, tâm tình phức tạp.

Hắn ở trên thương trường thủ đoạn quả quyết, nhất định sẽ không

vui mừng sớm khi chưa có kết quả.

Đem đứa nhỏ này mang theo bên người, cũng tiện thể quan sát, tránh bỏ lỡ bất kì dấu vết chân tướng để lại.

Đến biệt thự, tài xế mở cửa xe sau, bé con thực ngoan tự mình nhảy xuống, hai chân ngắn như củ cải nhỏ, nhảy nhót chạy về phía trước.

Tần Hoài Dữ nện bước trầm ổn đi theo phía sau bé, trong lúc lơ đãng bị bộ dạng ngây thơ chất phác của nhóc làm cho buồn cười, bên môi lộ ra nụ cười nhạt, chính nay chưa từng thấy.

Miên Miên đối với ký ức kiếp này đã từng xảy ra tương đối mơ hồ.

Nhưng lại đối nhà của anh Hoài Dữ đã quen cửa quen nẻo, bé thực mau liền đi qua hoa viên nhỏ, chạy đến phòng khách, ngồi trên sô pha mềm mại ở phòng khách.

Tần Hoài Dữ nhìn bé, ánh mắt hơi trầm xuống.

Anh công việc bận rộn, rất ít ở nhà, sô pha ở phòng khách mua được hai năm vẫn cứ mới tinh.

Duy nhất một chỗ, nhìn kỹ có thể phát hiện một nơi hơi lũng xuống, là nơi quen thuộc từ trước em gái đã ngồi lăn lộn chơi đùa gây ra.

Giờ phút này, đứa nhỏ ngồi đúng chỗ đó, không nghiêng không lệch.

Biệt thự Tần Hoài Dữ trang hoàng đơn giản nhưng vẫn rất phong cách, toàn thể rộng lớn thoải mái, nhưng thiếu hơi người ở, đặc biệt hiện tại bước vào mùa đông, nhìn có vẻ lạnh lẽo.

Miên Miên thân thiết hỏi: "anh ơi, anh ở một mình sao?"
Tần Hoài Dữ sửng sốt một chút, vẫn chưa đáp lại.

Anh là con cả, trưởng thành từ sớm, mười lăm tuổi học đại học liền dọn ra ở riêng.

Cha mẹ cùng tam đệ ở nhà cũ cách đây không xa, muội muội được sinh ra, bởi vì trong nhà thêm một tiểu bảo bối ai ai cũng thích, anh công việc bận rộn cũng sẽ bớt thời giờ trở về, một tuần ít nhất trở về hai ba lần.

Gần nửa năm nay, số lần quay về cực ít.

Tay nhỏ của Miên Miên nắm chặt, không cần nghĩ ngợi: "Căn phòng lớn lạnh như băng, có Miên Miên liền ấm áp rồi, từ nay về sau, Miên Miên sẽ bồi anh ở cùng nhau, sẽ không để anh trai cô đơn một mình!"
Biểu tình Tần Hoài Dữ cứng đờ, hồi lâu cũng không nói một lời.

Từ khi em gái mất, hắn không cùng con gái thân cận qua, càng không phải là bé con đáng yêu ngây ngô kêu hắn anh trai, còn son sắt nói bồi hắn ở cùng nhau.

Bé con tương tự em gái cũng liền không đến 4 tuổi, nhiều lắm văn hóa ở trình độ nhà trẻ, lại có thể từng câu từng chữ đụng đến địa phương mềm mại trong lòng anh, làm anh không thể khống chế mà chấn kinh.

Là có người chỉ bé nói như vậy?
Sau lưng có người phức tạp tính kế?
Anh nửa thử nửa trêu ghẹo sờ đầu bé con: "Nhóc con, như vậy thích cùng ta ở cùng nhau sao?"
Anh tùy ý hỏi, Miên Miên xoay chuyển tròng mắt, trả lời đến siêu cấp nghiêm túc: "Đương nhiên thích, ta thích nhất anh Hoài Dữ."
Anh Hoài Dữ là người tốt, tuy anh không nhận ra bé, Miên Miên cũng nhất định phải ở bên cạnh anh trai, bảo hộ anh trai.

Tuy rằng bé đã trở thành phàm nhân, tiên thuật ở Tiên giới cơ bản đã mất đi, nhưng làm thần tiên linh lực mơ hồ vẫn còn giữ lại.

Bé thông qua khí tức ở tướng mạo, có thể cảm nhận được anh Hoài Dữ không thích hợp.

Tần Hoài Dữ khuôn mặt đoan chính, thanh tuấn ôn nhã, sinh ra ở nhà giàu số một, trời sinh khí vận thật tốt, vốn cả đời trôi qua suông sẻ, nhưng từ khi Miên Miên trọng sinh trở về ánh mắt đầu tiên thấy anh, liền phát hiện giữa mày lộ ra một cổ khí hiu quạnh, nhân sinh sai hướng có dấu hiệu đi xuống.

Nhưng Miên Miên chỉ có thể nhìn ra vấn đề, lại không biết nguyên nhân cùng biện pháp giải quyết.

Chỉ có thể chờ đến khi có cơ hội xin Tư Mệnh thúc thúc giúp đỡ.

Tần Hoài Dữ cười nhạt, đạm mạt mà nói: "Chờ ta tìm được người nhà của nhóc, sẽ đưa người qua đó."
Miên Miên nghe xong, nhăn lại cái mũi nhỏ, rầm rì một tiếng, có một tí xíu ủy khuất.

Nhưng nàng không thể giận.

Không giận không giận.

Dù sao anh trai chính là người nhà của bé, tìm tới tìm lui cuối cùng vẫn là nhà bé.

P/s: cảm ơn sự góp ý của bạn __S_K_Y_s__ mình sẽ beta lại xưng hô theo hướng hiện đại nè ^^.

Chương 2: Chương 2

Edit: Meine
Tần Hoài Dữ sống một mình, hằng ngày đều bận việc, sinh hoạt đơn giản, cơ bản không cần người hầu, biệt thự chỉ có một dì phụ trách dọn dẹp.

Bé con tới là ngoài ý muốn, cũng may dì giúp việc có kinh nghiệm chăm sóc cháu gái, tay chân lanh lẹ làm mấy món thích hợp cho trẻ con.

Tần Hoài Dữ có chút không biết làm sao đối diện với nhóc con gào khóc đòi ăn.

Ở trong trí nhớ của anh, em gái là một bé con đại nhân khó hầu hạ trong việc ăn cơm.

Bởi vì em gái kén ăn nên trong bữa cơm phải tốn chín trâu hai hổ mới xong được.

Nhưng anh chỉ đứng ngoài quan sát, vẫn chưa từng thử qua, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Nhưng mà, chỉ thấy nhóc con đối diện cánh tay nhỏ múp mít đã nắm lấy cái muỗng, múc hai con tôm đã bốc vỏ ăn ngon lành.

Nguyên lai đứa nhỏ này có thể tự mình ăn cơm.

Tần Hoài Dữ vừa mới thở một hơi nhẹ nhõm, liền nghe nhóc con hô hô mà nói: "anh xem, Miên Miên sẽ chính mình tự ăn cơm, Miên Miên không kén ăn, tôm tôm ăn ngon."
Khuôn mặt nhỏ nhắn cầu khen ngợi, tia kiêu ngạo đều không hề che giấu đi được.

Tần Hoài Dữ mỉm cười, anh dùng đũa gắp bỏ vào chén cho nhóc con 2 khối thịt sườn.

Xương sườn hầm lâu, thịt chất non mềm, Miên Miên trực tiếp ăn, bẹp bẹp gặm đến siêu thơm, liên tiếp gặm xong hai khối, khuôn mặt nhỏ tràn ngập thoả mãn, còn thật chân tình mà cảm thán: "Thơm quá a, sao anh trai như thế nào không ăn ạ?"
Tần Hoài Dữ buồn cười.

Đứa bé xuất hiện ở ghế làm việc của anh, khi đó mặc váy trắng, tiên tiên khí, rất có khí chất giống như tiểu tiên đồng.

Không nghĩ tới thực sự chân thật, nhìn nhóc con tham ăn tự giác mỉm cười.

Anh còn nhớ rõ, từ trước em gái tuy rằng kén ăn, nhưng lại rất thích đồ ăn, cũng không hề ăn tương.

Thói ở sạch của nam nhân chung quy vẫn có điểm nhìn không được, ngón tay thon dài lấy hai tờ giấy khăn lau khuôn mặt nhỏ dính đầy nước sốt: "Nhai kỹ nuốt chậm, không ai cùng nhóc giành ăn."
....!
Sau bữa tối, Tần Hoài Dữ nhờ dì bảo mẫu mang nhóc con đi rửa mặt tắm rửa, trong nhà không có quần áo trẻ con, dì bảo mẫu tìm một áo trắng nhỏ làm đồ ngủ cho bé.

Sau khi thu thập thỏa đáng, bảo mẫu đi qua phòng khách, trong tay cầm bộ váy hán phục màu trắng của bé con mới thay ra, hơi nhíu mi suy tư.

Tần Hoài Dữ hỏi: "nhóc con ngủ rồi sao?"
A di gật đầu: "đứa trẻ thực ngoan, đặc biệt an tĩnh, chỉ là quần áo không bình thường.....!giống như quần áo của diễn viên cổ trang?"
Tần Hoài Dữ tiếp nhận quần áo, hạ mi mắt, loại này giống kiểu dáng của Hán phục nhưng vải vóc có cảm giác tốt hơn, không phải tơ tằm, hình như là tơ lụa thượng phẩm, thế nhưng không biết cụ thể là gì, cũng không có bất luận nhãn hiệu gì.

Anh không có đáp lại, a di lại trầm tư suy nghĩ, ăn mặc cổ đại, quần áo vải thượng hạn, đột nhiên xuất hiện ở trong văn phòng của Tần tiên sinh, theo dõi đều tra không ra.....!
A di đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ cực lớn!
"Tiên sinh, đứa bé này không phải xuyên qua tới đi?!"
Tần Hoài Dữ: "....."
Bảo mẫu a di hằng ngày làm việc thực thanh nhàn, anh lại là chủ nhà hào phóng, a di không có việc gì thường xuyên xem phim truyền hình, phỏng chừng là xem quá nhiều phim, anh cũng lười đến so đo.

*
Đêm khuya, Miên Miên ngủ một giấc dậy, nắm tay nhỏ xoa xoa đôi mắt, xuyên thấu qua ánh trăng mông lung mơ hồ.

nhìn thấy một người tuổi trẻ ngồi ở mép giường của bé.

Bé bò dậy bật lên đèn bàn, chờ thấy rõ mặt thiếu niên, tức khắc cả kinh miệng mở to: "Ngươi, ngươi ngươi, ngươi là.....!Tư Mệnh thúc thúc?"
Dung mạo thanh tú tiên phong đạo cốt Tư Mệnh tinh quân giờ phút này ăn mặc một thân quần áo, đinh tán khoa trương mà phân bố trên vai cùng ống quần, quần jean phong cách, thậm chí tóc cũng biến sắc!
Mắt bé con mở to nhìn đầy lo lắng: "Tư Mệnh thúc thúc, thúc là trúng độc sao?" ????

Tư Mệnh tinh quân ba vạn tuổi, tu vi thâm hậu, có thể làm hắn bị độc đến đầu tóc đều biến sắc, này có phải là trúng kịch độc?
Tư Mệnh trong bộ dáng thiếu niên sửng sốt một chút, phát hiện nhóc con nhìn chằm chằm đầu tóc của chính mình đánh giá, hắn ho nhẹ một tiếng, ghét bỏ nói: "Tiểu thần vẫn chưa trúng độc, đây là thuật nhuộm tóc ở nhân gian, tiểu thần nhuộm chính là màu xám lưu hành nhất ở hiện tại."
Dứt lời, hắn móc từ trong túi áo ra chiếc kính màu đen Bulgari mới mua, cẩn cẩn thận thận đeo lên mặt mình.

Góc mặt hiện ra kết hợp với màu tóc mới thật tương xứng làm hắn anh tuấn bức người.

phối hợp trông thật hài hòa.

Mỹ nhân! Quả thực đẹp tuyệt nhân gian!
Giá trị nhan sắc của hắn, không chỉ đứng đầu ở Tiên giới, chính là ở hoa hòe loè loẹt phàm giới cũng tuyệt đối có thể đứng thứ nhất.

Cái gì mà nam idol đỉnh lưu quốc tế, ở trước mặt hắn đều phải cam bái hạ phong.

Nhìn qua gương Tư Mệnh khôi phục tưởng tượng, bị nhóc con đả kích tự tin, a, nhóc con 800 tuổi quả nhiên là không có kiến thức, cơ bản thẩm mỹ đều thiếu hụt.

Khí khí, tiên nam không muốn nói.

Mới vừa đặt mua một thân quần áo mốt lưu hành ở hiện đại lại không có được một lời ca ngợi, Tư Mệnh càng thêm tiêu cực mất hứng, "Nếu tiểu đế cơ đã thuận lợi ở trong nhà huynh trưởng, nhiệm vụ của tiểu thần đã hoàn thành, cáo từ!" ????
Miên Miên trong lòng nhớ thương một chuyện lớn, nàng nắm lấy tay áo da của Tư Mệnh: "Tư Mệnh thúc thúc trước đừng đi, anh Hoài Dữ khí vận có dấu hiệu bị thay đổi, này cùng nhiệm vụ độ kiếp của ta cũng có quan hệ sao?"

Tư Mệnh nhíu nhíu mày, hắn chỉ nghĩ hạ phàm làm một cá mặn lười nhát.

Ở Tiên giới công vụ nặng nề, bồi Thiên Quân chi nữ chỉ mới 800 tuổi vị thành niên hạ phàm độ kiếp xem như đi công tác, hắn đồng ý cũng là vì nhân cơ hội nghỉ phép chơi đùa.

Hắn đã có vài thập niên không hạ phàm, vài thập niên thế gian có biến hóa thật lớn, có quá nhiều nơi mới lạ chờ hắn đi thể nghiệm.

Thí dụ như hôm nay hắn vừa mới thử qua trò chơi tên Vương Giả Vinh Quang game mobile, chơi hảo vui! Căn bản dừng không được, nào có tâm tình bồi nhóc con độ cái gì mà kiếp ????
Hắn giả vờ nghiêm túc: "Can thiệp độ kiếp là trái với luật trời, đế cơ muốn cho ta vi phạm lệnh cấm sao?"
Miên Miên sao có thể nhìn không ra xú Tư Mệnh thúc thúc không chịu giúp nàng, chỉ nghĩ làm cá măn lười biếng, nàng chớp chớp mắt, thay đổi kịch bản, tiếng nói ngọt ngào: "Kia Tư Mệnh thúc thúc liền lưu lại bồi Miên Miên được không? Miên Miên ở một mình, có chút sợ hãi....."
Bộ dáng bé con thật đáng thương, đôi mắt nhỏ ngập nước.

Tâm Tư Mệnh tức khắc mềm hơn phân nửa, xin hỏi còn có cái gì so với sinh vật mang tên tiểu thân tiên, đáng yêu hơn sao?!
Bé con thông minh nhân cơ hội túm tay áo của hắn nhẹ nhàng lay động: "Tư Mệnh thúc thúc, ngươi hạ phàm sau giống như lại soái thêm một chút."
"....." Xú mỹ Tư Mệnh anh tuấn bất phàm ngồi thẳng sống lưng.

(hắn lại có thể nhaaa!
*
Đáp ứng lưu lại một đêm Tư · thiếu niên nghiện game · Mệnh cầm di động đánh N trận, thẳng đến hết pin mới dừng lại ngủ thiếp đi.

Sau nửa đêm, bé con rón ra rón rén mà bò xuống giường, xác nhận Tư Mệnh đã ngủ say, mới từ trong áo của hắn lấy ra một cây phất

trần.

Bị thuật pháp thu nhỏ lại, phất trần ở trong lòng ngực nháy mắt biến đại, hai tay bé con loát sau một lúc lâu, rớt ra một quyển thật dày 《 Sổ phàm trần 》.

Quả nhiên giấu ở chỗ này!
Tiểu đoàn tử cầm quyển sách thật dày nhanh chóng đọc.

Tư Mệnh chưởng quản mọi việc của thế gian, 《 Sổ phàm trần 》 ghi lại tất cả mọi việc của thế gian.

Mở ra Sổ phàm trần.....!Miên Miên đôi mắt càng mở to.

Nguyên lai bé xuyên đến một thế giới trong bối cảnh của một cuốn tiểu thuyết.

Tần gia một nhà sáu người trong tiểu thuyết đều là vai ác, con gái nhỏ Tần Miên Miên là nữ phụ ác động nhất.

Tần Miên Miên cùng nữ chủ Lục Linh từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau đóng phim, Miên Miên bởi vì diện mạo càng phù hợp với dân chúng, trở thành ngôi sao nhí được toàn dân sủng ái mệnh danh con gái quốc dân, Lục Linh lại là khí chất lạnh lùng.

Nhưng mà mấy năm sau, 15-16 tuổi Tần Miên Miên bị nuông chiều thành thiếu nữ ương ngạch, tâm địa đen tối.

Thiếu nữ học bá Lục Linh, kỹ thuật diễn tinh vi, nhanh chóng tuổi trẻ đã thành ảnh hậu.

Hai người cuối cùng thành khuê mật phản bội, mà Tần Miên Miên có ba ca ca, cũng đều giúp nàng làm việc ác.

Lúc này, Tư Mệnh ngủ say đột nhiên trở mình, Miên Miên sợ bị lộ

tẩy, chỉ có thể lượt bỏ trăm trang, đại khái xem xong kết cục.

Ba Tần được chuẩn đoán ung thư gan, mẹ Tần bị bệnh trầm cảm tự sát, anh cả phạm tội thương nghiệp bị bắt vào tù, anh hai quá buồn bực mà chết, anh ba ăn nhậu chơi gái cờ bạc ngoài ý muốn chết.....!
Bé con bị chấn kinh, cả người ngây ngốc, hồi lâu đều không hoãn lại được.

Thế gian cũng thật là đáng sợ đi.

Một đời bất quá trăm năm, cốt truyện tiểu thuyết cũng trải qua vài thập niên, sáu người Tần gia thế nhưng không có một ai có thể sống đến đại kết cục!
Này đối tiểu thần mới chỉ mới 800 tuổi thật sự.....!Không khỏi quá kích thích.

*
"Rời giường nhóc con!"
Sáng sớm hôm sau, Tần Hoài Dữ mặc áo ngủ màu xám đậm tự mình gọi bé con rời giường.

Tư thế ngủ của nhóc con không tốt lắm, hai cái cánh tay rộng mở nằm bò, dẩu mông nhỏ, hai chân nhỏ củ cải cũng dạng ra, hoàn toàn không giống với ngày hôm qua mặc một kiên hán phục đầy khí chất.

Tần Hoài Dữ khóe môi cất giấu ý cười, đáy mắt so ngày hôm qua mới gặp nhóc con nhiều thêm vài phần mềm mại.

Anh là một người rất biết kiềm chế bản thân, giấc ngủ rất có quy luật, ít khi nằm mơ.

Nhưng vào tối hôm qua, anh có một giấc mồng hoàn chỉnh.

Trong mộng, một thiếu niên tiên phong đạo cốt đứng ở giữa đám

mây, cưỡi mây đạp gió, từ trên trời giáng xuống.

Tay trái người thanh niên cầm phất trần, tay phải ôm một đứa trẻ, bé con mặc một thân váy trắng, trên đầu cột hai cái bím tóc nhỏ, khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết, rõ ràng chính là em gái của anh Tần Miên Miên.

Sáng sớm tỉnh lại, cảnh tượng trong mộng vẫn nhớ rõ ràng.

Tần Hoài Dữ không phải người mê tín.

Anh tin do mình ban ngày suy nghĩ quá nhiều nên đêm tối mới nằm mộng, một giấc mộng không thể chứng minh được cái gì.

Nhưng sau khi tỉnh lại, tâm tư đem nhóc con lưu lại thêm phần kiên định.

Liền tính lỡ như sau lưng có ẩn tình như thế nào không?
Mặc dù có người tính kế hắn, nhưng chỉ là một nhóc con có thể nào được gì?

Tần Hoài Dữ ngồi ở mép giường chọc khuôn mặt thịt mum múp của bé, này tiểu nhân nhi nhìn cũng không béo, nhưng chỗ nào cùng đều là thịt thịt.

Bé con trở mình, rốt cuộc tỉnh.

Bé vừa thấy người trước mặt liền cong lên đôi mắt cười, trên mặt hiện lên hai viên má lúm đồng tiền nhỏ, ngọt ngào khiến tâm phải run.

Không đợi Tần Hoài Dữ phục hồi tinh thần lại, thân thể bé nhỏ liền không hề có dấu hiệu nào mà nhào vào trong lòng ngực hắn, tay nhỏ nắm chặt nghiêm trang: "anh Hoài Dữ, có Miên Miên ở đây, nhất định sẽ làm anh sống đến đại kết cục!"
Tần Hoài Dữ: "????" Này bé con đang nói mê sảng cái gì?

Miên Miên nửa đêm vội vàng đọc Sổ phàm trần, sau nửa đêm mới ngủ, nỗ lực hấp thu những diễn biến trong cốt truyện.

Tuy rằng bé là thần tiên, nhưng cũng chỉ là đứa bé, phí không ít chất xám mới nghĩ ra được đây là một thế giới tiểu thuyết cẩu huyết.

Dựa theo Sổ phàm trần ghi lại, sáu người Tần gia hắc hóa vào thời điểm bé mười sáu tuổi, khoảng cách bây giờ còn mười mấy năm.

Bé nhìn thấy anh Hoài Dữ khí vận có dấu hiệu bị sai hướng, có lẽ là bởi vì.....!khi bé ba tuổi liền chết oan chết uổng, cho nên thời gian người nhà hắc hóa xảy ra sớm?
Vô luận như thế nào, hiện tại bé từ trên trời hạ phàm trọng sinh, đừng ai nghĩ thương tổn người nhà của bé!
Tần Hoài Dữ chỉ nghĩ nhóc là ngủ đến hồ đồ, nhéo nhéo mặt nhóc: "Đứng lên đi, nên ăn cơm sáng."
Ngồi ở bàn ăn, trợ lý Lâm Tứ dẫn theo bao lớn bao nhỏ tới cửa.

Lâm Tứ dựa theo yêu cầu của tổng tài nhà mình, mua không ít thời trang dành cho trẻ em ba bốn tuổi, còn có sữa bột.

bình sữa trẻ con, khăn ướt, lấy ra một loạt đồ dùng sinh hoạt cho trẻ em.

Thời điểm mua sắm Lâm Tứ còn phun tào, mua nhiều đồ vật như vậy hữu dụng sao? Có lẽ ngày mai liền tìm được cha mẹ của nhóc con cho người ta đoán trở về.

.

truyện đam mỹ
Nhưng mà thẳng đến sáng nay, hắn thu được kết quả điều tra mới nhất, thật sự bội phục suy nghĩ của tổng tài trước đó.

A di dùng bình sữa mới pha sữa bột cho Miên Miên, Miên Miên ngoan ngoãn chính mình tự uống.

Lâm Tứ đem Tần Hoài Dữ kéo đến một bên, đè thấp giọng nói: "Tổng tài, tối hôm qua phái ra vài vị hiệu suất cao, chuyên nghiệp xưng là thám tử tư điều tra suốt đêm, bao gồm gia đình đơn vị, nhà trẻ, viện phúc lợi, suốt đêm tra xét trẻ em toàn thành phố, không có một manh mối nào! Giống như...!nhóc con này là từ bầu trời rơi xuống!"
Tần Hoài Dữ nghe vậy, ánh mắt càng thâm thúy vài phần.

Hiện đại, thân phận dân cư được xác nhận kĩ càng, khắp nơi điều tra, nhóc con ba bốn tuổi lại tra không đến lai lịch, này cực kì không tầm thường.

Anh lại nghĩ đến cảnh tượng chân thực trong mơ vào tối hôm qua, trầm mặc thật lâu, ra một quyết định.

"Lâm Tứ, ngươi tiếp tục đi tra, không cần quá nhiều chi tiết.

Nhưng, nếu cuối cùng không có kết quả, đứa nhỏ này ta tính toán nhận nuôi, cậu đi chuẩn bị một chút thủ tục."
Lâm Tứ "Phụt" một tiếng.

"Nhận nuôi? Tổng tài ngài nghiêm túc sao, ngài năm nay mới 23! Hơn nữa đứa nhỏ này....." Rốt cuộc lai lịch không rõ a.

Khuôn mặt tuấn tú của Tần Hoài Dữ không hề gợn sóng, nhàn nhạt mà quét qua hắn liếc mắt một cái, kiên định mà nói: "Như thế nào, cậu phản đối?"
Lâm Tứ vội lắc đầu: "Không dám không dám, tôi sẽ theo phân phó của ngài đi làm."
Dứt lời, hắn nhịn không được nhìn về phía bàn ăn nhóc con đang nghiêm túc cầm bình sữa mà uống.

Bị manh đến giật mình.

Thiên a, không thể trách tổng tài không lý trí, là nhãi con quá đáng

yêu.

Lại vừa vặn cùng muội muội mất sớm của tổng tài lớn lên giống nhau, nếu thật là đứa nhỏ bị bỏ rơi, việc nhận nuôi đối Tần gia mà nói vẫn có thể xem là một loại bồi thường.

*
Em gái nhỏ mất ngoài ý muốn cùng bảo mẫu lúc đó trực tiếp có quan hệ, cho nên mặc dù a di xung phong nhận việc chăm sóc nhóc con, Tần Hoài Dữ cũng quyết định mang nhóc con cùng đi công ty.

Mới vừa khai thông tư tưởng, Lâm trợ lý liền nhận được một cuộc điện thoại, "Tổng tài, Uông đại diện có việc gấp tìm ngài, nói.....!Nhị thiếu ở phim trường bên kia đã xảy ra chuyện."

Tần Hoài Dữ cau mày, làm Lâm Tứ đem điện thoại chuyển đến, trực tiếp cùng Uông Xuyên đối thoại.

Năm phút sau, anh cúp điện thoại, tâm tư trầm hẳn.

Nguyên lai là nhị đệ ở phim trường cùng đạo diễn phát sinh xung đột, hai bên cảm xúc đều bộc phát, rất khó xử lý.

Tần Mục Dã kia tính tình không tốt trong vòng mỗi người đều biết, không ai khuyên được hắn, người đại diện không có biện pháp mới gọi tới xin giúp đỡ.

Phim trường ở vùng ngoại thành của Yến Kinh, Tần Hoài Dữ tính toán tự mình đi qua một chuyến.

Nghĩ đến nửa năm qua em trai rơi vào trạng thái mơ màng hồ đồ, Tần Hoài Dữ không khỏi nhìn về phía bé con ngồi trên sô pha, lâm vào tự hỏi.

Nếu anh xác định muốn nhận nuôi đứa nhỏ này, tất nhiên phải đem bé mang về nhà, được người nhà đồng ý.

Trong nhà tính tình nóng nảy nhất chính là đứa em trai này, đối với việc em gái mất phản ứng lớn nhất cũng là em hai.

Không biết em hai thấy nhóc con.....!Sẽ có phản ứng gì.

Chính lúc anh đang chần chừ, bé con dùng cả tay chân nhỏ mà từ trên sô pha bò xuống dưới, bước chân ngắn nhỏ đi đến trước bàn làm việc của anh, đầu củ cải ngoan ngoãn chỉ cao tới bàn làm việc, giờ phút này đang dùng mắt to long lanh nhìn anh.

"Anh Hoài Dữ, anh hai xảy ra chuyện gì sao?"
Tần Hoài Dữ ngạc nhiên.

Anh hai...!
Bé con buột miệng thốt ra xưng hô thật sự quá tự nhiên.

Anh thậm chí hoản hốt trong nháy mắt, giống như Miên Miên chưa bao giờ rời đi.

Anh khom lưng đem bé con bế lên: "anh hai cùng với đồng nghiệp công tác đã xảy ra một chút mâu thuẫn, anh muốn đi phim trường một chuyến, nhóc sẽ đi cùng anh sao?"
Miên Miên gật gật đầu, tìm được anh cả, bé hy vòng nhìn thấy được hai anh trai khác và ba ba, ma ma.

Khi trọng sinh, đối với bé ký ức trước kia có chút mơ hồ, bé nhớ rõ chính mình có ba ba ma ma, ba anh trai, nhớ rõ bọn họ đều thực yêu bé, nhưng bộ dạng cụ thể của họ bé đã quên.

Sổ phàm trần nhắc tới anh hai Tần Mục Dã là siêu cấp idol mê đảo cả hàng ngàn vạn thiếu nữ, fans Weibo cao tới 6000 vạn.

Tuy rằng Tiên giới không có loại chức nghiệp idol này, nhưng cũng có dung mạo tuấn mỹ thu hút đông đảo thần tiên tỷ tỷ được gọi là nam thượng thần —— tỷ như Tư Mệnh thúc thúc.

Năm trước sinh nhật Tư Mệnh thúc thúc chen đầy 300 vị nữ tiên, sự kiện quy mô như thế bây giờ Miên Miên còn nhớ rõ.

Bé con đếm trên đầu ngón tay tính nửa ngày, 6000 vạn.....!Là 300 hơn hai mươi vạn lần, nhị ca ca hẳn là so với Tư Mệnh thúc thúc anh tuấn hai mươi vạn lần đi.

*
Nhưng mà hiện thực thật mau liền cho bé con một đả kích thật mạnh....!
Phim trường ——
Thiếu niên dáng người cao gầy mặc áo khoác da đầy đinh tán, khí chất độc đáo, sườn mặt tinh xảo như được trời cao tạo thành.

Chỉ là toàn thân đều lộ ra sự kiệt ngạo, làm người nhìn tự giác sợ.

Đặc biệt hiện tại trên mặt là vẻ bất mãn, càng thêm có vẻ khó thuần, lúc này đang cùng đạo diễn giằng co, trường hợp khẩn trương.

Miên Miên nhìn Tần Mục Dã từ dưới lên trên quần jean rách tả tơi, áo da đinh tán, đầu tóc xám tro.....!Cùng tối hôm qua nhìn thấy trên người Tư Mệnh thúc thúc tất cả đều không có sai biệt.

Bé con miệng càng trương càng lớn, biểu tình từ khiếp sợ đến uể oải.

A này?
Xác định người này??
Xác định người này này????
Mê đảo 6000 vạn fans?
Khiếu thẩm mỹ của tỷ tỷ phàm giới khiến tiểu thần tiên thất vọng tràn trề =))).

Chương 3: Chương 3

Edit: Meine
"Trần đạo, đích thực hôm nay Mục Dã làm sai, cháu thay hắn hướng ngài xin lỗi."
Thái độ Tần Hoài Dữ thực khiêm tốn, nho nhã lễ độ, nhưng anh trời sinh khí chất không tầm thường, ngữ khí cực ôn hòa nhưng làm người đối diện không thể phản bác.

Trên đường đến phim trường anh đã tìm hiểu rõ ngọn nguồn sự việc.

Tuy rằng gần đây Tần Mục Dã bị scancal quấn thân, nhưng đạo diễn bộ điện ảnh này đối với hắn cũng không có thành kiến, trái lại, đạo diễn đối với kỹ năng diễn xuất của hắn tương đối tán thưởng, trong nhóm nghệ sẽ mới được coi như có thực lực, nửa tháng trước scandal nổ ra, nhà đầu tư có ý kiến muốn đổi nam chính, đều bị Trần đạo cực tuyệt.

Nhưng từ lúc quay phim tới nay, trạng thái làm việc của Tần Mục Dã vẫn luôn không tốt, hôm nay càng quá mức, không chỉ đến trễ trên mặt còn bị thương, nói là tối hôm qua do luyện quyền anh gây ra.

Giờ phút này Tần Hoài Dữ nhìn mặt Mục Dã đã đen, hoàn toàn tin tưởng người đại diện Uông Xuyên thuật lại một chút đều không hề oan uổng hắn.

Quay chụp chính là đại màn ảnh điện ảnh, trên mặt lỗ chân lông đều có thể ở trước màn ảnh phóng đại vô số lần, Trần đạo tức giận là quá bình thường.

Trần đạo rốt cuộc cũng không bắt bẻ Tần Hoài Dữ, mời anh đến phòng nghỉ cuả mình nói chuyện.

Tần gia ở Yến Kinh nhà giàu số một, tam kim ảnh hậu Tần phu nhân năm đó cũng cùng ông hợp tác qua, Trần đạo uống một ngụm trà nóng, "Hoài Dữ a, em trai của cháu là idol nổi tiếng, lại mới hai mươi tuổi, có điểm cá tính này không có gì, nhưng lần này....."
Ông liên tục thở dài, chần chờ không nói.

Tần Hoài Dữ thần sắc áy náy: "Mục Dã gần đây trạng thái xác thật có vấn đề, nhưng em ấy cũng không phải ỷ vào chính mình có chút nhân khí liền tuỳ hứng làm bậy.

Trần đạo, ngài không phải người ngoài, cháu cũng không gạt ngài, Mục Dã có bệnh về cảm xúc, dễ tức dễ giận, trạng thái giấc ngủ càng không thoải mái, gần đây bệnh tình còn có dấu hiệu tăng thêm, thậm chí thường xuyên đắc tội truyền thông, chuyện này em ấy thực chất không cố ý....."
*
Cửa phòng nghỉ hờ khép, nói chuyện với nhau thanh âm càng ngày càng nhẹ, Tần Mục Dã đứng ở bên ngoài cái gì đều nghe không rõ.

Hắn nhíu nhíu mày, cảm giác chính mình hiện tại tựa như đứa trẻ gây họa bị mời phụ huynh đến.

Trong lòng bực bội, hắn dứt khoát bước nhanh đi ra khỏi phim trường, tìm một nơi không người, rút trong túi ra một bao thuốc.

Mới vừa lấy ra một điếu chuẩn bị bật lửa, phía sau người đại diện nhịn không được lên tiếng: "Ca, đừng a, bị người khác thấy không tốt."
Hút thuốc không phải trái với luật pháp, nhưng Tần Mục Dã là idol

nhóm nhạc nam, là thần tượng thiếu niên, yêu cầu hình tượng như ánh mặt trời, phim trường người nhiều, vạn nhất bị người khác chụp được, không chừng lại nổ ra thêm scandal đứng đầu hot search.

Tần Mục Dã gom một bụng hỏa: "Cư nhiên tìm đến anh trai ta để cáo trang, Uông đại diện, cậu cũng thật dám làm."
Uông Xuyên chột dạ mà cười trừ, "Ai hắc, trùng hợp! Anh của cậu là người quan tâm tới em trai, trùng hợp tới thăm ban mà thôi."
Hắn ngoài miệng nói sang chuyện khác, trong tay còn không quên nhân cơ hội tịch thu bật lửa của Tần Mục Dã.

Uông Xuyên cùng Tần Mục Dã quan hệ rất tốt, nguyên nhân chính là như thế nên hắn đối với tính tình của Tần Mục Dã tương đối hiểu biết.

Khi tính tình bạo phát lên, không ai có thể khuyên được —— trừ bỏ anh trai ruột Tần Hoài Dữ.

Huống chi tình hình lúc ấy, Trần đạo sắc mặt xanh mét, mắt thấy tình hình sắp bùng nổ, nếu không phải hắn tình thế cấp bách nhanh trí hô to một câu "Tần đại thiếu gia tới thăm ban", chỉ sợ thật sự không thể giải quyết được sự việc.

Tần Mục Dã khóe môi châm chọc mà trừu trừu, nghiễm nhiên không đem lời giải thích của Uông Xuyên bỏ vào tai.

Uông Xuyên không thấy ở trên mặt anh không còn bao nhiêu tức giận, suy đoán cảm xúc của anh đã ổn định.

Uông Xuyên cũng thả lỏng, vỗ vỗ vai anh: " vết thương trên mặt cậu không nghiêm trọng lắm, nhưng lên màng ảnh khẳng định che không được, dứt khoát nhân cơ hội xin nghỉ mấy ngày, đem trạng thái điều chỉnh lại cho tốt?"
Tần Mục Dã không hé răng, không tỏ ý kiến.

Uông Xuyên thở dài: "A Dã, trạng thái của cậu thật sự không thích hợp làm việc, trước nghỉ ngơi nửa tháng, đoàn phim bên này tớ phụ trách câu thông, tai tiếng lần trước vẫn còn nhiệt độ.....!Phỏng chừng một thời gian nữa mới lắng xuống không sai biệt lắm."
Khi cậu nhắc tới tai tiếng, theo bản năng ngó mắt nhìn biểu tình của Tần Mục Dã, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt tối sầm lại của anh, sắc mặt lạnh đi hẳn.

Uông Xuyên căng da đầu nói tiếp: "Ta biết chuyện này cậu thật sự bị oan, nhưng không có biện pháp, cái vòng này chính là như vậy, có chút lời đồn càng giải thích thì càng bị đen, chỉ có thể trông cậy vào thời gian tới sẽ lắng xuống.."
Tần Mục Dã môi mím chặt, thật lâu sau cũng không nói một lời.

Nửa năm trôi qua cảm xúc cùng trạng thái giấc ngủ của anh đều không ổn định, nhưng chân chính đẩy anh tới bề vực suy sụp cuối cùng —— chính là hot search nửa tháng trước.

Nửa tháng trước vào đêm khuya, một nữ sinh của trường Học viện điện ảnh đột nhiên ở Weibo cá nhân đăng một đoạn status ngắn, kể lại việc cô ta bị idol đang lên lừa gạt tình cảm, kèm thêm rất nhiều ảnh chụp màng hình cuộc trò chuyện ở wechat.

Nội dung ngấm ngầm hại người, trải qua các cuộc điều tra của dân cư mạng, cuối cùng nam chính đều chỉ hướng tới Tần Mục Dã.

Trong một đêm, "idol đang nổi tiếng lừa ngủ fans nữ" scandal đổ bộ toàn bộ các trang mạng xã hội.

Tuy sự việc nổ ra đoàn đội của Tần Mục Dã đã làm sáng tỏ lời đồn, cùng văn bản cảnh cáo bôi nhọ của luật sư, nhưng vẫn đẩy sự việc lên cao khó có thể khống chế.

Là idol tuổi trẻ chỉ mới 20 tuổi, hình tượng sạch sẽ như ánh mặt trời quá trọng yếu.

Tần Mục Dã vốn dĩ có bệnh về cảm xúc, lại bị loại bịa đặt vô lý này quấn thân, trong lúc nhất thời tinh thần vô cùng sa sút, liên tục mất ngủ, tối hôm qua cũng vì có thể thuận lợi đi vào giấc ngủ mới nghĩ ra đi luyện quyền anh để tiêu hao thể lực.

"Ôi, đây là người bạn nhỏ nhà ai aa?"
Một tiếng kinh hô của nhân viên công tác đánh vỡ cuộc trò chuyện bên này của Tần Mục Dã cùng Uông Xuyên.

Tần Mục Dã nghe được ba chữ người bạn nhỏ theo bản năng nhíu mày, ánh mắt đột nhiên không kịp phòng ngừa mà dừng ở cách đó không xa một bé con đang ló đầu ra nhìn hướng về bên này.

Phim trường người rất nhiều, Miên Miên là lần đầu hạ phàm trọng sinh tới được nơi nhiều người như vậy,, không khỏi có chút khiếp đảm.

Anh Hoài Dữ cùng Trần đạo khi nói chuyện liền đóng cửa, bé đối với vị anh hai Tần Mục Dã vừa tò mò lại sợ hãi, vì thế khẽ meo meo đi theo phía sau anh, âm thầm quan sát thật lâu.

Miên Miên trên người mặc chính là váy nhỏ màu hồng nhạt do Lâm trợ lý mới mua, nhan sắc rất đáng chú ý.

Hơn nữa nàng vốn dĩ đã kiều manh đáng yêu, gọi người vừa thấy liền không đành lòng chuyển hạ tầm mắt.

*hiện tại anh hai chưa nhận ra Miên Miên nên xưng hô hơi khó nghe nhé.

Thời điểm đang lúc rất nhiều nhân viên công tác bị hấp dẫn lại đây vây xem bé con, Tần Mục Dã lộ ra lệ khí thanh âm chợt vang lên:
"Uy, nhóc con, ngươi tên là gì, ai mang ngươi tới phim trường?"
Tần Mục Dã từ sau khi em gái qua đời liền phi thường phản cảm với trẻ nhỏ, có một lần đóng phim còn đắc tội với diễn viên nhí, bị lộ ra,

ở trên mạng bị rất nhiều dân cư mạng tức giận mắng chửi không có tình người.

Chỉ có chính anh biết, nói là phản cảm, không bằng nói đó là sợ hãi.

Anh sợ hãi tất cả đứa nhỏ trên thế giới này, bởi vì anh sợ hãi chính mình sẽ nhớ tới em gái nhỏ đã mất sớm, anh sợ cái cảm giác trái tim từng trận đau đớn.

Mà trước mắt đây là một bé con với hai bím tóc nhỏ, quả thực khơi dậy sự sợ hãi phòng ngự tối cao nhất của anh.

Bởi vì.....!đứa nhỏ này rất giống Miên Miên.

Giống đến anh thiếu chút nữa hoài nghi hai mắt của mình.

Nhóc con môi giật giật, cuối cùng vẫn là một chữ cũng chưa hé răng.

Oa oa anh hai thật hung dữ mà, anh giống như thực chán ghét chính mình, ánh mắt lạnh nhạt, khí tràng cũng tràn ngập lệ khí, không giống trong trí nhớ của bé người thiếu niên đã ôm bé nâng lên thật cao mà...!
Miên Miên biết chính mình là trọng sinh, dù anh cả tính tình ôn nhu đều không tin bé là Miên Miên, chứ đừng nói anh hai hung dữ khẳng định càng sẽ không tin.

Bé gái đầu cuối xuống, cả người run bần bật, bên cạnh nhân viên công tác nhìn đều đau lòng, lại không dám mở miệng mạo phạm vị đỉnh lưu táo bạo này, chỉ có thể âm thầm chửi thầm Tần đỉnh lưu ngài có thể hay không làm người! tại sao lại hung hắn với trẻ con như thế! Bé con đáng yêu vậy mà, thơm một cái khẳng định vui sướng cả ngày!
Tần Hoài Dữ cùng Trần đạo diễn trò chuyện với nhau thật vui, đã từ phòng nghỉ trước sau đi ra, Tần Hoài Dữ thấy một màn này, không chút do dự mà cúi người đem nhóc con ôm lên, thấp giọng nói: "A

Dã, về trước đi, Trần đạo đáp ứng cho cậu nghỉ mười ngày."
Tần Mục Dã lực chú ý hoàn toàn bị cái nhóc con này hấp dẫn, anh cau mày, càng thêm nóng nảy: "anh, đứa nhóc này cùng anh tới? nó là ai?!"
Tần Hoài Dữ cảm giác được nhóc con được anh một tay ôm vào trong ngực cực kì khẩn trương, cánh tay nhỏ mum múp của bé càng thêm quấn chặt cổ anh, thân thể nhỏ xinh cuộn thành một đoàn, mềm như bông mà ghé vào đầu vai anh, thực rõ ràng là bị Tần Mục Dã dọa rồi.

Anh trấn an mà vỗ vỗ lưng nhóc con, đối với em trai cũng không tức giận: "Trên đường lại nói."
Trần đạo mới từ trong miệng Tần Hoài Dữ biết Tần Mục Dã gần nửa năm qua tính tình bị ảnh hưởng bởi chuyện không vui, tuy rằng tính tình bốc đồng, nhưng trong lòng có rất nhiều nhân viên quay chụp âm thầm lo lắng sức khỏe của hắn.

Thẳng đến khi ông thấy bé con nằm trong lòng ngực của Tần Hoài Dữ ánh mắt sáng ngời, tức khắc tươi cười rạng rỡ, ý cười đầy mặt tiến lên nhéo nhéo mặt bé con: "Nha, tiểu oa nhi từ đâu ra a, bộ dáng này, thật quá làm cho người ta thích!"
Tần Hoài Dữ chỉ có thể cười cười nói: "Là con gái của bạn, tiện đường mang nhóc đến chơi."
Trần đạo diễn đã đến tuổi làm ông nhà người ta, đối với đứa trẻ đáng yêu không kiềm chế được sự yêu thích, lập tức liền đem công việc chất đống ném ra sau đầu, ánh mắt tập trung vào nhóc con đáng yêu mới xuất hiện: "với giá trị nhan sắc này, có thể thành tiểu minh tinh, Hoài Dữ cháu giúp ta hỏi một chút người lớn trong nhà của đứa bé này, có hay không có ý định phát triển trong giới giải trí?"
"Này....." Tần Hoài Dữ không vui quét đến đạo diễn, ậm ờ không đáp.

*
Tần Mục Dã miễn cưỡng nhẫn nhịn đi ra khỏi phim trường, trầm

giọng chất vấn: "con gái của bạn? Đến tột cùng là người bạn nào của anh?"
Tần Hoài Dữ so với hắn bình tĩnh quá nhiều, không nhanh không chậm mà nói: "Đó là lý do thoái thác ứng phó ứng phó Trần đạo, đứa nhỏ này là chạng vàng ngày hôm qua xuất hiện trong văn phòng của ta, tạm thời còn không xác định thân phận."
Tần Mục Dã luôn mãi truy vấn, biết được toàn bộ sự việc, hắn thái độ càng ác liệt: "Cái gì? Đứa nhỏ không rõ thân phận anh liền tùy tiện mang về nhà như vậy? Còn chuẩn bị nhận nuôi nó? Anh, ngươi không có bị gì đi?"
Tần Hoài Dữ ánh mắt bình tĩnh mà nhìn hắn: "Đương nhiên không phải tùy tiện, bé con cùng Miên Miên thật sự quá giống."
Tần Mục Dã buồn bực trong ngực mà phát trướng, hắn không muốn nghe hai chữ Miên Miên này.

Hắn nhìn chằm chằm anh trai, lại đem ánh mắt chuyển hướng cách đó không xa nhìn đứa bé phấn điêu ngọc trác, hung hăng hít hà một hơi: "Thế giới to lớn, người với người giống nhau có cái gì kỳ quái, nói không chừng chính là bởi vì nó trùng hợp lớn lên giống, mới bị người ta đưa đến đây gạt anh!"
Tần Hoài Dữ trong đầu vẫn luôn hiện lên cảnh trong mơ vào tối hôm qua, nhưng cái này không thể chứng minh được điều gì.

Rốt cuộc.....!sự việc kia vượt qua phạm vi khoa học lẽ thường.

Phản ứng của em hai đối với anh cũng không ngoài ý muốn, anh đem bé con mang lại đây, đã có suy nghĩ cặn kẽ qua.

Không có người nào so với anh rõ ràng hơn bởi vì sự việc của em gái mà em hai có bao nhiêu tự trách, bao nhiêu dày vò, chuyện này đã ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn thậm chí cả tương lai sự nghiệp.

Bé con từ trên trời giáng xuống, giống như là một ánh sáng, chiếu vào khói mù mịt nửa năm trôi qua kia.

Đây là thời điểm giúp em hai vượt qua tình trạng của hiện tại.

*
Tần Hoài Dữ đối với tức giận truy vấn của Tần Mục Dã thái độ hoàn toàn làm lơ.

Trên đường, anh thuần thục mà ôm Miên Miên, ngữ khí ôn nhu: "Nhóc con giữa trưa muốn ăn cái gì?"
Ngón tay bé bé của nhóc con chỉ hướng ngoài cửa sổ ven đường trạm xe bus có biển quảng cáo lớn bánh hamburger: "Có thể ăn cái này sao?"
Thoạt nhìn hảo mê người a, bé ở Tiên giới 800 năm trước nay chưa thấy qua loại đồ ăn này.

Tần Mục Dã cùng đứa trẻ lai lịch không rõ bảo trì khoảng cách, lạnh nhạt mà ngồi ở ghế phụ.

Hắn từ kính chiếu hậu nhìn hai người ở ghế sau bộ dạng không coi ai ra gì, càng thêm căm giận bất bình, "A, Tần Hoài Dữ tiên sinh, ngài đây là đã quên chính mình còn có một em trai ruột ngồi ở trong xe?"
Bé con nghe được thanh âm của Tần Mục Dã, bản năng hướng phía trước mặt nhìn nhìn.

Thật hung dữ a~~, cái ót của anh hai đều lộ ra khí chất hung hăn.

Tần Hoài Dữ xoa xoa đầu nhỏ, ngữ khí hờ hững: "ngươi là một nghệ sĩ có yêu cầu về vóc dáng, ngày nào cũng ăn toàn cỏ với cây, đối với cơm trưa không có quyền lên tiếng".

Dựa vào!
Tần Mục Dã sắc mặt càng đen.

Hắn ăn đều là cơm do nhà dinh dưỡng chuyên nghiệp chế biến có được không! Tới miệng anh trai ruột biến thành ăn cỏ ăn cây ?
*

Tại nhà hàng.

Miên Miên bị miếng thịt bò phô mai hamburger xa hoa lớn này làm kinh ngạc cảm thán đến hai mắt tỏa ánh sáng.

Tần Hoài Dữ buồn cười.

Khi nhận lời nuôi bé con, anh đã cẩn thận mà thỉnh giáo một vị học tỷ đã làm mẹ, xác định bé con ba bốn tuổi ngẫu nhiên đều có thể ăn hamburger, chỉ cần đừng ăn quá nhiều là được.

Nhóc con sẽ không dùng dao nĩa, mang đôi bao tay, cầm hamburger to sắp bằng mặt nhóc ăn uống thỏa thích.

Tần Hoài Dữ vốn không thích đồ dầu mỡ, nhưng lại bị bộ dáng ăn đến hưởng thụ của nhóc làm cho cuốn hút, cầm lấy dao nĩa ưu nhã thong dong mà ăn.

Một lớn một nhỏ ăn đến hoà thuận vui vẻ.

Nhưng mà nhân loại có người vui ắc sẽ có người buồn =))) ????
Lúc này, Tần Mục Dã mang khẩu trang kính râm, đôi tay bắt chéo, giống một tôn tượng sáp ngồi xa xa, thờ ơ lạnh nhạt.

Miên Miên ăn đến thỏa mãn, bé đột nhiên hiểu được vì cái gì mà Tư Mệnh thúc thúc thường xuyên cười nhạo nàng không có kiến thức.

Nguyên lai hạ phàm có thể ăn nhiều đồ ăn ngon như vậy nga!
Thần tiên không ăn ngũ cốc, ẩm thực không cần thiết, không ăn cái gì cũng sẽ không đói, cái gọi là hít không khí mà sống, không có cái gọi là hương vị đồ ăn của phàm giới.

Bé càng ăn càng vui, nhìn Tần Mục Dã như xem quái vật.

Thanh âm ngây ngô rốt cuộc nhịn không được đặt câu hỏi: "anh Hoài Dữ, anh hai vì cái gì không ăn nha?"

Tần Hoài Dữ nhàn nhạt nói: "Không cần để ý đến hắn."
Bé con tròng mắt đen nhánh xoay chuyển, chính mình suy tư nửa ngày, bừng tỉnh đại ngộ: "Nga, em đã hiểu! Là bởi vì anh hai phạm sai lầm, cho nên anh Hoài Dữ phong bế miệng anh hai, phạt anh hai không được ăn cơm!"
Bé gặp qua thượng thần trừng phạt tiểu đồ đệ phạm sai lầm, sẽ phong ấn miệng đồ đệ, bé đang hoài niệm về ký ức, lời nói không rõ.

Hắc tuyến trên mặt anh hai, hẳn chính là phàm giới phong ấn đi.

P/s: truyện mình lần đầu edit có chỗ nào khó hiểu.

Mong nhận được sự góp ý của mọi người ^^.

Chương 4: Chương 4

Edit: Meine
Nghe nhóc con dùng giọng nghiêm trang nói hươu nói vượn, Tần Mục Dã khóe môi co rút,vừa tức vừa muốn cười.

Hắn trời sinh là người có tính tình nóng nảy, gặp khó chịu hoàn toàn nhịn không nổi, bởi vậy ở trong vòng giải trí đắc tội không ít người.

Lúc này là vì mặt mũi của đại ca, xem xem đối phương chân củ cải ngắn củn đứng không với tới chân hắn, vì thế miễn cưỡng nhịn không so đo, mắt không thấy tâm mới không phiền.

Tần Mục Dã lấy ra tai nghe Bluetooth mang lên, không mặn không nhạt mà mở miệng: "anh, em đi trước đây, nhưng mà đứa nhỏ này.....!em khuyên anh nhân lúc còn sớm tiễn đi."
Vẫn luôn đối với em trai mình áp dụng thái độ làm lơ, lúc này Tần Hoài Dữ lại buông dao nĩa, ánh mắt nhìn chằm chằm hướng hắn: "em được nghỉ phép, còn muốn đi nơi nào?"
Tần Mục Dã trợn trắng mắt: "anh à, nghỉ phép đương nhiên là về nhà chơi game ngủ a."
Tần Hoài Dữ cầm khẽ nâng, giọng nghiêm túc nói: "Không được đi, buổi chiều còn có việc muốn giao cho cậu làm."
*
Từ nhà hàng bước ra, Tần Mục Dã mới biết được chuyện đại ca muốn giao cho hắn thế nhưng.....!
Sắc mặt hắn đen như đáy nồi, kích động đến mức đem khẩu trang

đều tháo xuống: "Anh, không phải chứ? Anh muốn em giúp ngươi chiếu cố xú hài tử* không rõ lai lịch này?"
*xú: thối.

đứa nhỏ đáng ghét, xấu xa, ta để xú cho nó dễ thương không quá nặng nề nhé.

Miên Miên bị hắn dùng giọng nói ác liệt kích thích, bé tức giận dậm chân, mũi nhỏ thở phì phì mà phản bác: "Miên Miên không thối! Anh mới thối, anh trai thối!"
Nhóc con thấp lè tè đứng ở trước mặt hắn đang nỗ lực cường điệu tìm kiếm sự tồn tại, bộ dáng đáng yêu đến muốn mệnh.

Nhưng Tần Mục Dã căn bản vô tâm thưởng thức bộ dáng đáng yêu này, chỉ cảm thấy chói tai với cái tên của đứa bé vừa nói ra.

Hắn cúi đầu, tức muốn hộc máu mà trừng mắt: "Ngươi, ngươi.....!Không được kêu Miên Miên, tại sao ngươi dám?"
Miên Miên là tiểu thần tiên thông minh hiểu chuyện.

Nhưng hiểu chuyện như thế nào, cũng chỉ là một đứa bé.

Anh Hoài Dữ ôn nhu trong lúc nhất thời không thể tiếp thu bé là trọng sinh, không chịu nhận bé, bé có thể bao dung.

Nhưng anh hai thối này hung dữ ác liệt với bé, bé liền nhịn không nổi!
Hai tay nhỏ của bé con chống eo, khuôn mặt nhỏ phồng lên, dốc hết sức lực muốn cho trên mặt bé lộ ra biểu tình là bé đang rất là tức giận: "Miên Miên chính là Miên Miên, anh trai thối dựa vào cái gì không cho Miên Miên kêu Miên Miên?"
Tần Hoài Dữ nhéo nhéo mi ngăn lại hắn: "Tên chỉ là danh hiệu, không có quy định không thể trùng nhau."
Tần Mục Dã bị một lớn một nhỏ làm cho nghẹn gần như hít thở không thông!
Hắn hung hăng hít hà một hơi: "tốt, ngươi tên gì kệ ngươi! Nhưng

đừng gọi ta anh trai, ta không phải anh trai ngươi, đừng làm loạn mà nhận thân thích!"
Miên Miên vừa ủy khuất lại tức giận.

Thế gian anh hai thật hư, bé sống 800 năm trước nay chưa thấy qua người nào hư như vậy.

Nhưng bé rất thích anh Hoài Dữ, vẫn nên bảo trì hình tượng khí chất của một tiểu thần tiên, sẽ không cãi nhau trước mặt anh Hoài Dữ.

"Hừ!!!" Miên Miên nghẹn, chỉ hừ hắn một tiếng liền không nói.

Tần Hoài Dữ khôi phục thần sắt thản nhiên, đối đệ đệ nói: "cậu đừng quên chính mình đã hai mươi tuổi là một người trưởng thành, không cần cùng đứa bé cãi nhau.

Ta vốn muốn mang theo nhóc con đi Tần thị, nhưng buổi chiều tạm thời muốn đi công tác đàm phán, không tiện mang theo trẻ nhỏ, em coi giúp ta việc này, chăm sóc bé con một chút."
Anh thật sự không có biện pháp mới có thể đưa ra hạ sách này, mặt không lộ thanh sắc mà quan sát phản ứng của Tần Mục Dã.

Tuy rằng em trai biểu hiện phi thường kháng cự, nhưng thực rõ ràng, trong lòng hắn gợn sóng không nhỏ, căn bản không có biện pháp làm lơ với đứa bé giống hệt em gái của mình.

Em hai từ nhỏ tính cách bất thường, cùng cha mẹ cũng không thân cận lắm, hiểu rõ hắn nhất chỉ có người anh trai này.

Nếu quyết định muốn nhận nuôi bé con, khiến em hai tiếp nhận nhóc, là bước đầu tiên.

*
Nửa giờ sau, Tần Mục Dã vẻ mặt buồn bực ngồi trên sô pha nhà anh trai mình, cùng Tần Miên Miên mắt to trừng mắt nhỏ.

Uông Xuyên cũng nghe tin lại đây, hắn không hiểu chi tiết, chỉ biết Tần Mục Dã trời sinh chán ghét trẻ nhỏ.

Thấy một lớn một nhỏ giằng co không ai nhường ai, hắn thử thăm dò hoà giải: "A Dã, ngươi nếu thật sự không nghĩ chăm sóc đứa nhỏ này, vậy ta trộm bỏ đi thôi, dù sao biệt thự có bảo mẫu ở, dặn dò bảo mẫu chiếu cố thì tốt rồi."
Sắc mặt Tần Mục Dã lại càng khó nhìn.

Giao cho bảo mẫu đơn độc chiếu cố là không có khả năng.

Nửa năm trước, em gái chính là bị bảo mẫu mang đi ra ngoài mua đồ ăn, bị quên ở trong xe bảo mẫu.....!Giữa trưa 38 độ cực nóng, sống sờ sờ bị bí hơi mà chết.

Án kiện sớm đã xong theo trình tự pháp luật, bảo mẫu cũng đã nhận tội do sai lầm của mình dẫn đến đứa nhỏ tử vong bị bỏ tù.

Nhưng vết thương này đã khiến người của Tần gia vĩnh viễn đau xót, vĩnh viễn vĩnh viễn không thể khép lại.

Tần Mục Dã cố nén cảm xúc, tận khả năng không hồi tưởng nữa.

Hắn vốn có thể phản kháng lại anh mình, thật vất vả mới được nghỉ phép, trở về chung cư của mình nằm chơi game xem điện ảnh không tốt sao.

Nhưng đứa nhỏ này càng xem càng không thích hợp, anh cả cái gì cũng tốt, chỉ số thông minh EQ đều cao là nhân sĩ tinh anh, duy nhất khuyết điểm chính là người thật tốt quá, tính tình tốt, tâm cũng mềm.

Vạn nhất đứa nhỏ này sau lưng thật sự có âm mưu tính kế, làm ra việc bất lợi đối với đại ca.....!Thôi, hắn vẫn nên lưu lại nhìn chằm chằm đi.

*
Tuy rằng điện ảnh quay chụp bỏ dở, nhưng Uông Xuyên trên tay còn có rất nhiều công việc muốn xử lý.

Tần Mục Dã nằm liệt trên sô pha chơi game, Uông Xuyên liền thuận tiện thông báo: "A Dã, hai ngày này thu được mấy cái kịch bản mới, có web drama có điện ảnh, ta lọc một lần, cậu có rảnh cũng nhìn xem có thích hay không.

Đúng rồi, game show cũng có, cậu đã thật lâu không tham gia game show, nên cẩn thận xem xét."
Tần Mục Dã phiền lòng đến muốn chết, không muốn nghe chuyện liên quan đến công việc, chăm chú chơi game thứ gì cũng không nghe vào.

Hắn càng không muốn nghĩ về hồi ức nửa năm trước, đại não giống như liền càng không chịu khống chế.

Em gái nhỏ ngoài ý muốn mất đối với cả nhà đều là đả kích, nhưng phản ứng của anh so với anh cả cùng em ba lớn hơn nhiều.

Không phải bởi vì hắn cùng em gái thân thiết hơn, trên thực tế hắn từ khi 17 tuổi debut liền bận công việc sự nghiệp, từ lúc em gái sinh ra, hắn làm bạn với bé con thời gian ít nhất so với cả nhà.

Mà là bởi vì, ngày xảy ra chuyện, hắn đáp ứng muốn dắt em gái đi Disney, vé cũng đã mua xong hết.

Nhưng tới đó lại nhận được thông báo, một đạo diễn nổi tiếng muốn gặp hắn bàn chuyện vai diễn trong bộ phim sắp tới, đối với một ca sĩ hát nhảy như hắn muốn chuyển hình tượng sang làm diễn viên là một cơ hội lớn.

Hắn cơ hồ không có bất luận do dự nào từ chối em gái, chỉ nghĩ

hôm khác lại mang muội muội đi là được, Disney cũng sẽ không đóng cửa.

Chính là, không có về sau.

Nếu như có thể biết trước tai nạn kia, Tần Mục Dã thà rằng chính mình đời này đều không làm diễn viên, cũng nhất định sẽ kiên trì bồi bé con đi Disney.

Không có nếu như.

Cũng không còn có cơ hội.

.....!
Uông Xuyên nói nửa ngày mới phát hiện Tần Mục Dã không rên một tiếng, hắn cúi đầu xem di động Tần Mục Dã, kinh ngạc mà thấy nhân vật trong trò chơi của cậu đều vọt vào phòng ngự tháp bị tháp đánh chết.....!
Tiếp theo vài phút, Uông Xuyên không rên một tiếng yên lặng nhìn.

Thẳng đến bên ta thủy tinh nổ mạnh, defeat vang lên.

Uông Xuyên vẻ mặt cạn lời mà nhìn hắn: "Tần đỉnh lưu, ngài vừa mới bị phòng ngự tháp đánh chết tổng cộng bảy lần....."
Tần Mục Dã khụ một tiếng, bỏ qua di động: "không có hứng chơi, ta ra ngoài đi dạo."

Uông Xuyên đối với trạng thái của Tần Mục Dã thực không yên tâm, khẩn trương mà đứng lên: "cậu đi đâu?"
Tần Mục Dã đã đeo lên khẩu trang kính râm đi tới cửa, đột nhiên ở huyền quan bước chân dừng lại, đối Uông Xuyên nói: "anh đem đứa nhỏ này bế lên đi." Không thể đem nhóc con ở nhà một mình.

Tần Mục Dã là idol đỉnh lưu, không thể tùy tiện đi dạo phố.

Cũng may, khu biệt thư của Tần đại thiếu gia ở lưng chừng núi, là

khu biệt thự cao cấp độc lập mới được xây dựng tại Yến Kinh.

Khu biệt thự rất ít người sinh sống, những căn biệt thự nằm cách xa nhau, các cửa hàng tổng hợp và siêu thị cũng rất ít người, đặc biệt hôm nay lại đang trong thời gian làm việc.

Tần Mục Dã tâm tình khó chịu, hắn chỉ nghĩ ra cửa hít thở không khí.

Đi tới đi tới tới rồi tới luôn cửa siêu thị, hắn mới cảm giác được bụng ục ục.

Hắn dứt khoát đi nhanh vào khu thực phẩm tiến hành giải tỏa bực bội bằng việc mua mua mua.

Từ tối hôm qua đến giờ cũng chưa ăn cái gì, đã sớm đói chịu không được.

Giữa trưa còn ngồi ở nhà hàng trơ mắt nhìn anh cả cùng nhóc con ăn hamburger phô mai lớn.....!Quả thực không phải việc con người nên làm mà aaa ~~~
Uông Xuyên năm nay 28, tuy rằng không có kết hôn, nhưng ngày lễ ngày tết đều cùng cháu trai cháu gái đi chơi, xem như có kinh nghiệm chiếu cố trẻ nhỏ.

Anh ta không biết Tần Mục Dã vì sao lại bài xích đứa trẻ này như vậy, rõ ràng đứa bé này đáng yêu muốn chết.

Uông Xuyên mới đầu nắm tay nhỏ Miên Miên đi tới, sau lại thật sự theo không kịp bước chân Tần Mục Dã, anh liền đem Miên Miên bế lên.

Miên Miên bị đồ ăn rực rỡ muôn màu ở siêu thị mê hoặc đến đầu óc choáng váng, hai mắt đều mở to, nước miếng ở miệng nhỏ hồng hồng như muốn ứa ra.

Các phàm nhân sinh hoạt quá hạnh phúc a ~~
Ăn đồ ăn không chỉ có mỹ vị, mà còn thật xinh đẹp.

Uông Xuyên ôm bé con mềm mại, trong thời gian cực ngắn cư nhiên đã trở thành fan nhan sắc của bé.

Anh ta hào phóng mà đem đồ ăn vặt mà Miên Miên nhìn chằm đều ném vào xe đẩy: "Tiểu bảo bối cháu thích gì liền cứ lấy, có người mời khách!"
Miên Miên nuốt nuốt nước miếng, lắc đầu, khắc chế chính mình.

Bé từ trong miệng Hoài Dữ ca ca biết được Uông Xuyên là "người đại diện" của Tần Mục Dã.

Tuy rằng bé không thể hiểu hết tất cả ngành nghề phức tạp ở xã hội nhân loại, nhưng từ cuộc đối thoại vừa rồi của Uông Xuyên và Tần Mục Dã, đại khái bé đã biết sơ sơ về quan hệ của hai người.

Uông Xuyên hình như là cấp dưới của Tần Mục Dã, nói cách khác, Tần Mục Dã là ông chủ.

Nói đến mời khách, kia khẳng định là ông chủ bỏ tiền.

Anh trai thối chán ghét bé như vậy, mới không nguyện ý bỏ tiền cho bé mua đồ ăn vặt đâu.

Ở siêu thị Miên Miên vẫn luôn lắc đầu uyển chuyển từ chối, làm đến Uông Xuyên cũng không hiểu ra sao, không biết đứa bé này rốt cuộc muốn gì, không nghĩ muốn gì.

Cuối cùng thời điểm tính tiền, Uông Xuyên vẫn kiên trì giữ lại mấy thứ đồ ăn vặt anh cảm thấy bé gái hẳn sẽ cảm thấy hứng thú.

Miên Miên cũng không muốn nhận việc anh trai thối "Bố thí".

Nhưng có một thứ đồ ăn đựng trong cái chén nhỏ sáng lấp lánh.....!bé thật sự quá thích.

Tiểu thần tiên giản dị không kiến thức chưa từng thấy qua loại đồ ăn này, đồ ăn xinh đẹp được kêu là "thạch trái cây thủy tinh" là cái tư vị gì a.

Bé vươn ra ngón tay, chỉ vào thạch trái cây hỏi: "chú Uông, cái này mua bao nhiêu tiền ạ?"
Uông Xuyên gãi gãi đầu: "Không nhiều đâu, chỉ 18 tệ thôi."
Miên Miên âm thầm nắm chặt quyền, nghĩ chờ đến lúc chính mình có tiền, nhất định phải đem tiền mua thạch trái cây này trả cho Tần Mục Dã.

*
Từ siêu thị về nhà, Tần Mục Dã muốn phát tiết bực bội mà ăn một đống thực phẩm rác rưởi.

Ăn xong rồi còn tiếp tục lục lội trong túi đồ ăn vặt to.

Hai ly thịt quả thạch trái cây ở trước mặt hắn, hắn ăn trước một cái thoạt nhìn hình như là vị quýt.

Ăn xong rồi lại đem một cái khác vị dâu tây cũng ăn.

Miên Miên cùng Uông Xuyên đã quen thuộc với nhau, hai người ở một bên chơi đến vui vẻ.

Chờ bé nhớ tới thạch trái cây sáng lấp lánh kia, ngồi xổm xuống ở trong túi lục lội, tìm sau một lúc lâu không thu hoạch được gì.

Bé con trong lòng có dự cảm không tốt.....!
Uông Xuyên thấy thế hỏi: "Tiểu bảo bối, con tìm gì thế, chú giúp con tìm nha."
Tần Mục Dã sau khi ăn uống no đủ tâm tình thoải mái không ít, nhìn nhóc con ngồi xổm trên mặt đất giống một viên củ cải nhỏ, bộ dạng

cúi đầu tìm tới tìm lui, trong lòng đột nhiên có suy đoán.

Người xấu đứng lên, xấu xa tiết lộ.

Anh chủ động mở miệng: "Nha, nhóc đang tìm cái này sao?"
Miên Miên theo hướng anh chỉ nhìn thấy "Hài cốt" thạch trái cây thủy tinh chói lọi đang nằm ở trên bàn trà.

Hai cái!
Vị quả quýt cùng với vị dâu tây, hai cái đều không có!
Bé con chóp mũi đau xót, tức khắc liền không khống chế được.

Tần Mục Dã không hề hổ thẹn: "Ngượng ngùng, ta đem thạch trái cây ăn, bất quá vốn dĩ tiền do ta bỏ ra mua, giống như cũng không có gì ngượng ngùng cho lắm."
Khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết của Miên Miên dần dần trướng hồng, biểu tình dần dần mất khống chế ——
Người xấu còn tiếp tục bổ đao: "khó ăn quá, đặc biệt là cái vị dâu tây kia, thật không phải làm cho người ăn mà."
"Oa ———"
Trong phòng khách biệt thự bộc phát ra tiếng khóc thanh thúy, bé con tuyệt vọng khóc đến kinh thiên động địa..

Chương 5: Chương 5

Edit: Meine
Tần Mục Dã ngây ngẩn cả người, đại não nháy mắt trì hoãn, hiển nhiên không dự đoán được chính mình "Ác hành"* sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế.

*Ác hành: hành vi gian ác, tà ác.

Miên Miên khóc thật sự kịch liệt, ngực nhỏ đều phập phập phồng phồng, thực mau liền thở hổn hển.

Uông Xuyên cùng Tần Mục Dã hai mặt nhìn nhau, chân tay luống cuống sững sờ nửa phút.

Tiếng khóc của trẻ nhỏ đầy ủy khuất kinh động đến dì bảo mẫu đang ở hoa viên dọn dẹp, a di từ bên ngoài vội vàng chạy vào, thấy Miên Miên khóc thành như vậy sắc mặt không khỏi đại biến: "Làm sao vậy bảo bảo, như thế nào khóc đến thương tâm như vậy nha, tới a di ôm một cái."
A di nửa ngồi xổm xuống ôm bé con, nhẹ nhàng vỗ lưng dỗ bé.

Uông Xuyên phục hồi tinh thần lại, nôn nóng đến không được, tiếng khóc đứa trẻ lộ ra tràn đầy ủy khuất, này Tần Mục Dã thật sự quá đáng, cư nhiên khi dễ đứa trẻ ba tuổi rưỡi!
"Tần đỉnh lưu, ngài còn là người không vậy, nhìn xem tiểu bảo bối bị cậu khi dễ thành cái dạng gì, còn không mau dỗ dành."

Tần Mục Dã thật lâu không phản ứng, cuối cùng bị kêu đã nổi lên một chút tình người.....!
Hắn bị nhóc con khóc đến đại não ong ong, gãi gãi tóc, là tưởng dễ dỗ, nhưng vấn đề là dỗ dành như thế nào a~~, cũng không có người nào dạy hắn.

Vẫn là Uông Xuyên phản ứng mau một chút, anh ta vội vàng từ trong túi siêu thị lấy ra một cây kẹo que, ngồi xổm xuống hướng về phía đứa bé cười tủm tỉm: "Không khóc không khóc, bảo bối ngoan a, con xem nơi này còn có đồ ăn ngon, kẹo que cũng là vị dâu tây!"
Miên Miên đối với đồ ăn ngon bản năng cảm thấy hứng thú, nâng lên hai mắt đẫm lệ nhìn nhìn, phát hiện là kẹo liền rũ xuống đôi mắt, rõ ràng là mất mát.

Kẹo que bé ngày hôm qua đã ăn qua, là Tư Mệnh thúc thúc mua cho bé, một que kẹo siêu lớn.

Nhưng mà làm sao có thể so sánh được với thạch thủy tinh chưa từng nghe thấy qua a.....!
Thấy nhóc con vẫn cứ khụt khịt, tựa hồ là không muốn ăn kẹo que Uông Xuyên đưa.

Tần Mục Dã liếc xéo Uông Xuyên, trên mặt bày ra bộ dạng bướng bỉnh soái khí.

Anh trong đầu linh quang vừa hiện, tiến lên đẩy Uông Xuyên ra, nửa ngồi xổm xuống, miễn cưỡng bày ra tư thái dỗ dành trẻ nhỏ.

"Đừng khóc, ồn ào đến đầu lão tử đều muốn nứt ra, nhóc ngoan ngoãn an tĩnh một chút, ta biểu diễn cho nhóc xem một cái ma thuật thế nào?"
Uông Xuyên lộ ra biểu tình kinh ngạc, nhận thức thằng nhãi này ba năm, lần đầu nghe nói hắn còn biết ma thuật?
Miên Miên tiếng khóc chợt ngừng, mắt ngập nước xem xét người xấu một chút.

Ma thuật? Giống như là ảo thuật?
Ảo thuật chơi thật vui, bé từng xem qua ảo thuật của thượng tiên rất lợi hại, các thần tiên vây xem đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tần Mục Dã không nói hai lời đoạt lấy kẹo que dâu tây trong tay Uông Xuyên, xé mở đóng gói, cao thâm khó đoán mà nói: "nhóc con, thấy rõ không, nơi này có viên đường."
Miên Miên mắt to trừng thẳng, xác thật có một tí xíu chờ mong biểu diễn ma thuật của phàm giới.

Tần Mục Dã hiện lên một nụ cười gian tà, vội vàng đem kẹo que nhét vào trong miệng chính mình, răng rắc một tiếng, thời điểm lấy ra cũng chỉ thừa một cây màu trắng.

"Nha, thấy rõ chưa, thấy ta lợi hại không?"
Uông Xuyên: "....."
Bảo mẫu a di: "....."
???????????
Uông Xuyên vội vàng bế bé con lên, sợ thao tác ngu ngốc của Tần Mục Dã lại chọc bé con khóc.

Bảo mẫu dùng biểu tình khó có thể miêu tả nhìn Tần Mục Dã: em trai của Tần tiên sinh, chẳng lẽ là một người thiểu năng trí tuệ?
Miên Miên bị người xấu lừa dối đến sửng sốt vài giây, chờ bé phản ứng lại, biết chính mình đã bị lừa, lông mi run rẩy, cái mũi lại chua xót.

Bản thân bé đối với cây kẹo que không hứng thú nhiều lắm, chính là bị thao tác này liền liên tưởng đến thạch trái cây thủy tinh bị anh ăn từng ngụm hết.....!
"Ô....."
Bé con lúc này đây tiếng khóc nhỏ hơn rất nhiều, nhưng lại có vẻ càng chua xót.

Từ lúc hạ phàm tới đây bé nhận thật nhiều ủy khuất, cảm xúc chồng

chất cùng nhau bộc phát.

Bé thật khó khăn mà, mới 800 tuổi đã bị hạ phàm độ kiếp, ba ba ma ma không biết ở đâu, anh cả không tin bé trọng sinh, anh hai thậm chí chán ghét bé.

Trong trí nhớ mơ hồ, anh hai tuy rằng không giống với sự ôn nhu của anh cả, nhưng mỗi lần anh hai về nhà đều sẽ cười tủm tỉm mà ôm bé nâng lên thật cao, chưa bao giờ hung dữ với bé.

Anh Hoài Dữ lại đi công tác, có lẽ anh hai thối đêm nay liền sẽ trộm đem bé vứt bỏ.

Bé tùy thời có thể trở thành đứa bé không nhà để về.

.....!
Tần Mục Dã lúc này thật luống cuống.

Ơ
Sao lại khóc.

Ma thuật hắn biểu diễn không hay sao? Này sao lại khóc a? ????
"Đừng khóc đừng khóc, ta hát cho nhóc nghe được không? Nếu không thì nhảy cho nhóc xem?"
Những đứa bé hắn đều thích sự náo nhiệt, anh tốt xấu gì cũng là idol, sở trường đều trổ ra hết, không tin còn dỗ dành không được.

Nhưng mà Tần đỉnh lưu ca hát nhảy múa giằng co hai phút sau.....!
Bé con khuôn mặt nhỏ dại ra, trong ánh mắt ngập nước sống không còn gì luyến tiếc.

Phạm trù thẩm mỹ của đứa trẻ, một cái nam nhân 1 mét 8 mấy ăn mặc phá cách quần jean và một đầu tóc màu xám ở trước mặt bé trong chốc lát "Hắc" trong chốc lát lại "Nha", quả thực là cay đôi mắt của bé mà.

Uông Xuyên đối với nghệ sĩ nhà mình hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn ôn nhu dỗ dành: "Ngoan, chú liền mang cháu đi siêu thị mua thạch trái cây, thích mua bao nhiêu cũng được."
Bé con ở trong lòng ngực hắn hơi thở mong manh mà lầu bầu một câu: "cháu không bao giờ muốn gặp hắn, đại phôi đản!"

*
Uông Xuyên ôm Miên Miên xuyên qua hoa viên nhỏ ra khỏi cửa chính biệt thự, dỗ dành trẻ nhỏ thất bại Tần đỉnh lưu chịu đả kích sâu sắc mà đuổi tới.

Tuy nói Uông Xuyên là người một nhà, nhưng anh nhiều ít vẫn có một tí xíu không an tâm.

Nhìn nhóc con khuôn mặt nhỏ hồng hồng đôi mắt hồng hồng, Tần Mục Dã rốt cuộc cũng bối rối: "Ta sai rồi, muốn bao nhiêu thạch trái cây đều mua cho nhóc còn không được sao?"
Miên Miên thật sự ghét bỏ, trực tiếp đem đầu chôn ở bả vai Uông Xuyên, lấy mông dỗi anh, không nghĩ nhìn mặt anh, ồm ồm mà cự tuyệt: "chú Uông, chú làm cho cái người xấu này tránh ra được không, Miên Miên cái gì đều không cần ăn."
.....!
Miên Miên cự tuyệt đi siêu thị.

Uông Xuyên ở trong đầu nhanh chóng tìm biện phát dỗ dành trẻ nhỏ, sau đó ôm bé con cảm xúc không tốt đi vào tiểu khu có khu vực trò chơi thiếu nhi.

Khu biệt thự cao cấp phương tiện trò chơi thực phong phú, có lẽ là thời gian làm việc, chỉ có vài người.

Chỉ có một bé gái khuôn mặt tròn tròn béo đô đô ở cầu trượt.

Bé gái lẻ loi một mình, nhìn thấy Miên Miên đôi mắt đều sáng, thực nhiệt tình mà chạy tới, tò mò hỏi: "em cũng không đi nhà trẻ sao?"

Miên Miên hạ phàm, lần đầu tiên gặp được bạn cùng lứa tuổi, lực chú ý bị dời đi, lập tức đem em trai thối* ném ra sau đầu.

*Miên Miên đang giận nên gọi là em trai
"Nhà trẻ là cái gì?"
Bé gái lộ ra biểu tình kinh ngạc: "Nhà trẻ chính là địa phương dành cho chúng ta đọc sách, em thoạt nhìn so với ta nhỏ hơn, còn chưa tới tuổi đi nhà trẻ rồi."
Miên Miên gật gật đầu: "em kêu Miên Miên, năm nay ba tuổi rưỡi."
Bé gái cười lộ hai má lúm đồng tiền ngọt ngào: "Ta kêu Lục Linh, 4 tuổi rưỡi, chúng ta cùng nhau chơi đi."
Lục Linh là diễn viên nhí, thường xuyên đóng phim, thời gian đi nhà trẻ không quy luật, có đôi khi không có diễn chụp, bé liền ở nhà nghỉ ngơi, trong nhà cũng không ai cùng bé chơi, chỉ có dì bảo mẫu nấu cơm.

Uông Xuyên rất may mắn lại đây liền gặp một bé gái có thể bồi nhóc con chơi.

Hắn quan sát một chút, bảo mẫu của bé gái ngồi ở cách đó không xa chơi di động, đầu đều không nâng một chút, bé gái không có bạn chơi cùng, cho nên nhìn thấy bé con nhà anh cũng thực vui vẻ.

Uông Xuyên sờ sờ đầu bé con: "Đi theo chị gái nhỏ cùng nhau chơi đi, chú không quấy rầy các cháu, chơi đến vui vẻ chút nga."
Hắn thực thức thời mà đi đến bên cạnh ngồi, yên lặng nhìn hai đứa bé thấp lè tè dường như vừa quen đã thân, la lối khóc lóc chơi cùng.

Lục Linh bò đến bàn đu dây, hai chân nỗ lực với tới mặt đất, lao lực mà muốn đung đưa.

Miên Miên thấy thế, chạy tới phía sau giúp cô nhóc đẩy một chút, bé con thoạt nhìn nho nhỏ, nhưng sức lực lại một chút đều không nhỏ, Lục Linh ngồi ở bàn đu dây lập tức bay lên.

"thật cao a, cảm giác muốn bay lên tới rồi, Miên Miên sức lực của

em thật lớn, thật lợi hại!"
Lục Linh hưng phấn cực kỳ, cô bé đã sớm tưởng sẽ chơi bàn đu dây, chính là không ai giúp bé đẩy, đứa nhỏ 4 tuổi chân lại ngắn, với không tới mà, mỗi lần đều đẩy không cao, hưởng thụ bay lên trời không vui chút nào

Miên Miên được khen cũng thực vui vẻ, giúp cô nhóc đẩy đến càng hăng say.

Chơi xong một trận, bé mới hậu tri hậu giác mà lẩm bẩm nói: "Lục Linh? Chị là Lục Linh sao?"
Lục Linh từ bàn đu dây nhảy xuống: "đúng nha, mọi người đều kêu chị là Linh Linh, em cũng chơi nha, đến lượt chị giúp ngươi đẩy cao cao."
Lục Linh tuổi còn nhỏ liền hiểu được có qua thì phải có lại, bé đã chơi xong giờ tới lượt Miên Miên ngồi bé đẩy.

Miên Miên mới đầu khi nghe được tên Lục Linh cũng không có phản ứng lại, lúc này mới đột nhiên nhớ tới ở trong Sổ phàm trần thường xuyên xuất hiện hai chữ.

—— Lục Linh.

Đây là tên nữ chủ, cô bé với khuôn mặt tròn tròn tóc sừng dê, là nữ chủ của thế giới này.

Miên Miên nỗ lực nhớ lại, lúc ấy sợ Tư Mệnh thúc thúc tỉnh lại, bé lật trang tốc độ quá nhanh, chỉ nhớ rõ vài đoạn ngắn linh tinh.

Nữ chủ Lục Linh cùng Tần Miên Miên là khuê mật từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau làm diễn viên, Tần Miên Miên từ sớm đã có vận đỏ, bằng vào dung mạo trở thành con gái quốc dân, nhưng tới khi 15-16 tuổi độ nổi tiếng liền đi xuống.

Ngược lại, Lục Linh tích lũy đầy đủ, là người trẻ tuổi nhất lấy được

danh hiệu ảnh hậu, khiến cho Tần Miên Miên ghen ghét, cô tìm thủy quân hắc Lục Linh, ý đồ hãm hại, thậm chí còn cướp đi bạn trai ảnh đế của Lục Linh.....!
Những người Tần gia hắc hóa, cũng đều có quan hệ với Tần Miên Miên.

Nhớ tới cái đó, Miên Miên có điểm chột dạ đầu nhỏ rũ xuống.

Tuy rằng đối với cốt truyện bé có cái hiểu có cái không, nhưng bé biết Tần Miên Miên gây sự với Lục Linh, đều không phải chuyện tốt.

Cô bé Lục Linh hoàn toàn không biết suy nghĩ của Miên Miên giờ phút này.

Lục Linh để ý phát hiện tiểu muội muội đôi mắt có điểm sưng, nhớ tới thời điểm vừa mới gặp mặt Miên Miên đôi mắt hồng hồng.

Cô bé dán ở bên tai Miên Miên, nhỏ giọng hỏi: "em đã khóc? Có người khi dễ em sao?"
Miên Miên nhớ tới em trai thối, khuôn mặt nhỏ tức khắc suy sụp.

Lục Linh trượng nghĩa mà vỗ vỗ bộ ngực: "Không phải sợ, có chị ở đây! Ma ma chị nói, trẻ nhỏ bị khi dễ không thể gạt người lớn, phải nói ra nga."
Lục Linh khuôn mặt tròn tròn đôi mắt cũng tròn tròn, bộ dáng chân thành của cô nhóc làm Miên Miên rất khó giấu giếm.

Miên Miên khe khẽ thở dài: "Anh trai thối đem thạch trái cây của em ăn hết, còn nói thật khó ăn, thạch trái cây xinh đẹp như vậy, sao có thể khó ăn chứ? Anh trai thối xấu lắm."
Lục Linh vừa nghe, nguyên lai em gái nhỏ xinh đẹp là bị anh trai khi dễ, cô nhóc lộ ra biểu tình đồng cảm, dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, anh trai đều là người xấu!"
Miên Miên tò mò: "chị cũng có anh trai sao? Anh trai của chị đối với chị không tốt sao?"
Vào ngày trước, bé vẫn luôn cho rằng, anh trai trên thế giới đều sẽ

đối tốt với em gái, tựa như trong trí nhớ mơ hồ của bé nhớ rõ như vậy.

Anh cả ôn nhu, anh hai nhiệt tình, ngay cả anh ba hay thẹn thùng cũng sẽ trộm hôn khuôn mặt nhỏ của bé.

Đáng tiếc bọn họ hiện tại đều thay đổi.....!
Lục Linh hơi hơi dẩu miệng, biểu tình có chút buồn bực: "chị có hai anh trai, anh cả rất bận rất bận, mỗi ngày đóng phim còn tổ chức buổi biểu diễn, sinh nhật của ta cũng không trở về.

Nhưng anh hai thật ra không bận, chính là hắn lạnh như băng, căn bản không để ý tới ta, mọi người đều nói hắn là thần đồng, siêu cấp thông minh, thông minh liền có thể không để ý tới người ta sao?"
Lục Linh nói gợi lên chi tiết bị Miên Miên quên đi.

Không sai, thế giới này nữ chủ Lục Linh có hai người anh trai, hơn nữa đều là đại nhân vật rất lợi hại.

Dựa theo Sổ phàm trần ghi lại, về sau anh Hoài Dữ ở trên thương trường cùng anh trai của Lục Linh chém giết, cuối cùng thất bại, còn đi lên con đường phạm tội, bị bắt vào tù.

Anh hai thối, giống như đắc tội với anh trai khác của Lục Linh, hai người trở thành đối thủ, bị fans cuồng của đối phương mắng tàn nhẫn, cuối cùng nghiện ma túy, buồn bực mà chết.

Miên Miên nhớ tới tình hình đó, trái tim nhỏ thật đau.

Hơn nữa nguyên nhân các anh trạ hắc hóa.....!Giống như đều là bởi vì Tần Miên Miên khắp nơi tính kế Lục Linh!
Miên Miên vừa mới còn hờn dỗi anh trai thối, hiện tại lại cảm thấy thực lo lắng, bé thật cẩn thận mà giữ chặt tay nhỏ Lục Linh: "anh trai của chị không cùng chơi được vậy về sau em chơi cùng chị nha, em sẽ bảo hộ Linh Linh, không cho người xấu khi dễ Linh Linh đâu!"

Bé có ý tưởng thực đơn thuần.

Chỉ cần bé đối tốt với Lục Linh, không giống trong Sổ phàm trần đã viết là khi dễ người ta, sau đó những chuyện xấu sẽ không bao giờ xảy ra.

Lại nói bé chính là tiểu thần tiên mà, có bé ở đây, người khác cũng không dám khi dễ Lục Linh!
Lục Linh nghe vậy cười lên tiếng, cô nhóc giữ chặt tay Miên Miên.

Thanh âm ngọt ngào: "Ha, Miên Miên mới ba tuổi rưỡi, mà ta đã 4 tuổi rưỡi rồi, là ta bảo hộ Miên Miên mới đúng! Về sau chúng ta chính là bạn tốt nha."
Nói xong, cô nhóc đem tay nhỏ với vào trong túi quần yếm, sột sột soạt soạt sờ soạng nửa ngày, lấy ra một viên xanh trắng đan xen là kẹo sữa Đại Bạch thỏ, lòng bàn tay mở ra, thần thần bí bí mà nói: "cho em ăn, kẹo sữa so với thạch trái cây ăn ngon hơn nhiều."
Miên Miên nhìn bộ dáng Linh Linh nước miếng có như không chảy xuống, tò mò hỏi: "Vì cái gì mà nói nhỏ như vậy a?"
Lục Linh: "Hư, ma ma không cho ta ăn đường, nói trẻ nhỏ ăn nhiều đường hàm răng sẽ rớt ra nha."
Kẹo sữa loại này Miên Miên cũng là lần đầu tiên thấy, lòng bàn tay Lục Linh rất gần rất gần bé, mùi vị kẹo sữa ngọt ngào từ giấy gói phản ra tới a.

Miên Miên nhìn ra được Lục Linh cũng rất muốn ăn, vội vàng xua xua tay: "em không ăn, Linh Linh ăn."
Bé mới không đoạt đồ vật của Lục Linh đâu, vô luận là bạn trai ảnh đế hay là kẹo sữa.

Lục Linh dùng thật lớn sức lực đem kẹo sữa bẻ thành hai nửa, khăng khăng muốn đút vào miệng Miên Miên.

"Ăn ngon sao?"
"Ngô, thật ngọt!"
Bàn đu dây bên đây, hai bé con biểu tình đều ngọt ngào.

.....!
Cách đó không xa, ngồi ở bồn hoa chứng kiến toàn bộ sự việc, Uông Xuyên một đầu dấu chấm hỏi: "???"
Tình hữu nghị của thế giới trẻ nhỏ cũng quá dễ dàng thành lập đi?
Cùng chung một chiếc kẹo sữa?
Kết nghĩa kim lan* nghi thức hình như đều có đủ.

*Tình nghĩa bạn bè thân thiết.

Nghĩa kim lan.

Kim: vàng, Lan: hoa lan.

Kinh Dịch: Nhị nhân đồng tâm kỳ lợi đoạn câm hoặc kim, đồng tâm chi ngôn kỳ xú như lan tức hai người đồng lòng, lợi có thể cắt đứt được vàng, lời nói đồng tâm thơm như hoa lan.

P/s: chân thành cảm ơn các bạn đã bình chọn với cmt động viên mình.

Mình sẽ cố gắng edit ra chương đều đặn và không bỏ dở bộ truyện ????????.

Chương 6: Chương 6

Edit: Meine
Hai đứa bé ở khu trò chơi chớp mắt liền chơi tới chạng vạng.

Sắc trời dần tối, bảo mẫu Lục Linh đi lên trước nói: "Linh Linh nên về nhà ăn cơm chiều, cùng bạn mới lần sau lại chơi tiếp được không?"
Bé gái ngẩng đầu nhìn nhìn trời, có điểm uể oải: "Thái dương công công sớm như vậy liền xuống núi."
Bảo mẫu cười dỗ cô bé: "Ngày mai lại chơi tiếp, a di phải đi về nấu cơm."
Lục Linh lôi kéo tay Miên Miên, rõ ràng là luyến tiếc, bé nghĩ nghĩ: "Miên Miên có thể hay không đưa chị về nhà không? em nhớ kỹ nhà chị ở nơi nào, lần sau liền có thể tới tìm chị chơi rồi."
Đều chung một khu biệt thự, hẳn là sẽ không quá xa, Uông Xuyên cũng không phản đối, liền cùng bảo mẫu đi theo phía sau hai nhóc tì.

Uông Xuyên: tay chơi di dộng, bảo mẫu giống như so với người đại diện công việc nhẹ nhàng hơn nhiều.

Xuyên qua tiểu khu đi qua hoa viên, rồi tới cửa nhà Lục Linh.

Lục Linh vươn tay nhỏ của cô bé, chỉ vào số nhà ở góc trên bên phải: "Miên Miên em nhớ một chút, nhà ta là A08, em có thể tìm được không?"
Khu biệt thự này rất lớn, khoảng cách những biệt thự lại rất xa, sắc

trời tối sầm, đầu nhỏ Miên Miên choáng váng, kỳ thật nhớ không rõ lắm.

Nhưng bé không muốn làm tiểu đồng bọn* thất vọng, vẫn là gật gật đầu, bẻ ngón tay nỗ lực nhớ kỹ con số trên biển số nhà.

*tiểu đồng bọn: bạn nhỏ cùng chung một nhóm.

Lục Linh lưu luyến không rời mà đứng ở cửa, bảo mẫu dỗ bé vào cửa.

Ở cửa không biết khi nào xuất hiện một chiếc Bentley màu đen điệu thấp*, xe dừng ở bãi đậu xe, tài xế xuống xe mở cửa ghế sau ra, một bé trai mặt không biểu cảm từ trong xe bước xuống.

*điệu thấp: không muốn khoa trương, thể hiện.

Bé trai mặc đồng phục quý tộc của trường học, một bộ âu phục nhỏ màu xanh biển, đeo cà vạt, lưng đeo cặp sách màu đen bằng da, cũng không làm tài xế cầm giúp.

Bé trai làn da rất trắng, nhìn qua ước chừng khoảng mười tuổi, mặt mày thanh tú, còn chưa hoàn toàn nẩy nở, lộ ra vài phần tính trẻ con, nhưng bước chân phi thường trầm ổn, khí chất thanh lãnh, giống như một tiểu thân sĩ kiêu ngạo.

Uông Xuyên đầu tiên nhìn đến ngẩn ngơ.....!Hắn ở giới giải trí lăn lộn nhiều năm, gặp qua không ít người đẹp, ngôi sao nhí diện mạo tinh xảo thấy cũng không ít.

Nhưng vị trước mắt này, vẫn là có điểm làm hắn kinh diễm.

Bất quá hắn yên lặng tính toán giá nhà trong khu biệt thự này, đứa trẻ có thể ở trong khu này, xuất thân không phú thì quý, khí chất quả thật không tầm thường.

Bé trai đi tới, Lục Linh nháy mắt trở nên lúng túng, yếu ớt kêu một tiếng: "Anh hai.....!hôm nay sớm như vậy liền tan học rồi sao?"
Lục Thanh Hành liếc mắt quét muội muội một cái, trên mặt tròn tròn của cô nhóc không biết cọ ở đâu ra một khối đen làm giữa mày bé trai nhíu lại, nhưng tầm mắt cậu thực mau liền lược qua em gái, dừng ở tay nắm tay cùng Lục Linh, lại thêm một bé gái bị giống hệt nhau.

Lục Linh giới thiệu nói: "Anh hai, đây là bạn mới của em Miên Miên.

Miên Miên, đây là anh hai của chị Lục Thanh Hành."
Miên Miên nhìn Lục Thanh Hành liếc mắt một cái, nhấp miệng không hé răng.

Bé còn nhớ rõ Lục Linh phun tào, Lục Linh nói anh hai của cô bé luôn lạnh như băng không để ý đến người khác, là thần đồng trong mắt mọi người.

Làm tiểu thần tiên, thần đồng phàm nhân không đến mức làm bé sợ hãi.

Chính là bé thế nhưng không hiểu sao có chút khẩn trương, liền không thể thốt lên lời.

Lục Thanh Hành ánh mắt thực bình tĩnh, không có bất luận tính công kích, cũng không hung dữ, nhưng bé lại sợ hãi, đứng song song bên cạnh Lục Linh ngây ngô tựa như hai chú chim cút nhỏ.

Bảo mẫu vội vàng đi nấu cơm, khách khí nói với Uông Xuyên: "Tiểu bằng hữu* chơi hợp ý như vậy, lưu lại ăn cơm chiều rồi hãy về."
*bạn nhỏ
Uông Xuyên vội vàng uyển chuyển cự tuyệt: "Không được không được, trong nhà có cơm, không thể quấy rầy."
Bảo mẫu đi đến phòng bếp bận rộn, Lục Thanh Hành xem kỹ mà nhìn Miên Miên một lúc lâu, cái mũi nhăn lại, mới quay đầu đối em

gái nói: "em có phải hay không lại ăn vụng đường?"
Lục Linh rụt rụt bả vai, yếu ớt mà nói dối: "Không.....!Không nha."
Cô bé có hai anh trai, anh cả là người lớn hai mươi mấy tuổi, anh hai tuy rằng đã nhảy lớp học trung học, nhưng cũng mới mười tuổi mà thôi.

Nhưng cô bé không biết vì sao từ nhỏ liền sợ anh hai, không sợ anh cả.

Bé dám cùng anh cả chơi đùa đùa giỡn, lại vừa thấy anh hai đến liền an tĩnh lại, giống như anh hai sinh ra chính là so ba ba ma ma còn uy nghiêm hơn.

Miên Miên nghe Lục Linh thanh âm đều run run, rốt cuộc nhịn không được động thân mà ra, giọng nói thực mỏng manh: "anh teai Linh Linh.....!anh không cần khi dễ Linh Linh."
Lục Linh biểu tình kinh ngạc, trộm túm bên váy Miên Miên, dán ở bên tai bé lặng lẽ nói: "Không có không có, anh hai sẽ không khi dễ chị đâu."
Lục Thanh Hành nghe vậy, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng cậu hiển nhiên không muốn cùng trẻ con so đo, chỉ là bình tĩnh mà giải thích: "Linh Linh lần trước ăn nhiều kẹo sữa bị đau răng, không dám nói cho ma ma, nửa đêm khóc lóc làm ta mang em ấy đi xem bác sĩ."
Lục Linh thành thật gật gật đầu, sau đó từ trong túi quần yếm lại lấy ra một viên kẹo sữa, đưa cho Miên Miên: "Anh hai nói không sai, chị xác thật không nên ăn vụng kẹo sữa, một viên cuối cùng này tặng cho em."
Uông Xuyên đứng một bên nhiệt tình yêu thương ăn dưa:???
Nguyên lai còn có một viên, kia vừa rồi thời điểm kết nghĩa kim lan lao lực bẻ nửa ngày là đang làm cái gì!
Thao tác mê hoặc trẻ em sao!
Bé trai nhấp môi giống như một tiểu đại nhân: "Linh Linh, không cần đem tiểu bằng hữu* dạy hư."
*bạn nhỏ
Miên Miên ban đầu cũng còn điểm luyến tiếc bạn mới còn tưởng lần

sau lại chơi, trong chốc lát tâm tình không biết sao lại muốn nhanh chóng rời đi.

Bé vội vàng đối Lục Linh nói: "Linh Linh, ta về trước nha."
"Vậy em nhớ rõ lần sau tới tìm ta chơi nha."
"Được!"
.....!
Trên đường về nhà, Uông Xuyên nắm tay nhỏ mềm mại của bé con, cười hỏi: "Vừa rồi anh trai nhỏ kia rất tuấn tú a, bảo bối không thích hắn sao?"
Miên Miên xoay chuyển tròng mắt, ngoan ngoãn trả lời: "Không thế nào thích."
Uông Xuyên thực ngoài ý muốn, đứa nhỏ hắn là đều nhan khống mới đúng, bé trai kia lớn lên đẹp như vậy.

Hắn tiếp tục đùa với bé: "Kia bảo bối thích anh trai dạng gì nha?"
Miên Miên nghĩ nghĩ: "Ta thích anh Hoài Dữ."
Uông Xuyên gật gật đầu, sau đó cười ra tiếng: "anh Hoài Dữ cùng với anh trai nhỏ vừa rồi loại hình rất tương tự, cháu khẳng định là thẹn thùng."
Đứa bé trai kia tuổi còn nhỏ liền mang trên người khí chất tổng tài, trưởng thành đoán chừng chính là sẽ giống với khuôn mẫu nam chủ trong tiểu thuyết chuẩn tổng tài như Tần Hoài Dữ.

Miên Miên không cảm thấy anh hai Lục Linh cùng anh Hoài Dữ có bất luận điểm nào tương tự.

Nhưng.....!bé cảm thấy dường như gặp qua cậu ở đâu đó?
*
Tần Mục Dã nghe được động tĩnh ở cửa, nhảy nhanh xuống từ trên ghế sô pha, sốt ruột hoảng hốt mà vọt tới cửa, nhìn thấy Uông Xuyên cùng nhóc con vào cửa, tức giận nói: "tại sao muộn như vậy mới về, trời đã tối rồi!"
Uông Xuyên buông tay: "nhãi con của chúng ta khiến người khác yêu thích, mê hoặc một tiểu cô nương 4 tuổi, một hai phải cùng đứa

bé kia chơi cùng."
Tần Mục Dã đối với đứa bé khác thật sự không có hứng thú, hắn nửa ngồi xổm xuống, gương mặt bộ dạng lấy lòng, chỉ vào thạch trái cây bày đầy ấp trên bàn: "nhóc con, nhóc hết giận rồi ha, ta mua thật nhiều thạch trái cây, tất cả đều là cho nhóc."
Miên Miên đôi mắt nhỏ oán niệm xem xét anh một chút, nhịn không được nhìn về phía thạch trái cây trên bàn trà, miễn cưỡng rụt rè, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, cũng không phản ứng với anh.

Uông Xuyên ôm bé con đi giải sầu, Tần Mục Dã liền đi siêu thị, mua trọn hai đại bao*, không chỉ có thạch trái cây, còn có các loại đóng gói đáng yêu anh suy đoán bé gái sẽ thích đồ ăn vặt.

*hai túi lớn?????
Thời gian chờ nhóc con trở về, anh xác thật cũng bình tĩnh nghĩ lại.

Em gái ruột của anh đã đi, đối với anh là bi thương tận cùng, thế cho nên khi anh nhìn thấy đứa bé khỏe mạnh xinh đẹp, trong lòng xuất hiện cảm xúc phi thường phức tạp không thể diễn giải.

Anh biết việc mình làm không đúng, quả thực là ác nhân, nhưng lại thật sự khó có thể khắc chế.

Thời điểm ăn bữa tối, thái độ Tần Mục Dã so với trước kia khá hơn nhiều, cũng không dám nói lung tung trêu chọc nhóc con nữa, sợ lại đem bé chọc khóc.

Cơm chiều xong, Tần Hoài Dữ gọi điện thoại tới, nói anh còn ở bên ngoài, đàm phán không có kết thúc, ngày mai tiếp tục, tạm thời không thể về nhà.

Tần Mục Dã oán giận nói: "anh à, anh thật không phúc hậu, chính mình nhặt được nhãi con phải chính mình phụ trách a, cầu xin anh buông tha ta đi, ta hầu hạ thật không dậy nổi!"
Tần Hoài Dữ cố nén cười, biết rõ cố hỏi: "cậu có phải hay không khi dễ nhóc con? Mở video, để anh nhìn xem nhóc con."

Miên Miên mới từ trong phòng tắm bước ra, nghe được thanh âm Hoài Dữ ca ca hưng phấn không thôi, lật đật mà chạy ra: "Hoài Dữ ca ca! Di, ca ca ở đâu?"
Mới vừa tắm rửa xong bé con mặc áo ngủ bằng nhung, mũ có hai cái tai thỏ, giống như bé thỏ con đứng trước mặt anh nhảy nhót.

Tần Mục Dã mở ra video, đem màn ảnh chuyển hướng nhóc con: "Nha, nhóc con một sợi tóc cũng chưa thiếu, chính anh xem đi."
Miên Miên nâng lên di động, nhìn hình ảnh Tần Hoài Dữ trong video, ngạc nhiên không thôi.

Bé đối sinh hoạt hằng ngày của thế gian đã không có ký ức, này đó sản phẩm khoa học kỹ thuật bé là lần đầu tiên thấy.

"Anh Hoài Dữ, anh tại sao lại ở bên trong cái hộp này nha? Di, như thế nào không thấy?"
Bé tay nhỏ đùa nghịch, không biết như thế nào hình ảnh liền đen.

Tần Mục Dã một đầu hắc tuyến, lấy lại di động: "Là nhóc đem cameras tắt đi.....!Đây là di động! Ta thiên, nhóc ngay cả di động cũng chưa gặp qua sao, nhóc năm nay rót cuộc 1 2 tuổi sao?"
Ba bốn tuổi là đứa trẻ đã lớn như thế nào ngay cả di động đều không biết?
Miên Miên căn bản không để ý tới hắn, một lần nữa nhìn thấy anh Hoài Dữ liền cười đến ngọt ngào, ríu rít hỏi anh khi nào về nhà.

Tần Hoài Dữ thanh âm ôn nhuận: "làm xong công việc liền về nhà, nhóc con bữa tối ăn cái gì? Anh hai có khi dễ em không?".

Truyện Khác
Tần Mục Dã tức khắc lộ ra biểu tình chột dạ, ngậm miệng yên lặng lui lại phía sau, né tránh phạm vi cameras.

Miên Miên cái miệng nhỏ dẩu dẩu, ủy khuất, nhưng không nói.

Tần Hoài Dữ cười: "Hắn dám khi dễ muội liền nói cho ta, ta giúp Miên Miên thu thập hắn."
Tần Mục Dã nhịn không được: "Uy, quá mức a, em không đến mức khi dễ đứa nhỏ, còn không phải là ăn một cái thạch trái cây của nhóc thôi sao....."
Miên Miên dựng thẳng lên hai ngón tay nhỏ chỉ, thở phì phì mà phản bác: "Hai cái, là hai cái!"
Tần Hoài Dữ rất muốn cười, anh giả vờ nghiêm túc: "Tần Mục Dã, cậu biết chính mình năm nay bao lớn rồi sao?"
Kỳ thật anh buổi chiều đã liên hệ cùng Uông Xuyên, đã biết xảy ra chuyện gì.

Tần Mục Dã hữu khí vô lực: "Làm gì, không yên tâm thì anh nhanh liền chạy trở về!"
Miên Miên rầm rì mà phun tào: "Em trai thối hư! Ấu trĩ!"
Em trai thối còn không cho bé gọi anh trai.

Hừ.

Bé đều 800 tuổi, em trai thối mới hai mươi tuổi, nếu ở Tiên giới, bé kêu hắn xú tôn tử* đều có thể!
*cháu trai
Tần Hoài Dữ nhìn hai người trạng thái thuần thục dỗi lẫn nhau, càng yên tâm không ít.

Này em hai ngốc nghếch sớm muộn gì cũng quỳ gối dưới váy của bé con.

*
Tần Hoài Dữ đi công tác chưa về, Tần Mục Dã kỳ nghỉ sinh hoạt chính thức trở thành nam bảo mẫu, ở nhà với nhóc con hai ngày, lâm thời nhận được công tác.

Anh khi xuất đạo liền kí với công ty quản lý, tuổi trẻ bồi dưỡng thành thần tượng là chính, nhóm nhạc nam nữ trong nước đều debut dưới trướng công ty này.

Cao tầng của công ty nghe nói hắn nghỉ phép, mời anh đi làm huấn luyện viên chỉ điểm cho thực tập sinh mới.

Nói là huấn luyện, kỳ thật là một đám thực tập sinh mới muốn tham gia tiết mục, mời Tần Mục Dã đã debut trước truyền lại kinh nghiệm bản thân.

Tần Mục Dã tuy rằng mới hai mươi tuổi, nhưng địa vị trong giới thần tượng không thấp, là thành viên nhóm nhạc nam nổi tiếng sớm nhất trong nước.

Uông Xuyên cùng bé con chơi mấy ngày, hoàn toàn thành fan cuồng của bé con, một chút cũng không ngại mang bé con tới công ty.

.....!
Tần Mục Dã ở công ty có phòng nghỉ riêng, phòng nghỉ rất lớn, đầy đủ tiện nghi.

Uông Xuyên thúc giục hắn đi làm việc: "cậu chạy nhanh đi làm chính sự đi, bảo bối cùng ta chơi là được."

Công ty quản lý ở trung tâm thành phố trong một office building cao tầng, phòng nghỉ Tần Mục Dã ở một vị trí có tầm nhìn thật tốt, có cửa sổ sát đất thật lớn, đứng ở chỗ này cúi đầu là có thể quan sát cả tòa thành thị.

Miên Miên chớp mắt to, đối với hết thảy đều tràn ngập tò mò.

Uông Xuyên chiếu cố bé con càng ngày càng thành thạo, hắn chỉ vào nơi xa một tòa cao ốc: "Bảo bối thấy toàn nhà lớn bên kia không? Đó chính là Tần thị, anh Hoài Dữ của cháu bình thường đi làm ở đó."
Miên Miên gật đầu, bé nhớ rõ, đó là nơi lần đầu bé hạ phàm.

Lúc ấy bé đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm có điểm hoảng sợ, Tư Mệnh

thúc thúc liền ở cửa hàng tiện lợi mua cho bé một cái kẹo que, sau đó đem bé đưa đến văn phòng Hoài Dữ ca ca liền đi.

Phòng nghỉ dán rất nhiều poster, có bìa tạp chí, cũng có album tuyên truyền, còn chiếu hiện trường buổi biểu diễn.

Miên Miên nhìn nửa ngày cũng không hiểu: "chú Uông Xuyên, đó đều là em trai thối sao?"
"Đúng vậy, đó đều là công tác tuyên truyền."
Miên Miên đối với công việc của em trai thối thập phần tò mò: "Này bức ảnh hắn đang làm gì?"
Uông Xuyên nhìn nói: "Đây là tổ chức buổi biểu diễn."
"Cái này đâu?"
"......!Đây là bìa tạp chí."
Bé con không hiểu ra sao: "Cho nên hắn rốt cuộc là làm gì a, vì cái gì tất cả đều trang điểm kỳ kỳ quái quái?"
Bé mấy ngày nay cũng quan sát không ít người qua đường, thực rõ ràng Tần Mục Dã trang điểm cùng nhiều người qua đường không giống nhau.

Uông Xuyên có điểm mộng bức, hướng bé giải thích: "công việc của Tần Dã bao gồm ca hát khiêu vũ, còn có diễn kịch, là đại minh tinh đứng trên sân khấu, cùng người thường không quá giống nhau, cho nên trang phục sẽ đặc thù một chút so với người khác."
Bé con suy tư thật lâu, tỉnh ngộ!
"Nguyên lai em trai thối là bán nghệ, dựa khuôn mặt kiếm cơm nha!"
Uông Xuyên: "....." quả thật cũng không sai?
Hắn hướng bé con tiếp tục phổ cập kiến thức, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Uông Xuyên đi qua đi mở cửa, "Tỉnh Triết?"
Một thanh niên trẻ tuổi mặc bộ đồ áo hoodie màu xám đi đến, quét trong phòng một vòng, thần sắc khách khí: "Uông Xuyên ca, A Dã không ở đây sao?"
Uông Xuyên chần chờ một chút, hàm hồ nói: "Nga, A Dã.....!cậu ấy

có chút việc, ngươi tìm có việc gì?"
Tỉnh Triết là thành viên cùng nhóm nhạc với Tần Mục Dã, nhóm nhạc hiện tại đã giải tán, thành viên đều từng người phát triển riêng, đại bộ phận đều phát triển không tồi, Tỉnh Triết nhân khí cũng rất cao, sắp tới tựa hồ muốn tiến vào vòng phim điện ảnh.

Nhưng hắn ta thiên phú kém một ít, vận khí cũng không giống nhau, so với Tần Mục Dã mới vừa chuyển hình đã đóng nam chính trong điện ảnh lớn, có chênh lệch rất xa.

Tỉnh Triết nghe nói cao tầng của công ty cố ý mời Tần Mục Dã làm huấn luyện viên cho thực tập sinh, nhưng cũng không tin tưởng, nghĩ đến tìm hiểu xem sao..

Xem thái độ Uông Xuyên, hắn ta đã đoán được.

Rõ ràng hắn ta mới là người hát chính, năm đó xuất đạo nổi tiếng nhất cũng là hắn.

Nề hà Tần Mục Dã là nhị thiếu gia của nhà giàu số một, tài nguyên tốt, bối cảnh lớn, ba năm qua đi, Tần Mục Dã đã là siêu sao đang lên, mà hắn ta vẫn là một nghệ sĩ tuyến 2, việc làm huấn luyện viên thực tập sinh này, cao tầng đều thiên vị hướng Tần Mục Dã.

Tỉnh Triết cười cười, hắn ta cười rộ lên không hề tâm cơ rất có tính lừa gạt: "Là có chút việc, em liền ở chỗ này chờ một chút? A Dã hiện tại thông cáo nhiều, ta đã lâu cũng chưa nhìn thấy cậu ấy."
Uông Xuyên cũng không cự tuyệt, nhưng hắn chưa nghĩ ra làm như thế nào giới thiệu nhóc con trong phòng.

Không đợi anh mở miệng, Tỉnh Triết đã mắt sắc mà nhìn đến chỗ ngoặt lộ ra hai cái bím tóc nhỏ, hắn ta đi lên trước, cười hỏi: "Di, nơi này như thế nào cất giấu một bạn nhỏ đáng yêu như này?"
p/s: kẻ ác xuất hiệnnnnn.

Chương 7: Chương 7

Edit: Meine
Hôm nay lại hạ nhiệt độ, trước khi ra cửa bảo mẫu a di sợ Miên Miên mặc váy sẽ bị lạnh, liền chọn một kiện áo lông nhỏ màu vàng nhạt, phối hợp thêm quần nhỏ nhung màu xám, cột bím tóc nhỏ, cả người như phát sáng.

Giờ phút này, bé con tránh ở góc tường giống như là một cục bột nếp vàng nhạt, đáng yêu khiến tâm người khác phải mềm nhũn.

Tỉnh Triết nhiệt tình có vẻ cũng không đột ngột, hắn ta ngồi xổm xuống, cùng bé con nhìn thẳng, giống như một anh trai mười phần kiên nhẫn: "bạn nhỏ, em tên là gì nha, lớn lên thật đáng yêu." Theo lý thuyết nhan sắt Tỉnh Triết không tồi, lại thực ôn nhu, những đứa nhỏ sẽ thích loại hìn này.

Nhưng Miên Miên lại chớp đôi mắt, mắt to đen lúng liếng tràn ngập phòng bị.

Bả vai nhỏ đều cứng, biểu tình lén lén lút lút.

Uông Xuyên không để ý Miên Miên dị thường, hắn đang vội vàng suy nghĩ nói dối như nào cho qua.

Kỳ thật nói đến cùng, chính hắn cũng không xác định được bé con cùng Tần Mục Dã đến tột cùng là quan hệ gì, chỉ nghe nói hình như

Tần đại thiếu gia có ý định nhận nuôi đứa bé này.

Suy xét đến thân phận mẫn cảm của nghệ sĩ nhà mình, Uông Xuyên mặt không đổi sắc mà bịa chuyện nói: "Đây là đứa trẻ của thân thích nhà tôi, trong nhà có việc gấp về quê, giao tôi chiếu cố mấy ngày....."
Tỉnh Triết trong lòng cười lạnh.

Uông Xuyên là người đại diện thực chuyên nghiệp, nếu không cũng không có khả năng cùng Tần Mục Dã hợp tác lâu như vậy.

Đứa trẻ của thân thích, đưa tới nơi công tác, căn bản không hợp lý.

Hắn ta trên mặt cười đến xuân phong ấm áp, lộ ra biểu tình thật sự yêu thích đứa bé, sờ sờ đầu Miên Miên: "Uông Xuyên ca, thân thích nhà anh có gien thật tốt, bạn nhỏ lớn lên so minh tinh còn xinh đẹp hơn, hẳn là lần đầu tiên tới loại địa phương này đi, muốn hay không mang đứa bé đi dạo?"
Uông Xuyên là fan cuồng nhan sắc của bé con, đối phản ứng của Tỉnh Triết một chút đều không cảm thấy kỳ quái.

Hắn hắc hắc mà cười: "Đúng không, bảo bối nhà tôi chính là đáng yêu nhất thế giới! Tiểu bảo bối nhóc có muốn cùng anh Tỉnh Triết đi phòng khác tham quan? Có muốn đi xem công việc của nghệ sĩ là như thế nào không?"
Bé con nghe xong tâm có chút động, nhưng bé túm chặt góc áo Uông Xuyên: "muốn chơi! Nhưng là muốn cùng chú Uông Xuyên đi cùng nhau."
Uông Xuyên cảm thấy nếu đã nói là đứa bé thân thích nhà hắn, mang đi ra ngoài dạo dạo cũng không vấn đề gì, liền bế bé con lên cùng Tỉnh Triết đi đến phòng huấn luyện thực tập sinh tìm Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã chỉ đạo nhóm thực tập sinh không sai biệt lắm, đang định quay về, nhưng từ ngoài cửa sổ thấy bím tóc nhỏ quen thuộc

của bé con.

Anh nhíu mi tâm, vội vàng đi ra ngoài, thấy Uông Xuyên ôm bé con, trách cứ nói: "anh như thế nào ôm nhóc chạy loạn, công ty người nhiều như vậy, người ngoài cũng không phải không có, vạn nhất có chuyện gì làm sao bây giờ."
Uông Xuyên nói: "này không phải ta ôm rồi sao? Sao có thể có chuyên gì? Chỉ muốn cho bảo bối nhìn xem công việc của cậu là gì, bổ sung thêm kiến thức sao."
Miên Miên âm thanh nhỏ thực hiểu chuyện mà nói: "chú Uông Xuyên, nếu không chúng ta trở về đi, để em trai thối tiếp tục làm việc, nỗ lực kiếm tiền nga!"
Uông Xuyên không nghĩ tới bé con nhỏ như vậy đã có ý thức về tiền tài, hắn vui vẻ: "tốt! để cậu ta nỗ lực kiếm nhiều tiền cho bảo bối mua thạch trái cây ăn."
Miên Miên lại lắc đầu: "Thôi, em trai thối quá nghèo, vẫn là lưu trữ tiền cưới vợ đi."
Tần Mục Dã: "????"ủa aloo? Nhóc đang nói gì đấy? ????
Tỉnh Triết cũng cười hỏi: "bạn nhỏ, em vì cái gì sẽ cảm thấy anh Mục Dã nghèo đâu? Hắn chính là đại minh tinh phi thường lợi hại nga."
Miên Miên vẻ mặt ghét bỏ mà cúi đầu nhìn quần jean rách te tua của anh, tay nhỏ chỉ chỉ: "anh cũng chưa có tiền mua quần mới đâu, thời tiết càng ngày càng lạnh, a di nói không mặc ấm về già rồi sẽ đau thấp khớp."
Đây là sáng nay a di gúp bé mặc thêm quần ấm nói.

Kết quả bé mới vừa đổi quần dài liền nhìn đến em trai thối lại mặc một cái quần rách te ra cửa, nhớ không lầm, mỗi cái quần của em trai thối đều là quần rách, chỉ là rách to hay nhỏ không giống nhau.....!

Uông Xuyên cười đến người ngã ngựa đổ, Tần Mục Dã thiếu chút nữa ngất đi, anh duỗi tay chọc trán nhóc con: "nhóc con, ngươi thật là một chút khứu giác thời thượng đều không có a!"
Làm trò trước mặt người ngoài, anh lười so đo cùng nhóc con.

Tỉnh Triết đứng nửa ngày cũng chưa đi, Tần Mục Dã mới ý thức được người này là lại đây tìm anh, anh vốn tưởng hắn ta chỉ đi ngang qua.

Tần Mục Dã hỏi: "cậu là có việc tìm tôi?"
Tỉnh Triết nói: "A Dã cậu có thuận tiên tâm sự chút không?"
Tần Mục Dã không cự tuyệt, đi đến khu trà nước gọi hai ly cà phê cùng hắn ta ngồi xuống.

Tỉnh Triết đi thẳng vào vấn đề: "Là như thế này, tuy rằng nhóm chúng ta giải tán, nhưng fans vẫn luôn rất có chấp niệm, hy vọng chúng ta có thể có cơ hội hội tụ ở bên nhau quay một vài show giải trí linh tinh, lão bản cũng cảm thấy chủ ý này không tồi, ta cùng thành viên khác đều đã thương lượng qua, mọi người đều cảm thấy ổn, chính là còn mỗi ý kiến của cậu."
Tần Mục Dã đối với tuyển tú* năm đó lập nhóm không phải không cảm tình, mà là trước mắt tương đối muốn hoạt động cá nhân ca sĩ + diễn viên, lúc trước tham gia tuyển tú năm 17 tuổi, thời kì phản nghịch hứng thú nhất thời, sau khi tham gia mới phát hiện chính mình đối với thần tượng hát nhảy kỳ thật không hứng thú nhiều lắm.

*tuyển tú: giống như chương trình Thanh Xuân Có Bạn, Produce 101
Bất quá fans xác thật thực trung thành, các thành viên quan hệ cũng còn tốt, một hai phải làm cái show giải trí gì đó, anh xuất phát từ nguyên tắc số ít theo số nhiều, cũng có thể phối hợp.

Tần Mục Dã nói: "Mọi người đều đồng ý tôi cũng không ý kiến, cụ thể lịch trình là lúc nào, trên tay tôi còn vai diễn chưa xong, hiện tại không xác định được."
Tỉnh Triết gật đầu: "tốt, hiện tại cũng không vội, vậy đến lúc đó lại thảo luận."
Nói xong, hai người đều đứng dậy, Uông Xuyên thấy bọn họ đã nói xong liền ôm Miên Miên đi tới.

Tỉnh Triết ánh mắt sâu kín mà dừng ở trên người Miên Miên, cười nói: "bạn nhỏ, em còn chưa có nói cho anh trai em tên là gì đâu?"

Miên Miên mắt to không chớp mắt mà nhìn chằm chằm hắn ta, thực không khách khí mà đáp lại: "Ta lại không quen biết anh, làm gì mà phải cho anh biết tên nha?"

Tỉnh Triết xấu hổ mà cười cười, bước nhanh rời đi.

Tần Mục Dã đem nhóc con từ trong lòng ngực Uông Xuyên tiếp nhận tới, một tay ôm nhóc, một cái tay khác nhéo nhéo cái mũi nhỏ của bé: "nhóc con, nhóc làm vậy đối với người ta là không lễ phép."
Uông Xuyên lúc này cũng chú ý đến Miên Miên không quá thích hợp, bé vẫn luôn thực nhiệt tình ngoan ngoãn, miệng cũng ngọt, lần đầu gặp mặt liền sẽ kêu hắn chú Uông Xuyên.

Trừ phi là giống như Tần Mục Dã trêu chọc bé, bé mới đen mặt.

Vừa rồi Tỉnh Triết rõ ràng vẫn luôn lấy lòng bé, bé như thế nào xù lông như con nhím nhỏ như vậy?
Miên Miên nhìn vẻ mặt hắc khí của Tần Mục Dã, mây đen giăng đầy, là biểu hiện khí vận chuyển biến bất ngờ.

Nhưng loại năng lực này là bé dùng sức thần tiên trời sinh linh lực đi cảm giác, bình thường phàm nhân khẳng định nhìn không ra.

Bé có điểm phát sầu, mày nhỏ đều nhíu lại: "Em trai thối, anh có phải hay không đắc tội với anh trai vừa rồi?"
Tần Mục Dã biểu tình kinh ngạc: "nhóc nói Tỉnh Triết? Không có đi?"
Tuy rằng bé con nói không đầu không đuôi, nhưng anh vẫn là theo bản năng hồi tưởng một chút.

Tỉnh Triết nguyên lai là nhóm trưởng của nhóm nhạc, tính tình anh nóng nảy, nhưng Tỉnh Triết tính tình thực tốt, tính cách cũng khéo đưa đẩy, giống như trước nay đều không có góc cạnh.

Trong ấn tượng, thời gian hợp tác hơn hai năm, anh chưa bao giờ cùng Tỉnh Triết có bất luận mâu thuẫn xung đột qua.

Ngược lại là cùng mấy thành viên khác, ngẫu nhiên từng có cãi 2 3 trận nhỏ.

Khuôn mặt nhỏ Miên Miên thập phần ngưng trọng.

Bé hiện tại kỳ thật rất đau đầu, ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tỉnh Triết, bé liền có một loại cảm giác bất an mãnh liệt, hơn nữa khi Tỉnh Triết cùng Tần Mục Dã mặt đối mặt, trên mặt Tần Mục Dã hắc khí không rõ ràng kia có dấu hiệu lập tức tăng thêm.

Miên Miên rất rõ ràng đây là dấu hiệu xúi quẩy, chính là bé hiện tại chỉ là đứa trẻ phàm nhân ba tuổi rưỡi, linh lực mỏng manh đến mức gần như không có, càng không thể sử dụng thuật pháp, giống như không có biện pháp giúp anh.

Thật sốt ruột.

Miên Miên cắn cắn môi: "Em trai thối, mặc kệ anh có hay không đắc tội với người kia, gần nhất đều phải đặc biệt cẩn thận!"
Tần Mục Dã khó hiểu mà nhìn nhóc, sau một lúc lâu mới véo véo mặt nhỏ của bé: "Ngươi cái gia hỏa này, như thế nào còn thần thần bí bí, Uông Xuyên, anh sẽ không phải đã cho nhóc con xem phim truyền hình mê tín dụ đoan đi?"
Uông Xuyên bị cho đội cái nồi to phản ứng rất lớn: "?? Oan uổng! Ta rõ ràng chỉ cho bé con xem tiểu trư Bội Kỳ!"
Không bị tín nhiệm bé con dẩu miệng, nho nhỏ ngạo kiều mà nói: "Miên Miên mới không phải mê tín, Miên Miên chính là sẽ nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy được!"
Tần Mục Dã sẽ không đem lời nhóc con nói loạn xạ mà nghe vào tai, nhưng mà anh rất tò mò tiểu gia hỏa này như thế nào học được tính thải nhải không ngừng như này.

Hắn truy vấn: "Vậy nhóc nói cho ta, nhóc thấy cái gì?"
Miên Miên ở trong lòng ngực anh, thực nhẹ nhàng mà duỗi tay chọc tới giữa mày của anh: "Em trai thôia nơi này đen tuyền, đang ở số

con rệp!"
Uông Xuyên phụt một tiếng cười: "Bảo bối, con còn rất thần a, cậu ta gần nhất xác thật rất xui xẻo."
Tần Mục Dã phun hắn một ngụm, lại nhéo mặt nhóc con, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán, này xúc cảm cũng thật tốt, véo một cái trên mặt nhóc con, thật muốn nhéo cả trăm cái mà ????
"Là trẻ nhỏ không được nói bừa!"
Bé con banh khuôn mặt nhỏ, vô cùng nghiêm túc: "Miên Miên không nói bừa! Càng ngày càng đen, em trai thối anh thật sự phải cẩn thận, nếu không khả năng không thể bán nghệ kiếm cơm, về sau sẽ đi trên đường cái xin cơm!"
Bé một chút cũng không khoa trương, mới hai phút ngắn ngủn tại đây, Tần Mục Dã giữa mày hắc khí càng nghiêm trọng rất nhiều!
Uông Xuyên bị bé con nói đến muốn cười, di động hắn lại đột nhiên điên cuồng chấn động lên, mấy chục tin tin tức WeChat ùa tới, hắn còn không có kịp xem, điện thoại liền vang lên, là đại lão bản công ty quản lý gọi tới!
Hắn dự cảm không ổn, vội tiếp điện thoại.

Chờ hắn cúp điện thoại, sắc mặt đen đến không được, hắn đè thấp âm thanh nói với Tần Mục Dã: "Xong rồi, đã xảy ra chuyện, cậu lại lên hot search, lần này thật sự không tốt."
Tần Mục Dã: "....."
Hai đại nhân đồng thời nhìn về phía Miên Miên, biểu tình phức tạp..

Chương 8: Chương 8

edit: Meine
Tần Mục Dã là một người đầu ốc thẳng tắp, đầu óc cơ hồ không suy nghĩ nhiều liền nhảy ra một câu: "Ngọa tào, nhóc là tiểu độc nãi*, sẽ không bởi vì lão tử ăn hai thạch trái cây của nhóc liền trù ta đi."
*đứa trẻ có độc
Miên Miên không hiểu độc nãi là có ý tứ gì, nhưng là bé nhìn ra được hai cái người lớn này sắc mặt đều cực kỳ khó coi, hiển nhiên là đã xảy ra sự tình không tốt.

Tần Mục Dã thực mau đã bị người bộ phận xã giao kéo đi khẩn cấp thảo luận phương án giải quyết.

Uông Xuyên còn lưu tại chỗ tiếp điện thoại, di động hắn đều mau bị gọi đến chóng mặt.

Đang tiếp điện thoại, tay nhỏ mềm mại Miên Miên túm góc áo của hắn, giọng nói nhỏ nhỏ: "chú Uông, tiểu độc nãi là có ý tứ gì?"
Uông Xuyên: "....." Hắn lúc này không rảnh cùng đứa bé giải thích, Tần Mục Dã bị hắc nước bẩn nửa giờ đứng đầu hot search, Weibo lượng truy cập đến kinh người.

Uông Xuyên vội vội vàng vàng mà ôm bé con đem bé đưa về phòng nghỉ Tần Mục Dã.

Hắn đem bé con đặt ngồi trên sô pha, nửa ngồi xổm xuống nói:

"Bảo bối ngoan, Mục Dã ca ca của cháu công việc xảy ra chút vấn đề, hiện tại tình huống khẩn cấp, chú phải đi giúp cậu ấy giải quyết vấn đề, cháu ngoan ngoãn ở chỗ này chờ, xử lý xong sự tình liền mang cháu về nhà nga."
Bé con môi giật giật, trong ánh mắt có chút lo lắng, nhưng bé vẫn rất hiểu chuyện gật gật đầu, giống một cục bột nếp ngoan ngoãn ngồi ở trên sô pha.

Uông Xuyên lật đật lao ra ngoài, hắn cũng biết đem đứa bé một mình tại phòng nghỉ không nhiều thỏa đáng, nhưng tình huống đột nhiên xảy ra, nghe nói hiện tại dưới lầu cao ốc công ty đều bị phóng viên cùng fans điên cuồng vây quanh, hắn thật sự nghĩ không ra biện pháp tốt, phòng nghỉ Tần Mục Dã ít nhất là an toàn nhất hiện tại.

.....!
Một góc nơi nào đó không ánh sáng.

Tỉnh Triết cầm di động, khóe môi treo nụ cười vừa lòng, click mở hot search truyền phát tin lượng truy cập video đã hơn ngàn vạn.

Trung tâm Video, một nữ sinh trẻ tuổi mặc quần áo bệnh nhân sắc mặt tái nhợt, ngồi trên giường bệnh, đối với màn ảnh từng câu từng chữ mà khóc ròng nói: "Tôi thật sự không có bịa đặt, tôi nói đều là sự thật, tôi trước nay đều không có nghĩ tới buộc anh ta phụ trách với tôi, chỉ là muốn vì chính mình cùng bảo bảo tìm một công bằng, bọn họ lại đem tôi tố cáo lên toà án, đem tội danh bịa đặt đặt trên đầu tôi!"
Nữ chính hot search lần này là—— nữ sinh của học viện điện ảnh Yến Kinh Từ An Hảo.

Nửa giờ trước, một cái hot search hàng không đứng đầu bảng, tiêu đề bắt mắt làm cho người ta sợ hãi.

Nữ sinh Yến Điện* vì Tần Mục Dã cắt cổ tay
*viết tắc của Học Viên ĐIỆN Ảnh YẾN Kinh

Thực mau lại có tiêu đề mới liên tiếp xông lên.

Tần Mục Dã lừa ngủ fans nữ
đỉnh lưu siêu sao trường kỳ lừa học muội
nghệ sĩ thất đức nên bị phong sát
Về Tần Mục Dã tai tiếng tin nóng cùng fans nữ đã không phải lần đầu tiên xuất hiện ở tầm nhìn công chúng, nửa tháng lần trước đã lên hot search một lần.

Theo Từ An Hảo tiết lộ, Tần Mục Dã lén cùng cô ta lấy danh nghĩa nam nữ bằng hữu kết giao dài đến một năm, nhưng lúc cô ta ngoài ý muốn mang thai lại cưỡng bách cô ta phá thai, hơn nữa đưa ra lời chia tay, bởi vậy nữ sinh phát tác bệnh trầm cảm, ở Weibo của mình bày tỏ với dân cư mạng nói hết, sự tình bởi vậy cho nên đã hấp thụ ánh sáng* với công chúng.

*tin tức bị bộ ra bên ngoài.

Xong việc đoàn đội Tần Mục Dã làm sáng tỏ lời đồn, xưng chính mình chưa bao giờ bất luận cùng fans nào phát sinh quan hệ không chính đáng, cùng Từ An Hảo đồng học càng không quen biết, cũng gửi ra văn bản luật sư.

Mà hôm nay, Từ An Hảo sau khi nhận được lệnh truyền của toà án cảm xúc hỏng mất bệnh tình tăng thêm, ở trong ký túc xá cắt cổ tay bị khẩn cấp đưa đi, lại lần nữa dẫn đến toàn dân chú ý.

*
Trong phòng họp Nịnh Mông Giải Trí.

Tổng giám đốc bộ phận xã giao lại một lần chất vấn Tần Mục Dã: "A Dã, nữ sinh này tự sát ở trong trường học, khuyến lòng người hoảng sợ, ta lại xác nhận một lần, cậu.....!Thật sự không quen biết cô ta?"
Tần Mục Dã nửa tháng tới bệnh cảm xúc tăng thêm, mất ngủ tăng lên, thậm chí điện ảnh mới đều bởi vậy ngưng quay, cũng chính là

hai ngày này vì nhóc con cảm xúc mới tốt hơn một chút, lại bị phiền tối tìm tới cửa, còn bị đồng sự công ty hoài nghi, môi anh đều tái, thanh âm lộ ra lệ khí ——
"Không quen biết! Không quen biết không quen biết không quen biết! Tôi nói bao nhiêu lần rồi, căn bản không có gặp qua người phụ nữ này, liền nghe cũng chưa nghe qua, các ngươi không tin phải không? Tốt, kia dứt khoát giải ước hợp đồng đi, lão tử không kí nữa!"
Sắc mặt Uông Xuyên cũng rất kém, giữ chặt Tần Mục Dã khuyên: "Trước bình tĩnh lại, đừng nóng giận."
Tần Mục Dã tính tình bạo trong vòng mỗi người đều biết, bị anh rống như vậy, giám đốc xã giao có phần lúc túng, boss cũng có chút khẩn trương.

Tuy nói giềm pha này nháo đến quá lớn, nếu xử lý không tốt, Tần Mục Dã sợ là muốn hoàn toàn nguội lạnh.

Nhưng, trước mắt rốt cuộc còn chưa tới tình huống quá tay, Nịnh Mông Giải Trí gần hai năm nay mới tạo ra được một nghệ sĩ đỉnh lưu, boss đương nhiên là không bỏ được này là cây rụng tiền a.

Boss kéo ghế dựa dịch đến bên cạnh Tần Mục Dã, trên mặt cười cười: "A Dã cậu xin bớt giận, đừng có gấp, đại gia không phải không tin cậu, này không phải đang thương lượng đối sách giải quyết sao, chỉ là xác nhận một chút mà thôi."
Tần Mục Dã sắc mặt âm trầm, môi mím chặt, khí áp cực thấp.

Uông Xuyên cũng không có gì tức giận: "Này cũng chẳng trách A Dã sinh khí, bị cô gái điên ăn vạ ai mà không tức giận cho được? Nói nữa, chúng ta hợp tác cũng được ba năm, A Dã là người như thế nào, mọi người đối với cậu ấy điểm tín nhiệm đều không có sao? Nói đến sự nghiệp trong tương lai, A Dã chúng ta là đỉnh lưu, trong giới nhiều ít nữ minh tinh muốn cùng cậu ấy xào cp? Lại nói đến điều kiện bản thân, gia đình A Dã là như nào mọi người cũng không phải không biết, cậu ấy nếu không làm idol cũng là về nhà kế thừa gia nghiệp, muốn bạn gái ưu tú như thế nào mà không có? Thế nào

cũng phải đi lừa một cái nữ học sinh?!"
tổng giám xã giao xấu hổ mà khụ một tiếng: "theo lẽ thường nói như thế không có sai, nhưng cái này nữ sinh lại phơi lịch sử trò chuyện, lại cắt cổ tay tự sát, này cũng quá....." Rất giống thực sự có chuyện lạ mà.

Uông Xuyên cũng có chút tức giận: "Nói không chừng thật sự chính là bệnh tâm thần!"
Tần Mục Dã trầm mặc mà cầm di động đổi mới hot search bình luận.

Vài phút trước lại có điều gọi "Tân chùy" ghi âm cho hấp thụ ánh sáng ra tới.

Trong ghi âm, hư hư thực thực thanh âm giống như Tần Mục Dã: "Cái gì? cô cư nhiên không uống thuốc? Đương nhiên là xoá sạch a, cô còn tưởng sinh con cho tôi? Sợ là suy nghĩ hơi quá rồi đó!"
Trong lúc nhất thời, hình tượng Tần Mục Dã trong mắt đại chúng trở thành một tra nam đùa bỡn nữ sinh.

Dân cư mạng quần chúng xúc động, tiếng mắng một mảnh ——
【 này Tần Mục Dã vẫn là người sao? Không hề nhân tính, nhân tra! 】
【 cái này? Còn là idol sao? Trở về bụng mẹ học làm người như thế nào đi! 】
【đm không xứng làm thần tượng! Cầu ông trời làm hắn sớm một chút lạnh đi! Cao tầng liên quan không phát ra tiếng sao? Hiện tại không phải nghệ sĩ có vết nhơ không thể lộ mặt quy củ sao, đm không phong sát để lưu trữ ăn tết à? 】
【 sách, đã sớm xem hắn không phải cái thứ gì tốt, nhị gia của nhà giàu số một, đứa trẻ nhà gia giáo sao lại vô giới giải trí làm idol a 】
【 trên lầu, càng là kẻ có tiền sinh hoạt cá nhân càng loạn khẩu vị càng nặng không biết sao? Ta xem cha hắn Tần Sùng Lễ cũng không giống như thứ gì tốt.

】

Anh hùng bàn phím từ trước đến nay không cần vì chính mình nhục mạ mà phụ trách, mắng nhiều khó nghe đều có.

Tần Mục Dã xuất đạo ba năm, trải qua phong ba không ít, bình luận mắng đến khó nghe anh thấy nhiều, chính là giống như bây giờ tính cả người nhà đều bị liên lụy, vẫn là lần đầu tiên.

Hắn áp lực hồi lâu, liền ở bộ xã giao biên soạn văn bản thanh minh, anh đột nhiên đứng lên, ngữ khí nghiêm túc: "tôi muốn mở họp báo."
Boss: "......!Hiện tại mở?"
Tổng giám xã giao: "Thật cũng không phải không được, chỉ là đều không có chuẩn bị a....."
Tần Mục Dã: "dưới lầu Công ty không phải đều là phóng viên sao, trực tiếp mời lên đi."
Tổng giám xã giao: "......!Kia bản thảo làm sáng tỏ đâu? hiện tại là cậu viết?"
Tần Mục Dã mặt vô biểu tình: "lời tôi nói mỗi câu đều là sự thật, không cần viết bản thảo."
......!
Tần Mục Dã ở công ty trực tiếp mở họp báo, chính miệng làm sáng tỏ lời đồn, hơn nữa tuyên bố sẽ báo công án xử lý.

Lần trước chỉ có đoàn đội phát văn bản sáng tỏ lời đồn, Tần Mục Dã không có công khai chính miệng đáp lại việc này, cho nên lần này họp báo hiệu quả còn tính không tồi.

Đại bộ phận fans Tần Mục Dã đều nhẹ nhàng thở ra, sôi nổi chạy đến Weibo idol nhà mình lên tiếng.

【 tôi biết ca ca là vô tội, cái nữ chính kia là điên rồi đi? 】
【 bịa đặt sẽ bị pháp luật trị tội! Ca ca không sợ, chúng ta vĩnh viễn là hậu thuẫn của anh! 】
【 ca ca tự mình đứng ra làm sáng tỏ ta yên tâm nhiều, nhưng chuyện này càng nghĩ càng thấy ớn a, ca ca rõ ràng không quen biết Từ An Hảo, vì cái gì cô ta diễn đến cùng thật sự giống nhau, không

phải là bị bệnh đa nhân cách đi? 】
【 ha hả, này sau lưng nhất định có người thao túng, nghệ sĩ nào đó không quen nhìn Dã ca chúng ta so với hắn hot hơn cũng không phải một ngày hai ngày, chơi ám chiêu sớm hay muộn cũng gặp báo ứng.

】
.....!
Ngay sau đó, một hồi kịch liệt nước miếng fans chiến kéo ra mở màn.

Rất nhiều fans phản ứng kịch liệt đem đầu chỉ hướng về phía người đối đầu Tần Mục Dã là Lục Kha Thừa.

Nói về người đối đầu này, muốn ngược dòng đến hai năm trước.

Lúc ấy Tần Mục Dã tham gia một thi đấu, so chính là ca khúc tự sáng tác, giám khảo tiết mục là Lục Kha Thừa không chút nào uyển chuyển mà công kích ca khúc tự sáng tác của Tần Mục Dã, lời bình từ tám chữ: "Nông cạn thô bỉ, không hề nội hàm."
Khi phát sóng fans Tần Mục Dã kịch liệt phản ứng, đến Weibo Lục Kha Thừa cmt đại xé một hồi.

Lục Kha Thừa xuất thân là ca sĩ, so Tần Mục Dã xuất đạo chỉ sớm hơn một năm, anh là ca sĩ quán quân của năm, được tôn sùng là linh hồn ca sĩ, xuất đạo năm đó liền trở thành viên ngọc sáng trong giới ca hát, mà Tần Mục Dã dự thi năm kế, Lục Kha Thừa đã là giám khảo.

Trên thực tế hai người cơ hồ rất giống nhau, xuất thân bối cảnh còn thực tương tự, lưu lượng như nhau không sai biệt mấy, từ đó liền thành người đối đầu, hai bên fans lâu lâu liền xé một hồi.

.....!

Lúc này, Weibo Lục Kha Thừa bị fans Tần Mục Dã công hãm.

Thừa fan đang chuẩn bị đánh trả.

Lục Kha Thừa lại đột nhiên đăng bài mới trên Weibo, chia sẻ một ca khúc, ca danh 《 miệng nhiều người xói chảy vàng 》.*
*Chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn.

Mà nội dung Weibo là: "Bảo sao hay vậy cử chỉ phi sáng suốt, hy vọng mọi người đều có thể bình tĩnh."
*
Trời càng ngày càng tối, tới gần thời gian tan tầm.

Chú dọn vệ sinh vội vàng hoàn thành công việc, đem rác mỗi tầng lầu mỗi gian phòng đều dọn rửa sạch sẽ, liền có thể kết thúc công việc.

Dọn dẹp đã tới gian phòng nghỉ, chú dọn vệ sinh biết gian phòng này là thuộc về ai, liên tưởng tin tức hôm nay, không khỏi lầm bầm lầu bầu: "Ai, hiện tại thần tượng tuổi trẻ, thật là nhân phẩm không tốt a, làm hại con gái nhà người ta cắt cổ tay, cha mẹ không biết thương tâm đến nhường nào, haizzz, này tiểu Tần sợ là muốn xong đời a."
Miên Miên đã ngồi trên sô pha hơn hai giờ, chung quanh đen nhánh một mảnh.

Uông Xuyên trước khi rời đi, cửa sổ sát đất mặt trời còn lên cao, hắn căn bản không nghĩ tới bật đèn.

Hiện tại trời tối, đứa bé ba tuổi rưỡi cũng với không tới đèn chốt mở trên vách tường, chỉ có thể an tĩnh làm cái nấm nhỏ ngoan ngoãn ngồi.

Thẳng đến chú dọn vệ sinh bật đèn, bé mới thấy lại ánh sáng.

Chú ấy nói làm bé con cái hiểu cái không, nhưng bé nghe được tiểu

Tần trong miệng đối phương hẳn là em trai thối.

Miên Miên nhảy xuống sô pha, nãi thanh nãi khí* hỏi: "chú ơi, Tần Mục Dã xảy ra chuyện gì sao ạ?"
*tiếng nói trẻ em ngây ngô, đáng yêu.

"....." chú dọn vệ sinh nháy mắt mở to, đột nhiên xuất hiện một đứa bé sợ tới mức túi đựng rác đều rớt xuống, "cháu.....!bạn nhỏ con từ nơi nào hiện ra a?!"
Ngoài cửa sổ trời đã tối rồi, phòng nghỉ lại đặc biệt lớn, an tĩnh quạnh quẽ, chú ấy thời điểm từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào cũng không bật đèn, đương nhiên mà cho rằng trong phòng là không có ai, thời điểm rửa sạch thùng rác căn bản không chú ý qua sô pha, đột nhiên vụt ra một đứa bé, thiếu chút nữa bị hù chết.

Miên Miên thực sốt ruột: "chú, anh ấy rốt cuộc làm sao vậy?"
Chú dọn vệ sinh hỏi: "bé con, cháu như thế nào ở chỗ này a? cháu cùng Tần Mục Dã có quan hệ gì?"
Miên Miên cẩn thận mà nhìn chằm chằm hắn, vừa mới nghe qua chú này phun tào Tần Mục Dã, tựa hồ là đang nói xấu em trai thối.

bé mới vừa hạ phàm, đối với xã hội nhân loại rất nhiều quy tắc cũng đều không hiểu, nhất thời không dám trả lời.

Chú dọn vệ sinh nghĩ nghĩ, Tần Mục Dã mới hai mươi, đứa nhỏ này nhìn qua ít nhất ba bốn tuổi, anh ta liền tính sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, cũng không đến mức sinh ra đứa bé tư sinh đi, hơn nữa ai sẽ đem đứa trẻ tư sinh đưa tới trong công ty?
Tưởng tượng như vậy, hắn liền nhận định đứa nhỏ này là chạy loạn tiến vào, vội vàng đem đứa bé đưa ra, sợ phòng nghỉ mất thứ gì hướng hắn chịu trách nhiệm.

Chú dọn vệ sinh vội vàng tan tầm, đem đứa bé đưa tới phòng an ninh, xử lý khách không rõ lai lịch là công việc của bảo an, không liên quan tới hắn.

Bảo an hỏi thật nhiều vấn đề.

"bạn nhỏ, ba mẹ của con ở đâu a?"
"cháu là như thế nào chạy tới?"
"cháu có số điện thoại của ba mẹ không?"
Bé con một cái hỏi đã hết ba cái là không biết.

Trời càng ngày càng tối, không biết qua bao lâu, Miên Miên nhìn bên ngoài phòng an ninh hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, nhớ tới thời điểm Tần Mục Dã rời đi sắc mặt đặc biệt khó coi, còn nói bé là "Tiểu độc nãi".

Bé đột nhiên cảm thấy tủi thân, cái mũi nhỏ đau xót, nước mắt lưng tròng.

Em trai thối nhất định là xảy ra chuyện, cảm thấy bị bé nói trúng rồi, thực tức giận.

Dưới sự tức giận liền đem bé ném xuống, không cần bé.

Ô.....!
*
Tần Mục Dã kết thúc hội chiêu đãi ký giả, lại lục tục xử lý rất nhiều đại ngôn thương hợp tác, vội vàng xử lý một đống sự việc, anh sứt đầu mẻ trán, nước còn chưa kịp uống.

Uông Xuyên rất đau lòng nghệ sĩ nhà mình: "Ai, cậu mệt mỏi đi, chúng ta ăn cơm trước cái đã, phóng viên dưới lầu hẳn là đều đi rồi."
Tần Mục Dã vừa phiền vừa mệt, mau thành xác ướp.

Hắn đầu óc ong ong, sau khi lên xe muốn ngủ một trận, lại không hề buồn ngủ, lại mở Weibo lên xem, chú ý tình huống mới nhất.

Fans anh không biết như thế nào chạy đến dưới Weibo Lục Kha

Thừa chửi rủa, dẫn đến hai bên mắng chửi nhau.

Loại tình huống này không phải ngày một ngày hai, Tần Mục Dã cũng không ngoài ý muốn.

Nhưng cũng đủ làm anh ngoài ý muốn chính là, Lục Kha Thừa thế nhưng đã phát một cái Weibo, dùng bài hát 《 miệng nhiều người xói chảy vàng 》 này tới tỏ thái độ.

Hai người đối đầu đã hai năm, quan hệ hai bên fans phi thường khẩn trương, đạn chiến chửi nhau cũng không phải lần đầu tiên, nhưng đây là lần đầu tiên Lục Kha Thừa đáp lại.

Uông Xuyên cũng cực kỳ giật mình: "Ta dựa, Lục Kha Thừa phát ra tiếng? Đây là ý gì a? Là chỉ cậu bị miệng nhiều người bôi nhọ, chứng tỏ không phải do anh ta làm ra?"
Tần Mục Dã cùng Lục Kha Thừa quan hệ xác thật không tốt, nhưng cũng không tới mức dẫn thù kết oán.

Hai năm trước bị Lục Kha Thừa phê phán sáng tác không nội hàm, lúc ấy tức giận, hiện tại đã sớm không còn cảm giác, chỉ là lâu như vậy tới nay, luôn bị lôi so sánh cùng Lục Kha Thừa, so kỹ thuật diễn, so nhân khí, so giá trị nhan sắc, so tài nguyên, là ai cũng đều sẽ phiền, tự nhiên càng xem Lục Kha Thừa càng không vừa mắt.

Nhưng là lúc này anh hoàn toàn không có tâm tình tìm tòi nghiên cứu Lục Kha Thừa đăng Weibo là có ý tứ gì.

Anh đặc biệt bực bội, giống như trong lòng đổ một cổ hỏa, càng châm càng lớn, cả người bực không chịu được.

Tần Mục Dã uống mấy ly nước đá cũng không giảm bớt, có điểm chịu không nổi, cau mày hỏi Uông Xuyên: "trong người tôi thật khó chịu? Giống như có cái gì đó rất quan trọng bỏ qua thì phải, cảm giác đặc không thoải mái."
Uông Xuyên nói: "Haizz, cậu bị người ta bịa đặt, khó tránh khỏi."

Tần Mục Dã lắc đầu: "Không phải, không phải chuyện này."
Hai người đều an tĩnh im tiếng, trong xe đột nhiên lặng im xuống dưới.

Vài giây sau.....!
Tần Mục Dã sắc mặt đại biến: "nhóc con đâu?"
Uông Xuyên sửng sốt một chút, hốt hoảng: "nhóc con.....!A, còn ở phòng nghỉ! Tôi đem tiểu bảo bối ngồi ở phòng nghỉ đã quên! Ngọa tào ngọa tào, chạy nhanh, tài xế quay đầu!!!!"
P/s: huhu sorry mụi ngừ vì sự edit chậm chạm này của ta.

Nào là deadline nào là báo cáo thực tập dí sút cả lưng quần không có thời gian edit luôn ???????????.

Chương 9: Chương 9

edit: Meine
Xe nhanh chóng quay đầu hướng công ty.

Tần Mục Dã quả thực bị buộc bộc lộ ra thực lực vận động viên chạy nước rút, giống như Husky bị lửa đốt đến mông, tiến vào thang máy, lập tức chạy gia tốc lao tới ——
Chờ thể lực chống đỡ hết nổi Uông Xuyên không ngừng đẩy nhanh tốc độ đuổi theo, đối tượng lại là Tần Mục Dã sắc mặt xám trắng u ám.

Uông Xuyên sợ tới mức không dám hé răng, ánh mắt đảo quanh khắp nơi ở phòng nghỉ: "Bảo bối đâu? Bảo bối không thấy? Không thể nào, tôi dặn dò qua bé muốn ở chỗ này chờ chúng ta!"
Tần Mục Dã phẫn nộ mất khống chế mà xông tới, đôi tay xách cổ áo Uông Xuyên, cơ hồ muốn đem hắn đánh tới nơi, môi mím chặt, một chữ không phát.

Uông Xuyên tự nhận mình đuối lý, cũng không dám hé răng.

Hắn biết Tần Mục Dã là thật sự rất dễ mất khống chế.

Trong vòng mọi người đều nói Tần Mục Dã tính tình táo bạo, như là người có bệnh, nhưng Uông Xuyên theo anh ba năm, chân chính hiểu rõ con người của anh.

Tần Mục Dã tuy rằng có bệnh cảm xúc, có khi rất khó khắc chế cảm xúc chính mình, nhưng anh đối với người thân cận là khoan dung nhất, bao gồm hắn, chẳng sợ hắn ở công việc phát huy không tốt, Tần Mục Dã đều không có lộ ra một mặt hung ác như vậy.

Uông Xuyên liều mạng xin lỗi: "A Dã, thực xin lỗi, xác thật là tôi không đúng, tôi biết cậu tức giận, nhưng là hiện tại tìm đứa bé quan trọng hơn, nhất định có thể tìm được, có lẽ còn ở trong công ty!"
Tần Mục Dã môi trắng bệch, trước trán tóc mái màu xám nhạt đều bị mồ hôi lạnh làm ướt.

Anh thu tay, trầm mặc mà lao ra ngoài, tìm khắp cả tầng lầu.

.....!
Khoảng 7 giờ, phòng an ninh đổi ca, thay đổi bảo an trực ban.

Tên này là bảo an trực đêm nay, công tác thanh nhàn, đến liền ở trên ghế nằm híp.

Lui ở trong góc Miên Miên càng ngày càng tin tưởng bé đã bị vứt bỏ, sẽ không có người tới đón bé về nhà.

Bé rốt cuộc lấy hết can đảm đẩy cửa đi ra ngoài, ý đồ tìm kiếm biện pháp về nhà.

Em trai thối không cần bé, nhưng anh Hoài Dữ hẳn là.....!Hẳn là sẽ không như vậy nhẫn tâm vứt bỏ bé đâu.

Miệng bé lẩm bẩm nhắc mãi: "anh Hoài Dữ, anh ở đâu? Miên Miên tìm không thấy anh....."
(huhu edit tới đây tự nhiên buồn ngang:< thương Miên Miên:.

Chương 10: Chương 10

edit: Meine
Tần Mục Dã không kịp cân nhắc, chỉ là giống như vội đến điên rồi hướng anh trai giúp anh báo địa điểm.

Nhìn thấy Lục Kha Thừa ôm bé con từ trong xe xuống.....!
Anh trước mắt có điểm đen, trong nháy mắt trời đất quay cuồng, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Uông Xuyên tay mắt lanh lẹ mà từ phía sau đỡ anh một chút, vội vàng tiếp nhận bé con từ trong lòng ngực Lục Kha Thừa, trong miệng lải nhải: "Xin lỗi bảo bối, là chú sai, chú thật đáng chết.....!Thừa tổng, ngài thật là đã cứu tôi một mạng, thật sự cảm ơn ngài....."
Lục Kha Thừa là con trai cả của gia tộc Lục thị, nghe nói từ nhỏ phi thường thông minh, là siêu cấp học bá, nếu không phải cơ duyên xảo hợp vừa xuất đạo đã nổi, không thì đã sớm kế thừa gia nghiệp.

từ trước fans nửa trêu chọc mà kêu anh là Thừa tổng, dần dà trong vòng tất cả mọi người đều kêu như vậy.

Lục Kha Thừa bình đạm cười: "Không khoa trương như vậy, chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi, bạn nhỏ không có việc gì là tốt rồi."
Uông Xuyên run run mà đánh giá sắc mặt Tần Mục Dã, "Thật không phải khoa trương, đều là tôi nhất thời sơ sẩy, nếu đêm nay tìm không thấy bảo bối, Dã ca thế nào cũng phải cùng tôi liều mạng a."

Miên Miên nhìn các người lớn nói chuyện, ủy khuất mà banh khuôn mặt nhỏ, một câu cũng không nói.

Tần Mục Dã thực miễn cưỡng mới có thể buộc chính mình làm bộ trấn định, khó có được ở trước mặt người đối diện bày ra thái độ khiêm tốn: "Lục thiếu, hôm nay cảm ơn, tôi thiếu anh một cái đại nhân tình, tương lai nếu có việc cần giúp cứ liên hệ với tôi."
Tần Mục Dã trước đây luôn luôn bày sắc mặt không mấy tốt đẹp, nay Lục Kha Thừa bị thái độ này của anh làm cho thực ngoài ý muốn.

Trợ lý phía sau anh Tiểu Chiếu nhịn không được lẩm bẩm một câu: "móa, hôm nay thật là ánh trăng lên từ phía bắc nga.....!Tần đỉnh lưu cư nhiên sẽ nói cảm ơn."
Lục Kha Thừa liếc xéo hắn một cái, dùng ánh mắt ngăn lại Tiểu Chiếu lắm miệng.

Tần Mục Dã không rảnh để ý, cũng không lộ ra bất luận cái gì thần sắc không vui.

Lục Kha Thừa nói: "Việc nhỏ.

Không cần khách khí.

Thời gian không còn sớm, không có gì liền sớm một chút mang đứa bé trở về nghỉ ngơi đi."
Uông Xuyên tuy rằng là thành tâm cảm tạ Lục Kha Thừa, nhưng trong lòng vẫn là lo sợ bất an: "sự việc hôm nay, Thừa tổng có thể hay không giúp chúng tôi bảo mật? Ngài cũng biết Dã ca hiện tại nhiều việc quấn thân, thật sự không nên lại truyền ra bất luận tin tức bất lợi nào nữa....."
Tiểu Chiếu trừng hắn một cái: "anh suy nghĩ nhiều, Thừa tổng chúng tôi mới không phải là người bát quái đâu."
Lục Kha Thừa nhàn nhạt nói: "Yên tâm, sự việc hôm nay tôi sẽ không nói cho bất luận ai biết."

.....!
Sau khi Lục Kha Thừa rời đi, Tần Mục Dã ý đồ đem bé con từ trong lòng ngực Uông Xuyên ôm lại đây.

Lại nhận được sự phản kháng kịch liệt của bé.

Miên Miên bĩu môi, âm thanh hung hăn trừng mắt anh: "Không cần anh ôm!"
Tần Mục Dã: ".....!Đừng như vậy, anh không phải cố ý, để anh ôm một chút, làm anh sợ rồi."
Anh bất chấp sự kháng cự của bé con, mạnh mẽ đem bé ôm đến bên ngực mình, hai tay hữu lực đem bé con ôm chặt như sợ giây sau sẽ mất đi.

Miên Miên cảm giác được cánh tay của anh đều đang run rẩy, bé nâng lên đôi mắt, thế nhưng từ trong mắt của em trai thối thấy được tinh quang nước mắt lóa lên.

Bé kinh ngạc không thôi, rất khó lý giải phản ứng của anh, nhỏ giọng hỏi: "anh không phải nói anh không phải anh trai ta sao, anh đều không cần ta, vì cái gì còn ôm ta?"
Tần Mục Dã cánh tay lại siết chặt, sâu trong nội tâm có một loại vui mừng như điên.

Đó là sự vui sướng mất mà tìm lại được, anh không thể hướng nhóc con ba tuổi rưỡi giải thích tâm tình hiện tại của mình, chỉ có thể ôm bé mà xin lỗi: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi....."
Ở thời khắc điên cuồng đi tìm đứa bé, trong đầu anh thoáng hiện lên vô số cảnh tượng của nửa năm trước.

Em gái bị bảo mẫu bỏ quên ở trong xe, chờ người qua đường báo nguy phá cửa xe, đã sớm không còn thở.

Mà lúc ấy anh đang ở thành phố kế bên đóng phim, là người cuối cùng được nghe tin tức.

Chờ anh chạy về Yến Kinh, đã là trực tiếp đi đến nhà tang lễ.

Em gái nho nhỏ thân thể lạnh lẽo mà nằm ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, không có một tia độ ấm.

Tối hôm qua còn được anh bế lên cao, em gái còn ở trong lòng ngực anh làm nũng.....!
Nửa năm trước tại thời điểm đó anh thật sự bế tắc, một câu đều không nói.

Về sau cả nhà đều tham gia lễ tang, chỉ có anh không đi, anh đem chính mình nhốt ở trong phòng, suốt mười ngày không nói gì.

"Thực xin lỗi, là anh trai sai, anh không nên bỏ em ở lại một mình." Những lời này anh nghẹn nửa năm, hiện tại rốt cuộc cũng nói ra.

Miên Miên giống như bị sưj chân thành mà mãnh liệt của anh làm cho xúc động, bớt giận một chút, nhưng vẫn là có điểm hoài nghi: "em trai thối, anh thật sự không phải cố ý đem ta vứt bỏ sao?"
Tần Mục Dã ôm chặt bé con lắc đầu: "Không phải, đương nhiên không phải."
.....!
Trên đường về nhà, Miên Miên nằm trên đùi Tần Mục Dã, đắp một tấm thảm nhỏ, cuộn thành một đoàn ngủ rồi.

Đang ngủ bé mơ mơ màng màng mà nhìn anh, nãi thanh nãi khí mà nhắc mãi: "Hừ, ta mới không có tha thứ cho anh đâu, em trai thối."
Tần Mục Dã chỉnh thảm nhỏ đắp kín cho bé con, sờ đến tay nhỏ lạnh lạnh của bé con, phân phó tài xế mở máy sưởi ra.

Tài xế thầm giật mình, hắn đã làm lái xe cho Tần Mục Dã thật lâu, nghe nói hắn là người tính tình nóng nảy, thể hư khô nóng, thời điểm trời lạnh cũng không mở máy sưởi, huống chi lúc này mới đầu mùa đông.

Bên trong xe độ ấm dần dần bay lên, Tần Mục Dã nhìn khuôn mặt nhỏ của bé con ngủ say, nội tâm cực kỳ bình tĩnh.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều sự việc, nếu là dĩ vãng, anh khẳng định lại là trắng đêm mất ngủ.

Chính là anh có dự cảm, đêm nay anh có lẽ có thể ngủ ngon.

Bởi vì có bé con ấm áp ngủ trên đùi anh, anh đột nhiên cảm thấy chính mình đạt được một lực lượng thần kỳ đã bình tĩnh lại.

Chẳng sợ tình hình không xử lý được, công ty sẽ có biện pháp giải quyết.

Liền tính sự tình thật sự không có cách giải quyết, lại như thế nào.

Anh đột nhiên phảng phất ý thức được chính mình kỳ thật mất mà có lại được thì càng trân quý đồ vật trước mắt.

Chỉ cần trân quý những thứ đang có, mặt khác đều là thứ yếu.

*
Dì bảo mẫu biết được bé con thiếu chút nữa đi lạc, càng nghĩ mà sợ không thôi.

Lại nghe bé con nói ở bên ngoài đã ăn thức ăn nhanh, bảo mẫu nghĩ nghĩ nói: "dì sẽ nấu cho bảo bảo một chén mì nha, đã tối muộn, không thể ăn dầu mỡ, nhị thiếu gia Uông tiên sinh, các cậu là người lớn muốn ăn cái gì kêu cơm hộp đi."
Uông Xuyên cảm thấy chính mình không có tư cách ăn cơm, chột dạ mà nói: "dì có việc cứ làm đi ạ, cháu chắp vá là được."
Chờ mì sợi nấu xong, mí mắt bé con đã bắt đầu đánh nhau.

Tuy rằng ở trên xe đã ngủ một trận, nhưng dù sao bé chỉ là đứa nhóc ba tuổi rưỡi, hôm nay thể lực đã tiêu hao quá mức.

Tần Mục Dã chủ động muốn giúp bé, Miên Miên lại lắc đầu cự tuyệt.

Bé đối với em trai thối thái độ nửa tin nửa ngờ, tuy rằng đã không còn tức giận, nhưng vẫn là cảm thấy không thể dễ dàng tha thứ cho anh như vậy, vạn nhất về sau anh lại tái phạm làm sao bây giờ.

Miên Miên tay nhỏ bụ bẫm cầm đũa cho trẻ em, chính mình kẹp lên mì sợi từng ngụm từng ngụm mà ăn.

Mới đầu còn có thể ăn thật sự tốt, lại sau liền có điểm mơ hồ, Miên Miên trên dưới mí mắt dính vào nhau, càng ngày càng chống đỡ không được, đầu nhỏ lung lay, trong miệng còn hàm chứa mì sợi, đầu lại một chút một chút cuối xuống.

Tần Mục Dã xem bé con như sắp đập đầu vào trong chén, vội vàng nâng cằm nhỏ bé con, năn nỉ mà nói: "để anh đút em ăn nha, anh sợ em ăn đút vào trong lỗ mũi."
Anh đem bé con bế lên, tiếp nhận chiếc đũa, kiên nhẫn đút từng ngụm.

Miên Miên là thật mệt nhọc, đầu nhỏ vẫn luôn gật đầu, nhưng Tần Mục Dã giúp bé con nâng cằm nhỏ, hai người phối hợp đến thật sự ăn ý.

Một bên Uông Xuyên quả thực xem ngây người: "Chậc chậc chậc, Dã ca, ngắn ngủi một ngày cậu đã tiến bộ thần tốc nha, hiện tại thoạt nhìn thật rất có tiềm chất làm bảo mẫu nga."
Tần Mục Dã tự giễu mà cười cười: "làm bảo mẫu cũng không tồi, dù sao xem bộ dáng hiện tại như thể sắp thất nghiệp, anh cả muốn nhận nuôi bảo bảo, nhưng anh ấy công việc bộn bề, cũng không có thời gian chăm đứa bé, dứt khoát về sau tôi thế anh ấy nuôi, tiền của anh cả rất nhiều, tiền lương hẳn là không thấp đâu."
"Ngọa tào ngọa tào, cậu nha hiện tại liền đang tìm đường lui cho chính mình sao?" Uông Xuyên biểu tình bi phẫn.

Thuận lợi may mắn tìm được bé con đã che đi hiện thực thảm bại hiện tại.

Nhưng hiện thực chung quy phải đối mặt, tai tiếng không chịu giải quyết, các loại bình luận tiêu cực cùng nhiệt độ hot search nếu lại lên càng cao lúc đó đến cả công ty cũng không cách nào giải quyết được.

Tần Mục Dã nhướng mày: "anh cũng cảm thấy đường lui này không tồi?"
Uông Xuyên nghiêm túc tưởng tượng, Tần Mục Dã nếu là thất nghiệt thật, hắn làm người đại diện, xác định chắc chắn sẽ thất nghiệp.

Hiện tại tìm công việc khó như vậy, lương cao càng không dễ tìm được, tính toán một chút, làm bảo mẫu giúp Tần đại thiếu gia chăm tiểu bảo bối tựa hồ thật là một cái đường ra tốt đẹp a!
Uông Xuyên lập tức ngồi nghiêm chỉnh, sờ sờ khuôn mặt bé con: "Bảo bối bảo bối, chú Uông Xuyên hỏi cháu, nếu mà nói trong hai chọn một, cháu chọn cậu ta hay là chú?"
Cách đó không xa, dì bảo mẫu yên lặng ăn dưa, nếu ngày mai còn có hot search mới, kia tiêu đề hẳn là --
đỉnh lưu thất đức cùng người đại diện của cậu ta thế nhưng vì tranh một cương vị bảo mẫu mà vung tay đánh nhau
.....!
Đút xong mì sợi, Tần Mục Dã giúp bé con lau miệng, ôm bé con ở trong lòng ngực anh mất đi tri giác trở lại phòng ngủ.

Đem bé con nhẹ nhàng đặt ở trên giường, đắp chăn đàng hoàng.

Thời điểm đứa bé ngủ say có thể nghe một chút nhợt nhạt tiếng hít thở, nghe tới làm người khác vừa bình tĩnh vừa ấm áp.

Nội tâm anh càng thêm mềm mại, mềm mại bên trong, còn lộ ra một chút ngứa.

Anh nhịn đã lâu, thật sự nhịn không được, trộm ở trên khuôn mặt nhỏ của bé thơm một cái.

Thật thơm a..

Chương 11: Chương 11

Thẳng đến khi bé con ngủ say, Tần Mục Dã mới rời khỏi phòng.
Anh tắm rửa, một bên sấy tóc một bên loading tin nhắn chồng chất của WeChat.
Tổng giám đốc bộ phận xã giao nửa giờ trước có nhắn tin cho anh: "A Dã, cậu đã xem tin mới nhất của chưa?"
Theo sau là link bài của.
Tần Mục Dã tiện tay nhấn vào, mày càng nhăn càng sâu.
bạn cùng phòng Tần Mục Dã đi bệnh viện thăm nữ sinh cắt cổ tay
【chạng vạng hôm nay, phóng viên thông qua một bạn học nhiệt tình của đại học điện ảnh, liên hệ được với bạn cùng phòng của Tần Mục Dã là Hàng Khải tiên sinh, Hàng Khải nói, đi bệnh viện thăm người bệnh là xuất phát từ tình nghĩa bạn cùng trường, mặt khác quan hệ của Tần Mục Dã cùng Từ An Hảo sự thật như thế nào, hắn không quan tâm, cũng không trả lời.

】
đêm nay Uông Xuyên cũng ngủ lại ở biệt thự, hắn từ phòng cho khách đẩy cửa ra, cũng là vừa xem xong tin tức này.
Hắn khó hiểu cực kỳ: "Không thích hợp, quá không thích hợp, vì cái gì bạn cùng phòng của cậu muốn đi bệnh viện thăm nữ sinh kia, này không phải càng làm cho người khác hiểu lầm cậu cùng cô ta thực sự có quan hệ sao?"
Tần Mục Dã sắc mặt ngưng trọng, lâm vào tự hỏi.
Hàng Khải từ năm nhất mới vừa vào học đã là bạn cùng phòng của

anh, lúc ấy anh mới vừa tham gia tuyển chọn nhóm nhạc nam, có một chút nổi tiếng, thời điểm đó quan hệ cùng người trong nhà trở nên ác liệt.
Ba anh Tần Sùng Lễ cảm thấy tuyển chọn nhóm nhạc nam không phải là con đường đứng đắn, ông cho rằng con trai hẳn là mạnh mẽ một chút, tốt nhất giống như con trai cả Tần Hoài Dữ, ổn trọng có năng lực, mà không phải trang điểm ăn mặc hoa hòe loè loẹt chạy đến trên đài vừa hát vừa nhảy.
Tần Mục Dã cùng ba nháo đến nghiêm trọng, ỷ vào chính mình có tiền tích góp, vì thế cùng trong nhà đoạn tuyệt liên hệ, từ năm nhất đã trọ ở trường, suốt một năm cũng chưa về nhà.
Thiếu niên kiêu ngạo nhìn qua kiên cường, kỳ thật cũng có thời điểm yếu ớt.
Ngay thời điểm đó, có một người bạn có thể tâm sự thì cực kì trân quý, mà Hàng Khải liền đảm đương nhân vật này.
Về sau Tần Mục Dã càng ngày càng nổi, thậm chí nổi đến trình độ đỉnh lưu, cùng Hàng Khải quan hệ vẫn như cũ không tồi, thi cử cuối kì cũng sẽ về kí túc xá ở một thời gian.
Tần Mục Dã gửi WeChat giọng nói cho Hàng Khải: "Cậu đi bệnh viện? Vì cái gì?"
Hàng Khải bên kia cơ hồ là lập tức liền nhận được tin nhắn, nhưng mà ước chừng qua mười phút mới rep.
"A Dã, tôi thật sự không nghĩ tới sẽ có phóng viên tìm được, xin lỗi xin lỗi, đã cho cậu thêm phiền toái sao? Sự tình là cái dạng này, cậu thường xuyên không ở trường, không biết rõ tình huống, cái này Từ An Hảo ở trong trường có rất nhiều bạn, từ nửa tháng trước tai tiếng nổ ra, các bạn của cô ta liền thường xuyên tốp năm tốp ba mà tới ký túc xá của chúng ta, có một chút ý tứ tạo áp lực, tôi thực sự do các cô ấy quấy rầy, hôm nay nghe nói Từ An Hảo cắt cổ tay, tôi liền mua chút trái cây đồ bổ đưa đi, miễn cho các cô ấy lại mắng tôi."

Hàng Khải chỉnh đoạn lời nói nghe tới logic thật phù hợp, làm người ta không bắt được lỗi.
Nhưng Tần Mục Dã vẫn là nghe ra hắn ta đang quanh co.
Nghe Hàng Khải nói anh đang còn mê mang, chỉ là hoảng hốt tự nói: "Nguyên lai là hắn."

Uông Xuyên thực giật mình: "A? cậu cảm thấy việc này cùng Hàng Khải có quan hệ? cậu cùng Hàng Khải không phải anh em tốt sao?"
Sự kiện đột nhiên phát hiện một manh mối mới, hơn nữa manh mối này chỉ hướng về phía người mưu hại.
Nhưng có lẽ là phòng ngủ cách vách còn một bé con đang ngủ thở vù vù, Tần Mục Dã thế nhưng hoàn toàn không nổi điên tức giận đứng dậy, ngược lại dị thường bình tĩnh mà cùng Uông Xuyên sửa sang lại tuyến logic.
"anh còn nhớ rõ những cái lịch sử trò chuyện cùng video không?"
Uông Xuyên gật đầu: "cậu không phải nói đều là giả sao?"
Tần Mục Dã kéo kéo khóe môi: "Hiện tại xem ra khả năng thật đúng là không phải."
Khi lộ ra lịch sử trò chuyện, kịch bản đại khái chính là anh lấy một cái danh tra nam hải vương* miệng lưỡi thuần thục lừa một nữ sinh chưa hiểu sự đời.
*hải vương: quen, thả thính nhiều cô gái cùng một lúc.
Trên mạng có rất nhiều người đã phân tích qua, nói không có tìm được bất luận dấu vết ps nào, thậm chí có rất nhiều video ghi lại lịch sử trò chuyện, còn có người trên mạng nói tài khoản WeChat chính là của Tần Mục Dã, trong vòng rất nhiều nhân viên công tác đều có thể làm bằng chứng.
Hiện tại nghĩ đến, những cái chứng cứ đó xác thực thật sự quỷ dị, bao gồm thái độ của Từ An Hảo, liền càng quỷ dị.
Thật giống như trên đời này có hai Tần Mục Dã.
Một cái là Tần Mục Dã A, trước nay không tiếp xúc qua Từ An Hảo, bị hắc đến không thể hiểu được.
Một cái khác là Tần Mục Dã B, tra nam, kỹ xảo thành thạo đã lừa nữ sinh ngây ngô, phát triển trở thành người yêu sau đó bắt cô ta phá thai.
Uông Xuyên biểu tình giống như thấy quỷ: "Ý của cậu là, nếu những cái đó là chân thật, như vậy tất cả người liên quan tới cậu liền có thể đụng đến di dộng của cậu, vẫn luôn lấy thân phận của cậu cùng Từ An Hảo kết giao.....!Mà người này chính là Hàng Khải?"
Tần Mục Dã: "Hiện tại hết thảy chỉ là hoài nghi, anh trước giúp tôi tìm người tra xem Hàng Khải, xem hắn ta mỗi ngày đều đang làm cái gì, tiếp xúc qua ai."

Anh tự nhận không có đắc tội với Hàng Khải, hơn nữa Hàng Khải xuất thân từ một huyện thành nhỏ lạc hậu, là một người cẩn thận, hắn ta không có năng lực cũng không có đầu óc để lên một kế hoạch khổng lồ như vậy.
*
3 giờ sáng.
Hàng Khải rốt cuộc gọi được cho Tỉnh Triết, ngữ khí nóng nảy: "anh như thế nào giờ mới tiếp điện thoại?"

Hàng Khải từ khi nhận được WeChat Tần Mục Dã liền nơm nớp lo sợ, trước tiên liên hệ Tỉnh Triết, nhưng Tỉnh Triết không có tin tức, điện thoại cũng không tiếp, gấp đến độ hắn ta cả người đổ mồ hôi lạnh.
Tỉnh Triết không chút hoang mang: "cậu kêu kêu quát quát làm gì? Tôi không cần công tác sao, tôi mới vừa tập nhảy trở về."
Hàng Khải sợ hãi nói: "Tần Mục Dã bắt đầu hoài nghi tôi rồi! Hắn tuyệt đối là hoài nghi tôi! Tôi đã nói, đừng làm lộ mặt, anh còn thế nào cũng phải làm phóng viên Phượng Kê võng tìm tôi, là sợ tra không đến trên người tôi sao?"
Tỉnh Triết nhíu mày.
Chiều nay, Tần Mục Dã lâm thời triệu khai họp báo thao tác này hắn ta không dự đoán được, hơn nữa họp báo hiệu quả thực tốt, hơn nữa Tần Mục Dã vẫn luôn là hình tượng tính tình ngay thẳng, không ít người qua đường ăn dưa bắt đầu có khuynh hướng về phe hắn, cho rằng nếu hắn thật sự đã làm, không đến mức hợp báo giải thích đúng lý hợp tình như vậy.
Tỉnh Triết không nghĩ cho Tần Mục Dã cơ hội, Tần gia của cải quá dày, một khi nhiệt độ đi xuống, tư bản lại phát lực, Tần Mục Dã tẩy trắng cũng chính là nửa năm.
Vì thế hắn để Hàng Khải đi bệnh viện, còn cố ý an bài phóng viên quay chụp cùng phỏng vấn, dùng chín khúc mười tám cong phương thức "Thật chùy"* Tần Mục Dã cùng có Từ An Hảo.
*khum dịch nổi mụi ngừ ạ =))) chắc kiểu mượn tay người khác giáng tiếp hại người:v
Tỉnh Triết thanh âm thực lạnh: "cậu gấp cái gì? Cậu làm việc luôn luôn sạch sẽ lưu loát, còn sợ bị hắn tra được sao?"

Hàng Khải: "Sự có vạn nhất! Tôi thật sự không nghĩ mạo hiểm....."
Tỉnh Triết nhàn nhạt: "cậu đừng quên, chúng ta có át chủ bài là Từ An Hảo, có Từ An Hảo là chứng cứ sống, hắn tra ra cái gì cũng không dùng được."
Hàng Khải sửng sốt vài giây, có điểm trấn định xuống: "Đúng vậy, anh nói đúng, Từ An Hảo vĩnh viễn không có khả năng vì Tần Mục Dã phản cung, mặc kệ Tần Mục Dã tra ra cái gì, tôi chết không thừa nhận là được."
Tỉnh Triết cười cười, tùy tay gửi cho hắn mấy tấm ảnh chụp: "cậu tìm thời điểm thích hợp đem mấy tấm ảnh chụp này thả ra đi."
Hàng Khải kinh ngạc mà nhìn ảnh chụp, ảnh chụp đứa bé bộ dáng bất quá chỉ mới ba bốn tuổi, phấn điêu ngọc trác, phi thường đáng yêu, mà ôm đứa bé thế nhưng là.....!Tần Mục Dã!
"Này đứa bé này là?" Hàng Khải truy vấn.
"Không biết."
"Không biết?!"
Tỉnh Triết cười lạnh: "Không biết thì như thế nào, chỉ cần phơi ra ngoài, làm tất cả mọi người nhận định nó là đứa bé tư sinh của Tần Mục Dã là tốt rồi."
Hàng Khải đầu óc ong ong.
Tần Mục Dã xuất thân là idol, vô số fans bạn gái, đứa bé tư sinh lộ ra, mặt trái hiệu quả tuyệt đối không thua gì sự kiện lừa ngủ fans nữ.
Hàng Khải kinh hãi: "anh họ, có thể hay không từ từ? Nhiều sự kiên như vậy, tôi thật sự sợ, chờ thêm đoạn thời gian rồi hẵn tính? Tần Mục Dã hiện tại đã bị mọi người đòi đánh, anh còn không hài lòng sao?"

"Vừa lòng?" Tỉnh Triết xuy một tiếng, "Muốn hắn hoàn toàn bị phong sát tôi mới có thể vừa lòng, cậu đừng cùng tôi cò kè mặc cả, tôi bảo gì thì hãy làm theo, mấy năm nay tôi đổ bao nhiêu tiền trả nợ cờ bạc thay ba cậu, nếu không phải thằng anh họ này giúp cậu, cả nhà cậu đã sớm bị đòi nợ chém chết!"
.....
Sáng sớm 8 giờ, Tần Mục Dã đang ngủ ngon lành.
Đột nhiên một cái chân thật chân thực, hung hăng đạp mông anh,

tính đem anh trực tiếp đá xuống giường ——
Phịch một tiếng vang lớn, Tần Mục Dã đau đến ở trên thảm lăn một cái, trong miệng hùng hùng hổ hổ: "Người nào đá lão tử?!"
"A, em trừng lớn đôi mắt nhìn cho mà rõ."
Tần Mục Dã ngáp dài, căng ra mắt nhập nhèm buồn ngủ, từ dưới ngó lên trên ——
Chàng trai cao lớn mặc âu phục, cà vạt được đeo văn nhã tinh tế, một khuôn mặt tuấn tú thật soái, này không phải anh cả của anh đi công tác bên ngoài sao? ????
Tần Mục Dã mặt đều nhăn thành một đoàn, xoa mông thê thảm oán giận: "anh cả, tối hôm qua em đã hướng anh xin lỗi, lại không phải cố ý, đến nỗi đá ác như vậy sao? em tốt xấu gì cũng là em trai của anh.....!"
Trải qua tình huống lạc mất bé con ngày hôm qua, Tần Hoài Dữ một giây đều không đợi được, anh suốt đêm xử lý công tác, trời còn chưa sáng liền bay trở về.
Tần Hoài Dữ tính tình ôn hòa, giờ phút này lại cực kì nghiêm khắc: "Không có lần sau, Tần Mục Dã, anh chỉ cảnh cáo em một lần, không cần lấy nhóc con ra cùng anh nói giỡn."
Đã cảnh cáo sau, anh trở lại chuyện chính: "Tra xét lâu như vậy, không có bất luận tin tức về đứa bé đi lạc nào, anh đã quyết định nhận nuôi nhóc con, hai ngày này liền đưa nhóc con vào hộ khẩu."
Trải qua mấy ngày làm bảo mẫu, Tần Mục Dã vuốt lương tâm nói, anh quả thật vui vẻ, đã thật lâu không ôm bất kì hy vọng gì đối với tương lai.
Hắn càng ngày càng lý giải được tâm tình của anh cả, tiểu gia hỏa không minh bạch này xuất hiện đối với bọn họ là có ý nghĩa gì.
Có lẽ thật là trời cao đang cứu rỗi bọn họ.
Chính là.....!Lo lắng cũng không phải không có.
Tần Mục Dã châm chước mà nói: "em không phản đối nhận nuôi, nhưng mà anh cả, anh có hay không nghĩ tới, vạn nhất tương lai cha mẹ ruột nhóc con tìm tới, chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?"
Tần Hoài Dữ nhấp môi, lâm vào trầm mặc.
Thẳng thắn nói, anh không dám tưởng tượng, cũng không muốn tưởng tượng.
Anh hy vọng nhóc con chính là em gái của anh, mặc kệ cỡ tình

huống khó hiểu như nào, anh cũng hy vọng xa vời là thật sự.
.....
Bữa sáng đã làm xong, Tần Hoài Dữ ngồi ở mép giường, nắm nắm lỗ tai con thỏ áo ngủ của bé con.
"Nhóc con, có đói bụng không?"
Bé con cuộn thành một đoàn, tư thế ngủ ngây ngô cực kì, bé nửa tỉnh nửa mê động mí mắt, lại lười biếng mà lùi về gối đầu.
Tần Mục Dã chọc chọc má múp mít của bé con: "Rời giường nào, em không nhìn xem ai đã trở lại sao?"

Bé con mơ mơ màng màng, nghe xong không có phản ứng gì.
Tần Hoài Dữ nén cười, ôn hòa dụ dỗ: "dì chưng trứng sủi cảo nga, nghe nói bạn nhỏ nào đó thích nhất ăn trứng sủi cảo, lại không dậy nổi, anh hai của em liền đem trứng sủi cảo ăn sạch hết."
Tần Mục Dã ở một bên hát đệm: "anh không chỉ ăn trứng sủi cảo, còn muốn đem sữa bột hết thảy uống hết!"
Đứa bé nửa mơ nửa tỉnh đột nhiên giật mình, như là gặp ác mộng cực kì đáng sợ, ngồi dậy thật mạnh, miệng nhỏ hút lưu hút nước miếng, nãi thanh nãi khí mà rống: "Không được! Trứng sủi cảo sủi cảo.....!Ăn ngon! Sữa bột, thơm thơm, không được cho em trai thối uống!"
Tần Hoài Dữ bế bé con đang trợn mắt lên, cười tủm tỉm hỏi: "Vài hôm không gặp, không nhìn thấy anh sao?"
Bé con choáng váng sau một lúc lâu mới hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn đến khuôn mặt tuấn tú của Tần Hoài Dữ, tức khắc lộ ra má lúm đồng tiền: "Oa, anh Hoài Dữ về nhà! Miên Miên thật vui vẻ nha, hắc hắc hắc."
Tần Hoài Dữ ôm Miên Miên đi rửa mặt, trong miệng hỏi han ân cần, chủ yếu là hỏi biểu hiện Tần Mục Dã khi anh không ở nhà.
Miên Miên thành thật mà cáo trạng:
"em trai thối ăn thạch trái cây thủy tinh của Miên Miên, hư!"
"em trai thối nói Bội Kỳ* thực xấu, còn cướp đi điều khiển từ xa, siêu hư!"
*nhân vật hoạt hình.
"em trai thối ngày hôm qua đem Miên Miên đánh mất, ô.....!cực xấu xa hư!"

Tần Hoài Dữ rất phối hợp: "Ân, xác thật rất xấu, anh đã giúp em giáo huấn hắn."
Nhìn hai anh em thân mật khăng khít.....
Tần Mục Dã: Thế giới này không chứa chấp ta, vai hề lại là chính mình ????
Trên bàn cơm, Miên Miên mới vừa ăn xong toàn bộ trứng hoàng kim sủi cao thơm ngào ngạt, chú Lâm Tứ liền tới rồi.
Lâm Tứ nhìn thấy trên bàn cơm anh em ba người, hắn biểu tình muốn nói lại thôi, đi đến bên người Tần Hoài Dữ nhỏ giọng nói: "Tổng tài, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện."
Tần Mục Dã vừa mới nghe anh cả nói Lâm Tứ đã chuẩn bị tốt văn kiện nhận nuôi, hắn là tới đưa văn kiện.
Hắn không nghĩ bỏ lỡ bất cứ sự tình nào có quan hệ đến nhóc con, ngăn cản nói: "Có nói cái gì tôi không thể nghe sao?"
Lâm Tứ biểu tình khó xử: "Nhị thiếu gia, này....."
Tần Hoài Dữ gật đầu: "Không có việc gì, cậu nói đi."
Lâm Tứ lại nhìn nhìn đứa bé đang ăn, đại não trong gió hỗn độn, hắn hôm nay thật sự gặp quá nhiều kích thích.
Hắn mở ra túi văn kiện, lấy ra tư liệu bên trong.
"Tổng tài, tôi mới từ đồn công an lại đây, đang chuẩn bị làm thủ tục nhận nuôi đứa bé, nhân viên công tác nói cho tôi, đứa nhỏ này đã có hộ khẩu, vân tay, dấu chân mới sinh, tất cả đều ăn khớp.....!Bọn họ nói đứa nhỏ này chính là tiểu thư Miên Miên.".

Chương 12: Chương 12

edit: Meine
Tần Mục Dã cả người đều nằm liệt ghế trên, anh trong nháy mắt hoài nghi chính mình kỳ thật là cái thiểu năng trí tuệ.
Bằng không vì cái gì Lâm Tứ nói mỗi chữ anh đều nghe hiểu được, chính là chỉnh câu nói, xâu chuỗi hết lại anh vẫn lý giải không được đâu???
Tần Hoài Dữ tính cách cùng em trai có thể nói hoàn toàn tương phản, anh từ trước đến nay bình tĩnh, nhưng giờ phút này biểu tình cũng mất khống chế, sau một lúc lâu mới hốt hoảng hỏi: "Lâm Tứ, cậu đang nói cái gì?"
Lâm Tứ biết được kết quả này chính là hai mươi phút trước, chính hắn cũng trong trạng thái không thể hiểu nổi, căn bản tiêu hóa không được.
Hắn chỉ có thể đem văn kiện mới nhất nhận được từ đồn công an đặt ở trên bàn: "này, đây là vân tay cùng với đóng dấu, đây là dấu chân....."
Ngày thường tiêu sái soái khí Tần đỉnh lưu giờ phút này tựa như người ngốc, ánh mắt dại ra nhìn bé con, cuối cùng dùng ánh mắt bất lực nhìn anh cả.
Tần Hoài Dữ sắc mặt cũng có chút trắng, nhưng trừ bỏ khiếp sợ ở ngoài, có một loại cảm xúc hưng phấn dần dần đi lên, anh kích động đến giọng nói đều thay đổi: "Kia bọn họ nói như thế nào? Người đồn công an không cảm thấy kỳ quái sao?"
Lâm Tứ vẻ mặt khóc không ra nước mắt: "Tổng tài, tôi lập tức liền phải nói đến thật sự khiếp sợ.....!Ngài ngồi ổn a.

người đồn công an một chút đều không cảm thấy kỳ quái, ngược lại dùng một loại ánh mắt xem người bệnh tâm thần nhìn tôi TT, hỏi tôi vì cái gì lặp lại chứng thực thân phận cho đứa bé, bởi vì.....!hệ thống máy tính căn bản không có ghi nhân tiểu thư Miên Miên tử vong."
Tần Hoài Dữ một hơi nghẹn ở ngực, trực tiếp đứng lên, thanh tuấn trên mặt xưa nay chưa từng có nôn nóng: "cậu xác định sao?"
Lâm Tứ nặng nề mà gật đầu: "Xác định, tôi lặp lại nhìn rất nhiều lần.

Tổng tài, tôi hiện tại hoài nghi chính mình có phải hay không đang gặp ác mộng a, kỳ thật Miên Miên tiểu thư căn bản là không có qua đời?"

Tần Mục Dã nằm liệt nơi đó lẩm bẩm tự nói: "Không có khả năng, sao có thể a....."
Tần Hoài Dữ so em trai càng mau trấn định xuống, nhưng trình độ khiếp sợ của anh tuyệt đối không thua gì Tần Mục Dã.
Bởi vì Tần Mục Dã không có tham dự hậu sự của em gái, lúc ấy ba mẹ cũng hoàn toàn trong trạng thái hỏng mất hết thảy đều là anh tự mình lo liệu.
Lễ tang, hoả táng, sau hoả táng nhận được chứng minh tử vong, anh tự mình đi xử lý.
Này không phải mơ đi, bởi vì em gái đang sống sờ sờ ngồi ở đây.
Tần Hoài Dữ đang muốn khom lưng bế bé con lên, lại bị Tần Mục Dã phục hồi tinh thần vô cùng kích động giành trước một bước.
Tần Hoài Dữ: "....." ????
Tần Mục Dã ôm bé con liều mạng lay động: "Miên Miên, em thật là Miên Miên, em là em gái của anh sao?"
Miên Miên hạ phàm thời gian quá ngắn, bé nghe không hiểu Lâm Tứ nói những cái đó cái gì vân tay a hộ khẩu, nhưng là bé đại khái nghe hiểu một vài chuyện kết luận -- các anh trai rốt cuộc bắt đầu tin tưởng bé chính là Miên Miên nha.
Miên Miên hai cánh tay nhỏ bắt chéo ở ngực, cằm nhỏ nâng lên, biểu tình ngạo kiều liếc mọi người.

"Nhân gia đã sớm nói, là các anh không tin, hừ."
Tần Mục Dã hốc mắt lên men, một bên khóc một bên cười: "Miên Miên em đã trở lại, anh hai thật vui vẻ, thật sự vui vẻ, bất quá.....!Miên Miên em rốt cuộc là người hay là quỷ a?"
Tần Mục Dã: Tuy rằng liền tính em gái đáng yêu là quỷ anh cũng không sợ nhưng vẫn là hỏi trước rõ ràng một chút tương đối tốt nha Σ(っ°Д °;)っ!!
Miên Miên tức giận mà chọc chọc cái trán Tần Mục Dã: "anh mới là quỷ! Người phàm nhìn không thấy quỷ có được không, anh hai anh thật ngốc nga."
Tần Mục Dã ôm thân thể ấm áp của bé con, vốn dĩ cũng cảm thấy không giống bộ dáng là quỷ, nghe vậy càng kích động mà ở trên mặt bé hôn một cái.

Lâm Tứ là người ngoài hiển nhiên tư duy muốn lý trí một chút.
Tuy rằng hắn cũng không cảm thấy nhãi con giống quỷ, nhưng đến tột cùng là chuyện như thế nào a a a a.
"Miên Miên tiểu thư, cháu.....!Đến tột cùng là như thế nào làm được a?"
Miên Miên cười đến ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ tràn đầy kiêu ngạo, nàng vươn tay nhỏ thịt mum múp, chỉ chỉ bầu trời: "Miên Miên là thần tiên từ Cửu Trọng Thiên hạ phàm, Tư Mệnh thúc thúc nói em ở thế gian này một đời dương thọ chưa hết, cho nên mới muốn trọng sinh hạ phàm độ kiếp."
Tần Mục Dã cảm xúc phi thường kích động, anh chỉ lo ôm ấp hôn hít em gái, căn bản không rảnh bận tâm tin tức này.
Dù sao em gái có thể trở về anh tưởng cũng không dám tưởng, mộng đẹp trở thành sự thật.
Em gái có thể tồn tại, còn có thể đồng ngôn vô kỵ* mà giảng tiên hiệp chuyện xưa thật quả thực quá đáng khen!
*lời trẻ nhỏ không có kiêng kỵ
Tần Hoài Dữ lại đem lời nói của em gái mỗi cái tự đều nghe vào, nghiêm túc ghi tạc trong lòng.
Anh lòng bàn tay ấm áp, lòng bàn tay hơi có chút run rẩy mà vỗ hướng mặt Miên Miên, "Kia Tư Mệnh thúc thúc có hay không nói, Miên Miên khi nào phải về lại bầu trời?"

Miên Miên nhìn anh, có nề nếp mà đáp: "Phải đợi một đời này sống thọ và chết tại nhà mới tính độ kiếp thành công, Miên Miên trở lại bầu trời là có thể phi thăng thượng thần a."
Tần Hoài Dữ mấy ngày này cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ đến hồi mộng kia, đã đem chi tiết trong mộng mỗi cái đều ghi tạc trong lòng.
Là một thiếu niên tiên nhân đem Miên Miên đưa xuống, anh sợ hãi nhất chính là, tiên nhân kia sẽ đem Miên Miên đưa trở về.
Hiện tại, anh rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Em gái so với anh nhỏ hơn nhiều.

Chờ đến bé con sống thọ và chết tại nhà một ngày kia, anh đại khái đã sớm xuống mồ vì già.
Nói cách khác, em gái sẽ không lại rời khỏi bọn họ.
Tần Hoài Dữ đẩy ra em trai đầu óc không tốt lắm, đem Miên Miên ôm vào trong ngực, trầm mặc mà ôm thật lâu, thật lâu sau mới dùng thanh âm rất thấp nói: "Thực xin lỗi."
Miên Miên khó hiểu mà nháy đôi mắt: "anh Hoài Dữ vì cái gì muốn nói thực xin lỗi?"
Tần Hoài Dữ bàn tay to nhẹ nhàng ấn xuống cái gáy của bé con, cánh tay lực lượng phi thường khắc chế, anh rất muốn rất muốn dùng sức mà ôm bé con, rồi lại sợ hãi lực của người lớn sẽ làm đau em gái.
"Bởi vì ngày Miên Miên vừa trở về, anh không có ôm em thật tốt, anh thực hối hận.

Thực xin lỗi."
Tần Hoài Dữ tinh tường nhớ rõ ngày đó Miên Miên từ ghế của anh nhảy xuống, bước hai chân ngắn nhỏ, mà chạy lại ý đồ ôm anh, lại bị anh tránh thoát.
Anh thanh âm có chút nghẹn ngào, trong lòng lại là mừng như điên.
"Miên Miên sẽ tha thứ cho anh đúng hay không? Tha thứ cho anh.....!Chỉ là phàm nhân ngốc ngếch mà thôi."
Miên Miên từ khuỷu tay Tần Hoài Dữ chui ra tới, hắc hắc hắc mà cười.
Tâm tình phức tạp của người lớn bé không hiểu, trong ánh mắt chỉ

có sự ngây ngô của một đứa bé ba tuổi rưỡi.

Đam Mỹ Sắc
"Miên Miên chưa từng tức giận với anh nga, hơn nữa anh một chút đều không ngốc, anh là người thông minh nhất trong nhà chúng ta!"
*
Chờ anh em hai người cảm xúc dần dần ổn định xuống, bọn họ bắt đầu suy xét hiện tại hay không liền đem tin vui lớn này nói cho người nhà.

Tần Hoài Dữ nói: "Khởi tử hồi sinh đối với người thường quá lỵ kỳ, mẹ từ khi em gái mất trạng thái tinh thần vẫn luôn rất kém, vẫn là trước làm tốt giám định DNA, lại mang em gái về nhà tương đối tốt."
Tần Mục Dã ở đại sự luôn luôn tôn trọng ý tứ của anh cả, anh tỏ vẻ tán đồng: "Kia ba đâu? Ba đã cùng chúng ta mất liên lạc thật lâu, chuyện lớn như vậy, hẳn là thông tri ông về nhà bồi mẹ đi....."
Con gái ngoài ý muốn mất đối với người tuổi trung niên Tần Sùng Lễ tạo thành đả kích cực lớn.
Ông không chỉ có đem mọi việc của công ty đều ném cho Tần Hoài Dữ, người cũng trong một đêm biến mất không thấy.
Tần Hoài Dữ mấy tháng qua vẫn luôn có nghĩ cách tra xét, được biết ba anh hư hư thực thực đi đến một đảo nhỏ không người, đảo kia hẻo lánh ít dấu chân người, không sai biệt lắm là ngăn cách với thế giới bên ngoài.
Hai anh em thương lượng đến một nửa, di động Tần Hoài Dữ đột nhiên vang lên.
Anh nhìn thoáng qua: "Là điện thoại của mẹ."
Tần Mục Dã: "anh mau nghe đi."
Một thanh âm của nữ nhân suy yếu nôn nóng từ ống nghe truyền ra tới: "Hoài Dữ, con hiện tại có thể hay không về nhà một chuyến?"
Tần Hoài Dữ nghe ra sự nôn nóng của mẹ, vội hỏi: "Mẹ, trong nhà xảy ra chuyện gì sao?"
Lê Tương thanh âm mang theo khóc nức nở: "Hôm nay mẹ đi mộ viên, phát hiện mộ bia của em gái con không thấy, tại sao lại như vậy, đến tột cùng là ai động vào mộ bia kia....."
"thanh âm của mẹ sao, là mẹ sao?" bé con tò mò mà nhìn chằm

chằm hộp dẹp màu đen trong tay anh cả.
Tần Hoài Dữ không có mở loa ngoài, nhưng trong phòng thực an tĩnh, ống nghe có chút âm lọt ra.
Miên Miên mơ hồ nghe thấy thanh âm quen thuộc, lập tức liền nhận ra là mẹ ở thế gian này.
Bên kia điện thoại, Lê Tương sắc mặt tái nhợt nghe được một tiếng hô của đứa nhỏ, bà đầu óc ong một chút, chẳng lẽ tinh thần của bả thân ngày càng sa sút, đã xuất hiện ảo giác sao?
"Hoài Dữ, bên kia con.....!Là ai đang nói chuyện?".

Chương 13: Chương 13

Lê Tương có bệnh kén ăn cùng bệnh trầm cảm, khi bà chạy chữa đã nghe bác sĩ đề cập qua vấn đề gặp ảo giác.
Bác sĩ nói, nếu bệnh tình trầm cảm dần dần tăng thêm, phát triển đến trình độ tinh thần phân liệt, thì sẽ sinh ra ảo giác.
Lê Tương hốt hoảng bất lực hỏi ra vấn đề này.
Nhưng mà, bên kia Tần Hoài Dữ trầm mặc hai giây.
Chỉ nghe thanh âm nãi thanh nãi khí của đứa trẻ lại lần nữa truyền tới, "anh Hoài Dữ, là mẹ sao?"
Lê Tương ngón tay run run, di động rớt xuống trên mặt đất.
Tần Hoài Dữ vội vàng hỏi: "Mẹ, mẹ không sao chứ? Nói chuyện.....!Là em gái, mẹ trước bình tĩnh một chút, chuyện này con từ từ cùng mẹ nói."
.....
Thanh âm mát lạnh của Tần Hoài Dữ, câu chữ rõ ràng mà đối với Lê Tương kể lại toàn bộ quá trình em gái trở về.
Anh trong lòng thực thấp thỏm, không phải sợ mẹ không tin, mà là sợ trạng thái tinh thần của mẹ không chịu nổi kích thích lớn như vậy.
Lê Tương nghe xong như đang nghe chuyện xưa ly kỳ nào đó, lại không có phản bác, mà thực nôn nóng hỏi: "Miên Miên ở bên cạnh con? Con bé thật sự ở bên cạnh con sao? Con đang ở nhà? Mẹ hiện tại liền đi qua tìm các con!"
Tần Hoài Dữ trấn an bà, sợ bà sốt ruột ra cửa, lập tức liền hứa hẹn nói: "Mẹ, Mục Dã cũng ở chỗ con, chúng con hiện tại liền mang Miên Miên về nhà cũ."
.....

Khi nhìn thấy Miên Miên phía trước, Lê Tương cũng không tin tưởng chuyện xưa trong miệng con trai, nhưng bà như cũ lòng tràn đầy chờ mong mà chờ.
Đại khái là hiểu con trai cả quá đau lòng bà, không biết từ chỗ nào tìm được một đứa bé tương tự Miên Miên.

Nhưng này không quan trọng, bà thật sự quá tưởng niệm con gái, bà nguyện ý lừa gạt chính mình.
Rốt cuộc thanh âm của đứa bé kia.....!rất giống.
Nhưng mà hai con trai cao lớn soái khí mỗi bên nắm một tay của bé gái tiến vào Tần Trạch, Lê Tương sửng sốt.
Quá giống.....!Này không khỏi cũng quá giống.
Thu hoạch tam kim ảnh hậu Lê Tương, đã từng là nữ minh tinh mỹ mạo sặc sỡ loá mắt người khác.
Nhưng mà giờ phút này bà mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, gầy đến chỉ có 70 cân*, làn da tái nhợt đến trình độ không khỏe mạnh, tóc quăn khô khốc cũng đã lâu không có xử lý.
*70 cân=35kg
Bà hồn bay phách lạc mà để chân trần chạy đến, nửa quỳ xuống, thật cẩn thận mà vươn tay, tựa hồ muốn ôm đứa bé, chính là cánh tay lại dừng giữa không trung.
"Miên.....!Miên Miên?"
Đứa bé mặc đồ màu trắng, trên đầu cột hai cái bím tóc nhỏ dùng cột tóc nơ con bướm, đáng yêu cực kỳ, cười rộ lên giống như là thiên sứ.
"Mẹ, là Miên Miên nha." Lê Tương xoa chóp mũi chua xót, hốc mắt khô khốc.
Nửa năm qua bà rơi quá nhiều nước mắt, tuyến lệ bị hao tổn, bình thường rơi lệ đều thành hy vọng xa vời.
Bà nhìn con gái sống sờ sờ phấn điêu ngọc trác, muốn ôm lại không dám ôm.
Bà sợ chuyện này là mơ một khi chạm vào liền tan.
Vẫn là Tần Mục Dã cảm xúc nhịn không được dẫn đầu rơi lệ.
Anh đỡ bả vai Lê Tương, đem bà nâng dậy, đỡ bà đến sô pha ngồi xuống: "Mẹ, là em gái, thật sự là em gái."
Miên Miên Trọng sinh đối với ký ức sinh hoạt thế gian đã không còn

nhớ được mấy, trừ bỏ nhớ rõ bé có người nhà ở đây, bé về cơ bản chỉ nhớ rõ chính mình ở Cửu Trọng Thiên, thần tiên là bất lão bất tử*, bé cũng không hiểu phàm nhân phải khổ sở trải qua sinh lão bệnh tử.
*không già không chết.
Chính là nhìn thấy mẹ trong bộ dáng mảnh khảnh gầy yếu, bé cũng khổ sở đến khóc lên.
Miên Miên nỗ lực mà bước hai chân ngắn nhỏ, chạy chậm bổ nhào vào trên đùi Lê Tương: "Mẹ, Miên Miên sẽ không lại đi nữa, mẹ phải thật tốt, mẹ không cần khổ sở."
Đứa bé khóc lên bộ dáng nước mắt lưng tròng gọi tâm can người phải run.
Lê Tương rốt cuộc lấy hết can đảm ôm lấy con gái.
Mộng cũng không có bị đánh vỡ.
Cảm nhận được thân thể ấm áp của con gái trong lòng mình là thật.
Là Miên Miên, thật là Miên Miên, con gái của bà đã trở lại!
Lê Tương tuy rằng tinh thần uể oải, nhưng tư duy rất thanh tỉnh, bà minh bạch nguyên lai lời nói của con trai cả không phải là bịa chuyện xưa.
Là thật sự.....

Bà có tài đức gì, trời cao thế nhưng ban cho bà vận may mất mà tìm lại được như vậy.
Lê Tương ôm chặt con gái, thanh âm cực kỳ bi ai: "Là mẹ không tốt, đều là mẹ sai, hại Miên Miên của mẹ phải chịu tội như vậy....."
Nếu không phải do bà chỉ lo sự nghiệp, đem Miên Miên giao cho bảo mẫu chiếu cố, Miên Miên cũng sẽ không.....
Tần Hoài Dữ trầm giọng nói: "Không phải mẹ sai, mẹ không cần lại oán trách chính mình."
Bé con duỗi hai cánh tay nhỏ, ôm chặt lấy eo Lê Tương, "Mẹ không cần khổ sở, Miên Miên biết trên thế giới mẹ là người yêu Miên Miên nhất, mẹ cười một cái được không?"
.....
Lê Tương so với tưởng tượng của con trai kiên cường rất nhiều.
Bà thực mau liền phấn chấn lên, ôm con gái lên lầu, trở lại phòng cũ của bé con.

Đây là một phòng công chúa thật lớn, giường đệm sô pha ngăn tủ còn có các loại thú bông, toàn bộ đều là hồng nhạt.
Nửa năm qua, Lê Tương phân phát người giúp việc, vẫn luôn dọn dẹp gọn gàng.
Bài trí trong phòng của bé con cũng không ai đụng qua, hết thảy cùng nửa năm trước vẫn như cũ.
Miên Miên hưng phấn mà bò lên trên giường lớn lăn lộn, bé trước nay chưa thấy qua nhiều đồ vật xinh đẹp như vậy.
Lê Tương ngồi ở mép giường, bị bé ngọt ngào mà hôn một cái trên gương mặt.
"Mẹ con yêu mẹ, hắc hắc hắc."
Tuy rằng ký ức không nhiều lắm, nhưng bé biết, mẹ ở thế gian nhất định siêu cấp yêu thương bé.
Tần Mục Dã thấy Lê Tương tiếp thu nhanh đến như vậy, anh còn không quá yên tâm, sợ Lê Tương cùng chính mình lúc trước giống nhau, không thể tin được là em gái, chỉ coi như đứa bé lớn lên tương tư nhau.
Anh nhịn không được nói: "Mẹ, này thật là em gái, vân tay đều giống nhau, mẹ nếu là có nghi ngờ, còn có thể xét nghiệm DNA!"
Lê Tương ôm con gái, luyến tiếc buông tay, trong mắt tràn đầy vầng sáng tình thương của mẹ: "mẹ có cái gì phải hoài nghi? chính mẹ là người sinh ra bảo bối, còn có thể nhận không ra?"
Bà mang thai con gái là ngoài ý muốn, sinh sản khi đã 42 tuổi, là tiêu chuẩn sản phụ lớn tuổi, đau suốt hai ngày hai đêm, cuối cùng vẫn là sinh mổ.

Đây là bảo bối bà thương nhất, chỉ nhìn một cái, bà liền biết không sai được.
Tần Mục Dã gãi gãi đầu: "......!tóm lại chỉ có con là không dám nhận?"
Tần Hoài Dữ cười nhạo: "em là không dám nhận sao? em chỉ kém lấy cái chổi đem em gái đuổi đi."
Miên Miên nhớ tới chuyện này còn có điểm tức giận, bé đô đô miệng, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.
"anh hai là người xấu."
Tần Mục Dã ngồi xổm xuống trước mặt bé con lấy lòng mà cười:

"Này không trách anh a, giáo dục thời hiện đại thầy cô đâu có dạy chúng ta về thuyết vô thần đâu? Miên Miên ngoan, anh hai liền mua cho em 100 cân thạch trái cây thủy tinh bồi tội nha."
Một nhà bốn người hoà thuận vui vẻ.
Đột nhiên Uông Xuyên gọi điện đến, Tần Mục Dã tức giận mà nghe: "Uy? Trước đừng phiền tôi, tôi đang bận chơi với em gái rồi."
Uông Xuyên: "......!Ca, cậu trước nhìn xem Weibo."
Tần Hoài Dữ ngoài miệng nói lười quan tâm đến công việc của em trai, kỳ thật vẫn luôn đem tin tức weibo của hắn đặc biệt chú ý.
Đột nhiên phát sinh tình huống, Weibo của anh lập tức liền thông báo nhắc nhở.
Bên này Tần Mục Dã còn chưa có cúp máy, hắn đã click mở Weibo.
Tin tức bất quá mới ra lò vài phút liền xông lên hot search top1——Phí! # con giá tư sinh của Tần Mục Dã hư hư thực thực cho hấp thụ ánh sáng #.

Chương 14: Chương 14

Hot search, là tấm hình Tần Mục Dã mang kính râm màu đen cùng khẩu trang ôm một đứa bé gái, bé gái ngồi trên cánh tay anh, hai cánh tay nhỏ vây quanh cổ anh, một lớn một nhỏ hai người nhìn qua quen thuộc lại thân mật.
Đứa bé thân hình nho nhỏ, nhìn ra tuyệt đối không vượt quá 4 tuổi, hai ba tuổi cũng nói không chừng, dân cư mạng cơ hồ đều tin tưởng đây là con gái tư sinh của Tần Mục Dã.
Đứng đầu bình luận phi thường kích thích ——
【 chậc chậc chậc, đm năm nay dưa ăn không hết đúng không? Lại vừa lừa ngủ fans nữ lại vừa có con gái tư sinh, quý vòng thật loạn.

】
【 nhớ không lầm Tần Mục Dã giống như từng nói qua hắn không thích trẻ con đi? Lần trước quay phim còn đắc tội diễn viên nhí! Nhìn dáng vẻ tuyệt đối là con gái ruột, nếu không hắn sao có thể tự mình ôm? 】
【 Tần Mục Dã năm nay đại tam, giống như mới hai mươi tuổi đi.....!con lớn như vậy? 】
【 này có cái gì kỳ quái, Tần Mục Dã sinh hoạt cá nhân hỗn loạn như vậy, không chừng chưa xuất đạo đã có con! 】
【 ta nhìn đến bức ảnh này thật sự càng đau lòng nữ sinh cắt cổ tay kia, đm thật vô nhân tính, đều là con đứa thì được ôm, đứa thì chưa xuất hiện thì không nhận sao? 】
【 thuyệt đối là con tư sinh rồi, chính mình trộm sinh con gái cẩm y ngọc thực cả người đều là hàng hiệu thời trang trẻ em, Từ An Hảo

đã hoài thai liền bức người ta phá thai, quá ex (ghê tởm), Tần tra nam khi nào S? 】

Toàn cảnh quần chúng xúc động, không bao lâu # Tần Mục Dã rời khỏi giới giải trí # đề tài đã bị xoát bạo.
Đoàn đội Tần Mục Dã đều không phải là không có khống bình, mà là đỉnh lưu liên tục lật xe, bị hắc toàn mạng đến trình độ đã căn bản vô pháp đè ép xuống.
.....
Tần Mục Dã lập tức khó chịu, thực mau liền khôi phục sắc mặt tiếp tục ôm em gái chơi.
Tần Hoài Dữ luôn luôn trầm ổn, hắn tổng kết phân tích nói: "Xem ra em gần nhất đã bị người khác theo dõi, hai lần hắc đều là hận không thể trực tiếp đưa em vào chỗ chết."
Tần Mục Dã ngày thường một chút ủy khuất cũng không chịu được, mà hiện tại trên mặt chói lọi kiêu ngạo mà viết hai chữ khinh thường: "Hắc lão tử không quan trọng, chỉ cần không ảnh hưởng em gái là được, tên nhà báo này còn tốt, làm mờ mặt Miên Miên, nếu hắn ta dám để lộ mặt.....!em thế nào cũng phải kiện bọn họ đến táng gia bại sản mới thôi!"
Tần Hoài Dữ sắc mặt trầm nói: "em gái đã trở lại, chúng ta mỗi người đều rất vui vẻ, anh hiểu được tâm tình hiện tại của em, đối với em mà nói, Miên Miên tồn tại, em liền cảm thấy hết thảy đều trở thành thứ yếu.

Nhưng anh hy vọng em bình tĩnh mà suy nghĩ một chút, sự nghiệp của em thật muốn bỏ sao nói không cần liền không cần sao? Em đã ba năm một sớm một chiều tích lũy, rất nhiều nghệ sĩ cả đời đều không đạt đến được độ nổi tiếng của em ở hiện tại."
Lê Tương cũng nói: "Mục Dã, nửa năm qua, con cùng Hoài Dữ đều thực không dễ dàng.....!Nhưng Miên Miên là trách nhiệm của người làm mẹ, các con đều còn trẻ, lấy sự nghiệp chính mình làm trọng, Miên Miên mẹ sẽ chiếu cố thật tốt, con cũng không nên hành động theo cảm tình."
Mọi người đều nghiêm túc bàn bạc về sự tình đã bỏ qua bé con, theo bản năng cảm thấy đứa bé ba tuổi rưỡi cũng nghe không hiểu

chuyện này.
Nhưng Miên Miên lại nghe đến nghiêm túc, tiếng nói trẻ nhỏ vang lên phá tan không khí trầm trọng: "anh hai khí vận là bị trộm, chỉ cần đem tiểu nhân bắt được tới, vấn đề liền đều có thể giải quyết được."

Lê Tương kinh ngạc mà nhìn tiểu gia hỏa thông minh lại ngạo kiều: "Tiểu nhân?"
Miên Miên gật gật đầu: "anh hai mặt đen đến lợi hại, khả năng không chỉ có một cái tiểu nhân đâu."
Kỳ thật.....!Không chỉ là anh hai, ngay cả anh Hoài Dữ cùng mẹ, trên trán cũng đều có hắc khí, chỉ là bọn họ hắc khí như ẩn như hiện,chỉ có anh hai là khó giải quyết.
Tần Mục Dã bị bộ dáng của bé thần thần thao thao chọc cười, bàn tay to nhéo nhéo mặt bé con: "em là tiểu độc nãi, miệng nhỏ lại độc lại linh."
Ba người, chỉ có Tần Hoài Dữ là đem lời nói của bé con ghi tạc vào trong lòng.
Anh đã nằm mơ chân thật như vậy, chẳng sợ từ nhỏ đến lớn đều được giáo dục về luận vô thần, nhưng nếu em gái có thể khởi tử hồi sinh? Vì cái gì không thể có thần tiên tồn tại?
Tần Hoài Dữ sờ sờ đầu nhỏ em gái: "Miên Miên có thể biết được tiểu nhân là ai sao?"
Miên Miên gật gật đầu, lại thực mau lắc đầu: "Nhìn thấy đến mới có thể biết, trừ bỏ lần trước gặp qua cái anh trai kia, mặt khác Miên Miên tạm thời còn tìm không ra."
Tần Hoài Dữ mày nhíu lại: "Gặp qua? Miên Miên ở nơi nào thấy?"
Tần Mục Dã thuận miệng nói: "nhóc con nói chính là Tỉnh Triết đi, ở công ty em gặp một lần."
Anh vừa dứt lời, sửng sốt một chút, bỗng nhiên nhớ tới chính mình đang hoài nghi bạn cùng phòng Hàng Khải.
Người mưu hại anh chỉ có thể là người quen thuộc, hiển nhiên là người bên cạnh anh.

Tỉnh Triết cùng nhóm hơn hai năm, cũng coi như là người rất quen thuộc.....

Tần Mục Dã trực giác đột nhiên cần thiết phải đem Tỉnh Triết cùng Hàng Khải đặt ở cùng nhau tra một lần!
Tần Hoài Dữ xem biểu tình của em mình không đúng, liền hỏi: "em nhớ tới cái gì?"
Tần Mục Dã nhìn nhìn bé con, lẩm bẩm nói: "Thiên, sẽ không thật sự bị em gái đoán trúng đi....."
Bé con dẩu dẩu miệng, bất mãn: "Miên Miên mới không phải đoán."
Nàng nhìn anh hai ngốc ngốc, có điểm ghét bỏ.
Anh cả thông minh như vậy, anh hai thật là thân sinh sao?
Bất quá, càng là anh trai ngốc, càng cần bé phải giúp đỡ.
Miên Miên càng nhiều thêm vài phần kiên nhẫn, lựa chọn trực tiếp cùng anh cả thông minh tiến hành câu thông.
"anh Hoài Dữ, anh có thể cùng em nói một chút người xấu làm như thế nào để hãm hại anh hai không?"
Bé biết có tiểu nhân có ý đồ đánh cắp khí vận của Tần Mục Dã, nhưng là lại không hiểu lắm sự tình công việc của anh hai.
Tần Hoài Dữ lựa chọn một chút từ ngữ, tận lực cùng đứa bé ba tuổi rưỡi phương thức lý giải tới thuyết minh thật tốt: "anh hai của em là đại minh tinh, tất cả mọi người đều chú ý đến nhất cử nhất động của hắn, người xấu lợi dụng điểm này, bịa đặt anh hai em đã làm một ít chuyện xấu, dẫn tới hắn bị rất nhiều người chán ghét, người chán ghét hắn càng nhiều, công việc liền càng khó làm."
Miên Miên cái hiểu cái không, lại tiếp tục truy vấn rất nhiều.
Cuối cùng bé rốt cuộc hoàn toàn lý giải, yêu cầu nhìn xem Từ An Hảo là người như thế nào.

Tần Mục Dã ở bên cạnh nghe đến trọc đầu, cảm thấy hình tượng chính mình ở trước mặt em gái bị hao tổn nghiêm trọng, anh mãnh liệt ngăn cản: "anh cả, em gái tuy linh, nhưng cũng chỉ là đứa bé ba tuổi rưỡi, anh cho nhóc con xem những cái lung tung rối loạn đó làm gì nha."
Bé con nâng lên cằm nhỏ: "Miên Miên là thần tiên thời điểm này đã hơn tám trăm tuổi!"
Tần Mục Dã: "......!800 tuổi thần tiên liền không phải là đứa bé sao?"
Miên Miên: "....."._.

Không nghĩ tới mình thông minh như vậy lại sẽ bị anh hai ngốc làm nghẹn lại, hai má bé phình phình, thở phì phì giống cái cá nóc nhỏ.
Tần Hoài Dữ cuối cùng vẫn là cho Miên Miên nhìn video Từ An Hảo khóc lóc kể lể.
Nhìn em gái bộ dáng suy tư, Tần Hoài Dữ hỏi: "Trong video chị này là tiểu nhân sao?"
Miên Miên lắc đầu: "Không phải nga, chị ấy nói chính là nói thật."
Tần Hoài Dữ phi thường ngạc nhiên mà nhìn về phía em trai.
Tần Mục Dã vẻ mặt oan khuất, anh ngồi ở trên thảm, liền ở dưới đất lăn lộn: "Không có! em thật sự không có! Ô ô ô em gái oan uổng ta, ta so Đậu Nga còn oan a....."
Bé con bất đắc dĩ mà nhìn anh trai ấu trĩ liếc mắt một cái, nãi thanh nãi khí mà mở miệng: "Miên Miên chưa nói anh hai làm chuyện xấu, ý tứ Miên Miên là, chị gái này không phải cố ý nói dối gạt người, trên trán chị ấy là sương mù màu xám, thuyết minh chị ấy đã bị người ta lừa gạt, bị lạc mất chính mình, chị ấy nói mỗi câu nói đều là sự thật."
Cái này, gần nhất thường xuyên gặp bác sĩ khoa tâm thần Lê Tương phản ứng lại ngay: "Đem sự việc chính mình kể toàn hư ảo, này chẳng phải là bệnh tình ảo giác sao? Nữ sinh bôi nhọ Tần Mục Dã, có thể hay không tinh thần có vấn đề?".

Chương 15: Chương 15

Suy đoán của Lê Tương đã cho hai con trai lớn gợi ý quan trọng. Tần Hoài Dữ gọi cho trợ lý, thanh âm trầm ổn: "Lâm Tứ, nghĩ cách giúp tôi liên hệ người nhà Từ An Hảo."
*
Ngày kế, Uông Xuyên đi vào nhà cũ Tần gia, đối với Tần Mục Dã người mới rời giường nói: "Ca, có một tin tức tốt cùng một tin tức xấu, cậu muốn nghe cái tin gì trước nào?"
Tần Mục Dã dựa vào cạnh cửa xem Lê Tương cột tóc cho em gái, anh ngáp một cái, lười nhát mà nói: "Tốt đi."
Nhìn em gái hoạt bát nhảy loạn vui vẻ, Tần Mục Dã càng ngày càng có ý tưởng ở nhà chơi với bé con, nghĩ đến mỗi ngày đều có thể cùng em gái dính ở bên nhau, tâm tình của anh cực kì đắc ý.
Uông Xuyên nói: "Tra được Hàng Khải cùng Tỉnh Triết có quan hệ, móa.....!hai người này dấu đủ sâu, cậu nhất định không thể tưởng được!"
Tần Mục Dã nhướng mày: "Một cái họ Hàng một cái họ Tỉnh, tổng không phải anh em ruột đi?"
"cậu nói đúng một nửa, họ! Bọn họ là anh em bà con! Quê hai người họ ở cùng một trấn."
Uông Xuyên nghĩ đến ba năm nay sau lưng mình cất giấu hai tiểu nhân, sóng lưng không khỏi lanh đi, hận đến ngứa răng, "Tỉnh Triết liền tính, hắn ta cùng cậu xuất đạo chung một nhóm, vốn chính là quan hệ cạnh tranh, Hàng Khải này nha quá không biết xấu hổ, lúc trước cậu biết nhà hắn ta điều kiện không tốt, ngoài sáng trong tối cho hắn không ít tài nguyên, hắn thế nhưng là người nằm vùng của

Tỉnh Triết!"
Kết quả này cùng suy đoán tối hôm qua của Tần Mục Dã không sai biệt mấy, anh cũng không ngoài ý muốn, chỉ hỏi: "Tin tức xấu đâu?"
Uông Xuyên ngữ khí yếu ớt xuống, biểu tình thấp thỏm: "Tin tức xấu là.....!boss kiến nghị cậu tạm thời nghỉ ngơi dài hạn, hiện tại dư luận quá xấu, ngày hôm qua buổi chiều thời gian nửa ngày đã nhận được hợp đồng của đối tác muốn hủy bỏ....."
Tâm tư nhỏ của hắn quan sát đến sắc mặt nghệ sĩ nhà mình, lại thấy cậu tươi cười tùy ý, đi đến mép giường nhóc con đem em gái vừa mới cột hai bím tóc nâng lên thật cao.
"anh hai được nghỉ dài hạn ở nhà chơi với nhóc, vui vẻ không?"
Miên Miên bị anh nâng lên cao có điểm hoảng, bé bất đắc dĩ mà phun tào: "anh hai thật không có chí khí mà."
Tần Mục Dã vô tư tiếp thu đánh giá của em gái, cười đến không biết xấu hổ: "anh mệt mỏi, không nghĩ nỗ lực, em gái ăn nhiều một chút cơm, nhanh đến trường cao lớn lên, về sau liền dựa hết vào em nuôi anh!"
Uông Xuyên:.....!Không cứu, đây là thời điểm đổi nghệ sĩ khác thui:))
*
Hôm nay Tần Hoài Dữ bồi mẹ tái khám.
Tần Mục Dã nhàn rỗi ở nhà chính thức gánh vác trọng trách chăm sóc em gái.
Tần Hoài Dữ đã liên hệ nhà trẻ quốc tế tốt nhất trong thành phố, buổi chiều để em trai bồi em gái đi phỏng vấn.

Tần Mục Dã nghe người ta nói hiện tại nhà trẻ tốt nhất yêu cầu đều cực cao, không chỉ có yêu cầu điều kiện gia đình, càng chú trọng năng lực bản thân của bạn học nhỏ.
Thời điểm cơm trưa, Tần Mục Dã thử hỏi mấy câu hỏi về thưởng thức.
"Miên Miên, biết quốc gia của chúng ta thủ đô ở đâu sao?"
Tay nhỏ của bé con cầm đùi gà mà gặm, hai cột tóc nhỏ vui vẻ mà lắc lắc, bé không cần nghĩ ngợi động động cánh tay: "đều tại đây nha."
Tần Mục Dã: "....."

Anh tiếp tục vấn đề: "Vậy em biết đèn xanh đèn đỏ màu đỏ đại biểu cái gì sao?"
Miên Miên cắn tiếp thịt đùi gà: "Biết! Màu đỏ đại biểu phẫn nộ, khí trên mặt đỏ lên thể hiện người tính tình không tốt!"
Tần Mục Dã: "......!lão đại à, ngài nghe vấn đề có thể không chỉ nghe một nửa sao?"
Lê Tương buồn cười, "Mục Dã, em gái con chỉ mới ba tuổi rưỡi, con đừng hỏi khó như vậy."
Tần Mục Dã: "Đây đều là con ở trên mạng tìm đề nhà trẻ phỏng vấn thường thức a."
Anh nhìn em gái không dao động mà gặm đùi gà, không khỏi nhụt chí, buông tay: "Thôi, nếu phỏng vấn qua không được khiến cho anh cả quyên một tòa nhà, em gái mình vui vui vẻ vẻ liền tốt, ngốc một chút cũng không quan trọng."
Miên Miên đối với từ ngốc thập phần mẫn cảm, lập tức liền mở to hai mắt nhìn: "anh hai mới ngốc, Miên Miên là tiểu thần tiên thông minh nhất của Cửu Trọng Thiên!"
Tần Mục Dã đối với thần a tiên trong miệng nhóc con không thể nào tin tưởng, nhưng nghĩ đến nhóc con xác thật liếc mắt một cái có thể nhìn ra Tỉnh Triết có vấn đề, hơn nữa không giống như là bộ dáng trùng hợp.
Anh nhéo nhéo bím tóc nhỏ của bé: "Điều này cũng đúng, em gái của ta đều đã thành tinh, cũng không đến mức quá ngốc."
Miên Miên dùng đôi mắt nhỏ ghét bỏ liếc anh: "anh hai lại dùng từ ngốc, Miên Miên là thần tiên, không phải tinh quái!"
Tần Mục Dã: "??? Có cái gì khác nhau?"
Miên Miên làm như có thật mà hướng anh dạy bù: "Tinh quái là yêu cầu tu luyện, tỷ như Tư Mệnh thúc thúc, hắn tu luyện hai vạn năm mới thành tiên, nguyên thân là Hồ tộc.

Miên Miên không cần tu luyện, sinh hạ tới chính là thần."
Tần Mục Dã nghe chuyện xưa dường như cười cười: "Nguyên lai thần tiên các em cũng có giống loài khác nhau nga."
*

Phỏng vấn,hiệu trưởng nhà trẻ tự mình tiếp đãi, còn có vài vị giáo

viên đều ở đó.
Tần Mục Dã ở bên ngoài càng chờ càng nóng lòng.
Em gái anh tuy rằng thật nhiều câu hỏi về thường thức đều không hiểu, thường xuyên nói chuyện kì quái làm người không biết nên khóc hay cười, nhưng thực hiển nhiên trong xương cốt nhóc con là một tiểu gia hỏa kiêu ngạo.
Vạn nhất một vấn đề nhóc con cũng đều trả lời không được, có thể hay không sẽ khóc?
Hơn nữa anh vừa mới còn thấy giáo viên trong tay cầm bài thi đóng dấu, má ơi, phỏng vấn nhà trẻ mẫu giáo cư nhiên còn phải làm đề?
Em gái nhìn bộ dáng liền không giống biết chữ, vô cùng có khả năng liền bút đều sẽ không biết viết.
Tần Mục Dã ở bên ngoài vô cùng lo lắng mà đợi bốn năm chục phút, cửa đột nhiên mở, Miên Miên nhảy nhót mà chạy ra.
Hiệu trưởng nét cười đầy mặt: "bảo bảo này thật thông minh! Mới ba tuổi rưỡi liền có thể biết chữ, tính toán cũng phi thường lợi hại, là một thiên tài nhỏ."
Tần Mục Dã: "???? Ngài nghiêm túc sao?"
Hiệu trưởng nói: "Đương nhiên, đề thi chúng ta đều là phi thường có khoa học, bạn học nhỏ Miên Miên ít nhất đạt tới trí lực bảy tám tuổi, bất quá vóc dáng đứa bé thật sự quá nhỏ, học lớp lá dễ dàng bị biến hóa, mẫu giáo bé toàn là những đứa trẻ phần lớn còn ở giai đoạn bi bô tập nói, lớp chồi thích hợp nhất."
Tần Mục Dã giật mình mà nhìn bé con: "Lợi hại a, em cư nhiên nhảy lớp?"
Miên Miên ở trước mặt hiệu trưởng và các giáo viên có điểm thẹn thùng, đầu nhỏ cuối xuống, nhéo góc áo chính mình thanh âm nhỏ lẩm bẩm: "Miên Miên không lợi hại.....!Những cái đó tiểu nòng nọc Miên Miên đều không quen biết."
Tần Mục Dã khó hiểu: "Cái gì nòng nọc?"
Hiệu trưởng vỗ tay cười: "Đó là bảng chữ cái tiếng anh, Miên Miên chỉ là trước kia không có tiếp xúc qua, không quan trọng."
.....
Buổi tối, Tần Hoài Dữ biết được bé con đối với việc không quen biết 26 cái chữ cái canh cánh trong lòng.
Anh dần dần ý thức được em gái tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng rất

kiên cường, thật là người Tần gia trời sinh cá tính.
Tần Hoài Dữ nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ phấn nộn của em gáii, kiên nhẫn dẫn đường: "Miên Miên nhận thức rất nhiều rất nhiều chữ, tính toán cũng rất lợi hại, chỉ là không học qua tiếng Anh mà thôi, đã so đại bộ phận bạn học nhỏ đều lợi hại."
Bé con thở dài: "Miên Miên không phải bạn học nhỏ bình thường, Miên Miên 800 tuổi."
"....." Tần Hoài Dữ mỉm cười, "Chính là Miên Miên đi nhà trẻ chính là vì cùng bạn bè học tri thức, nếu cái gì đều biết, chẳng phải là thực nhàm chán sao?"
Miên Miên dường như mắt to sáng lên một chút, nghĩ nghĩ, tựa hồ thực đồng quan điểm với anh hai.
"Cũng đúng, Miên Miên phải học nòng nọc văn thật tốt, về sau trở về chỉ giáo lại thần tiên khác."

*

Đêm trước khi chính thức đi học, Miên Miên ở cùng giường với mẹ đã sớm ngủ.
Tần Mục Dã lại không hề buồn ngủ, lo âu mà một lần lại một lần sửa sang lại đồ vật ngày mai muốn mang.
Cặp sách nhỏ màu hồng nhạt, là anh tỉ mỉ chọn lựa, đáng yêu lại mềm mại, sẽ không làm đau làn da kiều nộn của em gái.
Còn có dụng cụ ăn uống xinh đẹp, ấm nước nhỏ giữ ấm, áo quần ngủ trưa, dép lê nhỏ mềm mại.....
Tần Hoài Dữ vừa xong việc từ thư phòng ra tới, thấy em trai còn ở phòng khách bồi hồi, tiến lên nói: "Ngủ đi, mấy thứ này em đều kiểm tra mấy chục lần, ngày mai nếu mà ngủ quên hại Miên Miên ngày đầu tiên liền đến trễ, em ấy khẳng định sẽ tức giận."
Tần Mục Dã quay đầu nhìn anh cả, biểu tình sầu lo: "anh.....!em lại không nghĩ sẽ đưa em gái đi nhà trẻ."
Một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.
Tần Mục Dã một nhắm mắt lại, trong đầu toát ra cảnh tượng không mấy tốt đẹp, nếu không đi học, anh có thể bảo đảm em gái mỗi thời mỗi khắc đều ở dưới mi mắt của anh, đi nhà trẻ anh không thể nào bên cạnh em gái.
Tần Hoài Dữ biết anh suy nghĩ cái gì: "A Dã, Gia Hữu là nhà trẻ tốt

nhất thành phố, giao thông an toàn lực lượng giáo viên đều thực hoàn thiện, Miên Miên cần phải có bạn bè cùng lứa, tương lai muốn dung nhập xã hội, em cũng không thể bồi em ấy cả đời, em chung quy phải làm việc."
Tần Mục Dã có chút giận dỗi: "Cùng lắm thì em liền lui vòng không làm, cả đời chiếu cố nhóc con không được sao?"
Tần Hoài Dữ im lặng sau một lúc lâu, thở dài: "Chúng ta đều sẽ già. A Dã, nhìn về phía trước, anh hướng em thề, bi kịch như vậy.....!Tuyệt đối sẽ không tái diễn."
*
Miên Miên dậy thật sớm, hưng phấn mà rửa mặt thay quần áo, mặc một áo bông nhỏ hồng nhạt, vui mừng đeo cặp sách nhỏ trên lưng. Nghe nói nhà trẻ có thật nhiều bạn học nhỏ, bé con chờ mong cực kỳ.
Ở Cửu Trọng Thiên bé đều không có bạn bè cùng tuổi, mỗi ngày cùng một ít lão thần tiên mấy vạn tuổi giao tiếp, thật nhàm chán.
Lê Tương gầy đến chỉ có 70 cân, nhìn qua phi thường không khỏe mạnh, bà sợ hình tượng chính mình dọa đến các bạn nhỏ, ảnh hưởng nhân duyên của Miên Miên, liền không đi.
Bà dặn dò Miên Miên: "Nếu có bạn nhỏ khác khi dễ con, nhất định phải nói với giáo viên, về nhà cũng phải nói cho mẹ cùng anh trai, biết không?"
Miên Miên tri kỷ hôn Lê Tương một ngụm: "mẹ yên tâm, không có người nào có thể khi dễ được Miên Miên nha."
Tần Hoài Dữ đem một túi giấy tinh xảo đưa cho Tần Mục Dã, dặn dò nói: "Đây là lễ vật đưa cho các bạn nhỏ của em gái, em nhớ phải đưa cho giáo viên."
Tần Mục Dã ngồi xổm xuống, nhéo tay nhỏ bé con, chỉ chỉ trên cổ tay bé có đồng hồ thông minh dành cho trẻ em: "Có người khi dễ em liền lập tức ấn nơi này, anh hai có thể thấy được, nhớ kỹ sao?"
Miên Miên ngẩng đầu nhìn phía Tần Hoài Dữ: "anh Hoài Dữ, lần sau thời điểm anh bồi mẹ xem bác sĩ, mang theo anh hai với nha."
Tần Hoài Dữ: "?":))
Miên Miên chỉ chỉ đầu Tần Mục Dã: "anh hai nơi này không tốt, đồng dạng lời nói của anh ấy đều lặp lại một trăm lần rồi nga."

Tần Mục Dã: "......!em đứa trẻ không lương tâm."
*
nhà trẻ quốc tế Gia Hữu ban A các bạn nhỏ đều nghe nói hôm nay có bạn học mới tới.
khi Tần Mục Dã một thân kính râm cùng khẩu trang ôm Miên Miên tới, bạn học nhỏ cùng lớp đều tò mò mà nhìn qua.
"Oa, bạn học mới tới không đi một mình nga." " ba ba cậu ấy thật cao, so với ba ba ta còn cao hơn, ba ta 1 mét 87 lận nga!"
"chú ấy mang khẩu trang cùng kính râm, có phải hay không đại minh tinh nha, lần trước thời điểm ngồi máy bay ta đã thấy minh tinh, mẹ ta nói, minh tinh đều là cái dạng này!"
Tần Mục Dã đem bé con buông xuống, còn rất luyến tiếc, anh sờ sờ đầu nhỏ em gái, nhỏ giọng năn nỉ: "hôn anh trai một cái được không?"
Miên Miên làm trò trước mặt thật nhiều bạn học rất ngượng ngùng, lắc đầu cự tuyệt.
Tần Mục Dã lại mạnh mẽ ở trên mặt bé hôn hôn, sau đó nhịn đau nói: "Đi thôi, chơi thật vui vẻ nga."
Ban A giáo viên Hạ là cô gái mới hai mươi tuổi, cô nghe nói bảo bảo này là lần đầu tiên đi nhà trẻ, chuẩn bị thật tốt để nghe tiếng khóc thất thanh của đứa bé.
Chính là bạn học nhỏ trước mặt cười ha hả, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp lại trắng lại mềm, một chút đều không có dấu hiệu muốn khóc.
Nhưng người lớn đưa đứa trẻ này tới lại.....
Đột nhiên quay người đi, tháo xuống kính râm cúi đầu gạt lệ.
Hạ lão sư:????:))
Cũng may cô đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, người nhà kỳ quái buồn cười cũng không thể cười.
Người nhà rời đi, cô nắm bàn tay nhỏ múp mít của đứa bé, đi vào trước mặt bọn nhỏ: "Các bạn nhỏ, đây là bạn học mới tới ban A của chúng ta Tần Miên Miên, mọi người vỗ tay hoan nghênh."
Các bạn nhỏ ngoan ngoãn mà vỗ tay, chỉ có một cô bé với khuôn mặt tròn tròn kích động mà xông lên, ôm chặt bé con: "A a a là Miên Miên nha! Về sau chúng ta chính là bạn học cùng lớp, thật vui vẻ thật vui vẻ."
"Linh Linh?" Miên Miên lúc này mới phát hiện Lục Linh cũng ở lớp

học, tức khắc vui vẻ đến nhảy lên.
Hai đứa bé ôm nhau, lại nhảy lại nhảy một hồi lâu, Lục Linh mới trì độn mà nhớ tới cái gì, bĩu môi oán giận: "Miên Miên em gạt người, nói tốt muốn tới tìm chị chơi, em căn bản không có tới!"
Miên Miên giải thích: "Mấy ngày nay em không ở nhà anh trai....."
"Nguyên lai kia không phải nhà em nga! Thực xin lỗi, là chị trách oan em, không có việc gì hết, về sau chúng ta mỗi ngày đều có thể cùng nhau chơi nha."
Lúc này, một đứa bé khác mặc váy đỏ đi lên trước, trên mặt cô bé tràn ngập kiêu ngạo, cằm nâng đến cao cao, liếc chạm đất nói: "Lục Linh, mẹ ta nói kết giao bạn bè phải chú ý thân phận, ngươi là con gái chủ tịch Lục, như thế nào có thể cùng đứa bé không lai lịch chơi cùng?"
p/s: hiuhiu cuối cùng cũng thoát được con quỡ deadline đu bám:.

Chương 16: Chương 16

Cô giáo Hạ nghe vậy nhíu nhíu mày, chặn lại nói: "Phỉ Phỉ, bạn học mới phải yêu thương lẫn nhau, không thể mở miệng đả thương người được."
Lục Linh thở phì phì mà nhìn cô bé: "Ngô Phỉ Phỉ, cậu nói bậy! Miên Miên là bạn tốt của tôi, mới không phải người không rõ lai lịch."
"em ấy không có nói bậy, là mẹ tôi nói, Tần Miên Miên là con tư sinh của Tần Mục Dã, tư sinh chính là lén lút không minh bạch!"
Nói chuyện chính là bé trai béo nhất lớp, kêu Ngô Tuấn Tuấn, là anh trai song bào thai của Ngô Phỉ Phỉ.

"Tần Mục Dã? Oa! Ba cậu ấy là Tần Mục Dã?"
"Ta rất thích Mục Dã ca ca, Mục Dã ca ca là thần tượng của ta!"
"vừa rồi anh trai chân dài đeo kính râm khẩu trang đó chính là Mục Dã ca ca đi, a a a a a, ta muốn cùng bạn học mới trở thành bạn bè, có thể giúp ta xin chữ kí của ba cậu không?"
Bạn nhỏ lớp chồi phần lớn ở 4-5 tuổi, bọn họ không chú ý hot search Weibo, đối Tần Mục Dã ấn tượng như cũ dừng lại ở bộ dáng soái khí của anh xuất hiện trên TV.

Bọn họ chạy lại đem Miên Miên bao quanh lại, khuôn mặt nhỏ tràn đầy vui sướng.

Cô giáo Hạ đúng lúc mà mở ra túi giấy, lấy ra bên trong một hộp được làm bằng thủ công trạm khắc tinh tế đựng đầy bánh bích quy: "Các bạn nhỏ, đây là bạn học Miên Miên mang cho lớp ta lễ gặp

mặt, mỗi người đều có phần nga."
"bánh quy gấu nhỏ này thật xinh đẹp, cảm ơn Miên Miên."
"Miên Miên, ba ba cậu là đại minh tinh, vậy còn cậu? cậu có phải hay không cùng Lục Linh giống nhau là tiểu minh tinh nha?"
Ngô Tuấn Tuấn đứng ra hát đệm, vốn tưởng rằng các bạn khác đều sẽ nhận theo phe mình, lại không nghĩ rằng bọn họ đều bị ba chữ Tần Mục Dã hấp dẫn chú ý, cậu ta nắm chặt nắm tay, cùng Ngô Phỉ Phỉ hai mặt nhìn nhau.

Miên Miên có một chút thẹn thùng, đối mặt với bộ dáng nhiệt tình của các bạn nhỏ, không biết nên nói cái gì.

Cô giáo Hạ rất có uy tín mà nói: "bạn nào nhận được bánh ngồi lại chỗ mình nha, lập tức vào học, tan học lại cùng bạn mới chơi, biết không?"
Đại bộ phận lớp chồi các bạn nhỏ đều nghe lời cô giáo, trăm miệng một lời mà đáp: "Dạ!"
.....!
thời gian một tiết chỉ có 30 phút, thực mau liền đến thời gian tan học, các bạn nhỏ ríu rít mà vây quanh bên cạnh bàn nhỏ của Miên Miên.

"Linh Linh cậu như thế nào nhận thức Miên Miên, là bởi vì anh cậu cũng là đại minh tinh sao?"
Lục Linh thực kiêu ngạo mà nói: "Cùng anh tớ mới không có quan hệ đâu, tớ cùng Miên Miên nhận thức ở cầu trượt."

Có cậu bé tóc xoắn nhịn không được nhẹ nhàng nhéo mặt Miên Miên, thẹn thùng mà nói: "Miên Miên cậu thoạt nhìn thật nhỏ, cậu bao nhiêu tuổi nga?"
Miên Miên thành thật mà trả lời: "ba tuổi rưỡi ạ"
"em nhỏ như vậy, cư nhiên học ở lớp chồi."
khuôn mặt nhỏ của Miên Miên trắng trẻo mềm mại đáng yêu tới cực điểm, các bạn nhỏ một đám đều nghĩ đến nhéo một tí.

Lại bị Lục Linh nhất nhất cản lại, bộ dạng cô bé giống như gà mái

bảo hộ gà con đứng trước mặt che chở Miên Miên: "Không được nhéo, đem Miên Miên nhéo đau làm sao bây giờ!"
Miên Miên cười ha hả: "Sẽ không đâu."
Các bạn nhỏ ngây thơ lại hiểu chuyện:
"Ta sẽ nhẹ nhàng, sẽ không nhéo đau em ấy, Linh Linh cho ta nhéo một xíu nha."
"Ta nữa ta nữa!"
"Miên Miên cặp sách của em thật xinh đẹp nha, là ba ba em mua sao?"
Miên Miên biết bọn họ trong miệng ba ba kỳ thật là anh hai, nhưng thời điểm bé con ở nhà nghe anh Hoài Dữ nói "Tạm thời xử lý lạnh không cần công khai thân phận em gái", bé con âm thầm nhớ kỹ, sẽ không dễ dàng đánh vỡ kế hoạch người nhà.

Cặp sách xác thật là Tần Mục Dã mua, bé con vì thế gật gật đầu.

Ngồi ở nơi xa Ngô Phỉ Phỉ nghe thấy được, trong lòng ê ẩm.

Cặp sách hồng nhạt kia của Tần Miên Miên, cô bé ở tạp chí đã thấy qua một minh tinh đeo nó, nhìn thoáng qua liền thích, quấn lấy ba ba đòi mua.

Ba ba cô bé luôn luôn đáp ứng mọi yêu cầu của cô bé, lòng tràn đầy chờ mong mà chờ, chính là qua mấy ngày ba ba liền nói cho cô bé biết cái cặp sách này mua không được, toàn cầu cũng chỉ có ba cái.

Ngô Phỉ Phỉ đi qua, dùng khẩu khí cười nhạo đối Lục Linh nói: "cậu thật khờ, cư nhiên cùng kẻ thù làm bạn bè!"
Lục Linh lười phản ứng với cô bé, dán bên tai Miên Miên nhỏ giọng nói: "Ngô Tuấn Tuấn cùng Ngô Phỉ Phỉ là ác bá trong ban chúng ta, chúng ta đừng để ý đến bọn họ."
Mẹ Ngô Phỉ Phỉ là võng hồng tuyến mười tám,hướng bạn trai nhà giàu 50 tuổi sinh hạ một đôi song bào thai, lúc này mới được chuyển chính thức cưới vào cửa, từ đây dương mi thổ khí*, cô ta vẫn luôn giáo dục Ngô Phỉ Phỉ muốn cùng đứa trẻ xuất thân cao quý làm bạn bè.

*nở mày nở mặt, để chỉ người đó lúc đang đắc ý.

Tỉ như Lục Linh, Lục gia là trăm năm vọng tộc, Lục Linh lại là con gái nhỏ nhất, phi thường được sủng ái.

Ngô Phỉ Phỉ sắc mặt thật không đẹp, nhưng vẫn là kiêu ngạo tiếp tục nói: "Tôi không lừa cậu, không tin cậu về nhà hỏi anh trai, Tần Mục Dã là người đối đầu của anh trai cậu đó!"
Mặt khác các bạn nhỏ đều rất tò mò: "Cái gì là người đối đầu nha?"
"Ta cũng không hiểu ai."
Ngô Tuấn Tuấn đắc ý mà bổ sung nói: "Người đối đầu chính là ý tứ chỉ kẻ thù, Lục Linh thật ngu xuẩn, cư nhiên cùng kẻ thù kết giao."
Lục Linh tuy rằng bụ bẫm, nhưng là lớn lên thực đáng yêu, tính cách cũng tốt, lại là diễn viên nhí, ở trong lớp mọi người đều thực thích bé, chưa từng có người nào từng mắng bé ngu xuẩn.

Lục Linh tức giận, vọt tới trước mặt Ngô Tuấn Tuấn trừng mắt hắn: "cậu mắng chửi tôi! Tôi muốn nói cho cô giáo Hạ biết!"
Ngô Tuấn Tuấn dinh dưỡng quá thừa, là đứa trẻ to cao nhất lớp, Lục Linh so với hắn lùn hơn phân nửa cái đầu, hắn một phen nhéo tóc sừng dê của Lục Linh: "cậu méc đi, ai nghe được tôi mắng chửi người?" Nói xong, hắn dùng ánh mắt uy hiếp nhìn quét một vòng.

Bạn nhỏ bốn năm tuổi trời sinh sợ cường đạo uy hiếp, song bào thai Ngô gia là hai người, số người đã chiếm ưu thế, anh trai cao to, em gái nhanh mồm dẻo miệng, bình thường mọi người đều không dám trêu chọc bọn họ.

Giờ phút này bị Ngô Tuấn Tuấn uy hiếp, các bạn nhỏ giống như chim non đều im lặng, không dám tùy tiện hé răng.

Lúc này, Miên Miên lùn nhất lớp lại đứng dậy, bàn tay trắng noãn của bé con nắm tay Ngô Tuấn Tuấn: "Tôi nghe được cậu mắng chửi người, buông tay!"

Ngô Tuấn Tuấn một chút cũng không đem đứa bé phấn điêu ngọc trác lùn hơn hẳn nửa cái đầu bỏ vào mắt, hắn khiêu khích mà túm càng dùng sức, đau đến Lục Linh khóc lên.

Miên Miên hít sâu một hơi, tay nhỏ lược dùng một chút lực, tay Ngô Tuấn Tuấn bị bé niết đến vặn vẹo, chính vào thời điểm hắn kêu lên, Miên Miên dưới chân cũng linh hoạt, bé trai thân thể béo tốt thình thịch ngã trên mặt đất, gào khóc lên.

Lục Linh hai mắt đẫm lệ mơ hồ mà nhìn Miên Miên: "Ngô Tuấn Tuấn làm sao vậy?"
Miên Miên vuốt bàn tay nhỏ, định thần lại.

Mặt khác các bạn nhỏ càng xem càng ngốc, bọn họ căn bản là không thấy rõ đã xảy ra cái gì.....!Liền nhìn đến bạn mới nhỏ nhỏ bắt được tay Ngô Tuấn Tuấn, hắn liền ngã trên mặt đất khóc lên.

Cậu bé tóc xoắn nâng nâng mắt kính, như suy tư gì ngầm kết luận: "Ngô Tuấn Tuấn đây là ăn vạ."
Ngô Phỉ Phỉ nhìn đến anh trai ngã xuống, cũng nhếch miệng khóc lớn lên: "Là Tần Miên Miên đánh, Tần Miên Miên đánh anh trai ta!"
Tiếng ồn ào thực mau kinh động giáo viên, Hạ lão sư nhìn đến song bào thai khóc thành một đoàn, vô cùng kinh hãi.

Phải biết rằng, cặp song sinh này trong công tác hằng ngày đau đầu lớn nhất, hai đứa nhỏ gia đình giáo dục rõ ràng không thoả đáng, nhưng ba ba bọn hắn lại là thành viên trong ban giám đốc của trường, không đắc tội được.

Ngô Tuấn Tuấn nhìn thấy giáo viên tới lập tức cáo trạng: "cô giáo, Tần Miên Miên đánh người, tay của em đều phải chặt đứt!"
Miên Miên: "Là hắn kéo bím tóc Linh Linh trước."
Lục Linh gật đầu thật mạnh: "Đúng vậy cô giáo Hạ, Miên Miên là vì bảo hộ em."
Cô giáo Hạ:.....!

Nghe tới sao mà thực tình hợp lý không có sai.

Nhưng vấn đề là, đứa bé nhỏ như vậy, làm thế nào đánh khóc đứa bé béo khỏe là Ngô Tuấn Tuấn?
*
bọn nhỏ trong nhà trẻ quốc tế Gia Hữu bối cảnh đều không phú thì quý, huống chi nội quy nghiêm khắc cấm bạn học đánh nhau.

Cô giáo Hạ mời người lớn hai bên, buổi chiều tan học, cha mẹ song bào thai cùng Tần Mục Dã đều tới.

Em gái ngày đầu tiên đi nhà trẻ, Tần Mục Dã ở nhà vốn dĩ liền đứng ngồi không yên, nhận được điện thoại liền hoả tốc chạy đến.

Phòng khách.

Anh ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra tay nhỏ chân nhỏ của em gái, xác nhận bé không bị thương, mới đem bé nho nhỏ một đoàn bế lên.

cha mẹ song bào thai cả người toàn hàng hiệu, sợ trên lưng quần H không đủ để lóe mù mắt người khác, vừa thấy liền biết là người không dễ đụng vào.

Tần Mục Dã càng hùng hổ, liền khẩu trang cùng kính râm đều quên mang.

Nữ nhân dẫn đầu mở miệng: "Ta nói cậu nhỏ tuổi có con liền không dạy sao, ngày đầu tiên đi học liền ẩu đả đồng học, cậu nhìn xem Tuấn Tuấn nhà ta bị đánh, này giống nói không có sao?"
Cô ta nhìn tay áo con trai, Tuấn Tuấn béo to thủ đoạn xác thật nhanh một vòng.

Tần Mục Dã kinh ngạc mà nhìn bé con: "Này mập mạp thoạt nhìn gần 80 cân, em lợi hại như vậy?"

Miên Miên giơ giơ cằm nhỏ lên, không tỏ ý kiến.

Bé cũng là mấy ngày gần đây mới phát hiện, tuy rằng thuật pháp tất cả đều đánh mất, chính là linh lực giống như so với thời điểm vừa hạ phàm càng ngày càng mạnh, người như Ngô Tuấn Tuấn, bé một tay là có thể đánh mười người.

Ba của song bào thai đen mặt, nói to: "hiệu trưởng đâu? Lăn ra đây cho ta! Loại này có mẹ sinh không mẹ dưỡng đứa bé không rõ lai lịch còn tuyển vào?"
Cô giáo Hạ khó xử nói: "Ngô giáo đổng, hiệu trưởng chúng ta đi công tác....."
Nữ nhân thanh âm sắc nhọn khắc nghiệt: "Ta mặc kệ, cần thiết đem đứa nhỏ này khai trừ rồi, Gia Hữu như thế nào có thể có....."
"Phanh" một tiếng!
Nữ nhân đều im lặng, người chồng bên canh cô ta đã bị Tần Mục Dã xoay tròn cánh tay hung hăng tấu một quyền.

Bé con vừa được anh đặt xuống mở to mắt, đều xem ngây người.

Tần Mục Dã híp híp mắt, tùy tay khảy má tóc xám trên trán.

Cô giáo Hạ yên lặng mà tưởng: Soái a, không hổ là đỉnh lưu, thật khốc.

Cô ta thấy thế, nổi lên lòng xấu xa, trộm mở ra tài khoản phát sóng trực tiếp chính mình, cô ta có mấy trăm vạn fans bắt đầu hiện trường phát sóng trực tiếp ——
Cô ta diễn tinh mà bán thảm tới: "Tần Mục Dã, cậu thế nhưng đánh người, trẻ nhỏ không hiểu chuyện còn chưa tính, cậu là người trưởng thành....."
Tần Mục Dã xoa xoa nắm tay, tươi cười tùy ý: "một quyền này cho chồng cô, nếu các ngươi còn không biết nói chuyện, lão tử liền đem cả hai đánh!"
Nam nhân bị đánh đến nằm liệt trên mặt đất đầu váng mắt hoa, hắn đỡ huyệt Thái Dương: "vợ của ta nói sai cái gì? Ngươi mới hai mươi

tuổi, khẳng định không kết hôn đi! Đứa nhỏ này cũng không phải là có mẹ sinh không mẹ dưỡng sao!"
Tần Mục Dã khóe môi vừa kéo, không cần nghĩ ngợi cả giận nói: "cm ngươi, đây là em gái tôi!"
cô ta nghe đến ngốc, theo bản năng nhìn di động đang phát sóng trực tiếp.

Góc trên bên phải phòng phát sóng trực tiếp nhân số người xem từ mười vạn, 50 vạn, 90 vạn, một trăm vạn, 200 vạn.....!
Mỗi giây đều điên cuồng tăng vọt, oanh tạc bình luận!.

Chương 17: Chương 17

Tần Mục Dã tính tình vốn dĩ nóng nảy, huống chi đôi vợ chồng này há mồm ngậm miệng đều chạm đến điểm mấu chốt của anh.

Mắng anh, không sao cả.

Nhưng dám mắng em gái bảo bối của anh, vậy thật là không làm thì không chết.

Bé con mặc áo bông nhỏ ngẩng đầu nhìn sắc mặt xanh méc của anh, bé vươn tay nhỏ mềm mại, túm chặt ngón trỏ của anh, âm thanh mềm mại mà nói: "anh hai không thể mắng chửi người.

"
Tần Mục Dã cúi đầu, nhìn em gái phấn điêu ngọc trác, miễn cưỡng ngăn chặn lồng ngực kịch liệt phập phồng tức giận.

Anh thu liễm lệ khí, thanh âm nháy mắt trở nên ôn nhu, bàn tay to xoa xoa đầu nhỏ của bé: "Ân, Miên Miên nói đúng.

"
Cô giáo Hạ bỗng nhiên đang thẫn thờ mà hoàn hồn, khôi phục lý trí, chạy nhanh hoà giải khuyên can: "Các vị đều xin bớt giận, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ! Các bạn nhỏ còn đang nhìn, chúng ta là người lớn không nên để bạn nhỏ học xấu nha.

"
Ngô giáo đổng trung niên kia trên mặt tràn ngập 2 chữ mất mặt.

Hắn tự nhiên nuốt không trôi khẩu khí này, nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Tần Mục Dã, cậu thân là nhân vật của công chúng còn ra tay đả thương người, ta cùng vợ của ta liền đi bệnh viện nghiệm thương, cậu liền chờ bị kiện đi!"
Tần Mục Dã từ trước đến nay không bận tâm đến hình tượng mặt mũi những cái đó đều là hư vô, anh chỉ sợ lời nói quá kích của chính mình dọa đến em gái.

Anh lười nói nhảm với họ, bế em gái lên sải bước mà đi ra ngoài.

Miên Miên ngồi ở trên cánh tay của anh, tay nhỏ nắm trọn bàn tay vừa mới đánh người, dán ở trên mặt xoa xoa, còn cúi đầu nói: "anh hai, tay của anh có đau hay không?"
Tần Mục Dã lập tức mặt mày liền hớn hở, nhéo nhéo mũi nhỏ của bé: "nhóc con không có lương tâm, học được đau lòng anh rồi sao? Yên tâm, anh trai em một chút cũng không đau.

"

Anh em hai người đi qua hành lang, tiêu sái rời đi.

Bọn họ cũng không biết là, phòng khách bên ngoài có một đám bạn nhỏ đứng đó, giống một đám chim non ngoan ngoãn đều điểm mũi chân vịn cửa sổ nhìn lén.

Các bạn nhỏ trong ánh mắt đều lóe quang.

"Nguyên lai anh ấy không phải ba ba của Miên Miên, là anh trai!"
"anh trai Miên Miên đánh nhau thật là lợi hại, Ngô ba ba cường tráng như vậy đều không phải đối thủ của anh ấy, ta cũng muốn có anh trai lợi hại như vậy! ! "
"Ta muốn ta cũng muốn, đêm nay về nhà ta hỏi mẹ có thể hay không sinh cho ta một ca ca.

" =))
"Ta là fan của anh trai Miên Miên, anh ấy hát siêu siêu siêu dễ nghe nha.

"
"ba mẹ Ngô Tuấn Tuấn thật hung dữ, cùng Ngô Tuấn Tuấn giống nhau như đúc!"
"Miên Miên ngày mai có còn đến nhà trẻ chúng ta không, ta còn chưa kịp kết bạn cùng em ấy đâu.

"
"Ta cũng muốn cùng Miên Miên làm bạn tốt, em ấy thật là lợi hại, Tuấn Tuấn đều bị em ấy dọa khóc.

"
! !
Tần Mục Dã ôm bé con đến bãi đỗ xe lấy xe, anh đem bé con an bài ở hàng ghế phía sau chu đáo an toàn, sau đó tự mình lái xe về nhà.

Ngẫm lại vẫn còn tức giận, em gái ngày đầu tiên đi nhà trẻ, thế nhưng đã bị đứa trẻ hư cùng người nhà không biết điều khi dễ, Gia Hữu như thế nào không biết xấu hổ nói chính mình là nhà trẻ tốt nhất Yến Kinh?
"Miên Miên,em không muốn đi nhà trẻ liền không đi.

"

Bé con nghe vậy, khó hiểu hỏi: "Vì cái gì, em thích đi nhà trẻ nha.

"
Đối với Miên Miên mà nói, quen biết thật nhiều bạn mới, còn có thể cùng chơi với Linh Linh, bé còn có thể bảo hộ Linh Linh, hôm nay là một ngày viên mãn.

Nhắc đến Ngô Tuấn Tuấn cùng Ngô Phỉ Phỉ, chỉ là nhạc đệm nhỏ,

căn bản không đủ để ảnh hưởng đến tâm tình của bé.

Tần Mục Dã lại nói: "Kia bằng không liền đổi một nhà trẻ khác, lúc đó anh bảo đảm không ai dám khi dễ em!"
Bé con lắc đầu: "Không đổi, Miên Miên muốn cùng Linh Linh ở bên nhau.

Hơn nữa không ai có thể khi dễ Miên Miên nha, Ngô Tuấn Tuấn chỉ là nói chuyện lớn tiếng, hắn thân thể mập nhưng một chút sức lực đều không có.

"
Tần Mục Dã nhớ tới nhóc béo kia, hồ nghi hỏi: "Thật là do em đánh sao?"
Miên Miên thành thật mà đáp: "Hắn nắm đầu tóc Linh Linh, em chỉ là nhẹ nhàng nhéo hắn một chút.

"
Tần Mục Dã nghe em gái nhà mình nhắc tới Linh Linh ngữ điệu thân thiết mang theo một tia ngọt ngào, anh không khỏi đánh lên hồi chuông cảnh báo xao vang: "Linh Linh là ai? Nam hay nữ?"
"Linh Linh đương nhiên là nữ nha.

"
Nga, không phải tiểu tử thúi là tốt.

Anh miễn cưỡng nhẹ nhàng thở ra: "sự việc nhà trẻ, chờ về nhà cùng anh cả thương lượng lại.

"
! !

Một đường chuyên chú lái xe Tần Mục Dã cũng không biết người đàn bà tranh chấp với mình kia đã phát sóng trực tiếp.

Vừa về đến nhà mới nghe Uông Xuyên nói.

Uông Xuyên xem như người đại diện có tính tình thực tốt, lúc này đây cũng bị Tần Mục Dã làm cho tức giận đến dậm chân: "Tần Mục Dã, cậu bao lớn? Mặc kệ đối phương không nói đạo lý, cậu cũng không thể động thủ đánh người a! cậu tính thật sự không muốn đi làm nữa à?"
Tần Mục Dã cầm lấy iPad Uông Xuyên gác ở trên bàn, click mở phát sóng trực tiếp, thế mới biết đã xảy ra cái gì.

Anh tức giận đến khóe môi đều giật giật: "Thật quá đáng! Họ cư nhiên tính toán với tôi! Uông Xuyên, anh lập tức giúp tôi liên hệ xã giao cùng pháp vụ, một giờ cần phải đem video phát sóng trực tiếp xóa bỏ!"
Anh thất thố như thế nào không quan trọng, dân cư mạng mắng anh như thế nào cũng không quan trọng, anh từ một người nhờ vận đỏ mà đi lên còn sợ người khác mắng sao?
Nhưng trong video em gái bị lộ mặt, điều này tuyệt không thể chịu đựng!
Uông Xuyên bị sự tức giận của anh làm cho đau cả đầu, hắn duỗi tay xoa huyệt Thái Dương: "Đại thiếu gia, phát sóng trực tiếp vừa mới bắt đầu đã bị dân cư mạng ghi hình phát Weibo, hiện tại đã sớm truyền đến toàn mạng, tiêu hủy hữu dụng sao? ký ức đại chúng là không thể xóa!"
Tần Mục Dã môi nhấp chặt, anh sốt ruột từ trong túi lấy ra di động phải gọi điện thoại cho Tần Hoài Dữ.

Bộ phận xã giao của công ty giải trí có lẽ không có biện pháp nhanh chóng tiêu hủy video.

Nhưng nếu là anh cả vận dụng lực lượng Tần gia, nhất định có biện pháp.

Nhưng mà anh vừa cầm điện thoại, Tần Hoài Dữ tây trang giày da liền từ cửa đi vào.

Tần Mục Dã vội la lên: "anh cả, anh trở về vừa lúc! ! "

Tần Hoài Dữ không để ý đến anh, bước chân dài lập tức đi đến trước mặt Miên Miên, động tác thành thạo mà bế bé con lên, sờ sờ bím tóc nhỏ của bé con: "Miên Miên có phải hay không sợ hãi?"
Miên Miên lắc lắc đầu, bé cẩn thận phát hiện anh cả nói chuyện thanh âm tuy rằng vẫn là ôn nhu, nhưng sắc mặt cũng không tốt, có thể là tức giận anh hai! !
Làm một tiểu thần tiên, bé đối với thị phi đúng sai chính mình có thể phán đoán.

Bé nghĩ nghĩ, nghiêm túc mà nói: "anh Hoài Dữ, anh hai đánh người là không đúng, nhưng là những người đó cũng có sai, là bọn họ mắng anh hai cùng Miên Miên trước.

"
Tần Hoài Dữ có chút ngoài ý muốn bé con sẽ nói giúp cho Tần Mục Dã.

Anh ôm bé ngồi xuống sô pha, để bé ngồi trên đùi anh, kiên nhẫn hỏi: "Bọn họ mắng như thế nào?"
"Bọn họ nói Miên Miên là có mẹ sinh không mẹ dưỡng là dã hài tử.

anh Hoài Dữ, không cần tức giận anh hai! ! "

Em gái hiểu chuyện đến mức đau lòng.

Tần Hoài Dữ hướng bé cười cười: "Không có, anh không tức giận.

"
Miên Miên thấy anh cười, chính mình cũng cười rộ lên, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền ngọt ngào: "Chúng ta người một nhà phải tương thân tương ái nha, hắc hắc hắc.

"
thanh âm đứa bé tràn ngập ngây thơ chất phác, nháy mắt liền đánh vỡ không khí không thoải mái trong phòng khách biệt thự.

Tần Mục Dã đau lòng mà nhéo nhéo mặt em gái, buồn bực mà thở dài: "Là anh hai phải xin lỗi em, anh hai không có bảo vệ tốt em.

"

Tần Hoài Dữ nội tâm cũng có xúc động rất lớn, anh may mắn mới tìm được em gái về vừa ngoan vừa thông minh, còn ấm áp giống như tiểu thiên sứ.

Mọi người đang đau đầu tìm hướng giải quyết đều bị thanh âm nãi thanh nãi khí của bé con mà thành thành thật thật nhỏ giọng xuống.

Tần Hoài Dữ đột nhiên có một ý tưởng "A Dã, kỳ thật thân phận em gái bị lộ ra ngoài, cũng chưa chắc tất cả đều là chuyện xấu.

"

Bốn năm trước, mẹ anh Lê Tương kinh hỉ khi phát hiện được mình mang thai, tuy rằng vui sướng, nhưng kinh hỉ dù sao cũng là ngoài kế hoạch.

Ngay lúc đó sự nghiệp của Lê Tương đang ở đỉnh cao, vô số tài nguyên lớn đang đợi bà.

Sự nghiệp Lê Tương cùng các nữ mình tinh gặp vận đỏ liền nổi tiếng rất khác nhau.

.

Khi bà còn trẻ, cũng không xuất sắc, chỉ có thể diễn một ít vai phụ, ngược lại là khi tuổi 30 tuổi mới bắt đầu nổi tiếng, bắt đầu từ đó lên như diều gặp gió.

.

Chương 18: 18: Chương 17-2 2

edit: Meine
p/s: Mị đã trở lại rồi đâyyyyyy.

chin lũi các bae vì sự chậm trễ này:< đây là một chương siêu cấp dài.

eidt xong muốn đột quỵ =)) nên mị chưa có beta lại.

các Bae đọc thấy chỗ nào sai chính tả hay chưa hiểu cmt not lại giúp mình nhé ^^
Đối với Lê Tương mà nói, 40 tuổi bà vẫn chưa có ý định sẽ rời khỏi giới giải trí, cho nên mặc dù quyết định sinh hạ bảo bảo ngoài ý muốn này, bà cũng không có dừng lại công việc, đang mang thai năm tháng đều kiên trì đóng phim, hoàn thành một bộ phim nhựa quan trọng, mới về nhà nghỉ phép chờ sinh.

Từ lúc mang thai, đến khi bé con được sinh ra, thậm chí lúc bé ngoài ý muốn qua đời, vẫn luôn dùng thái độ bảo mật không tuồng tin tức ra bên ngoài.

Mới đầu là vì không muốn ảnh hưởng đến sự nghiệp, tới cuối cùng, không nghĩ vì chuyện bé con qua đời sẽ bị người qua đường nghị luận không hồi kết.

Cho nên thời điểm tin tức em trai mình chưa kết hôn đã có con bị nổ

ra, Tần Hoài Dữ phản ứng theo bản năng là xử lý lạnh, không nghĩ tới sẽ công khai thân phận bảo bối.

Nhưng ở hiện tại, tâm thái của anh có chút vi diệu biến hóa.

Tần Mục Dã không lý giải được ý tứ của anh trai mình, cau mày hỏi: "Miên Miên bị lộ toàn mặt, như vậy sẽ có vô số phóng viên nhìn chằm chằm vào em ấy, về sau sinh hoạt hằng ngày đều sẽ có người theo dõi, chúng ta như thế nào có thể để bảo bối sống như vậy được?"
Tần Hoài Dữ sắc mặt bình tĩnh: "che dấu không bằng công khai, truyền thông nghĩ muốn đào, dân cư mạng muốn bát quái, xét đến cùng cũng bởi vì họ đối với chân tướng không biết.

Bởi vì không rõ ràng, mới có thể vô hạn phỏng đoán, không bằng hào phóng làm sáng tỏ thân phận của em gái, đối với em cũng có chỗ lợi."
Tần Mục Dã bởi vì bị hoài nghi có con riêng, đã có không ít fans cảm thấy bị idol lừa gạt tiện đà biến thành anti, phía dưới Weibo của anh đã bị ném đá rất nhiều.

Uông Xuyên liên tục gật đầu, "lời này của Đại thiếu gia nói thật cơ trí, tôi vừa rồi cũng có ý tưởng như vậy, kỳ thật các cậu nhìn kỹ một chút hướng dư luận, bảo bối lộ mặt thật sự không hoàn toàn là chuyện xấu!"
Hắn vừa nói, thuận tay liền đem iPad đưa tới trước mặt bọn họ, click mở giao diện bình luận.

【 đây là gì phát sóng trực tiếp sao? Cmn sao tôi xem không hiểu? Này chủ phòng là ai? 】
【 tôi ở đây tổng kết một chút: Đây là video của nghệ sĩ thất đức Tần Mục Dã đánh người! 】
【 này đây không phải là nhà trẻ quý tộc học phí nửa năm liền phải mấy chục vạn sao? thái độ Tần Mục Dã là thực kiêu ngạo, nhưng đôi vợ chồng này thoạt nhìn cũng không phải lương thiện gì.

】
【 nà ní, hắn nói gì? Lỗ tai tôi nghe không sai đi? Hắn nói đứa nhỏ này là em gái của hắn? 】
【 Tần Mục Dã cư nhiên có em gái? Tần gia không phải ba đứa con trai sao? 】
【 tuy rằng tôi nghe tin tức Tần Mục Dã thực phiền, gần nhất mỗi ngày bị hot search của hắn spam, nhưng phát sóng trực tiếp này trong video hắn che chở bảo bảo nhà mình không có gì sai đi? 】
【 sẽ không chỉ có mình tôi cảm thấy thời điểm Tần Mục Dã đánh người có điểm soái khí sao, tha thứ cho tôi chỉ là đứa nhan cẩu, tam quan đi theo ngũ quan đi.

】:))
【 này nhãi con thật là em gái Tần Mục Dã? Quá đáng yêu đi, nho nhỏ giống như một tiểu nhục đoàn*, thật muốn sờ một chút nga】
*tròn tròn bé bé như viên thịt viên nhỏ
【 rốt cuộc cũng có chị em cùng ta giống nhau đều muốn sờ nhóc con! Nhóc con thật manh nga, mọi người đem thanh âm phóng đại một chút, có thể nghe thấy nhóc con lôi kéo ngón tay khuyên anh trai không cần mắng chửi người, a a a tiểu nãi âm khiến ta sa ngã mà! 】
【 nghệ sĩ sai lầm không liên quan đến người nhà, bé con thật mềm mau đến cho chị thơm một cái nào.

】
……!
Tần Mục Dã xem toàn hướng gió dư luận, trầm mặc hồi lâu.

Giống như bởi vì anh nhất thời nói lỡ một câu đây là em gái tôi, đại bộ phận các dân cư mạng cũng không có đem công kích chỉ hướng Miên Miên.

Này cùng lần trước khi dân cư mạng nghe tin tức anh có con gái riêng thực sự khác biệt.

Tương phản, còn có rất nhiều dân cư mạng đôi mắt không mù đều

khen em gái của anh ngoan ngoãn đáng yêu.

Giống như, sự tình đích thực không có xấu như anh tưởng.

Tần Mục Dã cân nhắc thật lâu: "Xem ra cần thiết làm sáng tỏ thân phận Miên Miên." Trên mạng nhiều người chửi bới anh, là vì chuyện "Con gái", nhưng lại sẽ không vì thế chửi anh có em gái.

.....!
Buổi tối, Tần gia họp gia đình, Lê Tương cũng đồng ý công khai làm sáng tỏ thân phận con gái.

Uông Xuyên đưa ra kiến nghị: "Muốn hay không đăng một tấm ảnh gia đình? Mọi người trong nhà đều có giá trị nhan sắc siêu cao, hẳn là sẽ thực mau hút fans."
Lê Tương biểu tình khó xử: "Khả năng không được, con trai nhỏ của tôi từ trước đến nay không thích ở trước mặt công chúng lộ diện, đứa trẻ tuổi tác còn nhỏ, tôi cũng không nghĩ sẽ làm ảnh hưởng đến việc học của con trai."
Tần Mục Dã phun tào: "Ba đều mấy tháng không tin tức, không biết ở đâu trên đảo nào đó tiêu dao sung sướng, lão tam cũng là, lúc Miên Miên trở về, con đã gửi mấy chục tin nhắn trên WeChat, em ấy đã đọc được còn không trở về, không biết ai luyện cho nhóc đó tính tình xấu như vậy."
"Không thể nói Tiêu Nhiên như vậy.....!trách mẹ đã không làm tròn nghĩa vụ chăm sóc Nhiên Nhiên, nó cảm thấy trong nhà quá nặng nề không thoải mái, nên mới đến trọ ở trường không muốn trở về."
Tần gia con thứ ba là Tần Tiêu Nhiên năm nay mười bốn tuổi, còn học sơ nhị.

Lê Tương đối với đứa con trai này rất hổ thẹn, con gái xảy ra chuyện tới nay, tinh thần bà hoàn toàn hỏng mất, chồng cũng không biết tung tích, con trai nhỏ chính là ở ký túc trường học, vốn dĩ mỗi cuối tuần đều sẽ về nhà, nửa năm qua bà buồn bực không vui, đuổi hết người hầu, cả ngày ở nhà khóc nháo, khiến gia đình êm ấm trở thành địa ngục, không trách con trai nhỏ cự tuyệt về nhà.

Tần Hoài Dữ nói: "Tiêu Nhiên vẫn là trẻ, em gái xảy ra chuyện tới nay, chúng ta ai bận việc nấy, đối với em ấy đã chiếu cố không chu toàn."
Miên Miên ngậm bình sữa lẳng lặng uống, bé nghe được đề tài về ba ba cùng anh ba, đem bình sữa bỏ xuống: "Mẹ, ba ba cùng anh ba khi nào về nhà nha?"
Lê Tương nhìn ánh mắt chờ mong của con gái, ngực nhói đau, bà không dám nói với Miên Miên là ba của con đã bốc hơi khỏi nhân gian, căn bản không có người nào biết được tung tích, cũng không đành lòng nói anh ba của con đã mất hết hi vọng đối với cái nhà này, thà rằng ở ký túc xá trường học, mấy tháng đã không trở lại.

Không khí im ắng mà đọng lại vài giây.

Vẫn là Tần Hoài Dữ dỗ dành em gái, anh đem bình sữa cầm lấy tới, nhẹ nhàng đứa đến bên miệng em gái: "Ba ba cùng anh ba sẽ trở về, chúng ta trước giải quyết vấn đề của anh hai, chờ giải quyết xong, liền mang em đi tìm ba ba cùng anh ba được không?"
Miên Miên hút một miệng to sữa bò, gật gật đầu.

Cả nhà thương nghị xong, lựa chọn phương án đơn giản nhất trực tiếp làm sáng tỏ.

Weibo ảnh hậu Lê Tương đã lâu không cập nhập tin tức, hiện tại đăng lên tin nóng về thời điểm mang thai bốn băm trước, cùng với ảnh ở phòng sinh, thậm chí còn có ảnh sinh nhật Miên Miên một tuổi cùng hai tuổi.

Ảnh chụp vừa ra, lời đồn Tần Mục Dã chưa lập gia đình đã có con tự động sụp đổ, dân cư mạng trước đây mắng anh đều cảm thấy bạch bạch mặt đều bị vả cho sưng, thậm chí xấu hổ xóa bổ luôn weibo của mình.

Vấn đề con riêng được làm sáng tỏ, fans Tần Mục Dã lập tức khôi

phục nguyên khí.

Sôi nổi chạy đến Weibo idol nhà mình cmt.

【 ca ca cố lên, tôi liền biết ca ca sẽ không gạt chúng ta! 】
【 ca ca thực xin lỗi, mị không nên hoài nghi anh ô ô ô thật sự thực xin lỗi, ở thời điểm toàn thế giới đều không tin anh mị cư nhiên cũng dao động.

】
【 tui theo ca ca từ chương trình tuyển tú, tui chưa từng hoài nghi ca ca, cái gì lừa ngủ fans nữ chưa lập gia đình đã có con, tất cả đều là bịa đặt bôi nhọ! Ca ca chuyên chú gây dựng sự nghiệp tâm của tui liền hiểu rõ.

】
【 nguyên lai bé con là em gái nha, thật mềm thật ngoan, tỷ tỷ muốn thơm thơm TT.

】
【 bé con đáng yêu là con ruột của tuiiii, tới hôn hôn ma ma nào! 】
【 em gái quá đáng yêu quá, mặt mày cùng Mục Dã có điểm giống nhau nhaaa.

】
【 ca ca động thủ là có điểm xúc động, nhưng em gái nhà mịnh bị bắt nạt sao có thể không đau lòng? 】
【 Dã ca khi nào khôi phục công việc, rất nhớ anh, phát một cái Weibo cũng được mà huhu.

】
【 ngồi chờ tin của ca ca, chỉ cần phát một chữ đúng, chúng ta vĩnh viễn tin tưởng anh.

】
Có lẽ nhờ có trợ lực của tam kim ảnh hậu Lê Tương ở trong vòng

danh tiếng không tồi, làm sáng tỏ hiệu quả ngoài dự đoán rất tốt.

Đoàn đội xã giao của Tần Mục Dã cũng thừa cơ mạnh mẽ đẩy mạnh bản thảo công bố, cục diện trong một đêm chuyển biến tốt đẹp rất nhiều.

Đến giữa trưa, Tần Mục Dã nhận được boss tự mình gọi điện cho anh, nói là có một cái phương án giải quyết rất tốt, mời anh đến phòng họp công ty nói chuyện, còn nhấn mạnh mang em gái cùng đi.

Tần Mục Dã theo bản năng nhìn em gái đang ngồi ở trên sô pha chơi trò chơi ghép hình, đại khái đoán được ý đồ của boss.

Anh treo điện thoại, trong miệng hùng hùng hổ hổ: "Lão gian thương, dám đem chủ ý đánh lên trên người em gái của tôi, sợ là suy nghĩ ảo mộng rồi."
.....!
Tần Mục Dã gần nhất trầm mê vào em gái, đối với việc trở lại cũng không có đặc biệt muốn làm, thậm chí đều lười đến thu thập chính mình, tùy tiện khoác kiện áo bóng chày c liền lái xe đến công ty.

Trong phòng hội nghị, boss thấy Tần Mục Dã khoan thai tới muộn đầy mặt tươi cười, nhưng tiện đà liền phát hiện bên cạnh anh cùng phía sau đều rỗng tuếch, tức khắc tươi cười đọng lại, chần chờ nói: "A Dã, em gái cậu không có tới sao?"
Tần Mục Dã không chút nào nể tình mà mắt trợn trắng.

Uông Xuyên sợ hắn nói ra cái gì chọc đến boss, vội mở miệng ba phải: " em gái A Dã mới ba tuổi rưỡi, quá nhỏ, muốn ngủ trưa nha."
boss hướng về phía người trung niên bên cạnh cười cười, phi thường khách khí mà xin lỗi: "Ngượng ngùng a Thi đạo diễn, là tôi không có truyền tin tốt, hôm nay khả năng không thấy được bạn nhỏ."
Tần Mục Dã chửi thầm mắng vài câu, đối loại mặt hàng một mực nhớ thương em gái anh không được tức giận.

Anh tùy tiện mà ngồi xuống, uống một ngụm nước mới hỏi: "boss anh tìm tôi không phải muốn nói phương án tẩy trắng sao, vị này chính là chuyên gia người mời đến tẩy trắng sao?"
"....." boss mặt đều tái rồi, "A Dã, cậu làm sao nói chuyện như vậy, vị này chính là đạo diễn Thi Định Thành, đạo diễn nổi tiếng gần xa trong nước, Thi đạo thật ngượng ngùng a, nghệ sĩ nhà của chúng tôi ăn nói vụng về, từ trước đến nay sẽ không nói như vậy."
Thi đạo một bộ dáng vui tươi hớn hở, thoạt nhìn cũng không để ý: "Không đáng ngại đâu, chúng ta chọn lựa khách quý là trải qua thận trọng nghiên cứu, Mục Dã cá tính này tôi đã tìm hiểu qua."
Tần Mục Dã đối với game show luôn luôn tương đối bài xích, anh đối với tính tình dễ nổi nóng của bản thân nên tự hiểu lấy, căn bản là không thích hợp với chương trình thực tế, cho nên mặc kệ mấy năm nay game show có bao nhiêu lửa nóng, anh cũng chỉ tham gia một lần khi còn ở nhóm nhạc.

Nhưng không thể không thừa nhận, Thi Định Thành cái tên này trong vòng như sấm bên tai, mấy năm nay ông quay chụp không ít tiết mục trong nước, đều phù hợp với đề tài hiện nay, vô luận ở giới văn nghệ vẫn nổi tiếng như cũ, đều đạt được đánh giá rất cao.

Tần Mục Dã tuy rằng kiệt ngạo khó thuần, nhưng anh đối tiền bối có năng lực theo bản năng kính trọng.

Anh điều chỉnh lại, ngồi thẳng lên: "Thi đạo hẳn là biết cháu không hợp với chương trình thực tế, hơn nữa ở thời điểm này ngài tìm cháu.....!Đến tham gia thật quá nguy hiểm."
Chương trình thực tế đều thực thích mời một ít nghệ sĩ có chút tranh luận, lấy trình độ nổi tiếng của anh, từ trước đều đã cự vô số game show mời.

Nhưng hiện tại bất đồng, anh đang bị cư dân mạng mắng, vấn đề con gái riêng đã được làm sáng tỏ, nhưng sự kiện Từ An Hảo kia lại còn đang tìm bằng chứng, game show quay nếu có scandal của nghệ sĩ sẽ bị đình chỉ, tổn thất rất khó đánh giá.

Thi đạo mặt không gợn sóng, ngữ khí cũng thực bình thản: "Nguy hiểm tự nhiên là do chúng ta cùng nhà đầu tư gánh vác, không cần cậu lo lắng."
Tần Mục Dã bị sự ổn trọng của Thi đạo diễn làm cho kinh sợ, không nghĩ sẽ làm lãng phí thời gian của tiền bối.

Anh thái độ thành khẩn: "cháu biết tiết mục của Thi đạo đều là từ đề tài xu hướng hiện nay, so rất nhiều game show ngốc nghếch khác có nội hàm hơn nhiều, bất quá thực xin lỗi, cháu đối với chương tình thực tế xác thật hứng thú không lớn, hơn nữa trước tình cảnh hiện tại, ngài cũng hiểu biết, cháu hiện tại càng có khuynh hướng hưu nghỉ dài hạn ở nhà chiếu cố em gái."
Thi đạo cười cười: "cậu không ngại trước hết nghe ta giới thiệu một chút nội dung tiết mục đi."
Thi đạo nói, tiết mục lần này của ông là đề tài hoàn toàn mới.

Tên đầy đủ kêu 《 đời sống hằng ngày đầy tình yêu thương của các chàng trai 》 .

Ở xã hội hiện đại, đàn ông phần lớn bận rộn với sự nghiệp, đối người nhà cùng trẻ em không chiếu cố tốt, thậm chí là không chăm óc đứa bé được, khả năng cả năng lực tự gánh vác sinh hoạt đều không có.

Nhưng theo xã hội phát triển, năng lực làm việc của phụ nữ ngày càng không thua kém đàn ông, mà còn phải chịu trách nhiệm xử lý việc nhà và chăm sóc đứa bé là hoàn toàn không khả thi.

Thông qua tiết mục này sẽ quan sát cách sống của mỗi một vị khách quý, khảo nghiệm năng lực sinh hoạt của bọn họ, hình thức sẽ cùng với một bạn nhỏ sống chung với nhau, do đó khởi xướng kêu gọi toàn đàn ông trong xã hội cần phải chú trọng gia đình, chủ động gánh vác việc nhà cùng nhau chiếu cố đứa nhỏ trong nhà.

"Tuy rằng nghe danh nam chính sẽ là các chàng trai, nhưng kỳ thật bản chất là tiết mục dành cho trẻ con, Mục Dã cậu xuất đạo ba năm,

cơ hồ không có một ngày nghỉ ngơi hoàn chỉnh, Tết Âm Lịch đều không có nghỉ phép, cậu rất yêu thương em gái, chính là chân chính tự mình chăm óc cho em gái còn chưa có đi? sao cậu không suy xét thừa dịp lần này cho mình một cơ hội, mang theo em gái đi du lịch cả nước, em gái của cậu hẳn là cũng sẽ rất vui vẻ đi?"
Tần Mục Dã trầm mặc sau một lúc lâu, không thể không thừa nhận, anh nghe xong giới thiệu xác thật có chút động tâm.

Lấy khứu giác thương nghiệp của anh, thực dễ dàng phán đoán ra đây là một chương trình nhất định sẽ nổi tiếng.

Hơn nữa có thể mang theo em gái cùng đi du lịch, cũng đền bù cho nội tâm của anh.

Nửa năm trước anh thiếu em gái một lần đi Disney.....!Đến nay cũng chưa có đi được.

Loại hình tiết mục du lịch như vầy, khẳng định sẽ đi rất nhiều địa phương tốt, Miên Miên hẳn sẽ rất thích.

Boss nhìn sắc mặt của anh liền đoán được tâm của anh đã động, lập tức nói thêm vào: "Uông Xuyên a, cậu phụ trách giới thiệu chương trình này với đứa bé là sẽ đi chơi rất vui! A Dã, chạy nhanh trở về cùng em gái thương lượng đi."
*
Tần Mục Dã hoang mang.

Chỉ có 3 phần muốn nhận, còn thừa bảy phần muốn cự tuyệt.

Tiết mục này rất tốt, nhưng anh chung quy không nghĩ muốn em gái bị cư dân mạng chú ý, trở thành đề tài cho người khác bàn tán.

Em gái thiên chân vô tà, là bảo bối, nên để bé con có một cuộc sống đơn giản và an toàn mà lớn lên.

Uông Xuyên hiểu tính tình của Tần Mục Dã, biết có khuyên cũng không được còn khiến anh làm ngược lại, cuối cùng vẫn muốn anh lựa chọn, liền cũng không muốn nói nhiều.

Nhưng boss quá mức kích động.....!ông thật sự không nghĩ để Tần Mục Dã bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, vì thế ngoài miệng nói muốn A Dã suy xét cẩn thận, trên thực tế căn bản đã khắc chế không muốn tự mình xuống tay, không ngừng mà gửi thông tin chương trình qua WeChat cho Tần Mục Dã, sợ Tần Mục Dã không biết tiết mục này có bao nhiêu chỗ tốt.

Nhưng mà boss vẫn thất sách, ông xem văn kiện không cẩn thận, đem khách mời của chương trình cũng gửi qua.

Tần Mục Dã click mở ra thấy, tức khắc đen mặt.

Mặt trên chói lọi một chuỗi chữ to: Tạm định khách mời quý 1 tổ —— Lục Kha Thừa, Lục Linh (anh em).

Uông Xuyên cũng giật mình, hắn cũng không biết bốn tổ khách mời khác đều đã tạm định rồi.

Hắn nhìn sắc mặt Tần Mục Dã, không có chút tự tin mà khuyên anh: "Kỳ thật cậu cùng Lục Kha Thừa không có mâu thuẫn gì lớn, là do fans của hai bên như nước với lửa thôi, cùng nhau quay một chương trình không phải tốt sao, đề tài thảo luận cũng sẽ nổi."
"dẹp bỏ đi, Thi đạo này quá gian thương, thời điểm gặp mặt lúc nãy sao không đề cập tới?" Tần Mục Dã tức giận đến cái mũi đều muốn bốc khói.

Anh đối với ý kiến của "người đối đầu: này không tán thành, rốt cuộc hai người không phải cùng một con đường, chỉ là xuất đạo cùng thời mà thôi.

Chính là suốt hai năm qua, anh vô luận làm gì đều phải bị réo cùng với Lục Kha Thừa.

Anh phát hành bài hát mới, fans Lục Kha Thừa điên cuồng thêm mua đĩa ca khúc đơn ra không lâu trước đó, một hai phải ở trên mạng dẫm anh một chân.

Anh quay điện ảnh mới, fans Lục Kha Thừa mua N bản thảo, tẩy não truyền phát video Lục Kha Thừa kĩ thuật diễn tinh vi như thế nào.

Nếu là thật cùng nhau mang em gái quay chương trình, fans Lục Kha Thừa không phải sẽ điên cuồng kéo dẫm Miên Miên để nâng cao em gái của Lục Kha Thừa sao.

Tần Mục Dã ngẫm lại liền muốn ngốc, anh thà rằng đói chết cũng sẽ không đi.

Anh có thể làm lơ Lục Kha Thừa! nhưng em gái tuyệt đối không thể! ……!
Nhưng mà thời điểm ăn tối, Miên Miên nghe nói chuyện này, quấn lấy anh hỏi chương trình thực tế là gì.

Tần Mục Dã căng da đầu giải thích: "Chính là một đống máy quay phim quay em, đem sinh hoạt của em từ trên xuống dưới cho người khác xem, thực nhàm chán."
Miên Miên ăn xong bữa tối, đang ăn trái cây tráng miệng, hai tay nhỏ của bé cầm mọt trái đào, cắn một miếng to, ngọt đến đôi mắt đều cong lên, thỏa mãn mà nhai nhai, nuốt xuống xong mới truy vấn: "quay xong sẽ được đưa lên TV sao ạ?"
"đúng rồi."
"Có thể lên TV! Kia Miên Miên còn không phải là tiểu minh tinh sao?" thời điểm bé mới vừa hạ phàm trừ bỏ đối với các loại mỹ vị của thế gian vừa lòng, nhưng thích nhất chính là TV.

Hộp dẹp đen tuyền có thể truyền phát tin và các loại chuyên xưa, mới đầu bé rất tò mò ở bên trong hộp dẹp diễn chuyện xưa đều là những ai nha.

Uông Xuyên nói cho bé biết những người đó đều là diễn viên, minh tinh, tựa như Tần Mục Dã.

Về sau Miên Miên tại một bộ phim cổ trang thấy được vai chính là Lục Linh, tiểu Linh Linh tròn vo mặc trang phục cổ trang, liền cùng với trang phục ở Tiên giới của bé không sai biệt lắm, Miên Miên tức khắc liền hâm mộ cực kỳ.

Tần Mục Dã không nói nên lời mà nhìn em gái: "......! em cái nhóc con coi trọng danh lợi này.

Cả ngày nói chính mình là thần tiên, thần tiên không phải đều không dính khói lửa nhân gian sao?"
Miên Miên không hiểu anh đang nói cái gì, nhưng nghe ngữ khí liền không phải lời gì hay.

Bé bĩu môi, hai chân nhỏ nhảy xuống khỏi ghế dựa, đi đến bên cạnh TV cầm lên điều khiển từ xa, năng lực học tập của bé rất mạnh, đã có thể thuần thục nắm giữ được phương pháp sử dụng kỹ thuật khoa học của thế gian.

Tay nhỏ trắng trẻo mềm mại bấm mở một kênh TV, bé đã xem kênh này vài lần, kênh này mỗi ngày đều phát phim truyền hình, hơn ba mươi tập đã chiếu vài lần, diên viên trong đó là anh hai.

Lê Tương bị TV hấp dẫn chú ý, "Này không phải Mục Dã diễn sao, xem ra em gái thực sự sùng bái con nha."
Miên Miên tay nhỏ trực tiếp chỉ vào mặt Tần Mục Dã trên TV: "anh hai trang điểm xấu như vậy còn có thể lên TV, vì cái gì Miên Miên không được?"
".....":) Tần Mục Dã thiếu chút nữa thổ huyết, đây không phải thời điểm anh chưa nổi tiếng lắm quay một bộ phim vường trường kinh phí thấp, tuy rằng vai nam chính, nhưng nội dung phi logic, trang phục cũng xấu nốt.

Hắn nghẹn một bụng máu: "em gái, anh cầu xin em, đổi một kênh

khác được không?"
Lê Tương cười cười nói: "Thoạt nhìn Miên Miên đối với chương trình thực tế cảm thấy hứng thú, mẹ cũng cảm thấy có thể suy xét, trong vòng mẹ có rất nhiều bạn tốt đều cùng Thi đạo hợp tác quá, tác phẩm của ông đều vè xã hội, danh tiếng thực tốt, con coi như cùng em gái đu du lịch."
Tần Mục Dã cực lực lắc đầu: "Không được, em gái quá nhỏ, mẹ còn không biết miệng lưỡi của dân cư mạng sao, con không nghĩ để em gái bị họ bình phẩm từ đầu đến chân."
Uông Xuyên thật sự nhịn không được nói một câu: "cơ hội này rất tốt, Thi đạo là đạo diễn có tiếng đáng tin cậy, sẽ không tùy tiện cắt nối biên tập ác ý chế tạo đề tài, cậu nhìn phong cách chương trình cũ của ông ấy xem, tiết mục này rất có thể sẽ thể hiện được khía cạnh của cậu, cũng làm cho những người mắng cậu mấy năm nay xem cậu là dạng người như thế nào."
Uông Xuyên biết rõ tính tình Tần Mục Dã rất dễ bạo, nhưng vẫn khăng khăng một mực đi theo anh, bởi vì hắn biết bản chất Tần Mục Dã là người rất tốt, chương trình thực tê có thể thể hiện được bản chất con người của anh.

Hắn oán niệm mà nhìn chằm chằm nghệ sĩ nhà mình, tức giận mà phun tào: "cậu so với Lục Kha Thừa cũng không kém canh gì, rõ ràng là cảm thấy hứng thú, vì cái gì biết anh ta muốn tham gia liền rút lui?"

Bé con thông minh rất dễ dàng bắt lấy được điểm mấu chốt, bé lập tức hỏi: "Lục Kha Thừa là ai nha?"
Uông Xuyên: "Tiểu bảo bối!!! Lục Kha Thừa chính là ca ca đã giúp con tìm chúng ta vào lần đi lạc trước!!!"
Bé con đôi mắt sáng lấp lánh, kinh ngạc mà mở cái miệng nhỏ.

"Là đại ca ca* thật soái đó sao? Đại ca ca mua cho Miên Miên hamburger ăn thật ngon!"
*mị để đại ca ca cho khỏi lộn với 3 anh trai nha.

Sợ sự lơ đãng của mị sẽ làm lộn =)))

Bé con ngày đó bị lạc đường bất lực cực kỳ, đối với ca ca đã giúp bé ấn tượng cực kì.

Huống chi ngày đó Lục Kha Thừa từ hiện trường tiệc tối rời đi mặc một bộ lễ phục thuần trắng.....!Hoàn hoàn toàn toàn chọc trúng điểm thẩm mỹ của Miên Miên.

Bé tò mò hỏi: "đại ca ca đó cũng có em gái sao, sẽ mang em gái cùng đi phải không ạ?"
Uông Xuyên đầu óc chợt lóe, phát hiện thế nhưng có vài điểm trùng hợp đánh vào nhau, hắn kích động mà đập cái bàn: "em gái anh ta chính là Lục Linh nha! Miên Miên con còn nhớ rõ ngày đó ở khu trò chơi đã cùng người ta chơi đánh đu không?"
"em gái của đại ca ca là Linh Linh?" Miên Miên giật mình cực kỳ.

Linh Linh là bạn tốt nhất từ khi bé hạ phàm tới nay, đại ca ca là người tốt đã cứu bé.

Hai người Miên Miên đều thích nha, khó trách lại là người một nhà.

Bé con càng nghĩ càng vui vẻ, thực mau nụ cười liền tràn ra khóe môi thực ngọt.

Tần Mục Dã thay đổi sắc mặt: "nhóc từ đi nhà trẻ liền cả ngày treo ở bên miệng Linh Linh cư nhiên là em gái của Lục Kha Thừa?!!!"
Muội muội từ nhà trẻ trở về liền luôn nhắc mãi Linh Linh Linh Linh, còn vì bảo hộ Linh Linh ra tay thu thập Ngô Tuấn Tuấn!
Tần Mục Dã vốn dĩ đã rất ghen, lúc này bỗng nhiên biết được Lục Linh cư lại là em gái của người đối đầu với anh, thiếu chút nữa một hơi tắt thở trực tiếp xuống mồ an nghỉ.

Uông Xuyên phụt cười thật lớn, hắn cảm nhận được ánh mắt hung tàn của Tần Mục Dã, liên tục xua tay: "Xin lỗi xin lỗi, tôi không phải cố ý, kỳ thật tôi là một người đại diện chuyên nghiệp, chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, chuyện không thể cười sẽ không cười, trừ phi.....!Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha."

Tần Mục Dã biểu tình sụp đổ.

Đầu nhỏ Miên Miên linh hoạt thực mau liền nhớ tới anh em Ngô Tuấn Tuấn có nhắc tới "Người đối đầu.

Bé dường như bừng tỉnh đại ngộ, đầu nhỏ một chút một chút: "Nguyên lai anh hai cùng anh trai Linh Linh thật sự là kẻ thù nha." Khó trách 《 Sổ phàm trần 》 lại ghi như vậy.

Miên Miên trộm xem xong Sổ phàm trần rất nhiều chi tiết đều không nhớ được, nhưng tin tức mấu chốt giống như là được chứa đựng ở trong đầu nhỏ của bé, ở được người trong cốt truyện, phát sinh sự tình trong cốt truyện, những nội dung trong đó sẽ hiện ra trong đầu của bé.

Kết cục của thế giới này, bé hãm hại Lục Linh, còn cướp đi bạn trai ảnh đế của Lục Linh, từ đây khuê mật phản bội.

Mà anh hai của bé Tần Mục Dã vì bé mà đã liên tiếp cùng anh trai Lục Linh Lục Kha Thừa xung đột bị fans cuồng của Lục Kha Thừa khi đó đã trở thành siêu sao quốc tế dẫm.

Sau đó anh hại lại bị bạn bè phản bội, nhiễm độc kéo suy sụp thân thể, buồn bực mà chết.

Miên Miên tưởng tượng đến kết cục thê lương của anh hai liền rất khó chịu, chính là càng khó chịu, ở trong tiểu thuyết, bé đối Linh Linh làm ra những cái sự tình đó.....!thật không tốt mà.

Linh Linh từ đầu tới đuôi đều không có thương tổn qua bé, vẫn luôn là do bé khi dễ Linh Linh.

cốt truyện chân thật mà tàn khốc như vậy, chẳng lẽ bé ở thế gian này một đời.....!Thật là một ác nhân sao?
khuôn mặt nhỏ của Miên Miên vô ý thức mà suy sụp, ngồi ở góc sô pha, đem chính mình cuộn thành một viên cầu.

bé buồn bực một hồi, chậm rãi nghĩ thông suốt.

Ở Sổ phàm trần, những sự tình đó đều phải mười mấy năm sau mới phát sinh, chỉ cần bé không thương tổn Linh Linh, vĩnh viễn giống như bây giờ cùng Linh Linh làm bạn tốt.

Như vậy những kết cục thê thảm đó hẳn là cũng sẽ không xảy ra đi.

Đúng rồi, còn muốn cho anh hai cùng anh trai Lục Linh hóa giải mối hận cũ, cũng trở thành bạn tốt mới được.

Bé con buồn không đến 1 tiếng liền vui vẻ lại hẳn.

Tần Mục Dã nào biết đâu rằng suy nghĩ của bé, còn tưởng rằng bé buồn là do anh không đồng ý quay chương trình.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ của em gái banh ra liền mềm lòng hơn phân nửa, tại sao nhóc con lại ủy khuất tiếc nuối như vậy?
Tần Mục Dã đi đến sô pha, nửa ngồi xổm xuống, nhéo nhéo bím tóc nhỏ của bé: "Miên Miên thật sự rất muốn đi sao? em muốn làm tiểu minh tinh?"
Miên Miên biết đạo lý thiên cơ không thể tiết lộ, thế gian kỳ thật cũng có không ít huyền học có thể tính ra vận mệnh tương lai, chính là tiết lộ vận mệnh không chỉ ảnh hưởng đến tuổi thọ, mà còn sẽ thiệt hại vận thế người khác, huống chi bé là nhìn lén Sổ phàm trần, tuyệt đối không dám nói bậy.

Bé con nghĩ nghĩ, nãi thanh nãi khí mà nói: "Miên Miên muốn làm tiểu minh tinh, cũng muốn cùng anh hai cùng nhau chơi."
Lê Tương sủng ái mà sờ sờ đầu con gái: "A Dã, con liền suy xét lại một chút đi, Miên Miên thoạt nhìn thật sự rất muốn đi."
Cuối cùng kết quả tự nhiên là Tần Mục Dã sủng em gái đến cuồng hoàn toàn thỏa hiệp, cùng sản xuất thương lượng, đã nhiều ngày liền phải đi ký hợp đồng.

***
Gia Hữu quốc tế học viện sơ trung.

Thời gian ngỉ ngơi, sơ nhị ban tá, bọn học sinh đều đang nói chuyện trên trời dưới đất hoặc đang chơi di động.

Có người đã xem đến video hoàn chỉnh của nhà trẻ Gia Hữu, nhìn một lần cảm thấy đứa bé thực đáng yêu, lập tức gọi bạn học bên cạnh cùng nhau xem.

"Di, đây là đứa trẻ đang hot gần đây sao?"
"nhóc lùn lùn thật đáng yêu nga!"
Lê Tương tuyên bố ảnh chụp làm sáng tỏ, Ngô thái thái không cam lòng, còn tiếp tục dùng phát sóng trực tiếp chính mình, nói Tần Mục Dã ỷ vào thân phận siêu sao, dung túng em gái khi dễ đồng học.

Ngay sau đó nhà trẻ vì muốn giữ gìn đạo công bằng đã công khai video.

Video tổng cộng có hai đoạn nội dung.

Đoạn thứ nhất là toàn quá trình Tần Mục Dã cùng người nhà anh em của Ngô Tuấn Tuấn xung đột, ông Ngô bà Ngô lời nói thô bỉ ác liệt tất cả đều hiện ra đến vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng hành vi Tần Mục Dã bá đạo bảo vệ em gái được đông đảo nhất trí tán thành.

Tuy rằng động thủ có điểm đơn giản thô bạo.

Nhưng em gái bảo bối đều bị người lớn ác liệt khi dễ, đánh liền đánh, còn muốn chọn thời gian sao?
đoạn nội dung thứ hai liền càng thú vị, là video giám sát nhà trẻ Gia Hữu ban A.

đứa bé trai béo nhất lớp Ngô Tuấn Tuấn nhéo bím tóc Lục Linh trước, sau đó nhóc con lùn nhấp lớp Tần Miên Miên đứng ra, nhéo lại tay Ngô Tuấn Tuấn, Ngô Tuấn Tuấn lại đột nhiên ngã xuống đất

khóc lớn.

bé con mặt áo bông màu hồng vừa lùn lại vừa nhỏ, chân ngắn đi đường còn vấp, chính là bé lại siêu dũng cảm mà che chở cho bạn mình ở phía sau, giống chiến sĩ gạo nếp nhỏ, dũng cảm cùng bé trai vừa cao vừa to đối kháng.

Bạn học cùng nhau ghé vào xem ríu rít bình luận.

"Cười chết ta ha ha ha, tiểu béo này rõ ràng là ăn vạ"
"Chính là, em gái Tần Mục Dã mới ba tuổi hơn, nho nhỏ giống như viên bột nếp, bé sao có thể đánh đau Ngô Tuấn Tuấn a."
"Ta nghe nói qua sự việc trong nhà Ngô Tuấn Tuấn, mẹ Ngô Tuấn Tuấn nguyên lai là streammer, thường xuyên làm các loại video ngắn, sau lại sinh song bào thai, tiểu tam thượng vị, vợ trước Ngô giáo đổng thực đáng thương."
"Đúng đúng đúng, ta cũng nghe quá! Cái này họ Ngô chính là ủng hộ mấy cái trăm triệu chen vào hội đồng trường, hiện tại cũng bị đá ra đi."
"em gái Tần Mục Dã thật đáng yêu nha, tôi cũng muốn mẹ sinh cho một em gái TT."
"Đúng rồi, em gái Tần đỉnh lưu, không phải cũng là em gái của Nhiên ca sao? Nhiên ca, thật hâm mộ cậu có một em gái bảo bối, thật muốn xoa mặt bé con mà."
Cuối góc phòng học, một cậu chàng trai mặt áo hoodie màu đen mặt không biểu tình, cậu cúi đầu, tay đặt ở gầm bàn, đối với các bạn học ríu rít thảo luận tựa hồ hoàn toàn không có hứng thú.

Cậu có làn da rất trắng, phi thường mảnh khảnh, đối với phần đông bạn học được cha mẹ yêu thương có chút đặc thù.

Sơ nhị ban 8 các bạn học đều biết Nhiên ca tính cách thực lãnh, tính tình có chút cổ quái, luôn độc lai độc vãng, thậm chí thật lâu đều không trở về nhà.

Nhưng Nhiên ca chơi game siêu cấp lợi hại, một chút đều không thể so có rất nhiền streammer game còn không bằng, hơn nữa cậu lớn lên cũng đẹp, chính là quá gầy.

Tần Tiêu Nhiên chưa từng đối với bất luận người nào nhắc qua mình có em gái.

Thời điểm em gái sinh ra chỉ có năm cân sáu lượng, ôm vào trong ngực mềm giống một cục bông, ba ba đặt tên kêu Tần Miên Miên.

Cậu đã từng thực thích em gái nhỏ của mình, cảm thấy bé là tiểu thiên sứ đáng yêu toàn thế giới.

Chính là về sau, cậu dần dần phát hiện ba mẹ có em gái, trong ánh mắt cũng chỉ chứa được em gái.

Em gái là tiểu công chúa được cả nhà đặt trong lòng bàn tay mà sủng ái.

Mà cậu chỉ là không cẩn thận làm ồn đến em gái ngủ trưa, liền bị ba ba hung hăng răn dạy một hồi.

Sinh nhật em gái sẽ thu được thật nhiều lễ vật tinh xảo, mà sinh nhật của cậu lại không có một người nào nhớ rõ.

Tần Tiêu Nhiên rất nhiều thời điểm đều cảm thấy chính mình giống như người ngoài, thậm chí.....!Như là một người thân thích xa lạ ở nhờ.

Cậu lúc ấy cũng chỉ có mười tuổi, vẫn là một học sinh tiểu học.

Tuy rằng không có ai quan tâm cậu, nhưng cậu không có biểu đạt ra là chính mình bất mãn, cũng như cũ đối với em gái rất tốt, rốt cuộc em gái nhỏ như vậy, ánh mắt đen nhánh lóe lên ánh sáng thiên chân vô tà.

Chính là sau đó, em gái đột nhiên mất.

Từ ngày đó bắt đầu, ba ba bốc hơi khỏi nhân gian, mẹ như là điên rồi cả ngày chỉ khóc lớn, anh cả hận không thể 24 giờ ở tại công ty, anh hai càng vĩnh viễn không trở về nhà.

Ngày đó về sau, cậu hoàn toàn không có nhà.

Sụp đổ, phá thành mảnh nhỏ.

Tần Tiêu Nhiên mới đầu chỉ cảm thấy gia đình mình quá bất hạnh, bi kịch nhân gian mới có thể phát sinh, cả nhà đều là người bị hại.

Chính là sau lại có một ngày, cậu chơi bóng bị thương ở đầu, chính mình một người đi xem bác sĩ, ở viện hai ngày.

Nằm ở trên giường bệnh, hắn trong lúc ngủ mơ đột nhiên thức tỉnh rồi thực đáng sợ phát hiện cốt truyện.

Nguyên lai cậu sinh sống mười bốn năm trên thế giới, thế nhưng lại là một quyển tiểu thuyết.

Trong tiểu thuyết, em gái đáng yêu của cậu lại là nữ phụ ác độc.

Cô cướp đi bạn trai nữ chủ, nào nào cũng hãm hại chèn ép nữ chủ Lục Linh, còn mỗi ngày hướng 3 anh trai bán thảm làm nũng, bức cho anh cả vì cô mà đối đầu với anh trai Lục Linh, đi lên con đường phạm tội thương nghiệp, cuối cùng bị bắt vào tù.

Anh hai vì cô đối đầu anh cả Lục Linh, cuối cùng nhiễm độc bệnh chết.

Ba ba phá sản nghèo túng, meh bệnh trầm cảm cắt cổ tay.

Chính cậu.....!Vì cứu em gái mà bị trả thù, bị một đám côn đồ dùng côn sắt sinh sôi đánh gãy tay phải, cả thân tàn tật.

Bác sĩ đứng ở giường bệnh, mặt vô biểu tình mà tuyên bố tay phải cậu xương tay đứt gãy, thần kinh hoàn toàn hoại tử.

Cậu lẻ loi mà nằm ở nơi đó, nhắm mắt lại, bắt đầu rồi cả đời này đều không thể tỉnh lại ác mộng.

Ngày xưa dã vương đệ nhất trong nước, không bao giờ có thể tiếp tục được sự nghiệp của mình, chỉ có thể làm một phế nhân mà thôi.

Từ ngày đó Tần Tiêu Nhiên mới hiểu được, nguyên lai khởi điểm là do em gái, tạo ra bi kịch của Tần Gia bọn họ.

.....!
Cậu nhìn tin tức tuyên truyền chương trình thực tế che trời lấp đất trên Weibo.

Anh hai anh tuấn ôm em gái đã qua đời, vui cười đùa giỡn.

Tần Tiêu Nhiên thực sợ hãi.

Cậu muốn bảo hộ người nhà, chính là, cậu có thể làm cái gì?
Rõ ràng người đã chết, thế nhưng lại sống sờ sờ xuất hiện.

Tần Miên Miên không phải thiên sứ, cô có thể hủy diệt hết thảy ác ma.

Nữ sinh cùng bàn vỗ vai cậu: "Nhiên ca, nhà trẻ không cách xa trường chúng ta lắm đâu, cậu chừng nào có thể dắt em gái lại đây chơi? nhóc quá đáng yêu, tớ có cơ hội nhất định phải sờ một phen!"
Tác giả có lời muốn nói:
【PS: anh ba không phải vai ác, chỉ là đứa trẻ có điểm đáng thương, mọi người không cần khẩn trương, Miên Miên chữa khỏi hết thảy! 】
Lời editor: anh ba không phải người xấu.

hãy đặt vị trí là người biết trước em gái mình là người xấu phá hủy

cả gia đình đừng trách cậu ấy.

Diễn biến nội tâm anh ba sắp tới sẽ khiến nhiều bạn tức giận nên hãy hiểu cho anh ba nhaaaaa.

Rồi sẽ được Bé Miên Miên cảm hóa mà thuiiiii.

Chương 19: 19: Chương 18 1

edit: Meine
Nam sinh bàn trên nghe xong cũng tỏ vẻ tán đồng: "đúng thật nhóc rất đáng yêu nha, ngoan ngoãn giống một tiểu nhục đoàn, nhất định rất nghe lời đi! Không giống như em gái của tớ như một tiểu ma nữ, mỗi ngày ở nhà chạy nhảy, ồn ào đến bài tập tớ cũng không thể làm được."
Hai người thuận miệng bàn luận, thấy Tần Tiêu Nhiên trước sau không để ý tới, hiểu ý ngậm miệng.

Nữ sinh bên cạnh xấu hổ mà khụ khụ: "Đừng quấy rầy cậu ấy, cậu ấy đang chơi game."
Nam sinh cười: "Nhiên ca tối hôm qua có phải hay không lại chơi game suốt đêm? Vẫn là trọ ở trường sung sướng nha, tớ nửa đêm chơi game thường xuyên bị mẹ đánh mắng."
Nam sinh nãy giờ vẫn luôn bảo trì trầm mặc lại chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú nhưng lại lạnh nhạt một chút cũng không phù hợp với tuổi của cậu.

Giờ phút này, vẻ mặt của cậu thực tối tăm, ánh mắt cũng phá lệ lãnh, lạnh tới mức hai bạn học cũng không dám lên tiếng.

"đồ vật đáng yêu nhất định sẽ vô hại sao?"
Ngữ khí chàng trai hờ hững, không hề phập phồng mà hỏi lại bọn họ một câu.

Nam sinh cùng nữ sinh hai mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau cúi đầu, ngồi trở lại vị trí chính mình làm bộ không có việc gì phát sinh.

Bọn họ đều không hiểu ra sao, phi thường không hiểu, Tần Tiêu Nhiên tuy rằng độc lai độc vãng, nhưng cậu ấy rất dễ nói chuyện, tính tình rất tốt, là bạn cùng bàn, bọn họ bình thường còn cảm thấy có một giáo thảo an tĩnh ngồi bên cạnh chính mình khá tốt.

Hôm nay cũng không biết bị làm sao.....!Cảm giác ánh mắt Tần Tiêu Nhiên rất âm trầm?
*
Chương trình thực tế《đời sống hằng ngày đầy tình yêu thương của các chàng trai》 tuyên truyền, Tần Mục Dã ôm em gái, trong mắt toát ra ôn nhu mà người khác chưa bao giờ gặp qua.

weibo official của chương trình vừa tuyên bố, lượng chuyển phát cùng lượt like đều liên tục điên cuồng tăng lên.

Tần Mục Dã rốt cuộc cũng ngoi lên, chuyển phát Weibo này, bên dưới fans kích động không thôi.

【 trăm triệu không nghĩ tới Dã ca của mị nhanh như vậy liền mang em gái trở lại công việc! 】
【 a a a a ca ca cư nhiên tham gia show giải trí! Còn là chương trình thực tế! thật chờ mong a, tổ tiết mục phải đối với ca ca của tụi tui cùng bé con tốt một chút nga.

】
【 em gái lớn lên thật ngọt, xong rồi xong rồi mị muốn trèo tường, T.T Dã ca từ nay về sau em sẽ là fan duy nhất của nhóc con.

】
【 này đây chương trình thực tế dã ngoại? Mang theo bé con cùng tham gia sao? Sẽ không muốn ca ca mang theo nhóc con thật chứ, tui thật lo lắng ca ca sẽ để nhóc con đói ch*t.

】
【 ha ha ha ha ha ha ha lầu trên thật quá đáng mà! Ca ca vẫn có năng lực sinh tồn đi, phải không (?) 】
【 các chị em chừa cho ca ca chút mặt mũi đi mà, dù sao cũng là chương trình thực tế đầu tiên của ca ca! Tuy rằng tui cũng tỏ vẻ lo lắng cho ca ca rốt cuộc có hay không năng lực tự gánh vác sinh hoạt hhhhh】
Tần Tiêu Nhiên đem tuyên truyền này xem ít nhất đã 10 lần.

Trong hình, đứa bé mặc váy nhỏ, phấn điêu ngọc trác, đích thực cùng Tần Miên Miên giống nhau như đúc.

Cậu chung quy không thể kiềm chế nội tâm mãnh liệt tò mò, ở thời điểm chạng vạng tan học, cậu lẻ loi một mình đi vào mộ viên.

lễ tang Tần Miên Miên ngày đó, cậu đã tới nơi này.

Địa điểm ngôi mộ, vị trí bia mộ, cậu nhớ rất rõ ràng.

Nhưng mà giờ phút này, cậu đứng tại vị trí rỗng tuếch, cái gì đều không có.

Chẳng lẽ hiện tại Tần Miên Miên có năng lực bóp méo thế giới chân thật?
Tần Tiêu Nhiên đứng yên tại chỗ thật lâu, cậu nghĩ trăm lần cũng không ra.

Mộ viên có quản lý tuần tra ở đây, nhìn thấy cậu chào hỏi: "bạn nhỏ, cậu tới tảo mộ người nhà sao?"
Tần Tiêu Nhiên chần chờ chớp mắt một cái, lấy hết can đảm hỏi: "Xin hỏi.....!Nơi này nguyên lai có một bia mộ, vì cái gì không thấy?"
Quản lý cúi đầu nhìn vị trí cậu chỉ, không cần nghĩ ngợi nói: "có bia mộ? khu vực này vẫn luôn để trống không dùng, không có bán đi, cậu có phải hay không nhớ lầm vị trí, nếu không cậu nói tên người

nhà tôi đi tra hệ thống một chút?"
Vẫn luôn để đó không dùng.

Chưa từng bán.

ánh mắt cậu đen tối, cảm xúc phức tạp.

Mộ viên ở trên núi, vốn là quạnh quẽ, lúc này một trận gió lạnh đánh úp lại, cậu trên người mặc áo hoodie có vẻ không hề chống được cái lạnh.

Cậu theo bản năng rụt rụt bả vai, thấp giọng nói: "Không cần, cảm ơn."
*
Tần Tiêu Nhiên trở về nhà cũ một chuyến, cậu từ cửa sau biệt thự tiến vào.

Đi qua phòng khách nhìn thấy anh hai đang nằm trên sô pha chơi game, anh hai cũng không có chú ý tới cậu.

Tần Tiêu Nhiên mặt vô biểu tình mà đi lên lầu hướng phòng ngủ, tình cảnh xem như không thấy này cậu đã tập thành thói quen.

Phòng ngủ của cậu cùng phòng ngủ Tần Miên Miên không ở cùng tầng, muốn tận mắt nhìn thấy đứa trẻ đã ch*t nhưng sống lại, cần phải lên thêm 1 lầu.

Tần Tiêu Nhiên đi nhẹ bước chân, dọc theo hành lang đi hướng cửa phòng ngủ Tần Miên Miên.

hành lang Lầu 3 yên tĩnh, dần dần đến gần có thể nghe thấy trong phòng có thanh âm đùa vui cười cười.

Cửa phòng hờ khép, cậu dừng chân đứng thẳng, tầm mắt chậm rãi nhìn vào.

Tần Miên Miên mặc bộ đồ khủng long nhỏ màu xanh lục ở nhà đang ngồi trên thảm xếp gỗ.

Tiểu nãi âm rõ ràng mà truyền vào trong tai cậu: "mẹ, con xây nhà đẹp không?"
Lê Tương nhẹ nhàng cười một tiếng, tựa hồ có điểm buồn cười: "Thật xinh đẹp nha, bất quá.....!Bảo bảo con xây nhà vì cái gì không có nóc nhà?"
Đứa trẻ nhanh nhảu đáp: "Không có nóc nhà che, thời điểm nằm ở trên giường liền có thể nhìn thấy các thần tiên trên bầu trời đang làm cái gì nha."
Lê Tương hiển nhiên bị câu nói của con gái làm cho ngốc, sau một lúc lâu mới cười rộ lên.

Tần Tiêu Nhiên lẳng lặng mà lui về phía sau rời đi.

Âm thanh này, lâu rồi đã không nghe thấy.

Từ khi Tần Miên Miên ngoài ý muốn mất, Lê Tương cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, không còn cười nữa.

Nhưng mà giờ phút này, bà lại cười đến ấm áp như vậy, nghe thanh âm tựa hồ tinh thần đã khôi phục rất nhiều.

Quả nhiên, chỉ có Tần Miên Miên mới có thể khống chế bầu không khí nhà này.

Thật giống như toàn bộ địa cầu đều chỉ biết vì đứa bé này mà xoay chuyển.

Cậu vội vàng trở về phòng, từ tủ quần áo lấy vài cái áo lông vũ cũ, tùy tay nhét vào trong ba lô, đeo ba lô liền xuống lầu.

Tần Mục Dã cúi đầu xem di động đang muốn đi lên, ở cửa cầu thang đụng vào cậu.

Tần Mục Dã ngẩng đầu, sửng sốt một chút, giây tiếp theo mới kéo kéo khóe môi, vươn cánh tay ôm cổ cậu: "em cái tiểu tử thúi, rốt cuộc đã chịu về nhà a?"
hành động quá mức thân mật làm thân thể Tần Tiêu Nhiên cứng đờ.

Cậu trầm mặc không lên tiếng mà đẩy cánh tay Tần Mục Dã ra, đeo ba lô theo hướng cửa mà bước đi.

Tần Mục Dã thay đổi sắc mặt, đi nhanh đuổi theo, nắm bả vai cậu: "Uy, em sao lại thế này? Em gái đã trở về, anh cùng anh cả đều đã nhắn cho em nhiều tin như vậy, em đã đọc sao không sớm trở về, thật vất vả mới về nhà, chẳng lẽ không đi xem em gái sao?"
Tần Mục Dã đối với trạng thái của em trai mình cực kì khó hiểu.

Trong ấn tượng, em trai xác thực ít nói, an tĩnh, trời sinh tính tình trầm ổn, cùng người nhà cũng không thân mật lắm.

Nhưng người một nhà hòa thuận, chưa từng có mâu thuẫn quá lớn.

Vì cái gì em ấy đột nhiên trở nên lạnh nhạt như thế, đối với em gái sống lại chuyện lớn như vậy đều có thể hoàn toàn bỏ mặc.

Tần Tiêu Nhiên thử tránh bả vai, nhưng không thể tránh thoát.

Cậu năm nay mới mười bốn tuổi, so với Tần Mục Dã gần 1m9 lùn gần mười lăm cm, sức lực cũng hoàn toàn không đủ để cùng Tần Mục Dã người thường xuyên tập thể hình cơ bắp vững chắc chống lại.

Tần Tiêu Nhiên không có thể hiện ra bất luận cảm xúc nào, chỉ là thấp giọng nói: "em muốn đi về trường kịp tiết học cuối, đi trước."
Tần Mục Dã cảm nhận được em trai dị thường, anh khó có đượclúc áp chế tính tình, cũng không phát tác, chỉ là khó hiểu hỏi: "em gái mấy ngày nay luôn nhắc mãi em, hỏi anh ba khi nào về nhà, em thật sự một chút đều không nghĩ gặp em ấy sao?"

Tần Tiêu Nhiên còn không biết trả lời sao cho tốt.

Lầu 3 Lê Tương đi xuống, bà bấm đốt ngón tay tính thời gian muốn đi phòng bếp xem một chút canh đang nấu.

Nhìn thấy con trai nhỏ, trong mắt bà hiện lên vui sướng, tức khắc bước chân nhanh hơn tiến lại gần, thanh âm khẽ run tràn đầy quan tâm: "Tiêu Nhiên đã trở về sao? Đói bụng không, bữa tối lập tức có rồi! mẹ nấu canh bắp cà rốt xương sườn, cơm nước xong rồi lại về trường."
Lê Tương thuận tay tiếp được ba lô trong tay Tần Tiêu Nhiên, kéo ra khóa kéo nhìn bên trong là áo lông vũ, biểu tình tức khắc tối sầm, có điểm hốt hoảng mà nói: "Xin lỗi Tiêu Nhiên, bắt đầu mùa đông mẹ đã quên giúp con thu thập quần áo.....!con ít khi về nhà, mau đi lại lò sưởi cho ấm người, ăn xong bữa tối mẹ giúp con sắp xếp một chút."
Tần Tiêu Nhiên nâng chân, lại phát hiện chân chính mình như thể bị dính trên mặt đất, cũng không có đi.

Mẹ ngữ khí ôn nhu quan tâm, làm cậu có điểm hoảng hốt, tim đập nhanh.

Cậu đã không nhớ rõ chính mình đã bao lâu không cảm nhận được sự quan tâm của mẹ.....!
Có lẽ, là trước nay đã không có?
Nội tâm tham luyến cùng hy vọng xa vời lại xông ra, ngăn trở cậu rời bước chân.

trái tim Lê Tương nhảy lên, bà nhanh chóng hướng phòng bếp, tận lực không cho con trai nhìn thấy biểu tình quẫn bách của mình.

Bà biết bản thân mình hổ thẹn nhất là con trai út.

Con trai đột nhiên chịu về nhà, tâm tình Lê Tương, kích động, lại sợ hãi, sợ chính mình nói sai cái gì sẽ đem con trai út đang thời kỳ dậy

thì mẫn cảm đẩy ra xa hơn.

.....!
thời điểm Lê Tương ở phòng bếp xào rau.

Miên Miên đã đói bụng, chính mình đi xuống lầu.

Tần Mục Dã đi qua đem bé con bế lên, ẫm lên cao cao, lặp lại rất nhiều lần, còn cười lớn hỏi: "Nhóc con, có sợ không anh trai đem em quăng ngã?"
Bé con xoa xoa bụng nhỏ trống trơn, bĩu môi oán giận: "anh hai thật ấu trĩ, Miên Miên không muốn chơi, Miên Miên đói bụng, muốn ăn pudding dâu tây."
Tần Mục Dã nhéo nhéo cái mũi nhỏ của bé, cười nhạt: "Nghĩ thật đẹp, lập tức phải ăn cơm, không được ăn đồ ăn vặt."
Ở chung trong khoảng thời gian này, Tần Mục Dã xem như phát hiện, em gái tuy rằng người nho nhỏ một đoàn, nhưng muốn ăn rất nhiều thứ, đối với đủ loại đồ ăn vặt đều tràn ngập khát vọng.

Bé con rất không cao hứng mà nhăn lại cái mũi: "Chính là không phải do em đói bụng sao."
Gần đây bé mê mệt pudding dâu tây, vào miệng là tan hương vị cực thơm, so thạch trái cây thủy tinh càng ngon hơn!
"Ăn xong bữa tối mới có thể ăn, nghe lời." Tần Mục Dã đem bé đặt trên đất, quay đầu muốn kêu lại phát hiện sô pha trống rỗng, em trai vừa rồi còn ngồi ở trên sô pha không thấy bóng dáng đâu.

Anh cau mày, nâng lên thanh âm, "Tiêu Nhiên? Tần Tiêu Nhiên em ở đâu? Móa, cái tên tiểu tử thúi này."
Bé con vừa rời ở trong phòng lầu 3 cũng không có nghe thấy động tĩnh dưới lầu, bé con ngạc nhiên hỏi: "anh ba về nhà sao?"
Tần Mục Dã có điểm bực bội mà gãi gãi đầu.

Anh không hiểu được em trai đang trong độ tuổi dậy thì trong đầu suy nghĩ cái gì, nhất thời cũng không biết ứng phó nhóc con như thế nào.

Anh nghĩ nghĩ, chỉ có thể dùng giọng người lớn khách sáo qua loa lấy lệ: "Cái kia.....!anh ba em muốn kịp tiết học tối, sắp tới thi cuối kì, em ấy vội vã chạy về trường học cho kịp."
Miên Miên chớp chớp mắt, đột nhiên nói: "em muốn đi hoa viên nhìn xem hoa ngày hôm qua cùng mẹ trồng đã nở chưa."
Tần Mục Dã: "?"
Hôm qua mới gieo sao có thể nhanh như vậy nở hoa.

Tần Mục Dã không để ý tới lời nói của em gái, chỉ nghĩ nhóc con đang đói chưa có cơm nên muốn đi hoa viên chơi đùa một chút.

Miên Miên bước chân ngắn nhỏ, lập tức chạy ra, điểm mũi chân ngẩng đầu nhìn đông nhìn tây.

Bé cũng không biết sao lại thế này, giống như có một loại trực giác ám chỉ anh ba của bé còn chưa đi.

Hạ phàm cùng mẹ anh cả anh hai đoàn tụ, nhưng vẫn chưa thấy được anh ba cùng ba ba.

trong trí nhớ của bé mơ hồ có bóng dáng anh ba.

Anh ấy hình như là một.....!anh trai ôn nhu thẹn thùng.

Bé rất muốn gặp anh ba.

Bé con chính mình ở trong hoa viên đi hai vòng, hoa viên nhà cũ Tần gia đối với một đứa bé là rất lớn, bé chạy thở hồng hộc, sắc trời lại tối, rốt cuộc một cái bóng dáng cũng không thấy.

Bé đứng ở dưới ánh trăng, có điểm chán nản rũ đầu nhỏ, bẻ ngón tay chính mình chơi.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng kẽo kẹt, là thanh âm cửa sắt bên ngoài bị đẩy ra.

Bé con theo bản năng hướng tới cửa sắt nhìn lại, quả nhiên gặp được một bóng dáng thiếu niên mảnh khảnh.

Miên Miên đôi mắt lóe quang, vui sướng mà hướng cậu chạy tới, thời điểm cách cậu càng ngày càng gần, cảm nhận được một hàn ý lạnh như băng.

Theo bản năng phòng ngự của một đứa trẻ mà dừng bước, thật cẩn thận mà dò đầu ra, tiếng nói ngọt ngào mềm mại: "anh ba?"
trái tim Tần Tiêu Nhiên như có dòng điện xẹt qua, cậu căn bản không tình nguyện quay đầu lại, lại khó có thể tự khống chế mà xoay thân, đối diện với đứa bé.

Miên Miên rốt cuộc thấy rõ mặt anh ba, ký ức sâu trong tiềm thức bừng lên, bé con tươi cười ngọt ngào mà rộng mở hai cánh tay nhỏ, vui vẻ: "anh ba anh rốt cuộc đã về rồi, Miên Miên nhớ anh!"
Nhưng mà trước mặt anh lạnh tanh, như là một tòa núi lạnh nhạt, cậu không có chút ý cười nào, trong mắt cũng lạnh đến không có độ ấm.

Miên Miên run rẩy mà tự giác thu hồi cánh tay chính mình, vô thố lại mờ mịt mà ngẩng đầu nhìn cậu.

Vì cái gì anh ba nhìn bé với ánh mắt như vậy.....!không hề có thiện cảm?
Thật giống như bé là một đứa trẻ hư.

Bé con tâm tư rất tinh tế, bé không ngu ngốc, ngược lại có thể chú ý tới rất nhiều chi tiết mà người lớn không để ý.

trong lòng Tần Tiêu Nhiên mới đầu có một tia sợ hãi.

Cậu không thể tưởng tượng được bộ dáng của một đứa trẻ ch*t đi sống lại là như thế nào.

Đây là lần đầu tiên cậu đối diện nhìn kĩ đứa bé, cùng video trên internet cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Đứa trẻ nho nhỏ mềm mềm mại mại, hình như là bị khí thế của cậu dọa rồi, tiểu bả vai co rụt lại, giống như chim cút.

Tần Tiêu Nhiên bỗng nhiên liền thả lỏng.

Đúng rồi, liền tính là ác ma, cũng cần thời gian trưởng thành, đứa trẻ mới ba tuổi rưỡi, đứa trẻ tay trói gà không chặt, có cái gì đáng sợ.

Tay cậu chậm rãi rơi xuống, lòng bàn tay lạnh lẽo dán ở trên cổ Tần Miên Miên.

Cổ đứa trẻ rất ấm, có nhiệt độ, xúc cảm vô cùng chân thật.

Một cái chớp mắt cậu đột nhiên cảm thấy chính mình thực buồn cười, thế nhưng sẽ bị Tần Miên Miên ch*t đi sống lại làm cho bối rối.

Nếu toàn bộ thế giới còn có thể là một cuốn tiểu thuyết, sống lại tính là cái gì? Liền tính hoang đường một chút, tựa hồ cũng chẳng có gì lạ.

Miên Miên bị tay cậu đặt ở cổ, cũng không biết anh ba muốn làm cái gì.

Bé chỉ cảm nhận được tay anh ba thật lạnh.

Mặc dù ánh mắt anh ba làm bé có điểm sợ hãi, nhưng bé vẫn run run hỏi anh: "anh ơi, anh lạnh sao, mẹ có nấu canh ấm, anh cùng Miên Miên vào nhà ăn canh được không?"
Tần Tiêu Nhiên ở trong lòng cười lạnh.

Câu rút về tay, hờ hững mà quay đầu rời đi.

Mẹ xác thật nấu canh củ cải bắp xương sườn, hương vị ngọt thanh thơm nức từ trong phòng bếp truyền ra tới.

Nhưng cậu biết canh này không phải nấu vì cậu.

Cậu không xứng uống, trước nay đều không xứng.

.....

Chương 20: 20: Chương 18-2

edit: Meine
Tần Mục Dã phát hiện em gái rõ ràng không bình thường.

Bởi vì nhóc con đặc biệt thích ăn xương sườn, Lê Tương không chỉ nấu canh xương sườn, còn vớt bộ phận xương sườn ra làm món dấm chua.

Chính là tiểu gia hỏa này chỉ gặm hai miếng liền không ăn nữa, cơm trong chén cũng chỉ mới ăn vài miếng.

Ánh mắt nhóc con trống rỗng, ngốc ngốc lăng lăng mà ngồi ở chỗ đó.

Tần Mục Dã xem đến bật cười, duỗi tay ở trước mắt bé quơ quơ: "Làm gì đó? Ăn ít như vậy, có phải hay không ăn vụng đồ ăn vặt?" đôi mắt nhỏ Miên Miên hé mắt liếc anh một cái, nhấp miệng không hé răng.

Anh ba không để ý tới bé, còn dùng ánh mắt nhìn người xấu mà nhìn chằm chằm bé, cũng không chịu cùng bé về nhà ăn cơm, lạnh như băng mà bỏ bé đi.

Miên Miên có điểm khổ sở.

Thịt thịt đều không thơm.

Đầu nhỏ của bé như thế nào cũng không nghĩ mình đã làm sai cái gì.

thời điểm Tần Hoài Dữ trở về, Tần Mục Dã đang suy nghĩ biện pháp dỗ bé con ăn cơm.

Bé con không muốn ăn, anh một bên vừa chê cười vừa dụ dỗ.

Thấy Tần Hoài Dữ, Miên Miên cái miệng nhỏ bẹp một cái, mặt làm trò cáo trạng: "anh Hoài Dữ, em đã ăn no, anh hai còn muốn em ăn."
Tần Hoài Dữ cởi áo khoác âu phục, trước cúi người hôn hôn cái trán em gái, không hề nguyên tắc mà đứng cùng trận tuyến với em gái, ghét bỏ mà phê bình em trai: "em gái đã ăn no sao em còn muốn đút?"
Tần Mục Dã vẻ mặt vô tội: "nhóc ăn cái gì? Từ lúc ăn cơm chiều nhóc cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không tin anh hỏi mẹ xem."
Lê Tương không thể giữ con trai út lại ăn cơm, tâm tình cũng có chút mất mát, biểu tình hoảng hốt, cũng không có tiếp lời.

Tần Hoài Dữ rửa sạch tay ngồi xuống bồi Miên Miên chơi trong chốc lát, nghĩ đến tuần sau bọn họ liền phải xuất phát tham gia chương trình thực tế, anh dặn dò Tần Mục Dã nói: "Mấy ngày nay em có xuống bếp học tập cùng mẹ, bằng không tuần sau em tính toán cho Miên Miên ăn cái gì?"
Tần Mục Dã cũng không biết lấy đâu ra tự tin, anh dõng dạc: "Yên tâm đi anh, trù nghệ của em còn dùng được."
"em xác định sao?"
"Đương nhiên!"
Tần Hoài Dữ cũng không cho em trai chút mặt mũi nào, trực tiếp click mở giao diện bình luận Weibo ném ở trước mặt anh: "em xem fans của em còn hiểu rõ em hơn bản thân mình đấy."
Tần Mục Dã sao có thể không biết chính mình bị fans phun tào, một đám mỗi ngày nghi ngờ năng lực sinh tồn của anh.

Miên Miên tò mò mà chen vào, muốn nhìn xem bình luận: "mấy chị fans đang nói gì vậy ạ?"
Tần Mục Dã lật tức che lại đôi mắt của bé con, giả vờ đứng đắn: "Đừng nhìn, đều là anti-fan nói hươu nói vượn, trẻ nhỏ không thể xem!"
***
Hàng Khải mắt thấy Tần Mục Dã có xu thế tẩy trắng, có tật giật mình bất an càng ngày càng lớn.

Hắn ta rốt cuộc nhịn không được, chủ động nhắn wechat cho Tần Mục Dã, làm bộ như trò chuyện bình thường:
【 mình vừa thấy tuyên truyền chương trình thực tế của cậu với em gái, thật sự không nhìn lầm! Bất quá A Dã, cậu không xem tớ là anh em à, quen biết lâu như thế, sao không nghe cậu nói qua có một em gái đáng yêu như vậy? 】
Hàng Khải gửi tin nhắn đi vẫn luôn lo lắng đề phòng mà chờ.

Hắn ta hy vọng Tần Mục Dã nhanh chóng rep lại, đồng thời lại thực sợ hãi khi nhận tin.

Qua hơn một giờ.

Tần Mục Dã nhàn nhạt mà nhắn cho hắn ta một câu:
【ha, ba năm là bạn cùng phòng, tôi cũng không biết cậu có một anh họ lợi hại như vậy.

】
Một câu nói đơn giản, lại làm cho mong đợi trong lòng Hàng Khải ầm ầm sập.

Hắn ta hoàn toàn rối loạn, hiện tại rốt cuộc trăm phần trăm xác định, Tần Mục Dã bắt đầu điều tra hắn, hơn nữa đã tra ra quan hệ của hắn cùng Tỉnh Triết.

Hàng Khải lo âu đến trắng đêm không ngủ, không ngừng mà liên hệ

với Tỉnh Triết, muốn hắn tìm ra phương án giải quyết.

Gần đây tính tình Tỉnh Triết khá nổi nóng.

Hắn ta nghĩ đến mình đã tốn công hết sức, liền cảm thấy bực một bụng hỏa.

Dựa vào cái gì Tần Mục Dã lại gặp may mắn như vậy.

Hắn muốn lợi dụng scandal con riêng để cho Tần Mục Dã mất đi fans bạn gái.

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới thế nhưng lại bị một đứa con nít dời đi toàn bộ lực chú ý.

Tần Mục Dã không chỉ không hoàn toàn rớt đài, còn sắp mang em gái cùng tham gia chương trình thực tế!
Đố chính là tiết mục của Thi đạo, mấy năm nay không biết bao nhiêu người nổi nhờ chương trình của ông, chương trình thực tế luôn bảo trì độ hot quốc dân cực cao.

Giống như hắn hiện tại không nổi không chìm, còn thiếu đề tài nghệ sĩ, nằm mơ cũng muốn tham gia chương trình của Thi Định Thành.

Chính là hắn ta không có cơ hội.

Hắn đau khổ tìm kiếm cơ hội, đều không thắng nổi Tần Mục Dã dễ như trở bàn tay liền có tài nguyên.

Rõ ràng thực lực của hắn căn bản không thua gì Tần Mục Dã, ở show tuyển tú lúc đầu độ nổi còn không bằng hắn.

Tỉnh Triết không cam lòng, hắn càng nghĩ càng không cam lòng.

Bên kia Hàng Khải vẫn luôn làm phiền hắn, chọc đến hắn nổi trận lôi đình đem Hàng Khải giận mắng một trận.

"Không cần suốt ngày không có việc gì liền gọi cho tao! Tao còn làm việc! mày cho rằng tao giống mày là một diễn viên quần chúng không tên tuổi sao? Tao cảnh cáo mày, đừng có mà làm phiền, tao không quản, tự mày xử lý đi."
Hàng Khải càng nóng nảy: "Mặc kệ tôi? Anh đang nói cái gì? Việc tôi làm đều là do anh bảo, anh cho rằng bản thân mình trong sạch sao?"
Tỉnh Triết châm chọc mà cười: "Từ đầu tới đuôi đều là do mày làm! Là mày dùng di động Tần Mục Dã đi thông đồng với người phụ nữ điên kia, cũng là mày ngủ với cô ta, cùng tao có quan hệ gì?"
Hàng Khải hít vào một hơi lạnh, thiếu chút nữa đem điện thoại quăng ngã.

Hắn đã sớm nên dự đoán được Tỉnh Triết sẽ như vậy, nếu không phải cha mình thiếu quá nhiều nợ, lúc ấy không trả nợ cả nhà đều sẽ mất mạng, hắn căn bản sẽ không trở thành quân cờ của Tỉnh Triết.

*
Hai ngày sau, lo lắng của Hàng Khải đã xảy ra.

Tần Hoài Dữ tìm được người nhà Từ An Hảo, muốn đưa chuyện này ra cho pháp luật giải quyết, ba ngày sau bọn họ rốt cuộc cũng tiết lộ ra chân tướng
Hơn nữa ở trên weibo lật tức được làm sáng tỏ.

Chị Từ An Hảo dùng weibo của Từ An Hảo phát sóng, thay mặt cả nhà lên tiếng: "Hôm nay tôi thay mặt em gái phát sóng trực tiếp, hướng công chúng làm sáng tỏ một ít việc thật.

Đầu tiên, tôi muốn thay mặt em gái hướng Tần Mục Dã tiên sinh thành khẩn xin lỗi, phi thường xin lỗi, bởi vì hành vi của em gái tôi đối với Tần Mục Dã tiên sinh tạo thành hiểu lầm lớn, phi thường xin lỗi."
Hot search lúc trước đột nhiên có chuyển biến mới, lật tức dân cư

mạng kéo đến ăn dưa.

Làn đạn lập tức quét qua.

【 vì cái gì lại là chị gái thay mặt làm sáng tỏ? Rất kỳ quái nha, không phải là đoàn đội Tần Mục Dã mời diễn viên tới đi.

】
【 tra nam lừa ngủ còn tẩy trắng? Thật muốn đem tụi tui coi thành ngốc à? 】
【 mấy người có thể hay không an tĩnh trước hết đem lời của người ta nghe xong? 】
【 ta đã tới chậm sao dưa lớn thế này còn quay đầu? 】
Hình ảnh Phát sóng trực tiếp tiếp theo, chị của Từ An Hảo một bên nức nở một bên tự thuật: "em gái An Hảo của tôi có bệnh tâm thần phân liệt, từ tuổi dậy thì bắt đầu phát bệnh, đến nay đã mười năm.

ở thời điểm em ấy thi đại học tình cờ Tần Mục Dã tiên sinh tham gia tiết mục tuyển tú, bị sự kiên trì của cậu ta làm cho yêu thích, nỗ lực học tập, ước mơ muốn vào Học viện điện ảnh."

【WTF? Tinh thần phân liệt? 】
【 kinh ngạc.....!Cho nên Tần Mục Dã thật là bị bôi nhọ? 】
【 không phải đâu tinh thần phân liệt cư nhiên còn có thể ở đại học điên ảnh học tập sao, có thể hay không sẽ có ảnh hưởng đến bạn học? 】
【 ta dựa.

móa trình độ chuyển biến này hấp dẫn qué! 】
"Kỳ thật ở đoạn thời gian kia, bệnh tình An Hảo đã chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, cơ hồ không có phát bệnh, bác sĩ cho rằng em ấy có thể bình thường nhập học, cho nên chúng tôi mới hướng nhà trường che giấu bệnh tình.

Nhưng sau lại không biết đã xảy ra chuyện gì, bệnh tình An Hảo tăng thêm, bắt đầu sinh ra hiện tượng ảo giác nghiêm trọng, em ấy

bôi nhọ Tần Mục Dã tiên sinh, hoàn toàn là do ảo giác của em ấy, Tần Mục Dã tiên sinh cũng không biết An Hảo, chưa từng có bất luận tình trạng lén lún tiếp xúc qua."
"Thực xin lỗi, tôi thay mặt cả nhà lại một lần nữa hướng Tần Mục Dã tiên sinh trịnh trọng xin lỗi! An Hảo hiện tại đã tạm nghỉ học, chuyên tâm chữa bệnh, tạo hình ảnh xấu cho trường chúng tôi cũng thành thật xin lỗi."
【??? Thật là đáng sợ cái gì mà ảo giác? Biết rõ em gái bị tinh thần phân liệt còn không quản tốt, làm ra nhiều chuyện như vậy, thật là không biết đánh giá sao.

】
【 trời mé! Tần Mục Dã thật thảm nha, này cũng quá xui xẻo đi, náo loạn nửa ngày nữ sinh kia cùng Tần Mục Dã không có một xu quan hệ? 】
【 tuyệt tuyệt, Tần đỉnh lưu thật thảm, trước kia tui đã nói xấu anh ở đây tui thành thật xin lỗi Tần đỉnh lưu.

】
【 bệnh ảo giác còn bị tinh thần phân liệt huhu thật đáng sợ, còn tưởng tượng ra bản thân là bạn gái Tần đình lưu còn mang rồi phá thai? 】
【2333 về sau có phải hay không chỉ cần nói chính mình bị tinh thần phân liệt liền có thể tùy tiện bịa đặt là người yêu của Tần đỉnh lưu sao? 】
Phát sóng trực tiếp mới vừa kết thúc, hot search cũng theo đó mà bạo.

Tần Mục Dã là trong sạch
Tần đỉnh lưu thật thảm
nữ sinh Yến Điện cắt cổ tay bị tinh thần phân liệt
Hot search thổi quét toàn mạng, Tần Mục Dã rốt cuộc đã được tẩy trắng.

Tần Mục Dã đối với kết quả này tương đối vừa lòng, nhưng điều tra cũng không có ngừng.

Người Từ gia sợ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, đứng ra làm sáng tỏ sự thật, nhưng bọn họ tuyệt đối còn che giấu phần gì đó.

Bởi vì đại ca sớm đã tra qua lịch sử chữa bệnh của Từ An Hảo, cô ta có bệnh tâm thần phân liệt là thật, xuất hiện ảo giác cũng là thật, nhưng chuyện cô ta phá thai là có, này không phải là ảo giác.

.....!
Nhà sản xuất thấy sự tình xoay chuyển trên mạng, phi thường hưng phấn mà gọi điện thoại tới chúc mừng Tần Mục Dã.

Nhà sản xuất nói: "Mục Dã cậu lần này xác thật là xui xẻo, thật đúng là bị bệnh nhân tâm thần hố, bất quá hiện tại kết quả thật tốt, sắp tới dân cư mạng đối với cậu nhất trí ấn tượng chính là người bị hại! độ đồng tình cực cao, có chút anti-fan đều không cam lòng mà chửi cậu! Đề tài nhiệt độ cũng đủ, tôi đã có thể dự kiến đến hiệu quả của tiết mục sẽ có bao nhiêu bạo."
Tần Mục Dã nửa nói giỡn mà nói: "tôi tận lực tẩy trắng, áp lực nguy hiểm của các anh nháy mắt nhỏ không ít đi?"
Nhà sản xuất nói chuyện thực thẳng, cũng không nghĩ lại: "Nguy hiểm? Chúng tôi dự toán nguy hiểm vẫn luôn rất thấp a, dù sao cũng là phát sóng trực tiếp mà, nếu hậu trường cậu thật sự là tra nam, cùng lắm thì thay đổi người khác liền tốt, dù sao nội dung phía sau cũng không ảnh hưởng gì."
Tần Mục Dã:????
".....!Thi đạo không đề cập qua là phát song trực tiếp, chương trình thực tế phát sóng trực tiếp? Các anh nghiêm túc sao?"
Nhà sản xuất bị phản ứng của anh chọc cười: "Không phải đâu Tần đỉnh lưu, chương trình lập tức khởi quay cậu còn thời gian chuẩn bị mà? Phần giới thiệu của cậu đã phát đi rồi đấy, ha ha ha ha không phải phát sóng trực tiếp chúng ta làm sao dám mời cậu? Lần trước cậu bị toàn mạng mắng, vô số dân cư mạng mỗi ngày spam bảo cậu lăn khỏi giới kia kìa."
Tần Mục Dã chán nản không nói.

Anh còn tưởng rằng Thi đạo là lão tiền bối giản dị.

Không nghĩ tới tầm nhìn xa như vậy.

Nói cái gì mà cảm thấy cậu cực kì phù hợp với chương trình.

Suy ra cuối cùng là vì độ hot của anh, thậm chí còn nghĩ chuyện của anh là thật thì lập tức đổi người.

Tần Mục Dã: ha, một đám gian thương.

.....!

Đêm trước khi xuất phát.

Lê Tương cùng Tần Hoài Dữ đều thực lo lắng Tần Mục Dã chiếu cố không tốt Miên Miên.

Tần Hoài Dữ đưa ra ý tưởng kiểm nghiệm một chút trù nghệ của Tần Mục Dã, anh yêu cầu cũng không cao, không trông cậy vào em trai mình sẽ làm ra món mỹ vị gì, ít nhất là có thể ăn? Bằng không em gái ăn gì?
Tần Mục Dã lại vỗ vỗ ngực chính mình, kiêu ngạo mà nói: "Ai nha, anh cả anh có thể hay đừng giống như ông già suốt ngày lải nhải? Tuy rằng kinh nghiệm xuống bếp của em không nhiều lắm, nhưng mà em thông minh a, em đã lưu ở Ipad cách nấu rất nhiều món, văn hay tranh đẹp, đơn giản lại thực dụng, đến lúc đó trực tiếp làm theo là được!"
tuy rằng Lê Tương đối với con trai cũng không yên tâm, nhưng bà đối với tổ tiết mục vẫn yên tâm phần nào, nếu Tần Mục Dã thật sự không đáng tin cậy, tổ tiết mục không có khả năng thật sự để bảo bảo đói bụng.

Lê Tương ngược lại dặn dò: "Mục Dã, con nhớ rõ đừng để Miên Miên ăn quá nhiều đồ ăn vặt, các con lần này là đi Đông Nam Á, vốn dĩ rất nóng, Miên Miên từ nhỏ đã bị nhiễm trùng amidan, con nhất định

phải để Miên Miên uống thật nhiều nước."
"Còn có, đừng để em gái ăn quá nhiều thịt, bảo bảo thời điểm muốn ăn sẽ không khống chế được, trẻ em dạ dạy nhỏ, ăn nhiều buổi tối sẽ bỏ ăn."
"Đã biết mẹ, yên tâm, con nhất định chiếu cố tốt em gái, đem nhóc con nuôi đến trắng trẻo mập mạp mang về."
Miên Miên kỳ thật đối với trù nghệ của anh hai phi thường hoài nghi.

Bé là tiểu thần tiên biết quan sát từng chi tiết.

Anh hai rửa chén không sạch sẽ, máy giặt cũng sẽ không dùng.

Như vậy.....!Thật sự sẽ biết nấu cơm sao?
Ôm hoài nghi, thời điểm Miên Miên đánh răng rửa mặt trong lòng vẫn có điểm lo lắng.

Nhưng bé vẫn đúng giờ ngoan ngoãn nằm lên giường chuẩn bị ngủ.

Tần Hoài Dữ đi vào, ngồi ở mép giường, sờ sờ đầu tóc mềm mại của em gái.

"Miên Miên, anh dặn em, nếu đến lúc đó đói bụng, anh hai lại chưa nấu cơm xong, em có thể tới nhà khách mời khác xem một chút, nhà ai có cơm liền nhà đó xin 1 bữa, biết không?"
Tần Hoài Dữ nói nháy mắt giải quyết băn khoăn của bé con.

Nguyên lai còn có thể cọ cơm nha! bé như thế nào liền không nghĩ tới đâu?
Bé con mắt to sáng lấp lánh, khen ngợi mà nhìn anh: "anh Hoài Dữ quả nhiên là người thông minh nhất nhà! Miên Miên không sợ đói bụng!"
Tần Hoài Dữ ý cười ôn nhu, còn muốn dặn dò em gái vài câu.

Tần Mục Dã lại không biết từ khi nào ở ngoài cửa tiến vào, anh vẻ mặt bất mãn, tức muốn hộc máu mà nói: "anh cả, anh đây là khinh thường người ta phải không? Em sao có thể để Miên Miên đói

bụng!"
Tần Mục Dã đối với bản thân đã lưu các kiểu thực đơn ở iPad phi thường vừa lòng, nhận định bản thân đã chuẩn bị đầy đủ.

Tần Hoài Dữ cũng lười đả kích tính tích cực của em trai, anh nói bình thản: "anh không ở đó mà dặn nổi em, ra bên ngoài khó tránh khỏi sẽ có tình huống phát sinh, anh chỉ dạy cho Miên Miên một ít biện pháp xử lý."
Tần Mục Dã tự tin tràn đầy: "Có em ở đây, có thể có tình huống gì phát sinh? Miên Miên em hãy tin anh, đến lúc đó ngẫm lại ăn cái gì liền cùng nói cho anh trai biết, anh bảo đảm khiến em vừa lòng!"
Bé con không ý kiến nhìn anh, đôi mắt nhỏ ẩn ẩn khinh thường không tránh được đôi mắt Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã nhéo nhéo cái mũi nhỏ của bé: "ánh mắt của em là gì đây? Chạy nhanh ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm."
Anh hiện tại đột nhiên cảm thấy chương trình thực tế phương thức phát sóng trực tiếp cũng không tồi, không cần chờ đợi hậu kỳ chế tác cắt nối biên tập dài dòng, ngày mai phát sóng anh liền có thể trước tiên đánh sưng mặt những người nghi ngờ anh.

A, cọ cơm là không có khả năng, em gái bảo bối như thế nào có thể ăn cơm nhà người khác?
***
《đời sống hằng ngày đầy tình yêu thương của các chàng trai》 trạm thứ nhất địa điểm lữ hành ở khu vực Đông Nam Á trên một đảo nhỏ.

Từ Yến Kinh, toàn bộ hành trình đại khái bốn giờ bay.

Bởi vì năm tổ gia đình ở thành phố khác nhau, cho nên tập hợp ở trên đảo, nhưng từ khoảnh khắc bắt đầu xuất phát đã quay, từng gia đình cùng đạo diễn bắt đầu phát sóng.

Hôm nay nhiệt độ không khí Yến Kinh không tính là thấp, Lê Tương mặc cho Miên Miên chiếc váy nhỏ màu tím, phối hợp giày da cùng

màu, cột hai bím tóc nhỏ dây cột tóc cũng màu tím, ba lô vỏ sò sau lưng cũng màu tím nốt.

Tần Mục Dã mặc một áo khoác gió màu tím nhạt, tóc màu trà sữa theo kiến nghị của tổ tiết mục đã nhuộm đậm hơn 1 tí.

Phát sóng trực tiếp bắt đầu, dân cư mạng cùng các fan sáng sớm canh giữ đã lâu.

Hai anh em mới vừa có mặt các cmt đã bắt đầu lướt qua.

【 tới tới! tui là người đầu tiên!!! 】
【 lần đầu tiên xem chương tình thực tế bằng hình thức phát sóng trực tiếp a, cảm giác giống như cũng không tệ lắm? 】
【 ca ca em tới đây, a a a ca ca có màu tóc mới thật đẹp, siêu soái! Áo gió cũng thật đẹp, hình như là lần đầu tiên thấy ca ca mặc loại quần áo này, nguyên khí tràn đầy ca ca, xông lên đi! 】
【 bé con hôm nay trang điểm quá đáng yêu, giống viên khoai nhỏ, đến tỷ tỷ cắn một ngụm được không, ngao ô ~~】
【 a nghệ sĩ vết nhơ nhanh như vậy liền tẩy trắng sao? Bị toàn mạng mắng còn muốn tham gia chương tình thực tế sao? 】
【 lầu trên là từ trên núi xuống không có mạng sao? Đã sớm làm sáng tỏ được không! 】
【 đại gia mau xem tin tức đi, Tần Mục Dã là bị bệnh nhân tinh thần phân liệt bôi nhọ, đã đủ xui xẻo rồi được không? 】
【 cậu kia để tụi tui xem chương trình yên ổn được không, em gái thật đáng yêu a, chúng ta tổ chức một đoàn đi trộm em gái được không? 】
Hình ảnh, Tần Mục Dã cùng bé con từ trên xe thương vụ xuống, đang chuẩn bị tiến vào sân bay.

Anh một tay ôm em gái, để em gái ngồi trên cánh tay của chính mình, một cái tay khác kéo rương hành lý cực lớn, một lớn một nhỏ trang phục còn cùng màu, hình ảnh quá mức đẹp mắt.

【 tui cũng muốn có anh trai như Tần Mục Dã, nhưng càng muốn có một em gái bảo bảo đáng yêu như Miên Miên nha, cầu xin ông trời cho ước mơ của tui ở kiếp sau có thể thành sự thật đi mà.

】
【 ha ha ha ha chị gái lầu trên còn chưa tỉnh ngủ sao? Trong mộng cái gì đều có nga hhhh】
【 Tần Mục Dã một tay ôm bé con cũng quá ôn nhu mà, Tần đỉnh lưu không thích trẻ nhỏ? Nguyên lai là chỉ thích em gái thôi nha.

】
Miên Miên lần đầu tiên tới sân bay, bé tò mò mà nhìn người đi ngang qua, mọi người đều không hẹn mà cùng kéo rương hành lý, còn có rất nhiều người đều bị giá trị nhan sắc của anh em bọn họ hấp dẫn, liên tiếp quay đầu ghé mắt xem bọn họ.

Có một bé gái đi ngang qua họ đột nhiên dừng lại, bước chân như thế nào cũng không chịu động, si ngốc mà ngẩng đầu nhìn Tần Mục Dã.

Miên Miên hướng cô bé cười cười, hỏi Tần Mục Dã: "anh ơi, chị ấy là đang nhìn em sao?"
Tần Mục Dã dõng dạc: "Đương nhiên là đang nhìn anh, toàn thế giới có cô bé nào mà không hâm mộ có một anh trai như anh?"
Cô bé dừng chân không đi, cuối cùng ba ba cô bé không có biện pháp, trực tiếp đem cô bé bế lên đặt ngồi trên va li hành lý mạnh mẽ đẩy đi.

Miên Miên mở to hai mắt, mới ý thức được nguyên lai bạn nhỏ có thể ngồi trên va li!
Va li có bánh xe, thoạt nhìn chơi thật vui.

Miên Miên lập tức liền lắc lắc cẳng chân: "để em xuống dưới."
Tần Mục Dã: "Làm gì? Vội vàng đi đâu, anh ôm em đi, chân em ngắn không đi được bao xa."
Miên Miên cõi lòng đầy chấp niệm mà nhìn bóng dáng cô bé rời đi,

nãi thanh nãi khí mà lẩm bẩm: "em còn muốn ngồi trên va li."
"....." Tần Mục Dã đứng hình, "ngồi trên tay anh trai soái khí như thế này còn không hài lòng, muốn ngồi trên va li???"
Nhưng mà Tần Mục Dã phun tào bất quá khẩu khí chỉ có thế thôi.

Em gái dẩu cái miệng nhỏ, anh nào dám cự tuyệt em gái, lập tức phối hợp mà đem thân hình mềm mại của bé đặt trên va li, giơ tay nhéo nhéo bím tóc nhỏ, để bé ôm chặt tay anh, "nắm tay anh, đừng ngã xuống."
Miên Miên vừa lòng mà cười, ngồi ở cái trên va li vui vui vẻ vẻ nhà lắc chân nhỏ, mặt biểu tình có bao nhiêu là hưởng thụ.

Tần Mục Dã đi một đoạn rồi dừng lại: "va li có điểm cứng, mông nhỏ của em có hay không đau a?"
Bé con rung đùi đắc ý, hiển nhiên thực vừa lòng chỗ ngồi của mình.

Tần Mục Dã lúc này mới đẩy bé tiếp tục đi.

Làn đạn tiếng cười đều thực mau từ màn hình tràn ra tới ——
【 cáp cáp cáp cáp cáp cáp cáp ca ca bị ghét bỏ, cánh tay có cái gì tốt mà ngồi, nhân gia muốn ngồi ở va li cơ! 】
【 trăm triệu không nghĩ tới ở bên ngoài hung ác táo bạo Tần đỉnh lưu cư nhiên là nô lệ của em gái, nhìn ra được anh ấy thực sự cưng chiều em gái nha.

】
【nhất thời cũng không biết nên hâm mộ Tần Mục Dã hay là hâm mộ Miên Miên bảo bảo.....】
【 thật muốn đầu thai làm em gái Tần Mục Dã! Vị trí ngồi ở cánh tay để tui tớiiiii, Miên Miên tiểu khả ái tiếp tục ngồi ở va li đi, tỷ tỷ tuyệt đối không cùng em đoạt! 】
.....!
Đăng ký sau, bé con lần đầu tiên ngồi máy bay phá lệ hưng phấn, ríu rít hỏi rất nhiều vấn đề.

Tần Mục Dã có điểm lo lắng nhóc con quá nhỏ, áp lực khi cất cánh

làm nhóc không thoải mái, sợ đến lúc đó bé sẽ khóc
"máy bay sắp cất cánh, Miên Miên có hay không sợ?"
Miên Miên đã lâu không cảm giác được mình bay cao, bé không chỉ không sợ, còn chờ mong cực kỳ.

Nhưng anh hai là người phàm, có hay không anh đang sợ nha.

Miên Miên vươn tay nhỏ, học bộ dáng người lớn khi trấn an mình, sờ sờ đầu Tần Mục Dã: "Miên Miên đương nhiên không sợ nha, anh hai nếu có sợ hãi liền ôm chặt Miên Miên, Miên Miên sẽ bảo hộ anh!"
Tần Mục Dã: "....."
Bé nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói: "Bất quá sợ hãi cũng khóc nhỏ tiếng thôi nha, không cần làm ồn đến người khác."
Tần Mục Dã:.....!hình ảnh của mình trong mắt em gái là vậy ư?
Làn đạn một loạt ha ha ha ha ha ha spam.

【 cười ch*t ta rồi.

】
【 bé con không sợ, còn thật kiên cường nha.

】
【 quả nhiên trẻ em là khắc tinh của Tần Mục Dã, em gái ruột cũng không ngoại lệ hhhh】.

Chương 21: 21: Chương 19

Bốn giờ sau, cuối cùng cũng đến một đảo nhỏ của khu vực Đông Nam Á.

Tổ tiết mục vì mỗi gia đình an bài xe tư gia đưa đón, trực tiếp đưa đến một thôn nhỏ.

Bốn gia đình từ lúc lên xe không hẹn mà cùng nhau có suy nghĩ riêng, phát sóng trực tiếp máy quay sẽ quay đặc tả không bỏ qua một chi tiết nào.

Bảo bảo lớn tuổi nhất là con trai của ảnh đế huyền thoại Hoàng Uy Châu, năm nay 6 tuổi.

Hoàng Uy Châu năm nay đã 45 tuổi, cũng là khách mời nhiều tuổi nhất, Thao Thao là con trai ông, con gái đã thành niên, đây là lần đầu tiên Thao Thao lộ mặt trước mắt của công chúng.

Cmt xuyên tạc chạy qua màng hình.

【 a a A Uy ca dáng người bảo trì siêu tốt nha, là nam thần hồi nhỏ của tui, ái ái! 】
【 Thao Thao lớn lên cùng Hoàng ảnh đế thật sự rất giống, cả hai đều là mặt than lãnh khốc, ha ha ha ha ha ha.

】

【 không hổ là tác phẩm của Thi đạo, tiền bối thâm niên như Hoàng Uy Châu đều có thể mời đến, 6666*】
*thật giỏi
Tổ gia đình thứ hai là người mẫu quốc tế Uông Phỉ cùng với con gái mang dòng máu lai Tiểu Đại Lị, Tiểu Đại Lị mới vừa tròn 4 tuổi, là con gái một của Uông Phỉ cùng vợ là người Pháp sinh ra, cô bé hiển nhiên kế thùa gien di truyền người ngoại quốc của mẹ, tóc quăn nhỏ màu vàng, đồng tử màu lam, giống như búp bê Barbie.

Tổ gia đình thứ 3 là quyền vương Khương Diệu cùng con trai năm tuổi Khương Khương.

Tổ bốn là anh em Tần Mục Dã Tần Miên Miên tổ hợp như cũ nhận nhiều cmt nhất, vừa rồi hai anh em ở trên máy bay tấu hài đã làm người xem vô cùng chờ mong hành trình đầy khôi hài của hai anh em.

Bốn tổ gia đình theo thứ tự lên xe xuất phát, khán giả cho rằng gia đình thứ 5 thần bí mau mau xuất hiện đi, kết quả xuất hiện ra một video ——
【khách quý thần bí đang ở thôn nhỏ sắp cùng các bạn hữu gặp mặt nga ~~~】
Ở weibo official lúc ban đầu tuyên truyền, liền dùng tổ gia đình thứ 5 làm "khách quý Thần bí" thân phận tạm thời bảo mật kịch bản này tạo ra sức hút không nhỏ.

Mặt khác bốn tổ gia đình đều quay chụp xuất sắc video tuyên truyền, chỉ có tổ gia đình thứ năm chỉ có một bóng dáng trên poster tuyên truyền.

Bởi vì bóng dáng đại khái có thể thấy được thân hình, một lần nữa ở Weibo dân cư mạng đua nhau cùng đoán, weibo official còn thuận nước đẩy thuyền nhiệt độ, tuyên bố nếu có dân cư mạng đoán trúng, sẽ phát giải thưởng lớn.

Kết quả thẳng đến khi chương trình phát sóng cũng không có ai

đoán ra được, không ít dân cư mạng đều chờ mong kinh hỉ, muốn biết trừ bỏ đỉnh lưu Tần Mục Dã cùng ảnh đế Hoàng Uy Châu còn có thể mời đến đại thần thần bí nào nữa.

Chính là mánh lới này bị không ít người bất mãn:
【đây là chương trình phát sóng trực tiếp có kịch bản sẵn sao?】
【 dù sao tui cũng không tin khách quý sẽ hơn cả Tần Mục Dã.

】
【 có thể hay không là người bình thường a? Sở dĩ không lộ mặt là bởi vì là người thường, tác phẩm trước kia của Thi đạo cũng có người thường, rất có ý tứ đại gia ta có thể chờ mong một chút.

】
【 tui có kiến nghị với tổ tiết mục tốt nhất không cần quá mức úp úp mở mở a, hiện tại người xem đều không phải đồ ngốc, chúng tui đã vào phòng phát sóng trực tiếp đều rất có thành ý xem tiết mục mà TT.

】
Trong làn đạn của khán giả cuối cùng xe cũng đến được thôn nhỏ.

Bốn người lớn đều nắm tay bảo bảo xuống xe sau, theo đó là người chủ trì "Thôn trưởng" xuất hiện.

Thôn trưởng là người Nịnh Mông Đài người chủ trì tên Phương Kỳ, hắn hướng các vị khách mời cười nói: "Hoan nghênh các vị đã đến thôn xinh đẹp này, ở chỗ này các vị sẽ cùng với các bảo bối vượt qua bốn ngày ba đêm tốt đẹp, các bảo bối ở sân bay đều đã nhận thức lẫn nhau, hiện tại chúng ta cùng nghênh đón tổ gia đình thần bí thứ năm, mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh!!!"
Lúc này, chàng trai trẻ tuổi mặc áo sơ mi với quần rộng thùng thình thoải mái như đi nghỉ phép từ nơi không xa đi đến, anh thân cao gần 1m9, nắm tay một bé gái mặt tròn bụ bẫm, bé gái mặc váy lụa màu xanh nhạt, cười đến thật vui vẻ.

Một lớn một nhỏ đều mang kính râm, hình như còn thương lượng tốt cùng nhau tháo xuống kính râm, lộ ra toàn bộ khuôn mặt.

Chàng trai cười rộ lên như ánh mặt trời, khí chất như tắm mình trong gió xuân: "Các vị các bằng hữu buổi chiều tốt, tôi là ca sĩ Lục Kha Thừa, đây là em gái nhỏ của tôi Lục Linh."
khán giả Phòng phát sóng trực tiếp đều đã sôi trào! Làn đạn cơ hồ tuôn ra màn hình ——
【wocwoc ta sai rồi! Là ta trách oan tổ tiết mục!!! 】
【 Lục Kha Thừa!!!! người đối đầu của Tần đỉnh lưu!!!! Phục phục, tổ tiết mục này quả nhiên lợi hại.

】
【 tui không phải fans còn sợ ngây người, hai đại đỉnh lưu oan gia ngõ hẹp, quá hấp dẫn, xem ra cũng không phải chương trình ấm áp mang bé cưng tham gia nha! 】
【 a này a này, Thi đạo thay đổi rồi! Thi đạo không còn là nam tử trung niên giản dị chất phát nữa rồi! 】
【 tuy rằng tui không phải fan ai, thuần túy tới vì bé cưng đáng yêu, nhưng tui nhịn không được phải nói: Đánh tới đê đánh liền đê, thỉnh đem chương trình quậy banh nóc luôn đi nèo! 】
fans Tần Mục Dã cũng ngốc.

【tổ tiết mục làm cái gì thế? có phải hay không thật quá đáng mà? 】
【 tui chưa bao giờ xem chương trình thực tế hoàn toàn là vì Dã ca tới, nếu tổ tiết mục an bài làm Dã ca không hài lòng, tui thề vĩnh viễn chống lại tiết mục Thi Định Thành! 】
【 bọn tỷ muội bình tĩnh, cùng nhau kiên nhẫn xem tiếp đi, ca ca chúng ta cũng không phải sẽ bạo phát với tổ tiết mục, ta cảm thấy các khách quý khẳng định trước đó đã sớm biết ai sẽ tham gia rồi đi.

】
các fan Lục Kha Thừa nhìn đến hot search Weibo mới khoan thai tới muộn.....!
【 Thừa tổng cư nhiên cũng tham gia chương trình thực tế? Thừa

tổng cũng giấu quá kĩ đi! Vì cái gì muốn tham gia tiết mục này nga, ta thật sự không hiểu nổi mà.

】
Anh em hãy cho người qua đường thấy tố chất của chúng ta! fans tố chất không được chửi, chúng ta nhất định phải khắc chế chính mình, Thừa tổng nói qua, chúng ta kiềm chế lời nói của chính mình là tình yêu lớn nhất của ca ca!!! 】
Thừa fan lời này vừa ra, các fan Tần Mục Dã tự nhiên cũng không cam lòng lạc hậu.

Các fan đều biết càng cuồng thổi idol nhà mình cuồng dẫm nghệ sĩ khác, càng dễ bị người qua đường hắc.

Huống chi cái này là phát sóng trực tiếp nhiệt độ cao đến muốn mệnh, vô cùng có khả năng trở thành chương trình quốc dân, các fans chân ái đều không muốn làm mất mặt ca ca nhà mình.

Vì thế fans hai bên thường ngày mắng máu chó đầy đầu, hôm nay ngược lại còn đua lên tình hữu nghị plastic.

【 tuy rằng tổ tiết mục an bài làm tui thực ngoài ý muốn, nhưng ít nhất có thể nhìn thấy ngàn năm có một Dã ca tham gia chương trình thực tế, tui quyết định tha thứ cho Lục Kha Thừa, tiếp tục xem! 】
【 nói đi phải nói lại, tuy rằng ta đối anh ta thực vô cảm, nhưng em gái hắn lớn lên cũng quá đáng yêu đi, là một đậu nhỏ ngọt ngào.

】
【 tuy ta không ưa Lục Kha Thừa, nhưng em gái hắn Lục Linh vẫn là không nên chọc, tuổi còn nhỏ mà kỹ thuật diễn rất đáng thưởng thức, là ngôi sao nhí ưu tú, lớn lên cũng thực đáng yêu.

】
【người qua đường ăn dưa tỏ vẻ hai bên fans hữu nghị plastic mùi đã tràn ra tới màng hình hhhhhh】

.....!
Nhưng mà hiện trường phát sinh tiếp theo, hai bên fans đều đình chỉ biểu diễn.

Chỉ thấy Lục Linh mặc váy nhỏ màu xanh, hoan hô một đường chạy chạy về phía Tần Miên Miên, cô bé bụ bẫm gương mặt thịt chạy thịt đều run lên, đáng yêu tới cực điểm.

"Miên Miên chị tới rồi!!!!"
cô bé Lục Linh hai cánh tay nhỏ ôm chặt lấy Miên Miên, cô bé 4 tuổi rưỡi so Miên Miên cao hơn một ít, lại trực tiếp đem Miên Miên bế lên vui vẻ xoay một vòng.

Cục bột nếp Tần Miên Miên cũng cười đến cự ngọt: "Linh Linh em rất nhớ chị nha."
Muốn nhìn hai đỉnh lưu xé xác nhau ra mà khum có thấy:))
Ngược lại là hai bé con thân thân mật mật ôm xoay vòng vòng, hình ảnh manh đến phun nãi!!!
"Miên Miên em hôm nay mặc thật xinh đẹp, giống như tiểu công chúa!"
Lục Linh đối với chị em mình sờ sờ váy nhỏ khen đến không dứt miệng.

Miên Miên thẹn thùng mà hơi hơi rũ lông mi, nãi thanh nãi khí mà nói: "Linh Linh càng xinh đẹp, chị hôm nay là tiểu tiên nữ."
Đại khái là trường hợp quá mức ngoài dự đoán của mọi người, làn đạn đều an tĩnh vài giây.

Chờ khán giả phục hồi tinh thần lại mới một đống cười ầm lên.

【 ha ha ha ha ha ha hai tên nhóc tì này đều tâng bốc lẫn nhau, cũng quá ngọt bá hhhh】
【 tỷ tỷ bị hai bé con này manh đến ngất, có thể hay không kiềm chế một chút manh a, lão tỷ tỷ chịu không nổi oa! 】
【 bé cưng quá đáng yêu, Tiểu Lục Linh bụ bẫm cùng Tiểu Miên Miên tinh xảo xinh đẹp, CP thần tiên nha ta tuyên bố chèo thuyền!

】
【 nguyên lai hai đứa bé này quen biết lẫn nhau sao sao? 】
【 a ta nhớ ra rồi, nhà trẻ Gia Hữu quốc tế kia thả ra video hoàn chỉnh, trong video Miên Miên bảo bảo còn không phải là vì bảo hộ Tiểu Lục Linh mới đánh nhau với đứa bé kia sao? 】
【 đúng đúng đúng, nghe nói nhân vật nổi tiếng Yến Kinh cơ bản đều sẽ đem trẻ nhỏ nhà mình đưa vào Gia Hữu, các bé là đồng học cũng quá bình thường.

】
【 tui muốn xem lại video kia nha, cục bột nếp chân ngắn nhỏ bá đạo bảo hộ chị gái cũng quá đẹp đi, em gái Tần Mục Dã quả nhiên có di truyền gien, mới ba tuổi rưỡi liền chị đại toàn trường hhhh】
.....!
Thôn trưởng Phương Kỳ đứng ở trung gian lên tiếng: "Xem ra Miên Miên cùng Lục Linh bảo bối là một đôi tiểu khuê mật nha, thật đúng là ngoài ý muốn của nhân viên công tác, bất quá tiếp theo các bảo bối sẽ có thời gian bốn ngày cùng nhau chơi đùa, mặt khác các bảo bối cũng đều sẽ trở thành bạn tốt!"
"Được rồi, ở hạng mục trò chơi chính thức bắt đầu phía trước, muốn thỉnh người lớn cùng các bảo bối nộp lên trên các vật phẩm vi phạm lệnh cấm."
Hai bé con còn đang ấp ấp ôm ôm mà nhỏ giọng nói chuyện, thật giống như một ngày không thấy như cách ba thu.

Lục Kha Thừa chỉ đứng ở nơi xa đạm mạc cười mà nhìn, cùng phong cách bình tĩnh ngày thường của anh cũng không có gì khác.

Tần đỉnh lưu sắc mặt tương đối đặc sắc.

Anh đầu tiên là dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn hai cô bé kích động ôm nhau, trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập ý: Đây là cái hành vi mê hoặc gì vậy???
Nhưng anh thân là người lớn, giống như không có cái cớ thỏa đáng để đánh gãy hai bé con thân thiết, chỉ có thể trưng vẻ mặt không nỡ nhìn thẳng mà nhìn chằm chằm.

Chờ thôn trưởng lên tiếng, Tần Mục Dã rốt cuộc cũng tìm được lý do, ra vẻ rụt rè đi đến bên cạnh hai bé con, khắc chế mà mở miệng: "Miên Miên, thôn trưởng muốn mọi người nộp lên vật phẩm, lại đây giúp anh cùng nhau thu thập nha."
Miên Miên đang dựng lỗ tai nhỏ nghiêm túc mà nghe Lục Linh nói nhỏ, đối với việc anh hai lên tiếng không hề có chút chú ý.

"Miên Miên.....!Tần Miên Miên!"
Tần Mục Dã rốt cuộc không thể nhịn được nữa, bước chân dài tiến lên, trực tiếp đem em gái từ trong lòng ngực Lục Linh kéo ra tới, bế một đứa bé ba tuổi rưỡi như bê một giỏi rau rất nhẹ nhàng, khinh phiêu phiêu mà đem bé con xách đến chỗ vali hành lý nhà mình, đem bé đặt ở mặt trên vali.

Bé con lập tức liền vểnh miệng lên: "anh hai anh đang làm gì nha? em cùng Linh Linh còn chưa nói xong đâu."
Tần Mục Dã trên mặt treo tươi cười giả dối, cả khuôn mặt đều banh đến cực hạn.

ở trong lòng anh âm thầm mắng, nhóc con không lương tâm này, thời điểm ra cửa luôn miệng nói sẽ cùng anh hai chơi vui vẻ trong chuyến du lịch này, kết quả thấy em gái Lục Kha Thừa liền đi không nổi, còn bị cô bé kia ôm vào trong ngực thân thân cọ cọ.....!Trong miệng liền nhắc mãi Linh Linh Linh Linh, còn nhớ rõ còn có goá bụa anh trai già này sao?!:))
Nhưng không thể làm trò trước mặt nhiều khách mời như vậy, còn có hàng tỉ người xem ở phát sóng trực tiếp.

Tần Mục Dã vẫn giữ sắc mặt, anh tiếp tục duy trì nụ cười thương nghiệp, nói: "Chưa nói xong đợi chút lại nói, hiện tại thôn trưởng muốn các gia đình thu thập đồ vật."
Làn đạn một mảnh ha ha ha ha ha ha ha spam.

【 cáp cáp cáp cáp cáp cáp cáp cáp cáp thực xin lỗi Dã ca tui cười đã 】
【 Tần Mục Dã thật vất vả a, em gái bảo bối thế nhưng bị em gái

của người đối đầu tới ôm đi, này rõ ràng là biểu tình phòng nhà mình sụp nha! 】
【 không sai chính là như vậy, Tần Mục Dã trên mặt tuyệt vọng sắp rớt xuống gòi, chính mình tham gia chương trình gặp người đối đầu oan gia ngõ hẹp còn chưa tính! Em gái thế nhưng vừa mới bắt đầu đã bị em gái của người đối diện ôm chạy, ha ha ha ha Tần Mục Dã thật thảm 】
【 ô ô ô hai em gái thật ngây thơ chất phác a, làm tui nhớ tới chính mình khi còn nhỏ gặp khuê mật ở nhà trẻ, mỗi lần tan học mẹ tới đón tui đều siêu cấp luyến tiếc, luôn muốn cùng khuê mật ôm ấp hôn hít lâu mới bỏ được đi.

】
【 đúng đúng đúng, bạn nhỏ ba bốn tuổi cảm tình thật sự chính là loại này! bảo bảo nhà tui cũng là như thế này! 】
【 chỉ có ta cảm thấy thời điểm Tần Mục Dã đem em gái từ trong lòng ngực Lục Linh kéo ra tới tựa như gia trưởng chia rẽ tiểu tình lữ sao? 】
【《 em gái đỉnh lưu cùng em gái của người đối đầu anh trai ở bên nhau 》 một quyển tiểu thuyết sắp được ra mắt 2333】
.....!
phong cách Ngọt ngào qua đi, tiết mục nghênh đón tiểu nhạc đệm.

Nguyên lai trong miệng thôn trưởng "vật phẩm Vi phạm lệnh cấm" bao gồm đồ ăn vặt, đồ chơi cùng với sản phẩm điện tử.

Bé cưng 4 tuổi Tiểu Đại Lị ôm gấu bông nhỏ của cô bé thất thanh khóc rống.

"Oa, không cần tịch thu tiểu hùng của cháu, ô ô ô, thôn trưởng thúc thúc là người xấu sao vì cái gì tịch thu tiểu hùng của cháu, ba ba, con không muốn cùng tiểu hùng tách ra ô ô ô ô....."
người mẫu quốc tế Uông Phỉ là ba ba trẻ tuổi thân cao 1m9, hắn hiển nhiên thiếu kinh nghiệm trông trẻ con, lập tức đã bị tiếng khóc của con gái làm cho ngốc.

Hắn chỉ có thể đem con gái bế lên vỗ vỗ lưng cô bé trấn an: "Đại Lị ngoan a, không khóc không khóc, thôn trưởng thúc thúc không phải người xấu, chỉ là thay bảo bảo giữ gìn một chút, chờ lữ hành kết thúc liền sẽ đem tiểu hùng trả lại cho con nha."
Uông Phỉ khuyên dỗ hiển nhiên không có tác dụng, thậm chí hoàn toàn ngược lại, làm Tiểu Đại Lị khóc đến càng tuyệt vọng.

Uông Phỉ luống cuống, đem Đại Lị thả xuống mặt đất, thử dùng phương thức nghiêm khắc nói chuyện với con gái: "Đại Lị con nhìn xem nơi này chỉ có mỗi con là khóc thôi, con có nghe lời hay không? Nghe ba ba không được khóc!"
Lục Kha Thừa nhìn bộ dáng cô bé khóc đến tê tâm liệt phế, không khỏi nhớ tới thời điểm em gái cũng thường xuyên khóc lớn như vậy, người trong nhà xác thật là rất đau đầu.

Anh hướng tới cặp cha con đi qua, ở trước mặt Đại Lị nước mắt lưng tròng nửa ngồi xổm xuống, giọng nói ôn hòa: "Đại Lị, thôn trưởng thúc thúc cũng không phải muốn cướp đi tiểu hùng của em, chú chỉ là muốn giúp em chiếu cố nó mà thôi."
Tiểu Đại Lị bị giá trị nhan sắc của Lục Kha Thừa hấp dẫn, chớp chớp mắt còn vương nước mắt, nhỏ giọng hỏi: "Thật vậy chăng?"
Lục Kha Thừa cười rộ lên phi thường ấm áp: "Đương nhiên là thật sự, người lớn sẽ không lừa gạt bạn nhỏ.

Bởi vì nơi này là hải đảo, nhiệt đới rừng mưa khí hậu, thực ẩm ướt, tiểu hùng dễ dàng cảm mạo sinh bệnh, thôn trưởng muốn đem tiểu hùng đặt ở địa phương an toàn chiếu cố thật tốt."
Lục Kha Thừa bộ dáng ôn nhu kiên nhẫn đủ để mê hoặc con gái toàn thế giới!!
Tiểu Đại Lị si ngốc mà nhìn anh, ngoan ngoãn giao ra bạn ngủ tiểu hùng của mình.

Lục Kha Thừa khen ngợi cô bé: "Đại Lị giỏi quá."
Một bên xem diễn Tần Mục Dã nhịn không được trừu trừu khóe môi, dùng thanh âm không thể nghe thấy phun tào: "A, lừa gạt trẻ nhỏ

lương tâm sẽ không đau sao."
Miên Miên ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói thanh thúy vang dội hỏi: "anh hai anh nói cái gì? Cái gì lương tâm đau không đau?"
Tần Mục Dã sắc mặt biến đổi, bàn tay to không khỏi phân trần che lại miệng Miên Miên.

【 ha ha ha ha cười chết ta, Tần đỉnh lưu: Mạnh mẽ im miệng jpg.】
【 Thừa tổng cũng quá ôn nhu, thật hâm mộ Tiểu Đại Lị a.

】
【 Lục Kha Thừa dỗ dành trẻ nhỏ thật tốt, ta hâm mộ nha.

Nếu ta lợi hại như vậy thì tốt rồi, con gái nhà ta suốt ngày khóc lóc om sòm ta không dỗ dành được nga.

】
【 Tần Mục Dã thật sự không giữ được biểu tình nha, sợ người khác nhìn không ra hắn đang âm thầm phun tào người đối đầu sao hhhhh】
Uông Phỉ cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, hướng về phía Lục Kha Thừa liên tục ôm quyền, ngàn ân vạn tạ mà nói: "thật sự cảm ơn, quả nhiên muốn giống Thừa tổng ôn nhu lại soái khí như vậy, con gái tôi không hiểu chuyện chê cười rồi."
Lục Kha Thừa cười cười, ngón tay nhẹ nhàng điểm điểm cái mũi Lục Linh: "bé gái nào không làm nhỏ, Lục Linh nhà em cũng như vậy."
Giờ phút này Lục Linh bảo bảo đang ôm vài hộp khoai tây luyến tiếc buông tay.

Khuông mặt nhỏ lúc nãy còn vui vẻ thân thiết ôm Miên Miên bây giờ tràn ngập ưu phiền.

Bé là diễn viên nhí, thường xuyên hoạt động ở phim trường, thói quen cùng người lớn giao tiếp, nhưng thật ra một chút đều không sợ người lạ, cô bé đi đến trước mặt thôn trưởng Phương Kỳ, đáng thương vô cùng hỏi: "Thôn trưởng thúc thúc, có thể cho con lưu lại một hộp khoai tây không, liền lưu một hộp được không....."

Bé còn có thật nhiều kẹo chocolate rong biển bánh quy.....!Chính là luyến tiếc nhất vẫn là khoai tây!
Thôn trưởng thực xin lỗi mà sờ sờ đầu cô bé: "Không được nga Linh Linh bảo bối, mỗi bạn nhỏ đều phải nộp lên đồ ăn vặt."
Lục Linh ủy khuất mà cúi đầu, khuông mặt múp múp khó có được lộ ra biểu tình bi thương.

【 ha ha ha ha biểu tình Lục Linh bảo bảo cũng quá chân thật đi! 】
【 tiểu tham ăn nội tâm OS: Món đồ chơi gì đó đều có thể cho chú, tịch thu đồ ăn vặt chính là muốn mệnh vịt của con! 】
【 Lục Linh thịt đô đô thật đáng yêu, chính là khoai tây chiên ăn nhiều không khỏe mạnh, ăn ít thôi nha 】
Lục Kha Thừa thật bận rộn, dỗ xong con nhà người ta lại đến dỗ em gái nhà mình, bất quá anh biết Lục Linh rất nghe lời.

Anh ôn nhu mà nói: "Linh Linh, tổng cộng có bốn ngày lữ trình hiện tại đều đã qua ban ngày, kỳ thật cũng chỉ còn ba ngày mà thôi, chỉ là ba ngày không ăn đồ ăn vặt, các bạn nhỏ khác cũng như vậy, em ngoan ngoãn, để làm gương cho em gái Đại Lị cùng Miên Miên nha, anh trai đáp ứng lần này về nhà sẽ cùng mẹ thương lượng, về sau sẽ không nghiêm khắc mà quản em ăn vặt như vậy nữa, được không?"
Lục Linh lúc này mới chậm rãi buông lỏng ra bàn tay ôm chặt hộp khoai lát.

Kỳ thật cô bé tuy rằng tham ăn đồ ăn vặt, nhưng trên thực tế rất ít cơ hội có thể ăn, lần này cũng là lúc mẹ không để ý mới trộm cất vào trong vali.

Mẹ thường xuyên nói, bé là diễn viên nhí, từ nhỏ liền phải khống chế dáng người, đặc biệt bé còn có thể chất tròn vo, càng không thể phóng túng chính mình.

con trai Khương Khương 5 tuổi của Quyền vương* Khương Diệu hiển nhiên đối với đồ ăn vặt chấp niệm không lớn, cậu bé thực không sao cả, dễ dàng nộp lên đồ ăn vặt của mình, món đồ chơi cũng không có

giữ lại.

*hình như là vua thể loại boxing thì phải, khum bít dùng từ gì để thay thế cho hay nên mị để vậy luôn he.

Nhìn Lục Linh bộ dáng mất mát, cậu bé Khương Khương chủ động an ủi: "em gái Lục Linh, ba anh nói, nơi này là bờ biển, có đủ loại hải sản, chúng ta mỗi ngày đều có bữa tiệc lớn hải sản để ăn, ba anh yêu thích chính là nấu cơm, hải sản loại gì cũng đều biết làm! Đến lúc đó em mang theo anh trai tới nhà của anh ăn bữa tiệc lớn, đồ ăn vặt nào có ăn ngon như hải sản nha!"
Lục Linh rốt cuộc cũng là diễn viên, não bộ hình ảnh cảm nhận rất lớn, cô bé bị Khương Khương miêu tả bữa tiệc lớn hải sản thèm đến nước miếng đều mau chảy xuống.....!
Cô bé nuốt nuốt nước miếng, mắt to sáng lấp lánh, tức khắc liền mặt mày hớn hở: "Thật vậy chăng? Ba ba anh Khương Khương thật lợi hại!"
Ảnh đế Hoàng Uy Châu có con trai Thao Thao đã 6 tuổi, đứa bé 6 tuổi đối với đồ ăn vặt đã không còn bao nhiêu hứng thú, cũng không có bao lớn phản ứng, hơn nữa có thể là ba ba là người Đông Bắc dạy dỗ, trong vali nhỏ căn bản liền không mang đồ ăn vặt nào.

Nhưng mà Thao Thao trộm dấu iPad, không nghĩ tới lại bị hoả nhãn kim tinh của ba ba thấy được.

Hoàng Uy Châu muốn đem iPad giao cho thôn trưởng, Thao Thao không cao hứng mà vểnh lên miệng, dậm dậm chân: "đến iPad đều không cho chơi, tiết mục này thật không thú vị!"
Hoàng Uy Châu đè thấp thanh âm, nghiêm túc nói: "Không thể hồ nháo, con là anh trai lớn nhất ở đây, quy tắc con đã hiểu đi? Đây là quy tắc của tổ tiết mục, mỗi bạn nhỏ đều phải tuân thủ."
Đến với anh em Tần Mục Dã bên này.....!
Ba tuổi rưỡi Tiểu Miên Miên hiển nhiên không có vật gì luyến tiếc, bé không mang búp bê Tây Dương mà bé gái hay chơi cả thú bông linh tinh cũng không có, chỉ là mang theo một hộp trò chơi ghép hình, đã nộp lên trên, đồ ăn vặt cũng không có giữ lại.

Miên Miên luôn luôn thực tuân thủ quy củ, hơn nữa bé cũng nghe được lời nói của Khương Khương, nguyên lai có hải sản ăn! Kia đồ ăn vặt liền càng không có gì ghê gớm.

Thôn trưởng đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều trước khi thu đồ vật, hắn biết bảo bối nhỏ nhất là Tần Miên Miên ba tuổi rưỡi cùng Tiểu Đại Lị 4 tuổi, thời điểm Tiểu Đại Lị gào khóc, hắn cho rằng bảo bảo ba tuổi rưỡi sẽ càng khó đối phó.

Dù sao cũng là trẻ nhỏ, lại là bé gái, khẳng định từ nhỏ đã được che chở, nuông chiều từ bé lớn lên.

Chính là không nghĩ tới Miên Miên lại ngoan lại tĩnh, cùng con trai quyền vương Khương Khương là hai đứa bé không phải bởi vì thu đồ ăn vặt cùng đồ chơi mà gào khóc.

Thôn trưởng Phương Kỳ nhìn bé trắng trẻo mềm mại mà ngồi ở trên vali, bị manh đến tâm đều mềm nhũn, nhịn không được tán dương bé: "Miên Miên thật ngoan a, mới ba tuổi rưỡi liền hiểu chuyện như vậy, giỏi quá!"
Năm cái bảo bảo đều lục tục thu thập, nhân viên công tác vốn tưởng rằng có thể tiến vào cái phân đoạn tiếp theo.

Nhưng mà anh em Tần gia bên này cùng đạo diễn quay phim lại có điểm động tĩnh, đưa tới những người khác chú ý.

Chỉ thấy Tần Mục Dã biểu tình nghiêm túc mà đứng ở tại chỗ, đôi tay dấu ở phía sau, nhấp miệng hồi lâu đều không rên một tiếng.

Đạo diễn quay phim thực mau liền rõ ràng biểu tình Tần Mục Dã ngưng trọng như thế căn nguyên.....!
Chỉ thấy màn ảnh chuyển tới phía sau anh, quay được đôi tay ở phía sau.

Nguyên lai trong tay anh cầm một cái đồ vật màu xám bẹp bẹp, nhìn kỹ liền biết tuyệt đối là iPad!
Các khách mời còn chưa lưu ý đến biến hóa chỗ này.

Nhưng thôn trưởng đã phát hiện, thôn trưởng bước nhanh đi tới, dò hỏi: "Làm sao vậy, Mục Dã có vấn đề gì sao?"
Tần Mục Dã biểu tình rụt rè, tận khả năng đem nội tâm các loại gợn sóng phập phồng cảm xúc đều che giấu xuống, bày ra một nụ cười giả dối: "Không, không có gì."
Thôn trưởng khó hiểu mà có ý đồ vòng đến phía sau anh, Tần Mục Dã lại theo phương hướng xoay một vòng, trước sau cùng thôn trưởng bảo trì mặt đối mặt, không nghĩ bại lộ đồ vật phía sau mình.

động tác nhỏ của anh hai sao có thể thoát được đôi mắt của tiểu thần tiên Miên Miên.

Bé thực mau phát hiện bí mật của anh hai, có chút bất đắc dĩ mà mở miệng khuyên giải an ủi anh: "anh hai, nghe lời một chút đi mà, sản phẩm điện tử cùng đồ chơi đồ ăn vặt giống nhau, đều phải nộp lên."
Tần Mục Dã: "....." Nếu không phải anh hiện tại tay không có tiện, nhất định phải hung hăng lấp kín cái miệng nhỏ của nhóc con.

Nhóc con không biết điều phải không! Anh trai nhà mình đều bán! Tức giận!
Thôn trưởng Phương Kỳ lúc này mới minh bạch chuyện như thế nào, hắn nghẹn cười nghẹn đến mức bụng đều mau rút gân, biểu tình quản lý gần như mất khống chế.

Thực xin lỗi ta là một người chủ trì ưu tú, chịu qua huấn luyện cực chuyên nghiệp, chuyện không nên cười đều sẽ không cười, trừ phi thật sự quá con mẹ nó buồn cười ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Thôn trưởng châm chước mở miệng: "Mục Dã nha, cậu có phải hay không lo lắng di động nộp lên lỡ có công việc khẩn cấp liền liên hệ không được? nghệ sĩ như cậu phi thường chuyên nghiệp, ta hoàn

toàn lý giải được! Bất quá đó là quy tắc, các bạn nhỏ đều tuân thủ, là người lớn chúng ta không thể trái lời, hơn nữa nếu có tình huống đặc thù, chúng ta có nhân viên công tác thay cậu liên hệ."
Tần Mục Dã cười không nổi, cũng không biết nói gì.

Công việc cái gì đều là không sao cả, điện thoại WeChat bỏ lỡ đều không quan trọng.

Trọng điểm là thực đơn của anh a!!!!
Anh tốn phí cao mới mua được thực đơn điện tử! Văn hay tranh đẹp!! Còn có cơm Tây cơm Pháp cơm Italy đồ ăn cũng không thiếu! Anh làm đủ công tác để thể hiện trước mặt em gái, hơn nữa thông qua phát sóng trực tiếp nhanh chóng vả mặt những fans nghi ngờ năng lực sinh tồn của anh!!!!
Tần Mục Dã thật sự muốn khóc.

Em gái ruột nâng lên cằm nhỏ, bất đắc dĩ mà nhìn anh: "anh hai, phải nghe lời nha, thôn trưởng không phải người xấu, sẽ không cướp đi iPad máy tính của anh, chờ lữ hành kết thúc liền sẽ trả lại! Bốn ngày kỳ thật đã qua đi ban ngày, liền dư lại ba ngày thôi....."
Các người lớn đều bị tình huống anh em Tần gia bên này hấp dẫn lực chú ý, nhìn Tiểu Miên Miên nãi thanh nãi khí học lời nói vừa rồi của Lục Kha Thừa khuyên dỗ Lục Linh, cơ hồ còn nguyên mà thuật lại dùng để khuyên dỗ Tần Mục Dã.

Bọn họ một đám biểu tình cũng đều mất khống chế.

Người đối đầu Tần Mục Dã là Lục Kha Thừa đều nhịn không được cười.

Tần Mục Dã thật sự ủy khuất, anh ủy khuất cực kỳ.

Anh không phải chỉ download thực đơn, mà là thật sự còn chưa xem qua, nếu nộp lên iPad, anh không có khả năng làm được.....!
Tần Mục Dã đem thôn trưởng kéo đến bên cạnh, thử tránh đi màn ảnh cùng thương lượng: "Thôn trưởng a, thật không phải tôi muốn

phá hư quy tắc, công việc đều là thứ yếu, trọng điểm là thực đơn trân quý đều ở trong Ipad nha, bốn ngày không lên mạng đối với tôi đều không có vấn đề, có thể hay không để tôi xem lại thực đơn một chút....."
Thôn trưởng đại khái là nằm mơ đều không thể tưởng được ngày thường Tần đỉnh lưu nổi tiếng tính tình không tốt dễ bạo giờ phút này lại chân tình thật cảm mà đứng ở chỗ này năn nỉ hắn.

Cùng vừa rồi bạn nhỏ Lục Linh luyến tiếc khoai tây không có sai biệt!
Thôn trưởng cố nén ý cười, đang muốn mở miệng đáp lại.

Chỉ thấy Tiểu Miên Miên thấy Tần Mục Dã thả lỏng cảnh giác, nhìn đến iPad trên tay anh thả lỏng một chút, lập tức liền đoạt được iPad chạy đi giao cho nhân viên công tác.

Tần Mục Dã sững sờ tại chỗ, nhìn nhìn đôi tay chính mình rỗng tuếch: "....."):)
Miên Miên làm lơ ánh mắt oán niệm của anh trai, kiêu ngạo mà đối với thôn trưởng nói: "Thôn trưởng thúc thúc, chú lấy đi! Chúng ta tiếp theo chơi cái gì nha?"
Làn đạn cười ầm lên spam quá điên cuồng, đã mau đem phòng phát sóng trực tiếp bạo lên.

【 ha ha ha ha ha ha tui bị Tần Mục Dã làm cho cười chết, làm sao bây giờ tui vẫn luôn đối với Tần Mục Dã thực vô cảm a vì cái gì xem bộ dáng hắn khờ khạo xui xẻo thế nhưng cảm thấy hắn có điểm đáng yêu? Xong rồi tui muốn lọt hố ha ha ha ha 】
【 Tần đỉnh lưu thật thảm! Liền như vậy bị em gái bán! Miên Miên tiểu bảo bối thật là tàn khốc tuyệt tình a, thật sự tui chỉ muốn nói —— làm đẹp lắm! 】
【 ta trực tiếp cười đến tắt thở!!! biểu tình Tần Mục Dã cùng với Đại Lị vừa rồi luyến tiếc tiểu hùng cơ hồ giống nhau đi.

】
【lầu trên ta có thể chứng minh, ta đã đem Đại Lị cùng Tần Mục Dã

chụp lại đặt chung một chỗ, không thể nói không chút nào tương quan, chỉ có thể nói là một khuôn giống nhau! 】
【 Miên Miên buông tay: fw ca ca quả nhiên liền xảy ra chuyện, thật đúng là không chút nào ngoài ý muốn đâu.

】
【 Tần Mục Dã: Ta đạp thực đơn đầu bếp năm sao của tôi cũng bị tịch thu trực tiếp xuất ngũ! 】
【 ha ha ha ha đầu bếp Tần Mục Dã tuyệt sát cánh cùng anh hùng iPad thế nhưng bị đồng đội bán! Lập tức xuất ngũ hhhh】
***
Lúc này, đang ở Tần thị trong văn phòng tổng tài Tần Hoài Dữ cũng dừng công việc trong tay, bị sự khôi hài của em gái cùng em trai làm cho bật cười.

Lê Tương thì ở trong nhà mở TV internet, liền tìm xem tiết mục của hai anh em, cách một màn hình nhìn đến mà luyến tiếc.

Mấy ngày nay, thời điểm Miên Miên ở nhà, bà luôn bận việc chiếu cố Miên Miên, rất ít có thể an tĩnh lại.

Giờ phút này trong nhà chỉ còn lại có một người là bà, Lê Tương cách TV, đột nhiên có một loại đặt mình vào cảnh trong mơ.

Bà đã từng thống khổ như vậy, mất đi đồ vật trân quý nhất, đứa bé ngoài ý muốn rời đi, là cha mẹ vĩnh viễn không có khả năng đi ra khỏi nỗi đau xót.

Mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu, đều không thể khép lại.

Chỉ cần bà còn sống, chỉ cần đại não của bà còn có ý thức, chỉ cần nhớ tới, tim liền đau, hô hấp đều kịch liệt đau.

Chính là bà nằm mơ đều không thể tưởng tượng được, Miên Miên thế nhưng còn có thể trở về.

Hơn nữa bé con còn nho nhỏ khỏe mạnh xinh đẹp như vậy, hoạt bát đáng yêu, còn ngoan ngoãn ấm áp, bà cùng với mấy đứa con trai đều dần dần tìm về cảm giác hạnh phúc.

Lê Tương không biết nên cảm kích ai, chỉ có thể yên lặng cảm kích trời xanh.

Nếu hạnh phúc có thể duy trì mãi, bà nguyện ý cả đời làm việc thiện, cũng nguyện ý chính mình chịu khổ, nếu Tần gia còn có cực khổ, để cho một mình bà chịu đi, nếu con cái có thể khỏe mạnh sống đến già, bà có chết đi cũng mỉm cười chấp nhận.

.....!
Lê Tương cũng không biết là, em gái thân sinh của bà Lê Huyên, đang định cư ở Y quốc, mấy ngày nay lại trộm bay trở về.

Giờ khắc này, Lê Huyên dựa vào đầu giường phòng ngủ chính mình, trong tay cầm di động, tập trung tinh thần mà nhìn phát sóng trực tiếp.

Màn ảnh chiếu cảnh Tần mục Dã.

Mà bên cạnh là một đứa bé, phấn điêu ngọc trác, trắng nõn sạch sẽ, cùng Tần Miên Miên nửa năm trước đã chết, giống nhau như đúc.

Lê Huyên càng xem lưng càng lạnh.

Bà ta ở Y quốc cách xa, thời điểm xem internet nhìn Lê Tương công khai thân phận con gái, lại nhìn đến tuyên truyền của chương trình, bà ta phi thường ngạc nhiên, nhưng theo bản nặng nghĩ Tần gia tìm một thế thân.

Tần Miên Miên đã chết, đã hoả táng.

đứa bé kia.....!Nhất định chỉ là dung mạo tương tự mà thôi.

Tần gia là Yến Kinh nhà giàu số một, lấy tài lực bọn họ, khăng khăng muốn tìm kiếm một đứa bé tương tự, ở cả nước hơn 1 tỷ người trong phạm vi liều mạng tìm kiếm, cũng không phải không có khả năng.

Tần Hoài Dữ lại là đứa con có hiếu, nhìn Lê Tương từ từ uể oải, không phải không thể làm ra loại sự tình này.

Nhưng Lê Huyên vẫn cảm thấy phi thường khiếp sợ, bà ta thậm chí bay trở về Yến Kinh, chuẩn bị tìm đúng cơ hội đi Tần gia tìm tòi đến tột cùng là gì.

Nhưng xem chương trình nhìn thấy Tần Miên Miên hoạt bát linh động vô cùng chân thật.....!
Đứa nhỏ có hành vi cùng Tần Miên Miên giống nhau như đúc!
Nội tâm bà ta nổi lên sự đáng sợ.

Nhịn không được gọi điện cho chồng mình.

Y quốc bên kia là đêm khuya, Chu Gia Minh thanh âm mang theo buồn ngủ: "Làm sao vậy, vợ?"
thanh âm Lê Huyên đều đang run rẩy: "Gia Minh.....!anh nhìn xem chương trình kia! anh nhanh lên đi xem!"
Chu Gia Minh có điểm ngốc: "Cái gì? Cái gì chương trình?"
"Gia Minh.....!Tần Miên Miên trở lại rồi, đứa nhỏ đó sao có thể trở về được cơ chứ?"
***
Sau khi giao nộp đồ, hạng mục đầu tiên trước khi bữa tối đến là bắt cá.

Các vị gia trưởng yêu cầu mặc vào trang bị bắt cá, xuống nước bắt cá, ai bắt được cá càng nhiều, ai bắt nhiều nhất được ưu tiên chọn phòng ở.

Tần Mục Dã vừa mới bị tuyên bố là đầu bếp xuất ngũ, tâm thái vẫn

bình thường, anh tận lực điều chỉnh, linh hoạt nghĩ biện pháp giải quyết.

Vì thế anh lấy lại sĩ khí, chuẩn bị hướng em gái bộc lộ tài năng.

Anh thay trang bị bắt cá, trước khi xuống nước, anh ngồi xổm xuống nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ Miên Miên: "Ngoan nha, đứng ở bờ biển hô anh trai cố lên, xem anh trai biểu diễn, tốt nhất đôi mắt đều không cần chớp, anh trai sẽ cho em thấy thế nào là bật thầy bắt cá!" Bé con nhấp miệng, lộ ra biểu tình cười như không cười.

Phảng phất như một bạn nhỏ thành thục ổn trọng nhìn một người lớn khờ khạo không hiểu chuyện, mặt vô biểu tình không thể nề hà mà nói: ok, fine~
Tuy rằng biểu tình em gái thập phần châm chọc, nhưng Tần Mục Dã vẫn cảm thấy nhóc con nhà anh thiên hạ đệ nhất đáng yêu, trước khi xuống nước ở trên mặt bé hôn một cái.

Làn đạn tạc nứt.

【 Miên Miên bảo bối quá đáng yêu ha ha ha ha ta cười đến đầy đất lăn lộn 】
【thời điểm xem đoạn tuyên truyền ta còn tưởng rằng em gái Tần Mục Dã là một nhóc con mềm mại làm nũng, thích ở trong lòng ngực anh trai mè nheo, không nghĩ tới là một nhóc con lém lỉnh phun tào, Tần Mục Dã bị phun tào thật thảm a, tuy rằng anh thật sự thực khờ.

】
【 nhóc con thật đáng yêu, thanh âm cũng nãi hô hô, thời điểm bắt chẹt anh trai không chút lưu tình, này không phải anh trai, đây là em trai nha hhh】
【 không trách nhóc con không cho anh trai mặt mũi, chủ yếu là khí chất Tần Mục Dã này, thật sự, không còn gì để nói =))】
【 các ngươi đoán Tần Mục Dã có thể bắt được bao nhiêu cá? 】
Thi đấu bắt đầu, Tần Mục Dã mới đầu trạng thái không tồi, anh tuổi

trẻ mạnh mẽ, vận khí cũng không tồi, lập tức bắt được 2 con, liền đứng thứ nhất.

Nhưng mà ngay sau đó, dòng nước trở nên càng chảy xiết, cá giống như càng linh hoạt hiếu động..

Ảnh đế Hoàng Uy Châu rốt cuộc gừng càng già càng cay, kinh nghiệm là phong phú nhất, thực mau liền vớt mấy con cá lớn.

Người mẫu quốc tế Uông Phỉ cùng quyền vương Khương Diệu biểu hiện không phân cao thấp.

Tần Mục Dã dần dần không có ưu thế, có điểm sốt ruột.

Bất quá anh âm thầm quan sát biểu hiện của người đối đầu, chỉ thấy biểu tình Lục Kha Thừa có điểm quẫn bách, rõ ràng không có bất luận kinh nghiệm bắt cá cái gì, căn bản không bắt được cá, thời gian trò chơi quá nửa còn không thu hoạch được gì.

Tần Mục Dã có điểm vui sướng khi người gặp họa, nhưng vui sướng cũng không có được vài giây.

Anh đột nhiên cảm giác lòng bàn chân một trận lạnh lẽo, sau đó chân cũng bắt đầu lạnh cả người.....!
Thảo, lậu!
Anh bắt cá đến chìm xuống nước sao!!!!
Hoàng Uy Châu biểu hiện phi thường vững vàng, vẫn luôn không nhanh không chậm mà vớt được.

Uông Phỉ cùng Khương Diệu cũng không sai biệt lắm.

Nhưng thật ra hơn nửa thời gian không có biện pháp Lục Kha Thừa giống như đột nhiên ở trong vô số lần thất bại tìm được bí quyết.

Anh bắt đầu thay đổi phương pháp, động tác lại mau đột nhiên vớt được mẻ cá lớn.

Lục Linh thực sùng bái anh trai nhà mình, tuy rằng trước đó anh trai không bắt được cá, nhưng cô bé vẫn luôn kiên trì đứng ở bờ biển cổ vũ anh trai.

Nhìn đến anh trai cuối cùng cũng có tiến triển, cô bé kiềm chế không được hưng phấn, một bên nhảy một bên kêu: "anh trai! Cố lên! Anh trai! Cố lên! Anh trai! Là nhất!"
Tần Mục Dã đầu óc có điểm rối loạn, hắn nhịn không được cùng nhân viên công tác oán giận một câu: "Các ngươi là cố ý đi? Vì cái gì bắt ta bắt cá còn bị lậu nước?"
Miên Miên không biết từ khi nào bị Lục Kha Thừa ca ca hấp dẫn lực chú ý, bé nhìn Lục Kha Thừa vượt lên trước, không chút hoang mang không cam lòng tuột lại phía sau, một cái tiếp một cái mà vớt, tất cả đều là cá lớn.

Lục Linh nhìn chị em tốt, cười hì hì hỏi: "Miên Miên, em cảm thấy ca ca chị lợi hại sao?"
Miên Miên nặng nề mà gật đầu: "Siêu lợi hại!"
Sau đó, mặc quần cao su lậu nước Tần Mục Dã đứng ở trong nước, nhìn em gái nhà mình bị tẩy não hoàn toàn.

Cùng Lục Linh đứng chung một chỗ cùng kêu lên hò hét: "Ca ca! Cố lên! Ca ca! Cố lên! Ca ca! anh là nhất!!!!"
Tần Mục Dã trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Rốt cuộc ai là ca ca của em nói đi!!!!.

Chương 22: 22: Chương 20

Tần Mục Dã xuất đạo mới ba năm, Weibo fans đã hơn 6000 vạn Hoàn toàn xứng đáng là đỉnh cấp lưu lượng.

Đương nhiên, fans cũng hoàn toàn không phải toàn bộ đều là tử trung.

Ba năm qua, nhóm nhạc anh xuất đạo đã giải tán, anh đối với truyền thông tuyên bố sẽ không theo con đường idol nhóm nhạc nam nữa, mà anh muốn vào giới nghệ sĩ diễn viên, cũng đã trải qua đủ loại lên xuống phập phồng.

Số Fans đếm lại, thoát fans cũng không ít, trên cơ bản mỗi ngày đều có đủ loại fans lấy đủ loại kiểu dáng kỳ kỳ quái quái lý do chạy đến phía dưới Weibo anh tuyên bố thoát fans, thậm chí công bố trèo tường*.

*từ bỏ idol cũ, đu idol khác.

Lấy tính cách Tần Mục Dã, anh đối với loại bình luận này đều xem qua sẽ không để ý, anh là chính mình, fans đi hay ở đều tùy họ, vui vẻ lẫn nhau, anh trước nay không cảm thấy có cái gì là tiếc nuối.

Cho dù là công khai trèo tường đến bên người đối đầu.....!Cũng không phải là không có.

Nhưng trước mắt, anh lậu nước bắt cá, nhìn nhóc con nhà mình ở trên bờ vì người đối đầu mà đánh call*, thật sự tức muốn hộc máu!
*ủng hộ
cmt cười đến cười sặc sụa ——
【 cáp cáp cáp cáp cáp cáp cáp hôm nay đầu đề hot search! Bạo! em gái Đỉnh lưu thế nhưng công khai trèo tường qua bên người đối đầu! 】
【Mau tới viết một quyển 《 em gái của đỉnh lưu cùng người đối đầu HE 》! Ta chờ xem!!! 】
【 quá thảm quá thảm, ca ca nhà ta thật thảm, ra sức bắt cá, em gái lại chuyển đầu sang bên người đối diện, ca ca thảm như vậy vì cái gì tui lại muốn cười a ha ha ha ha ha ha ha ha thực xin lỗi ca ca tui vẫn yêu anh nhaaaa.

】
【 Tần Mục Dã thật thảm nga là bị tổ tiết mục chỉnh sao? Vì sao chỉ có quần cao su của hắn là bị vào nước? 】
【 ha ha ha ha ta đoán là trò chơi vừa mới bắt đầu động tác của hắn quá mức kịch liệt đem trang bị làm cho nứt ra haha 】
【 Thừa tổng của tui quá trâu, liền tới bảo bảo ba tuổi rưỡi đều quỳ gối dưới tài nghệ bắt cá của anh! 2333 tui tuyên bố Tiểu Miên Miên cùng Thừa tổng khóa cứng! 】
.....!
Tính giờ kết thúc, kết quả cuối cùng của cuộc thi từ thôn trưởng Phương Kỳ công bố.

Đứng đầu bảng vững vàng là Hoàng ảnh đế, đứng thứ 2 là người sau vượt lên trước Lục Kha Thừa, đứng thứ 3 là người mẫu quốc tế Uông Phỉ thắng hiểm quyền vương Khương Diệu.

đứng cuối cùng lúc sau bị lậu nước làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc phát huy Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã vóc dáng 1 mét 87, kéo hai cái đùi nặng trĩu đi lên tới.

Mặt anh đen thui, hiển nhiên là thập phần không vui.

nhân viên công tác tuy rằng là lần đầu tiên tiếp xúc với Tần Mục Dã, nhưng đối với tính tình dễ bạo của anh một chút cũng không dễ làm việc chung đã có nghe qua.

Giờ phút này một đám vây quanh ở bên cạnh, đều có biểu tình khiếp đảm, ai cũng không dám lên trước mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Thi đạo ho nhẹ một tiếng, có điểm xấu hổ mà giải thích: "Này thật không phải tổ tiết mục đặc biệt an bài.....!Ngoài ý muốn, thật sự chỉ là ngoài ý muốn."
Nhóm nhân viên công tác sôi nổi hát đệm: "Đúng vậy đúng vậy, Dã ca ngài ngàn vạn đừng nghĩ oan, chúng ta không phải cái loại tổ tiết mục không đứng đắn, thầy đạo cụ của chúng tôi là thập phần chuyên nghiệp....."
"Dã ca xin ngài bớt giận, uống miếng nước nghỉ ngơi một chút đi."
Tần Mục Dã môi mỏng hơi nhấp, sau một lúc lâu đều không nói một lời, anh đen mặt đem đồ bắt cá cởi ra, thuận tay đem ống quần xoắn lại, một lượng nước lớn chảy xuống mặt đất, cảnh tượng này phi thường khôi hài.

Nhóm nhân viên công tác đều nghẹn cười, đạo diễn quay phim cho Tần Mục Dã càng nghẹn đến mức phổi đều muốn oanh tạc.

Trời đất chứng giám, thật sự không phải cố ý an bài nha.

Thật sự là nhân phẩm Tần đỉnh lưu quá mức "Trác tuyệt", tự mang bug khôi hài hiệu quả vô địch.

Tần Mục Dã bắt ống quần nhìn cẩn thận xem xét liếc mắt một cái, thấy được một chỗ bị rách, nhìn dáng vẻ như là vừa mới cắt qua, lúc này anh mới tin sự giải thích của tổ tiết mục, phỏng chừng thật là do anh không biết dẫm đến nơi nào có đá vụn linh tinh đem ống quần cắt rách.....!
Em gái Công khai "Bò tường" cuối cùng đã đi tới, Miên Miên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, vừa nhìn qua là biết vừa nhảy nhót đến

quá kích động, làn da vô cùng mịn màng nổi lên một tầng hơi mỏng sương mù.

Bé con cười tủm tỉm mà nhìn Tần Mục Dã, nãi thanh nãi khí mà cổ vũ anh: "Tuy rằng thứ tự không phải tốt nhất, nhưng anh hai cuối cùng cũng bắt được mấy con cá nha, anh hai anh không cần nhụt chí, tiếp tục cố lên nga!"
khuôn mặt tuấn tú Tần Mục Dã càng đen, ánh mắt anh oán niệm mà nhìn em gái của mình công khai bò tường sau còn cho anh một phát, không thể nhịn được nữa mà oán giận nói: "Không phải nói tốt sẽ hướng anh hai cổ vũ sao? Em căn bản không để anh vào bụng, liền chỉ biết cùng Lục Linh chơi, anh trai em bị lậu nước vạn nhất chết đuối em cũng không biết!"
bé con hai tay che miệng cười khanh khách ra tiếng: "anh hai không nghĩ anh sẽ bán thảm nha."
Tần Mục Dã:?????
Anh còn cần bán sao, anh là thật sự cực kỳ bi thảm đi.

"Nơi này lại không phải thật sự là biển rộng, chỉ là chơi trò chơi ở ao nhỏ mà thôi, hồ nước cạn như vậy, lậu nước cũng sẽ không ngập đến người anh, hơn nữa anh hai bơi lội không phải rất lợi hại sao, mới không cần Miên Miên lo lắng đâu."
Tần Mục Dã hồi nghi mà nhìn nhóc con: "em như thế nào biết anh sẽ bơi lội?"
Miên Miên ngạo kiều mà nâng nâng cằm nhỏ: "anh năm nhất sơ trung* tham gia cuộc thi bơi thiếu niên Yến Kinh được huân chương giải nhất mẹ còn treo ở thư phòng nha."
*cấp 2
Tần Mục Dã sửng sốt một chút, theo bản năng nhíu mày: "Cái gì? Cái gì huân chương?"
Bé con từng câu từng chữ nghiêm túc mà nói: "Chính là trong thư phòng mẹ có treo huân chương nha, anh hai anh không biết trong thư phòng của mẹ có rất nhiều giấy khen huân chương sao?"
Tần Mục Dã đầu óc ong ong, thật sự ngơ ngẩn.

Thẳng thắn mà nói, quan hệ mẹ con của anh với Lê Tương, khẳng định so kém hơn anh cả, anh cả làm người cẩn thận, hơn nữa từ nhỏ chính là người chu toàn, anh cả luôn tự nhiên mà chiếu cố già trẻ trong nhà, rất nhiều thời điểm thậm chí trưởng thành sớm giống một ông chú trung niên.

Anh thì không chu toàn như vậy, 17 tuổi liền tự mình chạy tới Nịnh Mông Giải Trí ký hợp đồng làm thực tập sinh, ngay sau đó tuyển tú xuất đạo, ba ba Tần Sùng Lễ mãnh liệt phản đối, Lê Tương tuy rằng ngoài miệng không có biểu đạt trắng ra như vậy, nhưng Tần Mục Dã biết mẹ cũng không tán đồng.

Cứ như vậy, từ nhỏ anh liền tương đối bất hảo tùy hứng, cùng cha mẹ quan hệ càng xa cách, cảm thấy chính mình sớm nên độc lập ra ngoài cũng tốt, tự do tự tại không ai trói buộc.

Sau lại một đường nổi tiếng, thời điểm là ca sĩ idol các loại giải thưởng âm nhạc cầm đến mỏi tay, sau lại đóng phim cũng có chút thành tựu, đủ loại cúp huy chương anh chưa từng có để ở trong lòng, giống như vẫn luôn là tùy tiện ném ở công ty.

Anh chưa bao giờ thu thập đồ vật của chính mình, đều là Uông Xuyên sắp xếp, sau lại cũng chưa bao giờ quan tâm những cái cúp đó sẽ chạy đến đâu.

Nghe em gái vừa nói, anh mới biết được mẹ thế nhưng giữ một ít.....!Đặt ở trong thư phòng?
nhà cũ Tần gia diện tích rất lớn, mỗi người đều có thư phòng độc lập, thư phòng Lê Tương thông thường bà sử dụng dùng để xem kịch bản nhập diễn, bản thân Tần Mục Dã cũng diễn kịch, anh đối với công việc diễn viên không có chút nào tò mò, cho nên giống như.....!Chưa từng bước vào thư phòng Lê Tương?
Trăm triệu không nghĩ tới thời điểm tham gia chương trình thực tế, từ trong miệng Miên Miên ba tuổi rưỡi đột nhiên nghe được một tin tức ngoài ý muốn như vậy.

Tần Mục Dã vẫn có điểm khó có thể tin: "em có phải hay không nhìn lầm? anh nào có cái huy chương gì, hẳn là của anh cả đi."
Rốt cuộc anh cả ưu tú từ nhỏ chính là niềm kiêu ngạo của ba mẹ, mà anh.....!Càng như là một cái bug.

Bé con không có bất luận chần chờ nào liền lắc đầu liên tục: "Mới không phải đâu, đồ vật anh cả đều là do chính anh ấy bảo quản, sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề, mới không có đặt ở nơi đó của mẹ."
Tần Mục Dã: "....."::))
Tần Mục Dã giật mình trong giây lát, mặt khác các gia đình còn lại đang vui vui vẻ vẻ mà vớt cá.

Mọi người còn chưa lưu ý tình huống bên này của Tần Mục Dã, chỉ biết quần anh bị rách nước vô ướt —— rất nhiều!
Nhưng am hiểu bắt giữ chi tiết nhỏ nhất đạo diễn Thi Định Thành đã bắt được khoảnh khắc đây rồi.

Hai anh em mới vừa rồi thanh âm nói chuyện không cao cũng không thấp, vừa vặn có thể bị Thi Định Thành một chữ cũng không bỏ soát.

Đối với tiết mục phải có nhiều điểm thăng hoa cảm xúc Thi đạo tức khắc cảm thấy đây là một đề tài đáng được tìm tòi nghiên.

Tiết mục này tính thu sáu kỳ, nếu có cơ hội, có lẽ có thể mời tam kim ảnh hậu Lê Tương có thể tham gia lộ mặt.

.....!
Trận đầu trò chơi thi đấu đã kết thúc, Tần Mục Dã đếm ngược từ dưới lên, chỉ có thể đợi người khác chọn phòng hết thì mới tới lượt anh.

Đứng đầu bảng Hoàng ảnh đế cùng con trai Thao Thao không ngoài dự kiến mà lựa chọn "Biệt thự cao cấp", nghe nói là người giàu ở duy nhất trong toàn bộ thôn.

Từ vẻ ngoài liền thấy ánh vàng rực rỡ kim bích huy hoàng, bên trong cũng rất lớn, rất có phong cách thần thái hoàng cung.

Đứng thứ 2 là Lục Kha Thừa, em gái Tiểu Lục Linh lựa chọn một phòng có cửa sổ sát đất nhìn thấy toàn cảnh, tuy rằng diện tích không lớn, nhưng có hai tầng, kết cấu giống như một căn hộ nhỏ.

Thứ 3 chính là lấy 0.1kg ưu thế rất nhỏ thắng hiểm người mẫu ba ba Uông Phỉ.

Dư lại 3 căn hộ, các khách mời đều nhìn ra được chỉnh thể điều kiện tốt nhất là nhà dân ở bình thường, Uông Phỉ xem, nhà dân chỉ đứng sau lựa chọn là biệt thự cao cấp.

Nhưng phía trước hai vị ba ba đều là để đứa nhỏ nhà mình đi chọn, Uông Phỉ cũng không xác định được ý muốn của con gái Tiểu Đại Lị, chỉ có thể tùy ý Tiểu Đại Lị đi chọn ảnh chụp.

Tóc vàng mắt xanh Tiểu Đại Lị đi đến trước mặt thôn trưởng, cẩn thận xem 3 bức ảnh, sau đó lựa chọn một phòng ở như hình cái nấm màu hồng nhạt, vui mừng mà chạy về phía ba ba.

"Ba ba, con chọn phòng nấm nhỏ xinh đẹp nha?"
Uông Phỉ: "......!Xinh đẹp, nhưng mà bảo bối, con xác định thật sự muốn chọn cái này sao? Ba ba cảm thấy phòng có bàn ăn và sô pha cũng xin đẹp nha."
Uông Phỉ nội tâm phi thường rối loạn ~
Phòng nấm nhỏ tuy rằng không có thua phòng nào, thoạt nhìn ấm áp đáng yêu, xác thật là bộ dáng cô gái nhỏ thích, nhưng vấn đề mấu chốt là......!trên bản vẽ ghi rõ độ cao nóc nhà, 1 điểm 85 thước*, nói cách khác, thân cao chuẩn 1m9 anh muốn đi vào phải gom lưng mới vô được.....!

*giữ nguyên nha.

bản raw là vậy mình khum hiểu chỉ có một điểm nhỏ 85 thước hay là

đơn vị 1 điểm 85 thước:((.

cứ cho là nó thấy đi nhaaaaa:v
Tiểu Đại Lị hiển nhiên không thể lĩnh ngộ được ánh mắt hàm chứa ám chỉ của ba ba.

Cô bé tay nhỏ nhéo nhéo tấm ảnh, tiểu nãi âm kiên định mà nói: "Đại Lị xác định! Phòng nấm nhỏ màu hồng nhạt là xinh đẹp nhất, cái kia phòng ở chẳng đẹp chút nào, cùng phòng khách sạn không có gì khác nhau cả."
Uông Phỉ nhất thời không biết nên giải thích lý do như thế nào với con gái 4 tuổi của mình.

Một bên bị hắn thắng hiểm quyền vương Khương Diệu nhịn không được mở miệng chen vào: "Tiểu Đại Lị, đừng nghe ba ba cháu, thúc thúc cũng cảm thấy phòng nấm nhỏ là đẹp nhất, cháu là tiểu công chúa, đương nhiên phải ở phòng màu hồng nha."
Uông Phỉ khóc không ra nước mắt: "Huynh đệ, anh như vậy thật không quá phúc hậu đi."
Khương Diệu cười đến có điểm gian tà: "Ha ha ha ha nơi nào nơi nào, quá khen, tôi không phải so với cậu hiểu tâm tư cô gái nhỏ hơn sao."
Cuối cùng Tiểu Đại Lị vẫn là chọn phòng nấm nhỏ.

Uông Phỉ đem con gái bế lên, xoa xoa mặt bé, thở dài: "Bảo bối, con thật là cao thủ hố cha mà."
Quyền vương Khương Diệu cùng con trai Khương Khương thuận thế chọn phòng chim sẻ là phòng người trong thôn ở.

Khương Diệu vỗ vỗ cái ót con trai: "con trai Ngoan, cha con tuy rằng có điểm lùn, nhưng cũng có chỗ lợi phải không?"
cmt một mảnh cười ầm lên ——
【 ha ha ha ha ha ha ha nhóm nhóc con thật đáng yêu mà, Tiểu Đại Lị làm đẹp lắm! 】
【 uông đại bốn ngày ở tại trong căn nhà nhỏ này sợ là muốn lưng còng nha.

】
【 thật thảm muốn đi đường phải ngồi xổm xuống mới có thể tránh cho trán không chạm được ha ha ha ha.

】
【 trăm triệu không nghĩ tới thấp một chút cũng có điểm tốt.

】
【hhhhh quyền vương quá độc ác quá xấu cơ mà tui thích! 】
【thật sự trước kia không cảm thấy quyền vương lùn a, cơ mà lúc này đứng cùng dàn nam thần chân dài mới thấy đối lập nha.

Vừa mới tra xét anh ấy chỉ cao 1m72, vận động viên quyền anh thật đúng là chỉ chọn người cứng rắn thui, vóc dáng quá cao chắc sẽ ảnh hưởng thể trọng, thế giới cấp quyền vương không dễ dàng! 】
【 quyền vương Khương Diệu hướng con trai 5 tuổi khoe khoang tuy chơi thua nhưng thắng chọn phòng nha.

】
Cuối cùng một người không được lựa chọn, chỉ còn lại có một phòng "phòng Đầu gỗ".

phòng Đầu gỗ điều kiện đơn sơ là khuyết điểm thứ nhất, còn có khuyết điểm lớn hơn nữa là.....!phòng Đầu gỗ ở trung tâm thôn siêu cấp nho nhỏ trên đảo, tòa mini trên đảo trừ bỏ mỗi phòng đầu gỗ không còn căn nhà nào khác, hơn nữa bốn phía đều là nước, yêu cầu cưỡi ca nô mới có thể đi qua.

Thôn trưởng Phương Kỳ kỳ thật vẫn luôn âm thầm nghẹn cười.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới luôn luôn không tham gia chương trình thực tế Tần Mục Dã lại giàu tính giải trí như vậy, hắn tuy rằng không có xem hiệu quả phát sóng trực tiếp, nhưng đã có thể suy đoán tới rồi.

Thôn trưởng xác thật có điểm đồng tình rõ ràng thực nỗ lực bắt cá lại bởi vì nước vào ngoài ý muốn mà phải đứng cuối cùng Tần Mục Dã.

Hắn cổ vũ bạn nhỏ, an ủi nói: "Lần đầu tiên thi đấu, các vị ba ba và anh trai đều phi thường tận lực, nhìn ra được mọi người đều rất muốn vì bảo bối nhà mình tranh thủ phòng tốt đẹp nhất, tuy rằng tại đây một lần trong lúc thi đấu Dã ca không có phát huy ra hết thực lực của cậu, nhưng ta tin tưởng tiếp theo nhất định sẽ càng tốt! Mọi người đều phải tiếp tục cố lên!"
Tần Mục Dã lên bờ đã một thời gian, tâm tình đã bình phục, hơn nữa anh xem bộ dáng ngây ngốc của nhóc con, giống như cũng hoàn toàn không quá hâm mộ người khác chọn biệt thự cao cấp.

Anh lấy lui làm tiến mà nghĩ, mới bắt đầu cũng không sao, coi như thể nghiệm sinh sống, bình thường ở Yến Kinh em gái muốn loại biệt thự gì mà không có? Nếu đã tới chơi, vậy không cần để ý những cái chi tiết đó.

Nhưng mà thời điểm đang lúc Tần Mục Dã vì em gái không khóc không nháo khá tốt dễ nuôi mà vui mừng.

Miên Miên ngẩng đầu nhìn thôn trưởng, nãi thanh nãi khí mà phản bác kết luận của ông: "Thôn trưởng thúc thúc, anh hai con đã tận lực rồi nha."
Thôn trưởng nhất thời không thể lý giải được mạch não của bé con: "nha, thôn trưởng thúc thúc cũng biết anh trai con tận lực, cho nên nói tiếp theo sẽ càng tốt!"

Miên Miên đem đầu nhỏ lắc giống cái trống bỏi: "Không phải nha, anh hai con ngày thường chính là như vậy, dùng lời nói của anh cả con là, anh hai tay chân không chăm chỉ, ngũ cốc cũng không phân biệt được, làm việc lợi hại là không có khả năng, vĩnh viễn đều không thể lợi hại, chỉ có thể miễn cưỡng không đem Miên Miên đói chết ~~ cho nên anh hai thật sự đã phát huy ra hết thực lực của anh, thôn trưởng thúc thúc chúng ta không cần tạo áp lực cho anh

ấy!"
Bên cạnh Tần đỉnh lưu mặt đã tái rồi.....!
Anh không thể nhịn được nữa mà nhéo bím tóc nhỏ trên đầu em gái: "Lời này là anh cả dạy em?"
Miên Miên gật gật đầu: "Đúng rồi, em cũng cho rằng như vậy."
Đứng ở cách vách người mẫu Uông Phỉ đồng tình mà vỗ vỗ vai Tần Mục Dã: "Dã ca, xem ra trình độ hố người của em gái cậu còn cao tay hơn con gái tôi, tôi tức khắc đã được an ủi."
Thoạt nhìn diện mạo nghiêm túc ít khi nói cười ảnh đế Hoàng Uy Châu cũng bị Miên Miên nãi thanh nãi khí bộ dáng nghiêm túc làm cho cười ha hả: "Ha ha ha ha ta hiện tại đã biết rõ vì cái gì Mục Dã nói sợ hãi bạn nhỏ, trong nhà có tiểu bảo bối lợi hại như vậy, sợ hãi là phản ứng bình thường."
cmt cũng không hề đồng tình thâm tâm đều đang xem náo nhiệt.

【 Tiểu Miên Miên quá hiểu biết, Tỷ tỷ yêu em! 】
【hhhh bé con thật có ý tứ, thôn trưởng thúc thúc nói không đúng, Tần Mục Dã đã phát huy ra hết thực lực, thực lực của anh chính là đếm ngược từ dưới lên, lần sau càng tốt là không có khả năng, vĩnh viễn không có khả năng càng tốt ha ha ha ha 】
【 xong rồi xong rồi, tui một đứa chưa bao giờ truy tinh nhìn Tần Mục Dã bị em gái hố đến muốn thảm, tui thế nhưng cảm thấy anh ấy khờ thật soái, ta quyết định gia nhập thành fan của anh! 】
không ít fans Lục Kha Thừa đều nhịn không được lên tiếng.

【 Miên Miên quá đáng yêu, mềm mềm mại mại chính là mỗi câu nói đều có tính thương tổn cực cao! tuổi nhỏ liền có hoả nhãn kim tinh, trực tiếp nhìn thấu bản chất Tần Mục Dã.

】
【 xem xong cái này ta giống như không đành lòng hắc Tần Mục Dã như thế nữa.....】
***
Dù sao cũng là ngày đầu tiên, tổ tiết mục vẫn là tương đối có nhân tính, nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối thực phong phú, năm gia đình đều nguyên liệu nấu ăn giống nhau, có các kiểu hải sản thịt cùng với

rau dưa trái cây, chỉ có cá làm phụ là khen thưởng y theo mỗi số lượng mà khách mời vớt được nhiều hay ít.

Năm gia đình cầm theo nguyên liệu nấu ăn nắm bảo bối nhà mình từng người hướng về phòng ở chính mình.

Dù sao cũng đã xem ảnh chụp, thời điểm Tần Mục Dã ngồi trên ca nô đã chuẩn bị tâm lý.

Hơn nữa bị anh ôm vào trong ngực Miên Miên là lần đầu tiên ngồi ca nô, bé con phi thường hưng phấn, hướng về phía biển rộng ê ê a a.

Nhưng mà chờ tới khi thấy tòa mini nho nhỏ trên đảo, chân chính đi vào nhà gỗ nhỏ, Tần Mục Dã tâm thái vẫn là đóng băng rồi.

Không thể không nói.....!tổ tiết mục này vẫn rất tàn nhẫn.

Nhà gỗ nhỏ 4 phía đều là nước, nhà lại là chất liệu gỗ, toàn bộ nhà ở đều âm trầm ẩm ướt, phòng trong bày biện cũng quá mức đơn giản, liền một cái giường đôi, một cái băng ghế gỗ, bình thường cái bàn cùng ghế dựa đều không có.

Tần Mục Dã từ khi sinh ra chính là tiểu thiếu gia Tần gia, anh chưa từng có chịu qua điều kiện sinh hoạt gian khổ thế này, thời điểm là thực tập sinh ở qua kí túc xá, nhưng ký túc xá là hai người, điều kiện cùng khách sạn phòng xép cũng không sai biệt lắm, anh đời này là thật sự không có gặp qua trường hợp như này.....!phòng ở Thê lương.

Miên Miên ở trong phòng đi dạo một chút, mắt to ngó khắp nơi, biểu tình vẫn là thực thảnh thơi, nhìn không ra bất luận ưu sầu gì.

Tần Mục Dã chỉ nghĩ nhóc con còn nhỏ vô tri.

Muốn tại đây ở bốn ngày ba đêm.....!nhóc con khẳng định sẽ khóc.

Tần Mục Dã lúc này không phải chơi trò chơi tâm thái, anh là thật sự có điểm lo âu, anh chạy đến ngoài cửa, nhìn đông nhìn tây, trong miệng nhắc mãi: "Các ngươi đang chọc cười đi? Nhất định là đang chọc cười đúng không? Không cần chơi tôi phòng ở chân chính chỗ nào?"
Mắt thấy anh nôn nóng lên, đạo diễn quay phim nhỏ giọng giải thích: "Dã ca, đừng tìm, nơi này trừ bỏ nhà gỗ căn bản không có phòng ở khác a, này không phải kết quả của trò chơi sao, có thua có thắng, đã đánh cuộc thì phải chịu thua a, cậu nắm chặt thời gian mang Tiểu Miên Miên thu thập một chút, sau đó còn phải chuẩn bị bữa tối nữa."
Tần Mục Dã chịu đựng xúc động muốn mắng người, yên lặng quay đầu lại đi trở về nhà gỗ.

anh lại lần nữa nhìn quanh một vòng, kỳ thật nhà gỗ này đơn sơ thì đơn sơ, nhưng thật ra còn tính sạch sẽ, đệm chăn sờ lên cũng là hoàn toàn mới, chính là nhà ở xác thật có điểm ẩm ướt.

Làm anh chịu đựng 3 buổi tối, vấn đề không lớn, gần nhất chất lượng giấc ngủ của anh thật tốt, trên cơ bản vừa đi vào giấc ngủ liền hô hô đến hừng đông.

Nhưng mà em gái.....!
Tần Mục Dã tâm tình có chút uể oải, Miên Miên ngồi xổm một góc nhỏ, tò mò mà nhìn khúc gỗ bên cạnh mọc ra tiểu mộc nhĩ.

Cô bé cong chân ngắn nhỏ, dẩu mông nhỏ, chơi đến vui vẻ vô cùng, tựa hồ hoàn toàn không có bị hoàn cảnh ảnh hưởng tâm tình.

Tần Mục Dã đi qua, gãi gãi bím tóc trên đầu bé con: "em gái ngốc, lại đây bồi anh trai nói hai câu."
Miên Miên còn duỗi tay nhỏ thịt mum múp đem mộc nhĩ chỉ cho anh xem: "anh hai anh xem, mộc nhĩ nha!"
Tần Mục Dã: "....."
Anh ngồi xổm xuống trước mặt nhóc con, biểu tình che giấu không được uể oải, thanh âm cũng nặng nề: "em gái, em nói thật đi, em có

phải hay không cảm thấy anh hai một chút dùng được đều không có?"
Miên Miên không có một giây chần chờ: "Một chút dùng đều không có? Sao có thể nha? Không có anh hai em với ai cùng nhau tham gia chương trình được?"
Tần Mục Dã bất đắc dĩ: "Không phải ý tứ này, anh là nói.....!em có phải hay không cảm thấy, anh thật sự thực phế, không bằng ba ba cùng anh trai lợi hại của người ta."
Bé con lúc này đây chần chờ một chút, xoay chuyển tròng mắt, tự hỏi trong chốc lát, sau đó nói: "Không có nga, anh hai chính là tốt nhất, bởi vì Miên Miên cũng chỉ có một anh hai, đổi ba ba cùng anh trai của bạn khác, cũng không phải anh trai của em nha."
Em gái thanh âm thiên chân lại ấm áp, trực tiếp có thể đem tâm can yếu ớt của anh xoa đến nát nhừ.

Tần Mục Dã đột nhiên chóp mũi có chút nóng, anh chưa bao giờ biết hốc mắt chính mình, thế nhưng có một loại xúc đông.

"Miên Miên.....!em.....!Vậy em vì cái gì nói anh hai đã tận lực, lần sau cũng sẽ không có tốt?"
Miên Miên nhăn lại cái mũi nhỏ, nghĩ nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng lên, giọng nói trong trẻo: "Không đúng, Miên Miên muốn thu hồi lời nói mới nãy, em vốn cảm thấy anh hai ngốc ngốc, nỗ lực lên sẽ thực vất vả, không bằng liền không cần nỗ lực, đứng cuối cũng không quan trọng, nhưng mà hiện tại em không cảm thấy như vậy! anh hai anh vẫn là nên nỗ lực một chút đi, bắt được vị trí thứ 4 cũng tốt!"
Tần Mục Dã không nghĩ tới em gái ba tuổi rưỡi độc miệng của mình thế nhưng sẽ nói ra lời khích lệ ấm lòng như vậy.

Âm thanh của bé con, vừa ngây thơ vừa chất phác, lại thẳng thắn, anh nghe xong trong lòng phi thường cảm động.

Cmt cũng một mảnh xúc động.

【 ô ô ô thật hâm mộ Tần Mục Dã, em gái tuy rằng sẽ dỗi hắn,

nhưng nói đều là sự thật a, cho thấy em gái thật thông minh, em gái lại yêu anh trai như vậy, là hạt đậu nhỏ ngọt ngào.

】
【 quá ấm ô ô ô, bị nhóc con làm cho cảm động.

】
【 Miên Miên thật ngọt thật đáng yêu, làm cho dì đây thật muốn ôm ôm】
.....!
Tần Mục Dã hỏi: "Chỉ cần đứng thứ 4 là đủ rồi sao?"
Miên Miên nghiêm túc gật gật đầu: "đứng thứ 4 liền có thể ở phòng nấm nhỏ, em thật hâm mộ Đại Lị, có thể ở phòng màu hồng!"
Tần Mục Dã: "....." anh hồi tưởng nóc nhà lùn lùn kia, cùng với vẻ mặt thống khổ của Uông Phỉ.

Đột nhiên cảm thấy làm cá mặn đứng nhất từ dưới lên cũng không tồi?:))
Tần Mục Dã còn không biết làm thế nào có thể giải thích với nhóc con ba tuổi rưỡi rằng phòng ở kia hít thở sẽ không thông.....!
Miên Miên đột nhiên bắt lấy tay anh đứng lên: "Được rồi, anh hai ngày mai lại nỗ lực nha, đêm nay còn có chuyện càng quan trọng."
Tần Mục Dã: "?"
Miên Miên túm bàn tay to của anh, chân ngắn nhỏ đáp đáp mà hướng bên ngoài mà chạy.

"Nhanh lên đi đến nhà Khương Khương cọ cơm nha, anh Hoài Dữ thật thông minh, cơm có thể cọ Miên Miên sao có thể đói bụng được nha?"
Tần Mục Dã vẻ mặt mộng bức, muốn mắng người nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

cmt không lưu tình chút nào ——
【 Tần đỉnh lưu: Quả nhiên em gái chỉ yêu thương ta một giây mà thôi.

】
【 ha ha ha nhóc con chỉ ngọt một xíu là lại nói thật nha, ha ha ha ha anh hai vẫn là không cần lại lãng phí thời gian nỗ lực, chạy nhanh đi cọ cơm tương đối quan trọng! 】
【 Tiểu Miên Miên: Ta vì uy no chính mình cùng anh hai mà rầu thúi ruột, sinh hoạt không dễ, Miên Miên thở dài.

】
***
Ca nô tốc độ vẫn là có thể đến kịp, hơn nữa lúc rời thuyền Tần Mục Dã ôm bé con chân dài đi bộ, mười lăm phút liền như ý nguyện chạy tới nhà quyền vương Khương Diệu cùng Khương Khương.

Tần Mục Dã vừa muốn cùng Khương Diệu chào hỏi, liền thấy một khách không mời mà đến nắm tay em gái tròn vo cũng đi tới.

Tần Mục Dã: "....."
Quả nhiên là oan gia, liền cọ cơm đều cũng phải đoạt sao?
Tiểu béo nữu* Lục Linh nhìn thấy Miên Miên như tiêm máu gà, lôi kéo Miên Miên chạy đến một bên đi chơi.

*cô bé múp, hơi tròn.

Lục Kha Thừa luôn là bộ dáng thần sắc nhàn nhạt, biểu tình quản lý vô cùng tốt, hơi cong cong khóe môi, ngữ khí bình thản: "Tần tiên sinh cũng mang em gái tới cọ cơm sao?"
Tần Mục Dã: "Cọ cơm?"
anh lộ ra biểu tình châm chọc, kéo kéo khóe môi, dẫu sao mình cũng đem theo nguyên liệu mà đến, "Vui đùa cái gì vậy, tôi là tới cấp Khương quyền vương làm trợ thủ."
A, liền tính đồng dạng là cọ cơm, anh cũng muốn lấy ra ưu thế cọ cơm.

Tuy rằng anh bị tịch thu iPad không có thực đơn nên đã tuyên bố xuất ngũ, nhưng làm trợ thủ nhiệt tình nấu nướng cho Khương Diệu vẫn là ok.

Không giống với người này thoạt nhìn mười ngón tay không dính nước.....!A, khẳng định chưa làm qua việc nhà.

Lục Kha Thừa mỉm cười: "Phải không? Thật trùng hợp, tôi cũng là tới cấp Khương ca làm trợ thủ."
Khương Diệu nén cười, đi tới hoà giải: "Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh! Hôm nay nguyên liệu nấu ăn quá phong phú, ta lăn lộn nửa ngày cùng Khương Khương hai người ăn cũng quá đáng tiếc, vừa lúc cùng nhau, ba người lớn cùng ba đứa bé, vô cùng náo nhiệt thật tốt!"
cmt:
【 Khương quyền vương trên mặt: Hoan nghênh quang lâm, hòa hòa khí khí.

Khương quyền vương nội tâm: Đánh lên tới đánh lên tới! Đánh tàn nhẫn một chút ta sẽ làm trọng tài! 】
【 ha ha ha ha không thể không nói tổ tiết mục thiết kế quá trùng hợp, hai người kia chỉ cần đứng mặt đối mặt ta đều cảm thấy kích thích! 】
Lục Kha Thừa trong tay cầm theo một cái túi giấy hồng nhạt, đi đến trước mặt 2 nhóc con đang chơi điên cuồng, đem túi giấy hồng nhạt đưa cho Miên Miên: "Miên Miên, đây là ca ca cho em lễ vật."
Miên Miên kinh hỉ không thôi, mắt to đen đen sáng lấp lánh: "Cho em sao? Đại ca ca xác định là cho em sao?"
Lục Kha Thừa đáy mắt tràn đầy ôn nhu: "Đương nhiên, mở ra nhìn xem đi."
Tay nhỏ Miên Miên thật cẩn thận xé mở túi, là một con thú bông Stella Lou màu tím nhạt.

"thỏ con thật đáng yêu! Cảm ơn đại ca ca, đại ca ca anh thật soái, bắt cá cũng thật là lợi hại!"
Lục Kha Thừa: "Cảm ơn Miên Miên bảo bảo."
Tần Mục Dã đứng ở cách đó không xa, sắc mặt đen như đáy nồi.

Các ngươi coi như lão tử không tồn tại????:)).

Chương 23: 23: Chương 21

Lục Linh ôm Miên Miên, đem Miên Miên và Stella Lou cùng ôm lấy, thanh âm ngọt ngào vui vẻ mà nói: "chị cũng có một con Stella Lou giống y đúc con này nha!"
Con trai quyền vương Khương Khương đương nhiên cũng có lễ vật, Lục Kha Thừa đưa cho nhóc một bộ mô hình Transformers, Khương Khương hưng phấn mà ôm hộp ở trong phòng chạy mấy vòng.
"Quá cool! Cảm ơn anh trai Linh Linh! Anh trai Linh Linh anh thật là người tốt!"
Cậu bé tán dương người ta quá mức trắng trợn, đem ba ba Khương Diệu đều chọc cười.
Khương Diệu đang đứng trước bục sắp xếp lại nguyên liệu nấu ăn, quay đầu nói lời cảm tạ với Lục Kha Thừa: "Tiểu Thừa cậu cũng quá khách khí, ta lần đầu tiên tham gia chương trình thực tế, đều đã quên hướng các bạn nhỏ chuẩn bị lễ vật, thật là ngượng ngùng."
Lục Kha Thừa cười cười: "Diệu ca mời các bạn nhỏ ăn bữa tiệc lớn hải sản đã là lễ vật tốt nhất."
Tần Mục Dã nhìn em gái nhà mình lòng tràn đầy vui mừng mà ôm con thỏ màu tím nhạt kia, còn yêu thích không buông tay dùng khuôn mặt nhỏ cọ tới cọ lui.
Trong lòng anh tức đến muốn mệnh, thở phì phì một phen nhéo lỗ tai con thỏ kia, đem con thỏ cướp được về tay chính mình, tức giận mà hướng tới nhân viên công tác cách đó không xa hừ lạnh: "Chậc chậc chậc, tổ tiết mục các ngươi 2 mặt sao? Không phải nói đồ chơi đều phải nộp lên trên sao, vì cái gì anh trai Lục Linh có thể giữ lại món đồ chơi, iPad của tôi bị các ngươi chết cũng không chịu trả!"

Đạo diễn quay cho Lục Kha Thừa giải thích nói: "Ách.....!Dã ca, là cái dạng này, lễ vật này đó là Thừa tổng rất sớm đã gởi lại ở chỗ chúng tôi, dù sao cũng là kỳ đầu của chương tình, đưa các bạn nhỏ một ít lễ gặp mặt cũng không gì đáng trách, chúng tôi yêu cầu nộp lên trên đồ chơi với ý là để các bảo bối tạm thời rời đi đồ vật các bé hằng ngày hay chơi, trải nghiệm thật tốt bốn ngày sinh hoạt giản dị bên bờ biển, lễ vật là không tính ở bên trong ha."
Tần Mục Dã khóe môi giật giật, lười tiếp lời.
Lục Kha Thừa thế nhưng ngữ khí thành khẩn: "Là tôi suy xét không chu toàn, thời điểm ở tổ tiết mục bên này gửi lễ vật tôi cũng không rõ ràng lắm sẽ có quy tắc nộp lên trên các loại đồ chơi."
Khương Diệu đầu óc luôn xoay chuyển thực mau, miệng so đầu óc còn càng mau, ông buột miệng thốt ra: "Này cũng thực dễ giải quyết a, Khương Khương, lễ vật thu được liền trước xem một chút, sau đó giao cho chị nhân viên công tác bảo quản, chờ thời điểm chúng ta về nhà lại lấy, đây là tuân thủ quy tắc, được không?"
Khương Khương ôm Transformers mới tinh, thật là có chút không bỏ được, nhưng cậu bé thực hiểu chuyện, giống như tiểu đại nhân gật gật đầu: "dạ, quy tắc mỗi bạn nhỏ đều phải tuân thủ, ba ba nói đúng!"
Tần Mục Dã vốn đang thực khó chịu.
Anh chỉ là thuận miệng dỗi một câu, cũng không phải thật sự không quen nhìn các nhóc con chơi trò chơi.
Nhưng Lục Kha Thừa vừa nói như vậy, giống như anh phi thường ấu trĩ giống như cố ý gây sự.
Bất quá.....!anh cúi đầu nhìn em gái ngốc, phát hiện cái miệng nhỏ của bé hơi hơi dẩu, giống như không được cao hứng.
Tần Mục Dã tức khắc liền đem cảm xúc vi diệu của chính mình ném ra sau đầu, cười khinh khinh mà hướng về phía em gái khiêu khích: "ha, nghe thấy được không, con thỏ này cũng phải nộp lên, về nhà mới có thể lấy."
Bé con ủy khuất nắm chặt, bé không phải không nghĩ tuân thủ quy tắc, chỉ là thỏ thỏ này quá đáng yêu, bé lần đầu tiên thấy Stella Lou, liếc mắt một cái liền yêu, mềm mại tưởng sẽ lại được ôm trong chốc lát.

Nếu có thể ôm ngủ liền càng tốt.
Bé dơ hai cánh tay nhỏ, nãi thanh nãi khí mà nói: "Trả lại cho em, để em ôm một chút, xong rồi sẽ trả lại."
Tần Mục Dã vốn dĩ cao, nhóc con ba tuổi rưỡi mới cao đến đùi anh, anh hơi bắt tay nâng lên một chút, nhóc con liền căn bản chạm vào không được.
Anh nhướng mày, giống mười phần anh trai hư: "Liền không cho!"
Miên Miên có điểm sốt ruột, bé điểm mũi chân nhảy lên, nỗ lực nhảy vài lần, rõ ràng mắt thấy sắp đụng phải, Tần Mục Dã lại cố ý dơ lên cao một chút, bé liền thất bại mà rơi xuống đất.
Hơn nữa anh thật sự cực hư, mỗi lần cũng không có động tác nào, cố ý liền dịch cao lên một tí xíu, nhìn em gái sốt ruột lại với không tới, bộ dáng tức muốn hộc máu, anh cười đến càng thêm làm càn.
"Cho em! Anh hai, trả con thỏ cho em!"

"Liền không cho liền không cho, lêu lêu lêu ~~~ nhảy a nhảy a em lại nhảy, với chân ngắn nhỏ của em, em có nhảy 5 năm nữa cũng với không tới!"
Bé con thể lực có hạn, thực mau liền nhảy mệt mỏi, âm thanh nhỏ mà phát giận: "anh trai ngốc, thật ấu trĩ."
Miên Miên là tiểu thần tiên cơ trí, biết rõ Tần Mục Dã ỷ vào ưu thế thân cao tuyệt đối cố ý chơi bé, bé không nghĩ lại lãng phí thể lực chính mình, trực tiếp từ bỏ tranh đoạt, lôi kéo Lục Linh chạy đến sô pha bên kia cùng Khương Khương cùng nhau chơi.
Tần Mục Dã nhéo lỗ tai Stella Lou, ấn ở trong tay sờ hai cái, không có em gái ở trước mặt anh nhảy nhót, anh tức khắc liền mất hứng thú, tùy tay đem thú bông giao cho nhân viên công tác bảo quản.
quyền vương xem diễn:.....!Thời buổi này một đường đỉnh lưu đều là phong cách khờ khạo sao?
đạo diễn quay phim:.....!tôi cảm thấy tổ tiết mục chúng ta trẻ nhỏ không chỉ có 5 người?
Lục Linh: anh trai Miên Miên có điểm hư, xem ra bé phải đối tốt với anh trai một chút, tuy rằng anh thường xuyên rất bận không thể bồi bé chơi, nhưng ít ra anh trai chưa bao giờ sẽ khi dễ bé càng sẽ không theo bé đoạt món đồ chơi.
Miên Miên: A, naive~

cmt thực mau một mảnh vui sướng.
【 xin hỏi Tần đỉnh lưu năm nay mấy tuổi? Ta đoán tuyệt đối không vượt qua năm tuổi! 】
【 năm tuổi? cậu đùa gì vậy, cháu trai tui 5 tuổi rất thành thục nha, tuyệt đối sẽ không theo em gái ba tuổi rưỡi đoạt đồ chơi, tui xem hắn bộ dáng chỉ ba tuổi mà thôi.

】
【2333 Tần ba tuổi thật xứng, Miên Miên thật thảm, mới ba tuổi rưỡi liền phải mang em trai đi du lịch, còn phải đem em trai đi cọ cơm ha ha ha ha 】
【 xem đến đây tui lập tức lên taobao đặt một Stella Lou, xin hỏi có tiểu tiên nữ nào có thể thoát khỏi dụ hoặc của Stella Lou đâu? 】
【 Lục Kha Thừa thật ôn nhu tui quuyết định gia nhập hội fans của ca ca! thật hâm mộ Lục Linh bảo bảo, ai mà không muốn có một anh trai ôn nhu như vậy! 】
【 ha ha ha ha nếu nói Lục Kha Thừa là anh trai lý tưởng thì Tần Mục Dã chính là anh trai thực tế đi, anh trai tui cũng là như thế này, rõ ràng so với tui lớn tám tuổi, lại luôn đoạt đồ chơi của tui, hắn căn bản không phải mê chơi, chính là muốn chọc tui mà thôi! 】
【 người qua đường khẽ meo meo nhỏ giọng bb: Mạc danh cảm thấy hai vị đỉnh lưu này có điểm kỳ quái có cảm giác cp là sao? (làm ơn fans không cần mắng ta, ta sẽ không mắng chửi người nếu ngươi hung dữ chính là bắt đầu trước!) 】
【 tỷ muội lầu trên đã nói lên tiếng lòng mà mị đã dấu khum dám nói.....】
【 ta lớn mật bạo ngôn: Hai vị này nếu ở Tấn Giang, còn không phải là hình tượng ôn nhu thành thục công x táo bạo thụ sao? 】
【 lầu trên chạy nhanh chuyển nhà đi, hai bên fans sẽ đem ngươi xé nát.

】
【 không không không, là fan của Thừa tổng, ta tỏ vẻ Thừa tổng có thể tiếp thu! 】
.....
Em gái cùng bạn nhỏ khác cùng nhau chơi, không quan tâm đến

anh, Tần Mục Dã cũng liền an phận xuống, thành thành thật thật đi phòng bếp làm trợ thủ giúp đỡ.
Công việc rửa rau là đơn giản nhất, Tần Mục Dã xung phong nhận việc.
Nhưng thời điểm làm cá.....!anh giơ lên dao phay, đột nhiên cá quế béo mập ở trên thớt kịch liệt vặn vẹo, anh sợ tới mức tay run run thiếu chút nữa đem dao phay rớt trên mặt đất.

Khương Diệu nghe thấy động tĩnh, đối với chàng trai hai mươi tuổi không làm được cá ông cũng không có chút nào ngoài ý muốn, ông ghé mắt nhìn nhìn nói: "Không có việc gì, ta tới làm, A Dã cậu liền giúp ta cắt chút thịt gà đi."
Làm trò nhiều như vậy trước cameras.....!đàn ông như thế nào có thể cho phép chính mình nói không được?
Tần Mục Dã nhìn chằm chằm cá lớn kia chừng ba bốn mươi cm, quyết tâm, "Không cần, em có thể!"
Khương Diệu cười rất thấp, lại cười ra tiếng tới: "Ha ha ha tốt, cậu tới cậu tới."
Tần Mục Dã lúc trước ở thời điểm sưu tập thực đơn, cũng có suy xét đến vấn đề xử lý cá thịt tươi linh tinh như thế nào, cho nên anh có xem qua giáo trình, biết chính mình nên làm cái gì.
Không xem đến cuối quá trình nấu món ăn, nhưng quá trình làm cá anh vẫn nhớ rất rõ ràng.
Nhưng mà khi anh thật sự đối mặt cá lớn hấp hối dãy dụa.....!Thế nhưng không xuống tay được, thậm chí cảm thấy biểu tình sườn mặt của cá đều dữ tợn dọa người.
Trong phòng bếp công việc trợ thủ rất ít, cho nên Lục Kha Thừa cũng không có việc gì đứng đó xem diễn.
Anh tuy rằng cùng Tần Mục Dã không thân, nhưng là hai năm trước ở chương trình đào tạo ca sĩ làm giám khảo nên có vài lần tiếp xúc qua.
Ở trong mắt Lục Kha Thừa, Tần Mục Dã giống như còn trong độ tuổi dậy thì của thiếu niên, người khác càng nói hắn không được, hắn càng phải biểu hiện cho người ta xem, chẳng như anh nói hắn không phù hợp với con đường ca sĩ sáng tác nhạc.....!Nhưng liền bởi vì năm đó anh phê bình vài câu, Tần Mục Dã xong việc liền trả thù như

là viết bài hát, liên tiếp ra hai album, tất cả đều là do chính mình sáng tác.....
Lục Kha Thừa hiện giờ đã 24 tuổi, anh so năm đó thành thục không ít, cho nên anh cố ý không nghĩ đi chọc Tần Mục Dã, nhìn hắn khăng khăng muốn đích thân làm cá, chính mình liền đứng ở bên cạnh yên lặng bàng quan quan sát.
Nhưng mà Tần Mục Dã giơ đao, đứng ở trước thớt, ước chừng cùng cá quế giằng co hơn mười phút.....
Tuy anh là người có kiên nhẫn, cũng có chút nhìn không được.
Lục Kha Thừa mắt nhìn đồng hồ, lo lắng tiếp tục kéo dài các bạn nhỏ sẽ đói, anh rốt cuộc vẫn là nhịn không được đi lên trước, ngữ khí bình tĩnh mà nói: "Để cho tôi làm đi, cậu có phải hay không không sát sinh?"
Tần Mục Dã: "....."
Tần Mục Dã sửng sốt hai giây, lập tức liên tục gật đầu, ngữ khí nghiêm túc vô cùng: "Đúng vậy, tôi không sát sinh được! Vốn dĩ tưởng đột phá một chút chính mình, nhưng là.....!Tính, vẫn là phiền toái anh làm đi, thiện tai thiện tai."
Nhìn Lục Kha Thừa thuận lý thành chương mà tiếp được dao phay, Tần Mục Dã âm thầm nhắc mãi, đối, anh chính là không sát sinh, anh là một người tâm địa từ bi, như thế nào có thể tàn nhẫn mà đem một con cá sống sờ sờ mà mổ bụng được?
Anh không động thủ là bởi vì không đành lòng, tuyệt đối không phải nhát gan, anh một người đàn ông 1 mét 87, sao có thể tới cá cũng không dám giết được? Không có khả năng không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.
Tần Mục Dã tẩy não cho chính mình xong, ở vòi nước rửa tay xong liền hốt hoảng chạy ra.
anh ngồi ở trên sô pha, đỡ cái trán, mọa nó, cư nhiên có điểm sợ cá là chuyện như thế nào?
Cmt cười muốn tắt thở.
【 ta con mẹ nó thời gian đi làm trộm xem phát sóng trực tiếp, nhịn không được cười ra tiếng bị lãnh đạo bên cạnh hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái, ngày mai nếu thất nghiệp nói Tần Mục Dã phải bồi thường công việc khác cho ta! 】
【 ha ha ha ha ha ha tui trực tiếp cười đến đánh mình! Tần Mục Dã

thật sự quá khờ a, nhưng thật đáng yêu nga, Lục Kha Thừa vừa soái vừa ôn nhu, ta quyết định gia nhập fans 2 người họ, ta quyết mở topic fans CP 2 người họ.

】
【 ngượng ngùng lầu trên có mở thì cho tui xếp hàng!!! 】
【 các tỷ muội đại cát hảo, xin hỏi ta có thể tham tuyển tranh cử thành fan CP của Dã Thừa fan khum? 】

【 ha ha ha ha ta không cùng các ngươi tranh đầu nhưng là ta có thể giúp các ngươi lấy cái tên cho CP, Kinh Kha Thứ Tần như thế nào? 】
【woc Kinh Kha Thứ Tần tuyệt! 】
.....
Giờ này khắc này, nội tâm nhân viên công tác cảm khái, một người đàn ông ôn nhu cực hạn, đại khái chính là đến giết cá bóng dáng cũng thật ôn nhu.
Lục Kha Thừa chính là loại người có cảm giác này.
Anh an an tĩnh tĩnh mà đứng ở nơi đó, tay đẹp thon dài cầm chuôi đao, dùng sống dao gõ đầu cá quế, đem cá quế giãy giụa gõ hôn mê.
Theo sau động tác lưu loát mà cạo vẩy cá, sau đó dùng mũi đao đem bụng cá mổ ra một đao, anh thần sắc chuyên chú, động tác rửa sạch nội tạng cũng phi thường thành thạo.
Cuối cùng mở ra vòi nước rửa sạch, một con cá lớn thực mau liền xử lý xong.
Cmt đột biến, toát ra một mảnh màu hồng phấn phấn.
【 ô ô ô vì cái gì ca ca giết cá đều có thể ôn nhu như vậy! 】
【 ta thế nhưng muốn làm con cá trong tay Lục Kha Thừa kia.....!Ta có phải hay không điên rồi? 】
【 Thừa tổng hẳn là biết nấu cơm, xử lý cá như này so với mẹ tui còn thuần thục hơn! 】
【 thật hâm mộ ba bạn nhỏ thực mau liền có thể ăn cá mà ca ca làm, nhất định ăn rất ngon! 】
【 a này ta thế nhưng hâm mộ con cá mổ bụng kia.....:>>>
.....

Người nghiệp dư thích nấu nướng đầu bếp Khương Diệu quả nhiên vẫn thực đáng tin cậy, một bàn tiệc lớn hải sản phong phú thực mau liền liên tục bưng lên bàn.
Trên thực tế tổ tiết mục vào thời điểm mời khách quý chính là có suy tính qua một vài tình huống, không thể để 5 gia đình không có người biết nấu cơm.....!Cho nên mời quyền vương thường xuyên nấu nướng đăng lên weibo.
Món cơm gà rất được các bạn nhỏ hoan nghênh, bọn họ đều thực thích cơm cà ri cùng gà luộc, một đám ăn đến siêu hưởng thụ, đến 2 cô bé cũng ăn được 2 bát cơm.
Cá quế hấp chanh hương vị cũng tuyệt, Tần Mục Dã cùng Lục Kha Thừa đều khen không dứt miệng.
Hải sản được chế biến phong phú được xem như món chính, Khương Diệu nhìn qua là một ba ba am hiểu trẻ con, ở thời điểm nấu ăn lại phi thường cẩn thận, suy xét đến các bạn nhỏ, ông cố ý ở thời điểm nêm nếm tận lực dùng ít cay, hương vị làm được phi thường nồng đậm, độ cay rất nhỏ.
Bất quá mỗi người trời sinh độ mẫn cảm đối với vị cay không giống nhau, Khương Khương cùng Miên Miên đều tiếp thu tốt đẹp, chỉ có Tiểu Lục Linh cảm thấy vẫn cay, nhưng vừa cay vừa thơm, ngon cực kỳ.
Vì thế hình ảnh liền biến thành bé con bụ bẫm bị cay đến một bên le lưỡi một bên kiên trì ăn canh.....
Lục Kha Thừa nhìn không được, mạnh mẽ thu đi chén của cô bé: "Không cần uống quá nhiều, tôm có thể ăn nhiều một chút."
Tần Mục Dã cũng nhớ rõ Lê Tương nhắc nhở, nhéo nhéo mặt Miên Miên: "Uống ít một chút nga, mẹ nói em dễ bị nóng trong người."
Sau bữa cơm uống một trái dừa lạnh là món hàng hạ hỏa cao cấp! Bạn nhỏ nào mà chả thích điểm tâm ngọt sau bữa ăn, đặc biệt trên quả dừa còn có cơm dừa và hạt khô làm lạnh!
Tiểu tham ăn Lục Linh liên tiếp mà khen tới tấp Khương Diệu: "ba ba Khương Khương chú quá lợi hại, ngày mai con còn có thể tới nhà chú ăn cơm sao?"
Khương Diệu tự nhiên gật đầu: "Đương nhiên là có thể, các con thích ăn cơm chú làm, chú liền rất vui vẻ."
Miên Miên da mặt mỏng một ít, bé cũng rất muốn tiếp tục mang anh

hai tới cọ cơm, nhưng mà bé lại cảm thấy cọ cơm là tăng thêm phiền toái cho người khác.
Bé rối rắm đã lâu, khuôn mặt nhỏ đều mau nhăn thành một đoàn, thời điểm trước khi đi mới nhỏ giọng mà nói: "Khương Diệu thúc thúc, ngày mai con còn có thể mang theo anh trai tới cọ cơm sao? con biết anh trai sẽ không giết được cá.....!Nhưng mà Miên Miên có thể học, ngày mai con giúp chú làm cá có thể chứ?"
Cô bé nhỏ nhỏ mềm mềm mại mại, lớn lên lại xinh đẹp, người không có con gái như Khương Diệu trong mắt quả thực chính là khối bảo bối cục cưng, ông tận lực khắc chế mới có thể không đem Miên Miên ôm vào trong ngực.
Ông cười lớn nói: "lúc nào chú cũng hoan nghênh Miên Miên bảo bảo mang anh trai cùng tới nha, làm cá là vấn đề nhỏ, Miên Miên không cần lo lắng."

Tần Mục Dã đứng im tại chỗ, biểu tình hoang mang, nghĩ trăm lần cũng không ra.
thời điểm anh giết cá nhóc con không phải ngồi xổm trong phòng khách chơi sao?
Nhóc là như thế nào quan sát được anh sẽ không giết cá!!! Mọa!!!
Anh một tay đem em gái bế lên, động tác thuần thục để nhóc con ngồi ở trên cánh tay mình, hướng Khương Diệu nói lời cảm ơn: "Đêm nay đa tạ Diệu ca tiếp đãi, đàn ông nấu cơm quá có mị lực, em lần này trở về liền đi báo danh học làm đầu bếp, tranh thủ hướng ngài thể hiện!"
.....
Đi bộ 1 đoạn, mới có thể ngồi ca nô về nhà.
Tần Mục Dã ôm nhóc con ăn uống no nê, nội tâm cũng thực thỏa mãn.
Ban đêm im ắng, anh đột nhiên ý thức được chính mình có thể ôm em gái mềm mại tham gia hành trình này, là đáng quý cỡ nào.
Từ trước đến nay anh đối với chương trình thực tế có chút bài xích, giờ khắc này, phát ra từ nội tâm anh hy vọng thời gian có thể trôi chậm một chút.
Bé con ăn no có điểm mệt rã rời, ngồi ở cánh tay Tần Mục Dã, cánh tay ôm cổ anh, đầu nhỏ lắc lắc một chút.

Tần Mục Dã nhẹ ấn đầu nhỏ của bé con, để bé dán ở đầu vai chính mình: "Mệt nhọc liền ngủ đi, anh trai ở đây."
Miên Miên đột nhiên có biểu tình hoảng hốt, bé dán ở trên người anh trai, chưa đã thèm mà liếm liếm môi: "sữa đông lạnh, trái dừa đông lạnh ăn thật ngon nha....."
***
Ca nô Thượng Hải có điểm lớn, đi một lát Miên Miên đã lại tinh thần. Chờ trở về nhà gỗ nhỏ, Tần Mục Dã đang chuẩn bị nhờ chị nhân viên công tác mang bé đi tắm rửa.
Lại có nhân viên công tác cầm di động anh chạy chậm đi lên: "Dã ca, điện thoại."
Tần Mục Dã còn hồ nghi tổ tiết mục như thế nào lại cho phép anh tiếp điện thoại, liếc mắt nhìn màng hình một cái, mới nhìn đến là Lê Tương gọi đến.
Anh đoán được kịch bản của tổ tiết mục, đại khái là muốn quay cảnh anh nói chuyện cùng với mẹ.
Anh thật ra cũng không ngại, tiếp nhận mở video, quay cammera sau, không quay hình mình, chỉ có thanh âm.
Lê Tương thực vui sướng: "Mục Dã? Mẹ còn tưởng rằng các con không được nghe điện thoại, thế nào, Miên Miên vẫn còn tốt chứ?"
Bé con nghe được thanh âm của mẹ liền cất bước chạy tới, bé cùng sử dụng tay chân mà bò lên trên giường, trong miệng kích động không thôi: "mẹ mẹ, Miên Miên đêm nay đi đến nhà ba ba Khương Khương cọ cơm!"
Lê Tương vẫn luôn xem phát sóng trực tiếp, biết bọn họ bị bắt ở căn nhà điều kiện kém cỏi nhất, bà vẫn là có điểm lo lắng, cho nên muốn thử gọi điện thoại, hiện tại nhìn thấy con gái bộ dáng thực vui vẻ, xem ra bảo bảo năng lực thích ứng vẫn là rất mạnh.
Tần Mục Dã vừa muốn nói chuyện, màn hình di động lại chen vào một khuôn mặt khác, anh sửng sốt một chút, có điểm ngốc: "dì nhỏ cũng ở đó? Dì nhỏ về nước hồi nào nha?"
Lê Huyên cùng Lê Tương lớn lên rất giống, cười rộ lên cùng Lê Tương ôn nhu giống nhau.
Bà tri kỷ mà quan tâm nói: "A Dã con cùng em gái vẫn ổn chứ? Dì nhỏ cũng xem tiết mục, điều kiện xác thật có điểm gian khổ, con phải chăm sóc em gái thực tốt nha.

dì là vừa trở về, vội vã xử lý một ít công việc, thuận tiện nhìn xem con và em gái."
Tần Mục Dã nghĩ đến việc em gái sống lại, tự nhiên sẽ không để lộ ra một chút nào trên màn ảnh, anh đem Miên Miên ôm lại đây, "Miên Miên, thấy dì nhỏ sao, chào dì nhỏ nào."
Nhóc con ríu rít đột nhiên an tĩnh lại, mắt to đen lúng liến nhìn chằm chằm điện thoại và đánh giá Lê Huyên, thật lâu sau đều trầm mặt không lên tiếng.
Video trở nên an tĩnh.....
Lê Tương có điểm ngốc: "Di? Như thế nào bất động, có phải hay không mất mạng nha? Các con trên đảo tín hiệu không ổn định sao.".

Chương 24: 24: Chương 22

Tần Mục Dã so với Lê Tương càng hoang mang, anh nhìn nhóc con vẫn đang trong trạng thái yên lặng không nhúc nhích, có điểm ngốc, hai cánh tay anh dán 2 bên sườn mặt của bé, xoa xoa nhẹ: "Như thế nào không nói lời nào? em có phải hay không mệt nhọc nha? Ngoan, chào dì nhỏ nào!"
Lê Tương vừa nghe liền nói: "Bảo bảo mệt nhọc? Kia nhanh dọn dẹp một chút ngủ đi, sáng sớm hôm nay liền rời giường chạy đến sân bay, bảo bảo hẳn là rất mệt, hôm nay là ngày đầu tiên, không biết bảo bảo có thể hay không thích ứng được, Mục Dã con ngủ trễ một chút, canh em gái nha."
Tần Mục Dã nói: "Yên tâm đi mẹ, con từ trước đến nay không ngủ sớm, chờ nhóc ngủ say con mới ngủ."
Miên Miên vẫn không nhúc nhích, mọi người cho rằng bé là mệt nhọc mới ngồi thẳng ngơ ngác mà nhìn chằm chằm màn hình, ánh mắt dại ra.

Kỳ thật bé chỉ đang nghiêm túc mà quan sát người mà anh hai bảo gọi là dì đột nhiên xuất hiện trên điện thoại.

Bé trọng sinh đối với ký ức ở thế gian là tương đương mơ hồ, nhưng đối với mọi người trong nhà đều ẩn ẩn có hình dáng, một khi nhìn thấy liền sẽ nhận ra, sẽ không sinh ra tâm lý hoài nghi.

Nhưng người phụ nữ trước mặt này.....!Miên Miên theo bản năng nổi lên lá chắn phòng ngự, giống như người đó không phải thân

nhân người nhà của mình.

Chính là bé nhìn chằm chằm Lê Huyên mặt suy nghĩ thật lâu thật lâu, vẫn là không có hiện lên bất luận ký ức có liên quan đến bà ta.

Lê Tương cho rằng con gái mệt mỏi, thúc giục Tần Mục Dã đi dỗ em gái ngủ.

Miên Miên lại đột nhiên đã mở miệng, mềm mại mà kêu một tiếng: "dì nhỏ."
Lê Huyên trong lòng chấn động, trên mặt một chút cũng không lộ thanh sắc, ôn nhu cười: "Ai! Miên Miên thật ngoan, mệt mỏi liền đi ngủ sớm một chút, uống sữa bò rồi đi ngủ nha."
Tần Mục Dã: "dì nhó khó khi mới trở về, hai chị em mẹ tâm sự thật tốt nha, em gái có con, mẹ không cần phân tâm."
Tần Mục Dã chuẩn bị tắt điện thoại, tay nhỏ Miên Miên lại một phen nắm lấy di động của anh.

"Mẹ mẹ!"
"Ai, như thế nào? Miên Miên còn có chuyện muốn cùng mẹ nói sao?" Lê Tương cười hỏi.

Bé con tính còn trẻ con giọng nói sẽ không khiến cho bất luận ai hoài nghi: "Đêm nay trong nhà chỉ có mẹ cùng dì nhỏ sao?"
Lê Tương nói: "sao? Còn có anh cả của con nha,, mẹ đã biết, Miên Miên là nhớ anh cả đúng không, anh con đêm nay có xã giao, muộn một chút mới trở về."
Bé con nghĩ nghĩ, gằn từng chữ một mà dặn dò: "Kia mẹ phải đợi anh cả về nhà mới có thể ngủ nga."
Lê Tương khó hiểu: "Vì cái gì nha?"
Bé con cố ý vô tình mà liếc mắt nhìn Lê Huyên bên cạnh Lê Tương, còn hướng về phía bà ta ngọt ngào mà cười, cười đến khiến Lê Huyên ngẩn ra, ngón tay giấu ở phía dưới khó ai phát hiện đang run rẩy.

"Bởi vì Miên Miên nhớ anh cả nha, chờ anh cả về nhà, mẹ giúp Miên

Miên nói với anh là Miên Miên rất nhớ anh nha, sau đó mới ngủ được không?"
Lê Tương buồn cười: "tốt, mẹ nhất định giúp con chuyển lời đến anh cả."
"dạ, mẹ ngủ ngon!"
"Miên Miên ngủ ngon."
Bé con giọng vui vẻ mạch lạc, người lớn cảm thấy không có bất luận dị thường gì.

Tần Mục Dã nhéo nhéo cái mũi nhỏ của em gái, không chút nào che giấu ghen ghét: "Không phải mới không đến một ngày không gặp mặt sao, em liền nhớ anh cả như vậy?"
Miên Miên không có phủ nhận.

Anh ra tay như trả thù mà mạnh mẽ xoa khuôn mặt nhỏ của bé: "Hừ, lần tới để anh cả đưa em tới đây chơi đi."
Tuy rằng Miên Miên hạ phàm thời gian ngắn, nhưng bé có lĩnh ngộ rất mạnh, bé biết thời điểm quay chương trình thực tế, sẽ bị rất nhiều rất nhiều dân cư mạng nhìn thấy.

bé biết có lời nói không thể ở trước màn ảnh nói ra.

Cho nên mãi cho đến sau khi tắm rửa xong, chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, nhân viên công tác cũng sôi nổi kết thúc công việc, phát sóng trực tiếp tạm dừng, camera toàn bộ đóng máy.

Tần Mục Dã đang sấy tóc cho em gái, làm được một nửa.

Em gái đột nhiên duỗi tay ngăn lại, Tần Mục Dã còn muốn tiếp tục: "Lại sấy hai phút, còn có chút ướt."
Miên Miên nhìn anh, biểu tình nghiêm túc hỏi: "dì nhỏ vẫn luôn ở nước ngoài sao?"
Tần Mục Dã không có nghĩ nhiều: "Cũng không phải đi, dì hai bên đều ở, chủ yếu là chồng của dì có công việc ở Y quốc, thời điểm có việc Yến Kinh thì trở về một thời gian."

Miên Miên chần chờ một chút, vẫn là quyết định cùng Tần Mục Dã nói thật: "anh, dì nhỏ không thích mẹ, anh biết không?"
"?"Tần Mục Dã cảm thấy không thể hiểu được, "Vì sao nói như vậy a? dì nhỏ là em gái duy nhất của mẹ, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình khá tốt nha."
Miên Miên không cần nghĩ ngợi hỏi: "anh nhìn thế nào ra 2 người họ cảm tình tốt?"
Tần Mục Dã thân là một thẳng nam kim cương, anh cũng không biết miêu tả cảm tình cùng hữu nghị của phụ nữ như thế nào, anh gãi gãi đầu: "Dù sao.....!Từ nhỏ đến lớn, chưa thấy qua mẹ cùng dì nhỏ có mâu thuẫn, nga đúng rồi!"
Hắn đè thấp thanh tuyến, dán ở bên tai em gái nói: "Miên Miên em rời đi nửa năm.....!Ngay từ đầu là dì nhỏ bên cạnh mẹ, mẹ lúc ấy tâm tình thực không xong, ai đều không để ý tới, đem chính mình nhốt ở trong phòng, chỉ có dì nhỏ đưa cơm đi vào mẹ mới chịu ăn một chút."
Miên Miên càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, nhưng bé lại cái gì đều không nhớ gì cả, liền buồn bực mà nhấp miệng, không hé răng.

Tần Mục Dã có thời điểm rất khờ, nhưng có chút thời điểm đầu óc cũng thực linh quang.

Tỷ như hiện tại, anh phát hiện em gái không thích hợp, mẫn cảm hỏi: "em cảm thấy dì nhỏ không tốt? Em không phải sẽ nhìn thấy cái gì trên trán đi? Sắc khí của dì nhỏ như thế nào?"
Muội muội chỉ nhìn mặt Tỉnh Triết liền bắt được vấn đề, tuy rằng giống như có điểm mê tín, nhưng Tần Mục Dã xác thật là tin bé.

Miên Miên nghĩ nghĩ: "em cũng nói không rõ, trên trán dì nhỏ khí có rất nhiều loại màu, đổi tới đổi lui."
Đôi khi là màu xanh biển, màu thực bi thương.

Nhưng giây tiếp theo liền biến thành minh hoàng sắc, màu đại biểu cho dục vọng.

qua vài giây lại biến thành một đạo quang trắng bệch, như là bộ dáng bị kinh hách.

Miên Miên chưa thấy qua người phức tạp như vậy, bé không biết nên diễn tả như thế nào.

Tần Mục Dã như có suy tư tiếp tục giúp bé thổi tóc, ẩn ẩn để lại cái tâm nhãn: "Nói không rõ liền hôm nào rồi nói sau, hiện tại trước ngủ, chờ chúng ta về nhà hẳn là có thể nhìn thấy dì nhỏ."
Anh cảm thấy có lẽ là nhìn video không rõ, không bằng gặp mặt liền rõ ràng.

Miên Miên ngoan ngoãn nằm xuống, nho nhỏ một đoàn mặt nghiêng đáng yêu đến nhân tâm phải run.

Tần Mục Dã đột nhiên có điểm kích động, này vẫn là lần đầu tiên anh đơn độc dỗ em gái ngủ.

Anh tích cực biểu hiện: "Muốn nghe chuyện xưa sao, anh kể chuyện xưa cho em?"
Miên Miên tạm thời không suy nghĩ đến dì nhỏ kỳ quái nữa, đầu nhỏ nghĩ đến hôm nay quen được bạn mới.

Tiểu Đại Lị lớn lên xinh đẹp, ba ba bạn ấy thật cao, so với anh hai cùng anh trai Linh Linh còn cao hơn.

Ba ba Thao Thao thoạt nhìn tuổi lớn một chút, Miên Miên còn không quá hiểu biết.

bé thích nhất đương nhiên là ba ba Khương Khương, ba ba Khương Khương vóc dáng không cao, bộ dạng cũng phổ phổ thông thông, nhưng là nấu cơm ăn thật ngon, nói chuyện cũng buồn cười, Khương Khương ca ca thực nguyện ý nghe lời ông, cho nên chú ấy khẳng định là một ba ba tốt.

ba bạn nhỏ đều có điểm giống nhau, bọn họ đều có ba ba.

Ba ba Linh Linh không có tới, nhưng Miên Miên biết Linh Linh cũng có ba ba, bọn họ cả nhà đều ở trong tiểu khu gần nhà anh Hoài Dữ bên kia.

Miên Miên đến nay đều không có nhìn thấy ba ba, trong đầu chỉ có một hình dáng rất mơ hồ.

Bé mắt trông mong mà nhìn Tần Mục Dã, đột nhiên nói: "anh, vậy anh kể chuyện về ba ba cho em nghe đi."
Tần Mục Dã: "....."
"Ba ba rốt cuộc đi chỗ nào? Ba ba không cần Miên Miên sao?"
Tần Mục Dã có điểm trả lời không được vấn đề này, chỉ có thể một bên nghĩ một bên đáp: "Không phải, ba ba cũng thực yêu Miên Miên, chỉ là.....!ba ba đi đến một đảo nhỏ nơi đó không có tín hiệu gì đó, nếu ba xem được chương trình này, biết em đã trở lại, ba ba khẳng định sẽ về nhà."
Tần Mục Dã tuy rằng là một người trưởng thành, nhưng kỳ thật bất quá cũng chỉ chàng trai mới hai mươi tuổi mà thôi, anh ở sự nghiệp rất có thành tựu, có kinh nghiệm phong phú, nhưng đối với sự việc trong gia đình, anh luôn theo bản năng dựa vào anh cả, anh cả đều nói tìm không thấy ba ba, anh cũng không có bất luận biện pháp nào.

Miên Miên hiện tại càng ngày càng lý giải được internet cùng di động trong sinh hoạt thế gian có tác dụng lớn cỡ nào, nếu ba ba sống ở địa phương không có di động cũng không có internet cùng tín hiệu.

Kia.....!
Bé khuôn mặt nhỏ tràn đầy ưu sầu: "anh hai, chúng ta đây là tìm không thấy ba ba sao?"
Tần Mục Dã thực đau đầu, nhưng anh vẫn cố dỗ nhóc con: "Không đến mức, khả năng ba ba chỉ là gần nhất không có lên mạng, người mà, luôn muốn lên mạng, chờ ngày nào đó ba ba đột nhiên nhớ tới

lên mạng, khẳng định là có thể nhìn thấy chúng ta!"
Miên Miên phiền muộn cùng ẩn ẩn lo lắng vào giấc ngủ.

Trẻ nhỏ vẫn là trẻ nhỏ, ngủ rồi giữa mày liền giãn ra, bé hơi nghiêng mình, hơi hơi cuộn tròn, càng giống một cục bột nếp mềm mại.

Tần Mục Dã chỉ nhìn em gái ngủ đều có thể tâm vui như nở hoa.

Chờ bé ngủ say, anh mới đi tắm rửa, xong trở về chuẩn bị lên giường, lại phát hiện có 2 con muỗi ong ong ong mà ở bên cạnh em gái.

Anh hoài nghi con muỗi đáng chết này canh lúc anh không ở đây đã cắn em gái!
Tần Mục Dã tức giận, đối với muỗi đại khai sát giới, lại chạy ra đi tìm nhân viên công tác muốn đồ vật đuổi muỗi, lấy về tới dùng mới an tâm nằm xuống.

***
Có lẽ là ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó.

Miên Miên như nguyện ở trong mộng nhìn thấy ba ba.

Bé mới đầu thực vui vẻ, muốn chạy tới ôm ông.

Nhưng là chạy lên liền phát hiện không quá thích hợp, chân chính mình, giống như biến lớn, thân thể cũng biến lớn.

Bé kinh ngạc mà nhìn nhìn cửa sổ, ảnh ngược ở cửa sổ thấy được chính mình.

Đó là.....!khi bé lớn lên.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên ở trong mộng nhìn thấy chính mình đã lớn lên, không khỏi nhìn chằm chằm cửa sổ nhìn trong chốc lát.

Chờ thời điểm bé quay đầu lại tìm ba ba, lại phát hiện ba ba nằm ở trên giường bệnh.

Bé chạy đi vào, nhìn đến đầu tóc ba ba đã có một nửa là màu trắng, hơn nữa màu trắng loại này không phải giống anh hai vì truy đuổi thời thượng dùng thuốc nhuộm tóc.

Miên Miên biết, loại này tượng trưng cho việc người phàm đã tới tuổi già.

Trên giường bệnh ba ba đã tới tuổi xế chiều.

Ông cả người đều cắm nhiều ống tiêm, bên cạnh ngăn tủ còn có vài cái dụng cụ kỳ kỳ quái quái.

Miên Miên đột nhiên nhớ tới ở nhà chính mình mấy ngày hôm trước tùy tiện xem được một bộ phim truyền hình.

Bên trong có một bà cố nội, thời điểm lâm chung chính là như vậy.

Miên Miên đột nhiên liền đỏ hốc mắt, nhỏ giọng kêu ông: "Ba ba....."
Người đàn ông tuổi già trên giường bệnh, run rẩy dơ tay, giống như dùng hết toàn bộ sức lực cuối cùng, cầm tay con gái.

ông thanh âm tang thương mất tiếng, suy yếu vô lực: "Miên Miên, ba ba về sau không thể chiếu cố con, con đã trưởng thành, là cô gái đã hai mươi tuổi, không cần tùy hứng, đáp ứng ba ba, không cần cùng Phó Trạch Ngôn lui tới, phải chăm sóc tốt chính mình, được không?"
Miên Miên căn bản nghe không hiểu ba ba đang nói cái gì, nhưng bé biết đây là ba ba trước lâm chung dặn dò, bé chỉ nghĩ lập tức đáp ứng ông.

Chính là bé hơi hơi hé miệng, lại phát không ra thanh âm.

bé lo lắng, Tần Sùng Lễ trên giường bệnh biểu tình thống khổ, thanh âm lộ ra tuyệt vọng, ông gần như cầu xin: "Miên Miên, con liền đáp ứng ba ba, làm ba ba yên tâm mà đi thôi, không cần để ba ba mang theo lo lắng rời đi được không, ba ba cầu con."
Miên Miên Ba tuổi rưỡi lý giải không được ba ba đang nói cái gì.

Hơn nữa ở cảnh trong mơ, giống như thân thể này bé khống chế không được, bé cũng không mở miệng được.

Bé rất muốn khóc, trong lòng thực áy náy, giống như biết rõ chính mình làm rất nhiều điều sai trái, thực xin lỗi ba ba.

Chỉ số sự sống nhanh chóng tuột giảm.

Tần Sùng Lễ như cũ lôi kéo tay con gái, cuối cùng chấp niệm duy nhất của ông cũng không đáp ứng được.

"Miên Miên, Miên Miên, đáp ứng ba ba, Miên Miên, ba muốn nghe lời nói của con."
.....!
Bé con là từ trong mộng khóc tỉnh.

Bé mặt đầy nước mắt, chính là vừa quay đầu, nào có ba ba, chỉ có một anh trai ngủ nhiều.

Miên Miên trong lòng thực sợ hãi, bé sợ hãi trong mộng hết thảy là thật sự, bé theo bản năng ỷ lại Tần Mục Dã, muốn đánh thức anh, tay nhỏ lung tung lau lau nước mắt, ướt dầm dề tay nhỏ nhẹ nhàng đẩy anh: "anh trai, anh mau tỉnh."
Tần Mục Dã đang ngủ ngon lành, bị bé con đụng tới cũng không có tỉnh lại, chỉ là động tác biên độ rất lớn mà trở mình, tiếp tục hô hô ngủ, thậm chí còn đánh lên.

Miên Miên: "....."
Bé con hoảng hốt đến không được, bé chính mình bò xuống giường,

mang dép lê nhỏ chạy ra ngoài.

Bé cũng không biết chính mình muốn chạy tới nơi nào, trong lòng chỉ có một ý niệm, chính là tìm ba ba.

Nhất định phải tìm được ba ba.

"Ba ba, ba ba.....!ba rốt cuộc ở đâu? Vì cái gì không cần Miên Miên? Miên Miên sẽ nghe lời, Miên Miên sẽ không cùng Phó Trạch Ngôn lui tới....."
Tuy rằng bé căn bản cũng không biết Phó Trạch Ngôn là ai, lại chân tình thật cảm mà một bên chạy một bên khóc, một bên khóc một bên thề.

Chạy vội chạy vội, ven đường thoát ra một con chó lớn tuyết trắng Miên Miên bị hoảng sợ, bé có một chút sợ chó, đặc biệt là sợ nghe được tiếng chó kêu.

Nhưng chú chó này chạy tới liền lẳng lặng mà đứng ở trước mặt bé, cũng không có kêu.

Miên Miên tò mò mà trừng lớn đôi mắt nhìn kỹ, chú chó này cái đuôi cũng quá lớn đi.

Không giống.....!
Này, giống như không phải chó, mà là một con.....!Hồ ly!
Miên Miên đầu nhỏ ong một chút, nãi thanh nãi khí mà kêu: "Tư Mệnh thúc thúc, thúc làm gì nha!"
bé là nằm mơ khóc đến quá hung, tâm tình bi thương, mới có thể nhất thời không nhận ra.

Tuy rằng bé không có gặp qua nguyên hình Tư Mệnh thúc thúc, nhưng đều là thần tiên, Tư Mệnh tới gần linh khí bé có thể cảm nhận được.

Lớn lên vừa giống chó vừa giống hồ ly ho khan một tiếng, tạm dừng một giây, mới hóa thành hình người.

Miên Miên sốt ruột mà túm túm cổ tay áo anh: "Tư Mệnh thúc thúc, thúc không phải nên trở lại Tiên giới sao? Vì cái gì còn ở nơi này? thúc có phải hay không bị thương?!"
Tư Mệnh có mấy vạn năm tu vi, sớm đã liệt vào tiên ban, không phải tiểu tiên bình thường, hắn là thượng thần tôn quý.

Loại trình độ tu vi lớn này cơ hồ là không có khả năng hóa thành nguyên thân.

Trừ phi là bị trọng thương, tu vi thiệt hại.

Tư Mệnh lắc đầu, đem bé con bế lên: "Không có, tiểu thần chỉ là ở tại vùng hoang vu dã ngoại hóa thành nguyên hình tương đối thuận tiện một chút."
Đường đường Tư Mệnh tinh quân vẫn còn muốn mặt mũi.

Hắn mới sẽ không nói, kỳ thật hắn là bởi vì ở tiệm net chơi game đến nghiện, liên tục suốt đêm, quá hạn chưa phản hồi Tiên giới, bị Thiên Quân chỉ trích, tạm thời muốn hắn ở lại thế gian, mẹ kiếp mà.

nguyên lời Thiên Quân nói là: "Ngươi đường đường một thượng thần, thân phận tôn quý, tu vi cao thượng, thế nhưng vì một trò chơi ở thế gian mê hoặc, suốt ngày trầm mê, không buồn ăn uống, ta xem ngươi dứt khoát lưu tại thế gian, chơi 100 năm rồi hẵn trở về."
Mấy ngày nay hắn vẫn luôn âm thầm bảo hộ Miên Miên, bởi vì triển khai tu vi khoảng cách không gian hạn chế, Miên Miên cùng Tần Mục Dã đi vào đảo thu chương trình, Tư Mệnh sợ có tình huống khẩn cấp hắn vô pháp di chuyển lại đây, liền cũng đi theo chuyến bay qua tới.

Tư Mệnh nhéo nhéo mặt bé: "Ngươi đều không có thuật pháp, chỉ là cái đứa trẻ phàm nhân ba tuổi rưỡi, như thế nào có thể một mình chạy loạn, ân?"

Trên khuôn mặt nhỏ Miên Miên còn treo nước mắt, bộ dáng miễn bàn có bao nhiêu đáng thương.

Bé hít hít cái mũi, nãi thanh nãi khí mà cầu xin: "Tư Mệnh thúc thúc, thúc giúp ta tìm xem ba ba của ta được không? Cầu xin thúc, ta thật sự nhớ ba ba nha."
Miên Miên tuy rằng tuổi nhỏ, lại có ngạo cốt Thiên Quân đế cơ, không phải sẽ tùy tiện cầu tình người khác.

bé có lẽ đã suy nghĩ qua.

Bé biết ở thế gian anh cả có thân phận là gì, cũng biết Tần gia là gia đình như thế nào, đến anh cả đều tìm không thấy ba ba, nếu không cầu Tư Mệnh, khả năng thật sự trong khoảng thời gian ngắn không thấy được ba ba.

.

Chương 25: 25: Chương 23

Bé con chóp mũi đỏ lên, khóc đến mí mắt đều đã có chút sưng.
Tư Mệnh chưa từng gặp qua nhóc con như vậy, cho dù thời điểm ngày đầu tiên hạ phàm cũng không như vậy.
Lúc ấy bé bị đưa đến hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, đáng thương vô cùng mà luyến tiếc túm quần áo hắn làm hắn không rời đi được, kết quả hắn tùy tiện đi cửa hàng tiện lợi mua cây kẹo que liền tốt.
Ở trong mắt hắn, tiểu đế cơ tuy rằng vẫn là một đứa trẻ, nhưng bé con cứng cỏi dũng cảm phẩm chất này sinh ra liền đã có sẵn trong xương cốt, căn bản không giống đứa trẻ tầm thường yếu ớt.
Chính là lúc này trong ánh mắt bé con đều là nước mắt.
Bị bé con nước mắt lưng tròng mà nhìn, hắn chỉ cảm thấy tức ngực khó thở, không mềm lòng là không có khả năng.
Tư Mệnh sờ sờ túi, hắn cũng không mang khăn giấy, đành phải dùng lòng bàn tay vụng về mà xoa xoa nước mắt còn trên mặt của bé.
Hắn nhẫn nại dỗ dỗ: "Không phải có Tần Mục Dã bồi ngươi sao, như thế nào đột nhiên liền nhớ ba ba?"
Mấy ngày nay, hắn tuy rằng cơ bản không có lộ diện, nhưng kỳ thật vẫn luôn yên lặng chú ý sinh hoạt hằng ngày của bé con.
Người nhà ở thế gian này, hắn đại khái cũng đều hiểu biết qua.
Tần Mục Dã là thiếu niên khinh cuồng, tính tình không quá tốt, lúc đầu Tư Mệnh liền đối với anh ta không quá yên tâm, cho nên trực tiếp đem bé con đưa đến chỗ anh cả Tần Hoài Dữ ôn nhu ổn trọng.
Chính là, trong khoảng thời gian âm thầm quan sát này, Tư Mệnh đối với Tần Mục Dã ấn tượng đã đổi mới, hơn nữa hôm nay hắn đã hóa thân nguyên hình ở trên đảo đi bộ, kỳ thật vẫn luôn theo dõi

toàn bộ quá trình.
Tần Mục Dã tất nhiên không phải là một anh trai hoàn mỹ, nhưng anh tuyệt đối là một một anh trai rất yêu thương em gái.

Rõ ràng tính tình nôn nóng dễ giận, nhưng ở trước mặt em gái thì luống cuống, đừng nói phát giận, căn bản tới lời nói cũng còn không dám lên tiếng, hoàn toàn là muội khống.
Bé con hít hít cái mũi nhỏ, thấp giọng nói: "Miên Miên rất muốn gặp ba ba, chính là anh Hoài Dữ đều nói tìm không thấy, Miên Miên lo lắng ba ba sẽ gặp nguy hiểm."
Bé con đem cảnh tượng trong mơ mình đã thấy miêu tả kĩ càng.
"Trong mộng ba ba đã già rồi, ba ba nói thật nhiều điều kỳ quái, Miên Miên một câu đều nghe không hiểu, nhưng Miên Miên biết chính mình giống như làm sai rất nhiều việc, rất xin lỗi ba ba.....!Tư Mệnh thúc thúc, trong mộng hết thảy thật sự sẽ phát sinh sao? Miên Miên thường xuyên mơ thấy sự việc sau khi lớn lên, về sau lớn lên Miên Miên là người xấu sao?"
Tư Mệnh đối với cảnh trong mơ mà bé con đã miêu tả cũng không ngoài ý muốn, nhưng hắn không thể lộ ra cái gì, chỉ có thể cười cười, lời nói hàm hồ: "Chỉ là mộng mà thôi, không thể đại biểu cho hiện thực."
Miên Miên nhìn chằm chằm hắn, lập tức liền nhăn lại khuôn mặt nhỏ.

Bé tuy rằng không có mấy vạn năm tu vi như Tư Mệnh tinh quân, nhưng bé cũng cùng Tư Mệnh ở chung vài trăm năm, đối với tính nết của hắn lại hiểu biết đôi chút.
Tư Mệnh trả lời như vậy, rõ ràng chính là có điều giấu giếm.
khuôn mặt nhỏ Miên Miên suy sụp, đầu gục xuống như một động vật nhỏ chịu ấm ức, hữu khí vô lực mà lẩm bẩm: "Mấy ngày không gặp, Tư Mệnh thúc thúc đã không thích Miên Miên nữa rồi đúng không?"
thanh âm đứa bé mềm mềm mại mại, sau khi trở thành phàm nhân, linh lực tiên khí đều bị phong ấn, càng thêm vài phần ngốc manh vô tội của một đứa bé người phàm.
Tư Mệnh chỉ cảm thấy tâm can già úa của mình cũng bị tan nát.

Hắn tỏ lòng trung thành: "Sao có thể? Toàn bộ trẻ em của Tiên giới cùng phàm giới, đều không có đáng yêu bằng Miên Miên, tiểu thần sao có thể không thích Miên Miên chứ?"
Miên Miên rũ đầu nhỏ, ồm ồm: "Tư Mệnh thúc thúc vì cái gì không trả lời Miên Miên, sự việc trong mộng thật sự sẽ phát sinh sao? Ba ba Miên Miên hiện tại ở nơi nào?"
Tư Mệnh chần chờ vài giây, trên nguyên tắc hắn thân là thượng thần chủ quản mọi việc thế gian không thể tùy ý tiết lộ thiên cơ, nhưng là đế cơ muốn độ kiếp.....!Căn bản không phải hắn tùy tiện nói một câu là có thể thay đổi, cho nên hơi lộ ra một chút chắc cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì.
Vì thế hắn che lại lương tâm nói: "Tiểu thần chỉ có thể nói.....!Trước mắt là sẽ không phát sinh."
Trong lòng ngực bé con càng sốt ruột, tay béo nhỏ ôm cổ hắn mạnh mẽ lay động: "Trước mắt sẽ không? Đó chính là nói về sau sẽ phát sinh?"
"a....." Tư Mệnh vắt hết óc mà ý đồ trấn an bé con, "Đó là thật lâu thật lâu về sau, sinh lão bệnh tử, tuổi thọ phàm nhân đều là hữu hạn, đây là một loại quy luật của tự nhiên, mỗi phàm nhân chung quy đều sẽ có một ngày như vậy."
Miên Miên thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra mộng của bé là thật sự, nhưng phải đợi bé lớn lên mới có thể phát sinh, cho nên ba ba ít nhất có thể sống đến thời điểm bé lớn lên, chỉ cần bé bồi ở bên người ba ba, nhất định có biện pháp thay đổi những chuyện xấu xảy ra.
"Ta đây khi nào mới có thể nhìn thấy ba ba nha.....!Tư Mệnh thúc thúc ngươi giúp ta được không?"
Tư Mệnh ậm ừ một lúc lâu.
Tuy nói hắn khi tuổi trẻ cũng là người không biết phép tắc, cũng không thực tuân thủ giới luật tiên quy, nhưng gần vạn năm nay, hắn trở thành Tư Mệnh tinh quân, đã thành thật an phận rất nhiều.
Chính là bé con dùng ánh mắt nhỏ nhìn chăm chú hắn.
Nguyên tắc là cái gì? Nguyên tắc có thể ăn sao? =))
Giữ nghiêm nguyên tắc cũng sẽ không đưa hắn mấy vạn năm tu vi.
Thôi thôi.
Tư Mệnh lời ít mà ý nhiều mà lộ ra: "Kỳ thật, ngươi sẽ mơ thấy một

vài việc của tương lai, vô cùng có khả năng là cha con liền tâm có duyên, khoảng cách càng gần, người một nhà từ trường quấy nhiễu lẫn nhau, dễ dàng mơ thấy.

Có lẽ, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, tiểu thần chỉ có thể nói nhiều như vậy."
Miên Miên đôi mắt nháy mắt sáng lên, vui sướng không thôi: "Thật sự? Ba ba liền ở địa phương cách Miên Miên không xa? Miên Miên thực mau là có thể tìm được ba ba đúng không?"
Tư Mệnh hơi hơi gật đầu: "Tiểu thần không rõ ràng lắm."
Miên Miên đầu nhỏ xoay chuyển thực mau, bé lớn mật mà suy đoán: "Ba ba ở đảo sao? Miên Miên có thể mang ba ba cùng nhau về nhà sao?"
"Tiểu thần không biết."
Lúc này mặc kệ bé con hỏi lại cái gì, Tư Mệnh đều im miệng không nói.
***
Sáng sớm hôm sau, Tần Mục Dã phá lệ mà không tới 7 giờ đã dậy.
Em gái còn ngủ say ở cách vách, anh gãi gãi tóc, liên tiếp đánh vài cái ngáp, tay chân nhẹ nhàng mà đi rửa mặt.
Tối hôm qua bé con bị Tư Mệnh ôm đưa về nhà gỗ nhỏ an toàn, một đêm ngủ an ổn.
Có Tư Mệnh thúc thúc nhắc nhở, bé không hề gặp ác mộng, ngược lại ẩn ẩn chờ mong có thể nhìn thấy ba ba, mang theo chờ đợi nho nhỏ đi vào giấc ngủ.
Bất quá rốt cuộc hơn nửa đêm lăn lộn, đứa bé ba tuổi rưỡi thể lực bị tiêu hao quá mức, giờ phút này sắc trời đã lên bé còn đang ngủ thật ngon.
Ngày hôm qua kết thúc công việc, nhân viên công tác của tổ tiết mục đã thông báo cho mỗi gia đình nơi nhận bữa sáng.
Hôm nay bữa sáng không cần khách mời dậy sớm chuẩn bị, tổ tiết mục sẽ phụ trách chuẩn bị bữa sáng phong phú, nhưng tiền đề là yêu cầu mỗi vị khách mời tự mình đi đến nơi chỉ dẫn để nhận.

Đến càng sớm, bữa sáng càng phong phú.
Tần Mục Dã tuy rằng không tham gia nhiều chương trình thực tế,

nhưng rốt cuộc là người trong vòng giải trí, anh suy đoán tối hôm qua các khách mời sẽ ngủ rất muộn.
Bởi vì trừ bỏ nhà gỗ nhỏ đơn độc ở trên đảo mini, mặt khác mấy chỗ phòng ở đều cách nhau cũng không xa.
Thông thường mặc kệ là tiến tổ đóng phim hay là tham gia chương trình, kết thúc công việc mọi người đều hội tụ, thậm chí còn sẽ uống một tí rượu thả lỏng một chút.
Thôn tuy rằng phong cảnh thực đẹp, nhưng xác thật chính là một làng chài nhỏ lạc hậu mà thôi.
Phỏng chừng đại gia cũng không có gì để giải trí, cũng chính là tụ ở bên nhau uống chút rượu tâm sự.
Sự thật chứng minh Tần Mục Dã đoán đúng rồi.
Tối hôm qua là ngày đầu tiên khởi công, không chỉ có vài vị khách quý đã sớm nghỉ ngơi, nhân viên công tác sau khi kết thúc công việc đều thực hưng phấn, đem các bạn nhỏ dàn xếp thỏa đáng, mọi người tụ lại bên nhau chơi đến khuya.
Tần Mục Dã 7 giờ từ nhà gỗ xuất phát, liền tới địa điểm chỉ định, nhân viên công tác phụ trách bữa sáng mới vội vội vàng vàng đuổi tới.
Nhân viên công tác phi thường ngoài ý muốn: "Dã ca anh đến sớm như vậy?! là lạ giường mất ngủ sao?"
Rốt cuộc Tần đỉnh lưu nhìn qua như thế nào cũng không giống như là người sẽ dậy sớm a.
Tần Mục Dã đắc ý liếc mắt bọn họ một cái: "Sao có thể? Tôi ngủ đến thật ngon."
Tới đạo diễn quay phim cũng nửa nói giỡn nói: "Dã ca dậy thật sớm, tôi mơ mơ màng màng đều bị cậu ấy kêu dậy, xem ra biểu hiện ngày hôm qua Dã ca không mấy vừa lòng, hôm nay muốn đại triển thân thủ sao?"
Tần Mục Dã khụ khụ: "Nào có khoa trương như vậy, tôi chính là muốn lấy nhiều điểm tâm ngon cho em gái mà thôi, mọi người đừng nhìn nhóc con nho nhỏ một đoàn, kỳ thật sức ăn cực kì lớn."
Trải qua một ngày hôm qua thường xuyên vả mặt.....!anh hiện tại đã học xong việc nói năng thận trọng, không bao giờ nghĩ sẽ nói ẩu nói tả.
Tốt nhất là làm bộ thả lỏng, trộm nỗ lực, sau đó kinh diễm mọi

người.
.....
Tần Mục Dã tới thật sự quá sớm, bữa sáng phong phú còn đang lục tục đưa ra.
Trải qua một ngày hôm qua ở chung, mọi người đều đã quen, lúc này lại mới vừa khởi động máy, trạng thái tương đối tùy ý, một lát sau, cũng liền cùng nhau nói chuyện phiếm.
Có nữ nhân viên công tác nói: "Bảo bảo ăn uống nhiều là việc tốt, Dã ca anh đại khái không hiểu được việc giúp cho bảo bảo ăn cơm có bao nhiêu khó khăn, cháu ngoại gái tôi năm nay 4 tuổi, mỗi bữa cơm đều lăn lộn đến hai giờ, ăn một ngụm chơi nửa ngày, chính là không thích ăn cái gì, chị của tôi đều lo lắng đứa bé dinh dưỡng không đủ khổng thể lớn lên được."
Đạo diễn quay phim cũng nói: "Tôi làm chứng, tiểu bảo bối Miên Miên ăn uống xác thật không tồi, tối hôm qua ăn cơm thật ngoan.

Ai, tôi là con một, tuy rằng làm nghề này cũng được khoản thời gian khá dài, nhưng quay cùng trẻ nhỏ cũng là lần đầu, tôi đều bắt đầu hâm mộ Dã ca, có một em gái thông minh ngoan ngoãn, về nhà tôi sẽ khuyên ba mẹ sinh thêm một đứa em."
Tần Mục Dã cười: "Tôi xem anh tuổi cũng không nhỏ, đừng phiền toái ba mẹ, thích con gái liền chính mình sinh một đứa nha."
Bọn họ đang trò chuyện, thôn trưởng Phương Kỳ cũng vừa đến.
ông nhìn thấy Tần Mục Dã là người đầu tiên xuất hiện cũng thực kinh ngạc: "Lợi hại a Dã ca, đến đầu tiên! Tới, chọn đi, dựa theo quy tắc, người đến đầu tiên có thể tùy ý lựa chọn bữa sáng."
Tần Mục Dã được như ý nguyện sử dụng bằng chính nỗ lực của anh cũng làm cho em gái ăn một bữa no nê.
Tổ tiết mục cũng không nói dối, bữa sáng chủng loại xác thật phong phú, có kiểu Trung Quốc có kiểu Tây, còn có món cơm đặc sắc của Đông Nam Á.
Tần Mục Dã đem theo hộp cơm ngồi ca nô trở về, tới cửa nhà, anh nghĩ em gái khẳng định còn hô hô ngủ, nhưng mà đẩy cửa vào, đối diện lại là đôi mắt nhỏ của em gái còn có điểm oán niệm.
Miên Miên nửa thân mình còn chôn ở trong chăn, lộ ra ngoài là đầu nhỏ tròn xoe, mới vừa tỉnh ngủ đầu tóc lộn xộn, bất quá chút này

cũng không ảnh hưởng tới giá trị nhan sắc của nhóc con, khuôn mặt nhỏ cùng với đầu tóc hỗn loạn cơ mà thật đáng yêu.
Nhóc con đôi mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm Tần Mục Dã, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm một câu: "anh trai thối, lại bỏ mặc Miên Miên!"
nhà gỗ nhỏ đơn sơ tới cái bàn ăn đều không có, Tần Mục Dã đành phải đem hộp cơm đặt ở mép giường, chính mình cũng ngồi xuống, duỗi cánh tay đem nhóc con trong chăn ôm trong lòng ngực.
anh cũng không biết tối hôm qua Miên Miên đã trải qua cái gì, nhóc con mới vừa tỉnh ngủ sẽ dính người như vậy thật sự ngoài ý muốn.
Bàn tay to lung tung vuốt tóc nhóc con: "anh là đi lấy bữa sáng, không phải bỏ mặc em, trong đầu em nghĩ cái gì đấy?"
Miên Miên mếu máo: "Vì cái gì không mang theo em cùng đi?"
Tần Mục Dã thực yêu bộ dáng dính người của em gái, trong lòng vui đến nở hoa, ngoài miệng lại ngay ngắn, một bộ miệng lưỡi ghét bỏ: "Còn không phải là vì để em ngủ nhiều một chút, khò khè khò khè ngủ đến giống như heo con."
Bé con nghe hắn nói như vậy, tức khắc nhớ tới ác mộng tối hôm qua khi tỉnh lại bị dọa khóc, Tần Mục Dã lại hô hô ngủ nhiều, kêu như thế nào cũng không tỉnh.
Anh hai thối, còn không biết xấu hổ nói bé giống heo con?
Mới vừa tỉnh lại còn có điểm mơ hồ bé con lười đến cùng anh so đo, chỉ hít hít cái mũi, tò mò mà ngửi mùi hương đồ ăn: "Bữa sáng là đoạt được sao?"
Miên Miên thuận miệng hỏi một chút, nghiễm nhiên không đối với anh ôm bao nhiêu hy vọng.
Tần Mục Dã lại kiêu ngạo mà vỗ vỗ ngực: "Còn cần phải đoạt sao? Anh trai em là người đứng đầu! Bọn họ đều là thủ hạ bại tướng, bữa sáng tùy tiện để chúng ta chọn, anh đều chọn toàn đồ ăn ngon!"
Tối hôm qua khi đạo diễn thông báo quy tắc nhận bữa sáng, Miên Miên đã ngủ rồi, bé đối với phương thức thi đấu cũng không hiểu biết, cho nên còn rất ngoài ý muốn ngày hôm qua đứng chót hôm nay thế nhưng thắng.
Bất quá bé vẫn thực nể tình mà cổ vũ anh: "Lợi hại nga, anh trai không ngừng cố gắng nha."
Hai anh em bắt đầu hưởng dụng bữa sáng phong phú, Miên Miên

đối với hương vị tiểu xuân cuốn* đặc biệt yêu thích, một ngụm một con giòn, ăn đến thật ngon.
*hổng dịch được ạ xin lũi vì sự ngu ngốc này =((
Sáng sớm cmt đã tràn ngập tinh thần phấn chấn.
【 bọn tỷ muội buổi sáng tốt lành, lại có thể tiếp tục xem bạn nhỏ, thật vui! 】
【 a a a! tui 6 giờ liền canh giữ ở phòng phát sóng trực tiếp, sáng nay bảo bối đầu tiên xuất hiên chính là Tiểu Miên Miên nhà tui nha, mau tới để ma ma hôn một cái nào.

】
【 ha ha ha ha kiểu tóc Miên Miên nhìn không kiềm chế được, Tần đỉnh lưu mau chải đầu cho em gái đi! 】
【giá trị nhan sắt của hai anh em thật cao, đặc biệt là bé con, khuôn mặt nhỏ vô cùng mịn màng, sáng tinh mơ đã phải đi làm thật là một niềm an ủi mà, ái ái 】
Ăn xong bữa sáng, Tần Mục Dã phục vụ em gái rửa mặt, lại từ trong vali đem quần áo được mẹ phối sẵn lấy ra.
Hôm nay nhiệt độ không khí có điểm cao, Miên Miên thay một cái váy nhỏ màu lam, tay áo hơi phồng, làm cho khuôn mặt của bé càng thêm tinh xảo.
Tần Mục Dã thẩm mỹ thẳng nam đối với váy nhỏ kiểu công chúa tuyệt đối yêu thích!
anh phi thường vừa lòng an bài của mẹ, nhịn không được khen: "Không hổ là mẹ ta, thẩm mỹ rất đẹp, Miên Miên em xem váy này giống như Cinderella."

Bé con tò mò mà chớp chớp mắt: "Cinderella là cái gì?"
Tần Mục Dã ngón trỏ điểm điểm chóp mũi bé: "ha, quả nhiên không có bằng cấp của nhà trẻ quả thật không hiểu biết, Cinderella chính là một công chúa, ý tứ khen em mặc váy này như công chúa!"
Miên Miên dùng gương soi, xác thật cũng cảm thấy thực vừa lòng.
Bất quá bé nhìn chằm chằm gương trong chốc lát, mới hậu tri hậu giác mà nói: "anh ơi, anh còn chưa cột bím tóc cho em đâu."
Tuy rằng bé gái ba tuổi rưỡi có rất nhiều kiểu tóc có thể làm, nhưng Miên Miên cột hai bím tóc nhỏ là đáng yêu nhất, cho nên Lê Tương

vẫn luôn thực thích cột bím tóc cho bé.
Miên Miên cũng hình thành thói quen có hai bím tóc nhỏ, cho nên hôm nay cũng như vậy.
Nhưng mà Tần Mục Dã lại sững sờ tại chỗ, đột nhiên hóa thạch Σ(￣□￣*|||
Cột bím tóc.....!Này con mẹ nó, không ai dạy anh a!
Tần Mục Dã lúc này mới ý thức được ra cửa chuẩn bị nhiều như vậy, thế nhưng đã quên việc quan trọng hạng nhất.
Anh không biết cột tóc, phải làm sao đây?
Miên Miên xem vẻ mặt của anh, đoán được suy nghĩ, có điểm lo lắng hỏi: "anh hai anh không biết cột bím tóc sao?"
Tần Mục Dã phi thường ảo não tại sao khi xuất phát mình lại quên cái này, nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể cầm lấy lược căng da đầu mà chải: "Sẽ, này có cái gì khó."
Thời điểm chải đầu cho bản thân anh có điểm thô bạo, nhưng chải đầu cho em gái lại thật nhẹ nhàng.
Lực độ trong tay sử dụng nhẹ nhất, một cái tay khác chống mặt trên, sợ sơ xuống dưới lực đạo sẽ túm đau bé.
Hình ảnh phi thường tốt đẹp, toàn thế giới đều an tĩnh.
Cmt cũng đều dịu dàng thắm thiết.
【 ô ô ô, có anh trai thật sướng, thật hâm mộ Tiểu Miên Miên có anh trai là đỉnh lưu chải đầu! 】
【 anh em cách nhau nhiều tuổi thật tốt, ta đã có con trai 8 tuổi, chuẩn bị mười năm sau sẽ sinh một em gái cho nhóc con, như vậy con gái ta sẽ có một anh trai đau bé cưng chiều bé rồiii 】
【 quá tốt đẹp, tui cũng muốn.

】
【 thật không nghĩ tới Tần Mục Dã tính tình táo bạo thế nhưng có một mặt ôn nhu như vậy, xem động tác nhẹ nhàng như vậy, dường như rất sợ làm đau em gái, cậu ấy siêu cấp cưng chiều em gái.

】
Mới đầu xác thật phi thường đẹp đẽ, tới tổ quay phim cũng xem đến ngây người, một đám trầm mặc, tâm tư khác nhau.
Có suy nghĩ ba mẹ lúc trước nếu sinh cho mình một anh trai là tốt

rồi, có suy nghĩ nhà mình vì cái gì lại là một em trai thối, nếu có em gái mềm mại như Miên Miên, cuộc sống sẽ tốt đẹp cỡ nào nha.
Nhưng mà hình ảnh ôn nhu cũng không duy trì được 5 phút.
Tần Mục Dã thử làm bím tóc nhưng đều thất bại, thậm chí liên tiếp hai lần đem lược đều rớt dưới mặt đất lại lần nữa nhặt lên.
Anh thật muốn trọc đầu mà, tâm tư nhỏ trưng cầu ý kiến: "Miên Miên, ca ca giống như không biết cột bím tóc như thế nào, nếu không anh cột kiểu tóc khác cho em nha?"
Dù sao em gái nhà mình xinh đẹp như vậy, Cinderella nha, có bím tóc hay không cũng không sao cả.
Miên Miên tuy rằng thực thích bím tóc, nhưng nhìn bộ dáng anh trai khờ khờ chân tay vụng về, thực thiện ý mà vui vẻ tiếp nhận rồi: "tốt, anh hai tùy tiện phát huy nha."
Tần Mục Dã cẩn thận nhớ lại những kiểu tóc của con gái mình đã gặp qua, đơn giản nhất tựa hồ chính là.....!cột đuôi ngựa?
anh nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy đuôi ngựa đơn giản cực kỳ, còn không phải là một phen nắm chặt, sau đó dùng dây buộc tóc cột lại sao?
So easy~
Nhưng mà chờ chân chính động thủ, anh mới phát hiện mặc kệ là cột như thế nào đầu tóc vẫn xoắn đến xoắn đi dây buộc tóc, quả thật rất không nghe lời!
móa!
Tần Mục Dã tức giận đến chết khiếp, thật sự nhịn không được đi qua xin giúp đỡ của nhân viên công tác.
"Có thể cho tôi mượn điện thoại không, tôi không có làm việc khác, liền xem video hướng dẫn cột tóc cho em gái mà thôi."
đạo diễn gật đầu đồng ý.
Một là xác thật có điểm đồng tình với Tần Mục Dã, hai là quay nội dụng anh trai vì cột tóc cho em gái mà học hỏi.....!Nhất định sẽ rất được hoan nghênh, phỏng chừng lúc này người xem trực tiếp đang thảo luận đi.
Tần Mục Dã thuận lợi lấy được di động, nhanh chóng tìm kiếm, video giáo trình phi thường phong phú, kiểu tóc dạng gì đều có.
Hắn đối với các bước trong video, đi từng bước, nhưng vô luận là bím tóc hay là đuôi ngựa.....!Xem video cùng thực hành căn bản là

hai chuyện khác nhau, ước chừng lăn lộn nửa giờ, cánh tay anh mỏi đến độ muốn rút gân, cuối cùng cũng không có thành công.
Tần Mục Dã đối với chính mình thực bất đắc dĩ, anh bực bội mà gãi gãi đầu, tự đầu thú: "Miên Miên, anh là một anh trai không tốt, bím tóc cũng không làm được, làm sao đây?"
Miên Miên nhìn trong gương đầu tóc tán loạn của chính mình, nhất thời cứng họng không còn gì để nói.
Bé nhìn ra được anh hai xác thật đã tận lực, nhưng tay cùng đầu óc không biết vì cái gì giống như không ở một tần số, đối với video xem nhiều lần như vậy đều thất bại.
Bé con bất đắc dĩ mà nói: "Vậy không cột đi, thả cũng không sao."
Tần Mục Dã vừa kinh ngạc vừa chột dạ: "......!em như thế nào lại không mắng anh?"
Bé con từ trong gương bất đắc dĩ mà nhìn anh, tay nhỏ vuốt vuốt. bé còn có thể nói gì, bé cũng rất là tuyệt vòng TT.
Nhân viên công tác nén cười, đi tới đưa ra kiến nghị: "Dã ca, Miên Miên hôm nay mặc váy này thả tóc càng đẹp mắt, chiều dài tóc của bé con cũng thích hợp, vừa đến bả vai, tôi vừa mới nhìn đến vali hành lý giống như có không ít kẹp tóc cùng cài, anh muốn hay không đem một cái cài lên cho Miên Miên?"
Tần Mục Dã hít sâu một hơi, vỗ tay tán thưởng: "Tuyệt! hay a! Rất nhiều cô gái nhỏ đều mang kẹp tóc nha!"
Hắn dựa vào thẩm mỹ thẳng nam chọn một lỗ tai con mèo, ở trước mặt em gái quơ quơ: "Cái này được không?"
Miên Miên: "......!Đẹp, nhưng mà cùng váy không hợp."

Tần Mục Dã cảm thấy em gái nói rất có đạo lý, vì thế dứt khoát lấy ra vài cái, để cho nhóc con tự mình chọn.
Miên Miên chỉ chỉ một cái vương miện nhỏ, tinh xảo lại không khoa trương, vừa thấy liền thích hợp với váy công chúa ngày hôm nay.
Một cái kẹp tóc hình vòm bị Tần Mục Dã cầm ở trong tay, thoạt nhìn là một phụ kiện đơn giản!
Tần Mục Dã hướng Miên Miên đeo lên, bỗng nhiên đem tóc mái trên trán bé đẩy lên.
Miên Miên đôi mắt đột nhiên trừng lớn, nhìn trong gương đầu như muốn nổ mạnh.

Tần Mục Dã cũng bị khiếp sợ, thật nhanh tay tháo xuống, tóc mái nhỏ lại như cũ, thực tự nhiên mà rũ xuống khôi phục nguyên dạng.
anh mộng bức, cầm kẹp tóc đùa nghịch nửa ngày, giống như đeo như thế nào đều không thích hợp.
Trong miệng nhịn không được nhắc mãi: "Là cài như thế này sao? Uy, có hay không em trả lời anh một chút, là như thế này không sai đi? anh nhớ rõ mẹ hình như là cài cho em như vậy mà."
Nhân viên công tác cố nén xúc động cười ầm lên: "Đúng vậy đúng vậy, là như thế này không sai."
Tần Mục Dã thông minh, cuối cùng biết không hẳn là từ trước sau này đẩy, mà là trực tiếp bẻ ra kẹp tóc hai sườn, từ đỉnh đầu cài vào.
"Bang kỉ"!
kẹp tóc vương miện Thủy tinh hoàn mỹ kẹp ở hai bên tai Miên Miên.
Tần Mục Dã còn nâng cằm bé quan sát sau một lúc lâu, chỉ thấy đỉnh đầu vương miện nhỏ nằm chuẩn ở chính giữa.

ha, kia hẳn là không sai.
anh gật gật đầu, lộ ra tán dương tươi cười: "Hoàn mỹ, em gái anh chính là đeo gì cũng đều đẹp!"
Miên Miên bị anh ấn đầu lăn lộn một lúc lâu, bé đã chết lặng, nhìn trong gương chính mình đang mang kẹp tóc.....!Tổng cảm thấy nơi nào đó có điểm không thích hợp, nhưng là lại nói không nên lời?
Trước cứ như vậy đi.
Bé thật sự không nghĩ lại bị anh hai kéo tóc.
cmt đều cười muốn ná thở rồi ——
【 ha ha ha ha ha ha Tần Mục Dã sao anh lại làm như vậy! anh đây là ngược đãi em gái! 】
【 lại còn tán dương? Ta cười đến trà sữa đều phun ra tới ha ha ha ha đây là thẳng nam sao? 】
【 may Miên Miên bảo bối chúng ta nhan giá trị cao, nên còn có thể nhìn được 】
【 nhân viên công tác giống như có chị gái đi? Các chị mau giúp cục bột nếp đáng thương đi mà, nhóc con quá thảm rồi, đây là anh trai ruột sao, mau cứu lỗ tai nhỏ của nhóc đi mà, cầu xin chị đấy huhu.

】

nhân viên công tác của tổ tiết mục đương nhiên sẽ không để đầu Miên Miên như thế này kiên trì cả ngày.
Nhưng thật sự quá buồn cười, bọn họ chính là muốn nhìn một chút Tần đỉnh lưu đến tột cùng cần bao nhiêu thời gian mới phát hiện mình kẹp tóc cho em gái có điểm không thích hợp.
Tần Mục Dã rốt cuộc nắm tay em gái ra cửa ngồi ca nô, chuẩn bị đi tập hợp cùng với mọi người.
Hôm nay còn có thật nhiều nhiệm vụ.
Miên Miên ngoan ngoãn mà tùy ý choa nh nắm tay, chờ ca nô lại đây, bị Tần Mục Dã ôm đi lên.
Mãi cho đến khi chuẩn bị cập bờ.
Bé con hậu tri hậu giác sản sinh cảm giác mãnh liệt không khoẻ tay nhỏ kéo kéo tay áo Tần Mục Dã: "anh ơi, Miên Miên không thoải mái."
Tần Mục Dã kinh hãi: "Nơi nào không thoải mái a? cổ họng đau không? hay là bụng đau?"
Luôn luôn hảo tính tình tiểu đoàn tử mạc danh cảm thấy có điểm bực bội, nàng khuôn mặt nhỏ đều mau nhăn thành bánh bao: "Không biết.....!Chính là khó chịu!"
Bạn nhỏ có phản ứng hơi chậm, hơn nữa bé con một lòng nhớ thương lập tức liền có thể cùng chơi với các bạn của mình, vừa ra khỏi cửa liền xem nhẹ kẹp tóc ẩn ẩn không thích hợp.
kẹp tóc ngay từ đầu ở trên lỗ tai, không có cảm giác đau đớn rõ ràng, đi đường cộng thêm ngồi ca nô giằng co một đoạn thời gian, mới bắt đầu tích lũy đau đớn.
Tần Mục Dã trong lòng có điểm hoảng, ca nô dừng liền vẫn luôn ôm bé, nôn nóng hỏi: "Rốt cuộc là nơi nào không thoải mái, không phải là bị cảm nắng đi?"
Yến Kinh là mùa đông, nơi này nhiệt đới rừng mưa khí hậu trước sau là hơn ba mươi độ, trẻ nhỏ xác thật có khả năng không thích ứng được khiến cho không khoẻ.
Đạo diễn quay phim nhịn không được, đuổi theo nói: "Dã ca, anh giúp bé con sửa lại kẹp tóc đi."
Tần Mục Dã nghe thấy được nhưng không để ý tới, anh một lòng khẩn trương không biết bé con nơi nào không thoải mái, còn hơi đâu là lo lắng kẹp tóc này kia.

Cmt lập tức lại cười rộ.
【 OMG Tần Mục Dã cũng quá khờ đi, kẹp tóc thoạt nhìn sai sai, đem lỗ tai nhóc con của chúng ta đều kẹp hư! 】
【 ha ha ha ha ha ha ha ha Miên Miên thật thảm nga thực xin lỗi ta không phải cố ý cười ha ha ha ha 】
【 Tiểu Miên Miên hôm nay có phải hay không không ngủ đủ a, bị anh trai lây bệnh ngốc rồi sao T.T? 】
【 cáp cáp cáp cáp ta đánh cuộc 5 mao Tần đỉnh lưu quay xong tiết mục về nhà sẽ bị Lê ảnh hậu hành hung! 】
Đến nơi tập hợp trước mắt chỉ có thôn trưởng cùng một nhà Lục Kha Thừa đến.
Tần Mục Dã ôm Miên Miên đi qua, Lục Linh trước sau như một nhiệt tình mà chạy đi lên, "Miên Miên, váy của em thật xinh đẹp!"
Bé con đã vô tâm với wujt hổi phòng của khuê mật, bé nhỏ giọng lẩm bẩm: "Linh Linh, em giống như đầu có điểm đau....."
Tần Mục Dã đem bé đặt ở trên mặt đất, chính mình cũng ngồi xổm xuống, khẩn trương mà đỡ hai bên đầu nhẹ nhàng xoa xoa: "Đầu đau? Tổ tông em đừng làm anh sợ nha."
Lục Kha Thừa mới đầu cũng không phản ứng, chỉ là cảm thấy nơi nào đó không quá thích hợp, chờ thời điểm nghe được Miên Miên nói đầu đau mới hiểu được là chuyện như thế nào, anh vội vàng đi nhanh lại tới, duỗi tay gỡ xuống kẹp tóc vương miện trên đầu Miên Miên, một lần nữa điều chỉnh chính xác vị trí.
Miên Miên lỗ tai nhỏ đáng thương rốt cuộc cũng được tự do, tức khắc cảm thấy tránh thoát được trói buộc, trời quang mây tạnh, thậm chí muốn ngửa mặt lên trời ngao ngao kêu hai tiếng.
Lục Kha Thừa ôn nhu chỉ điểm: "Cái này muốn mang ở mặt sau lỗ tai, không thể kẹp ở trên lỗ tai, bạn nhỏ sẽ đau."
Tần Mục Dã đồng tử lây động, chạy nhanh cúi đầu duỗi tay khảy khảy lổ tai em gái, quả nhiên bị kẹp đỏ một chút.
anh xấu hổ lại hổ thẹn, ngón tay nhẹ nhàng mà xoa lỗ tai Miên Miên: "Thực xin lỗi em, anh thật ngốc, bím tóc cột không xong, liền cái này đều đeo không đúng."
Miên Miên nhìn Tần Mục Dã biểu tình xấu hổ, tay nhỏ múp mít nhẹ nhàng chọc chọc mặt anh, hào phóng mà nói: "Không quan hệ, anh hai đã tiến bộ rất lớn, Miên Miên cũng sẽ không muốn cột bím tóc

nha."
Tần Mục Dã càng hổ thẹn.
anh ngày hôm qua còn cảm thấy em gái sẽ dỗi anh, đều không cho anh giữ mặt mũi.
Hiện tại mới phát hiện nguyên lai em gái sẽ ở thời điểm anh chân tay vụng về àm an ủi cổ vũ.
Anh có một em gái ngọt ngào ấm áo, quá hạnh phúc.
Lục Linh chỉ chỉ tóc tết của mình: "anh trai Miên Miên, anh xem tóc của em nè, là anh trai tết giúp em! Anh ơi, anh dạy cho anh trai Miên Miên cách cột tóc đi!"
Tần Mục Dã lại lần nữa đồng tử chuyển động, nếu là trước kia, anh đại khái còn sẽ âm thầm trào phúng không phải một cái bím tóc sao, này có gì đặc biệt hơn người.
Nhưng vừa mới nghiên cứu qua nhiều video lại không làm được gì.....!anh đối với người đối đầu mình có chút ngưỡng mộ.
"thật đẹp, đây là anh làm cho em gái sao?!"
Lục Kha Thừa mỉm cười: "Đúng vậy, tôi ở nhà có học qua, không khó."

Tiểu Lục Linh kiêu ngạo mà nói: "anh trai em biết làm rất nhiều kiểu nha, anh nói muốn mỗi ngày cho em kiểu tóc không trùng lập!"
Tần Mục Dã lộ ra biểu tình kinh ngạc, dựng cái ngón tay cái: "666*."
*thật giỏi
cmt:
【 a a a a Tần Mục Dã khen anh nhà tui sao?! Tui không nghe lầm phải không? 】
【 ta tuyên bố chèo thuyền CP này! Thỉnh bọn tỷ muội đem Cận Kha Thứ Tần triển khai mạnh mẽ! 】
【 Tần Mục Dã biểu tình bội phục cũng quá chân thật, Lục Kha Thừa xác thật là anh trai ôn nhu ổn trọng nha.

】
【 kỳ thật hai vị đỉnh lưu thật sự có thật nhiều chỗ tương đồng nha, đều mê chơi âm nhạc, bối cảnh không sai biệt lắm, lại đều có một cái em gái đáng yêu.

】
【 khoái khoái khoái! Thừa tổng về sau liền nhận thầu bím tóc của Tiểu Miên Miên đi, tui đã hình thành thói quen nhìn Miên Miên cột bím tóc, manh đến lấy máu a! 】
*
nhạc đệm nhỏ qua đi, khách quý cũng lục tục đến đông đủ, lập tức bắt đầu nhiệm vụ mới.
Thôn trưởng tuyên bố: "Hôm nay các bảo bối có một nhiệm vụ quan trọng, yêu cầu tạm thời rời khỏi các anh trai và ba ba, độc lập hoàn thành nhiệm vụ."
Nhân viên công tác cho mỗi bạn nhỏ một cái rổ lớn.
Yêu cầu mỗi bạn nhỏ cầm theo nhiệm vụ, dọc theo từng nhà trong thôn tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn, tìm được nguyên liệu nấu ăn liền sẽ trở thành nguyện liệu nấu ăn cho bữa tối của mỗi gia đình.
Mà người lớn sẽ đi làm một nhiệm vụ khác.
Tần Mục Dã đối với em gái nhà mình không chút nào lo lắng, em gái tuy rằng mới ba tuổi rưỡi, nhưng là thực hiển nhiên so với bạn nhỏ khác lanh lẹ hơn, hơn nữa bé khẳng định sẽ cùng đi cùng với khuê mật của mình, chiếu cố lẫn nhau càng không thành vấn đề.
So sánh mà nói, anh tương đối lo lắng cho chính mình.....!Còn không biết tổ tiết mục muốn làm chuyện xấu gì đâu.
Ảnh đế Hoàng Uy Châu dặn dò cho trai nahf mình: "Thao Thao, con là anh trai, trừ bỏ hoàn thành nhiệm vụ ở ngoài, còn phải chiếu cố cho em gái cùng em trai, không cần một mình chạy lung tung, biết không?"
Trầm mê nấu cơm khó có thể tự kềm chế Khương Diệu càng chú ý nguyên liệu nấu ăn, ông nhắc nhở con trai: "Nhớ rõ cà chua phải mới, rau dưa cũng muốn chú ý không cần lấy héo, nếu có trứng gà đừng đụng nát, nhẹ nhàng mà lấy."
4 tuổi Tiểu Đại Lị dường như còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, mắt to màu lam ngơ ngơ nhìn thẳng về phía trước, ba ba cô bé Uông Phỉ lao lực hướng con gái nhà mình giải thích cặn kẽ nhiệm vụ.
Lục Kha Thừa nhìn em gái đã sớm đã gắt gao dắt lấy tay nhỏ Miên Miên, không khỏi gợi lên khóe môi, nghẹn cười.
Chính bản thân anh có tính cách không chủ động, em trai Lục Thanh Hành từ nhỏ đến lớn càng cao lãnh, đối với người khác lãnh lãnh

đạm đạm, giống như sinh ra liền không biết nhiệt tình là gì.
Chính là em gái bọn họ Lục Linh.....!Như thế nào quá mức chủ động giống như chó nhỏ?
Bất quá anh vẫn kiên nhẫn dặn dò: "em so Miên Miên cao một chút, nắm tay em ấy không được chạy loạn, chậm rãi đi, đừng đi một mình."
Lục Linh còn không có nói tiếp, Miên Miên lại nghiêm túc mà nói: "Yên tâm đi Lục ca ca, em sẽ chiếu cố tốt Linh Linh!"
Lục Kha Thừa bị bé con nãi thanh nãi khí lại trịnh trọng bộ dáng chọc cười, anh nhịn không được nhẹ nhéo mặt bé con: "tốt, các em chiếu cố lẫn nhau."
Thôn trưởng tuyên bố nhiệm vụ bắt đầu, các bạn nhỏ có thể xuất phát.
Các khách quý lục tục rời đi, Tiểu Đại Lị nhìn bóng dáng Uông Phỉ rời đi, rốt cuộc hậu tri hậu giác mà minh bạch chính mình sẽ cùng ba ba tách ra, đột nhiên há mồm khóc lớn lên.....
***
Lúc này, Yến Kinh Tần gia.
Lê Tương hôm nay cũng không có tiếp tục nhìn chằm chằm xem phát sóng trực tiếp, ngày hôm qua xem một ngày, bà đối với năng lực thích ứng của Miên Miên đã yên tâm, con thứ hai cũng không có đáng tin như trong tưởng tượng, ít nhất sẽ mang theo em gái cọ cơm, còn nhớ rõ đem em gái ôm về nhà, vấn đề không lớn.
Trong lòng bà vẫn luôn nhớ thương con trai nhỏ, cảm thấy thừa dịp mình thời gian, còn chưa đi làm lại.
Đến với chương trình, phát sóng trực tiếp qua đi còn sẽ có phát lại, đến lúc đó bỏ thêm hậu kỳ, chỉ biết càng thú vị.
Lê Tương dậy thật sớm, tự mình nấu nướng, lại sửa sang lại một vali quần áo, chuẩn bị cùng nhau thăm Tần Tiêu Nhiên.
Mấy ngày trước đây bà cũng hỏi thăm con trai nhỏ rất nhiều, nhưng con trai vẫn không trở về, hoặc qua mấy giờ mới hồi âm mấy chữ, có lệ mà nói, uyển cự tuyệt việc đi thăm kí túc của bà.
Lê Tương có thể cảm nhận được con trai nhỏ đối với mình có kháng cự, bà càng chua xót, lại áy náy.
Hôm nay con trai nhỏ có không muốn thấy bà, bà cũng muốn đem đồ vật đưa qua.

Thời điểm đang gói điểm tâm, Lê Huyên xuống lầu.
Lê Tương có chút ngoài ý muốn: "em không phải còn lệch múi giờ sao, như thế nào không ngủ thêm chút nữa?"
Lê Huyên tối hôm qua cùng bà nói chuyện phiếm thời điểm nghe bà muốn đi trường học thăm con trai, đã canh báo thức dậy sớm.
Lê Huyên mỉm cười: "Tự nhiên tỉnh, không sao rồi,, chị đây là muốn đi trường học thăm Tiêu Nhiên sao?"
"ừm, hôm nay là cuối tuần, Tiêu Nhiên hẳn là ở ký túc xá nghỉ ngơi."
Lê Huyên xung phong nhận việc: "em bồi chị đi thôi, đã lâu chưa thấy được Tiêu Nhiên, hẳn tuổi dậy thì, đang ở thời điểm phát triển, hẳn là đã cao không ít."
Lê Tương trong khoảng thời gian bị bệnh này ra khỏi cửa rất tí, bà có điểm sợ ra khỏi nhà, hơn nữa con trai nhỏ cùng mình xa cách, em gái chủ động đi chung với bà, bà cảm thấy không có gì không ổn, vui vẻ tiếp nhận.
.....
Lê Tương ở ký túc xá ngồi chờ hồi lâu, Tần Tiêu Nhiên cuối cùng cũng xuống lầu.
Nhìn thấy Lê Tương, thần sắc cậu nhàn nhạt, tiện đà lại thoáng nhìn Lê Huyên, có điểm ngoài ý muốn, nhưng cũng chưa nói cái gì.
Lê Tương từng là nữ minh tinh sặc sỡ, ở thảm đỏ được mọi người chú ý, giờ phút này lại khác lạ, mặc áo khoác màu nâu nhạt, trang điểm mộc mạc, nhìn qua giống như một người mẹ trung niên.
bà có chút co quắp, thấp giọng nói: "Tiêu Nhiên, mẹ thu thập một ít quần áo mang đến, còn làm ít đồ ăn, có thể bỏ vào tủ lạnh, con đói bụng dùng lò vi sóng một chút là có thể ăn, rất thuận tiện....."
Lê Tương biết con trai nhỏ cùng mình không thân cận, tuy rằng muốn lên lầu thăm kí túc xá của con, lại cũng không dám tùy tiện mở miệng.
Nhưng Lê Huyên thanh âm ôn nhu, thực tự nhiên mà chen vào nói: "Tiêu Nhiên, có thể mời chúng ta lên lầu thăm kí túc của con không?"
Lê Tương sửng sốt một chút, châm chước mà nói: "con không cần ngạii, mẹ nếu tới, liền thuận tiện mẹ giúp dọn dẹp một chút, thực xin lỗi, lúc trước mẹ bận quá, luôn không chăm sóc tốt cho con....."
Thiếu niên đôi tay cuộn trong túi áo, thái độ nhìn như lạnh băng, kỳ

thật nội tâm gợn sóng phập phồng.
trong ấn tượng của cậu, từ lúc nhập học tới nay, Lê Tương là lần đầu tiên tới ký túc xá xem cậu.
Gia Hữu có rất nhiều học sinh nội trú, nhưng học sinh trung học rốt cuộc tuổi còn nhỏ, cơ bản đều là cả nhà xuất động, bao lớn bao nhỏ mà cùng nhau lại đây giúp đỡ sắp xếp.
Chỉ có cậu, là quản gia cùng tài xế đưa tới.
mấy tháng tới nay, cậu cùng trước kia đã khác nhau, có thể biết trước rất nhiều sự việc tương lai, cho nên đối với em gái chết đi sống lại, cậu cảm xúc thực phức tạp, không biết là chán ghét, hay là sợ hãi.
Nhưng đối Lê Tương, cậu cũng không có hận ý.
Kỳ thật cậu vẫn luôn đau lòng mẹ, đặc biệt là thời điểm em gái mất, cả nhà đều bất lực, huống chi mẹ hoài thai mười tháng mới sinh hạ em gái.
Tần Tiêu Nhiên môi khẽ nhúc nhích, thanh âm khàn khàn: "thuận tiện, đi lên ngồi đi, phòng liền không cần thu thập, ký túc xá có dì giúp việc dọn dẹp đầy đủ.".

Chương 26: Tần Mục Dã sợ hãi: "...Ba?"

Edit: Thư

Khuôn mặt Lục Kha Thừa biến sắc, im lặng không nói gì trong chốc lát.

Tổ làm chương trình cũng không ngờ sẽ nghe được vấn đề nhạy cảm như vậy từ miệng một đứa trẻ ba tuổi rưỡi.

Chị gái trợ lý vội vàng chạy đi xin ý kiến của đạo diễn xem có nên dừng hình bên phía Lục Kha Thừa và thay một cảnh khác vào không, tránh cho khi phát sóng trực tiếp sẽ xảy ra phiền toái không cần thiết.

Đạo diễn Thi phất tay, ra hiệu không cần quan tâm, cứ quay như bình thường.

Liên quan đến cuộc chiến giữa hai đỉnh lưu, các nhân viên vừa mong đợi vừa lo lắng.

Lục Kha Thừa yên lặng một lúc, hồi phục lại, anh vuốt tóc bé con, nhẹ nhàng nói: "Miên Miên nói đúng, từ giờ anh sẽ nhắc nhở người hâm mộ chú ý phát ngôn, anh và anh của em là hai người khác nhau, không phải hai đầu chiến tuyến, fan hai nhà cũng không nên giữ thái độ như vậy."

Nói đúng ra Lục Kha Thừa không biết mối quan hệ này hình thành từ khi nào.

Hai năm trước, anh công khai chê bai tác phẩm của Tần Mục Dã trong chương trình âm nhạc, đơn thuần xuất phát từ gu thẩm mỹ và lập trường công việc cá nhân, không hề có ý định gây thù chuốc oán với Tần Mục Dã.

Sau đó Tần Mục Dã đăng weibo phàn nàn và đặt câu hỏi về độ chuyên nghiệp của anh, nhưng cuộc thảo luận luôn nằm trong phạm vi những sáng tác ấy.

Vậy mà mọi người trên mạng và hai fandom không nghĩ vậy, họ nhân rộng mâu thuận, lâu dần biến thành đối phương có bất kỳ động tĩnh gì cũng lao vào chửi rủa.

Lục Kha Thừa vốn là người lạnh nhạt và rõ ràng, anh gia nhập giới giải trí chỉ để theo đuổi lý tưởng âm nhạc nên không quá chú ý đến hành vi của fan hâm mộ.

Vào giai đoạn đỉnh cao, số lượng người hâm mộ tăng lên quá lớn, không thể quản lý hết được.

Tần Mục Dã là thiếu gia nhà giàu tùy ý, bốc đồng, Lục Kha Thừa cho rằng cậu ấy cũng không để ý đến vấn đề ấy.

Thế nhưng bây giờ em gái ba tuổi rưỡi lại nói đến…

Lục Kha Thừa đột nhiên cảm thấy thời gian qua bản thân tự do phát triển, nhưng quả thực chưa giải quyết thấu đáo mọi việc.

Miên Miên chăm chú gật đầu: "Anh Lục là người rất tốt nhưng anh trai em cũng không phải người xấu, cả hai người đều không nên bị mắng."

Cô bé ngây thơ nói những lời từ tận đáy lòng khiến toàn bộ nhân viên ở đó yên lặng.

Phần bình luận hay nhảy tanh tách cũng trật tự.

Một lúc lâu sau mới có tiếng tinh tinh.

[Hai năm qua hai nhà Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa chiến đấu hăng say như vậy nhưng thực ra hai người họ có mối thù gì lớn đâu.]

[Đúng vậy, không thấy Thừa tổng đối xử với Miên Miên tốt thế nào à?]

[Họ chỉ khác nhau ở gu âm nhạc thôi, giờ kiếm được bát cơm trong ngành khó lắm, hai người họ đều vô tội.]

[Hai năm nay Tần Mục Dã bị hại nhiều thật, gần đây còn bị bệnh nhân tâm thần bốc phốt, tí nữa thì bị out khỏi ngành]

[Lục Kha Thừa cũng đen không kém, mấy năm nay Tần Mục Dã xảy ra chuyện gì, fan lại tràn sang nói anh làm, chẳng hiểu cái kiểu logic từ đâu?]

Nhưng, phòng khách yên ắng được không lâu, Tần Mục Dã đã hoảng loạn chạy vào.

Tay cậu ướt đẫm, biểu cảm lúng túng: "Xin lỗi, tôi không may dìm chết hoa nhà anh mất rồi…"

Anh vừa định đứng dậy đi xem vườn hoa, em gái Lục Linh chạy bạch bạch xuống, lo lắng cầu cứu: "Anh ơi, anh ơi, nó không xuống được! Linh Linh không xả bồn cầu được, làm sao bây giờ!!!"

Lục Kha Thừa: "…"

Lục Kha Thừa bận như con quay, xử lí vườn hoa đang chìm trong biển nước trước.

Tần Mục Dã cầm bình nước, mở nhầm nắp, đổ cả bình vào chậu hoa, cậu không biết phía dưới mỗi chậu đều có lỗ nên đang loay

hoay không biết đổ nước ra kiểu gì.

Lục Kha Thừa giơ chậu hoa lên cao để nước nhỏ xuống.

Nước chảy nhỏ giọt, anh đưa chậu hoa cho Tần Mục Dã, dặn: "Cậu cứ giơ thế này để nước nhỏ hết xuống, tôi lên tầng xem một chút."

Lục Kha Thừa vội vã chạy lên phòng vệ sinh trên tầng, xử lý vụ bồn cầu bị tắc của em gái.

Phần bình luận vừa nghiêm túc được vài giây lại cười vang.

[Hahahahaha Thừa tổng bận vãi!!!]

[Tần Mục Dã: Tôi không tưới hoa, tôi tắm cho hoa.]

[Linh Linh cũng ngốc không kém hahahaha. Tuy cô bé còn nhỏ nhưng tôi thấy tính của cô bé rất giống Tần Mục Dã, họ giống hai anh em hơn hahaha.]

[Thừa tổng thấy quá khó khăn, vừa mới tận hưởng phút giây yên bình ngắn ngủi với Miên Miên, ngay lập tức bị em gái và ông anh kia phá vỡ hahaha.]

***

Tần Mục Dã hết sức cố gắng…

Căn nhà đã được dọn dẹp "gần như xong xuôi".

Bữa trưa ăn nhẹ, bữa tối sẽ đẩy sớm hơn một chút.

Tần Mục Dã chuẩn bị trong phòng bếp.

Miên Miên và Lục Linh lấy được khá nhiều nguyên liệu, có cà chua, trứng, dưa chuột, thịt nạc, mỳ sợi và cả tôm tươi.

Trải qua hai ngày lên voi xuống chó, Tần Mục Dã không còn tự tin vào trình độ của bản thân, biết mình biết ta nói: "Hai đứa nhớ chuẩn bị tâm lý trước, hai anh không biết nấu cơm đâu, có thể sẽ làm lãng phí thức ăn các em vất vả đi tìm. Nhưng yên tâm, anh sẽ cố hết sức! Nếu như không được… chúng ta lại chạy đến nhà quyền vương Khương xin cơm!"

Lục Linh mở to mắt, lắc đầu: "Không phải, anh Miên Miên không biết nấu ăn nhưng anh em biết nấu mà!"

Tần Mục Dã: "…???"

Lục Kha Thừa thành thạo đánh trứng với cà chua đã cắt miếng vừa phải, mặt không thay đổi, nói: "Ừ, đúng là tôi biết nấu một vài món đơn giản."

Tần Mục Dã không tin vào mắt mình: "Thế sao hôm qua anh còn đưa Lục Linh đến nhà anh Khương Diệu ăn chùa cơm?"

Lục Kha Thừa: "Linh Linh đòi chơi với Miên Miên, tôi biết cậu và Miên Miên sẽ sang đó ăn cơm nên mới sang."

Lục Linh lanh lợi gật đầu: "Đúng ạ, hôm qua em mới biết Miên Miên thích anh trai biết nấu ăn nên tối nay chúng ta không cần sang nhà Khương Khương nữa, em muốn anh trai biểu diễn một bữa, anh em nấu cơm giỏi lắm đấy."

Miên Miên ngẩng đầu, ánh mắt mong đợi nhìn anh: "Thật ạ? Anh Lục cũng biết nấu cơm ạ?"

Lục Kha Thừa khiêm tốn: "Anh chưa đến trình độ đầu bếp như ba Khương Khương, anh chỉ biết làm mấy món đơn giản, kiểu mọi người vẫn thường ăn thôi."

Tần Mục Dã: "…" Nói thế là nói tôi bất bình thường đúng không?

Tuy trong lòng tức giận.

Nhưng Tần Mục Dã vẫn để đầu bếp Lục phụ trách bữa tối nay.

Tôm luộc chấm với nước tương pha kiểu truyền thống của Đông Nam Á, ăn siêu ngon.

Màu sắc, hình thức và hương vị của món trứng tráng cà chua khỏi chê.

Được yêu thích nhất là món mỳ xào trộn xốt đặc biệt thương hiệu ông Lục.

Thịt nạc băm nhỏ, trộn cùng dưa chuột và nước tương, rưới lên vắt mỳ vừa luộc qua, tỏa ra mùi thơm nức mũi.

Tần Mục Dã ăn bát đầu tiên, nghĩ trong lòng: Ơ, cũng được phết.

Ăn bát thứ hai, cậu nghĩ: Mẹ cái bát này nhỏ thế nhỉ.

Ăn hết bát thứ ba, nhìn cái nồi trống rỗng, cậu nghĩ: Món mỳ xào ngon thế! Tại sao trên đời lại tồn tại một Lục Kha Thừa vừa đẹp trai, vừa biết hát, vừa biết tết tóc cho em gái, vừa biết nấu ăn cơ chứ!!!

Con người ngang ngược gì thế này! Quá trái với khoa học!

Lục Kha Thừa nhìn biểu cảm chưa thỏa mãn của cậu, đành nói: "Nếu không ngày mai cậu lại mang Miên Miên tới, tôi làm cơm tiếp cho, làm cũng đơn giản lắm, tôi có thể dạy cậu, về mà làm cho Miên Miên."

Phần bình luận nhảy lên một tràng ha ha ha ha.

[Hahahaha nhìn là biết thơm lắm đấy, thật ra đây là chương trình ẩm thực phải không?]

[Vừa đúng lúc tôi đặt đồ ăn nhanh, vừa ăn vừa xem, đánh rơi mất một miếng rồi~]

[Tần Mục Dã: Tôi là ai, đây là đâu, sao tôi lại ăn cơm của đối thủ làm? Mà món mỳ xào này ngon quá. Aaaa đổi em gái lấy thêm hai bát mỳ có được không nhỉ???]

Ngày thứ ba có không ít thử thách đòi hỏi thể lực nên ê kíp chương trình khuyên mọi người đi nghỉ sớm tối nay.

Sau khi Miên Miên tắm rửa xong, chèo lên giường, cô bé dựa vào đầu giường, uống bình sữa bột Tần Mục Dã pha cho.

Tần Mục Dã nhìn em gái uống sữa, cũng cảm thấy đói.

Không có đồ ăn vặt, cậu chỉ có thể đến phòng của nhân viên trong đoàn mang thùng mỳ ăn liền về.

Lúc quay về chuẩn bị rót nước úp mỳ, cậu phát hiện em gái vốn đã ngồi ngoan trên giường lại chui xuống đất chơi cùng con chó trắng to!

Tần Mục Dã tối mặt, đi nhanh tới, bế cô bé như xách rổ rau lên giường.

"Sao em lại thế, tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đi ngủ rồi còn chơi với chó! Không sợ bẩn hả!"

Miên Miên đạp chân, giùng giằng muốn xuống giường: "Đây không phải là chó, chú ấy là hồ ly!"

Lúc này đã hết ngày, camera đều tắt.

Miên Miên không có ý định giấu giếm, chú Ty Mệnh là người thân của cô bé, bé định giới thiệu chú với anh hai.

Tần Mục Dã liếc mắt một cái, giễu cợt: "Hồ ly á? Thôi thôi, rõ là Samoyed, mà sao nó lớn thế nhỉ! Hay là con này bị nhầm giống."

Con Samoyed "nhầm giống" cười khẩy.

Tần Mục Dã tập trung nghe: "Tiếng gì đấy? Miên Miên em có nghe thấy không? Sao anh nghe thấy tiếng cười của con trai?"

Cậu nghi ngờ trong lòng, nhưng không quá để ý, cầm ấm nước chuẩn bị úp mỳ.

Vừa đổ đầy nước, quay đi quay lại không thấy gói gia vị đâu.

Cậu quay đầu nhìn bé con trên đầu giường: "Đừng nghịch, đưa gói gia vị cho anh."

Cô bé ôm bình sữa, ngây thơ vô tội: "Không phải, Miên Miên có cầm đâu."

Tần Mục Dã híp mắt, giơ tay muốn cù cô bé: "Còn nói không hả? Ở đây có mỗi hai anh em, em không cầm chẳng lẽ ma cầm à?"

Miên Miên lắc đầu, chỉ ra sau cậu: "Không phải ma, là chú Ty Mệnh cầm."

Tần Mục Dã quay đầu, bắt gặp con Samoyed đang ngậm túi gia vị.

"Con bà nó!" Cậu đi nhanh đến, "Con chó này chưa biết mùi võ phải không? Muốn ăn đánh à?"

Con Samoyed cũng nói nhỏ: "Tôi thấy cậu mới giống chó."

Trong đầu Tần Mục Dã nổ một tiếng, vô thức lùi về phía sau, hai chân mềm nhũn.

Đó là một giọng nam, còn rất trẻ, có vẻ không lớn hơn cậu là mấy…

"Mẹ nó quái vật, sao nó nói được tiếng người, em gái cứu anh aaaaaaaaa."

Cậu nhảy lên giường, ôm chặt em gái mới cao được 90cm, sợ hãi run bần bật.

Miên Miên bất đắc dĩ nhìn hai người đàn ông.

Cô bé dang tay: "Chú Ty Mệnh, đừng đùa nữa, để Miên Miên uống xong sữa đã nào?"

"Được."

Con Samoyed cười lạnh, biến thành một thiếu niên cao 1m8 ngay trước mặt Tần Mục Dã.

Lại còn là… một thiếu niên ăn mặc thời thượng, tóc nhuộm màu xám trà sữa!!!

Tần Mục Dã ôm chặt em gái vào lòng, tất cả tế bào đều run rẩy: "Mày mày mày mày là cái thứ gì! Cấm đụng vào em gái của tao, nếu không tao tao… sẽ liều mạng với mày!"

Miên Miên bị cậu ôm không thở nổi, mất rất lâu mới chui được đầu ra khỏi lòng Tần Mục Dã.

"Anh hai, đây là chú Ty Mệnh, chú xuống dưới này cùng với em."

Tần Mục Dã trợn mắt, nhìn thiếu niên đẹp trai, rồi lại nhìn em gái đang rất bình tĩnh trong lòng.

"Thằng đấy thằng đấy… là yêu quái chó à?"

Biểu cảm của Ty Mệnh cực kỳ tệ: "Cậu mới là chó! Cả nhà cậu là

chó! Thượng thần như tôi đường đường là một con hồ ly trắng cao quý."

Miên Miên mếu máo: "Cháu không phải là chó đâu!"

Tần Mục Dã bị dọa lạnh cả sống lưng, không còn tâm tình ăn mỳ, phải nhờ Miên Miên giải thích đi giải thích lại mới nắm được vấn đề.

Con Samoyed này là một con hồ ly, hơn hết là một thiếu niên… không phải yêu quái mà là thần tiên, là Ty Mệnh Tinh Quân xuống dưới hạ giới cùng cô bé.

Tần Mục Dã nhìn em gái bằng ánh mắt phức tạp: "OMG, em tôi là thần tiên này."

Miên Miên: "Thế chẳng lẽ từ trước đến này anh đều nghĩ em nói linh tinh à?"

Tần Mục Dã: "Ừ.*"

*: Biểu tượng cảm xúc hình con vịt mang nghĩa chế giễu.

Khóe môi Ty Mệnh giật giật, anh nhìn một cách khinh thường: "À, người phàm ngu muội."

Tần Mục Dã biết anh là thần tiên đi cùng em gái, lá gan lớn hơn chút, trong đầu nghĩ thần tiên sẽ không làm hại dân lành!

Cậu ôm em gái, kiên cường nói: "Thần tiên thì sao, anh tới đây làm gì? Hơn nửa đêm chạy tới phòng của em gái tôi là không được!!"

Miên Miên kéo tay cậu: "Anh hai, anh phải lịch sự với chú Ty Mệnh, chú ấy là thần Ty Mệnh đấy!"

Tần Mục Dã không xem mấy thể loại thần tiên đại hiệp nên không biết Ty Mệnh là chức gì.

Cậu hất cằm: "Thì sao?"

Miên Miên: "Chú Ty Mệnh có một quyển sổ ghi chép trần gian, là nơi ghi lại mọi việc dưới trần thế, sống chết của mọi người đều nằm trong tay của chú ấy."

Ty Mệnh cảm thấy bánh bao nhỏ nói rất đúng.

Anh tìm trong áo khoác một lúc, lấy ra một quyển sổ, thêm cả cái bút bi.

Tần Mục Dã hoảng sợ nhìn tay anh cầm bút: "Mẹ nó, cái gì mà ghi chép trần gian, death note à?"

Ty Mệnh cười khẩnh: "Ừ, cứ cho là như vậy đi."

Tần Mục Dã: "Sao sao anh dám!"

"Vì sao không? Cậu ngang ngược không coi ai ra gì, thượng thần như tôi phải trừng phạt là đúng rồi, không trái với lẽ trời."

Miên Miên đau lòng sờ bàn tay lạnh như băng của anh hai, hơi giận: "Chú Ty Mệnh, không được trêu anh của cháu, nếu không cháu giận đấy!"

Ty Mệnh thu tay lại: "Tiểu thần chỉ muốn dọa cậu ấy thôi."

Tần Mục Dã cảm động, quả nhiên chỉ có em gái thương cậu, cậu có một cô em gái vừa ngọt ngào vừa ấm ấp, hạnh phúc biết bào.

Miên Miên sờ đầu anh hai: "Biết anh hai chỉ là người phàm ngốc nghếch mà chú Ty Mệnh còn nói lung tung! Chú nói đi! Sao muộn thế này còn tìm Miên Miên vậy ạ?"

Tần Mục Dã bị sờ đầu ngây người.

Người phàm ngốc nghếch?

ĐCM, sao tôi có cảm giác đang bị em gái sỉ nhục nhỉ?

Ty Mệnh nói chuyện chính: "Bầu trời có dấu hiệu xấu, mai sẽ có chuyện không may xảy ra, Miên Miên phải cẩn thận."

***

Buổi sáng thứ hai, sau khi ăn sáng xong, trưởng thôn Phương Kỳ tuyên bố: "Hôm nay thời tiết khá tốt, bầu trời trong xanh, các bố, các anh và các bé sẽ được tham gia nhiệm vụ được coi là thú vị nhất trong chương trình. Chính là đua mô tô nước."

Nghe thấy mô tô nước, bạn nhỏ nào cũng hưng phấn.

Nhất là hai bé trai Thao Thao và Khương Khương.

Tần Mục Dã cũng thích thú, nếu so việc nhà và nấu nướng, cậu thua xa các ba và các anh khác.

Nhưng với loại hoạt động đua mô tô nước đầy kích thích này, cậu có ưu thế tuyệt đối.

Trước khi thi đấu, Tần Mục Dã tràn đầy ý chí, đeo kính râm, tự mãn hỏi bánh bao nhỏ: "Thế nào, thấy anh đẹp trai không? "

Miên Miên lo lắng trong lòng: "Anh hai… chúng ta không làm nhiệm vụ này được không?"

Tần Mục Dã thay đổi sắc mặt, nở nụ cười, xoa xoa khuôn mặt bé con, nói thầm bên tai cô bé: "Em tin lời của con hồ ly kia hả!? Anh ấy nói đùa thôi."

Miên Miên không chắc lắm, cô bé không nhìn ra dấu hiệu tai họa

trên mặt anh hai.

Chú ấy nói trời có dấu hiệu xấu, vậy chắc không nhắm vào anh hai rồi.

Trước khi bắt đầu, cô bé cầm chặt áo phao, bắt Tần Mục Dã phải mặc, mình cũng mặc một bộ nhỏ, cài khuy thật chặt.

Tần Mục Dã cảm thấy chiếc áo phao màu cam chói lọi này sẽ làm tổn hại nghiêm trọng hình tượng của anh.

Tham gia chương trình này đã như bê đá chọi chân mình rồi! Mãi mới được đưa em gái đi đua mô tô nước, phải đẹp trai ngời ngời chứ, má!

Nhưng nếu cậu không mặc, em gái sẽ không chịu chơi tiếp, cậu đành thỏa hiệp.

Nhóm trẻ con đều mặc áo phao, nhưng người lớn không có.

Miên Miên chạy lạch bạch đến trước mặt Phương Kỳ, kéo ống tay anh: "Chú trưởng thôn, chú bảo mọi người đều mặc áo phao vào đi!"

Thật ra, các show của đài Ninh Mông đều có biện pháp bảo hộ cao, thuyền cứu nạn ở rất gần để đảm bảo an toàn.

Hơn nữa, đây là một hoạt động giải trí thường thấy của du khách, không có gì nguy hiểm, để thêm phần mãn nhãn nên nhóm người lớn mới không được mặc áo phao.

Nhưng Miên Miên rất kiên quyết nhắc đi nhắc lại.

Phương Kỳ không còn cách nào khác, bé con có ý thức an toàn là rất tốt, anh không thể không thương lượng lại với nhóm người lớn, buộc mọi người phải mặc áo phao.

Phần bình luận xuất hiện một vài ý kiến.

[Ơ? Sao thấy bé Miên Miên hôm nay không đúng lắm? Kiểu rất bá đạo nhé.]

[Bá đạo đâu? Bé như vậy mà có ý thức an toàn rất cao, đúng là ba mẹ dạy tốt!]

[Đúng là hơi quá rồi, tôi hay chơi trò này mà, không cần mặc áo phao đâu, huống hồ bọn họ còn đang quay chụp trực tiếp, không có rủi ro đâu.]

[Hahaha bé con thích sống, sợ chết rồi.]

Sau khi thi đấu một tiếng.

Tất cả đều diễn ra thuận lợi, Tần Mục Dã thắng hai lần liên tiếp, Miên Miên vui vẻ, hoan hô cho cậu.

Nhưng gần sát điểm kết thúc của lần thi cuối, mọi người bắt đầu vọt lên để về đích.

Đột nhiên trời tối sầm, sét ầm ầm vang lên, mặt trời vừa mới chói chang bị mây đen che kín, tầng mây hạ thấp, mưa bắt đầu xối xả, gió thổi to, sóng biển cuộn trào.

Giông bão nổi lên, nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng ra được.

Nhân viên chương trình hô to: "Trạm quan sát thiên văn mới thông báo, có bão! Bão lớn lắm, mọi người nhanh chóng di chuyển về đi!"

Tình huống xảy ra đột xuất, nhóm người lớn chưa kịp hoàn hồn.

Tiểu Đại Lỵ bịt lỗ tai, kêu một tiếng, gào khóc.

Cô bé chỉ tay ra xa, khóc đến khó thở.

Thao Thao nhìn theo tay của Đại Lỵ, hoảng sợ kêu lên: "Có thuyền bị lật, đang bị sóng cuốn vào trong!"

Cách đó không xa, một thuyền đánh cá bị sóng đánh bất ngờ, một giây sau biến mất không dấu vết.

Mọi người bỏ lại mô tô nước, chèo lên thuyền cứu nạn, chuẩn bị quay về bờ.

Nhưng sóng càng lúc càng lớn, thuyền cứu nạn không đủ sức chống cự, trôi nổi lênh đênh.

Các bạn nhỏ khóc lớn, ngay cả Lục Linh luôn lạc quan cũng khóc nức nở.

"Anh ơi, chúng ta sẽ chết ạ?"

Lục Kha Thừa ôm chặt cô bé, ấn đầu bé vào ngực: "Không đâu Linh Linh, đừng sợ, có anh ở đây."

Trạm quan sát chưa bao giờ bỏ qua cơn bão lớn bất ngờ.

Và đài Ninh Mông chưa bao giờ trải qua tình huống như thế này…

Tuy tất cả đều an toàn nhưng trong lòng ai cũng lo lắng.

Tần Mục Dã ôm chặt em gái.

Cậu rất hối hận lúc trước không nghe lời em gái từ bỏ nhiệm vụ.

Em gái là thần tiên.

Tại sao cậu không nhớ em gái là thần tiên cơ chứ!

Miên Miên nhìn màu sắc trên trán mọi người, thấy không có gì thay đổi, tuy sóng lớn nhưng sẽ không xảy ra chuyện gì, mọi người đều bình an.

Cô bé đưa tay vuốt mặt Tần Mục Dã, thơm nhẹ lên mặt cậu: "Anh hai đừng sợ, Miên Miên sẽ bảo vệ anh."

Giọng bé con vừa ngọt vừa ấm, lại vô cùng cứng cỏi.

Tần Mục Dã ôm chặt em gái mềm mại, trong lòng tràn đầy sức mạnh.

…

Lúc này, phía xa xa vang lên tiếng của một con tàu lớn.

Mọi người nhìn quanh, phát hiện một người đàn ông mặc áo phao quốc tế chuyên nghiệp lái một chiếc tàu cứu sinh cỡ lớn đến.

Hai bên ghép lại, mọi người rời dần sang tàu cứu sinh.

Tần Mục Dã ôm gọn Miên Miên trong ngực ấm áp kiên cố đi đến.

Miên Miên được bế lên, Tần Mục Dã theo sát phía sau, định bế bé con từ tay đối phương, chân thành nói cảm ơn: "Cảm ơn bác, vất vả rồi."

Người đàn ông kia không buông tay.

Tần Mục Dã ngẩn ra, trong lòng nghi ngờ, cậu ngẩng đầu, đối diện ánh mắt của người kia…

Trong nháy mắt, mặt cậu trắng bệch.

Tần Mục Dã kinh ngạc, ho khan: "Khụ khụ… Ba?"

Chương 27: Cậu ôm chặt, bảo vệ bé con: Ba, ba muốn làm gì?

Edit: Thư

Nếu bắt Tần Mục Dã miêu tả tâm trạng của cậu lúc này.

Thì chỉ có thể là ngày chó má nhiều biến động.

Lúc đầu cậu chỉ định giả vờ ho khan để che đi xấu hổ.

Nhưng thế nào lại thành ho thật, cậu thật sự bị sặc, ho vài chục cái đến không thở được.

Các nhân viên xung quanh lo lắng, vội vàng hỏi thăm.

"Dã ca, cậu sao thế, sợ quá à?"

Người đàn ông cao lớn với khuôn mặt uy nghiêm không thèm nhìn đứa con trai đang bị dọa sợ.

Ông vội vã ôm đứa nhỏ vào trong khoang thuyền, đặt bé ngồi trên một cái ghế.

Bé con mở to đôi mắt, chưa kịp nhìn rõ mặt của người đàn ông.

Tần Sùng Lễ đã bị người khác gọi đi.

Người của đội cứu hộ quốc tế trên biển cung kính hỏi ý kiến của ông: "Tần tiên sinh, chúng ta quay về ngay bây giờ?"

Tần Sùng Lễ trầm giọng, lạnh lùng nói, mang theo ý tứ không được làm trái: "Đưa những người của tổ chương trình này trở lại khu vực an toàn càng sớm càng tốt, sau đó tiếp tục tìm kiếm và cứu hộ."

Chiếc tàu cá nhỏ trước đó đã được cứu sống, ba người trên tàu may mắn sống sót, chỉ uống một vài ngụm nước biển, không nguy hiểm đến tính mạng.

Tần Sùng Lễ bàn giao xong xuôi, trở lại khoang thuyền, Tần Mục Dã đang ôm em gái vẫn an toàn không bị thương, có chút mất khống chế: "Ba, sao ba lại ở đây? Ba vẫn ở trên đảo này à? Ba biết mẹ và anh cả vất vả tìm ba thế nào không, nhiều tháng như vậy, ba…"

Xung quanh có không ít người nhìn qua đây, tò mò lắng nghe cuộc hội thoại của cha con nhà giàu.

Tần Sùng Lễ là người giàu nhất Yến Kinh, nổi đình nổi đám mấy năm trước, phát triển Tần gia rực rỡ như mặt trời giữa trưa.

Ông không chỉ ngồi vững ghế chủ tịch mà còn tạo ra khoảng cách rất xa với người đứng thứ hai, thứ ba trong bảng xếp hạng Forbes, độ giàu có của Tần gia có thể sánh ngang với một quốc gia nhỏ.

Nhưng hai năm gần đây Tần gia có dấu hiệu tụt dốc, Tần Sùng Lễ kín tiếng hơn, không còn xuất hiện với phu nhân Lê Tương trước mặt công chúng, thậm chí Lê Tương còn tuyên bố giải nghệ, ở ẩn khoảng nửa năm, không phát Weibo, triệt để rút khỏi giới giải trí. Đến mãi gần đây bà mới phát lại Weibo để công bố thân phận con gái.

Rất nhiều người tò mò về cặp vợ chồng nhà giàu và diễn viên này.

Bây giờ, tự nhiên gặp Tần Sùng Lễ tại thôn Lí hẻo lánh, nghèo đói này, ai cũng không nhịn được nhìn thêm nhiều lần.

Tần Sùng Lễ mặc bộ quần áo cao cấp, chống thấm nước, trông rất trẻ.

Năm nay ông phải bốn mươi lăm tuổi nhưng bề ngoài trẻ như đàn ông ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi.

Ông cao tầm tầm, không kém mấy con trai thứ Tần Mục Dã, dáng người được duy trì tốt, chắc thường xuyên rèn luyện sức khỏe nên ông có một mái tóc và làn da đáng ngưỡng mộ. Không hổ là hình mẫu lý tưởng của giới nhà giàu.

Thế nhưng vẻ mặt của ông rất lạnh nhạt, không biểu cảm, tựa như không có tí phản ứng lại đứa con trai đang kích động.

Tần Mục Dã là người nóng nảy, lại có tâm bệnh nửa năm, nay người ba mất tích đột nhiên xuất hiện trong cơn bão lớn, còn không trả lời cậu trong khoảng thời gian dài.

Trong lòng cậu bùng nổ, thậm chí không để ý đến người ngoài xung quanh.

"Ba, ba xảy ra chuyện gì? Biến mất nửa năm không có một lời giải thích gì sao? Ba còn coi con là con của ba nữa không hả!"

Tần Sùng Lễ không nhìn đứa con trai đang kêu gào mất khống chế mà chăm chú quan sát bé con.

Đứa nhỏ mặc áo phao im lặng, ngoan ngoãn đứng bên cạnh, hai mắt đen láy tràn đầy ánh sáng, vừa tò mò vừa mong đợi nhìn ông.

Cảm nhận được ánh mắt của ông, cô bé cười ngọt ngào lộ ra hai má lúm đồng tiền, giơ cánh nhỏ mũm mĩm, nhào tới ôm chặt bắp đùi ông, gọi to: "Ba ba, ba ba!"

"Cuối cùng ba cũng về rồi, Miên Miên nghĩ ba không muốn Miên Miên nữa…"

Cơ thể bé con mềm mại đến mức khó tin.

Dù Tần Sùng Lễ cứng người đứng yên tại chỗ, không đụng vào cô bé nhưng ông vẫn cảm nhận được bé con mềm mềm ôm chặt đùi mình.

Tiếng kêu giòn tan, ngọt ngào, ấm áp, giống y đứa con gái mất sớm của ông.

Tần Sùng Lễ phải chuẩn bị tâm lý một thời gian mới quyết định lộ mặt vì từ trước đến nay ông không phải là người không có dự định trước.

Nhưng cho dù đã luyện tập trong lòng nhiều lần, nhìn cô bé nhiều lần trong các video phát sóng trực tiếp.

Vào giây phút này, trong lòng ông vẫn chấn động như cũ, khó kiềm chế cảm xúc trào dâng.

Con gái rượu của ông bị hại chết, nửa năm sau lại vui vẻ đứng ở đây ôm ông.

Tần Sùng Lễ cảm thấy cuộc sống vừa vô lý vừa buồn cười.

Nhưng ông kìm nén hết tình cảm, nhìn bề ngoài không chút sợ hãi trước thay đổi lớn.

Ông mấp máy môi, không để ý đến đứa bé dính bên đùi, ngẩng đầu nhìn con trai thứ.

Tần Mục Dã chịu thua trước ánh mắt sắc bén nghiêm khắc của ông, khí thế yếu đi, tức giận lí nhí như muỗi kêu: "Ba có lí do gì đặc biệt thì cũng phải gọi về một tiếng chứ. Ba có biết mấy tháng qua mẹ thế nào không, mẹ bệnh nặng, còn khóa mình trong phòng, định treo dây tự tử, cũng may chưa thành, nếu không…"

Hai mắt Tần Sùng Lễ tối sầm, nhưng biểu cảm vẫn giữ nguyên.

Bé con cảm nhận được thái độ của ba lạnh nhạt như băng, không đáp lại cái ôm của cô bé.

Cả người Tần Sùng Lễ toát ra vẻ cấm lại gần, dọa sợ đứa nhỏ, bé lùi lại theo bản năng, về sát bên anh hai.

Tần Sùng Lễ mím môi mỏng, mở miệng: "Nửa năm trước ba giao lại công ty cho anh cả của con, bảo đảm Tần thị vẫn hoạt động bình thường mà không có ba, anh con giữ ghế vững vàng, hoàn thành công việc ở Tần thị vượt mức tiêu chuẩn. Còn con, tự quyết định theo con đường nghệ sĩ, miệng lúc nào cũng nói đam mê tha thiết, cuối cùng rối tinh rối mù, bị hãm hại bôi nhọ đủ kiểu, không làm sáng tỏ sớm chắc sự nghiệp đi tong. Tần Mục Dã, trong tay có lá bài ngon mà con đánh như thế mà còn dám đặt câu hỏi cho ba nữa cơ à?"

"…" Tần Mục Dã bất ngờ trước lời phủ đầu sắc bén của ba, thở không ra hơi, mặt đỏ lên.

Sau khi lấy lại sức, cậu cắn răng châm chọc: "Đúng, trong mắt ba, con mãi mãi chỉ là thằng phế vật đụng đâu hỏng đấy. Nhưng trong lòng ba chỉ có mỗi Tần thị thôi sao? Mẹ ở đâu, em gái ở đâu? Ba cho rằng nửa năm ba mất tích không ảnh hưởng đến Tần thị là xong rồi à? Mẹ con ở chỗ nào, vợ của ba ở chỗ nào?!"

Vẻ mặt Tần Sùng Lễ nặng nề, không đáp lại câu hỏi của con trai.

Bánh bao nhỏ lắng nghe cuộc tranh cãi của hai người, có chỗ hiểu, chỗ không…

Nhưng bé biết ba và anh đang cãi nhau, bầu không khí giữa hai người rất không thoải mái.

Chỉ là ba quá lạnh lùng, cô bé sợ.

Tuy giọng của anh hai rất hung dữ, nhưng đây vẫn là anh hai quen thuộc của cô bé.

Còn ba… rất khác với người ba trong giấc mơ.

Ba không ôm bé.

Không giống mẹ, mẹ đã mừng đến phát khóc, ôm cô bé vào lòng.

Cô bé nhớ mãi giấc mơ khi bé lớn lên.

Bé không thể nói chuyện, không thể đáp ứng yêu cầu của ba, cô bé không biết có phải chính điều đó làm ba buồn hay không.

Bé con dè dặt kéo áo Tần Mục Dã, nhỏ bé khuyên can: "Anh hai, anh đừng nóng, không được cãi nhau với ba."

Lời nói mềm nhũn của em gái đã kéo Tần Mục Dã thoát khỏi cảm xúc giận dữ.

Cậu hít một hơi thật sâu, ý thức được nơi này không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, bên ngoài mưa to gió lớn, tuy Tần Sùng Lễ đột ngột mất tích nửa năm nhưng lần này ông xuất hiện chung quy cũng vì cứu cậu và em gái, Tần Sùng Lễ vẫn quan tâm đến an nguy của hai anh em.

Nhận ra điều này, Tần Mục Dã đè cảm xúc của mình xuống, bế em gái đi tìm chỗ ngồi.

…

Tần Sùng Lễ chịu hết chi phí thuê đoàn cứu hộ này.

Sau khi đưa toàn bộ tổ chương trình mấy chục người lên bờ, họ lại

tìm kiếm cứu hộ các thuyền khác.

Vùng biển này không lớn không nhỏ, cộng thêm buổi sáng trời nắng đẹp, nhiều thuyền đánh bắt và du lịch có thể ra khơi.

Toàn bộ quá trình cứu hộ diễn ra trong hai, ba giờ.

Sau khi các tàu quay về cảng, Tần Sùng Lễ quay về khu vực an toàn, đạo diễn và lãnh đạo đại diện nhà sản xuất tự mình đi tới cảm ơn Tần Sùng Lễ.

"Hôm nay thực sự cảm ơn Tần tiên sinh, chúng tôi làm chương trình rất chú ý đến an toàn của khách mời nhưng người tính không bằng trời tính, chúng tôi đã xem dự báo thời tiết trong hai tuần tới nhưng không có thông báo nào liên quan đến cơn bão lớn thế này…"

"Đúng vậy, cũng may không có gì nguy hiểm xảy ra, nhờ có tàu cứu hộ của Tần tiên sinh đủ lớn, có thể cứu được rất nhiều người!"

Tần Sùng Lễ không nói gì thêm, tuy hôm nay ông chỉ mặc quần áo thể thao nhưng với khí chất riêng của giới nhà giàu, ông tùy tiện xuất hiện ở đây cũng đủ khiến mọi người liên tưởng đến hình ảnh người đàn ông trong bộ vest lịch lãm, thắt cà vạt ngay ngắn…

Trợ lý của ông trả lời khách sáo: "Mọi người không cần quá câu nệ, đội cứu hộ phụ trách cứu nạn khi có thiên tai bất ngờ, Tần tiên sinh chỉ trùng hợp ra mặt đúng lúc, vậy thôi, mọi người đừng khách khí."

Để xảy ra tình huống như vậy, cục khí tượng ở các nước lân cận cũng đang xin lỗi rối rít.

Người dân kêu than rầm trời trên mạng nên số người theo dõi chương trình giảm sút.

Chương trình tạm dừng ghi hình, đợi cơn bão qua cả đoàn sẽ lên máy bay về Yến Kinh.

Lúc trước Tần Mục Dã và Miên Miên sống ở căn nhà gỗ biệt lập trên hòn đảo nhỏ, giờ nước biển dâng cao, dĩ nhiên không thể đi qua đó.

Cũng may nhà trong thôn được xây ở thế đẹp, cao hơn mực nước nên không bị ngập, các khách mời và nhân viên công tác ở tạm lại một đêm.

Tần Mục Dã và Miên Miên ở nhà của Lục Kha Thừa.

Lục Kha Thừa lịch sự mời cả Tần Sùng Lễ.

"Chú Tần, cơn bão chưa qua, sợ là đêm nay sẽ mưa cả đêm, hay chú cứ ở lại đây, tuy mọi thứ sơ sài nhưng dù sao nó cũng an toàn."

Lục Kha Thừa là con trai trưởng của Lục gia, khi anh còn nhỏ hay đi theo ba mẹ đến các bữa tiệc tối, gặp Tần Sùng Lễ rất nhiều lần, tính ra còn quen thuộc với cả Tần Hoài Dữ.

Từ khi anh gia nhập giới giải trí, dần rút khỏi vòng giao lưu của giới nhà giàu nên đã lâu chưa gặp Tần Sùng Lễ.

Tần Sùng Lễ lạnh nhạt nhưng khách khí trả lời: "Không sao, chú có nơi ở rồi. Đứa con trai rắc rối này phải nhờ cháu rồi."

Lục Kha Thừa biết tính của Tần Sùng Lễ, ông rất giống trưởng nam Tần Hoài Dữ, đều là người lãnh đạm.

Nhưng Tần Hoài Dữ còn trẻ, chưa trở thành đế vương tàn nhẫn của giới thương nghiệp, vẫn trong giai đoạn nhã nhặn, ôn hòa. Chắc chắn không thể so độ lạnh lùng với Tần Sùng Lễ.

Không sao cả… Lục Kha Thừa chỉ hỏi ông theo phép lịch sự.

Sau khi Tần Sùng Lễ rời đi, Lục Kha Thừa thấy là lạ.

Anh luôn cảm thấy lời nói của Tần Sùng Lễ có chút sai sai?

Anh suy nghĩ một lúc mới nhận ra.

Chỉ con trai rắc rối làm phiền anh, thế là nói Tần Mục Dã rồi.

Vậy còn Miên Miên thì sao? Đứa nhỏ đáng yêu như vậy tại sao Tần Sùng Lễ lại không nhắc đến?

Do ông ấy quên sao?

…

Tần Mục Dã gần như mất ngủ cả đêm.

Miên Miên cũng không ngủ ngon nhưng thể lực của trẻ nhỏ có hạn, ít nhất cô bé có thể thiếp đi.

Tần Mục Dã không chợp mắt được, cứ nhắm mắt trong lòng lại lo lắng.

Cậu cảm thấy thái độ Tần Sùng Lễ không giống ông sẽ về nhà, nhưng ông đã xuất hiện, sau khi cậu trở về, e rằng sẽ khó giấu mẹ và anh cả.

Nhưng nếu như mẹ và anh cả biết Tần Sùng Lễ đã xuất hiện mà không muốn về nhà, thì…

Sáng sớm hôm sau, trợ lý Tần Sùng Lễ quay lại, gạt bỏ lo lắng của Tần Mục Dã.

Trợ lý nói: "Nhị thiếu gia, ba giờ sáng hôm qua bão đã vào đất liền, chiều hôm nay các máy bay đã được phép hoạt động lại bình thường. Máy bay tư nhân của Tần tiên sinh sẽ cất cánh vào lúc bốn giờ, ông ấy bảo nhị thiếu gia và đứa bé cùng nhau về nhà."

Tần Mục Dã chửi thầm, nghĩ trong đầu may quá ông già nhà mình cuối cùng cũng chịu về nhà.

Chuyện tốt này khiến tâm trạng của cậu khá lên không ít.

Bé con bên cạnh cũng vui vẻ không kém, hoạt bát hỏi cậu: "Anh hai, ba về nhà cùng mình đúng không? Ba về là không đi nữa ạ! Chúng ta sẽ sống vui vẻ với cả ba và mẹ phải không?"

Tần Mục Dã sờ mặt nhỏ của cô bé: "Phải."

Tám giờ tối.

Máy bay hạ cánh xuống sân bây Yến Kinh.

Miên Miên ngủ trên máy bay, Tần Mục Dã không đánh thức cô bé, khoác cho bé một cái áo lông rồi bế xuống máy bay.

Trước cửa cabin, một vệ sĩ mặc áo đen đón lấy cô bé.

Tần Mục Dã sợ mình đi cầu thang không cẩn thận nên không nghĩ nhiều, đưa cô bé cho vệ sĩ.

Vệ sĩ lập tức xoay người rời đi, bế cô bé vào chiếc Bentley RV màu đen.

Tần Mục Dã vội vàng đuổi theo nhưng cửa xe đóng lại.

Cậu nhìn người ba đang ngồi ngay ngắn bên trong, tức giận: "Cái quái gì vậy? Ba có ý gì, con đi nhờ xe không được à? Làm như con không có tài xế riêng ấy."

Bé con bị Tần Mục Dã đánh thức, dụi mắt, mơ màng ngồi dậy.

Bé nhìn ba ngồi bên cạnh, rồi lại nhìn anh hai đang đứng ngoài cửa.

Cô bé ngơ ngác hỏi: "Anh hai, sao anh không lên xe, chúng ta đi về nhà phải không?"

Tần Sùng Lễ nhìn thẳng phía trước, giữ yên lặng không nói.

Tài xế và vệ sĩ cũng im lặng.

Tần Mục Dã vừa chợp mắt trên máy bay, đứng ở ngoài bị gió lạnh ở Yến Kinh thổi cho tỉnh táo.

Cậu mới ý thức được bầu không khí bây giờ có bao nhiêu kỳ lạ.

Cậu cũng nhận ra lời vừa rồi của mình ngu không thể tả.

Không phải Tần Sùng Lễ khó chịu không muốn cho cậu đi nhờ xe.

Mà là…

Ông ấy không có ý định về nhà, ông muốn đưa cô bé đi?!

Tần Mục Dã lao lên xe như điên, ôm chặt, bảo vệ bé con trong lòng, ánh mắt tràn đầy cảnh giác nhìn chằm chằm ba: "Ba, rốt cuộc ba muốn làm gì?!"

Chương 28: Kết quả xét nghiệm ADN cha con lên đến 99.99%

Edit: Thư

Vẻ mặt Tần Sùng Lễ lạnh lùng đến mức Tần Mục Dã nghĩ đến vô số lo lắng đáng sợ.

Cậu ôm chặt đứa nhỏ, thực sự sợ hãi ba sẽ làm tổn thương con bé.

Bầu không khí khẩn trương lây sang Miên Miên.

Miên Miên sợ sệt nhìn Tần Sùng Lễ, yếu ớt lên tiếng: "Ba ba, Miên Miên rất nghe lời, Miên Miên sẽ không qua lại với người tên Phó… Phó gì đó, ba đừng đưa Miên Miên đi được không?"

Bé con lòng như lửa đốt, đột nhiên quên mất tên Phó gì gì ba nhắc trong giấc mơ.

Cô bé khẩn trương, nói năng lộn xộn, nhìn anh trai ngốc.

Tần Sùng Lễ thu hồi tầm mắt, hờ hững nhìn hai anh em, không nói nên lời, sốt ruột thúc giục: "Tần Mục Dã, con xuống xe ngay."

Tần Mục Dã mãnh liệt lắc đầu: "Không, không bao giờ! Con sẽ không để ba đưa em gái đi đâu, trừ khi con chết, bằng không không ai được phép chạm vào em gái của con!"

Tuy hơi ngốc nhưng đầu óc Tần Mục Dã nhảy số khá nhanh vào thời điểm quyết định, cậu đã hiểu ra phần nào.

Nhìn lại thái độ của ba với Miên Miên hôm qua… Cậu thấy nó khá giống với cậu lúc đầu.

Có thể ba cũng không tin sự thật Miên Miên đã sống lại?

Tần Sùng Lễ nhìn cậu con trai thứ hai với ánh mắt phức tạp như đang hoài nghi chỉ số IQ thế này mà đòi là con của ông hả?

Ông im lặng trong chốc lát, mở miệng: "Con không cần kích động như vậy, sống dưới xã hội quản lí bằng luật pháp, nếu con có đầu óc thì sẽ biết ba không thể làm gì đứa bé này."

Tần Mục Dã nghe xong, càng tin tưởng ba đang suy nghĩ giống mình.

Cậu ôm Miên Miên, vội vàng giải thích: "Ba, đây thực sự là em gái, là con gái ruột của ba, con biết trong thời gian ngắn ba không thể tiếp thu được, lúc đầu con cũng thế! Chúng ta đều biết em gái đã qua đời… Nhưng, nhưng có một số việc vượt qua tưởng tượng, khoa học không có giới hạn mà đúng không? Miên Miên là thần tiên nên con bé sống lại, con bé còn có một con chó… À không, một con hồ ly biết nói tiếng người, thì thì…"

"Được rồi, nếu con không xuống xe thì câm miệng!"

Tần Sùng Lễ khó chịu với mấy lời vô lý của con trai.

Giữa hai lông mày của ông lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Tần Mục Dã đành trật tự, lặng lẽ ôm em gái ngồi bên cạnh.

…

Chiếc Bentley đen dừng trước bệnh viện Kính Hồ thuộc sở hữu của Tần gia.

Viện trưởng của Kính Hồ đã đợi ở ngoài từ trước, đằng sau còn một vài bác sĩ và chuyên gia.

Tần Mục Dã nhìn đám người này, trong lòng đoán được ba bảy phần.

Cậu không ngăn cản, chỉ vỗ về đứa nhỏ, dịu dàng nói: "Miên Miên đừng sợ, ba dẫn em đi kiểm tra tổng quát một chút, nhanh thôi, anh ở đây chờ em."

Bé con mở to mắt bất lực, bé hơi sợ nhưng không khóc, chỉ nhìn các bác các cô mặc áo trắng đi tới đi lui, không thể đoán được bọn họ sẽ làm gì.

Một y tá nữ trẻ tuổi bế cô bé vào, gần đây cô lướt Weibo, đọc được thông báo thân phận con gái của phu nhân Lê Tương.

Không ngờ, sau một thời gian ngắn, cô được viện trưởng thông báo chủ tịch Tần muốn đưa cô bé kia đến giám định ADN.

Điều này phải giữ bí mật tuyệt đối, bệnh viện phải được dọn sạch trước ba ngày, toàn bộ Kính Hồ phải bỏ trống, tất cả bệnh nhân phải di truyền sang các bệnh viện khác.

Bày trận lớn như thế… Xem ra chủ tịch Tần không tin cô bé này là máu mủ của mình.

Cô y tá không dám nghĩ sâu xa, làm việc trong bệnh viện tư lâu như vậy, cô đã nghe qua vô số tin đồn về giới nhà giàu, mặc dù tò mò nhưng cô coi đây như công việc thường ngày.

Chỉ là khi bế đứa nhỏ mềm mềm đáng yêu này, cô hơi mềm lòng.

Cô ấy không nhịn được, nhỏ giọng an ủi bé: "Bé con đừng sợ, con sẽ không đau đâu, rất nhanh sẽ xong thôi."

Cô bé chớp mắt, hai hàng lông mi dày như hai hàng cọ nhỏ xinh xắn.

Bé ngoan ngoãn gật đầu, tin tưởng nói: "Miên Miên không sợ, chị là người tốt."

Cô y tá được gọi là chị, cười toe toét, chỉ tiếc không thể hôn mấy cái lên mặt đứa nhỏ.

Ôi, đứa bé đáng yêu thế này lại đầu thai vào gia đình nhà giàu phức tạp, không biết là xấu hay tốt đây.

…

Tuy không ngăn ba nhưng Tần Mục Dã còn tí thông minh, liên hệ với anh cả.

Tần Hoài Dữ đang họp, sau khi nghe tin, lập tức lái ô tô đến bệnh viện Kính Hồ.

Anh nhìn Tần Sùng Lễ, sắc mặt thay đổi, tâm trạng hỗn tạp khó nói.

Ba đột nhiên mất tích mấy tháng, anh nỗ lực điều tra nhưng không thu được kết quả rõ ràng.

Vì không muốn ảnh hưởng đến mẹ và em trai, anh cố gắng không nói đến quá trình điều tra trước mặt bọn họ.

Anh có rất nhiều suy đoán. Anh biết với tính cách của ba, trừ khi ông ấy gặp phải vấn đề không thể giải quyết, ông sẽ không chọn cách trốn chạy.

Có thể cái chết của em gái chỉ là cái cớ, đằng sau còn có nguyên do nào khác.

Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì, Tần Hoài Dữ vẫn chưa điều tra ra nhưng anh đang nghi ngờ nó có liên quan đến mẹ.

Bởi vì những năm gần đây, anh đã tự lập từ sớm, em hai làm quần quật cả năm bên ngoài, em ba tuy còn nhỏ nhưng cũng đã tương đối tự lập, không quá thân thiết với gia đình, càng không nói đến Tần Sùng Lễ.

Tần Sùng Lễ bỏ nhà đi, chắc chắn là do ông muốn tránh né một người — người đó chỉ có thể là Lê Tương.

Nửa năm qua vô số chuyện xảy ra.

Cho nên ngay cả một người trời sinh bình tĩnh như Tần Hoài Dữ, cảm xúc lúc này cũng lên xuống kịch liệt, anh đứng trước Tần Sùng Lễ, hai tay run run.

"Ba, ba đang làm cái gì vậy? Ba nghi ngờ thân phận của Miên Miên sao?"

Tần Sùng Lễ ngồi thẳng trên ghế ngoài hành lang bệnh viện.

Ông mang theo khí chất cao cao tự tại, dù là ngồi ghế bên đường cũng không che được vẻ mạnh mẽ.

Vậy mà giờ đây, ông lại có chút cô đơn, so với lúc rời đi nửa năm trước, ông… gầy đi rất nhiều.

Tần Hoài Dữ ngồi xuống bên cạnh ông, hạ giọng nói chuyện: "Ba, nếu ba kiểm tra hòm thư, chắc ba sẽ nhận được email con gửi rồi!? Toàn bộ quá trình Miên Miên trở về, bao gồm cả chuyện không gạch tên khỏi hộ khẩu và bia mộ biến mất không dấu vết… Những điều này đều có đủ bằng chứng. Một thế lực siêu nhiên nào đó đưa con bé trở về, chẳng phải là trời ban tặng cho chúng ta hay sao? Em gái đáng thương mất đi, lúc đó con bé chỉ mới ba tuổi, con bé không đáng phải chết, nhà chúng ta không đáng phải trải qua những điều

đó… Con không hiểu tại sao ba vẫn không tin.”

Ánh mắt Tần Sùng Lễ bình tĩnh, giọng thản nhiên: “Kết quả xét nghiệm ADN sẽ có trong một tiếng nữa, trước lúc ấy các con không cần nhiều lời.”

Tần Sùng Lễ dịu dàng hơn rất nhiều với con trai cả.

Con trai cả là đứa con trai ông đặt nhiều kỳ vọng nhất, bất luận là tính cách hay ngoại hình đều trùng khớp với người thừa kế của ông.

Tần Mục Dã ở bên cạnh khịt mũi: “Vậy ba nhớ nhìn kỹ vào, cẩn thận kết quả giám định lại đập ba không trượt phát nào.”

…

Các chuyên gia khẩn trương làm việc, lấy ra một tờ kết quả trong đúng một tiếng ngắn ngủi.

Viện trưởng tự mình đưa phiếu kiểm tra và kết quả xét nghiệm.

Tần Sùng Lễ đang định duỗi tay nhận lấy.

Tần Mục Dã đột nhiên cướp mất.

Ngón tay cậu nhanh chóng tháo dây ngoài hồ sơ, rút ra một xấp giấy A4, dò tới mấy hàng ở trang cuối cùng.

Tóm lại, kết luận giám định như sau:

Hai người CÓ quan hệ huyết thống cha con, xác suất 99.99%, độ chính xác 99.99%.

Tần Mục Dã suýt bật cười thành tiếng, nhét đống giấy tờ vào lòng Tần Sùng Lễ: “Con bảo rồi, mất mặt chưa, ba thật là…”

Tần Hoài Dữ trừng mắt nhìn em trai, im lặng ra hiệu ngăn những lời nói xúc phạm.

Tuy từ đầu đến cuối ba vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng nhưng anh hiểu ba hơn em trai nhiều.

Vừa rồi khi em trai mở tập hồ sợ, anh nhìn rõ tay ba run lên.

Thậm chí ở gần còn cảm nhận được hô hấp của ba dồn dập.

Ba cũng mong đợi Miên Miên trở về.

Dù sao… Ba yêu thương Miên Miên như vậy, tên con bé là do ba đặt, ngay cả mẹ cũng nói, trong bốn đứa con, ba chỉ đồng hành cùng mẹ trong suốt quá trình sinh Miên Miên, thậm chí ba còn nghỉ cả tháng với bà.

Có lẽ do quá yêu nên không dám tin, ông vẫn còn sợ hãi trong lòng.

***

Trước khi đến bệnh viện, Tần Hoài Dữ giấu Lê Tương, sau khi về nhà mới thông báo cho bà.

Gần đây Lê Tương đã hồi phục rất nhiều, nói chuyện không bị hụt hơi, người mập lên gần 80 cân.

Kết thúc cuộc gọi với con trai cả, bà sững sờ.

Lê Huyên ân cần hỏi: "Chị sao vậy, Hoài Dữ nói cái gì?"

Lê Tương chịu đựng một lúc, khẽ nói một câu: "Ông ấy còn biết trở về, tôi tưởng ông đã chết ở ngoài từ lâu rồi."

Lê Huyên đoán được phần lớn sự việc, cố gắng nặn ra nụ cười: "Anh rể về là tốt quá rồi, trước đây do cái chết của Miên Miên ảnh hưởng

đến anh ấy quá nặng nề, dù sao con bé cũng là cô con gái rượu anh yêu quý nhất, bản chất của con người mà. Giờ mọi thứ dần tốt hơn rồi, anh ấy quay lại, chị phải vui lên mới đúng."

Cảm xúc của Lê Tương hỗn loạn.

Bà không phải không vui, mà là rất vui vẻ.

Lúc chồng mới mất tích, đòn đánh ấy khiến bà càng thêm suy sụp, có lúc tưởng chừng như không thể chống cự được nữa, vừa hận vừa oán giận ông.

Nhưng sau khi bệnh tình ổn định lại, bà thấy cảm kích.

Bà đau bao nhiêu, Tần Sùng Lễ đau bấy nhiêu.

Ông ấy là đàn ông, không có nghĩa là kiên cường hơn phụ nữ.

Ai rồi cũng sẽ có lúc không thể chịu đựng được.

Không phải bà không chấp nhận hành động trốn chạy của chồng.

Nhưng về sau…

Khoảng hơn hai tháng trước.

Sau khi bà ổn định tâm trạng được một phần nhờ uống thuốc, không còn nhốt mình hoảng sợ trong phòng, bà chủ động quét dọn nhà cửa.

Bởi vì đã đuổi hết giúp việc nên bà phải tự mình xử lí cả vườn hoa bên ngoài.

Sau đó… bà tìm thấy trong hòm thư ở vườn hoa một phong bì khô cong queo dưới trời nắng do đã ngấm nước mưa.

Mở ra đọc, bà phát hiện đó là giấy ly dị Tần Sùng Lễ gửi mấy tháng trước.

Nghĩ đến điều này, bao nhiêu tức giận lại bùng lên trong Lê Tương.

Hai hàm răng run run, bà cười một tiếng với Lê Huyên: "Ai biết ông ta trở về làm gì chứ."

Lê Huyên cười: "Đương nhiên là về đoàn tụ với gia đình, chị đừng suy nghĩ nhiều nữa."

Lê Tương nói: "Đoàn tụ? Em có biết không, việc đầu tiên ông ấy làm sau khi về là đưa Miên Miên đi giám định!"

Lê Huyên ngẩn người, tiếp tục cười: "Điều này không quá ngạc nhiên… Việc chết đi sống lại, lấy tính cách của anh rể, giống Hoài Dữ, vốn là người nghiêm túc, đâu ra đấy. Anh ấy học hóa sinh mà? Nếu không phải kế nghiệp gia đình chắc anh ấy làm nhà khoa học rồi mất, kiểu người như anh ấy chắc chắn không mê tín, chị đừng giận anh rể vì chuyện này."

Lê Huyên vất vả trấn an Lê Tương nhưng trong đầu vẫn tồn tại một dấu hỏi to đùng. Miên Miên bây giờ thực sự là Miên Miên đã chết đi hay sao? Không biết kết quả giám định là gì, Tần Sùng Lễ làm, bà ta cũng muốn làm nhưng chưa có cơ hội.

Lê Huyên mong chờ cả buổi, cưới cùng cũng đợi được bốn ba con Tần Sùng Lễ về nhà.

Bà vui vẻ ra đón, cười với bánh bao nhỏ: "Ra với dì nào, cho dì ôm một cái, con còn nhớ dì nhỏ không?"

Mặt Tần Sùng Lễ tối sầm, ông dừng lại.

Bác Tần quản gia ở phía sau lập tức đi lên, lạnh nhạt ra lệnh: "Xin lỗi nhị tiểu thư Lê, tiên sinh vừa trở về, cần trao đổi rất nhiều công việc

gia đình, mời cô rời đi trước.”

Nụ cười trên mặt Lê Huyên cứng đờ, kinh ngạc nhìn Tần Sùng Lễ.

Nhưng bà ta bình tĩnh lại rất nhanh, quay đầu an ủi Lê Tương: “Bác quản gia nói đúng, chị và anh rể đã lâu không gặp, nhất định có nhiều điều muốn nói, em không quấy rầy anh chị nữa, ngày mai em sẽ đến thăm chị!”

Lê Huyên vừa mới đi, Tần Sùng Lễ liền lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, không ai được phép cho Lê Huyên bước vào Tần gia nửa bước.”

Chương 29: Ba uống trà đi, uống trà sẽ không buồn ngủ nữa ~

Edit: Thư

Tần Sùng Lễ vừa dứt lời, sắc mặt cả nhà thay đổi.

Tần Mục Dã luôn nói nhanh hơn nghĩ, giận dữ bật luôn: "Ba có ý gì? Trong khoảng thời gian ba không ở nhà, dì nhỏ đã phải bầu bạn với mẹ. Mặc kệ bao nhiêu công việc bộn bề và chồng con ở thành phố Y, dì ấy vẫn dành ra thời gian chăm sóc mẹ, mấy tháng ấy ba ở đâu?"

Tần Hoài Dữ suy nghĩ nhanh, lập tức nghĩ đến nhiều khả năng phức tạp.

Trước hết, anh hiểu tính của ba, giống như chuyện ba đột nhiên mất tích, lúc trước ba hay giúp đỡ gia đình dì nhỏ, nhưng bây giờ lại quay ngoắt 180 độ, chắc chắn phải có nguyên do, hơn nữa nguyên do ấy không tầm thường.

Anh hạ giọng khuyên can em trai: "A Dã, trước giờ ba không phải là người không biết đạo lý, nửa năm ba mất tích e rằng đã trải qua nhiều chuyện chúng ta không biết. Em bình tĩnh trước đi."

Từ khi trưởng thành, quan hệ giữa Tần Mục Dã và ba như nước với lửa nhiều năm, nhưng cậu lại thân với anh cả. Năm đó, Tần Sùng Lễ phản đối quyết định tham gia chương trình của cậu, nếu không có Tần Hoài Dữ ở giữa hòa giải, chắc cậu sẽ không được như ngày hôm nay, nên Tần Mục Dã luôn nghe lời anh cả, anh đã bảo thôi thì cậu thôi, nhưng trong lòng vẫn bực tức.

Cảm xúc của Lê Tương hỗn độn hơn nhiều.

Bà và Tần Sùng Lễ là vợ chồng từ thời trai trẻ, hai người yêu nhau chân thành, làm bạn đời hơn 20 năm, hiểu hết mọi thứ của đối phương.

Hơn hai mươi năm qua, Tần Sùng Lễ chưa bao giờ tổn thương bà, cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phản bội.

Là một người đứng đầu một gia tộc lớn nhưng ông ấy chưa bao giờ mập mờ với phụ nữ bên ngoài, hết mực tôn trọng bà. Cho dù năm bà ba mươi tuổi, đứng trước lựa chọn làm một phu nhân cao quý nhàn hạ hay tập trung phát triển sự nghiệp, Tần Sùng Lễ vẫn luôn ở đằng sau ủng hộ bà.

Dù ở trong giới nhà giàu hay giới giải trí, không ai không ghen tỵ với bà vì có một người chồng tài giỏi, giàu có và tôn trọng, yêu thương vợ như vậy.

Vậy mà, trụ cột của Tần gia ấy lại biến mất nửa năm sau khi con gái yêu đột ngột qua đời.

Lúc về, câu đầu tiên ông ấy nói lại là lạnh lùng đuổi em gái ruột Lê Huyên của bà đi.

Lê Tương xinh đẹp mỹ miều nhưng không phải là bình hoa không có suy nghĩ.

Bà liên tưởng đến nhiều điều xấu, không tức giận như Tần Mục Dã mà lẳng lặng nhìn Tần Sùng Lễ, hỏi từng câu: "Tiểu Huyên đã làm gì gây hại đến Tần thị sao?"

Tần Sùng Lễ đi thẳng vào phòng khách, chần chừ một lúc, nhẹ nhàng nói: "Sức khỏe của em không tốt, đừng lo lắng chuyện công ty, ở nhà dưỡng bệnh là được rồi."

Lê Tương ngây người.

Tần Sùng Lễ ngồi xuống ghế sô pha, bà cũng ngồi bên cạnh.

Nửa năm không gặp, bà nghĩ chồng sẽ rất xa lạ.

Bà chưa ký giấy ly dị. Nhưng trước khi Tần Sùng Lễ bước vào nhà, bà đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Sợ rằng lần này ông ấy trở về không phải muốn đoàn tụ cùng gia đình mà muốn thúc giục bà giải quyết việc ly hôn.

Có thể trong nửa năm không về, ông ấy đã tìm được một nơi an ủi mới, một người phụ nữ dịu dàng trẻ đẹp có thể xua đi nỗi đau mất con gái trong ông.

Điều bà không ngờ nhất là, khi gặp lại Tần Sùng Lễ, ông ấy không thay đổi gì so với trước đây, chỉ gầy hơn và sắc mặt không được tốt.

Ông ấy vẫn giống như trước, cố gắng nói thật chậm với bà, bản thân là một người cứng rắn lạnh nhạt nhưng luôn vụng về đối xử với bà thật dịu dàng.

Cảm xúc Lê Tương dao động, bà còn yếu nên chỉ cần kích thích một chút là tim đập loạn, mặt trắng bệch, thở hổn hển.

Tần Sùng Lễ thấy vậy, phản ứng mạnh, cao giọng gọi: "Bác Vinh, mau gọi bác sĩ Ngô đến đây."

Lê Tương bấm tay ông: "Không cần, em không sao cả, gần đây hay vậy, bác sĩ nói, người mắc bệnh trầm cảm lâu khi gặp kích động sẽ bị như thế này…"

Tần Sùng Lễ vẫn kiên trì, thúc giục quản gia mời bác sĩ riêng của Lê Tương đến, trực tiếp kiểm tra lại và kê đơn thuốc cho bà.

Bác sĩ Ngô nói: "Chủ tịch Tần, ngài không cần quá khẩn trưởng, bệnh tình của phu nhân đã ổn định, có dấu hiệu chuyển biến tốt, chỉ cần uống thuốc đúng giờ là được. Ngày thường cố gắng tránh kích động, thỉnh thoảng sẽ bị khó thở trong thời gian ngắn, không vấn đề gì, cơ thể sẽ tự điều chỉnh và hồi phục."

Tần Sùng Lễ nhìn khuôn mặt trắng bệch, không đủ huyết sắc của vợ, cảm thấy không yên lòng, lập tức oán giận: "Lần nào ông cũng nói đi nói lại mấy lời như vậy, cả tháng không thay đổi gì thế."

Bác sĩ Ngô làm việc cho Tần gia nhiều năm, quan hệ cá nhân với Tần Sùng Lễ rất tốt, không ngại nói này nói kia.

Bác sĩ Ngô không nhịn được cười: "Bởi vì tình trạng của phu nhân mấy tháng nay đều như vậy, tâm bệnh là bệnh mãn tính phải điều trị từ từ, ông bắt tôi chữa cho phu nhân khỏe mạnh trong một đêm thì tại hạ xin phép bó tay."

Bác sĩ Ngô nói đùa khiến không khí trong phòng khách thoải mái hơn không ít.

Tần Hoài Dữ nghe vậy, kinh ngạc hỏi lại: "Chú Ngô, trong khoảng thời gian này ba cháu vẫn luôn liên lạc với chú à?"

Bác sĩ Ngô nói không cần nghĩ: "Ừ, cứ cách ba ngày chủ tịch Tần lại gọi cho chú hỏi bệnh của phu nhân, còn tự mình call video, không khiến bác Vinh làm thay."

Tần Mục Dã cũng kinh ngạc, không nhịn được thấp giọng than thở: "Quỳ luôn, si tình thế mà đòi chơi trốn tìm? Không sợ mẹ con chán đi tìm mấy thằng tuổi thịt tươi mơn mởn bên ngoài sao?"

Tần Sùng Lễ sa sầm mặt mày, mạnh mẽ quét mắt nhìn cậu.

Tần Mục Dã nhún vai, nhận ngay một đạp từ Tần Hoài Dữ, còn anh

hạ giọng mắng: "Em nói chuyện có đầu óc tí được không, anh mà là mẹ thì em đã ăn một trận ra bã từ lâu rồi."

Bé con tò mò, kéo ống quần Tần Hoài Dữ: "Anh Hoài Dữ, tiểu thịt tươi là gì ạ?"

Tần Hoài Dữ: "…"

Tần Mục Dã nhịn cười: "Là anh Hoài Dữ của em đấy, anh ấy là tiểu thịt tươi."

Lê Tương không thể nhịn thêm cái miệng của ông con thứ hai, bà cau mày nói: "Hoài Dữ, con đưa hai em lên tầng nghỉ ngơi đi, mẹ có chuyện muốn nói với ba con."

Tần Hoài Dữ cúi người bế đứa nhỏ lên. Miên Miên không hiểu hết câu chuyện của người lớn, mới đầu còn lo ba sẽ dùng thái độ lạnh như băng đối xử với mẹ, nhưng bây giờ cô bé phát hiện ra, ba chỉ nhẹ nhàng với một mình mẹ. Cô bé không cần lo lắng nhưng vẫn non nớt nhắc nhở: "Mẹ đừng cãi nhau với ba nhé."

Lê Tương nhìn ánh mắt ngây thơ trong veo của con gái mà lòng mềm nhũn, bà đột nhiên cảm thấy, con bé đã trở về, dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, bà đều có thể chịu đựng được nên cảm xúc dịu đi rất nhiều.

Bà dịu dàng nói: "Mẹ biết rồi, Miên Miên ngoan, con đi tắm rồi ngủ nhé, muộn rồi."

…

Ba đứa con lên tầng.

Lê Tương thả lỏng, ngồi xuống, hai mắt phiếm hồng, mũi cay cay: "Tần Sùng Lễ, em không nhiều lời với anh, em đã nhận được giấy ly hôn từ anh, không phải em cố tình không ký mà là mấy tháng nay

em không kiểm tra hòm thư, lúc thấy tờ giấy đã bị mưa ướt nhăn nhúm. Nếu anh đã quyết ly hôn, gửi lại bản khác cho em, giờ làm online hết rồi, còn ai tối cổ dùng giấy nữa đâu."

Trước mặt người ngoài, Lê Tương là một diễn viên tài năng, với các con, bà là một người mẹ dịu dàng, điềm đạm.

Chỉ có ở trước mặt Tần Sùng Lễ, bà trở thành… một cô gái trẻ tùy hứng.

Tần Sùng Lễ hơi xấu hổ, khó khăn nói: "…Nhưng bây giờ anh không muốn ly hôn nữa."

Lê Tương nheo mắt nhìn ông: "Sao vậy, cô gái dịu dàng kia đá anh rồi à?"

Tần Sùng Lễ vốn là người nghiêm túc, từ thời đại học đã hay bị trêu là thành viên cốt cán của câu lạc bộ không gần phái nữ.

Ông không chịu được sự tưởng tượng này, thậm chí khuôn mặt của ông còn đỏ lên: "Em đang nói hươu nói vượn gì thế? Làm gì có chuyện đó?"

Lê Tương nói đặc giọng mũi, cười như không cười: "Không có gái bên ngoài sao anh lại muốn ly hôn? Ly hôn là phải phân chia tài sản, trong thỏa thuận ghi rõ anh sẵn sàng từ bỏ một nửa tài sản Tần gia để được tự do, chính người phụ nữ kia đã giúp anh hạ quyết tâm còn gì?"

Tần Sùng Lễ bị vợ nói, đỏ hết cả mặt.

Kỳ lạ là, trên thương trường, ông là người dẫn đường cho cả nước, lúc trẻ còn năng nổ ở phố Wall, từ trước đến nay luôn nói năng lưu loát, mỗi chữ tuôn ra đều là vàng ngọc.

Vậy mà nhiều năm qua, cứ ở trước Lê Tương, ông lại câm nín,

miệng lưỡi vụng về.

"Em… em toàn nói linh tinh, anh không nghe em nữa, anh đi tìm Hoài Dữ để nghe báo cáo công việc nửa năm qua đây."

…

Sau khi đưa em gái đi ngủ.

Tần Mục Dã lôi kéo Tần Hoài Dữ nói chuyện.

"Anh cả, anh nghĩ tại sao ba lại đối xử với Miên Miên như vậy? Trước đây ba cưng Miên Miên nhất mà."

Tần Hoài Dữ nghĩ thông suốt hơn Tần Mục Dã nhiều.

Nhờ câu nói đầu tiên sau khi vào cửa của ba, anh lập tức chú ý đến dì nhỏ ngày thường hay bỏ qua.

Nhưng không có bằng chứng rõ ràng, thậm chí anh còn chưa nói chuyện với ba nên anh không thể nói lung tung, không cái miệng của Tần Mục Dã không có khóa, thằng này lại ba hoa chích chòe đi khắp nơi.

Tần Hoài Dữ trả lời cậu cho có lệ: "Chắc ba không tin chuyện em gái sống lại, từ trên trời rơi xuống, nếu như anh không tận mắt thấy chắc anh cũng không tin."

Trong đầu Tần Mục Dã chứa đầy dấu hỏi: "Tận mắt thấy? Anh thấy lúc nào?"

Tần Hoài Dữ kể lại giấc mơ của mình.

Tần Mục Dã ngạc nhiên: "Mẹ nó, em cảm thấy người thiếu niên trong giấc mơ của anh, là con chó đó!"

“Con chó nào?” Tần Hoài Dữ khó hiểu.

Tần Mục Dã chuẩn bị nói cụ thể, Tần Sùng Lễ đi qua gõ cửa, lạnh lùng nói: “Hoài Dữ, đến thư phòng của ba.”

Tần Hoài Dữ lặng lẽ theo ba lên tầng.

Giữa anh và ba tồn tại một loại ăn ý nhiều năm rồi.

Nửa năm mất tích, chắc ông ấy muốn anh báo cáo công việc.

Tần Hoài Dữ không dám nói tập đoàn hoạt động tốt hơn, nhưng ít nhất nó vẫn đi ngang đường tiêu chuẩn như trước khi Tần Sùng Lễ rời đi, giá cổ phiếu không giảm, các hạng mục kinh doanh cơ bản đi ngang.

Nhưng yêu cầu của Tần Sùng Lễ với anh rất cao, có thể nói là hà khắc.

Nên khi báo cáo, anh vẫn nơm nớp lo sợ, cũng chuẩn bị tinh thần ăn mắng mấy câu.

Vậy mà thái độ của Tần Sùng Lễ lại khác suy đoán của anh một trời một vực.

Tần Sùng Lễ thừa nhận: “Được, nửa năm qua xảy ra nhiều chuyện, con xử lý mọi thứ rất tốt, lại còn chăm sóc cả nhà, con giỏi hơn ba nhiều, đủ mạnh để một mình cầm cân mọi việc rồi.”

Tần Hoài Dữ giật mình, ba rất ít khi khen anh thẳng thắn như vậy.

Anh bình tĩnh lại, bỏ qua chuyện công việc, thấy ba không nhắc đến em gái, cũng không hỏi chi tiết, anh hơi hoang mang, liền mở chủ đề: “Ba vội vàng đưa em gái đi giám định, là…”

Tần Hoài Dữ đắn đo, nhưng anh chưa nói hết đã bị Tần Sùng Lễ lớn

giọng chen ngang: "Nó không phải là em gái của con, em gái con đã chết rồi."

Mặt Tần Hoài Dữ trắng bệch: "Nhưng kết quả xét nghiệm ADN nói em ấy là con của ba, còn cả chuyện hộ khẩu, bia mộ… Tuy chuyện này không khoa học nhưng từ khi em gái trở về, mọi tin tức liên quan đến cái chết của em ấy đều biến mất, giống như chưa bao giờ xảy ra. Con bé là em gái của con, không thể có khả năng nào khác."

Đôi mắt Tần Sùng Lễ tối lại, hai tay run run.

Nghĩ đến chân tướng ông tra được nửa năm trước, nỗi đau thấu tim gan lại trào dâng một lần nữa.

Đầu ngón tay run run, ông mở ngăn bàn, lấy ra một hộp xì gà, châm một điếu, chậm rãi rít hai hơi.

"Con có biết em gái con chết thế nào không?"

Tần Hoài Dữ cau mày, trả lời: "Con bé bị bảo mẫu bỏ quên trên xe nên…"

Trái tim Tần Sùng Lễ đau đớn dữ dội, khuôn mặt để lộ vẻ đau khổ dù đã cố gắng che dấu.

"Bảo mẫu kia chỉ là tòng phạm, bà ta bị mua chuộc. Chuyện đó không phải ngoài ý muốn, có người cố tình đẩy em gái con vào chỗ chết."

Tần Hoài Dữ nghĩ rất nhanh: "Chuyện này… Nhưng bảo mẫu kia đã chăm sóc em gái từ khi con bé sinh ra. Tuy hành vi ấy quá ghê tởm nhưng…"

Anh chưa bao giờ dám nghĩ sai lầm của bảo mẫu không phải là nhất thời.

Thậm chí tất cả mọi người đều không nghi ngờ.

Trong đêm nay, Tần Hoài Dữ được nghe chân tướng khắc nghiệt của vụ việc từ chính miệng ba.

Khắc nghiệt đến nỗi anh không thể tiêu hóa trong khoảng thời gian ngắn.

***

Sáng hôm sau.

Sau khi ăn sáng xong, bé con đung đưa chân, vui vẻ xem bộ phim bé thích nhất <Chú heo Peppa>

Hôm nay là một ngày rất kỳ lạ, như kiểu mặt trời mọc đằng tây.

Anh cả luôn ăn ngủ đúng giờ, ngủ sớm dậy sớm để đi làm vẫn chưa dậy.

Nhưng con heo lười như anh hai lại dậy ăn sáng cùng cô bé.

Tần Hoài Dữ và Tần Sùng Lễ gần như xuống tầng cùng lúc, vẻ mặt hai người đều không tốt, đôi mắt hiện hẳn vành đen.

Tần Mục Dã rất ngạc nhiên: "Anh cả, anh và ba chơi đánh bài cả đêm à?"

Miên Miên ngồi sát mép ghế, nhảy xuống, chân ngắn chạy lạch bạch đến ghế sô pha.

Đôi tay nhỏ bé vụng về rót một chén trà, run run bê đến trước mặt Tần Sùng Lễ, ngọt ngào nói: "Ba uống trà đi, uống trà sẽ không buồn ngủ ạ ~"

Tần Sùng Lễ bị nhiễm không khí đặc mùi sữa quanh bé con.

Tâm trạng của ông vừa rối loạn vừa phức tạp.

Ông nghiêm mặt, nói vô cảm: "Không cần, chú không muốn uống."

Miên Miên nhìn quầng thâm dưới mắt ông, kiên trì nói: "Mẹ nói, nếu con buồn ngủ, uống trà là sẽ hết, ba uống một ngụm đi ạ!"

Tần Sùng Lễ chưa bao giờ nghĩ một đứa trẻ ba tuổi rưỡi lại ầm ĩ tới mức này.

Ông không khống chế được cơn giận, trong đầu tràn ngập hình ảnh đứa con gái đáng thương.

Bánh bao nhỏ lại đến gần, cơ thể mềm mại chạm vào cánh tay ông.

Theo bản năng, ông vung tay, cố gắng tránh né: "Cháu đứng xa ra!"

Rào–

Chén trà trên tay Miên Miên rơi xuống, một ít nước trà đổ vào tay cô bé, phần còn lại đi theo cái chén lăn lông lốc vài vòng, bắn tung tóe trên bàn chân trắng nõn.

Chương 30: Cậu bé nhẹ nhàng thổi bàn tay ửng đỏ của Miên Miên

Edit: Thư

Tình huống xảy ra quá nhanh.

Bé con ba tuổi rưỡi không phản ứng kịp, chỉ ngây người nhìn người ba đang tỏ ra chán ghét.

Tần Sùng Lễ cũng giật mình, đến khi ông bình tĩnh lại, vội vàng nhặt cái chén ở bên chân bé lên, tay chân luống cuống nhìn bé con trước mặt…

Thần kinh cảm giác của Miên Miên hoạt động chậm, đợi khi bé thấy đau, cúi đầu nhìn bàn tay đỏ lên do nóng, lập tức khóc òa: "Hức… Oa oa oa!!!"

Tiếng khóc lớn của em gái dọa đến Tần Hoài Dữ và Tần Mục Dã, hai người dừng việc trên tay chạy nhanh đến.

Tần Mục Dã nhanh chóng bế em gái từ ghế sô pha lên, nhìn bàn tay đỏ bừng và ống quần ướt nhẹp của con bé, liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Tần Hoài Dư cũng lo lắng, đau lòng không nói nên lời.

Trong đầu Tần Mục Dã vang lên một tiếng, tức giận trào ra, cậu thở gấp nói to với Tần Sùng Lễ: "Ba có phải hơi quá đáng rồi không? Ba muốn làm gì? Miên Miên chỉ mới ba tuổi rưỡi thôi! Làm sao ba có thể

đối xử với con bé như thế, ba có còn là người không?”

Trải qua buổi nói chuyện cả đêm hôm qua.

Trên phương diện lý trí, Tần Hoài Dữ có thể hiểu được sự kháng cự của ba với Miên Miên.

Nhưng về mặt tình cảm, anh đã tiếp thu Miên Miên là em gái của anh, làm tâm can bảo bối của anh, nhìn con bé khóc òa, trái tim anh co rút kịch liệt.

Tần Hoài Dữ cũng không kiềm chế được: “Ba! Tối hôm qua ba nói thế nào với con? Cứ coi như ba vẫn còn nghi ngờ nhưng ba cũng đã tiếp nhận Miên Miên rồi! Đồng ý cho con bé sống ở nhà chúng ta rồi! Sao giờ ba lại làm vậy…”

Tần Sùng Lễ không phải cố ý.

Mặc dù đau lòng, tâm trạng hỗn loạn nhưng ông không hề có ý định ức hiếp một đứa bé nhỏ như thế này.

Nhưng bây giờ… đứa nhỏ khóc nức nở, hai đứa con trai thay nhau trách móc ông.

Cảm xúc của ông càng bùng nổ.

Ông nghiêm mặt, mím chặt môi, gượng gạo nói: “Ba không cố ý, ba đã nói không muốn uống, đứa trẻ này cứ sán lại gần.”

Da của trẻ em quá nhạy cảm, Miên Miên cảm thấy tay và chân đau rát.

Ba quá hung dữ và chán ghét cô bé, còn ghét cô bé hơn cả anh ba…

Bé con tủi thân, cộng thêm tay đau nên không kiềm được nước mắt, khóc không ngừng.

Tần Mục Dã không muốn nói tiếp với Tần Sùng Lễ, bế em gái chạy như bay đến phòng vệ sinh, đặt bé lên bệ đá, lấy nước lạnh rửa vết bỏng cho em.

Tần Hoài Dữ chạy tới, thấy ống quần ướt, vội vã cởi quần em gái ra.

Cũng may chiếc quần này khá dày, bên trong lót một lớp lông cừu mỏng, trà cũng không nóng lắm nên chỉ có đầu gối phải hơi hồng hồng.

Cả tay và chân đều được nhúng qua nước lạnh nên hết đau rất nhanh.

Bé con không còn sức khóc to, khóc không ra tiếng, chỉ thút tha thút thít, mũi thổi ra bong bóng, trông vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Rửa vết thương xong, hai anh trai bôi thuốc mỡ lên vết bỏng, thuốc lạnh lạnh, tác dụng rất tốt.

Tâm trạng của Tần Hoài Dữ ổn định hơn nhiều, anh lấy khăn giấy lau nước mắt cho em gái, nhẹ nhàng nắm chiếc mũi nhỏ của cô bé: "Dùng sức, Miên Miên xì mũi ra."

Anh thuần thục lau sạch nước mũi, đau lòng sờ mặt bé con, dịu dàng nói: "Không sao, không bị rách da, cũng không bị sưng, chỉ hơi đỏ một chút. Miên Miên đừng khóc, Miên Miên là thần tiên mạnh mẽ nhất, anh ở bên em, có được không?"

Bánh bao nhỏ sụt sịt, kiên cường ngăn lại hai hàng nước mắt chảy dài.

Mặc dù không khóc nữa nhưng trông vẫn còn xót xa.

Tần Mục Dã cảm thấy tâm can vỡ nát thành mảnh nhỏ, nếu người ngoài kia không phải là ba cậu, chắc chắn cậu sẽ vác dao đi chém

mấy phát.

Nhưng cậu không dám nổi giận, sợ dọa đến em gái, chỉ có thể cẩn thận cúi người, thổi từng hơi: "Em gái đừng khóc, anh thổi giúp em, phù phù mấy phát là hết đau ngay."

Miên Miên không phải đứa bé yếu ớt, nếu bị bỏng cô bé chỉ khóc theo bản năng. Nhưng nguyên do chính khiến cô bé buồn và bật khóc khổ sở như vậy là … thái độ của ba.

Nếu anh ba lạnh lùng khiến bé đau lòng thì thái độ của ba thật sự khiến bé tuyệt vọng.

Mặc dù cô bé không có ký ức rõ ràng nhưng trong đầu vẫn có hình ảnh mơ hồ, cô bé nhớ rõ tính cách của các thành viên trong gia đình. Ba là một người nghiêm túc nhưng lại rất yêu bé, ba thích bế bé nhất.

Ngay cả trong giấc mơ kia, khi ba sắp ra đi, ánh mắt ba nhìn cô bé vẫn tràn ngập yêu thương.

Vì sao bây giờ ba lại như vậy…

Miên Miên hít mũi, mang theo tiếng nức nở: "Anh Hoài Dữ, tại sao ba lại ghét Miên Miên? Tại sao ba lại ghét em như vậy ạ?"

Vẻ mặt Tần Hoài Dữ có chút mờ mịt, cân nhắc nói: "Không phải ba chán ghét Miên Miên, ba chỉ… chưa tin chuyện em sống lại mà thôi."

Tần Hoài Dữ biết lời giải thích này hơi giả trân.

Nhưng trừ lời này, anh không biết phải nói thế nào với em gái.

Chẳng lẽ nói là, kết quả ADN báo là bình thường nhưng theo cách lý giải của ba, Miên Miên thực sự đã chết.

Hơn nữa còn bị người khác hại chết.

Tất cả mọi thứ đều bị bỏ qua hết, bao gồm cả ADN giống hệt nhau… đều khiến mọi người sợ hãi khi nghĩ đến.

Tối hôm qua Tần Sùng Lễ nói, ông nghi ngờ Miên Miên bây giờ là một phần trong kế hoạch của đối phương.

Đẩy mọi người ở Tần gia xuống đáy vực tuyệt vọng, rồi lại gửi đến một bản sao giống hệt, kế hoạch đằng sau thực sự vừa thâm sâu vừa độc ác.

Lần đầu tiên Tần Hoài Dữ phản bác quan điểm của ba.

Anh hỏi thủ đoạn để làm một đứa trẻ giống hệt là gì?

Tần Sùng Lễ nói, ông ấy chưa chắc chắn, nhưng ông đã thuê một đội nghiên cứu cấp cao để tiến hành phân tích mã gen.

Nếu phải chọn giữa nhân bản gen và sống lại…

E rằng một người bình thường thời nay sẽ lựa chọn phương án số một.

Tần Hoài Dữ cảm thấy bản thân vẫn giữ nguyên quyết định ban đầu, trước khi biết chân tướng vụ việc, anh đã tiếp nhận con bé.

Anh không có khả năng chống lại mọi thứ.

Vì vậy anh nâng niu bảo bối của anh bây giờ, anh muốn đem tất cả những gì tốt nhất cho cô bé.

Còn kết quả nghiên cứu gen…

Anh không dám nghĩ xa hơn, thậm chí hy vọng nghiên cứu của ba mãi mãi không có kết quả.

Tần Mục Dã nghe không lọt tai, cáu kỉnh nói: "Vì sao ba không tin? Ông ấy già đến nỗi không tiếp nhận cái mới được à? Em gái từ trên trời rơi xuống thật- em ấy là thần tiên hạ phàm, thần tiên thì sao chết được? Hơn nữa, em còn thấy con chó, à không con hồ ly đi xuống cùng em gái rồi, thần Ty Mệnh ấy!"

Bé con không cam lòng, bé muốn biết rốt cuộc tại sao ba không thích cô bé.

Cuối cùng có phải là do cái người tên Phó Trạch trong mơ hay không.

Bé vùng vẫy muốn nhảy xuống đất.

Tần Mục Dã không thả cô bé xuống đất mà bế bé đi ra ngoài theo đúng ý bé.

Chưa đi được hai bước, cậu đã thấy Tần Sùng Lễ hoảng hốt đứng ở khúc quanh bên ngoài phòng vệ sinh.

Tần Sùng Lễ lo lắng không yên, có lẽ cảm thấy mình quá đáng.

Bé con nức nở, âm thanh mềm nhũn mang theo sự bướng bỉnh của trẻ con, cố chấp hỏi ông: "Ba ghét con sao ạ? Ba ghét con vì lớn lên Miên Miên sẽ trở thành người xấu phải không ạ?"

Tần Sùng Lễ vừa rồi cũng rất lo lắng, ông vừa hối hận vừa mâu thuẫn.

Ông không cố ý, nhưng nếu không giải thích rõ ràng… cả nhà sẽ hiểu lầm ông.

Nhưng lúc này, đứa nhỏ non nớt chất vấn khiến ông tỉnh táo lại vài phần.

Tần Sùng Lễ mím môi, gằn từng chữ: "Xin lỗi, chú không cố ý làm cháu bị bỏng, đây là lỗi của chú. Chú cũng không ghét cháu, cháu chỉ là một đứa trẻ, dù cháu được tạo ra bằng phương pháp phi nhân đạo thế nào… và liệu cháu có biết điều đó hay không nhưng trong chuyện này cháu vô tội, chú không nên giận cá chém thớt."

Cô bé ngây thơ nhìn chăm chú.

Tần Sùng Lễ thản nhiên nói hết lời: "Chú hy vọng cháu biết rõ, cháu không phải là con gái của chú, con gái Tần Miên Miên của chú đã chết rồi, người chết rồi không thể sống lại. Nhưng chú không thể phủ nhận cháu đã mang lại hy vọng cho cái nhà này, chú không làm được như thế. Vợ và các con của chú đều thích cháu nên chú đồng ý cho cháu ở lại đây, đồng thời nuôi dạy cháu lớn lên."

Miên Miên dần hiểu ý của Tần Sùng Lễ.

Hai mắt cô bé đỏ bừng, viền mắt lại đong đầy nước.

Cô bé cố kìm nén, không để nước mắt rơi xuống, kiên quyết quệt miệng, vừa tủi thân vừa mạnh mẽ nói: "Nhưng Miên Miên chính là Miên Miên, chú chính là ba của Miên Miên mà!"

Tần Sùng Lễ tái nhợt: "Không phải, Miên Miên của chú đã chết, chú vì người nhà chấp nhận cháu thay thế con bé ở đây, nhưng không thể cho phép cháu chiếm đi vị trí của con bé trong lòng chú, chú chỉ có một cô con gái duy nhất, con bé đã chết rồi."

Dường như Miên Miên đã hiểu hết ý của ba.

Cô bé biết vì sao ba ghét bé.

Nhưng cô bé không biết giải quyết thế nào.

Bé thấy rất tủi thân, cố gắng nhịn khóc, thở hổn hển mắng ba: "Ba hư! Miên Miên cũng không thích ba nữa!"

Tần Sùng Lễ kiềm chế, giọng nói run rẩy: "Không được gọi chú là ba!"

Miên Miên sững sờ, sửa lại câu từ, buồn buồn nói: "Chú hư!"

…

Sau khi Tần Sùng Lễ rời nhà đến công ty, Tần Hoài Dữ xin nghỉ làm lần đầu tiên, ở nhà chơi với em gái.

Tâm tình của Tần Mục Dã cũng không tốt, hai người lớn đều buồn nên muốn cũng không biết dỗ em gái vui thế nào.

Tần Hoài Dữ thấy điều may mắn nhất hôm nay là mẹ đã ra ngoài từ sáng sớm để mua quà cho em ba.

Em ba sắp đón sinh nhật lần thứ mười bốn, mẹ đã chọn trên mạng rất lâu nhưng chưa tìm được món quà ưng ý, mẹ cảm thấy không ổn nên quyết định tự mình đến trung tâm thương mại.

Cũng may mẹ không có ở nhà, không nhìn thấy màn tranh chấp giữa ba và em gái.

Nhưng hai mắt của em gái đỏ hoe, đôi tay nhỏ bé còn bị bỏng đỏ, chưa lành hẳn, lát nữa Lê Tương quay lại chắc chắn sẽ phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Tần Hoài Dữ biết bệnh tình của Lê Tương không thể chịu được kích thích, nếu bà biết được chân tướng nửa năm trước và nghi ngờ của ba về kỹ thuật nhân bản gen, chỉ sợ bà sẽ sụp đổ một lần nữa.

Anh không dám mạo hiểm, chỉ có thể bàn bạc cùng Tần Mục Dã, hai ngày này anh sẽ đưa em gái về biệt thự của mình, nói với mẹ là Miên Miên muốn chơi cùng Lục Linh.

Tần Mục Dã cũng đồng ý với cách làm của anh, em gái bị ba tổn thương, cảm xúc của mẹ lại không chịu được kích thích, tạm thời tách ra là phương án tốt nhất.

Tần Mục Dã sắp xếp hành lý, nhanh chóng bế em gái rời đi.

…

Trở về biệt thự của Tần Hoài Dữ, bé con có chút ủ rũ.

Tuy cô bé không khóc nữa, nhưng vẫn chán nản, cả người không có tinh thần.

Tần Mục Dã hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, kiên nhẫn dỗ dành: "Đừng giận nữa, ba hư làm em không vui, bọn anh cũng sẽ không để ba vui vẻ, mấy anh em mình không cần để ý đến ba nữa, cứ kệ ba, có anh hai yêu em, anh cả cũng yêu em, mẹ lại càng yêu em mà."

Tần Hoài Dữ biết được chân tướng vụ việc, không thể lạc quan như Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã chỉ không hiểu ba đang làm gì, tức giận một chút, cậu nghĩ lâu dần ba sẽ tiếp thu điều này thôi.

Nhưng với anh, anh biết ba đã phải chịu đựng những gì trong sáu tháng qua, anh thông cảm cho ba nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy đau cho em gái mình. Hai luồng cảm xúc đan xen, Tần Hoài Dữ rất đau khổ.

Nhưng anh không được lộ ra điều đó trước mặt em trai và em gái.

Tần Mục Dã nhanh trí, sau khi ăn trưa xong, cậu khuyên em gái đi tìm Lục Linh: "Một ngày không gặp rồi, em không nhớ Linh Linh à, muốn đi tìm em ấy không?"

Bé con rung rinh.

Cô bé chu miệng, nói nhỏ: "Vậy anh bế em đi."

Tần Mục Dã cảm thấy mình chọc đúng chỗ ngứa rồi, tâm tình khá lên, bế em gái ra cửa.

Khu biệt thự này lớn nhưng Tần Mục Dã chân dài, bế bé con chỉ mất mấy phút là đến cửa nhà Lục gia.

Chuông cửa reo lên, bảo mẫu ra mở, thấy anh em Tần Mục Dã, vội vã mời bà chủ ra.

Hôm nay phu nhân Nguyễn Tịnh Nhàn ở nhà, bà cũng theo dõi chương trình của con trai và con gái nên thân thuộc với hai anh em Tần Mục Dã và Miên Miên giống như người nhà, nhiệt tình mời hai anh em vào nhà.

Nghe Miên Miên đến để chơi cùng Linh Linh.

Nguyễn Tịnh Nhàn áy náy: "Ôi, tiếc quá, tối hôm qua Linh Linh nhà cô về thấy không thoải mái, hơi phát sốt nên phải truyền dịch, con bé vừa ngủ mất rồi."

Tần Mục Dã không ngờ.

Miên Miên vội hỏi: "Chị Linh Linh bị bệnh, cháu có thể lên thăm chị không ạ?"

Nguyễn Tịnh Nhàn gật đầu: "Được chứ, Linh Linh đang ngủ trên tầng, bác sĩ bảo thời tiết ở Yến Kinh và Đông Nam Á khác biệt, một bên nóng một bên lạnh nên sức khỏe của trẻ con không trụ được, cộng thêm cơn bão ập đến bất ngờ, Linh Linh nhát gan nên bị dọa sợ."

Miên Miên rón rén theo Nguyễn Tịnh Nhàn lên tầng nhìn Lục Linh, cô

bé đang ngủ trên giường, gương mặt phiếm hồng.

Tần Mục Dã và Nguyễn Tịnh Nhàn khách khí nói chuyện vài câu.

Lúc đầu, cậu định nói chuyện xong thì đưa em gái về nhà.

Nhưng ra tới cửa, cậu ngạc nhiên thấy bé con và một cậu bé khoảng mười tuổi đang ngồi cạnh nhau trên bãi cỏ ngoài vườn.

Cậu bé nhìn bàn tay ửng đỏ của Miên Miên, nhẹ nhàng thổi giúp bé.

Em gái còn chỉ bàn chân của mình, nói dỗi: "Ở đây cũng đỏ, hơi đau một chút. Anh Thanh Hành có thấy ba hư quá không?"

Tần Mục Dã chưa thấy cậu bé này bao giờ nên sửng sốt.

Nguyễn Tịnh Nhàn theo ra, vội vàng giải thích: "Đây là đứa thứ hai nhà cô, Lục Thanh Hành, anh trai của Lục Linh, năm nay mười tuổi, học lớp 8."

"Vâng…" Tần Mục Dã trả lời qua loa, ánh mắt hướng về phía hai đứa trẻ, trong lòng khó hiểu.

Cậu không hiểu tại sao em gái ngốc lại thích chơi với nhà họ Lục như vậy.

Cô bé mũm mĩm đáng yêu Lục Linh thì không tính.

Sao giờ lại lòi đâu ra một cậu bé… đẹp trai thế kia?

"Hả?!" Cậu tỉnh táo lại, sợ hãi nhìn Nguyễn Tịnh Nhàn, "Cái gì ạ, sao em ấy mười tuổi mà đã học lớp 8 rồi?"

Chương 31: Ở đâu lòi ra thằng đòi làm anh trai của Miên Miên thế này!

Edit: Thư

Nguyễn Tịnh Nhàn bật cười trước vẻ mặt kinh ngạc của cậu.

Bà ngại ngùng nói, mang theo vẻ kiêu ngạo của người làm mẹ: "Thằng bé học lớp 8 thật. Đứa con thứ hai này của cô có hơi đặc biệt từ nhỏ, như kiểu biết chữ từ lúc mới sinh ra ấy, ba tuổi đã làm toán tiểu học, lên tiểu học đã bắt đầu nghiên cứu hóa học, vật lí. Cô chú đưa thằng bé đến Viện nghiên cứu trẻ em IQ cao, các chuyên gia ở đấy bảo trình độ bây giờ của Thanh Hành đủ tiêu chuẩn theo học đại học rồi. Nhưng thằng bé nhỏ quá, mới mười tuổi nên hai cô chú cảm thấy nên để nó phát triển từ từ, học nốt hai năm ở cấp hai rồi tính tiếp."

Miệng của Tần Mục Dã mở to không khép lại được.

Phát triển từ từ? Học nốt hai năm ở cấp hai rồi tính tiếp…

Nghe cứ gượng gượng thế nào ấy nhỉ???

Tần Mục Dã nhớ đến bản thân thi trượt trường cấp hai trọng điểm, Tần Sùng Lễ phải dùng quan hệ mới được nhập học. Vì thế, cả mùa hè sau khi thi cấp hai cậu phải ngay ngắn đóng vai con ngoan trò giỏi, lơ mơ là bị Tần Sùng Lễ tẩn cho một trận.

Cấp ba thì thôi… Nếu cậu có hứng thú với học tập, năm lớp 12 đã không đi tham gia chương trình âm nhạc rồi.

Được cái lựa chọn theo đuổi con đường nghệ thuật, cộng thêm may mắn nên cậu đỗ được vào học viện điện ảnh. Nếu không giờ chắc cậu cũng thành gà rừng đốt tiền đi du học nước ngoài.

Tuy cậu học hành không đến đâu, nhưng cậu có anh trai IQ cao bên cạnh rồi mà.

Tần Mục Dã ho nhẹ vài tiếng, cố gắng lôi anh trai ra gánh hộ lúng túng: "Cô chú Lục đúng là nhìn xa trông rộng, anh trai cháu cũng được gọi là thần đồng đấy! Từ nhỏ anh ấy đã học nhảy lớp, 15 tuổi vào đại học nhưng vì tuổi nhỏ quá nên toàn học cùng bạn không đúng lứa, khó thân với nhau. Trẻ con mà, nên đi từng bước một cho chắc."

Tần Mục Dã chỉ thuận miệng nhắc tới.

Không ngờ Nguyễn Tịnh Nhàn lại nghe được, suy nghĩ một lát, mừng rỡ nói: "Hai gia đình chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy… Sao cô lại quên anh cháu được nhỉ! Hôm nào cô phải sang hỏi mẹ cháu kinh nghiệm mới được. Cô và chú Lục đều là người bình thường, Kha Thừa học hành ưu tú nhưng không thể xuất sắc bằng em trai nó được. Cô chú không ngờ lại có đứa con đặc biệt như Thanh Hành, có cơ hội nhất định cô sẽ tìm diễn viên Lê học hỏi nhiều hơn."

Tần Mục Dã cạn lời.

Cậu chỉ thuận miệng trả lời, không ngờ Nguyễn Tịnh Nhàn lại để ý như vậy, xem ra hai vợ chồng nhà họ Lục thực sự lo lắng cho đứa con trai thứ hai.

Tần Mục Dã sinh ra hứng thú với cậu bé đang ngồi cạnh em gái trên bãi cỏ.

Cậu đi về phía trước, lén lút quan sát một lúc.

Trông đẹp trai, tính tình tốt hơn mấy đứa trẻ bình thường, ờm… có vẻ không đặc biệt lắm?

Mà thằng bé này biết em gái cậu từ lúc nào nhỉ???

Hôm nay em gái ngốc không vui lắm, vừa khóc sưng cả mắt, Tần Mục Dã phải nhẹ nhàng cẩn thận, không dám nói linh tinh, chỉ dịu dàng hỏi: "Miên Miên, bạn mới của em à, sao không giới thiệu với anh hai?"

Miên Miên ngẩng đầu nhìn cậu như đang không hiểu từ khi nào anh hai muốn biết bạn của cô bé?

Bé giới thiệu chi tiết: "Đây là anh hai của Linh Linh, anh ấy tên là Lục Thanh Hành, cũng là em trai của anh Lục ạ."

Tần Mục Dã kiên nhẫn, cười giả tạo, hỏi: "Ừ, thế sao hai đứa biết nhau?"

Miên Miên trả lời: "Lần trước em đưa Linh Linh về thì gặp anh ấy ạ."

…Em gái đến nhà Lục Linh từ trước rồi á? Sao cậu không biết gì hết?

Tần Mục Dã không biết tại sao mình cứ thích chuyện bé xé ra to, nhưng khi nhìn em gái chơi cùng con trai, cậu thấy hơi khó chịu.

Một cây củ cải nhỏ ba tuổi rưỡi chơi cùng thằng bé thối kia có gì vui đâu?

Nhưng đây là Lục gia, Tần Mục Dã không thể tung hoành trên địa bàn người khác, chỉ có thể giả bộ căng thẳng chào hỏi cậu bé: "Chào em, anh là anh hai của Miên Miên."

Lục Thanh Hành nhìn Tần Mục Dã, vững vàng, lễ phép trả lời: "Dạ xin chào."

Tần Mục Dã:?????

Hơi cáu rồi đấy.

Thế thôi à?

Chỉ một câu chào?

Đây là thái độ của một đứa trẻ mười tuổi nên có với cậu à?

Chẳng lẽ cậu không đáng được gọi là anh!

Tâm trạng cáu kỉnh viết rõ trên khuôn mặt cậu, hai đứa nhỏ đang ngẩng đầu nhìn.

Miên Miên không hiểu anh hai lại khó chịu cái gì.

Nhưng Lục Thanh Hành đoán được anh ấy không hài lòng với câu chào của mình, thân thiện bổ sung: "Chào anh, em biết anh, anh Tần Mục Dã, em và mẹ có xem chương trình của anh và Miên Miên."

Tần Mục Dã nhìn cậu bé cư xử lễ phép, chững chạc như người lớn, trong lòng nổi lên cảm xúc khó tả.

Cậu không nghĩ bản thân đang nói chuyện với đứa trẻ mười tuổi.

Giống như thằng bé là bạn của cậu, không, không phải, thằng bé là lãnh đạo của cậu mới đúng!

Tần Mục Dã không ngại em gái ở đây, nhếch khóe môi, cười nhạt hỏi: "Em Lục, em nên gọi anh một tiếng anh trai mới đúng?"

Lục Thanh Hành nghe vậy, gương mặt đẹp trai treo vẻ khó hiểu.

Miên Miên cũng kỳ lạ nhìn Tần Mục Dã, không hiểu hỏi: "Anh hai,

sao anh nói nhiều vậy?”

Lục Thanh Hành bình tĩnh trả lời: “Anh là anh trai của Miên Miên, không phải là anh trai của em, theo lẽ thường, em có nên gọi anh là anh trai không?”

Tần Mục Dã không tức giận, cậu chỉ cảm thấy nực cười, không thèm chấp đứa trẻ được gọi là thần đồng này, cười nói: “Tất nhiên, anh lớn hơn em hẳn mười tuổi, giống Miên Miên phải gọi em là anh thì em cũng phải anh là anh.”

Lục Thanh Hành suy nghĩ một lúc, nói: “Em không biết tại sao Miên Miên lại gọi em là anh, nhưng em không phải là anh trai của em ấy, em ấy hoàn toàn có thể gọi tên em. Nếu anh Tần lý luận như vậy thì anh phải gọi người kia là anh rồi?”

Tần Mục Dã khó hiểu: “Người kia là ai?”

Lục Thanh Hành chỉ tay ra phía sau cậu.

Miên Miên ngọt ngào kêu: “Anh Lục! Hóa ra anh ở nhà ạ!”

Lục Kha Thừa mặc quần áo ở nhà, tóc tai hơi rối, đi từ trong nhà ra, cười nói: “Ừ, anh vừa ngủ trong phòng nên không biết mọi người đến. Ngại quá, đi quay chương trình khá mệt nên hôm nay anh ngủ lại sức.”

Tần Mục Dã nhìn đối thủ thoải mái mặc quần áo ở nhà đi qua đi lại trước mặt mình.

Nhớ đến những gì Lục Thanh Hành vừa nói…

ĐCM, cái thằng này bắt cậu phải gọi Lục Kha Thừa là anh á?

Mơ đi!

Tần Mục Dã chào Lục Kha Thừa rồi cúi đầu tiếp tục tranh luận với cậu bé: "Thôi được, nếu em đã không gọi anh là anh thì Miên Miên cũng không được gọi em là anh. Miên Miên nhớ kỹ, gọi tên là được, cần gì phải gọi anh làm cái đếch gì!"

Vẻ mặt Lục Thanh Hành bình thản, cậu bé thực sự không hiểu tại sao một người trưởng thành như này lại cố chấp với cách gọi tên như vậy.

Miên Miên đảo mắt như đang suy nghĩ rồi lắc đầu: "Không được đâu, em vẫn gọi là anh Thanh Hành."

Tần Mục Dã đơ mặt: "Vì sao?!"

Cô bé mím môi cười, cúi đầu thẹn thùng, khẽ nói: "Vì anh ấy đẹp trai ạ, cứ đẹp trai là thành anh trai hết."

Tần Mục Dã: "…"

Tần Mục Dã suy sụp tinh thần, trái tim của con người mong manh lắm, chịu không nổi đòn mạnh, nhất là miếng đòn hai đứa này cùng nhau phối hợp.

Cậu tối mặt, cúi người kéo ống quần của em gái xuống, cứng rắn nói: "Ai cho em kéo ống quần lên thế này, từ nay về sau không được lộ chân trước mặt người khác, hiểu chưa?"

Cậu vừa buông tay, Miên Miên phản lại, kéo ống quần nhung lên, ngón tay mũm mĩm chỉ vào đầu gối ửng đỏ: "Nhưng Miên Miên đau mà, phải thổi thổi mới hết được ạ."

Tần Mục Dã tức giận kéo ống quần của bé xuống, bế cô bé lên: "Về nhà, về nhà anh thổi cho."

Bánh bao nhỏ không hài lòng, vùng vẫy trong lòng cậu: "Nhưng em tới tìm Linh Linh mà, Linh Linh bị bệnh, em muốn đợi gặp chị ấy rồi

mới về.”

Lục Kha Thừa đứng bên cạnh hóng hớt, phần nào đoán được hoàn cảnh bây giờ.

Anh nhịn cười, khuyên: “Cậu để Miên Miên chơi lúc nữa đi! Linh Linh cũng hạ sốt rồi, ngủ một lúc nữa là mẹ tôi gọi dậy ăn cơm đấy. Em trai tôi người lớn lắm, không trẻ con đâu nên cậu cứ yên tâm để thằng bé chơi với Miên Miên.”

Lục Kha Thừa hiểu được biểu hiện đậm mùi ghen tuông của Tần Mục Dã từ đâu mà có.

Giống y lúc cậu ấy đỏ mắt nhìn em gái chơi với em gái anh khi quay chương trình.

Thật ra Lục Kha Thừa nhìn Lục Linh chơi với các bạn, còn suốt ngày quấn lấy Miên Miên như con chó nhỏ, cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Điều này rất bình thường.

Nhưng anh là một người đủ trưởng thành, những suy nghĩ vặt vãnh ấy chỉ thoáng qua và không thể hiện ra ngoài.

Tần Mục Dã không giống thế, cậu ấy như một đứa trẻ trong hình hài người lớn, tuổi là hai mươi mà tâm hồn mới lên tám, có cảm xúc gì là tuôn hết ra ngoài.

Bé con trong lòng Tần Mục Dã đạp chân, đấu tranh: “Em không về nhà đâu, em muốn chơi cùng anh Thanh Hành tí nữa, anh Thanh Hành dạy em chữ nữa đấy.”

Tần Mục Dã bối rối, đang do dự không biết có nên buông tay hay không.

Lục Kha Thừa buồn cười, trong bốn người ở đây chắc chỉ có mỗi anh

là người lớn nên phải dỗ dành ba đứa trẻ xung quanh: "Cậu để em chơi thêm đi! Đến phòng tôi chơi game không, lâu lắm tôi không có thời gian leo bảng xếp hạng rồi."

Tần Mục Dã đắn đo mãi, miễn cưỡng đặt em gái xuống nhưng vẫn chỉ vào ống quần của bé, nghiêm túc dặn: "Không được kéo quần lên, nhớ chưa?"

Miên Miên biết đầu gối bị thương, theo bản năng muốn giơ đầu gối và chân ra, cô bé khó hiểu lầu bầu: "Tại sao ạ?"

Tần Mục Dã lo lắng, ba tuổi rưỡi rồi còn gì? Ba tuổi rưỡi cũng là con gái, không được để lộ chân trước mặt con trai!

Cậu đang buồn phiền không biết phải giải thích với em gái thế nào cho thuyết phục.

Lục Kha Thừa không nhìn thêm được nữa, nhẹ nhàng bảo: "Bởi vì trời lạnh, anh em sợ em lộ chân sẽ bị lạnh và đau bụng. Miên Miên ngoan, nghe lời anh nhé."

…

Cuối cùng Lục Kha Thừa cũng thành công kéo Tần Mục Dã đi.

Miên Miên lười biếng nằm trên sân cỏ, đáng yêu như cái bánh bao, mang đến cảm giác thoải mái như nắng ấm giữa trời đông.

Cô bé học người lớn, gác chân phải lên đầu gối trái, đung đưa bàn chân, ung dung tự tại hỏi: "Anh Thanh Hành, anh nghĩ sao anh hai lại nói nhiều thế nhỉ, dường như anh ấy không bao giờ hết chuyện để nói ấy."

Lục Thanh Hành mới mười tuổi, trong mắt người lớn cậu chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Nhưng dường như trời sinh cho cậu năng lực quan sát sâu sắc, có thể kịp thời phản ứng lại động thái của mọi người xung quanh.

Cậu bé có suy nghĩ và hiểu cách để diễn đạt rõ ràng.

Thậm chí cậu còn lựa chọn phương thức cho bé con ba tuổi rưỡi như Miên Miên dễ hiểu.

"Anh nghĩ, anh ấy nói nhiều vì muốn thu hút sự chú ý của em trước mặt mọi người, anh ấy muốn được em chú ý đến."

Miên Miên nghĩ một lúc, hiểu ra, gật đầu: "Thì ra anh hai đang cố tạo cảm giác tồn tại."

…

Lần đầu tiên gặp Lục Thanh Hành, Miên Miên hơi khẩn trương, thậm chí sợ hãi và không dám nói chuyện.

Nhưng khi thân hơn với Linh Linh, hai bé hay nói chuyện về anh hai của mình.

Cô bé nói với Linh Linh, anh hai của bé ngốc nhất nhà nên bé luôn muốn chăm sóc và quan tâm đến anh.

Linh Linh kể cho cô bé, anh hai Lục Thanh Hành của chị ấy là người thông minh nhất nhà, anh ấy là một thiên tài không gì là không biết.

Linh Linh thấy cô bé buồn vì không biết tiếng Anh để nói với người dân thôn Lý, khoe mình có thể dạy bé.

Sau đó, chị ấy lại lắc đầu, thừa nhận bản thân không đủ năng lực dạy Miên Miên, nhưng rất hào hứng hứa sẽ bảo anh hai dạy bé, anh hai biết hết mọi thứ.

Miên Miên nghe nhiều, sinh ra ấn tượng tốt với anh hai của Linh

Linh.

Hôm nay gặp được anh ấy, cô bé nghĩ anh ấy sẽ lạnh lùng và thờ ơ như lần trước.

Không ngờ Lục Thanh Hành chạy thẳng tới, nhìn đôi mắt của bé, hỏi vì sao bé khóc, người nào làm bé khóc.

Miên Miên buồn bực, cộng thêm không biết quản lý cảm xúc nên nói hết với cậu bé, miệng nhỏ liếng thoáng không khép lại được.

Cô bé càng nói càng tủi thân và buồn bã.

Đến khi Lục Thanh Thanh nâng tay bé lên, nhẹ nhàng thổi.

Miên Miên lập tức bình tĩnh lại, cảm thấy cả thế giới bỗng tĩnh lặng, ngay cả vết thương cũng hết đau.

Có lẽ tất cả bé gái đều thích chơi với anh trai lớn tuổi hơn.

Cô bé nói chuyện với Lục Thanh Hành cả buổi, còn đòi học hai mươi sáu chữ mẫu.

Chơi một lúc, tất cả buồn phiền bay đi.

***

Đến lúc ăn trưa, quả nhiên Nguyễn Tịnh Nhàn gọi Lục Linh dậy.

Lục Linh đổ mồ hôi, hạ sốt, sau khi rửa mặt, trông rất có tinh thần.

Cô bé nghe được Miên Miên đến tìm mình, ngay lập tức chạy xuống tầng tìm bé.

Nguyễn Tịnh Nhàn nhiệt tình mời hai anh em Tần gia ở lại ăn cơm.

Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa lập team leo rank, không nhớ phải về nhà, thậm chí hai người còn không thèm xuống ăn, nhờ người giúp việc mang cơm lên.

Miên Miên ở cùng chị gái Lục Linh, luôn cảm thấy vui vẻ, quên sạch chuyện ba ba hư làm đau mình.

Sau khi cơm nước nghỉ ngơi xong, Nguyễn Tịnh Nhàn giục Lục Linh lên tầng nghỉ ngơi.

Bà ấy giải thích với Miên Miên: "Linh Linh vừa bị bệnh, cần nằm nghỉ nhiều hơn, Miên Miên chơi cùng anh trai nhé, cháu muốn anh dạy chữ cái không?"

Miên Miên hiểu chuyện gật đầu, còn khuyên Lục Linh: "Linh Linh, chị đi ngủ đi, hết bệnh mới được đi nhà trẻ."

Lục Thanh Hành làm chuyện gì cũng nghiêm túc, cho dù dạy Miên Miên mới ba tuổi rưỡi những chữ cái tiếng Anh cơ bản, cậu bé cũng chăm chú truyền đạt, Miên Miên học rất nhanh, chưa gì đã nhớ được mười chữ đầu tiên.

Nhưng cô bé mới là trẻ con, không ngồi yên được một chỗ, độ tập trung chưa cao.

Cô bé học một lúc đã không chuyên tâm, rục rịch muốn chơi trò khác.

Lục Thanh Hành nhìn ra ý định của bé, dịu dàng hỏi: "Em muốn chơi cái gì, anh chơi cùng em."

Miên Miên chỉ vào cái TV to gần đó.

Sau khi sinh con trai thứ hai, Nguyễn Tịnh Nhàn không đi làm bên ngoài nữa, trở thành quý phu nhân toàn thời gian chăm sóc con trai, sau này lại sinh thêm Lục Linh.

Bà đã quen với cuộc sống ở nhà nhiều điều thú vị. Thời gian này vào mỗi buổi chiều là lúc bà xem phim truyền hình và thưởng trà chiều.

Ngay cả TV để xem phim cũng được lựa chọn cẩn thận, có màn hình to và độ sắc nét rõ ràng hơn cả TV chính nhà bé con.

Ở Tần gia không có ai xem TV nên chỉ dùng loại bình thường, Miên Miên có thể dễ dàng nhận ra TV của cô Nguyễn tốt hơn.

Hơn nữa, phim truyền hình được chiếu trên đó cũng thú vị hơn nhiều…

Lục Thanh Hành dắt tay cô bé đi tới, ngồi lên ghế sô pha bên cạnh, cùng xem phim với Nguyễn Tịnh Nhàn.

Nguyễn Tịnh Nhàn ngạc nhiên.

Đứa con thứ hai nhà bà luôn tỏ vẻ coi thường mấy bộ phim truyền hình bong bóng thế này.

Giờ lại xem cùng một em gái ba tuổi rưỡi…

Bà buồn cười.

Nhưng đây cũng là chuyện tốt, lúc đầu bà lo lắng tính cách con trai thứ hai hơi cô độc và lạnh lùng, dường như thằng bé không có nổi một người bạn thân từ nhỏ.

Bây giờ nhìn con thế này, Nguyễn Tịnh Nhàn yên tâm hơn.

Xem ra con trai thứ không phải không thích kết bạn mà đối tượng thằng bé lựa chọn khá đặc biệt.

Phim truyền hình thực sự đặc sắc, còn đôi chút máu chó.

Miên Miên xem một lúc lâu mới đoán đoán được quan hệ giữa các nhân vật.

Đến đoạn cao trào, Nguyễn Tịnh Nhàn nín thở, miệng cắn một miếng bánh quy, trừng mắt nhìn chằm chằm màn hình.

Trong TV, nhân vật bạn thân nữ chính đang ôm một người đàn ông cao lớn đẹp trai, khóc lóc than thở: "Nhưng A Viêm vẫn luôn yêu mình, mình với A Viêm mới là tình yêu đích thực! Những năm qua A Viêm làm thế vì không muốn tổn thương cậu thôi…"

Biểu cảm của nữ chính ủ rũ, cô ấy đau khổ nói: "Cậu là bạn tốt nhất của mình, chúng ta lớn lên cùng nhau từ thuở cắp sách đi học mẫu giáo. Từ nhỏ mình đều nhường mọi thứ cho cậu, có gì tốt mình đều tình nguyện tặng cho cậu, duy chỉ mỗi A Viêm, mình yêu anh ấy mười năm… Tại sao cậu còn cướp cả A Viêm của mình, rốt cuộc là tại sao?"

Người đàn ông kẹp giữa cuộc chiến của hai người phụ nữ, khuôn mặt thản nhiên đứng nhìn.

Cô bạn thân lau nước mắt, hùng hùng hổ hổ đứng lên: "Mình cướp đồ của cậu bao giờ? Đùa à, cậu nghĩ cậu xứng sao?"

Người đàn ông ở giữa mở miệng: "Được rồi, được rồi, hai người đừng ồn ào nữa, tất cả là do tôi sai, được chưa?"

Bé con giống Nguyễn Tịnh Nhàn, mắt mở to không chớp nhìn màn hình.

Nhưng đang xem, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đột nhiên sụp xuống, không thể mỉm cười được nữa.

Bé nhớ đến tình tiết trong sổ ghi chép trần gian, nhớ đến nam chính Phó Trạch Ngôn của thế giới này.

Nếu cô bé nhớ không nhầm, ở một cảnh trong sổ ghi chép, Lục Linh cũng đứng trước cô bé và Phó Trạch Ngôn, chất vấn: "Tại sao em muốn cướp cả A Ngôn của chị? Hai mươi năm làm chị em tốt đều là giả sao?"

Miên Miên hoàn toàn nhập vai vào tình huống trên TV, xấu hổ cúi thấp đầu, cảm thấy mình không dám ngẩng lên nữa.

Trong TV, nhân vật bạn thân kia thật hư, trang điểm đậm, môi đỏ thẫm, cả người toát ra vẻ ghê gớm, độc ác.

Lẽ nào khi cô bé lớn lên sẽ thành như vậy?

Miên Miên buồn bực ôm chân mình. cả người co lại thành một quả bóng.

Thảo nào ba ba chán ghét bé. Khó trách anh ba không để ý đến bé…

Lục Thanh Hành là một người rất cẩn thận, cậu bé nhanh chóng phát hiện bánh bao nhỏ khang khác.

Cậu ngồi bên cô bé, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mượt, thấp giọng hỏi: "Miên Miên, sao thế?"

Miên Miên vùi đầu vào đầu gối, ấp a ấp úng nói: "Không xem nữa, Miên Miên không xem phim truyền hình nữa đâu ạ."

Nguyễn Tịnh Nhàn không biết cô bé nghĩ gì, chỉ đoán bé con lại chán nên muốn chơi trò khác.

Bà nói với con trai: "Thanh Hành, con dẫn em ra sân chơi đi! Hôm nay trời nắng ấm, trẻ con phải phơi nắng nhiều mới khỏe mạnh."

Lục Thanh Hành đưa cô bé ra ngoài sân.

Cậu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nhăn lại, gần như sắp khóc.

Cậu cúi đầu, kiên nhẫn hỏi: "Sao vậy, em lại nghĩ đến ba à? Vẫn giận ba sao?"

Miên Miên ngẩng đầu, nặng nề nhìn cậu, buồn buồn nói: "Em không giận ba. Có lẽ ba và anh ba đúng, Miên Miên không phải người tốt, lớn lên Miên Miên sẽ xấu như chị gái kia trên TV, mọi người đều ghét Miên Miên."

Lục Thanh Hành nhíu mày, không hiểu tại sao cô bé lại nói như vậy.

Cậu nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: "Không đâu Miên Miên, sau này em lớn lên sẽ là một người vừa lương thiện vừa đáng yêu, ai ai cũng sẽ thích em."

Bé con không tin, lắc đầu: "Không phải, sổ ghi chép trần gian ghi lại mọi việc trong tương lai, Miên Miên sẽ thành người xấu."

Lục Thanh Hành im lặng một lúc lâu, đột nhiên quay lại phòng khách, tìm kiếm khắp nơi.

Nguyễn Tịnh Nhàn hỏi cậu bé: "Thanh Hành, con tìm gì thế?"

Lục Thanh Hành giữ mặt bình tĩnh nhưng giọng nói gấp gáp: "Mẹ ơi nhà mình còn kẹo không? Con nhớ có nhiều kẹo trông đẹp lắm mà."

Nhờ mẹ giúp, cuối cùng cậu bé cũng tìm được một lọ thủy tinh đựng đầy kẹo hoa quả.

Cậu bé vội vàng chạy ra sân, lấy một viên kẹo màu hồng, nhẹ nhàng để vào tay Miên Miên.

Bé con tò mò cúi đầu nhìn, bóc kẹo ăn theo bản năng.

“Ngọt quá.”

Quả nhiên kẹo mới là liều thuốc dỗ dành trẻ con hữu hiệu nhất.

Lục Thanh Hành kéo cô bé ngồi xuống sân cỏ, kiên nhẫn nói từng câu: “Miên Miên chính là Miên Miên, hiện tại hay mai sau, em đều có quyền trở thành phiên bản em thích, đừng lo lắng chuyện tương lai nữa.”

Chương 32: Miên Miên muốn cầm tiền của chính mình đi mua quà cho anh ba

Edit: Thư

Có lẽ do kẹo ngọt.

Hoặc có lẽ do giọng nói trầm ổn của Lục Thanh Hành mang theo sức thuyết phục mạnh mẽ, từng câu từng chữ đi vào tai khiến cô bé ghi tạc trong lòng.

Miên Miên hiểu một phần, hai mắt đong đầy nước nhìn cậu: "Chờ em lớn lên, anh Thanh Hành còn chơi với em không?"

Lục Thanh Hành gật đầu: "Chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào cũng được."

Miên Miên không biết tại sao mình lại vui đến vậy, dường như cô bé vừa nhận được một lời hứa rất quan trọng.

Bé nghĩ một lúc, hỏi vấn đề cô bé lo lắng nhất: "Linh Linh thì sao ạ? Chị Linh Linh còn nguyện ý chơi với em không?"

Lục Thanh Hành vẫn không hiểu tại sao em ấy lại sợ mất bạn như vậy.

Cậu chỉ mơ hồ đoán được những lo lắng của bé về tương lai.

Lục Thanh Hành bình tĩnh giảng giải cho bé: "Giữa người với người tồn tại một loại duyên phận, dù là bạn bè hay là người thân. Có thể

làm bạn với nhau đến khi trưởng thành là có duyên nhưng khi hết duyên, mỗi người sẽ thành một cá thể độc lập. Miên Miên hoàn toàn có năng lực trở thành một người ưu tú, em không cần lo lắng có làm bạn hay không."

Cậu bé đang cố gắng giải thích bằng những từ ngữ đơn giản nhất.

Nhưng với một đứa trẻ ba tuổi rưỡi… đây không phải là câu trả lời bé hài lòng.

Nhưng chính vì câu trả lời này không quá hoàn hảo nên Miên Miên càng tin hơn, cô bé cảm thấy anh Thanh Hành luôn nghiêm túc như vậy, sẽ không nói tùy tiện để dỗ dành bé.

Đôi mắt to đen láy tràn đầy tin tưởng nhìn cậu: "Nhưng em thực sự muốn làm bạn tốt với Linh Linh cả đời, em sẽ đối xử tốt với chị ấy cả đời, chị ấy sẽ thích em đúng không ạ?"

Lục Thanh Hành muốn làm cô bé vui hơn nhưng cậu không biết nói dối.

Cũng may Miên Miên nói thế, cậu có thể đưa ra đáp án thích hợp mà không cần nói dối.

"Phải, Linh Linh sẽ mãi thích em."

Em gái Lục Linh của cậu là một đứa bé ngốc nghếch, trời sinh lạc quan, dễ cảm thẩy thỏa mãn. Chỉ cần người khác đối xử tốt với cô bé, cô bé nhất định sẽ đáp lại gấp nhiều lần.

Miên Miên nghe được câu trả lời đúng ý, cười vui vẻ.

Tuy cô bé còn rất nhỏ nhưng có thể hiểu được phần nào nội dung của sổ ghi chép trần gian.

Nếu Lục Linh là nữ chính, toàn bộ tình tiết trong đó sẽ xoay quanh

chị ấy.

Bé và toàn bộ thành viên Tần gia chỉ là nhân vật phụ mà thôi.

Tuy cuối cùng các nhân vật phụ trở nên xấu xa nhưng quỹ đạo cuộc đời của họ luôn xoay quanh nhân vật chính.

Chỉ cần Linh Linh luôn thích cô bé, kết cục thảm hại kia sẽ không bao giờ xảy ra.

Miên Miên không biết lúc nào ba ba hư và anh ba mới chấp nhận cô bé.

Nhưng cô bé chỉ mong mọi người tai qua nạn khỏi, mạnh khỏe sống đến già, vậy là được rồi.

Có lẽ ba ghét cô bé cũng là chuyện tốt.

Vì trong mơ, ba yêu cô bé nhất mà qua đời sớm như vậy.

Miên Miên biết người phàm trân trọng tuổi thọ nhất.

Ba không yêu cô bé thì sẽ sống lâu hơn phải không?

Cô bé tiên 800 tuổi ngây thơ nghĩ.

…

Buổi chiều, nắng chiếu ấm áp.

Lục Thanh Hành nhìn đôi mắt của bé con díp lại, đầu nhỏ gật gà gật gù giống như cô bé đã mệt rã rời.

Cậu nhẹ nhàng đỡ đầu cô bé dựa vào tay mình.

Miên Miên cuộn tròn như một viên bánh gạo nếp mềm mại.

Anh Thanh Hành không chỉ đẹp trai mà còn rất thơm.

Mùi hương vừa dễ chịu, vừa quen thuộc.

Hình như cô bé đã ngửi thấy ở đâu rồi.

Cô bé hít sâu, thoải mái khép mắt, mơ mơ màng màng hỏi: "Anh Thanh Hành biết kể truyện cổ không ạ?"

Lục Thanh Hành ngây người, cậu sống mười năm rồi chưa từng trải nghiệm cảm giác kể chuyện cho em gái ba, bốn tuổi.

Tuy cậu bé có kiến thức và biết kể chuyện nhưng cậu không biết mình kể có hay không và em ấy có thích không.

Cậu chần chừ mở miệng: "Em muốn nghe chuyện gì?"

Miên Miên nghĩ một lúc, thực ra cô bé đã nghe rất nhiều chuyện ly kỳ, thú vị trên tiên giới, chú Ty Mệnh kể cho bé rồi.

Nhưng lúc tham gia chương trình <Những người đàn ông bình thường>, ba của Tiểu Đại Lỵ kể cho chị ấy rất nhiều chuyện cổ tích phương Tây.

Miên Miên chưa bao giờ nghe những câu chuyện đó, cảm thấy rất mới lạ và muốn được nghe một lần.

Cô bé hỏi: "Anh Thanh Hành kể chuyện của nước khác đi, truyện mà có ma quỷ, có công chúa, có kỵ sĩ… Ba Đại Lỵ hay kể ấy ạ?"

Lục Thanh Hành đã từng nói với Tần Mục Dã cậu bé có xem mấy đoạn trong chương trình với mẹ.

Thực ra, không phải mấy đoạn mà cậu bé đã xem toàn bộ.

Cho nên Miên Miên vừa nói, cậu đã biết em ấy muốn nghe truyện cổ tích phương Tây mà Uông Phỉ hay kể cho con gái.

Lục Thanh Hành đọc đủ thể loại sách nhưng chưa bao giờ đọc cổ tích phương Tây.

Bởi vì mục đích của truyện cổ tích là xây dựng những giá trị tốt đẹp và làm giàu trí thông minh cho trẻ em,

Với Lục Thanh Hành, từ bé cậu đã có một giá trị riêng cho bản thân mình, càng không cần truyện cổ tích để thêm thông minh.

Yêu cầu của Miên Miên chạm đến điểm mù của cậu bé rồi…

Nhưng cậu không muốn em ấy thất vọng.

Cậu cố gắng bịa ra một câu chuyện cổ tích.

Miên Miên mơ màng nghe.

Đây là câu chuyện về một công chúa nhỏ giải cứu con rồng độc ác.

Con gái của thần Ánh Sáng, mang trên mình số mệnh giải cứu muôn loài đã đi đến Ma giới và tìm thấy con rồng độc ác đang đợi cô.

Con rồng ấy xấu xí, là biểu tượng cho cái ác nên ai cũng sợ nó.

Cô công chúa nhỏ đã ở bên cạnh nó suốt một trăm năm, giúp nó trấn áp tà niệm, chữa lành vết thương thời thơ ấu và cứu giúp người vô tội.

Sau một trăm năm, trời giáng xuống một tiếng sét.

Con rồng biến về hình dạng thật, chắn một đòn này cho cô công chúa nhỏ.

Con rồng bị trọng thương, lâm vào giấc ngủ mê mang.

Công chúa cũng rơi vào trong mơ, tỉnh lại mới biết được sự thật.

Cô tưởng rằng mình đã cứu vớt con rồng cả trăm năm nhưng lại không biết mình mới là người mang tội nghiệt, thân thế thực sự của con rồng là con trai của Thượng Thần.

Con trai đã cầu xin Thượng Thần biến mình thành một con rồng, xuống trần gian trước chỉ để đợi cô công chúa nhỏ, đợi chặn tiếng sét một trăm năm sau cho cô.

…

Bé con thoải mái ngủ dưới ánh mặt trời ấm áp.

Cánh tay của anh trai mười tuổi rất phù hợp làm gối đầu cho cô bé.

Cô bé chưa nghe hết đã ngủ mất tiêu nên không nghe được kết cục của câu chuyện.

Khoảng một tiếng sau, Nguyễn Tịnh Nhàn xem xong hai tập phim, đi ra phá vỡ sự yên lặng.

Bà kinh ngạc nhìn hai đứa trẻ ở ngoài sân cỏ…

Cậu bé cho phép em gái dựa vào tay mình… là con trai của bà thật à???

Con trai thiên tài độc lập từ khi mới lên hai tuổi, không cho mọi người tự ý vào phòng, không cho ai tự tiệng đụng vào đồ đạc kia sao???

Nguyễn Tịnh Nhàn tưởng mình xem nhiều TV quá nên sinh ra ảo giác.

Bà lặng lẽ nhìn thêm một lúc, con trai cũng phát hiện ra, bình tĩnh đối diện với bà.

Ánh mắt của Lục Thanh Hành thâm trầm và sâu thẳm, không giống mắt của một đứa trẻ mười tuổi.

Nguyễn Tịnh Nhàn thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vuốt ngực, thì thầm: "May quá, mình không sai, kia vẫn là thằng nhóc nhà mình, nhà không bị cướp."

Lục Thanh Hành nhìn mẹ với ánh mắt dò xét.

Nguyễn Tịnh Nhàn nhận được ánh mắt quen thuộc, cười rộ lên, đi về phía trước, ngồi xổm xuống: "Sắp bốn giờ rồi, trời bắt đầu lạnh hơn, để mẹ bế em Miên Miên vào nhà nhé!? Tí nữa gió lên không khéo con bé cảm lạnh mất."

Lục Thanh Hành gật đầu đồng ý.

Nguyễn Tịnh Nhàn cúi người bế bé con lên, cười khẽ: "Đứa bé này nhẹ quá, chẳng nặng tí nào. Cân nặng của đứa trẻ ba tuổi rưỡi bình thường hay thế này sao?"

Lục Thanh Hành thẳng thắn: "Vâng, em ấy nặng bình thường, không béo không gầy."

Nguyễn Tịnh Nhàn nói: "Thế mẹ phải cho em gái con vào chế độ mới được, con bé lớn hơn Miên Miên có một tuổi mà mẹ thấy nó phải nặng gấp đôi Miên Miên đấy."

Lục Thanh Hành là một đứa trẻ có logic rõ ràng.

Cậu bé không có tế bào hài hước nên không biết mẹ chỉ đang nói quá lên để cười Lục Linh.

Cậu nghiêm túc nói: "Không đến mức thế đâu ạ, em gái nặng hơn

Miên Miên là do em ấy có nhiều thịt hơn, hơn nữa nó tập trung nhiều chỗ nên khi bế sẽ cảm thấy nặng hơn. Thực tế cân nặng của em ấy không thể gấp đôi Miên Miên được, điều này không khoa học."

Nguyễn Tịnh Nhàn dở khóc dở cười, sờ đầu con trai: "Mẹ vẫn quen con như bây giờ hơn. Thật tốt, con vẫn là con của mẹ."

***

Buổi tối, Tần Hoài Dữ nhắn tin cho Tần Mục Dã nhưng ông em trai này của anh đang đắm chìm trong trận chiến leo rank nên không nhắn lại.

Tần Hoài Dữ không thể không ra khỏi cửa, đi đón em gái ở Lục gia.

Em gái đang ngủ ngon trên sô pha trong phòng khách.

Gối đầu trên chiếc gối nhỏ mềm mại, đắp một chiếc chăn màu tím, trông con bé đáng yêu như cái bánh bao nhân khoai môn.

Một cậu bé khoảng mười mấy tuổi ngồi thẳng tắp bên cạnh, tay cầm quyển <Tư bản luận> để đọc.

Tần Hoài Dữ hay tiếp xúc với thế hệ chú, bác trên thương trường nên đã nghe qua con trai thứ của nhà Lục gia.

Anh đang chuẩn bị đi đến nói chuyện vài câu với cậu bé này.

Em gái đột nhiên tỉnh lại.

Hai nắm tay cuộn thành nắm đấm dụi dụi mắt, câu nói đầu tiên lại là: "Anh Thành Hành, Miên Miên ngủ quên mất rồi."

Lục Thanh Hành đưa tay rút một tờ giấy, dịu dàng lau nước miếng trên môi của bánh bao nhỏ.

Lau xong, cậu vo lại, ném vào thùng rác.

Toàn bộ quá trình diễn ra liền mạch, thành thạo.

Tần Hoài Dữ ngẩn ngơ trong nháy mắt… Sao anh có cảm giác cậu bé này rất thân với em gái nhỉ?

Em gái trắng trẻo mập mạp vừa ngủ dậy cũng không phát hiện ra anh ở đây.

Tần Hoài Dữ lúng túng đứng đó không xa.

Anh thấy em gái kéo tay của cậu hai nhà Lục gia, non nớt hỏi: "Anh Thanh Hành, anh kể hết truyện chưa? Sao em không nghe được kết thúc? Truyện kết thế nào ạ? Con rồng ấy có tỉnh lại không?"

Lục Thanh Hành chưa kể đến kết thúc thì cô bé đã ngủ rồi.

Nhưng kết cục của câu chuyện này không được tốt đẹp cho lắm.

Con rồng độc ác không tỉnh lại, tiếng sét ấy quá mạnh đến nỗi Thượng thần cũng không thể chống đỡ được.

Nó thay công chúa rơi vào cõi vĩnh hằng.

Cô công chúa nhỏ vượt qua kiếp nạn, hồi sinh trở lại tiên giới, trở thành thần Ánh Sáng mới, tượng trưng cho ánh sáng và sự lương thiện, được vạn người tôn kính.

Nếu Miên Miên không ngủ, cậu bé sẽ phải đau đầu nghĩ ra một cái kết khác để đối phó.

Cậu không biết nói dối nên điều đó khiến cậu bé hơi căng thẳng.

May là Miên Miên ngủ rồi, còn khẽ ngáy.

Cho nên bây giờ cậu chỉ cần gật đầu là được.

Miên Miên thấy cậu gật đầu, cười rộ lên vui mừng, hai mắt cong cong: "Tốt quá! Em biết con rồng ấy sẽ tỉnh mà, sau đó thì sao ạ? Anh Thanh Hành kể tiếp đi, sau đó thì sao?"

Lục Thanh Hành hơi bối rối.

Sau đó?

Câu chuyện này kết thúc rồi, không có sau đó.

Miên Miên không chờ được câu trả lời từ cậu, đã bật cười vui vẻ vì suy nghĩ tốt đẹp của mình: "Em biết em biết! Sau đó công chúa sẽ lấy thân báo đáp, gả cho con rồng. Từ đấy về sau họ chung sống hạnh phúc đến mãi mãi!"

Bé con còn bày ra vẻ mặt kiêu ngạo "Thấy em giỏi không".

Lục Thanh Hành không nói lại.

Tần Mục Dã không nhịn được cười thành tiếng, anh đi đến, sờ đầu em gái nhỏ.

"Dạo này em xem nhiều phim quá nên quen cả phong cách của phim truyền hình rồi à?"

Miên Miên nghĩ trong lòng, không chỉ có phim ở dưới này, ngay cả trên tiên giới, nhiều câu chuyện bé nghe cũng có kết cục như vậy.

Cuối cùng con rồng độc ác sẽ sống hạnh phúc với cô công chúa nhỏ.

"Anh Hoài Dữ, anh đến đây lúc nào vậy? Chúng ta phải về rồi phải không ạ?"

Tần Hoài Dữ nói: "Anh vừa tới, anh hai của em đâu? Sao anh nhắn cho anh ấy mà không thấy trả lời?"

Miên Miên lắc đầu, cô bé cũng không biết anh hai bận cái gì, từ trưa đã ở trên tầng không thấy xuống.

Lục Thanh Hành lễ phép giải thích: "Anh hai của Miên Miên đang chơi game cùng anh cả của em trong phòng."

Tần Hoài Dữ khá bất ngờ.

Chơi game cùng nhau?

Hai ngôi sao đỉnh lưu này là đối thủ cơ mà? Hai năm qua hai fandom còn đánh nhau sứt đầu mẻ trán.

Chẳng lẽ tham gia chương trình một cái là làm hòa luôn rồi?

Tần Hoài Dữ tò mò đi lên tầng gõ cửa, tận mắt thấy em trai nhà mình và Lục Kha Thừa mỗi người một máy tính chơi game.

Chắc đang đánh đến đoạn quyết định.

Tần Mục Dã nóng nảy: "Mẹ nó, chơi chết mày đi, bố vào chơi chết mày, má!!!"

Đội mình đang gặp bất lợi, Lục Kha Thừa nhanh chóng rút lui khỏi tòa tháp.

Nhưng tháp phòng ngự đã bị đánh hạ, Lục Kha Thừa nhíu mày, giọng điệu vừa bất lực vừa dung túng: "Không cần, sóng này không được, cậu rút trước đi! Nhanh nhanh."

Tần Mục Dã lập tức lùi lại, bán đứng xạ thủ Lục Kha Thừa của mình.

Lục Kha Thừa bị vây đánh đến hết máu, hai đồng đội khác đến giúp

cũng bị mất mạng.

Chỉ có một mình Tần Mục Dã rút lui an toàn.

Thành công chạy vào trong tháp.

Hành vi bán đứng đồng đội của Tần Mục Dã làm những người khác trong team ngứa mắt.

Họ nhao nhao mắng chửi.

Người Đi Rừng tuyệt vọng: "Mẹ nó, cái thằng Support này làm trò hề à? Để Xạ Thủ lại rồi bỏ chạy là thế nào? Tưởng mạng mày quý lắm chắc?"

Người Đi Đường Giữa tức điên lên: "Bố mày phun vào mặt! Tao ở xa thế còn chạy lại để giúp, thằng chơi Support bị sao thế? Không biết chơi thì đừng chơi nữa, tìm nhà máy nào làm việc đi."

Người Đi Đường Trên dễ tính cũng phải mở miệng: "Thừa tổng xảy ra chuyện gì vậy, hôm nay dắt theo cô em chơi không tốt lắm nhỉ? Chơi với mèo cũng được thế này. Vào đúng lúc quan trọng em ấy lại không tiếp máu cho cậu, lần này cậu giúp không khí rồi."

Tất cả đều là đồng nghiệp của Lục Kha Thừa, quan hệ giữa mọi người rất tốt, hai năm nay mỗi khi rảnh Lục Kha Thừa đều rủ lập team leo rank.

Lục Kha Thừa chơi vị trí Xạ Thủ* rất mạnh, chỉ cần tìm được một chân Support* tốt là có thể tàn sát tứ phương.

Chẳng biết hôm nay thế nào, Thừa tổng chưa bao giờ dẫn dắt em gái lại mang theo một cô em, nhưng bị bẫy.

Tần Mục Dã là kiểu người chơi game cùi nhưng lại thích mắng người khác. Bản thân cũng không chịu bị mắng, thường cậu sẽ mở mic

mắng lại.

Nhưng hôm nay khác, cậu chơi game cùng Lục Kha Thừa, nếu mở mic mà bị nhận ra…

Lục Kha Thừa nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của cậu.

Lục Kha Thừa ra hiệu cho cậu bình tĩnh lại bằng mắt, mở mic, cười cười nói: "Mọi người bình tĩnh, game mà, giải trí thôi."

Người đi đường trên kinh ngạc: "Cô em gái này thành bảo bối của Thừa tổng là cái chắc, bảo vệ thế cơ mà?"

Pháp Sư đi đường giữa không còn gì để nói: "Ok, ok, cho Thừa tổng tí mặt mũi, đây là lần đầu tiên em gái chơi đúng không?"

Người đi Rừng chiến đấu cật lực nhưng không được tiếng cảm ơn, không dám đắc tội với Lục Kha Thừa nên phải nói dối lòng: "Tôi không đánh nữa đâu, Thừa tổng đánh hàng hai hoặc ba với em gái của cậu đi, chúc hai người vui vẻ hạnh phúc."

Lục Kha Thừa thấy chẳng làm sao.

Mặt Tần Mục Dã đỏ bừng, muốn mở mic giải thích nhưng hai đồng đội kia đã rời khỏi phòng của đội.

"Con bà nó, sao anh không giải thích giúp tôi?"

Lục Kha Thừa cười: "Giải thích cái gì?"

Tần Mục Dã nhìn anh như nhìn bệnh nhân tâm thần: "Bọn họ đều nghĩ tôi là em gái của anh, mẹ nó xấu hổ vl!"

Tần Hoài Dữ im lặng ăn dưa ở ngoài không nhịn được nữa, gõ cửa đi vào, nhìn thẳng em ngốc của mình: "Gặp loại chuyện này càng giải thích thì càng lúng túng hiểu chưa? Em chơi bằng trình độ con

mèo thế này thì được coi là em gái còn tốt chán. Định mở mic nói cái gì, em không phải em gái, em là Tần Mục Dã à?!”

Lục Kha Thừa uống một ngụm nước ngọt, nhịn cười: “Chắc chắn lên hotsearch.”

Mặt mày Tần Mục Dã tối sầm, nhớ lại tình cảnh bị chế giễu trên hotsearch.

Mẹ kiếp, nhịn vậy.

Tần Hoài Dữ vỗ vai em trai: “Hai người thân nhau từ lúc nào thế, cũng được đấy.”

Tần Mục Dã liếc anh: “Được cái gì mà được? Bọn em mới đánh mấy ván game, thôi thôi, không chơi nữa, em về đây, em gái đâu?”

Tần Hoài Dữ nhếch môi châm chọc: “Còn nhớ mình có em gái cơ đấy.”

Trong đầu Tần Mục Dã ầm một tiếng, không ngờ bản thân mải mê chơi game quên hết thời gian, trời cũng đã tối.

Cậu cuống cuồng chạy xuống tầng, nhìn em gái ngồi cùng Lục Thanh Hành, trong tay cầm một bình thủy tinh đựng kẹo nhiều màu sắc.

Tiếng còi báo động vang lên trong lòng cậu.

Cái thằng này, mới mười tuổi mà xấu xa thế nhỉ? Học ở đâu cái thói lấy kẹo dụ dỗ em gái bảo bối của cậu thế kia?

Tần Mục Dã cướp hộp kẹo ném sang một bên, tức giận nói: “Đi về nhà.”

Cô bé ở trong ngực cậu nhìn theo lọ kẹo, lưu luyến nói: “Kẹo ăn

ngon lắm, em muốn ăn thêm vị đào."

Lục Thanh Hành đuổi theo Tần Mục Dã, cố gắng đưa lọ kẹo cho Miên Miên.

Tần Mục Dã mạnh mẽ từ chối thay bé: "Không được, em ấy chưa thay răng, ăn nhiều kẹo thì sẽ bị sâu, em giữ kẹo lại mà ăn đi."

Trên đường ba anh em về nhà.

Tần Hoài Dữ khó hiểu hỏi: "Hình như em không thích cậu hai nhà họ Lục lắm, thằng bé chọc em chỗ nào à?"

Tần Mục Dã nghiêm mặt, giả vờ không có việc gì: "Đâu có, một đứa trẻ thôi mà, có gì để thích hay không thích đâu."

Tần Hoài Dữ: "Thằng bé cho Miên Miên kẹo, sao em không cho cầm?"

Tần Mục Dã liếc anh: "Anh cả, nhà mình không đủ tiền mua kẹo à? Sao phải để em gái nhận kẹo ở bên ngoài làm gì?"

Tần Hoài Dữ không hiểu anh lại chạm vào dây thần kinh cáu kỉnh gì của ông em này, anh nghĩ một lúc, nói ra suy nghĩ của mình: "Không biết sao chứ anh thấy khí chất của cậu bé Lục Thanh Hành này hợp với Miên Miên nhà mình lắm, kiểu đều đặc biệt. Không phải giống ngoại hình xinh đẹp hay các yếu tố bên ngoài đâu, là loại toát ra từ bên trong ấy. Nếu hai đứa đứng trong đám trẻ con, cảm giác này càng rõ ràng hơn."

Sắc mặt của Tần Mục Dã càng đen.

Cậu cũng cảm thấy như vậy, nhưng cậu tuyệt đối không thừa nhận.

Tần Mục Dã tức giận, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con: "Này, bé hư, về sau không được phép chơi với con trai hiểu chưa, đến Lục gia

chỉ được chơi với Lục Linh thôi, con bé bận thì phải về nhà ngay đấy."

Miên Miên nhìn cậu đầy ghét bỏ, không trả lời.

Tần Mục Dã buồn bực, véo thêm mấy cái: "Được nhỉ, dám không để ý đến anh? Trả lời mau, nhớ chưa.:

Miên Miên bị anh hai trẻ con làm phiền, giơ tay về phía Tần Hoài Dữ muốn bế: "Anh Hoài Dữ, bế."

Tần Hoài Dữ cười híp mắt, bế em gái vào ngực.

Miên Miên nói nhỏ: "Anh Hoài Dữ, mình về nhanh lên, đừng để ý tới anh ấy."

Tần Mục Dã đuổi đằng sau, thở hổn hển: "Hừ, trả lời anh nhanh lên, em đã nhớ chưa? Không được chơi cùng thằng bé xấu xa kia nữa nghe chưa! Mà sao anh cả về phe con bé thế, rốt cuộc là anh ủng hộ ai đây?"

Miên Miên ngồi trên cánh tay của anh cả, vỗ vỗ vai Tần Hoài Dữ, lộ đầu qua vai anh, khiêu khích Tần Mục Dã phía sau: "Tóm lại, anh hai ngốc quá, anh cả tất nhiên phải về phe Miên Miên rồi ~"

***

Tuy Tần Sùng Lễ đã trở về nhưng Lê Tương vẫn thấy không tự nhiên vì còn quá nhiều mâu thuẫn giữa hai vợ chồng chưa được giải quyết.

Gần đây, tâm tình của Lê Tương đều đặt hết lên bọn trẻ.

Miên Miên còn nhỏ, vui vẻ cười đùa mỗi ngày, giống như không có buồn phiền.

Con bé có hơi lo lắng thái quá, ngoài ra không có gì phải lo lắng.

Con trai nhỏ Tiêu Nhiên thì khác. Theo trực giác mẫn cảm của Lê Tương, có lẽ thằng bé đang có hiểu lầm rất lớn với bà, hơn nữa, loại hiểu lầm này đã quá muộn, tồn tại trong thời gian dài.

Tần Tiêu Nhiên sắp sinh nhật mười bốn tuổi. Bà đã cẩn thận lựa chọn quà tặng nhưng vẫn không hài lòng bởi vì bà thực sự không biết con trai muốn cái gì.

Tần Hoài Dữ hiểu lo lắng của mẹ, an ủi bà: "Mẹ, mẹ đừng căng thẳng như vậy. Tiêu Nhiên không phải đứa bé không hiểu chuyện, mẹ đưa gì thằng bé cũng thích thôi."

Tần Mục Dã đề xuất tổ chức bữa tiệc bất ngờ cho em trai.

Cậu vừa được tẩy trắng nên lời mời công việc tăng lên khủng bố, công ty cần thời gian sàng lọc, đây cũng là một hình thức gia tăng giá trị, cậu vui vẻ bình yên, nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.

Miên Miên nói: "Em muốn dùng tiền của em mua quà cho anh ba!"

Tần Mục Dã cười nhạo cô bé không chút lưu tình: "Tiền của em á? Em lấy đâu ra tiền cơ chứ."

Miên Miên lấy ra một tập lì xì dày màu đỏ từ chiếc cặp nhỏ, trong đó có một xấp tiền mặt màu đỏ.

Cô bé khoe Tần Mục Dã: "Miên Miên có tiền nhớ ~"

Tần Mục Dã ngạc nhiên: "Em lấy ở đâu?!"

Tần Hoài Dữ thản nhiên: "Đạo diễn Thi nhờ Uông Xuyên đưa đấy, dặn đi dặn lại là phải đưa tận tay. Đây chỉ là lì xì động viên con bé thôi, còn tiền thù lao quay chương trình gửi thẳng vào thẻ của Miên Miên."

Tần Mục Dã kinh ngạc hơn nữa: "Vào thẻ? Con bé mới ba tuổi rưỡi mà? Ba tuổi rưỡi đã làm được thẻ rồi á?"

Miên Miên lại lấy ra một tấm thẻ màu hồng từ cặp sách, khoe khoang trước mặt cậu: "Vâng, thẻ của em đây, bên trong có nhiều tiền lắm."

Tần Hoài Dữ từ từ bổ sung: "Anh mở thẻ cho em ấy, tuy em ấy quay chương trình cùng em nhưng tiền ai người nấy nhận. Ban đầu tổ sản xuất định chuyển cho anh nhưng anh thấy Miên Miên cũng cần khoản tiết kiệm riêng nên làm luôn cho con bé."

Tần Mục Dã: "…"

Chương 33: Chú hư, không được phép đánh anh ba của con!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thư

Một thẳng nam như Tần Mục Dã chưa từng thấy cái thẻ ngân hàng nào sặc sỡ thế này.

Cậu ngạc nhiên, cầm lấy thẻ quan sát kĩ.

Nhìn xong, cậu càng kinh ngạc: "Đây là một nhóm lợn à…"

Miên Miên không thích cách anh hai châm chọc gia đình heo Peppa cô bé thích nhất.

Bé giơ tay lấy lại thẻ của mình, cẩn thận cất vào cặp, bĩu môi nói: "Không phải là nhóm lợn! Đây là gia đình heo Peppa! Siêu đáng yêu!"

Tần Mục Dã cau mày: "Anh biết heo Peppa mà, quên xíu thôi, mà thẻ ngân hàng giờ làm cho cả trẻ con thật à? Xem ra mình bị tối cổ rồi."

Cậu nhớ đến năm cấp hai mới được mở thẻ. Tần Sùng Lễ luôn giáo dục con nghiêm khắc, với cậu càng nghiêm khắc hơn.

Từ nhỏ anh cả đã ngoan ngoãn vang lời, lại có thiên phú quản lý tài

chính, mười tuổi đầu tư cổ phiếu đã kiếm được phần lãi đầu tiên. Anh cả sớm đã có một khoản riêng không nhỏ, còn hàng tháng cậu vẫn chỉ có khoản tiền tiêu vặt cố định, thỉnh thoảng muốn mua đôi giày đá bóng đắt đắt vẫn phải xin quản gia…

Tần Hoài Dữ nhếch môi: "Thẻ ngân hàng có thể làm riêng. Miên Miên thích heo Peppa, làm một cái cho con bé thích có vấn đề gì sao?"

Tần Mục Dã nhớ rõ năm đấy cậu kêu ca tiền tiêu vặt quá ít, phản đối nhiều lần trước cả nhà.

Anh cả không chỉ không giúp cậu, còn phụ trợ cho Tần Sùng Lễ, nói ở bên cạnh: "A Dã không biết quản lý tiền, chỉ toàn tiêu linh tinh, ba chờ em ấy mười tuổi rồi hẵng cho một quỹ khởi nghiệm là được rồi."

Tần Mục Dã càng nghĩ càng thương tâm, không nhịn được hỏi: "Trong thẻ của con bé có bao nhiêu tiền?"

Mặc dù ghen tỵ với em gái mới ba tuổi rưỡi hơi kỳ, nhưng cậu thực sự muốn biết, xem có nhiều hơn tiền mừng tuổi tết vừa qua của cậu hay không…

Tần Sùng Lễ siêu ki bo, anh cả thì càng ki, chỉ có mỗi bà ngoại hào phóng với cậu, mỗi dịp Tết đều giấu đưa cho cậu một phong bao lì xì đủ để cậu tung hoành bấy lâu nay.

"Không biết bao nhiêu, chắc cũng tầm tám con số đấy!" Tần Hoài Dữ giữ nguyên vẻ mặt, lạnh nhạt nói.

Tần Mục Dã nghe một nửa vế trước, gật đầu, tâm lý vừa cân bằng được một chút, trong đầu lại kêu một tiếng, biểu cảm thay đổi, mở to mắt nhìn chằm chằm Tần Hoài Dữ: "Cái gì? Anh vừa nói gì cơ? Anh nói sai hay em nghe nhầm đấy???"

Cậu đếm ngón tay, tính toán hàng chục hàng trăm, mười vạn, trăm

vạn, nghìn vạn…

Tính xong, cậu nhìn vẻ mặt cười cười của Tần Hoài Dữ, nhận ra anh cả không phải đang đùa mà là cố ý nói ra con số đó để kích thích cậu!

Tần Mục Dã bùng nổ: "Hàng nghìn vạn? Trong cái thẻ heo hồng này của con bé có tận hơn mười triệu cơ á? Em quay chương trình mới nhận một phần ba hợp đồng, sao con bé được trả nhiều hơn cả em thế? Mọi người còn tình người nào không?"

Cát xê của một đứa bé ba tuổi rưỡi còn cao hơn cả một đỉnh lưu 60 triệu fan?!

Từ khi phất lên, Tần Mục Dã tập trung quan tâm các sản phẩm và độ nổi tiếng của mình, giao hết thu nhập và cát xê cho công ty quản lý, chưa bao giờ trực tiếp đụng tay. Với cậu, đạt được thành tựu trong sự nghiệp đem lại cảm giác cao hơn nhiều tiền bạc, nếu chỉ nói đến tiền, cậu cần gì phải vất vả đi lên từ thực tập sinh ngày chỉ được ngủ 3 tiếng, ngày ngày ôm đùi anh cả bàn tay vàng là được.

Cậu bỏ quên thu nhập từ lâu, nay đột nhiên bị mức lương của em gái kích thích, ngay lập tức mê mang.

Tần Hoài Dữ ghét bỏ nhìn cậu: "Em đang nghĩ cái gì đấy? Quay chương trình làm sao được như thế mà mới có một mùa thôi."

"Tiền nhiều thế cơ mà…"

"Dĩ nhiên là do anh với mẹ chuyển vào, anh một nửa, mẹ một nửa cho Miên Miên tích góp tiền tiêu vặt trước khi thành niên."

Tần Mục Dã toàn thân tan vỡ tại chỗ: "Vì sao con bé mới ba tuổi mà có nhiều tiền tiêu vặt như vậy? Còn em phải khổ sở như thế, mẹ với anh thiên vị vãi!! Mười sáu tuổi em xấu hổ vì trong ví luôn rỗng tuếch, mấy bọn con cháu nhà giàu đều khinh thường em, nghi ngờ

Tần gia chúng ta không phải người giàu thật sự còn nói bảng xếp hạng Forbes là giả, ba dùng tiền mua nó!”

Tần Hoài Dữ thản nhiên: “Không biết câu nuôi trai thì nghèo, nuôi gái thì giàu à? Mà mấy đứa kia suốt ngày ăn chơi gái gú, không chuyện xấu nào là không dính, chẳng có đứa nào đứng đắn, tốt hơn hết em không nên giao du với bọn đấy. Còn Miên Miên thì lo cái gì? Con bé ngoan như vậy, không tiêu tiền linh tinh, được chiều là điều đương nhiên.”

Tần Mục Dã thở hổn hển, mồm miệng vụng về không thể đấu lại anh cả logic chặt chẽ.

Cậu chỉ có thể chịu đựng đau lòng, kéo Miên Miên vô tội vào lòng, dày vò một trận.

Miên Miên bị anh trai véo, đau đầu chóng mặt, giãy dụa đạp chân: “Ghét quá! Anh hai thật đáng ghét, anh Hoài Dữ mau đến cứu Miên Miên. Á!”

…

Một ngày chủ nhật ầm ĩ, vui vẻ trôi qua.

Thứ sáu tuần sau là sinh nhật của Tần Tiêu Nhiên, Tần Mục Dã định bảo em ba về nhà vào chiều thứ sáu, cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên rồi chúc mừng sinh nhật thằng bé.

Sau đó, vào thứ bảy sẽ tổ chức tiệc tùng ở biệt thự của anh cả, vừa không làm phiền Lê Tương nghỉ ngơi an tĩnh, vừa được quẩy cả đêm, không cần kiêng dè người lớn, đúng là vẹn cả đôi đường.

Nhưng xuất hiện một vấn đề nghiêm trọng…

Tần Mục Dã thẫn thờ lướt điện thoại, phàn nàn với Tần Hoài Dữ: “Anh cả, thằng nhóc này cũng quá đáng, hôm qua em nhắn tin cho

nó còn chưa thấy trả lời. Em nói với nó thời gian và hỏi xem nó có muốn mời bạn nào không, nó seen không thèm rep. Cái thằng này, suốt ngày chỉ biết chơi game!"

Tần Hoài Dữ nói: "Sắp thi cuối kỳ rồi, chắc thằng bé bận học! Tối nay để anh gọi cho nó."

"Gớm!" Tần Mục Dã trực tiếp đăng nhập vào trang game, mở danh sách bạn bè, chỉ vào Vương giả vinh quang trăm sao đứng đầu bảng xếp hạng cho Tần Hoài Dữ: "Đây, nó online game mấy tiếng rồi, học hành cái gì? Em thấy nó tối nào cũng chơi game, thi cuối kỳ chắc lại nhận trứng ngỗng thôi!"

"…" Tần Hoài Dữ hơi ngạc nhiên.

Anh lấy điện thoại của Tần Mục Dã, mở trang tài khoản của Tần Tiêu Nhiên ra xem.

Năm nay Tần Hoài Dữ hai mươi ba tuổi, đã lâu không chơi game, thời học đại học anh cũng chơi LOL với bạn cùng phòng, lúc ấy anh mới mười lăm tuổi nhưng mấy chuyện này xảy ra đã N năm trước rồi, giờ game di động phổ biến hơn, anh cũng không tải xuống làm gì nên không biết cậu em mười bốn tuổi của mình đạt được trình độ vương giả vinh quang trăm sao.

Mặc dù Tần Hoài Dữ không chơi game, nhưng anh thông minh, nhanh chóng tìm được bảng xếp hạng, tìm được thứ hạng của nick này trên toàn bộ khu vực, toàn bộ máy chủ, thậm chí cả nước.

"…Tiêu Nhiên chơi game giỏi phết nhỉ?"

Tần Mục Dã mới chơi game nhưng rất máu chiến, chơi hết mấy loại Liên Minh, Ăn Gà, Vương Giả nhưng chung quy vẫn chỉ là trình độ rau dưa thôi.

Đối với một người chơi cấp độ thánh thần như vậy, cậu giữ thái độ

bơ đi mà sống.

Mà, nó còn là thằng em trai của cậu!

Tần Mục Dã ho khan, giả bộ khinh thường: "À, cũng thường thường thôi! Vương Giả Vinh Diệu là game di động, học sinh chơi nhiều lắm, cấp này không cao cấp gì, bình thường ấy mà."

Tần Hoài Dữ nhìn cậu như nhìn người ngu: "Em tưởng anh không nghe thấy hôm trước em lôi kéo Uông Xuyên giúp em chơi Vương giả à? Đánh mấy mùa giải vẫn giậm chân ở cấp Tinh Diệu mà dám nói máy chủ đứng đầu cả nước chơi ở mức bình thường???"

Tần Mục Dã nhếch miệng, không thể phản bác: "Ok được rồi, cứ coi nó rất mạnh đi thì thế nào, nó mới chỉ là học sinh trung học, suốt ngày cắm đầu vào game không chịu đọc sách có tin được không?"

Tâm trạng của Tần Hoài Dữ có chút phức tạp.

Bình thường nghe Tần Mục Dã bảo Tiêu Nhiên thích chơi game, anh cũng chỉ nghe chứ không để ý nhiều, dù sao trẻ con thích chơi game là chuyện bình thường.

Anh chưa bao giờ nghĩ trình độ của em ba lại cao hơn người bình thường nhiều thế này.

Nếu đúng như vậy, anh làm anh cả mà quá sơ sót, tính ra cái thằng cộc cằn Tần Mục Dã này còn hiểu em ba hơn anh.

Tần Hoài Dữ đang cân nhắc nói chuyện về game để tạo cơ hội gần gũi với em ba.

Nhưng anh chưa kịp đợi Tần Tiêu Nhiên làm hết bài tập để gọi điện thoại.

Tối hôm sau, Tần Tiêu Nhiên đã chán chường trở về nhà.

…

Tần Tiêu Nhiên không nguyện ý trở về nhà, mà bị quản gia Vinh bắt về, bác ấy còn tự mình sắp xếp hành lý suốt cả đêm.

Thiếu niên vẫn đang mặc đồng phục trường, hai mắt rũ xuống, thái độ lạnh nhạt như bằng, bước vào cửa.

Ba anh em đợi trong phòng khách rất kinh ngạc.

Tần Mục Dã nói trước: "Ơ kìa, thằng nhóc thối này còn sống à? Anh mày nhắn nhiều tin thế, mày không seen hay cố tình không rep thế hả?"

Miên Miên ngạc nhiên nhìn anh ba thay giày ở huyền quan, đứng dậy, lon ton chạy đến.

Bàn tay nhỏ bé đầy thịt kéo tay mảnh khảnh của Tần Tiêu Nhiên, cô bé khẽ lắc nhẹ: "Anh ba, cuối cùng anh cũng về nhà rồi, Miên Miên rất nhớ anh."

Tần Tiêu Nhiên cảm thấy lạnh từ đầu ngón tay đến cổ tay.

Cậu thuộc thể hàn, nhất là vào mùa đông, dù mặc áo lông nhưng tay vẫn lạnh.

Bàn tay nhỏ bé, mềm mại của bé con chạm vào cậu, mang theo một cảm giác ấm áp.

Tần Tiêu Nhiên chỉ cảm thấy hơi ấm này như luồng điện truyền thẳng vào tim cậu.

Nó làm cậu xấu hổ đến mức rụt tay lại, cả người lùi về sau một bước.

Miên Miên không bất ngờ trước thái độ lạnh lùng hờ hững của anh ba.

Dù sao lần trước anh ấy cũng thế.

Miên Miên không hề buồn, ngược lại cô bé tò mò nhìn chằm chằm Tần Tiêu Nhiên thay giày.

Cô bé nhìn một lúc lâu, không thể nhịn được nữa, ngồi xổm xuống, sờ vào mặt giày.

"A, giày của anh nhiều lỗ quá, anh không lạnh sao? Chân anh sẽ lạnh đấy!!"

Tần Tiêu Nhiên nhíu mày, mím môi nhưng không lên tiếng.

Tần Mục Dã bị lời miêu tả của em gái hấp dẫn, cũng đi tới, cúi người xem, suýt cười phun nước bọt.

Anh xoa đầu em gái, cười nhạo: "Em gái anh thật là… Ít xem lợn hồng thôi! Trí thông minh của em bị ảnh hưởng đấy."

Miên Miên nhận ra dụng ý xấu của anh hai, thở phì phò đẩy tay anh ra, đứng lên, trừng mắt nhìn: "Không cho anh nói heo Peppa! Chỉ số IQ của Miên Miên không bị làm sao cả, anh hai mới ngốc ấy!"

Tần Mục Dã vừa cười vừa phổ cập giáo dục cho Miên Miên: "Đây là giày Yeezy* hiểu không, lỗ cái gì mà lỗ, thiết kế nó thế."

**: Giày Yeezy Adidas*

Click để xem ảnh

Miên Miên nhìn lại, nghiêm túc nhấn mạnh: "Giày Yezzy hay giày

Chezzy thì đều là giày mà. Giày của anh ba có lỗ, mùa hè thì được nhưng mùa đông nhất định sẽ rất lạnh!”

Tần Tiêu Nhiên ngây ra, giống như mọi việc không liên quan đến cậu.

Cậu đã cô đơn quá lâu, đủ để hình thành nên thói quen ở một mình.

Lời nói quan tâm ngây thơ, ngốc nghếch của em gái vào tai cậu không tạo ra sóng gió lớn, nhưng cậu lại chú ý đến những câu nói dỗi giữa anh hai và cô bé.

Xem ra chương trình của đài Ninh Mông rất chân thật.

Đây thực sự là cặp anh em chênh lệch tuổi tác vừa yêu nhau vừa thích khiên chiến với nhau.

Ở nhà không khác mấy với chương trình.

Tần Hoài Dữ tỉ mỉ hơn Tần Mục Dã nhiều, anh thấy vẻ mặt của em ba không quá tốt, có vẻ xấu hơn một chút so với trạng thái lãnh đạm thường ngày.

Anh đi tới, dịu dàng hỏi: “Sao thế Tiêu Nhiên, em về nhà gấp có cần giúp gì không?”

Tần Tiêu Nhiên lắc đầu, vẫn một mực không nói.

Quản gia Vinh ở bên cạnh giải thích: “Đại thiếu gia, tiên sinh bảo tôi đưa tam thiếu gia về nhà ngay sau giờ học, cậu ấy vướng vào rắc rối trên trường, bị hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm gọi về, tiên sinh đang đợi tam thiếu gia trên thư phòng.”

Tần Mục Dã đã quá quen với những lời này…

Trước đây, mỗi lần cậu gây rắc rối trên trường đều bị tóm về như

này…

Tần Sùng Lễ là một người ba nghiêm khắc, nhưng thường ông sẽ không cầm roi, trừ khi cậu gây rắc rối cực lớn.

Nhưng nói chung vẫn nếm qua mùi thắt lưng một hai lần.

Tuy Tần Mục Dã rất cáu vụ em ba không rep lại tin nhắn…

Nhưng trong lòng cậu vẫn che chở em trai theo bản năng.

Cậu lo lắng nhìn Tần Tiêu Nhiên, nhỏ giọng hỏi: "Em gây chuyện gì rồi? Yêu sớm à? Hay bắt nạt bạn bè? Đừng nói em đánh giáo viên nhé!?"

Ý của Tần Mục Dã là, nếu thằng bé gây chuyện quá nghiêm trọng thì tốt nhất nên chạy đi, dù sao cơn giận của Tần Sùng Lễ khá đáng sợ, nhất là giờ ông ấy có tuổi, sắp vào hàng ngũ trung niên rồi nên tính khí chắc còn thối hơn cả ngày xưa.

Tần Tiêu Nhiên dùng ánh mắt khó hiểu nhìn anh trai.

Tần Hoài Dữ bất đắc dĩ kéo cậu ra: "Đừng nói linh tinh, em tưởng Tiêu Nhiên cũng giống em à?"

Tần Mục Dã gãi đầu, mấy việc kia… hồi bé cậu đã làm hết rồi.

Tần Tiêu Nhiên thấp giọng nói: "Không có gì lớn, em lên tầng trước."

Đi cùng quản gia Vinh, Tần Tiêu Nhiên lên tầng bốn, đi thẳng vào thư phòng của ba.

Tần Sùng Lễ đang làm việc, ông rời đi nửa năm, tuy có Tần Hoài Dữ quản lý nhưng nhiều việc ông vẫn phải tự mình sàng lọc.

Chiều nay chủ nhiệm lớp đột nhiên gọi điện cho ông, nói Tần Tiêu

Nhiên thường ngủ trong giờ, thậm chí còn bỏ trống bài thi cuối kỳ, hôm nay đã nhận kết quả trượt hai môn.

Bên phía giám hiệu nhà trường thông báo, học sinh trung học cơ sở sẽ không có khái niệm lưu ban, nhưng với thái độ học tập chống đối thì chuyện lưu ban không phải không có khả năng. Bây giờ nhà trường chủ động liên hệ với phụ huynh em Tần Tiêu Nhiên, nói gia đình phối hợp bảo ban em, nếu thái độ có tiến triển thì nhà trường sẽ tạo cơ hội cho thi lại.

Tần Sùng Lễ nhận được thông báo, trong đầu ù ù.

Ông không ngờ con trai của mình lại bê tha đến mức này!

Con trai trưởng vẫn luôn giúp ông bớt lo, từ nhỏ đến lớn luôn đứng đầu cả khóa, 15 tuổi thi đỗ đại học, sau đó nhận được vô vàn offer làm nghiên cứu sinh từ các trường đại học danh giá trên thế giới.

Đứa con thứ hai Tần Mục Dã tuy học hành nát tươm nhưng ít nhất có người ba nghiêm khắc như ông nên không phải hoàn toàn không có lực học, ít nhất điểm cũng trên trung bình, chỉ là đầu óc của nó không phù hợp với việc học. Tần Sùng Lễ giáo dục con theo nguyên tắc học theo năng khiếu, không trách mắng quá nặng nề vì dù sao thằng này cũng không dám làm mấy chuyện như bỏ trống cả bài thi.

Bây giờ nhìn đứa con trai út không biểu cảm đứng trước mặt, trong bụng ông như có lửa đốt, ông cố gắng kìm nén, không để bản thân tức giận.

"Tần Tiêu Nhiên, chuyện bỏ trống bài thi cuối kỳ, con định giải thích như thế nào?"

Đã nửa năm Tần Tiêu Nhiên không gặp ba mình, cậu từng lo lắng không biết ba đi đâu, có phải không chịu được nỗi đau mất đi con gái nên trốn đi không.

Sau này cậu lại lo không biết có phải ba bị bệnh gì không, bởi vì đột ngột bị, mà mẹ đang sụp đổ, ba sợ mẹ không chịu nổi đả kích này nên mới rời đi.

Vậy mà lúc này, cậu không thấy ba có gì thay đổi.

Sắc mặt vẫn rất bình thường.

Trong lòng cậu mỉa mai.

Nếu không có chuyện gì để giấu giếm, cứ thế bỏ cả nhà, cả vợ, đây là hành động của một trụ cột gia đình sao?

Tần Tiêu Nhiên mới 14 tuổi, đang trong giai đoạn dậy thì và độ tuổi nổi loạn, không quản lý được cảm xúc của mình, cậu hất cằm, nói rất lạnh lùng: "Nếu đã bỏ là bỏ, con không có gì để giải thích."

Tần Sùng Lễ ngạc nhiên nhìn cậu, không ngờ đứa con trai ông tưởng ngoan hơn Tần Mục Dã lại phản nghích hơn Tần Mục Dã nhiều!

Bản thân phạm sai lầm còn dùng chính thái độ ấy nói lại ông.

Thảo nào chủ nhiệm lớp và hiệu trưởng tức giận như vậy, họ nói qua với ông, là do thái độ chống đối của thằng bé làm họ phát cáu.

Từ nhỏ Tần Sùng Lễ đã tiếp nhận nền giáo dục tinh anh như Tần Hoài Dữ, quy củ được đặt lên hàng đầu.

Ông không thích những đứa trẻ không có quy củ.

Mặt ông xanh hơn, ông đứng phắt dậy, nhìn cậu chằm chằm: "Tần Tiêu Nhiên, ba là ba của con, ba cho con cơ hội trả lời lại một lần nữa, vì sao con không làm bài kiểm tra?"

Tần Tiêu Nhiên không phải không sợ ba.

Chỉ là ngay từ đầu ba đã không để ý đến cậu, lại còn mất tích hơn nửa năm, trong lòng cậu tích tụ nhiều oán giận, lại thêm giai đoạn phản nghịch.

Ba càng nghiêm khắc, cậu càng không muốn cúi đầu.

Tần Tiêu Nhiên bình tĩnh đối diện với Tần Sùng Lễ: "Con ngủ quên nên bỏ trống bài kiểm tra, trừ cái đó, con không còn gì giải thích."

Sau đấy, cậu còn mạnh dạn bổ sung thêm: "Giống như ba, nói đi là đi, bỏ lại mẹ, bỏ lại cả gia đình để đi, ba cũng có giải thích được đâu? Đã là sự thật thì lấy gì cãi lại?"

Lửa trong lòng Tần Sùng Lễ bùng lên không kiềm lại được nữa.

Từ trước đến nay ông chưa bao giờ là người ba thô bạo thích sử dụng vũ lực.

Nhưng hôm nay bị thằng con chọc giận mất khống chế, ngay cả biểu cảm cũng không kiểm soát được.

Tay ông run rẩy, giọng run run: "Ông Vinh, mang cho tôi cây gậy qua đây!"

Quản gia Vinh hoảng sợ, đứng bên cạnh, lúng túng khuyên can: "Tiên sinh, tam thiếu gia còn nhỏ, thằng bé vẫn chỉ là trẻ con thôi, ngài nói từ từ thằng bé sẽ nghe."

Tần Tiêu Nhiên không sợ hãi chút nào, sắc mặt vẫn bình tĩnh, thậm chí còn lặng lẽ nhìn chằm chằm ba.

Điều này không khác nào khiêu khích Tần Sùng Lễ!

Đôi mắt Tần Sùng Lễ đỏ lên vì tức, trầm giọng quát: "Tôi bảo ông đi lấy gậy, ông nghe hiểu sao? Ông Vinh, bây giờ ngay cả lời của tôi

ông cũng không nghe nữa đúng không?!”

Bác Vinh bất đắc đi ra ngoài, vừa đi vừa nói thầm: “Tối rồi, tìm đâu ra gậy bây giờ, trong nhà làm gì có gậy đâu…”

Ông vừa đi ra, gặp ngay ba anh em đang ngang nhiên nghe lén ngoài cửa.

Thư phòng cách âm rất tốt, bọn họ không nghe rõ lắm, chỉ biết Tần Sùng Lễ nổi giận lôi đình nhưng ba người không nghe được nội dung cụ thể của câu chuyện.

Tần Hoài Dữ nhìn sắc mặt của bác Vinh không tốt, dự cảm được chuyện không ổn: “Bác Vinh, bên trong thế nào?”

Bác Vinh lắc đầu: “Tiên sinh bảo tôi đi tìm gậy… nhưng tôi tìm đâu ra thứ này?”

Tần Mục Dã cảm thấy bờ mông đau hói, cậu khẩn trương kéo tay Tần Hoài Dữ: “Chúng ta đi vào khuyên can nhanh! Thằng nhóc thối kia không nghe lời nhưng thằng bé vẫn còn nhỏ mà?”

Miên Miên nghe các anh nói, đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Cô bé không quan tâm người lớn đang bàn bạc cách xử lí, chân ngắn chạy nhanh đến, đẩy cửa thư phòng ra, xông vào.

Bé chạy đến trước người Tần Tiêu Nhiên, thân hình nho nhỏ dang rộng hai tay, nâng cằm, nhìn Tần Sùng Lễ, non nớt nói: “Chú hư, không được phép đánh anh của con!”

Tần Sùng Lễ: “…”

Tuy mấy hôm trước chính ông yêu cầu đứa nhỏ không được gọi ông là ba.

Nhưng nghe được tiếng chú từ miệng của con bé, ông lại cảm thấy cả người khó chịu.

Cộng thêm cơn giận vừa nãy với Tần Tiêu Nhiên, bé con xông vào chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa!

Tần Sùng Lễ khó chịu với hai tiếng "chú hư" của cô bé, lửa giận trong lòng bùng lên lớn hơn, mặt ông tái xanh, đi lên đứng trước mặt, vừa nhìn cô bé vừa nói: "Cháu đi ra ngoài ngay, chú đang nói chuyện với thằng Tần Tiêu Nhiên này."

Tần Sùng Lễ dùng hết sức lực kiềm chế tính khí của mình, cố gắng không giận cá chém thớt lên ngươi đứa nhỏ.

Nhưng con bé không chịu thua, so ra còn ngang bướng hơn cả Tần Tiêu Nhiên.

Cô bé chu miệng, thở hổn hển nói: "Chú hư, chú lừa cháu! Chú không muốn nói chuyện với anh ba, chú bảo bác quản gia đi tìm gậy, chắc chắn chú muốn đánh anh ấy, cháu sẽ không để chú đánh anh cháu đâu!"

Mới vừa rồi bé con chạy đến chỗ cậu trước cửa nhà, nói nhớ cậu.

Trong lòng cậu không gợn sóng, trong đầu không ngừng tua lại những ký ức vụn vặt về tương lai.

Nhưng lúc này, bé con nho nhỏ chỉ cao đến eo cậu, dang rộng hai tay đứng chắn trước mặt, dùng thân thể nhỏ bé bảo vệ cậu.

Trái tim Tần Tiêu Nhiên rung động.

Ở trong trí nhớ của anh.

Dù là quá khứ hay tương lai.

Em gái Tần Miên Miên của cậu không bao giờ làm thế này.

Khi còn bé, Tần Miên Miên đáng yêu nhưng con bé chỉ là đứa trẻ ngây thơ, yêu bản thân và không để ý đến người khác.

Lớn lên, Tần Miên Miên ích kỷ, độc ác, chắc chắn không đứng ra bênh vực hay ủng hộ ai.

Huống chi cậu còn là… người anh trai không có cảm giác tồn tại.

Tần Sùng Lễ vô cùng bực bội, nặng nề vuốt mi tâm, nói với Tần Tiêu Nhiên: "Con bảo con bé ra ngoài đi, ba cần nói chuyện với con một mình."

Tần Tiêu Nhiên chưa kịp đáp lại, Miên Miên đã kích động nói: "Anh ba đừng sợ, Miên Miên sẽ bảo vệ anh, Miên Miên khỏe lắm, chú hư không đánh lại Miên Miên được đâu."

Tần Tiêu Nhiêu cúi đầu nhìn bé con, im lặng.

Tần Mục Dã rất lo lắng, không nhịn được lâu lao vào, đứng bên cạnh em gái, vẫn đủ tỉnh táo để nói: "Ba, có gì ba nói rõ ràng, đừng dọa Miên Miên sợ."

Sắc mặt Tần Sùng Lễ vô cùng không tốt, cảm thấy bị mấy đứa con trong nhà cô lập, ông mím môi, nói với đứa nhỏ: "Cháu tự mình đi ra ngoài ngay, đừng để chú đuổi cháu, chú đang dạy con, không liên quan gì đến cháu."

Chương 34: Chúc mừng sinh nhật anh Tiêu Nhiên, chúc anh luôn luôn vui vẻ

Edit: Thư

Miên Miên sững sờ, đứng ngơ ngác tại chỗ như con chim cánh cụt nhỏ.

Đợi cô bé dần lấy lại tinh thần, mũi và miệng chua xót.

Ba hư không thích cô bé, ở trong mắt ba, bé chỉ là người ngoài mà thôi.

Ngay cả Tần Tiêu Nhiên vô cảm cũng cảm thấy hơi sốc, cậu không ngờ ba lại đối xử với em gái mới sống lại như thế này.

Khác hoàn toàn người ba cưng chiều con gái vô hạn trước kia.

Cậu đã từng tận mắt thấy ba bế em gái, trong mắt tràn ngập yêu thương, nhiều lúc còn nổi tính trẻ con, cọ râu vào khuôn mặt mềm mại của em gái, nhìn con bé mở to mắt tức giận, ông cười to.

Người ba đã từng yêu em như vậy, bây giờ lại dùng giọng điệu lạnh như băng nói với em.

Tần Tiêu Nhân kinh ngạc ngây người, bỏ hết mâu thuẫn qua một bên, nhìn Tần Sùng Lễ để tìm tòi đáp án trong ánh mắt của ba.

Tần Mục Dã cúi đầu nhìn gương mặt căng thẳng của bé con, nhìn bé cố nín nước mắt, trong lòng đau như bị kim đâm, có chút nóng nảy

với Tần Sùng Lễ: "Tại sao? Ba có cần phải nổi giận với một đứa trẻ ba tuổi như thế không?"

Tần Mục Dã lo lắng bé con tức quá đến mức bật khóc.

Ngay cả Tần Tiêu Nhiên im lặng đứng nhìn bên cạnh cũng nghĩ con bé sẽ òa khóc ngay lập tức.

Nhưng bé con hít mũi một cái, không rơi một giọt nước mắt nào, chống tay vào hông, nghểnh cổ, hung dữ đối mặt với Tần Sùng Lễ —

"Miên Miên không đi, Miên Miên phải bảo vệ anh trai, liên quan gì đến chú hư cơ chứ?!"

Khuôn mặt của bé tròn tròn, mềm mềm trông siêu đáng yêu khiến ai cũng muốn chọc một cái.

Không ngờ cô bé lại mạnh mẽ như vậy, giọng điệu vừa cứng rắn vừa khí thế không kém đại gia tài chính quốc tế hơn 40 tuổi Tần Sùng Lễ.

Tần Mục Dã kinh ngạc.

Ơ kìa, em gái cậu còn dám nổi nóng với ba hơn cả cậu?? Há há há!

Tần Tiêu Nhiên ngạc nhiên nhìn cô bé. Với cậu, Tần Miên Miên là một đứa bé đáng yêu, thích làm nũng, từ bé đã hiểu cách sử dụng vẻ dễ thương của mình và cách làm mọi người vui để lấy được lợi ích.

Cô bé chưa bao giờ tức giận với Tần Sùng Lễ, vì ông ấy là người quyền lực nhất gia đình.

Chỉ cần con bé làm nũng trong lòng ba, thích cái gì sẽ nhận được cái đó.

Nhưng bây giờ…

Bánh bao nhỏ vì cậu đối đầu lại với ba, thậm chí còn không ngại chiến đấu.

Có thể con bé còn nhỏ nên sẽ không sợ bị đánh.

Tần Sùng Lễ nghiêm khắc đến đâu cũng không có khả năng đánh bé.

Nhưng… Tần Tiêu Nhiên hiểu ba mình, ông ấy ghét nhất con cái dám chống đối lại ba mình.

Chính vì vậy, Tần Miên Miên có thể sẽ mất đi cưng chiều.

Điều này không giống bản chất của cô bé.

Tần Hoài Dữ nhìn ba bị em gái chọc giận thở gấp, mặt đổi lúc trắng lúc xanh.

Anh có chút dở khóc dở cười, chạy vào đúng lúc, bế em gái hùng hổ khí thế lên, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô bé thoải mái rồi trấn an ba: "Ba, Miên Miên còn nhỏ, em nói linh tinh ba đừng để ý, còn Tiêu Nhiên… con tìm hiểu qua trường hợp của em ấy rồi, cũng tại con bận nhiều việc, không quan tâm Tiêu Nhiên. Thằng bé không cố ý bỏ bài, hôm nay có cuộc thi lựa chọn chiến đội quốc gia đi đấu giải KPL, Tiêu Nhiên hôm nay phải đi thi nên mới không thể làm bài kiểm tra."

Tần Sùng Lễ đen mặt, không hiểu những thuật ngữ lộn xộn này, nghiêm nghị hỏi: "Cái gì mà thi lựa đội quốc gia? Chiến đội? Giải KPL là cái gì?"

"…" Biểu cảm của Tần Mục Dã đặc sắc hơn của ba gấp trăm lần, hai mắt chấn động nhìn em trai thấp hơn nửa cái đầu, "Em muốn tham

gia KPL? Thật á? Hôm nay em thua hay thắng?”

Tần Tiêu Nhiên nhỏ giọng, vội vàng trả lời: “Thắng.”

Tần Mục Dã phấn khích cao giọng: “Mẹ nó! Thắng này được! Mới có 14 tuổi aaaaaa quá trâu bò!”

Tần Mục Dã mới chơi Vương Giả nhưng lại thích ghép team với mấy tuyển thủ mạnh.

Điều này không khiến cậu từ bỏ theo dõi giải KPL thế giới.

Bây giờ trong nhà sắp có một tuyển thủ KPL, cậu không cao hứng mới là lạ!

Tần Hoài Dữ nhìn vẻ mặt mông lung của ba, giải thích ngắn gọn: “KPL là giải đấu quốc tế chuyên nghiệp cho game di động, có quy mô hàng đầu bây giờ.”

Tần Sùng Lễ nghe vậy, vẻ mặt càng xấu, ông cau mày nhìn Tần Tiêu Nhiên: “Con tham gia thi đấu game? Ba còn chưa kịp nói, giáo viên chủ nhiệm có nói với ba, đêm nào con cũng chơi game ở ký túc xá, ban ngày không có tinh thần học tập. Con mới bao nhiêu tuổi, định sau này ăn game kiếm sống à?”

Có lẽ thái độ của anh cả và anh hai tiếp thêm sức mạnh cho Tần Tiêu Nhiên.

Mặt cậu tái nhợt nhưng vẫn nâng mắt lên, hai tay âm thầm nắm chặt đối diện với Tần Sùng Lễ, nói từng câu từng chữ: “Thu nhập của tuyển thủ chuyên nghiệp không thấp, con còn có thể làm bình luận viên, sau này có thể nuôi sống bản thân.”

Tâm trạng Tần Sùng Lễ sụp đổ hoàn toàn.

Ông nhìn Tần Tiêu Nhiên, rồi lại nhìn Tần Mục Dã, vô cùng hối hận

tại sao mình lại đẻ nhiều con trai đến vậy!

Không được đứa nào ra hồn!

Năm ấy Tần Mục Dã cố tình đi làm thực tập sinh, còn ký hợp đồng ba năm với công ty chủ quản, chạy lên sân khấu vừa hát vừa nhảy đã chạm đến điểm mấu chốt của ông, sau này không thể làm gì khác nên ông đành chấp nhận.

Giờ thì tốt rồi, một đứa đòi debut ca hát nhảy múa, lại thêm một đứa muốn theo nghề game thủ chuyên nghiệp???

Đôi mắt Tần Sùng Lễ tối sầm, suýt chút nữa ngất đi, ông day mi tâm, lớn tiếng hỏi: "Coi như bây giờ con kiếm được tiền, sau này thì sao? Còn chưa tốt nghiệp trung học cơ sở, con có thể chơi game cả đời không?"

Tần Tiêu Nhiên nói rất nhỏ, nhưng tất cả đều là lời cậu giấu kín trong lòng thật lâu.

"Tại sao không? Anh hai chưa tốt nghiệp phổ thông đã ra mắt, bây giờ anh ấy thành siêu sao hàng đầu, sự nghiệp rực rỡ, lúc đó ba cũng phản đối kịch liệt, rồi kết quả ra sao?"

Miệng Tần Sùng Lễ run rẩy: "Thằng đấy kiếm cơm bằng mặt, làm sao kiếm được cả đời! Bây giờ kiếm được thế thôi, về già chẳng được trò trống gì! Ít nhất nó còn biết hát nhảy, trông còn rất nữ tính, vừa hay được các cô gái thích, còn con, con có thể làm được thế không?"

Tần Mục Dã:????

Cái gì mà trông rất nữ tính?!

Tần Mục Dã nằm không cũng trúng đạn nghiêm trọng, không khống chế được biểu cảm: "Này, ba! Phiền ba nhìn sang đây, con vẫn đang

sống sờ sờ và hít thở ở đây, sao ba lại chê bai con không ngượng miệng vậy, ba có còn là ba ruột của con nữa không?”

Tần Sùng Lễ bỏ qua cậu, Tần Tiêu Nhiên lại nói: “Con và anh hai không giống nhau, anh hai dựa vào nhan sắc, con dựa vào kỹ thuật.”

Miên Miên yên lặng ở bên cạnh không nhịn được.

Vừa rồi bé con nghe không hiểu người lớn nói chuyện nhưng cuối cùng nghe ra ba hư đang chê cười vẻ ngoài của anh ba!

Ý của ba là anh ba không đẹp bằng anh hai!

“Sai rồi, sai rồi!” Bé con kích động thò đầu ra khỏi lòng Tần Hoài Dữ, “Chú hư nói linh tinh! Anh ba siêu đẹp trai, đẹp hơn cả anh hai, chú không được xem thường anh ba của con!”

Bé con nói lời này, không hề thấy trái với lương tâm.

Bé thích người có ngoại hình sạch sẽ.

Ở trong mắt của bé, nếu có bảng xếp hạng nhan sắc của các anh trao.

Anh Hoài Dữ và anh Lục sẽ đứng thứ nhất, anh Tần Tiêu Nhiên xếp hạng hai, anh Tần Mục Dã cùng lắm chỉ đứng thứ ba thôi!

À anh Thanh Hành… còn đẹp hơn hạng nhất một xíu xiu.

Lời nói của Miên Miên làm Tần Sùng Lễ loạn như cào cào, ông cảm thấy đầu mình có thể nổ bất cứ lúc nào.

Ông không chịu nổi nữa, ngồi phịch xuống ghế, không thể không quát lớn: “Đi ra ngoài hết đi, tất cả đi ra ngoài! Không được đứa nào nên thân, đừng để ba thấy chúng mày nữa!”

Tần Mục Dã và Tần Tiêu Nhiên mừng rỡ, lập tức chuồn mất hút.

Tần Hoài Dữ cân nhắc khuyên giải: "Ba, ba bình tĩnh lại chút, về nghề nghiệp của Tiêu Nhiên, con mới tìm hiểu qua, đợi khi nào con nghiên cứu kỹ sẽ báo cáo lại với ba, ba đừng tức giận quá."

***

Tần Tiêu Nhiên tạm thời dọn về nhà ở.

Tần Sùng Lễ lo lắng cho tình trạng của vợ nên khi Lê Tương ở nhà, ông tránh việc dạy bảo con trai út, sợ Lê Tương bận tâm.

Giằng co đến tận thứ sáu, chính là sinh nhật của Tần Tiêu Nhiên.

Cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên, bầu không khí xung quanh không tệ.

Lê Tương là người vui vẻ nhất, cuối cùng cả nhà có thể đoàn tụ, với bà, điều này là tuyệt vời nhất rồi.

Ăn xong, cả nhà tổ chức một buổi tiệc đơn giản, Lê Tương tự mình làm bánh ga tô xoài, sau khi đốt nến, mọi người hát chúc mừng sinh nhật Tần Tiêu Nhiên.

Tổ chức đơn giản là ý của Tần Hoài Dữ, anh cảm thấy bệnh tình của mẹ không hợp với tiệc tùng náo nhiệt mà Tiêu Nhiên cũng không phải đứa thích phô trương, cả nhà quây quần nhẹ nhàng là lựa chọn tốt nhất.

Thứ bảy còn một buổi party ở biệt thự của Tần Hoài Dữ, Miên Miên định giữ món quà mình lựa chọn cẩn thận đến buổi tiệc này, cùng mọi người tặng cho Tần Tiêu Nhiên.

Nhưng cô bé thực sự không nhịn được, nhân lúc trước khi đi ngủ.

Bé lén lút ôm hộp quà to màu xanh lam, chạy tới phòng của Tần Tiêu Nhiên.

Bàn tay nhỏ bé khẽ gõ cửa, bé ngọt ngào hỏi: "Anh Tiêu Nhiên, anh ngủ chưa? Miên Miên có thể vào không?"

Trong phòng yên lặng, không có tiếng trả lời.

Miên Miên dựa vào cửa, lẳng lặng chờ đợi, bình thường chín giờ cô bé phải đi ngủ nên giờ đứng một lúc là thấy mệt, bé dựa đầu vào cửa, không ngờ cửa đột nhiên mở ra.

Cửa mở vào bên trong, bé trượt xuống, tí ngã theo quán tính.

Cũng may lúc ấy cô bé còn tỉnh, hai tay chống vào cửa, mông nhỏ bị cửa kéo xuống, bé như con vật nhỏ ngốc ngốc bò trên thảm, trông đáng yêu không chịu được.

Tần Tiêu Nhiên giật mình, vô thức đi đến định đỡ cô bé.

Nhưng cậu chần chừ một lúc, cô bé đã tự xử lí được.

Bé nằm sấp trên thảm, ngóc đầu lên, chắc bị tư thế ngớ ngẩn của mình chọc cười, cô bé bật cười, vỗ vỗ trán, nhìn về phía Tần Tiêu Nhiên. Bé chật vật đứng dậy, xấu hổ chạy đến, khẽ nói: "Em mang quà sinh nhật cho anh, chúc anh Tiêu Nhiên luôn luôn vui vẻ, Miên Miên yêu anh."

Hôm nay Tần Tiêu Nhiên đã nhận được quà từ những người khác trong gia đình.

Của ba mẹ và hai anh.

Quà chất thành thành đống ở góc phòng, cậu không định mở, cũng không thấy hứng thú.

Bởi vì cậu biết họ chỉ tình cờ nhớ đến cậu.

Từ khi cậu có nhận thức, mọi người luôn luôn rất bận rộn, ngày sinh nhật ba mẹ không bao giờ ở nhà, thậm chí còn không nhớ rõ. Anh cả đã từng nhớ và tặng cậu ô tô đồ chơi.

Về sau có Miên Miên, không ai nhớ đến sinh nhật của cậu nữa.

Năm nay chỉ là ngoại lệ mà thôi.

Có lẽ anh cả chu đáo nhớ đến nên nhắc mọi người, cả nhà mới tổ chức cho cậu.

Những món quà kia… chung quy chỉ là hành động lịch sự của mọi người thôi, kiểu đến sinh nhật thì phải chuẩn bị quà.

Giống như nếu cậu được mời đến bữa tiệc sinh nhật của một người bạn không thân, cậu sẽ mua quà theo phép lịch sự, không keo kiệt để ý giá tiền nhưng cậu sẽ không tìm hiểu kỹ họ thích gì.

Vấn đề quà cáp bình thường thôi mà.

Cậu không ngờ, Miên Miên mới ba tuổi rưỡi mà cũng mua quà cho cậu.

Cậu rũ mắt, nhìn xuống bàn tay mũm mĩm đang ôm hộp quà màu xanh.

Cậu không nhịn được đoán xem trong đó có gì.

Miên Miên cầm một lúc, Tần Tiêu Nhiên không định giơ tay ra nhận.

Hộp quà này không nhẹ với cô bé, cầm một lúc, thấy tay đau đau.

Cô bé cất giọng ngọt, mềm thúc giục: "Anh Tiêu Nhiên, anh bóc quà đi, Miên Miên tự kiếm tiền mua quà cho anh đấy ~~"

Chương 35: Ngoại trừ em gái, chưa từng có ai tặng giày cho cậu

Edit: Thư

Ánh mắt Tần Tiêu Nhiên dính chặt vào hộp quà màu xanh, nhất thời không rời đi được.

Đáng lẽ cậu sẽ hờ hững nhận món quà này rồi ném nó vào góc tường như những món kia, để mấy món quà không có chút tình cảm phủ bụi ở đấy.

Nhưng Miên Miên dùng ánh mắt to tròn, đen láy, tràn đầy hi vọng nhìn cậu, khiến cậu không thể lẩn tránh.

Thiếu niên phá lệ cầm lấy hộp quà lớn trong tay bé, mở ra.

Nắp hộp mở lên, bên trong là một đôi giày thể thao mới tinh.

Đội giày màu đen phối với xanh lam, được thêu tay tinh xảo, là đôi Air Jordan custom.

Mắt cậu tốt, nhìn lướt qua, thấy bên cạnh giày thêu hai chữ viết tắt — RS.

Nhiên Thần.

Là cái tên mọi người gọi cậu trong giới eSports.

Bởi vì tuổi cậu nhỏ, còn đi học nên nếu cậu tiết lộ tuổi và tên thật sẽ

bị chỉ trích, có thể nói là chế giễu.

Cho nên cậu thu mình kín tiếng, không để lộ mặt trên sóng trực tiếp, cùng lắm là lộ một phần cằm.

ID cố định khi chơi game chỉ có một chữ Nhiên.

Sau đó, cậu ngày càng trở nên nổi tiếng và thu hút sự chú ý của nhiều người yêu game, thậm chí nhiều câu lạc bộ nổi tiếng tung cành ô liu cho cậu.

Cậu vẫn luôn duy trì trạng thái bí ẩn, trừ ông chủ của câu lạc bộ bây giờ, không ai biết tên của cậu, chỉ gọi hai chữ Nhiên Thần.

Bé con rất hài lòng với món quà mình đã lựa chọn, bé vươn tay xoa xoa hai chữ thêu màu xanh đậm, gương mặt toát ra vẻ kiêu ngạo không kiềm chế được: "Miên Miên mới học chữ, biết đây là chữ R và S, là chữ viết tắt biệt danh của anh Tiêu Nhiên."

Cô bé biết anh ba rất giỏi, tuy anh còn nhỏ, nhỏ hơn anh hai rất nhiều nhưng trong lĩnh vực anh ấy theo đuổi, vô vàn người hâm mộ anh, thậm chí còn sùng bái tôn thờ anh giống như nhóm fan của anh hai.

Tần Tiêu Nhiên thẫn thờ, tâm trạng phập phồng lên xuống.

Cậu không biết vì muốn hiểu hơn về thế giới game, em gái đã phải học mọi thứ, quấn lấy anh cả và anh hai hỏi liên tục, bé còn năn nỉ anh hai mở trang chủ game để ngày ngày cùng anh hai bí mật theo dõi anh ba chiến đấu.

Trong suy nghĩ của Tần Tiêu Nhiên, một đứa trẻ ba tuổi rưỡi không thể hiểu hết hai chữ RS tượng trưng cho điều gì.

Có lẽ anh hai đã dạy cô bé mà có thể là anh cả.

Thậm chí đôi AJ tuyệt đẹp này… cũng là kết quả của hai anh.

Dù sao, con bé tự tay đưa quà.

Cô bé dùng đôi tay mũm mĩm nho nhỏ ôm quà đến cho cậu.

Đôi mắt của bé lấp lánh tràn đầy hi vọng, như thể bé đang cho cậu một kho báu quý giá.

Miên Miên yên lặng đợi một lúc lâu, mong chờ nhìn anh ba, muốn xem phản ứng của anh trai có thích món quà này không.

Nhưng sắc mặt Tần Tiêu Miên vẫn như cũ, Miên Miên đành phải từ bỏ việc tìm kiếm vẻ hài lòng trên mặt anh, quay lại cảm xúc hài lòng của bản thân với đôi giày.

Bé chỉ vào đôi chân trần đang đi dép trong nhà của Tần Tiêu Nhiên, nói bằng giọng sữa: "Đôi giày rất dày, chị bán hàng bảo nó là loại giày dày nhất, đi mùa đông sẽ rất ấm, đeo nó anh Tiêu Nhiên sẽ không thấy lạnh chân!"

Tần Tiêu Nhiên khẽ run run.

Cậu chợt nhớ đến tuần trước cậu bị quản gia Vinh kéo về nhà bất ngờ, khi vừa vào cửa, Tần Miên Miên đã chạy đến huyền quan, ngồi xổm xuống, sờ đôi giày Yeezy của cậu.

Còn ngây thơ nói giày Yeezy có nhiều lỗ, thoáng khí, chân sẽ bị lạnh.

Cậu cho rằng đây chỉ là lời nói linh tinh của trẻ con.

Lúc đó Tần Mục Dã cũng nghe thấy, chỉ cười cho qua mà thôi.

Không ngờ bé con cho nó là thật, chạy đi mua giày cho cậu.

Trong phòng Tần Tiêu Nhiên có hệ thống sưởi.

Vì vậy cậu tùy tiện xỏ đôi dép trong nhà, không cảm thấy lạnh.

Vậy mà lúc này, đột nhiên cậu thấy hai chân lành lạnh.

Cô bé thấy anh trai không phản ứng lại, vội vàng nắm lấy bàn chân của anh, muốn giúp anh thử giày.

"Miên Miên giúp anh đeo giày, chắc là ấm lắm, hì hì."

Bé con mỉm cười ngọt ngào, nhưng khi bé chạm vào chân Tần Tiêu Nhiên, cậu đơ ra hai giây rồi rụt chân lại như bị điện giật.

Cô bé ngồi trên thảm, giật mình trước hành động của cậu, ngước mắt ngạc nhiên.

Sắc mặt của anh ba…

Hình như không được tốt lắm, anh ấy không vui.

Chẳng lẽ anh trai không thích quà cô bé tặng?

Miên Miên chọn giày rất lâu, cô bé phải tỉ mỉ trao đổi với chị phụ trách về đường thêu nhiều lần.

Bé cảm thấy đôi này rất đẹp, lại ấm áp, tốt hơn đôi anh ba hay đi về rất nhiều.

Cô bé không hiểu anh trai không thích điểm nào…

Dù sao cô bé vẫn là trẻ con, không có khả năng che giấu cảm xúc của mình.

Tuy bé đã cố gắng không thể hiện ra ngoài, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn gục xuống, cả người chán nản và thấp thỏm.

Cô bé dè dặt nhìn Tần Tiêu Nhiên, giọng nói vừa nhỏ vừa mềm: "Anh ba… không thích quà của Miên Miên ạ? Miên Miên không biết anh thích cái gì… nhưng anh nói với Miên Miên đi, Miên Miên có tiền, Miên Miên đi quay chương trình được rất nhiều tiền, Miên Miên mua cho anh!"

Không biết bé con đang muốn an ủi Tần Tiêu Nhiên hay dỗ dành chính bản thân.

Chung quy, sau khi nói xong, bé bật cười, không chán nản như trước, xác định phương án giải quyết trong lòng.

Anh Tiêu Nhiên không thích, Miên Miên sẽ mua cái khác.

Bé thích nhất cuộc sống dưới trần gian ở điểm này, có tiền mua tiên cũng được.

Không phải Tần Tiêu Nhiên không thích.

Ngược lại, đôi AJ này rất phù hợp với gu thẩm mỹ với lứa tuổi của cậu.

Cậu chỉ đang kinh ngạc.

Cậu không ngờ một cô bé yếu ớt tự kiêu tự đại như em gái lại ngồi xuống đất sờ chân cậu.

Tối nay… cậu chưa kịp tắm.

Đó là phản ứng khẩn trương, co quắp, lại có chút xấu hổ.

Tim cậu đập loạn.

Em gái… không chê chân cậu bẩn sao?

Tần Tiêu Nhiên đơ mặt, một lúc sau mới trả lời: "Không, anh không

hề không thích.”

“Thật ạ?” Miên Miên ngạc nhiên hỏi.

Tần Tiêu Nhiên cứng ngắc gật đầu.

Miên Miên không nghi ngờ cậu nói thật hay đùa, vui vẻ chống tay chân đứng dậy, phấn khích chạy xung quanh.

“Yeah, anh ba thích quà của Miên Miên, vui quá, ngày mai anh đeo giày luôn được không?”

…

Sau một đêm.

Miên Miên ngủ rất ngon, trong lòng mong đợi ngày mai được thấy anh ba đeo đôi giày mình tặng trong bữa tiệc.

Cô bé còn dậy sớm, xuống tầng ăn sáng, ngóng anh ba đi xuống.

Nhưng cũng trong thời gian ấy, Tần Tiêu Nhiên thức cả đêm chơi game.

Tâm trạng càng ngày càng xuống dốc.

Cậu nhìn đôi giày, cảm giác vui mừng dần bị thay thế bởi tức giận.

Đôi giày đặt bên cạnh bàn học của cậu.

Càng nhìn càng chướng mắt.

Một Tần Miên Miên ba tuổi rưỡi luôn miệng lo chân cậu bị lạnh.

Còn tặng cậu đôi giày, chưa từng có ai làm thế với cậu.

Đây thực sự là việc Tần Miên Miên làm ra sao?

Nhìn thế nào cũng không giống tính cách của con bé.

Tần Tiêu Nhiên thức đến gần sáng, chỉ mơ mơ màng màng thiếp đi hai tiếng.

Cậu lại nằm mơ.

Mơ một cơn ác mộng vô cùng tàn nhẫn.

Cậu mơ bản thân bị đánh gãy tay phải, phải nằm viện chữa trị.

Cậu lo lắng cho em gái, không biết quan hệ giữa em và Phó Trạch Ngôn xử lý như thế nào, càng lo hơn những phần tử xấu sẽ quay lại trả thù em ấy.

Vì vậy, trong lúc nằm viện, cậu gọi và nhắn tin cho em rất nhiều.

Em ấy chưa bao giờ đáp lại.

Đến một lần, thiếu nữ ở đầu dây bên kia cất giọng ngọt ngào nhưng có phần chán ghét.

Giọng rất cáu kỉnh: "Anh ba, sao anh cứ làm phiền em mãi vậy? Anh có biết gần đây em đau đầu lắm không? Được rồi, em biết lần này em hại anh bị thương, là em nợ anh được chưa mà tính anh cũng kỳ thật, anh cả với anh hai có nhiều chuyện như anh đâu? Thôi em cúp máy trước, lúc nào xong việc em đến viện thăm anh."

Tần Tiêu Nhiên nằm trên giường bệnh, chưa kịp nói câu nào đã bị cúp điện thoại.

Cậu chỉ còn nghe thấy tiếng tút tút.

Bác sĩ đẩy cửa đi vào, vẻ mặt tiếc nuối, trầm giọng nói: "Xin lỗi, Tần

tiên sinh, tay phải của cậu bị hoại tử, không thể chữa khỏi hẳn, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Tần Tiêu Nhiên nhắm mắt, đau khổ trong mơ quá chân thật.

Cậu không thể liên hệ em gái trong tương lai với đứa bé nho nhỏ mềm mại bây giờ.

Cậu không tin mà chỉ có thể dựa vào lời giải thích duy nhất —

Có lẽ cô em gái bây giờ không phải một đứa trẻ ba tuổi rưỡi.

Con bé đang diễn kịch tất cả.

Chương 36: Bánh bao nhỏ nhón chân, thơm cậu một cái thật mạnh

Edit: Thư

Cửa phòng ngủ của Tần Tiêu Nhiên trên tầng hai vẫn đóng chặt.

Bé con đợi từ sáng đến trưa, không thấy anh ba đi xuống.

Tần Mục Dã nhìn vẻ mong chờ trong mắt em gái dần thay thế bởi chán nản, cực kỳ đau lòng, ôm bé vào lòng, an ủi một lúc lâu.

Miên Miên bĩu môi, mắt không rời hướng cầu thang, thì thầm nói nhỏ: "Anh Tiêu Nhiên sao chưa chịu rời giường nhỉ?"

Tần Mục Dã thuận miệng nói: "Thằng đấy chắc lại chơi game cả đêm rồi, phải gần sáng mới ngủ."

Miên Miên không tin hẳn.

Cô bé không hiểu, tối qua anh ba nhận quà, lúc đầu bé tưởng anh không thích nhưng sau khi hỏi, cô bé tin lời nói không có không thích của anh ba.

Cô bé ngủ một giấc thật ngon, tỉnh dậy không thấy anh ba đâu nữa, trong lòng dấy lên một nỗi bất an.

Cảm xúc của bé con rất nhạy cảm, chưa kể cô bé còn thông minh, từ lời nói tích chữ như vàng, đến hành động và ánh mắt của anh ba…

Miên Miên cảm giác được anh ba có một thái độ mâu thuẫn với cô bé.

Mặc dù ba hư không có thái độ giống vậy, nhưng cả hai người đều khiến cô bé rất buồn.

Đứa nhỏ nhìn lên trên tầng một lần nữa, có chút mong đợi hỏi: "Hình như anh Tiêu Nhiên không thích Miên Miên lắm, có phải trước đây Miên Miên… làm sai chuyện gì không ạ?"

Tần Mục Dã thực sự không chịu nổi ánh mắt đáng thương này nữa, cậu ấn cái đầu nhỏ của em gái vào lòng, bàn tay to xoa xoa: "Nghĩ linh tinh gì thế? Em bao nhiêu tuổi so với anh ba của em bao nhiêu tuổi? Đứa nhỏ xấu xa này… sao thích anh ba nhiều thế? Nó chỉ ngủ nướng thôi, em sắp thành hòn vọng anh rồi đấy."

Tần Mục Dã là người khá cẩu thả, không tinh tế nhận ra bầu không khí khác lạ giữa em ba và em gái.

Cậu chỉ thấy em gái quan tâm thằng ba hơi nhiều, anh hai ghen tỵ rồi đấy.

…

Đến buổi chiều, Tần Tiêu Nhiên vẫn không có động tĩnh, Tần Mục Dã và Miên Miên xuất phát từ nhà cũ đến biệt thự của anh cả để hỗ trợ trang trí.

Trước đề xuất party tối của Tần Mục Dã, Tần Hoài Dữ hơi lưỡng lự, anh không chắc em ba sẽ thích loại tổ chức như thế này.

Nhưng Tần Mục Dã nói, đứa trẻ nào chẳng thích náo nhiệt, thằng ba chỉ xấu hổ thôi. Thằng bé mới mười bốn tuổi, bước vào giai đoạn dậy thì nên xấu hổ, tính cách chưa hoàn thiện hoàn toàn nên thấy xấu hổ, ngại ngùng, hướng nội cũng là điều bình thường, nhưng là

một người đàn ông, việc kết giao bạn bè rất tốt cho tương lai, Tần Hoài Dữ cũng muốn hướng em ba theo con đường đấy.

Ba người chuẩn bị kỹ lưỡng, biến căn biệt thự thường ngày vắng vẻ lạnh lẽo thành rực rỡ hoa hòe hoa sói, đúng phong cách sinh nhật.

Gần tối, các bạn học được mời đến, ai cũng cầm quà tặng.

Học sinh lớp 8 trường quốc tế Gia Hựu thật lòng thích Tần Tiêu Nhiên, mọi người biết cậu là con trai của Tần gia giàu có nhưng lại rất kiệm lời, chưa bao giờ tỏ vẻ, tính tình hiền lành, chỉ hơi lạnh lùng và không quá nhiệt tình thôi.

Nhưng đã là đại thần thì ai chẳng thế, lạnh lùng cô độc, cộng thêm đẹp trai, thôi bỏ qua mọi thứ cho người đẹp.

Thật ra trong lớp có không ít bạn nữ thầm thích cậu.

Lần này, anh cả của Nhiên ca đích thân mời mọi người, ai ai cũng vui vẻ tham gia. Hơn nữa, chương trình của Tần Mục Dã và em gái vừa phát sóng không lâu, nhiều bạn theo dõi chương trình, sức đề kháng trước vẻ đáng yêu của bé con bằng không, mong ngóng được thấy Miên Miên.

Sau khi đến, đúng là gặp thật.

Hôm nay Miên Miên mặc một chiếc áo len màu hồng, áo len hơi dày nên cô bé trông càng bụ bẫm, trên đầu cài chiếc kẹp đặc trưng, đáng yêu đến nỗi các chị gái không nhịn được hú hét.

Họ chạy đến, cười thân thiện như các dì, xếp hàng véo má đứa nhỏ.

"Ôi ôi ôi, hâm mộ Nhiên ca quá trời, làm sao sinh được em gái đáng yêu thế này cơ chứ?"

"Ở ngoài Miên Miên còn dễ thương hơn cả trên chương trình nhiều,

aaaaa muốn bế về nhà quá!”

“Bảo bối, chụp ảnh với chị được không! Chị là fan nhan sắc trung thành của em! Mùa một chị cày đi cày lại bảy, tám lần rồi, khi nào có mùa hai vậy?”

Tần Hoài Dữ đứng ở đằng xa, nhìn các em học sinh lớp 8 xếp hàng cưng nựng em gái, khóe môi mỉm cười, trải nghiệm cảm giác có em gái nổi tiếng, trong lòng cũng thấy hạnh phúc.

Tần Mục Dã không thấy thế.

Cậu biết hôm nay phải tiếp các bạn của em ba, nghĩ đến lứa tuổi này thường đu idol, dự đoán trong đám kia chắc sẽ có nhiều fan của cậu.

Vì vậy, cậu thoát khỏi vẻ lôi thôi lếch thếch trong các ngày nghỉ, ăn diện hơn một chút, mặc bộ đồ cậu thích, tóc vuốt sáp.

Chuẩn bị hết mọi thứ để đón các em gái hâm mộ cuồng nhiệt….

Rồi sao.

Cậu trừng mắt chó, ngây người nhìn kết quả.

Không có em gái nào hâm mộ cậu.

Fan của em gái thì mênh mông cuồn cuộn.

Cả đám thiếu nữ mười ba, mười bốn tuổi chạy tới vây quanh em gái của cậu, khuôn mặt còn phiếm hồng.

Tần Mục Dã:???

Năm nay bọn trẻ bị ngáo hết rồi à?

Một idol đỉnh lưu 60 triệu fan lù lù ở đây không chạy đến?

Tất cả chạy hết đi hâm mộ một đứa trẻ ba tuổi rưỡi?

Tần Mục Dã bùng nổ, không nhịn được kêu gào với Tần Hoài Dữ: "Anh cả, anh nghĩ bọn trẻ này có bị làm sao không!? Soái ca nghìn năm khó gặp thế này mà không đến chụp ảnh, xin chữ ký, đi xếp hàng selfie với Miên Miên làm gì???"

Tần Hoài Dữ nhếch môi, bổ thêm một đao không chút lưu tình: "Ờ, nó báo động sự nghiệp của em đấy, sắp hết nổi tiếng rồi, lo mà nâng cao kỹ năng diễn xuất đi."

Tần Mục Dã:???

Một đao chém qua, đau quá.

Đao của anh cả vừa qua, cậu lại nhận thêm nhiều nhát nữa.

Một nhóm bạn nữ đứng đó không xa thầm bàn tán với nhau, nhưng âm thanh lại không nhỏ, khiến người ta không nghe không được.

Bạn nữ A: "Ôi Tần Mục Dã cũng ở đây nhỉ! Hình như anh ấy là anh trai của Nhiên ca đấy!? Trước kia mày là fan của anh ấy mà, không đến xin chữ kí hả?"

Bạn nữ B: "Ờm… gần đây tao không đu idol nữa, phải xếp hàng chụp ảnh với bảo bối Miên Miên nữa chứ, nhỡ đi ra bị người khác chen vào thì đợi đến mùa quýt à?"

Bạn nữ C: "Chà, nói thật hồi còn bé tao cũng hâm mộ Tần Mục Dã đấy, cái hồi anh ấy tham gia show sống còn, tao điên cuồng hô hào người nhà bạn bè vote cho anh ấy, đúng là tuổi nhỏ làm chuyện ngốc nghếch mà."

Bạn nữ B: "Bên cạnh Tần Mục Dã là… anh cả đúng không nhỉ? Sao

tao thấy anh ấy còn đẹp trai hơn là thế nào?”

Bạn nữ A: “Chuẩn, tao đang định nói! Nhan sắc của người anh cả không kém cạnh Tần đỉnh lưu tí nào đâu.”

Bạn nữ C: “Nhanh nhanh, đi lên đi, nhìn hàng thế này chắc mấy chục phút nữa là đến phiên bọn mình sờ Miên Miên rồi.”

Tần Mục Dã nghe hết không sót chữ nào: “…”

Đù má!

Party tối bắt đầu từ chiều muộn, bởi vì chủ nhân bữa tiệc vẫn lề mề chưa xuất hiện nên đứa nhỏ trở thành tâm điểm chú ý.

Mọi người vui vẻ vuốt ve chơi đùa cùng cô bé, nhưng vẫn có người thầm thì bàn luận tại sao Nhiên ca chưa tới.

“Tối qua Nhiên ca lại thức cả đêm rồi! Ngủ quên cả party sinh nhật thì bá quá.”

“Hay hôm nay cậu ấy đi thi đấu?”

“Không có trận thì Tần đại thiếu gia mới chọn hôm nay để tổ chức chứ?”

“Đây rồi, đây rồi, cuối cùng Nhiên ca cũng tới!”

Tần Tiêu Nhiên lững thững đến muộn.

Cậu mặc cái áo hoodie màu đen quen thuộc, phối với quần jean trơn, trông không giống dáng vẻ của chủ nhân bữa tiệc.

Thiếu niên đẹp trai nổi bật nhưng tính tình quá lạnh lùng, dường như bao quanh bởi không khí lạnh, cậu vừa đến cảm giác nhiệt độ cả phòng khách giảm xuống.

Đợi đến khi bé con nhìn thấy anh ba, bé vội vã chui qua đám người, đôi tay bé nhỏ đẩy chân các anh chị, vui vẻ chạy đến trước mặt Tần Tiêu Nhiên.

Bé cúi đầu nhìn, thấy anh ba đeo một đôi giày trắng, còn mới nhưng không phải đôi bé mua.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên ỉu xìu, nếu cô bé có đôi tai dựng đứng, khẳng định bây giờ nó cụp xuống mềm nhũn.

Cô bé mở to mắt nhìn chằm chằm giày của anh trai, không nói lời nào.

Tần Tiêu Nhiên đương nhiên cảm nhận được ánh mắt của cô bé.

Cậu không phải không biết bé muốn làm gì.

Cũng không phải không biết bé cảm thấy thất vọng.

Tần Tiêu Nhiên làm như không có chuyện gì, đi thẳng qua chào hỏi cùng bạn bè có quan hệ tốt.

Tuy cậu tới muộn nhưng không ai trách móc, party vẫn diễn ra vui vẻ.

Nhiều bạn rủ nhau cắt bánh và giục cậu ước.

Tần Tiêu Nhiên không quen với bầu không khí náo nhiệt này, nhưng cậu không muốn làm hỏng niềm vui của mọi người, chắp tay ước tượng trưng rồi thổi nến, cắt bánh.

Có bạn tò mò hỏi: "Nhiên ca ước gì đấy? Nói cho bọn này nghe với!"

"Còn phải hỏi, nhất định Nhiên ca ước được leo lên đỉnh cao eSports rồi! Bảng xếp hạng toàn quốc chẳng hạn, sắp rồi."

“Hahahaha chưa chắc đâu, lầm lì như Nhiên ca là phải ước có cô bạn gái xinh đẹp!”

Mọi người suy đoán ầm ĩ.

Nhưng không ai đoán trúng.

Ước nguyện của Tần Tiêu Nhiên rất đơn giản, chỉ có hai nội dung.

Một là: Ước mẹ sớm bình phục.

Còn cái thứ hai: Ước cô em gái vừa sống lại không tổn thương người nhà của cậu.

Cậu không biết liệu mình có thể ngăn chặn bi kịch trong tương lai hay không, nhưng cậu vẫn ước nhỡ điều đó thành sự thật.

…

Party không kéo dài đến đêm khuya mà 9h đã ai về nhà nấy.

Tính cách của Tần Tiêu Nhiên quá lạnh nhạt, mọi người có thân thiện đến mấy cũng không duy trì được lâu nên các bạn chơi đùa một lúc rồi tan cuộc.

Trước khi mọi người ra về, Miên Miên đã thấy hơi mệt.

Bé con nằm trên ghế sô pha, cuộn người thành quả bóng.

Mọi người tự giác nói nhỏ: “Suỵt, hình như Miên Miên ngủ rồi, bọn mình khẽ thôi.”

“Đi đây Nhiên ca, khai giảng gặp nhé.”

“Nhiên ca sinh nhật vui vẻ, nhớ mở quà đấy.”

“Ôi, muốn trộm em gái của Nhiên ca về quá, đáng yêu xỉu luôn á!”

“Suỵt, yên lặng chút đi!”

…

Thời gian không sớm không muộn, Tần Tiêu Nhiên không định ngủ lại nhà anh cả, cậu đi bộ về nhà cũ.

Tần gia cách đây khoảng mười phút đi bộ, không xa lắm.

Miên Miên ngủ dậy, thấy anh ba đã đi rồi, bé nhìn chằm chằm cửa ra vào như muốn trở về nhà.

Tần Hoài Dữ và Tần Mục Dã cảm nhận được tâm tình của em gái không tốt lắm, hai người dỗ dành, thay nhau bế bé về.

Trên đường đi, Miên Miên không buồn ngủ, chọc nhẹ vào vai Tần Hoài Dữ, nhỏ giọng hỏi: “Anh Hoài Dữ, anh Tiêu Nhiên không vui đúng không ạ?”

Tần Hoài Dữ biết em gái là đứa trẻ nhạy cảm, anh chần chờ, nhẹ nhàng giải thích: “Không đâu, sinh nhật không vui sao được, chỉ là anh ba của em thích yên tĩnh, sống nội tâm nên sẽ không vui vẻ ra mặt. Đây là tính cách hướng nội, Miên Miên đừng quá lo lắng.”

Miên Miên luôn tin tưởng anh cả.

Anh cả là người chính trực đáng tin cậy, anh sẽ không lừa dối ai cả.

Cô bé không phải không tin anh cả, nhưng không kiềm được cảm giác đau lòng.

Tần Mục Dã véo mặt bé, cười hỏi: “Thích anh ba thế à, bọn anh đều là anh trai của em, sao em bất công vậy?”

Miên Miên bẹp miệng, nói: "Anh ba rất cô đơn, anh ấy cần nhiều thật nhiều tình yêu nên Miên Miên phải thương anh ấy hơn mà."

Trong suy nghĩ của đứa nhỏ, không ai sinh ra đã thích ở một mình.

Anh ba lạnh lùng như vậy vì anh ấy đã quen, không ai yêu thương che chở cho anh nên anh mới thế này.

Tần Mục Dã và Tần Hoài Dữ nhìn nhau, cả hai đều không ngờ em gái ba tuổi rưỡi lại nói được câu mang tính triết lí như vậy.

Tần Hoài Dữ im lặng, nghĩ lại chính mình.

Tần Mục Dã ngạc nhiên hỏi: "Thế còn anh cả và anh hai, tại sao em lại nghĩ bọn anh không cần yêu thương?"

Miên Miên lắc đầu, không cần nghĩ ngợi trả lời: "Không phải không cần yêu, anh cả hay anh hai đều cần hết, Miên Miên cũng yêu hai anh. Nhưng anh cả và anh hai được nhận nhiều tình yêu lắm, anh cả là con cả, được ba mẹ yêu thương và thích nhất. Anh hai từ nhỏ đã được anh cả che chở, cộng thêm rất rất nhiều fan hâm mộ, chiếm được mấy chục triệu tình yêu. Ba dành gần hết tình thương cho hai anh, mẹ dành hết tình cảm cho Miên Miên, nhưng có lẽ mọi người đều quên mất anh ba vẫn còn nhỏ, anh ấy cũng cần được ba mẹ yêu thương."

Tần Mục Dã, một thẳng nam thần kinh không ổn định, cảm thấy choáng váng trước lời nói của em gái.

Đầu óc quay cuồng, cậu im lặng không nói câu nào.

Tần Hoài Dữ trầm tư hồi lâu, đến nhà cũ mới hoàn hồn, giơ tay véo má bé con, dịu dàng nói: "Cảm ơn Miên Miên đã nhắc nhở, anh ba của em quả thật vẫn còn là một đứa trẻ, cần người lớn yêu thương. Về sau chúng ta cùng yêu thương em ấy, em ấy cũng sẽ hạnh phúc."

Miên Miên ngoan ngoãn gật đầu.

Cô bé thực sự hy vọng anh Tiêu Nhiên sẽ hạnh phúc.

Nhưng… cô bé cảm nhận được lí do anh Tiêu Nhiên không vui, có một phần lớn liên quan đến bé.

Quà bé dày công chuẩn bị, anh Tiêu Nhiên không đeo.

Tuy anh ấy không nói gì nhưng Miên Miên vẫn biết mình khiến anh không vui.

Miên Miên tổn thương.

Đôi mắt chứa đầy vẻ tủi thân, đứa nhỏ ngây người một lúc lâu, trước khi ngủ lắc đầu nguầy nguậy, tự nhủ: "Không buồn, không buồn, Miên Miên không buồn chút nào."

**

Không buồn là điều không thể.

Miên Miên cố giấu nỗi buồn trong lòng, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Cô bé mơ một giấc mơ rất đau khổ.

Trong mơ, bé lại gặp chính mình phiên bản trưởng thành.

Lúc này, bé tò mò, chăm chú nhìn ngoại hình của mình khi lớn lên.

Thì ra bé lớn lên không xấu như cô nữ phụ trong bộ phim truyền hình trên TV.

Cô rất đẹp, có thể nói là… vô cùng đẹp.

Trông cô giống như mấy đứa con gái hư hỏng trên TV với mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ và son môi đỏ rực.

Cô còn đeo đôi giày cao ơi là cao.

Một đám lưu manh đuổi theo cô bé, tay cầm thanh sắt dài, miệng chửi thế những lời lẽ khó chịu.

Cô rất sợ, cắm đầu chạy.

Nhưng giày cao gót cản trở, cô không thể chạy nhanh, cuối cùng bị dồn vào một hẻm nhỏ tối đen.

Không biết từ đâu, anh ba chạy ra, che trước mặt cô bé, đánh nhau cùng những người kia.

Anh ba rất cao, thân thủ cũng tốt.

Vì bảo vệ cô bé, anh ra tay rất ác liệt.

Nhưng chỉ hai nắm đấm không thể địch nổi bảy tám đôi tay.

Tần Tiêu Nhiên tay không tấc sắt không thể đánh lại một đám người có vũ khí.

Mấy người đó chế ngự cậu, ấn cô đang sợ hãi không kịp phản ứng xuống đất.

Cây sắt nặng đập xuống hướng đầu của cô.

Anh ba dùng hết sức lực nhào đến giống như mãnh thú, vững chãi bảo vệ cô dưới thân thể.

Cô bé rất sợ, nhắm chặt mắt, nghe được tiếng xương khớp vỡ nát.

Cô quá sợ, ôm anh ba khóc nức nở.

Màu máu tươi nồng đượm, hai anh em nằm trong vũng máu.

Bọn người kia dừng tay, có vẻ hơi lo lắng.

“Sao lại chảy nhiều máu thế, có mất mạng không!?”

“Ông chủ chỉ bảo dạy nó một trận thôi, ai ngờ anh nó xông lên, chúng ta xuống tay hơi quá à?”

“Nhanh mẹ lên! Về đêm cảnh sát hay đi tuần tra phố bar bên cạnh lắm.”

…

Miên Miên khóc, tỉnh lại.

Trong mơ anh ba thật thê thảm.

Anh ấy gãy hết tay phải, không thể chơi game linh hoạt được nữa, vốn đang ở đỉnh cao của sự nghiệp, anh bị ép giải nghệ.

Miên Miên biết anh ba thích chơi game, hơn nữa chơi rất giỏi.

Bé không hiểu nghề game thủ có sức nặng thế nào với anh ba.

Nhưng trong giấc mơ, khi nghe tin, rất rất nhiều người tiếc nuối cho anh ba.

Mọi người đều nói, tuyển thủ đi rừng thiên tài Tần Tiêu Nhiên ngã xuống.

Là nỗi bất hạnh.

Cho không chỉ bản thân cậu mà còn cho đội tuyển eSports nước nhà.

Cánh tay bị gãy của anh ba phải điều trị rất lâu mới hồi phục lại bảy phần so với người bình thường.

Cánh tay ấy không thể cầm đũa nhưng có thể cầm thìa ăn canh.

Với anh ấy, tất cả đều vô dụng.

Nghề của anh quan trọng nhất đôi tay, bây giờ không thể tiếp tục thi đấu, cả người lành lặn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Từ đó về sau,

Anh ba luôn nói mình là người tàn phế.

Gương mặt ấy không bao giờ nở nụ cười lần nữa.

…

Miên Miên ngồi trên giường, lấy tay gạt nước mắt.

Bé không muốn anh ba ngã xuống, anh ba là tuyển thủ đỉnh như vậy.

Cô bé phải bảo vệ anh, giống như anh ba đã dũng cảm bảo vệ cô bé trong giấc mơ.

Miên Miên siết chặt nắm đấm nhỏ, lập lời thề kiên định trong lòng, từ từ ngủ tiếp.

***

Sau một đêm lúc tỉnh lúc ngủ, Miên Miên ngủ không ngon nên dậy muộn.

Tần Hoài Dữ chưa đi làm nhưng đã mặc vest, thắt cà vạt gọn gàng,

anh bế đứa nhỏ đi rửa mặt rồi xuống tầng, định cho em ăn sáng xong thì đến tập đoàn.

Cả nhà, trừ Tần Mục Dã cùng nhau ăn cơm.

Miên Miên ôm bình sữa, uống một ngụm lớn, nhìn mọi người trên bàn, quay đầu hỏi: "Anh Hoài Dữ, anh hai đâu ạ?"

Tần Hoài Dữ nói: "Anh hai em có việc nên ra ngoài từ sáng sớm rồi."

Miên Miên gật đầu.

Đoạn thời gian này vì là ngày nghỉ nên đứa con thứ hai chơi với con gái khá nhiều, Lê Tương sợ con gái nhớ Tần Mục Dã, vừa cười vừa dỗ: "Hôm nay Miên Miên ở nhà chơi với mẹ được không, tối anh hai sẽ về."

Miên Miên cười tít mắt, gật đầu: "Dạ! Con muốn chơi ghép hình với mẹ! Cả xem heo Peppa nữa! Anh ba chơi cùng không ạ? Heo Peppa hay lắm!"

Tần Tiêu Nhiên không trả lời.

Tần Sùng Lễ đang uống cà phê, ho khan một tiếng, bầu không khí đột nhiên căng thẳng.

Tần Sùng Lễ trầm giọng hỏi: "Tần Tiêu Nhiên, tí nữa 9h gia sư sẽ đến, con nhớ học cẩn thận, cấm có lười biếng, hiểu không?"

Lê Tương sợ con trai út mất hứng, vội hỏi: "Nghỉ đông phải cho con học từ từ thôi, còn nghỉ ngơi nữa chứ. Tiêu Nhiên, nếu con học mệt thì bảo cô nghỉ một lúc, không cần học suốt ngày, thư giãn thả lỏng cũng cần thiết."

Phương pháp giáo dục của Tần Sùng Lễ có chút nghiêm khắc nhưng Lê Tương không phản đối việc thuê gia sư dạy kèm tại nhà. Học kỳ

này Tiêu Nhiên chơi game nhiều, học hành sa sút, nếu kỳ nghỉ đông không bổ sung thêm kiến thức, chỉ sợ khi quay lại không theo kịp cả lớp.

Hơn nữa học ở nhà, bà theo dõi được, nhân cơ hội này còn có thể chăm sóc con trai út, tăng tình cảm giữa hai mẹ con, Lê Tương rất vui vẻ.

Buổi sáng nhiều người uống cà phê, bình cà phê thấy đáy rất nhanh.

Người giúp việc bê bình cà phê tiếp theo lên.

Tần Tiêu Nhiên hơi mệt, rót một cốc.

Cậu mất tập trung, trượt tay, làm đổ cốc nước.

Cà phê nóng mới pha sắp đổ lên tay cậu.

Bé con ngồi đối diện cậu đột nhiên đứng lên, nằm bò trên bàn, dùng tay đẩy cái cốc.

Đứa nhỏ nhanh tay nhanh mắt, đẩy cái cốc sắp đổ xuống đất, không một giọt cà phê nóng nào bắn vào tay Tần Tiêu Nhiên.

Sự việc xảy ra quá nhanh, không ai trên bàn phát hiện ra.

Tần Tiêu Nhiên là người trong cuộc nên mới thấy rõ.

Cậu không hiểu tại sao cô bé lại nhanh đến vậy, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ phản ứng của cậu.

Nhưng cậu nhìn rõ bàn tay nhỏ bé mềm mềm kia đẩy cái cốc ra.

Cà phê nóng không đổ lên tay cậu.

Tần Tiêu Nhiên sững sờ nhìn cô bé.

Miên Miên tụt xuống ghế, hai chân nhỏ chạy đến phía đối diện, khẩn trương kéo tay phải của cậu, sờ soạng, xác định cậu không bị bỏng mới thở phào nhẹ nhõm, cười tươi nói: "Anh phải cẩn thận nhé, không được mạo hiểm như thế! Tay anh đùng để chơi game, siêu lợi hại, tuyệt đối không được để bị thương."

Tần Tiêu Nhiên im lặng một lúc lâu.

Cậu chỉ cảm thấy phần ngực trái chảy qua một dòng nước ấm áp, dễ chịu.

Một độ nóng cậu chưa bao giờ có.

***

Cậu học phụ trợ toán vào buổi sáng.

Đến mười hai giờ, gia sư bước ra khỏi phòng Tần Tiêu Nhiên.

Lê Tương săn sóc hỏi: "Cô ơi, không biết Tiêu Nhiên có theo được không!?"

Cô giáo trả lời: "Kiến thức nền của cậu bé chưa tốt nên chúng ta phải đi từ từ, không vội vàng."

Lê Tương thấy con trai út nhìn sang, sợ kích thích cậu nên cố ý dùng giọng thoải mái: "Không gấp, gia đình chúng tôi không vội chút nào, Tiêu Nhiên là một đứa trẻ kiên trì, thằng bé học rất giỏi, hơn nữa nó mới lớp 8, còn cách một khoảng thời gian nữa mới thi tốt nghiệp."

Tần Tiêu Nhiên nhìn xuống tờ đề sai chi chít, trong lòng buồn bực.

Ở tiểu học, thành tích của cậu không kém. Hồi mới vào cấp 2, cậu tiếp xúc với thể thao điện tử, phát hiện bản thân rất có thiên phú nên dành rất nhiều thời gian, cộng thêm không có gia đình quản lý,

một mình ở trong ký túc xá nên việc cày suốt đêm thường xuyên xảy ra.

Đã từ lâu cậu không chú ý học toán, không ngờ toán lớp 8 lại khó như vậy.

Hôm đó cậu tức giận nói với ba, tuy quyết tâm đi theo con đường game thủ chuyên nghiệp nhưng cậu không có ý định từ bỏ việc học, cậu vẫn sẽ học đại học, không đẩy bản thân vào tình trạng đến THCS cũng không thể tốt nghiệp.

Nhưng không ngờ… chỉ trong một năm rưỡi ngắn ngủi, mọi thứ lại thay đổi nhiều thế này.

Lê Tương đứng ngoài cửa, bảo cậu xuống ăn cơm: "Tiêu Nhiên, con nghỉ một lát rồi xuống tầng nhé! Cơm trưa sắp xong rồi."

"Dạ, con biết rồi."

Tần Tiêu Nhiên buồn buồn lên tiếng.

Cậu là người kiêu ngạo, không chịu được bản thân không thể giải được bài toán lớp 8.

Tần Tiêu Nhiên cầm bút, cáu kỉnh ngồi vào bàn học nhưng vì quá bực tức nên đọc mấy lần vẫn không hiểu.

Lúc cô giáo đi ra không đóng cửa, chỉ khép hờ.

Chẳng biết từ lúc nào, một cái đầu nhỏ tròn tròn ló ra khỏi cửa, cộng thêm hai bím tóc xinh xắn.

Bé con đi khẽ, Tần Tiêu Nhiên cúi đầu không phát hiện ra.

Mãi đến khi bánh bao nhỏ chạm nhẹ vào chân cậu, cậu giật mình, quay đầu sang nhìn.

Miên Miên cầm một chiếc bánh pudding dâu tay to, đặt lên bàn: "Miên Miên mời anh ăn bánh!"

Đây là món ăn vặt cô bé thích nhất.

Mấy ngày nay chuyển về nhà, cậu nghe điều này nhiều đến nỗi mòn cả tai.

Bởi vì cô bé quá thích mà cái bánh pudding không hề nhỏ, Lê Tương và Tần Mục Dã sợ bé ăn nhiều nên quy định chỉ được ăn hai cái, sau bữa trưa và bữa tối.

Phần còn lại cất trên tủ cao bé không với tới.

Không hiểu sao Tần Tiêu Nhiên lại nổi hứng trêu cô bé.

Cậu nhếch khóe môi, "Mời anh ăn thì em mất phần đấy?"

Miên Miên chun mũi, tựa như đang nghiêm túc nghĩ đến vấn đề cậu hỏi.

Đúng, nếu cho anh ba thì bé không được ăn phần buổi trưa nữa

Nhưng pudding vị dâu siêu ngon, mỗi lần bé ăn đều thấy tốt hơn.

Anh ba buồn bực chuyện học hành, bé hy vọng anh ăn pudding sẽ cảm thấy vui vẻ.

Bé vỗ ngực, hào phóng nói: "Không sao, tối Miên Miên còn một cái! Cái này tặng cho anh!"

Tần Tiêu Nhiên giữ khuôn mặt lạnh lùng.

Đối với cô em gái sống lại rất khó hiểu này, cậu muốn duy trì một thái độ thờ ơ, cố gắng kiềm chế tình cảm, không yêu bé mù quáng

như trước.

Nhưng có thể do biểu cảm lúc vỗ ngực của cô bé quá đáng yêu.

Tần Tiêu Nhiên không khống chế được, bật cười.

Dù chỉ cười trong thời gian ngắn ngủi nhưng Miên Miên vẫn thấy được.

"Anh ba, anh cười rồi!"

Miên Miên cười ngọt ngào.

Anh ba cười lên rất đẹp trai, đây là lần đầu tiên sau khi quay lại bé thấy anh ba cười!

Tần Tiêu Nhiên cau mày vì bản thân không kiềm chế được.

Đột nhiên, bé con nhón chân, thơm lên má cậu một cái thật to.

"Chụt", cái miệng nhỏ nhắn của bé dán vào má cậu, thơm mạnh.

Đầu Tần Tiêu Nhiên ong ong, đôi mắt chấn động, làn da nhợt nhạt chuyển màu hồng, từ mặt xuống đến cổ, thậm chí cả bàn chân đều nóng hết lên.

"Em… em thơm anh làm cái gì?"

Tần Tiêu Nhiên mới 14 tuổi, đang trong giai đoạn trưởng thành, da mặt không dày.

Cậu bị cái hôn của đứa nhỏ 3 tuổi đầu làm cho bối rối.

Trong nháy mắt cậu không thể nghĩ đến điều gì khác.

Miên Miên "thơm mạnh" thành công, hai tay che miệng cười trộm.

Trông cô bé cười rất xấu xa.

Nhưng giọng nói lại ngọt: "Miên Miên yêu anh nên muốn thơm anh một cái."

Bé yêu anh Tiêu Nhiên.

Giống như anh Tiêu Nhiên yêu bé.

Nếu anh trai không thương cô bé, anh sẽ không gắt gao dùng thân bảo vệ cô bé trước nguy hiểm như vậy.

Mặc dừ mới ba tuổi rưỡi nhưng Miên Miên mơ hồ hiểu được, tình yêu anh ba dành cho bé trong giấc mơ rất âm thầm, lặng lẽ không ồn ào, đơn thuần là tình cảm anh trai dành cho em gái.

Đó là thứ tình cảm thiêng liêng nhất trên đời.

Vẻ mặt của Tần Tiêu Nhiên cứng đờ.

Bé con nho nhỏ như chiếc bánh bao gạo nếp, khuôn mặt ngây thơ đang nói yêu cậu một lần nữa.

Lần trước lúc tặng quà bé đã nói rồi nhưng cậu giả vờ không nghe thấy.

Bây giờ

Yêu anh—

Ngoại trừ Tần Miên Miên.

Chưa từng có ai trên đời này nói lời như vậy với cậu.

Tần Tiêu Nhiên vội vàng quay mặt ra hướng khác, tránh ánh mắt

của bé con.

Hai viền mắt lên mên, bên trong nổi lên ấm nóng.

Chương 37: Nhìn Miên Miên ăn cưng quá, muốn bắt về nuôi ghê

Edit: Thư

Ngực Tần Tiêu Nhiên phập phồng, không cần nhìn vào gương cậu cũng có thể tưởng tượng biểu cảm mất kiểm soát của bản thân.

Một thanh niên đang tuổi dậy thì, da mặt mỏng làm sao có thể cho phép một đứa trẻ ba tuổi rưỡi thấy mắt mình đỏ hoe…

Cậu không chịu được, đành gác tay lên bàn, gục mặt xuống.

Miên Miên kiễng mũi chân, tò mò nhìn cậu một lúc lâu.

Anh ba chừa cho bé cái gáy nên bé không nhìn được gì.

Miên Miên kéo tay áo Tần Tiêu Nhiên, hỏi nhỏ: "Anh Tiêu Nhiên, sao anh lại gục mặt thế?"

Tần Tiêu Nhiên nỗ lực kiềm chế giọng nói run rẩy, trả lời cho có lệ: "Anh… học nhiều quá bị mệt nên ngủ một lúc."

Bàn tay nhỏ bé vẫn kéo cậu, "Nhưng anh phải ăn cơm, anh không ăn làm sao ngủ được?"

Tần Tiêu Nhiên sợ bé nhận ra mình khác thường, gấp gáp nói: "Không cần, anh mệt quá, nghỉ một lá thôi, em xuống dưới ăn cơm trước đi."

Miên Miên ngạc nhiên chớp mắt, không nghĩ ra tại sao anh ba đang rất có tinh thần lại mệt mỏi thế này?

Cô bé nghĩ một lúc, bật cười, đoán được thứ gì, cố ý hỏi anh trai: "Anh không lên giường ngủ ạ, mà sao anh ngủ lại phải giấu mặt vậy?"

"…" Tần Tiêu Nhiên luống cuống, tại sao con bé này hỏi nhiều thế nhỉ!

Hỏi cậu không nằm, rồi lại hỏi sao không lộ mặt.

Định làm mười vạn câu hỏi vì sao hả!

Cậu thấy hơi khó thở: "…Anh thích thế, Tần Miên Miên, em có nghe lời không, xuống ăn cơm cùng mẹ đi."

Đôi chân ngắn của bé con lùi về phía sau mấy bước.

Tần Tiêu Nhiên đang vùi mặt nghe động tĩnh, thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm con bé rốt cuộc cũng chịu đi.

Ngay lập tức, cô bé bật cười khúc khích, mạnh dạn nói thành lời: "Miên Miên biết rồi! Không phải anh Tiêu Nhiên mệt mà do anh Tiêu Nhiên xấu hổ, mặt anh đỏ hết lên rồi ~~"

Bởi vì cô bé "thơm mạnh" một cái nên anh ba đỏ mặt!

…

Miên Miên thích thú đi xuống tầng, chạy đến phòng ăn.

Lê Tương nhìn khuôn mặt vui vẻ, trắng nõn như đánh phấn của con gái, cười hỏi: "Hôm nay Miên Miên có gì vui thế?"

Biểu cảm của bé con khó giấu, bé sáp lại gần tai Lê Tương, nói

thầm: "Miên Miên vừa thơm anh ba một cái, anh ấy xấu hổ, Miên Miên rất vui ạ."

Lê Tương giật mình.

Thằng con trai chỉ mê chơi game không thích học bị bắt học gia sư, chắc hẳn tâm trạng rất tệ, hơn nữa vừa rồi bà cũng lén quan sát tình hình bên ngoài, thấy thái độ của cô giáo, đoán được buổi học không quá thuận lợi.

Trong lòng bà lo lắng, sợ Tiêu Nhiên càng đè nén bản thân, tuổi thằng bé quá nhỏ để chịu đựng áp lực như vậy.

Lê Tương không ngờ… cô con gái nhỏ lặng lẽ đến gần Tiêu Nhiên.

Làm hành động lợi hại thế nữa????

Lê Tương không nhịn được, hỏi thêm: "Miên Miên thơm anh trai, anh không tức giận à?"

Tuy Tiêu Nhiên xa cách với mẹ nhưng dù sao thằng bé vẫn là con trai bà, ở chung dưới một mái nhà, bà nắm rõ cảm xúc của Tiêu Nhiên.

Bà cảm thấy Tiêu Nhiên không quá chấp nhận việc em gái trở về.

Bà không dám hỏi nhiều, cũng không có tư cách nổi giận.

Tiêu Nhiên chỉ là một đứa trẻ, bà nợ thằng bé quá nhiều, không có quyền yêu cầu thằng bé phải yêu chiều Miên Miên vô điều kiện như hai anh trai lớn.

Lê Tương không ngờ, Miên Miên có thể thân thiết với con trai út như vậy.

Vì thằng bé luôn luôn lạnh nhạt, đến bà là người lớn cũng cảm thấy

nhụt chí.

Miên Miên lắc đầu: "Sao anh ba lại tức giận ạ? Anh ba rất thích Miên Miên thơm mà."

Tuy anh ba không nói gì nhưng bé biết.

Lúc cô bé thơm anh, anh thực sự không ghét.

Anh ấy chỉ… quá ngượng ngùng.

Càng ngày càng giống anh ba trong trí nhớ của cô bé.

Bé nhớ, anh cả dịu dàng nhất, anh hai nhiệt tình nhất, mỗi lần về nhà đều bế cô bé lên cao.

Còn anh ba đối lập hoàn toàn, rất dễ xấu hổ… chưa bao giờ bế bé trước mặt người khác nhưng luôn đợi lúc không có người, hôn trộm bé, thậm chí còn chọn lúc cô bé đi ngủ.

Lê Tương ngây người.

Bà vô cùng kinh ngạc, đứa con trai út trong miệng con gái khác hoàn toàn đứa con bà quen thuộc.

Miên Miên nói rõ ràng: "Mẹ cũng phải yêu anh ba nhiều hơn, anh ấy yêu mẹ nhất, mẹ phải để anh biết mẹ cũng yêu anh nha mẹ."

Lê Tương nhìn con gái thông minh lanh lợi, lúc nào cũng dùng giọng điệu ngô nghê để thẳng thắn nói lời triết lý.

Có lẽ những người trưởng thành… đang sống quá phức tạp?

Kiểu như bà rất yêu Tiêu Nhiên nhưng chưa bap giờ nói ra miệng.

Tiêu Nhiên rất quan tâm bà nhưng chưa bao giờ dám lại gần thân

mật.

***

Sáng nay Tần Mục Dã vội vàng rời khỏi nhà, không đến công ty mà đến đồn cảnh sát.

Cậu vẫn đang trong kỳ nghỉ phép, công việc đang được sắp xếp.

Nhưng sáng sớm hôm nay, cậu bị đánh thức bởi một cuộc gọi từ phía cảnh sát thông báo quá trình điều tra sinh viên điện ảnh Từ An Hảo có đột phá mới.

Tần Mục Dã đã minh oan thành công, nhưng dựa vào kết quả điều tra trước đó của anh cả, thái độ của nhà họ Từ vẫn còn điều đáng nghi.

Bọn họ che giấu một phần chân tướng, chỉ bằng lòng làm sáng tỏ giúp Tần Mục Dã.

Cảnh sát tiếp tục điều tra, đến khi bệnh tình của Từ An Hảo tốt lên mới thu được kết quả.

Cảnh sát sắp xếp Tần Mục Dã và Từ An Hào gặp mặt trực tiếp tại viện dưỡng lão.

Tinh thần của Từ An Hảo vẫn không bình thường nhưng hiện nay cô ấy đã có thể nhận được mặt mọi người.

"Người bạn trai đỉnh lưu" Tần Mục Dã đứng trước mặt cô.

Cảnh sát hỏi: "Đây là bạn trai của cô phải không?"

Từ An Hảo hờ hững lắc đầu, giọng vừa trầm vừa mỏng: "Không phải, người này không phải là bạn trai của tôi."

Cảnh sát lại hỏi: "Thế bạn trai của cô là ai, có thể chỉ cho chúng tôi được không?"

Cảnh sát đã sớm điều tra ra đáp án, chỉ thiếu bước xác nhận danh tính, họ chuẩn bị một vài tấm ảnh, lần lượt đưa cho Từ An Hảo xem.

Từ An Hảo chậm chạp vuốt màn hình, cuối cùng dừng lại ở một tấm hình.

Đây là ảnh chụp chứng minh thư của Hàng Khải, bạn cùng phòng với Tần Mục Dã.

Cảnh sát hỏi: "Cô có xác định đây là bạn trai của cô không? Chính người này khiến cô mang thai và bắt cô phá thai đúng không?"

Từ An Hảo nhìn người cảnh sát, nghiêm túc gật đầu.

Cảnh sát tiếp tục hỏi: "Cô có nhớ bạn trai cô tên là gì không?"

Từ An Hảo từ từ mở miệng: "Tên của hắn ta là Tần Mục Dã, là một ngôi sao có rất nhiều người hâm mộ, tôi cũng hâm mộ hắn, tôi yêu hắn."

Tần Mục Dã: "…"

Toàn bộ quá trình Từ An Hảo xác nhận danh tính đều được quay lại, sau khi phía cảnh sát xử lí sẽ tung ra công khai.

Bởi vì vụ việc bôi nhọ của Tần Mục Dã có ảnh hưởng xã hội lớn, độ chú ý của người dân rất cao, bây giờ chân tướng rõ ràng, cần làm sáng tỏ với công chúng.

Ngay lập tức toàn bộ mạng xã hội náo loạn.

Từ An Hảo tự mình xác nhận, cuối cùng cũng làm rõ toàn bộ nghi vấn của cư dân mạng.

Chẳng hạn như khi chị của Từ An Hảo livestream xin lỗi trực tiếp, có không ít sinh viên học y đặt câu hỏi.

Bệnh tâm thần phân liệt sẽ sinh ra ảo giác, nhưng dưới tình huống bình thường không có nhân tố đặc biệt, ảo giác sẽ không tự nhiên sinh ra. Từ An Hảo không thể tượng tưởng Tần Mục Dã là bạn trai mình, bao gồm cả quá trình yêu đương mặn nồng giữa hai người chỉ qua màn hình điện thoại.

Nhiều tài liệu trong giới y học có thể chứng minh điều này.

Loạt câu hỏi này vừa được đưa lên, không ít người online nghi ngờ gia đình Từ gia nhận tiền để đứng ra làm sáng tỏ cho Tần Mục Dã.

Hiện tại, tất cả đều bẽ bàng.

Ảo giác của Từ An Hảo không phải không có căn cứ, cô ấy coi Hàng Khải là Tần Mục Dã, đinh ninh cậu ta là idol mình yêu quý hơn một năm.

Hàng Khải đang ngủ ở ký túc xá bị cảnh sát vào bắt đi.

Các bằng chứng điều tra liên quan lần lượt được phơi bày.

Hóa ra khi Tần Mục Dã còn sống ở trường, Hàng Khải đã tận dụng mọi cơ hội để lấy điện thoại di động của Tần Mục Dã, sử dụng tài khoản WeChat cá nhân gửi lời mời kết bạn cho đàn em Từ An Hảo.

Ngay từ đầu, Từ An Hảo giống như thiếu nữ biết yêu, vô cùng vui vẻ khi thấy idol gửi lời kết bạn, còn thường xuyên nói chuyện với cô.

Sau khi nói chuyện qua lại, Hàng Khải dần cảm nhận được trạng thái tinh thần của Từ An Hảo không bình thường, hắn điều tra bệnh án của cô, lợi dụng điều này tấn công tâm lý, càng chơi càng hăng, cuối cùng chơi đến mức Từ An Hảo mang thai.

Trải qua quá trình thẩm vấn, Hàng Khải thú nhận hành vi phạm tội của mình.

Hàng Khải dụ dỗ bệnh nhân tâm thần, lừa dối thậm chí dùng thủ đoạn cưỡng bức nạn nhân để thỏa mãn tình dục, cấu thành tội phạm hình sự.

Viện kiểm sát truy tố Hàng Khải ngay sau đó.

Chân tướng được phơi bày, hành động độc ác của Hàng Khải bị cư dân mạng tế lên khắp các mạng xã hội.

[Thằng Hàng Khải này là súc sinh, đ** xứng làm người! Lại còn định đổ vỏ cho Tần Mục Dã, Tần Mục Dã quá oan.]

[Từ An Hảo đáng thương thực sự, tôi thương cảm cho cô ấy, sao có loại người nhà vô trách nhiệm thế nhỉ.]

[Tôi vừa đọc được trên Zhihu, người nhà Từ An Hảo biết chuyện rồi nhưng bị Hàng Khải lấy tiền lấp liếm, Hàng Khải muốn dìm chết bạn cùng phòng rồi.]

[Là đàn em của Tần đỉnh lưu, tôi không thể không mắng thằng họ Hàng này hộ anh ấy, ai ở trong trường cũng biết thằng này ăn bám Tần đỉnh lưu, hoàn cảnh gia đình không tốt, trình bộ bình thường, Tần đỉnh lưu còn chia cho hắn rất nhiều tài nguyên, quan tâm chăm sóc đủ điều, không ngờ trên thế giới lại tồn tại một người ác độc như vậy!]

[Hy vọng thằng Hàng cặn bã này bị xử thêm mấy năm!]

…

Cư giang mận thích thú với sự thật bao nhiêu.

Fan của Tần Mục Dã đau lòng bấy nhiêu.

[Huhuhu anh nhà tôi khổ quá, tuy đã giải thích nhưng trước khi cảnh sát công bố rõ ràng, có nhiều tài khoản vẫn nhận tiền viết xuyên tạc!]

[Anh trai cố lên, em chờ <Tình yêu của người đàn ông đời thường> mùa hai, bao giờ ghi hình tiếp ạ?]

[Thật sự thương Dã ca, ôm anh một cái, Dã ca của chúng tôi tốt thế, làm sao làm ra được loại chuyện thế này!]

[Anh tôi ngốc quá, tính tình nóng nảy, EQ không cao, hở ra tí vấn đề là bị dồn vào chỗ chết ngay, bình thường anh trai chú ý quản lý hình ảnh hơn một chút thì tốt.]

[Cũng may Dã ca có em gái như áo bông nhỏ, thời điểm bất lực nhất có em gái ở bên anh trai!]

[Tôi nhớ mấy đứa trẻ rồi, lúc nào mới được xem tiếp chương trình của anh trai và bé con nhỉ?]

Sau khi về nhà, Tần Mục Dã có tâm trạng ngồi xuống lướt bình luận Weibo.

Hôm nay tâm trạng Uông Xuyên lên xuống, đến giờ vẫn bồn chồn, theo Tần Mục Dã về nhà.

Uông Xuyên nhìn hotsearch, quan sát phản ứng của người hâm mộ, khóc không ra nước mắt.

"OMG, cuối cùng A Dã nhà tôi cũng thấy mặt trời rồi, A Dã, cậu vui vẻ không?"

Tần Mục Dã đương nhiên rất vui vẻ, mấy thứ bẩn thỉu trên lưng cậu cuối cùng cũng vứt sạch, cậu thấy rất thoải mái.

Đột nhiên Uông Xuyên nhớ ra điều gì, xúc động nói: "Nghĩ kỹ lại em gái của cậu lập công lớn rồi! Nếu em cậu không nhắc thì chúng ta không điều tra đến Hàng Khải đâu."

Hàng Khải che giấu quá sâu, không để lộ bất cứ manh mối nào.

Giống như con rắn độc ngụy trang thành người, nằm vùng bên cạnh, không ai phát hiện ra.

Uông Xuyên là một trong những người thân cận nhất với Tần Mục Dã, biết được tình huống của Miên Miên, anh càng nghĩ càng thấy bé con lợi hại, không nhịn được hỏi: "Miên Miên là thần tiên phương nào vậy, con bé có biết xem tướng không, bảo bé xem cho anh đường sự nghiệp thế nào phát?"

Tần Mục Dã ghét bỏ liếc mắt nhìn anh: "Nói hươu nói vượn gì đấy."

"…Anh nói thật mà, thôi không xem sự nghiệp thì xem cho anh đường tình duyên cũng được, khi nào anh tìm được bạn gái?"

Tần Mục Dã bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng tâm trạng đang lên xuống mãnh liệt.

Từ khi em gái về, cậu đều ở cùng em gái, ngày ngày dành toàn bộ thời gian nên chỉ nghĩ việc em trở về là may mắn, giờ nghĩ kỹ lại mới thấy em gái là người cứu vớt toàn bộ sự nghiệp của cậu.

Lúc đó cậu rơi vào vũng bùn lớn như vậy, bị người ta hãm hại, giải thích không có hiệu quả, thất vọng tràn trề.

Dường như cả thế giới chỉ toàn một màu đen, đúng sai, thật giả không thể phân biệt.

Vào thời điểm đó, cả cuộc sống của cậu chìm trong tức giận, thậm chí cậu cảm thấy không ai trên mạng bình thường cả.

Rõ ràng cậu không hề gây ra chuyện nhưng lại chụp hết tất cả lên đầu cậu.

Không hợp lý.

Giống như em gái đáng yêu của cậu… phải rời khỏi thế giới này một cách tàn nhẫn.

Trong mắt cậu, thế giới xấu xí, u tối.

Sự nghiệp cậu tâm tâm niệm niệm đã có lúc muốn từ bỏ.

Đúng lúc ấy Miên Miên trở về, mang đến một sức mạnh vô hình kéo cậu quay lại quỹ đạo.

Cậu tìm lại sự thoải mái vui vẻ của tuổi hai mươi, lấy lại kỳ vọng sự nghiệp và hy vọng trong cuộc sống.

Thậm chí, mức độ nổi tiếng gần đây của cậu đều nhờ công của Miên Miên.

Có rất nhiều người chưa bao giờ biết cậu, chưa bao giờ xem phim cậu đóng, chưa bao giờ nghe nhạc cậu hát, chỉ đọc hotsearch bóc phốt trên mạng, giờ quay sang xem chương trình của cậu và Miên Miên, hiểu được con người thật của cậu.

Tần Mục Dã dựa vào thành ghế sô pha, đọc bình luận của người hâm mộ.

Đã từ lâu cậu không thả lỏng thoải mái như này để đọc bình luận thật lòng của fan hâm mộ.

Cách một màn hình, cậu cảm nhận được mọi người yêu quý cậu, đau lòng cho cậu, hy vọng tương lai của cậu ngày một tốt đẹp.

Tần Mục Dã lưỡng lự một lúc, chỉnh sửa bức ảnh của cậu với Miên Miên, phát lên Weibo.

Cơn bão cuối cùng cũng qua đi, là một thần tượng giới giải trí, cậu cần đem lại niềm vui cho fandom của mình.

Còn điều gì trên trái đất này khiến mấy cô gái này vui vẻ hơn em gái đáng yêu của cậu cơ chứ?

Quả nhiên, sau khi cậu phát Weibo, bầu không khí dưới phần comment thay đổi hoàn toàn.

Các fan quên luôn bản thân vừa cảm thấy đau lòng và có lỗi với cậu, chuyển thành các mẹ, các chị cuồng em gái, cắm rễ dưới Weibo của cậu.

[Gào khóc, Miên Miên cười rồi! Nhớ Miên Miên quá, mau đến với chị đi ~]

[Tưởng chúng tôi thỏa mãn với 1 cái hình thôi à! Tần Mục Dã, tôi yêu cầu anh xả hết ảnh trong điện thoại ra đây!]

[Không có video sao aaa? Muốn xem Miên Miên ở nhà thế nào quá, bé chắc ngoan lắm!]

Tần Mục Dã vừa phát hình ảnh, tổ chương trình đã rục rịch hành động.

Theo kế hoạch thông thường, phiên bản chính thức của chương trình thực tế sẽ được phát hành trên ứng dụng Lemon TV trước khi chương trình phát sóng mùa hai.

Hơn nữa, mọi người phải đăng ký thành viên và nạp tiền mới được xem, điều này mang đến một khoản thu nhập lớn.

Tuy bản phát sóng trực tiếp đã hay rồi nhưng đài Ninh Mông rất giỏi

khoản chỉnh sửa hậu kỳ, biết cắt ghép thú vị tạo hiệu ứng đặc biệt nên thu hút hơn cả bản trực tiếp.

Ban đầu, mọi người định đợi công bố mùa hai mới phát hành tập này để tăng độ nhận diện cho mùa hai.

Nhưng hôm nay, cảnh sát công bố kết quả điều tra, Hàng Khải bị bắt, Tần Mục Dã lại lên hotsearch, sức nóng hội tụ đủ, đội ngũ chương trình không muốn bỏ lỡ cơ hội này, lập tức phát hành bản chính thức trước kế hoạch.

Cư giang mận được trận vui mừng.

Trước khi bản chính thức được tung ra, họ chỉ có thể xem một vài đoạn cắt ghép mờ tịt lúc phát sóng trực tiếp, có người xem đi xem lại nhiều lần, có người sụt hố lót dép hóng mùa hai đến mòn cả dép.

Đột nhiên có bản chính thức, mọi người đổ xô đi nạp tiền.

Bản chính thức vừa ra, Tần Mục Dã leo thẳng lên hotsearch.

#Samoyed bại trận trước Tần Mục Dã#

Cảnh Tần Mục Dã lo lắng cho em gái, đối đầu với con chó được đưa lên làm highlight của bản chính thức khiến tất cả bật cười.

Đoạn highlight này được cắt ra và đăng lên Weibo, leo hạng bảng xếp hạng tìm kiếm, rất nhiều người chưa xem phát sóng trực tiếp không nhịn được gia nhập hàng ngũ cày chương trình.

[Đài Ninh Mông biết kiếm tiền thật, tôi đăng ký luôn gói thành viên năm, thậm chí còn trả trước rồi!]

[Hahahahaha lần đầu tiên tôi xem show giải trí, các chị em hiểu biết hơn có thể trả lời cho tôi hành động của Tần Mục Dã là bình thường phải không?]

[Bình thường cái mẹ gì, Hahahaha tôi cười đập đầu rồi đây, tôi xem nhiều show rồi, chưa bao giờ cười như xem Tần Mục Dã, cậu ấy đâu phải idol, là diễn viên hài thì có!]

[Tôi thật lòng thấy thương cho Miên Miên, các bạn khác đều được người lớn mang đi du lịch, riêng Miên Miên mang anh trai đi, cuộc sống quá khó khăn.]

[Bé con ba tuổi rưỡi phải chịu đựng quá nhiều!]

Bản chính thức mới phát hai tiếng, trên Weibo đã tổng hợp những câu nói bất lực của Miên Miên.

"Anh trai, anh khóc nhỏ thôi, không nên làm phiền người khác đâu."

"Anh cả nhà em nói, anh hai không được việc gì, không phân biệt được hạt thóc hạt gạo, làm gì cũng lóng ngóng nên không thể thành công, anh ấy gắng gượng không để Miên Miên chết đói là được rồi ạ ~"

"Anh hai quá ngốc, không ai muốn làm bạn với anh."

Giọng nói mềm mại, ngọt dịu như sữa của cô bé làm tan chảy bao trái tim của cư dân mạng.

Ai cũng ghen tỵ với Tần Mục Dã có một em gái thân thiết đáng yêu như vậy!!!

Đây là một áo bông nhỏ vừa tình cảm vừa ấm áp!

Hơn nữa bé con trắng trẻo mịn màng, vừa không nỡ, vừa che chở anh trai, thỉnh thoảng nói vài câu kinh người phàn nàn anh.

Rất nhiều người làm cảnh Tần Mục Dã học cách chó sủa thành biểu tượng cảm xúc, spam comment dưới Weibo của cậu để giục cậu mở

một nick Weibo cho em gái.

[Anh Tần, giao Miên Miên ra ngay! Vì sao Miên Miên không có Weibo hả?!]

[Anh Tần, mau đăng thêm mấy tấm ảnh của em gái lên đi, nếu không đêm nay chúng tôi lập hội đột nhập vào nhà anh, trộm em gái về.]

[Hahaha nhìn cái biểu tượng này tôi không nhịn được cười, con Samoyed chết lặng thực sự, Tần Mục Dã thật là hahahaha.]

[Miên Miên! Miên Miên! Miên Miên! Chúng tôi muốn thấy Miên Miên!!]

…

Tần Mục Dã định dịu dàng đón nhận tình cảm của người hâm mộ.

Mọi người sẽ cảm động tình cảm anh em đẹp đẽ giữa cậu và Miên Miên.

Không ngờ, cả mạng đang cười nhạo cậu!

Gói biểu cảm cậu giả tiếng chó lan truyền cả mạng xã hội, cứ mở Weibo ra là thấy những bình luận hot đều đính kèm biểu tượng này.

Cậu đường đường là một đỉnh lưu, một ngôi sao hàng nghìn thiếu nữ theo đuổi, sao lại thành diễn viên hài rồi!

Chịu thế nào được?

Uông Xuyên mở bản chính thức trên TV, vừa xem vừa cười.

"Hahahahaha không trách được mọi người, cậu thực sự rất hợp với show giải trí đấy, nếu show có kịch bản cũng không dám viết như

thế! Lúc sủa giống chó cậu nghĩ cái gì vậy!”

Tần Mục Dã hít thở không thông.

Cậu nghĩ thế nào á?

Cậu còn có thể nghĩ như thế nào?

Lúc đó trong đầu trống rỗng, cậu làm thế theo bản năng.

Chính cậu cũng không thấy buồn cười, chẳng hiểu mấy người này đang cười cái gì.

Thôi, thê thảm vậy đi, cậu đã biết con vật giống Samoyed này không phải là chó, mà là hồ ly.

Cậu sủa trước một con hồ ly, thậm chí còn sủa có nhịp như vậy.

Nếu sau này gặp lại con hồ ly Ty Mệnh này, … sợ rằng cậu sẽ lúng túng chạy nhanh ra xa.

Tâm trạng của Tần Mục Dã rối tung.

Tất cả các idol khác suốt ngày lo không đủ tiền mua hotsearch vì quá đắt.

Cậu tùy tiện chiếm hẳn top 5 tìm kiếm hàng đầu, trong đó ba cái liên quan đến cảnh cậu học cách chó sủa.

Cậu đang đầu bù tóc rối, Lục Kha Thừa còn gây thêm rắc rối.

Weibo Lục Kha Thừa không theo dõi mấy ai lại ấn nút theo dõi Tần Mục Dã.

Fan hâm mộ sôi trào.

[Ơ này này này, Thừa tổng có ý gì vậy? Phá băng với QMY rồi à?]

[Hahaha tôi nhớ không nhầm năm đó Thửa tổng còn xem thường tác phẩm của Tần Mục Dã, xong giờ tự vả rồi hả?]

[Quả nhiên con người không chạy thoát định luật hoa quả được mà.]

[Quá được, xin phép cố định CP Kha phật Tần xà nhé!]

Fan hâm mộ quá kích động, trong vài phút ngắn ngủi đã bổ não ra vô số kịch bản.

Vì tránh phiền toái không cần thiết, Lục Kha Thừa đăng một Weibo.

@Lục Kha Thừa: Mọi người đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ là fan của Miên Miên thôi.

[Hahaha hóa ra Thừa tổng cũng đến giục Miên Miên mở Weibo! Tần Mục Dã mau lập một cái cho em gái đi, bé Lục Linh đáng yêu đã có từ lâu rồi!]

[Ý của Thừa tổng là, dù chúng ta là đối thủ nhưng điều đó không thể ngăn cản tôi trở thành fan của em gái cậu.]

[Thấy Thừa tổng thích Miên Miên thật đấy, trong chương trình anh ấy còn tự tay tết tóc cho Miên Miên nữa.]

[Thừa tổng quá là khéo tay, vừa biết nấu cơm vừa biết tết tóc, Tần Mục Dã, anh cố gắng hơn được không, mùa hai dành cho em gái ít đồ ăn vặt đi chứ ~~]

Tần Mục Dã thấy Lục Kha Thừa follow Weibo mình, sốc một lúc lâu chưa tỉnh.

Mặc dù sau khi tham gia chương trình… mối quan hệ giữa cậu và Lục Kha Thừa không tệ, có lẽ do cả hai đều có em gái nên nảy sinh

nhiều tình cảm chung, cộng thêm nghề nghiệp và gia cảnh giống nhau, tiếng nói chung không phải không có.

Nhưng… Tần Mục Dã không ngờ Lục Kha Thừa lại chủ động follow Weibo của cậu.

Dù sao, mối quan hệ riêng giữa hai người cải thiện nhưng việc công khai tương tác qua lại trước hàng trăm triệu người hâm mộ lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Uông Xuyên lấy cùi chỏ chọc cậu, thúc giục: "Cậu follow lại nhanh, Lục Kha Thừa đấy! Ôi ôi, thiên tài âm nhạc, lão đại của phái thực lực, cậu ấy đã chủ động đưa cành ô liu, cậu không nhanh tay thả con chim bồ câu đi còn đợi gì nữa?"

"…" Tần Mục Dã ghét bỏ nhìn anh.

Nhất định cậu sẽ follow lại nhưng cậu muốn chờ một chút, tầm mấy tiếng sau mới làm, phải biết rụt rè chứ, cậu không muốn trở nên ngớ ngẩn đâu.

Lục Kha Thừa cũng đang chờ Tầ Mục Dã ấn nút follow lại.

Trợ lý Tiểu Chiếu kịch liệt phản đối hành động này của Lục Kha Thừa.

"Thừa tổng, anh quá bốc đồng rồi, không cần thiết! So về tuổi tác, anh lớn hơn cậu ấy, so về thời gian ra mắt, anh cũng được coi là một nửa tiền bối, cậu ấy phải follow cậu trước chứ!"

Lục Kha Thừa cười cười: "Cậu là học sinh tiểu học à, sao thứ nhỏ thế cũng tính toán làm gì?"

Tiểu Chiếu đỡ trán: "Ai follow trước quan trọng lắm anh à, toàn bộ cư dân mạng đang nhìn chằm chằm đấy!"

Gần đây Lục Kha Thừa thay đổi rất nhiều suy nghĩ về Tần Mục Dã.

Hai năm trước, ấn tượng của anh với Tần Mục Dã trong chương trình rất tệ.

Tần Mục Dã trẻ tuổi, độ nổi tiếng vượt qua thực lực, tính cách phóng khoáng bất cần, bị hãm hãi không giải thích, thường xuyên lôi thôi không mặt vest, thậm chí còn mắng nhau với antifan. Cậu ấy chưa bao giờ để ý đến cái nhìn của người khác, antifan bôi đen cậu, cậu không them giải thích, tiếp tục làm theo ý mình.

Anh chê bai tác phẩm của Tần Mục Dã, tất cả xuất phát từ gu thẩm mỹ và quan điểm chuyên môn cá nhân.

Nhưng trên phương diện mối quan hệ, Lục Kha Thừa suy nghĩ kĩ càng và cảm thấy đúng là bản thân có thành kiến với cậu ấy.

Fan hâm mộ thích so sánh anh với Tần Mục Dã.

Trước đây anh không nhận ra nhưng bây giờ anh thấy có lẽ anh ghen tỵ với Tần Mục Dã.

Anh ghen tỵ Tần Mục Dã vẫn có thể là chính mình, một thiếu niên nhiệt huyết hăm hở sau khi nổi tiếng, ghen tỵ cậu ấy có một anh trai gánh vác sự nghiệp gia đình, để cậu ấy làm một em trai tự do, thích làm gì thì làm.

Đây là những điều Lục Kha Thừa vĩnh viễn không làm được.

Hai fandom cào xé lẫn nhau trong thời gian dài, lâu dần cũng khiến Lục Kha Thừa nảy sinh ác cảm với Tần Mục Dã.

Sau lần ghi hình này, Lục Kha Thừa phát hiện cậu ấy không chỉ có một em gái đáng yêu mà bản thân cậu cũng có chỗ đáng quý.

Thật ra cậu ấy rất ngốc, những hành động trước đây của cậu không

phải cố ý mà thực sự cậu ấy là người đơn giản như vậy.

Cậu ấy chỉ là một người bình thường, có một cô em gái thích chê bai anh trai mình.

Lục Kha Thừa nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ khi quay chương trình, không nhịn được mỉm cười.

***

Tần Mục Dã đợi đến bữa tối mới follow lại Lục Kha Thừa.

Cư giang mận tinh ý phát hiện hành động của cậu, chắc chắn cậu đang online nên kêu gào muốn ngắm em gái.

Tần Mục Dã dành cả buổi chiều nhớ lại những câu phàn nàn của em gái trong chương trình.

Tuy bé nói toàn sự thật nhưng sao nói thẳng ra thế, cậu là đỉnh lưu cũng biết sĩ diện chứ?

Tần Mục Dã nhìn em gái đang ngồi trên ghế đung đưa chân, chuẩn bị ăn cơm.

Cậu nổi lên ý xấu, giơ điện thoại lên: "Đều kêu muốn gặp em gái phải không, để tôi cho xem bé con xấu xa này thực sự như thế nào!"

Uông Xuyên hiểu cậu rất rõ: "Này, cậu lại định trêu con bé gì đấy? Cậu là anh ruột đấy, sao nhẫn tâm vậy!"

Bé con ngây thơ không biết móng vuốt của anh hai đang vươn đến gần.

Bé cầm đùi gà lên, cắn một miếng lớn, hai tay dính đầy dầu.

Tần Mục Dã được như ý, cười cười: "Mọi người dùng filter cho con

bé, tưởng em ấy luôn giống cô tiên nhỏ dễ thương trong chương trình. Tôi muốn họ biết, thần tiên cái gì, con bé là một con hàng dính ngải heo thì có."

Cậu quay một video cô bé ăn cơm, dùng phần mềm biên tập cắt nối, tăng tốc độ gấp đôi, xem rất buồn cười.

Sau khi chỉnh sửa xong, cậu đăng lên Weibo.

Caption là–

@Tần Mục Dã: Đáng yêu ấy hả? Muốn nựng? Con bé này? Đứa nhỏ chỉ biết ăn có gì đáng yêu chứ?

Kèm theo đoạn video ngắn.

Hai bàn tay mũm mĩm của Miên Miên cầm đùi gà, gặm hết miếng này đến miếng khác, cái miệng nhỏ xíu hoạt động khồng ngừng, hai má phình to như con chuột ăn thóc.

Sau khi ăn cơm xong, bé ăn hoa quả, hôm nay là quả đào bé thích nhất.

Quả đào hấp dẫn, vừa ngọt vừa nhiều nước.

Sau cùng bé còn uống thêm nửa bình sữa.

Miên Miên rất thích sữa bột, ngày nào cũng phải uống hai bình vào sáng và tối, cô bé ngoan ngoãn tự cầm bình, uống rất chăm chú và nhập tâm.

Tần Mục Dã cười gian, đợi chờ mọi người bốc phốt cách ăn ngốc nghếch của em gái.

Nhưng kết quả lại khác tưởng tượng một trời một vực–

[Đáng yêu quá, đáng yêu quá! Quỳ gối cầu xin Miên Miên mở livestream ăn trực tiếp! Nhìn bánh bao nhỏ ăn cũng thấy cưng thế không biết!]

[Ôi, tự nhiên cảm thấy đùi gà không như bình thường, thơm hơn hẳn, tôi phải lên app đặt KFC ngay đây.]

[Tôi cũng muốn ăn đào nhưng mà trong nhà không có, mai đi mua mới được, Miên Miên ăn đáng yêu quá, muốn trộm về nuôi ghê.]

[Tần đỉnh lưu, em yêu anh! Cuối cùng cũng được xem video của em gái rồi, anh đăng nhiều hơn đi, chỉ cần nhìn thấy bánh bao là có thể vui vẻ ba ngày rồi!]

Trong câu lạc bộ thể thao điện tử nào đó.

Buổi tối, Tần Tiêu Nhiên đi ra ngoài, không ăn ở nhà mà ở lại câu lạc bộ huấn luyện.

Cả ngày hôm nay, anh hai leo hotsearch liên tục, cậu cũng theo dõi suốt.

Đến khi cậu xem video này của anh hai.

Xem rất nhanh, Tần Tiêu Nhiên không nhịn được tua đi tua lại vài lần.

Khuôn mặt nhỏ núng nính của bé con phồng lên như chú chuột hamster.

Ừm.

Con bé thực sự rất dễ thương.

Chương 38: #QMY đào hố em gái# #Tình anh em plastic#

Edit: Thư

Mấy đồng đội đang nói chuyện rôm rả bên cạnh quay sang, bắt gặp ánh mắt khác thường của Tần Tiêu Nhiên.

Bọn họ tò mò quan sát một lúc, khẽ đứng lên nhìn trộm màn hình điện thoại Tần Tiêu Nhiên, tưởng Nhiên thần luôn lạnh lùng đang xem chị gái xinh đẹp nào đó nên gương mặt say mê đần ra.

Không ai ngờ cậu ấy lại xem một đứa bé ăn cơm?!

Một người tinh mắt, ở khoảng cách xa vẫn nhìn thấy, kinh ngạc nói: "Ơ, đây không phải là đứa trẻ siêu hot gần đây à? Hình như tên Tần Miên Miên hay sao ấy! Bé này tham gia show truyền hình cùng anh trai Tần Mục Dã!"

Mọi người ồn ào nhận ra.

"Hóa ra là đứa bé ấy à, bảo sao quen thế!"

"Nhiên thần cũng xem mấy show trẻ con à? Không nhìn ra nha, hahahaha."

"Hahaha Nhiên thần, cậu có biết vừa nãy vẻ mặt của cậu say mê thế nào không?"

Tâm trạng lén lút, bí mật xem em gái của Tần Tiêu Nhiên bị mọi

người nói chuyện phá vỡ.

Cậu lúng túng ho khan hai tiếng, tắt màn hình di động, trả lời qua loa: "Tôi lướt Weibo tình cờ thấy thôi."

Hầu hết các thành viên trong câu lạc bộ đều quen cuộc sống về đêm. Giờ chưa đến lúc huấn luyện nên mọi người tụ tập chơi vài trò linh tinh hoặc ăn vặt, buôn dưa.

Tần Tiêu Nhiên vừa tắt điện thoại, có người đã tự mở video ra.

Ấn vào hotsearch của Tần Mục Dã, cả bọn xúm lại xem video Miên Miên ăn cơm.

Một đám thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi lộ ra nụ cười si mê.

Xem xong, mọi người thúc giục người cầm điện thoại: "Tua lại đi, nhanh quá tao không xem rõ."

"Chuẩn chuẩn, tao muốn xem lần nữa, sao trông con bé ăn ngon thế nhỉ."

Xem thêm mấy lần, đám thiếu niên nhận được lời giải thích cho biểu cảm của Tần Tiêu Nhiên.

Có người đi tới vỗ vai Tần Tiêu Nhiên: "Nhiên thần, tôi sai rồi, tôi không nên cười cậu, bé con đáng yêu vãi, làm gì có ai thoát được sức hấp dẫn này chứ?"

"Hahahaha nói thật vừa nãy tao thấy Nhiên thần như thế tao bị sốc, còn tưởng Nhiên thần đang xem cái gì không đúng đắn, làm sụp đổ hình tượng boy lạnh lùng của cậu! Ai ngờ cậu xem đứa bé ăn cơm, hahaha con bé ăn ngon quá, tao nghĩ nên livestream từ đầu, bé vừa ăn vừa live chắc cực hot!"

Tần Tiêu Nhiên nhìn mọi người vây xung quanh nói chuyện về em

gái, trong lòng cảm thấy có chút phức tạp.

Những đồng đội này sớm chiều ở chung trong câu lạc bộ nhưng mọi người không biết gia đình của cậu, thậm chí cả tên thật và tuổi của cậu cũng mù mờ.

Bởi vì cậu không muốn để lộ bối cảnh gia đình, cộng thêm vấn đề tuổi nhỏ sẽ gây ra phiền toái vớ vẩn nên cậu giữ bí mật, chỉ để lộ tên và tuổi cho quản lý khi ký hợp đồng.

Cậu gia nhập câu lạc bộ này đã nửa năm nhưng không ai thắc mắc, chẳng qua là vì tính cách cậu hướng nội.

Trong giới game ai cũng dùng nickname, mọi người gọi nhau bằng nickname, ít khi gọi tên thật cho nên không ai hỏi làm gì.

Không ai biết bé con đáng yêu này là em gái của Nhiên thần.

Bọn họ chỉ thấy cô bé quá dễ thương, tuy chưa xem chương trình thực tế, chỉ ngó qua video mà đã bị thu hút rồi.

"Toang rồi, xem xong tao đói quá, tao đặt đồ đây, bọn mày ăn cùng không, mọi người muốn ăn gì?"

Hai ngày nay người này chia tay bạn gái, tâm trạng không tốt nên không muốn ăn gì, giờ bị lây cảm giác đói ăn của Miên Miên!

"Mày vừa bảo thất tình nên tuyệt thực còn gì?"

"Tuyệt cc, không ăn thì lấy đâu ra sức chiến đấu!"

"Hahahaha thôi bỏ bỏ! Thất tình cái mẹ gì? Ăn mới quan trọng! Tao muốn ăn gà rán!"

"Đúng, tao cũng muốn ăn gà rán! Nhìn con bé gặm đùi gà mà bụng tao sôi sùng sục! Cho order sốt mù tạt phô mai nhé!"

“Tao muốn sốt tỏi!”

“Lấy mấy vị luôn đi! Một phần sốt phô mai, một phần sốt tỏi, một phần ngọt, một phần cay nhé!”

Chốt đơn, trong lúc đợi ship, có người không nhịn được xem lại video, nói chân thành: “Má nó, tao ghen tỵ với Tần Mục Dã thật sự, sao có em gái đáng yêu thế chứ.”

“Tao cũng thế, ghen tỵ vl, vì sao tao không có em gái hả?”

“Mà mọi người đều là con một đúng không?”

“Không, tao có chị gái.”

Nam sinh vừa hô rõng rạc, bất lực dang tay: “Nhưng chị tao chỉ biết đánh tao thôi.”

Một người khác nói: “Tao có em trai mà em trai làm sao đáng yêu như em gái được, chán chả buồn nói. Ba mẹ tao không định đẻ thêm nữa nên đời này tao không được cưng em gái rồi.”

“Còn Nhiên thần? Ở nhà có anh chị em không?”

Tần Tiêu Nhiên nhìn họ.

Trong cuộc sống hàng ngày, kể cả ở trường học, cậu quen ở một mình, tuy có bạn nhưng không thân.

Ở câu lạc bộ, cậu thoải mái hơn trường học rất nhiều, bởi vì mọi người có chung sở thích, chung lý tưởng, còn chung một team, kề vai sát cánh chiến đấu qua các trận đánh nên tình cảm khăng khít, cậu cũng muốn chia sẻ với mọi người nhiều hơn.

“Sao không nói, Nhiên thần, cậu là con một à?”

“Không phải.” Tần Tiêu Nhiên bình tĩnh trả lời.

Có người nói như hiểu rất rõ: “Tao thấy tính cách của Nhiên thần không giống con một, có phải cậu cũng có một người chị bạo lực, bị quản lý từ bé không?”

Tần Tiêu Nhiên: “Tôi không có chị, tôi có anh trai.”

“À, có anh trai cũng tốt phết!”

“Và một em gái.”

“???? ĐCM cậu còn có em gái?!!”

Tần Tiêu Nhiên nhìn ánh mắt hâm mộ của mọi người, khóe môi cong lên.

Vẻ mặt cậu thản nhiên: “Phải.”

“Aaaa hâm mộ thật, tao cũng muốn có em gái! Em gái cậu bao tuổi rồi, đáng yêu không?”

“Hôm nào mang em gái đến đây chơi đi, tao đau quá man, có ai không thích có em gái đâu?”

“Nhiên thần sướng nhất rồi còn gì, không hổ là thần mà.”

Tần Tiêu Nhiên vô thức nhìn xuống đôi giày AJ mới cứng.

Trong đầu hiện ra hình ảnh Tần Miên Miên ôm hộp giày tặng cậu.

Cậu cười khẽ, rụt rè nói: “Tầm ba bốn tuổi, cũng cưng lắm.”

“???” Đồng đội cực kỳ hâm mộ, “Mới ba bốn tuổi! Lại còn cưng lắm, bé gái đáng yêu nhất ở tuổi này đấy, em cậu chắc phải đáng yêu

lắm!”

“Hahahaha thảo nào vừa nãy Nhiên thần si mê thế, hóa ra là cuồng em gái.”

***

Tối hôm qua, Tần Mục Dã quay video, định bêu xấu em gái trên mạng xã hội, không ngờ hiệu quả lại trái ngược.

Trong đêm đầu tiên, độ hot ở mức khá, càng về sau, nhiều người xem bản chính thức, nhiều đoạn video được trích ra và đăng lên mạng, đến trưa hôm sau, chương trình lại leo lên top 1 hot search.

Thậm chí còn đè xuống các tìm kiếm bôi đen cậu lần trước.

Uông Xuyên nhìn cậu nghệ sĩ nhà mình đang ngây người, vỗ vai thông cảm: “Không sao Dã ca, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, Miên Miên nổi tiếng hơn cậu cũng là điều bình thường, cậu phải giữ vững tâm lý, đừng hoảng loạn.”

Tần Mục Dã bối rối, xem đi xem lại đoạn video.

Nói thật, cậu thường ngồi vững trên top hotsearch nên hiểu đôi chút về độ phổ biến của hotsearch.

Hotsearch trên Weibo thay đổi mỗi ngày và lượng truy cập thực tế của mỗi hotsearch không giống nhau, có nhiều nghệ sĩ dùng tiền mua hotsearch để on top trong ngày, độ hot thật sự không được như thế.

Nhưng với em gái của cậu… độ nổi tiếng thực sự có thể sánh ngang với mức độ tìm kiếm bùng nổ đó.

Điều này quá kinh khủng.

Chẳng lẽ em gái của cậu còn có may mắn nổi tiếng nữa hả?

Cậu gãi đầu, nghiêm túc hỏi Uông Xuyên: "Anh nói thật đi, giám đốc bỏ tiền mua hotsearch cho em gái em phải không?"

Uông Xuyên: "?"

Tần Mục Dã mạnh dạn suy đoán: "Lão gian thương kia nảy sinh ý đồ xấu với em gái em, muốn con bé nổi tiếng để ký hợp đồng phải không? Anh chuyển lời giúp em, đừng có mơ, em gái em mới bao nhiêu tuổi, con bé tuyệt đối sẽ không tham gia showbiz."

Uông Xuyên không nói nên lời: "Cậu nghĩ cái gì thế, lượng tìm kiếm bùng nổ của con bé có cần mua không? Cậu nghĩ nhiều rồi, hơn nữa, công ty chúng ta chưa mở rộng đến mảng quản lý ngôi sao nhí đâu."

Tần Mục Dã nửa tin nửa ngờ, lén lút theo dõi thêm mấy ngày, thỉnh thoảng đăng Weibo để thăm dò.

Giống như chiều nay, cậu lại chụp lén em gái.

Ban đầu Miên Miên ngồi trên thảm chơi xếp gỗ, chơi một lúc thì ngủ quên, cô bé chổng mông nằm úp trên thảm để ngủ.

Bé con mặc bộ quần áo liền ở nhà hình heo Peppa, ở trong mắt Tần Mục Dã, dáng ngủ chổng mông của bé chẳng khác nào một con heo hồng.

Tần Mục Dã chụp lại, dùng phần mềm photoshop đổi khung cảnh thành chuồng lợn, để bé ghé vào hàng rào hoạt hình.

Uông Xuyên nói cậu được lắm: "Cậu ác thế! Miên Miên chắc chắn sẽ đánh cậu!"

Tần Mục Dã cười gian: "Con bé không có điện thoại di động nên

không thấy đâu, để em đăng lên đã.”

Kết quả lại vả mặt Tần Mục Dã, cậu vừa đăng lên nửa tiếng, bức ảnh leo thẳng lên hot search.

#Dáng ngủ của Miên Miên#

#Miên Miên mặc quần áo heo Peppa#

#Tần Mục Dã đào hố em gái#

Top comment đều cười hahahaha.

[Dáng ngủ của bé con chân thật quá, giống y con tôi đang chơi thì ngủ.]

[Tần Mục Dã là ông anh chơi ác nhất, sao photoshop cho em gái vào chuồng lợn thế kia!]

[Hahaha đáng yêu quá, tôi đặt hỏa tốc bộ đồ heo Peppa đấy rồi, tiếc là tôi không có em gái nên đành đặt bộ cho người lớn. 24h nữa lấy hàng! Tối mai là tôi có thể cheap moment với Miên Miên rồi!]

[+1, tôi cũng vừa mua! Chắc mai tôi mặc được rồi, tôi và Miên Miên có quần áo chị em, đại khái là tôi có em gái rồi!]

[Ôi cưng muốn xỉu luôn á, tôi điên mất, tại sao cứ dùng con bé nhử mồi thế nhở, mùa 2 của chương trình bao giờ quay, tôi xem mùa 1 nhiều đến nỗi thuộc hết kịch bản rồi!]

[Tần đỉnh lưu ác thật! Đây chính là tình anh em plastic nghẹt thở trong truyền thuyết!]

[QMY, có phải anh cậy em gái không thấy Weibo không! Anh trai hư quá! Miên Miên đánh anh ấy!]

…

Cư dân mạng nhiệt tình kêu gào đòi Miên Miên lập Weibo.

Vì vậy, phía sản xuất chương trình <Tình yêu của người đàn ông đời thường> tự mình gọi điện cho Tần Hoài Dữ.

Bọn họ biết Tần Mục Dã không phải người làm chủ gia đình nên việc mở Weibo cho em gái phải thông qua ý kiến của anh cả.

Ý tứ của nhà sản xuất là, cứ coi như Miên Miên không muốn làm ngôi sao nhưng bé đã tham gia chương trình, nên lập một nick Weibo, thỉnh thoảng đăng bài, nhân tiện giúp quảng bá chương trình, mọi người trên mạng không có ác ý, họ chỉ thích Miên Miên quá thôi.

Nói chung, ngay cả người ngoài nghề cũng sẽ lập một nick khi tham gia show giải trí, sau khi kết thúc nếu không muốn dùng có thể bỏ qua sang một bên, không ảnh hưởng đến sinh hoạt ngày thường.

Tần Hoài Dữ cảm thấy không vấn đề gì, tuy cộng đồng mạng có số lượng rất lớn, ai tốt ai xấu không đồng đều, nhưng về cơ bản họ đều thích bé con, hơn nữa trợ lý riêng sẽ phụ trách theo dõi, không để xuất hiện comment tiêu cực.

Tần Hoài Dữ nói với phía sản xuất: "Sau khi tan làm tôi sẽ hỏi ý kiến Miên Miên! Xem ý của con bé thế nào."

Sau khi ăn tối, Tần Hoài Dữ nói chuyện này với Miên Miên.

Miên Miên suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Không đâu, Miên Miên không phải ngôi sao, mọi người thích Miên Miên thì theo dõi chương trình là được rồi ạ."

Miên Miên không phải không xem Weibo, bé không có điện thoại nhưng vẫn dùng Weibo của mẹ hoặc các anh để xem comment ủng

hộ cô bé.

Bây giờ Miên Miên biết nhiều chữ, không còn gặp khó khăn khi đọc nên bé biết các anh, các chị trên mạng đều thích cô bé.

Tần Mục Dã gật đầu, ra sức ủng hộ: "Đúng đấy, đừng mở, con bé mới ba tuổi rưỡi, quay chương trình cho vui thôi, về sau còn phải học hành nghiêm túc, tự nhiên đâm đầu vào mấy thứ rắc rối thế làm gì?"

Tần Hoài Dữ không lý giải được: "Miên Miên, vì sao em không muốn mở Weibo? Có phải bởi vì chuyện của anh hai nên em sợ sẽ bị mọi người hiểu nhầm như anh hai không?"

Tần Hoài Dữ rất cẩn thận, luôn chú ý đến sức khỏe tinh thần của bánh bao nhỏ, anh sợ cô bé sinh ra ác cảm với Internet vì chuyện hãm hại của Tần Mục Dã.

Nhưng Miên Miên lắc đầu: "Dạ không ạ, thật ra Miên Miên sợ anh hai buồn thôi."

Tần Mục Dã: "?"

Tần Hoài Dữ: "…Sao vậy?"

Miên Miên leo sang đầu bên này của sô pha, đến bên cạnh Tần Mục Dã, vỗ vai đồng tình với cậu: "Anh hai cực khổ ca hát lâu như thế mới được 60 triệu fan, nếu Miên Miên dễ dàng vượt qua anh hai sẽ làm anh hai mất ý chí tiếp tục sự nghiệp."

Tần Hoài Dữ không ngờ bé con lại nghĩ như vậy, chê cười Tần Mục Dã: "Đấy, em gái quan tâm thế còn gì, đừng bêu xấu em nữa, anh gì mà photoshop em ra cả chuồng lợn?"

Tần Mục Dã chấn động, nằm liệt trên ghế sô pha????

Cái gì mà dễ dàng vượt qua cậu?

Làm cậu mất ý chí tiếp tục sự nghiệp?

Tần Mục Dã hít sâu, hai tay vồ lấy đầu cô bé xoa mạnh: "Em nằm mơ hả? 60 triệu fan đấy, em tưởng chỉ cần cái video em ăn cơm là có 60 triệu fan à?! Ngây thơ quá bé ơi!"

Miên Miên mở to mắt, chống tay vào hông, không tin: "60 triệu là rất nhiều sao ạ?"

Tần Mục Dã nói đầy kiêu ngạo: "Hỏi thừa! Anh không nói điêu đâu, cả nước số nghệ sĩ có nhiều fan hơn anh chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi!"

Miên Miên phản bác không nghĩ ngợi: "Ơ nhưng anh Lục có hơn 70 triệu fan mà."

Tần Hoài Dữ luôn bình tĩnh không nhịn được bật cười ra tiếng: "Hahahaha A Dã, em im lặng được rồi đấy! Em không phải đối thủ của Miên Miên đâu, đau lòng quá, anh nghe cũng thấy đau lòng."

Tần Mục Dã không khống chế được biểu cảm, cậu cảm giác linh hồn bay mất, nằm liệt như cá ướp muối trên sô pha một lúc lâu.

Chờ đến khi nghĩ ra cách cãi lại, cậu kích động kéo em gái: "Không tính! Lục Kha Thừa nhiều fan hơn anh vì anh ấy ra mắt sớm hơn anh, anh mới debut ba năm! Ba năm đã tích lũy được số fan khủng thế này, em hiểu không?"

Miên Miên chu miệng nhỏ, lười đôi co với cậu.

Tần Mục Dã nhìn vẻ mặt ghét bỏ của bé con, một gương mặt không gây thương tổn nhưng tính vũ nhục cực mạnh.

Cái biểu cảm này…

Cậu tức giận ghì em gái vào lòng, điên cuồng xoa nắn: "Em nhìn cái kiểu gì vậy, Tần Miên Miên, ánh mắt thế là sao!!! Em nói rõ cho anh xem nào!!!!"

Miên Miên bị anh trai nóng nảy ngốc nghếch cấu véo, vươn đôi tay nhỏ về phía anh cả, cầu cứu: "Anh Hoài Dữ, cứu Miên Miên, anh hai lên cơn rồi."

…

Chơi đùa điên cuồng một trận trên sô pha, Tần Mục Dã mở thông báo mới nhất của tổ chương trình.

Nội dung chủ yếu xác định thời gian và địa điểm ghi hình mùa hai, cùng một vài công việc cần nhắc nhở.

Mùa hai sẽ bắt đầu vào một tuần nữa, nếu mùa đầu là đảo nhỏ ở vùng nhiệt đới thì lần này, chương trình quyết định đi thành phố Hokkaido âm mười độ, tuyết phủ trắng xóa, cảnh sắc tuyệt đẹp nhưng thời tiết rất lạnh, tổ chương trình đặc biệt ghi chú mọi người cần chuẩn bị cho các bé đủ quần áo chống rét và đồ dùng hàng ngày.

Tần Mục Dã không đủ kiên nhẫn để đọc mấy loại thông báo nhiều chữ thế này, thường Uông Xuyên sẽ đọc rồi tóm tắt lại cho cậu.

Tần Mục Dã lật qua lật lại, không thèm đọc kỹ nhưng Tần Hoài Dữ nghiêm túc cầm lấy, cẩn thận xem xét các đầu mục, dù sao hai em đến nơi lạnh như vậy, tuyết rơi dày hơn Yến Kinh rất nhiều, chắc chắn phải chuẩn bị hành lý đầy đủ, không được sai sót.

Tần Hoài Dữ đọc một lúc, phát hiện một chuyện bị bỏ qua, kéo Tần Mục Dã: "Mùa sau đổi người đấy, em không đọc à?"

Tần Mục Dã đang ăn trái cây, trả lời có lệ: "Đổi người nào vậy?"

Tần Hoài Dữ hơi lo lắng: "Đầu bếp tại nhà Khương Diệu và con trai không tham gia nữa, đổi thành Phó Sâm."

"Hả???" Tần Mục Dã ngạc nhiên, ngồi thẳng dậy, cầm iPad đọc kỹ.

Hóa ra do chấn thương ở lưng của quyền vương Khương Diệu tái phát trong lúc luyện tập nên anh ấy phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không thể tham gia ghi hình, đương nhiên con trai anh cũng không thể xuất hiện.

Miên Miên rất buồn, trong bốn bạn, cô bé chỉ thường gặp mỗi Linh Linh, mấy bạn còn lại đều ở thành phố khác nên bé rất nhớ mọi người, bây giờ lại càng không gặp được.

"Anh Khương Khương không đến ạ? Đổi thành ai?"

Tần Hoài Dữ xoa đầu em gái: "Đổi thành đạo diễn Phó Sâm và con trai sáu tuổi Phó Trạch Ngôn. Không sao đâu Miên Miên, bạn mới cũng tốt mà, đợi chấn thương của ba Khương Khương lành, bạn ấy tham gia lại sau."

Chương 39: Ba lên hot search? Đúng là người đàn ông vô đạo đức!

Edit: Thư

Nghe được ba chữ Phó Trạch Ngôn, Miên Miên mở to hai mắt lúng liếng, cả người kích động, chạy nhanh đến bên Tần Hoài Dữ, nghểnh cổ muốn nhìn màn hình iPad.

Giọng nói non nớt để lộ vẻ gấp gáp: "Phó Trạch Ngôn ạ? Có thật là Phó Trạch Ngôn không? Anh ấy có đẹp không ạ? Anh Hoài Dữ có ảnh không?"

Tần Mục Dã kinh ngạc nhìn em gái nhà mình: "Gì thế? Không phải em thích anh Khương Khương à, sao mới buồn vì anh Khương Khương và ba không đến được một giây thôi vậy? Chuyển sang anh trai khác luôn? Yêu từ cái nhìn đầu tiên hả?"

Miên Miên không thèm để ý đến cái miệng chuyên nói linh tinh của anh hai.

Cô bé nghiêm túc cầm iPad, vội vội vàng vàng xem mặt nam chính trong cuốn ghi chép trần gian.

Dù sao đây cũng là định mệnh của Linh Linh, cô bé phải xem người này có xứng với Linh Linh hay không.

Tần Hoài Dữ không biết em gái muốn làm gì, nghĩ giống như Tần Mục Dã, bật cười tìm ảnh giúp cô bé, mỗi khách mời đều có thông tin cơ bản, kèm theo một tấm ảnh tuyên truyền làm sẵn nhưng chưa

được công bố.

Tần Hoài Dữ chỉ cho bé con: "Đây là chú Phó Sâm và anh Phó Trạch Ngôn. Chú Phó Sâm là một đạo diễn rất giỏi."

Tần Mục Dã lầm bầm: "Cũng không giỏi lắm, ông ấy suốt ngày quay mấy bộ phim nghệ thuật đau đớn quằn quại, tham gia mấy giải thưởng quốc tế rồi có được giải nào đâu."

Tần Hoài Dữ bật cười: "Hai năm trước em đi thử vai không được nên giờ ghi thù chứ gì?"

Mười bảy tuổi Tần Mục Dã ra mắt, chưa đủ chững chạc, ba mẹ lại quá bận nên Tần Hoài Dữ là anh cả, phải đứng ra gánh vác trách nghiệm làm người giám hộ, đoạn thời gian đó Uông Xuyên đều báo cáo hết công việc của Tần Mục Dã cho anh.

Mặc dù đã lâu nhưng với trí nhớ siêu phàm của Tần Hoài Dữ, anh nhớ rõ lúc đó em hai đang chuẩn bị chuyển sang mảng đóng phim, do có độ nổi tiếng cao nên không ít nhà làm phim đưa lời mời thử vai.

Phó Sâm là đạo diễn có tiếng trong nước chuyên trị dòng phim nghệ thuật, mười năm trước đã đạt bao nhiêu giải thưởng quốc tế, có thể gọi là hình mẫu ra mắt đỉnh cao, nhưng ông ấy rất phản đối các bộ phim thương mại và nghệ sĩ đi cửa sau. Lúc ấy Tần Mục Dã chưa có kinh nghiệm diễn xuất nên Phó Sâm không quan tâm mặt mũi của nhà đầu tư, cho cậu next luôn sau 3 phút thử vai.

Tần Mục Dã nhún vai: "Không phải là thù dai hay không, lần đấy em không có kinh nghiệm thật, với cả vai cũng không phù hợp với em, không muốn em diễn thì em không diễn thôi, chẳng sao cả. Em chỉ đang nói sự thật thôi, mọi người cứ thổi phồng ông Phó Sầm này quá, có mỗi mười năm đầu tiên là đỉnh thôi, mấy năm nay toàn quay mấy thứ kỳ cục, em xem còn không hiểu."

Tần Mục Dã không phải là người kiêu ngạo, ở bên ngoài cậu ngông cuồng là thế nhưng khi về nhà mới dám thoải mái chê bai.

Cậu được đào tạo bài bản, tuy không phải cực khổ luyện tập nhưng bất cứ khi nào rảnh cậu sẽ cố gắng cải thiện kỹ năng diễn xuất của mình. Các thầy cô trong học viện điện ảnh đều sùng bái Phó Sâm, cậu cũng dành thời gian nghiên cứu thử.

Cuối cùng cậu chỉ thấy buồn ngủ, cảm giác mỗi thước phim ẩn chứa nhiều thứ, tuy phim điện ảnh mang chiều sâu không xấu nhưng Phó Sâm quay quá tối tăm và khó hiểu, bảo sao doanh thu phòng vé không cao.

Tần Hoài Dữ không nghiên cứu mảng điện ảnh nhưng anh vẫn nhắc nhở em trai thận trọng lời nói: "Dù em thấy tác phẩm của ông ấy thế nào thì quay show cũng chỉ để giải trí, không liên quan đến vấn đề đóng phim, ông ấy là tiền bối trong nghề, em phải khách khí một chút, đừng để antifan lại có cơ hội bới móc."

"Đã biết, đã biết." Tần Mục Dã nói, "Em đâu phải trẻ con, giờ em biết làm người lớn rồi."

Gần đây, Tần Mục Dã bình tĩnh nghĩ lại những điều mình đã trải qua, quả thật cậu cậy tuổi trẻ lông bông, nhiều phát ngôn quá trớn, bị chửi cũng là điều đương nhiên.

Lúc trước, cậu chẳng care mấy thứ chửi bới này nọ, bản thân mình thích làm là được nhưng bây giờ cậu đã thay đổi.

Một phần vì cậu lo lắng cho em gái, nếu hình tượng xấu của cậu ảnh hưởng đến em thì làm sao em ấy tung hoành ở nhà trẻ được?

Một phần khác vì cậu trưởng thành hơn, tính cách của cậu thật ra ai cũng lý giải được nhưng nếu cậu đã chấp nhận là người của công chúng thì phải suy xét hơn người bình thường, không nên để bản thân đi quá xa, kẻo chính tính cách ấy trở thành thanh kiếm đâm

ngược lại cậu.

Phải khiêm tốn, thận trọng hơn, vừa bảo vệ bản thân, vừa bảo vệ gia đình.

Bé con yên lặng, chăm chú quan sát Phó Trạch Ngôn.

Đây chính là nam chính của thế giới này, người mang số mệnh lớn, tương lai sẽ là ảnh đế nổi tiếng.

Sổ ghi chép miêu tả quá mức phóng đại khiến Miên Miên mong chờ tò mò nhìn.

Đến khi thấy ảnh… khuôn mặt cô bé rũ xuống như đưa đám.

Tần Mục Dã chú ý biểu cảm ấy, giơ tay véo má cô bé: "Sao lại thế này? Không hài lòng với bạn mới à?"

Tần Hoài Dữ cũng tò mò gu thẩm mỹ của em gái, mặc dù em ấy mới ba tuổi rưỡi nhưng việc biết trước kiểu con trai hợp gu bé con là điều không tồi.

Anh dịu dàng hỏi: "Anh này đẹp trai mà, Miên Miên không thích sao?"

Khuôn mặt của đứa nhỏ viết đầy hai chữ: "Thật ạ?"

Trong poster, bé trai sáu tuổi nắm tay ba, tóc xoăn nhẹ, da rất trắng, có lẽ do bẩm sinh sắc tố đen ít nên tóc không đen tuyền mà màu nâu hạt dẻ, trông đẹp trai kiểu tây tây.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là đứa trẻ sáu tuổi…

Hoàn toàn không đủ trình so với anh Thanh Hành mười tuổi.

Miên Miên nghĩ như vậy.

Bé con nói: "Anh Phó Trạch Ngôn có một gương mặt đứng đắn, vầng trán cao, nhiều may mắn, nhưng lông mày và đôi mắt lại hơi hẹp, có thể phải chịu khổ khi còn bé."

Tần Mục Dã cười to, xoa đầu bánh bao nhỏ: "Lại lên cơn gì rồi? Nói linh ta linh tinh, em chuẩn bị làm thầy bói được rồi đấy."

Miên Miên tránh khỏi tay của anh hai, dựa vào lòng Tần Hoài Dữ.

Tần Hoài Dữ cảm thấy biểu cảm của em gái có chút sai sai, "Sao vậy Miên Miên, em lo không có ba Khương Khương thì sẽ không được ăn đại tiệc à?"

Bé con lắc đầu.

Tần Mục Dã vỗ ngực nói: "Anh thuộc lòng công thức rồi, lúc ấy để anh thể hiện cho xem! Lần trước do không có công thức, anh nhường người khác trổ tài trước thôi."

"Em nên tận dụng thời gian học cách mổ cá trước tiên đi." Tần Hoài Dữ đáp lại không chút lưu tình, trong đầu hiện ra hình ảnh em hai đứng đấu mắt với con cá mười mấy phút liền, khiến anh không cạn lời.

Miên Miên kéo tai của Tần Hoài Dữ, nói thầm: "Mạo hiểm lắm em mới tin anh hai, anh Lục cũng biết nấu cơm, em nghĩ em sẽ tìm Linh Linh để xin ăn chùa."

***

Buổi chiều hôm sau, cả ba anh trai đều không có nhà, Miên Miên ngủ trưa dậy, đi tìm mẹ để chơi cùng.

Miên Miên tìm ở phòng khách nhưng không thấy, phòng ngủ cũng không, đoán mẹ ở trong thư phòng.

Đôi chân ngắn lon ton chạy vào thư phòng của Lê Tương, bé thấy mẹ buồn buồn, ngồi ngẩn người trước máy tính.

Bé vào một lúc lâu, Lê Tương không phát hiện ra.

Đứa nhỏ ngọt ngào gọi: "Mẹ ơi, mẹ đang làm gì đấy?"

Bé đi vòng ra sau lưng Lê Tương, thấy trên máy tính đang mở bức ảnh chụp một cô gái mặc cổ trang xinh đẹp, cùng kiểu trang phục với những người xung quanh.

Lê Tương từ từ lấy lại tinh thần, bế con gái lên chân mình, bà chỉ diễn viên trong bức ảnh, hỏi: "Miên Miên thấy cô này đẹp không?"

Miên Miên suy nghĩ một lúc, gật đầu: "Dạ, đẹp lắm ạ, nhưng nếu mẹ mặc bộ váy ấy thì còn đẹp hơn!"

Lê Tương đối diện với ánh mắt ngây thơ xen lẫn ngưỡng mộ của con gái, trong lòng không nén nổi ngỡ ngàng.

Đây là một bộ phim bom tấn về đề tài lịch sử.

Nửa năm trước bà dừng đóng phim, những bộ phim đã ký kết không thể thực hiện theo đúng kế hoạch nên đành lỡ hẹn.

Những bộ phim khác thì tốt nhưng có một bộ về đề tài bà đợi chờ từ lâu.

Ở tuổi 30, Lê Tương trở nên nổi tiếng, giành giải thưởng với mấy bộ phim nghệ thuật, sau đó bà quay thêm phim thương mại, thống trị doanh thu phòng vé nhưng hầu hết đều mang hơi hướng hiện đại.

Bà mơ ước được đóng phim cổ trang, vào vai một nữ anh hùng váy áo tung bay, hiên ngang oai hùng.

Nhưng kịch bản hay thì khó tìm, nhiều năm qua, vô vàn kịch bản cổ trang được gửi đến nhưng Lê Tương luôn tìm một bộ phim phù hợp nhất, không muốn gượng ép bản thân vào nhân vật.

Nửa năm trước, bà nhận được kịch bản này nhưng con gái xảy ra chuyện bất ngờ, khiến bà đau đớn tận cùng, không thể tham gia đoàn phim nên đành từ bỏ.

Lúc đó, sự nghiệp, gia đình, tiền tài, danh vọng hóa thành cát bụi trong mắt bà.

Miên Miên không còn nữa, bà chỉ còn một nửa sinh mạng thôi, sống chỉ như cái xác không hồn.

Khi Miên Miên trở lại, bà vô cùng vui mừng, tập trung điều dưỡng thân thể để chăm sóc bé con, thầm thề trong lòng sẽ không bao giờ bỏ bê nghĩa vụ làm mẹ nữa, nhưng khi thấy diễn viên khác vào vai nhân vật mình mong đợi nhiều năm, bà vẫn cảm thấy mất mát.

Bé con nhìn mẹ buồn buồn, mơ hồ đoán ra gì đó.

Bé nhỏ giọng hỏi: "Các cô chú đang đóng phim phải không ạ?"

Lúc đầu bé không phản ứng kịp nhưng nghĩ kĩ một lúc, bé đoán chỉ có diễn viên mới mặc trang phục cổ trang ở thế giới này.

Miên Miên biết mẹ đã từng là một diễn viên rất giỏi và diễn xuất là tất cả sự nghiệp của mẹ.

Lê Tương gật đầu: "Đúng vậy, trước đây mẹ hay làm việc ở chỗ này."

Bé con tinh tế quan sát biểu cảm thay đổi rất nhỏ của Lê Tương. Tuy nhiên cô bé cũng chỉ mới ba tuổi rưỡi, không thể hiểu hết lý tưởng tưởng sự nghiệp sâu sắc của người người lớn.

Cô bé nhạy cảm nên mới hiểu nhanh.

Anh Hoài Dữ làm tổng giám đốc, phát triển tập đoàn Tần thị chính là lý tưởng của anh.

Anh hai xác định theo con đường ca hát, nhảy múa, đóng phim và lên show truyền hình, các tác phẩm nghệ thuật và sự nổi tiếng lý tưởng của anh ấy.

Trong tương lai anh Tiêu Nhiên sẽ phát triển trong mảng game, áp dụng kỹ năng của bản thân để dẫn đội đến chiến thắng chính là mục tiêu của anh.

Chắc chắn mẹ… cũng có lý tưởng của riêng mình.

Đôi tay nhỏ của Miên Miên ôm eo Lê Tương, giọng nói thơm mùi sữa: "Mẹ sớm khỏe lại để tiếp tục đóng phim nhé, anh hai nói, mẹ là diễn viên siêu siêu giỏi, đã từng đóng nhiều phim điện ảnh."

Lê Tương rất ngạc nhiên.

Bà nhìn bánh bao nhỏ vừa ngoan ngoãn vừa ngọt ngào trong lòng, không nghĩ đến dưới tình trạng bà ốm yếu, xanh xao như này, con gái vẫn khen bà.

"… Nhưng mẹ đã lui về ở ẩn được một thời gian rồi, mẹ sẽ không đóng phim nữa."

Miên Miên mở to mắt: "Mẹ không muốn làm diễn viên nữa ạ?"

Lê Tương muốn nói lại thôi.

Bà luôn cảm thấy mình sắp xếp nhịp sống không phù hợp, hai con trai đầu còn tốt, nhưng đến khi Tiêu Nhiên ra đời, bà bắt đầu bận rộn, không quan tâm Tiêu Nhiên đầy đủ, đến Miên Miên, bà chỉ tự mình chăm sóc con bé một năm đầu tiên,… sau đó lại giao cho bảo

mẫu và người giúp việc.

Lê Tương cảm thấy chính mình hại chết con gái.

Bé con thông minh đoán được suy nghĩ của Lê Tương, mạnh dạn hỏi: "Mẹ muốn chăm sóc Miên Miên nên mới dừng đóng phim đúng không ạ?"

Lê Tương gật đầu: "Mẹ làm mẹ không tốt, không có cái gì bù đắp cho con, chỉ biết cố gắng bên con càng lâu càng tốt."

Bé con ra sức lắc đầu: "Nhưng Miên Miên mong mẹ có thể làm điều mình thích và có được hạnh phúc, mẹ đừng quên, Miên Miên là thần tiên lợi hại, Miên Miên có thể tự bảo vệ chính mình."

Hốc mắt Lê Tương ửng đỏ, mũi cay cay.

Bà có đức hạnh gì mà sinh được một cô con gái hiểu chuyện cùng với ba đứa con trai giỏi giang xuất sắc thế này.

Miên Miên dụi đầu vào lòng mẹ, kiên định nói: "Lúc nào mẹ khỏe mẹ nhất định phải đi đóng phim tiếp nhé, các anh cũng hy vọng mẹ tiếp tục theo đuổi lý tưởng của mình ạ."

Miên Miên nhớ trong giấc mơ, anh ba bị thương tay phải, buộc phải từ bỏ đam mê đã tuyệt vọng thế nào.

Cả lúc anh hai mất đi sự nổi tiếng chán nản tột cùng.

Miên Miên phải bảo vệ các anh, cũng phải bảo vệ cả mẹ.

Chỗ đứng của mẹ phải ở trên sân khấu, tỏa sáng xinh đẹp trong vòng vây người hâm mộ.

…

Dưới sự động viên của Miên Miên, Lê Tương cân nhắc tương lai trở lại.

Bà tìm lại điện thoại công việc đã sập nguồn từ lâu, sạc điện, mở máy lên, nhận được rất nhiều lời mời làm việc trước đó.

Trong lòng Lê Tương bồi hồi nhưng bà quyết định bàn lại với chồng, nếu ông ấy ủng hộ sẽ hỏi tiếp ý kiến của ba con trai.

***

Bữa tối chỉ có Miên Miên, Tần Tiêu Nhiên và Lê Tương.

Tần Hoài Dữ tăng ca, Tần Mục Dã có thông báo, Tần Sùng Lễ tham gia tiệc xã giao nên không thể về kịp.

Chín rưỡi, sau khi Lê Tương tắm cho Miên Miên, thay cho bé bộ quần áo ngủ, hai mẹ con chuẩn bị lên giường, kể chuyện đi ngủ.

Tần Tiêu Nhiên đi ra khỏi phòng gym, cả người ướt đẫm mồ hôi, chuẩn bị lên tầng tắm rửa.

Vừa đến chỗ cầu thang, cậu thấy Tần Hoài Dữ và Tần Mục Dã lần lượt đi vào huyền quan, sắc mặt cả hai đều không tốt.

Tần Tiêu Nhiên hỏi theo bản năng: "Anh cả, có chuyện gì sao?"

Tần Mục Dã giận dữ nói: "Em tự lên hot search xem đi."

Tần Tiêu Nhiên: "Anh lại làm cái gì mà lên hot search?"

"Không phải anh, là ba!"

Tần Tiêu Nhiên: "???? Ba lên hot search á?"

Tần Tiêu Nhiên mở Weibo, lướt mục tìm kiếm, thấy được từ khóa.

#Doanh nhân giàu có họ Tần ngoại tình#

#Hôn nhân của ảnh hậu đang ở ẩn Lê Tương lục đục#

Hot search đính kèm một hình ảnh mờ mờ trong tiệc rượu, Tần Sùng Lễ và một ngôi sao nữ váy đỏ ngồi sát cạnh nhau, hành động rất mập mờ.

Tần Mục Dã không nhịn được chê trách: "Tuyệt lắm, biết rõ mẹ không khỏe mà ông ấy còn không kiềm chế một chút… ngồi gần người phụ nữ khác thế này, đúng là vô đạo đức!"

Tần Tiêu Nhiên bình tĩnh hơn nhiều, cậu phóng to, nhìn kỹ bức ảnh, chỉ cho hai anh: "Cái này hơi bất thường, cái ghế sô pha ba ngồi có chỗ gấp khúc, chắc ở giữa hai người vẫn có khoảng cách nhưng do sao nữ này đứng lên, vừa đúng che đi chỗ đấy nên đánh lừa thị giác."

Chương 40: Quả đấm nhỏ của bé con hướng đến ông chú hư

Edit: Thư

Vẻ mặt Tần Mục Dã không tốt: "Anh cũng biết chuyện này xuyên tạc 80%, mấy bọn truyền thông bẩn nhân cơ hội vẽ chuyện ra thôi, nhưng ba gây ra chuyện này, lại còn lên hot search, về nhà với mẹ sớm một chút thì có chết ai?"

Từ Tần Mục Dã đã nghịch ngợm, Tần Sùng Lễ rất nghiêm khắc với cậu nên dĩ nhiên cậu gần gũi với Lê Tương hơn.

Ở bên ngoài Lê Tương có một sự nghiệp vang dội nhưng về đến nhà, bà là một người mẹ dịu dàng mà con trai thường thương mẹ hơn nên từ nhỏ đến lớn, nếu ba mẹ xảy ra mâu thuẫn nhỏ, Tần Mục Dã sẽ đứng về phía mẹ.

Ngược lại, Tần Hoài Dữ không trách ba, chỉ lo lắng tâm trạng của mẹ bị ảnh hưởng.

Anh khuyên can: "Được rồi, hai đứa bình tĩnh lại, để anh liên hệ bên phòng quan hệ xã hội gỡ hot search xuống, lên động viên mẹ đi… Chờ ba về rồi nói sau."

Tần Tiêu Nhiên nhìn lên tầng: "Hình như mẹ đi nghỉ rồi."

Lê Tương vừa dỗ con gái ngủ, quay về phòng, trước khi ngủ lướt Weibo theo thói quen, không ngờ gặp ngay drama của mình.

Để gỡ hot search, cần thương lượng với Weibo và đợi phản hồi nên thời gian xử lý không nhanh.

Lê Tương nhìn thấy hot search của chồng mình và diễn viên nữ nổi tiếng.

Từ góc chụp này, hai người ngồi rất gần nhau nhưng khung cảnh mờ ảo xung quanh đúng là trong tiệc xã giao, bên cạnh còn nhiều người khác đang ngồi chứ không phải hai người gặp riêng.

Lê Tương sống với Tần Sùng Lễ hơn hai mươi năm, không hoài nghi Tần Sùng Lễ sẽ làm bậy bên ngoài.

Khi bà ở đỉnh cao sự nghiệp, Tần Sùng Lễ luôn hỗ trợ bà, thỉnh thoảng, hai người sẽ xuất hiện cùng nhau trước mặt công chúng, một đôi trai tài gái sắc tình cảm hòa hợp, trở thành cặp hình mẫu chồng doanh nhân vợ minh tinh hạnh phúc mỹ mãn.

Mấy năm gần đây, Tần thi thay đổi cơ cấu phức tạp, Tần Sùng Lễ bận hơn, Lê Tương dần kín tiếng hơn nên hai người ít khi công khai ân ái.

Nhưng trong ấn tượng của người trong giới, hai người luôn là đôi vợ chồng son thủy chung, mặn nồng, lần đầu tiên xuất hiện tin tức kiểu này.

Lê Tương không đoán ra ai cố tình bêu xấu, bà đã lui về ở ẩn mà vẫn tìm cách dẫm đạp lên bà.

Ngay lúc không biết nên khóc hay nên cười, bà bắt gặp một hot search mới.

Một người chê dưa chưa đủ to, tung thêm mấy bức ảnh chụp lén Lê Tương.

Trong ảnh, Lê Tương trang bị vũ trang hạng nặng, đeo khẩu trang,

mặc áo khoác dài, gần như che kín cả người nhưng nhìn bà rất gầy, không giống hình ảnh Lê Tương thường xuất hiện trước mặt công chúng.

Một trong số đó chụp cách đây mấy ngày, khi bà đi mua quà sinh nhật cho Tiêu Nhiên, nhìn bà gầy gò ốm yếu nhưng dù sao cũng đến trung tâm thương mại, cảm giác vẫn ổn.

Nhưng các bức ảnh khác có vấn đề, toàn chụp ở bãi đỗ xe của bệnh viện, trong khoảng thời gian bà đến khám lại một mình, không thông báo với con trai cả mà tự lái xe. Đoạn thời gian đó bà đau khổ nên không có tâm trạng trang điểm, khuôn mặt xơ xác tiều tụy.

Bệnh viện tư nhân bà đến rất vắng, bãi đỗ xe không có ai, bà xuống xe đi mấy bước mới đeo khẩu trang, hai bức ảnh zoom cận mặt bà lúc ấy, vẻ ốm yếu càng được khắc họa rõ nét.

Trong bức ảnh đi bệnh viện một mình, Lê Tương hốc hác tiều tụy, khác hẳn vẻ lộng lẫy trên thảm đỏ năm xưa nên số người suy đoán bà đã ly hôn tăng lên nhanh chóng.

[Trời má, không nghĩ Lê Tương ở ẩn thời gian ngắn mà gầy thành thế này, đừng bảo bị bệnh nặng nhé!?]

[Nhìn qua sắc mặt không tốt lắm, hai hốc má lõm vào, ly hôn thật à!?]

[Lâu không thấy vợ chồng này thể hiện tình cảm hay chia tay từ lâu rồi?]

[Không thể nào, con gái út Miên Miên còn quay chương trình với anh trai còn gì, Miên Miên mới chỉ ba bốn tuổi, muốn ly hôn cũng phải đợi thêm mấy năm nữa.]

[Quả nhiên từ xưa đến này, trong giới doanh nhân giàu chẳng được ông nào đàng hoàng. Diễn viên Lê Tương có điều kiện, sao phải

đâm đầu vào nhà giàu làm gì?]

[Tần Sùng Lễ là tên khốn! Tầm tuổi đấy còn thân thiết với sao nữ trẻ, quá kinh tởm!]

[Lê Tương khổ quá! Nói thế nào thì nói, bản thân là ảnh hậu Tam Kim, phái thực lực, gả cho nhà giàu sinh tận bốn đứa con rồi kết cục là gì?]

Gương mặt Lê Tương tối sầm.

Bà vốn không tức giận, thậm chí còn có chút tâm trạng thoải mái ăn dưa.

Nhưng đọc đến đây, bà không cười được nữa, bịa đặt chuyện hai vợ chồng bà lục đục không sao, nhưng càng ngày càng nhiều người comment thương cảm khiến bà thấy bị sỉ nhục.

Xuất thân của Lê Tương không thấp, lớn lên trong một gia đình tốt, là hòn ngọc quý trong tay ba mẹ. Bà gả cho Tần Sùng Lễ từ hồi chưa nổi tiếng nhưng hai người phát triển từ tình yêu, không mang tâm tư trèo cao vào Tần gia.

Không ngờ sau hai mươi năm, bà… lại bị cư dân mạng châm biếm như vậy.

Lê Tương vừa tức vừa oan ức nên khi Tần Sùng Lễ lo lắng chạy vội vào phòng, Lê Tương tức phát khóc, cầm gối đầu đập vào người ông–

Tần Sùng Lễ vẫn mặc nguyên bộ vest, thắt cà vạt, ông đang sốt ruột, thấy đôi mắt ửng đỏ của vợ lại càng đau lòng.

Ông ngồi xuống bên giường, biểu cảm áy náy, thử đưa tay lau nước mắt cho Lê Tương, bị Lê Tương ghét bỏ gạt ra.

"Vợ, anh… anh không có bất kì quan hệ gì với ngôi sao nữ kia, tối qua là tiệc của hiệp hội thương mại Yến Kinh, anh là chủ tịch nên phải lên phát biểu, anh đến đúng 40 phút là về ngay, tối qua chín rưỡi anh đã về nhà rồi… em có nhớ không."

Tần Sùng Lễ vô cùng oan uổng, trời sinh khuôn mặt anh tuấn, dung mạo đẹp trai, sinh ra ba con trai nổi bật hơn người nhưng trên phương diện nam nữ, ông là người hiền lành, đàng hoàng, trừ Lê Tương, ông chưa từng tiếp xúc với người phụ nữ nào khác, nhiều năm như vậy, chưa từng xuất hiện tai tiếng.

Trước khi cưới, vô số cô gái hận không thể tấn công ông, nhưng sau khi biết tình cảm giữa ông và Lê Tương rất tốt, không ai giữ ý đồ đó nữa.

Không ngờ đến tầm tuổi này lại có scandal đào hoa…

Làm vợ tức giận, tâm trạng của ông sụp đổ.

Lê Tương hít mũi một cái, nghĩ kỹ lại, đúng là tối qua Tần Sùng Lễ không về quá muộn, về nhà khai báo mình đến tiệc của hội thương mại, chê bai người tổ chức keo kiệt, nhìn bề ngoài dát vàng dát ngọc mà chẳng có món nào ăn được, ông nhịn đói gần chết, Lê Tương lại phải hâm nóng lại thức ăn thừa, ông ăn ngon lành rồi mới đi tắm.

Đôi mắt Lê Tương nhìn Tần Sùng Lễ đầy trách móc, thật ra bà không nghi ngờ lòng thủy chung của ông, chỉ là bình luận trên mạng khiến bà thấy rất oan ức, dám nói bà bệnh tật và bị chồng bỏ, làm sao bà nhịn được?

Bà nhìn dáng vẻ thẳng nam không biết ăn nói của chồng, càng tức giận, đập thêm mấy phát vào người ông.

Tần Sùng Lễ không biết làm thế nào, cánh tay dùng lực, vất vả kéo vợ và cái gối vào lòng, vỗ nhẹ lưng bà, trấn an: "Em đừng giận, anh sẽ xử lý tốt chuyện này, em còn yếu, đừng để bản thân khó chịu vì

những chuyện nhỏ này được không, Tương Tương?”

Lúc này, ngoài cửa phòng chính, Tần Mục Dã đang vểnh tai nghe lén, không nhịn được thán phục: “Không ngờ ba ăn nói khéo phết đấy.”

Tần Hoài Dữ lập tức xuỵt một tiếng, ra dấu cậu nói nhỏ một chút.

Tần Hoài Dữ nhíu mày, đứng cách xa cửa phòng, anh không thể không biết xấu hổ đi nghe lén như Tần Mục Dã nhưng lại lo lắng cho tình huống của ba mẹ nên đấu tranh đứng đây.

Ba người con trai chần chờ.

Có nên gõ cửa đi vào hay không?

Bé con mặc quần áo ngủ màu trắng chạy lon ton về phía bọn họ.

Cô bé đang mơ màng, đột nhiên thấy bất an tỉnh dậy, nghe thấy dưới tầng có âm thanh nên vội vàng bò xuống giường, chạy đến phòng của mẹ.

Tần Hoài Dữ nhìn thấy đôi chân ngắn chạy tới, vội vã đi đến bế cô bé lên, dịu dàng hỏi: “Sao thế Miên Miên, làm sao lại dậy rồi?”

Miên Miên hỏi: “Mẹ… mẹ ngủ chưa ạ?”

Tần Mục Dã bật cười khẽ, vươn tay véo má em gái: “Đúng là mẫu tử liền tâm. em đến đúng lúc lắm, vào dỗ mẹ đi!”

Miên Miên lo lắng trong lòng, nghe Tần Mục Dã nói vậy, mở to hai mắt: “Mẹ sao vậy ạ?”

Tần Mục Dã: “Mẹ bị ba làm cho tức phát khóc.”

Khuôn mặt nhỏ bé của Miên Miên tối lại ngay lập tức, cô bé giận dữ

nói: "Chú hư! Miên Miên muốn đánh chú ấy!"

Tần Hoài Dữ không còn cách nào, đành gõ cửa, bế Miên Miên vào phòng.

Bé con trong bộ đồ ngủ màu trắng, mềm mại như con cừu nhỏ bò lên giường, đến bên cạnh Lê Tương, vòng tay ôm chặt mẹ, "Mẹ đừng khóc, Miên Miên sẽ bảo vệ mẹ!"

Lê Tương được Tần Sùng Lễ ôm, thái độ đã dịu đi, nhưng khi con gái mềm như cục bột làm ổ trong ngực, bà cảm giác có chỗ dựa, ghét bỏ đẩy tay chồng ra, ôm lấy con gái.

Bà cứng rắn nói: "Anh– ra phòng cho khách đi, hôm nay em muốn ngủ cùng Miên Miên."

Tần Sùng Lễ kinh ngạc nhìn vợ bị bé con cướp đi: "…"

Quay sang thấy ba đứa con trai đang đứng hóng hớt, mặt ông sa sầm, "Sao đến hết làm loạn lên thế hả?"

Tần Hoài Dữ ho nhẹ một tiếng: "Ba, chúng con đến bàn hướng giải quyết cho chuyện này."

"Bé cừu nhỏ" chui ra khỏi lòng Lê Tương, giơ nắm đấm, đập mạnh vào vai Tần Sùng Lễ.

"Các anh đến cùng Miên Miên để bảo vệ mẹ, chú không được bắt nạt mẹ con! Chú hư!"

Mí mắt Tần Tiêu Nhiên giật giật.

Tần Hoài Dữ:…

Tần Mục Dã:… Xinh đẹp tuyệt vời bé ơi!

Bé con ba tuổi rưỡi dựa vào ưu thế tuổi tác, làm chuyện ba bọn anh muốn nhưng không dám làm.

Tần Mục Dã nhịn cười, nhìn biểu cảm giận dữ vô tội của Tần Sùng Lễ, càng nhìn càng buồn cười: "Ba, em gái nói đúng, dù ba đúng hay sai, bọn con vẫn đứng về phía mẹ."

Tần Sùng Lễ bất đắc dĩ xoa mi tâm, "Tương Tương, anh…"

Lê Tương ôm con gái mềm mềm, cảm thấy được an ủi.

Lời giải thích của Tần Sùng Lễ là vô dụng, vì bà không lo lắng ông ấy sẽ lăng nhăng bên ngoài.

Bà thấy buồn vì mọi người nghĩ bà đáng thương, còn phóng đại vẻ tiều tụy của bà.

Bây giờ ôm Miên Miên vừa ngoan ngoãn vừa ngọt ngào, bà cảm thấy mình được an ủi rất nhiều, đã sinh bốn đứa rồi còn sợ chồng vứt bỏ sao?

Bà có bốn đứa con tuyệt vời, dù chuyện gì xảy ra vẫn đứng về phía bà.

Không bao giờ có chuyện bà bị đuổi, chỉ có Tần Sùng Lễ phải ra khỏi nhà thôi.

Tần Sùng Lễ mệt mỏi, không biết làm gì nhưng ông hiểu Lê Tương, thấy bà thế này, ông đoán được trong lòng bà đã thay đổi.

Có lẽ con cái dỗ dành giỏi hơn ông một chút.

Tần Sùng Lễ đứng dậy, nói với ba đứa con trai: "Mấy đứa đến thư phòng với ba, để mẹ con nghỉ ngơi."

Bốn người đàn ông đi ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại.

Miên Miên thơm lên má Lê Tương, ngọt ngào nói: "Mẹ đừng buồn, có Miên Miên ở đây, ba hư không bắt nạt mẹ được đâu."

Lê Tương cảm thấy ấm áp, mềm mại trong lòng, có chút ngượng ngùng giải thích với cô bé: "Thật ra không nên trách ba con, là do tâm trạng của mẹ không tốt."

Miên Miên lắc đầu, kiên định nói: "Ba hư không được làm mẹ khóc, mẹ khóc chính là lỗi của ba!"

Lê Tương được con gái an ủi, nhận ra chẳng còn điều gì quan trọng hơn việc ngủ cùng con gái, bà hôn một cái lên trán cô bé, hai mẹ con ôm nhau nằm xuống.

***

Phòng quan hệ xã hội Tần thị không ăn không ngồi rồi, hot search được gỡ ngay trong đêm.

Gia tộc giàu có nhất thành phố lên tiếng, bên phía Weibo rất nể tình, thậm chí còn giúp chặn một số từ khóa.

Nhưng họ không thể đối phó với trí nhớ của cư dân mạng, có người nhiều chuyện, đăng bài thảo luận, thậm chí thủy quân cũng nhúng tay, khiến chủ đề vẫn được bàn tán kịch liệt.

Trang chính thức của Tần thị đăng bài làm rõ, người phụ trách bữa tiệc tối qua cũng vào giải thích.

Nữ minh tinh Giai Man được mời đến bữa tiệc, ngồi ở hàng ghế khách mời theo lẽ đương nhiên, cô không nhận ra Tần Sùng Lễ, chưa nói đến lén lút qua lại.

Bản thân Giai Man cũng gấp đến phát cáu, làm việc với luật sư suốt đêm để chứng minh mình trong sạch, rất sợ vướng vào rắc rối,

chẳng hiểu sao cô mới đứng lên lấy rượu đã bị chụp thành như vậy?

Tuy tất cả đều đưa lời giải thích nhưng cư dân mạng vẫn thích xuyên tạc.

Cứ coi chuyện Tần Sùng Lễ mập mờ bên ngoài là hiểu lầm, thế chuyện Lê Tương ốm đau gầy yếu thì sao?

Hai năm trở lại đây, cuộc chiến giành vai nữ chính trong giới giải trí rất khốc liệt, một số diễn viên nữ bật lên chiếm lĩnh thị trường, dành không ít vai tốt sau khi Lê Tương từ giã sự nghiệp, gần đây thấy hai đứa con của Lê Tương nổi lên như cồn, bọn họ suy đoán Lê Tương sẽ thuận đà trở lại nên nhân dịp này, mỗi người bỏ tiền mua một bài ném đá đạp Lê Tương xuống đất.

Hình ảnh nữ diễn viên xinh đẹp một thời của Lê Tương trở thành một người phụ nữ ốm yếu đáng thương trong mắt công chúng, điều này thật khó làm sáng tỏ.

Cách tốt nhất là để Lê Tương tự mình xuất hiện phản bác nhưng quả thật Lê Tương đang trong quá trình dưỡng bệnh, cân nặng rất nhẹ, nhìn không hề khỏe mạnh.

Tần Hoài Dữ và Tần Mục Dã cân nhắc biện pháp giải thích cho mẹ một cách hiệu quả.

Đúng lúc này, đạo diễn chương trình Thi Định Thành chủ động tìm đến, thông qua Tần Mục Dã bày tỏ mong muốn gặp ông bà Tần.

Lê Tương vẫn đóng cửa từ chối tiếp khách nên sau khi Tần Hoài Dữ nghĩ kỹ, anh đưa đạo diễn Thi đến gặp ba.

Tần Sùng Lễ nghe hết ý tưởng của đạo diễn Thi, con ngươi chấn động: "Cái gì? Anh muốn tôi tham gia chương trình? Anh đang đùa phải không? Tôi không phải nghệ sĩ trong giới giải trí!"

Chương 41: Mới ba tuổi rưỡi mà em gái đã biết trêu hoa ghẹo nguyệt rồi?!

Edit Thư

Tần Hoài Dữ biết ba có quan niệm bảo thủ về các chương trình giải trí, khó có thể lay chuyển ông nên đứng ra nói giúp.

"Ba, thật ra mới đầu đạo diễn Thi liên hệ với A Dã, sau đấy A Dã nói với con, con đã cân nhắc qua rồi mới đưa bác ấy đến gặp ba. Không sai khi nói bây giờ là thời đại của các chương trình giải trí, các chương trình chất lượng cao khi phát sóng trực tiếp có sức ảnh hưởng không kém bất cứ tác phẩm điện ảnh, truyền hình nào. Chương trình của đạo diễn Thi đều có chất lượng tốt, hướng đến chủ đề thiết thực trong xã hội, con thấy ba có thể suy nghĩ về điều này."

Tần Sùng Lễ là người kín tiếng.

Ông vừa gặp đã yêu Lê Tương, sau này Lê Tưởng nổi tiếng, ông chứng kiến bà cố gắng gây dựng sự nghiệp, vì muốn vợ vui, Tần Sùng Lễ tình nguyện xuất hiện trước công chúng với bà, nếu không, ông sẽ chẳng bao giờ lộ diện.

Các chương trình thực tế bây giờ thực sự rất hot, ông vẫn lên mạng nên biết nhiều chương trình được xã hội đánh giá cao, không đơn thuần là mánh khóe quảng cáo kiếm lời.

Nhưng tưởng tượng đến lúc mình ăn và ngủ đều bị quay hình…

Quá đáng sợ.

Thi Định Thành đã có sự chuẩn bị chu đáo trước khi đến, ông xem lại cuộc phỏng vấn từ những năm trước để nắm bắt tính cách của Tần Sùng Lễ, biết ông ấy là một doanh nhân trình độ học vấn cao điển hình, thuộc tuýp người cổ hủ, tuy vợ là người giới giải trí nhưng có thông tin bảo ông vẫn kịch liệt phản đối quyết định tham gia show sống còn của Tần Mục Dã.

Thi Định Thành dám đến vì ông phát hiện ra điểm yếu của con người này.

Đạo diễn Thi nói mềm mỏng: "Tần tiên sinh, nếu anh không ngại, tôi xin phép nói vài lần. Không chỉ những người trong giới mới tham gia chương trình giải trí, bây giờ rất nhiều người muốn tham gia, bao gồm những quan chức cấp cao, thậm chí cả giới nhà giàu."

"Thế hệ trẻ trong gia đình có tiếng sẽ tham gia các thể loại ghép cặp để trải nghiệm tình yêu trước mặt khán giả, sau này còn có thể thành cặp rồi lập gia đình. Những người có chỉ số IQ cao sẽ tham gia chương trình trí tuệ để phô diễn khả năng đặc biệt và gây tiếng tăm trong ngành."

"Nhiều gia tộc có điều kiện còn tự quay một chương trình sinh hoạt để cho công chúng hiểu cuộc sống thường ngày của họ. Những chương trình như thế đều mang lại hiệu quả tích cực, nếu anh không tin, có thể tự mình tìm hiểu một chút."

Tần Sùng Lễ không phải người không để ý mọi người xung quanh, trong thời đại tin tức xoay chuyển chóng mặt, ông nắm rõ các loại thông tin. Hai năm trở lại đây, con cháu, thậm chí cả bậc cha chú trong một gia tộc nắm trùm dầu mỏ và một gia đình quan chức tham gia quay show, giành được ấn tượng tốt từ công chúng, khiến giá cổ phiếu tăng vọt mấy lần.

Nhưng Tần Sùng Lễ không hứng thú với việc chiếm thị phần bằng

dư luận.

Đạo diễn Thi tiếp tục giải thích chậm rãi: "Tôi biết những hiệu quả này không hề hấp dẫn anh, nhưng đối với sự nghiệp sau này của ảnh hậu Lê Tương, chẳng phải nó hỗ trợ rất lớn sao? Chỉ bằng một vài bức ảnh gây hiểu lầm của anh, hình tượng nữ diễn viên quốc dân Lê Tương trong mắt người hâm mộ tuột dốc không phanh, từ một niềm mơ ước của nhiều người trở thành người đáng thương hại, điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến sự nghiệp diễn xuất sau này của cô ấy."

Quả nhiên, sắc mặt Tần Sùng Lễ thay đổi.

Đạo diễn Thi và Tần Hoài Dữ lặng lẽ trao đổi ánh mắt.

Hai người đều biết đây là điều duy nhất đủ sức kích thích Tần Sùng Lễ.

Tần Hoài Dữ thấp giọng nói: "Ba, hôm qua con nói với mẹ rồi, mẹ muốn quay lại đóng phim, mẹ mới hơn 40 tuổi nhưng chưa đạt đến đỉnh cao mẹ muốn. Hơn nữa… nhìn thấy ba, em gái và A Dã cùng xuất hiện trong chương trình, nhất định mẹ sẽ rất vui."

Mục đích của Tần Hoài Dữ đánh vào hai phương diện.

Một là qua chương trình, mọi người sẽ biết ba của anh không phải người đàn ông cặn bã, càng không vứt bỏ vợ của mình, Tần gia vẫn là gia đình kiểu mẫu, tất cả làm đệm phóng thuận lợi cho mẹ sau này.

Quan trọng hơn, anh hy vọng ba bước ra ngoài, gần gũi với Miên Miên nhiều hơn, chỉ bằng cách đó, ba mới tin Miên Miên trở về, em ấy không phải âm mưu cài cắm của người ngoài.

Em gái đáng yêu như vậy, anh tin ba sẽ thay đổi.

Tần Sùng Lễ trầm mặc suy tư một lúc.

Ông đoán vợ sẽ quay lại đóng phim, dù sao cũng là vợ chồng hơn hai mươi năm, ông hiểu bà ấy hơn bất kỳ ai trên đời, với Lê Tương, nghề diễn viên như một nửa linh hồn của bà, rất khó từ bỏ. Hơn nữa, những năm nay, bà ấy vừa chăm sóc gia đình, vừa chăm lo sự nghiệp, trải qua bao nhiêu vất vả khổ cực, ông không muốn hình tượng bà xây dựng bị bản thân ảnh hưởng.

…

Cuối cùng, Tần Sùng Lễ gật đầu tham gia chương trình, nhưng cụ thể các điều khoản quy định cần phải bàn bạc thêm.

Đạo diễn Thi hài lòng mặc áo len, rời đi.

Bằng kinh nghiệm nhiều năm quay chương trình giải trí, ông nhận định mùa này sẽ lập kỷ lục phát sóng trực tiếp.

Tần Sùng Lễ đấy, nhà giàu nhất Yến Kinh, chồng của ảnh hậu Lê Tương.

Ông còn nhìn ra các thành viên trong Tần gia có tính cách rất khác nhau, chắc chắn sẽ xảy ra nhiều mâu thuẫn khi Tần Sùng Lễ nghiêm túc cứng nhắc ở chung với Tần Mục Dã nóng nảy bộp chộp.

Đúng chủ đề "Đàn ông" và "Cuộc sống gia đình" ông đang tìm kiếm.

Ông tin khán giả sẽ thấy thú vị và kích thích.

***

Lê Tương nghe tin Tần Sùng Lễ trở thành khách mời bất ngờ cho chương trình mùa hai.

Bà kinh ngạc, biết Tần Sùng Lễ làm vậy vì mình, giọng điệu có chút

rối rắm: "Anh… tham gia chương trình thật à? Thật ra anh không cần bắt ép bản thân như thế, người ngoài nghĩ thế nào là chuyện của người ta, chỉ cần bọn nhỏ không sao, em sẽ không để ý."

Tần Sùng Lễ nhẹ nhàng nắm tay bà, dịu dàng nói: "Nhưng anh để ý, anh không muốn bản thân liên lụy đến em, càng không muốn nó ảnh hưởng đến sự nghiệp của em sau này. Anh tình nguyện tham gia chương trình, anh sẽ thể hiện thật tốt, không làm em mất mặt."

Lê Tương nghe vậy, sống mũi cay cay.

Bà cảm thấy trải qua lần biến mất này, Tần Sùng Lễ thay đổi tính cách.

Nếu là trước đây, chồng bà cứng nhắc bảo thủ, có kề dao sát cổ cũng không bao giờ đồng ý tham gia chương trình trực tiếp trước bàn dân thiên hạ.

Lê Tương biết ông ấy còn nghi ngờ thân phận của con gái nên dặn dò: "Đây là chương trình về ba và con, anh phải nhẹ nhàng với Mục Dã với Miên Miên một chút, nhất là Miên Miên."

Tần Sùng Lễ gật đầu: "Anh biết, Tương Tương, em yên tâm đi."

Ông đã làm xong công tác tư tưởng.

Ông lén xem mùa ghi hình trước của con trai và đứa bé kia, thấy khá thú vị, trong lòng còn nổi lên ghen tỵ.

Không cần biết đứa nhỏ giống y con gái ông từ đâu đến, có một điều không thể chối bỏ là con bé rất ngoan và đáng yêu, vì vợ, vì gia đình, ông sẽ cố gắng đối xử tốt với cô bé.

…

Sau bữa tối, Tần Hoài Dữ và Tần Mục Dã đi cùng ba đến phòng

Miên Miên.

Miên Miên đang uống sữa, uống xong sẽ đi tắm.

Cô bé ngồi trên ghế sô pha nhỏ, khuôn mặt ung dung, biểu cảm rất hưởng thụ, hai mắt híp lại, chân đung đưa.

Dưới sự thúc giục của các con, Tần Sùng Lễ nhắm mắt đi đến trước sô pha, ngồi xổm xuống, đấu tranh nói với bé con toàn mùi sữa: "Ừm… Mùa thứ hai quay ở Hokkaido, chú sẽ cùng tham gia với cháu và anh hai, vì vậy…"

Miên Miên mở to đôi mắt.

Đôi mắt lúng liếng đen nhánh như quả nho.

Ánh mắt của bé trong veo, dễ thương đến mức ai cũng phải mềm lòng.

Tần Sùng Lễ có chút lo lắng bất an, ông biết trẻ con nhớ dai, huống hồ ông làm sai trước, không đoán ra thái độ của cô bé sẽ như thế nào.

Bé con đặt bình sữa sang một bên, giơ tay vỗ vai Tần Sùng Lễ như người lớn, nói lời sâu sa: "Chú hư, chú yên tâm đi, con biết chú vì mẹ, vì gia đình mới đồng ý tham gia chương trình, tuy chú không thích con nhưng con sẽ thay mẹ chăm sóc chú ạ."

Tần Mục Dã xoa đầu em gái: "Em gái ngoan, để anh thơm phát."

Nói xong, cậu cúi xuống, thơm hai cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, rồi lại xoa xoa nắn nắn.

Thái độ ngoan ngoãn của bé con ba tuổi rưỡi khiến Tần Sùng Lễ khó chịu trong lòng.

Lồng ngực của ông như nghẹt thở, không biết là do con bé quá hiểu chuyện, hay do con bé quá giống con gái ông…

Hốc mắt Tần Sùng Lễ đỏ hoe, giọng nói có phần run rẩy: "Chú… chú không ghét cháu."

Chú chỉ quá đau lòng.

Miên Miên của ông mới được ba tuổi, lúc sinh ra nặng năm cân sáu, chính ông là người đón bé từ tay y tá hộ sinh.

Con bé vừa nhẹ vừa mềm, là đứa con gái đến tuổi trung niên ông mới có.

Lần đầu tiên ông biết hóa ra bé gái lúc mới sinh sẽ nhẹ như vậy, dường như không nặng tí nào, ông cẩn thận bế trong tay, không dám dùng lực vì bé con như cục bông, chạm mạnh sẽ vỡ nát.

Quả thật, con gái là người tình kiếp trước của ba.

Khoảnh khắc mấy đứa con trai ra đời không thể sánh được với con gái.

Giây phút đầu tiên ông bế bé là ông biết cục bông này là cục cưng duy nhất của ông, ông sẽ dành hết những gì tốt đẹp nhất cho con bé, đồng hành cùng bé lớn lên, chứng kiến con gái sống hạnh phúc mỗi ngày.

Ông quá yêu Miên Miên.

Vì vậy… khi Miên Miên ra đi, ông sụp đổ, nhìn cơ thể bề ngoài khỏe mạnh nhưng bên trong đã bị khoét hết, ông cảm thấy mình như cái xác không hồn, một cái xác không, lục phủ ngũ tạng trống rỗng.

Nỗi đau này giằng xé đến tận bây giờ chưa hề nguôi ngoai.

…

Miên Miên rộng lượng vỗ vai ông: "Chú đừng lo, Miên Miên không chấp chú đâu."

Trong khoảng thời gian này, bé con cũng làm rất nhiều công tác tư tưởng trong đầu.

Lúc đầu cô bé rất tức giận nhưng nghĩ lại, bé sống 800 tuổi rồi mà Tần Sùng Lễ mới được 40 tuổi, tính ra vai vế của cô bé còn lớn hơn cả ông ấy.

Đã là người lớn thì không nên chấp trẻ con.

Tần Sùng Lễ cảm nhận bàn tay nhỏ bé, mềm mềm của đứa nhỏ trên vai, không thể chịu đựng hơn.

Trái tim rung lên từng hồi đau đớn, hô hấp như bị bóp nghẹn.

Ông hoảng hốt đứng dậy, quay lưng đi, giấu đôi mắt đỏ bừng, tránh ánh mắt của hai con trai, vội vã nói: "Chú đi trước, tối nay có một cuộc họp trực tuyến."

Tần Sùng Lễ rời đi, Tần Hoài Dữ ngồi xổm xuống, sờ mặt em gái, nhẹ nhàng dặn: "Miên Miên, ở nhà thì không sao nhưng khi quay chương trình em không được gọi ba bằng chú nhé, gọi là ba, nếu không…những người trên mạng lại xuyên tạc linh tinh về mẹ, em nhớ chưa?"

Miên Miên chỗ hiểu chỗ không gật đầu.

Tần Mục Dã sợ cô bé gọi quen miệng, giải thích thêm cho bé hiểu hơn.

"Em gái, em có biết nếu em gọi ba là chú thì sẽ thế nào không?"

Bé con ngây ngô lắc đầu. "Thế nào ạ?"

Tần Mục Dã ra vẻ tiếc nuối: "Như vậy người dân cả nước sẽ suy đoán em là con của mẹ và chú Vương hàng xóm, thế là xong, từ nay ba hư của em sẽ đội nón có màu cả đời."

Bé con chớp mắt, ngạc nhiên hỏi: "Mũ màu gì ạ? Có đẹp không?"

Tần Mục Dã nhịn cười, "Đương nhiên là màu xanh… Á!"

Cậu chưa nói xong đã bị Tần Hoài Dữ đạp cho một phát, anh lạnh lùng nói: "Đừng có nói linh tinh, suốt ngày nhắng nhít dạy hư Miên Miên."

Tần Hoài Dữ bế em gái lên, chuẩn bị tắm rửa cho bé.

Miên Miên ham học hỏi, không hiểu nên tò mò hỏi tiếp: "Anh Hoài Dữ, hàng xóm nhà mình có chú nào vậy ạ? Chú họ Vương ạ? Sao em chưa bao giờ gặp nhỉ."

Tần Hoài Dữ bế em gái đi được nửa đường, tối sầm mặt, quay lại, đạp vào mông Tần Mục Dã một cái nữa—

"Á đau đau đau!"

Căn biệt thự của Tần gia ngập tràn tiếng kêu thảm thiết của Tần Mục Dã.

***

Hai ngày trước khi khởi hành, cả nhà bắt đầu chuẩn bị.

Nhiệt độ ở Hokkaido rất thấp, tuyết phủ trắng xóa, Lê Tương sắp cho Miên Miên rất nhiều quần áo chống rét và đồ dùng hàng ngày, bà còn kiểm tra đi kiểm tra lại nhiều lần, sợ quên thứ gì đó.

Yến Kinh bây giờ cũng rất lạnh nhưng Miên Miên lại thích chơi ngoài sân.

Vì bé có một "người bạn", đó là con chó Samoyed khổng lồ trắng muốt.

Tần Mục Dã sợ bé chơi lâu bị cảm lạnh nên đi ra tìm.

Thấy em gái cưỡi con hồ ly suốt ngày giả mạo chó kia, cậu nổi giận đùng đùng đi tới xách con bé lên, để bé ngồi trên cánh tay mình, "Không chơi nữa, vào nhà thôi, hai ngày nay hạ nhiệt, em bị cảm thì làm sao quay được chương trình?"

Miên Miên giãy giụa muốn xuống: "Không đâu! Trên người chú Ty Mệnh ấm lắm, cho Miên Miên chơi thêm chút nữa đi mà!"

Tần Mục Dã nghe vậy, sợ nổi hết cả da gà.

Không phải cậu chưa gặp qua hình người của con hồ ly này.

Một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đẹp trai.

ĐCM, em gái nói một thằng con trai rất ấm, còn muốn ôm thằng đấy…

Tần Mục Dã bực bội, nhất định đêm nay cậu phải làm thịt con hồ ly độc ác này.

Cậu chỉ vào con chó, nghiêm túc nói: "Mày! Nhà tao nhận nuôi mày vì mặt mũi của em gái, nhưng dù sao mày… cùng là con trai, nam nữ thụ thụ bất thân, mày cách xa em gái tao một chút!"

Ty Mệnh tức run lên.

Anh thực sự muốn biến thành hình người.

Không phải nếu anh can thiệp vào cuộc sống của tiểu Đế Cơ quá nhiều, ảnh hưởng đến những người xung quanh bé, vô tình khiến quỹ đạo của cô bé thay đổi, vi phạm quy luật chuyển kiếp của đất trời, hậu quả đáng sợ khôn lường…Nếu không phải bảo vệ tiểu Đế CơCơ bình an chuyển kiếp, anh chắc chắn sẽ biến thành hình người tẩn cho người đàn ông này một trận.

Hài hước ở chỗ, mặc dù Ty Mệnh không biến hình nhưng Tần Mục Dã vẫn cảm nhận được sự tức giận.

Cậu nâng cằm, ngạo mạn nói: "Sao nào? Lông mày dựng hết lên làm gì? Tưởng mày là thần tiên thì tao sợ chắc! Đừng quên, mày ở nhờ nhà tao, gia đình tao chăm sóc mày, mày phải biết ơn mới đúng? Hơn nữa, tao đâu có ý gì, chỉ muốn nhắc mày để ý một chút, em gái tao còn nhỏ, nhưng nó là con gái, nó không hiểu thì mày cũng phải biết rồi chứ? Từ nay đừng để con bé ôm ấp mày nữa."

Ba ngày trước, con hồ ly Ty Mệnh này đột nhiên chạy đến nhà cậu.

Anh thẳng thắn thú nhận với Miên Miên mình bị thần Thiên Quân phạt.

Trước đây, do nghiện game, cày ba ngày ba đêm trong quán net, anh lỡ deadline quay về trời xử lý công việc nên thần Thiên Quân nổi trận lôi đình, bắt anh ở lại dưới này chơi hẳn trăm năm cho đã.

Thật ra thần Thiên Quân chỉ nói thế cho vui, một đống việc vẫn dồn lên đầu anh.

Không ngờ có một ngày thần Ty Mệnh như anh được tự mình lăn lộn, tung hoành dưới phàm trần.

Lần này thần Thiên Quân thực sự tức giận, ban hành mệnh lệnh chính thức, bắt anh ở lại trần gian đến khi tiểu Đế Cơ chuyển kiếp thành công, lên chức thượng thần mới được quay lại, chừng đó cũng mất tám, chín mươi năm.

Thần Thiên Quân không phong ấn ma pháp của anh nhưng dĩ nhiên anh không được phép tùy tiện sử dụng nó để in tiền, mà nếu không có tiền thì làm sao cày game được.

Tình trạng của anh rất thê thảm, trở thành người vô gia cư, không thể ở trong phòng tổng thống năm sao đã thuê từ trước, thậm chí một đêm ở net cũng không trả nổi.

Chỉ có thể tìm đến Tần gia.

Ty Mệnh không phản ứng lại.

Tần Mục Dã tức giận nhảy dựng lên: "Này, sao mày không nói gì?"

Ty Mệnh cười cười, sủa hai tiếng gâu gâu.

"Mẹ nó! Mày tưởng mày là chó thật à!"

Tần Mục Dã đang hăng say chiến đấu với chú chó, chuông cửa đột nhiên vang lên, theo sau là tiếng gọi của một bé gái: "Miên Miên, em có nhà không Miên Miên?"

Miên Miên nghe tiếng, nhận ra ngay: "Là Linh Linh, anh hai để em xuống nhanh, Linh Linh đến tìm em!"

Hai anh em chạy ra mở cửa.

Lục Linh mặc một chiếc áo khoác dày màu cam, trông rất mũm mĩm đáng yêu, sau lưng đeo một chiếc cặp nhỏ, không biết bên trong có gì.

Cô bé đi cùng bảo mẫu.

Lục Linh nhờ bảo mẫu lấy đồ từ ba lô, đưa cho Miên Miên, gương mặt kiêu ngạo như vừa hoàn thành sứ mệnh cao cả: "Miên Miên,

tặng em!”

Miên Miên ngạc nhiên nhận lấy, hóa ra là một đôi găng tay màu hồng rất mềm và dày, ở mặt trên có một chú nai dễ thương. Ngoài ra, còn một hộp kẹo, Miên Miên không đủ tay để cầm nên Tần Mục Dã cầm giúp, đó là một lọ thủy tinh, bên trong chứa đầy những ngôi sao nhỏ nhiều màu sắc.

“Cảm ơn chị Linh Linh, hôm nay lạnh thế này, chị còn mang quà cho em ạ?”

Miên Miên thân thiết ôm chặt chị gái.

Lục Linh lắc đầu: “Không phải của chị đâu, anh hai của chị nhờ đấy, anh ấy bảo ở Hokkaido rất lạnh, ngày nào cũng có tuyết rơi, có khi còn âm mười mấy độ, anh bảo đôi găng tay này chống thấm nước, em có thể dùng nó đắp người tuyết, anh hai cũng tặng chị một đôi, hì hì.”

Tần Mục Dã nghe vậy, mặt biến sắc.

Mẹ nó!

Hoá ra thằng thần đồng nhí nhà Lục gia đưa cái này à!

Cậu cúi người, xoay người em gái lại, tức giận nói: “Em làm cái gì thế hả? Suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt! Trêu đùa một con chó hoang đã đành, bây giờ lại thêm một thằng con trai nữa! Em mới bao nhiêu tuổi đã có bạn trai tặng găng tay thế này, còn màu hồng nữa chứ???”

Chương 42: Tần Tiêu Nhiên xoắn xuýt: Cậu nên dắt tay hay bế bé đây?

Edit: Thư

Cô bé mũm mĩm Lục Linh không hiểu được nguyên nhân tại sao Tần Mục Dã lại kích động như vậy.

Bé vất vả ngửa cổ, suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu ra: "Anh Miên Miên thấy màu hồng không tốt ạ? Nhưng các bạn gái chúng em đều thích màu hồng, Miên Miên không thích màu hồng sao?"

Anh hai mua hai đôi găng tay ở cùng một nhãn hiệu, kiểu dáng giống nhau nhưng màu sắc và trang trí hơi khác một chút.

Của Miên Miên là màu hồng nhạt và hình nai con.

Của bé là màu hồng đào với hình người tuyết. Trong mắt bé, cả hai đôi găng tay đều rất đẹp.

Đôi tay nhỏ bé của Miên Miên cầm găng tay, yêu thích không muốn buông, mân mê hình nai nhỏ, nói lời thật lòng: "Nai con đáng yêu quá, em rất thích."

Lục Linh nghe Miên Miên nói thích, thở phào nhẹ nhõm, nâng cằm nói với Tần Mục Dã: "Em bảo rồi, Miên Miên nhất định sẽ thích màu hồng, anh của Miên Miên không hiểu con gái rồi."

Tần Mục Dã: "…"

Mẹ nó, đáng sợ vãi!

Không những mua quà, thằng này còn cử em gái bốn tuổi rưỡi sang yểm trợ!

Một thằng bé mới mười tuổi đã am hiểu kế sách tán gái thế này! Không đáng sợ mới là lạ!!!

Trong lòng Tần Mục Dã tràn đầy nguy cơ, cải trắng nhà cậu có thể bị con heo thiên tài nhà bên ăn mất bất cứ lúc nào.

Thiên tài thì sao? Trong mắt cậu đều là heo nhòm ngó cải trắng mà thôi!

Cậu tức giận nhìn Lục Linh phụ trách chạy vặt cho con heo ấy, không nói nên lời, càng không thể cãi lý với đứa trẻ bốn tuổi rưỡi.

Em gái nhà khác cậu không quản được nhưng nhất định cậu phải giáo dục tốt em gái nhà mình.

Cậu ngồi xổm xuống, quay người Miên Miên qua, nghiêm túc nói: "Tần Miên Miên, nghe rõ anh nói chưa?"

Miên Miên khó hiểu: "Anh hai nói gì?"

Bánh bao nhỏ đắm chìm trong đôi găng tay đáng yêu, nhìn nó chằm chằm, trong lòng vui vẻ, lời nói của Tần Mục Dã vào tai này ra tai kia.

"…" Tần Mục Dã hít sâu một hơi, "Thì ra anh nói nhiều thế em không nghe lọt được cái gì? Anh hỏi em tại sao suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, chưa gì đã có bạn trai tặng quà thế này?"

Bé con chun mũi, nghi hoặc nhìn cậu: "Việc anh Thanh Hành đưa quà cho em… kỳ lạ lắm ạ?"

Tần Mục Dã không biết đứa nhỏ đang giả ngu hay thực sự không hiểu.

Cậu đưa tay xoa mạnh đầu cô bé, nôn nóng nói: "Đương nhiên là lạ rồi, em còn nhỏ, không được nhận quà của con trai, anh không cho phép!"

Mới ba tuổi rưỡi đã được bao nuôi thế này, lớn lên thì thế nào?!

Bé con ghét bỏ nhìn anh trai, trên gương mặt viết đầy ba chữ anh lại thế à.

Lục Linh bất ngờ trước vẻ kích động của Tần Mục Dã, chọc chọc tay Miên Miên, cân nhắc nói nhỏ: "Miên Miên, anh hai của em kỳ quá, anh ấy ghen tỵ không có quà chúc mừng năm mới nên không vui phải không?"

Miên Miên nghe vậy, hiểu ra.

Đúng rồi, sắp đến năm mới, anh Thanh Hành muốn tặng găng tay cho bé để mừng năm mới.

Cô bé xem trên TV, vào dịp năm mới, mọi người sẽ tặng quà cho bạn bè.

Miên Miên gật đầu: "Chắc là thế, anh hai của em vừa hung dữ vừa ngốc nghếch nên không có bạn, dĩ nhiên không có quà năm mới, mặc kệ anh ấy đi. Em muốn đến nhà Linh Linh để cảm ơn anh Thanh Hành.

Tần Mục Dã đứng bên cạnh bùng nổ.

Em gái không chỉ đâm chọt anh, còn muốn tự mình đến cảm ơn con heo thiên tài kia á?!

Chú chó Ty Mệnh nghe vậy, vui vẻ trong lòng, anh thỏa mãn nhìn

Miên Miên trả đũa Tần Mục Dã hộ anh, thậm chí anh còn vẫy đuôi để bày tỏ.

Nói ra hơi lạ, nhưng hình như anh giả chó lâu quá, thỉnh thoảng vô tình làm hành động giống chó… trông anh càng ngày càng giống một con chó thật.

Tần Mục Dã không nhịn được bế em gái lên, gằn từng chữ: "Không được, anh không cho phép em đi, một tiếng nữa là đến giờ ăn cơm tối rồi, vào nhà đợi đi!"

Người bạn nhỏ Lục Linh ngây thơ chết lặng.

Trong lòng bé tự nhủ, quả nhiên mình phải làm người tốt và kết bạn thật nhiều.

Chứ như anh hai của Miên Miên, em gái có quà nhỏ tí là đôi găng tay cũng phải ghen tỵ, thật quá đáng thương.

…

Miên Miên muốn theo Linh Linh về nhà, Tần Mục Dã không cho, hai anh em cãi nhau om sòm ở trong phòng khách.

Bé con ngước đầu cãi lại anh hai, cảm thấy rất mỏi, trèo hẳn lên ghế sô pha để đứng ngang bằng anh.

Lê Tương đi ra khỏi phòng bếp, dở khóc dở cười trước tình cảnh này, bà tùy tiện lau tay vào tạp dề, bước nhanh đến phía sô pha: "Hai đứa sao thế, Mục Dã, sao con lại hùng hùng hổ hổ lên như vậy?"

Tần Mục Dã thấy Lê Tương như thấy đồng minh, càng sung sức.

Cậu giơ đôi găng tay màu hồng lên trước mặt Lê Tương để chứng minh cậu đã cầm trong tay bằng chứng.

“Mẹ xem này, đứa con trai mười tuổi ở Lục gia dám đưa Miên Miên cái này!”

Lê Tương chưa nhìn rõ nhưng bị giọng điệu kinh hoàng của Tần Mục Dã ảnh hưởng, đang tự hỏi thằng bé Lục gia đưa cái gì không phù hợp lứa tuổi cho con gái bảo bối của bà.

Nhưng mà… sau khi bà nhận đôi găng tay mềm mại, lật qua lật lại nhiều lần, ánh mắt phức tạp hướng đến đứa con trai bị thiểu năng của mình: “Cái này… không phải chỉ là đôi găng tay bình thường thôi sao?”

Lê Tương:… Chẳng lẽ bà chưa khỏi hẳn bệnh nên sinh ra ảo giác?

Tần Mục Dã trợn to hai mắt: “Sao lại là đôi găng tay bình thường? Mẹ suy nghĩ nghiêm túc hơn đi! Thằng đó là con trai! Con trai đấy! Tặng găng tay màu hồng cho em gái mình là có ý gì?! Người lớn chúng ta phải làm gì? Tất nhiên là cảnh giác cao độ rồi! Đây là thời điểm chúng ta phải cảnh giác!!!”

Lê Tương nhìn thằng con thứ hai chuyện bé xé ra to, quay ra bé con ngoan ngoãn như cục bột, lắc đầu, bỏ qua con trai, bế con gái ngồi xuống.

“Miên Miên kệ anh hai đi, đôi găng tay này đáng yêu nhỉ, mẹ thấy rất mềm, chắc chống thấm nước, con deo thử xem nào?”

Lê Tương mở túi, đeo đôi găng tay cho bé con, khuôn mặt bà lộ rõ vẻ yêu thích.

Bé con gật đầu: “Chị Linh Linh cũng có một đôi mẹ ạ! Con có thể đeo găng tay đôi với Linh Linh để đắp người tuyết ở Hokkaido!”

Miên Miên chưa bao giờ được đắp người tuyết.

Mặc dù mấy ngày nay Yến Kinh rất lạnh, đôi khi có tuyết rơi nhưng

rơi không đủ dày để đắp người tuyết.

Lê Tương đã kể cho bé chuyện xây người tuyết khi bà còn bé nên đứa nhỏ rất mong đợi chuyến đi Hokkaido.

Lê Tương mỉm cười hài lòng, sờ sờ đôi găng tay nhỏ của con gái: "Đẹp lắm, rất vừa vặn, đứa bé Lục gia tên gì nhỉ… Thanh Hành phải không? Người giống như tên, đúng là quý ông nhỏ dịu dàng chu đáo."

Bé con không hiểu quý ông là gì nhưng nghe mẹ nói, bé biết mẹ đang khen anh Thanh Hành, gật đầu đồng tình: "Mẹ, con muốn đến nhà Linh Linh để cảm ơn anh Thanh Hành."

Lê Tương sờ đầu bánh bao nhỏ: "Được, con đi đi, mẹ hầm canh phải mất một tiếng nữa, con về vừa kịp lúc ăn tối, Mục Dã, con đưa em đi đi."

Tần Mục Dã chấn động, gương mặt đẹp trai mất khống chế: "Mẹ, mẹ có bị làm sao không?"

Sao mẹ lại bảo anh đưa em gái đến nhà thằng con trai mưu mẹo nhà họ Lục cơ chứ???

Lê Tương biết con trai đang nghĩ gì khi phản ứng thế này, cả nhà ai cũng biết tâm bệnh của Tần Mục Dã, thằng bé thực sự rất thương Miên Miên, nhất là khi Miên Miên trở lại, đúng lúc thằng bé nghỉ phép, hai đứa tham gia chương trình với nhau, hai anh em gắn bó khăng khít, con trai làm vậy là điều dễ hiểu.

Nhưng thằng con trai này đang phản ứng quá mức, Lê Tương đỡ trán: "Con đừng suy nghĩ lung tung nữa được không, đứa bé kia mới mười tuổi, chưa dậy thì, còn em gái con mới là cây củ cải ba tuổi rưỡi, có phải con quay phim nhiều nên tưởng tượng đủ thứ không?"

Lê Tương khuyến khích con gái làm quen nhiều bạn, Miên Miên vốn

ít bạn, chỉ có cô bé đáng yêu nhà họ Lục thân thiết với cô bé, cũng coi như hai nhà có duyên, các thành viên Lục gia đều rất tốt, chắc chắn Lục Thanh Hành cũng là đứa bé ngoan, Miên Miên được cậu bé dạy chữ, Lê Tương biết hết.

Hơn nữa, trẻ con kết bạn không phân biệt giới tính, ngay cả người lớn có bạn khác giới là điều bình thường.

Tần Mục Dã bài xích không chịu đi, ủ rũ ngồi trên sô pha, đút tay vào túi quần: "Mẹ tiêu chuẩn kép thế, ngày xưa con qua lại với bạn gái, mẹ liên tục nhắc nhở con phải chuyên tâm học hành, không được quậy phá còn gì."

Lê Tương cạn lời với con trai: "Lúc đó có đứa mới lên cấp hai đã học đòi yêu sớm, con thấy hai chuyện giống nhau chỗ nào?"

Phản bác không lại, Tần Mục Dã nhất quyết không chịu đi.

Tuy bây giờ trong nhà đã thuê người giúp việc nhưng Lê Tương vẫn tự mình xuống bếp, bà theo chủ nghĩa hoàn mỹ, muốn tận mắt nhìn quá trình làm ra món ăn, không thích ai động tay vào.

Tần Mục Dã không chịu đi, trong nhà chỉ còn Tần Tiêu Nhiên đang trong kỳ nghỉ đông.

Lê Tương dẫn bé con lên tầng gõ cửa, Tần Tiêu Nhiên đang đeo nghe, ra mở cửa, thấy mẹ và em gái ở ngoài, tháo tai nghe xuống.

Lê Tương nói: "Tiêu Nhiên, có chuyện này… Em gái con được bạn ở Lục gia tặng quà, con bé muốn sang đấy chơi, mẹ đang nấu cơm không đi được, anh hai con tự nhiên dở chứng không chịu đi, bên ngoài rất lạnh, trời cũng sắp tối, nếu con không bận gì…"

Tuy Tần Tiêu Nhiên về nhà ở một thời gian rồi nhưng Lê Tương vẫn rất cẩn thận với cậu, đứa trẻ đang ở tuổi dậy thì, có cá tính riêng, Lê Tương làm gì cũng để ý thái độ của cậu, bày tỏ sự tôn trọng của

bản thân, cố gắng giữ hòa khí trong gia đình.

Bà tưởng Tần Tiêu Nhiên bận chơi game, không muốn ra ngoài.

Không ngờ, thằng bé quay lại lấy áo khoác, đi ra: "Vâng, để con đưa em đi."

…

Tần Mục thân là đàn ông cao một mét chín, ngồi co ro hờn dỗi trên ghế sô pha.

Tần Tiêu Nhiên dẫn bé con ra cửa.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên ở riêng cùng anh ba, bé phát hiện anh ấy đeo giày cô bé tặng, trông vô cùng đẹp trai, cảm thấy rất vui vẻ, cộng thêm món quà của anh Thanh Hành, cả người bé toát ra vẻ hạnh phúc không giấu được.

Tần Tiêu Nhiên nhìn em gái, liên tưởng đến một viên chè trôi nước ngập đường.

Viên chè trôi lon ta lon ton đi trước, Tần Tiêu Nhiên lặng lẽ theo sau, luống cuống không biết làm gì, con bé đi đường có bị ngã không, cậu có nên dắt tay bé không.

Hay là bế lên nhỉ?

Bé con nhỏ như vậy, đi lâu sẽ mỏi chân.

Trong trí nhớ của cậu, anh hai gắn liền với hình ảnh bế em gái trên tay.

Nhưng từ nhà cũ cách khu biệt thự trên vách núi không xa, chỉ mất hơn mười phút đi bộ, nếu con bé không mệt, muốn tự mình đi bộ thì sao?

Tần Tiêu Nhiên yên lặng làm cái đuôi phía sau, trong lòng xoắn xuýt không biết nên tiến lên phía trước hay không tận ba phút.

Đến khi một con chó trắng lớn đuổi kịp từ đằng sau, dụi vào người bé con.

Cô bé ngạc nhiên, vui mừng nhìn nó: "A, chú Ty Mệnh cũng đi à!"

Con chó vẫy vẫy đuôi như ra hiệu bánh bao nhỏ leo lên lưng nó.

Gần đây Tần Tiêu Nhiên chú ý đến con chó này, không biết nó từ đâu đến, nói chuyện với quản gia vài câu, bác Vinh cũng ậm ừ không chắc chắn, trả lời do Đại thiếu gia biết đứa nhỏ thích Samoyed nên mua về một con.

Tần Tiêu Nhiên cảm thấy con chó này to hơn mức bình thường, hơn nữa bé con có thể trèo lên lưng nó một cách thuần thục như đang cưỡi ngựa…

Cũng may con bé có chỗ ngồi, cậu không cần xoắn xuýt nên dắt tay hay nên bế bé nữa.

Con chó đi rất nhanh, cậu phải tăng tốc độ thành chạy chậm mới đuổi kịp, bọn họ nhanh chóng đến trước cửa Lục gia.

Cửa vừa mở, một bé trai đã đứng ở trong sân, thấy bé con, cười dịu dàng.

Cô bé tụt xuống khỏi lưng con chó, chân ngắn chạy đến, miệng ngọt ngào gọi: "Anh Thanh Hành, cảm ơn anh đã tặng găng tay cho em!"

Con chó trắng đột nhiên run lên một cái, yếu ớt co rúc vào một góc.

Chương 43: Bé con dám vô lễ với lão đại, lớn lên nhất định sẽ hối hận

Edit: Thư

Tần Tiêu Nhiên nhíu mày, biểu cảm khó hiểu.

Con Samoyed trắng này… có vẻ kỳ lạ.

Cậu đi đằng sau, tự nhiên sinh ra cảm giác con chó này có nhân cách như người.

Hơn nữa, bánh bao nhỏ hoạt động miệng liên hồi, có thể đang nói chuyện với con chó này?

Nếu cậu không nghe lầm, con bé còn gọi con chó này là chú.

Con chó này không chỉ giống người mà còn mang một khí thế oai vệ kỳ lạ khi cõng em gái trên lưng, nếu nói là chó thì không phải, nó giống một con sói kiêu hãnh hơn.

Tần Tiêu Nhiên có chút nghi ngờ trong lòng, nhưng đứa nhỏ còn có thể hồi sinh thì vật nuôi của cô bé có là quái vật cũng chẳng đáng ngạc nhiên.

Mà sao con chó này mới hùng dũng bừng bừng khí thế là thế, bây giờ lại sợ hãi trốn vào một góc thế kia?

Lục Thanh Hành mỉm cười, sờ đầu Miên Miên: "Em thích thì tốt, ở Hokkaido rất lạnh, khi đi ra ngoài em nhớ đeo găng tay để không bị

buốt tay nhé.”

Lục Thanh Hành chơi với bánh bao nhỏ, biết cô bé nhìn có vẻ ngoan ngoãn trầm lặng như viên bánh gạo nếp nhưng thật ra bé rất hiếu động, nhất là khi đến nơi nhiều tuyết như thế, bé nhất định sẽ hưng phấn nghịch tuyết.

Cậu bé hơi lo lắng nên mua hai đôi găng tay, một đôi tặng cô bé, một đôi cho em gái Lục Linh.

Miên Miên gật đầu, giơ đôi tay nhỏ bé: “Anh Thanh Hành nhìn này, Miên Miên đeo thử rồi, rất đẹp ~”

Lục Thanh Hành gật đầu, nhìn ra thiếu niên đứng ngoài cửa.

Tần Tiêu Nhiên không giỏi kết giao với bạn bè nhưng bé trai mười tuổi trước mặt này mang một khí chất trong trẻo lạnh lùng, có phần phù hợp với vibe của cậu?

Có lẽ những người không thích xã giao tình cờ thu hút nhau, dù sao cậu cũng hơn vài tuổi, không thể quá nhỏ nhen, chủ đụng đi lên chào hỏi: “Xin chào, tôi là anh ba của Tần Miên Miên.”

Bé trai với vẻ ngoài tuấn tú lễ phép giơ tay với cậu: “Chào anh, em là Lục Thanh Hành.”

Hai chàng trai ngượng ngùng bắt tay với nhau để thể hiện phép lịch sự.

Lục Thanh Hành nói: “Xin lỗi, người lớn trong nhà đi vắng nên không tiếp đón anh chu toàn. Bên ngoài rất lạnh, mời anh vào nhà uống ly trà nóng.”

Tần Tiêu Nhiên nhìn bé trai rõ ràng là học sinh tiểu học nhưng chín chắn hơn cả cậu, xã giao như người lớn.

Nhưng cậu không bài xích, ngược lại thích cách nói chuyện bình tĩnh hài hòa như vậy, không giống một vài người lớn cố tỏ ra khoa trương nhiệt tình khiến cậu khó chịu.

Tần Tiêu Nhiên không khách khí, vào phòng khách đợi, để hai đứa trẻ chơi với nhau.

Cậu không tưởng tượng nhiều như Tần Mục Dã, xác định rõ vị trí của bản thân là một người anh đưa em gái đi tìm bạn chơi.

Người giúp việc biết con trai út nhà họ Tần đưa em gái tới, vội vàng bưng ra đĩa trái cây và đồ ăn vặt, nói xin lỗi: "Xin lỗi cậu, tôi đang nấu cơm, ông bà chủ sắp tan tầm, tôi phải tranh thủ nốt, Tần tiểu thiếu gia cứ tự nhiên như nhà mình nhé."

Tần Tiêu Nhiên chỉ mong người giúp việc không để ý đến mình, như vậy cậu đợi thoải mái hơn nhiều.

Lục Linh nhìn thấy Tần Tiêu Nhiên, hai mắt lấp lánh phát ra bong bóng màu hồng: "Anh là anh ba của Miên Miên ạ?"

Tần Tiêu Nhiên gật đầu.

"Oa! Anh đẹp trai quá!"

Lục Linh biết Miên Miên có ba người anh trai, nhiều hơn cô bé một người nhưng cô bé chỉ nghe sơ qua thôi, chưa từng gặp người anh ba hay ở trường này nên không hâm mộ.

Đến bây giờ cô bé mới biết anh ba của Miên Miên đẹp trai nhường này!

Tần Tiêu Nhiên bị một em gái bốn tuổi rưỡi nhìn chằm chằm… Hai gò má nóng lên.

Cũng may cô bé chỉ nhìn một lúc rồi chạy ra ngoài chơi đùa với em

gái nhỏ.

Lục Linh vừa mới chạy ra, tuyết rơi dày hơn, từng bông từng bông bay xuống, hai đứa trẻ vui vẻ cực kỳ.

"Tuyết rơi nhiều quá! Mẹ chị bảo mấy năm nay ở Yến Kinh tuyết không rơi nhiều thế này đâu! Từ khi chị sinh ra chưa từng có! Miên Miên nhìn này, bông tuyết thật là đẹp."

Đây là lần đầu tiên Miên Miên tận mắt thấy tuyết, không nhịn được giơ tay bắt lấy nhưng bông tuyết thành công tránh khỏi bàn tay nhỏ bé, lòng bàn tay không bắt được bông nào. Lục Thanh Hành nhìn một lúc lâu, im lặng duỗi tay, có thể do cậu bé đã mười tuổi nên tay to hơn, đón được một bông tuyết, giơ ra trước mặt Miên Miên.

Miên Miên ngạc nhiên, vui mừng mở to đôi mắt, đôi tay bé nhỏ đeo găng cẩn thận nhận lấy, nhìn một lúc.

"Đẹp quá, hoá ra bông tuyết được ghép từ những mảnh nhỏ."

Lục Linh ghen tỵ, bĩu môi, nũng nịu nói: "Hừ, anh hai chỉ thích Miên Miên, không thích em, em không có bông tuyết rồi."

Lục Thanh Hành cười dịu dàng, vỗ đầu em gái, ôn tồn nói: "Em cũng có mà."

Cậu bé lại đón một bông nữa, đưa cho Lục Linh.

Đột nhiên tuyết rơi dày, kéo theo nhiệt độ hạ xuống.

Ba bạn nhỏ chơi ngoài sân một lúc, Lục Thanh Hành nói: "Vào nhà thôi, bên ngoài lạnh, cẩn thận không bị cảm."

Hai bé bánh bao không muốn chia tay bông tuyết xinh đẹp nhưng vẫn nghe theo lời anh trai đi vào nhà.

Hai cô bé đều nhớ ngày kia sẽ đi máy bay đến Hokkaido, nếu bị bệnh thì không được đi nữa.

Tuyết ở Hokkaido nhất định sẽ rất đẹp.

Hai bé gái nằm trên cửa sổ ngắm tuyết rơi bên ngoài, tuyết rơi càng lúc càng nhiều, mười mấy phút đã đọng thành một đống.

Lục Linh hào hứng nói: "Miên Miên chúng ta đi chơi ném bóng tuyết đi!"

Miên Miên chớp chớp mắt: "Ném bóng tuyết là gì ạ?"

Trên tiên giới không có tuyết nên Miên Miên chưa nhìn thấy tuyết bao giờ, càng không nói đến ném bóng tuyết.

Lục Linh nói: "Chơi ném bóng tuyết vui lắm! Mùa xuân năm ngoái cả nhà chị đi Thụy Sĩ trượt tuyết, chị đã chơi cùng hai anh rồi!"

Miên Miên nghe Lục Linh kể về chuyến du lịch nước ngoài của gia đình và trò chơi ném bóng tuyết, cô bé nghe rất vui, có chút hâm mộ nói nhỏ: "Nhưng… em chưa gặp bao giờ, em không biết chơi thế nào."

Lục Linh nói đầy tin tưởng: "Không sao, chị biết chơi, chị sẽ dạy Miên Miên, chị em đi thôi, tí nữa tuyết ngừng rơi là không chơi được đâu."

Miên Miên nghe chị gái nói, siêu thích thú.

Hai bé gái dùng ánh mắt long lanh nhìn Lục Thanh Hành.

Giống như cậu bé là người làm chủ của cái nhà này.

Chỉ cần cậu gật đầu, hai bé có thể ra ngoài chơi.

Lục Thành Hành nhìn em gái mũm mĩm hăng hái, nhìn Miên Miên đầy tò mò và mong đợi.

Cậu bé không biết phải làm thế nào, chỉ có thể đội mũ, đeo khăn và găng tay rồi dẫn hai em gái ra ngoài.

Thật ra trẻ con dễ bị lạnh ở đầu và cổ, chỉ cần giữ ấm hai vùng ấy là không dễ bị cảm lạnh.

Lục Thanh Hành nói: "Chúng ta chơi một lúc nữa thôi, không được quá lâu nhé."

Hai bé con vâng lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Lục Linh hoạt bát, không đợi anh trai hướng dẫn, cúi người nặn một quả bóng tuyết, ném đi.

Trúng vào người Miên Miên.

Cô bé vô cùng ngạc nhiên.

Hóa ra đây là trò ném bóng tuyết sao?

Lục Linh thúc giục em gái: "Miên Miên nhanh lên, chính là như vậy, em nặn tuyết thành một quả bóng rồi ném lại chị!"

Miên Miên làm theo lời cô bé, hai chân ngắn chiến đấu hăng say trong tuyết.

Mặc dù chơi rất vui nhưng hai cô bé vẫn còn nhỏ, tay cũng nhỏ nên không có đủ sức mạnh.

Lượng tuyết lấy được ít, cộng thêm không đủ sức mạnh nên quả cầu tuyết không rắn, ném qua ném lại không gây cảm giác đau.

Chơi một lúc, hai bé nhận ra chỉ có hai chị em ném nhau thì khá

chán.

Lục Linh nổi hứng, nói thầm vào tai bạn tốt: "Miên Miên, chúng ta hoà nhau! Ném nữa cũng không phân thắng bại được! Hay là chúng mình ghép đội cùng nhau chiến đấu với anh hai không? Mẹ chị nói anh hai lười vận động, đánh không lại con gái đâu, hai chị em mình có thể thắng anh ấy!"

Miên Miên nghe vậy, thấy thích thích.

Cô bé không cần thắng anh ấy như lời của Lục Linh.

Bé chỉ muốn chơi cùng anh Thanh Hành.

Anh Thanh Hành mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, đứng trong tuyết, hai vai phủ một mảnh trắng xóa.

Miên Miên cảm thấy anh ấy giống như Thượng Thần trên trời, dáng vẻ thần tiên không nhiễm bụi trần.

Miên Miên chưa từng tiếp xúc với người phàm, cô bé chỉ tập trung đạt được lý tưởng tu luyện trở thành Thương Thần, chưa bao giờ nghĩ làm người phàm lại vui vẻ thế này.

Giống như cô bé và Linh Linh bây giờ, chơi đùa ầm ĩ, cười nói vui vẻ, so với việc làm Thượng Thần cao cao tại thượng thú vị hơn nhiều.

Miên Miên làm theo bản năng của trẻ con, muốn anh Thanh Hành lạnh lùng yên tĩnh cũng được tận hưởng niềm vui giống bé và Linh Linh.

Bé gật đầu, đạt thỏa thuận với Lục Linh.

Miên Miên cố gắng nặn một khối tuyết, ném về phía Lục Thanh Hành–

Vừa ném vừa kêu: "Anh Thanh Hành, Miên Miên ném anh nhé!"

Lục Linh nhanh tay nặn một quả cầu tuyết to gấp đôi quả của Miên Miên, ném về phía anh hai nhà mình: "Anh hai, anh không đấu lại em và Miên Miên được đâu, hí hí hí, tới đây, ba anh em chia hai phe chiến đấu!"

Lục Thanh Hành nhận hai quả cầu ném tới từ hai phía, gương mặt đẹp trai không hề không vui, thậm chí còn nở nụ cười cưng chiều.

Tần Tiêu Nhiên ngồi trong phòng khách đợi lâu, nghe bọn trẻ con đòi chơi ném bóng tuyết, cậu cầm tách trà dựa vào huyền quan hóng hớt.

Khi thấy em gái mập mạp ném tuyết vào Lục Thanh Hành…

Tần Tiêu Nhiên nghĩ thầm: Thế mới là hai anh em ruột chứ.

Lục Thanh Hành không chịu thua kém, cúi người nặn tuyết, ném hai bé.

Trong sân tràn ngập tiếng cười vui vẻ của hai bé gái.

Cho đến khi con Samoyed trắng không nhịn nổi nữa, sủa vang mấy tiếng, chắn trước mặt Miên Miên, ngăn cô bé tiếp tục hành vi "bạo lực".

Bấy giờ Lục Linh mới phát hiện con chó trắng cũng tới.

Cô bé kinh ngạc nói: "Miên Miên, đây là con Samoyed nhà em mà, sao nó cũng đến?"

Miên Miên tưởng chú Ty Mệnh cũng muốn chơi ném tuyết với hai chị em.

Nhưng chú Ty Mệnh kêu rất nghiêm túc, tuy không nói ra miệng

nhưng cô bé vẫn cảm nhận được chú đang khiển trách bé.

Miên Miên bối rối, không dám nói chuyện với Ty Mệnh trước mặt nhiều người, sợ dọa Linh Linh.

Ty Mệnh cuống đến phát bực, cái đầu chó sắp trọc đến nơi!

OMG, thần Thiên Quân xuống đây mà xem tiểu Đế Cơ nhà ngài đi!

Con bé dám… vô lễ với vị lão đại tôn quý này, lớn lên nhất định sẽ hối hận!

Chương 44: Chuyến đi Hokkaido: Rải đường cùng đối thủ cũ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thư

Ty Mệnh nôn nóng bứt rứt, trông càng ngày càng giống một con chó.

Miên Miên khó hiểu nhìn anh.

Lục Linh lo lắng cau mày: "Miên Miên, chó của em bị bệnh à, nhìn nó không khỏe lắm…"

Miên Miên không lo lắng thân thể vạn năm tu vi của chú Ty Mệnh không khỏe.

Cô bé đoán chú Ty Mệnh có chuyện muốn nói nhưng không tiện mở miệng nên mới gấp gáp đến mức… lông hồ ly dựng đứng hết cả lên.

Bé con đang nghĩ có nên tìm một chỗ không người để nói chuyện với anh hay không.

Lục Thanh Hành đi tới, cúi người, giơ tay vuốt lưng con Samoyed, vỗ nhẹ hai cái như muốn trấn an nó.

Lục Linh thấy con chó vốn đang lo lắng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Giống như anh hai đang im lặng giao tiếp với nó.

Lục Linh sùng bái nhìn Lục Thanh Hành: "Anh hai đỉnh quá, con chó nghe lời anh rồi."

Miên Miên vẫn hơi lo lắng cọ người vào bộ lông mềm của Ty Mệnh, nhỏ giọng hỏi: "Chú có sao không ạ?"

Ty Mệnh bình tĩnh lại. vị lão đại này mang theo sức mạnh xoa dịu vạn vật, thành công trấn an anh mà không cần nói một lời.

Ty Mệnh ngẩng đầu xác nhận trên gương mặt đẹp trai, ngây thơ của lão đại không có vẻ không vui, thậm chí còn có… nét cưng chiều?

Lẽ nào… đây chính là sở thích của lão đại?

Ty Mệnh được thăng chức Tiên từ sớm nhưng bản chất anh là tộc hồ ly, mà tộc hồ ly nổi tiếng không an phận, hồi còn trẻ anh tự do phóng túng, không đặt tôn ti trật tự vào mắt.

Nếu là một vị Thượng Thần, anh sẽ không ngạc nhiên như thế.

Nhưng vị này… sợ rằng trên tiên giới, thần Thiên Quân gặp cũng phải chắp tay thi lễ nhún nhường.

Thấy con chó chạy ra, hai bé con tiếp tục cuộc chiến bóng tuyết vừa nãy, đôi tay nhỏ bé nén chặt quả cầu, ném về phía Lục Thanh Hành.

Ty Mệnh vẫn lo lắng không yên trong lòng, không nỡ nhìn thẳng, nhưng luyến tiếc cảnh tượng mấy trăm ngàn năm khó gặp.

Người khiến các chư thần phải cung kính cúi đầu trước kia đang ở hình hài một đứa trẻ mười tuổi bị hai đứa nhóc ba tuổi đuổi ném bóng tuyết.

…

Chơi một lúc, áo khoác đen của Lục Thanh Hành phủ đầy tuyết, cậu bé dịu dàng ngăn hai đứa nhóc chơi không biết mệt: "Chơi thế đủ rồi, chúng ta vào nhà thôi."

Miên Miên và Lục Linh chưa chơi đã nhưng lời nói của Lục Thanh Hành mang theo sự thuyết phục, không ai dám thay đổi.

Hai bé ngoan ngoãn nghe lời, theo cậu bé vào nhà.

Lục Thanh Hành đứng ở cửa, phủi tuyết cho hai em gái, Lục Linh tự hào khiêu khích: "Anh hai nhận thua đi, anh không đánh lại em và Miên Miên được đâu!"

Miên Miên mỉm cười ngọt ngào, cô bé không cần thắng anh như Lục Linh, chỉ cần thấy ý cười trên mặt Lục Thanh Hành, cảm thấy anh ấy cũng vui vẻ là cô bé vui rồi.

Lục Thanh Hành sửa sang quần áo cho em gái xong, nhẹ nhàng đẩy bé vào bên trong rồi quay ra Miên Miên, cẩn thận phủi hết tuyết đọng trên chiếc áo khoác dày.

Lục Linh không cam tâm, tiếp tục hỏi: "Anh hai không nhận thua à? Anh nhanh nhận thưa đi!"

Bé Lục Linh mới bốn tuổi nhưng đã nghe chán tai những lời ca tụng anh hai IQ cao của người lớn, từ nhỏ đến lớn nghe quá nhiều, hơn nữa khi bé lớn hơn, ý thức được bản thân mình, dần nhận ra mình và anh hai không cùng một loại người, có thể cô bé chỉ là đứa trẻ bình thường không sánh được với anh hai trên mức thiên tài.

Bị anh ấy đè bẹp suốt thời gian qua… Hiếm lắm mới có cơ hội thắng anh trai trong trò chơi ném tuyết, Lục Linh hạnh phúc ngất trời.

Lục Thanh Hành đang phủi tuyết cho Miên Miên, trả lời: "Ừ, anh thua." Giọng nói vừa nhẹ nhàng, vừa dễ nghe.

Tần Tiêu Nhiên nhìn thời gian, đi tới, thấp giọng nói: "Đến giờ về ăn cơm rồi."

Lục Thành Hành nói: "Em về đi, trên đường nhớ chú ý an toàn."

Miên Miên chưa chơi chán, nhưng bé thấy hơi đói bụng và nhớ thương món sườn hầm của mẹ, chắc là ngon lắm.

Cô bé hít sâu một hơi, thì thầm: "Em về đây, hẹn gặp lại chị Linh Linh nhé! Anh Thanh Hành, đợi em đi Hokkaido về, em sẽ mang quà cho anh!"

Tần Tiêu Nhiên đi ra ngoài sân, cảm nhận nhiệt độ bên ngoài thấp hơn rõ ràng nhiệt độ trong nhà có máy sưởi

Cậu không chần chờ bế em gái lên.

Miên Miên giật mình, đây là lần đầu tiên anh Tiêu Nhiên…bế cô bé.

Bé con còn muốn nói vài câu với anh Thanh Hành, nhưng bị sốc nên quên mất, không kịp nghĩ nhiều, bé căng thẳng trong lòng Tần Tiêu Nhiên, không dám cử động.

Lục Thanh Hành vốn định sờ đầu cô bé nhưng động tác của Tần Tiêu Nhiên quá nhanh, tay cậu bé vừa giơ lên đã bị anh ấy giành trước.

Cậu bé thu tay về, không nói nhiều, trầm tư nhìn bé con và anh trai rời đi.

…

Lúc Tần Tiêu Nhiên bế em gái lên, cậu không suy nghĩ nhiều.

Cậu chỉ nghĩ đến giờ ăn cơm rồi, phải về nhanh.

Miên Miên chân ngắn như cây củ cải, đi đứng khó khăn, cộng thêm tuyết vừa rơi, đường trơn trượt, trời tối nên không an toàn.

Nhiệt độ hạ xuống, cậu bế bé sẽ ấm hơn để con bé không bị nhiễm lạnh rồi ốm, nếu không, mẹ lại lo lắng và vất vả một trận.

Miên Miên kinh hãi như con chim cút nhát gan, nép vào lòng anh trai không nhúc nhích.

Đôi mắt mở to, ngạc nhiên nhìn chằm chằm biểu cảm của Tần Tiêu Nhiên.

Tần Tiêu Nhiên đi một đoạn, phát hiện mình bị bé nhìn chằm chằm.

Cậu hơi bối rối, ho khẽ: "Nhìn anh đủ chưa?"

Bé con yếu ớt nói: "Anh ba… Miên Miên tự đi được, để Miên Miên tự đi."

Tần Tiêu Nhiên cau mày: "Sao thế? Phải về nhanh không cơm nguội mất."

Cảm xúc hiện tại của Miên Miên: Chân thực đến mức không dám cử động.jpg

"Nhưng em nặng lắm… anh không bế em được đâu."

Bé con nói ra suy nghĩ của mình.

Anh Tiêu Nhiên rất gầy mà anh ấy còn nhỏ, là người ít tuổi nhất gia đình trừ cô bé.

Anh ấy chỉ cao hơn mẹ một chút, còn cách rất xa ba, anh cả và anh hai.

Với cô bé.

Thấp = Trẻ con = Không có sức khỏe

Cô bé sợ mình nặng quá khiến anh Tiêu Nhiên bị mệt.

Lúc đầu Tần Tiêu Nhiên bế bé con, không cảm thấy nặng, giờ nghe bé nhắc nhở, cậu nâng tay kiểm tra cân nặng.

Cậu chưa bao giờ bế đứa trẻ nào, bình thường cũng không hay mang vác nặng, đồ nặng nhất cậu cầm chắc là vali hành lý khi lên ký túc xá.

Cậu đoán con bé không nặng bằng cái vali ấy.

Tần Tiêu Nhiên thuận miệng hỏi: "Em nặng bao nhiêu cân?"

Cậu không hỏi thì thôi, hỏi rồi lại khiến Miên Miên nhớ đến một chuyện.

Lúc quay chương trình mùa một, vì nhà của bé và Tần Mục Dã ở trên đảo nhỏ riêng biệt nên phải đi bộ một đoạn dài để đến bến tàu.

Tần Mục Dã luôn bế cô bé, có thể do bế lâu hoặc lúc ấy ăn no nên lười, cậu vừa nói thật vừa trêu em gái: "Em nặng thế, nhìn người không to mà sao như ăn nghìn cân đè anh ngộp thở thế này?"

Lúc này Miên Miên được anh ba bế, nhớ đến lời của Tân Tần Mục Dã, mặt mếu máo, khó chịu nói: "Miên Miên… nặng lắm, giống như ăn nghìn cân! Anh Tiêu Nhiên để em xuống đi, Miên Miên tự đi được!"

Tần Tiêu Nhiên không biết em gái đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy buồn cười trước phản ứng của cô bé.

Cậu nhếch miệng: "Em mà nặng? Không cần nghĩ nhiều, anh không

thấy nặng, về đến nhà giờ rồi.”

Miên Miên rất lo lắng, sau ác mộng kinh khủng đó, bé luôn nhớ bảo vệ cánh tay quý giá của anh Tiêu Nhiên.

Bé cảm thấy anh ba đang phải đối diện với rất nhiều nguy hiểm để bế cô bé.

Đôi tay nhỏ bé tìm được bàn tay phải của anh trai, giọng nói gấp gáp: “Tay anh Tiêu Nhiên còn phải chơi game, không thể gãy được, nếu em đè bẹp tay anh thì sao…”

Tần Tiêu Nhiên dở khóc dở cười, “Sao em lại nghĩ em có thể đè bẹp tay anh?”

Đây là sự tự tin của đứa trẻ ba tuổi rưỡi à?

Miên Miên không kịp nghĩ nhiều, vội vàng trả lời: “Anh hai nói Miên Miên rất nặng, anh ấy bế còn thấy mỏi, anh ba thấp và gầy hơn nhiều so với anh hai… chắc chắn càng không bế được.”

Tần Tiêu Nhiên nghe lời nức nở của bánh bao nhỏ, nụ cười trên gương mặt đẹp trai dần biến mất…

Cậu cau mày, vẻ mặt ủ rũ.

Hóa ra là do cậu vừa gầy vừa thấp?

Anh hai cao gần mét chín, bây giờ cậu mới 1m76, thấp hơn anh hai nửa cái đầu, so với các bạn trong lớp tám, không phải là cao nhất nhưng điều đó rõ ràng là vì cậu dậy thì muộn, chưa đến thời điểm vọt lên!

Nhìn dưới góc độ gen di truyền, Lê Tương cao gần mét bảy, Tần Sùng Lễ cao 1m85.

Cậu không thể nào thấp được!

Tần Tiêu Nhiên muốn biện minh cho chiều cao của mình nhưng cậu thấy việc giải thích cho một đứa trẻ ba tuổi thật ngớ ngẩn.

Lời vừa đến miệng lại nuốt trở về.

Về đến nhà, Lê Tương bảo hai anh em đi rửa tay ăn cơm.

Tần Mục Dã co ro ngại ngùng ở trên ghế sô pha một tiếng, đợi em gái về mà lòng như lửa đốt.

Vất vả đợi được em gái nguyên vẹn trở về.

Ngọn lửa ghen tỵ trong lòng biến mất, cậu bế em gái đi rửa tay, đặt bé trên tủ chậu, chỉnh nước ấm, vừa xoa tay, vừa oán giận: "Miên Hải Vương* cuối cùng cũng biết trở lại rồi nhỉ."

** Hải Vương: dùng cho loại con trai có nhiều mối quan hệ mập mờ, giăng bẫy dụ dỗ con gái*

Tần Tiêu Nhiên không vào phòng vệ sinh mà đi thẳng tới tủ lạnh, lấy hộp sữa tươi, xé miệng, ngửa cổ uống ừng ực.

Lê Tương thấy con trai út đứng trước tủ lạnh uống sữa, ngạc nhiên: "Tiêu Nhiên… con sao thế?"

Tần Tiêu Nhiên uống một hơi hết hộp sữa 250ml, bình tĩnh quẹt miệng: "Không sao ạ, con khát thôi."

Lê Tương nhìn cậu làm như không có việc gì, đi ra ngoài, trong đầu chứa đầy dấu hỏi.

Chẳng phải từ nhỏ Tiêu Nhiên đã không thích uống sữa sao???

***

Ngày đầu tiên trong chuyến đi đến Hokkaido, ba gia đình ở Yến Kinh ngồi cùng chuyến bay.

Trước khi xuất phát, Lê Tương dặn đi dặn lại Tần Mục Dã phải chăm sóc tốt em gái và ba.

Tần Mục Dã cảm thấy mình còn cả con đường chông gai phía trước, sau mấy vụ làm sập mạng xã hội ở mùa trước, cậu đã ý thức được khả năng của bản thân.

Cậu lo được cho bản thân, cộng thêm không để em gái chết đói là đã tốt lắm rồi.

Bây giờ giao thêm một người ba già bốn mươi bảy tuổi, cậu thấy quá khó khăn.

Bởi vì Tần Sùng Lễ sẽ là khách mời bất ngờ xuất hiện ở Hokkaido nên dù ngồi cùng chuyến bay nhưng ông và cameraman phải tách ra đi riêng.

Từ khi ở nhà, Tần Mục Dã và Miên Miên được sắp xếp giả vờ không biết điều này, sau khi anh em đi, Tần Sùng Lễ mới lên xe của chương trình để tăng thêm phần kịch tính.

Trước khi ra cửa, Tần Mục Dã tìm một nơi không có máy quay, vỗ vai Tần Sùng Lễ, nói một cách nghiêm túc: "Ba, là người trưởng thành, ba phải học cách tự chăm sóc bản thân đi, con đưa em gái đi trước đây, bye ba."

Tần Sùng Lễ: "…"

Quan hệ thân thiết giữa Miên Miên và Lục Linh đã trở thành một bí mật được công khai trên mạng.

Lần này, hai nhà cùng ngồi một xe đến sân bay.

Hôm nay gần cuối năm nên hai bé con mặc bộ quần áo bông màu đỏ sậm, tôn lên khuôn mặt trắng nõn như tuyết, đôi mắt đen láy, trông đáng yêu như hai con búp bê sứ.

Trên đường đi, nghe hai chị em ríu rít nô đùa, cư dân mạng xem phát sóng trực tiếp cũng thấy vui thay.

[ÔI, cuối cùng cũng đến rồi! Tôi ngồi chờ mòn cả đít rồi! Tổ chương trình ác quá, để hai mùa cách xa như vậy!]

[Mãi mới được xem Miên Miên và Linh Linh, đáng yêu quá, để mẹ hôn một cái nào.]

[Ơ kìa? Hai gia đình đi cùng xe à? Ở cùng nhau rồi sao? Do mạng nhà tôi hay CP Kha phật Tần xà công khai rồi đấy? Không giấu giếm che đậy gì à?]

[Há há há chị gái lầu trên nói chuẩn quá! Công khai rồi, tôi làm chứng!]

[Tạo CP rải đường với đối thủ cũ, cùng đưa em gái đi du lịch, tuyệt cmn vời.]

Nhân lúc chưa đến Hokkaido, chưa bị thu điện thoại, Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa lập đội đánh vài ván game.

Trước kia, hai người cứ nghĩ mình và đối phương có tính cách trái ngược nhau, dần mới phát hiện ra kỳ thực hai người có nhiều điểm tương đồng.

Ví dụ như họ không quá để ý đến hiệu quả của chương trình, cảm thấy nếu đã là chương trình thực tế thì càng chân thực càng tốt, ngồi trên xe rảnh không có gì làm, hai người thường chơi game, bây giờ cũng không ngoại lệ.

Tần Mục Dã không che giấu trình gà của mình, chơi như hôm chơi Liên Minh Huyền Thoại ở Lục gia, chơi tướng Yao* ăn theo như vật trang trí nhưng tác oai tác quái trên đầu tướng đi rừng Hàn Tín** của Lục Kha Thừa.

** Tướng Yao*

Click để xem ảnh

*** Tướng Hàn Tín*

Click để xem ảnh

Ba người còn lại trong đội không khá khẩm hơn là mấy, vừa bắt đầu ba phút, Lục Kha Thừa đã biết đây trận một chọi chín, nghĩ đến máu thắng thua của Tần Mục Dã, anh không thể không tập trung chiến đấu nghiêm túc.

Chơi 3 lane, giết lính, hạ rồng, đều đặn đột phá trong 7 phút, sau 10 phút đã hạ 18 mạng, thuận lợi mang tướng Yao của mình oanh tạc căn cứ của đối thủ.

Thông báo chiến thắng vang lên,Tần Mục Dã kiêu ngạo vặn cổ, thậm chí còn đặt điện thoại xuống xoay xoay cổ tay, nói giọng ghét bỏ: "Chậc chậc chậc, team kia cùi vãi, chẳng có trình độ gì cả, làm tiếp ván nữa! Lên lên lên!"

Lục Kha Thừa mệt lử, thật ra đội đối thủ không yếu, chân đi rừng hay xạ thủ đều chơi tốt, nếu anh không có lợi thế kinh tế hai vạn chèn ép, cõng theo bốn thằng đồng đội tạ thế này, bị úp sọt là điều hiển nhiên…

Anh bất đắc dĩ nói: "Tôi không đi rừng nữa! Chơi trên xe hơi mỏi mắt, cậu cứ giữ Yao, tôi chơi Macro*."

** Tướng Macro Polo*

Click để xem ảnh

Tần Mục Dã đang đà vô địch nên tùy ý: "Được, được, tùy anh."

Phần bình luận cười như được mùa–

[Hahahahaha Tần Mục Dã làm người tí đi! Nhìn Thừa tổng mệt như chó rồi kìa! Thừa tổng còn không thèm chơi Hàn Tín nữa, quá mệt mỏi, không chịu nổi nữa hahahaha.]

[Tần Mục Dã thật vãi chưởng! Cùng team với vua đi rừng kill 18 mạng còn dám mở miệng kêu đối thủ gà hahahahaha, đúng chuẩn tạ team.]

[Thừa tổng đỉnh 100, lão đại mang em theo với!]

[Nếu có mười Hán Tín sẽ có 9 quả tạ, duy chỉ có một người còn lại là Thừa tổng!]

[Nhìn phát biết tướng Yao sinh ra để cho Tần Mục Dã, anh ấy còn chơi skin Ngộ Kiến Thần Lộc kìaaaa*]

** skin Ngộ Kiến Thần Lộc của YaoYao*

Click để xem ảnh

[Là một fan lâu năm của Tần Mục Dã, tôi thấy anh ấy đánh Yao lên

tay phết đấy, lần trước xem livestream, anh ấy chỉ biết đánh khiên thôi.]

[Anh ấy là người đầu tiên chơi hỗ trợ mà vẫn ngon đến cuối, tôi hâm mộ, Thừa tổng cưng chiều quá đi, tại sao tôi không có một anh trai đi cả 3 lane, nhường tôi làm vật trang trí 3 phút mà không hề quát mắng, tại sao một anh trai tuyệt đỉnh như vậy lại để Tần Mục Dã đoạt mất vậy, ta nói nó tức á!]

[Ngọt quá, ngọt quá, xin phép cúi đầu confirm CP này!]

…

Phó Trạch Ngôn sáu tuổi cùng ba Phó Sâm đã đến sân bay quốc tế Yến Kinh từ sớm.

Cậu bé lo lắng chờ đợi hai mươi phút, cuối cùng cũng gặp được cô gái nhỏ làm cậu nghẹt thở trong cơn ác mộng.

Từ khi lên năm, Phó Trạch Ngôn bắt đầu mơ thấy ác mộng, thậm chí các giấc mơ còn xâu chuỗi với nhau thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Nhờ giấc mơ, cậu biết được mình là nam chính đẹp trai, mạnh mẽ nhưng có số phận thê thảm trong một cuốn tiểu thuyết.

Cậu lớn lên trong một gia đình có truyền thống nghệ thuật, ba là đạo diễn nổi tiếng, mẹ là họa sĩ.

Mười hai năm đầu đời, mọi việc đều thuận lợi.

Đến năm cậu mười hai tuổi, nền công nghiệp điện ảnh và truyền hình đối diện một mùa đông chưa từng có trong lịch sử, công ty điện ảnh do ba cậu Phó Sâm đầu tư phá sản, cổ đông lớn thứ hai không chịu nổi đả kích nên nhảy lầu tự tử.

Phó Sâm cũng suy sụp nhưng phải chịu trách nhiệm với hơn 400 nhân viên trong công ty, một mình ông gánh nợ, dùng cả tài sản cá nhân, thậm chí còn thế chấp nhà và tất cả bất động sản cho ngân hàng.

Từ một người chỉ quay phim nghệ thuật, Phó Sâm bắt đầu làm đủ mọi loại phim kém chất lượng để trả nợ, không những là mấy bộ phim thương mại dở tệ mà ngay cả phim cấp ba cũng nhúng tay vào, khiến danh tiếng của ông ngày càng đi xuống, càng bám trụ càng thê thảm.

Từ nhỏ Phó Trạch Ngôn đã có niềm ham thích và thiên phú về mảng diễn xuất, Phó Sâm tập trung đào tạo cậu bé.

Khi còn học cấp 2, Phó Trạch Ngôn đã tham gia rất nhiều bộ phim, kiếm được không ít thù lao bằng chính năng lực của mình, giảm bớt gánh nặng cho ba.

Mặc dù cuộc sống khó khăn nhưng gia đình cậu vẫn có thể chịu đựng.

Cho đến khi cậu trở thành bạn cùng lớp với Tần Miên Miên.

Thiên kim tiểu thư được nuông chiều ngang ngược của Tần gia không biết sao lại coi trọng cậu, âm thầm bày tỏ tình cảm.

Lúc đó, Phó Trạch Ngôn chỉ muốn đi học thật giỏi, nỗ lực quay phim để trả nợ cho gia đình…

Cậu không có tâm tư gì để yêu đương.

Vì vậy cậu từ chối Tần Miên Miên.

Tần Miên Miên ngoài mặt giữ im lặng nhưng ngấm ngầm tìm đủ loại cơ hội bắt nạt, đùa giỡn cậu.

Một cô gái cao cao tại thượng với khuôn mặt đẹp đẽ đáng yêu cùng nụ cười như có như không mở ra cơn ác mộng cả đời của cậu.

Giờ phút này Phó Trạch Ngôn mới là bé trai sáu tuổi vừa đi học tiểu học.

Gò má trắng nõn, đôi mắt đơn thuần, cậu sợ hãi đứng bên cạnh ba, nhìn chằm chằm Tần Miên Miên.

Thiếu nữ ác độc trong cơn ác mộng kia bây giờ mới là một bé con thấp hơn cậu rất nhiều, được anh trai bế trên tay.

Cô bé ấy mặc một bộ đồ bông màu đỏ, tóc búi hai bên thành hai cục nhỏ xíu, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn, trông vừa ấm áp vừa lanh lợi.

Bé trai sáu tuổi khó có thể hình dung em gái đáng yêu kia lớn lên sẽ trở thành một cô gái độc ác như thế.

Cậu bé hoảng hốt và căng thẳng.

Bản tay nhỏ ra mồ hôi ướt đẫm.

Cậu bé trốn đằng sau ba theo bản năng nhưng bị Phó Sâm kéo về phía trước, thúc giục: "Hai em gái đến rồi, con ra chào các em đi, con là anh, phải nhiệt tình mạnh dạn hơn một chút."

Bé Lục Linh cuồng nhan sắc nhìn qua anh trai tóc xoăn màu hạt dẻ.

Cô bé không sợ người lạ, nhiệt tình chạy đến, ngọt ngào nói: "Anh là anh Trạch Ngôn phải không? Em là Linh Linh, đằng sau là bạn thân nhất của em, Miên Miên."

Chương 45: Bên các con náo nhiệt ầm ĩ, bên ba hư lại chẳng có gì

Edit: Thư

Lục Linh dễ thương trong chiếc áo bông màu đỏ, kết hợp với Miên Miên đi đằng sau như hai viên bánh trôi nhân hoa hồng.

Mặc dù cả hai đều đáng yêu…

Nhưng trong khoảnh khắc này, Phó Trạch Ngôn thấy cả người Lục Linh toát ra ánh sáng lung linh kèm theo năng lượng tích cực.

Lục Linh ấm áp nhiệt tình y như trong giấc mơ.

Phó Trạch Ngôn biết em gái tròn tròn nho nhỏ này mai sau sẽ trở thành bạn gái của cậu bé.

Phó Sâm cúi đầu, nhìn con trai đang ngơ ngác sững sờ, không hài lòng, sờ đầu cậu, nói thay lời xin lỗi: "Xin lỗi Linh Linh nhé, anh Trạch Ngôn hơi sợ người lạ, đợi chút nữa anh sẽ quen các cháu ngay thôi."

Các nhân viên trong tổ sản xuất hiểu rõ tình huống này.

Quyền vương Khương Khương và Khương Diệu phải tạm thời dừng tham gia vì lí do đặc biệt, việc mời khách mời khác không phải mánh lời của chương trình, mà họ thực sự không còn cách nào khác, đành liên hệ đạo diễn Phó Sâm và con trai để xin hỗ trợ.

Sau mùa 1, các khách mời kể cả người lớn và trẻ con đều đã quen thuộc với nhau, gia đình Phó Sâm và Phó Trạch Ngôn mới gia nhập sẽ rơi vào tình huống lúng túng lúc đầu nhưng dẫu sao đây cũng là một trong những điểm nổi bật của mùa phát sóng này.

Lục Kha Thừa có năng lực phát hiện cảm xúc mạnh, thấy cậu bé hồi hộp, anh chủ động đi đến, ngồi xổm xuống, sờ đầu bé trai, nói với Lục Linh: "Linh Linh, em bắt tay anh Trạch Ngôn đi, bắt tay xong là hai đứa sẽ thành bạn tốt."

Trẻ con di truyền một phần tính cách của ba mẹ, tuy Lục Kha Thừa chưa hợp tác cùng Phó Sâm nhưng anh nghe nói ông ấy là một nhà theo đuổi nghệ thuật không nhiễm khói bụi, không bao giờ nhúng tay vào các mối quan hệ xã hội phức tạp trong giới giải trí, xem ra ông ấy sống khá nội tâm, Phó Trách Ngôn cũng chịu ít nhiều ảnh hưởng từ ba của mình.

Lục Linh vâng lời, bắt tay với Phó Trạch Ngôn.

Tần Mục Dã thấy vậy, đặt em gái xuống để cô bé làm quen bạn mới.

Bé con ba tuổi rưỡi không sợ hãi, chân ngắn chạy nhanh tới, thoải mái bắt tay cùng Phó Trạch Ngôn, thậm chí bé còn chăm chú quan sát cậu một lúc.

Thành thật mà nói, bên ngoài Phó Trạch Ngôn đẹp hơn poster.

Poster hình như bị chỉnh sửa quá tay nên nhìn không được thật.

Da Phó Trạch Ngôn rất trắng, chắc do trời sinh không nhiều sắc tố đen nên tóc cũng không đen tuyền, xoăn tự nhiên giống Đại Lỵ, đi cùng gương mặt điển trai, phần nào tạo nên khí chất nam chính trong truyền thuyết.

Miên Miên biết trong tương lai, Linh Linh sẽ thích anh trai này, lúc trước xem poster có chút thất vọng, giờ thấy tận mắt, cô bé cảm

thấy khá thỏa mãn ở phương diện nhan sắc, ít nhất anh này có vẻ ngoài tương xứng với Linh Linh của bé.

Tần Mục Dã phát hiện cây cải trắng nhà mình nhìn chằm chằm thằng bé tóc xoăn sáu tuổi kia rất lâu.

Cậu ngay lập tức thấy khó chịu, kéo một bên tóc của em gái, hạ giọng chất vấn: "Làm gì mà nhìn con trai nhà người ta chằm chằm thế? Em muốn làm gì?"

Mới ba tuổi rưỡi mà muốn tia cả rừng người thật à?!

Bánh bao nhỏ không có nhiều ý tưởng phức tạp như vậy, cô bé nói ra suy nghĩ của mình: "Anh ấy thật đẹp trai."

Tần Mục Dã: "…"

Ông anh trai hai mươi tuổi mặt đen như đáy nồi, kích động muốn bịt miệng em gái lại.

Mọi người xung quanh không căng thẳng như vậy, chỉ thấy trẻ con ngây thơ đáng yêu, bật cười, Lục Kha Thừa khen cô bé: "Miên Miên mới ba tuổi mà gu thẩm mỹ ổn thế, anh Trạch Ngôn đẹp nhỉ, xem ra em biết nhìn người hơn anh hai em đấy."

Lục Linh gật đầu, đồng ý với quan điểm của chị em tốt: "Đúng đúng, anh Trạch Ngôn siêu đẹp, đẹp hơn cả anh Khương Khương!"

Lục Kha Thừa không ngờ em gái cuồng nhan sắc đến mức này, cả ngày hôm qua còn luôn miệng nhắc nhớ Khương Khương vì không được gặp cậu bé, giờ đã tàn nhẫn đâm Khương Khương một dao.

Anh bất đắc dĩ nhìn em gái nhà mình: "Linh Linh… đúng là trẻ con hồn nhiên quá."

Phó Sâm nghe mọi người khen con trai mình, trong lòng vui vẻ

nhưng vẻ ngoài vẫn khiêm tốn: "Đâu có đâu có, mọi người nể mặt Trạch Ngôn rồi."

Phó Sâm cảm giác lâng lâng nghe lời khen, hoàn toàn bỏ qua cậu con trai đang hoảng sợ bên cạnh.

Phó Trạch Ngôn đứng yên không nhúc nhích một lúc lâu, bên tai văng vẳng câu nói của Tần Miên Miên: "Anh ấy thật đẹp trai."

Cậu tưởng rằng Tần Miên Miên hiện tại còn quá nhỏ, sẽ không để ý đến cậu, càng không bày mưu tính kế như năm cậu 15 tuổi.

Bây giờ xem ra cậu trúng số rồi…

Tần Miên Miên mới ba tuổi rưỡi đã vươn tay đến chỗ cậu.

Em bé Phó Trạch Ngôn đáng thương, bất lực, cố gắng nghĩ cách bảo vệ tốt bản thân trong bốn ngày tới, huhu ngày nay con trai ra đường nguy hiểm quá…

…

Sau khi lên máy bay.

Miên Miên và Lục Linh không có vẻ mệt mỏi, chơi rất hăng say, trò chuyện ríu rít.

Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa chụm đầu không biết chơi cái gì.

Chỉ có Phó Trạch Ngôn rúm ró bám chặt ba, không dám đi đâu như Đường Tăng nhỏ bé sợ yêu quái xinh đẹp bắt cóc.

Phó Sâm nhìn con trai mà đầu muốn trọc.

Ông không hiểu, ông nhớ con trai không phải là người hoạt bát hướng ngoại nhưng vẫn chơi tốt với các bạn ở trường mà!?

Tại sao đi tham gia chương trình lại sợ hãi đến mức độ này?

Phó Sâm hơi mất kiên nhẫn, xoa đầu Phó Trạch Ngôn, cổ vũ: "Con đi chơi với hai em đi, chúng ta phải bay hơn bốn tiếng đấy."

Phó Trạch Ngôn lắc đầu nguầy nguậy, mái tóc xoăn hạt dẻ rung rung.

Cậu bé trốn vào một góc, chỉ lộ ra đôi mắt lén lút quan sát phía bên kia quậy tưng bừng.

***

Một người nữa cũng cô đơn như Phó Trạch Ngôn là Tần Sùng Lễ ở khoang thương gia.

Mấy ngày trước khi quay, Tần Sùng Lễ đã đọc kịch bản tổ sản xuất trực tiếp gửi đến nên ông biết phải đến Hokkaido ông mới bắt đầu lên hình, giống như Lục Kha Thừa và Lục Linh ở mùa trước để tạo hiệu ứng bất ngờ.

Lúc đầu ông thấy như thế rất tốt, ông có thể tận dụng vài tiếng ở một mình này để xử lí nốt công việc…

Nhưng bây giờ, ở một mình trong khoang thương gia.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của trẻ con ở đoàn kia.

Tần Sùng Lễ cảm thấy trống trải, liên tục cúi đầu nhìn đồng hồ, tự hỏi sao hôm nay máy bay chậm thế.

Đạo diễn hình ảnh đi cùng phát hiện cảm xúc của ông thay đổi, tìm cơ hội gợi chuyện.

Đạo diễn cử một trợ lý xuất hiện trước máy quay: "Tần tiên sinh,

cảm xúc bây giờ của ông thế nào? Ông đã sẵn sàng để tạo bất ngờ cho Mục Dã và Miên Miên chưa? Ông có nghĩ Mục Dã và Miên Miên sẽ rất vui khi biết ông cùng tham gia chương trình không?”

Tần Sùng Lễ ngẩng đầu nhìn máy quay sắp đập vào mặt mình.

Khóe môi ông mấp máy, một lúc lâu không nói được câu nào.

Đột nhiên ông nhớ đến một câu nói đã hot trên mạng xã hội.

Tiếng cười là của họ, không phải của tôi.

Ông tự nhiên sinh ra hối hận tại sao lúc trước không phản đối sắp xếp của chương trình.

Biết rõ ông không phải nghệ sĩ, không quen xuất hiện trước một đống máy quay.

Còn bắt ông quay một mình.

Nếu có thằng A Dã ở đây thì tốt… Ít nhất đứa con trai ngốc này còn biết tạo bầu không khí giúp ông.

Chương 46: Anh em Tần gia cùng người ba ma vương đều tới!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thư

Tần Sùng Lễ cân nhắc hồi lâu, mở miệng: "Ừm, tôi đã sẵn sàng, có lẽ hai đứa cũng khá vui đấy!?"

Tần Sùng Lễ sinh ra trong gia đình có tiếng, từ nhỏ đã tiếp nhận những loại hình giáo dục tiến bộ nhất, ông nổi bật ở mọi phương diện, đưa ra nhiều chiến lược quan trọng trên thị trường, hô mưa gọi gió trên thương trường.

Nhưng ông không rành tham gia show thực tế…

Một nhà tư bản lớn thường phát biểu tại các hội nghị quốc tế, thu hút mọi ánh nhìn lại lắp bắp trước máy quay, nhẹ nhàng nói không chắc chắn.

Trợ lý giữ mặt mũi cho ông, mỉm cười: "Tôi tin Mục Dã và Miên Miên sẽ ngạc nhiên lắm đấy, các khách mời khác cũng sẽ rất phấn khích trước sự xuất hiện của ông!"

Tần Sùng Lễ duy trì nụ cười xã giao, cả khuôn mặt cứng đờ.

Thực ra, tâm trạng của ông vẫn ổn bởi vì ông biết chương trình sẽ theo sát kịch bản, thời điểm hiện tại chưa phải lúc ông lên hình trực

tiếp, khi nào máy bay hạ cánh xuống Hokkaido ông mới phải ra mặt.

Ông hoàn toàn không ngờ…

Tổ chương trình thích làm trái quy định, ghép hình của ông vào sóng trực tiếp, người xem đang thấy khuôn mặt đẹp trai nhưng sững sờ, lúng túng không biết làm gì của ông.

[Đây là khách mời mùa này à?! Bây giờ mới công bố là sao? Tỷ phú Tần??!]

[Xem ra hai năm nay kinh tế trong nước trì trệ, đến tỷ phú cũng phải đi quay show kiếm sống thật à?]

[Quan điểm của lầu trên quá phi thực tế, Tần Sùng Lễ mang giá trị hàng trăm triệu, show nào trả nổi cát xê, kinh tế có trì trệ cũng không đến mức đấy đâu.]

[Để tẩy trắng à!??? Tôi nhớ mấy hôm trước có hot search ông ấy ngoại tình còn gì, hình như cùng ngôi sao nữ nào ấy?]

[Vừa muốn tẩy trắng, vừa muốn kiếm tiền, có giàu đến đâu thì vẫn phải kiếm tiền. Hai năm nay, ngay cả mấy gia tộc nắm trùm dầu mỏ với cờ bạc cũng đi quay chương trình thực tế để có đồng ra đồng vào, Tần Sùng Lễ tham gia có gì lạ?]

[Lầu trên bình luận kỳ thế, tôi ngửi thấy có cái gì rất lạ ở phần bình luận nhớ.]

[Bọn thủy quân comment bẩn phải không!? Chủ đề của chương trình là đàn ông trong cuộc sống gia đình, tỷ phú Tần bận như thế, bớt chút thời gian tham gia cùng con trai và con gái để tăng tình cảm cũng không được à.]

[Một người đi đường cảm thấy rất chờ mong mùa này nhé, tỷ phú Tần sống xa hoa quen rồi, không biết có làm được việc nhà không

đây?]

[Hahahaha Tần Mục Dã vui lắm đấy! Ba đến cho anh đội sổ không ngóc lên được.]

Biểu cảm mù tịt không biết làm gì của Tần Sùng Lễ phóng đại trên màn ảnh.

Trên sóng trực tiếp có thể nghe loáng thoáng tiếng các bạn nhỏ nô đùa.

Vẻ cô độc của Tần Sùng Lễ rất buồn cười, phần bình luận cười rũ rượi.

[Cha già cô đơn quá!]

[Tỷ phú Tần: Người với người vui buồn khác nhau, tôi không thấy vui, tôi chỉ thấy ầm ĩ.]

[Hahahaha nhanh nhanh để tôi xem Tần Mục Dã sống với ba thế nào, hai ba con nhà này có vẻ đối lập nhau nhiều đấy.]

…

Bay được không một tiếng, hai bé con chơi mệt, mơ màng nằm xuống nghỉ ngơi.

Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa cũng chơi game đến mệt.

Nói đúng hơn…

Là Lục Kha Thừa mệt mỏi.

Lục Kha Thừa uống một ngụm nước ép, uể oải nói: "Nghỉ một lát đi."

Tần Mục Dã nhìn anh có vẻ mệt, gật đầu thông cảm: "Được, anh

nghỉ mắt chút đi, tôi đi xem phim.”

Lục Kha Thừa vừa định đeo bịt mắt nghỉ ngơi, nghe thấy Tần Mục Dã lẩm bẩm: “Đánh có mấy ván nhỉ? Sao đã mệt rồi? Mấy hôm nghỉ phép tôi cày tận tám tiếng có thấy mệt đâu, thể lực của Thừa tổng anh không được rồi.”

Lục Kha Thừa lười trả lời, tai tự động khóa không nghe tiếp, anh bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bình luận lại được trận cười—

[Há há há, mọi người nghe xem Tần Mục Dã đang nói tiếng người sao?]

[Chơi Yao tám tiếng không mệt là đúng rồi vì có phải chơi gì đâu, Thừa tổng một chọi năm thì chả thế.]

[Nói linh tinh! Dã ca có chơi hẳn hoi, có ván anh ấy chơi Thái Văn Cơ* mà!]

** Thái Văn Cơ*

Click để xem ảnh

[Một chọi năm cái gì, một chọi chín mới đúng, khổ Lục Kha Thừa, đeo bao gạo là đối thủ cũ không tính, lại còn thêm 3 thằng đồng đội cùi bắp, quá đáng thương.]

[Thừa tổng mạnh vãi, chỉ số game quá cao! Xứng đôi vừa lứa với đồng đội gà mờ bên cạnh.]

[Là MVP của đội thua, tôi có quyền lên tiếng, quy định vương giả xứng đôi rác rưởi vãi chưởng.]

[Tướng của Thừa tổng đẹp trai đỉnh cao, huhu hâm mộ Dã ca, tôi cũng muốn có một ông vua đi rừng như thế bắn cùng để đưa tôi lên đỉnh.]

[Chị em lầu trên ơi, chưa xem Thừa tổng chơi Kính* với Nộ La** rồi! Thừa tổng chơi Nộ La mới xuất sắc!]

** Kính*

Click để xem ảnh

*** Nộ La*

Click để xem ảnh

[Thừa tổng không hay mở livestream bắn game nhỉ! Nếu có nhất định tôi sẽ tặng tên lửa, siêu xe luôn.]

…

Miên Miên và Lục Linh ngủ một tiếng rồi tỉnh.

Vừa đúng lúc máy bay phục vụ bữa ăn, mọi người bắt đầu dùng bữa.

Bé Lục Linh không thích đồ ăn lắm, ăn một chút, ầm ĩ đòi ăn đồ ăn vặt mình mang theo.

Lục Kha Thừa chiều cô bé: "Được, em ăn đi, ăn nhiều chút, đằng nào đến Hokkaido cũng phải nộp lại, em chia cho Miên Miên và Trạch Ngôn với nhé."

Lục Linh hào phóng cho Phó Trạch Ngôn đang trốn trong góc lặng lẽ quan sát rất nhiều đồ ăn vặt.

Phó Trạch Ngôn xúc động nhìn cô bé: "Cảm ơn Linh Linh."

Miên Miên cũng chia đồ ăn vặt mẹ chuẩn bị cho mọi người vì bé biết đến Hokkaido sẽ không được ăn nữa. Tuy nhiên lúc xếp đồ, bé thích cái gì thì bỏ vào, không quan tâm số lượng.

Bánh pudding vị dâu Miên Miên thích nhất chỉ có hai cái.

Miên Miên đưa Lục Linh một cái, còn một cái do dự cầm trên tay.

Các món khác có thể chia sẻ nhưng chỉ có một cái pudding vị dâu… Bé con thích loại này nhất.

Tần Mục Dã nhìn vẻ xoắn xuýt của em gái, im lặng ngồi bên cạnh xem kịch vui.

Cậu biết con bé xấu xa này đang cân nhắc có nên đưa cái bánh pudding dâu còn lại cho Phó Trạch Ngôn hay không.

Trong lòng bé con bối rối.

Bé nhìn sang Phó Trạch Ngôn, nghĩ mình không quen anh trai này lắm, không quen thì không cần cho bánh pudding bé thích nhất!

Nhưng nghĩ lại, bé thấy không được, vô thức quay sang Lục Linh.

Chà… mặc dù bé không quen Phó Trạch Ngôn nhưng về sau anh ấy là bạn trai của Linh Linh, bé và Linh Linh là chị em nên anh ấy sẽ là anh rể của bé rồi.

Keo kiệt với anh rể hình như không ổn lắm…

Bé con đi đến quyết định cuối cùng, bàn tay trắng trẻo cầm cái bánh pudding đưa cho Phó Trạch Ngôn.

"Anh Trạch Ngôn, anh ăn đi."

Phó Trạch Ngôn mở to mắt nhìn, tóc mái dựng lên.

Cậu bé nơm nớp lo sợ nhìn cô bé ba tuổi trước mặt, run rẩy nói: "Cảm ơn, cảm ơn…"

Tần Miên Miên cho cậu bé đồ ăn vặt, đương nhiên cậu bé bất ngờ.

Nhưng cậu không dám từ chối.

Cậu đã nhận rất nhiều hậu quả sau khi từ chối Tần Miên Miên ở trong mơ.

Đây là một tiểu ma vương độc đoán bá đạo.

Dưới phần bình luận nhao nhao hóng hớt–

[Miên Miên thích cái pudding dâu này nhất đấy!]

[True true true, Tần Mục Dã đăng Weibo nói gần đây giữa 3000 món đồ ăn vặt, em gái chỉ cưng chiều độc nhất pudding vị dâu.]

[Trông Miên Miên tiếc không nỡ cho đi đáng yêu thế, aaaaa, chắc Phó Trạch Ngôn vui lắm, được Miên Miên tự tay đưa pudding cho mà!]

Miên Miên dứt khoát cho đi không đổi ý, quay lại chỗ ngồi, chuẩn bị ăn món khác.

Lục Linh phát hiện Miên Miên không còn bánh pudding.

Cô bé chớp chớp mắt, hỏi: "Miên Miên, em không còn pudding dâu

à?”

Miên Miên trả lời: “Mẹ chỉ sắp cho em hai cái, không sao, về nhà em ăn, trong nhà em có nhiều lắm.”

Lục Linh nhìn hộp pudding đã thấy đáy của mình, quay sang Phó Trạch Ngôn đang bóc bánh bên cạnh…

Trong đầu cô bé chỉ có suy nghĩ: Không được! Không được! Miên Miên thích pudding dâu nhất! Miên Miên không được ăn!!!

Đôi chân củ cải của Lục Linh nhảy xuống ghế, chạy đến bên cạnh Phó Trạch Ngôn, hành động cực nhanh–

Cô bé cướp lấy hộp bánh Phó Trạch Ngôn vừa mở ra.

Cô bé trịnh trọng nói: “Xin lỗi anh Trạch Ngôn! Miên Miên thích cái này nhất, em cho anh hết đồ ăn vặt của em, khoai tây chiên của em ngon lắm, có năm vị liền, anh cứ chọn đi!”

Miên Miên chưa kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn bánh pudding quay lại tay mình.

Lục Kha Thừa chứng kiến tất cả, nhịn cười, kiên nhẫn giảng giải cho Lục Linh: “Linh Linh, làm thế là không đúng, Miên Miên đã đưa cho Trạch Ngôn thì cái bánh là của Trạch Ngôn, em không được cướp như vậy.”

Lúc đầu Tần Mục Dã vui vẻ nhìn em gái thèm nhưng không được ăn, bây giờ còn nổi tính xấu, ở bên cạnh hát đệm: “Đúng rồi, cho người khác là của người khác, Linh Linh không biết ở nhà em ấy có cả tấn bánh pudding dâu đâu, ăn nhiều đến nỗi sắp hóa thành cái bánh pudding rồi, cho Trạch Ngôn cái đấy đi!”

Lục Linh luôn nhiệt tình hào phóng với mọi người, biết hành động vừa rồi ngang ngược nhưng cô bé không muốn thấy Miên Miên

không được ăn bánh pudding mình thích…

Cô bé tủi thân chu miệng: "Nhưng Miên Miên thích nhất cái đấy, em có thể cho anh Trạch Ngôn đồ ăn vặt của em mà…"

Phó Sâm vội vàng làm hòa: "Linh Linh không sai, Miên Miên ăn đi, hai em nhỏ ngoan quá, con gái mới ăn bánh pudding, con trai như Trạch Ngôn thì ăn cái gì!"

Phó Trạch Ngôn nhìn em gái ngọt ngào, ấm áp Lục Linh làm dáng vẻ chú chó trung thành với Tần Miên Miên…

Đôi mắt cậu bối rối, cảm thấy hướng phát triển của nhân vật này sai sai.

Chẳng lẽ vì thời gian quá sớm?

Trong mơ, Lục Linh rất thích cậu, tình cảm ấy không thay đổi từ lần đầu gặp cậu. Dần đần Lục Linh nhận ra bộ mặt độc ác của cô bạn thân, lạnh nhạt với Tần Miên Miên.

Hóa ra Lục Linh bốn tuổi rưỡi lại cuồng Tần Miên Miên như này.

Phó Trạch Ngôn lo lắng, cậu không muốn thấy Lục Linh bị tổn thương.

Bình luận cười bò–

[Hahahaha Linh Linh tuyệt tình không ai bằng, vừa mới khen anh trai đẹp trai ở sân bay mà]

[Lục Linh: Anh trai có đẹp thế nào cũng không thể vượt qua Miên Miên nhà mình được, Miên Miên đáng yêu nhất thế giới!]

[Hai bé thân thiết ngọt ngào quá, muốn bắt cả hai về nuôi ghê.]

[Bạn trai là phù du, chị em mới là chân ái, tôi tuyên bố khóa CP Miên Miên và Linh Linh!!!]

…

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt đã bay được ba tiếng.

Nhóm trẻ con chơi không biết mệt, cùng xem Peppa Pig với nhau.

Lục Kha Thừa xem thời gian, biết hơn bốn mươi phút nữa sẽ hạ cánh, nhìn sang tóc Lục Linh rối bù vì vừa ngủ, chuẩn bị cởi tóc em ra buộc lại cho gọn gàng.

Lục Linh nhìn Miên Miên, đưa yêu cầu: "Anh, em muốn búi giống Miên Miên."

Lục Kha Thừa mỉm cười: "Được, hôm nay hai đứa cùng mặc màu đỏ, búi tóc giống nhau luôn."

Ngón tay thon dài của Lục Kha Thừa linh hoạt chuyển động, thật ra trước khi tham gia chương trình, anh chưa bao giờ tự tay buộc tóc cho em gái, chỉ xem qua mẹ và bảo mẫu làm vài lần.

Anh quan sát, thấy không khó lắm, lúc ghi hình mùa một, anh lên mạng tìm video dạy, sau đó luyện tập trên đầu em gái, quả thật rất đơn giản.

Kiểu búi của Miên Miên dễ làm hơn nhiều kiểu tết đuôi cá sấu hay buộc công chúa.

Anh chải bằng lược trước, sau đó nhanh tay búi tóc lên.

Lục Linh soi gương, cười vui vẻ: "Miên Miên nhìn chị này, chị cũng búi tóc rồi, hai chị em mình giống như chị em ruột ấy nhỉ!"

Lục Kha Thừa nhìn búi tóc của Miên Miên sắp rơi, nói với Tần Mục

Dã: "Tôi búi lại cho con bé nhé!"

Tần Mục Dã nhìn hai búi tóc đẹp đẽ trên đầu Lục Linh rất giống kiểu của em gái!

Cậu ngạc nhiên, bừng bừng khí thế học tập: "Ok ok, anh búi giúp con bé đi, tôi ở bên cạnh học tập."

Miên Miên ngoan ngoãn ngồi im, tùy ý để Lục Kha Thừa nghịch tóc.

Lần trước bé rất thích hai bím tóc anh tết, hoàn toàn tin tưởng tay nghề của anh Lục, biết anh trai ngốc nhà mình hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Quả nhiên trong năm phút, Lục Kha Thừa làm hai búi tóc, cẩn thận cố định lại, nói: "Tóc của Miên Miên mềm hơn Lục Linh nên phải buộc chặt một chút, nếu không… rất dễ tuột, tóc em ấy mềm với trơn lắm."

Tần Mục Dã tỏ vẻ ra là vậy, véo má Miên Miên: "Thấy không, do tóc em mềm quá, không tốt như Lục Linh nên lần trước anh xem video một lúc lâu mà không chải được, hóa ra là thế… Bây giờ để anh thử lại xem nào!"

Bé con trợn mắt giật mình, hai tay nhanh chóng bảo vệ búi tóc, vẻ mặt khác cự: "Em không muốn, anh Lục mới búi lại cho em rồi, không cần chải ra nữa!"

Tần Mục Dã thay đổi sắc mặt: "Này, cho anh tí mặt mũi đi chứ, anh mới nhìn để học rồi, anh Lục của em làm đơn giản hơn video nhiều, anh làm được mà!"

Cô bé mãnh liệt bảo vệ hai búi tóc, cả người nghiêng sang bên cạnh, lắc đầu liên tục: "Không muốn, không muốn đâu, anh Lục búi đẹp rồi, em không muốn đụng đến nó nữa!"

Miên Miên thông minh nhận biết được thời gian, biết máy bay sắp hạ cánh, bé không muốn đến lúc xuống không kịp chải khiến tóc tai bù xù.

Lấy kinh nghiệm lần trước, anh hai học theo video mân mê nửa tiếng không được cái gì!

Dáng vẻ mất niềm tin của em gái đâm một nhát sâu vào lòng Tần Mục Dã, mặt cậu đen lại: "Em không cho anh mặt mũi gì cả, em gái thối, không để ý đến em nữa!"

Lục Kha Thừa nhìn hai anh em giận dỗi lẫn nhau, cười đau cả bụng.

Anh vừa đồng cảm vừa xát muối vào nỗi đau, vỗ vai Tần Mục Dã: "Đừng bắt ép con bé, con bé hiểu cậu quá rõ còn gì."

Tần Mục Dã: "???? Anh không nói được câu nào hữu ích hơn à."

Lục Kha Thừa nắm được cảm xúc của mọi người, đoán ra Miên Miên đang nghĩ gì, liếc bé con, cười nói: "Miên Miên biết không còn nhiều thời gian, sợ anh hai không quen tay khiến em tóc tai bù xù xuống sân bay phải không?"

Miên Miên gật đầu mạnh, non nớt nói: "Đúng! Đúng ạ! Anh Lục thật thông minh!"

Tần Mục Dã bị tổn thương sâu sắc, vẻ mặt nhục không biết giấu ở đâu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phần bình luận cười nghiêng ngả–

[Tần Mục Dã: Tôi là ai, đây là đâu, em gái không thương tôi, tôi bị thất sủng rồi.]

[Tần Mục Dã: Tôi nên ngồi ở cốp chứ không nên ở đây để nhìn em gái ngọt ngào với đối thủ!]

[Miên Miên rất hiểu anh trai ngốc, đúng là anh em ruột!]

Lục Kha Thừa nhìn biểu cảm tủi thân đau khổ của Tần Mục Dã, cười cười, trong lòng bất đắc dĩ.

Anh nghĩ một lúc, đi tới nhỏ giọng thương lượng cùng Lục Linh, em gái đồng ý.

Cô bé cầm tay Tần Mục Dã, khẽ lắc: "Anh Miên Miên đừng buồn, anh búi tóc cho em đi! Anh em nói tóc em tốt hơn Miên Miên, phù hợp để anh luyện tập, anh búi đi."

Đang bi thương hóa thành dòng sông, Tần Mục Dã cảm động cực kỳ, rơi nước mắt ôm chầm bé Lục Linh: "Huhuhu, Linh Linh tốt quá, anh yêu em!"

Tần Mục Dã sôi sùng sục ý chí chiến đấu, sẵn sàng vả mặt em gái hư, chăm chú buộc tóc cho Lục Linh.

Trước khi quay chương trình, Lục Kha Thừa không thể hiểu tại sao một việc nhỏ như buộc tóc Tần Mục Dã cũng không làm được, sau này chơi mấy ván game với cậu ấy, anh nhận ra Tần Mục Dã thực sự rất ngốc.

Đối với một người chỉ biết chơi tướng Yao, chuyển sang Già La thua tận 0-12, việc không biết tết tóc là chuyện vô cùng bình thường.

* Già La:

Click để xem ảnh

Lục Kha Thừa đứng bên cạnh, kiên nhẫn hướng dẫn: "Đúng rồi, làm thế, đừng để thừa tóc bên dưới, cao hơn chút nữa, trên tai khoảng

3cm đi.”

“Ừ, ok, tránh ngón cái ra để buộc dây vào, đúng rồi.”

“Được đấy, cậu búi không tệ, luyện nhiều thì quen, chuyện này quen tay làm mới đẹp.”

Vẻ dịu dàng, kiên trì của Lục Kha Thừa mê hoặc phần lớn khán giả nữ.

[Huhuhu you got me chìm sâu! Lục Kha Thừa dịu dàng quá, dịu dàng từ chân lên đến đầu luôn.]

[Tôi ghen tỵ với Tần Mục Dã, sao cứ thấy sai sai nhỉ…]

[Hai người này mà là đối thủ với nhau á, quan hệ quá tốt rồi.]

[Trong chốc lát không biết nên ước làm Lục Linh hay Tần Mục Dã…]

Phó Trạch Ngôn lén lút quan sát bên cạnh, khó hiểu.

Chuyện này… theo lý thuyết, hai người kia phải là đối thủ đánh nhau sứt đầu mẻ trán, tại sao lại thân thiết với nhau như vậy?

Phó Trạch Ngôn cẩn thận nhớ lại cốt truyện trong giấc mơ, vì cậu mơ rất nhiều lần nên không có chuyện nhớ sai.

Cậu có ấn tượng tốt với anh Lục Kha Thừa.

Vì anh biết Lục Kha Thừa là mẫu nhân vật hoàn hảo, một idol mẫu mực, một ca sĩ thực lực, một người chồng tốt, một người con ngoan và một người anh tuyệt vời.

Cả người mang theo một luồng sáng tích cực bất khả chiến bại của phe chính nghĩa.

Hơn nữa đó là anh vợ tương lai của cậu…

Theo cốt truyện.

Từ năm cậu 15 tuổi, Tần Miên Miên bắt đầu trêu chọc, ngầm đùa bỡn cậu.

Cô ấy ít khi tự mình ra tay, thực ra là không cần phải làm gì cả.

Bởi vì cô ấy là con nhà giàu, vẻ ngoài kiêu sa dễ thương, ở trường thu hút vô số chó con tình nguyện cúi đầu dưới váy của cô, thay cô làm hết tất cả.

Tần Miên Miên luôn dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn cậu, thậm chí còn cười nửa miệng.

Cô gái xinh đẹp rạng rỡ ấy… vừa độc ác, vừa quyến rũ.

Giống như một người sinh ra để chuyên trị tuyến nhân vật xấu.

Rõ ràng xấu xa như vậy, nhưng bởi ngoại hình của cô quá mức xinh đẹp nên nhiều người không thể căm hận cô, chỉ có thể âm thầm sợ hãi trong lòng.

Mà anh hai Tần Mục Dã của cô ấy… còn tuyệt hơn.

Trước khi Tần gia phá sản, Tần Sùng Lễ chết vì bệnh, Tần Mục Dã luôn có Tần gia giàu có làm hậu thuẫn kiên cố.

Mặc dù anh ta dừng làm idol ở tuổi ba mươi, tầm đó anh ta vẫn không biết hát, không biết nhảy, kỹ năng đóng phim dừng ở mức tầm thường.

Nhưng Tần gia thu mua nhiều công ty điện ảnh và truyền hình, dùng tài lực chiếm một nửa giới giải trí, Tần Mục Dã nhận được vô số tài nguyên cao cấp, thậm chí còn tham gia bộ phim Hollywood.

Lúc đó Tần Mục Dã phải gọi là nổi hơn cồn.

Đáng sợ hơn… anh ta còn cuồng em gái vô đối.

Chỉ cần em gái Tần Miên Miên yêu cầu, anh ta chưa từng từ chối bất cứ việc xấu nào.

Biết một thằng diễn viên quèn dám cả gan từ chối tình cảm của em gái.

Tần Mục Dã giận dữ, phong sát cậu trong giới, khiến cậu không nhận được lời mời đóng bộ phim nào trong suốt nửa năm.

Sau này Tần Miên Miên nhả ra, Tần Mục Dã mới dần tha cho cậu.

Nhưng một vài đạo diễn nổi tiếng, thậm chí các nhà đầu tư có miếng trong giới vẫn không dám dùng cậu.

Mọi người đều biết cậu diễn viên Phó Trạch Ngôn này, tuy kỹ năng tốt, rất có thiên phú nhưng không biết tại sao lại đắc tội với Tần gia.

Lúc đó Phó Sâm đã mất năng lực bảo vệ bản thân, chỉ có thể dựa vào phim bẩn để trả nợ, không còn ai nể mặt ông ấy nữa.

Phó Trạch Ngôn thỉnh thoảng nhận quay vài bộ phim linh tinh, cuộc sống càng ngày càng tăm tối.

Từng cảnh tượng trong giấc mơ đè ép cậu bé không thở nổi.

Nhưng may là cậu sinh ra để sống cuộc đời hồng nhan bạc phận như thế nhưng ít nhất cậu vẫn mang theo ánh hào quang của nam chính.

Nam chính thảm thương như vậy chắc chắn gặp được quý nhân.

Mà quý nhân của cậu chính là Lục Linh và Lục Kha Thừa.

Lục Linh thương tiếc cậu, âm thầm giúp đỡ cậu trong bóng tối.

Sau này, Tần gia lộ dấu hiệu suy yếu, Tần Mục Dã quá ngang ngược, suốt ngày bị hãm hại, chửi bới trên mạng.

Tần gia sắp phá sản, Tần Sùng Lễ mất vì ung thư, ngay cả con cưng của trời Tần Hoài Dữ cũng vướng vào vụ án thương mại lớn rồi ngồi tù.

Ngược lại, Lục gia càng ngày càng tốt, Lục Kha Thừa rất vừa ý cậu em rể tương lai, nâng đỡ cậu vững bước trong nghề, về sau cậu tận dụng cơ hội, trở thành ảnh đế giành giải Oscar trẻ nhất trong nước ở độ tuổi ba mươi.

…

Bây giờ Phó Trạch Ngôn mới là đứa trẻ sáu tuổi.

Cậu không hiểu hết thế giới phức tạp, tranh chấp căng thẳng của người lớn trong giấc mơ.

Cho nên cậu cảm thấy, Tần Mục Dã là một người xấu cuồng em gái, có thể gây ra vô vàn chuyện ác vì Tần Miên Miên.

Còn anh vợ Lục Kha Thừa của cậu… tương lai rực rỡ chói lọi, cả người toát ra ánh sáng nhân vật chính nghĩa rõ hơn cả Lục Linh!

Nhưng tại sao anh vợ hoàn hảo ấy lại dung túng đối thủ, thậm chí còn hết lòng chỉ dạy đối thủ một mất một còn búi tóc cho em gái???

Rõ ràng không khí giữa hai đối thủ… tại sao lại hài hòa như vậy!

Phó Trạch Ngôn càng nhìn càng cạn lời: …Thật là không chân thực.

Nhưng kỳ lạ hơn nữa.

Tần Mục Dã luyện tập trên đầu Lục Linh ba lần, đạt đến trình độ quen tay.

Cậu kiêu ngạo bóp mặt Tần Miên Miên, biểu cảm đòi khen ngợi: "Anh học được rồi nhé, thấy anh búi cho Linh Linh đẹp chưa! Hứ!"

Bé con có cái nhìn đặc biệt với Tần Mục Dã, bất cứ hành động nào của anh ấy đều ngốc không chịu được.

Miên Miên gật đầu trái với lương tâm: "Tốt quá, anh hai tiến bộ rất nhiều."

Nhưng bé vẫn thấy anh Lục búi đẹp hơn! Cô bé tuyệt đối không hối hận khi bảo vệ búi tóc không cho anh hai phá hủy!

Lục Linh soi gương, rất hài lòng với thủ pháp của Tần Mục Dã.

Cô bé cười ngọt ngào với cậu, giọng nói cũng ngọt lịm, không tiếc lời thổi phồng: "Anh giỏi quá, không kém anh của em đâu, em rất thích búi tóc anh làm!"

Trên thực tế, Lục Linh không đủ nhạy cảm để nhận ra cái nào tốt hơn.

Cô bé bị bệnh cuồng nhan sắc tương đối nghiêm trọng.

Là một người phàm, gu thẩm mỹ của cô bé được hun đúc bởi giới truyền thông từ bé đến bây giờ.

Dưới cái nhìn của cô, Tần Mục Dã là một đỉnh lưu đẹp trai nhất quả đất!

Tần Mục Dã siêu cảm động, nước mắt tùm lum ôm Lục Linh, kích động thơm lên trán cô bé: "Linh Linh quá tốt, quá tốt, anh yêu em,

từ nay về sau em là em gái ruột của anh!”

Lục Linh không phản đối, vui vẻ nói: “Vâng ạ! Chúng ta là người một nhà, Miên Miên là em gái của anh trai em thì em cũng là chị gái của Miên Miên!”

Tần Mục Dã rất hài lòng với cô em gái mập mập cute mới kết nạp.

Khác với em gái ruột không yêu cậu, trong lòng không có cậu, suốt ngày chỉ biết chê bai.

Cậu véo mặt Lục Linh, cảm thấy núng nính rất thích: “Linh Linh ngoan, gọi một tiếng anh trai xem nào?”

Lục Linh không keo kiệt: “Anh trai, anh trai! Về sau anh cũng là em của anh cả rồi!”

Lục Kha Thừa đã quen với chỉ số IQ không hơn đứa trẻ ba tuổi của Tần Mục Dã, không thèm để ý đến hành động của cậu.

Nhưng Phó Trạch Ngôn ngồi cách một lối đi lại nhăn nhó.

Cái gì thế này!!!

Lục Linh thực sự cứ thế nhận anh trai à!

Anh vợ không ngăn em ấy!!!

Thế giới này điên rồi!

***

Sau khi hạ cánh xuống Hokkaido.

Năm gia đình tập trung, lâu không thấy nhau nên Tiểu Đại Lỵ và Thao Thao đều rất vui.

Các bạn nhỏ ôm hôn thắm thiết.

Trưởng thôn Phương Kỳ xuất hiện, sau khi mọi người nộp những đồ bị cấm, anh thông báo: "Các bạn nhỏ đều nhận ra, mùa này có thêm bạn mới là Phó Trạch Ngôn và ba của bạn ấy, nhưng chúng ta vẫn còn một khách mời bí mật nữa, mọi người có muốn thử đoán không?"

Ngay sau đó, khách mời bí ẩn Tần Sùng Lễ ra mặt.

Tần Sùng Lễ một một chiếc áo khoác màu kaki, khí chất không tầm thường, thận trọng như con cá mập lão luyện ngoài thương trường.

Nhóm người lớn đã đọc qua kịch bản, tôn trọng làm ra dáng vẻ bất ngờ.

Người mẫu Uông Phỉ: "Hóa ra là Tần tiên sinh! Tổ chương trình chơi cạn vốn liếng rồi!"

Tần Mục Dã phát huy tài năng: "…Ba, tại sao ba lại ở đây?"

Nhóm bạn nhỏ chưa biết kịch bản, rất ngạc nhiên.

Thao Thao: "Chú ấy là người lần trước cứu chúng mình đúng không!"

Trong mùa trước, mọi người gặp bão ở thôn Lý, Tần Sùng Lễ xuất hiện cùng đội cứu hộ, cứu mọi người, các bạn nhỏ ấn tượng rất sâu, nhưng lúc đó tạm dừng phát sóng nên không quay lại, khán giả không biết chuyện này.

Hai mắt Lục Linh lấp lánh: "Oa, hóa ra đấy là ba của Miên Miên hả? Chú ấy trẻ quá!"

Đại Lỵ ngây người, đôi mắt xanh bị mê hoặc, kéo ống quần ba: "Ba

ơi, lần trước chú ấy cứu chúng ta, chú ấy là siêu nhân ạ!?”

Đại Lỵ nhớ lần ấy Tần Sùng Lễ xuất hiện đúng lúc, đưa tất cả mọi người rời khỏi con thuyền chòng chành, lưu lại trong lòng cô bé bốn tuổi một hình ảnh cao lớn không gì sánh nổi.

Uông Phỉ cười: “Không phải Đại Lỵ, đây là ba của Miên Miên.”

“Dạ? Hóa ra Miên Miên là con gái của siêu nhân, thảo nào Miên Miên lợi hại như vậy!”

Uông Phỉ: “….”

Phản ứng của bọn trẻ quá chân thực.

Các bé không biết Tần Sùng Lễ là người giàu nhất nước, chỉ cảm thấy chú này có một vẻ mạnh mẽ rất khác ba của mình nên đều hâm mộ Miên Miên.

Không thể phủ nhận Tần Sùng Lễ chăm sóc bản thân tốt, dù đã 47 tuổi nhưng trẻ hơn Hoàng Uy Châu 45 tuổi rất nhiều, thậm chí ngang bằng Phó Sâm 36 tuổi.

Chỉ có mình Phó Trạch Ngôn không có cảm xúc giống mọi người.

Đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm Tần Sùng Lễ, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng.

Tất cả ma vương của Tần gia đều tới.

Tần Miên Miên là ma vương con, Tần Mục Dã là ma vương lớn, còn ba của hai người là ma vương khổng lồ.

Đáng sợ quá, bé muốn về nhà, huhuhu…

Trưởng thôn Phương Kỳ bắt đầu nhiệm vụ: “Đã đến lúc chọn nhà ở,

lần này khác lần trước, mọi người không cần xuống biển bắt cá, chỉ cần kéo xe trượt tuyết trở bé con nhà mình theo chỉ dẫn dọc đường, tìm được nhà nào thì nhà ấy thuộc về mọi người."

Uông Phỉ phản ứng rất nhanh: "Cho nên chúng tôi phải cố gắng kéo thật nhanh phải không?"

Trường thôn cười cười: "Nói đúng hơn là phải dùng sức mạnh."

Các bạn nhỏ nhao nhao ngồi lên xe trượt tuyết, người lớn chuẩn bị kéo bảo bối nhà mình xuất phát.

Chưa được vài phút, nhóm người lớn bắt đầu ngộ ra câu nói phải dùng sức mạnh của trưởng thôn có nghĩa là gì.

Hokkaido rất đẹp, tuyết phủ trắng mênh mông.

Nhưng tuyết dày, mỗi bước chân lún thành một cái hố.

Mọi người dễ bị kẹt trong tuyết, chưa kể còn phải kéo theo một chiếc xe trượt có bé con.

Bởi vì Tần gia có hai người lớn, để công bằng, chỉ một trong hai ba con kéo xe chở Miên Miên.

Tần Mục Dã lạnh run cầm cập vì cậu coi nhẹ nhiệt độ ở Hokkaido.

Hơn nữa, cậu cũng muốn ba thể hiện một chút nên nhường công việc kéo xe cho Tần Sùng Lễ.

Mọi người tranh nhau đoán ai kiệt sức đầu tiên dưới phần bình luận.

[Tôi cá tỷ phú Tần hết sức sớm nhất, bé con ngồi trên xe trượt tuyết thế kia nặng lắm.]

[Đi trên tuyết khó, tuyết ở đây còn dày, mọi người đi lại bất tiện,

huống chi Tần Sùng Lễ đã gần năm mươi rồi.]

[Hoàng ảnh đế cũng thế, con trai anh ấy sáu tuổi rồi, nặng hơn nhiều.]

[Uông Phỉ nhẹ nhàng nhất, Tiểu Đại Lỵ nhỏ, mà anh ấy cao tận 1m9, chắc phải khỏe lắm.]

[Tần Mục Dã không phải người hay làm, chắc chắn thể lực của người ba cũng không cao, toàn là cậu ấm cô chiêu, hahaha tôi nóng lòng muốn xem nhà này thế nào]

Nhưng tình huống tiếp theo khiến khán giả xem trực tiếp mắt tròn mắt dẹt.

Bước chân của Tần Sùng Lễ rất ổn định, ông đi một đoạn dài nhưng không thở dốc, Tần Mục Dã đi không bên cạnh đã bắt đầu thở hồng hộc, lè cả lưỡi.

Đi được một lát, một nhóm quay đi gần đấy dừng lại.

Tần Mục Dã nói: "Bên kia sao thế, ba, chúng ta sang bên đây xem một chút?"

Tần Mục Dã cùng ba và em gái đi sang hóng hớt.

Hình ảnh đập vào mắt là…

Đạo diễn Phó Sâm ngồi trên mặt đất, khuôn mặt trắng bệch.

Người kiệt sức đầu tiên không phải là người đàn ông trung niên Tần Sùng Lễ, không phải là người tuổi cao nhất Hoàng Uy Châu, mà là Phó Sâm 36 tuổi.

Phó Sâm chân thực ngồi bệt xuống tuyết: "Con trai, con nặng quá! Ba thật sự không kéo con được nữa."

Phó Sâm không chỉ là đạo diễn, mà còn thích ở nhà nghiên cứu công việc, lúc quay phim, ông ngồi cả ngày trừ lúc đi vệ sinh, ở nhà càng không thích tập thể dục, lúc này mới bộc lộ rõ sức khỏe yếu ớt.

Hơn nữa, Phó Trạch Ngôn đã sáu tuổi, cao hơn một mét, nặng gần năm mươi cân, quả thực nặng hơn nhiều đám Miên Miên và Đại Lỵ.

Tần Sùng Lễ thấy thế, nghĩ một lúc: "Không thì con sáng giúp đạo diễn Phó đi! Con ông ấy nặng rồi, đi trong tuyết càng khó."

Tần Mục Dã không phải không muốn giúp đỡ, nhưng mọi người đang đi tìm nhà, chắc chắn không cùng đường.

Nếu cậu sang phụ kéo Phó Trạch Ngôn thì sẽ phải xa em gái.

Nhớ đến mối quan hệ lúng túng giữa ba và em gái… Tần Mục Dã lo lắng.

Miên Miên biết cậu đang nghĩ gì, động viên: "Anh hai đi giúp chú Phó đi ạ! Ba hư sẽ kéo em."

Tần Mục Dã quyết tâm, cậu cũng muốn để ba và em gái ở riêng với nhau.

Cậu quay lại chỗ xe tuyết Phó Trạch Ngôn đang ngồi.

Phó Sâm cảm động rơi nước mắt: "Mục Dã, thật sự cảm ơn cậu, hôm nay tôi mới nhận ra bản thân yếu thế này."

Phó Sâm không thèm nhìn đứa con trai đáng thương tội nghiệp.

Phó Trạch Ngôn sợ phát khóc: Đại ma vương cuồng em gái đến kéo xe giúp tôi, sợ hãi chảy nước mắt.

Chương 47: Tỷ phú Tần, con gái bác rơi rồi!

Edit: Thư

Cậu bé Phó Trạch Ngôn sáu tuổi sợ đến mức có thể gào khóc ngay giây phút tiếp theo.

Thậm chí còn kinh khủng hơn gào khóc…

Bởi vì cậu vô thức mở miệng, phát hiện bản thân không khóc được.

Tần Mục Dã cao lớn đứng trước mặt cậu, sừng sững như một ngọn núi tỏa ra khí đen ma quỷ.

Hức hức…

Bé con họ Phó kinh hãi nuốt tiếng khóc vào bụng.

"Ba ba, ba ba!" Phó Trạch Ngôn cố gắng cầu cứu ba, "Ba không cần giúp mà, ba đứng lên ddi1"

Gương mặt Phó Sâm bơ phờ, bất đắc dĩ lấy tay chống trán: "Không được con trai, chân ba run hết cả lên rồi, con để ba đi chậm lại chút."

Phó Trạch Ngôn nhìn ba ba, biểu cảm hận không thể rèn sắt thành thép…

Tần Mục Dã kéo xe tuyết đi hai bước, quay đầu nhìn cậu bé, bắt gặp khuôn mặt đau khổ tuyệt vọng, cậu sửng sốt.

Nhưng cậu không nghĩ nhiều, lúc trước Phó Sâm nói con ông ấy sợ người lạ, chắc thằng bé không muốn rời ba thôi.

Gần đây Tần Mục Dã hay ở cùng em gái nên có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, kiên nhẫn ngồi xổm xuống, sờ đầu Phó Trạch Ngôn: "Không sao đâu em Phó, ba em mệt, để ba nghỉ ngơi một chút, anh kéo em đi tranh nhà ở, em không muốn ở trong nhà đẹp à?"

Trong mắt của bé Phó, nhà đẹp chắc chắn không quan trọng bằng tính mạng.

Cậu bi thương quay đầu nhìn ba già không có ý chí chiến đấu, yên lặng thắp một nén nhang trong lòng.

Cameraman động viên cậu bé: "Trạch Ngôn, cháu đi cùng anh Mục Dã đi, anh Mục Dã còn trẻ, có sức khỏe, anh ấy sẽ giúp cháu lấy được nhà đẹp, cứ để ba cháu nghỉ ở đây, chú trưởng thôn sẽ giao nhiệm vụ khác cho ba cháu."

Phó Trạch Ngôn nhìn mọi người có cùng thái độ, đành từ bỏ đấu tranh.

Cậu bé trưng ra biểu cảm mặc số phận trôi dạt, tùy ý để Tần Mục Dã kéo xe trượt tuyết.

…

Chương trình của đài Ninh Mông luôn chú trọng đảm bảo an toàn cho khách mời, mùa trước trải nghiệm siêu bão bất ngờ, bây giờ tổ chương trình không muốn mạo hiểm, tăng thêm nhân viên cứu hộ và y tế.

Bác sĩ kiểm tra huyết áp và nhịp tim cho Phó Sâm, nhanh chóng đưa ông đến phòng nghỉ có hệ thống sưởi.

Trưởng thôn chữa cháy: "Xem ra thể lực của đạo diễn Phó không tốt lắm, về sau nhất định phải rèn luyện tăng cường sức khỏe. Vì không hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất nên đạo diễn Phó sẽ bị phạt phải chuẩn bị đạo cụ cho nhiệm vụ tiếp theo."

…

Trên sóng trực tiếp, khán giả đoán Tần Sùng Lễ không khỏe, có thể là người đầu tiên không thể đi tiếp trên tuyết.

Không ngờ Tần Sùng Lễ càng đi càng ổn định, chưa từng thở gấp.

Cộng thêm Miên Miên là đứa nhỏ nhẹ nhất.

Thế nên Tần Sùng Lễ kéo xe tuyết, bước đi vững vàng, thậm chí tăng tốc, xe phía sau như không có trọng lượng.

Đi đến ngã ba đường, Tần Sùng Lễ dừng lại, cúi đầu hỏi: "Con thích ở nhà nào?"

Quy tắc lần này là ai đến trước, chiếm trước.

Trước khi xuất phát, trưởng thôn Phương Kỳ phát cho mỗi nhà một số bức ảnh chụp ngôi nhà thực tế, các ngôi nhà khác nhau với góc chụp riêng biệt, có nhà chụp bên ngoài, có nhà chụp bên trong, có nhà chụp cận cảnh.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Miên Miên thích ngôi nhà chụp nội thất bên trong.

Bên trong có một cái tủ lạnh to và một tủ đầy đồ ăn vặt của Nhật, phần lớn Miên Miên chưa ăn bao giờ.

Miên Miên không yêu cầu điều kiện sống cao, chỉ hứng thú với đồ ăn ngon trên khắp thế giới, cô bé thích được ăn ngon.

Hơn nữa nhìn trong ảnh, bé biết bên trong căn nhà này không tệ, ít nhất hơn căn nhà gỗ ẩm ướt mùa trước.

Miên Miên động tâm, chăm chú nhìn một lúc lâu…

Nhưng xuất hiện một vấn đề nghiêm trọng trước mắt.

Vừa rồi chú trưởng thôn đã thông báo.

Căn nhà nhiều đồ ăn nằm ở xa nhất, Miên Miên vừa thấy chú Phó Sâm không đủ thể lực, mệt mỏi ngồi bệt xuống tuyết…

Cô bé lo lắng không biết ba hư có trụ được không.

Khả năng tính toán của Miên Miên tốt, bé dần hiểu được tuổi tác của người phàm.

Nếu một người bình thường không bệnh tật sẽ sống đến chín mươi tuổi, ba hư đã qua một nửa rồi…

Ba không còn trẻ giống ba của Tiểu Đại Lỵ nên Miên Miên cảm thấy mình phải ngoan một chút, không nên đưa ra yêu cầu quá cao.

Vì vậy cô bé lùi lại, bàn tay đeo găng hồng lật xem các bức ảnh khác.

Có một ngôi nhà nhỏ khá xa, trang trí bên ngoài bằng người tuyết nhỏ rất đáng yêu nhưng cũng xa.

Ngôi nhà gần nhất là một nhà truyền thống của Nhật, bên trong rất đẹp và rộng rãi.

Miên Miên do dự một lúc, chỉ vào ngôi nhà này.

Tần Sùng Lễ cúi đầu nhìn, hơi bất ngờ.

Bức ảnh có chụp bên trong, điều kiện không tệ nhưng ngôi nhà này không có màu sắc, xây theo kiểu truyền thống xưa nên có phần cũ kỹ.

Tuy Tần Sùng Lễ không quen ở chung với trẻ con nhưng trước khi con gái qua đời, ông đã dành nhiều thời gian chơi cùng con bé.

Vì con gái ông biết nói rồi nên có thể bày tỏ thứ mình thích.

Các bé gái thường thích màu hồng, nếu không thì màu sắc sặc sỡ hoặc trang trí kiểu trẻ con.

Căn nhà cũ này… sao đứa trẻ ba tuổi rưỡi lại thích.

Tần Sùng Lễ hoài nghi hỏi: "Con thích cái này sao? Con thích nhất cái này?"

Ánh mắt của Miên Miên liếc sang bức ảnh ngôi nhà đồ ăn vặt theo bản năng nhưng lập tức quay lại ngay như sợ bản thân không kiểm soát được suy nghĩ.

Bé chỉ vào bức ảnh nhà cũ, gật đầu: "Nhà này đi ạ, cái này gần nhất, ba hư mới dành được!?"

Cô bé nói xong, Tần Sùng Lễ đoán được trong lòng con bé lại đang lặng lẽ tính toán cái gì.

Tần Sùng Lễ nhớ vừa rồi bé con nhìn căn nhà dán giấy màu hồng chứa đầy đồ ăn vặt một lúc lâu, cầm bức ảnh đấy lên, kiên nhẫn hỏi: "Con không thích nhà này sao?"

Miên Miên nhìn chằm chằm như thấy bánh pudding trong bức ảnh… Miệng nhỏ nuốt nước bọt một cái.

"Không ạ… không thích."

“Vì sao?” Tần Sùng Lễ hỏi.

Miên Miên nhạy cảm, cho rằng ba hư đoán được cái gì đó, ngượng ngùng chu miệng, nhỏ giọng nói: “Nhà này xa quá, Miên Miên không chọn nhà này!”

Căn nhà màu hồng có đồ ăn vặt thực sự rất hấp dẫn cô bé.

Nhưng xa như vậy.

Mùa trước ở thôn Lý, anh hai luôn phải bế bé đi một đoạn dài nên thấy mệt mỏi, huống chi ở Hokkaido, tuyết rơi dày, đi đường khó khăn hơn nhiều.

Tần Sùng Lễ lén quan sát cái nhíu mày và nụ cười của bé con, càng ngày càng tin vào suy đoán của mình.

Ông biết đứa bé này rất hiểu chuyện, cũng biết con bé không tin tưởng thể lực của ông.

Ông nghĩ một lúc, đổi cách thức, dẫn dắt từng bước: “Con chọn nhà này cũng được nhưng vẫn có khuyết điểm là nó quá gần, các bạn cũng muốn cướp, tuổi ba lớn rồi, không đi nhanh được, có khả năng mình không giành được đâu.”

Tần Sùng Lễ chưa bao giờ đóng kịch, lần duy nhất phải phát huy kỹ năng diễn xuất trong mấy thập kỷ là hồi còn trẻ chém giết trên phố Wall, ông làm vài trò để qua mắt đối thủ.

Lúc này, ông đóng kịch một lần nữa để lừa đứa trẻ ba tuổi rưỡi.

Thậm chí ông nhíu mày, giọng trầm hơn hẳn.

Miên Miên mở to mắt nhìn, “Thật ạ? Các bạn khác cũng muốn lấy nhà gần ạ?”

Tần Sùng Lễ gật đầu: "Tất nhiên, đi trên tuyết khó như vậy, đến ba Trạch Ngôn còn không đi được, tất cả mọi người đều chọn phòng ở gần."

Áo bông nhỏ hoàn toàn không nghi ngờ lời nói của Tần Sùng Lễ, vui vẻ muốn bay lên trời: "Vậy ba con mình để nhà này lại cho bạn khác!! Chúng ta không tranh giành, chúng ta đi xa nhất, con chọn cái xa nhất!"

Tỷ phú Tần thấy mấy phút làm trò không đã, cầm tấm hình, tiếp tục nói: "Mà…căn nhà xa nhất kia có tốt không?"

Quả nhiên bé con kích động: "Tốt lắm ạ, tường màu hồng bên trong rất đẹp! Còn có nhiều đồ ăn ngon nữa!"

Trong phút vui sướng, Miên Miên hít sâu mấy lần.

Tần Sùng Lễ đoán trúng suy nghĩ của bé con, bật cười, dịu dàng nói: "Được rồi, vậy chúng ta chọn nhà xa nhất."

Khán giả xem trực tiếp rất tò mò không biết người đàn ông giàu nhất nước này là kiểu người như thế nào.

Cuối cùng cũng được xem cách ông ấy ở cùng con gái, mọi người nhao nhao cào bàn phím—

[Không ngờ tỷ phú Tần lại dịu dàng như vậy.]

[Ba và con gái chênh lệch nhiều tuổi, ở trên còn có ba con trai, kiên nhẫn như thế thực sự rất đỉnh.]

[Hí hí, tôi cười, bảo bối Miên Miên đáng yêu quá, miệng nhỏ vạch trần hết suy nghĩ của con bé rồi!]

[Hai ba con nhà này thú vị nhỉ, con gái quá ngoan, sợ ba không đi được nên lùi lại chọn nhà khác gần hơn, ba nhận ra cô bé thích nhà

có đồ ăn vặt, cả hai cùng giả vờ nhưng cuối cùng phần thắng thuộc về tỷ phú Tần hahaha.]

[Cute vượt mức cho phép, hy vọng chương trình cho ba con Miên Miên lên hình nhiều hơn.]

[Chỉ có tôi thấy Miên Miên ở cùng ba rất khác à!… Miên Miên vừa hoạt bát vừa bạo dạn, ở với anh trai không thế này đâu, cái gì cũng sẽ nói thẳng.]

[Chị em lầu trên nói đúng ý tôi, hình như hai ba con không thân thiết lắm, nhưng tỷ phú Tần bận rộn như vậy, không phải chỉ có một con, không có thời gian cho con gái cũng dễ hiểu mà!]

…

Các gia đình khác cũng đang vừa chạy vừa thảo luận nhà với bé con.

Từ đầu Thao Thao cũng để ý căn nhà có đồ ăn vặt nhưng đi chưa lâu, ba cậu bé ảnh đế Hoàng đã bắt đầu mệt mỏi.

Ảnh đế Hoàng thương lượng với cậu bé: "Con trai, chúng ta ở nhà gần nhất nhé? Con xem, vất vả lắm mới đến được Hokkaido, ở căn nhà kiểu Nhật rất tốt, còn được trải nghiệm cảm giác ngủ dưới đất đấy?"

Thao Thao vừa thấy chú Phó Sâm ngã xuống…

Cậu bé biết tuổi của ba cao hơn chú Phó Sâm nhiều.

Cậu nhìn lại bức ảnh, cảm thấy chấp nhận được, gật đầu: "Được ba ba, chúng ta chọn căn nhà gần nhất, nhìn cũng khá cao cấp!"

Ban đầu Tiểu Đại Lỵ chọn căn nhà người tuyết ở xa.

Uông Phỉ lo muốn trọc đầu, ngồi xổm xuống nói chuyện với con gái: "Đại Lỵ, chúng ta chọn nhà nào có nóc cao cao một chút được không?"

Mùa trước Tiểu Đại Lỵ chọn căn nhà nấm thấp hơn chiều cao người mẫu của ba, ba cô bé khóc không ra nước mắt, các khách mời khác còn cười trên nỗi đau của người khác.

Lúc đó Tiểu Đại Lỵ không hiểu tại sao mọi người lại cười.

Sau này xem lại bản chính thức ở nhà, mẹ giải thích cho bé, bé mới hiểu được ba không thể đi thẳng khi vào căn nhà nấm nên thấy rất vất vả.

Mùa này, Tiểu Đại Lỵ biết nhiều chuyện hơn: "Ba ba thích nhà nào ạ?"

Uông Phỉ nói: "Con đừng chọn cái nhà người tuyết thấp thấp kia là được, nhà khác đều ổn, thật mà, ba ba không chọn."

Thật ra ảnh của mùa này không thể hiện rõ chiều cao của căn nhà nhưng Uông Phỉ đã bị tổ chương trình hãm hại một lần rồi, thấy căn nhà người tuyết, không nhịn được nghi ngờ tổ sản xuất dùng lại mánh khóe lần trước.

Cuối cùng Đại Lỵ chọn căn nhà nhỏ nhìn rất hiện đại, giống kiểu loft house hai tầng của Lục Linh và Lục Kha Thừa mùa trước.

Lục Linh chọn căn nhà người tuyết, Lục Kha Thừa không phản đối, kéo em gái mũm mĩm nhà mình tăng tốc.

Tần Mục Dã và Phó Trạch Ngôn gặp khó khăn.

Tần Mục Dã không biết cậu bé thích nhà nào.

Lục Kha Thừa đột nhiên tăng tốc, muốn vượt qua Tần Sùng Lễ.

Nhà người tuyết và nhà đồ ăn vặt ở trên cùng một đường, đều là hai nhà xa nhất.

Tần Sùng Lễ không biết Lục Linh chọn nhà người tuyết, tưởng cô bé cũng thích căn nhà đồ ăn vặt của Miên Miên.

Mặc dù cô bé mập mạp này rất đáng yêu… nhưng Tần Sùng Lễ muốn bé con nhà mình ở trong căn nhà bé thích.

Dù sao mùa trước ông đã xem rồi.

Thằng con trai đần nhà ông đến chuyện bắt cá đơn giản như thế cũng không làm được bằng người khác, xếp thứ nhất từ dưới đếm lên, để bé con ở trong căn nhà thảm thương ẩm ướt như thế.

Mặc dù mục đích của chương trình là giải trí nhưng không thể cả hai mùa bé con đều sống trong căn nhà không tốt được!

Tần Sùng Lễ chuẩn bị tăng tốc, thấp giọng dặn Miên Miên: "Ba chuẩn bị đi nhanh hơn, con ngồi vững vào, chúng ta phải đi trước hai anh em Lục Linh."

Lục Kha Thừa vừa định vượt lên, Tần Sùng Lễ tăng tốc bỏ xa.

Lục Kha Thừa cho rằng Miên Miên cũng muốn nhà người tuyết.

Anh buồn cười, nói với em gái: "Linh Linh, em cùng gu với Miên Miên rồi, anh muốn đi nhanh hơn, chúng ta không thể thua chú Tần."

Tuy Tần Sùng Lễ là trưởng bối nhưng Lục Kha Thừa rất có tinh thần thể thao, trong thi đấu không có nhượng bộ, nếu làm vậy đối thủ sẽ nghĩ mình không đủ tôn trọng.

Lục Kha Thừa không có ý định nhường, dốc hết sức giúp em gái

dành được nhà người tuyết.

Vì vậy hai người đàn ông một già một trẻ ganh đua, chú vượt cháu, cháu vượt chú một đoạn đường dài.

Tần Sùng Lễ duy trì tốc độ đều đặn, Lục Kha Thừa còn tưởng mình chiếm được ưu thế.

Nhưng chạy đua một lúc lâu, tốc độ của Lục Kha Thừa giảm dần, không thể tăng lên hơn nữa, tốc độ của Tần Sùng Lễ vẫn đều đều, trông ông không hề cảm thấy mệt.

Lục Kha Thừa dần mất sức, thở hổn hển. nửa đùa nửa thật: "Linh Linh, về sau em ăn ít chocolate đi được không, anh sắp không kéo em được nữa rồi."

Lục Linh tốt tính, bị nói đùa nhưng không tức giận.

Cô bé đang chơi rất vui vẻ, cảm thấy mình ngồi trên xe kéo, đua với Miên Miên rất vui.

Cô bé cười sung sướng, thúc giục Lục Kha Thừa: "Anh ơi, nhanh hơn nữa! Nhanh hơn chút nữa!!!"

Nền giáo dục tinh anh Tần Sùng Lễ trải qua hồi còn trẻ bao gồm cả rèn luyện thể lực đặc biệt.

Các gia đình giàu có lâu đời chú trọng đào tạo thế hệ trẻ toàn diện.

Họ đều biết sức khỏe là vốn liếng lớn nhất của con người.

Lứa của Tần Sùng Lễ đều phải đi quân đội hơn một năm để rèn sinh hoạt, đến thế hệ Tần Hoài Dữ xã hội phát triển hơn, quan niệm giáo dục không quá hà khắc với con trẻ nên những quy định lạc hậu này của Tần gia được bãi bỏ.

Ngay cả Tần Hoài Dữ, Tần Mục Dã không biết ba mình khỏe như vậy.

Lục Kha Thừa bị bỏ lại ở khoảng cách khá xa.

Anh không nhịn được tấm tắc: "Thể lực của chú Tần tốt quá! Một ngày chú đều kiên trì chạy bộ để rèn luyện thân thể à?"

Thật ra nền tảng thể lực của Lục Kha Thừa cũng tốt, anh kiểm soát sinh hoạt, không chơi bời như Tần Mục Dã.

Tần Sùng Lễ có thể duy trì thể trạng chạy phăm phăm trên tuyết như vậy là kết quả của quá trình huấn luyện đặc biệt hồi còn trẻ, thanh niên sống trong thành phố tập thể dục hàng ngày không thể được như vậy.

Khán giả khâm phục–

[Khỏe vãi!! Đây là tỷ phú Tần thật à?]

[Tần Sùng Lễ vô địch, ngay cả Lục Kha Thừa cũng không đuổi kịp ông ấy.]

[Thôi xong thôi xong, người ta giỏi mọi mặt! Thể lực bốn mươi bảy tuổi ăn đứt người trẻ.]

[Ôi tôi cũng muốn có một người ba vừa giàu vừa khỏe như vậy!]

[Hahahaha, chị em nên đi ngủ đi! Trong mơ cái gì cũng có.]

[Tần Sùng Lễ quá khỏe, cố lên, cố lên, giúp Miên Miên của chúng ta dành được căn nhà đồ ăn vặt!]

[Fighting!!! Á, Miên Miên rơi rồi!]

[Hahahaha trời ạ, Miên Miên bị trúng đạn hả???]

Cuộc chạy đua kịch tính đột nhiên xuất hiện một tình huống ngoài ý muốn.

Miên Miên mặc áo bông dày, đầu đội mũ len màu trắng tự nhiên rơi xuống khỏi xe trượt tuyết.

Cũng may tuyết mềm, quần áo dày, cô bé ngã không mạnh, giống như quả bóng lăn từ trên cao xuống.

Miên Miên ngồi ở đó, gió thổi làm cô bé lạnh choáng váng.

Lúc ngã bé không phản ứng kịp, ngây ngốc vài giây mới thấy rõ Tần Sùng Lễ kéo chiếc xe trống không, hăng say chạy về phía trước.

Phần bình luận cười bò–

[Tỷ phú Tần! Con gái bác rơi rồi!]

[Hahahaha dành được nhà đồ ăn vặt nhưng không thấy con gái đâu nữa.]

[Miên Miên đội mũ cưng quá, mềm mềm muốn véo.]

[Tổ chương trình làm người chút đi, Tỷ phú Tần vẫn cần mẫn chạy kìa, không ai nhắc ông ấy à!]

[Ba Tần làm tôi cười chết mất, ông không phát hiện xe kéo nhẹ hẳn đi sao hahaha.]

Chương 48: Sống mũi cay cay, ba Tần phải yêu con gái lắm đấy!

Edit: Thư

Miên Miên ngồi trên tuyết, gió lạnh thổi ngây người, đội mũ trắng như tuyết, bộ quần áo màu đỏ tươi nổi bật trên nền tuyết mênh mang.

Trông bé yêu đến nỗi tổ chương trình không biết phải báo với Tần Sùng Lễ như thế nào!

Mọi người đành chia làm hai, một bên quay cận cảnh Miên Miên đang ngồi trên tuyết, tập tập trung khắc họa dáng vẻ lảo đảo dễ thương như quả bóng của cô bé.

Một bên gồm ba người chạy theo, ghi lại cảnh Tần Sùng Lễ vẫn đang chạy rất hăng.

Hai hình ảnh đối lập rõ ràng khiến người xem cười như được mùa.

Tần Sùng Lễ tham gia show giải trí lần đầu tiên nên không quen ở gần máy quay, cảm thấy không quá thoải mái, thả chậm tốc độ.

Sau mấy giây, ông có cảm giác không đúng lắm, theo bản năng quay đầu nhìn, ánh mắt bất ngờ bắt gặp bé con áo đỏ ngồi trên tuyết.

Mặc dù thể lực tốt nhưng đi lâu trong tuyết rét mướt, suy nghĩ của Tần Sùng Lễ trì trệ.

Thấy bé con ngồi ở đằng xa, ông ngạc nhiên, từ từ nhìn lại thấy trên xe trượt tuyết trống trơn.

Ông giật mình, nhìn kỹ lại mới xác nhận đứa bé ngồi trên tuyết là bé con nhà mình.

Ông bỏ rơi con bé lúc nào???

Tần Sùng Lễ sững sờ, vội vàng quay lại, cúi người bế Miên Miên lên.

Ông vỗ tuyết trên quần bông cho cô bé, hoảng hốt hói: "Sao thế? Sao lại bị ngã? Con có đau ở đâu không?"

Miên Miên nước mắt lưng tròng, mở to mắt nhìn ông một lúc.

Nhân viên sau lưng không nhịn được cười ra tiếng.

Rốt cuộc Miên Miên đã hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cô bé thực sự không nhớ bé ngã như thế nào.

Có thể do Tần Sùng Lễ đi quá nhanh, bé mới ngây ngẩn một chút, định thần lại đã phát hiện bản thân ngồi trên đất rồi.

Ở Yến Kinh, Miên Miên chưa bao giờ thấy tuyết dày như vậy, cảm thấy rất thú vị.

Cô bé phản ứng chậm, cười khanh khách: "Con không đau ạ! Chơi vui quá, ba hư chạy siêu nhanh, nhanh hơn cả anh Lục, Miên Miên mới nói một tiếng mà đã bị rơi xuống rồi…"

Tần Sùng Lễ thấy cô bé không sao, thở phào nhẹ nhõm.

Nhớ đến công cuộc giành nhà, ông bế cô bé chạy về phía trước, đặt lên xe trượt tuyết.

Miên Miên bị gió thổi lạnh, vẫn chưa tỉnh táo hẳn, uể oải không có sức lực.

Từ đầu bé đã mềm mềm, giờ lắc lư ngồi trên xe trượt như viên kem có thể tan chảy bất cứ lúc nào.

Tần Sùng Lễ cúi người, đỡ cô bé, cố gắng cho bé ngồi thẳng.

Nhưng bé con lảo đảo sắp ngã.

Trông vừa đáng yêu vừa khiến mọi người không biết làm sao.

Tần Sùng Lễ lo lắng.

Xe trượt tuyết này không phải kiểu xe chuyên dụng, là đạo cụ ê kíp đặc biệt chuẩn bị cho nhiệm vụ này, nó như một cái rổ nông cho các bé ngồi vào.

Nếu đi tốc độ bình thường, sẽ không bao giờ bị rơi xuống nhưng vừa nãy ông chạy, cộng thêm Miên Miên nhẹ cân, không nhiều sức nặng nên có khả năng xe trượt đụng phải vật gì cứng nên đứa nhỏ bị bật ra.

Theo bản đồ và bảng chỉ dẫn, ông còn một nửa đoạn đường nữa, nếu đi từ từ chắc chắn sẽ không giành được nhà.

Tần Sùng Lễ hỏi theo bản năng: "Mọi người có sợi dây hay cái gì buộc được không?"

Ông không hi vọng nhiều, chỉ thuận miệng hỏi.

Không ngờ ê kíp chương trình chuyên nghiệp, chuẩn bị đầy đủ đạo cụ, nhanh chóng tìm một sợi dây đưa cho ông.

Tần Sùng Lễ định cười hài lòng nhưng biểu cảm lập tức đông cứng lại.

Ông nhíu mày: "Còn sợi dây nào khác không?"

Trợ lý phụ trách đạo cụ nói: "Không có, chỉ có loại này, Tần tiên sinh, anh định làm gì?"

Sợi dây tổ chương trình đưa là loại dây thừng bình thường dùng để chằng đồ, tuy chắc chắn nhưng thô ráp.

Nếu để bàn tay trắng mịn của bé con cầm cái dây này, khẳng định đi một đoạn nữa sẽ bị xước da.

Tần Sùng Lễ cân nhắc một chút, nghĩ ra biện pháp.

Ông không chần chừ tháo khăn quàng cổ, ngồi xổm xuống buộc vào ngang xe trượt tuyết, chế thành một chiếc dây cương vừa đơn giản, vừa mềm mại.

Ông đưa "dây cương" cho bé con cầm, thấp giọng căn dặn: "Con cầm cái này, nhớ phải cầm chặt, không được buông tay, nếu hết sức con phải gọi ba, chúng ta dừng lại nghỉ."

Phần bình luận cảm thấy nhiệt độ tăng lên–

[Tôi cảm động phát khóc! huhuhu đến tuổi hết nước mắt rồi, mũi cay cay, ba Tần ấm áp, yêu thương con gái quá.]

[Ba ba tỷ phủ cẩn thận nhỉ, biết da trẻ con mềm, không để cô bé cầm sợi dây thừng.]

[Nơi này tuyết phủ kín, Tần Sùng Lễ không mặc áo lông, áo khoác nhìn là biết không đủ ấm, chỉ có khăn quàng cổ để giữ ấm, nhìn ông ấy lạnh quá.]

[Bé con đáng yêu thế kia làm sao ba không thương cho được, hai ba con dễ thương quá thể.]

…

Miên Miên ngoan ngoãn gật đầu, đôi tay nhỏ bé nắm chặt khăn quàng cổ.

Tần Sùng Lễ tiếp tục phát huy sức mạnh, trải qua ba phút nghỉ ngơi, thể lực của ông tăng lên một chút, vững vàng chạy đi.

Nhìn chung, tốc độ của Tần Sùng Lễ nhanh hơn.

Nhưng bởi vì Miên Miên ngã xuống, Tần Sùng Lễ không thể không quay lại nhặt con gái, mất nhiều thời gian quay lại.

Cuối cùng Lục Kha Thừa chạy đến nhà người tuyết trước, Tần Sùng Lễ theo sát phía sau.

Lục Linh vui vẻ nhảy khỏi xe trượt tuyết, chạy tới ôm Miên Miên: "Anh của chị thắng rồi! Miên Miên cũng thích nhà người tuyết này à? Hai chị em mình ở cùng nhau đi!!"

Miên Miên ngẩng đầu nhìn nhà người tuyết, đúng là nó đẹp nhưng… không phải là nhà đồ vặt cô bé muốn.

Miên Miên thành thật khai báo: "Nhưng em thích nhà màu hồng cơ, ở đấy có nhiều đồ ăn vặt."

Bây giờ Tần Sùng Lễ mới biết Lục Linh chọn nhà người tuyết, không phải nhà đồ ăn của Miên Miên.

Ông dở khóc dở cười, nghỉ tại chỗ một lúc.

Lục Kha Thừa cũng bất ngờ, thở mạnh, ngồi xổm xuống hỏi Miên Miên: "Ngay từ đầu em và chú Tần đã chọn căn nhà kia rồi à? Căn nhà có đồ ăn ấy?"

Miên Miên gật đầu: "Vâng ạ, ở đấy có rất nhiều đồ ăn ngon em chưa được thử."

Trước mắt Lục Kha Thừa tối sầm, anh gần như quay lưng lại.

"Thật sự, rốt cuộc chúng tôi chạy đua để làm cái gì?"

Nhân viên công tác đều cười.

Lục Kha Thừa giận quá, cười ầm lên.

Bởi vì phải chạy trong tuyết lâu, anh mệt không thở được, cười cũng không còn hơi.

Tần Sùng Lễ không nhịn được cười ra tiếng: "Đúng là, chẳng được cái gì, chú tưởng Lục Linh cũng chọn cái nhà kia."

Lục Kha Thừa không nói nên lời: "Chú Tần, thảo nào mọi người bảo quan trọng là lời nói."

Hai bé con áo đỏ được ở trong căn nhà mình thích, vui vẻ cười rộ lên, bầu không khí vui mừng tốt đẹp.

Dưới phần bình luận, tiếng haha tràn màn hình–

[Hahahahaha tôi cười lăn lộn dưới đất.]

[Thừa tổng đấu một trận ác liệt với tỷ phú Tần để giành hai nhà khác nhau.]

[Đúng là chẳng được cái gì hahahaha]

[Tuy ba ba tỷ phú rất khỏe, vừa man, vừa lạnh lùng, cẩn thận, trông xuất sắc hơn Tần Mục Dã nhiều, nhưng không hiểu vì sao, tôi vẫn thấy hai ba con nhà này giống giống nhau.]

[Đương nhiên là giống rồi, đều ngốc như nhau hahaha.]

[Tổ hợp hai ba con đều ngốc, tôi đang tò mò không biết hai anh khác của Miên Miên thế nào.]

***

Miên Miên và Lục Linh được ở trong nhà mình thích.

Đem ra so sánh, Phó Trạch Ngôn có chút đáng thương.

Cậu bé quá sợ hãi, sau khi đến ngã ba đường, mỗi nhà rẽ một hướng khác nhau, chỗ của cậu càng yên tĩnh và vắng vẻ.

Cậu liếc nhìn xung quanh, khắp nơi phủ đầy tuyết trắng, không có nhà, càng không có bóng người.

Mặc dù các nhân viên ghi hình đi phía sau nhưng mọi người không cao không to, không thể uy hiếp Tần Mục Dã gần 1m9.

Bé Phó có nhận thức an toàn cao, cảm thấy nếu đại ma vương Tần Mục Dã giơ nanh vuốt với cậu, những nhân viên kia sẽ không thể cứu được.

Huhuhu.

Đi trong tuyết càng yên lặng.

Tần Mục Dã chạy mệt, thể lực của cậu không bằng một phần ba Tần Sùng Lễ, cùng lắm tốt hơn Hoàng Uy Châu cao tuổi và Phó Sâm trình cùi thôi.

Đứa bé này im như thóc, cậu bối rối, ngồi bệt xuống đất.

Cậu đưa tay vuốt vuốt tóc: "Này, cậu bé, em còn chưa trả lời anh, em thích ở nhà nào?"

Trời vào xế chiều, bắt đầu tối.

Bé Phó không nhịn được, sụt sịt khóc: "Em, em không muốn nhà, em muốn ba ba! Em muốn ba, ba ơi, ba đi đâu rồi, hức oa–"

Tần Mục Dã giật mình nhìn cậu bé tự nhiên gào khóc.

Bị tiếng khóc nức nở của đứa bé quấy nhiễu, đầu óc cậu tỉnh táo hơn.

Phát hiện hình như thằng bé này rất sợ cậu?

Tần Mục Dã, anh trai idol hàng triệu fan săn đón, ngây người hỏi: "Sao lại khóc, anh dọa em cái gì? Ba em vừa ở đây, nhưng đi trên tuyết khó quá, chúng ta cướp nhà trước rồi còn quay lại làm nhiệm vụ khác, chắc sợ ông ấy mệt nên bác trưởng thôn mới giữ ba em lại."

Đây là lần đầu tiên Tần Mục Dã nói chuyện nghiêm túc với cậu bé sau khi nhận xe tuyết.

Cậu bé lấy tay quẹt nước mắt vì nhớ ra bản thân là con trai, không được khóc lóc trước máy quay, mọi người sẽ cười.

Phó Trạch Ngôn ngừng khóc, yếu ớt nói: "Anh Tần… anh giúp em dành nhà thật ạ?"

Tần Mục Dã gãi đầu: "Không thì thế nào?"

Bây giờ cậu mới nhận ra Phó Trạch Ngôn thực sự sợ cậu.

Cậu tự hỏi các hành động của mình.

Trong nghề, kỹ năng đóng phim của cậu ở mức tạm được, được xếp vào hàng có thiên phú, diễn xuất không ngượng ngùng.

Nhưng không bộ phim nào cậu đóng đạt giải, đúng kiểu lưng chừng hạnh phúc, cao không cao, thấp không thấp.

Chẳng lẽ bởi vì cậu luôn diễn vai nam chính không phù hợp ngoại hình?

Có lẽ một người đẹp trai ngất trời như cậu phải đóng vai phản diện mới đúng?!

Tần Mục Dã suy nghĩ.

Phó Trạch Ngôn nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn của Tần Mục Dã, nghi ngờ thế giới này lại xuất hiện bug à?

Tần Mục Dã có phải đại ma vương không?

Cậu bé mạnh mẽ gạt nước mắt, lấy hết dũng cảm nói: "Vậy chúng ta đi thôi, xin lỗi anh, em không nên khóc lóc."

Tần Mục Dã thấy đứa nhỏ ngoan ngoãn, không đành lòng, giơ tay xoa đầu cậu, khích lệ: "Được, hai anh em mình cùng cố gắng dành nhà tốt cho em, đừng khóc nữa, tí nữa là được gặp ba rồi, con trai phải mạnh mẽ lên!"

Tần Mục Dã kéo xe lên đường tìm nhà.

Nhưng mấy căn nhà đều đã bị chiếm mất.

Nhà gần nhất là của Hoàng Uy Châu và Khương Khương.

Uông Phỉ chân dài và bé Đại Lỵ ở nhà hai tầng hiện đại bên cạnh.

Lục Linh và Miên Miên đi hướng nhà xa nhất, Tần Mục Dã đoán bất kể hai hai đứa chọn căn nào, nếu cậu đi qua cũng không đến lượt, lại phải lội tuyết quay về.

Trong năm nhà chỉ còn lại duy nhất một căn nuôi mấy con hươu nai.

Bức ảnh chụp căn nhà bên ngoài, không thấy được phần bên trong, nhưng không còn lực chọn nào khác, chẳng lẽ ở lại ngoài tuyết.

Tần Mục Dã tăng tốc độ đi tới căn nhà.

Nhà hươu nai nằm ở một hướng riêng, không xa không gần.

Trời càng ngày càng tối, bé Phó có kiên cường đến đâu cũng không nhịn được.

Cậu bé cảm thấy Tần Mục Dã đang kéo cậu vào sâu trong rừng không có người để bán cậu.

Không phải, chỗ này không có người, muốn bán cũng không bán được.

Có thể anh ta bỏ cậu làm mồi cho thú hoang trong hang núi.

Phó Trạch Ngôn run lẩy bẩy, quay đầu cầu cứu nhân viên chương trình: "Cô chú ơi, nơi này… có thú hoang không ạ?"

Cameraman nhịn cười, lắc đầu: "Chú không biết, cháu hỏi anh Mục Dã đi."

Đây là lần đầu tiên mọi người gặp Phó Trạch Ngôn, không nghĩ cậu bé đẹp trai này lại nhát gan như vậy.

Mọi người đều thấy bé vừa đáng thương, vừa tấu hài.

Ai cũng muốn trêu cậu bé.

Tần Mục Dã không hiểu tại sao con trai con đứa sợ hãi nhiều thứ như vậy.

Cậu giả vờ nghiêng đầu, nghiêm túc nói: “Thú hoang hả? Tất nhiên là có, em không nghe thấy tiếng hú à, chó sói đấy!”

Phó Trạch Ngôn trợn mắt: “Thật… thật không ạ?”

Tần Mục Dã nhướng mày: “Em tự nghe xem.”

Bé Phó sợ hãi, lập tức nghe thấy tiếng hú không có thật từ đằng xa.

Cậu bé nhảy khỏi xe trượt, úp mặt nước mắt nước mũi tùm lum vào người đại ma vương phía trước, hai chân quặp chặt chân cậu: “Không muốn đâu anh Tần, anh đừng vứt em cho sói ăn mà, huhuhuhu…”

Khán giả cười như điên–

[Nhìn thương vãi hahahahaha tôi không cố ý cười đâu, trông bé đáng thương nhưng buồn cười quá há há há há.]

[Tần Mục Dã quá đáng, tôi chỉ biết nói một câu: Ờ mây zing, gút chóp em!]

Chương 49: Đại ma vương, anh… siêu siêu đẹp trai

Edit: Thư

[Mấy đứa trẻ này buồn cười quá, tưởng đây là chương trình ấm áp chữa lành cơ mà, sao tấu hài thế này hahaha.]

[Tần Mục Dã có còn là người không??? Thằng bé mới sáu tuổi thôi!]

[Hahahaha, giống thằng em tôi còn nhỏ vãi, tôi dọa nó cũng khóc như thế.]

[Tôi cũng vậy…từ nhỏ toàn dọa em gái sợ phát khóc.]

[Bé Trạch Ngôn dễ bị lừa, đáng yêu không chịu được.]

[Sao tôi thấy đứa nhỏ nào gần Tần Mục Dã cũng bị lây ngốc thế nhỉ?]

[Bé Phó có khuôn mặt chuẩn giới giải trí nhưng bên trong siêu nhát gan hahaha.]

Tần Mục Dã sững sờ một lúc lâu, hoảng sợ nghe cậu bé gào khóc thê thảm.

Cậu luống cuống bế Phó Trạch Ngôn lên, nói năng lộn xộn: "Này… đừng khóc, anh nói đùa… Em tưởng ở đây có sói thật à?"

Phó Trạch Ngôn khóc dữ dội, cả người giật giật, hiển nhiên là bị dọa

sợ.

Tần Mục Dã lập tức nhớ đến khoảng thời gian em gái mới quay lại, cậu ăn hết mấy hộp thạch quả đông lạnh mua từ siêu thị về, em gái cũng tức phát khóc.

Trẻ con hài hước thật…

Tần Mục Dã nhiều tật xấu, không phải là người đứng đắn, Miên Miên ở lâu nên quen với tính cách này của cậu, không chỉ không mắc lừa mà còn trêu lại khiến cậu tức giận.

Phó Trạch Ngôn chưa đạt đến cảnh giới ấy.

Cậu bé chỉ cảm giác có nhiều chó sói ẩn nấp trong bóng tối, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra ăn thịt cậu.

Bé Phó nhát gan hóa thành gấu koala bám chặt vào người Tần Mục Dã, các nhân viên cười rũ rượi.

Tần Mục Dã không cười nổi, đứa bé khóc ghê như vậy, mấy người này không dỗ thì thôi, còn đổ thêm dầu vào lửa!

Tần Mục Dã nóng nảy, tức giận nói: "Mọi người quá đáng quá, mấy tuổi rồi mà đi cười đứa trẻ sáu tuổi? Mau đến giúp tôi dỗ thằng bé đi!"

Cameraman chê bai: "Dã ca, cậu nói sai rồi, chẳng phải cậu là người dọa thằng bé à?"

Chị gái trợ lý nói: "Đúng vậy, rõ ràng Dã ca mới là người quá đáng, cậu dọa Trạch Ngôn sợ chưa kìa."

Tần Mục Dã coi như nhìn rõ bản chất chó má của tổ chương trình sẽ không giúp ích được gì, chỉ biết đứng ngoài xem kịch vui.

Cậu kiên nhẫn dỗ cậu bé, vỗ nhẹ đầu Phó Trạch Ngôn: "Đừng khóc nữa, bình tĩnh lại chút, em sáu tuổi mà sao dễ lừa quá vậy? Chỗ này không có sói, em nghĩ nhiều rồi, đây chỉ là thị trấn nhỏ, hơi ít người một chút chứ không phải rừng sâu đâu."

Bé Phó hoảng sợ tột độ, không nghe ai nói, khóc mệt không bám được nữa, tụt xuống đất.

Cameraman chơi xấu, quay đặc tả khuôn mặt khóc đỏ bừng của bé, bé Phó mới lấy lại chỉ số thông minh của đứa trẻ sáu tuổi.

Cậu bé ngẩng đầu nhìn gương mặt tràn đầy bất đắc dĩ của Tần Mục Dã, hơi tin tưởng vừa nãy đại ma vương trêu mình.

Dù sao… ở đây nhiều camera như vậy, quay chụp 360 độ, đại ma vương có lợi hại thế nào cũng không thể làm trò gì đáng sợ trước mắt hàng chục triệu người xem.

Phó Trạch Ngôn nghĩ được thế, hít sâu ngừng khóc.

Nhưng vẫn thấy tủi thân và tức giận, không biết tức đại ma vương hay tức bản thân mình quá ngốc.

Đúng vậy, cậu bé sáu tuổi rồi mà vẫn ăn cú lừa của mọi người!

Xấu hổ quá, cậu muốn làm ngôi sao nhí nữa đấy.

Mất mặt trước người xem cả nước, sau này làm sao cậu đóng vai chính được nữa, chỉ còn đường đi diễn hài thôi!

…

Cậu bé mãi mới ngừng khóc, Tần Mục Dã áy náy xoa xoa đầu, dắt tay bé cùng đi.

Đoán chắc những người khác đều có nhà rồi nên cậu lười làm theo

luật chơi để đứa nhỏ ngồi trên xe trượt tuyết.

Cân nặng của bé trai không thể như Miên Miên, cậu kéo một lúc lâu, tay mỏi nhừ.

Phó Trạch Ngôn cầm bàn tay đeo găng của cậu, không nhịn được lén ngẩng đầu quan sát Tần Mục Dã, thấy vậy, Tần Mục Dã hỏi:

"Đi được không? Hay để anh cõng em nhé?"

"Sao run rẩy thế, lạnh à?"

"Găng tay bị ướt rồi phải không…"

Đi được nửa đường, Tần Mục Dã phát hiện găng tay trái của cậu bé bị ướt, có thể do đôi găng tay này không chống nước, tuyết đọng không được phủi sạch nên tan thành nước.

Tần Mục Dã không suy nghĩ nhiều, cởi găng tay bị ướt của bé ra, đeo găng bên trái của mình cho cậu bé.

Phó Trạch Ngôn ngây ngẩn hoàn toàn, yếu ớt như con chim cánh cụt, rụt rè ngẩng đầu nói chuyện với cậu: "Anh Tần… anh không lạnh ạ?"

Tần Mục Dã khịt nước mũi: "Anh không lạnh, sắp đến rồi, găng của em bị ướt, em đeo găng của anh đi."

Phó Trạch Ngôn mất rất lâu mới hiểu ra vấn đề, hóa ra đại ma vương sợ cậu bé lạnh tay nên mới nhường găng tay ấm áp cho cậu.

Đi một đoạn nữa, Phó Trạch Ngôn mới vất vả nói một câu: "Cảm ơn anh ạ…"

Tiếng của cậu nhỏ như muỗi kêu, đại ma vương đang bận tìm nhà không nghe rõ.

Trời càng ngày càng tối, tuyết che mất ký hiệu bên đường, Tần Mục Dã sợ trời tối hoàn toàn, hai người sẽ lạc đường.

Cũng may không đen như vậy, đi tiếp một đoạn, cậu thấy bên phải có đèn sáng.

"Đến rồi! Hình như là nhà này!"

Tần Mục Dã nhìn thấy ánh sáng hy vọng của hừng đông, cúi đầu liếc nhìn bạn nhỏ bên cạnh, bế thốc bé lên, chạy nhanh tới phía trước, vào trong sân quả nhiên thấy ba con hươu nai.

Phó Trạch Ngôn bị hươu nai dễ thương hấp dẫn, đưa tay sờ một cái.

"Đây là nhà của em và ba ạ?"

Tần Mục Dã trả lời: "Tất nhiên, mình đến trước được trước, không ai giành với em, đương nhiên đây là nhà của em, vào trước đi, lạnh quá, vào nhà chắc có lò sưởi."

Lấy kinh nghiệm nhà gỗ ẩm ướt lần trước, Tần Mục Dã hơi lo lắng ê kíp chương trình lại bày ra trò gì.

Bước vào nhà, một luồng nhiệt bao quanh cơ thể, cậu sung sướng đến nỗi muốn hét to hai tiếng.

Dưới sàn cũng có hệ thống sưởi, đồ đạc trong nhà không mới, là kiểu nhà truyền thống nhưng vẫn đầy đủ tiện nghi, có cả phòng bếp và phòng tắm riêng.

Tần Mục Dã thở phào nhẹ nhõm, vô cùng hài lòng: "Nhà này không tồi, tốt hơn căn nhà lần trước của anh nhiều, em may mắn đấy."

Cậu tháo mũ cho cậu bé, phơi găng tay trước lò sưởi, bàn tay to xoa mái tóc xoăn của cậu: "Ngồi nghỉ đi, anh đi đun nước uống."

Bé Phó ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Không ngờ có ngày cậu bé ở chung nhà với đại ma vương trong mơ.

Cậu tưởng mình sẽ sợ hãi đến mức ngất xỉu.

Nhưng không biết tại sao, bé Phó thấy mình bình tĩnh hơn, lặng lẽ nhìn Tần Mục Dã vụng về đi tìm bình đun nước…

Vừa chân thật, vừa ngớ ngẩn.

Không hề giống một ngôi sao đẹp trai, xa vời vợi trên TV.

Anh ấy giống một anh trai hàng xóm…

Không phải đại ma vương cô độc vây quanh bởi khí đen.

Với năng lực gà mờ của mình, cuối cùng Tần Mục Dã cũng loay hoay đun được bình nước.

Cậu rót hai cốc, một cốc đưa cho Phó Trạch Ngôn nhưng sợ nước quá nóng, cậu lót ở giữa một chiếc khăn bông.

"Cầm lấy, nước hơi nóng, em uống chậm thôi, bọc kín tay vào."

Thời tiết bên ngoài không phải gió lạnh bình thường, ngồi bên lò sưởi một lúc mà đầu vẫn choáng váng.

Phó Trạch Ngôn uống vài ngụm, chảy nước mũi.

Cậu bé không có khăn nên cố gắng hít lại.

Tần Mục Dã không nhìn nổi, tìm bịch giấy trong nhà, rút ra một tờ, bóp nhẹ cánh mũi đỏ bừng của đứa nhỏ, dịu dàng nói: "Xì ra, nước mũi chui xuống miệng bây giờ."

Đôi mắt của cậu bé mở to ngạc nhiên, làm theo lời Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã cuộn giấy thành một cục, ném vào thùng rác, động tác nhanh nhẹn liền mạch không ghét bỏ.

Phó Trạch Ngôn bối rối hoàn toàn.

Cậu bé không có anh trai, chỉ có ba mẹ.

Nhưng ba mẹ đều là người làm nghệ thuật, mẹ luôn đóng cửa vẽ tranh trong thư phòng, hoặc nếu không sẽ bận rộn tham gia các triển lãm, còn ba luôn làm việc.

Từ nhỏ đến bây giờ, cậu bé được bà ngoại nuôi lớn, hai năm trước bà qua đời, công việc ấy chuyển giao cho bảo mẫu.

Ba của bé chưa bao giờ chăm sóc bé cẩn thận như vậy.

Càng không tận tay lau mũi cho bé.

Tần Mục Dã uống cốc nước, đi vệ sinh, đầu óc bị đông cứng cũng dần tỉnh táo lại.

Cậu nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm, cần phải quay lại tập trung.

Cậu nhanh chóng đội mũ, đeo khăn và găng tay cho Phó Trạch Ngôn, bất giác lẩm bẩm hai câu: "Lạnh thế nhỉ! Hokkaido lạnh hơn anh nghĩ, không biết em gái thế nào, có tranh được nhà không đây…"

Phó Trạch Ngôn nghe vậy, biết đại ma vương cuồng em gái lại bắt đầu lên cơn rồi.

Cậu bé không kiềm được run rẩy trong lòng nhưng vẫn nhìn chằm chằm anh trai kia.

Tần Mục Dã chuẩn bị dắt bé lên đường, đột nhiên bắt gặp ánh mắt ngây ngốc dán chặt vào cậu.

Cậu ngạc nhiên: "Sao thế, sao em lại nhìn anh?"

Cái mũ ép tóc mái của đứa nhỏ xuống, trông ngốc ngốc, bé ấp úng: "Em… Em có nhìn…đâu!?"

Tần Mục Dã nhếch môi, cười kiểu xấu xa: "Chậc, giấu cái gì, do anh đẹp trai quá nên em lén si mê anh đúng không?"

Phó Trạch Ngôn không phản bác, nhỏ giọng nói: "…Thật ra, anh siêu siêu đẹp trai."

Bé Phó yếu ớt nhát gan phát hiện bản thân có chút ghen tỵ với Tần Miên Miên.

Có anh trai tốt như vậy, tiếc là cậu bé không có.

…

Trên đường trở về, Phó Trạch Ngôn được anh trai đại ma vương cao lớn dắt tay.

Trái tim mong manh đơn thuần của trẻ con rất dễ rung động.

Cậu bé nói nhỏ: "Cảm ơn anh Tần ạ."

Tần Mục Dã nghe được, cúi đầu hỏi: "Cảm ơn anh cái gì?"

Phó Trạch Ngôn nói lí nhí: "Cảm ơn anh đã giúp ba và em… dành được nhà, anh giỏi thật, giỏi hơn cả ba em."

"À." Tần Mục Dã gãi đầu, nhận ra đây là lần đầu tiên cậu được một đứa bé khen, có hơi xấu hổ, "Mọi người giúp đỡ lẫn nhau là điều

đương nhiên, em không cần khách khí.”

Thằng bé này nhát gan nhưng ngoan ngoãn hiểu chuyện, không khóc không nháo còn rất lịch sự.

Xuất phát từ tấm lòng, Tần Mục Dã muốn đối xử tốt với bé hơn một chút.

Tuy bình thường Tần Mục Dã là người không có đầu óc, nhưng sau khi theo nghề diễn, cậu nhạy cảm hơn với cảm xúc của mọi người.

Cậu nhận ra đứa bé này không có cảm giác an toàn.

Tuổi bé nhỏ như thế mà sinh ra loại tâm lý này, chỉ có thể là do ba mẹ bận rộn nhiều việc, không dành thời gian chơi với bé.

Tần Mục Dã nhớ lại hồi mình còn nhỏ, mẹ chăm sóc cậu một khoảng thời gian, sau này có Tiêu Nhiên, mẹ bắt đầu nổi tiếng, còn ba chưa bao giờ rảnh rỗi.

May mắn cậu có anh cả, anh cả rất thông minh, rõ ràng hai người chỉ cách nhau ba tuổi nhưng thời điểm cậu còn nghịch đất thì anh cả đã biết theo dõi thị trường chứng khoán rồi.

Mặc dù vậy, anh cả chưa có lúc nào ghét cậu, hai anh em thường xuyên chơi đùa.

Nghĩ đến đây… cậu phát hiện tuổi thơ của mình hạnh phúc hơn em trai Phó này nhiều.

Tần Mục Dã mềm lòng, nói với thằng bé: “Bé nhát gan, à không, Trạch Ngôn, đi trên tuyết khó, trời tối rồi, lên đây anh cõng! Chúng ta đi nhanh hơn một chút.”

Tuy vừa nãy Phó Trạch Ngôn đã được bế đi một đoạn nhưng chỉ mấy giây.

Cậu bé lo lắng: "Nhưng… em nặng lắm."

Ba Phó Sâm không thể bế bé, cõng thì có thể nhưng không được lâu.

Tần Mục Dã là người thích làm trái lệnh, bé Phó càng nói vậy, cậu càng muốn thể hiện bản thân.

Đùa chứ, hàng nghìn hàng vạn fan đang xem cậu sau màn hình đấy!

Vì vậy cậu cúi người, nắm hai chân của bé, nâng lên như nâng tạ, để bé ngồi lên vai mình.

Động tác có độ khó cao…

Phó Trạch Ngôn bị dọa sợ không thốt nên lời.

Anh trai đại ma vương… lợi hại quá.

Ba ba trẻ tuổi nhưng yếu ớt của bé không thể làm được động tác vác trên vai thế này.

Phần bình luận khen ngợi điên cuồng–

[Trời má, hôm nay Tần Mục Dã khỏe thế!]

[Tuyệt thật! Tôi hâm mộ bé Phó quá đi, được ngồi trên vai của Dã ca.]

[Ngay cả Miên Miên cũng chưa được ngồi đâu nhỉ?]

[Miên Miên: Cảm ơn đã mời, em không có hứng thú.]

[Hahahahahaha.]

[Hôm nay Tần Mục Dã biểu hiện tốt vãi, trong trời tuyết lớn như thế mà chăm sóc trẻ con đâu ra đấy, có thể thấy anh ấy rất biết quan tâm người khác, không giống người bị bôi đen trước kia.]

[Người qua đường thuần túy không thể không nói: Tần Mục Dã tốt phết, tình huống Phó Sâm không đi tiếp được phát sinh hoàn toàn tự nhiên, không phải sắp xếp của tổ chương trình, lúc đó hành động của anh ấy rất chân thật, bé Phó sợ ngay từ đầu, hai anh em ở lâu mới hòa hợp, tôi xem mùa một còn tưởng Tần Mục Dã chỉ yêu mỗi em gái, bình thường vẫn là đỉnh lưu ích kỷ, gắt gỏng, bây giờ thực sự phải đổi cách nhìn.]

[Quả nhiên không thể tin mấy bài viết đút tiền bôi nhọ mà.]

***

Tần Mục Dã vác bé Phó về đến nơi xuất phát.

Quả nhiên hai người về muộn, là đội cuối cùng.

Nhưng hình như đang xảy ra chuyện gì nên không ai hỏi bọn họ.

Bởi vì tất cả vây quanh Lục Linh đang thút tha thút thít.

Lục Linh luôn luôn vui vẻ hoạt bát khóc to.

Nghe rất đáng thương.

Nhóm người lớn dỗ dành cô bé.

Nhưng cô bé không nghe, ôm Miên Miên gào khóc thảm thiết.

Tần Mục Dã để bé Phó xuống, tò mò chạy đến hóng hớt: "Sao thế, sao Linh Linh lại khóc? Em không dành được nhà à?"

Chương 50: Cô bé khóc to: Các cô chú đúng là không có tình người!!

Edit: Thư

Bé Lục Linh đau khổ khóc đến khó thở, nhìn khuôn mặt hóng hớt của Tần Mục Dã, càng gào khóc thật to.

Miên Miên đau lòng vỗ lưng Lục Linh: "Đừng khóc nữa Linh Linh, không sao, chị em mình ở cùng được không, chị không muốn ở cùng em à?"

Nửa tiếng trước Lục Linh đã phải trải qua cú sốc lớn nhất bốn năm rưỡi cuộc đời.

Lục Kha Thừa và bé dành được nhà người tuyết, Miên Miên và ba lấy được nhà đồ ăn vặt, hai bé con áo đỏ hạnh phúc ôm nhau.

Bầu không khí tràn ngập vui vẻ.

Nhưng bác đạo diễn quay hình nói một câu, phá vỡ cảnh tượng tốt đẹp ấy.

Bác ấy nói: "Hai cháu đến xem nhà mình vất vả dành được đi? Mời cả bạn đến xem nhé."

Vì mọi người gần nhà người tuyết hơn nên Lục Linh dắt tay Miên Miên, nói: "Miên Miên, đến xem nhà chị đi rồi chị và anh trai cùng đến nhà em."

Góc chụp của nhà người tuyết giống với nhà hươu nai, đều chụp bên ngoài, Miên Miên tò mò bên trong căn nhà đáng yêu này có gì.

Hai bé con nắm tay nhau, nhảy chân sáo đi vào.

Nhưng vừa mở cửa, Lục Linh ngây người.

Mặt Miên Miên cũng ngớ ra.

Căn nhà nhìn bên ngoài vô cùng xinh đẹp, không ngờ bên trong… tối như mực, trống không, không có bất cứ đồ dùng gì, sàn nhà bằng xi măng, ngay cả giường cũng không có, chỉ có một túp lều lụp xụp nhỏ bé ở giữa, hơn nữa nó còn nhăn nhúm xiêu vẹo, tổ chương trình còn lười cử người dựng nó thật tốt!!!

So với khung cảnh bên ngoài cánh cửa, hai bé con bối rối.

Miên Miên có chút lo lắng, nói thầm: "Nơi này lạnh quá, hình như không có máy sưởi, cũng không có giường, tối nay Linh Linh và anh Lục sẽ ngủ ở đâu?"

Miên Miên phản ứng nhanh, thầm cảm ơn căn nhà gỗ ẩm ướt mùa trước.

Cô bé đã hiểu mánh khóe của chương trình.

Nhìn bên ngoài, nhà người tuyết rất dễ thương nhưng bên trong sơ sài, không phù hợp để ở.

Mùa trước, Lục Linh ở trong căn loft house hiện đại, tuy diện tích không lớn nhưng có hai tầng và một khu vườn nhỏ, thậm chí còn có view ra biển.

Sống bốn năm rưỡi trên cuộc đời, cô bé chưa từng nhìn thấy căn nhà nào… tồi tàn như căn này.

Đó là một cú sốc lớn với cô bé.

Bé sững sờ nhìn một lúc lâu, không thể lấy lại bình tĩnh, ngơ ngẩn quay người chạy về phía Lục Kha Thừa, nhỏ giọng khóc thút thít: "Anh ơi… nhà này đáng sợ quá, tại sao nhà người tuyết lại như vậy, Linh Linh sợ…"

Lục Kha Thừa ngạc nhiên một lúc lâu, dù sao cũng là người trưởng thành, anh nhanh chóng nhận ra cách chơi của chương trình.

Mùa trước Tần Mục Dã bị gài vào căn nhà gỗ nhỏ, mùa này năm nhà không thể tốt như nhau, thể nào bên chương trình cũng làm gì đó.

Nhưng nhìn căn nhà anh và Linh Linh phải gánh mùa này… thực sự còn tồi tàn hơn cái của Tần Mục Dã gấp mấy lần.

Lục Kha Thừa vẫn gọi là bình tĩnh, dỗ em gái: "Không sao, không sao, để anh dọn lại một chút, không sợ, anh ở đây rồi."

Lúc đầu Lục Linh không khóc lớn.

Cô bé chỉ bối rối.

Lục Kha Thừa ngó thử túp lều, xác nhận đi xác nhận lại với ê kíp rằng căn nhà này không có hệ thống sưởi thật à?

Nhân viên công tác lắc đầu.

Tần Sùng Lễ giúp anh kiểm tra xung quanh.

Kết luận cuối cùng: Căn nhà này thực sự tồi tàn như thế, ngay cả thiết bị làm ấm phòng cũng không có, thô sơ như căn nhà mới xây.

Tần Sùng Lễ chưa bao giờ xem show thực tế, không nhịn được thở dài: "Mọi người…đúng là rất biết chơi."

Lục Kha Thừa dắt tay em gái, tâm trạng bất lực.

Cái nhà ở thôn Lý dù điều kiện kém nhưng vẫn ở được.

Khác với mùa này, nhiệt độ thấp, không có lò sưởi, không có giường ấm, anh không sao nhưng em gái anh mới bốn tuổi rưỡi, làm sao chịu được?

Áp suất không khí xung quanh khách mời càng ngày càng thấp.

Nhận thấy điều đó, trợ lý đạo diễn đứng ra nói một câu có tình người: "Được rồi, bé Linh Linh đừng buồn, thật ra tổ ê kíp chỉ muốn đùa chút thôi, bạn nhỏ nào dành được nhà người tuyết sẽ phải ở nhờ nhà bạn khác, Linh Linh có thể chọn một bạn để ở cùng."

Lục Kha Thừa thở phào nhẹ nhõm: "Thế còn được, may mọi người còn biết làm người! Nhìn con bé tội nghiệp thế này mà còn trêu con bé nữa."

Tần Sùng Lễ nói: "Tốt rồi, vậy chúng ta đừng chậm trễ ở đâu nữa, đến xem căn nhà kia đi."

Sau khi trải qua chuyện này, tâm trạng của Tần Sùng Lễ không mấy lạc quan.

Căn nhà đồ ăn vặt được chụp toàn cảnh, ông không rõ bên trong cụ thể có những cái gì.

Ông lặng lẽ nhìn sang bánh bao nhỏ nhà mình, thấy cô bé ủ rũ, không biết đang lo lắng cho mình hay tiếc nuối cho Lục Linh.

Tần Sùng Lễ liền đi tới, bế cô bé lên, học thằng con trai ngốc đặt bé ngồi lên cánh tay mình.

Hai người lớn bế hai đứa trẻ đi đến căn nhà đồ ăn vặt cách đó không xa.

Cũng may ê kíp không đụng tay đụng chân đến căn nhà này.

Trong nhà có rất nhiều đồ ăn vặt, đủ loại đáng yêu.

Bên trong rộng rãi, có hai chiếc giường.

Phòng tắm, phòng vệ sinh ấm áp tiện nghi, hệ thống sưởi đầy đủ.

Tần Sùng Lễ quả quyết nói: "Kha Thừa, cháu với em ở lại bên này đi, đủ giường để ngủ, nếu chật quá có thể ngủ dưới đất, chắc họ có đệm trải kiểu Nhật, nhà này rộng nên có thể ngủ luôn dưới đất."

Lục Kha Thừa cảm ơn: "Vậy cảm ơn chú Tần, may mà nhà này tốt, nếu không… cháu với em gái cũng không biết phải làm sao."

Miên Miên đã chọn nhiều đồ ăn vặt nhìn ngon ngon đưa cho Lục Linh.

Cô bé không từ chối cái gì của mọi người.

Tuy là người có tâm hồn ăn uống nhưng giờ Lục Linh nhai thức ăn như nhai rơm, ăn mấy loại mà vẫn không có mùi vị gì.

Hai người lớn đã lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị đưa các bé quay lại điểm xuất phát, nhận nhiệm vụ tiếp theo.

Bất kể người lớn hay trẻ em đều gặp khó khăn khi di chuyển trong tuyết.

Tần Sùng Lễ và Lục Kha Thừa nắm chặt tay bé con nhà mình, đi một đoạn thì bế lên, lúc nào mỏi lại đặt xuống dắt đi.

Thời điểm sắp về đến nơi, Lục Linh không kìm được, khóc toáng lên.

Bé ở trong lòng Lục Kha Thừa, đột nhiên cảm thấy buồn.

Lục Kha Thừa lờ mờ cảm thấy hôm nay em gái thật sự bị kích thích.

Anh dỗ cô bé, Tần Sùng Lễ cũng qua giúp đỡ.

Nhưng bé con nhịn lâu, tâm trạng như giọt nước tràn ly cứ thế tuôn ra ngoài.

Vì vậy, Tần Mục Dã và bé Phó lững thững đến muộn, thấy được cảnh này.

Thao Thao dưới sự hướng dẫn của ảnh đế Hoàng, dỗ em gái: "Linh Linh đừng khóc nữa, em có muốn ở nhà anh không, nhà anh lớn lắm, hoan nghênh em tới làm khách!"

Tiểu Đại Lỵ kéo góc áo của cô bé: "Chị Linh Linh muốn đến nhà em ở không?"

Bé Lục Linh không nghe thông, trong đầu chỉ tồn tại suy nghĩ tại sao nhà người tuyết dễ thương lại đáng sợ như vậy!

Lục Kha Thừa chẳng biết làm sao, giải thích với nhóm người lớn: "Thật ra Linh Linh không phải là cô bé yếu ớt, con bé không khóc vì sợ điều kiện tồi mà khóc vì bị lừa, căn nhà em ấy vất vả chạy đi tranh giành lại như nhà mới xây nên đang có chút nghi ngờ cuộc sống."

Miên Miên ôm cô bé an ủi: "Không sao cả, hai chị em mình ở với nhau, cô chú làm chương trình hư quá, dám lừa chúng ta!"

Cô bé khóc mệt, ôm em gái thân thiết, vừa nấc cụt, vừa hờn dỗi nói: "Đúng! Quá hư! Người lớn toàn nói dối! Linh Linh không thích mọi người nữa, hứ!"

Phần bình luận thấy thương và buồn cười–

[Hahahaha bé Linh Linh quá thảm, ăn cú lừa mà thế giới quan sụp đổ!]

[Ê kíp thật là hư, nhìn Linh Linh tủi thân chưa kìa.]

[Đừng khóc bảo bối Linh Linh, em được ngủ cùng Miên Miên mà, đúng là trong cái rủi có cái may.]

[Thương Linh Linh thế, nhưng nhìn buồn cười quá, vừa nãy con bé khóc thổi hẳn một bong bóng nước mũi lớn hahahahaha.]

Bé Lục Linh chưa lấy lại tâm trạng bình tĩnh.

Trời càng ngày càng tối, bác trưởng thôn tiếp tục thông báo nhiệm vụ tiếp theo nhóm người lớn phải tham gia- tranh nguyên liệu nấu ăn.

Nguyên liệu cho bữa tối được chia làm ba phần, đựng trong ba giỏ khác nhau.

Sáu người lớn sẽ rút thăm để lập thành ba đội, chơi trò hai người ba chân.

Đội đến vạch đích đầu tiên sẽ giành được giỏ nhiều nguyên liệu nhất, đội thứ hai sẽ lấy được giỏ thứ hai, còn đội về cuối sẽ nhận giỏ cuối cùng ít đồ nhất.

Sau khi rút thăm.

Lục Kha Thừa và Tần Sùng Lễ rút cùng một số.

Ảnh đế Hoàng Uy Châu và ba Đại Lý Uông Phỉ vào một đội.

Đội còn lại là Tần Mục Dã và Phó Sâm.

Sau khi buộc dây vào hai đùi, mọi người bắt đầu trao đổi đơn giản.

Ảnh đế Hoàng kém người mẫu Uông Phỉ hơn 10 cm nên khá khó để phối hợp.

Hoàng Uy Châu liên tục nhắc nhở: "Cậu Phỉ, cậu đi chậm một chút nhé, anh đây già rồi, tay chân lẩm cẩm không chịu được ngã đâu."

Uông Phỉ cười nói: "Anh yên tâm, em sẽ đi chậm, anh Uy, em thấy chúng ta không cần gấp, chọn cách thận trọng mà đi, đặt mục tiêu thấp thấp thôi, lấy giỏ thứ hai là được rồi."

Tần Sùng Lễ và Lục Kha Thừa phối hợp khá ăn ý, trải qua cuộc đua chú chạy cháu đuổi để giành không khí vừa rồi, hai chú cháu đã lập ra tình đồng chí cách mạng thắm thiết.

Đội Tần Mục Dã và Phó Sâm lúng túng…

Phó Sâm không phải là người giỏi xã giao, nói hai ba câu khách sáo thì được, nhưng bây giờ ông ấy phải dính chân mình với chân Tần Mục Dã, bầu không khí không khỏi có chút xấu hổ.

Với cả, trí nhớ ông không kém, năm đó lúc Tần Mục Dã đang trong quá trình chuyển đổi hình tượng từ idol sang diễn viên, được các nhà tư bản nhiệt liệt đề cử đi thử vai.

Ông không nể mặt mũi, chưa đợi cậu ấy diễn xong đã loại bỏ.

Lúc nãy Tần Mục Dã không ghim thù cũ, kéo con trai ông giành được nhà tốt, Phó Sâm cảm thấy rất áy náy.

Trưởng thôn Phương Kỳ nói to: "Nhiệm vụ giành nguyên liệu sắp bắt đầu! Các bạn nhỏ có điều gì muốn nói với ba và anh trai không nhỉ?"

Miên Miên dắt tay Lục Linh vẫn đang đau khổ đi đến trước mặt Tần Sùng Lễ và Lục Kha Thừa.

Trên khuôn mặt trắng nõn của bé con viết đầy hai chữ tin tưởng: "Ba hư, anh Lục, hai người cố gắng lên, tranh thủ lấy nhiều đồ ăn cho con và Linh Linh, cố lên cố lên!"

Lục Linh thút tha thút thít nói: "Cố lên."

Bên Tần Mục Dã và Phó Sâm không tìm được chủ đề chung, hai người dính với nhau, không khí xấu hổ for real. Nhìn thấy em gái cổ vũ ba, cậu mượn cơ hội để tìm đề tài nói chuyện: "Này, Miên Miên thối, em làm sao thế? Không cổ vũ anh à, cổ vũ mỗi ba là thế nào?"

Bé con đội mũ len trắng, lộ ra một nửa khuôn mặt nhỏ, non nớt nói: "Miên Miên biết thực lực của anh hai rồi, em không muốn chỉ cổ vũ ba đâu nhưng không còn lựa chọn nào khác, chỉ hy vọng được mỗi ba ba thôi, anh hai cẩn thận một chút, đừng ngã là được rồi."

Tần Mục Dã cong khóe môi, nặn ra một nụ cười muốn làm thịt cô em gái: "… Không hổ là em gái ruột mà."

Miên Miên ăn ngay nói thật thôi.

Cô bé cẩn thận quan sát ba đội luyện tập.

Ba hư và anh Lục phối hợp ăn ý nhất, hai người cao ngang ngang nhau, tiết tấu nhịp nhàng, là đội có sức cạnh tranh lớn nhất.

Ba Thao Thao và ba Đại Lỵ không ăn ý lắm nhưng hai người cùng đếm 1…2…1…2, tuy hơi ngốc nhưng đội đấy đã tìm ra được phương pháp phù hợp nhất.

Còn anh hai và chú Phó Sâm… chỉ đứng yên một chỗ nhăn nhó như hai người khuyết tật, trừ khi xảy ra điều ngoài ý muốn, chắc chắn họ sẽ đứng cuối nếu cứ như này.

…

Cuộc cạnh tranh gay cấn hai người ba chân bắt đầu!

Bác trưởng thôn thổi còi: "Lưu ý với mọi người, trời tối tuyết dày, cẩn thận bước chân, có thể có bẫy ở phía trước!"

Lời chưa dứt, đội chú cháu Tần Lục chạy nhanh nhất đã hô lên một tiếng–

Hai người ngã xuống một cái hố tuyết lớn–

Cái hố vừa sâu vừa lớn do tổ chương trình đào trước.

Hai đội khác ăn dưa cười rộ lên.

Tần Mục Dã cười lớn nhất: "Hahahahahaha ba, ba ngốc quá!!! Há há há há!"

Uông Phỉ không nhịn được cười: "Hahahaha mấy người quá độc ác! Ngay cả lão đại như Tần tiên sinh cũng dám hãm hại! Mọi người không sợ mùa ba không còn hãng nào dám liên hệ quảng cáo nữa sao?"

Mọi người đều cười.

Ngay cả các bạn nhỏ cũng bị lây không khí vui vẻ, nhao nhao cười lên.

Miên Miên cơ trí nhắc nhở Tần Mục Dã: "Anh hai ngốc đừng cười nữa, anh và chú Phó phải cố gắng nhanh lên! Ba hư và anh Lục rơi vào hố rồi, cần thời gian leo ra ngoài! Cơ hội của mọi người đến rồi!"

Bé con hô lớn tiếng, Phó Sâm và Tần Mục Dã nghe xong, liếc nhau, tranh thủ thời gian vọt lên.

Cũng may bé con nhắc nhở, nếu không… hai người sẽ mải hóng hớt bỏ lỡ cơ hội!

Bây giờ Miên Miên thực sự là nghệ sĩ lão luyện trong show giải trí!

Cô bé biết nhiệm vụ chỉ là trò chơi, không có gì lớn, người lớn sẽ không bị thương, chỉ để xác định thắng thua mà thôi.

Các bạn nhỏ khác cũng cười vui vẻ.

Thao Thao học Miên Miên thúc giục ba ba: "Ba ơi, ba nhanh lên đi! Ba phải nhanh lên mới vượt được đội ba của Miên Miên!"

Tiểu Đại Lỵ cười khanh khách, đột nhiên hỏi: "Ba của Miên Miên là siêu nhân, chú siêu nhân sao lại rơi xuống hố, chú ấy không biết bay à?"

Phó Trạch Ngôn nhìn phản ứng của Lục Linh, cảm thấy bạn gái nhỏ tương lai như thể sắp khóc.

Hình ảnh tiếp theo càng tấu hài.

Bẫy của tổ chương trình đào rất sâu, Lục Kha Thừa thử mấy lần không leo lên được.

Tần Sùng Lễ cũng thử nhưng đều trượt trở lại.

Nhân viên công tác cười to, các đối thủ cạnh tranh vừa cười vừa vượt lên trước.

Nhóm trẻ con đều cười.

Miên Miên tận dụng cơ hội trêu Lục Linh: "Linh Linh chị xem, ba em với anh của chị ngốc quá, mãi không leo lên được kìa?"

Phó Trạch Ngôn bồi thêm: "Đúng đấy Linh Linh, nhìn xem, buồn cười quá!"

Lục Linh mở to mắt nhìn, vốn đôi mắt đã có lệ, giờ lại ầng ậc nước mắt: "Huhuhu chú Tần rơi xuống hố rồi! Huhuhu, anh trai cũng không leo lên được, không có ai cứu họ cả, thật ác quá, hức hức, chú Tần lớn tuổi như thế, ngã bị thương thì làm sao, oaaaa-"

Không chút tình cảm, PD của Lục Linh chạy đến quay cận cảnh.

Bé Lục Linh mũm mĩm há miệng khóc to, đối lập hoàn toàn với nhóm bé con đang cười hì hì ăn dưa.

Phần bình luận cười nổ phổi–

[Há há há há Linh Linh khổ thật sự, con bé còn đang buồn chuyện bị lừa ở nhà người tuyết ấy!]

[Tôi thừa nhận tôi không phải là người, nhìn con bé khóc to thảm như vậy mà tôi vẫn cười không khép được miệng, hahahahaha tôi buồn cười chết mất.]

[Cô bé mập mập khóc đáng yêu quá]

[Lục Linh: Các cô chú đúng là không có tình người!!!]

[Lục Linh: Chú Tần và anh của em thê thảm như vậy mọi người còn cười được, đúng là không có trái tim!]

Chương 51: Miên tổng bá đạo và cô vợ nhỏ lai Tây

Edit: Thư

Lục Linh đau khổ chấp nhận sự thật, miệng mở lớn, các nhân viên công tác thấy bé quá đỗi đáng yêu, cười không có nhân tính.

Thao Thao sáu tuổi đứng bên cạnh Lục Linh là một thẳng nam chính hiệu, nhìn Lục Linh há to miệng, buồn cười: "Ha ha ha ha ha sao Linh Linh há miệng to thế!"

"Ha ha ha ha ha sao Linh Linh lại khóc, nhìn anh trai em buồn cười quá, anh nhìn thấy anh ấy tụt xuống ba lần không leo lên được ha ha ha!"

Tiếng cười của thẳng nam Thao Thao càng cứa vào nỗi đau trong lòng Lục Linh.

Cô bé rơi nước mắt nhìn Thao Thao như đang nức nở tố cáo: Thao Thao anh đúng là không có trái tim!

Bé trai thẳng nam nhận ra hành động của mình hơi quá mức, cố gắng kiềm chế tiếng cười, học Miên Miên vỗ vai Lục Linh: "Đừng khóc nữa Linh Linh, chỉ là trò chơi thôi mà."

Tiểu Đại Lý khá ngoan, mặc dù đã bốn tuổi nhưng do sống ở nước ngoài lâu nên không hiểu hết tiếng mẹ đẻ như các bạn khác, hầu hết thời gian đều ngơ ngác, bị người khác lây nhiễm cảm xúc, dù chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng vẫn làm theo mọi người.

Vừa rồi mọi người cười, cô bé cũng cười theo.

Bây giờ Linh Linh khóc, cô bé bất giác mím miệng, bắt đầu sợ hãi, đôi mắt xanh dõi theo ba Miên Miên và anh Linh Linh, lo lắng họ không leo lên được.

Nghe tiếng khóc đau khổ của Linh Linh, Tiểu Đại Lỵ núp sau lưng Miên Miên, cẩn thận nắm lấy tay cô bé, khẽ nói: "Miên Miên, chị sợ…"

Miên Miên tưởng chỉ mỗi Linh Linh mất khống chế, không ngờ cả Đại Lỵ sắp không kiềm lại được.

Cô bé nhớ có lúc ở trường mầm non cũng thế, một bạn khóc to không rõ lý do, các bạn bên cạnh không bị làm sao mà vẫn khóc theo.

Đây có lẽ là— hiệu ứng đau khổ lan truyền của con người?

Miên Miên nắm chặt tay Đại Lỵ an ủi: "Không sợ, không sợ, không có chuyện gì, anh Thao Thao nói đúng, chỉ là trò chơi thôi, mọi người sẽ không bị làm sao đâu."

Đại Lỵ hoàn toàn tin tưởng lời nói của Miên Miên.

Lúc Thao Thao nói cô bé không phản ứng nhưng Miên Miên đã nói vậy, đôi mắt bé Đại Lỵ ánh lên tia sáng, nghiêm túc gật đầu, yên lặng đứng bên cạnh Miên Miên.

Miên Miên tiếp tục dỗ dành cô chị gái, xoa nước mắt cho Lục Linh, nói: "Linh Linh đừng lo lắng, anh Lục và ba em có thể leo lên, cái hố to thật nhưng hai người đều cao, không cần lo quá."

Lục Linh cũng tin lời của Miên Miên, nhưng hôm nay gặp phải cú sốc lớn nên vẫn không yên trong lòng: "Nhưng anh chị rơi xuống hố,

nhất định không thắng được nữa, chỉ lấy được giỏ nguyên liệu cuối cùng thôi, tối nay chị và anh ấy phải nhìn đói rồi…”

Phó Trạch Ngôn kiệm lời đứng bên cạnh, không biết mượn khăn giấy từ các cô chú nhân viên từ bao giờ, cậu bé đến gần nhẹ nhàng lau nước mắt cho em gái, dịu dàng nói: “Không sao Linh Linh, chúng ta là bạn bè, các ba các anh cũng chơi với nhau nên mọi người sẽ chia sẻ đồ ăn mà, giống như hôm nay ba của anh không đi được, anh Tần đã qua giúp đỡ ấy.”

Bé Phó sáu tuổi, lớn hơn các bé Miên Miên, Linh Linh, Đại Lỵ nên có suy luận rõ ràng, hôm nay Tần Mục Dã thuận miệng nói lời này nên cậu bé nhớ kỹ.

Thật ra mục đích chính khi tham gia chương trình không phải để so kè cạnh tranh với nhau, làm nhiệm vụ chỉ là chơi game, cuối cùng mọi người vẫn thân thiết, giúp đỡ nhau khi cần.

Bé Phó nhìn ba mình lóng ngóng, phối hợp không ăn ý với đại ma vương vươn lên thứ hai, trông rất tiềm năng giành được giỏ đồ thứ nhất.

Miên Miên nói thêm: “Đúng ạ Linh Linh, chúng ta sẽ không bị đói, trong nhà còn nhiều đồ ăn vặt, chị quên rồi à?”

Lục Linh từ từ dứt ra khỏi cảm xúc đau khổ.

Được Phó Trạch Ngôn lau nước mắt, cô bé nhìn rõ hơn, đôi mắt đen láy sáng ngời ngẩng lên nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh Phó Trạch Ngôn.

Lục Linh ngây ngốc nhìn cậu bé, vừa nấc cụt vừa nói: “Em, hức! Em không khóc nữa! Anh Trạch Ngôn, hức… Anh đẹp trai quá!”

Giống như hoàng tử trong truyện cổ tích ấy.

Từ bé Lục Linh đã quen đóng phim, rất hứng thú với truyện cổ tích, tối nào trước khi ngủ cũng quấn lấy mẹ đòi kể chuyện.

Trong truyện cổ tích mẹ kể, bất kể của nước nào đều xuất hiện hoàng tử đẹp trai, xuất chúng.

Tuy Lục Linh thích nhiều anh đẹp trai, giống như Tần Mục Dã trong mắt cô bé đã rất đẹp trai rồi.

Nhưng cô bé biết, các anh ấy đã lớn, chênh lệch tuổi tác rất nhiều so với mình.

Hôm nay gặp anh Trạch Ngôn, tuy anh ấy lớn hơn cô bé nhưng không cách nhiều, bé Linh mập lặng lẽ bẻ tay tính toán.

Đợi cô bé mười tám tuổi, anh Trạch Ngôn mới hai mươi, nghe hợp lý phết.

Phó Trạch Ngôn đột nhiên nhận được lời khen từ em gái đang khóc, xấu hổ đỏ bừng hết cả mặt.

Không ngờ Lục Linh im lặng được mấy giây, tiếp tục: "Anh Trạch Ngôn, em thấy anh rất tốt! Linh Linh rất thích anh! Tí nữa anh hỏi ba anh đi, đợi lớn lên anh gả cho em được không?"

Phó Trạch Ngôn: "…"

A, cái này, cái này… Đừng nói thẳng ra thế chứ?

Khuôn mặt của bé Phó nhát cáy đỏ đến mức muốn rỉ máu.

Miên Miên ở bên cạnh vui vẻ.

Theo đúng quỹ đạo của sổ ghi chép, nam nữ chính sẽ thành đôi chim cu thắm thiết.

Nhưng trong sổ, Linh Linh và Phó Trạch Ngôn phải trải qua nhiều khó khăn. nhiều thứ phức tạp bây giờ bé không hiểu được.

Đọc thôi đã thấy đau đầu.

Nếu hiện tại hai người xác định luôn thì quá tuyệt vời.

Miên Miên nhìn Lục Linh đã nín khóc, yên tâm nắm tay Đại Lỵ đi sang chỗ khác.

Tiểu Đại Lỵ không hiểu, hỏi: "Miên Miên, sao chúng ta phải đi ra chỗ này?"

Miên Miên nghĩ một lúc, nhỏ giọng nói: "Bởi vì chị Linh Linh đang nói chuyện với người mình thích, chúng ta không nên ở đó làm bóng đèn."

Phó Trạch Ngôn đỏ mặt, rõ ràng rất thích Lục Linh.

Trong mơ xuất hiện nhiều người nhưng cậu bé chỉ cảm thấy vui vẻ khi ở cùng Lục Linh.

Đây là người đồng hành lâu nhất bên cạnh cậu trong những năm tháng đầy rẫy bi thương.

Cô ấy ấm áp, lương thiện, đáng yêu, tốt đẹp nhất thế giới.

Vấn đề là hiện tại… cô ấy còn quá nhỏ.

Cậu cũng biết mình quá nhỏ.

Với cả… cậu siêu xấu hổ, nhiều cô chú còn đang nhìn chằm chằm màn hình đấy.

Xấu hổ muốn chui đầu xuống hố tuyết.

Bé Lục Linh nhan khống thích rất nhiều anh đẹp trai.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô bé gặp một người muốn cưới về nhà.

Đây cũng là lần đầu tiên cô bé nói ra miệng.

Lời như vậy.

Nhưng Phó Trạch Ngôn không trả lời.

Lục Linh đợi một lúc, tâm trạng có chút suy sụp.

Cô bé bắt đầu nghi ngờ bản thân, cúi đầu xuống, ấp úng nói: "Em biết rồi, anh Trạch Ngôn không thích Linh Linh, không muốn lấy Linh Linh vì Linh Linh béo quá, mẹ em nói, Linh Linh béo, các bạn trai sẽ không thích con gái béo, hức hức…"

Phó Trạch Ngôn bị vẻ mặt tủi thân của cô bé dọa sợ.

Cậu vội vàng phủ nhận: "Không, không phải… Linh Linh rất đáng yêu, Linh Linh là cô bé đáng yêu nhất thế giới."

Thẳng nam Thao Thao đang hóng hớt bên cạnh không nhịn được phát biểu: "Linh Linh có hơi mập thật đấy, nhưng bà ngoại anh nói, trẻ con phải mập mới đáng yêu, lớn lên Linh Linh gầy đi một chút là được."

Bé Lục Linh vừa nghe Phó Trạch Ngôn khen, ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh nhìn cậu: "…Vậy sao anh Trạch Ngôn không đồng ý gả cho em?"

Phó Trạch Ngôn luống cuống, bản thân muốn đồng ý ngay nhưng nghĩ đến nhóm người lớn xấu xa xung quanh, nhất định mọi người sẽ trêu đùa cậu.

Thao Thao thẳng hơn thép tiếp tục lên tiếng: "Linh Linh, em cứng

quá, bởi vì Trạch Ngôn là con trai, nếu kết hôn phải là anh ấy cưới em, sau này em lớn lên sẽ gả cho anh ấy, em hiểu không?”

Lục Linh cái hiểu cái không nhìn hai anh trai cao hơn trước mặt.

Phó Trạch Ngôn đỏ mặt, nói rất khẽ nhưng với sự dịu dàng đặc biệt của một hoàng tử nhỏ, cậu sờ tóc Linh Linh: “Linh Linh không cần giảm cân, sau này Linh Linh rất xinh đẹp, sẽ có nhiều bạn nam thích Linh Linh, anh không phải không thích em, mà là… chúng ta còn quá nhỏ, ba mẹ sẽ không đồng ý, chờ khi chúng ta lớn lên, nếu Linh Linh còn thích anh, chúng ta sẽ kết hôn!”

Lục Linh sửng sốt, tuy không hiểu hết nhưng thấy được an ủi phần nào.

Trong mắt cô bé, Phó Trạch Ngôn vừa đẹp trai vừa dịu dàng, như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích.

Phần bình luận rào rào bùng nổ–

[Hahahaha, mời bạn Thao Thao quay về làm người, bạn đang nói ngôn ngữ loài người hay sao!]

[Thao Thao thẳng nam không nên nói giúp nữa, ảnh đế Hoàng dạy con trai của mình được không, Thao Thao cứ thế lớn lên làm sao có bạn gái được chứ!]

[Hahahaha, tôi cười nứt hết mặt nạ vừa đắp rồi. Thao Thao thẳng thực sự, trái ngược hoàn toàn với Trạch Ngôn luôn í.]

[Em Phó nhát cáy thay đổi rồi!!! Vừa nãy em có thế này đâu!!!!]

[Linh Linh auto thấy mấy anh đẹp trai đều tốt, tiếc rằng cô bé không thấy dáng vẻ gào khóc ngốc nghếch của bé Phó khi ở cùng Tần Mục Dã. Hahahaha.]

[Bé Phó người lớn, quan tâm Linh Linh, giống như tôi đang xem phim thần tượng trực tiếp, cp hoàng tử nhỏ dịu dàng x cô bé mập đáng yêu, tôi lên thuyền không nói nhiều!]

[Trời má, ngọt chết tôi, không ngờ bé Phó người lớn với ấm áp thế! Chốt cp Linh Linh với bé Phó nhá, hai mươi tuổi nhớ cầu hôn Linh Linh đấy!]

[???Xin hỏi mấy người đẩy Miên Miên cute của tôi đi đâu rồi? CP Miên Miên với Linh Linh chốt trước rồi, tôi không đồng ý!!!]

Phần bình luận chia làm hai phe.

Tiểu Đại Lỵ không thích hóng hớt lắm, ôm chặt tay Miên Miên vô cùng ỷ lại, khuôn mặt trắng nõn tràn đầy sùng bái, khẽ nói: "Miên Miên, chị hỏi em nhé?"

Miên Miên: "Chị hỏi gì ạ?"

Đại Lỵ: "Ba em là siêu nhân đúng không! Bác ấy lợi hại quá! Miên Miên chắc chắn là con gái của siêu nhân rồi, đến chó con cũng sợ em mà!"

Miên Miên nhớ đến tình huống đột nhiên gặp đám chó hoang trên đảo Lý, hôm đấy là do chú Ty Mệnh hay giả chó bảo vệ cô bé, nhưng Đại Lỵ không biết điều ấy nên việc Đại Lỵ cho rằng cô bé thuần phục đàn chó hoàn toàn hợp lý.

Đôi mắt Đại Lỵ bày tỏ trực tiếp vẻ mê muội, sùng bái.

Miên Miên hơi xấu hổ cúi đầu: "Con chó kia… rất hiền, lần sau chị đến nhà em chơi thì sẽ gặp được nó."

Đại Lỵ vui vẻ: "Thật không? Chị được đến nhà của siêu nhân à? Con chó kia ở nhà em sao?"

Hai bánh bao xinh xắn đứng ở bên, non nớt nói chuyện.

Dưới bình luận chiến đấu dữ dội–

[Linh Linh là của Miên Miên!]

[Tôi thích Phó nhát cáy tóc xoăn cơ, chèo thuyền bé Phó với Linh Linh.]

[Tôi tuyên bố chốt đơn Tiểu Đại Lý và Miên Miên! CP Miên tổng và cô vợ nhỏ lai Tây có gì không ngon? CP này không ngon ở đâu???]

Chương 52: Ha ha ha ha đúng chuẩn Tần đỉnh lưu!

Edit: Thư

Màn thi đấu tranh đồ ăn kết thúc, cuộc chiến cp dưới phần bình luận ngừng lại.

Trưởng thôn Phương Kỳ đứng ở chính giữa thông báo kết quả: "Thật bất ngờ, đội chiến thắng trong nhiệm vụ giành nguyên liệu nấu ăn lại là đội Dã ca và đạo diễn Phó, đây đúng là cuộc thi rùa và thỏ!"

Trong khi các bạn nhỏ đứng ở một bên tạo cp, cuộc thi hai người ba chân của nhóm người lớn bước vào giai đoạn gay cấn.

Lục Kha Thừa và Tần Sùng Lễ rơi xuống hố, không trèo lên được.

Tổ chương trình không ngờ tới việc này, vì sâu xuống đất, nhiệt độ bên dưới thấp nên tuyết đông cứng, đạp chân lên rất trơn.

Sau đó, tổ chương trình phải cử người qua hỗ trợ giải cứu hai người.

Hai đội còn lại, Uông Phỉ và Hoàng Uy Châu biểu hiện ổn định, duy trì hô khẩu hiệu tiến lên phía trước, không ngờ cũng rơi xuống "hố bẫy" của chương trình.

Đội này khá may, rơi xuống một cái là trèo lên được ngay, tiếp tục cuộc đua nhưng gần đến đích lại rơi xuống một hố nữa.

Ngược lại, đội Tần Mục Dã và Phó Sâm biểu cảm chật vật, không có

thế mạnh thể lực, kiên trì tới cuối giành được vị trí thứ nhất.

Bởi vì hai đội khác gánh còng lưng nên gương mặt đẹp trai của Tần Mục Dã không có vẻ gì vinh dự khi nhận được giỏ thức ăn thứ nhất, cậu cười nhẹ, nói giọng khiêm tốn: "Haiz, thật ra tôi và đạo diễn Phó chỉ bình thường thôi, toàn các đội khác giúp đỡ."

Tuy ba đội giành được ba giỏ nguyên liệu với chất lượng rất khác nhau.

Nhưng bác trưởng thôn tốt bụng nhắc nhở, không phải nhà nào cũng có phòng bếp, giống như nhà của Miên Miên, tuy điều kiện không tệ, diện tích tương đối rộng rãi nhưng không có phòng bếp riêng, thậm chí không có cả đồ làm bếp.

Nhà người tuyết của Lục Linh không cần nhắc đến, cái gì cũng không có, cả nhà trống không.

Nhà Thao Thao rộng nhưng giống thế, đều không có phòng bếp.

Quay đi quay lại chỉ có nhà hiện đại của Tiểu Đại Lý và nhà hươu nai truyền thống kiểu cũ của Phó Trạch Ngôn là có chỗ nấu ăn.

Ảnh để Hoàng vừa hợp tác vui vẻ với Uông Phỉ, nhanh trí mang nguyên liệu đến phòng bếp nhà anh ấy làm nhờ cơm.

Hoàng Uy Châu nói: "Tuy tài bếp núc của anh không so được với quyền vương Khương nhưng vẫn tạm được, dù sao anh lớn tầm tuổi này, hồi bé trải qua cuộc sống khổ cực nên biết làm mấy món bình thường để ăn tạm."

Uông Phỉ biết điều, nói: "Em tin tay nghề của anh Uy, đi thôi, nhanh đến nhà em nấu cơm đi, mấy đứa trẻ đói rồi."

Đi nhà hiện đại của Uông Phỉ khá thuận tiện, nhưng chủ yếu căn nhà này rất nhỏ, các phòng bên trong chật hẹp, phù hợp với loại

nhà kiểu Nhật mới, không thích hợp để nhiều người đến.

Cho nên nhà Miên Miên và nhà Lục Linh phải đi dùng nhờ phòng bếp nhà Phó Trạch Ngôn.

Lục Kha Thừa xung phong nhận việc: "Tôi biết nấu cơm, mặc dù chưa dùng phòng bếp kiểu truyền thống như này bao giờ nhưng để nấu cơm…chắc không khác là bao! Tôi sẽ cố hết sức!"

Tần Mục Dã không chịu thua kém: "Đạo diễn Phó, không nói dối ông, lần trước tôi bị thu Ipad, tức gần chết, lần này tuy hơi xấu hổ nhưng tôi sẽ dũng cảm thử, tôi đã học thuộc một số công thức rồi, tí nữa có thể trổ tài, ông cho tôi mượn phòng bếp biểu hiện một chút đi."

Phó Sâm không thể ngừng cười: "Tốt quá! Hoan nghênh hoan nghênh các đầu bếp tham gia liên minh! Tôi cũng chẳng giấu gì, tôi… không quá am hiểu nấu ăn, ở nhà chưa bao giờ làm do bận rộn công việc nên không có thời gian, khả năng cao phải dựa vào mọi người nhưng tôi sẽ cung cấp dụng cụ đầy đủ cho các đầu bếp!"

Mọi người bàn bạc xong, giải tán.

Trưởng thôn Phương Kỳ phỏng vấn suy nghĩ của các bạn nhỏ: "Các bạn nhỏ học được gì từ nhiệm vụ tranh nhà và nguyên liệu nấu ăn hôm nay nhỉ?"

Thao Thao đã lên lớp một, đúng giai đoạn nghiện giơ tay phát biểu, cậu bé lấy tay trái đỡ khuỷu tay phải, giơ cao bàn tay phải, nhón chân, chỉ sợ bác trưởng thôn không thấy.

Bác trưởng thôn cười, chỉ cậu bé: "Được, mời bạn Thao Thao nói trước."

Thao Thao nghiêm túc nói: "Cháu học được chúng ta phải rèn luyện sức khỏe, nếu không… sẽ giống như chú Phó Sâm không nhúc nhích

được trên tuyết ạ!”

Các bạn nhỏ cười rộ lên, nhân viên công tác cũng cười.

Bác trưởng thôn không nhịn được cười toe toét, Phó Sâm chỉ biết cười trừ, xấu hổ che mặt.

Bác trưởng thôn tiếp tục nói: “Thao Thao nói không sai, hy vọng khi về nhà, đạo diễn Phó sẽ rèn luyện nhiều hơn, sức khỏe tốt mới làm nên cách mạng! Các bạn nhỏ còn học được bài học nào nữa không?”

Miên Miên đảo đôi mắt đen láy, lâm vào suy tư.

Mặc dù cô bé không bị sốc đến nghi ngờ nhân sinh như Linh Linh nhưng cô bé cảm nhận được tổ chương trình có ẩn ý khi sắp xếp hai nhiệm vụ thế này.

Miên Miên từ từ mở miệng, giọng nói ngọt ngào rõ ràng: “Chú trưởng thôn có phải muốn chúng cháu biết, nhiều thứ nhìn bề ngoài tốt nhưng không chắc bên trong đã tốt, có rất nhiều công cụ đánh lừa mọi người, các bạn nhỏ không nên chỉ nhìn bên ngoài, giống như căn nhà người tuyết ạ.”

Trưởng thôn không ngờ đứa bé nhỏ tuổi nhất lại là người đoán ra ý nghĩa đầu tiên.

Anh nhìn Miên Miên, tâm trạng cha già trỗi dậy mềm mại, nhịn không được bế Miên Miên lên, khen cô bé thật lòng: “Miên Miên giỏi quá, đây chính là ý của các cô chú làm chương trình muốn dạy cho các cháu. Các bạn khác có hiểu được không?”

Cả nhóm trẻ con suy nghĩ, gật đầu.

Khán giả dưới phần bình luận–

[Hahahaha chuẩn bài luôn, Miên Miên thông minh quá.]

[Bé Lục Linh: Cháu hiểu bài học ấy nhưng các cô chú vẫn siêu hư, siêu đáng ghét! Linh Linh không thích mọi người, hứ!]

[Vừa học vừa chơi, đúng là chương trình của đạo diễn Thi Định Thành mà.]

Nhận thấy các bé khó diễn đạt các bài học thành lời, trưởng thôn tổng kết hộ: "Ngoài ra, còn một số bài học cuộc sống quan trọng nữa, giống như lúc Linh Linh gặp khó khăn. Cả đời rất dài, người giỏi cũng sẽ có lúc đối mặt với thất bại và vất vả, lúc ấy các cháu phải thật dũng cảm xin giúp đỡ từ bạn bè, những người bạn chân chính sẽ sẵn sàng giúp các cháu, tựa như mọi người đều mời Linh Linh và anh trai đến ở nhà mình vậy.

Thêm nữa, các bạn nhỏ phải biết cách hào phóng giúp đỡ người khác, giống như các ba và các anh chia nguyên liệu với nhau, một nhà sẽ không ăn hết giỏ nguyên liệu thứ nhất, để lâu qua đêm bị mất chất, tốt nhất chúng ta nên chia sẻ với mọi người."

Dưới trời mưa tuyết, các bé dần hiểu ra bài học bác trưởng thôn truyền tải.

Tâm trạng nhóm người lớn hơi trùng xuống.

Đúng vậy, trong thế giới của người trưởng thành, họ sẵn sàng chìa tay ra với người khác nhưng lại gặp khó khăn khi mở miệng xin giúp đỡ từ mọi người.

Nếu người lớn có thể dễ dàng nhờ bạn bè giúp đỡ như trong nhiệm vụ của chương trình, hành trình cuộc đời dài đằng đẵng, nhiều chông gai sẽ trôi qua nhẹ nhàng hơn.

…

Sau khi giải tán, Thao Thao và ảnh đế Hoàng đi cùng Đại Lỵ và

Uông Phỉ về nhà.

Ba gia đình còn lại đến nhà hươu nai của ba con Phó Sâm.

Lúc đầu Tần Mục Dã và Phó Sâm lúng túng không có để tài chung, hoàn thành xong nhiệm vụ hai người ba chân, cả hai tìm được chủ đề nói chuyện.

Đi được một đoạn, Tần Mục Dã nhận ra có điều gì sai sai.

Cậu dừng bước, nhìn mọi người xung quanh, bắt đầu đếm: "1, 2, 3, 4, 5… Thôi xong, đạo diễn Phó, con trai của ông đâu?"

Phó Sâm đơ mặt, chết lặng trong tuyết.

Ông sửng sốt, trong đầu vang lên một tiếng ầm: "Chết rồi, tôi quên mất thằng bé, nó vừa nói với tôi nó đi vệ sinh!"

Đoạn đường không xa, Tần Mục Dã còn trẻ, chân dài nên chạy nhanh quay lại, đón bé Phó đáng thương bị bỏ quên.

Bé Phó đứng tại chỗ, mặt đối mặt với cameraman của mình một lúc lâu.

Ở nhà hươu, cậu bé uống một ly nước ấm, trời lạnh nên buồn đi vệ sinh, cậu không nhịn được nữa nên nói với ba.

Không ngờ ba vẫn bỏ quên cậu bé.

Tần Mục Dã dắt tay cậu cùng chạy, không nhịn được cười: "Ba em cũng thật là, có mỗi đứa con trai mà cũng quên mất, lúc đầu anh tưởng mình ba anh không tốt, nhưng ông ấy có bốn đứa con, chưa thấy ông để lạc đứa nào, đạo diễn Phó có một đứa mà cũng quên được hahahaha."

Lục Kha Thừa tràn trong lòng đầy tự tin đi về phía nhà hươu nhưng

đứng trước phòng bếp kiểu cũ, anh trừng mắt ngây người, lẩm bẩm: "Quả nhiên tôi còn quá trẻ… Cái này phải tự châm lửa thật à? Làm sao để châm lửa lên bây giờ?"

Mọi người đều không biết làm thế nào.

Ngay cả các nhân viên trẻ tuổi trong đội sản xuất cũng không biết, chỉ có Tần Sùng Lễ biết cách làm.

Ông chỉ đạo thằng con ngốc nhà mình một lúc.

Tần Mục Dã cảm thấy mình đã nắm được cơ bản, bắt đầu châm lửa.

Không ngờ do thời tiết ở Hokkaido, rơm củi ẩm ướt nên lửa khó lên, cậu vật vã vài chục phút, mồ hôi đổ ra như tắm, tâm trạng bực bội, cuối cùng cũng châm được lửa.

Phó Sâm đứng bên cạnh nhắc nhở: "Nhanh, cậu nhanh lấy quạt quạt đi để lửa cháy to hơn!"

Tần Mục Dã thấy hợp lý, cầm quạt ra sức phẩy thật mạnh.

Vất vả mãi lửa mới chịu lên, Tần Mục Dã cười càng tươi.

Đúng lúc ấy.

"Đùng" một tiếng.

Một chuyện bất ngờ xảy ra.

Mọi người tại hiện trường ngẩn ra.

Phần bình luận yên lặng hai giây sau đó điên cuồng cười lớn–

[Ha ha ha ha đúng là Tần Mục Dã mà!]

Chương 53: Miên Miên cướp hết măng ở ngọn núi này rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thư

[Há há há há há há, xin lỗi tôi cười to quá, không hổ là Tần đỉnh lưu mà!]

[Tôi và con bạn cùng phòng vừa mới khen Dã ca mùa này tiến bộ, giúp bé Phó giành được căn nhà không tệ lắm, thắng cả nhiệm vụ hai người ba chân, bây giờ tôi biết nói trước bước không qua, ha ha ha ha, Tần Mục Dã không giấu được bản tính tấu hài.]

[Phó Sâm cũng buồn cười quá, chắc bị đối thủ mua chuộc để chơi Tần Mục Dã rồi.]

[Trời má nguy hiểm quá, anh iu có bị làm sao không? Ha ha ha ha em không cười, em không cười anh đâu, thật đấy.]

[Tần Mục Dã: Xin chào anh em, hôm nay tôi sẽ biểu diễn kỹ năng phóng hỏa đốt bản bản thân.]

Nhân viên tại đấy hoảng sợ, ngây người mấy giây, nhanh chóng tiến lên hỗ trợ kiểm tra.

Nghe lời Phó Sâm, Tần Mục Dã liều mạng quạt thật mạnh, thổi ngọn lửa yếu ớt bùng lên dữ dội.

Cậu nở nụ cười đắc ý nhưng chưa được hai giây, nó nổ đùng một tiếng–

Tia lửa bắn ra, tóc mái bị mũ ép trước trán của cậu dựng lên, thậm chí trán cậu còn dính một mảng đen, trông hài hước không kém bất kỳ chương trình truyền hình nào.

Phó Sâm sợ hãi, luống cuống múc một bát nước lạnh đi đến: "Mục Dã, cậu… cậu có sao không? Dùng nước rửa qua đi?"

Tần Mục Dã không tưởng tượng ra bộ dạng bây giờ của mình thế nào, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ làm sao giả bộ bình tĩnh nhất.

Cậu bày ra nụ cười thương mại đẹp trai, cứng nhắc nói: "Không sao, hơi nóng chút thôi, em có thể xảy ra chuyện gì được chứ?"

Phó Sâm cực kỳ áy náy, dần dần lộ ra sự sợ hãi, lúng túng chỉ tay vào sợi tóc dựng đứng trước trán Tần Mục Dã: "Mục Dã, tóc của cậu…"

Ánh mắt lo lắng của đạo diễn Phó làm Tần Mục Dã cảm thấy không ổn.

Cậu cau mày, gấp gáp hỏi: "Tóc em thế nào?"

Phó Sâm muốn nói lại thôi, nhân viên xung quanh vất vả nhịn cười, khuôn mặt bạnh ra như sắp không kiềm chế nổi.

Chị trợ lý quay hình có chút không đành lòng, nhỏ giọng thúc giục: "Dã ca… Cậu đi soi gương rồi rửa mặt đi."

Nụ cười thương mại trên mặt Tần Mục Dã sắp không giữ được nữa.

Ngay lúc này, Tần Sùng Lễ dạy các bé rửa rau xong đi vào.

Thấy con trai bị lửa thổi tung, Tần Sùng Lễ lộ biểu cảm phức tạp, môi giật giật muốn nói lời gì đó nhưng cuối cùng không thốt lên lời, vòng qua cậu, đi tới bếp lò.

Phần bình luận cười bò—

[Móa ha ha ha ha biểu cảm của tỷ phú Tần chân thực thật sự.]

[Tần Sùng Lễ: Thôi thôi tránh ra bên kia, tôi không có đứa con nào đần như thằng này, để tôi.]

[May anh ấy không bị bỏng và bắn vào mắt đấy.]

Tần Mục Dã cúi đầu chạy vào phòng vệ sinh, ba đứa bé đang ngồi xổm rửa rau thấy cậu ầm ầm chạy đến, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khó hiểu.

Tâm tình Lục Linh khá hơn, tò mò hỏi: "Miên Miên, anh của em sao thế?"

Miên Miên lắc đầu, vừa nãy cô bé tập trung rửa rau nên không biết chuyện gì xảy ra trong phòng bếp, bây giờ mới nghe thấy nhiều cô chú đang cười.

Dựa trên những gì ấn tượng với Tần Mục Dã, Miên Miên đoán anh ấy lại làm ra trò con bò gì rồi.

Cô bé vừa tò mò, vừa lo lắng, giao lại rổ rau đã rửa một nửa cho chị bạn: "Linh Linh, em rửa gần xong hết rồi, còn hai chỗ này chị rửa nốt giúp em nhé, em đến xem anh hai."

Miên Miên chạy theo Tần Mục Dã hướng về nhà vệ sinh.

Tần Mục Dã khóa cửa, Miên Miên gõ nhẹ một tiếng.

Không biết bên ngoài là ai, Tần Mục Dã phản ứng rất dữ dội, tức

giận nói to: "Đi đi, đi ngay lập tức, đừng mơ quay cận mặt tôi! Mấy người xấu xa khốn kiếp này!"

Miên Miên vô tội bị mắng oan, đành xoay người chạy về phía phòng bếp, thấy Lục Kha Thừa và các nhân viên đang cúi đầu xem lại cảnh quay.

Lục Kha Thừa và đạo diễn xem lại cảnh Tần Mục Dã đang cười ngoác miệng ra sức quạt lửa, giây tiếp theo tóc bị lửa hun xoăn tít thành mì ăn liền, trông buồn cười không chịu được.

Lục Kha Thừa thường ngày điềm đạm, bình tĩnh, cười không thấy mặt trời.

Miên Miên muốn xem nhưng mọi người chắn mất.

Cô bé kéo áo Lục Kha Thừa, nói từ phía sau: "Anh Lục, anh cho Miên Miên xem với."

Lục Kha Thừa nghe thấy tiếng bé, vội vàng quay đầu, không thu lại nụ cười, kéo Miên Miên lên trước, để cô bé xem rõ máy quay.

Lúc này Miên Miên mới hiểu tại sao trong lúc cô bé rửa rau, anh hai lại tức giận như vậy…

Lục Kha Thừa đoán được tâm trạng của Tần Mục Dã bây giờ.

Nếu đây là chương trình quay trước, chắc chắn cậu ấy sẽ kề dao vào cổ đạo diễn để cắt phân cảnh này đi.

Vấn đề là chương trình này phát sóng trực tiếp…

Không chỉ không xóa được mà khán giả ngồi canh trực tiếp đã quay màn hình lại, khả năng hotsearch cũng lên rồi.

Lục Kha Thừa xoa đầu cô bé, thấu hiểu nói: "Miên Miên, em đi an ủi

anh hai đi! Cậu ấy thê thảm quá!”

Miên Miên thở dài, học theo người lớn, giơ tay đỡ trán.

Đi du lịch cùng anh hai ngốc như vậy… khiến cô bé đau hết cả đầu.

Cô bé chạy về tìm Tần Mục Dã, cửa phòng mở, bé ngó đầu vào nhìn, không thấy ai, quay đầu đi vào trong nhà, quả nhiên thấy Tần đỉnh lưu đang đứng trước gương trang điểm cầm cây kéo sửa lại tóc của mình.

Tần Mục Dã đứng trước gương, trổ tài cắt tóc.

Nói thật, cậu suýt bật khóc trong phòng vệ sinh.

Mới đầu cậu còn cảm thấy mình làm rất tốt, cái số cũng may, mặc dù thể lực của cậu không nổi trội trong nhiệm vụ đi dưới tuyết nhưng cướp được một căn “cao cấp” có sân vườn cho em Phó.

Thắng cả nhiệm vụ hai người ba chân sau đó.

Cậu định tối nay thi triển nốt tài năng bếp núc, ai ngờ xảy ra trò đùa lớn như vậy.

Tuy bình thường Uông Xuyên hay nói cậu thần kinh không ổn định nhưng khi đóng phim làm việc, cậu có làm ra mấy trò điên khùng thế này đâu.

Tổ chương trình này như kiểu có độc…

Tần Mục Dã lấy kéo cắt bớt phần tóc mái cháy thành chùm trước trán, càng cắt càng thấy tức giận, đau buồn.

Ngay cả em gái đứng bên cửa, ngó đầu vào nhìn cũng không phát hiện ra.

Bé con nhìn một lúc, quyết định đi đến an ủi anh một chút.

Mặc dù trong nhà của Phó Trạch Ngôn không nhiều đò như nhà đồ ăn vặt nhưng vẫn có một số đồ của bên quảng cáo.

Trong nhà có chỗ để sữa dâu.

Miên Miên đến trước cái tủ, kiễng chân với hộp sữa tươi, chạy đến bên Tần Mục Dã.

Cô bé kéo góc áo của anh hai: "Anh hai, đừng buồn nữa, anh uống sữa dâu đi, ngon lắm."

Tuy không phải loại sữa dâu ngon nhất nhưng vẫn là vị dâu, uống không tệ lắm.

Tần Mục Dã cúi đầu nhìn bé con, biểu cảm khóc không ra nước mắt.

Cậu cố gắng chỉnh sửa nhưng cháy vẫn là cháy, chỉ có thể cắt hết đi, mái tóc đẹp trai ngời ngời của cậu thiếu một chỗ.

Em gái là người đầu tiên an ủi cậu…

Tuy còn cảm thấy đau khổ, nhưng thấy em gái, trong lòng cậu dịu đi, bế cô bé ngồi xuống ghế sô pha cũ.

Cậu cắm ống hút, uống một ngụm, khỏi phải nói sữa của hãng này rất ngon.

Vô cùng ngọt ngào.

Miên Miên ngồi trên đùi cậu, giơ tay sờ trán và mũi anh trai, vừa nãy cô bé xem lại cảnh quay, ngọn lửa bắn ra, nhìn rất nguy hiểm.

Cô bé thở dài một hơi, nhỏ nhẹ nói: "Anh hai vui lên nhé, chỉ bị cháy chút xíu tóc thôi, không ảnh hưởng đến mắt, mũi mặt, tóc sẽ mọc

nhanh thôi, anh vẫn có thể kiếm cơm bằng khuôn mặt đẹp trai này."

Tần Mục Dã buồn bực, uống từng ngụm sữa.

Cậu không nghĩ ra tại sao đống củi chiến đấu nửa ngày với cậu mới nhen nhóm ngọn lửa lại bùng lên dữ dội như vậy, suýt nữa đốt cháy hết tóc của cậu.

Cậu thấy khá hơn một chút, véo má em gái: "Nhưng nhiều người thấy được rồi, còn có khán giả trên sóng trực tiếp nữa… Xấu hổ kinh, mọi người sẽ cảm thấy anh hai em là một bình hoa di động, việc đơn giản như nhóm lửa cũng không làm được!"

Cô bé cười híp mắt: "Không đâu, anh Lục và chú Phó Sâm cũng không biết làm, cái bếp kia cũ quá, không ai trách anh ngốc cả. Với cả anh hai đẹp trai như thế này, làm bình hoa thì sao, có phải ai muốn cũng làm được bình hoa đâu! Anh đừng để ý mọi người cười nhạo, cò nhiều fan hâm mộ anh lắm."

Tần Mục Dã được em gái xoa dịu hoàn toàn, mềm lòng muốn chết, cảm giác tủi thân biến mất, thân mật ôm Miên Miên, dụi mặt vào người bé: "Trời trời, em gái anh ngọt mà ngoan quá, anh hai yêu em!"

Cậu ôm em gái chơi một lúc, uống hết hộp sữa em đưa cho, tiện tay vứt vỏ hộp đi.

Miên Miên thấy anh vui vẻ hơn nhiều, vỗ vai anh, khích lệ: "Anh hai vui hơn rồi thì mau đến phòng bếp trợ giúp mọi người đi! Ba hư còn đang chờ anh đấy."

Được em cổ vũ, tinh thần của Tần Mục Dã nhân lên gấp đôi, đứng dậy đi về phía gương, cúi đầu vuốt vuốt mái tóc hơi xốc xếch, tràn đầy tự tin: "Đúng, cháy tí tóc thì có làm sao, tóc như chó gặm nhưng anh đây vẫn đẹp trai ngời ngời còn gì? Em anh nói không sai, anh đen chút thôi, chẳng có gì đáng cười!"

Bé con đi phía sau cậu gật đầu liên tục: "Dạ, ông trời ban cho anh hai khuôn mặt đẹp trai, chắc chắn phải tịch thu một thứ có qua có lại, có vẻ anh hai dùng IQ để đổi rồi, quả nhiên ông trời rất công bằng."

Tần Mục Dã đang được em gái an ủi cho lên mây, không phản ứng kịp, vẫn soi gương mèo khen mèo dài đuôi.

Đến khi cậu hồi phục tinh thần, tự tin bước ra khỏi nhà, đầu óc mới về đúng vị trí, nghiêng đầu nhìn em gái đang cười gian bên cạnh.

Tần Mục Dã tối sầm mặt mũi, báo hiệu sóng gió sắp nổi lên: "Tần Miên Miên, cái con bé lừa gạt này, sao nói lời tổn thương anh thế hả?"

Bé con che miệng nín cười, chạy trốn thật nhanh.

Tần Mục Dã ở sau lưng ngừng một lát, đuổi theo: "Đứng lại, Tần Miên Miên em đứng lại cho anh, nói rõ ràng ra xem nào, em bảo ai lấy thông minh đổi lấy gương mặt? Ai dạy em nói mấy lời tổn thương đấy hả?!!!"

Khán giả xem trực tiếp ăn dưa, cười vui vẻ—

[Ha ha ha ha Miên Miên ăn nói giỏi quá.]

[Miên Miên đáng yêu: Đúng vậy, vẻ đẹp của anh hai phải đổi bằng cả trí thông minh đấy ạ.]

[Ha ha ha ha ha cướp măng à! Tần đỉnh lưu, em gái của anh cướp hết măng rồi!]

[Bảo bối Miên Miên à, em cướp hết măng ở ngọn núi* này rồi đấy!]

**Cướp măng: Ngôn ngữ mạng Trung Quốc có nghĩa là rất xấu xa,*

miêu tả một người tổn thương người khác bằng hành động của mình, thường là lời nói.

…

Sau tràng cười rũ rượi.

Bữa tối đầy đủ được dọn ra bởi đầu bếp chủ lực Tần Sùng Lễ.

Món chính bày khắp một bàn tròn.

Ba bé con đói, bụng đánh trống, thấy đồ ăn hai mắt phát sáng.

Tần Sùng Lễ biết các bé đều đói, nhanh chóng nói với đầu bếp phụ Lục Kha Thừa: "Cháu xới cho các em một bát cơm! Để bọn nó ăn trước."

Lục Kha Thừa xới cho mỗi bé một bát cơm chan sốt bào ngư, đứa nào đứa nấy xúc miếng to, ăn ngon lành.

Phó Sâm không nhịn được nói: "Ăn từ từ thôi mấy đứa, không cần ăn no, còn nhiều món nữa! Bác Tần đúng là đỉnh thật, dùng phòng bếp sơ sài, cũ kỹ như thế cũng có thể làm ra nhiều món như thế này."

Lục Linh luôn ăn rất ngon miệng, hai mắt lấp lánh: "Ngon lắm ạ, anh ơi em muốn ăn cái này!"

Đĩa Lục Linh chỉ là món cá quế sốt thông với màu vàng ruộm, ngon đến mức ai cũng muốn ăn thêm.

Còn có cánh gà tẩm bột rán, tôm chiên trà Long Tỉnh, thịt băm xào, tất cả đều là món hợp cho trẻ con ăn cơm.

Lục Kha Thừa phục sát đất, nhìn Tần Mục Dã lắc đầu: "Nếu không tận mắt chứng kiến, cháu thật sự không thể tin ba của A Dã lại giỏi

nấu ăn đến thế!”

Tần Mục Dã xoa mắt mấy lần, nhìn trên bàn đồ ăn đủ đầy, nghi ngờ mắt của mình bị bỏng nên không nhìn rõ!

“Ba… ba làm hết tất cả thật à? Ba bỏ tiền cấu kết để tổ chương trình làm hộ đúng không?”

Tần Sùng Lễ được mọi người thổi phồng, có hơi ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng, nói khiêm tốn: “Lâu lắm không làm mấy món này, năm đó vì theo đuổi vợ nên tôi hay đi học nấu ăn.”

Phó Sâm hiểu ra: “Ra là thế.”

Phần bình luận:

[Cứ tưởng Tần Sùng Lễ là thẳng nam chính hiệu, chỉ xếp trước Tần Mục Dã, ai ngờ lại là cao thủ tình trường đấy chứ.]

[Trời má, hồi trẻ tỷ phú Tần đi học nấu ăn để theo đuổi bà xã, đến giờ tay nghề vẫn vẹn nguyên không thay đổi!]

[Hâm mộ diễn viên Lê Tương quá, tình yêu thần tiên gì thế này!]

[Má, mấy đứa ghen ghét cứ nói ra nói vào Lê Tương gả cho nhà giàu vì tiền có thấy đau mặt không? Người ta gả cho tình yêu đích thực của mình đấy.]

[Thế rốt cuộc Tần Mục Dã di truyền của ai vậy? Tỷ phú Tần nên cân nhắc chuyện xét nghiệm ADN (mạng sống khó giữ.jpg)*]

*:

Click để xem ảnh

[Ha ha ha ha mùa này anh Dã vẫn ổn, có đạo diễn Phó Sâm thế chỗ xếp cuối rồi!]

…

Bé Phó đói đến nỗi quên luôn bữa cơm này là do ma vương nhỏ và ba của ma vương lớn cùng nhau làm.

Ba của bé cái gì cũng không biết làm… chỉ biết nấu cơm khô thôi.

Bé Phó hoàn toàn buông bỏ việc từ chối, cắm đầu và cơm.

Lục Linh càng khỏi phải nói, trước đó cô bé đã ăn được, cộng thêm hôm nay bị kích thích nên cần ăn nhiều cơm để tiếp sức, bé thích nhất món cánh gà tẩm bột rán, gặm liền mấy cái, còn quay ra dặn Lục Kha Thừa học hỏi cách làm từ chú Tần.

Miên Miên cũng đói, ăn rất ngon nhưng vì bàn ăn cao, mọi người đã để bé ngồi trên ghế cao nhất nhưng bé vẫn phải chống một tay lên bàn.

Trước mặt nhiều người, Tần Sùng Lễ thấy hơi ngượng ngùng, yên lặng quan sát bé hồi lâu, do dự không đi lên giúp đỡ.

Sau khi nhìn thấy Miên Miên đưa đũa gắp cá quế, ông không thể nhịn nổi dáng vẻ chật vật cố gắng của con bé thêm được nữa.

Tần Sùng Lễ không nói lời nào, đi đến bế bé con lên, để bé ngồi trên đùi mình, gắp một miếng thịt lớn ở đầu cá đặt vào bát nhỏ trước mặt.

"Ăn đi."

Vừa rồi Miên Miên cố gắng và cơm, tốc độ ăn của bé chậm nhất so với mọi người, cánh tay ngắn nên có chút khó khăn, bụng lại đói

muốn chết nên bé ăn vội.

Đang cắm cúi ăn, bé được ba hư bế lên, sững sờ mất mấy giây mới bình tĩnh lại.

Cô bé quay lại nhìn ba, chớp chớp đôi mắt đen láy, khiến Tần Sùng Lễ bối rối trong lòng.

Trước nhiều máy ảnh, ông chỉ có thể giả vờ như không có gì, nhẹ nhàng nói: "Con ăn nhanh lên không nguội bây giờ."

Miên Miên ăn hết miếng cá.

Hôm nay Tần Mục Dã bị cháy mất tóc mái, nhận thêm câu nói sát thương từ em gái nên hơi khó ở.

Nhìn Tần Sùng Lễ gắp miếng cá mềm nhất cho em gái, cậu không nghĩ nhiều, nói ngay: "Hừ, ông Tần thiên vị quá thể, từ trước chỉ biết gắp cá cho mẹ, bây giờ mẹ không ở đây cũng không đến phần của con, người ta nói con trai thứ trong nhà là đáng thương nhất đúng là không lệch tí nào~"

Chương 54: Một phú bà avatar Peppa Pig đang theo đuổi Nhiên Thần!

Edit: Thư

Lục Kha Thừa bật cười.

Nhiều lúc anh thực sự khâm phục Tần Mục Dã có thể nói thẳng những lời ghen tỵ như vậy ra miệng.

Trong lòng Phó Sâm hâm mộ Tần Sùng Lễ có đủ cả nếp cả tẻ.

Vì vòng xã giao không liên quan đến nhau nên trong ấn tượng của ông, Tần Sùng Lễ như một ông trùm giàu có xa vời.

Không ngờ nhờ một chương trình giải trí nho nhỏ, ông được thấy vị tỷ phú họ Tần này bận bịu bất chấp khói dầu trong nhà bếp cũ kỹ và thưởng thức món ăn do chính ông ấy làm.

Ông Tần… không mang dáng vẻ cao cao tại thượng không thể chạm tới như giới truyền thông đưa tin, ông ấy cũng chỉ là một người ba người ám mùi thức ăn bình thường mà thôi.

Trải qua cả ngày ở chung, Phó Sâm rất thưởng thức Tần Mục Dã, cười nói: "Ông Tần có bé Miên Miên trắng trẻo đáng yêu nhưng con trai ông cũng rất xuất sắc, ông gắp cho cậu ấy miếng cá đi! Ha ha ha đừng để con trai phải ghen tỵ thế chứ."

Tần Sùng Lễ không quen đối mặt với nhiều máy quay như vậy, thậm chí ông còn cảm thấy kì kì khi ngồi ăn trước máy quay.

Nhưng do mọi người trên bàn đều há miệng to và cơm, ông bị nhiễm bầu không khí nên dần thả lỏng, cố gắng xem nhẹ sự xuất hiện của máy quay, coi bữa cơm như tiệc liên hoan bạn bè.

Tần Sùng Lễ gắp một miếng đuôi cá thả vào bát Tần Mục Dã, nói với giọng ghét bỏ: "Ăn nhanh đi, nhiều món thế này cũng không lấp đầy được miệng của con, hai mươi tuổi đầu còn đi giành với em gái ba tuổi rưỡi, truyền ra ngoài để fan cười cho."

Tần Mục Dã bĩu môi, nhìn miếng cá trong bát, gắp đưa lên miệng.

Chậc chậc.

Ngon thế nhỉ.

Tuy đuôi cá không thể sánh bằng đầu cá nhưng ba làm món cá quế này chua chua ngọt ngọt, ăn quá ngon.

Cậu cảm thấy mình có thể ăn thêm bát cơm nữa!

…

Tần Mục Dã quay cuồng cả ngày, chịu gió chịu lạnh, lại thêm lửa tạt, đầu óc đình chỉ hoạt động, chỉ tồn tại duy nhất suy nghĩ ăn cơm.

Cậu hoàn toàn bỏ qua mục đích chính tham gia chương trình là để ba và em gái có cơ hội ở chung nhiều hơn…

Miên Miên thì khác, cô bé giữ yên lặng, tâm tư vẫn luôn tinh tế.

Bé được Tần Sùng Lễ bế lên đùi, có chút sững sờ.

Ngay sau đó, bé con nghe được câu "em gái ba tuổi rưỡi" trầm ấm của Tần Sùng Lễ.

Tuy lời này để chỉnh để anh hai.

Nhưng… nó đang chứng minh ba đã bắt đầu chấp nhận cô bé rồi phải không?

Tần Sùng Lễ không phải loại người qua loa, ông tỉ mỉ cẩn thận nhìn thức ăn trong bát bé con, biết bé ăn bao nhiêu, tránh gắp đồ thành đống.

Ông đợi bé ăn một phần mới giúp đỡ gắp thêm để vào bên cạnh.

Miên Miên ngoan ngoãn ăn cơm và quan sát mọi hành động của ba.

Ông không kiểm soát bé bóc tôm, gặm gà.

Đến lúc bé ăn cá, Tần Sùng Lễ thấp giọng căn dặn: "Cẩn thận không xương, phải nhai kỹ nuốt chậm."

Anh Hoài Dữ cũng nói thể với bé.

Miên Miên cảm thấy ba hư thực sự rất giống anh Hoài Dữ.

Chẳng qua… lúc anh Hoài Dữ dặn bé, mắt anh tràn đầy lo lắng và yêu thương.

Miên Miên biết anh Hoài Dữ rất thương cô bé.

Nhưng ba hư thì sao?

Ba hư từng nói, ba không tin con gái ba có thể sống lại, nhưng vì mẹ và các anh, ba tạm thời đồng ý cho bé ở lại với mọi người.

Chỉ là cô bé mãi mãi không thể thay thế vị trí của con gái trong lòng ông.

Lần này, ba đồng ý tham gia show giải trí.

Cũng là vì mẹ.

Trong tiềm thức, Miên Miên biết, ba hư làm vậy vì muốn người xem chương trình tin tưởng tình cảm giữa ba và mẹ vẫn tốt, họ là gia đình hạnh phúc, để cho những người ghen tỵ cười nhạo mẹ phải im lặng.

Vì mẹ nên ba mới đối xử tốt với cô bé trước ống kính.

Nhưng…

Miên Miên ngồi trên đùi ba, trong lòng không giấu được niềm khao khát.

Có lẽ, ba hư thật sự không ghét cô bé đến thế?

Sau khi Tần Sùng Lễ gắp thêm đồ ăn vào bát cô bé, Miên Miên nhỏ giọng hỏi: "Con no rồi, không ăn được nữa ạ."

Tần Sùng Lễ không bắt ép, "ừ" một tiếng, múc một bát nhỏ chè đậu đỏ cho bé tráng miệng sau bữa ăn.

Miên Miên đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo.

Cô bé nâng cằm, dí sát bên tai Tần Sùng Lễ, hỏi nhỏ chỉ mình ông nghe được: "Tại sao chú hư lại đối xử tốt với Miên Miên như vậy? Bởi vì mẹ sẽ xem chương trình, chú không muốn mẹ lo lắng… hay chú thích Miên Miên một chút xíu rồi?"

Đã từ lâu Tần Sùng Lễ không gần gũi với trẻ con.

Sau khi con gái ra đời, tình trạng của ông không khác gì Tần Mục Dã, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Tần Mục Dã chán ghét trẻ con, buồn bực khi thấy bọn trẻ hoạt bát

vui đùa.

Còn Tần Sùng Lễ sợ hãi tất cả bé gái trạc tuổi con gái mình.

Ông không muốn cho bản thân hy vọng xa vời, càng không muốn ảo tưởng, chỉ có thể chôn sâu phủ bụi yêu thương và đau khổ ở nơi tận cùng ký ức, không dám tùy tiện gợi lên.

Giọng nói ngọt ngào, mềm mại, nho nhỏ rót vào trong tai, làm ông ngứa ngáy.

Đứa bé này rất thông minh.

Thông minh như một yêu tinh nhỏ.

Bé nói xong, lặng lẽ ra xa, hai mắt to nhìn chằm chằm ông, giống như muốn quan sát mọi phản ứng.

Mặt Tần Sùng Lễ nóng bừng, cô bé nhìn ông trước mặt nhiều người như vậy.

Trái tim vừa đau vừa nóng, tâm trạng rối bời.

Mọi người đều bận rộn ăn cơm nên không để ý đến cuộc đối thoại nhỏ giữa ông và Miên Miên.

Tần Mục Dã ăn xong, đang xoa bụng uống chè, đột nhiên thấy sắc mặt của Tần Sùng Lễ.

Mặt cậu thay đổi, ngạc nhiên hỏi: "Ba, sao mặt ba đỏ thế?"

Tần Sùng Lễ mất kiên nhẫn liếc qua cậu, cố hết sức duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Bé con biết chắc mình sẽ không nhận được câu trả lời rõ ràng.

Ba hư da mặt mỏng, dù lí do là vì mẹ, hay là vì thật sự thích cô bé, ba cũng sẽ không thừa nhận ra miệng.

Nhưng Miên Miên vẫn rất vui.

Ngồi trong lòng ba ăn cơm càng vui hơn nữa.

Cô bé khúc khích cười trộm, cúi đầu không để ai phát hiện.

Phó Sâm nhìn qua gương mặt của Tần Sùng Lễ, phát hiện có hơi đỏ, thậm chí cả tai cũng đỏ?

Phó Sâm quan tâm hỏi: "Chúng ta có uống rượu đâu nhỉ? Lò sưởi nóng quá à, chắc hệ thống sưởi sàn để nhiệt hơi cao, anh có muốn ra ngoài hít thở không khí một chút không?"

Lời nói này rất hợp ý Tần Sùng Lễ, ông đặt Miên Miên xuống, đứng dậy, ậm ờ nói: "Có lẽ do hơi nóng, tôi ra ngoài một chút."

Khán giả xem trực tiếp không chú ý đến chi tiết nhỏ này.

Mọi người đang thèm chảy nước miếng những món ăn tỷ phú Tần tự tay làm, nhìn đã thấy ngon rồi.

[Món cá quế này nhìn ngon thật! Không hổ danh là người đàn ông giàu nhất nước, trong hoàn cảnh tồi tàn như thế mà vẫn làm được nhiều món xuất sắc, làm tôi thèm ăn khuya quá!]

[Huhu, tôi cảm động chết mất, ba ba yêu con gái quá, gắp cho bé Miên Miên miếng cá mềm ngon nhất, hâm mộ thật sự.]

[Tôi cũng thế, từ nhỏ ba của tôi chỉ thiên vị chị gái, lúc nào cũng gắp miếng cá ấy cho chị gái, tôi hiểu sao Tần đỉnh lưu ghen tỵ rồi, vì tôi cũng từng ghen tỵ mà!]

[Còn tôi hâm mộ Lê Tương, làm một người ba tốt chắc chắn là một

người chồng tốt, mấy bọn thủy quân bẩn bôi nhọ vợ chồng họ trước đây nên giải tán hết đi, Lê Tương có người chồng yêu thương như thế nhất định sẽ rất hạnh phúc.]

*****

Tần Tiêu Nhiên kết thúc một ngày huấn luyện, các thành viên khác trong đội gọi đồ ăn bên ngoài, vừa ăn vừa xem trực tiếp show <Tình yêu của những người đàn ông đời thường>

Từ lần trước, sau khi phát hiện ngay cả Nhiên thần cũng cúi đầu trước nhan sắc của bé Miên Miên, rất nhiều thành viên trong câu lạc bộ xem chương trình này.

Xem qua thấy rất hay, không ngờ một chương trình giải trí đưa trẻ con đi du lịch lại có phần nhìn bùng nổ như vậy! Nhóm bé con ai cũng đáng yêu!

Mọi người vừa ăn, vừa xem sóng trực tiếp, thỉnh thoảng còn đăng bình luận cổ vũ cho các bé.

Tần Tiêu Nhiên giữ vẻ mặt bình thản, tựa như cảm xúc không thay đổi, nhưng thật ra cũng đang lặng lẽ nhìn chằm chằm màn hình, thậm chí còn suýt bật cười khi thấy màn đốt tóc của anh hai.

Cũng may cậu nhịn được đúng lúc, không đánh đổ hình tượng của cậu trong câu lạc bộ.

Đồng đội bên cạnh đột nhiên gọi cậu: "Nhiên thần, có người muốn đánh xếp hạng với mày, chỉ cho vui thôi, chiến không?"

Tần Tiêu Nhiên nhìn vẻ mặt của đồng đội, suy đoán: "Là nữ à?"

Cậu bạn kia cười hì hì: "Chuẩn luôn, có cô em trong nhà muốn nhờ độ hot của đại thần, mày có thể lấy tên cho anh em tí mặt mũi được không."

Mấy hôm nay Tần Tiêu Nhiên huấn luyện chiến đấu nên không đăng nhập nick chính.

Chơi mấy ván cọ nhiệt là chuyện nhỏ, bình thường cậu sẽ không từ chối đồng đội trong câu lạc bộ.

Tần Tiêu Nhiên vừa xem trực tiếp, vừa tiện tay đăng nhập tài khoản cá nhân.

Màn hình điện thoại đột nhiên hiện ra tin tức tặng quà mà cậu giật mình–

[Chúc mừng bạn, bạn của bạn "Anh trai tôi là đế vương đi rừng" đã tặng bạn 308 skin!]

Màn hình thông báo quá lớn, mấy cái skin lấp lánh hào nhoáng, sàng mù mắt.

Các đồng đội bên cạnh không kịp chuẩn bị đã đập vào mắt.

Mọi người lập tức kinh ngạc: "ĐCM??? Full skin!!! Phú bà à? Nhiên thần, mày được phú bà theo đuổi rồi!!!"

"Không phải không phải, từ trước đến nay có thấy Nhiên thần mang theo em gái nào chơi game đâu, chẳng lẽ là bạn gái?!"

"Xin mời bạn nhanh chóng khai báo sự thật, nếu không thì không anh em gì nữa! Rốt cuộc phú bà ở đâu đây!!"

Tần Tiêu Nhiên nhìn tài khoản bạn bè để tên "Anh tôi là quốc vương đi rừng" và avatar heo Peppa Pig màu hồng.

Cậu lâm vào trầm tư.

Chương 55: Đây là phú bà của tao, mày mơ gì ở đây hả!

Edit: Thư

Tần Tiêu Nhiên chơi game đã lâu, không thiếu người kết bạn tặng skin.

Nhưng tặng một lần full skin như thế này… đây là lần đầu tiên cậu thấy!

Cậu choáng váng nhìn bộ skin lấp lánh, một lúc sau chưa tỉnh lại.

Âm thanh kích động của đồng đội bên cạnh hấp dẫn mọi người, tất cả chụm đầu lại xem.

Người hóng hớt còn hào hứng hơn cả người được nhận quà!

"Full skin thế này phải mấy vạn đấy! Chị gái giàu có thần tiên gì thế này! Nhiên thần, nếu bạn không hứng thú có thể giới thiệu cho mình được không? Cả sự nghiệp đánh game của tao không kiếm được bằng đống này đâu."

"Tao nữa, xin phép giơ hai tay, Nhiên thần giới thiệu phú bà này cho tao đi, đảm bảo chỉ cần một cuộc gọi, trừ lúc đang huấn luyện, thời gian nào tao cũng chơi. Chị gái muốn gánh team, tao sẽ làm phụ trợ, chị gái muốn làm phụ trợ, tao sẽ chơi xạ thủ đi rừng mang chị ấy chém giết tứ phương!"

Mọi người xung quanh nghe vậy, cười nhạo: "Bớt chém các bố ơi, có

thể giữ lại chút liêm sỉ được hay không?”

“Trời má, chị gái giàu có này đáng yêu phết, còn để avatar heo Peppa Pig trắng trẻo mũm mĩm, nhìn là biết rất có tâm hồn thiếu nữ!”

“Nhìn avatar trẻ con thế này, chắc là em gái chứ nhỉ!? Nói thẳng anh tôi là quốc vương đi rừng, có vẻ em này nhận Nhiên thần là anh trai rồi?”

Mới đầu Tần Tiêu Nhiên có chút ngẩn ngơ, cảm giác mình đang suy nghĩ nhiều.

Con bé mới ba tuổi đầu trong nhà… ngay cả điện thoại cũng không có nói gì đến chơi game, làm sao con bé mua skin cho cậu được?

Nhưng đồng đội xung quanh cứ lặp đi lặp lại một vài thông tin… văng vẳng bên tai cậu.

Tên ID đơn giản, cộng thêm avatar heo Peppa Pig.

Tần Tiêu Nhiên thực sự không thể quên mấy lần bánh bao nhỏ trong nhà bùng nổ giành điều khiển với anh hai để xem chương trình heo Peppa yêu thích, hai anh em đại chiến bất phân thắng bại.

Khả năng này lớn dần trong lòng, cậu càng ngày càng tin tưởng đây là quà bé con tặng cho cậu.

Tần Tiêu Nhiên tự động cách ly âm thanh nhốn nháo xung quanh, ngón tay lướt màn hình điện thoại, xem lại bộ skin xinh đẹp.

Khóe môi khó kiềm chế nhếch lên một vòng cung.

Đồng đội xung quanh chấn động, nhìn dáng vẻ chăm chú của cậu, không ai dám đi lên quấy nhiễu, chỉ có thể hạ giọng nói nhỏ với nhau: “Trời má, Nhiên thần cười khả nghi thế, chẳng lẽ được em gái

phú bà bao nuôi thật à!?”

“Không đến mức đấy đâu! Livestream của Nhiên thần nhiều fan xem lắm, nếu cậu ấy muốn kiếm tiền, chỉ cần lộ mặt một chút là nhận quà cả đống.”

“Hay mới quen bạn gái?”

“Tao thấy Nhiên thần không dính mấy thứ ham muốn tầm thường thế đâu. Có vẻ là fan phú bà rồi! Thấy nick chính của Nhiên thần thiếu skin nên tặng luôn cho.”

“Nếu chỉ là fan nhà giàu thì xin Nhiên thần giới thiệu được không? Tao…”

Dùng ánh mắt lấp lánh khát vọng, cậu bạn chuẩn bị hỏi thăm dò đã bị giọng điệu lạnh lùng xen lẫn kiêu ngạo của Tần Tiêu Nhiên tàn nhẫn chặt đứt–

“Đây là phú bà của tao, mày mơ gì ở đây hả?”

Tần Tiêu Nhiên đột nhiên phun ra một câu khiến mọi người sợ ngây người.

Khỏi nói, bình thường Nhiên thần luôn trong trạng thái lạnh nhạt thoát tục, chưa bao giờ cậu ấy sử dụng giọng điệu cộc cằn như vậy để nói chuyện!

Có người lắc đầu kinh ngạc: “Không ngờ Nhiên thần lại như vậy…”

Một động đội khác lại cười thành tiếng: “Đúng là chân lý! Không hổ là Nhiên thần, được phú bà bao nuôi mà vẫn thẳng thắn thế này!”

“Mẹ nó, quả là quốc vương đi rừng, cơm mềm cơm cứng đều ăn hết!”

…

Sau khí Tần Tiêu Nhiên đăng nhập nhận quà, toàn máy chủ xuất hiện một cái loa nhỏ thông báo.

Màn đập quà một cách vô nhân đạo ấy truyền đi khắp nơi.

Mấy nhóm wechat của các chiến đội cũng đang bàn tán phú bà thần bí này rốt cuộc là người nào.

Mặc dù Tần Tiêu Nhiên không tham gia mấy nhóm này nhưng nhiều đồng đội trong câu lạc bộ vẫn gián tiếp hỏi thăm.

Trong vòng một đêm, tin tức truyền ra.

Quốc vương đi rừng RS có một phú bà bí ẩn không kém chống lưng đằng sau…

***

Tâm tình tốt của Tần Tiêu Nhiên được duy trì đến khi cậu ra khỏi câu lạc bộ để về nhà.

Thật ra từ đầu năm nay, cậu livestream chơi game cộng thêm tiền thưởng đấu giải, tích góp không ít tiền.

Ba còn gửi tiền sinh hoạt hàng tháng, cậu chưa từng thiếu tiền.

Chỉ là quan niệm giáo dục của Tần Sùng Lễ không nuông chiều con trai, tiền tiêu vặt chỉ cho vừa đủ, nếu có chi tiêu đặc biệt, phải nói rõ, sau khi xong xuôi phải giao nộp biên lai đầy đủ.

Mới đầu Tần Tiêu Nhiên trốn người trong nhà chơi game, đương nhiên sẽ không tiêu tốn tiền vào game, huống chi với cậu, trò chơi này không cần nạp tiền, chỉ cần có kỹ thuật thực hiện nhiệm vụ là lấy được skin gốc.

Quen dùng skin gốc, sau này cậu tự kiếm tiền cũng không nghĩ đến việc nạp tiền để mua thêm skin.

Không ngờ đến hôm nay cậu có tất cả các skin trong một đêm.

….

Cho đến khi vào sân nhà Tần gia, Tần Tiêu Nhiên vẫn giữ vẻ mặt cười mỉm.

Tiếc rằng bé con hôm nay vắng nhà, show thực tế dự định quay bốn ngày ba đêm, hôm nay mới là đêm đầu tiên.

Cậu dọn về nhà chưa bao lâu, vốn tưởng bản thân đã quen ở một mình nên sẽ thấy không tự nhiên, ai ngờ vừa dọn về đã quen không khí trong nhà, không hề xuất hiện mong muốn sớm được về ký túc xá.

Bé con mới đi ngày đầu tiên, cậu đã có chút nhớ bé.

Mỗi khi về đến nhà, cậu luôn cảm thấy nếu có bóng dáng cô bé với đôi chân ngắn nhảy nhót trong sân sẽ làm mùa đông ấm lên rất nhiều.

Đi qua vườn hoa, Tần Tiêu Nhiên nhìn thấy con chó Samoyed nằm yên trong chuồng.

Con chó to trông khá buồn, chán nản nằm vẫy đuôi, biểu cảm giống người không có chút nào vui vẻ.

Chẳng lẽ nó cũng nhớ chủ nhân nhỏ của nó?

Trong lòng đang nhớ em gái, Tần Tiêu Nhiên đến tìm sự đồng tình theo bản năng, cậu ngồi xổm xuống, sờ con Samoyed, nhẹ giọng hỏi: “Mày cũng nhớ con bé đúng không?”

Tất nhiên Ti Mệnh không thèm quan tâm đến cậu.

Càng không muốn công khai mở miệng trước người phàm ngu ngốc trước mặt.

Ti Mệnh cười nhạo trong lòng, bí mật quan sát cậu bé người phàm tuổi vị thành niên tính tình kỳ lạ, ngày thường không chịu nói nhiều hơn một câu.

Tần Tiêu Nhiên không mong đợi nhận được câu trả lời từ con chó.

Cậu nhẹ giọng lầu bà lầu bầu, giãi bày hết với con chó.

"Hôm nay ở câu lạc bộ tao có xem một ít chương trình ấy, anh hai đần thật, khi còn bé tao còn tưởng anh hai rất lợi hại, không nhìn ra anh ấy lại đần đến mức độ như vậy."

"Nhưng tao rất hâm mộ anh hai, mỗi ngày anh ấy đều vui vẻ, nếu có buồn thì chỉ buồn trong chốc lát thôi, Tần Miên Miên sẽ dỗ anh vui trở lại."

"Tần Miên Miên rất biết cách dỗ dành người khác, con bé còn nhỏ mà sao thông minh quá vậy, EQ còn cao hơn cả người lớn."

"Con bé rất ngọt, các bạn nhỏ trong chương trình đều thích cô bé."

"Con bé rất đáng yêu, những đứa khác không đáng yêu như con bé được, nhất định con bé là đứa trẻ đáng yêu nhất thế giới."

"Tao… có hơi nhớ con bé."

Giọng của Tần Tiêu Nhiên càng về cuối càng nhỏ, dường như lời cuối chỉ mình cậu nghe được.

Cậu dần lấy lại bình tĩnh, cười tự giễu.

Tự nghĩ tại sao mình lại nói chuyện với một con Samoyed, thậm chí còn nói lâu như vậy.

Chẳng lẽ cậu lây bệnh ngốc của anh hai rồi?

Tần Tiêu Nhiên đi qua vườn hoa, vào thẳng huyền quan, thay giày xong mới nghe thoáng qua tiếng nhiều người trong phòng khách.

Cậu đi vào, bất ngờ gặp cả nhà dì nhỏ Lê Huyên.

Lê Tương ngồi ghế sô pha ở chính giữa, bác Vinh quản gia đứng bên cạnh, những người giúp việc khác trong nhà cũng đều xuất hiện.

Tần Tiêu Nhiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt của mẹ không khác với ngày thường nhưng thái độ với dì nhỏ không còn thân thiết như trước.

Chỉ có mình Lê Huyên chủ động khơi gợi đề tài.

Chồng của dì Chu Gia Minh thường chen vào một hai câu.

Con gái của bọn họ Chu Hứa Nặc cúi đầu chơi điện thoại, không hứng thú với đề tài của người lớn.

Tần Tiêu Nhiên lạnh nhạt tiến đến.

Khí chất lạnh như băng của cậu thiếu niên lập tức làm nhiệt độ phòng khách hạ xuống.

Lê Tương cười nói: "Tiêu Nhiên, hôm nay con về sớm thế? Huấn luyện kết thúc sớm à? Con đói chưa, mẹ bảo người làm thức ăn đêm cho con nhé?"

Tần Tiêu Nhiên thấp giọng trả lời: "Không cần đâu ạ, con vừa ăn đồ

bên ngoài rồi.”

Lê Huyên tỏ vẻ dịu dàng thân thiện như thường lệ, chủ động kéo Tần Tiêu Nhiên ngồi bên cạnh: “Tiêu Nhiên à, vất vả mãi con mới được nghỉ đông, nên chơi ít điện tử thôi, nếu con rảnh thì ở nhà chơi với mẹ nhiều hơn một chút, giờ mẹ con đang nghỉ không nhận công việc, em gái lại không có nhà, mẹ con sẽ rất cô đơn, con hiểu chứ?”

Tần Tiêu Nhiên hờ hững, không mở miệng tiếp lời, thậm chí trả lời qua loa khách sáo cũng không có.

Lê Huyên lúng túng, không ngừng chuyển qua chuyện khác, bà ta chỉ con gái của mình: “Lâu rồi Tiêu Nhiên chưa gặp Hứa Nặc nhỉ? Dì vừa mới nói với mẹ con rồi, dì nghe nói con học gia sư tương đối hiệu quả. Hứa Nặc cùng tuổi với con, cũng đang học lớp tám, cơ sở của con bé khá tốt, các môn đều đứng đầu, con bé cũng kiên trì, hay là nhân dịp nghỉ động em ấy bổ túc cho con được không?”

Chu Hứa Nặc cúi đầu chơi điện thoại bị Lê Huyên kéo tay, qua loa cười một tiếng, giả vờ nói: “Đúng vậy. anh họ có thể suy nghĩ thêm, mấy môn trên lớp với em đều không phải là vấn đề.”

Tần Tiêu Nhiên im lặng quan sát biểu cảm của mẹ.

Lê Tương không mấy nhiệt tình, cũng không nói chuyện với nhà dì nhỏ, xem ra vì mẹ khách khí nên mới không đuổi họ ra khỏi nhà.

Vẻ mặt Tần Tiêu Nhiên ngày càng lạnh lùng.

Nếu mẹ không làm được mấy việc xấu xa này thì để cậu làm.

Trong lúc Lê Huyên và Chu Gia Mình tìm đề tài để cuộc nói chuyện bớt khó xử.

Tần Tiêu Nhiên từ từ mở miệng: “Sắp cuối năm rồi, công việc của chú ở nước Y không bận rộn sao, mấy người còn có thời gian về

nước nói chuyện vô bổ với mẹ tôi vậy."

Chu Gia Minh cảm nhận giọng điệu không thân thiện của cháu trai, có phần lúng túng.

Ông ta ngồi thẳng, ho nhẹ một tiếng: "Ừ… Cuối năm đúng là không ít công việc, nhưng công ty có nhiều người quản lý, không cần việc nào cũng đến tay chú. Chú muốn dành thời gian cho dì nhỏ của cháu, không thể để dì ấy một mình ở Yến Kinh mãi được."

"À." Tần Tiêu Nhiên mặt không thay đổi, tiếp tục nói, "Nếu muốn dành thời gian với dì, sao mấy người không về nhà mà dành? Tôi nhớ không nhầm, ba tôi đã bảo không cho phép dì nhỏ đến nhà chúng tôi nữa, dì nhỏ chưa đến bốn mươi mà đã quên nhanh vậy sao?"

Vẻ mặt của Lê Tương hơi cứng lại nhưng bà chỉ nhếch môi, không nói gì.

Dù sao Chu Gia Minh cũng là người ngoài, trong lòng tức giận nhưng không thể bộc phát trước mặt Lê Tương.

Không ai dám mở miệng, cuối cùng Lê Huyên không thể kiên nhẫn thêm.

Bà ta dùng giọng oan ức, nói: "Chị, em không biết mình đã làm có đắc tội với anh rể để anh ấy dùng thái độ lạnh lùng như thế với em… Vì vậy, em chỉ có thể chọn lúc anh rể không có ở nhà để đến thăm chị, nhưng sao hôm nay đến Tiêu Nhiên cũng dùng thái độ này để nói chuyện với chúng em, em đau lòng quá."

Lê Tương có chút không đành lòng, thấp giọng nói: "Thật ra… chị không biết anh Sùng Lễ đã gặp chuyện gì, chị đã hỏi anh nhiều lần nhưng anh luôn nói chuyện làm ăn chị không nên xen vào, chị luôn không có biện pháp với tính tình bướng bỉnh của anh ấy. Hay là em với em rể về trước đi, hôm sau chị sẽ tìm cơ hội nói chuyện với anh

ấy.”

Lê Huyện mượn nấc thang đi xuống, đứng dậy, ra về cùng chồng và con gái.

Bọn họ mới ra đến cửa.

Tần Tiêu Nhiên đứng lên, lạnh giọng nói với quản gia: “Bác Vinh, ba cháu không có nhà, bác chịu trách nhiệm chăm sóc mẹ cháu, nếu ba cháu đã nói rõ không được cho dì nhỏ vào nhà, sao bác còn để bà ta đi vào?”

Bác Vinh quản gia khó xử nhìn về phía Lê Tương.

Ông giữ thể diện cho bà chủ, không dám đắc tội với cả hai, nhất là bây giờ sức khỏe của bà chủ không tốt.

Lê Tương nhìn ra con trai lo lắng, dịu dàng giải thích: “Tiêu Nhiên, con không cần lo lắng quá, trong lòng mẹ có chừng mực, ở đây có bác Vinh và mọi người mà, mẹ không gặp dì nhỏ một mình, con yên tâm, mẹ sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt, con cũng phải chăm sóc cho mình thật tốt, biết không?”

Tần Tiêu Nhiên biết mẹ không phải là người bỏ mặc cho người ta gây khó dễ, miễn cưỡng an tâm nhưng vẫn dặn mẹ không được một mình đi gặp dì nhỏ.

Trong khoảng thời gian này, Lê Tương luôn suy đoán em gái đã làm gì sai, đắc tội với chồng bà.

Nghĩ tới nghĩ lui, bà chỉ có thể kết luận việc này liên quan đến chuyện làm ăn.

Nghe nói Chu Gia Mình tham gia nhiều vụ kinh doanh lớn, có thể dính đến việc phạm pháp, chồng bà không chấp nhận được nên muốn cắt đứt quan hệ.

Lê Tương chú ý thời gian, đoán chương trình trực tiếp sắp kết thúc nên bà thử gọi video cho Tần Mục Dã, nói thêm với con trai nhỏ: "Tiêu Nhiên, mẹ gọi cho anh hai với em gái, con có muốn nói vài câu không?"

Tần Tiêu Nhiên không biết lúc này gọi video thì sẽ không bị lên hình, nghe vậy, nghĩ ngay đến sự bùng nổ của mạng xã hội.

Cậu lắc đầu, chuẩn bị tránh đi lên tầng.

Nhưng vừa lên tầng, cậu không nhịn được nói: "Mẹ, mẹ giúp con hỏi anh hai, ai đã tặng bộ skin cho con nhé."

Lê Tương không hiểu thuật ngữ trong game, nghe xong lọt vào sương mù nhưng vẫn ghi nhớ yêu cầu của con trai nhỏ.

Đợi cuộc gọi được nhận, bà lập tức hỏi.

Tần Mục Dã nghe vậy, cười to, vừa ôm vừa xoa đầu em gái: "Em nghe thấy không, anh ba của em nhận được món quà bất ngờ rồi, chắc thằng bé đang vui như điên đấy."

Miên Miên nửa tin nửa ngờ hỏi: "Có thật không ạ, anh ba thích quà của Miên Miên thật ạ?"

Tần Tiêu Nhiên không biết trước khi lên đường hai ngày, Miên Miên đã tặng quà năm mới cho cậu ở trong game.

Sau khi nhận đội găng tay của Lục Thanh Hành, Miên Miên mới nhớ đến truyền thống tặng quà năm mới.

Cô bé rất vui khi thấy Tần Tiêu Nhiên đi đôi giày AJ cô bé tặng, ngay hôm sau lập tức ầm ĩ muốn tặng quà năm mới cho anh ba.

Nhưng lần này cô bé muốn chuẩn bị một thứ anh ba nhất định sẽ

thích.

A.

Hôm ấy Uông Xuyên cũng có mặt để thảo luận kịch bản với Tần Mục Dã.

Nghe ý tưởng của Miên Miên, Uông Xuyên không suy nghĩ nhiều, nói luôn: "Vậy cháu tặng skin đi, con trai chơi game cần nhất mấy skin này, con trai mà, ra cửa không cần nhiều quần áo nhưng nhất định trong game phải có cả đống skin, càng nhiều càng tốt."

Miên Miên nài nỉ Tần Mục Dã lập một nick game cho cô bé.

Tần Mục Dã hỏi: "Phải có tên, em muốn đặt tên là gì?"

Miên Miên không hiểu ID là gì, nói: "Để là Tần Miên Miên không được ạ?"

Tần Mục Dã chê cười: "Đơn giản thế cô bé ơi, chẳng có gì thú vị cả, em không thể nghĩ ra một cái tên bùng nổ khiến người ta đọc một phát là DM luôn à."

Miên Miên: "DM là gì ạ?"

"…" Cuối cùng Tần Mục Dã vung bút, đặt cho Miên Miên một cái tên khí thế.

Uông Xuyên nghển cổ nhìn qua, tí nữa cười phun nước bọt: "Cậu bảo con bé đặt tên đơn giản, thế cái tên cậu đặt có tí nào uyển chuyển sâu sắc không hả?!"

******

Ba người nhà Chu Gia Minh đi trên đường, áp suất trong xe rất thấp.

Chu Gia Minh im lặng lái xe, sắc mặt âm trầm.

Lê Huyên rất không hài lòng với thái độ của ông, tức giận chất vấn: "Ông có ý gì, trưng bản mặt ấy cho tôi nhìn sao? Nếu ông không hài lòng thì đêm nay đặt vé về Luân Đôn luôn đi, đừng ở chỗ này cản trở tầm mắt của tôi."

Cô con gái mười bốn tuổi Chu Hứa Nặc đã sớm quen với những cuộc cãi vã quái gở của ba mẹ, cô không hứng thú, ngồi đằng sau đeo tai nghe.

Chu Gia Minh nhẫn nhịn hồi lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, đè nén tức giận, giọng điệu rất thấp: "Tiểu Huyện, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, chúng ta phải cẩn thận hơn, lần trước thái độ của Tần Sùng Lễ với cô đã biểu hiện ông ta tra được rồi, ông ta không muốn cô tiếp cận Lê Tương, cô nhịn lại không đi nữa, đừng đụng đến điều cấm kỵ của ông ta được không? Cô thấy không, đến bây giờ cả nhà bọn họ, thậm chí cả Tần Tiêu Nhiên cũng đề phòng nhà chúng ta, tôi với cô không nên mạo hiểm nữa."

Lê Huyên không đồng ý với lời chỉ trích của chồng, bà ta cười lạnh một tiếng: "Tôi có gì phải sợ? Không cần biết Tần Sùng Lễ có tra được gì hay không, mà cứ cho là ông ta tra được thì có sao? Làm ơn đi, Tần Miên Miên sống lại, sờ sờ ra đấy, còn lên hẳn chương trình giải trí, Tần Sùng Lễ có thể làm gì, báo cảnh sát à? Trừ khi ông ta muốn làm lớn chuyện lên rồi để cảnh sát bắt cô con gái quái vật của mình vào phòng thí nghiệm để giải phẫu nghiên cứu!"

Khuôn mặt của Chu Gia Minh khó coi cực điểm, ông ta hít một hơi thật sâu, xanh mặt, nghiêm giọng nói: "Tự cô soi vào gương xem mình còn tí lý trí nào không hả?"

Lê Huyên giận dữ đạp vào xe: "Ông có ý gì, ông đang chế nhạo ai, ai là người không có lý trí?"

Chu Gia Minh cười lạnh: "Tôi thật thất vọng với cô. Ban đầu chúng

ta đã thống nhất rồi, xong chuyện này, mệnh ai người đó sống."

Hốc mắt Lê Huyên ươn ướt, trong mắt nồng đậm sự tủi thân và cố chấp chưa từng có.

Bà ta cắn môi nói: "Không, không được, tôi cho rằng chỉ cần Tần Miên Miên chết là tôi có thể sống tốt, nhưng tại sao bây giờ con bé ấy lại trở về! Tôi không đồng ý, tôi không thể để Tần gia giành lại cuộc sống hạnh phúc như thế được, dựa vào cái gì cơ chứ?"

Chu Gia Minh lạnh nhạt nói: "Tôi không có gì để nói. Tôi chỉ hy vọng cô tỉnh táo lại, Lê Huyên, cô bình tĩnh đi, cô không còn là cô gái hai mươi tuổi nữa rồi, bây giờ cô đã là một người mẹ ba mươi tám tuổi, cô là mẹ của Hứa Nặc. Lúc kết hôn cô đã đáp ứng với tôi thế nào? Hạng Thiểu Khiêm đã chết, mãi mãi không thể sống lại, cậu ấy chết nhiều năm như vậy, điều nên làm hay không nên làm cô đều đã làm vì cậu ấy, cô còn muốn thế nào nữa? Cô quay đầu lại nhìn con gái mình đi, con bé mới mười bốn tuổi, cô muốn tương lai Hứa Nặc trở thành đứa trẻ có cả ba và mẹ vào tù sao?!"

Lê Huyên nhắm mắt lại, vẻ mặt đau khổ.

******

Tại nơi quay chương trình.

Sóng trực tiếp chưa kết thúc nhưng đã đến cảnh cuối của hôm nay.

Mọi người bắt đầu hoàn thành công việc, ngày mai còn phải đi xe sớm đến công viên Shiroi Koibito.

Trải qua một ngày tiếp xúc với Tần Mục Dã, Phó Sâm đã biết lúc trước suy nghĩ của mình quá nhỏ mọn.

Ông đã từ chối, không cho cậu ấy cơ hội để thể hiện trong buổi thử vai của mình.

Tần Mục Dã là một người trẻ không tệ, rất ấm áp và chân thành.

Những người như vậy thường có năng lực không kém, nên cho cậu ấy cơ hội.

Phó Sâm nghĩ đến một vài hạng mục điện ảnh mình chuẩn bị làm, tận dụng cơ hội bàn bạc với Tần Mục Dã.

Ngược lại, Tần Mục Dã không nguyện ý tranh thủ giành vai diễn cho mình, thậm chí cậu còn không nghĩ sẽ đi theo phương hướng như vậy.

Chẳng qua khi hai người đi cùng nhau, có thể tự nhiên trao đổi một chút.

Khi nói đến quan điểm của mình về tác phẩm của Phó Sâm trong hai năm qua, Tần Mục Dã thẳng thắn nói: "Trong học viện điện ảnh, có một giáo sư rất ngưỡng mộ ông, đặc biệt là phong cách của ông xuyên suốt các tác phẩm, còn soạn hẳn một đề tài để chúng tôi nghiên cứu. Thời kỳ đầu, tác phẩm của ông rất mạnh, trở thành đỉnh cao không thể vượt qua trong giới phim nghệ thuật Trung Quốc. Nhưng hai năm gần đây… Tôi nói thật, tôi xem không hiểu, ông để nội hàm quá sâu, đến tôi đi học còn không hiểu, người thường mua vé xem rạp càng không thể hiểu."

Tần Mục Dã vừa nói lời này ra, mọi người xung quanh lập tức câm như hến.

Mặc dù phần lớn nhân viên trong đoàn đều không quen Phó Sâm nhưng với danh tiếng của trong vòng cùng sự cố chấp theo đuổi nghệ thuật của ông ấy, không ai không biết.

Tần Mục Dã chỉ là một ngôi sao 20 tuổi dám dùng thái độ nghi ngờ, thẳng thắn nói về tác phẩm của Phó Sâm.

Mọi người đều căng thẳng.

Ngay cả bé Phó cũng khẩn trường, ai cũng biết, ba của cậu bé không cho phép người ngoài phê phán thành quả làm việc của mình.

Vì đề tài nội hàm quá sâu khiến người xem không hiểu này….

Ở nhà ba và mẹ đã cãi nhau rất nhiều lần.

Bé Phó có chút sợ hãi.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, vẻ mặt của Phó Sâm không tối đi mà ông thật thà cười thành tiếng, vỗ vai Tần Mục Dã: "Cậu nói không sai, mấy năm gần đây phim của tôi không bán được mấy vé, thường xuyên bị mọi người trên mạng chê rất khó nghe, điểm đánh giá trên Douban chỉ được 5,6, về sự kết hợp giữa nội hàm và ảnh hưởng xã hội, có lẽ tôi nên suy nghĩ lại thật kỹ."

Chương 56: Khi nào sinh con gái, nhất định tôi sẽ dắt con bé đi đắp người tuyết

Edit: Thư

Không chỉ người xem ngạc nhiên.

Bản thân Tần Mục Dã cũng không ngờ ý kiến của mình được đạo diễn Phó Sâm công nhận.

Ở trường cấp ba cậu là học sinh không giỏi, thi đỗ học viện điện ảnh nhưng cậu không quá tự tin, mọi người đều bảo cậu là idol lưu lượng cao nhất, bản thân cậu cũng thấy như vậy nhưng để nói về chủ đề chuyên môn giữa các tác phẩm truyền hình và điện ảnh, chưa bao giờ cậu dám là người phát biểu.

Hiếm khi được cho phép, cậu không nhịn được nói thêm mấy câu.

Phó Sâm khá ngạc nhiên, ban đầu do ông coi trọng tính cách chân thật của Tần Mục Dã, giữ suy nghĩ sau này tìm cơ hội hợp tác, không ngờ Tần Mục Dã có cái nhìn rất độc đáo về nghệ thuật, thậm chí còn truyền cảm hứng cho ông.

Mặc dù Phó Sâm cố chấp nhưng với ông, chỉ cần là ý kiến đúng, ông sẽ tiếp thu.

Ông thấp giọng nói: "Đợi quay xong chương trình, chúng ta hẹn một hôm nói chuyện một chút?"

Tần Mục Dã đột nhiên được coi trọng, sinh ra lo sợ: "Đạo diễn Phó

không ngại, bên tôi không vấn đề.”

Hai người lớn nói chuyện chuyên môn, với IQ của đứa trẻ sáu tuổi, bé Phó cùng lắm hiểu được một nửa.

Nhưng bé nghe rõ câu nói sau cùng của ba.

Ba coi trọng và có ý muốn hợp tác với đại ma vương!

Ngay cả quan điểm của mẹ ba cũng không đồng ý vậy mà bây giờ lại nghe theo cái nhìn của đại ma vương. Điều này khiến bé Phó vô cùng kinh ngạc.

Đến khi Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa chuẩn bị đưa bé con của mình về căn nhà đồ ăn vặt.

Phó Trạch Ngôn lặng lẽ đi đến bên người Tần Mục Dã, kéo tay áo khoác lông vũ của cậu.

“anh Tần, sau này anh và ba sẽ cùng nhau đóng phim phải không ạ?”

Câu hỏi của đứa nhỏ khiến Tần Mục Dã bối rối, cậu vuốt tóc mái bị cháy của mình: “Việc này khó mà nói trước được.”

Phó Trạch Ngôn đã biết trước tương lai qua giấc mơ.

Cậu bé biết bây giờ nhà mình vẫn ổn, nhưng sẽ dần sa sút.

Ba tự cho mình là tốt, cố chấp theo đuổi nghệ thuật lý tưởng, khăng khăng quay những bộ phim giá thành cao nhưng không bán được, phòng vé càng ngày càng ít, dù là diễn viên mới tài năng hay người cũ gạo cội đều không thể cứu vãn được.

Sau đó ba tức giận, thừa nhận bản thân không bằng năm xưa, từ bỏ nghề đạo diễn, quay ra đầu tư công ty truyền hình.

Ý tưởng của Phó Trạch Ngôn rất đơn giản, ba của cậu bé là một người làm nghệ thuật đơn đơn thuần, chỉ cần có một thành tích nhỏ bé trong phim, ông ấy sẽ không từ bỏ.

Miễn rằng ba không từ bỏ quay phim, không tốn thời gian và tiền bạc đầu tư vào công ty truyền hình.

Có lẽ… những chuyện đáng sợ trong cuốn tiểu thuyết sẽ không xảy ra phải không?

Tần Mục Dã cúi đầu nhìn cậu bé, mơ hồ đoán ra lo lắng của bé, cậu bé do dự một lúc, quyết định lựa chọn cách nói trẻ con.

"Anh Tần, anh có thể giúp em khuyên ba làm nhiều phim cho người thường, mọi người hiểu được để nhà em kiếm thêm ít tiền nhé."

Suýt chút nữa Tần Mục Dã bật cười thành tiếng, nhưng sợ quấy rầy người khác nên cố gắng nhịn vào.

Lời nói này của bé Phó vừa ngây thơ, vừa xót xa.

Đứa nhỏ này nhát gan nhưng rất hiểu chuyện.

Tần Mục Dã xoa đầu bé, dịu dàng nói: "Yên tâm đi, anh sẽ nói chuyện với ba em."

Đôi mắt bé Phó lấp lánh, tràn ngập sùng bái nhìn cậu.

Qua một ngày ngắn ngủi, Tần Mục Dã từ một đại ma vương cuồng em gái chọc mọi người nổi giận biến thành một người anh đẹp trai lợi hại trong mắt cậu bé.

Hơn nữa, Phó Trạch Ngôn lờ mờ nhận ra, nếu thiết lập của mỗi người có thể thay đổi thì những chuyện chưa xảy ra cũng có thể đảo lộn.

Phó Trạch Ngôn rất sùng bái Tần Mục Dã, lúc Tần Mục Dã để cậu ngồi trên vai đã đủ để cậu quỳ xuống thật lâu.

Cho dù anh ấy là đại ma vương, Phó Trạch Ngôn vẫn muốn làm bạn với anh.

Phó Trạch Ngôn nhỏ giọng hỏi: "Anh Tần, anh thích ai nhất?"

Gương mặt đẹp trai của Tần Mục Dã nghệt ra, đột nhiên đề phòng: "Em hỏi cái này làm gì? Đừng bảo em hứng thú với anh đấy nhé???"

Phó Trạch Ngôn bất đắc dĩ nhìn cậu.

Tần Mục Dã cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, dù sao thằng bé mới sáu tuổi, cứ coi như giới tính không bình thường… nhưng cũng không thể trưởng thành sớm thế được.

Cậu nghĩ câu hỏi này giống mấy câu trẻ con hay hỏi yêu ba hay yêu mẹ hơn.

"Chắc là… Miên Miên, dù sao con bé nhỏ nhất trong nhà anh, anh chỉ mỗi một cô em gái, chắc chắn anh thích con bé nhất rồi."

Tâm trạng của Phó Trạch Ngôn có chút suy sụp, quả nhiên thuộc tính cuồng em gái của đại ma vương không thể nào thay đổi.

Cậu yếu ớt hơi: "Vậy… chỉ cần là đồ Miên Miên muốn, anh sẽ lấy giúp em đấy đúng không?"

Tần Mục Dã không biết, trong mắt bé Phó, cậu bé là Đường Tăng bị ma nữ nhỏ Miên Miên nhăm nhe làm thịt.

"Tất nhiên, Miên Miên là bảo bối của anh, con bé muốn cái gì, người anh trai này sẽ cố gắng lấy về cho con bé!"

Phần bình luận cảm động…

[Huhuhu, ghen tỵ quá, dù có hơi ngốc nhưng Tần Mục Dã vẫn là anh trai tốt nhất thế giới!]

[Miên Miên hạnh phúc quá đi.]

[Có em gái đáng yêu như Miên Miên nhất định phải cưng chiều rồi, quả nhiên cp anh em mạnh nhất.]

[Cầu nguyện kiếp sau có người anh như Tần đỉnh lưu.]

Phó Trạch Ngôn nhỏ bé bất lực.

Cậu bé biết.

Bản tính cuồng em gái này không hy vọng thay đổi được.

Vì vậy, phần tử cậu bé cần chiến đấu là cô bé kia.

Chỉ cần đứa nhỏ không thích cậu, đại ma vương sẽ không làm việc xấu vì cô bé.

Bé Phó âm thầm ra quyết định, cậu sẽ nắm chắc cơ hội mấy ngày ở chung này hỏi rõ ma vương nhỏ thích loại con trai nào, cậu bé thay đổi là được chứ gì?

***

Ba người lớn cùng hai bé con về căn nhà đồ ăn vặt màu hồng ngủ say cả đêm.

Lần đầu tiên bé Lục Linh và Miên Miên ngủ cùng nhau, sau khi tỉnh năng lượng tràn trề, ôm hôn thắm thiết sau khi được người lớn gọi dậy.

Tần Mục Dã vừa đánh răng xong, tóc còn bù xù, thấy vậy không nói nên lời: "Này, hai đứa ôm đủ chưa, ôm nhau cả đêm vẫn chưa chán à?"

Miên Miên coi thường nhìn anh hai nổi cơn ghen, kéo Linh Linh đứng trước gương, quyết định tạo hình của hôm nay.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Miên Miên nói với Lục Kha Thừa: "Anh Lục, hôm nay Miên Miên không cần kẹp tóc, trời lạnh, em muốn đội mũ."

Lục Kha Thừa chải tóc cho cô bé, cười đáp ứng: "Được, không kẹp nữa, Miên Miên muốn đội mỹ màu gì?"

Linh mập lập tức nói ra yêu cầu: "Em cũng không cài tóc đâu, em muốn đội mũ màu hồng!"

Lục Kha Thừa khó xử: "Nhưng mẹ phối quần áo cho em rồi, Linh Linh nghe lời mẹ nhé."

Phu nhân Nguyễn Tĩnh Nhàn không đồng tính với gu thẩm mỹ của anh nên trước khi hai anh em ra khỏi cửa, mẹ đã chuẩn bị sẵn từng bộ riêng biệt mỗi ngày cho em gái, mùa trước anh đã bị phu nhân Nguyễn phê bình vì cái tội phối đồ linh tinh.

Bởi vì không được đội mũ màu hồng, ý định tiếp tục trở thành chị em sinh đôi với Miên Miên của Lục Linh tan thành mây khói.

Cô bé mặc một áo khoác dài lót bông màu xanh da trời, trông như cục thịt tròn tròn, dễ thương.

Miên Miên mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu vàng tươi, quần bông màu xám tro, trên đầu đội mũ len màu hồng, cả người mềm mềm đáng yêu, khiến ai cũng muốn đến sờ một cái.

Hôm nay mọi người sẽ cùng bắt xe buýt đến công viên Shiroi Koibito nổi tiếng ở Hokkaido.

Không cần phân xe theo gia đình, các bạn nhỏ thoải mái cười đùa nói chuyện, ồn ào cả một chặng đường.

Sau khi đến công viên, xuất hiện trước mắt một dãy nhà kiểu Anh, còn có lâu đài cổ tinh xảo, đi ngang qua xe buýt màu đỏ sẽ đến nhà máy có tính biểu tượng nhất- nhà máy sản xuất chocolate.

Nhiều kiến trúc cổ đẹp đẽ, bởi vì tuổi còn nhỏ, chưa bao giờ đến đến những nơi như thế này, các bạn nhỏ ngây người nhìn ngắm.

Miên Miên ngẩn ngơ nhìn tuyết trắng bao phủ dãy nhà và lâu đài, khẽ hỏi: "Bác trưởng thôn ơi, chúng ta đang ở trong truyện cổ tích ạ?"

Trưởng thôn Phương Kỳ bật cười: "Đúng vậy, đây là thế giới cổ tích, chúng ta sẽ có một ngày thật vui vẻ ở đây."

…

Nhiệm vụ đầu tiên của ngày hôm nay là đắp người tuyết.

Các bạn nhỏ tự mình rút thăm, lấy được hình nào là phải đắp đúng hình người tuyết như thế.

Que đầu tiên Lục Linh rút trúng là hình người tuyết truyền thống nguyên bản.

Lục Kha Thừa sờ đầu cô bé: "May quá, anh nhìn là biết hình người tuyết đơn giản thế này mới là tốt nhất."

Phó Trạch Ngôn rút trúng hình Minion, Phó Sâm thiếu năng lực hoạt động tay chân lộ ra biểu cảm cay đắng.

Tiểu Đại Lỵ rút được hình Totoro.

Thao Thao chọn trúng hình heo Peppa Pig.

Miên Miên rút xong, cúi đầu nhìn một cái, đôi mắt lập tức mở to, khuôn mặt mang theo vẻ kinh ngạc ngây người.

Bé con đưa hình cho Tần Mục Dã, Tần Mục Dã kinh ngạc, mấy giây sau mặt viết đầy hàng chữ "Quả không hổ danh là em gái của anh".

Trưởng thôn trìu mến bế Miên Miên lên, nhẹ nhàng an ủi cô bé: "Hôm nay Miên Miên quá may mắn, rút trúng hình đặc sắc nhất trong năm hình, bác trưởng thôn tin tưởng ba ba con sẽ cùng nhau cố gắng để hoàn thành thật tốt."

Miên Miên được bác trưởng thôn bế lên cao, nhìn được hình của Thao Thao.

Khuôn mặt của bé con không che giấu sự hâm mộ, nhìn chằm chằm không rời mắt.

Thao Thao nghe lời nói của bác trưởng thôn, tò mò: "Miên Miên rút được hình gì thế ạ? Cho cháu xem với!"

Uông Phỉ hay hóng hớt nhìn biểu cảm của Tần Mục Dã, biết tổ chương trình lại gâu chuyện, anh không che giấu cười trên nỗi đau khổ của người khác: "Miên Miên rút trúng cái gì vậy?"

Miên Miên chu miệng nhỏ nhắn, đưa hình trong tay cho mọi người xem.

Ngay cả ảnh đế Hoàng Uy Châu cũng bật cười ha hả: "Ha ha… Tổ tiết mục chơi ác quá."

Lục Kha Thừa mạnh mẽ bày tỏ thái độ trách móc: "Mọi người không làm như người bình thường được sao? Hôm qua chọc em gái tôi phát khóc, hôm nay lại trêu Miên Miên, là người nhân từ chút đi!"

Thao Thao phát huy bản tính thẳng nam, toét miệng cười lớn: "Ha ha ha ha Miên Miên bốc phải hình bồn cầu! Người tuyết của em ấy hình bồn cầu ha ha ha ha!"

Tần Mục Dã mạnh miệng: "Bồn cầu thì sao, bồn cầu mới là đặc sắc nhất."

Phó Sâm vội vàng an ủi bé con: "Đúng vậy, bồn cầu mới đẹp! Miên Miên cố lên, cháu có ba và anh trai hỗ trợ, nhất định sẽ hoàn thành rất tốt!"

Lục Kha Thừa phối hợp: "Miên Miên thật lợi hại, rút được hình đặc sắc nhất."

Bé Thao Thao chưa trưởng thành ngay lập tức bị tẩy não, kéo tay ba Hoàng Uy Châu: "Ba, Miên Miên lợi hại nhỉ, người tuyết của em ấy hình bồn cầu, đỉnh quá vậy."

Hoàng Uy Châu: "…"

Tiểu Đại Lỵ không thích Totoro màu xám tro, cô bé thấy Phó Trạch Ngôn rút được hình Minion, đòi ba đi trao đổi.

"Ba, con mèo lớn màu xám này đáng sợ lắm, ba ơi, con không muốn xây người tuyết hình này, con sợ…"

Uông Phỉ hơi ngượng ngùng, nhưng Đại Lỵ mới bốn tuổi, yếu ớt thích khóc, Uông Phỉ sợ cô bé khóc, không thể làm khác hơn nhắm mắt nói với Phó Trạch Ngôn: "Trạch Ngôn thích Totoro không? Cháu đổi với em Đại Lỵ được không? Đại Lỵ ngốc, nói Totoro hung dữ đáng sợ."

Cậu bé sáu tuổi Phó Trạch Ngôn không còn nhiều hứng thú với mấy nhân vật hoạt hình này.

Cậu chỉ cân nhắc cái nào đơn giản, dễ làm nhất.

Ngày hôm qua ba không đáp ứng được kỳ vọng, cậu bé phải dựa vào bản thân cố gắng cải thiện điều kiện sống trong mấy ngày này.

Phó Sâm cảm thất hình Totoro đơn giản hơn nhiều, ông nói với Phó Trạch Ngôn: "Con trai, chúng ta đổi với em Đại Lỵ đi, em ấy sợ mèo, chúng ta phải vui vẻ giúp mọi người, hơn nữa Minion trong tay con hình vuông, ba không biết đắp, hình Totoro đơn giản hơn, chỉ cần đắp một quả cầu lớn sau đó bóp thêm hai lỗ tai nữa là xong."

Phó Trạch Ngôn nghe thấy có lý, khoái trả trao đổi của Tiểu Đại Lỵ.

Đứng một lúc không lên tiếng, Tần Sùng Lễ nói khẽ với Tần Mục Dã: "Hóa ra không cấm trao đổi à, em gái con thích heo Peppa, hay là con đi hỏi Thao Thao xem có chịu đổi không?"

Tần Mục Dã sắp hói cả đầu khi nghĩ đến con heo đội cái máy sấy: "Không đổi đâu, con heo Peppa đã khó, còn thêm cái máy sấy đội trên đầu, thế lại đứng cuối thôi! Bồn cầu đơn giản, con thấy bồn cầu là tốt nhất."

Hơn nữa, cậu phải mở miệng đàm phán với đứa trẻ sáu tuổi nên thấy hơi mất mặt.

Tần Sùng Lễ sắp lên đầu năm, về phương diện này, suy nghĩ của ông rõ ràng hơn nhiều đứa con trai mới hai mươi tuổi đầu.

Kết quả của cuộc thi không quan trọng, quan trọng là quá trình tạo ra người tuyết như thế nào.

Bé con thích heo Peppa thì cứ cho con bé lấy heo Peppa, tuy mức độ hoàn thành không cao nhưng con bé sẽ rất vui vẻ.

Tuổi cao nhường này chưa bao giờ phải ăn nói khép nép với ai, ông Tần hắng giọng, đi đến trước mặt Thao Thao, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng dùng giọng cha già xin xỏ: "Thao Thao, Miên Miên thích heo

Peppa, ở nhà em ấy hay xem phim này lắm, còn có cả quần áo ngủ và dép hình này, cháu có thể đổi với Miên Miên được không?”

Thao Thao vốn rất hào phóng, lần trước chú này còn cứu mọi người!

Thao Thao coi trọng tình nghĩa, đưa tấm hình ra: “Đương nhiên là được ạ, cháu là anh trai lớn nhất, chiều các em gái nhỏ là việc con trai phải làm.”

Tần Sùng Lễ xúc động, xoa đầu Thao Thao: “Cảm ơn cháu, hôm nay cháu giúp chú một chuyện lớn, chú nợ cháu một lần, lần sau có chuyện gì cần giúp cứ đến tìm chú.”

Hoàng Uy Châu khách khí nói: “Thôi thôi, trẻ con chơi vui thôi mà, ông Tần không cần giữ lễ như thế.”

Tần Sùng Lễ cầm tấm hình heo Peppa, im lặng không nói đi đến bên cạnh bé con.

Cô bé đang rầu rĩ không vui, nhưng bé không tức giận, bản thân cô bé tự chọn mà.

Cô bé không ghét hình bồn cầu, chỉ hâm mộ anh Thao Thao rút được heo Peppa đáng yêu nhất thế giới.

Tần Sùng Lễ mỉm cười, tay cầm tấm hình lướt nhanh trước mắt cô bé.

Đôi mắt to như quả nho của Miên Miên bừng sáng, khuôn mặt đang ủ rũ lập tức vui vẻ hẳn lên.

Niềm vui của bé con đơn giản như thế, chỉ cần heo Peppa là đủ thỏa mãn!

“Aaaaa, heo Peppa! Ba hư lấy heo Peppa ở đâu vậy ạ?”

Tần Sùng Lễ: “Ba đổi với anh Thao Thao.”

Bé con mặc áo phao màu vàng vui vẻ nhảy nhót dưới trời tuyết.

Hương vị ngọt ngào ấm áp bao quanh, trông cô bé giống như nụ hoa chào xuân duy nhất, nhỏ bé nhưng kiên cường nở rộ giữa băng giá lạnh lẽo.

Tần Sùng Lễ nhìn cô bé tràn đầy năng lượng trở lại.

Ông ngẩn ngơ.

Nhớ lại một năm trước, cũng vào mùa đông.

Tất cả bi kịch chưa xảy ra, con gái ông vẫn là đứa trẻ hai tuổi.

Dự định mùa xuân năm ngoái, cả nhà sẽ đưa con gái đến Hokkaido chơi.

Bởi vì lời hứa của ông với vợ.

Hơn 20 năm trước, hai người nắm tay đi trong công viên Shiroi Koibito ở Hokkaido, hai người cùng đắp một người tuyết nhỏ.

Tuy nó xiêu xiêu vẹo vẹo không dễ nhìn nhưng Lê Tương vẫn rất vui vẻ, bà ấy còn nói với ông, sau này có con gái, nhất định phải đưa con bé đến đây đắp người tuyết.

Chương 57: Sau này ba già rồi, không đủ tiền nuôi Miên Miên nữa thì phải làm sao

Edit: Thư

Sau ba mươi tuổi, sự nghiệp của vợ ông đi lên một đường thẳng, bà không diễn hỏng bất kỳ hình tượng nhân vật nào, phần lớn nhân vật bà đóng là vai nữ chính mạnh mẽ, độc lập nên trong lòng người hâm mộ, bà là một nữ vương tỏa sáng rực rỡ.

Chỉ một mình Tần Sùng Lễ biết, thực chất bà có một tâm hồn thiếu nữ nhẹ nhàng, ngoại trừ tình yêu tha thiết với diễn xuất, bà không có ham muốn nào.

Đặc biệt trong khoảng thời gian yêu nhau.

Ước muốn giản đơn nhất của Lê Tương chính là sinh cho người đàn ông mình yêu thương một cô con gái nhỏ.

Tần Sùng Lễ cũng thích con gái, hai người không hẹn mà cùng chung nguyện vọng nhưng hai người không trọng nữ khinh nam, dù rằng ở trong gia tộc lớn như Tần thị, có con trai gánh vác tương lai là chuyện tốt nhưng sâu trong nội tâm, hai người vẫn muốn đứa đầu là con gái.

Con gái đáng yêu biết bao nhiêu.

Bánh bao nhỏ trắng trẻo mềm mại, không còn thứ gì trên thế giới này có thể đáng yêu hơn.

Nhưng cuộc đời chưa bao giờ hoàn hảo.

Hai người thích con gái như vậy nhưng hết lần này đến lần khác sinh ra con trai.

Con trai cũng tốt, thời gian lâu dần, hai người chôn sâu ý niệm sinh con gái xuống đáy lòng.

Về sau, khi sắp bước vào độ tuổi trung niên, Tần Sùng Lễ có chuyến công tác ở Chiang Mai, ông đi cùng những vị khách nước ngoài vào thăm chùa, gặp một vị cao tăng.

Nghe nói vị cao tăng đó xem bói rất chính xác, không dựa vào danh tiếng lừa tiền người giàu có, khi nào có duyên gặp gỡ, ông mới xem cho một lần.

Tần Sùng Lễ không mê tín đến mức đấy, mọi thứ ông có được đều là do ông cố gắng cả đời dựa trên giá trị của bản thân.

Chưa bao giờ ông đạt được điều gì thông qua việc mê tín linh tinh.

Một vị khách nước ngoài nghe danh vị cao tăng, lặn lội đến để xin xem bói.

Nhưng bị vị cao tăng lạnh nhạt từ chối, ngược lại ông ấy hướng ánh mắt đến Tần Sùng Lễ, hỏi ông có còn nguyện vọng nào chưa được hoàn thành hay không.

Mọi người đều bật cười, nói Tần tiên sinh giàu nhất Yến Kinh, đứng đầu bảng xếp hạng Forbes mấy năm liên tục, dưới gối có một con trai trưởng thiên tài trong giới kinh doanh, hoàn toàn loại bỏ nỗi lo không có người thừa kế, ông ấy là người chiến thắng trong cuộc sống, làm gì còn cái gì chưa thỏa mãn chứ?

Tần Sùng Lễ không kịp suy nghĩ nhiều, hỏi theo bản năng: "Tôi đã có ba trai, không thua kém ai nữa nhưng trước khi cưới, ước muốn

lớn nhất của vợ chồng tôi là có một cô con gái, không biết đời này hoàn thành được không."

Mọi người yên lặng, vị cao tăng cười nhạt, trả lời: "Số của ngài có con gái nhưng sẽ muộn một chút, cô bé không phải là người bình thường, số mệnh nhiều tai ương. Không có thì thôi nhưng nếu có, ngài hãy trân trọng cô bé, vận mệnh của cô bé gắn liền với gia tộc của ngài."

…

Lúc đó Tần Sùng Lễ cảm thấy rất mông lung, lời nói của vị cao tăng chứa nhiều ý tứ.

Nhưng bình tĩnh suy nghĩ mấy ngày, ông không để tâm đến nó nữa, không tin tưởng hoàn toàn.

Ba năm sau, Lê Tương bất ngờ mang thai ngoài ý muốn.

Lúc này Tần Sùng Lễ có linh cảm mạnh mẽ đây là bé gái, trong khoảng thời gian mang thai hai người đi siêu âm B liền biết được.

Cứ thế, sau hai mươi năm chờ đợi, vào ngưỡng tuổi trung niên hết hy vọng, Miên Miên đến với bọn họ.

…

Tần Sùng Lễ nhìn bé con lanh lợi tỏa sáng trước mặt.

Con bé… giống ý như đúc con gái đã mất của ông.

Con bé càng giống, càng ngoan ngoãn hiểu chuyện, ông lại càng đau lòng,

Nếu như trước đây ông nghe lời cao tăng, bảo vệ con gái thật kỹ, có thể con bé sẽ không chết.

Ý niệm ác độc của Lê Huyên suy cho cùng là do hai mươi năm trước ông đích thân đưa Hạng Thiếu Khiêm vào tù.

Nếu lúc ấy ông động lòng trắc ẩn, thay đổi nguyên tắc, nhượng bộ ở thời điểm mấu chốt, nể mặt vợ, không làm những chuyện vì chuyện nghĩa bỏ quên người nhà.

Miên Miên sẽ không phải trả món nợ này thay cho ông.

Cuối cùng là do ông, chính ông hại chết con gái mình.

*****

Các bạn nhỏ hào hứng chạy về chỗ nhiều tuyết nhất, chuẩn bị xây người tuyết.

Nhóm người lớn tụ lại một chỗ, đau đầu thảo luận mấy hình người tuyết phức tạp.

Tần Mục Dã nhìn em gái vui vẻ phấn chấn, cạn lời, véo má cô bé, khó hiểu hỏi: "Con heo đội cái máy sấy này đáng yêu ở đâu? Vì sao anh không thể thích được nó nhỉ? Cái gì thế này? Rốt cuộc người nào tạo hình cho con heo có đầu hình máy sấy cơ chứ!"

Về vấn đề heo Peppa Pig dễ thương hay không dễ thương, ở nhà Miên Miên đã chiến đấu với anh hai rất nhiều lần.

Lần nào cũng phải kết thúc trong trạng thái một mất một còn.

Hôm nay tâm trạng tốt, bé con lười tranh cãi với anh hai, cô bé ngồi xổm xuống, gom tuyết lại, lầm bầm: "Hừ, gu thẩm mỹ của anh hai quá kém, sao lại có người không thích heo Peppa chứ? Toàn bộ trẻ con trên thế giới đều thích heo Peppa!"

Giọng sữa ngọt mềm của bé con làm tâm trí Tần Sùng Lễ hỗn loạn.

Ông vất vả thoát khỏi nỗi đau thấu tận tâm can, mặt bình tĩnh đi đến bên cạnh bé, nửa ngồi nửa quỳ, bắt tay vào làm.

Sau khi thử, Tần Sùng Lễ nói: "Con với anh đi tìm đồ giúp ba! Tuyết này bị rời rạc nên phải dùng lực mạnh mới ép được, con yếu quá, để ba làm."

Miên Miên ngạc nhiên nhìn Tần Sùng Lễ làm rất nhanh, tay của ba hư thoăn thoắt tạo hình cho tuyết.

Tay cô bé cào mãi mới được một đống nhỏ.

Miên Miên thông minh, hiểu công việc phải phân theo sở trường.

Cô bé nhận việc ba giao, chuẩn bị đưa anh hai đi tìm những vật liệu khác.

Bác trưởng thôn nói, các bạn nhỏ có thể tìm thấy đồ trang trí xung quanh công viên.

Nhìn chung người tuyết cần mắt mũi miệng.

Các bé có thể hỏi người đi đường, cũng có thể vào cửa hàng dọc đường để xin giúp đỡ.

Tần Mục Dã nhìn chằm chằm hình heo Peppa, để ba tạo hình tạm ổn, cái đầu hình máy sấy khiến cậu đau đầu nhất có thể yên tâm giao cho ba làm.

Những thứ còn lại không phải là vấn đề lớn.

"Miên Miên, thấy đằng kia có căn nhà nhỏ không? Có vẻ là cửa hàng tiện lợi đấy, chúng ta vào mua một gói chocolate chip là giải quyết được mắt mũi rồi."

Miên Miên nhón chân lên nhìn hình, thấy hợp lý.

Tần Mục Dã chuẩn bị bế cô bé chạy nhanh đến, cô bé nhìn thấy bóng lưng bận rộn của Tần Sùng Lễ.

Không biết làm sao, bé thấy ba ngồi ở đó một mình xây người tuyết có chút cô đơn.

Cô bé kéo ống quần của Tần Mục Dã, lặng lẽ nói: "Anh hai, chúng ta cùng đắp tuyết với ba đi! Ba người làm càng nhanh! Sau khi đắp xong thì đi tìm đồ trang trí, cửa hàng tiện lợi sẽ không đóng cửa đúng không ạ?"

Bé con đi về bên cạnh Tần Sùng Lễ, giúp đỡ xây người tuyết.

Năng lực học tập của cô bé mạnh, đầu nhỏ rất thông minh.

Tuy sức lực không lớn nhưng cô bé biết cách học và làm theo.

Nhìn Tần Sùng Lễ ốp tuyết bằng lòng bàn tay nhiều lần cho chắc.

Cô bé cũng học cách dùng hết sức ốp tuyết.

Tần Mục Dã không nhàn rỗi, đôi bàn tay lớn đắp tuyết lên người và đầu của con heo, càng nhiều tuyết càng đặc biệt.

Bỗng nhiên một trận gió lớn thổi lên, có vẻ tuyết rơi nặng hơn.

Miên Miên chỉ vào tóc mái dính tuyết trắng của Tần Sùng Lễ, nói nhỏ: "Tóc ba hư trắng hết rồi."

Tần Sùng Lễ hơi sửng sốt, cười khẽ.

Miên Miên đột nhiên không cười được nữa.

Cô bé nghĩ đến giấc mơ, khi ba hấp hối nằm trên giường bệnh, tóc

ba cũng bạc hơn nửa.

Đến bây giờ bé vẫn chưa biết ba mắc bệnh gì, chỉ biết trình độ y học hiện giờ không thể chữa khỏi.

Bé con di chuyển đến bên Tần Sùng Lễ, đôi tay đeo găng màu hồng nhạt vỗ nhẹ lên lưng ông, sâu sắc nói: "Ba hư phải vui vẻ hơn nhé, làm ít việc thôi, đừng bận rộn nữa, ba phải dành nhiều thời gian với mẹ nha ba!"

Miên Miên biết sức sống của con người có hạn, nếu tuổi trẻ dùng quá sức sẽ phải trả giá bằng tuổi thọ.

Vẻ mặt Tần Sùng Lễ sững sờ, có lẽ do đột nhiên được bé con sưởi ấm.

Tần Mục Dã nghe em gái nói linh tinh, không nhịn được trêu đùa: "Ba phải đi làm kiếm tiền, anh cũng phải còn gì? Vì phải kiếm tiền nên không thể ở nhà chơi mãi được. Anh đi hát đi diễn, cố thêm một chút mới kiếm thêm được tiền, nếu không làm sao có đủ tiền mua pudding vị dâu với đùi gà cho em đây?"

Miên Miên tròn mắt, khó hiểu hỏi: "Tiền chỉ cần đủ là được rồi, tiền nhiều để làm gì ạ?"

Tần Mục Dã biết mấy đứa còn đi mầm non này không thể hiểu hết giá cả của hàng hóa, thừa dịp em gái còn non trêu cho đã, đợi lớn lên tí nữa là không lừa được nữa rồi.

Cậu cau mày, giả bộ lo lắng, chém như thật: "Nhưng kiếm tiền rất khó, em biết hàng hóa bây giờ đắt thế nào không, như đống skin em mua tặng thằng ba ấy, chưa gì đã hơn mấy vạn! Nói gì quần áo thật ngoài đời phải đắt như nào, em nghĩ thử xem!"

Miên Miên không hề nghi ngờ lời nói của Tần Mục Dã, lo lắng một lúc, ngẩng đầu lên, nói nghiêm túc: "Miên Miên có thể kiếm tiền,

Miên Miên sẽ nuôi hai người, ba hư và anh hai không cần gắng sức, Miên Miên kiếm được tiền sẽ mua quần áo và thức ăn cho mọi người.”

Suy nghĩ của Tần Sùng Lễ rơi vào khoảng không, ông ngẩn người.

Ông nhớ rõ thời điểm con gái còn bi bô tập nói.

Ông đang kéo va li ra khỏi nhà, Miên Miên ôm chặt chân ông, không cho đi.

Tần Sùng Lễ chỉ có thể bế cô bé lên, vừa dỗ vừa đùa: “Ba phải đi kiếm tiền, nếu không sau này ba già rồi, không đủ tiền nuôi Miên Miên thì phải làm sao?”

Chương 58: Thơm lên cằm ba ba

Edit: Thư

Lúc đó, Tần Sùng Lễ vội đi công tác nên chỉ muốn trêu con gái một chút, có cục bông mềm mềm ôm chặt chân, ai chẳng muốn trêu một câu.

Con bé đột nhiên im lặng, giằng co một lúc lâu.

Đôi mắt tròn xoe mở to, bé nghiêm túc nói: "Miên Miên nuôi ba, lúc ba già Miên Miên lớn rồi, sẽ kiếm được nhiều tiền, Miên Miên dành hết tiền ấy nuôi ba."

Nếu ông nhớ không nhầm, lúc ấy con gái chưa đầy hai tuổi, đang trong giai đoạn bi bô tập nói, mới nói được câu hoàn chỉnh không lâu.

Bé con còn nhỏ, không ngờ có thể nói một câu rành rọt như vậy.

Trái tim cha già của Tần Sùng Lễ mềm mại tan chảy.

Ông lập tức bế con gái lên, hôn mấy cái.

Vừa nãy bé con nói theo bản năng, thằng con trai ngốc của ông trêu con bé, bé không nghi ngờ còn non nớt hứa hẹn.

Giống y bảo bối mới học nói của ông năm đó.

Tần Sùng Lễ hoảng hốt, càng ngày càng cảm thấy đứa bé này

không phải do người xấu cài cắm.

Ông nghi ngờ lai lịch của đứa nhỏ này.

Nghi ngờ cô bé có phải là sản phẩm nhờ thủ đoạn cấy ghép gen tàn nhẫn của Lê Huyên hay không.

Lê Huyên ẩn náu nhiều năm, giấu giếm tâm tư ác độc hơn hai mươi năm, đóng kịch như điên như dại, không điều gì bà ta không làm được.

Nhưng rõ ràng bé con trước mắt là một thiên thần nhỏ, đôi mắt ngây ngô hồn nhiên mang theo hơi ấm và sự lương thiện.

Mặc dù không thể lý giải lai lịch của cô bé.

Tần Sùng Lễ không cưỡng lại việc từ từ chấp nhận bé con.

Cho dù con bé đến từ đâu.

Ông nhất định sẽ nuôi dạy con bé thật tốt, để con bé trở thành một cô gái luôn vui vẻ và tốt bụng.

Trong những tháng ngày bệnh tình của vợ ông trở nặng, đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện, Tần Sùng Lễ có sự đề phòng lớn, nhưng sau khoảng thời gian đứng bên cạnh quan sát ảnh hưởng của cô bé đến gia đình, ông tin vào luật nhân quả, có thể đứa bé này chính là món quà cứu rỗi vợ của ông.

Dần dần phát hiện, đâu chỉ vợ, chính ông cũng đang được cứu rỗi.

Cảm giác đau đớn mất đi cốt nhục phai đi trong vô thức.

Cuối cùng ông đã được sống như người bình thường.

…

Tần Sùng Lễ đột nhiên mở rộng vòng tay, ôm bé con vào lòng.

Ôm thật chặt.

Dường như ông sợ chỉ một giây nữa thôi, bé con sẽ biến mất.

Tần Mục Dã đang trêu em gái bối rối, không hiểu người ba luôn lạnh lùng đơn độc lại làm hành động thân mật bất ngờ như thế này.

Mà… đang ở trước máy quay đấy?

Không giống ba chút nào.

Tần Sùng Lễ hoàn toàn quên mất mình đang quay chương trình.

Ông ôm thật chặt, không nhịn được dụi vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của đứa trẻ.

Cằm của đàn ông trung niên có râu, không nhìn rõ bằng mắt thường nhưng khi ma sát có thể cảm nhận được.

Da bánh bao nhỏ rất mềm, dù râu mỏng bé vẫn cảm thấy gai gai.

Miên Miên kiên nhẫn nhưng vẫn chịu đựng nổi, giận dỗi nói: "Đau quá, sao cằm của ba đâm con?"

Tần Sùng Lễ giật mình, vội vàng buông cô bé ra.

Lâu lắm rồi ông không được ôm con gái.

Ông quên mất râu của mình có thể làm đau bé.

Ông ngẩn ngơ, không che giấu nổi cảm xúc.

Tuy ngày thường Tần Mục Dã hơi ngốc nhưng dù sao cậu cũng là

diễn viên, cậu nhận ra cảm xúc của mọi người.

Cậu nhạy cảm phát hiện ra ba có cái gì không đúng lắm.

Cậu nói nhỏ: "Ba, ba sao vậy, ba cần tìm chỗ nghỉ không?"

Khó trách Tần Mục Dã chuyện bé xé ra to, với biểu cảm của Tần Sùng Lễ… cậu nghi ngờ ba sẽ khóc ngay lập tức????

Cũng may Tần Sùng Lễ chín chắn, yên lặng thu vén cảm xúc.

Ông ho nhẹ một tiếng, giả vờ không có việc gì, tiếp tục nặn người cho heo Peppa.

Bé con cũng phát hiện ra sự khác lạ của Tần Sùng Lễ.

Bé kéo ống tay của Tần Sùng Lễ, thấp giọng hỏi: "Vì sao mắt ba hư đỏ lên, ba nhớ mẹ ạ?"

Tần Sùng Lễ ho khan hai tiếng, nói qua loa: "Không phải, chắc do gió lớn quá làm mờ mắt, đợi ba một chút, A Dã, con đưa em gái đi tìm đồ đi!"

Tần Mục Dã đoán suy nghĩ trong ba bắt đầu có sự thay đổi.

Cậu liền bế em gái, mạnh mẽ đưa con bé đi, thúc giục: "Không được, để ba tự xây đi! Hai anh em mình đi tìm đồ, không biết có dễ lấy không đây này, nếu đi muộn, con heo Peppa bằng tuyết của em không có mặt mũi miệng chân tay đâu."

Bé con vừa nghe vừa lo lắng, không được, heo Peppa của bé phải có đầy đủ bộ phận mới đáng yêu.

Nhưng bé vẫn kiên quyết suy đoán, bĩu môi như người lớn: "Ba hư lừa con, con chắc chắn ba nhớ mẹ, ba hư lớn rồi, phải tập sống độc lập đi, ngày kia chúng ta về nhà rồi."

Tần Mục Dã mạnh mẽ che miệng hay nói linh tinh của em gái, bế con bé rời đi.

Ôi.

Tuy tính tình của cậu với ba khác nhau một trời một vực nhưng sống chung từ bé đến lớn sao không hiểu nhau, cậu biết, ba chỉ thích anh cả, không thích cậu.

Nhưng lần này, cậu hiểu phản ứng của Tần Sùng Lễ.

Ba bị chính sự thông minh của mình phản lại nên sinh ra nhiều suy nghĩ quanh co.

Em gái đột nhiên từ trên trời rơi xuống, nếu dùng suy luận logic, đúng là có rất nhiều bug.

Trong cái đầu của ba, chắc chắn suy ra rất nhiều thuyết âm mưu, càng nghĩ càng sợ nhiều vấn đề nên việc chấp nhận em gái sống lại cần thêm thời gian.

Không giống người đẹp trai phóng khoáng như cậu, suy nghĩ nhiều thế để làm gì?

Cậu tin vào trực giác của mình.

Chỉ cần bế con bé, cậu biết ngay đây là em gái của mình, mặc kệ con bé rơi xuống từ trên trời hay chui ra từ đất đá.

Bởi vì cậu chỉ có duy nhất một cô em gái, con bé là bảo bối đáng yêu nhất thế giới này.

…

Nhóm người lớn đang nói chuyện thấy Tần Mục Dã bế em gái đi.

Uông Phỉ gọi ngay: "Dã ca, cậu đưa Đại Lỵ nhà anh đi cùng với."

Lục Kha Thừa cũng nói: "Các bạn nhỏ đi cùng anh Miên Miên đi, người tuyết cần đồ giống nhau đấy."

Vật dụng Lục Linh cần khá đơn giản, cô bé phải làm người tuyết truyền thống, chỉ cần cà rốt làm mũi và chocolate chip làm mắt là được.

Phó Trạch Ngôn ghi nhớ người tuyết Totoro của mình, cần râu và mắt…

Tiểu Đại Lỵ thích Minion có độ khó cao nên sau khi thử, Uông Phỉ từ bỏ việc xây đẹp.

Hơn nữa, con gái của anh hay ngây người, chậm hơn so với đứa trẻ khác, con bé sẽ không nhớ mấy đồ mình cần.

Uông Phỉ không ôm hi vọng, chẳng qua chỉ là chơi đùa, con gái thích là được.

Anh xoa đầu con gái: "Đại Lỵ, con đi theo anh Miên Miên nhé, thấy các bạn khác lấy gì con lấy đó là được, hiểu không?"

Đại Lỵ ngoan ngoãn gật đầu.

Những người lớn khác đều bận rộn xây người tuyết, chỉ mình Tần Mục Dã rảnh rỗi nên được giao đứng đầu đoàn quân nhí nhố, dẫn một đoàn vất vả băng qua đoạn đường tuyết dài, đi đến cửa hàng tiện lợi đối diện.

Người xem trực tiếp nghi hoặc–

[Cái gì thế này? Sao tôi thấy đội trưởng Tần Mục Dã không đáng tin cậy chút nào nhỉ?]

[Tôi hiểu, tôi hiểu, Tần Mục Dã nhiều nhất được ba tuổi chứ mấy, nhìn Thao Thao và Phó Trạch Ngôn còn chững chạc hơn cậu ấy nhiều.]

[Hahahaha bé Phó nhát cáy khi không sợ có khí chất ông trùm lắm đấy nhé.]

[Tần Mục Dã giống học sinh lớn nhất lớp mẫu giáo đang dẫn các bạn qua đường.]

[Tần Mục Dã có dẫn đội quân nhí nhố này lấy được vật dụng không đây?]

[Tôi có dự cảm không ổn lắm… Chỉ cần cậu ấy không dẫn năm về ba là tốt rồi/]

Sự thật chứng minh, khán giả quả là nhóm fan lão luyện.

Hiểu rất rõ Tần Mục Dã.

Ban đầu Tần Mục Dã tràn đầy tự tin, tay phải bế một đứa, tay trái bế một đứa, một đứa đi phía trước, hai đứa đi ngay sát phía sau.

Thuận lợi đi sang bên kia đường, căn nhà nhỏ đúng là cửa hàng tiện lợi, nhìn kỹ cũng không nhỏ lắm, chắc chắn có đầy đủ đồ dùng.

tuy nhiên, vừa mở miệng, Tần Mục Dã đã chết đứng.

Nhân viên cửa hàng là người dân địa phương, nói tiếng Nhật, cậu còn quên gần hết tiếng Anh, vừa cất lời đã thành người câm điếc.

Cậu lắp bắp: “Pig! You know pig.”

Tần Mục Dã nói một lúc lâu, hai chị gái bán hàng mông lung nhìn.

Cậu luống cuống gãi đầu, bế em gái đặt lên quầy tính tiền,, khoa tay múa chân tạo hình cái máy sấy trên đầu cô bé giống heo Peppa.

Phó Trạch Ngôn không nhìn nổi nữa.

Đại ma vương học kém quá.

Rất đúng chất đại ma vương.

Cậu bé chọc tay vào bắp đùi Tần Mục Dã: "Anh Tần, heo Peppa tên tiếng anh gọi là Peppa Pig."

Tần Mục Dã bất ngờ: "Thế á? Thật không, anh tưởng nó gọi là heo hồng, không phải sao?"

Phó Trạch Ngôn đã qua lớp một, toàn học trường quốc tế từ mầm non lên tiểu học nên thông thạo giao tiếp.

Chị gái nhân viên bán hàng phát hiện ra cậu bé tóc xoăn đẹp trai, nhận ra bé có thể giao tiếp được, ngồi xổm xuống, bập bõm giao tiếp bằng tiếng Anh.

Thao Thao chỉ biết nói tiếng nước mình, là một người đàn ông Đông Bắc chính hiệu, yên lặng đứng bên cạnh, cùng Miên Miên không biết tiếng nhìn nhau.

Lục Linh và Tiểu Đại Lý biết nói, nhưng trí nhớ của hai cô bé không tốt lắm, đi được năm phút đã quên mình cần những cái gì.

Ba bé con biết tiếng nói chuyện với nhân viên một lúc lâu.

Phó Trạch Ngôn nói từ "Toilet"

Thao Thao im lặng như khúc gỗ lấy lại tinh thần, biết ơn người anh em tốt: "Trạch Ngôn giỏi quá! Chính là toilet! Anh phải xây người tuyết hình Toilet!"

Trải qua sự cố gắng của năm bé con…

Cuối cùng Tần Mục Dã tìm thấy đủ đồ bằng khả năng của mình.

Một gói socola Maltesers, một chai nước dâu, còn có một sợi dây màu đỏ không biết nhặt từ đâu.

Các bạn nhỏ khác cũng tìm thấy vật dụng mình cần.

Tần Mục Dã bế em gái về, kinh ngạc nhìn người tuyết heo Peppa.

"Fuck? Sao làm được hay vậy, giống quá thể???"

Tần Mục Dã sợ ngây người, lúc nãy cậu đi con heo mới lên thành hình mập mạp kỳ quái, sao giờ đã đẹp được như vậy?

Đôi mắt Miên Miên phát sáng, kích động giãy giụa đòi xuống đất, chạy đến bên người tuyết Peppa, giang cánh tay nhỏ ôm lấy.

Cô bé ôm rất cẩn thận, chỉ sợ chạm mạnh sẽ làm hỏng mất.

Tần Sùng Lễ nhìn thấy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ trong mắt đứa nhỏ, ngay lập tức cảm thấy vất vả đáng giá.

Uông Phỉ cũng giật mình kinh ngạc: "Đỉnh thật, con heo này của Tần tiên sinh thành hình thành dạng đấy chứ."

Lục Kha Thừa cười nói: "Chắc chú Tần cầm tượng điêu khắc đến rồi, chú đúng là cưng con gái nhất, Miên Miên thích Peppa, chú Tần dồn rất nhiều công sức để làm."

Mọi người không nói quá, quả thật người tuyết này giống như đúc, huống hồ còn chưa trang trí mặt mũi gì, nhìn mỗi hình tuyết trắng tinh đã có thể nhận ra heo Peppa.

Cameraman vội vàng quay cận cảnh, đưa hình heo Peppa bằng tuyết lên sóng cho mọi người cùng thưởng thức.

Tần Sùng Lễ ngượng ngùng nhận lời khen từ mọi người.

Lúc đầu ông cũng cảm thấy khi xây người tuyết, quan trọng là bọn trẻ vui, kết quả ra sao không phải vấn đề.

Nhưng tính ông giống Tần Hoài Dữ, làm việc gì cũng theo đuổi sự hoàn hảo.

Hơn nữa, Miên Miên thích, sau khi ông nặn tuyết, nhận thấy khối cầu gồ ghề, mặc dù tạo thành hình nhưng không đáng yêu.

Tần Sùng Lễ bình tĩnh nghĩ kỹ lại, tại sao ông không mượn một con dao nhỏ cạo bề ngoài của khối cầu để thân hình của con heo nhẵn nhụi, mịn màng hơn?

Ông tìm nhân viên trong đoàn mượn một con dao gọt hoa quả, bắt tay vào việc điêu khắc.

Nói thật, đã bao giờ ông làm mấy việc này đâu?

Có chăng cũng chỉ nghịch bùn trong lớp mỹ thuật hơn ba mươi năm trước.

Nhưng không biết sao hôm nay, tế bào nghệ thuật ẩn trong người ông lộ ra, khiến ông hành động rất chuyên nghiệp.

Phó Sâm sùng bái không ngừng, muốn làm theo: "Tần tiên sinh có thể dạy cho tôi không? Làm sao chà được mịn như vậy? Con Totoro của tôi giống quả bóng lớn chứ chẳng giống gấu mèo gì cả."

Tần Sùng Lễ kiên nhẫn hướng dẫn: "Thật ra không khó lắm đâu, ông dùng dao gọt hoa quả này mài phẳng tuyết rồi dựa vào hình trong tranh, tạo đường viền sẽ dễ hơn."

Ông vừa hướng dẫn, vừa dùng cành cây vẽ phác mắt mũi.

Phó Sâm nghe ông hướng dẫn, hoàn toàn buông tha việc xây người tuyết đẹp: "Được rồi, quả bóng lớn thì anh lấy luôn quả bóng lớn đi, em không làm được, tùy cơ ứng biến vậy."

Heo Peppa bằng tuyết đã thành hình, bước cuối cùng là trang trí các vật dụng.

Tần Mục Dã mở túi socola Maltesers, ăn trước hai viên.

Sau đó cậu lấy bốn viên, hai viên làm mắt, hai viên làm mũi.

Cậu nhét viên kẹo lọt thỏm giữa vòng tròn Tần Sùng Lễ đã vẽ, heo Peppa bằng tuyết… tự nhiên thay đổi.

"Hả??? Sao nó lạ lắm?"

Miên Miên mở to mắt, sao bốn viên kẹo tròn tròn… làm heo Peppa của bé trông kỳ lạ quá?

Cư dân mạng cười bò–

[Cứu tôi với, Tần Mục Dã lại làm trò con bò gì vậy!! Bốn viên socola làm con heo ngớ ngẩn thế!]

[Quả nhiên chủ nào vật thế, người ngốc làm người tuyết cũng ngốc.]

[Tỷ phú Tần vừa giỏi vừa cẩn thận, xây được người tuyết đẹp thế, nhìn phát biết là một tài năng mỹ thuật bị tiền làm chậm trễ, Tần Mục Dã có đúng là con ruột của ông ấy không?]

[Hahahahaha, để xem ba Tần sửa thế nào được đây.]

Tần Sùng Lễ nhìn qua, phát hiện vấn đề mấu chốt.

Viên Maltesers tròn to, nếu dùng làm mắt và mũi cho con heo sẽ không vừa, còn lòi ra ngoài nên tổng thể không phù hợp.

Tần Sùng Lễ liếc liếc mắt nhìn thằng con trai ngốc, "Đây là vật dụng con đưa em gái đi tìm à?"

Tần Mục Dã tự bào chữa: "Làm sao trách con được? Để làm mắt ai chẳng nghĩ đến socola chip, mấy đứa khác cũng dùng Maltesers để làm mắt mà."

Tần Sùng Lễ hết chỗ nói, chỉ vào hộp nước dâu trên mặt đất: "Thế con lấy cái này làm gì?"

Tần Mục Dã chỉ vào má hồng của con heo trong bức hình: "Để tạo màu hồng! Nước dâu màu hồng còn gì!"

Tần Sùng Lễ: "Ai bảo cậu đổ nước dâu vào tuyết thì nó không ngấm xuống thế hả? Cậu là giáo sư vật lý ở đâu vậy?"

Tần Mục Dã: "…"

Cư dân mạng điên cuồng phóng dao–

[Tỷ phú Tần: Trật tự đi! Tôi không có đứa con nào như thế này.]

[Tần Sùng Lễ: Khi nào về tôi phải xét nghiệm ADN, tức chết tôi thằng con ngớ ngẩn này!]

[Hahahaha, dùng nước dâu làm má hồng cho heo Peppa bằng tuyết, chắc chỉ mình Tần Mục Dã nghĩ được thế.]

[Tần Mục Dã: trọng lực là cái gì? Nó không tồn tại.]

[Tần Sùng Lễ mất hết hi vọng vào ông con này, quay ra nói với đứa nhỏ: "Con đi tìm chị gái du khách trên đường để mượn phấn hồng,

con có biết phấn má hồng là gì không?”

Miên Miên gật đầu mạnh: “Con biết ạ, con thấy trên bàn trang điểm của mẹ rồi.”

Quả nhiên bé con ba tuổi rưỡi có tác dụng hơn thằng con trai hai mươi tuổi nhiều, Miên Miên nhanh chóng mượn được hộp phấn má, giải quyết vấn đề cho heo Peppa.

Còn vấn đề mắt mũi.

Tần Sùng Lễ quan sát bức hình một lúc lâu, ông đang nghĩ cách tạo ra chấm đen có kích thước phù hợp, không quá chướng mắt.

Một suy nghĩ nảy lên, ông quay đầu yêu cầu con trai: “Cởi áo lông của con ra.”

Tần Mục Dã: “??? Ba muốn làm gì?”

Tần Sùng Lễ lười giải thích với cậu, trực tiếp ra tay cởi áo khoác lông, thấy bên trong cậu mặc một chiếc áo len màu xanh đậm.

Tuyệt vời!

Chính là thứ này!

Tần Sùng Lễ giật bốn chiếc cúc áo, động tác rất nhanh và dứt khoát khiến Tần Mục Dã sững sờ, không đủ sức phản kháng…

Tùy ba giật đứt bốn chiếc cúc áo len!

Tần Sùng Lễ chia bốn cái cúc vào vị trí mắt mũi.

Giống như đúc, người tuyết hoàn thành!

Tiểu Đại Lỵ đứng bên cạnh, nhìn ông đầy sùng bái: “Oa, chú siêu

nhân lợi hại quá, người tuyết giống y heo Peppa!”

Miên Miên ngây người.

Dùng cúc áo làm mắt và mũi… Heo Peppa như sống lại.

Cô bé nói thầm: “Ba hư… quá thông minh.”

Tất cả mọi người tụ tập lại xem, ồn ào nhận xét

Trưởng thôn Phương Kỳ: “Quá tuyệt, sau chương trình này, tôi đoán các bé trên cả nước sẽ hâm mộ Miên Miên có một người ba thông minh lợi hại như Tần tiên sinh.”

Uông Phỉ: “Khỏi phải nói, con gái tôi đã bắt đầu ghét bỏ tôi rồi đấy, muốn chuyển sang làm con gái của ba siêu nhân rồi.”

Lục Linh: “Chú Tần thật là giỏi, người tuyết Peppa rất đáng yêu, đáng yêu như Miên Miên ấy.”

Hoàng Uy Châu nhìn sang cái bồn cầu không ra hình dạng của mình, biểu cảm tuyệt vọng: “Bác trưởng thôn, xin đầu hàng được không, tôi mệt quá, không muốn cố gắng nữa.”

Thao Thao: “Ba ba, ba không được từ bỏ, bồn cầu của ba con mình là đỉnh nhất!”

Tần Mục Dã tủi thân ngồi trong tuyết, cúi đầu nhìn áo len của mình mất đi bốn cái cúc.

Đột nhiên cậu nghi ngờ thân thế của mình.

Hay cậu chỉ là công cụ để lợi dụng thôi?

Một người cao ráo đẹp trai ngời ngời như cậu không quan trọng bằng một con heo hồng có cái đầu hình máy sấy!

Tần Sùng Lễ không bỏ qua tác dụng cuối cùng của cậu con trai, sai vặt: "Con đi tìm mấy cành cây về đây."

Mặt Tần Mục Dã nhăn thành bánh bao: "Xong hết rồi mà, ba còn cần cành cây làm gì?"

Tần Sùng Lễ ngắm tác phẩm nghệ thuật của mình: "Không theo heo Peppa của em gái con còn thiếu cánh tay à? Đi tìm hai cành cây hình chữ nhân về làm cánh tay đi."

Tần Mục Dã không thoải mái, nhưng nhìn mọi người trông ngóng thành quả cuối cùng, không muốn làm mọi người thất vọng nên đành mang theo cameraman đi làm nhiệm vụ cao cả.

Cậu tìm được hai cành cây nhỏ hình chữ nhân, thích hợp làm tay cho người tuyết Peppa.

Cậu lấy lại sự tự tin, ngồi xổm xuống, chọc chọc trán em gái, kiêu ngạo nói: "Thấy không, không có anh thì còn lâu mới có heo Peppa bằng tuyết! Có mắt mũi là nhờ cúc áo của anh, miệng là dây đỏ anh tìm được, ngay cả cánh tay cũng là anh nhặt được ở trong tuyết, còn em, em chỉ đóng góp được mỗi cái má hồng thôi!"

Tần Mục Dã muốn nhấn mạnh sự tồn tại của mình, không để ba nghiền ra bã trước mặt em gái.

Không ngờ người tuyết heo Peppa đáng yêu khiến Miên Miên cảm thấy rất tuyệt vời.

Cô bé không keo kiệt thơm má Tần Mục Dã: "Hì hì, anh hai siêu giỏi, cảm ơn anh hai ạ."

Tần Mục Dã bối rối nhận cái thơm của cô bé.

Vô thức sờ áo len mở một nửa…

Tự nhiên cảm thấy hết lạnh rồi.

Bên ngoài còn có áo khoác lông mà!

Áo len bên trong cần cúc để làm gì?

Cúc áo sinh ra là để làm mắt mũi cho con heo Peppa bằng tuyết của em gái!

Miên Miên thơm Tần Mục Dã, quay ra bên cạnh Tần Sùng Lễ, thơm bẹp một cái.

Động tác cô bé mạnh mẽ, chân ngắn giẫm trên tuyết nhưng cái thơm bị lệch, ấn lên một bên cằm của Tần Sùng Lễ.

Tần Sùng Lễ đỏ mặt hoàn nghi.

Chỉ còn nghe được tiếng bé con non nớt: "Cảm ơn ba ba đã làm heo Peppa cho Miên Miên, Miên Miên rất thích."

…

Miên Miên đương nhiên ẵm giải quán quân trong cuộc thi xây người tuyết.

Cô bé đứng bên heo Peppa, yêu thích không dám buông tay.

Không nỡ đi làm nhiệm vụ khác.

Tần Mục Dã đã nhận nhiệm vụ thứ hai, đi làm bánh quy trong nhà máy sản xuất socola.

Chờ mọi người hoàn thành hết nhiệm vụ, thắng được một bữa tiệc hải sản lớn.

Mọi người phải rời khỏi công viên Shiroi Koibito.

Hoàng hôn xuống, bầu trời chuyển từ trắng sang xanh lam, không khí ấm lên.

Mặt trời sắp xuống núi.

Miên Miên ôm người tuyết Peppa, trong lòng không nỡ buông ra.

Cô bé nhỏ giọng nói: "Miên Miên có thể đưa heo Peppa về nhà không ạ? Miên Miên rất thích nó, tại sao lại phải bỏ heo Peppa một mình ở chỗ này?"

Tần Mục Dã lúng túng.

Cậu không lường trước tình huống này.

Ngay cả tổ sản xuất chương trình cũng không ngờ.

Ngoại trừ tác phẩm của Tần Sùng Lễ, những người tuyết khác đều xiêu xiêu vẹo vẹo, không dễ nhìn nên không đứa bé nào muốn đưa người tuyết về nhà.

Riêng heo Peppa của Miên Miên quá đẹp và dễ thương, thậm chí còn đẹp hơn cả phiên bản hoạt hình.

Không người lớn nào đủ nhẫn tâm nói cho cô bé biết, ngày mai mặt trời lên, người tuyết sẽ hóa thành vũng nước.

Tần Mục Dã dỗ bé: "Cái này không mang về được, không sao, mấy ngày nay tuyết rơi ở Yến Kinh, đọng lại rất dày, có thể xây người tuyết, về nhà anh xây cho em cái khác được không?"

Mặc dù Miên Miên mới ba tuổi rưỡi.

Nhưng cô bé rất thông minh, dần dần hiểu ra….

Người tuyết Peppa của bé không mang về được.

Nó sinh ra ở trong tuyết, hòa thành một thể thống nhất với nơi đây, cô bé không thể ôm nó lên máy bay đem về nhà.

Nhưng… phải rời đi nhanh thế sao?

Đôi mắt của đứa nhỏ tràn ngập cảm xúc không nỡ bỏ, mũi nhỏ hồng hồng.

Người lớn xung quanh xót xa trong lòng, dù yêu thương nhưng không thể thỏa mãn bé.

Chị trợ lý đạo diễn sụt sịt oán giận với đạo diễn: "Đạo diễn Thi, nhiệm vụ này không hợp lý. Miên Miên vất vả đắp người tuyết với ba và anh hai, đến giờ không thể mang về, không phải chúng ta đang làm tổn thương trái tim của cô bé hay sao?"

Thi Định Thành ngượng ngùng: "Cái này… tôi không tính đến việc này, là lỗi của tôi."

Miên Miên đứng bên cạnh heo Peppa một lúc lâu.

Tần Mục Dã đau đầu, không biết làm sao để dỗ cô bé.

Trừ việc về nhà làm một cái khác cho bé, cậu không nghĩ ra được biện pháp nào khác.

Cậu nói lại một lần nữa: "Miên Miên ngoan, về nhà anh làm cho một người tuyết khác được không, anh đảm bảo giống y thế này."

Miên Miên nức nở bật khóc, nước mắt rơi lã chã, lắc đầu: "Không giống, không giống được đâu, người tuyết này là do ba và anh hai làm cho Miên Miên, sau khi về nhà ba bận lắm, không thể đắp người tuyết cho Miên Miên được nữa."

Cảnh đẹp như truyện cổ tích sắp khép lại, trời chuyển về hoàng hôn khiến tâm trạng mọi người bùi ngùi.

Cuộc sống chính là như vậy.

Tiệc vui đến mấy cũng đến lúc tàn.

Phần bình luận tràn ngập emoji khóc lớn –

[Huhuhu, tổ chương trình ác quá! Phá tan cảnh vui khiến Miên Miên của tôi buồn bã chưa kìa!]

[Tức chết tôi, bảo bối Miên Miên đừng buồn, chị đắp người tuyết Peppa cho em nhé! Chị đắp cho em hẳn mười con luôn!]

[Huhuhu đóng gói người tuyết này cho Miên Miên đi!]

Bé con quá ngoan quá hiểu chuyện, mềm mại như chiếc áo bông nhỏ, không ai muốn thấy cô bé đau khổ.

Mọi người yên lặng một lúc.

Khi mặt trời sắp lặn xuống núi, Tần Sùng Lễ đi đến bên bé, ngồi xuống, cười nói: "Về sau ba ba có thể đắp người tuyết với con mà."

Miên Miên chớp mắt: "Ba nói thật không ạ?"

"Thật." Tần Sùng Lễ trả lời chân thành. "Người tuyết Peppa này rất dễ thương, ba biết con tiếc nuối. Nhưng trên thế giới này có rất nhiều thứ đẹp, nhưng chúng ta không thể có nó mãi mãi, thế giới nhanh chóng đổi thay, chỉ cần con đã từng sở hữu, chắc chắn sẽ lưu lại ký ức tốt đẹp trong lòng."

Tần Sùng Lễ xoa nước mắt cho cô bé, bảo Tần Mục Dã cầm điện thoại chụp cho bé với người tuyết Peppa.

Miên Miên yên lặng suy nghĩ.

Cô bé dần hiểu lời nói của ba hư.

Bé không thấy khó chịu nữa, quàng khăn màu hồng nhạt trên cổ mình cho heo Peppa, vui vẻ chụp ảnh chung.

Mặc dù không thể mang người tuyết đi nhưng bức ảnh giữa bé và Peppa sẽ tồn tại mãi mãi.

Tần Sùng Lễ và Tần Mục Dã vào ảnh, các bạn nhỏ khác cũng đi đến chụp chung với người tuyết Peppa dễ thương để làm kỷ niệm.

Hình ảnh đẹp vô cùng.

Miên Miên nhìn mái tóc trắng vì tuyết của ba.

Cô bé lờ mờ hiểu được ý ba muốn nói.

Thế giới của người phàm có vui vẻ, hạnh phúc nhưng cũng sẽ có xót xa và nuối tiếc.

Giống như bé phải nói lời tạm biệt với người tuyết heo Peppa.

Cuộc sống của con người là hành trình của sự biệt ly.

Nhưng ký ức ấm áp sẽ không bao giờ rơi vào quên lãng.

Hệt như việc bé đã từng ra đi nhưng ba, mẹ và các anh đều không quên cô bé.

Mọi người chưa bao giờ quên cô bé.

Miên Miên hiểu ra tại sao mỗi vị thần tiên khi đến tuổi đều phải hạ phạm trải qua luân hồi chuyển kiếp mới được thăng lên thượng

thần.

Vì sống trên tiên giới, mọi người không có tư cách lĩnh hội cảm giác vui vẻ và đau thương của người phàm trần.

Cuộc sống của họ kéo dài vô tận, không có điểm kết thúc.

Chính vì vậy, người thân, bạn bè hay người yêu cứ bình bình như thế, bất biến qua hàng vạn năm.

Tuổi thọ của con người rất ngắn, nhiều lắm được trăm năm.

Để trở thành người nhà trong kiếp này, có lẽ đã phải vun vén duyên phận nhiều kiếp chuyển thế.

Miên Miên lặng lẽ chen vào giữa ba và anh hai, ôm tay hai người.

Cô bé âm thầm nắm chặt quả đấm nhỏ.

Dù chỉ đi cùng một kiếp người ngắn ngủi, bé sẽ bảo vệ ba mẹ và các anh, làm bạn với họ đến hết cuộc đời.

Đây sẽ là ký ức đẹp nhất trong sinh mệnh hàng chục vạn năm đằng đẵng của bé con.

Chương 59: CP ba con ngọt quá

Edit: Thư

Miên Miên thông minh không đau buồn nữa, khuôn mặt trắng mềm toát lên sự vui vẻ từ trong lòng.

Cho dù không thể mang đi nhưng người tuyết Peppa đã đem đến nhiều niềm vui cho mọi người.

Không chỉ khách mời và các bạn nhỏ trong chương trình đến chụp, các du khách cũng bị vẻ đáng yêu của heo Peppa hấp dẫn, chủ động tiến đến ngỏ ý muốn chụp chung.

Điều này vượt quá tính toán của tổ chương trình.

Phần đầu tiên của <Tình yêu của những người đàn ông đời thường> gây được tiếng vang rất tốt, nhưng đây là chương trình du lịch gia đình đầu tiên quay theo hình thức phát trực tiếp rồi mới chiếu lại.

Con số phát trực tiếp trong nước tăng lên đều đặn, nhưng chủ yếu vẫn dựa vào người xem trong nước. Bản thân chương trình được xây dựng dựa trên kiểu mẫu gia đình trong nước, lúc trước tổ chương trình không tính đến việc quảng bá và bán bản quyền truyền thông ra nước ngoài.

Phần trước quay ở đảo nhỏ, mặc dù người dân ở đây nhiệt tình thân thiện nhưng thời gian xuất hiện không cao.

Phần này là một thị trấn nhỏ tương đối vắng vẻ, không ngờ khi đến

công viên lại thu hút được nhiều người bản xứ, thậm chí cả du khách nước ngoài đến vậy.

Trai gái, già trẻ các nước không chỉ đến vì con heo Peppa bằng tuyết giống y như đúc mà còn vì giá trị nhan sắc của Miên Miên.

Mọi người dùng nhiều ngôn ngữ bất đồng, nói chuyện với bạn bè, người thân đi cùng:

[Bé gái kia đáng yêu quá, sao nhí của Trung Quốc à?]

[Chắc thế, hình như đang quay chương trình, những người này đều là ngôi sao nổi tiếng của Trung Quốc.]

[Trung Quốc có sao nhí xinh thế á? Cô bé đáng yêu thật, có ai biết cô bé đóng phim gì không? Tôi muốn đi xem.]

[Ôi, mấy bé Trung Quốc ngoan thế, đây là chương trình gì, chiếu ở đâu, xem trên mạng có không?]

Thấy du khách nhiệt tình, nhân viên trong tổ hướng dẫn họ tải và xem trực tiếp trên ứng dụng Lemon TV do nhà đài sản xuất.

Khi mọi người biết mình sẽ xuất hiện trên sóng trực tiếp, ai cũng bất ngờ và vui mừng vì mình được lên chương trình giải trí của Trung Quốc.

Khán giả xem trực tiếp cười –

[Hahahaha, quả nhiên bé con cute phô mai que có thể phá hết mọi rào cản giao lưu văn hóa.]

[Bảo bối Miên Miên của chúng ta đáng yêu đến nỗi bạn bè quốc tế cũng muốn xếp hàng để cưng.]

[Aaaa, biết thế tôi cũng đến Hokkaido du lịch, ai chẳng muốn cưng

Miên Miên chứ.]

[Miên Miên cute mãi mãi là thần! Nhưng các bạn nhỏ khác đâu kém gì, Linh Linh rồi Đại Lỵ đều là những thiên sứ nhỏ.]

…

Trời tối dần, mọi người rời công viên để đi ăn một bữa tiệc hải sản lớn.

Tần Mục Dã muốn lấy cái khăn trên người tuyết Peppa xuống.

Miên Miên ngăn cậu, nói: "Em muốn tặng cái khăn này cho heo Peppa, như vậy tối nay nó sẽ không bị lạnh."

Tần Mục Dã do dự nhưng không phản đối.

Sau khi trời tối, nhiệt độ hạ thấp hơn, hình như tuyết rơi dày hơn, Tần Mục Dã lo em gái bị đông cứng, không chần chừ cởi khóa áo khoác lông vũ của mình, choàng vào người Miên Miên, ôm bé vào lòng, sau đó nói với Lục Kha Thừa bên cạnh: "Thừa tổng, kéo giúp tôi với, tôi hết tay rồi."

Lục Kha Thừa buồn cười đi đến giúp cậu kéo khóa, hình ảnh bé con bọc ở bên trong trông rất dễ thương.

Linh Linh ngẩng đầu đầy hâm mộ, kéo tay Lục Kha Thừa: "Anh, Linh Linh cũng muốn ở trong áo khoác của anh hai."

Lục Kha Thừa nghĩ qua, nếu so sánh, Lục Linh to hơn Miên Miên, không quá phù hợp làm việc này.

Phần trước ngực của Tần Mục Dã phồng to lên như chuột túi mẹ, trông rất buồn cười, may là Miên Miên nhỏ nên không quá khó coi.

Nếu đổi thành em gái của anh…

Sợ rằng không kéo nổi khóa mất.

Nhưng đối diện với ánh mắt long lanh nhìn lên của em gái, anh không nỡ từ chối thẳng, cười cười nhéo má em gái, xin lỗi: "Không được đâu Linh Linh, áo khoác anh nhỏ quá không đủ cho hai người."

Lục Linh nửa tin nửa ngờ nhìn Tần Mục Dã: "Áo khoác của anh Miên Miên to thế ạ?"

Lục Kha Thừa gật đầu: "Ừ, với cả Miên Miên nhỏ hơn em một tuổi, em ấy nhỏ, còn em đã là bé con bốn tuổi rưỡi rồi."

Những lời này động đến khát vọng làm chị của Lục Linh, cô bé lập tức từ bỏ, kiêu ngạo nói: "Em là chị gái, không nên học Miên Miên, chị gái phải tự đi một mình."

Lục Kha Thừa khuyên giải thành công, dắt em gái ra xe buýt đỗ bên ngoài công viên.

…

Tối đó, Miên Miên và mọi người có một bữa tối hải sản thịnh soạn.

Trong khi đó, bức ảnh chụp chung giữa Miên Miên và heo Peppa chiếm đóng hot search Weibo.

Có người trên mạng tung ra hình ảnh Miên Miên rưng rưng nước mắt ôm heo Peppa.

Cả ảnh Tần Sùng Lễ dịu dàng dỗ bé bên cạnh.

Cư dân mạng xúc động bật khóc, nhiều người không theo dõi chương trình cũng tràn vào xem đoạn cắt của nhà đài.

[Huhuhu, ba Tần nói đúng, nhiều thứ tốt đẹp không thể chiếm làm

của riêng, duy chỉ ký ức tồn tại mãi mãi.]

[Ba và con gái quá ấm áp làm người xem như tôi chảy nước mắt.]

[Tại sao tôi lại thấy đau lòng quá vậy, công viên Shiroi Koibito phủ một màu trắng tuyệt đẹp, Miên Miên dễ thương như nhân vật cổ tích, trời tối rồi, mọi người phải rời đi, chỉ còn mình người tuyết bám trụ lại nơi này.]

[Dù thế nào tôi cũng phải mắng tổ chương trình! Sao mấy người lại làm Miên Miên của tôi khóc như vậy. Aaaa, mẹ đau lòng quá! Mau đền một con heo Peppa khác cho bảo bối Miên Miên của tôi đi.]

[Hay là chị em mình làm cho Miên Miên một mô hình người tuyết Peppa, làm giống cái của ba Tần là được!]

[Ý kiến tuyệt vời! Tôi đi lướt Taobao đây, làm luôn cho bé Miên Miên một con mới được!]

[Tổ chương trình thành thật cung cấp địa chỉ ngay, tôi gửi quà cho bảo bối Miên Miên, mấy người không được phép để con bé đau lòng!!!]

[Mọi người bình tĩnh, tổ chương trình cũng đâu muốn thế này, ai ngờ tỷ phú Tần có tài năng mỹ thuật xuất thần, làm ra một người tuyết đẹp đẽ như vậy!]

[Đúng, đúng, tôi thấy tổ chương trình không cố ý đâu, theo như ba Tần giải thích, tuy không mang về được nhưng mọi người đã có bức ảnh chụp chung, sau này Miên Miên lớn lên, xem ảnh sẽ nhớ về ngày xưa được chơi đùa cùng bạn bè. Đó đã là kỷ niệm đẹp rồi.]

[Không biết có phải tôi sai không, nhưng tôi thấy sau hai ngày, Miên Miên và ba ba gần nhau hơn hơn đấy?”

[Tôi cũng thấy thế! Hình như mới đầu Miên Miên không gần gũi với

ba đâu, chỉ ở cùng anh hai thôi, dần dần quan hệ hai ba con mới ngọt lên.]

[Có thể do lúc này ba Tần đã thả lỏng trước máy quay, dù sao số lượng máy quay của chương trình không phải là ít.]

[CP ba con, cp anh em đều đẹp, gia đình giàu nhất nước là thần tiên ở phương nào vậy!]

Không chỉ trên hot search, khắp các trang mạng đều khen ngợi các thành viên ở Tần gia.

Giá trị nhan sắc của Miên Miên vượt ra khỏi phạm vi đảo Hokkaido.

Bạn bè quốc tế đều vô cùng yêu thích bánh bao nhỏ mềm mại mịn màng.

*****

Tại Tần gia, người đại diện nhiều năm của Lê Tương, Ôn Tư đến làm khách.

Nửa năm trước, Lê Tương tuyên bố giải nghệ, làm Ôn Tư trở tay không kịp.

Nhưng Ôn Tư đoán do Tần gia xảy ra chuyện không tiện nói với người ngoài nên vẫn luôn lo lắng cho Lê Tương, thường xuyên giữ liên lạc.

Mấy tháng trước tình trạng của Lê Tương rất kém, cách xa hoàn toàn điện thoại dùng trong công việc.

Gần đây bà cảm thấy tốt hơn, cân nặng tăng lên, thậm chí hai gò má cũng trở nên đầy đặn.

Cộng thêm người thân ủng hộ, quan trọng nhất là sự khích lệ của

Miên Miên, Lê Tương dấy lên nguyện vọng muốn quay lại làm việc.

Ôn Tư nhìn trạng thái của bà hiện tại, thở phào nhẹ nhõm: "Tương Tương, thấy em như bây giờ, chị thật sự rất vui vẻ, em biết không, bức ảnh chụp lén em trong bệnh viện lúc trước dọa chị hết hồn, em gầy đến nỗi chỉ thấy da bọc xương, chị chỉ lo em bị bệnh nặng."

Lê Tương hợp tác với Ôn Tư hơn mười năm, lúc bà chưa nổi tiếng, một mình Ôn Tư nâng đỡ bà, quan hệ hợp tác giữa hai người đã biến thành bạn bè thân thiết.

Tần gia là gia tộc giàu có, nhiều thứ không thể tiết lộ dù là bạn thân nên Ôn Tư thấu hiểu phần nào.

Lê Tương nói: "Nửa năm trước… nhà em xảy ra chút chuyện, em đột ngột đổ bệnh nên không thể nói rõ ràng với chị, em xin lỗi."

Ôn Tư là chị gái Đông Bắc nghĩa khí, vỗ ngực nói: "Giữa chúng ta còn phải nói mấy lời này à, chị thấy em bây giờ, chị an tâm rồi, cơ thể thấy khỏe hơn chưa?"

"Tốt hơn rồi, bác sĩ nói, chỉ cần không tái phát thì sẽ chữa khỏi bệnh."

Ôn Tư có chừng mực, không hỏi sâu hơn, ngồi cùng Lê Tương xem trực tiếp một lúc lâu, ôm bụng cười to.

"Con gái em đáng yêu quá thể, em xem, không chỉ cư dân mạng mà người nước ngoài cũng quỳ lạy trước vẻ đẹp của con bé, em có định cho con bé quay phim các thứ không, nhân lúc bé chưa đến tuổi đến trường, chơi đùa một chút cũng được."

Lê Tương nói: "Điều này… tùy Miên Miên thích hay không, chị đừng nghĩ con bé còn nhỏ, thật ra con bé rất thông minh, nếu bé muốn làm diễn viên nhí, chắc chắn con bé sẽ nói với mọi người."

Ôn Tư vỗ tay cười: "Thích thì phải đào tạo đấy, thôi nói sau, hôm nay chị đến để thăm em một chút, gần đây có mấy bộ phim liên lạc với chị, đều là phim chất lượng, nếu em thích thì…"

Trước khi đến cửa, Ôn Tư không dấm ảo tưởng nhưng bây giờ tận mắt thấy trạng thái của Lê Tương tốt hơn hot search gấp mấy trăm, mấy nghìn lần, tuy có thể nhìn ra cô ấy mới khỏi bệnh nhưng cả người rạng rỡ, dù không trang điểm nhưng vẫn toát lên khí chất của ảnh hậu.

Ôn Tư không hi vọng gì nhiều, chỉ muốn hỏi dò, âm cuối của lời nói hạ dần, không đủ sức lực.

Lê Tương bất ngờ nói: "Em đang suy nghĩ, sau khi cơ thể bình phục sẽ quay lại làm việc, nhưng lần này quay lại em sẽ đặt gia đình lên trên, Miên Miên và Tiêu Nhiên cần em chăm sóc."

Hai người đang nói chuyện.

Tần Tiêu Nhiên đi xuống lấy sữa trong tủ lạnh.

Lê Tương liền hỏi: "Tiêu Nhiên, sao con lại uống sữa lạnh, trời lạnh rồi, con phải cho vào lò vi sóng hâm lại rồi mới uống chứ?"

Tần Tiêu Nhiên: "Không sao ạ, con tra trên mạng rồi, uống lạnh hấp thụ mới tốt."

Lê Tương:?

Sao lại muốn hấp thụ tốt?

Rất lâu rồi Ôn Tư chưa gặp Tần Tiêu Nhiên, ngạc nhiên nhìn cậu, mừng rỡ nói: "Tiêu Nhiên lớn thế này rồi cơ à? Thời gian trôi nhanh quá, lần trước bác thấy cháu… cháu vẫn còn đang học tiểu học, sữa uống lạnh tốt hơn, không mất chất dinh dưỡng, hỗ trợ chiều cao."

Tần Tiêu Nhiên lạnh nhạt nhưng vẫn lễ phép: "Chào cô Ôn, đã lâu không gặp ạ."

Ôn Tư hít mũi, trêu chọc: "Đứa nhỏ này, nói gì vậy, phải gọi là chị! Đẹp trai cao lớn như này sao lại gọi chị là cô cơ chứ?"

Tần Tiêu Nhiên: "…"

Lê Tương bật cười: "Được rồi, chị đừng trêu thằng bé, Tiêu Nhiên da mặt mỏng, chị đừng trêu nó như Mục Dã."

Ôn Tư nói: "Da mặt mỏng thì càng phải rèn luyện, như Mục Dã ấy, không ngại ngùng mới tốt, thằng bé ra mắt nổi tiếng thành đỉnh lưu rồi đấy, con trai nhỏ của em đẹp trai thế này, có muốn đi đóng phim không, cháu thích không, Tiêu Nhiên?"

Lê Tương nói: "Tiêu Nhiên thích chơi game."

"À…." Ôn Tư suy ngẫm, "Thể thao điện tử à, ngành công nghiệp mới nổi, có triển vọng đấy."

Tần Tiêu Nhiên thấy hai người đang xem sóng trực tiếp, liền đứng ở phía sau ghế xem một lúc, đúng lúc thấy hình ảnh Miên Miên ôm khư khư người tuyết Peppa không buông.

Cậu cau mày, lấy điện thoại từ túi quần, nhìn dự báo thời tiết mấy ngày hôm nay.

Tuyết rơi nhiều, rất tốt.

Ôn Tư đột nhiên gọi cậu: "Tiêu Nhiên, cháu có nghĩ mẹ nên quay lại càng sớm càng tốt, tranh thủ quay mấy bộ phim không."

Lúc trước trong bữa cơm Lê Tương Tương đã hỏi qua ý kiến của mọi người, Tần Sùng Lễ, con trai cả và con trai thứ hai đều ủng hộ, còn nói ra lý do của mình.

Nhưng Tiêu Nhiên giữ im lặng từ đầu đến cuối, Lê Tương hiểu tính cách của thằng bé, không muốn làm khó con nên không hỏi thêm.

Lúc này Ôn Tư nhắc đến, Lê Tương cảm thấy khẩn trương theo bản năng, yên lặng nhìn con trai nhỏ, không đoán được thằng bé sẽ trả lời như thế nào.

Tần Tiêu Nhiên im lặng rất lâu.

Ngay khi Lê Tương nghĩ thằng bé không muốn trả lời nên giả vờ không nghe thấy.

Tần Tiêu Nhiên đột nhiên mở miệng, nói từ từ và rõ ràng: "Cháu ủng hộ quyết định của mẹ, sự nghiệp rất quan trọng với mẹ, không cần phải đợi tuổi xế chiều để rồi lại tiếc nuối không thực hiện được lý tưởng, mẹ nên nắm chắc thời gian, hoàn thành ước nguyện của mình."

Ôn Tư cười rạng rỡ: "Đúng không, Tiêu Nhiên thông minh, lời nói rất tốt, Tương Tương em nhìn xem, con trai em hiểu chuyện quá!"

Lê Tương xúc động, mũi chua chua: "Tiêu Nhiên… nghĩ vậy thật sao? Nhưng mẹ luôn cảm thấy mẹ nợ con nhiều nhất, không chăm sóc con thật tốt…"

Tần Tiêu Nhiên nói: "Con đã lớn rồi, tự con có thể chăm sóc cho mình, cuộc đời con người nhiều lúc phải lựa chọn, lúc con còn nhỏ, mẹ lựa chọn sự nghiệp không phải là mẹ sai."

Tần Tiêu Nhiên không giỏi nói dối.

Thời gian sống của mỗi người có hạn, phải có chí tiến thủ và hoài bão, vì sự nghiệp, nhiều lúc con người phải đặt gia đình ở vị trí thứ hai.

Cậu không giận Lê Tương, nhưng quả thật từ trước đến giờ, trong lòng cậu vẫn tồn tại một khoảng trống rất lớn, luôn cảm thấy bản thân không được yêu thương, là người dư thừa ở Tần gia.

Nhưng trong khoảng thời gian dọn về nhà này, cậu đã dùng thái độ hòa hoãn quan sát mọi người sống chung.

Cậu phát hiện ra, việc xa lánh với người nhà không phải không xuất phát từ bản thân cậu.

Dĩ nhiên Lê Tương không phải là người mẹ hoàn hảo, nhưng thử hỏi một người phụ nữ ở tuổi 30, sự nghiệp mới có tiến triển, lúc ấy có thể từ bỏ mà lựa chọn gia đình sao?

Không thể.

Sau khi Tần Tiêu Nhiên có sự nghiệp của riêng mình, cậu thấu hiểu ba mẹ hơn.

Nhiệt huyết với công việc, khát khao của ước mơ như ngọn lửa thiêu đốt trong lòng.

Không liên quan đến tuổi tác, ngọn lửa ấy luôn âm ỉ, vĩnh viễn không bao giờ tắt.

Phải vùi đầu phấn đấu cho sự nghiệp, phải cố gắng đạt được thành công, như vậy cuộc đời mới trôi qua không uổng phí.

Tráo đổi vị trí, cậu hoàn toàn hiểu được sự lựa chọn của mẹ.

Mẹ lựa chọn sự nghiệp, vắng bóng trong tuổi thơ của cậu nhưng việc mẹ đưa cậu đến thế giới này đã là ân huệ lớn nhất.

Những cảm giác đơn độc trong đêm khuya dần dần biến mất.

Cậu biết mẹ hầm canh cho cả nhà, không hề bỏ qua cậu.

Mẹ rất thương cậu.

Giống như cậu… cũng rất yêu mẹ.

Lê Tương vô cùng kích động, hốc mắt đỏ hoe.

Ôn Tư vội vàng rút tờ giấy đưa cho bà lau nước mắt: "Sao vậy, con trai em tốt thế mà, em có một người chồng tốt, bốn đứa con ba trai một gái càng tuyệt vời, đứa nào cũng đẹp trai lai láng, con gái dễ thương như thiên sứ nhỏ, em khóc cái gì?"

Tần Tiêu Nhiên uống hết hộp sữa, yên lặng trở về phòng mình, mở bức ảnh trên hot search, phóng to người tuyết Peppa, quan sát một lúc lâu.

Cuối cùng, cậu mở trang trình duyệt, nhập vào thanh tìm kiếm: [Cách làm người tuyết heo Peppa.]

Chương 60: Bé con đứng trên chân của ba để nhảy điệu Valse

Edit: Thư

Sau khi ăn bữa tiệc hải sản lớn, Miên Miên ngủ rất say.

Trong mơ xuất hiện rất nhiều đồ ăn vặt hấp dẫn…

Cô bé thèm ăn đến mức không kìm được cái miệng nhỏ nhắn của mình nuốt nước miếng.

Nhưng sau nửa đêm.

Giấc mơ của cô bé thay đổi, không vui vẻ như vậy.

Bé mơ thấy mình lúc lớn lên.

Trong giấc mơ, cô bé mặc đồng phục nữ sinh trung học, một bộ vest xanh, váy ngắn, áo sơ mi trắng và thắt nơ đỏ, lúc này cô là một thiếu nữ rạng rỡ xinh đẹp.

Cô bé đi trong sân trường, sau lưng rất nhiều học sinh mặc đồng phục trường trung học quý tộc vây quanh.

Đây là lần đầu tiên bé thấy Linh Linh sau khi lớn lên.

Linh Linh không mập như bây giờ mà cao gầy, nhỏ nhắn, làn da trắng như tuyết.

Nhưng mắt Linh Linh đỏ ửng.

Miên Miên nhìn chị ấy chạy đến trước mặt mình, chặn cô bé lại, trên mặt tràn đầy mâu thuẫn như thể đã đấu tranh rất lâu, mới nhẹ nhàng kéo tay bé.

Lục Linh dùng giọng năn nỉ: "Miên Miên, thật xin lỗi, bây giờ chị mới biết em cũng thích Trạch Ngôn, trước kia chị không biết… Em chưa bao giờ nói với chị. Chị có thể chia tay với anh ấy, chị đồng ý với em, thậm chí chị đảm bảo sẽ không dính líu tới anh ấy nữa, ngay cả làm bạn bè. Chị xin em… đừng gây khó dễ cho anh ấy nữa được không, nhà anh ấy hiện tại rất khó khăn, em cũng biết, ba anh ấy nợ hơn 2 tỷ, mẹ bất ngờ phát hiện ung thư, chỉ cần một tháng không trả tiền, nhà anh ấy sẽ bị ngân hàng tịch thu…"

Trong mơ, cô bé không dao động trước lời thỉnh cầu của Lục Linh, chỉ nhếch khóe môi cười nhạt nhẽo: "Chị thích anh ấy như vậy, cầu xin em làm gì? Nhà chị có nhiều tiền mà, sao không giúp anh ấy trả nợ đi?"

Cô bé đang ngủ say, thở hổn hển.

Tức quá, sao bé lại mơ thấy mình khi lớn lên.

Lớn lên cô bé rất xấu xa, xấu như mấy nhân vật nữ phụ trong phim truyền hình cô bé thích xem vậy!

Bé con tức giận, không biết làm thế nào để kết thúc giấc mơ này.

Cô bé bực bội đá đá bắp chân của mình.

A?

Có tác dụng rồi!

Giấc mơ đáng ghét kết thúc, hình ảnh biến thành màu đen.

Lần đầu tiên Miên Miên phát hiện chỉ cần mình cử động sẽ không mơ thấy ác mộng nữa.

Cô bé vô cùng xúc động, hai chân nhỏ quẫy đạp kịch liệt.

"Bốp" một tiếng giòn giã.

Tần Mục Dã đang ngủ say cảm thấy mình vừa nhận một cái bạt tai.

Hừ!

Ai dám nhân lúc cậu ngủ ra một đòn đau đớn như vậy!

Tần Mục Dã mơ mơ màng màng tỉnh dậy, trong lòng chửi rủa.

Chưa qua hai giây, cậu lại bị "bốp bốp" cho mấy phát nữa.

Tần Mục Dã:????

Cậu tỉnh hẳn.

Mặt không đau nhưng cậu cảm giác rõ ràng mình bị đánh, hình như bàn tay đánh người này mềm mại không có sức lực!

Tần Mục Dã ngồi thẳng dậy, nhận ra em gái bên cạnh đang giãy giụa kịch liệt.

Cậu bực mình vươn tay bật đèn.

Ánh sáng màu vàng lập tức chiếu xuống giường.

Tần Sùng Lễ ngủ một bên, không ngủ say, ông không quen ngủ xa vợ, càng không quen ngủ với nhiều người trong cùng một phòng như vậy.

Cơn buồn ngủ mãi mới đến bị thằng con trai ngốc bật đèn phá vỡ.

Tần Sùng Lễ mặc quần áo ngủ ngồi dậy, tức giận hỏi: "Con không ngủ bật đèn làm gì? Mau tắt đi, hai đứa nhỏ tỉnh dậy bây giờ."

Tần Mục Dã nhìn đôi chân của bánh bao nhỏ quẫy đạp không ngừng, mặt đầy nghi hoặc.

"Ba… ba nghĩ con bé đang làm gì? Mơ thấy mình đang đi xe đạp à?"

Tần Sùng Lễ cúi đầu nhìn, thấy bánh bao nhỏ trong bộ đồ ngủ liền hình khủng long màu xanh lá cây đang đạp chân liên tục.

Bé con đạp mạnh làm chăn bông văng ra, để lộ bàn chân nhỏ nhắn.

Tần Sùng Lễ cũng bối rối.

Con bé mơ thấy gì mà tập thể dục cả trong mơ thế này?

Tần Mục Dã không nhìn được nữa, cầm lấy chân em gái, tức giận hít sâu: "Ngủ cũng không yên, ai nhìn cũng bảo là tiên nữ ngoan ngoãn, ai ngờ là con khỉ nghịch ngợm."

Miên Miên đang giãy giụa trong mơ, đột nhiên cảm thấy hai chân bị siết chặt.

Tần Mục Dã làm ấm chân cho bé, nhét vào trong chăn, điều chỉnh tư thế ngủ kỳ lạ của bé, một loạt hành động giống như quá trình nặn bánh trôi, tự chỉnh sửa về hình dáng phù hợp.

Tần Sùng Lễ cau mày, nhỏ giọng nói: "Con nhẹ tay thôi, đừng đánh thức em."

Tần Mục Dã giúp bé điều chỉnh gối đầu, không nhịn được phỉ nhổ: "Con bé ngủ xấu quá, đạp hẳn lên người con, khiến con tỉnh cả ngủ."

Hai ba con giằng co một lúc, tắt đến, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Miên Miên không còn đạp chân.

Vì cô bé không mơ thấy ác mộng nữa.

Hình ảnh đen thui kéo dài, dần dần bé thấy giấc mơ khác.

Trong mơ, bé gặp ba hư.

Ba hư đang mặc một bộ quần áo ngủ màu xám, giống như vừa thức dậy.

Ba đang ngồi trước bàn ăn, vừa dùng xong bữa sáng, Miên Miên liền chạy đến bên đùi ông, kéo tay ba: "Mẹ đâu rồi ạ, mẹ đi đâu rồi ạ?"

Miên Miên nhận ra, hình như đây là lúc bé còn nhỏ.

So với thời điểm ba tuổi rưỡi hiện tại, có khi bé còn nhỏ hơn.

Có lẽ…. lúc này bé mới hai tuổi rưỡi hoặc gần ba tuổi.

Ba hư trẻ hơn bây giờ, cách nói chuyện cũng thoải mái hơn chút.

Ông cười rộ lên, hoàn toàn là một người ba hạnh phúc.

Tần Sùng Lễ bế con gái lên đùi mình, híp mắt cười ấm áp, nói: "Mẹ con đi công tác rồi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên lập tức ỉu xìu: "Sao mẹ lại đi công tác ạ, hôm nay là chủ nhật mà, đến ba còn không phải đi làm."

Tần Sùng Lễ sờ đầu con gái, dịu dàng giải thích: "Công việc của mẹ không giống ba, mẹ là ngôi sao lớn, phải vào tổ đóng phim, mấy ngày nữa mẹ về nhé."

Miên Miên chu miệng, tủi thân than phiền với ba: "Nhưng mẹ hứa là sẽ dạy Miên Miên khiêu vũ!"

Tần Sùng Lễ bật cười.

Hôm qua là kỷ niệm ngày cưới giữa ông và Lê Tương.

Vừa đúng lúc Lê Tương chưa phải nhập tổ phim, hiếm khi rảnh rỗi, ông liền mở một buổi tiệc tại nhà, mời một số người bạn quen thân, không nhiều nhưng mọi người đều đến đầy đủ.

Hầu hết mọi người đều đưa vợ đến, sau khi uống chút rượu, có người đề nghị khiêu vũ.

Bọn họ không còn trẻ, ai cũng nhớ về những ngày được học và phiêu theo điệu valse trong vũ trường.

Lúc họ học đại học là đầu những thập niên chín mươi, vũ trường trở nên vô cùng thịnh hành, rất nhiều sinh viên đi học khiêu vũ, muốn mượn cơ hội để mở rộng mối quan hệ.

Giờ tuổi đã vào trung niên, mọi người cùng tụ tập một chỗ, không nhịn được nhớ về thời thanh xuân.

Tối hôm qua, những vợ chồng trung niên sau khi nhấp rượu đã cùng khiêu vũ.

Mở một bản nhạc nổi tiếng ở thế kỷ trước, nhảy một điệu valse.

May là mặc dù bọn họ đã lớn tuổi nhưng vẫn giữ thói quen duy trì vóc dáng nên tổng thể vẫn đẹp, không đến nỗi trở thành trò cười.

Chỉ là… bị Miên Miên mơ màng tỉnh dậy, chạy xuống tầng, nhìn thấy.

Lần đầu tiên con gái nhìn thấy ông và Lê Tương khiêu vũ nên quấn

lấy hai người đòi học.

Lê Tương đáp ứng, dỗ bé đi ngủ, hứa ngày mai nếu rảnh sẽ dạy cô bé.

Sáng nay con gái ngủ dậy, Lê Tương đã bị người đại diện kéo đi chuẩn bị vào đoàn phim.

Tần Sùng Lễ cưng chiều nhất cô con gái mãi đến tuổi trung niên mới có này, không đành lòng nhìn bé thất vọng.

Ông bế đứa nhỏ lên, dịu dàng nói: "Mẹ đi công tác rồi, để ba dạy con nhé, Miên Miên có muốn học không?"

Miên Miên gật đầu: "Miên Miên muốn học ạ!"

Tần Sùng Lễ cúi người dạy bé những bước nhảy đơn giản.

Điệu valse không quá khó, bé con học rất nhanh.

Hai ba con vui vẻ chơi đùa trong phòng khách.

Bằng cách nào đó, đôi chân nhỏ của Miên Miên dần dần dẫm lên mu bàn chân của Tần Sùng Lễ.

Hai ba con đi chân trần, nhảy qua nhảy lại trên thảm.

Miên Miên hai tuổi đã là một cô bé vô cùng thích cái đẹp, hôm nay bé mặc một bộ váy công chúa màu xanh nhạt bằng lụa mỏng, bồng bềnh thướt tha.

Đôi mắt Tần Sùng Lễ đong đầy cưng chiều, trái tim mềm mại.

Quản gia Vinh đi qua thấy vậy, không nhịn được ca ngợi: "Tần tiên sinh và tiểu thư Miên Miên khiêu vũ quá đẹp, hay là để tôi quay giúp hai người một đoạn video để ngài xem nhé?"

Tần Sùng Lễ không từ chối, bác Vinh lấy điện thoại ra, quay một đoạn ngắn, gửi vào Wechat cho Tần Sùng Lễ.

Bàn chân trắng nhỏ của bé con dẫm lên chân của ba, càng chơi càng vui vẻ, nói: "Vui quá, Miên Miên đang đứng trên chân ba và nhảy điệu valse."

Tần Sùng Lễ sinh ra cảm giác một người cha già.

Ông nhéo mặt con gái, nói sâu xa: "Miên Miên là công chúa nhỏ của ba, con muốn khiêu vũ với ba lúc nào ba sẽ nhảy với con lúc đó. Đợi khi nào Miên Miên trưởng thành, trong buổi dạ hội mừng lễ tốt nghiệp tại trường, ba cũng sẽ nhảy với con, đến lúc đó Miên Miên không được chỉ quan tâm bạn trai mà không để ý đến ba đâu đấy."

Trong lòng đứa trẻ chưa đầy ba tuổi làm gì có chỗ cho người đàn ông khác ngoài ba mình chứ.

Cô bé chớp mắt, nghiêm túc nói: "Không thể nào, Miên Miên chỉ khiêu vũ với ba thôi, lễ tốt nghiệp cũng sẽ nhảy với ba! Con không khiêu vũ với người con trai khác đâu!"

Giấc mơ này giúp Miên Miên ngủ rất say và yên bình.

Hình như đây là lần đầu tiên cô bé mơ về những ký ức khi còn bé.

*****

Hành trình của <Tình yêu những người đàn ông đời thường> tiếp tục diễn ra.

Trong ngày thứ ba, cả đoàn sẽ di chuyển đến thành phố Otaru đẹp như tranh vẽ.

Trưởng thôn Phương Kỳ giới thiệu: "Ở Otaru xinh đẹp, nhóm người

lớn và trẻ em sẽ nhận nhiệm vụ đầu tiên là kiếm tiền, chủ yếu từ hình thức ca hát, nhảy múa dạo, tiền kiếm được sẽ đem đi đổi nguyên liệu nấu ăn có giá trị tương đương, các bạn nhỏ có thích ăn thịt nướng không?"

Thao Thao giơ tay trả lời: "Thích ạ! Con rất thích! Con thích nhất xiên dê và cật nướng!"

Lục Linh chảy nước miếng: "Thịt nướng ngon lắm ạ nhưng mẹ không cho con ăn nhiều!"

Trưởng thông cười nói: "Nếu các bảo bối đều thích ăn nướng thì phải cố gắng biểu diễn kiếm thật nhiều tiền mới được, cố lên."

…

Nói đến biểu diễn đường phố, Tần Mục Dã cảm thấy không vấn đề nên không hoảng hốt.

Cậu là ai?

Mặc dù thời gian ra mắt không lâu, chưa tiến tới bước phát triển ở thị trường quốc tế nên người địa phương tại Otaru không biết cậu.

Nhưng không quan trọng, Tần Mục Dã tự tin vào khả năng hát nhảy của mình, cộng thêm vẻ đẹp trai ngời ngời, kiếm ít tiền từ việc biểu diễn dạo chẳng phải là khó khăn lớn.

Huống chi lần này tổ chương trình còn chút nhân đạo, chuẩn bị cả loa và nhạc cụ.

Buổi biểu diễn đường phố được chuẩn bị từ a đến z.

Tần Mục Dã chọn một chiếc ghi ta, đứng ven đường, bắt đầu tự đàn tự hát.

Chương 61: Anh hai chẳng đáng tin tí nào, Miên Miên phải tự mình ra tay

Edit: Thư

Tần Mục Dã hát bài mới phát hành trong album đầu năm, bài hát này được xếp hạng rất cao trên NetEase Cloud và trở thành nhạc nền cho nhiều video trên Douyin.

Vì vậy, nhiều người địa phương nghe hết bài hát, tuy không hiểu tiếng Trung nhưng vẫn thấy giai điệu quen quen, người đứng hát còn cao ráo đẹp trai nên nhiều người qua đường rối rít đứng lại xem.

Tần Mục Dã nhìn người xem càng lúc càng nhiều, dần thả lỏng hơn, đắm chìm vào tiếng đàn và bài hát.

Người nghe yên lặng đứng xung quanh, một số người còn bắt nhịp và ngâm nga theo lời bài hát.

Tần Mục Dã tìm lại cảm giác mở concert, hát rất hưng phấn.

Một bài hát kết thúc, cậu lại hát thêm bài nữa, cũng do bản thân sáng tác, có người nghe một lúc rồi rời đi, nhưng cũng có người nghỉ lại thưởng thức.

Một số nữ sinh cười tươi như hoa đào, cúi đầu nói thầm với nhau.

Tuy Tần Mục Dã không hiểu họ đang nói gì, nhưng cậu đoán chắc mấy em gái này đang bàn luận ngoại hình và khí chất của cậu.

Tần đỉnh lưu bừng sáng vẻ tự tin nhưng sau hai bài hát, cậu thấy hơi mệt.

Nhiệt độ ở Otaru rất thấp, chắc đây là nơi lạnh nhất và tuyết rơi dày nhất ở Hokkaido

Cậu há miệng hát, khó tránh gió lùa, cảm thấy lạnh run và hụt hơi, không hát thêm được nữa, cậu dừng lại nghỉ ngơi, đi vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua nước nóng.

Lục Linh ngưỡng mộ khen cậu: "Anh của Miên Miên giỏi quá, có rất nhiều người thích nghe anh hát, anh hát một bài nữa đi!"

Phó Sâm cũng kích con trai ca ngợi cậu, vì bản thân ông không thể biểu diễn gì để kiếm tiền. nhiệm vụ hôm nay là nhiệm vụ đồng đội, tiền tất cả kiếm được sẽ dùng chung với tổ chương trình để mua nguyên liệu làm đồ nướng.

Tần Mục Dã càng hát nhiều sẽ càng kiếm nhiều tiền, như vậy mọi người sẽ được thơm lây.

Phó Trạch Ngôn âm thầm ngưỡng mộ đại ma vương ba ngày hôm nay rồi…

Nhưng trước mặt nhiều người, cậu bé xấu hổ.

Vất vả tiến lên phía trước, cậu bé nói thầm: "Anh Tần, anh hát hay lắm ạ."

Tần Mục Dã không có tí khiêm tốn nào: "Đúng không, dù sao anh cũng là ca sĩ, đi hát là nghề kiếm cơm của anh mà."

Tần Mục Dã được mọi người khen ngợi, người nghe xung quanh cũng đòi encore nên cậu mạo hiểm hát thêm bài nữa, mặc kệ gió lùa vào bụng.

Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra điều bất bình thường…

Hiệu quả hát hò không kém.

Nhưng quan trọng là tiền đâu????

Tiền đâu rồi?!!!

Tần Mục Dã cau mày, đột nhiên không vui: "Tôi vất vả hát nhiều như vậy, sao không có người nào trả thù lao vậy?"

Ngay cả hai ba con vùng đông bắc Thao Thao và ảnh đế Hoàng hát nhảy kiểu Nhị Nhân Chuyển* ở bên cạnh cũng nhận được không ít tiền boa.

**Nhị nhân chuyển là một loại hình nghệ thuật dựa trên các điệu ca dân gian ở vùng Đông Bắc Trung Quốc, hấp thụ nghệ thuật Liên hoa lạc của Hà Bắc, thêm vào vũ đạo, dáng bộ. Theo dòng lịch sử, Nhị nhân chuyển hình thành bốn phái Đông, Tây, Nam Bắc.*

Trước mặt cậu rỗng tuếch.

Tần Mục Dã buồn bực, xung quanh toàn không có người Trung Quốc, toàn dân địa phương nên Tần Mục Dã chỉ có thể cúi đầu nhìn em gái nhà mình đang uống socola nóng, hỏi: "Em nói xem vì sao mọi người không cho anh tiền?"

Miên Miên nhìn thoáng qua khoảng trống trước mặt Tần Mục Dã, quả thật không có gì, không người nào tình nguyện đưa tiền ra.

Đôi tay nhỏ bé cầm cốc socola nóng, bánh bao nhỏ nghiêm túc suy nghĩ, kiên định nói: "Chắc mọi người chỉ thích nghe anh hai hát chứ không thích anh hai."

Tần Mục Dã thay đổi sắc mặt, xúc động đến nỗi suýt chút nữa ra tay với cô em gái, cậu cướp ly socola nóng, giơ lên thật cao, uy hiếp:

“Em nói cái gì? Tần Miên Miên, em nói cái gì cơ? Anh cho em một cơ hội nói lại lần nữa, nhanh.”

Miên Miên vô tội chống nạnh, lắc đầu khó hiểu, nói: “Miên Miên nói sai ở đâu ạ? Em xem livestream, có một chị gái xinh cực, chị ấy nhận được rất nhiều quà từ người hâm mộ, mọi người bảo chị ấy xinh nên mọi người rất yêu chị, tự nguyện móc tiền túi tặng chị. Ai chẳng thế, đối diện với một thứ xinh đẹp, ai cũng muốn tiêu tiền!”

Tần Mục Dã càng hung dữ: “Em đang muốn nói anh xấu đúng không? Tốt lắm Tần Miên Miên, lại bắt đầu chọc tức anh!”

Uông Phỉ ở bên cạnh xem kịch vui, góp thêm dao: “Sao hung dữ thế Dã ca, cậu thế là không đúng, Miên Miên nói đúng mà, giờ mọi người đều thích người đẹp, nếu thấy anh trai đẹp mã ai chẳng muốn rút tiền ra, phải không?”

Miên Miên nhân cơ hội núp sau lưng Uông Phỉ, ngó đầu ra. Chú Uông Phỉ rất cao, cao hơn 1m9, thậm chí còn cao hơn anh hai, núp sau lưng chú ấy rất an toàn.

Bánh bao nhỏ thấy mình là người nằm không cũng trúng đạn.

Ở nhà, cô bé xem livestream trang điểm trên IPad, các chị gái ai cũng đẹp, cộng thêm trang điểm đẹp nên nhận được rất nhiều quà.

Anh hai không kiếm được tiền, nhưng những bài hát của anh ấy hay, nếu không phải vấn đề xuất phát từ kỹ năng thì chỉ có thể từ khuôn mặt thôi chứ?!

Tần Mục Dã đường đường là một đỉnh lưu bị em gái nghi ngờ giá trị nhan sắc.

Cậu càng nghĩ càng giận, đang định bắt đứa nhỏ núp sau lưng Uông Phỉ ra đàm đạo một trận.

Lục Kha Thừa cười mỉm, tiến lên giảng hòa, ngăn Tần Mục Dã, bất lực nói: "Cậu không để chỗ đựng tiền ở trước mặt thì ai biết cậu đang biểu diễn để kiếm tiền?"

Tần Mục Dã kinh ngạc, nhìn khoảng đất trống phía trước, sau đó… nhìn về cái mũ được nhét đầy tiền của ảnh đế Hoàng cách đó không xa.

Chẳng lẽ vì thế thật?

Cậu gãi đầu: "Chắc không phải đâu… Nếu tôi không muốn kiếm tiền thì tôi đứng dưới tuyết hát nhiều thế làm gì?"

Lục Kha Thừa nói: "Người nghe vây quanh rất nhiều, còn có tổ sản xuất chương trình và máy quay cũng đứng đây, có thể người đi đường nghĩ cậu đang quay chương trình truyền hình, mà trông cậu cũng giống ca sĩ chuyên nghiệp nên họ không biết phải cho tiền cũng là điều bình thường."

Tần Mục Dã nhìn sang phía Thao Thao…

Nhìn là biết hai người không phải người biểu diễn Nhị Nhân Chuyển chuyên nghiệp nhưng vẫn có thể kiếm tiền từ cách này.

Lúc này cậu mới đặt cái mũ đang đội xuống đất.

Tiếng nhạc lại vang lên, mọi người xung quanh hiểu ra cậu đang biểu diễn kiếm tiền, cười nói ồn ào, một số người ủng hộ bắt đầu thả tiền xuống cái mũ của Tần Mục Dã.

Trong lòng Tần Mục Dã dần lấy lại cân bằng.

Người xem sóng trực tiếp cười nghiêng ngả —

[Má hahahaha lần đầu tiên trong lịch sử, ca sĩ Tần Mục Dã: biểu diễn cả tiếng không được cái gì.]

[Hahahaha khổ quá đi.]

[Miên Miên thông minh bắt đầu thi triển tài năng ngôn ngữ đâm chọc của mình.]

[Ôi mọi người nhanh cho Dã ca ít tiền đi, đáng thương quá! Giá vé concert phải lên đến năm con số mà giờ biểu diễn ngoài đường không kiếm được năm đồng, quá không hợp lý!]

…

Trong mũ của Tần Mục Dã nhiều tiền hơn, nhưng chủ yếu là mệnh giá nhỏ, cậu hát lâu cũng mệt, mất hứng thú kiếm tiền nên nhiều người dần dần rời đi.

Không phải bài hát của Tần Mục Dã không xứng đáng bỏ tiền mà mọi người nhìn ra khí chất ngôi sao ở cậu, đoán cậu là nghệ sĩ nổi tiếng ở Trung Quốc, đến thị trấn này quay chương trình nên không thiếu tiền, nhiều người bản địa lý trí lựa chọn cách thức không vứt tiền mù quáng.

Uông Phỉ dắt con gái nhỏ Đại Lỵ phát huy tài năng catwalk của siêu mẫu quốc tế.

Khí chất Uông Phỉ không phải bàn cãi, Đại Lỵ có đôi mắt xanh và mái tóc vàng xoăn rất thu hút nhưng đường ở Otaru nhiều tuyết, hai người ngã mấy lần, hình tượng siêu mẫu không còn bao nhiêu.

May có con gái giúp đỡ nên không ít người qua đường cho hai ba con mặt mũi, kết quả vẫn thu được ít tiền.

Màn biểu diễn của Thao Thao và ảnh đế Hoàng được hoan nghênh nhiều nhất, trước mắt kiếm được nhiều nhất.

Lúc Tần Mục Dã hát, Lục Kha Thừa nhường sân khấu cho cậu,

không tranh thủ cơ hội, lùi về sau cho các bé uống socola nóng.

Đợi các bé uống xong, hứng thú của Tần Mục Dã cũng hết, không biết làm gì để kiếm thêm tiền.

Anh mới lên sàn, kéo theo em gái mũm mĩm nhà mình, hát tiếp hai bài tiếng anh cổ điển.

Có lẽ ca khúc nổi tiếng tạo hiệu quả không tồi, nhiều người đứng lại cho tiền.

Miên Miên thấy Tần Mục Dã không kiếm tiền nữa, nhặt mũ của cậu ở dưới đất lên, lấy từng tờ tiền ra đếm.

Miên Miên mới ba tuổi rưỡi nhưng khả năng tính toán không thua kém người lớn, rất nhanh đã ra tổng số tiền.

Hôm qua nghe người lớn nói chuyện, cô bé biết mệnh giá tiền của các quốc gia khác nhau sẽ tồn tại thứ gọi là tỷ giá hối đoái. Bé đã kéo ống tay Tần Sùng Lễ, hỏi ông phải tính thứ đó như thế nào.

Tần Sùng Lễ nói rõ con số cho bé con.

Nụ cười chợt biến mất trên khuôn mặt của đứa nhỏ: "Cái gì? Đổi ra tiền mình chỉ được 100 tệ thôi á?"

Mấy hôm trước, Miên Miên vừa bị Tần Mục Dã dọa giá của hàng hóa, nghĩ đến mấy bộ quần áo giả trong game bé mua tặng Tiêu Nhiên phải hàng chục nghìn nhân dân tệ, một trăm tệ thì mua được cái gì?

Cô bé bất lực nhìn Tần Mục Dã, lầm bầm: "Anh hai chỉ kiếm được mỗi 100 tệ thôi ạ? Một trăm tệ thì đủ mua cái gì? Ngay cả pudding dâu tây cũng không mua nổi ấy chứ!"

Tần Mục Dã thở phì phò lấy lại mũ đựng tiền, vì giữ mặt mũi, mạnh

miệng nói: "Một trăm tệ thì sao, cũng đâu có ít!"

Miên Miên chưa được ăn thịt nướng, nghe Thao Thao và Linh Linh tả, bé biết thịt nướng rất ngon, bé mong đợi cực kỳ, nghĩ đến lúc sau không được ăn, bé cuống cuồng tìm biện pháp.

Bé con cúi đầu, lo lắng lầm rầm: "Được rồi, quả nhiên anh hai không kiếm được tiền, nhưng dù sao anh đã cố gắng, Miên Miên không được trách anh ấy, Miên Miên phải dựa vào chính mình, nhưng Miên Miên không biết hát, phải làm thế nào đây…"

Hôm nay bánh bao nhỏ mặt một chiếc áo khoác bông dài màu hồng nhạt, đội một chiếc mũ tai thỏ, trông như một con thỏ đáng thương…

Người đi đường chú ý đến cô bé, ba chị gái trang điểm xinh đẹp tiến đến, ngồi xổm xuống, dùng ngôn ngữ địa phương giao tiếp với bé.

Miên Miên nghe không hiểu, mờ mịt nhìn các chị.

"Chị ơi… chị đang nói gì thế ạ?"

Sao trên đời lại có thứ tiếng khác xa tiếng Trung Quốc thế này?

Khó hiểu quá đi.

Chương 62: Ba hư xấu hổ nên không dám khiêu vũ cùng Miên Miên

Edit: Thư

Ba chị gái xinh đẹp ông nói gà bà nói vịt với bé con một lúc lâu.

Nhóm khách mời không biết nói tiếng Nhật, những bạn nhỏ càng không biết.

Nhưng Phó Trạch Ngôn đứng bên cạnh quan sát, thấy một chị gái cầm điện thoại múa múa may may nên đoán ra ý của họ.

Ma nữ nhỏ Tần Miên Miên vốn rất xinh xắn.

Hôm nay cô bé còn mặc bộ quần áo màu hồng, trên đầu đội mũ thỏ trắng có đôi tai dài và mềm, có thể dựng lên nếu kéo dây.

Đúng là… rất đáng yêu.

Chắc cậu bé không đoán sai đâu.

Phó Trạch Ngôn bạo dạn tiến lên phía trước, dùng giọng tiếng anh chuẩn hỏi: "Do you want to take pictures with her?" (Bạn có muốn chụp ảnh với em ấy không?)

Ba chị gái nghe hiểu, một người có trình độ khá hơn phản ứng nhanh, kích động dùng tiếng anh bản địa trả lời: "Yes! Yes! May I? Thank you so much!" (Có, chị có thể không? Chị cảm ơn!)

Phó Trạch Ngôn giao tiếp thành công, bình tĩnh như người lớn giải thích lại cho bé con đang mông lung: "Các chị ấy muốn chụp ảnh với em, em đồng ý chụp không?"

Miên Miên thấy các chị nhiệt tình, có thiện ý, hơi xấu hổ gật đầu đồng ý.

Ba chị gái vui vẻ lần lượt chụp hình cùng cô bé, Tần Sùng Lễ đứng bên cạnh không có việc gì làm bị nhờ chụp hộ.

Các chị gái cười rất tươi, phấn khích xoa nắn bánh bao nhỏ.

Trước khi đi, các chị còn nhét không ít tiền vào túi của cô bé.

Áo khoác bông của Miên Miên có hai túi áo rất to, cô bé tò mò cúi đầu nhìn, phát hiện trong đó có rất nhiều tiền, ước lượng con số… nhiều hơn cả số tiền anh hai kiếm được!

Bé con vui vẻ chưa kịp hoàn hồn, đã có người bản địa và khách du lịch xếp hàng xin chụp cùng.

Mọi người hào hứng nói chuyện:

[Đáng yêu quá, đây là cô bé chụp cùng người tuyết Peppa Pig ở công viên hôm qua phải không, sao có thể gặp ở Otaru thế này, may mắn thật!]

[Cô bé thật sự dễ thương, hình như là ngôi sao nhí của Trung Quốc đấy, người dân dân cả nước ai cũng thích cô bé.]

[Ôi, đáng yêu thế kia ai lại không thích được chứ?]

[Cô bé còn nhỏ nhỉ, chắc tầm ba tuổi thôi, mà đáng yêu quá, tôi chưa thấy đứa trẻ nào đáng yêu như thế luôn.]

[Giống nhân vật bước ra từ manga vậy, max xinh.]

[Muốn thơm một cái quá.]

[Tôi cũng muốn! Tôi còn muốn trộm bé về nhà cơ.]

[Suỵt, nói nhỏ thôi, fan Trung Quốc đánh cho bây giờ!]

…

Chỗ Miên Miên yên lặng đứng uống socola nóng bỗng trở thành nơi kiếm tiền nhộn nhịp nhất.

Rất nhiều người muốn chụp chung với cô bé.

Mọi người rất nhiệt tình.

Thỉnh thoảng Miên Miên mượn điện thoại của mẹ, anh cả hoặc anh hai để xem Weibo, biết nhiều người trên đó thích bé.

Nhưng các mối quan hệ của bé con rất đơn giản, ngoại trừ ba mẹ và các anh, bé chỉ biết bác Vinh quản gia, bà vú chăm sóc, chị giúp việc, các bạn trong chương trình và các bạn ở nhà trẻ.

Còn những người khác trên Weibo, bé thấy rất xa vời, mặc dù biết họ là người thật việc thật nhưng không ảnh hưởng đến bé, đọc được thì bé thấy vui thôi.

Cô bé chưa từng cảm nhận tình cảm mãnh liệt từ mọi người ở khoảng cách gần như vậy…

Cũng không biết mọi người thích cô bé thế.

Hóa thân thành một đứa trẻ dưới trần gian, cô bé có thể mang đến hạnh phúc cho nhiều người xa lạ đến nhường này.

Miên Miên vừa vui vừa ngại ngùng, cười tươi chụp ảnh cùng người

qua đường.

Một chị gái mười mấy tuổi, tiếng anh bập bõm, hỏi: "Chị có thể hôn bảo bảo một chút không? Chỉ một chút thôi?"

Phó Trạch Ngôn chăm chỉ làm công việc phiên dịch.

Cậu bé mới sáu tuổi nhưng có liêm sỉ cao.

Người ba ba mươi tuổi của cậu bé biết mình không giúp ích được gì nhưng không chịu cố gắng, đứng một bên xem kịch vui, thấy số tiền Miên Miên kiếm được tăng dần đều nên nghĩ vấn đề nguyên liệu nấu ăn đã ổn thỏa, không cần lo nữa.

Đối với hành vi lười biếng của ba, Phó Trạch Ngôn khịt mũi khinh bỉ, nhưng ba bé hay ngại ngùng, rất khó để ba biểu diễn ngoài đường, hơn nữa ba chỉ am hiểu đàn violin và dương cầm, đều không phù hợp để chơi ngoài đường phố.

Làm phiên dịch cho ma nữ nhỏ, cậu bé thấy mình đã phát huy giá trị của bản thân, xứng đáng được ăn thịt nướng.

Cậu bé nói lại với ma nữ: "Chị này hỏi chị ấy hôn em được không."

Miên Miên đỏ mặt, hai má trắng mịn phớt hồng, trông đáng yêu như con thỏ nhỏ.

Cô bé không nói gì, chỉ mím môi, gật đầu một cái.

Chị gái tóc ngắn thẹn thùng tiến lên, hôn nhẹ lên má bé con, đỏ mặt quay đi, trước khi đi còn cho bé một xấp tiền rất dày.

Đến Phó Sâm cũng ngạc nhiên: "Ôi, đúng là nhà giàu…"

Hai túi áo của Miên Miên nhanh chóng đầy ú ụ.

Có người muốn nhét thêm, tiền lại rơi ra ngoài.

Phó Trạch Ngôn ý thức như trợ lý, tự giác đặt mũa của mình xuống, làm nhân viên thu ngân bên cạnh cô bé.

Việc kinh doanh thông qua chụp ảnh kéo dài hơn năm mươi phút…

Mức độ thu hút của Miên Miên rất cao, mũ của Phó Trạch Ngôn đầy ắp.

Ngay cả mũ của Phó Sâm được trưng dụng… cũng đã đầy.

Tần Mục Dã từ bỏ kiếm tiền ngồi xổm ven đường, chán nản đến nỗi muốn rít hai điếu thuốc.

Cậu trơ mắt nhìn túi tiền của em gái phình to…

Hai cái túi không đựng hết tiền.

Mũ của bé Phó nhát gan cũng không chứa nổi.

Đến mũ của ba bé Phó cũng không đựng hết.

Lục Kha Thừa dắt theo em gái sang hóng hớt.

Tần Mục Dã hỏi anh: "Anh không hát nữa à, kiếm đủ chưa, được bao nhiêu?"

Lục Kha Thừa nói: "Tàm tạm thôi, không được bao nhiêu, Miên Miên kiếm được nhiều tiền như vậy, chúng ta còn cần cố gắng làm gì? Trời lạnh lắm, tôi không muốn đánh đàn nữa."

Tần Mục Dã: "…"

Lục Kha Thừa vỗ vai cậu giao phó: "Từ bỏ đi, không cần cố gắng, với thực lực của em gái cậu, nuôi cậu không phải là vấn đề."

Tần Mục Dã liếc nhìn một trăm đồng đáng thương của mình.

Dựa vào.

Một trăm đồng này.

Đúng là tính sát thương không cao nhưng tính vũ nhục thì cao chót vót.

*****

Tần Sùng Lễ yên lặng quan sát hồi lâu.

Ban đầu người qua đường không nhiệt tình thế này, ông nghi ngờ tổ chương trình bỏ tiền thuê người đến diễn.

Mặc dù đứa nhỏ đáng yêu thật nhưng không khoa trương… đến mức cuồng nhiệt thế này được.

Ông nhìn bé con chụp ảnh cùng mọi người.

Khi thì cười rạng rỡ, khi lại xấu hổ cúi đầu, khi thì kéo hai dây để đôi tai thỏ dựng lên.

Quả thật…

Con bé rất đáng yêu.

Ông hít thở không thông.

Tần Sùng Lễ dần dần có cảm giác không thoải mái.

Mặc dù ông biết những người này không phải thuê đến, mọi người đều thật lòng yêu thích đứa nhỏ, thậm chí sắp coi bé thành biểu tượng may mắn cần nâng niu.

Nhưng… đây là bé con của ông, nhà ông không thiếu tiền, chơi đùa một chút thì được, không cần con bé phải dùng mặt kiếm tiền như thế.

Tần Sùng Lễ lặng lẽ đi đến chỗ đạo diễn Thi Định Thành.

Ông đưa ra ý kiến của mình.

Đương nhiên Thị Định Thành tôn trọng người giàu nhất cả nước này, cộng thêm Tần Sùng Lễ nói có lý.

Đạo diễn Thi đề nghị: "Hay là chúng ta thay đổi một chút, bọn họ rất thích Miên Miên, cũng nhiệt tình, chúng ta không nên tổn thương tình cảm của người hâm mộ. Chúng ta có thể để Miên Miên biểu diễn tài năng một chút, coi như cảm ơn mọi người, biểu diễn miễn phí không thu tiền, ngài thấy thế nào?"

Biểu cảm của Tần Sùng Lễ phức tạp.

Ông lo lắng đứa nhỏ mệt mỏi, mặc dù biểu diễn để cảm ơn biểu hiện sự lễ phép, không thu tiền là hợp lý, nhưng…

Con bé có mệt hay không?

Hơn nữa, bé sẽ biểu diễn tiết mục gì?

Miên Miên sắp ngộp thở trong sự cuồng nhiệt của fan hâm mộ nhưng thật ra bé luôn âm thầm quan sát ba hư nhạt nhòa trong hôm nay.

Bé thấy ba hư chạy đến tìm chú đạo diễn.

Đôi chân ngắn chạy theo, xuyên qua đám người, cô bé dắt theo thu ngân Phó Trạch Ngôn đến chỗ màn hình theo dõi của đạo diễn.

“Ba hư, ba nói gì với chú đạo diễn vậy ạ?”

Đạo diễn Thi cười nói: “Miên Miên, các cô chú anh chị thích cháu như vậy, cháu có muốn cảm ơn lòng tốt của mọi người không, hay cháu biểu diễn một tiết mục nhé?”

Miên Miên chưa trả lời.

Tần Sùng Lễ nói thẳng: “Con bé mới ba tuổi rưỡi, không có tài năng gì để biểu diễn, thôi vậy.”

Miên Miên chớp mắt: “Sao ba lại bảo Miên Miên không có tài năng? Mặc dù Miên Miên không biết hát như anh hai nhưng Miên Miên biết khiêu vũ ạ.”

Đạo diễn Thi ngạc nhiên: “Thật không? Miên Miên giỏi quá, còn nhỏ mà đã học khiêu vũ rồi sao?”

Miên Miên nói: “Vâng ạ, Miên Miên sẽ nhảy điệu valse ạ.”

“Hả?” Đạo diễn Thi kinh ngạc, ông nghĩ trẻ con sẽ không thích những thú vui quá tuổi như vậy, Miên Miên nói khiêu vũ chắc là chỉ mấy điệu nhảy linh tinh thôi.

“Valse à? Nhưng valse không nhảy một mình được, cháu cần bạn nhảy không? Hay là Trạch Ngôn, cháu…”

Bé Phó hoảng sợ mở to mắt, mặc dù không từ chối ngay nhưng cả người tràn ngập vẻ sợ hãi và kháng cự.

Phó nhát gan: Không, không đâu, cháu không nhảy đâu, không nhảy.

Miên Miên không nhìn nhân viên thu ngân của mình, kéo tay Tần Sùng Lễ: “Không cần ạ, cháu muốn khiêu vũ cùng ba, là ba dạy Miên Miên khiêu vũ.”

Tần Sùng Lễ ngây người, mờ mịt nhìn cô bé.

Lúc mới nghe bé con muốn khiêu vũ, ông đã không phản ứng kịp.

Đến khi bé con kéo tay, đầu ông như có điện chạy qua.

Đột nhiên… rất nhiều ký ức hiện lên.

Ngày ông dạy con gái điệu valse là một chủ nhật với ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Ông vừa ngủ dậy, vệ sinh cá nhân xong, bởi vì không phải ra ngoài nên không thèm chải tóc, mặc một bộ quần áo ngủ màu xám.

Ngược lại, con gái rất xinh đẹp, mặc một bộ váy lụa màu xanh nhạt như một cô

công chúa nhỏ bước ra từ truyện cổ tích.

Nói là khiêu vũ cho có chứ với đứa trẻ gần ba tuổi, đi đứng còn loạng choạng ngã mấy lần, làm sao có thể khiêu vũ.

Vậy mà ông và con gái lại phối hợp rất ăn ý.

Bác Vinh cũng có con gái, cô ấy đã ba mươi tuổi, đi du học nước ngoài rồi lấy chồng và định cư bên đấy, hằng năm chỉ đến tết mới về thăm người thân.

Bác Vinh chắc cũng nhớ con gái lúc bé, nên bùi ngùi xúc động, quay video hai ba con rồi gửi vào Wechat cho ông.

Tần Sùng Lễ sinh ra trong gia đình danh giá, bình thường rất chú trọng hình tượng. Việc ông mặc quần áo ngủ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng đường hoàng áo vest, giày da bên ngoài.

Nhưng ông vẫn lưu video về máy.

Sau đó con gái ra đi.

Ông sống một mình trên đảo, xem đi xem lại đoạn video ấy.

Ông xem lại hết tất cả hình ảnh và video ngày thường của con gái, bao gồm cả đoạn video khiêu vũ.

Sau này…

Bác sĩ bảo nếu ông muốn quay lại cuộc sống bình thường, ông không được sống trong quá khứ nữa, không thể để vết sẹo tiếp tục sâu thêm.

Vết sẹo đẫm máu vừa kết vảy, lại bị xé toạc, cứ thế lặp đi lặp lại.

Ông phải tỉnh táo lại, nghĩ cách quên đi những thứ đó.

Không được xem lại kỷ niệm.

Con người dù thế nào cũng phải nhìn về phía trước.

Có khó quên cũng phải quên.

Nếu không, làm sao con người có thể chịu đựng nhiều thập kỷ nữa để tiếp tục sống.

Vì vậy, Tần Sùng Lễ nghe theo lời bác sĩ, cất chiếc điện thoại cũ đi.

Khóa vào tủ bảo hiểm, đến giờ chưa từng mở ra.

Bé con đợi ông một lúc lâu, không nhận được câu trả lời.

Miên Miên khẩn trương, kéo tay Tần Sùng Lễ: "Ba hư, sao ba không

nói chuyện ạ? Có phải ba xấu hổ nên không dám khiêu vũ cùng Miên Miên phải không?”

Chương 63: Ba ngốc quá, ba nhảy sai hết các bước rồi

Edit: Thư

Tần Sùng Lễ ngẩn ngơ một lúc lâu.

Vui buồn đều dùng một sắc mặt, ông không quen để lộ cảm xúc của mình ra mặt.

Cho nên mọi người xung quanh đều tưởng ông đang ngẩn người xuất thần.

Mọi người không biết ông đang nhớ lại những ký ức đau thắt ruột thắt gan.

Mọi người chỉ cảm thấy buồn cười với dáng vẻ tỷ phú Tần nhận mệnh lệnh từ con gái.

Đạo diễn show giải trí lão luyện Thi Định Thành lập tức nhận ra cơ hội đẩy độ hot của sóng trực tiếp lên tầm cao mới.

Ông để lộ nụ cười tính toán của người làm ăn: "Miên Miên chủ động mời ngài, Tần tiên sinh nên suy nghĩ kỹ một chút, chỉ là buổi biểu diễn nhỏ thôi, Tần tiên sinh không cần đặt nhiều gánh nặng, chúng ta chỉ là chương trình giải trí du lịch bình thường thôi mà."

Sự thận trọng với thân phận người giàu nhất cả nước trong ngày đầu tiên biến mất, lá gan mọi người lớn hơn.

Ngang ngang tuổi và địa vị xã hội, ảnh đế Hoàng lên tiếng thúc đẩy: "Tần tiên sinh cho chúng tôi chút mặt mũi đi, bình thường không có cơ hội xem Tần tiên sinh khiêu vũ, cho chúng tôi mở tầm mắt chút, sợ cái gì chứ? Vì kiếm tiền cho con trai, tôi cũng đặt cược cái mặt già này biểu diễn mấy điệu Nhị Nhân Chuyển rồi."

Uông Phỉ nói: "Tần tiên sinh không cần xấu hổ, không để Miên Miên nhà ngài thất vọng, cũng đừng để Đại Lỵ nhà cháu thất vọng, ngài là siêu nhân trong lòng Đại Lỵ đấy."

Đại Lỵ vô cùng phối hợp dùng đôi mắt tràn ngập hy vọng nhìn Tần Sùng Lễ.

Ngay cả Lục Kha Thừa cũng bị chương trình này đầu độc, cảm thấy việc làm tổn hại hình tượng của người khác không tệ lắm.

Với cả anh cũng tò mò chú Tần, người có phong cách nghiêm túc như con trai cả Tần Hoài Dữ, sẽ có bộ dạng thế nào khi biểu diễn ngoài đường…

Lục Kha Thừa nói: "Chú Tần nhảy một điệu đi, chú xem, Miên Miên mong đợi chưa kìa."

Tần Mục Dã thấy mọi người đều động viên ba, cảm thấy mình không thể ngồi không, lập tức góp thêm ít gió đẩy thuyền: "Ba, quyết định nhanh lên, đường đường là nam tử hán đại trượng phu, làm gì có từ xấu hổ trong từ điển chứ, ba mau nhảy đi, con cũng vì một trăm đồng mà biểu diễn ngoài đường rồi, ba là ba ruột của con làm sao có thể bỏ qua chứ, ba nhảy đi, ba nhảy đi!"

Nếu là bình thường, Tần Sùng Lễ không quen bị nhiều người trêu chọc như vậy.

Nhưng vào giờ phút này, ông hoàn toàn quên mất bản thân đang quay chương trình giải trí, quên mất nhiều khách quý đang cùng ghi hình, quên mất những người đi đường đang đứng xem xung quanh.

Ngay cả con trai đang bỏ đá xuống giếng cũng bị bỏ qua cảm giác tồn tại.

Ông cúi đầu, trong mắt chỉ còn mỗi đứa bé mặc áo khoác bông màu hồng nhạt, đội mũ tai thỏ trắng như tuyết.

Đứa nhỏ này… giống y như đúc con gái đã ra đi của ông.

Ma xui quỷ khiến thế nào, ông bị cô bé lôi đến khoảng đất trống.

Tổ chương trình mở một bản nhạc valse trữ tình.

Bản nhạc ngân lên du dương như dòng suối nóng chảy trong tuyết trắng ngần.

Miên Miên kéo tay Tần Sùng Lễ, nhớ lại những bước nhảy trong giấc mơ tối qua.

Quần chúng hóng hớt xung quanh tưởng rằng một người cha già tính tình nghiêm túc bị cô con gái nhỏ ba tuổi rưỡi kéo ra khiêu vũ sẽ tạo thành một cảnh tượng vô cùng buồn cười, mọi người cũng chuẩn bị cười thật to.

Nhưng…

Bầu không khí dần yên tĩnh, không ai cười mà chuyển thành nghiêm túc.

Ba và con gái nắm tay nhau, nghiêm túc bắt nhịp, biểu diễn một điệu valse ngắn với những bước nhảy uyển chuyển.

Tạo nên hình ảnh… hết sức đẹp đẽ.

Đó là sự ấm áp tốt đẹp giữa ba và con gái, hơn hết ẩn chứa trong đó còn là một tầng tình cảm phức tạp hơn.

Một thứ tình cảm mọi người không thể nào hiểu được.

Duy chỉ có Tần Mục Dã ngày thường đầu óc không dùng được lại yên tĩnh lạ thường, mơ hồ cảm nhận được gì đó.

Mặc dù cậu không phải là người trong cuộc, không thể nói cụ thể.

Nhưng… cậu cảm thấy, ba trải qua rất nhiều cảm xúc phập phồng khi biểu diễn điệu nhảy này.

Giống như trái tim đang đập từng nhịp mãnh liệt.

Từ dao động, không hiểu, không dám tin dần dần biến thành… tiếp nhận, tin tưởng, cảm động, dịu dàng.

Tần Mục Dã còn quá trẻ, mới hai mươi tuổi.

Cậu không phải người anh trai đủ chín chắn, càng không thể hiểu cảm giác của ba.

Nhưng vào giờ khắc này, cậu đang được chứng kiến điệu nhảy tuyệt vời giữa ba và em gái.

Đột nhiên cậu… cũng muốn tương lai sẽ kết hôn và sinh con.

Được làm ba chắc chắn là cảm giác rất hạnh phúc.

****

Bản nhạc kết thúc, cả con phố yên lặng.

Hai ba con tỏa sáng ở giữa khung cảnh tuyết trắng mênh mông.

Không chỉ tổ chương trình và các khách mời yên lặng.

Ngay cả người xem xung quanh bất đồng ngôn ngữ cũng không nói tiếng nào.

Tình phụ tử là một thứ tình cảm không thể nói thành lời, mặc dù họ nghe không hiểu, chỉ xem nhưng cũng đủ biết, người đàn ông trung niên đầy khí chất này nhất định là ba ba ruột của bánh bao nhỏ này.

Bởi vì mọi người ba trên thế giới đều nhìn con gái với ánh mắt giống nhau.

Có người nhớ về ba của mình, không kiềm được nước mắt, trong đầu chỉ còn mỗi hình ảnh về ba.

Miên Miên ngẩng cổ, hai tai thỏ rũ xuống, trông cô bé càng giống thỏ trắng trong tuyết.

Ánh mắt của bé sạch sẽ ngây thơ, ngơ ngác nhìn Tần Sùng Lễ, toét miệng cười để lộ hàm răng trắng: "Ba ngốc quá, nhảy sai hết các bước rồi."

Ký ức của Miên Miên về khoảng thời gian trước khi chết rất mơ hồ.

Tuy giấc mơ hôm qua rõ ràng nhưng với khả năng của đứa bé ba tuổi rưỡi, không thể ghi nhớ hết các bước nhảy.

Nhưng liên quan đến điệu Valse này, tựa như điệu nhảy đã thấm vào máu cô bé, không cần cô bé nhớ, chỉ cần Tần Sùng Lễ đứng đấy, tự nhiên cô bé sẽ nhảy theo được.

Đúng là Tần Sùng Lễ đã nhảy sai nhiều bước.

Một năm trước, ông cúi người dạy con gái khiêu vũ.

Chính ông đã kiên nhẫn dạy cho con bé từng bước một.

Ông làm chủ các bước nhảy.

Nhưng giờ đây, thân phận của hai ba con đổi lại, Miên Miên mới là người làm chủ.

Ông như một người ba vụng về, bước nhảy không rõ ràng, nhịp điệu không chính xác, con gái nhỏ đang dẫn dắt ông từng chút một.

Nhưng… ông không cảm thấy mất mặt.

Ngược lại ông lại thấy quá đỗi vui mừng vì mất đi mà tìm lại được.

Khán giả bắt đầu vỗ tay rào rào, đạo diễn ra mặt lần đầu tiên, đích thân cảm ơn fan quốc tế đã yêu thích Miên Miên.

Trưởng thôn Phương Kỳ bước vào, vui vẻ nói: "Chúc mừng bảo bối Miên Miên đã trở thành người được nhiều tiền nhất hôm nay, tiếp theo mọi người sẽ nhận nguyên liệu nấu ăn, bữa này Miên Miên mời khách."

Các bạn nhỏ kêu gào: "Miên Miên đỉnh nhất!!!"

Bác trưởng thôn bổ sung: "Nhưng hôm nay biểu hiện của Thao Thao và ba cũng rất vượt trội, giành được hạng á quân! Ngoài ra Linh Linh và anh trai cũng rất giỏi, về phần Dã ca,… tuy đổi về tiền mình mới được 100 đồng nhưng đã chứng minh thực lực của ca sĩ đỉnh lưu…"

Trưởng thôn chưa kịp trêu xong, Tần Mục Dã nóng nảy xen vào: "Bác trưởng thôn, sao bác quá đáng quá vậy?! Đến mức đấy sao?! Trưởng thôn mà đâm chọc thế có được không! Tôi nói này, tôi không cần cố gắng, tôi chỉ tùy tiện đứng ở đó hát một lúc, không lo lắng vấn đề tiền bạc, bởi vì tôi có em gái, em gái tôi như mèo thần tài, đứng ở một chỗ cũng gọi được cả đống đến cho con bé tiền."

Mọi người bên này ồn ào náo nhiệt.

Tần Sùng Lễ dắt bạn nhỏ nhà mình đến một nơi yên tĩnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên đỏ ửng vì lạnh, đặc biệt là hai má và mũi.

Tần Sùng Lễ tháo găng tay, dùng bàn tay ấm áp áp vào mặt cô bé.

Ông ôm khuôn mặt cô bé, dùng lòng bàn tay sưởi ấm cho bé, thấp giọng hỏi: "Con thấy khá hơn chưa, lạnh quá, đến người lớn còn cảm thấy lạnh nói gì trẻ con, nếu con bị cảm thì sẽ rất phiền phức."

Miên Miên hớn hở siết chặt nắm đấm nhỏ: "Không đâu ạ, Miên Miên khỏe lắm!"

Nói xong, đôi mắt đen nhanh lanh lợi liếc nhìn bốn phía, thấy không có máy quay, cô bé mới kéo tay Tần Sùng Lễ xuống để ba cúi người, bé nói thầm vào tai ba: "Miên Miên là thần tiên lợi hại có thể chiến thắng khó khăn, thần tiên như chúng con sẽ không bị bệnh đâu ạ!"

Cơ thể Tần Sùng Lễ cứng đờ.

Ông đã nghe vợ nói lời này một lần.

Con trai trưởng Tần Hoài Dữ cũng miêu tả giấc mơ cho ông.

Nhưng lúc đó, Tần Sùng Lễ đã có trong lòng kế hoạch đối phó với vợ chồng Lê Huyên, cộng thêm tâm trạng mâu thuẫn khi đối diện với vợ.

Ông biết với thế lực trong tay mình, việc báo thù cho con gái đơn giản như đè chết một con kiến vậy.

Nhưng còn vợ ông thì sao, bà ấy có thể tiếp nhận sự thật không?

Huống chi, ngay khi ông điều tra rõ ràng chân tướng chưa được bao lâu, một đứa trẻ giống hệt con gái lại xuất hiện ở nhà họ.

Tần Sùng Lễ nghiễm nhiên cho rằng cô bé chính là kế hoạch gài gắm của Lê Huyên.

Đây là con át chủ bài sau cùng của cô ta.

Ông không thể xử lý vợ chồng Lê Huyên như kế hoạch ban đầu.

Bởi vì đứa trẻ này vẫn ở trong nhà của bọn họ.

Nếu ông giải thích tất cả âm mưu này với vợ, vậy đứa trẻ này…

Đứa trẻ đã kéo vợ từ quỷ môn quan trở về, ông phải giải quyết như thế nào?

Nhóm nghiên cứu khoa học ông bỏ rất nhiều tiền để thuê đến bây giờ vẫn chưa đưa ra câu trả lời thích đáng cho công nghệ sao chép gen.

Ngay lúc cuộc sống của ông chồng chéo nhiều mâu thuẫn.

Đột nhiên hôm nay xảy ra cảnh tượng này.

Trong lòng Tần Sùng Lễ dấy lên một tia hy vọng.

Có lẽ… con gái ông thực sự sống lại?

Bằng một cách siêu nhiên nào đó, một cách con người bình thường không thể giải thích được.

Đơn giản là con bé… sống lại.

…

Tần Sùng Lễ ngồi xổm xuống, tiếp tục áp tay sưởi ấm cho khuôn mặt lạnh như băng của con gái.

Giọng của ông run rẩy, chứa đầy hy vọng cùng sợ hãi nhận lại thất vọng: "Bài valse này… ba dạy cho con phải không?"

Miên Miên cười trộm, chê cười nói: "Ba hư càng ngày càng nhảy kém đi, không tốt bằng trước kia! Nếu không chăm chỉ luyện tập, ngày kỷ niệm đám cưới tiếp theo mẹ không muốn khiêu vũ với ba nữa đâu!"

Trước ngày ông dạy con bé khiêu vũ chính là kỷ niệm ngày cưới giữa ông và Lê Tương.

Con gái thấy ông và vợ khiêu vũ, mới muốn được học nhảy.

Lúc ấy… ba con trai đều không ở nhà.

Chương 64: Cậu phải tạm gác đam mê bán xiên nướng vì sự nghiệp ca hát

Edit: Thư

Hôm ấy chỉ có Miên Miên.

Nói cách khác, hôm ông và Lê Tương tổ chức tiệc kỷ niệm, chỉ có Miên Miên ở đó và thấy hai người khiêu vũ với nhau.

Về phần ba thằng con trai… đặc biệt là Tần Mục Dã đang ở đỉnh cao sự nghiệp, liên tục chạy thông báo nên không thể nào biết.

Hoài Dữ điềm đạm nhưng tính tình giống ông, tuy cưng chiều cô bé nhưng sẽ không tiết lộ chuyện quá khứ để giúp bé lấy lòng ông.

Tiêu Nhiên thì càng không thể, từ trước đến nay thằng bé không quá gần gũi với em gái, nó còn đang trong giai đoạn phản nghịch, quan hệ với ai cũng không tốt, cả ngày chỉ ở trong phòng chơi game.

Người duy nhất có khả năng làm ra chuyện không đáng tin này là thằng con thứ hai.

Nhưng lúc ấy Tần Mục Dã bận rộn công việc đến tận 10 giờ đêm, thậm chí chỉ còn hai tiếng để ngủ.

Vì vậy dù thằng bé thân nhất với em gái cũng rất khó để lộ chuyện này.

Ngày thứ hai khi con gái đòi học khiêu vũ, Lê Tương đã bị người đại diện kéo vào đoàn phim.

Đoạn video bác Vinh gửi ông chưa cho Lê Tương xem.

Người duy nhất nhìn thấy ông và con gái nhảy là bác Vinh.

Nhưng bác Vinh theo ông qua mấy thập kỷ, chăm sóc ông từ thời niên thiếu, coi ông như ruột thịt.

Bác ấy biết ông nghi ngờ thân phận của đứa nhỏ này, tuyệt đối không âm thầm tiết lộ chuyện đã qua cho con bé.

Như vậy chỉ còn lại một khả năng duy nhất…

Tuy nó vi phạm chủ nghĩa thế giới quan duy vật nhưng nó là chân tướng cuối cùng.

Trái tim Tần Sùng Lễ đập dữ dội.

Phần ngực bên trái âm ỉ đau.

Một cảm giác vui mừng lấy lại thứ mình đã mất.

Đột nhiên ông hiểu tại sao vợ và con trai thứ hai có thể bị tẩy não nhanh đến vậy, đón nhận đứa bé không chút đắn đo.

Hơn nữa còn coi cô bé như bảo bối ruột thịt, tựa như tất cả ký ức đau khổ đều biến mất trong một đêm, cuộc sống quay về quỹ đạo bình thường.

Tần Sùng Lễ mơ hồ cảm nhận được điều đó.

Niềm vui sướng quá choáng ngợp.

Nhân lúc mọi người không chú ý, Tần Sùng Lễ cúi người, lén hôn lên

má của đứa nhỏ.

Đồng tác của ông rất nhẹ, rất nhanh, như sợ người khác nhìn thấy, sợ ống kính bắt gặp, nói đúng hơn là …. sợ đứa nhỏ từ chối.

Giọng nói của ông nhẹ nhàng, run rẩy, ông nở một nụ cười tự nhiên mang theo sự tự giễu: "Ba nhảy quá xấu, rất lâu rồi không khiêu vũ, có thể mẹ xem chương trình sẽ chê cười ba nhưng Miên Miên không chê ba đúng không? Sau này Miên Miên có bằng lòng cùng ba khiêu vũ nữa không?"

Bé con bỗng yên lặng.

Đôi mắt lóng lánh mở to nhìn chằm chằm ba.

Cô bé rất thông minh.

Một tiên nữ giỏi, dù mất đi phần lớn năng lực nhưng vẫn là đứa trẻ thông minh nhất.

Đây là… lần đầu tiên ba hư gọi bé là Miên Miên.

Lâu như vậy, đến bây giờ mới là lần đầu tiên.

Trước đây ba không gọi tên cô bé, cho dù đang nói với anh hai, cùng lắm gọi bé là em gái, em gái con các kiểu.

Ba hư không tin bé là Miên Miên.

Miên Miên luôn biết.

Nhưng ba hư không ghét bé, thậm chí len lén không thể kiềm chế thích bé.

Bé biết hết.

Bây giờ… ba nghĩ thông suốt mọi việc.

Mặc dù Miên Miên không hiểu khoa học của xã hội loài người nhưng bé loáng thoáng suy luận ra một chút.

Đó là một số quy định con người mê muội nghe theo mà thôi.

Miên Miên không cần hỏi nhiều, nhìn chằm chằm ba một lúc lâu, trao đổi với ba thông qua ánh mắt, biết chắc chắn ba hư đã nhận ra cô bé.

Mặc dù bé còn mông lung, không biết tại sao ba lại nhận ra.

Nhưng trong lòng Miên Miên rất vui vẻ.

Bé vui đến nỗi muốn lăn lộn trên tuyết vài vòng.

Càng muốn lao vào ngực ba, hôn ba mấy cái.

Nhưng Miên Miên kiềm chế.

Miên Miên không quên dáng vẻ lạnh lùng hung dữ của ba khi mới gặp bé.

Miên Miên tức giận.

Cô bé quyết định làm một đứa bé kiêu ngạo.

Bé con nhìn ông, hất cằm, chống nạnh nói: "Con không chắc đâu, nếu mẹ không đồng ý khiêu vũ cùng ba thì con cũng chê ba đó nha."

Tần Sùng Lễ không cần nhiều lời.

Giữa ông và bé con có một loại thần giao cách cảm của ba con.

Ông đoán được cô bé đang nghĩ gì vào lúc này.

Bé lương thiện, ngây thơ, khôn khéo nhưng có chút nóng nảy cho riêng mình.

Gặp tủi thân sẽ âm thầm ghi nhớ.

Đây quả thật… chính là tính tình của Miên Miên nhà ông.

Tần Sùng Lễ từng nghĩ mình sẽ xúc động đến mức rơi lệ, thậm chí phải tránh máy quay và tạm dừng ghi hình.

Không ngờ, sau khi nhận ra con gái.

Ngược lại, ông không muốn khóc.

Ông chỉ đơn giản cảm thấy rất hạnh phúc, trái tim ấm áp dần lấy lại nhịp đập bình thường.

Bởi vì ông biết không phải hôm nay ông mới nhận lại những gì đã mất.

Từ lâu về trước, ông đã tìm được nó rồi.

*****

Nhóm khách mời thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất ở Otaru, dùng tiền đổi được nhiều nguyên liệu nấu ăn phong phú.

Đến khâu nướng thịt.

Nhóm trẻ con quá nhỏ, không với tới vỉ nướng, không nói đến việc hỗ trợ.

Đầu của những cây củ cải nhỏ nhô lên vì thèm ăn, không đóng góp việc gì ngoài thúc giục người lớn trong nhà nướng nhanh lên.

Người lớn bắc vỉ nướng lên, bắt đầu nướng thịt.

Khán giả xem trực tiếp rất mong đợi Tần Sùng Lễ gia nhập tập đoàn nướng thịt, muốn xem người giàu nhất nước ám mùi khói lửa bếp núc.

Nhưng không hiểu vì lí do gì, vị tỷ phú họ Tần và Miên Miên đều không xuất hiện trước ống kính.

Ống kính chiếu đến những người đàn ông đang nướng thịt.

Mọi người cùng hợp tác, sơ chế nguyên liệu rồi xâu vào xiên.

Tuổi không cao nhưng thể lực kém, Phó Sâm bắt đầu cố gắng làm việc, phụ giúp Lục Kha Thừa hoàn thành dây chuyền chế biến, xiên thịt vào que sắt, xếp lên đĩa để nướng.

Những người khác phụ trách nướng thịt.

Tần Mục Dã tuy hay bị chê cười vì thiếu kỹ năng sống… biểu hiện không tệ ngoài ý muốn.

Tần Mục Dã cởi áo khoác lông vũ, xắn tay áo bên trong lên.

Cậu chuyên nghiệp đứng trước vỉ nướng, xếp cánh gà, thịt bò, thịt cừu thành một hành, thỉnh thoảng dùng chổi nhỏ quét nước sốt và gia vị.

Mùi thơm mê người lập tức lan tỏa trong không khí lạnh lẽo, dường như nhiệt độ xung quanh tăng lên.

Những bạn nhỏ biểu diễn hơn nửa ngày sớm đã đói bụng.

Để được ăn nhanh hơn, các bạn nhỏ rối rít thổi phồng người đang nướng thịt.

Thao Thao: "Anh Miên Miên cố lên, nướng nhiều thịt cừu vào ạ, xiên thịt cừu thơm lắm! Cả thịt ba chỉ nữa!"

Tần Mục Dã đồng ý, lấy thêm mấy xiên thịt.

Thịt ba chỉ và thịt cừu là linh hồn của tiệc nướng!

Lục Linh: "Anh cố lên! Anh nướng thịt đẹp trai nhất! Linh Linh muốn ăn cánh gà! Anh thêm mật ong được không? Cánh gà mà thiếu mật ong thì không ngon đâu."

Tần Mục Dã không nhận ra cô bé mũm mĩm chỉ coi mình là cái máy nướng thịt.

Cậu rất hưởng thụ lời khen của cô bé, phết thêm nhiều lớp mật ong lên cánh gà.

Bé Phó cũng chảy nước miếng, mắt nhìn háo hức, nhỏ giọng cổ vũ: "Anh Tần cố lên! Anh cực khổ rồi! Nghe nói đàn ông biết nướng thịt là người đẹp trai nhất!"

Tần Mục Dã nhận hết lời khen, hăng hái nướng thịt.

Đại Lỵ ngọt ngào nói: "Anh Miên Miên nướng mực đi ạ, em thích ăn mực nướng."

Tần Mục Dã nghe thấy, lấy thêm hai xiên mực.

Em gái lai xinh xắn thích ăn mực, không vấn đề, tất cả đã được sắp xếp đâu vào đấy!

Mặc dù nhiệt độ ở Otaru rất thấp nhưng nhiệt độ từ than hồng vẫn cao.

Cả người Tần Mục Dã đổ mồ hôi, xắn hết tay áo lên, thậm chí trên

mặt cũng lấm tấm nước, cậu lấy khăn quàng cổ lau qua rồi tiếp tục nướng thịt.

Sau khi xiên thịt ra lò, các bạn nhỏ ăn rất ngon miệng, liên tục khen chất lượng phục vụ của cậu.

Tần Mục Dã cười đắc ý.

Cậu vỗ ngực nói: "Không cần khen anh, mặc dù anh không biết nấu cơm nhưng kỹ năng nướng thịt không tệ lắm! Từ nhỏ anh hay có duyên, bạn bè nhiều, từ trung học cơ sở đã hay tụ tập nhà bạn để nướng thịt nên kỹ năng nướng phải gọi là đỉnh cao!"

Phần bình luận được tràng cười to –

[Hahahaha mọi người thấy Tần Mục Dã kiêu ngạo chưa kìa.]

[Tần đỉnh lưu: Cuối cùng cũng tìm được hướng đi cho cuộc đời này.]

[Hóa ra Tần đỉnh lưu đã phục vụ nướng thịt cho bạn bè từ trung học cơ sở.]

[Nói thật cậu ấy nướng không tệ đâu, nhất là cách rưới nước sốt rất thành thạo! Giống ý chú bán xiên ở cổng trường của tôi.]

[Hahahaha hình tượng của anh ấy lại sụp đổ thêm lần nữa, tôi khá lo lắng, bây giờ mới qua hai mùa, liệu sau khi quay hết chương trình, mặc dù những thành phần bôi xấu trước kia đều đã ngậm miệng nhưng Tần đỉnh lưu có còn nhận được vai diễn nào nghiêm túc không?]

[Má! Idol hàng đầu với 60 triệu fan thành công chuyển thành diễn viên hài! Đây là định hướng làm nghề bị bóp méo hay cậu ấy đã đánh mất ước mở vậy!]

[Là một fan trung thành của Dã ca, tôi thấy mọi người không cần lo

lắng! Chỉ cần với kỹ thuật nướng này, cho dù sau này không nhận được phim, anh ấy cũng không bao giờ chết đói, mở một cửa hàng xiên nướng "Xiên nướng sáu múi online"– đảm bảo bán cháy hàng.]

[Hahahaha nhìn cậu ấy như ông chú phải tạm gác đam mê bán xiên vì sự nghiệp ca hát ấy!]

Sau khi mọi người ăn xong xiên thịt thơm phức, lập tức chuyển sang phần thứ hai.

Buổi chiều, chạng vạng tối, các khách mời nhận nhiệm vụ cuối cùng của ngày hôm nay.

Nhóm người lớn tạm biến mất trước ống kính, chỉ còn lại trưởng thôn và năm bé củ cải.

Trưởng thông Phương Kỳ dẫn năm bé đến một nhà gỗ nhỏ, nói: "Ngày mai chương trình sẽ tạm kết thúc, các bạn nhỏ phải về nhà rồi. Trải qua hai mùa, các cháu với anh trai và ba ba có thấy vui không? Mùa tiếp theo có muốn tham gia nữa không?"

Các bạn nhỏ đều trả lời muốn.

Đi du lịch thú vị hơn đi mẫu giáo nhiều, làm sao mà không muốn được!

Bác trưởng thôn nói tiếp: "Tiếp theo, các bạn nhỏ sẽ tách khỏi người lớn, chúng ta sẽ xếp hàng vào nhà gỗ này. Đây là một căn nhà thần kỳ, có thể biến nguyện vọng của mọi người thành hiện thực. Các bảo bối hãy suy nghĩ thật kỹ xem mình có ước muốn gì với ba và anh trai nhé."

Chương 65: Ước nguyện của Miên Miên là gì?

Edit: Thư

Trong số các bạn nhỏ, người bé nhất ba bốn tuổi, còn người lớn nhất sáu tuổi.

Đều đang trong độ tuổi không nghi ngờ lời nói của người lớn.

Đôi mắt màu xanh của Đại Lỵ phát sáng, ngẩng khuôn mặt ngạc nhiên, vui mừng hỏi: "Thật không ạ? Bác trưởng thôn nói thật ạ? Ở trong nhà gỗ nhiều nguyện vọng sẽ thành sự thật ạ?"

Trưởng thôn Phương Kỳ cười híp mắt: "Phải, nhưng các cháu phải nêu nguyện vọng với ba hoặc anh trai thì mới được, hơn nữa điều đó phải thật lòng, như vậy nguyện vọng mới thành sự thật."

Bác trưởng thôn đã nói vậy, các bạn nhỏ đều mong đợi, căn nhà nhỏ không có gì lạ đột nhiên biến thành một bảo tàng cất giữ phép thuật huyền bí.

Năm đứa bé rút thăm xếp thứ tự vào căn nhà ước nguyện.

Thao Thao lớn nhất rút được vị trí đầu tiên.

Lúc Thao Thao đi vào, bác trưởng thôn đã ngồi đợi bên trong.

Giống như ngày thường, bác trưởng thôn dịu dàng kiên nhẫn dẫn dắt: "Thao Thao, bây giờ cháu hãy nói nguyện vọng với ba nhé."

Luôn là một cậu bé vô tư chuẩn vùng đông bắc nhưng giờ Thao Thao lại im lặng.

Vẻ băn khoăn của cậu bé khiến trưởng thôn nghĩ bé đang xấu hổ.

Bác ấy cười nói: "Cháu không cần căng thẳng, cứ nói những gì Thao Thao đang nghĩ trong đầu nhé, căn nhà sẽ lắng nghe ước nguyện của cháu."

Các bạn trẻ không biết.

Lúc này, sáu người lớn đang ở một phòng khác, đối diện với màn hình, xem phản ứng của những đứa trẻ như khán giả xem trên sóng trực tiếp.

Hoàng Uy Châu thấy con trai nhăn nhó, bật cười: "Đứa bé này, sao phải xấu hổ chứ? Bình thường nó không thế đâu."

Phó Sâm nói: "Có thể bé đã quen ở cùng các bạn khác, giờ đi vào một mình, còn là người đầu tiên nên cậu bé thấy không quen. Thao Thao nhà anh so với con trai tôi mạnh mẽ hơn nhiều, đấy là anh chưa thấy vẻ hoảng sợ của con trai tôi rồi."

Tần Mục Dã cảm thấy buồn cười: "Ông bác trưởng thôn này chỉ giỏi lừa dối con nít, chắc Thao Thao tin căn nhà này có phép thuật thật nên chuẩn bị ước nguyện to nhất đây."

Nghe Tần Mục Dã nói vậy, mọi người đều tò mò ước nguyện gây sốc của Thao Thao.

Hình ảnh yên lặng rất lâu.

Cuối cùng Thao Thao ngẩng đầu lên, nhìn bác trưởng thôn, ngây thơ nói: "Cháu ước, ba sẽ yêu cháu nhiều hơn một chút ạ."

Trưởng thôn Phương Kỳ bất ngờ, không hiểu hỏi lại: "Đây là điều ước của Thao Thao sao? Nhưng ba ba ảnh đế Hoàng của cháu rất yêu cháu mà, tại sao cháu lại hy vọng ba sẽ yêu cháu nhiều hơn?"

Thao Thao toét miệng cười tươi nhưng cậu bé có vẻ lúng túng, tiếp tục giữ im lặng.

Trước màn hình, nhóm người lớn không ai nói tiếng nào.

Không ai có tâm tư đùa giỡn lúc này.

Mọi người đều vô cùng yên tĩnh.

Nụ cười trên gương mặt Hoàng Uy Châu khép lại, ánh mắt tập trung nhìn chằm chằm màn hình.

Trưởng thôn rất giỏi dẫn dắt trẻ con, từ từ hỏi: "Chẳng lẽ Thao Thao cảm thấy, ba yêu ai khác ngoài Thao Thao sao? Cho nên cháu mới ước ba yêu mình nhiều hơn một chút, có phải không?"

Thao Thao nặng nề gật đầu, hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ba yêu chị nhất, cháu không xinh bằng chị, còn rất nghịch ngợm nên thường xuyên khiến ba tức giận, nên ba càng yêu chị hơn."

Vẻ mặt Hoàng Uy Châu nghiêm nghị, hốc mắt ửng đỏ.

Ông đi ra khỏi phòng quan sát, đến đón con trai, đứng trước ống kính nói ra những lời thật lòng: "Tôi không ngờ đứa con trai hoạt bát của tôi lại nói ra những lời như vậy, do tôi quá bất cẩn nên bỏ quên Thao Thao, bỏ quên Thao Thao có mặt nhạy cảm như vậy. Con gái tôi đã lớn, là đứa con đầu, quả thật tôi và mẹ nó rất thương con bé, Giờ nó đi du học nước ngoài, rất ít khi gặp mặt, ở nhà tôi hay khen con bé trước mặt Thao Thao như thói thói quen, nói con bé tốt thế này, giỏi thế này, thằng bé phải học tập chị gái, lời nói ấy diễn ra quá lâu khiến thằng bé nghĩ tôi yêu chị gái nó nhiều hơn."

Thao Thao đi ra khỏi nhà gỗ.

Hoàng Uy Châu đã đứng đợi bên cửa.

Chờ con trai đi ra, ông kéo đứa bé không còn nhỏ vào ngực, xoa đầu cậu bé, nghẹn ngào nói: "Thao Thao, ba yêu con, con là niềm tự hào của ba, sao ba không yêu con được chứ? Ba hay khen chị con, bởi vì chị con đã lớn rồi, rời xa ba mẹ để sống độc lập nên ba nhớ con bé, thường xuyên nhắc con bé, ba yêu chị con và con như nhau có biết không? Thao Thao, con cũng là bảo bối của ba."

Thao Thao vô tư nay lại giữ im lặng, ngượng ngùng trốn trong ngực ba, ôm ba, không lên tiếng.

Những người lớn trong phòng quan sát rơi nước mắt.

Khán giả trực tiếp cũng rối rít bình luận –

[Thao Thao quá giỏi, một nam tử hán xuất sắc!]

[Ảnh đế Hoàng rất thương con trai, nhưng đàn ông đông bắc không giỏi biểu đạt tình cảm, họ luôn cảm thấy con trai không dỗ dành nũng nịu.]

[Nhìn muốn khóc luôn, từ nay ở nhà, ảnh đế Hoàng hãy khen Thao Thao nhiều hơn nhé, cậu bé cũng cần động viên mà, Thao Thao đã rất rất giỏi rồi!]

…

Bé con thứ hai là tiểu Đại Lỵ.

Đại Lỵ dùng tiếng phổ thông không chuẩn nói từng chữ: "Cháu ước ba mẹ có thể sinh cho cháu một người anh trai, giống như anh của Miên Miên và Linh Linh, cháu muốn có anh ạ!"

Uông Phỉ ngồi trước màn hình, miệng cười toe toét.

Đúng là con gái ngây thơ của anh, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hai ba con không quá xúc động, Uông Phỉ nhanh chóng đi đến nhà gỗ đón con gái.

Anh cúi người bế cô bé lên: "Đại Lỵ, ba nghe thấy ước muốn của con rồi, nhưng ba không làm được, ba và mẹ không sinh anh trai cho con được, chỉ có thể cố gắng sinh em trai cho con được thôi."

Đại Lỵ chu miệng, tỏ rõ sự không hài lòng với kết quả này.

Uông Phỉ bật cười, sợ con gái tức giận đi tìm thôn trưởng tính sổ.

Anh vội vàng giải thích: "Khi em trai còn bé sẽ gọi là em trai, đợi em ấy lớn lên, cao to hơn con, có thể bảo vệ con như anh trai ấy, được không?"

Tiểu Đại Lỵ vui vẻ cười lên: "Được ạ! Ba mau mau sinh cho con một em trai đi, Đại Lỵ muốn em trai!"

Phần bình luận cười bò —

[Tiểu Đại Lỵ cute quá, giống y cháu tôi, ngày nào cũng đòi muốn có anh trai.]

[Đại Lỵ hãy còn nhỏ, đợi cô bé lớn hơn chút nữa mới biết mình hạnh phúc thế nào, mặc dù bé không có anh nhưng có ba vừa trẻ vừa đẹp như vậy, khác gì anh trai đâu chứ.]

…

Phó Trạch Ngôn rút được vị trí thứ ba.

Đây là mùa đầu tiên Phó Trạch Ngôn tham gia chương trình nên bác trưởng thôn muốn ưu ái cậu bé hơn một chút, hơn nữa cậu bé còn nhút nhát hay xấu hổ nên trưởng thôn càng dịu dàng.

Điều bất ngờ là, cậu bé với vẻ rụt rè, thậm chí còn khóc lóc sợ hãi trước mặt Tần Mục Dã vào ngày đầu tiên.

Giờ đây đang ngồi trên ghế, gương mặt đẹp trai bình tĩnh như giám đốc nhỏ.

Mặc dù Phó Trạch Ngôn mới sáu tuổi, kém Thao Thao mấy tháng.

Nhưng suy nghĩ của cậu bé phát triển hơn Thao Thao rất nhiều.

Cậu bé biết đây chỉ là chiêu trò của tổ sản xuất.

Làm gì có chuyện căn nhà gỗ có thể nghe thấy nguyện vọng rồi biến nó thành sự thật.

Việc này chỉ để nhóm người lớn trốn ở đâu đó quan sát biểu hiện của con em nhà mình mà thôi.

Nhưng đây quả là cơ hội tốt để đứng trước ống kính, nói ra những điều bình thường cậu bé không thể nói trực tiếp với ba.

Khi trưởng thôn cười híp mắt với cậu bé: "Trạch Ngôn, cháu có ước nguyện gì muôn muốn nói với ba không?"

Phó Trạch Ngôn bình tĩnh như thường, nói rõ ràng: "Cháu ước rất nhiều, cháu hy vọng ba sẽ kết thêm nhiều bạn mới, nói chuyện nhiều hơn với mọi người, không tự giam mình trong phòng sách nữa. Mẹ cháu nói, sáng tạo đòi hỏi phải giao tiếp với người khác thì mới tìm được nguồn cảm hứng mới, càng nhiều bạn sẽ đem đến càng nhiều cảm hứng. Cháu mong sau này ba sẽ quay những bộ phim ba thích và khán giả cũng sẽ đón nhận nó."

Trưởng thôn dở khóc dở cười.

Ông đã cảm giác con của đạo diễn Phó là một bạn nhỏ thông minh hiểu chuyện, không ngờ suy nghĩ của cậu bé lại trưởng thành như vậy.

Trưởng thôn cười nói: "Trạch Ngôn của chúng ta vô cùng quan tâm ba, không chỉ ở mức độ sức khỏe mà còn cả nghề nghiệp, ba biết cháu quan tâm thế này, nhất định sẽ rất vui vẻ."

Phó Trạch Ngôn nói nốt: "Nếu căn nhà này có phép thuật thật, hãy gửi lời này của cháu đến đến ba nhé ạ. Trong lòng cháu, ba là đạo diễn lợi hại nhất, là một nghệ sĩ tài ba, nhưng là một người nghệ sĩ chưa chắc đã là nhà đầu tư giỏi, cháu hy vọng sau này ba không tùy tiện đầu tư vào công ty giải trí và điện ảnh nào nữa, dẫu sao lúc này, giữ tiền quan trọng hơn kiếm tiền."

Trưởng thôn Phương Kỳ là MC, không hiểu biết nhiều về ngành giải trí.

Ông chỉ thấy rất vui, không ngờ bé Phó nhát gan lại thông minh và đáng yêu thế này.

Mọi người xem trực tiếp cũng cười –

[Hahahahaha đạo diễn Phó tập trung quay phim hay đi, đừng cố chấp theo đuổi dòng văn học nghệ thuật nữa, hai năm nay có phim nào bán được vé đâu! Quay phim nào kiếm được nhiều tiền vào không con trai ông buồn kìa.]

[Tôi đột nhiên va phải sự đáng yêu của bạn nhỏ họ Phó này rồi, cậu bé ngoan quá, đến với chị nào ~]

[Bạn nhỏ nào cũng đáng yêu, hy vọng quyền vương Khương sớm bình phục để dẫn theo Khương Khương tiếp tục tham gia chương trình/]

…

Dù là người xem hay dàn khách mời, ai cũng thấy Phó Trạch Ngôn đáng yêu, ngoan ngoãn.

Dù sao nhiều năm nữa Phó Sâm mới phá sản, bây giờ chưa có biểu hiện quá lớn.

Nhưng trong lòng Phó Sâm rất xúc động.

Người ngoài không nhận ra sự nghiệp của ông đang sa sút, nhưng bản thân ông biết, mình đã bị kẹt ở đáy giếng, bảo thủ lặp đi lặp lại, không chịu tiến lên.

Lời nói của con trai rất sâu sắc.

Điều bây giờ ông cần làm là mở rộng tầm mắt, quay những bộ phim có độ thương mại cao hơn cũng như nghiên cứu những thể loại người xem đang ưa thích.

Bởi vì ông nổi tiếng từ thời niên thiếu, nhận được vô vàn giải thưởng danh giá nên sinh cố chấp với giải thưởng mà quên mất điện ảnh là một loại nghệ thuật đại chúng, việc khán giả yêu mến và cảm thấy vui vẻ khi xem phim mới chính là giá trị của nghệ thuật.

Hơn nữa, câu nói "giữ tiền quan trọng hơn kiếm tiền" cũng đem đến nhiều suy nghĩ sâu sa.

Ông sinh ra trong gia đình có truyền thống nghệ thuật, tích góp đủ nhiều, đến đời ông không cần kiếm quá nhiều, chỉ cần biết tiết kiệm, chi tiêu hợp lý là đủ sống không lo không nghĩ.

Đúng là giữ tiền rất quan trọng.

Không chỉ cảm động, Phó Sâm còn bất ngờ trước sự thông minh của

con trai.

Chỉ bằng hai ba câu đã giúp ông thoát khỏi u mê.

Phó Sâm đi ra bên ngoài nhà gỗ đón con trai, ông không có thói quen thân mật với con trai, chỉ ngồi xổm xuống, nắm tay con trai, nghiêm túc nói: "Cảm ơn Trạch Ngôn đã quan tâm ba, ba đã nghe ước nguyện của con, ba khâm phục sự thông minh của con, tư duy rõ ràng hơn cả ba. Ba sẽ cố gắng vì con, ba sẽ làm việc chăm chỉ để quay những bộ phim khán giả ưa thích."

*****

Miên Miên rút được vị trí thứ hai từ dưới lên.

Không hổ là người thu hút lượng xem cao nhất trong chương trình.

Tất cả mọi người đều háo hức chờ đợi điều ước của Miên Miên.

Miên Miên ngồi trên ghế, dáng vẻ đáng yêu ngẩn ngơ khiến lòng trưởng thôn Phương Kỳ mềm nhũn.

Ông không nhịn được bế Miên Miên lên, để bé trên đùi, sờ sờ cái mũ con thỏ của bé.

"Ước nguyện của bảo bối Miên Miên là gì?"

Chương 66: Công chúa nhỏ của ba, ba nhớ con nhiều lắm

Edit: Thư

Miên Miên ngồi trên đùi bác trưởng thôn, hai tay kéo dây mũ của mình, tai thỏ vểnh lên vểnh xuống rất đáng yêu.

Khách quý mùa này là tỷ phú Tần, khán giả đều biết ông ấy bận rộn, rất khó để gặp lại ông ấy ở mùa tiếp theo, cộng thêm cp ba con này thú vị nên ai ai cũng mong chờ Miên Miên sẽ nói gì với ba.

Đôi mắt Miên Miên tròn to linh động, bé che miệng cười trộm, nói: "Miên Miên ước anh hai cố gắng kiếm nhiều tiền hơn một chút, ít nhất anh hãy cố gắng đến khi Miên Miên lớn lên, đợi khi nào Miên Miên kiếm được tiền anh mới được nghỉ hưu nhé."

Thôn trưởng hoàn toàn đầu hàng trước vẻ mềm mềm cưng cưng của Miên Miên, trong mắt ông Miên Miên làm gì cũng đáng yêu!

Ông cười vui vẻ: "Ý của Miên Miên là, chờ khi nào cháu lớn lên, Dã ca sẽ không phải đi làm nữa, cháu nuôi anh ấy phải không?"

Miên Miên gật đầu, nói không suy nghĩ: "Công việc của anh hai dựa vào nhan sắc để kiếm cơm, sẽ có ngày anh già đi, không thể sống nhờ vẻ ngoài cả đời, sau này Miên Miên sẽ nuôi anh hai ạ!"

Tần Mục Dã ngồi trước màn hình, tìm dao khắp nơi: "Dao của tôi đâu? Dao của tôi đâu rồi? Sao ước nguyện của những đứa trẻ khác ấm lòng như vậy, bé Phó còn định ra cả sự nghiệp cho ba! Đến con

bé này lại bắt đầu đâm chọc tôi! Nó còn là em gái ruột không? Đây có phải là em gái ruột của tôi không???!”

Trong phòng, ngoại trừ Tần Mục Dã và Tần Sùng Lễ, chỉ còn lại Lục Kha Thừa đang đợi nghe ước nguyện của em gái.

Lục Kha Thừa cười: “Với trẻ con, mọi mong muốn đều xuất phát từ tấm lòng, Miên Miên không biết đây là trò chơi, cô bé đang nghiêm túc nói ra ước nguyện chân thật nhất của bản thân với căn phòng, điều đó cho thấy cô bé rất quan tâm đến nghề nghiệp của cậu. Hơn nữa cô bé còn bằng lòng nuôi cậu, còn không hài lòng cái gì? Em gái tôi không bao giờ nói mấy lời nuôi tôi như vậy bây giờ đâu, con bé chỉ biết đòi tôi mua chocolate và gà rán thôi.”

Tần Mục Dã có giận nhưng không chỉ mỗi tức giận.

Vượt lên là cảm xúc vừa thương vừa ngọt ngào.

Cậu luôn bị em gái đâm chọc thì sao!

Cậu có một cô em gái mồm miệng lanh lợi thế đấy!

Cả thế giới đều thích em gái cậu, nói cách khác, cả thế giới đều hâm mộ cậu!

Hâm mộ thì sao, bé con là em gái của cậu, người ngoài Tần gia có ghen tỵ cũng vô dụng!

Mấy người đó muốn cơ hội nghe đâm chọc cũng không được, hừ. ╭(╯^╰)╮

…

Trưởng thôn cười xong, tiếp tục dẫn dắt cô bé: “Thế Miên Miên có nguyện vọng nào muốn nói với ba không?”

Bé con ngọt ngào như vậy, ngay cả trưởng thôn cũng mong đợi những lời nói của bé gửi đến ba của mình.

Không ngờ.

Đứa nhỏ bẹp miệng, nói giọng giận dỗi: "Ba hư ấy ạ? Miên Miên không có ước nguyện nào với ba cả."

Trưởng thôn khó hiểu nhăn mày: "Thật không? Miên Miên không có ước nguyện với ba sao? Chỉ có điều ước với anh hai? Tại sao vậy?"

Tần Sùng Lễ ngồi trong phòng quan sát, tim đập loạn.

Ông rất mong đợi bé con sẽ nói ra một ít lời trong lòng.

Cho dù vì sự lạnh nhạt của ông trong khoảng thời gian này… con bé có thể than phiền, thậm chí trách mắng đều được.

Ông rất muốn nghe lời thật lòng của con gái.

Nhưng bé con không muốn nói, Tần Sùng Lễ hơi thất vọng.

Nhưng ngay giây sau.

Miên Miên toét miệng cười ngọt ngào, đôi mắt lanh lợi mang theo ý xấu.

Bé che miệng cười giòn tan, sau đó nghiêm túc nói: "Miên Miên đùa thôi! Miên Miên có lời muốn nói với ba ạ. Miên Miên hy vọng ba sẽ rèn luyện thân thể thật tốt, sống lâu thật lâu, ba phải khỏe mới ở bên Miên Miên lâu được. Ba hư đã nói rồi, đợi khi nào Miên Miên đi học, trong buổi tiệc tốt nghiệp, ba sẽ khiêu vũ cùng Miên Miên, Miên Miên nhất định sẽ mời ba đến lễ tốt nghiệp, ba hư phải tới nhé."

Miên Miên không biết lúc ba ra đi trong giấc mơ, ba và cô bé bao nhiêu tuổi.

Tóm lại… trong sổ ghi chép, ba không sống được đến già.

Tuổi thọ của người phàm có hạn, cô bé chỉ muốn cả nhà khỏe mạnh sống lâu hơn một chút.

Nhất là ba Tần Sùng Lễ.

*

Hình ảnh bỗng nhiên yên lặng.

Ngay cả Tần Mục Dã chuyên tấu hài cũng yên tĩnh.

Lục Kha Thừa cẩn thận, khả năng cảm nhận mạnh, anh nhìn về phía Tần Sùng Lễ theo bản năng.

Thấy hốc mắt ông ửng đỏ, anh vội vàng rút khăn giấy đưa ra: "Chú Tần."

Tần Sùng Lễ nhận khăn giấy, lau nước mắt.

Buổi trưa hai ba con cùng nhảy điệu valse, đứa nhỏ chỉ thuận miện nhắc tới ký ức năm đó, không nói đến chi tiết này.

Nói thẳng ra, ngay cả Tần Sùng Lễ cũng không nhớ mình đã nói những lời đó.

Bởi vì trong đoạn video ông xem đi xem lại chỉ có hình ảnh con bé dẫm lên chân ông để khiêu vũ và âm thanh tiếng cười vui vẻ của hai ba con.

Không quay được lời nói này.

Vào giờ phút này, Miên Miên đột nhiên nhắc đến.

Khiến ông nhớ lại toàn bộ.

…

Khi đó con gái chưa đầy ba tuổi, nhưng đã là một cô bé trắng nõn đáng yêu, ai nhìn cũng đoán được sau này bé sẽ là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Người chưa làm ba không thể hiểu tâm lý của người làm ba.

Mà người ba có con trai có suy nghĩ rất khác người làm ba có con gái.

Con trai càng giỏi giang, càng đẹp trai càng tốt, không sợ con gái nhà khác chiếm tiện nghi.

Nhưng con gái thì khác…

Miên Miên là công chúa nhỏ của ông, là hòn ngọc quý trong tay ông.

Chỉ cần nghĩ đến lúc Miên Miên mười tám tuổi sẽ thích đứa con trai khác, trong mắt chỉ còn thằng đó, thậm chí khiêu vũ cùng nó.

Trong lòng Tần Sùng Lễ ê ẩm, nồng nặc mùi chua.

Mặc dù năm đó con bé chưa đầy ba tuổi, còn là một củ cải nhỏ đi chân nọ đá vào chân kia.

Nhưng bất kỳ người ba nào cũng có tâm lý này.

Huống chi ông còn là một người ba có tuổi không hề trẻ.

Hơn bốn mươi ông mới có một cô công chúa, chờ khi con bé lên người, ông đã thành một ông già.

Chỉ mình ông hiểu tâm lý của người ba già.

Miên Miên nhìn thẳng máy ảnh, nhấn mạnh: "Ba nhất định phải sống lâu một chút để có nhiều thời gian cùng Miên Miên lớn lên, Miên Miên đồng ý với ba, lễ tốt nghiệp sẽ không mời bạn nam khác, chỉ khiêu vũ cùng ba thôi, ba không được thất hứa nha."

Tần Mục Dã làm một anh trai phông nền bên cạnh…

Đôi mắt đã đẫm nước.

Ngay cả Lục Kha Thừa cũng đỏ mắt.

Tình phụ tử là thứ tình cảm đơn giản và thuần khiết nhất trên thế giới này.

Những người trẻ tuổi như họ chưa phải làm ba nhưng có thể cảm nhận được.

Miên Miên thật sự là một áo bông nhỏ rất rất ấm áp.

…

Tâm trạng của Tần Sùng Lễ hoàn toàn vỡ òa.

Ông không thể khống chế cảm xúc, không hề cân nhắc giữ gìn hình tượng trước ống kính máy quay.

Trước mặt con gái đã mất mà tìm lại được, hình tượng người giàu nhất cả nước nước có là gì?

Tần Sùng Lễ rơi nước mắt, thấm ướt hai cái khăn giấy Lục Kha Thừa đưa cho.

Lục Kha Thừa nhìn không nổi, vội vàng đưa thêm khăn cho ông.

Nhưng Tần Sùng Lễ chưa kịp nhận lấy, đã đứng bật dậy chạy ra

ngoài—

Tần Sùng Lễ cho rằng bản thân đã kiềm chế nổi cảm xúc.

Bởi vì Miên Miên rất thông minh nên ông không cần nói thêm điều gì, không cần giải thích thêm bất cứ điều gì.

Chỉ cần hai ba con trao đổi ánh mắt với nhau, ông biết Miên Miên đang nghĩ cái gì.

Chắc chắn con gái cũng biết suy nghĩ của ông.

Khiêu vũ xong, tâm tình của ông đã mất khống chế.

Sau khi nghe được câu nói kia từ Miên Miên, tình cảm trong ông hoàn toàn sụp đổ–

Tần Sùng Lễ dồn toàn lực, chạy từ phòng quan sát đến căn nhà gỗ với tốc độ nhanh nhất trong tất cả mọi người.

Miên Miên chưa ra ngoài, có lẽ phần cuối cuộc nói chuyện với trưởng thôn chưa kết thúc.

Tần Sùng Lễ vốn bình tĩnh, tự chủ, giờ không chờ thêm được.

Ông không muốn chờ đợi thêm bất kỳ phút giây nào, lập tức gõ cửa, không thấy ai đáp lại, ông tiếp tục gõ cửa với nhịp điệu gấp gáp hơn.

Cuối cùng trưởng thôn dẫn bé con từ từ bước ra.

Trưởng thôn Phương Kỳ giữ nguyên nụ cười, đang định nói thêm vài câu với Tần Sùng Lễ.

Nhưng Tần Sùng Lễ đã bế con gái lên, ôm thật chặt trong ngực, chạy đến nơi khác.

Ông hoàn toàn bỏ qua trưởng thôn Phương Kỳ, tựa như không nhìn thấy.

Miên Miên được ba ôm thật chặt.

Cô bé hơi khó chịu vùng vẫy, lớn tiếng hỏi: "Ba hư, sao ba lại nổi điên lên vậy?"

Tần Sùng Lễ mất khống chế ôm chặt đứa nhỏ, không ngừng hôn lên mặt cô bé.

Hôn mệt rồi, ông đặt bé xuống đất, bản thân ngồi xổm xuống, lấy lại sức.

Trời rất lạnh, hai ba con choáng váng vì nhiệt độ quá thấp.

Miên Miên giống như chiếc bánh bao nhỏ đứng không vững, bị ba hôn đến choáng váng, hoàn toàn chìm ngập trong tình yêu mãnh liệt của ba.

Cô bé chu môi không hài lòng: "Ba hư, ba bị bệnh mất rồi!!!"

Biểu cảm của Tần Sùng Lễ rất chật vật.

Ông vừa khóc vừa cười.

Nếu không nhờ khuôn mặt ông đẹp trai, nam vương một thời của Thanh Hoa…

Chắc giờ này người xem trực tiếp đã cười lộn ruột.

Cũng may, những người đẹp trai vẫn sẽ đẹp trai khi mất khống chế cảm xúc.

Ông giơ hai tay nâng mặt Miên Miên lên, nặng nề hôn hai cái.

Tần Sùng Lễ nghẹn ngào: "Miên Miên… ba nhất định sẽ sống thật lâu, ba sẽ cùng Miên Miên lớn lên, cùng Miên Miên tham gia buổi tiệc tốt nghiệp, cùng Miên Miên khiêu khiêu vũ."

"Công chúa nhỏ của ba… ba nhớ con nhiều lắm."

"Ba… mỗi phút mỗi giây đều nhớ con."

"Ba yêu con."

Người đàn ông họ Tần giàu nhất cả nước với khuôn mặt tuấn tú và khí chất siêu phàm đang ngồi xổm dưới đất, nước mắt giàn giụa.

Tần Mục Dã đuổi theo sau từ lúc nào, cậu lây nhiễm từ ba và em gái, khóc ở phía sau.

Gương mặt của cậu thấm đẫm nước mắt, hình ảnh ba ôm em gái quá xúc động…

Tần Mục Dã ngồi xổm xuống, ôm cả ba và em gái.

Tần Sùng Lễ cảm nhận một áp lực lớn đằng sau lưng.

Ông ôm con gái đứng lên theo bản năng, chống cự một lúc, quay lại bắt gặp gương mặt đần thối của con trai, ông lập tức thu lại biểu cảm mất khống chế của mình.

Tần Sùng Lễ ho nhẹ hai tiếng, ánh mắt chê trách nhìn con trai.

Giống như đang hỏi: Ba ôm công chúa của ba, con đến làm gì!!!

Dù mặt đầy nước mắt nhưng sao Tần Mục Dã không nhận ra ánh mắt chán ghét của ông già nhà mình cơ chứ.

Cậu tức giận lui lại hai bước: "Rồi rồi rồi, mời hai người tiếp tục ôm

nhau, tôi tránh ra!”

Tần Mục Dã: Tôi lại là chúa hề! ヽ(`Д)

Chương 67: Miên Miên muốn tặng quà năm mới cho ai?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thư

Dưới màn mưa tuyết trắng, hình ảnh ba cha con vừa đẹp vừa xúc động.

Giống như tình tiết truyện cổ tích đi qua nỗi buồn, hướng đến niềm vui.

Người xem trực tiếp không biết Tần gia đã trải qua những gì.

Họ cũng mãi mãi không biết nỗi đau thấu tận tim gan của Tần Sùng Lễ.

Nhưng họ mơ hồ hiểu được, ba cha con đã phải trải qua rất nhiều khó khăn, mới ôm nhau được như hôm nay.

Đó là sự đồng cảm bình thường giữa người với người.

Rất nhiều người xem rơi nước mắt, thậm chí không có thời gian gõ bình luận.

Phần bình luận hiếm khi yên tĩnh, toàn bộ sự chú ý của mọi người tập trung vào hình ảnh một nhà ba người.

Rất nhanh sau đó, vì ánh mắt chán ghét của Tần Sùng Lễ quá mức chân thực –

Phần bình luận lại sôi động:

[Má hahahahaha.]

[Hai chữ "Chúa hề" in hẳn lên trán Tần Mục Dã rồi!]

[Quả nhiên con gái là bảo bối trong tim, con trai chỉ là ngoài ý muốn.]

[Hahahaha đáng yêu quá, gia đình Tần gia giàu có thật dễ thương.]

[Dã ca: Fine, tôi đi là được chứ gì!]

[Bảo bối Miên Miên quá ngoan, thảo nào ba Tần không kìm được nước mắt, nếu là tôi, tôi cũng khóc rối tinh rối mù lên, huhuhu.]

[Tôi khóc toáng lên rồi, tôi nhớ ba, ba tôi 45 tuổi mới có tôi, năm nay tôi tốt nghiệp đại học, ba cũng sắp 70 rồi, huhuhu tôi sợ một ngày ba rời đi, bỏ lại tôi.]

[Chị gái lầu trên phải đối xử với ba tốt hơn nữa nhé, phải yêu ba thật nhiều sau này mới không hối hận.]

…

Trong màn hình, Tần Sùng Lễ đã khôi phục vẻ nghiêm nghị, mặc dù vẫn ôm con gái nhưng không chặt như cũ, cảm xúc dần dần lắng xuống.

Ông không quan tâm cái nhìn của người ngoài nhưng ông không muốn cảm xúc mất không chế của mình dọa sợ cô công chúa nhỏ của ông.

Tất nhiên ông càng không muốn để lộ vẻ yếu ớt trước đứa con trai ngốc.

Miên Miên được ba bế lên, giơ hai tay nhỏ bé xoa nước mắt trên mặt Tần Sùng Lễ, nói nhỏ: "Ba không khóc, xấu lắm, mẹ xem trên truyền hình sẽ cười ba."

Tần Sùng Lễ không khóc nhưng cánh mũi vẫn chua chua.

Ông nhéo má con gái.

Xúc cảm ấm áp làm trái tim ông run rẩy.

Ông đè nén cảm xúc, thấp giọng nói: "Được, ba nghe công chúa nhỏ, ba không khóc nữa."

Trời lạnh, bé con mặc rất dày, áo khoác dài che kín đến chân, cả người chỉ lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, mũ len che hai bên má, toàn thân ấm áp.

Tần Sùng Lễ không thể quên cái ngày tai nạn xảy ra nửa năm trước.

Lúc ấy, ông đang họp ở công ty, lắng nghe các giám đốc chi nhánh báo cáo tiến độ mỗi quý.

Đột nhiên nhận được cuộc điện thoại, vợ khóc không thành tiếng, Tần Sùng Lễ nghe qua, nghĩ vợ quá kích động và căng thẳng nên mới khóc như vậy.

Đến khi ông chạy đến bệnh viện, mới hiểu tất cả là sự thật.

Con gái buổi sáng còn giận dỗi vì Tần Mục Dã thất hứa đi chơi Disneyland đã không còn.

Bé con đáng yêu nhỏ như vậy đã mất.

Vẻ mặt của các bác sĩ và y tá bệnh viện đều rất xót xa.

Điều này đau lòng hơn việc người lớn tại nạn, ra đi.

Vì bé còn quá nhỏ.

Cô bé nằm trên giường bệnh, chỉ cao hơn 80cm, non nớt như mầm xuân mới nhú.

Là sinh mạng yếu ớt nhất cần được bảo vệ trên cuộc đời này.

Cứ thế ra đi.

Thậm chí ngay cả cô nhân viên y tế trẻ tuổi cũng không nhịn được, lặng lẽ rơi nước mắt.

Vợ vội vã chạy đến từ phim trường, khóc ngất đi ba lần.

Con trai lớn và con trai út đều khóc.

Nhưng Tần Sùng Lễ đứng bên cạnh vợ, không rơi một giọt nước mắt.

Ông không thể tiếp nhận số phận đau khổ của con gái.

Tại sao, tại sao trời xanh lại đối xử tàn nhẫn với con gái của ông đến vậy.

…

Vì lý do mất mạng bất thường nên không thể giữ thi thể của cô bé quá lâu.

Hôm sau, sau khi cử hành nghi thức đơn giản, cô bé được đưa đi hỏa táng.

Vợ ông vẫn mặc bộ quần áo hôm qua từ phim trường, canh giữ bên thi hài con gái từ khi xảy ra chuyện, bà ấy như phát điên, khi thì yên lặng, khi lại kích động.

Khi nhân viên đẩy linh cữu con gái vào lò thiêu.

Lê Tương đột nhiên nổi điên lao đến, nếu ông không phản ứng kịp, có lẽ bà ấy đã nhảy vào.

Hôm đó, ngoại trừ đứa con thứ hai trốn tránh, cả gia đình chứng kiến linh cữu con bé đi vào biển lửa.

Đi ra, không còn gì hết.

Ba năm, ba năm bé con sống với gia đình họ nháy mắt qua đi như một giấc mơ, gió thổi một cái, tất thảy biến mất không còn gì.

…

Bởi vì quá đau đớn.

Nên không thể nào tin nổi.

Khi con gái vui sướng xuất hiện trước mặt ông, ông chỉ nghĩ đến âm mưu tính toán.

May mắn thay, ông đã không nhận ra điều đó quá muộn.

Cơ thể mềm mềm ấm ấm của Miên Miên được ông ôm trong ngực.

Trong lòng Tần Sùng Lễ nổi lên cảm giác biết ơn chưa từng có.

Mặc dù ông không biết nên cảm ơn ai đã ban tặng món quà này.

…

Khoảnh khắc lắng đọng tình cảm đó.

Không phải Tần Mục Dã không cảm nhận được cảm xúc của Tần Sùng Lễ.

Nhưng dáng vẻ thiên vị bên nặng bên nhẹ của ba làm cậu khó chịu.

Tần Mục Dã liếc mắt: "Hừ, trong lòng Tần tiên sinh chỉ có mỗi công chúa nhỏ, thế đứa con con trai sờ sờ đứng đây ngài coi là gì?"

Tần Sùng Lễ lười nói chuyện với cậu, ông cảm thấy sau khi khóc, hình tượng của mình giảm sút thậm tệ, ông nên tranh thủ chỉnh đốn sớm, không nên mất mặt thêm trước con gái.

Có thể bây giờ con gái không cảm thấy gì, nhưng đợi bé lớn lên, ví dụ như đi học tiểu học, có bạn xem lại chương trình, cười nhạo ba bé khóc lóc sướt mướt, ông tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Tần Sùng Lễ nhét con gái vào ngực cậu, nhẹ nhàng ra lệnh: "Bế em gái con, ba đi vệ sinh."

Tần Mục Dã chưa kịp phản ứng, lầm bầm: "Ba trả lời trước đã, có phải ba thấy mình thiên vị thật nên không thể phản bác lại chứ gì? Tần Miên Miên là công chúa nhỏ của ba, thế con là gì?"

Tần Sùng Lễ bước nhanh đến nhà vệ sinh, không để ý thằng con trai ngốc đang kêu gào đằng sau lưng.

Bình luận cười bò —

[Mọi người xem, cậu ấy đang hỏi vấn đề ngu ngốc gì vậy.]

[Dã ca, ba của anh dùng bóng lưng im lặng để trả lời vấn đề anh hỏi đấy!]

[Con gái là công chúa nhỏ, con trai chỉ là công cụ bế con gái thôi!]

[Hahahahaha anh hai là phương tiện bế chuyên dụng của bé cưng Miên Miên.]

Tần Mục Dã đúng là người bế em gái nhiều nhất trong số khách mời.

Cậu đã tập luyện cánh tay để bế Miên Miên, theo thói quen để cô bé ngồi trên cánh tay với tư thế thoải mái nhất. như thế đó là chỗ ngồi tự nhiên sinh ra.

Sóng trực tiếp chiếu đến đây, Tần gia lại lên hot search.

#Hình tượng lạnh lùng của tỷ phú Tần sụp đổ#

#Tỷ phủ Tần phát cuồng, cưng chiều con gái#

#Tần đỉnh lưu chỉ là ngoài ý muốn#

*****

Hiếm khi Tần Hoài Dữ không phải làm thêm giờ, không có tiệc xã giao nên sắp xếp công việc, thu xếp về ăn cơm tối cùng Lê Tương, hai mẹ con cùng xem trực tiếp, thậm chí còn lướt hot search.

Trên mặt Lê Tương không giấu nổi nụ cười.

Bà biết chồng mình phải trải qua bao nhiêu khó khăn mới có thể đón nhận con gái..

Cuối cùng, ông ấy đã tin tưởng Miên Miên quay về.

Con bé không phải là vật thay thế, càng không phải là âm mưu tính toán của người ngoài.

Con bé là món quà trời cao ban cho gia đình đáng thương của bà.

Tần Hoài Dữ nhìn mẹ cười lướt hot search, đoán được tâm tình của bà hôm nay rất tốt.

Hơn nữa, anh luôn giữ liên lạc với bác sĩ riêng của mẹ, biết được tình trạng của mẹ đã gần hồi phục.

Tối mai ba và Miên Miên sẽ về.

Đến lúc đó… Việc nói thẳng chân tướng với mẹ sẽ làm khó ba.

Ba mẹ là vợ chồng từ thời trẻ, tình cảm ân ái nhiều năm không thể nghi ngờ.

Mặc dù là con trai nhưng Tần Hoài Dữ cẩn thận hơn em hai nhiều.

Anh biết ba yêu mẹ bao nhiêu nên không đành lòng tổn thương mẹ.

Vì vậy, khi ba đối mặt với khó khăn lớn nhất, ba lựa chọn né tránh.

Ba không thể làm như bình thường đối diện với mẹ, ba sợ nhìn thấy vợ giống hung thủ đã hãm hại em gái sẽ khó giữ bình tĩnh.

Huống chi… mẹ đã biết hết vụ việc của Hạng Thiểu Khiêm năm đó.

Tần Hoài Dữ cảm thấy mình nên gánh vác trách nhiệm của con trai trưởng.

Ba không nói được thì để anh nói thay những lời khó khăn này.

Sớm muộn gì mẹ cũng phải biết chân tướng.

Mặc dù sự thật rất khắc nghiệt, vượt xa khả năng tiếp nhận của người thường nhưng may thay, em gái đã sống lại, dù khó khăn thế nào, anh tin mẹ có thể tiếp nhận.

Tần Hoài Dữ thử tìm đề tài dẫn dắt: "Hôm nay… Tiêu Nhiên phải đi huấn luyện ạ?"

Lê Tương ngẩng đầu nhìn lên tầng, hơi cau mày: "Hình như không thì phải? Hôm nay thằng bé có ăn cơm ở nhà, nhưng vừa ra ngoài rồi, con thấy cửa phòng em mở không, không biết lại đi chơi ở đâu rồi."

Tần Hoài Dữ nói: "Vâng, mãi mới được nghỉ đông, để nó thả lỏng một chút."

Lê Tương xem Weibo, đọc được bình luận thú vị, đưa cho con trai: "Hoài Dữ con xem, người này tạo một gói biểu cảm hình Tần Mục Dã, trông buồn cười lắm."

Tần Hoài Dữ cười một tiếng, cố gắng kiềm chế giọng nói nhưng vẫn không thể che giấu vẻ nghiêm túc: "Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ, hai mẹ con mình vào thư phòng nhé?"

Lê Tương có chút sững sờ, ngay lập tức gật đầu, đứng dậy nói: "Được, vào thư phòng của mẹ đi."

Tần Hoài Dữ ngồi trên ghế sô pha trong thư phòng của Lê Tương, bà rót cho anh một ly trà nóng, dặn dò: "Con đừng uống quá nhiều, không lại mất ngủ."

Tần Hoài Dữ không nói nhiều, chỉ nói một vài câu đơn giản ám chỉ mẹ.

Lê Tương khẽ nhíu mày, im lặng hồi lâu, bà hoảng hốt nói: "Thảo nào thái độ của ba với em gái con lại như thế… Mẹ còn tưởng ba mù quáng tin vào các lý do khoa học."

Tần Hoài Dữ nói từng câu từng chữ: "Có thể còn một lý do nào khác, nhưng sau khi xét nghiệm ADN, ba không còn căn cứ nào để

nghi ngờ nữa rồi. Nhưng ba vẫn không tiếp nhận em gái, con rất hiểu ba, đổi lại là con, nếu con biết chân tướng rồi mới tìm được em gái thì dù con có mơ thế nào, con cũng sẽ không tin, bởi vì con biết em gái bị người ta hại chết, không phải chết như bình thường mà giờ em ấy hồi sinh… tồn tại quá nhiều điểm đáng nghi."

Gương mặt Lê Tương tái nhợt.

Bà im lặng một lúc rất lâu.

Tần Hoài Dữ không dám kích động bà, không nói thẳng chân tướng, càng không đề cập đến tên của ai đó.

Nhưng Lê Tương không ngốc, bà liên tưởng đến thái độ bình thường của chồng mình với người khác.

Bà đoán được.

Tần Hoài Dữ thấy Lê Tương im lặng, biết mẹ cần thời gian tiếp thu, định kết thúc câu chuyện, nhẹ nhàng nói: "Tối nay con nói đến đây thôi, mẹ nghỉ sớm đi, có gì mẹ không nghĩ ra, có thể tìm con, hai mẹ con cùng nói chuyện. Tóm lại… bây giờ em gái khỏe mạnh, cả nhà chúng ta đoàn tụ, tất cả đau khổ đều đã qua hết rồi."

"Đúng vậy, tất cả đau khổ đã qua hết rồi." Lê Tương hơi hoảng hốt, nhưng giọng nói vẫn rõ ràng.

Lời nói của con trai cả vừa ấm áp vừa mạnh mẽ.

Lê Tương lặp đi lặp lại nhắc nhở mình.

Đúng vậy, Miên Miên đã trở lại, dù chân tướng có tàn nhẫn thế nào, người làm mẹ như bà cũng phải đối mặt.

Bà không thể để con gái chịu đựng một mình.

Đây là vấn đề cả nhà bà phải cùng nhau đối diện.

Tần Hoài Dữ đứng dậy, chuẩn bị chúc mẹ ngủ ngon.

Lê Tương lẳng lặng mở miệng: "Hoài Dữ, có phải… là dì nhỏ của con không?"

Khuôn mặt Tần Hoài Dữ hiện lên đau đớn, sau cùng không phủ nhận.

*****

Bé con vào căn nhà gỗ cuối cùng là Lục Linh.

Cô bé thẳng thắn, nhanh chóng nói ra nguyện vọng của mình dưới sự dẫn dắt của bác trưởng thôn: "Dạ, Linh Linh hi vọng anh cả sẽ dành thời gian chơi với Linh Linh nhiều hơn, giống như anh của Miên Miên vậy, luôn bế và chơi với em ấy, ngay cả khi hai anh em cãi nhau cũng rất vui vẻ."

Lục Kha Thừa là người cuối cùng ra khỏi phòng giám sát, anh bế em gái, hôn lên khuôn mặt nhỏ, dịu dàng nói: "Anh biết rồi, sau này ngoài giờ làm việc, anh sẽ chơi cùng Linh Linh."

Lục Linh giơ ngón tay út, không cho anh cơ hội đổi ý: "Anh nghéo tay đi, không được đổi ý đâu!"

Lục Kha Thừa mỉm cười, móc ngón tay thon dài vào ngón tay của em gái.

Lục Kha Thừa là người cẩn thận, khả năng nhận biết cảm xúc vượt xa người thường.

Mặc dù anh không biết Tần gia đã xảy ra chuyện gì nhưng qua khoảng thời gian sống chung, anh cảm nhận gia đình hạnh phúc khiến người ta hâm mộ này đã trải qua một sự kiện không một ai

biết.

Chính vì sự kiện ấy nên bây giờ gia đình họ mới thân thiết như vậy.

Lục Kha Thừa không hứng thú thăm dò bí mật của người khác.

Nhưng nó khiến anh nghĩ về gia đình mình.

Gia đình của anh cũng rất hạnh phúc, nhưng phong cách sinh hoạt của mỗi thành viên tách biệt với nhau.

Trừ mẹ và Linh Linh, ai cũng bận rộn, ít khi quan tâm lẫn nhau.

Chính anh cũng vậy, từ khi ra mắt công chúng chưa có một ngày nhàn rỗi, cho dù thỉnh thoảng được nghỉ phép, anh cũng ít khi dành thời gian chơi cùng em gái.

Con bé ồn ào thích quậy phá nên anh thường trốn trong phòng, ngủ cả ngày.

Nhưng sau khi tham gia chương trình, anh cảm nhận được vẻ dễ thương của trẻ con và thực sự biết ơn khi có một cô em gái ngây thơ, đáng yêu và mũm mĩm như Lục Linh.

Có thể do lớn tuổi hơn, trưởng thành hơn nên anh hiểu hơn cảm giác hạnh phúc khi có em gái.

Anh nên chơi cùng em gái nhiều hơn, đợi khi con bé lớn lên trở thành một cô gái duyên dáng, không còn quấn lấy anh nữa, lúc ấy anh muốn chơi cùng, sợ em gái còn lười để ý đến anh.

…

Đêm cuối cùng ở Hokkaido, mọi người không trở lại thị trấn nhỏ kia nữa.

Cả đoàn ở lại Otaru, ngày mai sau khi ăn trưa xong sẽ ra thẳng sân bay.

Đêm tại Otaru, mọi người không cần tranh nhà mà ở chung trong một phòng lớn.

Trong phòng sắp xếp đầy đủ vận dụng, khách mời không cần làm gì, tối nay chủ yếu là để trò chuyện vui đùa nhẹ nhàng.

Hoàng Uy Châu bùi ngùi nói: "Khi còn bé sống ở nông thôn vùng đông bắc, tôi cũng ngủ ở phòng lớn kiểu này, chớp mắt mấy chục năm đã qua, lâu lắm rồi tôi mới ngủ cùng mọi người như thế này."

Các bạn nhỏ cực kỳ hưng phấn, chạy nhảy loạn xạ trong phòng, cười nói ầm ĩ muốn lật nóc nhà.

Ồn ào đến khi mọi người xếp hàng lần lượt tắm rửa, các bé mệt mỏi mới chịu nằm xuống.

Nhưng nằm nói chuyện.

Ba bé gái không biết ai gợi chủ đề, đang thảo luận về phong cách thời trang đang nổi.

Cô bé lai hâm mộ Miên Miên, nghiêm túc ca ngợi nữ thần: "Miên Miên mặc đẹp nhất, Miên Miên mặc cái gì cũng đẹp, cả quần áo mùa đông và mùa hè, Miên Miên mua quần áo ở nhãn hiệu nào, có thể nói cho ba chị được không, chị muốn mặc giống Miên Miên!"

Miên Miên không ngại Đại Lỵ mặc giống mình nhưng quần áo của bé đều là mẹ mua, bé chưa bao giờ tìm hiểu qua.

Cô bé suy nghĩ một lúc, chọc chọc Tần Mục Dã đang dựa vào gối, lim dim bên cạnh.

"Anh hai, quần áo của em của nhãn hiệu nào?"

Mọi người vẫn đang nói chuyện, âm thanh không lớn nhưng hơi ù ù, Tần Mục Dã híp mắt.

Miên Miên nói nhỏ, cậu không nghe ra.

Uông Phỉ thấy vậy, giơ tay đánh thức cậu, cười nói: "Dã ca, em gái cậu hỏi cậu kìa."

Tần Mục Dã tỉnh hoàn toàn, ngồi dậy gãi đầu, nhìn em gái mặc bộ quần áo ngủ hình heo Peppa, xoa xoa mặt bé: "Bé heo thối, hỏi gì anh?"

Miên Miên không hài lòng khi anh hai xoa mặt, nghiêm túc nói: "Miên Miên rất thơm, có anh hai thối ấy! Đại Lỵ hỏi quần áo của em của nhãn hiệu gì, chị ấy cũng muốn mua."

Tần Mục Dã không nhớ rõ, suy nghĩ một lúc, nói: "Để anh về nhà hỏi mẹ rồi nhắn Wechat cho ba em nhé."

Đại Lỵ ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt màu xanh long lanh, tràn đầy mong đợi sắp được mặc giống Miên Miên.

Các bé nói chuyện, đề tài chuyển từ thời trang con gái sang con trai.

Lục Linh thẹn thùng nói: "Chị thấy anh Miên Miên mặc rất đẹp, hơn cả đẹp trai! Con trai phải mặc như anh Miên Miên ấy!"

Miên Miên để lộ biểu cảm phức tạp, nhìn Tần Mục Dã như ông lão nhìn điện thoại ở tàu điện ngầm*, bối rối nói: "Thật ạ? Thẩm mỹ của Linh Linh đúng là… em không theo kịp, em thấy anh hai mặc xấu lắm."

*:

Click để xem ảnh

Phó Trạch Ngôn ở bên cạnh giữ yên lặng không tham gia câu chuyện nhưng vẫn lắng nghe nghiêm túc, lập tức khẩn trương.

Cậu bé nhỏ giọng hỏi: "Tại sao em lại thấy anh ấy mặc xấu, em miêu tả qua qua xem nào?"

Miên Miên đảo mắt, cẩn thận nghĩ lại cách ăn mặc chẳng giống ai của anh hai, nói thật lòng: "Thật ra, lúc tham gia chương trình, anh hai mặc rất bình thường, áo quần không tệ, ít nhất không quá kỳ lạ. Em sợ nhất gặp lúc anh ấy mặc quần rách tả tơi nhiều lỗ… Trông rất xấu, em chỉ muốn bảo mẹ khâu lại giúp anh hai thôi!"

Tần Mục Dã dựa vào đầu giường, nghe em gái phỉ nhổ trang phục của mình, cậu lười giải thích với đứa nhỏ không có khiếu thẩm mỹ.

Đám Uông Phỉ cười trêu cậu.

Uông Phỉ nói: "Dã ca nghe không, sau này bỏ mấy cái quần bò rách rưới đi nhé, em gái chê kia kìa."

Tần Mục Dã trợn mắt xòe tay: "Con bé đã lớn đâu, chờ mấy năm nữa thể nào cũng nhận ra vẻ đẹp trai ngời ngời của anh trai nó."

Nhóm Lục Kha Thừa bật cười.

Bé con rất nghiêm túc nói tiếp: "Cả tóc của anh hai nữa, gần đây đẹp hơn rồi, ít nhất cũng là màu đậm, ngày trước anh ấy để màu tóc của các bà, rồi vuốt vuốt lên, trông nó kiểu…"

Miên Miên nhớ lại kiểu tóc cũ của cậu, biểu cảm nhăn nhó đau khổ.

Phó Trạch Ngôn ghi nhớ lời miêu tả của cô bé.

Quần bò rách nhiều lỗ, lỗ càng to càng tốt.

Màu tóc sáng chói kỳ lạ, tóc mái vuốt lên tạo hình đầu máy bay.

Đây là phong cách con trai Miên Miên ghét nhất, sau này cậu bé sẽ đi theo cách ăn mặc này!

Tiểu Đại Lỵ si mê Miên Miên không lối thoát, đồng ý hoàn toàn với mọi ý kiến của Miên Miên, chỉ tròn mắt lắng nghe Miên Miên bôi xấu anh trai mình.

Nhưng Lục Linh không đồng ý.

Lục Linh nói: "Ơ không, Miên Miên Tại sao em lại không thích phong cách của anh ấy chứ! Đẹp trai như vậy mà!!! Em có hiểu thế nào là thời trang không!"

Miên Miên lắc đầu, thẳng thắn thừa nhận: "Đúng là em không hiểu, nhưng em thấy thế xấu lắm."

Trong lúc hai cô bé tranh luận nhiệt tình xem quần bò rách đẹp hay xấu…

Bé Phó nhát gan vốn đang nghe lén bên cạnh biến mất từ lúc nào.

Cậu bé chạy sang phòng bên cạnh, hóa trang một lúc lâu.

Đến khi nhân viên công tác phát hiện ra, ống kính hướng đến cậu quay từ đầu đến chân.

Chú cameraman cười sặc.

"Trạch Ngôn, cháu… sao cháu lại hóa trang thành thế này?"

Phó Trạch Ngôn chỉnh lại kiểu tóc máy bay trước gương, cảm thấy đây chính là bộ dáng cô bé ma vương nhỏ kia ghét nhất.

Thể nào khi gặp cậu, cô bé cũng bày ra vẻ mặt giống ông lão nhìn điện thoại ở tàu điện ngầm.

Chắc chắn không thể có hứng thú với cậu!

Bé Phó vẫn đang tập trung nghiên cứu vẻ ngoài Miên Miên không thích nên không biết cô bé đã lặng lẽ đi tìm trưởng thôn Phương Kỳ.

Bé con mặc áo heo Peppa mãi mới tìm thấy bác trưởng thôn ở một căn phòng khác, bé kiễng chân, hỏi nhỏ: "Bác trưởng thôn ơi, bác biết nơi nào có thể mua quà mừng năm mới cho bạn bè không ạ?"

Phương Kỳ giỏi giao tiếp cùng trẻ con, nhanh chóng ngửi thấy mùi nhiều chuyện.

Anh cười híp mắt bế Miên Miên: "Ồ, Miên Miên có thể nói với chú, cháu muốn tặng quà mừng năm mới cho bạn nào đấy?"

Gương mặt trắng nõn phúng phính của Miên Miên ửng hồng.

Chương 68: Có vẻ em gái cậu rất thích Thanh Hành nhà anh đấy!

Edit: Thư

Miên Miên mới ba tuổi rưỡi nhưng cô bé đã là một nghệ sĩ thành thục các chiêu trò của show giải trí, biết giữ những việc riêng tư trước ống kính.

Khuôn mặt bé con nghiêm nghị, không để lộ bất cứ thông tin ngoài lề nào: "Sắp qua năm mới rồi, Miên Miên muốn mua quà cho mẹ, cho các anh ạ."

Trưởng thôn ngẩn người, tưởng mình suy nghĩ nhiều, cười nói: "Hóa ra Miên Miên muốn mang quà từ Hokkaido về cho gia đình, không sao, chiều mai chúng ta mới phải ra sân bay, buổi sáng mọi người tự do hoạt động xung quanh, sau khi ăn sáng, mọi người có thể đi dạo, mấy phố quanh đây có nhiều cửa hàng lắm."

Miên Miên hài lòng, ngọt ngào nói: "Miên Miên biết rồi ạ, cảm ơn bác trưởng thôn."

…

Trưởng thôn không thể thăm dò bí mật của Miên Miên.

Miên Miên thông minh lặng lẽ trở lại giường, dùng cả hai tay hai chân chèo lên, nói thầm bên tai Lục Linh: "Chị Linh Linh, bác trưởng thôn bảo ngày mai trước khi ra sân bay, chúng ta có thể dạo phố, em hứa với anh Thanh Hành sẽ mua quà năm mới cho anh ấy,

nhưng em không biết anh ấy thích gì, chị có biết không?”

Lục Linh không ngạc nhiên về điều này. Trong suy nghĩ của trẻ con, việc tặng quà năm mới cho bạn bè là một chuyện rất bình thường.

Cô bé đã bị anh hai lợi dụng thành công cụ chuyển quà cho Miên Miên nhưng cô bé không nhận ra, thậm chí còn rất vui vì mình cũng được anh hai tặng găng tay.

Lục Linh nghiêm túc suy nghĩ đến mức sắp rụng tóc.

Cô bé lầm bầm: “Miên Miên hỏi cái gì khó thế, chị cũng không biết anh hai thích gì, chị cảm thấy anh ấy không thích cái gì cụ thể, không thích đồ cũ, không thích đồ mới, không thích phim hoạt hình, cũng không thích thể thao, anh ấy chỉ thích đọc sách, đúng là một người kỳ lạ.”

Miên Miên nghe thấy câu trả lời không ngoài dự đoán.

Anh Thanh Hành đúng là giống như vậy.

Mặc dù anh ấy và anh Tiêu Nhiên cùng học năm hai trung học cơ sở nhưng anh Tiêu Nhiên có sở thích rõ ràng, anh ấy thích chơi game nên cô bé đã mua bộ skin trong game làm quà cho anh ấy.

Tặng những thứ người nhận thích mới là tốt nhất.

Nhưng anh Thanh Hành không thích chơi game, chỉ thích đọc sách…

Từ khi Miên Miên hạ phàm chưa từng đọc sách nên hoàn toàn mù tịt.

Lục Kha Thừa dựa vào đầu giường, chưa buồn ngủ, vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện của hai bánh bao nhỏ.

Anh nghe thấy hai bé nhắc đến đứa em thứ hai nhà mình.

Ở nhà, Lục Kha Thừa nghe mẹ nói chuyện, kể em trai lạnh nhạt không thích kết bạn lại rất có duyên với Miên Miên, thằng bé tình nguyện hi sinh thời gian nghiên cứu sách của mình để cùng phơi nắng ngoài vườn với em gái nhỏ ba tuổi rưỡi.

Mặc dù người bạn này còn nhỏ nhưng mối quan hệ giữa hai đứa trẻ rất dễ thương.

Bản chất của con người là thích hóng hớt.

Lục Kha Thừa không ngoại lệ.

Anh biết Miên Miên thích mình nên sẽ không để ý khi anh chen miệng vào.

Lục Kha Thừa dịu dàng nói: "Miên Miên muốn tặng quà cho em trai của anh à, vì sao thế?"

Lời nói của Lục Kha Thừa không mang theo ý trêu đùa trẻ con như những người khác.

Giọng của anh nhẹ nhàng, giống như đang trao đổi với bạn bè cùng trang lauws.

Miên Miên không từ chối, nói thẳng: "Bởi vì trước khi đi chơi, anh Thanh Hành đã tặng Miên Miên một đôi găng tay nên Miên Miên hứa mang quà về cho anh ấy."

Em gái ngốc nhà anh còn bênh vực: "Đúng vậy, đúng vậy, anh hai cũng tặng em găng tay đấy, chính là đôi màu hồng ấy ạ."

Lục Kha Thừa nhớ lại đôi găng tay em gái và Miên Miên đeo hai ngày trước, đúng là hai đôi giống nhau, chỉ khác màu, một sáng một tối.

Lúc ấy anh chỉ thấy găng tay trẻ em giống nhau, không nghĩ gì nhiều.

Hóa ra là do Thanh Hàng tặng.

Lục Kha Thừa thấy rất thú vị.

Anh không cười bánh bao nhỏ Miên Miên.

Mà anh cười đứa em trai như ông cụ non nhà mình…

Mặc dù Thanh Hành mới mười tuổi nhưng thằng bé rất trưởng thành, từ nhỏ đã thông minh kiệt xuất, theo lời phàn nàn của mẹ, Thanh Hành như kiểu biết chữ từ khi mới sinh ra vậy.

Anh cảm thấy khúc gỗ này của nhà mình sắp nở hoa rồi…

Anh cố nhịn cười, giữ bình tĩnh, nói: "Hóa ra là vậy, thế Miên Miên chưa nghĩ ra món quà tặng thằng bé sao?"

Miên Miên gật đầu.

Lục Linh cũng tỏ vẻ đau đầu: "Hay là mua cho anh ấy một quyển sách, anh hai chỉ thích đọc sách, tặng anh ấy sách là đúng rồi."

Miên Miên biết tặng quà theo sở thích mới tốt, nhưng với một đứa trẻ mầm non, việc chọn sách quá khó khăn.

Cô bé chóng mặt: "Nhưng… làm sao em biết được anh Thanh Hành thích sách gì ạ?"

Ngay cả khi biết nhiều chữ Hán, Miên Miên cũng không biết được.

Lục Linh còn đang mù chữ càng không mông lung, cô bé lắc lắc cánh tay Lục Kha Thừa: "Anh, anh biết anh hai thích xem sách gì không?"

Lục Kha Thừa nhớ đến phòng sách chuẩn bị riêng cho em trai… Bên trong có mấy giá sách xoay, chật kín, cao vài mét.

Tự nhiên anh thấy mình sắp hói: "Thật ra anh cũng không rõ, hình như mẹ có nhắc, dạo này Thanh Hành đang học tiếng Bồ Đào Nha thì phải."

Lục Linh gật đầu liên tục: "Đúng đúng, em cũng nghe mẹ với ba nói! Mẹ với ba than phiền anh hai không chịu ra cửa chơi, nghỉ đông cũng trốn trong phòng học tiếng Bồ Đào Nha gì đó, anh ấy mới mười tuổi mà học nhiều thứ kỳ quái như vậy làm gì không biết nữa."

Lục Linh là một diễn viên nhí chuyên nghiệp, bắt chước cách phàn nàn của bà Nguyễn giống y như đúc.

Miên Miên sợ ngây người: "Tiếng Bồ Đào ấy ạ? Chẳng lẽ bồ đào cũng biết nói chuyện, bồ đào thành tinh ạ?"

Lục Kha Thừa bị cô bé chọc cười, bật cười giải thích: "Không phải tiếng bồ đào, mà là tiếng Bồ Đào Nha, Bồ Đào Nha là một nước, giống như tiếng Anh với tiếng Trung của mình ấy, đều là ngôn ngữ của các nước khác nhau."

Ban đầu cô bé đã sốc khi thấy chữ quốc ngữ, giờ đến đảo Lý, đảo Hokkaido toàn nghe ngôn ngữ kỳ lạ.

Cô bé nghĩ thế là đủ rồi… ai ngờ còn có cả tiếng Bồ Đào Nha!

Chữ viết của người phàm phức tạp quá.

Lục Kha Thừa nhìn đứa nhỏ bối rối, tò mò, cho rằng mình nên giải đáp cho bé một chút.

Anh đứng dậy, lấy giấy, bút, vẽ một bản đồ thế giới đơn giản lên giấy.

Sau đó khoanh tròn nước Bồ Đào Nha, ngón tay chỉ cho Miên Miên: "Đây, đây là Bồ Đào Nha, cách rất xa nước mình."

Bé con giật mình.

Hóa ra… thế giới lớn như vậy sao?

Đột nhiên cô bé nhận ra không ai trên giới thần tiên biết chữ, chứ sao không ai dạy cô bé những thứ này?

Lục Kha Thừa vốn là người kiên nhẫn, bản thân từng là học bá, thấy Miên Miên ham học, anh tiếp tục dạy thêm các phần khác của bản đồ, chỉ cho bé vị trí của đảo Hokkaido và Yến Kinh.

Thao Thao và Đại Lỵ cũng đến nghe giảng.

Lục Kha Thừa đẹp trai dịu dàng, các bạn nhỏ rất thích chơi với anh.

Hoàng Uy Châu và các ba đã quen với việc này, trẻ con thường hay thích chơi với anh trai.

Tần Mục Dã hơi mệt nhưng mấy đứa trẻ cứ ríu ra ríu rít bên tai nên cậu không ngủ được.

Cậu ngồi dậy, quay ra nhìn, phát hiện Lục Kha Thừa đang dạy em gái bản đồ thế giới!

Tần Mục Dã kéo em gái vào ngực: "Con bé mới ba tuổi rưỡi, bằng tốt nghiệp mẫu giáo còn chưa lấy được, anh dạy bọn nó cái này làm gì?"

Miên Miên bất ngờ tiếp thu kiến thức mới.

Đứa nhỏ lẩm bẩm: "Anh Thanh Hành học cả ngôn ngữ của nước xa như thế, anh ấy quá thông minh và lợi hại."

Lục Kha Thừa không kìm được tính tò mò, dò xét hỏi: "Thanh Hành rất thông minh, thằng bé không giống đứa trẻ bình thường nên các bạn không thích chơi với em ấy, Miên Miên thích chơi cùng thằng bé không?"

Miên Miên không nghĩ ngợi nhiều, nâng cao cằm: "Đương nhiên rồi ạ, Miên Miên cũng không phải bạn nhỏ bình thường! Miên Miên thích chơi cùng anh Thanh Hành."

Lục Kha Thừa mỉm cười, đưa tay véo má Miên Miên: "Xem ra Miên Miên rất yêu… rất đánh giá cao Thanh Hành nhà anh đấy!"

Nếu Tần Mục Dã không nhìn anh chằm chằm, thiếu chút nữa anh bật ra hai từ yêu thích rồi.

Đúng như dự đoán, Tần Mục Dã khó chịu, siết chặt em gái trong ngực, xoa xoa nắn nắn: "Con bé mới bao nhiêu lớn, làm sao con bé hiểu được đánh giá cao với đánh giá thấp chứ, người ta cho con bé viên đường nên nó mới thấy vui thôi. Thừa tổng bớt nói hươu nói vượn, dạy hư em gái của tôi."

Lục Kha Thừa lười tranh cãi với cậu, giang hai tay.

Tần Mục Dã mất hứng, không thể làm gì khác ngoài dạy dỗ lại đứa bé trong ngực, hai tay to ôm mặt em gái, giả vờ nghiêm túc nói: "Cái con bé ngốc này, không được tùy tiện nói thích đứa con trai khác, bây giờ em còn bé nên không hiểu, lớn lên sẽ hối hận đấy!"

Miên Miên nhìn cậu với ánh mắt khinh bỉ: "Anh hai mới ngốc, cái gì Miên Miên cũng hiểu!"

"Ơ." Khóe môi Tần Mục Dã giật giật, "Thôi bỏ đi."

Miên Miên tức giận bò khỏi ngực anh trai, đến chỗ Linh Linh và Đại Ly, nằm xuống.

Anh hai mới ngốc.

Cô bé hiểu thế nào là đánh giá cao, thế nào là yêu thích.

Cô bé là cô tiên nhỏ thông minh nhất cửu trọng thiên*.

**: Thượng Giới khởi nguyên chia thành nhiều tầng lớp có thanh khí nhẹ nhàng thuần khiết khác nhau, được gọi là Cửu Trùng Thiên, tức chín tầng lớp cõi Trời.*

Cô bé không chỉ hiểu nghĩa của từ yêu thích, mà bé con còn biết mình thích anh Thanh Hành, cảm giác này không giống cảm giác bé có với Linh Linh hay anh Lục.

Bé cũng thích Linh Linh và anh Lục, nhưng đó là thích kiểu bạn bè tin tưởng gần gũi.

Khác với anh Thanh Hành.

Miên Miên biết, Lục Thanh Hành là người đặc biệt trong Lục gia.

Giống như bé đặc biệt ở Tần gia vậy.

Trong mơ hồ, cô bé cảm nhận được bé và anh Thanh Hành có điểm chung mà người khác không có.

Trong lúc Miên Miên vắt óc nghĩ xem ngày mai mua quà gì cho Lục Thanh Hành.

Phòng bên cạnh nổ tung.

Phó Sâm tức đến nỗi thở hổn hển: "Phó Trạch Ngôn, con đang làm cái gì vậy? Ngoài trời âm mười mấy hai mươi độ, con cắt mấy lỗ trên quần rồi chạy ra ngoài làm gì, muốn chân đông cứng hả?!"

Bé Phó tốt tính nhưng nghe ba mắng như vậy, cũng có chút khó chịu, giận dỗi nói: "Ba không hiểu gì cả, thế này mới gọi là thời trang!"

Phó Sâm hít một hơi sâu đến mức ngửa người ra sau, vặn tay con trai, kéo thẳng bé vào phòng.

Trưởng thôn nhịn cười, khuyên giải ông: "Đừng đừng đừng, đạo diễn Phó đừng tức giận, trẻ con mà, do ham chơi thôi."

Phó Sâm rất lo lắng khi thấy con trai mặc quần rách lỗ chỗ chạy ra ngoài.

Ông không nhịn được trách móc: "Chơi trong nhà cũng được mà, con có biết bên ngoài lạnh như nào không! Nhỡ đâu con nhiễm lạnh, về nhà mẹ con sẽ tha cho ba sao? Thằng nhóc thối này, hôm nay vừa khen con thông minh hiểu chuyện, sao giờ làm mấy chuyện ngốc thế không biết!"

Nghe tin Phó Trạch Ngôn suýt nữa bị đánh.

Các bạn nhỏ rối rít chạy tới ăn dưa.

Thao Thao sợ hãi: "Trạch Ngôn… tóc em sao thế?"

Nhóm Uông Phỉ, Lục Kha Thừa vừa nghe các bé thảo luận về thời trang.

Lục Kha Thừa cười không đứng thẳng được, còn phải xoa dịu Phó Sâm nên kéo ông rồi nói: "Bác bớt giận, bé Phó không ngốc đâu, em ấy muốn em gái cháu vui thôi, em cháu vừa nói thích con trai mặc giống Tần Mục Dã."

Đôi mắt của Linh Linh phát sáng, quan sát cả người Phó Trạch Ngôn, thấy cậu bé dùng keo xịt tóc của ba vuốt tóc thành hình đầu máy bay… còn cắt mấy lỗ trên quần bò.

Cô bé ngượng ngùng, kích động kéo tay Miên Miên, nói nhỏ: "Miên Miên, em có thấy anh Trạch Ngôn đẹp không?"

Quả nhiên, Miên Miên làm biểu cảm ông già nhìn điện thoại trên tàu điện ngầm, đồng tình nhìn chị em tốt, hoàn toàn mất niềm tin vào gu thẩm mỹ của chị gái người phàm này.

"À… Linh Linh thích là tốt rồi."

Chương 69: Bé heo thối này, em chẳng yêu anh gì cả

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thư

Nhóm người lớn ôm bụng cười to.

Mọi người đều nghĩ Phó Trạch Ngôn mới sáu tuổi đã biết dỗ bạn gái vui rồi.

Uông Phỉ vỗ vai Phó Sâm: "Đạo diễn Phó, con trai bác không đơn giản đâu, nhìn là biết thằng bé rất thông minh."

Hoàng Uy Châu cũng cười: "Không biết học ai, chắc Phó Trạch Ngôn không học từ mẹ đâu nhỉ, xem ra đạo diễn Phó… hồi xưa cũng nhiều kinh nghiệm tình trường lắm đấy."

Phó Sâm hoảng sợ, nghiêm mặt nói: "Đừng nói linh tinh, tôi làm gì có mấy cái đấy, mọi người không được ăn hiếp người lương thiện."

Tần Mục Dã cười to: "Không nhìn ra đạo diễn Phó cũng bị vợ quản nghiêm thế, giống y ba của tôi vậy."

Tần Sùng Lễ dùng ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo quét qua cậu.

Tần Mục Dã lè lưỡi, vẻ mặt cười hề hề, không có vẻ gì sợ ba.

Phó nhát gan lặng lẽ quan sát phản ứng của ma vương nhỏ, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lộ ra biểu cảm ông lão nhìn điện thoại ở tàu điện ngầm.

Cậu bé rất hài lòng, không quan tâm đến những người lớn ngây thơ khác.

Thế giới người lớn thật nhàm chán.

Chỉ biết thích, yêu, yêu, thích, toàn những thứ vô bổ, không lành mạnh.

Nhất là ba của cậu bé, Phó Sâm, lúc nào cũng ngơ ngác, ngốc nghếch.

Ba chẳng biết từ bé cậu đã phải nỗ lực như thế nào để bảo vệ và thay đổi bi kịch của gia đình mình.

Nhìn thấy ma vương nhỏ chê bai đầy mặt, không dám nhìn thẳng cậu.

Bé Phó chắc chắn mình đã tiến gần hơn một bước để thoát khỏi tai họa kiếp trước!

Tần Mục Dã thích cậu bé Phó nhát gan này, tuy hay sợ sệt nhưng vẫn đáng yêu, hiểu chuyện.

Tần Mục Dã cúi đầu nhìn quần của cậu bé, phê bình: "Quần em thế này cũng được, nhưng mặc thế chạy ra ngoài, em có muốn cụt hết cả chân không, về Yến Kinh thời tiết ấm hơn mới được mặc, hiểu không?"

Bé Phó có chút sùng bái anh trai đại ma vương này.

Cậu bé không thể nào quên khoảnh khắc đại ma vương để cậu ngồi trên vai.

Hệt như… cậu bé cũng có một anh trai cao ráo, đẹp trai, nhiệt tình.

Bé Phó nghe lời, gật đầu: "Em biết rồi ạ."

Phó Sâm thấy con trai thích Tần Mục Dã, vội vàng nói: "Không biết thằng này nhà tôi nghĩ gì trong đầu nữa, a Dã, cậu dạy nó giúp tôi với, thời trang là cái gì, đừng để nó quậy linh tinh nữa."

Tần Mục Dã nghiêm túc dạy bảo: "Quần à… nếu em thích phong cách này, lần sau anh bảo bạn mang sang cho mấy cái, anh ấy sẽ làm riêng quần áo theo số đo của em. Với cả tóc… không nên dùng keo xịt như thế này, đến đây, để anh dạy em."

Tần Mục Dã kéo tay bé Phó đến phòng vệ sinh.

Miên Miên muốn nói lại thôi, xoắn xuýt nhìn Phó Sâm một lúc lâu.

Cô bé muốn lắc lắc đầu Phó Sâm và hỏi: Chú Phó Sâm, chú để anh cháu dạy con trai cách ăn mặc thật ạ, chú nghiêm túc sao?

Nhưng bé nhìn sang đôi mắt phát sáng của Linh Linh.

Nghĩ lại, hay thôi quên đi.

Linh Linh thích mới là quan trọng nhất.

Bé Phó nhìn thấy hết biểu cảm của ma vương nhỏ.

Cậu bé rất thỏa mãn với hành động thông minh của mình.

Xời, quá khen!

Bé Phó: Chỉ cần tôi theo con đường của đại ma vương, chắc chắn ma vương nhỏ sẽ không thích tôi!

****

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong.

Người lớn dẫn bọn trẻ đi dạo trên đường phố ở Otaru.

Dọc đường có không ít cửa hàng, một số bán đặc sản địa phương, một số bán thủ công mỹ nghệ truyền thống, cũng có một số thương hiệu nội địa nổi tiếng.

Nghe Lục Kha Thừa nói, Tần Mục Dã biết được em gái nhà mình muốn mua quà cho thằng bé thiên tài nhà họ Lục.

Trong lòng cậu rất khó chịu, muốn ngăn cản.

Nhưng cậu là người đam mê dạo phố và shopping, chưa gì đã mua túi lớn túi nhỏ… không quan tâm đến việc ngăn cản em gái.

Chuyên Miên Miên mua quà cho một anh trai nhỏ không biết truyền ra từ đâu.

Mọi người đều gợi ý cho cô bé.

Thao Thao nói: "Em tặng Robot Transformer đi, chẳng có cậu bé không thích Transformer cả!"

Linh Linh lắc đầu: "Anh hai của em không thích chơi đồ chơi đâu."

Thao Thao bùng nổ: "Transformer cũng có phải đồ chơi bình thường đâu!!!"

Phó Trạch Ngôn nghe thấy ma vương nhỏ đang băn khoăn món quà tặng cho người con trai khác, mừng thầm trong lòng.

Sau khi vui mừng, lại thấy rối loạn, không biết cậu bé đáng thương nào gánh hết những chuyện này giúp cậu đây…

Hơi đau lòng một chút.

Nhưng vui mừng chiếm phần nhiều.

Bé Phó chân thành muốn hỗ trợ ma vương nhỏ chinh phục anh trai kia.

Cậu bé nghiêm túc nói: "Nếu anh kia tặng em găng tay, em tặng lại khăn quàng cổ cũng được đấy? Găng tay và khăn quàng hay đi với nhau, còn có tác dụng chống lạnh, đều là món quà hữu dụng trong mùa đông!"

Linh mập đồng ý ngay: "Miên Miên, chị thấy anh Trạch Ngôn nói đúng, mặc dù anh hai rất nhàm chán, không đặc biệt yêu thích thứ gì, nhưng anh ấy vẫn sợ lạnh, đồng phục ở trường hơi mỏng, anh ấy đều phải quàng khăn."

Miên Miên tưởng tượng dáng vẻ quàng khăn của anh Thanh Hành.

Chà, ấm áp lắm đấy.

Cô bé xác định mục tiêu, tìm thấy trong cửa hàng thủ công mỹ nghệ rất nhiều khăn quàng đẹp.

Nhiên viên cửa hàng học qua tiếng Trung, thấy các bé đáng yêu muốn mua khăn quàng, tư vấn nhiệt tình: "Khăn quàng ở cửa hàng chị được làm hoàn toàn thủ công từ lông cừu, đeo lên rất ấm, em gái thích màu gì?"

Miên Miên nghiêm túc cởi găng tay, sờ khăn quàng, cảm giác rất tốt, chắc chắn đeo lên sẽ rất ấm áp.

Nhưng… hình như khăn quàng dài quá, phù hợp cho người lớn hơn.

Nếu tặng anh Thanh Hành, anh ấy sẽ phải quấn nhiều vòng, làm cổ

của anh phình to, phá hỏng khí chất tao nhã của anh Thanh Hành.

Tần Mục Dã bực tức và bất lực giật chiếc khăn màu xám trên tay cô bé.

Cậu biết con heo thối láu cá này sẽ không nghe lời của cậu.

Cậu phải gọi viện binh tới mới được!

Tần Mục Dã kéo Tần Sùng Lễ đến, tố cáo ngay trước mặt em gái: "Ba, ba nhìn con bé đi, chưa tốt nghiệp mẫu giáo đã dám mua quà cho con trai rồi, còn mua khăn quàng! Thật là quá đáng! Ba mau quản lý tốt cô con gái rượu của mình đi!"

Trên đường đi, Tần Sùng Lễ đã nghe các bé nói chuyện, tuy không đóng góp nhưng ông đã âm thầm nghe hết.

Ông nhìn con gái dùng ánh mắt hung dữ đối diện với thằng con trai ngốc, tỏ rõ thái độ khó chịu với hành động thô bạo của anh trai.

Tấn Sùng Lễ biết đây là cơ hội tốt thu hẹp khoảng cách giữa ông và con gái.

Ông nhanh chóng lấy khăn quàng từ tay con trai trả lại cho con gái, cúi người bế cô bé lên, ôn tồn nói: "Miên Miên muốn mua quà cho bạn trai à?"

Miên Miên gật đầu: "Vâng ạ, con muốn mua quà cho anh Thanh Hành, nhưng khăn này to quá, không phù hợp lắm."

Tần Mục Dã suýt hộc máu: "Lại còn không phù hợp, ba, ba nghe thấy giống lời nói của một đứa trẻ không? Sao đã biết chọn chọn lựa lựa vì một đứa con trai rồi hả!"

Tần Sùng Lễ không chấp cậu, kiên nhẫn nói: "Miên Miên xem cái khác xem nào."

Ông đã gặp Lục Thanh Hành, đúng là một thần đồng nhỏ, tư chất không bình thường như Tần Mục Dã, trí thông minh có lẽ còn cao hơn Hoài Dữ.

Mặc dù con gái còn nhỏ nhưng việc kết bạn vẫn cần cân nhắc chất lượng, chơi cùng đứa trẻ thông minh không phải là chuyện xấu.

Hơn nữa chỉ cần Miên Miên thích, Miên Miên thấy vui là ông ok ngay.

Miên Miên sờ khăn quàng, nhỏ giọng nói: "Nhưng sờ cái này rất thoải mái, mềm nhũn."

Tần Mục Dã phát hiện ông ba nhà mình không đứng cùng chiến tuyến, vô cùng tức giận, đè thấp giọng: "Ông già, ba đừng tưởng con không biết ba đang nghĩ gì, ba sợ mất lòng con bé nên mới nói vậy chứ gì, ba lấy lòng con gái không có giới hạn gì cả!"

Tần Sùng Lễ liếc mắt nhìn cậu, nói với nhân viên cửa hàng: "Con gái tôi thích cái khăn nào, cô gói lại, tôi mua hết."

Tần Mục Dã:????

Tần Sùng Lễ giữ giọng dịu dàng như nước, mỉm cười với bé con trong vòng tay: "Con gái ba thích mua cái gì thì mua cái đó, tặng ai cũng được."

Miên Miên được bế, độ cao gần ngang cổ trống không của Tần Sùng Lễ.

Đột nhiên bé con giơ tay lên, quàng khăn vào cổ ông: "Hay là tặng ba hư đi, con mua một cái khác cho anh Hoài Dữ nữa, mỗi người một cái, Miên Miên có tiền."

Đứa nhỏ đút tay vào túi áo, lấy ra một chiếc thẻ làm riêng màu hồng hình heo Peppa, đưa cho chị gái bán hàng: "Chị quẹt thẻ giúp em!"

Tần Mục Dã nhìn dáng vẻ người có tiền của em gái… cả người trên bờ vực bùng nổ!

Bình luận ha ha ha chiếm toàn màn hình —

[Tần Mục Dã: Má? Chúa hề vẫn là tôi!]

[Ha ha ha ha ha từ khi tỷ phú Tần đánh mất hình tượng, ông cưng chiều con gái không thèm che giấu gì luôn.]

[Ba Tần không có giới hạn cuối cùng, tôi thích.]

[Người giàu nhất họ Tần: Con gái rượu của tôi thích mua cái gì thì lấy cái đó, làm sao đến lượt thằng con trai nhặt được ngoài đường lên tiếng chứ.]

[Không được, lần này tôi theo phe Tần Mục Dã! Bảo bối Miên Miên sao con lại tặng quà cho bạn trai chứ, huhuhu mẹ không đồng ý! Mẹ không cho phép!!!]

[Tôi cũng vậy, CP Miên Miên Linh Linh là chân ái, aaaaaa CP của tôi sắp giải tán rồi sao!]

[Ôi, kết thông gia luôn đúng không?]

[Cậu hai Tần gia x Cậu cả Lục gia, công chúa Tần gia x Cậu hai Lục gia, tôi ủng hộ hai mối hôn sự này!]

…

Miên Miên mua cho anh Hoài Dữ và ba hư hai cái khăn quàng cổ, mua cho mẹ một đôi khuyên tai ngọc trai ở cửa hàng đồ trang sức địa phương.

Nhưng bé vẫn chưa chọn được món quà ưng ý cho anh Thanh Hoài.

Cuối cùng, bé vào một cửa tiệm nhỏ vắng vẻ ở cuối hẻm.

Tần Mục Dã nhìn thoáng qua con búp bê bằng gốm trong tủ kính.

Con búp bê búi tóc hai bên, đúng chuẩn kiểu tóc em gái cậu hay để, đặc biệt, nó còn mặc bộ váy màu trắng giống nhu quần*, mang đậm khí chất thần tiên bay bổng.

**: Giao lĩnh vạt ngắn dài không quá thân trên, thường dùng cho phụ nữ. Ở Trung Quốc, chiếc áo vạt ngắn này được gọi là nhu (襦), khi đi chung với váy sẽ được gọi là nhu quần (襦裙) – tức áo ngắn và váy.*

Click để xem ảnh

Tần Mục Dã cười cầm con búp bê lên, nói với em gái: "Heo thối, giống em chưa này, trông ngốc ngốc giống em, anh muốn mua cái này."

Đôi mắt của Miên Miên phát sáng, ngạc nhiên ngẩng đầu, giơ tay đòi Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã đưa cho bé nhìn.

Bé con nói: "Giống y Miên Miên."

Con búp bê bằng gốm giống hệt cô bé lúc còn trên tiên giới.

Miên Miên lập tức muốn tặng con búp bê này cho anh Thanh Hành.

Linh Linh nói anh ấy không có bạn, luôn cô độc một mình.

Miên Miên biết, trước khi gặp cô bé, anh Thanh Hành không có bạn.

Ở một thế giới xa lạ, có một người bạn đồng hành thực sự rất quan trọng.

Búp bê gốm trong bộ nhu quần giống như thần tiên biết phép thuật bảo vệ con người.

Hai tay mũm mĩm của bé cẩn thận cầm con búp bê, quyết định tặng nó cho anh Thanh Hành như một vị thần bảo vệ bên cạnh anh.

Miên Miên cầm con búp bê ra tính tiền.

Tần Mục Dã tức giận: "Tần Miên Miên, anh muốn mua cái đó!"

Miên Miên hiểu rõ quy tắc dưới trần gian, nghiêm túc nói: "Anh hai mới thích thôi, chưa trả tiền, em trả tiền trước thì con búp bê thuộc về em."

Tần Mục Dã tức phát khóc nhưng không thể đánh, không thể mắng cô bé.

Đúng là đứa nhỏ chỉ giỏi làm người khác bực mình.

Cậu tức giận, phồng má như cá nóc.

Miên Miên nhìn con búp bê được gói cẩn thận vui vẻ xách túi chạy ra ngoài.

Tần Mục Dã càng nghĩ càng tủi thân, hùng hùng hổ hổ theo sau lưng cô bé: "Mẹ có khuyên tai, ba và anh cả có khăn quàng, thằng ba có bộ skin không rẻ, anh đây chẳng có gì, Tần Miên Miên, phí công ông đây thương cô quá!"

Miên Miên chạy chậm đến trước mắt Lục Kha Thừa, kéo tay anh, hai người trao đổi ánh mắt, Lục Kha Thừa lặng lẽ nhét đồ vào túi cho bé.

Bé con nghiêng đầu quay lại, giả vờ mệt mỏi, nói: "Anh hai, em mệt, bế em."

Bé củ cái thấp lè tè giơ hai tay làm nũng.

Tần Mục Dã giận dữ đầy bụng, trong miệng lải nhải nhưng cơ thể thành thật bế cô bé lên, vỗ vỗ mông.

"Bé heo thối này, em chẳng yêu anh gì cả, trong lòng em chắc không có anh đâu."

Bé con bật cười, lôi cái mũ lông xù từ túi ra, đây là thứ anh Lục giúp bé giấu cả buổi sáng.

Bé con duỗi hai tay, đội mũ lông ấm áp lên đầu cậu, hai bên mũ còn có hai cục bông.

Chiếc mũ màu xám, phủ bên ngoài màu xanh khói, là hai màu thịnh hành bây giờ.

Đội trên đầu Tần Mục Dã…

Không thể giải thích được, trông vừa thời trang vừa đáng yêu.

Tần Mục Dã ngây người, kinh ngạc nhìn đứa nhỏ.

Trên đầu cậu ấm áp, trong ngực cậu cũng ấm áp.

Trong nháy mắt, hốc mũi cậu chua chua.

Miên Miên cười ngọt lịm, cất giọng non nớt, nói từng câu từng chữ: "Anh hai, năm mới vui vẻ, Miên Miên tặng mũ cho anh để che đi phần tóc mái bị cháy nhé!"

Chương 70: Anh Tiêu Nhiên, Miên Miên ngã bây giờ

Edit: Thư

Giọng nói ngọt ngào của em gái vang vọng trong không khí.

Biểu cảm sắp khóc của Tần Mục Dã lập tức đông cứng vì lời nói ấy!

Má nó!

Ngọt lim, ấm áp mà vẫn cứa chảy máu tâm can, không hổ là em gái của cậu.

Miên Miên đưa tay chỉnh lại mũ cho anh trai, che đi phần tóc mái bị cháy, gật đầu, cười hài lòng.

Phần bình luận cười vang–

[Hahahahaha Tần · Vua đâm dao · Miên Miên.]

[Nếu Miên Miên không nói, tôi cũng quên sạch chuyện tóc của Tần đỉnh lưu bị đốt đấy.]

[Không hổ là em gái ruột thừa, cười tụt quần.]

[Cái mũ này đáng yêu phết, sắp cháy hàng rồi, đảm bảo sắp tới trên Taobao lên mẫu này cho xem.]

…

“Anh hai, gu thẩm mỹ của Miên Miên không tệ lắm phải không?”

Trong lòng Tần Mục Dã vừa đau vừa ngọt, trong mấy phút ngắn ngủi tâm trạng của cậu thay đổi như chơi tàu lượn siêu tốc.

Xúc động nghẹn ngào.

Con heo thối trong ngực cậu đáng yêu chết mất.

Dù biểu cảm khi nói mấy lời đâm chọc không thay đổi, con bé vẫn rất dễ thương.

Tần Mục Dã vui vẻ, thậm chí gần đây cậu thường suy nghĩ đến việc nghỉ hưu sớm, mỗi ngày đưa đón em gái về nhà, cảm giác ấy hạnh phúc biết bao.

Người người hâm mộ cậu có cô em gái bảo bối này.

Nhưng không một ai biết…

Cậu suýt nữa đánh mất cô bé.

Tần Mục Dã là người dễ bộc lộ tình cảm, hay xúc động, cậu hít mũi, cúi đầu, hôn lên mặt em gái.

Giọng nói có chút nghẹn ngào: “Em… mua khi nào?”

Bé con chớp mắt, không nghĩ nhiều: “Em mua buổi sáng đấy.”

Tần Mục Dã ngạc nhiên nhíu mày: “Em ở với anh suốt mà, sao anh không thấy em mua mũ?”

Miên Miên đắc ý, kiêu ngạo hất cằm: “Anh hai ngốc quá, đương nhiên em phải nhân lúc anh không chú ý để mua rồi.”

Tần Mục Dã cau mày nhớ lại.

Sao cậu không nhớ được thời điểm cậu không để ý nhỉ, rõ ràng cậu theo sau con bé heo này suốt.

Tần Mục Dã nghi ngờ mình ăn cú lừa, tỏ vẻ không tin: "Không thể nào, chắc chắn em không mua hôm nay."

Ngoài miệng cậu thể hiện sự không hài lòng, nhưng khi bế em gái đi trên đường, mắt cậu nhìn chằm chằm vào cửa sổ bên đường.

Mãi mới đi qua cửa kính, cậu lập tức tiến đến, cẩn thận nhìn kĩ, ngó trái ngó phải.

Cái mũ không to như tưởng tượng của cậu…

Chắc nó được làm từ lông cừu, bao phủ một lớp lông màu xanh khói, nhưng điều quan trọng là… nó đáng yêu quá.

Hai cục lông tròn tròn ở hai bên là cái gì?!

Tần Mục Dã giả vờ chê bai, than thở: "Thế này gọi là thẩm mỹ của em á? Đúng là đứa bé thích con heo có cái đầu hình máy sấy, em không thấy cái mũ này trẻ con quá à, làm sao phù hợp với vẻ đẹp trai phóng khoáng của anh được?!"

Bé con nghiêm túc thảo luận với cậu: "Anh hai không thích ạ? Tại sao, các ba đều nói cái mũ này đẹp, ba Đại Lỵ cũng khen, tuy chú ấy thấy mũ màu xanh lá cây đẹp hơn nhưng em thích màu này nhất!"

Miên Miên nghe nói ba của Đại Lỵ là siêu mẫu quốc tế, thường xuyên tham gia các show diễn thời trang ở nhiều nước, là người đi đầu trong lĩnh vực thời trang nên bé rất tin tưởng gu thẩm mỹ của chú ấy.

Uông Phỉ khen kiểu mũ bé chọn rất đẹp, còn nói nó sẽ phù hợp với

anh trai của bé, nhưng màu xanh lá đẹp hơn.

Lúc Miên Miên đang phân vân giữa hai màu, anh Lục bảo không nên mua màu xanh lá nên cô bé kiên trì với quyết định cũ của mình.

Tần Mục Dã nghe xong, đôi mắt mở to: "Cái gì? Màu xanh lá? Uông Phỉ nói thế hả?"

Bé con gật đầu: "Vâng, ba Đại Lỵ nói màu xanh lá rất đẹp, anh hai cũng thích màu xanh lá cây ạ?"

Tần Mục Dã cau mày giận dữ: "Tất nhiên anh không thích, không được nghe chú ấy nói linh tinh! Được lắm cái tên đàn ông Uông Phỉ này… tệ thật!"

Miên Miên không hiểu, nghiêm túc nghĩ lại thẩm mỹ của mình.

Bé con rất kiên nhẫn lắng nghe Tần Mục Dã lải nhải cả một đường.

Sau đó bị cậu làm phiền đến mức không chịu nổi.

Bởi vì Tần Mục Dã bế cô bé đi đến đâu cũng khoe cái mũ mới 360 độ, cố tình dùng giọng điệu chê bai: "Mọi người xem, đây là cái mũ em gái chọn cho tôi theo thẩm mỹ của con bé đấy, ôi."

Mọi người đều khen.

"Trông rất đẹp!"

"Rất phù hợp với cậu, ánh mắt của Miên Miên không tệ đâu."

"Dã ca, năm này màu này đang nổi lắm!"

Gương mặt đẹp trai của Tần Mục Dã không giấu nổi đắc ý nhưng ngoài miệng vẫn oang oang: "Thôi, cứ để thế đi, không nên đặt yêu cầu quá cao lên gu thẩm mỹ của đứa trẻ ba tuổi rưỡi."

Lục Kha Thửa ở bên cạnh không nhịn được đâm chọc: "Cậu mà chẳng thế, tự sướng vừa thôi."

Tần Mục Dã không ngại việc bị vạch trần, trên khuôn mặt đầy vẻ tự mãn: "Tôi tự sướng cái gì, tôi chỉ đánh giá khách quan thôi, đây là món quà đầu tiên con bé mua tặng tôi nên tôi mới miễn cưỡng đội đấy."

Bé con trong ngực bị cậu chọc phiền không chịu nổi.

Bé giận dữ bĩu môi, đưa tay muốn lấy cái mũ trên đầu Tần Mục Dã xuống: "Anh hai phiền quá, không thích thì thôi, Miên Miên tặng cho anh Lục cũng được!"

Nụ cười của Tần Mục Dã đông cứng, dùng một tay bảo vệ mũ của mình, ánh mắt đề phòng: "Không được! Tặng cho anh rồi thì là của anh!"

Lục Kha Thừa không nể mặt, cười nhạo: "Nhìn xem, tự sướng còn lật mặt."

Tần Mục Dã trợn mắt nhìn anh: "Cấm không được ngấp nghé mũ của tôi."

…

Từ lúc ấy đến trước khi lên sân bay.

Tần đỉnh lưu cao 1m9 đội chiếc mũ lông đáng yêu, hai cục bông lắc lên lắc xuống, lan tỏa sự dễ thương dọc cả con đường, thu hút rất nhiều người quay đầu lại nhìn.

Sau khi lên máy bay, sóng trực tiếp của chương trình <Tình yêu của người đàn ông đời thường> mùa thứ hai kết thúc.

Bình luận chia tay nổ ra rầm rầm.

[Huhuhu, muốn gặp lại Miên Miên, không được bỏ chương trình nhé.]

[Mấy ngày nay đều dựa vào bé con cute để vượt qua cuộc sống khó khăn, sao kết thúc nhanh vậy, khi nào bản thu âm và biên tập mới phát hành!]

[Con chóa Lemon TV làm nhanh lên, chắc chắn bản biên tập rất tuyệt vời!]

[Đây là chương trình giải trí tôi xem mỗi khi ăn tối, hôn các bảo bảo, hẹn gặp lại mùa sau.]

[Hahahaha, Dã ca lên sân bay còn đội mũ Miên Miên tặng, đúng là miệng nói một đằng tay làm một nẻo mà, tuy ngoài miệng Dã ca hay chê em gái nhưng anh ấy thực sự là một muội khống chính hiệu.]

[Hahahaha, từ lâu Tần đỉnh lưu đã bị em gái đáng yêu xích vào rồi.]

[Mặc dù biết cơ hội rất mong manh nhưng mùa sau tôi vẫn muốn gặp lại tỷ phú Tần.]

[Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy, nếu ảnh hậu Lê đến làm khách thì càng tốt, cả gia đình này ngọt lịm tim.]

*****

Chuyến đi chơi này có cả niềm vui và mệt mỏi.

Nhất là các bé con.

Nhiệt độ ở Hokkaido quá thấp, cơ thể chống chọi càng mệt, trên máy bay có hệ thống sưởi ấm, Miên Miên và Lục Linh không còn

hăng hái như lúc đến, ngủ cả một đường.

Bé Phó cũng dựa vào ba ngủ say sưa.

Đến khi máy bay hạ cánh, mọi người mới đánh thức các bé.

Trước khi chia tay, Lục Linh với hai má đỏ bừng, nhẹ nhàng kéo tay Phó Trạch Ngôn, nói nhỏ: "Anh Trạch Ngôn, khi nào anh rảnh thì đến nhà em chơi nhé, nhà em ở XXXXA08."

Phó Trạch Ngôn ghi nhớ địa chỉ, gật đầu đồng ý.

Trừ cô bạn gái tương lai này, người cậu bé không muốn chia tay nhất… lại là đại ma vương cuồng em gái.

Phó Trạch Ngôn xấu hổ, xoắn xuýt một lúc lâu mới lấy hết dũng cảm nói với Tần Mục Dã: "Anh Tần, anh hãy cố gắng làm việc, em muốn thấy ba và anh đóng cùng một bộ phim."

Tần Mục Dã không thích trẻ con, nhất là bé trai vì chúng nghịch ngợm và ồn ào.

Hiếm khi kiếm được một fanboy nhí, cậu rất vui, xoa đầu Phó Trạch Ngôn: "Anh biết rồi, em cũng phải cố gắng học tập thật giỏi, lớn nhanh một chút thành đàn ông mạnh mẽ, không khóc nhè nữa nhé."

Phó Trạch Ngôn bị lật lại chuyện xấu, ngượng ngùng trốn đằng sau ba.

…

Chiếc Bentley màu đen nhanh chóng chạy từ sân bay về nhà cũ Tần gia.

Hôm nay Lê Tương không có công việc, biết Miên Miên sẽ về nên đã hầm canh chuẩn bị bữa tối từ chiều.

Đứa nhỏ nhảy xuống khỏi xe, vui vẻ nhào vào lòng bà, nói: "Mẹ, Miên Miên nhớ mẹ lắm, Miên Miên mua quà năm mới cho mẹ đấy."

Lê Tương xúc động, cố nén nước mắt, ôm chặt con gái: "Mẹ thấy rồi, đôi khuyên tai ngọc trai rất đẹp, mẹ rất thích, cảm ơn bảo bối của mẹ."

Lần trước gặp phải siêu bão ở đảo Lý, ba ba con cũng cùng về.

Theo lý thuyết, đấy là lần đầu tiên cả nhà đoàn tụ sau nửa năm dài đằng đẵng chìm ngập trong đau khổ.

Nhưng lần đó, bầu không khí khác hẳn bây giờ.

Khi đó, Tần Sùng Lễ mất tích ba tháng giữ thái độ lạnh lùng, đề phòng, cả người toàn gai nhọn.

Lê Tương hiểu cảm xúc của ông, cảm xúc của một người ba đau khổ mất đi cô con gái yêu thương nhất.

Trong lòng Lê Tương có oán trách ông, nhưng thương xót chiếm phần nhiều.

Cả nhà họ quá bất hạnh, mỗi người đều trải qua nỗi đau khó nói thành lời.

Lê Tương không thể mạnh mẽ trách móc ông, càng không thể thuyết phục ông chấp nhận con gái đã trở về từ cõi chết.

Đến bây giờ, không khí xung quanh chồng bà đã thay đổi hoàn toàn.

Ông nhìn con gái với ánh mắt tràn ngập ý cười dịu dàng.

Giống như đại dương bao la chứa đựng toàn bộ sóng và gió.

Lê Tương xem sóng trực tiếp, nhiều lần khóc nấc lên, mặc dù bà không phải người trong cuộc nhưng bà có thể hiểu được trong lòng chồng đã đấu tranh như thế nào.

Ông ấy là một người ba rất rất yêu con gái.

Miên Miên là đứa con ông ấy nâng niu nhất.

Sau tất cả, mọi thứ không hề dễ dàng.

…

Tần Sùng Lễ đối diện với vợ đang ôm con gái, không cần nói nhiều, chỉ cần một ánh mắt đã đủ chất chứa hết tình cảm.

Tần Sùng Lễ im lặng tiến đến, ôm vợ và con gái vào lòng.

Lê Tương cảm thấy mình cực kỳ may mắn.

Tốt quá.

Cả nhà họ vẫn bình yên đứng ở nơi đây.

…

Trên đường Miên Miên kéo mẹ vào nhà, bất ngờ bắt gặp con heo Peppa ở một chỗ tối.

Nó rất giống con heo Peppa bằng tuyết ba làm cho bé ở Hokkaido!

Miên Miên kinh ngạc, vui vẻ chạy đến, giọng nói tràn ra mật: "Oaaaa! Là Peppa!!! Mẹ làm Peppa ạ?"

Lê Tương trải qua xúc động, suýt nữa quên mất chuyện này.

Bà vội vàng nói: "Không phải, mẹ không biết xây người tuyết, Miên

Miên đoán xem là ai?”

Bé con nhào đến, thích thú ôm chặt heo Peppa.

Đáng yêu quá, hệt như người tuyết ở công viên Shiroi Koibito được đánh cắp về nhà vậy!

…

Trong lúc đó, Tần Tiêu Nhiên mặc áo len màu xanh đậm đứng cách đó không xa, âm thầm quan sát đứa nhỏ.

Cậu nghĩ Tần Miên Miên không đoán ra.

Tần Miên Miên và cậu chưa nói chuyện nhiều với nhau.

Thời gian gần gũi nhất là lúc cậu thay anh hai đưa cô bé đến Lục gia.

Miên Miên bám dính người tuyết Peppa một lúc lâu.

Cô bé đoán được.

Bé cũng không biết làm sao mình đoán được, nó đơn giản chỉ là một loại trực giác.

Tần Mục Dã giật mình, nhớ đến chuyện này, ngày đó em gái không muốn bỏ lại người tuyết đáng thương, cậu đã cân nhắc việc đắp một con mới cho đứa nhỏ sau khi về nhà, nhưng kỳ thực kỹ thuật của cậu… không cho phép nên định thương lượng lại với ba.

Không ngờ vừa vào nhà, nó đã ở đây!

Cậu nhìn về phía Tần Sùng Lễ: “Ba… ba nhờ người ta làm trước rồi đúng không, công lớn như vậy mà làm ẩn danh sao?”

Miên Miên vỗ tuyết trên đầu gối, chống hai tay hai chân bò dậy.

Cô bé đi xung quanh mọi người, chân nhỏ chạy khắp sân, mắt mở to tìm kiếm khắp nơi: "Anh ra đây đi, Miên Miên biết là anh, anh ở đâu, không được chơi trốn tìm!"

Tần Mục Dã cau mày, nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ là anh cả, anh cả ấu trĩ thế à?"

Tần Mục Dã phân tích.

Mặc dù anh cả bận rộn nhiều việc nhưng vẫn dành thời gian xem sóng trực tiếp, thấy bé con đau lòng nên làm mấy chuyện ẩn danh như này không quá kỳ lạ.

Điều này hoàn toàn phù hợp với hình tượng cưng chiều em gái của anh cả.

Còn thằng ba… khả năng không lớn lắm, trừ niềm đam mê với game, thằng bé là một người lạnh nhạt, còn không thèm cười một cái.

Tần Tiêu Nhiên nghe bé con gọi, muốn trốn đi theo bản năng.

Không ngờ cậu chậm một bước, bị cô bé phát hiện!

Miên Miên tăng tốc chạy đến, cả người nhào vào ngực cậu, nhảy lên nhảy xuống.

Đứa nhỏ vòng tay qua eo cậu, hai chân nhỏ quặp chặt vào đầu gối.

Vì mặc nhiều lớp áo nên bé con lảo đảo sắp tụt xuống.

Tần Tiêu Nhiên ngây người như phỗng, hai tay cứng nhắc lúng túng buông thõng, cậu không có thói quen tiếp xúc gần gũi.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của cả nhà–

Em gái nũng nịu nói: "Anh Tiêu Nhiên, bế Miên Miên, Miên Miên ngã xuống bây giờ."

Chương 71: Tần Miên Miên, em nặng như trăm cân ấy

Edit: Thư

Quần bông và áo khoác của Miên Miên rất trơn.

Trông cô bé như cái bánh trôi không độ dính, chuẩn bị rơi xuống vì trọng lực.

Tần Tiêu Nhiên lúng túng không biết để tay ở đâu, cuối cùng đành khom người bế em gái lên, ôm vào ngực.

– Thiếu niên gầy gò, sức lực không nhiều.

Thậm chí Tần Mục Dã còn lo lắng cậu sẽ làm đứa nhỏ ngã.

Nhưng bé con mặc dày như vậy, nếu ngã xuống cũng chỉ lăn hai vòng trên đất chứ không bị thương.

Tần Mục Dã kiềm chế kích động không tiến lên, lặng lẽ mong chờ cảnh tượng bánh bao nhỏ tiếp xúc thân mật với nền tuyết.

Tuy vậy, cậu nhanh chóng nhận lại thất vọng–

Bởi vì Tần Tiêu Nhiên nhìn nhỏ gầy nhưng rất khỏe, cậu đã mười bốn tuổi, dễ dàng bế cô em gái ba tuổi rưỡi trong lòng.

Anh ba để cô bé ngồi vững trên cánh tay của mình.

Miên Miên được anh ba bế, hai chân di chuyển từ đầu gối lên sau thắt lưng.

Cô bé cười khúc khích, bất ngờ thơm "bẹp" một tiếng lên miệng anh trai.

Do bé cười quá nhiều, nước miếng tùm lum, dùng sức thơm nên dù chỉ chạm nhẹ, Tần Tiêu Nhiên vẫn cảm thấy bên má trái dinh dính.

Trước mặt ba mẹ và anh hai…

Cậu cố gắng giữ bình tĩnh.

Chỉ là trẻ em thơm miệng thôi mà, không có chuyện gì lớn.

Tần Tiêu Nhiên cố hết sức giữ khuôn mặt bình thản nhưng trong lòng pháo hoa nổ đùng đoàng.

Bé con kích động nói: "Là anh Tiêu Nhiên đắp người tuyết Peppa đúng không, chắc chắn anh Tiêu Nhiên lén xem chương trình của Miên Miên rồi, hì hì."

Miên Miên rất vui vẻ và tự hào khi bắt bài anh ba.

Tần Tiêu Nhiên chỉ có thể nói ra những lời đã chuẩn bị từ trước: "Chỉ là… tình cờ thấy trên Weibo, anh nghĩ nó vui, đúng lúc được nghỉ không có việc gì làm nên anh đắp thử thôi."

Mấy ngày nay Tần Mục Dã không sử dụng điện thoại vì bị ngắt kết nối mạng trong lúc ghi hình.

Cậu thuận miệng hỏi: "Em thấy gì trên Weibo?"

Tần Tiêu Nhiên không thay đổi sắc mặt: "Người tuyết ba đắp lên hot search, rất nhiều người cảm thấy nó mang đậm tính nghệ thuật và hứng thú với việc này nên một blogger nổi tiếng đã đăng bài hướng

dẫn cách làm heo Peppa bằng tuyết.”

Dĩ nhiên cậu sẽ không thừa nhận việc tự mình tìm kiếm trên mạng.

Trước khi bắt tay vào làm, cậu nghĩ việc đắp người tuyết rất đơn giản, chỉ cần xây hình heo Peppa rồi trang trí thêm mắt, mũi miệng là xong.

Ai ngờ khi làm thật mới biết, việc xem và làm theo là hai chuyện khác nhau một trời một vực.

Không nói đến thành quả đẹp như Tần Sùng Lễ, ngay cả cái khung hình heo Peppa cũng khó làm ra.

May là mấy hôm nay tuyết lớn, sau mỗi bữa tối cậu đều lén chạy ra sân, thử đắp thành hình.

Lần thứ hai thất bại, cậu lên mạng, tìm các clip cắt ra từ sóng trực tiếp, nhìn kỹ xem ba làm như thế nào.

Nhưng thế không đủ, vì trên sóng trực tiếp, tất cả khách mời đều được lên hình, ống kính không quay hết cả quá trình đắp người tuyết, nhiều chi tiết chỉ lướt qua.

Cũng may nhiều fan của cp ba con thích người tuyết này, điên cuồng xin cách làm, thành ra nhiều blogger hướng dẫn, tranh thủ ké fame.

Phải thừa nhận rằng nhiều blogger nổi tiếng chăm chỉ cày cuốc vì miếng cơm manh áo, họ không chỉ viết thành bản giấy mà còn quay cả video nét căng.

Cố gắng hai lần… Cuối cùng Tần Tiêu Nhiên làm ra thành phẩm khá hài lòng.

Nhìn phản ứng của Tần Miên Miên… chắc con bé cũng hài lòng.

Tần Tiêu Nhiên vui vẻ trong lòng nhưng ngoài mặt không cười, biểu cảm như bị liệt.

Miên Miên thơm một cái, anh trai không đáp lại, hơi bĩu môi, nghiêng đầu nhìn anh chằm chằm: "Anh ba nói dối, anh không tiện tay, anh đặc biệt xây người tuyết để tặng Miên Miên."

Lê Tương không nhịn được, cười khẽ: "Miên Miên thật thông minh, mấy ngày nay Tiêu Nhiêu lăn lộn với người tuyết Peppa này, mới đầu mẹ không phát hiện ra, chỉ cảm thấy kỳ lạ tại sao mỗi ngày sau khi ăn cơm tối, thằng ba lại chạy ra ngoài bất chấp tuyết rơi nhiều, không lâu sau lại chạy vào nhà, không giống đi chơi với bạn, mãi sau mẹ mới phát hiện…"

Lê Tương không nói quá nhiều, da mặt con trai mỏng, kết thúc ở đó là được rồi.

Tần Tiêu Nhiên vui mừng vì bây giờ là ban đêm, trời tối nên đoán mọi người không thấy sắc mặt của cậu.

Nếu không… bây giờ mặt cậu đang đỏ gay xấu hổ.

Bị mẹ vạch trần trước mọi người, cậu không còn gì để mạnh miệng.

Giả vờ thẳng thắn thừa nhận: "Em… mua quà sinh nhật cho anh, còn mua bộ skin rất đắt, em còn nhỏ, tốn nhiều tiền như vậy để mua quà tặng anh nên anh thấy áy náy, hiếm khi em thích một cái gì đó, coi như đây là món quà đáp lễ cho em."

Tần Mục Dã sửng sốt.

Theo trực giác, em ba là một người không biết tí nào về tình cảm, còn nhỏ tuổi mà chỉ biết chơi game, lớn lên chắc cũng thành mảnh chiếu chưa trải, tuyệt đối không biết mấy chiêu cua bạn gái.

Không ngờ thằng nhóc này còn có mặt cẩn thận như vậy…

Thậm chí còn sắp vượt mặt thằng anh ngày ngày ở cùng con bé này!

Không hiểu sao cậu thấy mình thua?

Tần Sùng Lễ đi tới, ngồi xổm xuống quan sát kỹ người tuyết, gật đầu, bình luận khách quan: "Không tệ, không kém tài nghệ của ba đâu."

Lê Tương biết con trai nhỏ đang cực kỳ xấu hổ, nhân cơ hội nói sang chuyện khác, nhân tiện đẩy con trai và con gái gần gũi với nhau hơn, "Trời lạnh rồi, mọi người đừng đứng ngoài sân nữa, vào nhà đi. Tất cả đi rửa tay với thay quần áo, mẹ nấu thêm ít mỳ là có thể ăn cơm."

Mọi người nối tiếp bước vào nhà.

Bé con không chịu tụt xuống, Tần Tiêu Nhiên không thể làm gì khác đành bế bé đi vào.

Tần Mục Dã lên tầng thay quần áo.

Lê Tương thấy con gái bám dính Tần Tiêu Nhiên, trong lòng hâm mộ.

Chỉ có trẻ con mới không kiêng kỵ làm ra những hành động thân mật như vậy.

Bà là mẹ nhưng vẫn không đủ can đảm để ôm Tiêu Nhiên.

Lê Tương thử thăm dò: "Hay là… Tiêu Nhiên bế em gái lên tầng đi, giúp em rửa tay và thay quần áo mặc ở nhà nhé."

Tần Tiêu Nhiên gật đầu, không từ chối.

Với cậu, bế đứa nhỏ không phải là điều xấu hổ nhất.

Xấu hổ nhất là bế con bé trước mặt nhiều người…

Cậu bế em lên tầng, đầu tiên đi rửa tay.

Trên đường đi, Miên Miên ríu rít nói chuyện phiếm, giọng nói ngọt ngào non nớt của bé khiến Tần Tiêu Nhiên rối loạn nhưng có phần thỏa mãn.

Thật ra, bé con và anh hai mới rời nhà bốn ngày ba đêm.

Khoảng thời gian ngắn ngủi, bình thường chớp mắt là hết.

Nhưng lần này… cậu lại cảm thấy thời gian quá dài.

Giống như bé con không ở nhà nên thấy thiếu thiếu một thứ gì đó quan trọng, chắc hẳn mẹ cũng rất nhớ em gái.

Cô bé thấy anh ba không để ý, cầm tay cậu lắc lắc: "Anh Tiêu Nhiên, anh nghe Miên Miên nói không?"

Tần Tiêu Nhiên lấy lại tinh thần, trả lời qua loa: "Có nghe."

Miên Miên thông minh như vậy, làm sao không phát hiện anh đang trả lời cho qua lấy lệ!

Cô bé khẳng định: "Anh không nghe nghiêm túc!"

Tần Tiêu Nhiên bất đắc dĩ cúi đầu nhìn bé, ngay lập tức có ảo giác–

Bé con nho nhỏ – vẻ khó chịu giống hệt cô bạn gái của đồng đội trong câu lạc bộ.

Cậu không thể làm gì: "Anh nghe thật, em nói những món ngon đã ăn ấy gì, nào là lẩu kiểu Nhật, mỳ ramen, cơm lươn, còn có bánh

doremon đậu đỏ, cơm nắm trứng cá tuyết… Hóa ra ở ngoài em ăn nhiều như vậy, thảo nào anh thấy em nặng hơn là phải, Tần Miên Miên giờ em nặng như trăm cân ấy!”

Thiếu niên mười bốn tuổi thẳng thắn nói sự thật.

Cậu nhớ ngày đó dẫn đứa nhỏ đến Lục gia, lúc về để đi nhanh, cậu đã bế cô bé.

Khi đó em gái nhẹ bẫng, bế trong lòng không hề có sức nặng.

Không biết do ăn nhiều ở Hokkaido nên béo ra hay do mặc nhiều mà giờ cậu thấy bé nặng hơn rõ ràng.

Miên Miên kinh ngạc mở to hai mắt, cố gắng nhón chân soi gương, hai tay nhéo gương mặt mũm mĩm.

Bé không nghi ngờ lời nói của Tần Tiêu Nhiên…

“Miên Miên tăng cân thật rồi.”

Tần Tiêu Nhiên nhìn vẻ hoảng hốt của bé con, đột nhiên có chút do dự.

Hình như… con trai không nên tùy tiện chê con gái béo?

Lần trước, có một đồng đội bị đuổi đánh, chọc giận bạn gái khóc toáng lên vì lời khuyên uống ít trà sữa thôi không càng ngày càng tròn.

Cậu khẩn trương, vội vàng giải thích: “Anh, anh chỉ thuận miệng nói thôi, anh không bế em nhiều, có thể em không béo lên mà chỉ là ảo giác của anh thôi… Anh hai hay bế em, em nên hỏi anh ấy!”

Miên Miên xoa xoa mặt mình, kiên định nói: “Không phải, Miên Miên tăng cân thật, mặt Miên Miên tròn hơn mà.”

Tần Tiêu Nhiên quan sát cô bé, thấy không có dấu hiệu tức giận mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ bé con ngẩng đầu, cười với cậu, giọng nói ngọt ngào như ngâm trong mật ong: "Anh ba xây người tuyết cho Miên Miên chứng tỏ anh ba yêu Miên Miên, Miên Miên béo hơn trước kia trăm cân, anh ba cũng phải yêu Miên Miên hơn trăm lần."

Khuôn mặt Tần Tiêu Nhiên đỏ bừng muốn rỉ máu sau khi nghe suy luận ngang ngược của em gái.

"Em… không được suy nghĩ nhiều, anh, anh, anh chỉ giữ lễ nghi, muốn đáp lễ em thôi hiểu không?"

Chương 72: Cả nhà heo Peppa sắp bị em ăn sạch rồi!

Edit: Thư

Trong mắt Miên Miên, dáng vẻ đỏ mặt bừng bừng và tay chân luống cuống của anh ba rất đáng yêu.

Anh ấy giống như một con vật nhỏ dễ bùng nổ, chỉ cần bé chọc một chút là bùm bùm luôn.

Hai tay mềm mại của Miên Miên cầm tay anh trai, kéo nhẹ, khuôn mặt nhỏ giả vờ bối rối, thì thầm: "Đáp lễ là gì ạ?"

Tần Tiêu Nhiên không thể biết em gái đang đùa, cho rằng cô bé không hiểu thật.

Với khuôn mặt đỏ bừng, cậu cố gắng giải thích: "Đáp lễ là trả lại lễ, nó là kiểu lễ phép qua lại của người lớn, em còn nhỏ, đợi em lớn lên sẽ hiểu…"

Đôi mắt to của Miên Miên chớp chớp, nghiêm túc nhìn cậu, trịnh trọng gật đầu: "À, Miên Miên hiểu rồi! Thế anh Tiêu Nhiên phải thơm trả Miên Miên một cái!"

Tần Tiêu Nhiên:?????

Thiếu niên đang trong giai đoạn nhạy cảm của tuổi trẻ, tâm hồn hay ngượng ngùng, đứng trước bánh bao nhỏ trắng nõn bày trò nghịch ngợm… quả thật cậu có hơi không nhịn được. _(:3" ∠)_

Tần Tiêu Nhiên cố gắng kiềm chế xúc động, giữ mặt lạnh, nói: "Em… Tần Miên Miên, đừng nghịch."

Miên Miên lắc lắc tay của cậu, giọng điệu nghiêm túc: "Miên Miên không nghịch, Miên Miên nói nghiêm túc, chính anh Tiêu Nhiên bảo phải trả lễ mà? Vừa nãy Miên Miên thơm anh rồi, anh chưa thơm trả Miên Miên đâu, anh nhanh thơm Miên Miên đi, đây là lễ phép đó nha!"

Tần Tiêu Nhiên suýt nữa ngửa cổ thở dốc.

Cậu có cảm giác tự bê đá đập chân mình, hít thở không thông.

Cậu cúi đầu nhìn đứa nhỏ…

Vì sao con bé… biết trêu ngươi người khác quá vậy???

Cứ đứng trước mặt cậu… ai có thể chống đỡ nổi.

Tần Tiêu Nhiên cảm thấy mình đã học hết các chiêu trò của show giải trí nhưng không thể thực hành.

Một thiếu niên cao 1m7 bị cô bé củ cải nhỏ này nhìn chằm chằm, thiếu điều cúi đầu phục sát đất.

Đôi mắt tròn to nghiêm túc thúc giục cậu hết lần này đến lần khác: Anh thơm nhanh, không thơm em không bỏ qua cho anh!

Tần Tiêu Nhiên thấy biểu cảm lạnh nhạt của mình rất hiệu quả trong việc giao tiếp hàng ngày, chỉ cần cậu không muốn để ý đến người khác, bày ra khuôn mặt này, mọi người sẽ tự biết tránh đi, không tiếp tục mặt nóng dính mông lạnh.

Nhưng với Tần Miên Miên… hiệu quả gần như bằng không.

Nội tâm của thiếu niên sụp đổ, giọng nói mềm nhũn, thấp giọng dỗ dành: "Ngoan nào, đi rửa tay nhanh còn ăn cơm."

Miên Miên ngẩng mặt, nhấn mạnh: "Thơm thơm đã, anh Tiêu Nhiên thơm em một cái rồi chúng ta cùng đi ăn cơm."

Tần Tiêu Nhiên nhìn khuôn mặt trắng bóc như trứng gà của bé con theo bản năng…

Trông mềm nhũn núng nính như bánh pudding, khiến cậu muốn véo một cái nhưng cậu không dám ra tay, chỉ sợ da thịt bé con quá mềm mại, véo nhẹ cũng sẽ rất đau.

Miên Miên giống một vị vua bá đạo, chặn đường cung nữ, không hôn không cho đi.

Một bé một lớn giằng co trong phòng tắm một lúc lâu…

Đến khi Miên Miên chủ động buông tha, giang tay, bất đắc dĩ nói: "Anh ba vẫn hay ngượng ngùng y hệt trước đây, chẳng lão luyện như anh hai gì cả!"

Tần Tiêu Nhiên không nhịn được oán trách trong lòng.

Anh hai lão luyện cái gì? Anh ấy trời sinh không biết xấu hổ lại còn tự luyến có được không.

Nhưng cậu không nói ra miệng, Tần Miên Miên bỏ qua, cậu lặng lẽ hít một hơi thật sâu.

Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện ra có điều gì đó không đúng lắm…

Cậu cúi đầu, nhỏ giọng hỏi cô bé: "Tại sao lại nói anh y hệt trước đây?"

Miên Miên không nghĩ nhiều, nói: "Lúc Miên Miên còn nhỏ, anh ba toàn lén thơm em, toàn rình lúc không có ai!"

Vẻ mặt vừa dịu đi của Tần Tiêu Nhiên ngay lập tức đỏ bừng.

"Sao… sao em biết?"

Tần Tiêu Nhiên không quên chuyện đó.

Nhưng đây là chuyện từ lâu lẩu lầu lâu rồi.

Khi em gái chào đời, cả nhà hạnh phúc xoay quanh bé con, Tần Tiêu Nhiên cũng rất vui vẻ.

Em gái nho nhỏ, mềm nhũn như cục bông, giống hệt cái tên ba đặt cho bé.

Nhưng có quá nhiều người cưng nựng cô bé.

Bình thường bé hay nằm trong nôi, mọi người vây xung quanh, thay phiên ôm hôn chơi cùng bé.

Tần Tiêu Nhiên luôn không có cảm giác tồn tại, tính tình hướng nội khiến cậu không thể nào tự nhiên ôm hôn em gái ruột trước mặt mọi người.

Khi ấy cậu mới mười tuổi…

Nhân lúc mọi người không có ở đó, cậu mới lén chạy đến bên nôi, cúi người hôn em gái một cái.

Kỳ lạ là, Tần Miên Miên không thích khóc từ khi lọt lòng, không giống mấy đứa trẻ sơ sinh khác bình thường cứ khóc toáng lên.

Con bé rất yên lặng, lá gan lớn, không giống trẻ con dễ giật mình.

Cho dù cậu không quen thuộc, đột nhiên tiến tới thơm bé.

Đứa nhỏ cũng chỉ ngơ ngác tròn mắt nhìn cậu, cười ngây ngô.

Em gái ngày một lớn lên, một tuổi biết đi, chưa đến hai tuổi đã biết nói chuyện.

Tần Tiêu Nhiên không dám hôn trộm bé nữa vì sợ cô bé hét lên bị người khác nghe thấy.

Vì vậy việc Miên Miên nói… xảy ra trước cả khi cô bé biết nói chuyện.

Miên Miên đắc ý hất cằm.

Thật ra cô bé không nhớ nhiều những việc đã xảy ra trước khi sống lại, tất cả chỉ là những thứ lẻ tẻ vụn vặt, nhưng ký ức rõ ràng nhất với anh ba là những nụ hôn trộm này, anh ấy còn rất hay đỏ mặt.

Miên Miên sẽ không thừa nhận bé chỉ nhớ mỗi điều này, cố ý tỏ ra thâm sâu khó đoán, nói: "Em nhớ mà, ai bảo trí nhớ của Miên Miên tốt, Miên Miên là cô tiên thông minh nhất, những việc ngu ngốc anh ba làm khi còn bé Miên Miên đều nhớ hết!"

Tần Tiêu Nhiên không dễ lừa như Tần Mục Dã, cậu bấm ngón tay tính toán, coi như con bé nhớ được mọi thứ từ khi mới sinh ra, cùng lắm nhớ những chuyện sau khi cậu mười tuổi, căn bản cậu cũng không làm gì ngu ngốc… nên lịch sử không đến mức đen tối.

Cậu không chọc thủng sự thật Miên Miên đang khoác lác, chỉ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng em gái, hỏi ra vấn đề cậu đã nghi ngờ quá lâu

"Em… là thần tiên thật à?"

Miên Miên gật đầu: "Tất nhiên ạ."

"Vậy em… có khả năng gì đặc biệt?"

Miên Miên không hiểu: "Khả năng đặc biệt là gì?"

Nhất thời Tần Tiêu Nhiên không nghĩ ra khả năng đặc biệt gì của thần tiên, trong đầu chỉ biết mỗi Tây Du Ký đã xem từ bé.

"Kiểu như… bảy mươi hai phép thần thông biến hóa ấy? Một người chấp mười người?"

Miên Miên bối rối nhìn cậu, lắc đầu: "Miên Miên không biết."

Tần Tiêu Nhiên cau mày: "Thế em biết cái gì?"

Miên Miên suy nghĩ một lúc, cúi đầu nhìn nắm đấm nhỏ không có sức mạnh, bé đã trở thành một người phàm bình thường không gì đặc biệt.

Bé khiêm tốn cúi đầu: "Miên Miên không biết cái gì cả."

Tần Tiêu Nhiên hơi hụt hẫng, trong lòng thắc mắc từ lâu, tưởng rằng em gái có năng lực gì đặc biệt khiến người ta mở mang tầm mắt.

Nhưng nhìn dáng vẻ tròn tròn cưng cưng của bánh bao nhỏ trước mặt.

Cậu mềm lòng, bế con bé lên, thấp giọng nói: "Em rất giỏi, chỉ có thần tiên mới có thể sống lại, em trở lại khiến ba mẹ và các anh rất vui vẻ, đây là chuyện người phàm như cả nhà không ai làm được."

Miên Miên được bế trong lòng, bàn tay nhỏ đặt lên vai anh trai, nghiêng đầu nói: "Anh Tiêu Nhiên có vui không?"

Tần Tiêu Nhiên ngẩn người, không ngờ cô bé phản ứng nhanh như

vậy, trong nháy mắt nắm được điểm mấu chốt trong lời nói của cậu.

Giây tiếp theo, cậu không chần chờ gật đầu: "Có, anh rất vui."

Bé con cười khúc khích, thỏa mãn cọ cọ vào ngực cậu như con thỏ nhỏ nghịch ngợm.

Hai anh em đi xuống phòng ăn, Lê Tương đã chuẩn bị xong hết.

Tần Hoài Dữ vừa về, đi đến bế em gái từ trong lòng em ba, hôn lên trán cô bé: "Xin lỗi Miên Miên, anh bị tắc đường nên không về kịp."

Miên Miên cười vui vẻ: "Không muộn không muộn, anh về vừa đúng lúc ăn cơm, Miên Miên mua quà năm mới cho anh Hoài Dữ đấy, một cái khăn quàng giống ba hư nhưng khác màu!"

Tần Hoài Dữ bế em gái nói chuyện một lúc, sau đó cả gia đình ăn tối cùng nhau.

Lê Tương làm toàn món tủ nên gần như tự mình đứng bếp, không cần người giúp việc hỗ trợ.

Trong đó có món canh sườn hầm cà rốt ngô ngọt Miên Miên thích nhất.

Cả nhà đều biết bé con có một niềm đam mê mãnh liệt với món sườn.

Nếu không được ăn sườn, bé sẽ thấy thiếu thiếu gì đó.

Món chính là mì trứng cà chua.

Tuy món ăn đơn giản nhưng Lê Tương làm theo phương pháp cổ truyền, sợi mì thơm, dày, trứng gà mềm mịn, mùi hương rất ngon.

Tần Mục Dã ăn liền hai bát, còn định lấy thêm bát nữa.

Tần Sùng Lễ ở bên cạnh cau mày, không nhịn được nhắc nhở: "Ngôi sao như con không phải giữ vóc dáng à, ăn nhiều tinh bột thế có nhảy được không?"

Gần đây Tần Mục Dã từ bỏ chế độ ăn kiêng, lâu rồi không đụng đến mấy món salad healthy.

Cậu cam chịu liếm nốt nước sốt cà chua trong bát, mặt thỏa mãn: "Con không nhảy lâu rồi, giờ chuyển sang làm diễn viên, không phải nhảy nữa."

Miên Miên hận không thể rèn sắt thành thép gõ bàn: "Anh hai, anh ăn ít cơm thôi chứ? Chú Uông Xuyên bảo nếu anh không quản lý vóc dáng, fan bạn gái sẽ chuyển sang làm fan anh Lục hết đấy."

Vẻ mặt Tần Mục Dã không chút sợ hãi: "Làm fan ai thì làm, anh đếch thèm sợ. Với cả anh ăn có nhiều đâu, còn không nhiều bằng em, em nhìn lại xem em ăn bao nhiêu rồi!"

Tần Mục Dã chỉ chỉ đũa vào đống xương cô bé đã ăn.

"Một, hai, ba, bốn, năm, sáu… Wao, Tần Miên Miên ăn được phết nhỉ, em ăn sáu miếng sườn Peppa rồi đấy! Em ăn sáu miếng heo Peppa rồi!"

Tần Mục Dã chỉ muốn đùa em gái một chút.

Em gái thối trêu cậu nhiều, giờ cậu mới có đất phản lại.

Trong lúc đếm đống xương, đầu óc của cậu đột nhiên nhảy số nhanh, một đống xương này chẳng phải của con heo Peppa còn gì!

Tần Mục Dã nhìn vẻ mặt của cả nhà và khuôn mặt đờ đẫn của đứa nhỏ.

Cậu chỉ vào đống xương bên cạnh Miên Miên, cười ra nước mắt: “Ha ha ha ha ha ha ngày nào cũng bảo thích heo Peppa, giờ em còn ăn thịt của nó, cả nhà heo Peppa sắp bị em xử sạch rồi đấy!”

Chương 73: A Dã, chăm sóc tốt Miên Miên, không được đi sai đường

Edit: Thư

Quả nhiên Miên Miên bĩu môi, hai mắt ngấn nước, tức giận nói gắt: "Anh hai nói linh tinh! Em ăn thịt mẹ nấu, không phải thịt Peppa!"

Tần Mục Dã cười to không ngừng: "Ha ha ha ha thịt sườn là thịt heo, thịt heo không phải thịt Peppa thì là thịt gì, ha ha ha ha không tin em hỏi mẹ thử xem."

Khuôn mặt Miên Miên ngớ ra, trong đầu liên kết lời nói của Tần Mục Dã.

Heo Peppa = một con heo nhỏ

Thịt sườn = thịt của heo nhỏ

Thịt của heo nhỏ = thịt của Peppa

Ánh mắt tuyệt vọng của đứa nhỏ hướng về phía Lê Tương—

Lê Tương vô tội, bà chỉ là người nấu ăn, không ngờ thằng thứ hai lại đá quả bóng sang bà.

Bà có linh cảm không ổn, ai cũng biết Miên Miên thích heo Peppa thế nào, thấy con bé sắp òa khóc, bà vội vàng dỗ dành: "Không phải, không phải, làm sao mẹ nấu heo Peppa được? Anh hai trêu con thôi, Mục Dã, con có thể ít nói mấy chuyện linh tinh được

không!”

Tần Mục Dã cười đủ đến mức cơ bụng co rút.

Thấy em gái bị cậu trêu sắp khóc, mẹ nhìn sang trách móc, không khí xung quanh ba như gió giật trước cơn giông…

Tần Mục Dã rén, im lặng đặt đũa xuống, cười hì hì bồi thường: “À ha ha, anh nói đùa thôi, trêu em tí, đừng khóc, ha ha ha…”

Không đợi mọi người phản ứng, không chờ ba mẹ tung liên hoàn chưởng, cậu co giò chạy trước như chạy nước rút 100m, chớp mắt biến mất ở góc cầu thang.

Miên Miên vẫn đang mắc kẹt trong suy luận quan hệ giữa thịt sườn và heo Peppa, đầu óc có chút choáng váng.

Tần Hoài Dữ ôm chặt em gái trong lòng, nhẹ nhàng giải thích: “Không phải đâu, mặc dù thịt sườn là thịt heo nhưng thịt heo chúng ta ăn không liên quan đến heo Peppa, heo Peppa là nhân vật hoạt hình, có gia đình giống gia đình chúng ta, đều đang sống rất vui vẻ với nhau, không ai ăn họ được cả.”

Tần Sùng Lễ cũng nói: “Đúng vậy, con nghe anh cả ấy, đừng nghe anh hai nói linh tinh, con biết anh hai ngốc thế nào mà, chỉ thích bày trò trêu chọc mọi người thôi.”

Người lớn nghiêm túc giải thích cho bé con.

Nhưng mọi người càng nghiêm túc, đứa nhỏ lại càng cảm thấy cả nhà đang an ủi mình.

Miên Miên cúi đầu nhìn đống xương xếp ngay ngắn bên cạnh, đau khổ chuẩn bị ngoác miệng: “Hức oa oa— Miên Miên ăn Peppa mất rồi, hu hu hu—”

Bánh bao nhỏ sắp gào khóc.

Tần Tiêu Nhiên đột nhiên chạy tới, bật TV lớn ở phòng ăn, bấm vào chương trình 《 Heo Peppa 》đã cài sẵn ở danh sách yêu thích.

Nhạc nền và âm thanh hoạt hình quen thuộc hấp dẫn Miên Miên.

Bé đi quay chương trình nên mấy ngày không xem Peppa.

Đột nhiên thấy gia đình Peppa đáng yêu nhảy nhót trên TV, bé khép miệng, đôi mắt úng nước nhìn chằm chằm màn hình không chớp, chỉ sợ bỏ lỡ cảnh sinh hoạt vui vẻ và thú vị của gia đình Peppa.

Tiếng khóc của cô bé dừng hẳn sau khi bật TV, mọi người trên bàn ăn đều sững sờ

Ai ngờ cả nhà an ủi một lúc lâu không hiệu quả bằng biện pháp đơn giản, trực tiếp của Tiêu Nhiên.

Miên Miên xem hoạt hình, thích thú theo dõi từng nội dung.

Tần Tiêu Nhiên đứng bên cạnh bé giải thích: "Vừa rồi em không ăn Peppa đâu, cả nhà Peppa đều đang ở trên TV còn gì, heo Peppa đáng yêu như vậy, không ai ăn nó được cả."

Miên Miên chú ý vào lời nói của Tần Tiêu Nhiên, nhìn sang cậu một lúc.

Anh Tiêu Nhiên rất ít nói, không hay nói linh tinh như anh hai, mà trông anh ba rất đáng tin, anh ấy sẽ không làm người xấu lừa dối trẻ con.

Miên Miên tin tưởng, gật đầu nói: "Đúng rồi, làm sao có người ăn heo Peppa được, anh hai hư lắm, Miên Miên ghét anh!"

Tần Sùng Lễ nghiêm túc trách mắng: "Cái thằng Tần Mục Dã thiếu

đòn này, đợi tí ba ba đánh anh ấy!”

Lê Tương cũng nhanh chóng thể hiện rõ lập trường: “Đúng, anh hai rất xấu, sau này mẹ không nấu cơm cho anh ấy nữa, ai bảo trêu con gái của mẹ.”

Tần Tiêu Nhiên im lặng không lên tiếng, trong lòng vui vẻ vì tranh được công.

Tần Hoài Dữ ôm em gái cùng xem hoạt hình.

Bộ phim ngây thơ cho trẻ con phần nào giúp anh thư giãn đầu óc đang mệt mỏi.

Tốt quá, cả gia đình ồn ào náo nhiệt, em gái hoạt bát đáng yêu sẽ khóc, sẽ cười, thật sự rất tốt.

…

Sau khi ăn xong, người giúp việc bưng lên món tráng miệng và trái cây.

Món tráng miệng là bánh trôi hoa quế nhân lạc ngọt ngọt mềm mềm.

Miên Miên vừa xem heo Peppa, vừa ăn một bát nhỏ, khuôn mặt ngọt ngào, tâm trạng tốt lên, hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời xấu xa của Tần Mục Dã.

Cả nhà ăn tối cùng nhau, bầu không khí ấm áp thân mật, mặc dù không ai nói ra miệng nhưng trong lòng đều rất thỏa mãn.

Miên Miên không ở nhà mấy ngày, không gặp anh Hoài Dữ, cho dù mẹ gọi video call lúc kết thúc hoặc gần kết thúc ghi hình, anh cả cũng không có mặt, bé không biết anh đang bận rộn cái gì.

Miên Miên ăn xong bánh trôi, ôm cánh tay Tần Hoài Dữ, nũng nịu: "Mấy hôm anh Hoài Dữ không gọi cho Miên Miên, mỗi ngày anh làm gì, bận rộn quá nên quên Miên Miên rồi phải không?"

Tần Hoài Dữ bật cười.

Những ngày này công việc của anh không mấy suôn sẻ, nhiều vấn đề không có trong tính toán bất ngờ ập đến, anh không chỉ xử lý công việc ở Tần thị, mà còn điều hành một công ty riêng hoạt động từ năm ngoái, con người dù có năng lực đến đâu thì sức lực vẫn có hạn.

Đặc biệt, căng thẳng đột nhiên dồn dập khiến anh kiệt quệ, chất lượng giấc ngủ mấy hôm đều kém, bởi vì ngủ không ngon nên ban ngày anh càng mệt mỏi, tạo thành một vòng luẩn quẩn.

Nhưng giờ em gái đã trở lại, chính là liều thuốc an thần lớn nhất.

Tần Hoài Dữ cảm thấy chỉ cần ôm bé, mọi mệt mỏi đã tan biến hơn một nửa.

Anh bế bánh bao nhỏ, cúi đầu, cọ mũi với em gái, cười nói: "Đúng vậy, gần đây công việc của anh có hơi bận, không có thời gian gọi điện cho Miên Miên, nhưng anh có xem qua chương trình Miên Miên quay cùng ba và anh hai, đợi mấy ngày nữa anh làm xong công việc trong tay rồi xem kỹ lại bản ghi hình, có được không?"

Miên Miên ngoan ngoãn nói: "Khi nào ra bản ghi hình, em xem cùng anh Hoài Dữ nhé."

Tần Hoài Dữ hiếm có thời gian chơi cùng em gái, ôm cô bé nói chuyện một lúc lâu.

Miên Miên rất thân thiết với anh cả, làm nũng trong lòng anh, không giống dáng vẻ xù lông đại chiến suốt ngày với Tần Mục Dã.

Chỉ là… anh cả dịu dàng, trưởng thành, tạo nên một mối liên kết thân mật với em gái anh yêu thương nhất.

Thời gian đã muộn, Miên Miên hơi mơ màng, đầu nhỏ gật gà gật gù.

Lê Tương nói: "Muộn rồi, Hoài Dữ, con mệt mỏi cả ngày, đi tắm rửa nghỉ ngơi sớm đi, mẹ đưa Miên Miên đi tắm rồi đi ngủ, con bé hoạt bát phấn khích chạy nhảy mấy ngày rồi cũng mệt, lẽ ra phải đi ngủ lâu rồi."

Tần Hoài Dữ gật đầu, giao em gái đang buồn ngủ cho mẹ.

Anh nhìn mẹ bế em lên tầng, phòng khách chỉ còn lại anh và Tần Tiêu Nhiên.

Tần Hoài Dữ thu lại nụ cười trên mặt, nhìn anh rất mệt mỏi, anh đứng dậy đi về phía máy pha cà phê viên nén, chuẩn bị pha một cốc.

Tần Tiêu Nhiên thấy vậy, nói trong vô thức: "Đã muộn rồi sao anh còn uống cà phê, tí anh phải thức đêm làm việc sao?"

Gần đây Tần Tiêu Nhiên nghỉ đông ở nhà, cộng thêm không có giải đấu lớn, sắp hết năm nên câu lạc bộ sắp đến giai đoạn nghỉ phép hàng năm, mọi người đều được nghỉ ngơi, cậu có nhiều thời gian rảnh, phần lớn đều ở nhà.

Bởi vì rảnh nên cậu dễ dàng quan sát nhiều việc.

Cậu cảm thấy gần đây tình trạng của anh cả không tốt lắm, có tối trông anh rất mệt sau khi về nhà.

Tuy cường độ công việc của anh cả cao, nhưng anh ấy mới hai mươi ba tuổi, sức khỏe dồi dào, không đến mức mệt mỏi như vậy.

Mấy lần trước Tần Tiêu Nhiên đã muốn hỏi, nhưng không tìm được

cơ hội thích hợp để mở miệng.

Tần Hoài Dữ nhàn nhạt nói: "Không sao, anh uống cà phê vẫn ngủ được, anh quen rồi. Em ấy, đi ngủ sớm một chút, không phải huấn luyện thì không nên thức đêm chơi game, bảo vệ mắt thật tốt."

Tần Tiêu Nhiên vẫn còn câu hỏi trong lòng nhưng không nói ra.

Anh cả hơn cậu gần mười tuổi, khác hẳn anh hai.

Cậu và anh hai có thể nói chuyện tùy ý nhưng với anh cả… dù sao có câu nói anh cả như ba, Tần Tiêu Nhiên không dám đùa giỡn với anh.

Cậu luôn cảm thấy đây là mối quan hệ giữa trưởng bối và hậu bối nên vừa kính trong, vừa sợ anh.

Tần Tiêu Nhiên nói chúc ngủ ngon với anh cả, sau đó đi lên phòng.

*****

Miên Miên tắm xong, nhanh chóng đi ngủ.

Bốn ngày ở Hokkaido có phần vất vả, phải thức khuya dậy sớm nên vừa dính vào gối Miên Miên đã ngủ ngay.

Cô bé ngủ rất say, bắt đầu nằm mơ.

Trong mơ, lần đầu tiên cô bé thấy tòa án.

Cô bé, anh hai và anh ba ngồi dưới ghế người xem.

Vẻ mặt của anh cả trắng bệch bơ phờ, anh mặc một bộ quần áo kỳ lạ khó nhìn, bị hai chú cảnh sát canh giữ hai bên, đứng trong một khuôn tròn rất nhỏ.

Thẩm phán ngồi chính giữa tòa án.

Người đó nghiêm trang tuyên án —

"Bị cáo Tần Hoài Dữ, tội danh ác ý thao túng thị trường chứng khoán, kết án 3 năm tù giam và xử phạt hành chính."

Miên Miên thấy được dáng vẻ của mình trong mắt Tần Mục Dã.

Lúc này cô bé đã trưởng thành, có lẽ còn lớn hơn lúc ba lâm chung.

Hơn nữa ba mẹ không xuất hiện ở tòa án, chỉ có cô bé, anh hai và anh ba ngồi với nhau.

Miên Miên nhanh chóng ý thức được, ba đã mất trong giấc mơ này.

Chớp mắt, hình ảnh chuyển sang địa điểm khác.

Nơi này không giống trong tòa án, rất tối, không nhiều người tham gia như trong tòa án.

Giống như… ở trong trại giam.

Tuy cô bé mới hạ phàm chưa lâu nhưng mỗi ngày ở nhà xem phim cùng mẹ, bé đã thấy nhà tù trong các bộ phim truyền hình.

Ở nơi này, cô bé không được tiếp xúc trực tiếp với anh Hoài Dữ mà phải cách một tấm thủy tinh.

Anh hai và bé ngồi ở bên ngoài, nói chuyện với anh Hoài Dữ qua một chiếc điện thoại kiểu cũ.

Sắc mặt Tần Hoài Dữ tái nhợt, hụt hơi khi nói, bầu không khí nặng trịch ngưng đọng, anh không nhìn cô bé, chỉ nói với anh hai: "A Dã, phải chăm sóc Miên Miên thật tốt, không được học anh đi sai đường."

Chương 74: Anh sai rồi, anh không nên hung dữ với em, đừng khóc

Edit: Thư

Cách tấm kính thủy tinh, Miên Miên có thể nhìn rõ khuôn mặt của Tần Hoài Dữ.

Mặc dù trông anh tái nhợt, tình trạng sức khỏe có vẻ không tốt nhưng từng đường nét trên khuôn mặt vẫn rất đẹp trai, nho nhã, không khác nhiều lúc hơn hai mươi tuổi.

Ngay cả khi Tần gia gặp biến cố dồn dập, anh Hoài Dữ bị hãm hại vào tù.

Giọng nói của anh vẫn luôn trầm lắng mạnh mẽ và dịu dàng.

Lúc này Tần Mục Dã đã là người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mất đi dáng vẻ tỏa sáng bất chấp như mặt trời, xung quanh cậu chỉ còn buồn phiền và tức giận.

Anh cả phải ở tù, đương nhiên Tần Mục Dã cảm thấy khó chịu.

Cậu không bình tĩnh, nghiến răng nói: "Anh cả, anh đã làm sai cái gì? Thằng Tống Thừa Vọng gây chuyện, liên lụy đến anh mà thôi, thằng chó Tống Thừa Vọng nên bị xử thêm mấy năm nữa, tốt nhất ở trong đấy cả đời đi!"

Tần Hoài Dữ nhíu mày, sắc mặt không tốt, thấp giọng cảnh cáo: "A Dã, ngần này tuổi rồi, biết đây là nơi nào không, em nói chuyện chú

ý chừng mực chút đi. Tống Thừa Vọng có vấn đề nhưng anh vẫn phải có trách nhiệm, sai chính là sai, đời người không thể quay đầu lại. Bây giờ anh không muốn nói cái gì đúng cái gì sai nữa, anh chỉ muốn nói em chăm sóc tốt Miên Miên, con bé vẫn đang đi học, không có độc lập tài chính, em phải kiềm chế tính cách bản thân lại, đừng làm những chuyện bốc đồng, không hiểu chuyện công ty thì đừng can thiệp, quản lý tốt bất động sản trong tay là được…"

Vẻ mặt Tần Mục Dã cau có nhưng nể mặt anh cả, cậu không nói nhiều lời, kìm nén cảm xúc, gật đầu đáp ứng lời dặn dò của Tần Hoài Dữ.

Tần Hoài Dữ nói thêm: "Tiêu Nhiên đâu rồi, sao hôm nay thằng bé không đến?"

Tần Mục Dã nói: "Không biết, mấy năm nay thằng ba càng ngày càng kỳ lạ, không biết di truyền từ ai."

Tần Hoài Dữ thở dài: "Tay của Tiêu Nhiên đang trong thời kỳ trị liệu, không thể tham gia giả đấu, mỗi ngày trôi qua rất đau khổ, em là anh trai phải hiểu cho nó, khi nào rảnh…đi qua thăm nó chút."

Tần Mục Dã không nhịn được nói: "Anh cả, trong tình trạng thế này anh còn nghĩ nhiều thế làm gì, thằng ba quen ở một mình, thích làm gì thì làm, em thấy không cần quấy rầy nó làm gì, nó ở một mình còn sướng hơn."

Trong mơ, bé con muốn xem phản ứng của mình thế nào.

Nhưng hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ chỉ xoay quanh anh cả và anh hai, bé không thấy được phản ứng của mình.

Bé con mơ ngủ bỗng cảm thấy đau âm ỉ trong lòng.

Mặc dù cô bé còn nhỏ nhưng bé hiểu anh cả vi phạm pháp luật nên bị xử phạt, phải ở trong tù ba năm không thể đi ra ngoài, không thể

về nhà, càng không thể tùy ý liên lạc với người nhà.

Miên Miên khó chịu muốn khóc.

Cô bé thương anh Hoài Dữ.

Anh Hoài Dữ là người thông minh dịu dàng nhất trong ba anh.

Nếu anh hai kết nhầm bạn xấu nên vô tình đi sai đường, cô bé tạm thời chấp nhận.

Nhưng làm sao anh Hoài Dữ…

Anh Hoài Dữ không thể làm những chuyện xấu xa ấy được.

Bánh bao nhỏ gấp gáp đổ mồ hôi, muốn há miệng nói chuyện nhưng cô bé không thể mở miệng.

Cuối cùng, hình ảnh trong giấc mơ cũng quay về trên người Miên Miên.

Bé thấy phản ứng của mình.

Cô bé mười bảy, mười tám tuổi, khóc đỏ hết cả mắt.

Cai ngục thông báo thời gian thăm tù sắp hết, trong năm phút ba người phải kết thúc cuộc nói chuyện.

Miên Miên không nhịn được khóc nấc lên, hai tay dán lên tấm kính, muốn ôm Tần Hoài Dữ nhưng không thể chạm tới.

"Anh cả… em không muốn đi, em không muốn bỏ anh lại, chúng ta kháng án được không? Rõ ràng luật sư của chúng ta bảo vụ này chỉ cần nộp phạt và nhận án treo thôi, tại sao anh phải ở trong này ba năm cơ chứ, không được, chúng ta nhất định phải kháng án!"

Cảm xúc của cô mất khống chế, nâng cao giọng nói, cai ngục đi tới, nghiêm túc nhắc nhở: "Tần tiểu thư, mời cô giữ yên lặng, kiểm soát cảm xúc của mình."

Cô làm như không nghe thấy lời nói của cai ngục, đỏ mắt nhìn Tần Hoài Dữ: "Anh cả, em không muốn anh bị nhốt ở đây, anh ưu tú như vậy, làm sao có thể…"

Anh cả của cô là con cưng của trời, từ bé đến lớn đã nổi bật nhất, niềm kiêu ngạo lớn nhất của ba.

Tần Miên Miên không thể tiếp thu sự thật này.

Đây là vết nhơ cả đời của anh cả.

Cô không thể tưởng tượng cảnh người anh cả kiêu ngạo cao quý này của cô ở lại nơi này ba năm.

Ba năm, hơn một nghìn ngày, làm sao anh ấy chịu đựng được.

Tần Hoài Dữ nhìn cô em gái anh yêu thương nhất khóc không thành tiếng, vô cùng đau khổ nhưng không thể làm gì.

Đến bước này, anh mới thấu cuộc đời con người có nhiều chuyện bất lực, dù bạn có bao nhiêu tiền cũng không thể giải quyết được.

Tần Hoài Dữ cố gắng kìm nén bản thân, giữ bình tĩnh, dịu dàng kiên nhẫn dỗ dành cô bé: "Miên Miên, đừng sợ, không có chuyện gì, anh cả không sao, em đừng khóc. Nghe lời anh, ba năm rất nhanh, chớp mắt sẽ qua, luật sư sẽ tiếp tục giằng co kháng án, em không cần quan tâm, chỉ cần tập trung học thật giỏi, ngoan nhé, nghe lời anh hai, anh cả không có đây, anh hai sẽ chăm sóc em."

Tần Miên Miên khóc đến suy sụp: "Anh hai không đáng tin chút nào, từ nhỏ đến lớn toàn là anh hai gây nhiều rắc rối nhất, anh cả… lần kháng án này nhất định phải thắng, chúng ta đổi đoàn luật sư khác

được không, anh cả, em không thể bỏ anh lại…”

Tần Mục Dã đen mặt bên cạnh:?????

Tần Hoài Dữ cười khổ: “Không sao, nếu em không tin anh hai, vậy phải đợi anh cả đi ra, ba năm rất ngắn, chờ khi em tốt nghiệp đại học, anh cả có thể về nhà với em rồi. Với cả, mặc dù quyền quản lý công ty không còn nằm trong tay chúng ta nhưng ba đã để lại cho em một quỹ ủy thác, đủ cho em dùng mấy chục năm nữa, chỉ cần không quản lý tài sản di chuyển và bất động sản bừa bãi là được, cả đời này em không cần lo lắng.”

Tần Miên Miên thở hổn hển: “Tiền nong gì ở đây? Em không cần tiền, không cần quỹ ủy thác gì cả, em muốn anh cả đi ra, em muốn về nhà cùng anh cả…”

Tần Hoài Dữ nhìn em gái khổ sở, trong lòng ngột ngạt nhưng đành bất lực.

Tần Mục Dã vốn nóng nảy, mới đầu còn kiên nhẫn, dần dần cảm thấy em gái thật phiền.

Cậu xị mặt, kéo tay em gái: “Khóc đủ chưa, khóc như nhà có tang thế làm gì? Không phải chỉ ba năm thôi à, nếu kháng án không thành công cũng phải kéo ra ba năm, rất nhanh anh cả sẽ được thả ra, em đừng có suốt ngày khóc sướt mướt được hay không! Không phải anh cả ở mãi trong đó không ra được!”

Miên Miên bị cậu mắng, càng khóc lớn, giơ tay đánh cậu hai cái, khuôn mặt tủi thân sụp đổ.

Tần Mục Dã đau khổ, khó chịu nghe cô bé khóc, nhìn cô như vậy, cậu không biết phải làm thế nào.

Tần Hoài Dữ thấp giọng nói: “A Dã, phải kiên nhẫn với em gái, đừng hung dữ với con bé.”

Tính Tần Mục Dã rất trẻ con, cãi nhau ầm ĩ với Miên Miên từ nhỏ đến lớn, cậu không thực sự tức giận, chỉ nói quá lên thế thôi.

Cậu nhìn em gái khóc nức nở, cũng đau lòng, không thể không ôm bả vai cô, kéo vào ngực, bàn tay to vỗ vỗ lưng: "Được rồi, được rồi, anh sai rồi, anh không nên hung dữ với em, đừng khóc, còn có anh mà."

Thời gian thăm tù kết thúc.

Tần Miên Miên được Tần Mục Dã vừa dìu, vừa kéo ra ngoài.

Chỉ còn mình Tần Hoài Dữ ở lại nơi tù ngục này.

Lên xe, Tần Miên Miên nhìn cánh cửa nhà tù đóng chặt, biết bản thân sẽ không nhìn thấy anh cả trong khoảng thời gian tiếp theo, cảm xúc càng mất kiểm soát.

"Tại sao lại như vậy? Ba đi, mẹ cũng đi, anh ba không cần chúng ta, đến bây giờ ngay cả anh cả cũng… tại sao gia đình chúng ta lại biến thành như thế này?"

Tần Mục Dã đen mặt, khó chịu châm một điếu thuốc, hít một hơi thật dài.

Tay còn lại xoa xoa đầu em gái: "Thôi, chưa khóc đủ à, chẳng phải còn có anh còn gì, ông đây chưa chết! Anh cả cũng sẽ nhanh được thả ra, nghe lời, đừng khóc nữa."

*****

Bé con trở mình, thoát ra khỏi giấc mơ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nhẹp, tóc mềm cũng ướt.

Cả phòng tối đen, yên tĩnh.

Cô bé bò dậy, với tay mở đèn ngủ ở đầu giường.

Nhớ lại cảnh tượng trong mơ, cô bé khổ sở sụt sịt mũi.

Bé lấy lại bình tĩnh, nhìn đồng hồ heo Peppa ở đầu giường.

Mới một giờ sáng.

Mẹ từng nói, công việc của anh cả rất vất vả, thường xuyên thức đêm, có hôm ba bốn giờ mới ngủ.

Có lẽ bây giờ anh Hoài Dữ vẫn chưa ngủ?

Miên Miên bò xuống giường, mở cửa chạy xuống tầng, tìm đến thư phòng của anh Hoài Dữ, gõ cửa.

Đêm khuya vắng người, tiếng gõ càng rõ ràng.

Cả nhà chỉ còn một mình Tần Hoài Dữ chưa ngủ.

Biệt thự rộng lớn chìm trong im lặng.

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên rõ ràng.

Tần Hoài Dữ cho rằng quản gia đến đưa bữa khuya, xoa xoa mi tâm, nói theo thói quen: "Không cần đâu bác Vinh, cháu không đói, bác không cần lo lắng, đi nghỉ sớm đi."

Tần Hoài Dữ bận rộn cả ngày, buổi tối còn phải tăng ca xử lý việc gấp nên lúc này rất mệt mỏi, câu chữ nói ra không đủ lực, anh không nói lớn, cộng thêm thư phòng cách âm tốt.

Bé con dán vào cửa, không nghe rõ cả câu.

Chỉ nghe thấy anh cả nói một tiếng "đói".

Miên Miên nghĩ anh Hoài Dữ đang làm việc rất vất vả, cô bé đau lòng.

Bé quay đầu, chạy xuống phòng bếp ở tầng một, kiễng chân, cố gắng mở tủ lạnh.

Mãi mới mở tủ lạnh ra, bé thấy hộp sữa đặt trên cao nên không với tới.

Mẹ nói nếu không ngủ được, có thể uống một cốc sữa nóng, như thế ngủ sẽ ngon hơn.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ, cô bé đều uống một cốc sữa bột rất thơm.

Uống xong, cô bé có thể ngủ say.

Anh Hoài Dữ cần một cốc sữa.

Nhưng người lớn không uống sữa bột, Miên Miên thấy anh Tiêu Nhiên hay uống hộp sữa này, có vẻ rất ngon.

Nhưng hộp sữa đặt quá cao, bé kiễng chân vẫn không với tới.

Bé con giậm chân, tức giận với chính mình: "Miên Miên vô dụng quá, ngay cả hộp sữa cũng không lấy được."

Sau lưng có tiếng sột soạt, đứa nhỏ quay đầu, thấy con Samoyed trắng của bé.

Miên Miên ngạc nhiên, vui vẻ: "Chú Ti Mệnh, chú ở nhà!"

Tối hôm qua bé quay về, đi dạo trong sân nhưng không tìm thấy chú Ti Mệnh.

Ti Mệnh thấy cô bé cố gắng mở tủ lạnh, loay hoay mãi vì tay ngắn không với tới, biết được chuyện gì đang xảy ra.

Mọi người trong nhà họ Tần đều đã đi ngủ nên anh biến về hình người, đi đến giúp cô bé: "Vừa đi quán net cafe về, nằm quỳ cả đêm chắc chú phát điên lên mất. À mà, sao còn chưa ngủ, muốn ăn đêm thế này?"

Chương 75: Miên Miên không muốn anh Hoài Dữ bị bắt đâu

Edit: Thư

Bé con lắc đầu: "Miên Miên không đói bụng, Miên Miên muốn mang sữa cho anh Hoài Dữ."

"À." Thiếu niên đáp lại, đưa tay lấy hộp sữa giúp cô bé, vẫn còn điều muốn hỏi, "Anh cả của cháu đói, cháu lấy mỗi hộp sữa thì có ích gì? Mấy quán nướng quanh đây vẫn đang mở, có cần gọi cho anh cháu món gì đấy không?"

Miên Miên nghe vậy nhướng mày, vạch trần anh: "Chú Ti Mệnh, chú muốn ăn nướng thì nói thẳng đi!"

Ti Mệnh bị cô bé nói thẳng suy nghĩ, không tranh cãi, nhỏ giọng nói thầm: "Ngon mà, phải nói ở Yến Kinh cái gì cũng tốt, mỗi tội giá quá cao, ăn vài xiên cũng phải mất hơn trăm đồng, chú làm ở quán cafe net kia lương mỗi tháng chỉ 6000 tệ, ông chủ ở đấy quá xấu xa, xấu hơn cả thiên quân, quả nhiên nhà tư bản nào chẳng có lòng dạ đen tối."

Miên Miên phớt lờ thiếu niên đang than phiền cuộc sống dưới trần gian.

Cô bé nhận hộp sữa từ tay Ti Mệnh, sờ bên ngoài rất lạnh, mở miệng năn nỉ: "Chú Ti Mệnh, chú hâm nóng lại giúp cháu với, uống sữa lạnh như vậy anh Hoài Dữ sẽ bị đau bụng."

Ti Mệnh biết mối quan hệ giữa đứa nhỏ và các anh trai không tệ.

Anh cảm thấy không sao cả, tiện tay tìm một cốc thủy tinh, đổ sữa vào rồi đặt vào lò vi sóng.

Cuộc sống của Ti Mệnh dưới phàm trần rất thuận buồm xuôi gió, mỗi ngày đều trôi qua thoải mái, trừ việc nghèo kiết xác thì không có vấn đề nghiêm trọng.

Anh còn tỉ mỉ dặn dò cô bé: "Loại sữa này chỉ hâm 30 giây thôi, không nên để quá lâu, lò vi sóng dùng rất tốt, rất tiện lợi nhưng cháu đừng dùng, cháu còn nhỏ, nhỡ đâu có nguy hiểm, nổ phát thì xong."

Bé con lầm bầm: "Thế nào cũng phải xong mà."

Ti Mệnh cúi đầu chơi điện thoại, không nghe cô bé phàn nàn.

Miên Miên nhớ cảnh tượng đáng sợ trong giấc mơ.

Trong lúc nói chuyện với các anh, bé biết rất nhiều việc trong tương lai.

Ví dụ như trong khoảng thời gian anh Hoài Dữ bị bắt vào tù, tay của anh Tiêu Nhiên Nhiên đã bị thương.

Khi đó, ba mẹ cũng không còn ở đó nữa.

Bé nằm mơ thấy ba nguy kịch, không ngờ… cả mẹ cũng ra đi.

Khả năng tính toán của Miên Miên không tệ, dựa theo số tuổi, lúc ấy cô bé mới thành niên, ba mẹ mới chuẩn bị bước vào tuổi già, bây giờ tuổi thọ của con người có thể kéo dài đến 80, 90 tuổi.

Ba mẹ mất sớm như vậy…ít nhất cũng phải giảm hai mươi đến ba mươi tuổi thọ.

Đây chính là số phận của gia đình phản diện sao?

Bánh bao nhỏ càng nghĩ càng ủ rũ, buồn phiền.

So sánh hiện tại hạnh phúc với tương lai thảm khốc, cô bé khó có thể chấp nhận.

Ba mươi giây rất nhanh, Ti Mệnh giúp bé lấy cốc sữa từ lò vi sóng ra, chuẩn bị đưa cho bé, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ỉu xìu.

Anh không nhịn được hỏi: "Tiểu Đế Cơ, cháu sao vậy? Đi Hokkaido không vui à?"

Miên Miên lắc đầu: "Rất vui ạ, anh hai, cháu và ba ba đều rất vui vẻ, cuối cùng ba cũng chịu tin Miên Miên là con gái của ba."

"Vậy sao cúi đầu ủ rũ thế?"

Bé con nói qua giấc mơ cho Ti Mệnh.

Ti Mệnh không phản bác, dù sao trong sổ ghi chép trần gian, đó chính là số phận của Tiểu Đế Cơ đời này, không phải anh không biết.

Bánh bao nhỏ cúi đầu.

Ti Mệnh không đành lòng, xoa xoa đầu bé con, dịu dàng nói: "Không có chuyện gì, mười mấy năm sau mới xảy ra cơ mà, bây giờ thay đổi có khi vẫn kịp, cháu lên tầng đưa sữa cho Tần Hoài Dữ đi, để lâu nguội bây giờ."

Miên Miên gật đầu, kiên cường chạy lên tầng.

Cô bé đứng trước cửa thư phòng, hai tay nhỏ bưng cốc sữa, không thể gõ cửa.

Bé đành dùng đầu gối, đập vào cửa hai cái.

Tần Hoài Dữ đang họp cùng chuyên gia nước ngoài, nghe thấy âm thanh bên ngoài, mất kiên nhẫn trầm giọng nói: "An đấy? Cháu nói cháu không đói bụng, đừng quấy rầy cháu, cháu đang bận họp."

Miên Miên không nghe rõ anh nói gì, tiếp tục thúc đầu gối gõ cửa: "Anh Hoài Dữ, Miên Miên đây."

Tần Hoài Dữ đeo tai nghe bluetooth, không nghe rõ tiếng của cô bé, cảm giác có người vẫn đang gõ cửa.

Đúng lúc cuộc họp sắp kết thúc, anh ngắt máy, đứng dậy đi mở cửa.

Cửa thư phòng mở ra, bên ngoài không một bóng người.

Tần Hoài Dữ sửng sốt, suýt chút nữa cho rằng mình gặp ảo giác do không ngủ đủ.

Cũng may bé con nhanh chóng cất giọng ngọt ngào: "Anh Hoài Dữ, tại sao anh không ngủ?"

Tần Hoài Dữ cúi đầu theo hướng âm thanh, thấy Miên Miên đang mặc bộ đồ ngủ màu hồng phấn, anh kinh ngạc giật mình, bật cười.

Anh đón cốc sữa từ tay bé, bế bé lên.

Giọng nói nhẹ nhàng chảy ra nước: "Hóa ra là Miên Miên, dọa anh giật mình, sao nửa đêm rồi em còn chạy ra ngoài mang sữa cho anh?"

Miên Miên nói: "Miên Miên nghe thấy anh Hoài Dữ kêu đói, mẹ bảo nửa đêm không nên ăn nhiều đồ dầu mỡ không tốt cho dạ dày, nên uống sữa để ngủ ngon hơn, anh Hoài Dữ mau uống sữa đi."

Đây là điều mẹ hay kêu ca với Mục Dã và Tiêu Nhiên, nửa đêm đói

không được gọi tôm hùm đất, phải uống sữa nóng mới tốt cho dạ dày.

Em gái nhớ hết.

Tần Hoài Dữ mỉm cười, không đành lòng từ chối sự quan tâm của em gái, uống hết cốc sữa bò.

Sữa ấm, vị vừa miệng, ấm hết cả cõi lòng.

Tâm trạng Tần Hoài Dữ đang rất lo lắng, giờ bình tĩnh lại rất nhiều.

Em gái mềm mềm như chứa một loại năng lượng thần kỳ, có thể lặng lẽ xoa dịu sự lo lắng bất an trong anh.

Cho dù trước mắt phải đối mặt với một vấn đề nan giải, một khó khăn chưa bao giờ vượt qua.

Nhưng… chỉ cần gặp em gái, anh như được truyền thêm sức mạnh.

Ngay cả em gái đã mất còn có thể trở lại bên anh.

Còn chuyện khó nào trong công việc không thể giải quyết được chứ?

Tần Hoài Dữ nhanh chóng uống hết cốc sữa, lấy khăn giấy lau miệng, giơ tay véo má Miên Miên, bế cô bé ngồi trên trên đùi, tay phải di chuyển chuột, kiểm tra thư mới.

Màn hình chằng chịt chữ viết, Miên Miên nhìn muốn rụng hết tóc.

Cơ thể ấm áp của bé con cọ vào ngực Tần Hoài Dữ, nhỏ giọng nói: "Anh Hoài Dữ đi ngủ đi, công việc để mai làm tiếp được mà."

Tần Hoài Dữ cười nói: "Anh biết rồi, anh làm nốt năm phút nữa."

Anh vừa đọc thư, vừa nói chuyện cùng em gái: "Sao em đang ngủ

nửa đêm lại tỉnh? Lại còn không đeo dép chạy nhảy khắp nơi, lần sau nửa đêm không được chạy linh tinh nhé, mọi người đều ngủ hết, nếu em ngã thì không ai biết được."

Anh tưởng tượng em gái nho nhỏ chạy đến gõ cửa thư phòng của anh, nghe lầm anh kêu đói, lại chạy xuống phòng bếp bưng sữa nóng lên cho anh.

Con bé còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như vậy, chính là một thiên sứ ấm áp, ngoan ngoãn đến mức làm người khác đau lòng.

Tần Hoài Dữ không nỡ để em gái lo lắng cho mình, anh chỉ mong mỗi ngày cô bé đều vui vẻ mạnh khỏe là được rồi.

Miên Miên lắc đầu: "Em không ngã đâu, em là thần tiên mà, anh Hoài Dữ không nên đánh đồng Miên Miên với các bạn nhỏ khác, Miên Miên tám trăm tuổi rồi, nói đúng ra Miên Miên lớn tuổi nhất nhà, lớn hơn cả mọi người đấy!"

Tần Hoài Dữ nhếch môi, không giấu nổi nụ cười, anh trả lời xong email, tắt máy, tập trung nói chuyện cùng em gái.

Màn hình máy tính tối đen, anh cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ, cười nói: "Được được được, Miên Miên lớn hơn mọi người, Miên Miên rất lợi hại."

Bé con thấy anh chấp nhận tư duy logic của mình, vào thẳng vấn đề: "Vì Miên Miên lớn hơn mọi người nên nếu anh Hoài Dữ gặp khó khăn công việc, anh phải nói với Miên Miên nhé, Miên Miên sẽ giúp anh!"

Tần Hoài Dữ chấn động trong lòng.

Anh ít nhiều có chút ngạc nhiên.

Sự việc gần đây xảy ra đột ngột, là vấn đề liên quan đến công ty do

anh đừng tên, ngay cả ba cũng không chú ý.

Anh đang đối phó với tình trạng khẩn cấp, cố gắng xử lý càng nhiều càng tốt, đưa tầm ảnh hưởng và tổn thất về mức thấp nhất, giới truyền thông chưa đánh hơi được thông tin, theo lý thuyết, trừ một số giám đốc điều hành cấp cao của công ty, không ai biết về nó.

Làm sao Miên Miên có thể…

Tần Hoài Dữ liền hỏi: "Sao đột nhiên Miên Miên lại nói vậy, công việc anh làm hằng ngày, làm sao xảy ra khó khăn gì, em không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần Miên Miên vui vẻ mỗi ngày là anh sẽ không buồn phiền."

Tần Hoài Dữ cười nói, cúi đầu, vầng trán dưới tóc mái lộ ra.

Miên Miên vừa đúng có thể nhìn thấy.

Bé thấy loáng thoáng có khí đen nhưng không rõ ràng.

Đứa nhỏ gấp gáp, lớn tiếng nói: "Tối quá, trong phòng tối quá, anh bật đèn lên đi."

Tần Hoài Dữ bật đèn, ánh sáng màu cam dịu bao trùm, anh có thói quen đọc sách dưới ánh sáng này vào ban đêm.

Em gái đột nhiên nôn nóng, anh chỉ cho là đứa nhỏ sợ bóng tối, không nghĩ nhiều, lập tức dùng điều khiển mở đèn trên trần.

Trong nháy mắt ánh sáng bao trùm khắp phòng.

Miên Miên mở to hai mắt, thấy rõ tầng tầng lớp lớp khí đen vây quanh trán của Tần Hoài Dữ.

Khí đen rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn của anh hai lúc bé mới hạ phàm.

Lúc ấy Tần Mục Dã dính scandal, nguy cơ đánh mất sự nghiệp, bị tất cả cư dân mạng tẩy chay, gần như ngã xuống đáy vực.

Nhưng anh ấy chỉ có dấu hiệu xui xẻo bị người xấu quấy phá.

Nó loãng hơn nhiều khí đen trên trán của Tần Hoài Dữ bây giờ.

Bé con bối rối, nói không mạch lạc thành lời, âm thanh nức nở, cánh tay nhỏ ôm chặt anh trai: "Anh Hoài Dữ không được xảy ra chuyện gì, Miên Miên không muốn anh Hoài Dữ bị bắt giam ở nơi đó…"

Tần Hoài Dữ mông lung, không hiểu em gái đang nói gì.

Anh vội vàng kéo cô bé vào ngực, khẽ vỗ nhẹ lưng cho bé: "Anh không sao, anh đang tốt thế này làm sao có chuyện gì được? Rốt cuộc Miên Miên sao vậy?"

Tần Hoài Dữ nhíu mày trầm tư, nghĩ em gái đang ngủ nửa đêm tỉnh dậy, trẻ con ngủ không nông, hôm qua lại mệt mỏi như vậy, cô bé không thể tỉnh lúc nửa đêm được.

Chẳng lẽ gặp ác mộng?

Anh nhẹ giọng hỏi: "Có phải Miên Miên mơ thấy ác mộng không?"

Bé con trong ngực anh sắp khóc.

Cô bé không thể bỏ lại anh Hoài Dữ chịu khổ.

Cô bé càng không muốn anh cả ưu tú hoàn mỹ bị giam ở nơi đó.

Trong thâm tâm của bé, anh Hoài Dữ vĩnh viễn không bao giờ đi sai đường.

Anh thông minh, sáng suốt lại dịu dàng.

Làm sao anh ấy có thể làm chuyện xấu cơ chứ?

Chương 76: Ti Mệnh dịch chuyển tức thời, anh ba bị dọa sợ suýt ngã xuống đất

Edit: Thư

Tần Hoài Dữ hiểu rõ em gái mình.

Mặc dù cô bé mới ba tuổi rưỡi nhưng vô cùng lanh lợi, hiểu chuyện và ấm áp, sẽ không tùy ý làm loạn như đứa trẻ khác.

Đột nhiên Miên Miên nôn nóng trong ngực anh, chứng tỏ cô bé đã mơ thấy cái gì không tốt.

Tần Hoài Dữ vuốt nhẹ lưng em gái, dịu dàng dỗ dành: "Miên Miên gặp ác mộng nên bị dọa tỉnh đúng không, không phải sợ, Miên Miên không phải sợ, giấc mơ luôn trái ngược với thực tế, có thể do ở Hokkaido Miên Miên chơi nhiều quá nên nằm mơ thôi."

Bánh bao nhỏ buồn bã lắc đầu: "Không phải, giấc mơ của Miên Miên toàn là thật…"

Tần Hoài Dữ sững sờ, kiên nhẫn hỏi lại: "Miên Miên có thể nói cho anh em mơ thấy cái gì không?"

Cô bé định trả lời nhưng nhớ đến chú Ti Mệnh đã cảnh cáo cáo bé lúc mới hạ phàm.

Cho dù biết nội dung của cuốn sổ ghi chép trần gian nhưng cô bé tuyệt đối không được tiết lộ thiên cơ nếu không sẽ ảnh hưởng đến số mệnh của người nhà.

Số mệnh của anh cả đang tụt dốc, nếu bé tiếp tục để lộ điều tuyệt mật, vi phạm ý trời, đến lúc bị trừng phạt, hậu quả sẽ khủng khiếp đến nhường nào.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên hạ phàm nên không có nhiều kinh nghiệm.

Nhưng sống tám trăm năm ở tiên giới, bé thường xuyên nghe các thần tiên kể về thời gian trải qua kiếp nạn dưới phàm trần.

Theo các họ giảng giải, nguyên tắc của chuyển kiếp là phải dựa vào bản thân người phàm tự tu luyện, thay đổi một số khó khăn cố hữu của số phận, thành công vượt qua kiếp nạn mới được lên trời, tăng hạng thượng thần.

Quá trình này đòi hỏi bản thân mỗi người tự hiểu và tự trải nghiệm, không thể thông qua lời nói của cô bé, giúp anh cả thay đổi quỹ đạo của cuộc đời mình, như thế là vi phạm luật trời.

Bé con do dự một lúc, mặc dù rất muốn nói nhưng cuối cùng không bật thốt thành lời.

Bé chỉ nói qua loa: "Tóm lại Miên Miên mơ thấy chuyện không tốt, mặc dù rất rất lâu nữa mới xảy ra nhưng Miên Miên lo lắng cho anh…"

Tần Hoài Dữ cúi đầu nhìn em gái, biểu cảm nghi hoặc.

Miên Miên suy nghĩ kỹ lại.

Ban đầu cô bé phát hiện khí đen trên trán anh hai, cô bé đã nói thẳng ra. Việc này không làm thay đổi quỹ đạo của anh ấy mà chỉ giúp anh có độ cảnh giác nhất định.

Sau đó khí đen của anh hai dần dần nhạt đi, đến bây giờ không nhìn

thấy nữa.

Cô bé không làm gì, anh hai vốn không làm điều gì xấu, cô bé nhắc nhở giúp anh phát hiện kẻ xấu bên người nhanh hơn thôi.

Do đó không tính là vi phạm luật trời.

Nếu bây giờ cô bé nhắc khéo anh Hoài Dữ… chắc cũng hiệu quả như vậy đi.

Bởi vì anh Hoài Dữ không phải người xấu, anh ấy không thể làm ra những chuyện trái với lương tâm.

Bé con giơ bàn tay nhỏ bé, chỉ chỉ vào trán Tần Hoài Dữ: "Ở đây của anh có khí đen, nhìn qua là thấy vận mệnh không tốt, nếu như anh gặp khó khăn, phải nói với Miên Miên, và cả ba mẹ… Anh không được đối mặt một mình, nếu gặp phải người xấu quấy phá, cả nhà chúng ta cùng nhau giải quyết, anh không được giấu mọi chuyện trong lòng rồi một thân một mình chiến đấu nhé?"

Tần Hoài Dữ sững sờ.

Thân phận của em gái có chút đặc biệt giống như bé có một loại năng lực, Tần Hoài Dữ chưa bao giờ hoài nghi điều này.

Anh có một loại tin tưởng tự nhiên với em gái, dù điều ấy trái với lẽ thường, anh vẫn nguyện ý tin tưởng.

Chẳng qua hằng ngày bé không khác những đứa trẻ bình thường nên anh không nhắc đến điều này.

Lời nói bây giờ của cô bé ngây thơ nhưng không kém phần logic.

Liên tưởng đến cục diện hiện tại của anh…

Giống như cô bé đang âm thầm nhắc nhở anh trong bóng tối.

Tần Hoài Dữ mỉm cười, dịu dàng nói: "Được, anh biết rồi, bất kể anh gặp vấn đề gì, anh cũng sẽ thương lượng với ba mẹ, không giải quyết một mình nữa, Miên Miên không cần lo lắng, muộn lắm rồi, anh bế em về giường ngủ được không?"

Đôi mắt đen láy của bé con vẫn nhìn anh chằm chằm, mang theo vẻ nghi ngờ.

Cô bé không biết lời nhắc nhở của mình có tác dụng không.

Hơn nữa nếu bé không tiếp xúc với những người làm việc xung quanh anh Hoài Dữ, bé không thể phát hiện người xấu.

Miên Miên tập trung trầm tư, nghĩ ra một biện pháp khả thi.

Cô bé ôm cánh tay Tần Hoài Dữ, lắc khẽ, nũng nịu nói: "Ngày mai Miên Miên đi làm cùng anh được không ạ?"

Tần Hoài Dữ do dự, định nói không được theo bản năng.

Nếu anh chỉ xử lý công việc hằng ngày ở Tần thị, cho dù phải đi họp, mang theo Miên Miên không phải là vấn đề lớn.

Nhưng tình huống gần đây tương đối đặc thù…

Anh thường xuyên phải đi qua đi lại công ty riêng để xử lý vấn đề khẩn cấp, không khí làm việc căng thẳng, nội bộ nhân viên phức tạp, không phù hợp với một đứa trẻ bốn tuổi.

Đối diện với ánh mắt to tròn tràn đầy hy vọng của em gái.

Tần Hoài Dữ không đành lòng từ chối.

Bây giờ đã muộn lắm rồi, tuy cô bé đã ngủ mấy tiếng nhưng không thể thức đêm giống người lớn, phải dỗ bé đi ngủ sớm mới được.

Tần Hoài Dữ cười đáp ứng: "Được, nhưng bây giờ Miên Miên phải ngoan ngoan đi ngủ, ngày mai mới được đến công ty cùng anh, bây giờ chúng ta về phòng nhé?"

Bé con lập tức vui vẻ, ôm cánh tay Tần Hoài Dữ cọ cọ, hào hứng nói: "Vâng ạ! Miên Miên về ngủ ngay đây, mai còn phải đi làm cùng anh Hoài Dữ!"

Miên Miên tự tin với linh lực của mình.

Mặc dù cô bé không có phép thuật nhưng linh lực trời sinh không thể mất đi, nếu bên cạnh anh Hoài Dữ có kẻ xấu, bé nhất định sẽ nhìn ra!

Dỗ em gái đi ngủ, Tần Hoài Dữ như trút được gánh nặng, bế bé con ra khỏi thư phòng, trở về phòng của bé trên tầng.

Tần Hoài Dữ đặt cô bé xuống giường, đôi mắt của em gái vẫn mở to lóng lánh, không có vẻ gì buồn ngủ.

Anh bật cười, đưa tay gãi gãi cằm nhỏ: "Tại sao lại không buồn ngủ? Muốn anh kể chuyện cho em không?"

Đúng là Miên Miên không quá buồn ngủ, bé kéo tay Tần Hoài Dữ, nhỏ giọng nói: "Miên Miên không muốn nghe kể chuyện, anh Hoài Dữ ngủ chung với Miên Miên được không, anh Hoài Dữ ở lại với Miên Miên một lúc được không?"

Gần đây công việc của Tần Hoài Dữ bận rộn, thỉnh thoảng tranh thủ thời gian ăn trưa ở phòng làm việc, mở sóng trực tiếp của chương trình ra xem.

Cảnh em gái và em hai thân thiết với nhau trong show khiến anh hâm mộ.

Hiếm khi anh ghen tỵ với thằng thứ hai, cảm thấy thằng bé vô âu vô lo, theo đúng đúng nghề lý tưởng, được nhiều người yêu thích, thành quả công việc được công nhận và kiếm tiền không quá khó.

Sau khi Miên Miên trở về, em hai chẳng gặp bất kỳ rắc rối nào.

Đặc biệt sau khi dẫn em gái tham gia chương trình, cư dân mạng hắt nước bẩn theo trào lưu biến mất, sự nghiệp càng ngày càng có triển vọng, ngay cả đối thủ một mất một còn cũng trở thành anh em tốt.

Đó thực sự là trạng thái rất đáng ghen tị trong cuộc sống.

Tần Hoài Dữ cảm thấy đây là cơ hội hiếm có được ở cùng Miên Miên

Anh không từ chối, nằm xuống chiếc giường màu hồng, nhắm hai mắt, dỗ em gái ngủ: "Được, anh chuẩn bị ngủ đây, nhắm mắt lại, Miên Miên cũng nhắm mắt để ngủ ngoan nhé."

Ánh đèn ở đầu giường giảm xuống mức thấp nhất.

Miên Miên còn lo lắng cho ngày mai, cầm đồng hồ báo thức Peppa, loay hoay một lúc, đặt báo thức lúc 7:30 sáng.

Cô bé nhớ anh Hoài Dữ thường đi làm lúc 9 giờ, ăn sáng lúc 8:30, hôm nào phải đi công tác mới thay đổi thời gian, còn những hôm khác đều theo đúng quy luật.

Sau khi cài báo thức xong, bé mới nằm xuống, ôm tay Tần Hoài Dữ, chuẩn bị đi ngủ.

Căn phòng dần trở nên yên tĩnh, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Tần Hoài Dữ nhắm mắt dưỡng thần, gần đây chất lượng giấc ngủ của anh rất kém, có lúc bận rộn, mệt mỏi cả ngày nhưng nằm trên giường vẫn không ngủ được, mặc dù đã ngủ nhưng rất dễ tỉnh.

Lúc này có Miên Miên mềm mềm nằm bên cạnh, tâm trạng của anh bình tĩnh lại, không còn cảm giác bồn chồn, khó chịu như trước nữa.

Dần dần, anh cũng cảm thấy buồn ngủ.

Chưa đến năm phút, bánh bao nhỏ bên cạnh đã phát ra tiếng thở đều đều.

Thỉnh thoảng còn có tiếng ngáy khò khò.

Giống như một con vật nhỏ đã khò khè khe khẽ, dáng ngủ vô cùng đáng yêu và ngây thơ.

Tần Hoài Dữ thầm nghĩ, đúng là mẹ có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, nhìn buổi tối em gái tràn đầy năng lượng nhưng thực chất đã rất mệt, nếu không sẽ không vừa ngủ vừa khẽ ngáy như này.

Cô bé ngủ nhanh hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Thấy bé ngủ sau, Tần Hoài Dữ ngồi dậy, chuẩn bị quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Anh đang định tắt đèn ở đầu giường, thấy báo thức đứa nhỏ đặt ở đồng hồ nhỏ trên gối.

Anh cầm đồng hồ màu hồng hình Peppa lên, phát hiện bé đặt lúc 7:30.

Trong lòng Tần Hoài Dữ ấm áp, cảm thấy buồn cười.

Anh không kiềm chế được, miệng cười toe toét.

Đứa nhỏ này… thực sự quyết tâm đi làm cùng anh.

Còn biết đặt chuông báo thức cho mình, đúng là thông minh thành

thần.

Anh tính toán qua, ngày mai có thể anh phải đi sớm, qua viện nghiên cứu khoa học họp cùng mấy vị chuyên gia, chắc phải đi sớm hơn thời gian bình thường 1 tiếng.

Chính là… anh phải ra khỏi cửa lúc 7:30.

Bây giờ đã hơn hai giờ sáng, bé con ngủ ngon như vậy, chắc hẳn mấy ngày nay rất mệt mỏi.

Tần Hoài Dữ không đành lòng, tắt báo thức của cô bé đi.

Ngày mai anh phải giải quyết mấy công chuyện phức tạp, không thể theo sát cô bé, sợ mình chăm sóc bé không tốt nên đành thôi.

Lúc ngủ dậy em gái sẽ thất vọng nhưng cô bé rất ngoan, chỉ cần buổi tối anh về dỗ dành một chút, đồng ý lần sau mang bé theo là được.

****

Buổi sáng hôm sau.

Đồng hồ báo thức Peppa không kêu.

Miên Miên bị Tần Mục Dã đánh thức.

Tần Mục Dã vệ sinh cá nhân, mặc quần áo xong xuôi, thậm chí mái tóc bị cháy cũng đã cắt tỉa cẩn thận, cậu mặc một chiếc áo da màu nâu, tinh thần phấn chấn ngồi ở mép giường, cuối cùng cũng ra dáng đỉnh lưu.

Cậu vỗ mông em gái, cười to: "Nhỏ heo thối, tư thế ngủ xấu quá, rời giường nhanh lên, mặt trời lên tới mông rồi, tỉnh dậy mau anh còn phải đi công việc."

Bé con mơ mơ màng màng, chưa tỉnh ngủ.

Tần Mục Dã xoa xoa bé con cả người hồng phấn một lúc lâu, cô bé mới chịu ngồi dậy.

Tóc tai bù xù, bé tức giận trợn mắt nhìn anh hai: "Anh hai, anh lại mắc bệnh hâm vậy?"

Tần Mục Dã tràn đầy hi vọng em gái sẽ tặng cậu một chiếc thơm chào buổi sáng sau khi tỉnh dậy.

Ai ngờ không những không được thơm, còn bị dỗi ngược lại.

Cậu không vui, xị mặt nói: "Em mới hâm! Em hâm nhất! Mặt trời lên tới mông rồi còn ngủ cái gì, thảo nào thích heo Peppa thế, hóa ra là do em với nó cùng loài!"

Miên Miên thông minh làm sao không hiểu hàm ý trong lời nói của cậu.

Cô bé không khách khí giơ chân, đạp cậu: "Không để ý đến anh nữa, anh hai trẻ con, tối qua còn lừa Miên Miên! Đến trẻ con anh cũng dám lừa, xấu xa!"

Miên Miên nghe anh hai nhắc đến heo Peppa, liền nhớ đến hàng xương được gặm sạch sẽ tối qua.

Cũng may cô bé phản ứng kịp thời, suýt nữa tin chuyện hoang đường anh hai bịa ra.

Cứ nghĩ bé ăn heo Peppa thật.

Bé con càng nghĩ càng giận, đạp cậu thêm mấy lần.

Cô bé mới ngủ dậy, còn rất khỏe, đạp Tần Mục Dã ra sát mép

giường, rồi ngã xuống đất.

Tần Mục Dã cũng tức giận, làm mặt quỷ hù dọa bé: "Không để ý đến anh thì thôi, anh đi làm việc đây, bái bai, em ở nhà chơi với thằng ba thiếu muối đi."

Tần Mục Dã rất tự tin vào bản thân mình.

Mặc dù cậu không phải là người anh trai hoàn mỹ nhất nhưng so với thằng ba chỉ biết chơi game, cậu thú vị hơn nhiều.

Hôm nay ba và anh cả đi làm từ sớm, mẹ cũng nói phải đi ra ngoài, một lúc nữa chỉ còn em gái và thằng ba ở nhà chơi với nhau.

Tần Mục Dã tin chỉ qua nửa ngày, em gái nhất định sẽ nhớ cậu, khóc lóc đòi cậu về nhà chơi cùng.

Miên Miên vừa mới tỉnh ngủ, vẫn đang mơ màng.

Đánh nhau với Tần Mục Dã trong mông lung, sau khi anh hai ầm ĩ đi ra ngoài, căn phòng yên tĩnh lại, cô bé mới dần tỉnh táo.

Sau khi hoàn hồn, bé dụi mắt, tìm kiếm đồng hồ báo thức.

Không thấy ở bên gối, đảo mắt xung quanh, bé mới thấy nó ở trên tủ đầu giường!

9:30 rồi!

Đồng hồ báo thức của bé không kêu.

Bé con nhớ đến Tần Hoài Dữ, cảm thấy rất lo lắng, tức giận vỗ mông heo Peppa: "Peppa hư, lừa mình, sao cậu không kêu, làm mình ngủ quên mất, không đi làm với anh Hoài Dữ được!"

Lê Tương chuẩn bị xong, chuẩn bị ra ngoài, ghé qua phòng của

công chúa nhỏ.

Nhìn thấy cô bé đang ngồi khoanh chân trên giường, tức giận với cái đồng hồ.

Bà bật cười, bước nhanh vào, dịu dàng nói: "Bảo bảo dậy rồi à, sao thế, tại sao lại tức giận với cái đồng hồ?"

Bánh bao nhỏ bĩu môi: "Miên Miên muốn đi làm với anh Hoài Dữ… con đã đặt báo thức rồi nhưng nó bị hỏng, chuông không kêu!"

Lê Tương nghe con gái kể, không nén nổi tò mò, ngồi xuống hỏi thêm mấy câu.

Biết được giao kèo lúc nửa đêm của con gái và Tần Hoài Dữ.

Với hiểu biết của bà về con trai lớn, nhất định thằng bé đã tắt báo thức trước khi về phòng để con gái không phải dậy sớm, ảnh hưởng đến quá trình nghỉ ngơi.

Nhưng bà không nói ra, chỉ an ủi Miên Miên: "Heo Peppa không phải là hỏng, có thể do hết pin, tối nay mẹ về thay pin cho con nhé."

Miên Miên không nghi ngờ, chớp mắt, gật đầu: "Vâng ạ! Mẹ định đi đâu vậy ạ?"

Lê Tương nói: "Trong khoảng thời gian mẹ bị bệnh, bỏ lỡ nhiều công việc, đồng nghiệp trong công ty rất lo lắng cho mẹ nên hẹn gặp mặt, lúc ấy mẹ không thể đi, bây giờ mẹ khỏe hơn nhiều nên gặp mọi người một chút, xử lý nốt các công việc, mẹ không đi lâu đâu, buổi chiều sẽ về chơi với Miên Miên nhé, buổi trưa con ăn cơm cùng anh ba được không?"

Miên Miên ngoan ngoãn gật đầu: "Mẹ không cần vội về nhà, Miên Miên có thể tự chăm sóc chính mình, giúp mẹ chú ý anh Tiêu Nhiên! Khó khăn lắm mẹ mới quay lại với công việc, mẹ cố lên nha."

Lâu rồi Lê Tương không đi làm, thậm chí còn ít tiếp xúc với người ngoài, quyết định quay lại công ty khiến bà lo lắng mấy hôm nay.

Được con gái động viên, bà cảm thấy tràn đầy năng lượng, cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ của con gái, cười nói: "Cảm ơn bảo bảo đã khích lệ mẹ, mẹ đi đây, có chuyện gì bảo bác Vinh gọi điện cho mẹ, mẹ sẽ quay về ngay."

Trước khi ra cửa, Lê Tương dặn kĩ Tần Tiêu Nhiên và bác Vinh.

Tần Tiêu Nhiên thấy mẹ lo lắng, biết vì chuyện trong quá khứ nên mẹ không yên tâm rời khỏi Tần Miên Miên.

Tần Tiêu Nhiên hiểu tình trạng tâm lý của mẹ cần cả một quá trình.

Cậu thấp giọng nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con biết chăm sóc Miên Miên, nhà có nhiều người như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Lê Tương biết chuyện đó sẽ không lặp lại.

Nhưng bà vẫn sợ.

Bà nhắc Tần Tiêu Nhiên một lần nữa: "Đừng để em gái con tiếp xúc với người làm lạ, nếu như con bé muốn ra ngoài chơi, con nhớ nhìn con bé một chút, làm phiền Tiêu Nhiên rồi."

Tần Tiêu Nhiên nhìn dáng vẻ khẩn trương của Lê Tương.

Trước khi Lê Tương ra cửa, cậu lấy hết dũng khí, vuốt bả vai của bà, âm thầm trấn an.

"Mẹ yên tâm đi, chăm sóc em gái là việc con phải làm, mẹ cứ yên tâm làm việc, ngoài con còn có bác Vinh ở nhà mà."

Bác Vinh đã đi theo Tần Sùng Lễ từ thời niên thiếu, là người giúp

việc được cả nhà tin tin tưởng nhất.

Lê Tương gật đầu, ra khỏi cửa.

Tần Tiêu Nhiên lên tầng, thấy bé con chưa đứng dậy mà chổng mông cuộn tròn trên giường, khuôn mặt nhỏ nhăn lại như đang rất lo lắng.

Cậu không nghĩ ra một đứa con nít ba tuổi rưỡi có thể lo lắng cái gì.

Cậu nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Em sao thế?"

Cô bé kể lại những chuyện vừa nói với Lê Tương.

Tần Tiêu Nhiên nói: "Gần đây anh cả bận rộn công việc, không phải cố ý bỏ em ở nhà, nếu em muốn đến công ty chơi, em có thể nói với ba, ba chắc chắn sẽ đồng ý."

Miên Miên nhăn mặt, lo lắng lẩm bẩm: "Em không muốn đi chơi, em chỉ muốn đi cùng anh Hoài Dữ thôi."

Tần Tiêu Nhiên không hiểu tại sao đột nhiên cô bé lại buồn bã như vậy.

Chắc là do khoảng cách thế hệ giữa thiếu niên mười bốn tuổi và trẻ con ba tuổi rưỡi.

Cậu không biết dỗ dành, trừ phương án cho bé xem heo Peppa, không còn cách nào khác.

"Hay là… Em có muốn đứng dậy đi ăn sáng không, đói bụng không?"

Miên Miên không thèm ăn, suy nghĩ một lúc, nói: "Anh ba, anh tìm giúp em chú Ti Mệnh, em có việc cần thương lượng với chú ấy."

Tần Tiêu Nhiên hỏi trong vô thức: "…Chú gì cơ?"

Miên Miên nghĩ chú Ti Mệnh ở nhà cô bé lâu như vậy, đến nay mới gặp mỗi anh hai trong hình dáng con người.

Chú Ti Mệnh thật cô đơn, không có nhiều bạn bè.

Hiện tại cô bé đang gặp khó khăn. Tuy chú Ti Mệnh bị Thiên Quân giáng chức, đày xuống trần gian, tước đi phép thuật, không thể tùy ý biến ra tiền để tiêu.

Nhưng chú Ti Mệnh vẫn có ưu thế hơn cô bé rất nhiều, chú ấy có thể dùng nhiều phép thuật khác, ví dụ như biến hình.

So với một thần tiên vô dụng mất hết phép thuật như cô bé, chú ấy hữu dụng hơn nhiều.

Miên Miên biết chú Ti Mệnh thiếu tiền, đây là điểm yếu lớn nhất của chú ấy, cô bé đang định dùng tiền dụ chú Ti Mệnh. Hoặc không…

Bé muốn giới thiệu chú Ti Mệnh với anh ba nên mới không suy nghĩ nhiều nói thẳng ra như thế.

"Chú Ti Mệnh chính là con chó trắng ở trong sân ấy ạ, thật ra chú ấy không phải là chó, chú ấy thuộc tộc hồ ly tôn quý, tu luyện mấy chục ngàn năm mới thành tiên, chính chú ấy đi cùng em xuống đây, em có việc muốn thương lượng với chú, nhưng chú ấy hay chạy đi quán net để chơi game, không biết có nhà không nữa."

Tần Tiêu Nhiên rất bối rối.

Cậu cảm giác…

Cậu hiểu hết mỗi chữ Tần Miên Miên nói ra nhưng tại sao khi ghép lại thành câu lại không hiểu gì.

Con Samoyed kia … không phải là chó?

Mà là hồ ly?! Thần tiên tu luyện mấy hàng vạn năm?!

Hơn nữa, ông thần này… còn thích chơi game?! Chẳng lẽ cũng là thiếu niên nghiện mạng giống cậu?!

…

Cũng may hồi tiểu học, cậu bị bạn lôi kéo đọc tiểu thuyết tiên hiệp.

Đã từng nghe qua chức tiên Ti Mệnh.

Cậu suy nghĩ một lúc, gian nan hỏi: "Chú em nói… Ti Mệnh ấy, có phải là tiên phụ trách trông coi mọi sự việc lớn nhỏ dưới trần gian không?"

Bé con ngạc nhiên tròn mắt, không khách khí tán thưởng: "Oa, anh Tiêu Nhiên biết nhiều quá, hơn cả anh hai rồi, anh ấy không biết chú Ti Mệnh là ai, còn bảo chú ấy viết người chết, anh Tiêu Nhiên thật là giỏi!"

Lời khen tới tấp của em gái làm Tần Tiêu Nhiên chóng hết cả mặt.

"Được rồi… quá khen quá khen, anh chỉ đọc một vài tiểu thuyết trên mạng nên biết thôi."

Lúc xuống tầng, Tần Tiêu Nhiên vẫn vắt óc suy nghĩ.

Mặc dù, cậu dần tiếp nhận sự thật em gái sống lại không giống lẽ bình thường.

Nhưng ngay ngày hôm qua cậu còn hỏi Tần Miên Miên có năng lực gì đặc biệt không, con bé còn chối.

Đột nhiên bây giờ lòi ra một con Samoyed trong nhà… lại là một

thần tiên đội lốt chó?

Cậu cảm thấy thế giới quan của mình bị khiêu chiến.

Cảm xúc hoảng hốt lắng dần khi cậu thấy con Samoyed nằm ngủ trong nhà nhỏ.

Cậu nhớ lại lần tận mắt thấy em gái cưỡi trên lưng con chó có hình dáng khá giống người này.

Khi đó, cậu thấy rất kỳ lạ, luôn cho rằng con chó này có suy nghĩ của con người.

Bây giờ… có lẽ đã có câu trả lời.

Mặc dù Tần Tiêu Nhiên là một con nghiện điện tử chính hiệu nhưng dù sao cậu mới mười bốn tuổi, còn đang học năm hai trung học.

Trong nhà có một vị thần tiên, cậu cảm thấy rất kích thích.

Tần Tiêu Nhiên đứng trước nhà của chó, hắng giọng nói: "Này… Hồ… Ừm Ti Mệnh tiên sinh phải không? Ngài tỉnh chưa? Tần Miên Miên… em ấy có chuyện muốn tìm ngài."

Mặc dù Ti Mệnh đang ngủ.

Nhưng anh là thần tiên, không giống Miên Miên hạ phàm sẽ trở thành người trần mắt thịt.

Anh vẫn là thần tiên với linh lực đầy đủ.

Trong giấc ngủ, xung quanh có động tĩnh là anh tỉnh dậy ngay.

Giống như đêm hôm đó, khi Tiểu Đế Cơ làm nũng đòi anh ngủ lại, nhân lúc anh ngủ, lén xem sổ ghi chép trần gian… Thật ra anh đã sớm tỉnh lại, chẳng qua giả bộ ngủ say để chiều con bé thôi.

Nhưng Ti Mệnh không hiểu tại sao cô bé lại tiết lộ thân phận của anh cho đứa con trai thứ ba nhà họ Tần này mà không thông báo trước.

Anh có hơi chần chờ.

Tần Tiêu Nhiên thấy con chó không ho he gì, không nhịn được hỏi lại: "Xin hỏi ngài đã tỉnh chưa?"

Ti Mệnh không thể làm gì khác, quẫy quẫy đuôi, ngồi thẳng lên.

Anh không mở miệng, sợ dọa thằng bé mười bốn tuổi này sợ chết khiếp.

Anh quẫy quẫy đuôi, ý muốn nói với Tần Tiêu Nhiên: Lão tử tỉnh rồi, ngươi cứ ríu ra ríu rít bên cạnh, ông đây muốn ngủ cũng bị ngươi đánh thức.

Tần Tiêu Nhiên im lặng, lúng túng nói: "Vậy ngài lên tầng đi, Tần Miên Miên đang đợi ngài."

…

Ti Mệnh chưa ngủ đủ, lười đi bộ, dùng luôn phép dịch chuyển tức thời.

Tần Tiêu Nhiên trơ mắt nhìn con cho to đùng trước mặt biến mất, bị dọa sợ suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Ti Mệnh đi vào trong nhà, tìm thấy bánh bao nhỏ đang đứng trên ghế đánh răng: "Tiểu Đế Cơ, tìm chú có chuyện gì?"

Miên Miên súc miệng, lấy khăn lau khô, chèo xuống ghế, ôm con chó lớn, giở kỹ năng đặc biệt, nũng nịu đòi —

“Chú Ti Mệnh, chú giúp Miên Miên được không, Miên Miên nhất định phải cứu anh Hoài Dữ, anh ấy là người tốt!”

Nhìn bé con làm nũng, Ti Mệnh không kìm lòng nổi, nằm trên mặt đất, không biết phải làm sao: “Chú biết cậu ấy là người tốt nhưng cháu muốn chú giúp gì? Nói trước chú không thể làm những chuyện vi phạm luật trời, sẽ bị sét đánh chết.”

Ngoài cửa phòng.

Không thể dịch chuyển tức thời · Đi lên như bình thường · Một người phàm · Tần Tiêu Nhiên…

Đang dựa vào cửa, nhìn em gái và con chó nói chuyện, vẻ mặt thay đổi từ bối rối sang sợ hãi.

Chương 77: Thiếu niên hất cằm: Quái vật hả, có phải giống tôi đây không?

Edit: Thư

Con Samoyed này phải đạt đến trình độ nhận thức ngoại hạng sang rồi.

Bé con ôm nó chật cứng, nó còn bày ra biểu cảm bất lực không thể làm gì.

Trong đấy… còn có vẻ cưng chiều?

Cũng may cậu đã biết con chó này là thần tiên…

Bằng không nhất định cậu sẽ cho rằng con chó này thành tinh!

Tần Tiêu Nhiên sinh ra hối hận bản thân không đọc thêm mấy quyển tiểu thuyết tiên hiệp ảo tưởng, đối diện với tình huống hiện tại, cậu không có chút kiến thức nào.

Cậu cố gắng thuyết phục bản thân giữ bình tĩnh, im lặng đứng bên cửa quan sát.

Chỉ thấy Tần Miên Miên bày ra bộ mặt mất hết liêm sỉ chưa bao giờ thể hiện ở nhà.

Bé ôm con chó, nũng nịu chơi xấu, năn nỉ: "Cháu không cần chú Ti Mệnh làm chuyện trái với đạo trời đâu, Miên Miên chỉ muốn mượn sổ ghi chép của chú một xíu thôi… Miên Miên nhớ bên cạnh anh Hoài

Dữ có một người xấu tên Tống gì gì đấy…”

Cái tên này chỉ xuất hiện một lần trong giấc mơ đêm qua, lúc anh cả và anh hai nói chuyện.

Miên Miên không nhớ rõ, cũng không chắc kẻ xấu mười năm sau sẽ đẩy anh Hoài Dữ đi sai đường này đã rình rập bên cạnh anh chưa.

Cô bé nằm mơ ngẫu nhiên, chỉ cần ngủ say là mơ.

Thậm chí bé có thể nhớ bao nhiêu cũng không theo quy luật cố định.

Nhưng Miên Miên biết những giấc mơ này trùng khớp với nội dung của sổ ghi chép trần gian, chỉ cần chú Ti Mệnh cho bé xem qua, bé có thể nhớ hết chi tiết liên quan đến anh Hoài Dữ.

Biểu cảm của con Samoyed giống như sắp sửa quỳ xuống cầu xin: “Lần trước vì thấy cháu mới xuống đây, bộ dạng đáng thương nên chú mới cho cháu xem một lần, cháu lại muốn xem lần nữa à… Không được, tuyệt đối không được, tiểu thần bị thiên lôi đánh sẽ uổng phí một ngàn năm tu vi.”

Ti Mệnh nhìn Miên Miên lớn lên từ bé đến bây giờ.

Tình cảm của anh với bé chắc chắn không kém tình cảm bé dành cho các anh trai.

Ngoại trừ lo lắng cho tu vi của bản thân, anh lo bé con sẽ nhận lại tai ương nhiều hơn.

Tóm lại những chuyện trái lại ý trời này làm ít thôi, tốt nhất là không làm.

Tất cả đều là vấn đề may rủi, ai biết trời cao có truy cứu nó không, truy cứu lúc nào và như thế nào.

Miên Miên ủ rũ cúi đầu, buồn bực ôm con chó bông xù.

Tình trạng hiện tại của cô bé đã mất hết phép thuật, cưỡng ép chú Ti Mệnh làm theo ý mình là điều không thể.

Bé con chán nản một lúc, lấy lại tinh thần, tinh ranh khéo léo dụ dỗ: "Bây giờ chú Ti Mệnh không thể biến ra tiền, chú rất cần tiền đúng không, sống dưới này một ngày không thể không có tiền, không phải tối hôm qua chú Ti Mệnh còn muốn ăn đồ nướng còn gì? Chỉ cần chú cho cháu mượn sổ ghi chép một chút, cháu mời chú ăn nướng, mười xiên thịt dê được không? Ở Hokkaido cháu ăn thịt dê anh hai nướng rồi, ngon lắm, chú Ti Mệnh muốn ăn không? Miên Miên đi quay chương trình kiếm được nhiều tiền lắm."

Ti Mệnh hoàn toàn bị cô bé dụ dỗ…

Anh nuốt nước miếng, không nhịn được chê trách: "Đừng tưởng chú không biết các cháu đi quay chương trình kiếm được bao nhiêu tiền! Lượt xem trực tiếp trên mạng cao như vậy, chắc chắn lương rất cao, giờ cháu là phú bà rồi mà chỉ mời chú mỗi mười xiên? Sao cháu ki bo quá vậy!"

Miên Miên thấy anh động lòng, nghiêng đầy cười híp mắt: "Trăm xiên được không, còn có cánh gà nướng, thịt bò nướng, cá nướng, tôm nướng nữa ạ…"

Nghe cô bé miêu tả, Ti Mệnh suýt chút nữa chảy nước dãi dầm dề.

Nhưng anh giữ nguyên quy tắc, nghiêm túc từ chối: "Không được đâu Tiểu Đế Cơ, cháu dụ dỗ chú thế nào cũng không được, chú là một Ti Mệnh tinh quân rất có quy tắc."

Bé con rất thông minh, phản ứng nhanh nhạy, thấy đồ nướng không hiệu quả, lập tức đổi đối sách, ôm chặt con chó, thân thiết nói: "Vậy, ông chủ ở quán net có lòng dạ đen tối, chú làm việc ở đấy nhất định

sẽ rất khổ, hay là chú đến làm cho Miên Miên đi? Ông chủ xấu xa kia trả chú 6000 tệ, cháu trả chú 60000 tệ! Miên Miên có nhiều tiền tiết kiệm lắm, có thể bao chú Ti Mệnh nhiều năm…”

Bé con không biết mức lương tiêu chuẩn ở Yến Kinh, cộng thêm bị Tần Mục Dã tẩy não về giá cả hàng hóa.

Nghe vậy, cái đuôi của Ti Mệnh giật giật.

Má nó!

60000 tệ!

Anh đi làm mười tháng mới được từng ấy tiền đấyyy.

Tại sao đều là thần tiên mà cuộc sống hai người khác nhau một trời một vực vậy.

Biểu cảm của Ti Mệnh nứt ra, trong lòng suy sụp đến mức không muốn đi theo nguyên tắc nữa…

“Tiểu Đế Cơ, mặc dù số tiền cháu kiếm được khi quay chương trình rất lớn, khiến người khác hâm mộ, nhưng… sao cháu còn nhỏ mà đã học thói khoe giàu rồi hả! Xuống dưới này mới bao nhiêu tháng mà đã lây nhiễm thói xấu này rồi!”

Miên Miên đâm dao không chút lưu tình: “Chẳng phải buổi chiều đầu tiên sau khi xuống đây chú Ti Mệnh đã đâm đầu vào mạng rồi còn gì? Xét về tốc độ lây nhiễm, chú mới là người chiến thắng ấy.”

Con chó lớn suy sụp vẫy đuôi, dùng đuôi to vuốt vuốt mặt bánh bao nhỏ, vừa dỗ vừa khuyên: “Tiểu Đế Cơ, đừng ép chú, tiểu thần bị cách chức xuống trần gian một trăm năm phải thử thách để sống qua ngày, hơn nữa anh Hoài Dữ của cháu là một người có vận khí lớn, nói không chừng cậu ấy có thể biến rủi thành may, nếu cháu can thiệp số mệnh của cậu ấy trước thời gian, rất có thể sẽ gặp báo

ứng…”

Bé con bất lực, lo lắng ôm con chó tạo nên hình ảnh ấm áp, hài hòa.

Cầu xin năn nỉ lâu như vậy nhưng chú Ti Mệnh không đáp ứng, Miên Miên không nỡ làm khó chú ấy.

Tần Tiêu Nhiên ở cách đó không xa dần phục hồi tinh thần.

Cậu bị ép buộc phải tiếp nhận cách thức trao đổi kỳ lạ của hai chú cháu thần tiên này.

Cũng hiểu đại khái bé con đang cầu xin điều gì.

Hóa ra cô bé bất an vì anh cả.

Trong mơ, Tần Tiêu Nhiên thấy được chuyện phát sinh mười năm sau.

Anh cả phạm luật kinh doanh, phải vào tù.

Nhưng đó là chuyện rất lâu sau mới xảy ra.

Giống như chuyện cánh tay phải của cậu bị cắt đứt khi bảo vệ Tần Miên Miên vậy.

Đều là chuyện chưa xảy ra.

Cậu đã từng sợ hãi và đau khổ.

Nhưng từ khi em gái sống lại, cậu lặng thầm quan sát sự thay đổi của cả nhà, càng ngày càng nhận ra em gái là một bé con khôn khéo hiểu chuyện, tính tình ngây thơ ấm áp.

Không hề giống kiểu người… hung hăng bướng bỉnh trong tương lai.

Ngay cả nhân vật phản diện là em gái cậu đã thay đổi, phải chăng cả nhà cậu cũng sẽ thay đổi chứ?

Thiếu niên lấy hết sức bình sinh đi vào, ngồi xổm trước mặt cô bé và con chó, sờ đầu bé, thấp giọng nói: "Em không nên làm phiền Ti Mệnh tiên sinh, anh cả là người nhà của chúng ta, nếu anh cả gặp khó khăn, cả nhà chúng ta cùng nhau đối mặt, hơn nữa đây là chuyện của người lớn, em bây giờ mới là đứa trẻ mới đi mẫu giáo, tự chăm sóc tốt bản thân là được rồi."

Tần Tiêu Nhiên vẫn còn sợ hãi thân phận của Ti Mệnh.

Nhưng những lời Ti Mệnh vừa nói, cậu đã âm thầm ghi nhớ.

Cậu không phải là người cẩu thả như Tần Mục Dã, mặc dù mới học năm hai trung học nhưng cậu không còn ngây ngô như trẻ con nữa rồi.

Ti Mệnh rất cưng chiều đứa nhỏ, hơn nữa hai người rất quen thuộc, chắc chắn không phải phải tình cảm thần tiên plastic.

Là một người phàm, cậu hiểu quan hệ nhân quả nhiều hơn Miên Miên.

Nếu trên thế giới tồn tại thần tiên, họ còn hạ phàm xuống trần gian, chứng tỏ họ phải tuân theo quy tắc, không được ỷ mình là tiên mà làm bậy.

Tần Tiêu Nhiên nhớ rõ từng chữ của Ti Mệnh.

Cho dù anh cả bị tai ương quấn lấy, cậu cũng không hy vọng tai ương ấy sẽ báo ứng lên người cô em gái nhỏ…

Ti Mệnh rất hài lòng với câu nói này của Tần Tiêu Nhiên.

Đột nhiên anh cảm thấy thằng nhóc ít nói này của Tần gia cực kỳ

hiểu chuyện.

Ti Mệnh nói: "Anh ba của cháu nói đúng, ngoan nhé, đi chơi với anh ba đi, chú buồn ngủ quá, chú ngủ một lát đây, tối còn phải trực đêm."

****

Tần Tiêu Nhiên dắt bé con xuống phòng ăn dưới tầng.

Có lẽ cô bé không muốn ảnh hưởng tâm trạng đến cậu nên biểu hiện như thường, giả vờ ăn rất ngon miệng.

Nhưng thiếu niên tỉ mỉ có thể nhìn ra cô bé thậm chí còn không ăn món sủi cảo trứng bé thích nhất.

Tần Tiêu Nhiên đau đầu nghĩ cách dỗ cô bé.

Với cậu, dù em gái không phải là đứa trẻ bình thường mà là thần tiên, cô bé vẫn còn nhỏ xíu, tròn tròn như cái bánh gạo nếp.

Tại sao con bé lo lắng nhiều chuyện người lớn như thế làm gì?

Đây không phải là chuyện cô bé phải chịu đựng ở độ tuổi này.

Tần Tiêu Nhiên suy nghĩ một lúc lâu, mãi đến khi bé con ăn no mới có ý tưởng.

Cậu thử hỏi: "Em… có phải đã mua quà năm mới cho bạn rồi đúng không, hay là ăn xong anh dẫn em đi chơi, tiện ghé qua tặng quà cho anh ấy nhé?"

Tần Tiêu Nhiên xem sóng trực tiếp vào ngày cuối, biết cô bé mua một con búp bê bằng gốm cho cậu nhỏ ở Lục gia, điều mà anh hai phản đối mãnh liệt, mối quan hệ giữa hai anh em đẩy lên căng thẳng.

Do bị phân tâm nên bé con thấy hơi căng bụng.

Tần Tiêu Nhiên lại nhắc đến một chuyện lớn!

Cái đầu nhỏ của Miên Miên bỗng chốc không đủ dùng.

Rốt cuộc cô bé cũng vui vẻ, đôi mắt long lanh tràn đầy hưng phấn.

"Thật không ạ, bây giờ anh Tiêu Nhiên dẫn em đi tìm anh Thanh Hành thật ạ?"

"…" Nhìn hai má lúm đồng tiền của em gái, miệng nhỏ còn ngọt ngào gọi người khác là anh.

Tần Tiêu Nhiên đột nhiên cảm thấy rất kỳ lạ.

Hình như… cậu đã hiểu tại sao anh hai lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Nhưng so với cảm giác phải đề phòng trước sau này.

Đối với Tần Tiêu Nhiên, việc dỗ bé con vui vẻ càng quan trọng hơn.

Cậu gật đầu: "Em muốn đi thì anh dẫn đi, anh nói với bác Vinh một tiếng là được."

"Dạ! Vậy chúng ta đi thôi!"

Hai bàn tay mũm mĩm của Miên Miên ôm bình sữa cho trẻ con, uống ừng ực hết nửa bình còn lại, sau đó bé nhảy xuống ghế, chạy nhanh lên tầng mặc quần áo.

Tần Tiêu Nhiên:?????

Nếu như con bé không ngắn ngủn có 90cm…

Cậu thực sự có ảo giác em gái đang hạnh phúc trang điểm sửa soạn để đi hẹn hò với bạn trai.

Tần Tiêu Nhiên đứng dậy, ra khỏi phòng ăn, đỡ trán.

Bấm ngón tay tính toán một chút.

Vẫn còn sớm, em gái nhỏ như vậy, kết bạn không phân biệt giới tính.

Cậu không thể làm ra những trò khùng khùng điên điên như anh hai được.

Chờ em gái trưởng thành đề phòng còn kịp.

Bác Vinh đi qua, thấy Tần Tiêu Nhiên đứng ở phòng khách với vẻ mặt phức tạp, không nhịn được hỏi: "Cậu ba, cậu có sao không?"

Tần Tiêu Nhiên lấy lại tinh thần: "Dạ không sao, Miên Miên muốn qua Lục gia chơi với bạn, cháu dẫn con bé đi một chuyến."

Bác Vinh nghe vậy, hơi do dự nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hôm nay có tuyết rơi, hai đứa lại đi bộ… hay là cháu gọi qua bên đấy xem người ta có nhà không, nhỡ đâu đi một chuyến vô ích, tiểu thư Miên Miên lại thất vọng, đi dưới tuyết như vậy cũng rất khổ."

Tần Tiêu Nhiên thấy bác Vinh nói đúng, nhờ bác ấy gọi luôn một cuộc điện thoại đến Lục gia.

Dì bảo mẫu ở Lục gia nghe mấy, thấy Miên Miên muốn sang chơi, nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, hôm nay phu nhân và tiểu thư nhà chúng tôi không có ở nhà, tiểu thư phải đi casting nên đã đi cùng phu nhân."

Bác Vinh ho khan một tiếng: "Thật ra cũng không sao, chủ yếu là

cậu chủ nhỏ nhà cô… có ở nhà hay không.”

Dì ở Lục gia nói: “À, hóa ra Miên Miên muốn tìm thiếu gia Thanh Hành, thiếu gia Thanh Hành có ở nhà, nhưng bây giờ cậu ấy đang trong giờ học…”

Bác Vinh bất ngờ: “Bọn trẻ không phải đang nghỉ đông sao, thằng bé vẫn phải học bổ túc à?”

Thiếu gia nhỏ nhà Lục gia nổi tiếng là thần đồng, mười tuổi đã học năm hai trung học, theo lý thuyết không bổ túc trong kỳ nghỉ.

Dì bảo mẫu ở Lục gia giải thích: “Cậu ấy đang học dương cầm, thiếu gia Thanh Hành rất hứng thú với nhạc cụ này nên đăng ký thêm lớp…”

Tần Tiêu Nhiên đứng nghe bên cạnh, ra hiệu cho bác Vinh không quấy rầy người ta đang học.

Bác Vinh vội khách khí nói: “Vậy tôi không làm phiền nữa, tôi sẽ nói với tiểu thư Miên Miên để hôm khác cô bé sang chơi.”

Bác Vinh kết thúc cuộc gọi, Tần Tiêu Nhiên không thể không chuẩn bị lên tầng thông báo tin tức với em gái.

Bé con tràn đầy hưng phấn chắc phải thất vọng rồi.

Nhưng Tần Tiêu Nhiên vừa đi đến đầu cầu thang, chuông điện thoại lại vang lên.

Bác Vinh ấn nhận máy, Lục Thanh Hành tự mình gọi lại.

“Bác Vinh phải không ạ? Chào bác, làm phiền bác chuyển lời tới Miên Miên, cháu đã tan lớp, lúc nào cũng hoan nghênh em ấy đến chơi, cả ngày hôm nay cháu đều có thời gian rảnh.”

Bác Vinh:???

Tần Tiêu Nhiên:???

Dì giúp việc ở Lục gia vô tội đứng ở bên cạnh nói thầm: "Giáo viên mới đến hai mươi phút trước thôi… sao đã tan lớp sớm rồi?"

…

Miên Miên ăn diện đẹp đẽ, không biết bác Vinh và anh ba ở bên dưới đã trải qua những gì.

Cô bé nhảy chân sáo xuống cầu thang, nhét món quà được gói cẩn thận vào túi nhỏ, đeo sau lưng.

Bác Vinh thấy cô bé xõa tóc, bảo một người làm đến tết tóc cho bé.

Miên Miên yêu cầu: "Chị búi hai bên cho em nhé ạ."

Chị giúp việc còn trẻ, khoảng hai mươi tuổi, được công ty quản gia chuyên nghiệp cử đến, mặc dù không nhiều kinh nghiệm làm việc nhưng thái độ rất tích cực, hài lòng với môi trường làm việc ở Tần gia.

Chị ấy biết kiểu búi hai bên Miên Miên hay để nên nhanh chóng tạo thành hình.

Chờ đến khi Miên Miên ưng ý.

Tần Tiêu Nhiên mặc thêm một chiếc áo khoác lông vũ bên ngoài áo len.

Em gái mặc áo khoác mới tinh, để kiểu tóc đặc trưng, trông đáng yêu đến nghẹt thở.

Cậu đột nhiên không nhịn được, thấp giọng kêu: "Chỉ là… đi dạo

trong khu nhà một vòng thôi, em mặc đẹp như thế này làm gì?”

Miên Miên nghe vậy, vui vẻ đứng lên, nắm lấy vạt áo khoác bông, xoay một vòng, hỏi: “Đẹp không ạ? Anh Tiêu Nhiên thấy quần áo mới của Miên Miên đẹp không?”

Tần Tiêu Nhiên im lặng.

Cô bé dày công chọn lựa một chiếc áo bông dài màu hồng phấn thêu hình dễ thương, mặc dù là áo khoác nhưng vẫn có thắt eo, sau lưng thắt nơ bướm, trên mũ trang trí hoa mặt trời.

Trông cô bé tròn ủng như một con chim cánh cụt chạy trốn khỏi Nam Cực để đi tìm ngỗng.

Sao… giống chiến bào ước hẹn ngày gặp lại thế nhỉ?

Tần Tiêu Nhiên đột nhiên thấy khó thở.

Cô bé ngây thơ ba tuổi rưỡi không thể bổ đầu anh ba đang tuổi dậy thì ra để hiểu những suy nghĩ vớ vẩn trong đó.

Cô bé rất hài lòng với cách ăn mặc của mình, vui vẻ khoác túi cùng màu ra ngoài.

Đi được nửa đường, bé mới lo lắng: “Nhỡ đâu anh Thanh Hành không có nhà thì sao ạ?”

Miên Miên suy nghĩ về việc tặng quà năm mới cho anh Thanh Hành từ lâu.

Cô bé không kịp đợi để đưa món qua cho anh ấy.

Ra đến cửa bé mới quên chưa hẹn trước với anh ấy.

Anh Thanh Hành đang học trung học cơ sở.

Anh ấy học cùng khối lớp với anh Tiêu Nhiên.

Miên Miên biết các anh ở độ tuổi này đều có kế hoạch cho riêng mình, không giống đứa trẻ chưa tốt nghiệp mầm non như cô bé, chỉ ở nhà xem hoạt hình và ăn quà vặt.

Tần Tiêu Nhiên trả lời: "Cậu ấy có nhà, hơn nữa còn rất rảnh rỗi."

Miên Miên ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cậu: "Thật ạ? Sao anh Tiêu Nhiên biết?"

"…Anh đoán." Không biết tại sao, Tần Tiêu Nhiên không muốn giải thích chuyện chuyện vừa nãy cho em gái.

Một thằng con trai đang học lớp mình yêu thích, nghe tin Miên Miên muốn đến chơi, liền đuổi thầy giáo dạy dương cầm về, tập trung thời gian đợi Miên Miên.

Má nó tức…

****

Bánh bao nhỏ tung tăng nhảy dọc đường.

Sự phấn khích hiện rõ trên khuôn mặt tròn xoe.

Miệng nhỏ lầm bầm: "Chắc em sẽ hỏi anh Thanh Hành xem anh ấy có biện pháp gì giúp anh Hoài Dữ được không, mọi người đều bảo anh Thanh Hành là thần đồng, anh ấy siêu cấp thông minh! Người thông minh thường nghĩ ra nhiều cách!"

Tần Tiêu Nhiên nghe cô bé thổi phồng Lục Thanh Hành cả một đường.

Cậu không nhịn được oán thầm:

Mười tuổi học lớp tám thì sao chứ?

Không phải cậu chưa gặp qua.

Không phải chỉ là cậu bé ít nói, ngại giao tiếp thôi à.

Trừ vẻ ngoài đẹp trai… không có gì đặc biệt lắm.

Đâu như Tần Miên Miên thổi phồng.

Tần Tiêu Nhiên không nhìn nổi dáng vẻ ngu ngốc của cô bé dọc đường.

Cậu thấp giọng nói: "Đến đây, anh bế em, tuyết rơi nhiều mấy ngày rồi, đường trơn, anh bế kẻo ngã."

Cậu sẽ không nói lý do sâu sa là bởi vì dáng vẻ cô bé mặc áo bông nhảy nhót trước mặt quá đáng yêu đâu.

Mặc dù Miên Miên cảm thấy mình tự đi được, nhưng anh Tiêu Nhiên chủ động muốn bế, cô bé rất vui vẻ.

Vì vậy bé ngoan ngoãn được anh ba bế lên, thân thiết nói: "Lúc nào anh không bế em được nữa anh phải nói nhé, em có thể tự đi!"

Tần Tiêu Nhiên bế em gái mềm mềm, tâm tình hạ hỏa.

Ngón tay chạm vào áo bông mềm… chất liệu của chiếc áo khoác này rất tốt, thảo nào con bé mặc dễ thương muốn xỉu.

Con bé thích chơi với Lục Thanh Hành cũng không sao…

Lục Thanh Hành mới mười tuổi, nhìn gầy gò ốm yếu.

Sao lợi hại bằng ông anh trai 1m75 như cậu đây.

Lục Thanh Hành không thể bế bé con được!

Chàng trai vàng trong làng thể thao điện tử không nhận ra bản thân đang có xu hướng cuồng em gái kỳ lạ…

Cậu bế em gái đi vào khu biệt thự của Lục gia, đột nhiên bắt gặp một người quen ở khúc quanh.

Tần Tiêu Nhiên lập tức thay đổi sắc mặt, ôm em gái lùi về sau một bước dài theo bản năng.

Lê Huyên mặc áo khoác màu hồng nhạt, đeo kính râm, tóc xoăn nâu hạt dẻ lòa xòa trên vai. Bà đi đến trên đôi bốt cao, tháo kính râm, để lộ khuôn mặt dịu dàng và tươi cười.

"Tiêu Nhiên, cháu đưa em gái đi chơi à?"

Tần Tiêu Nhiên không che giấu dáng vẻ đề phòng, trầm giọng hỏi: "Tại sao dì nhỏ lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ dì tới tìm anh cả của cháu sao?"

Nhà của anh cả và Lục gia ở cùng một khu, cách khu nhà cũ chừng mười phút đi bộ.

Lê Huyên đột ngột xuất hiện, khiến Tần Tiêu Nhiên nghi ngờ bà ta bí mật theo dõi hai anh em, cố tình ra khỏi phạm vi nhà cũ mới lộ mặt.

Miên Miên được anh trai bế trong ngực không cười, đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm người phụ nữ có phần giống mẹ này.

Sau khi sống lại, Miên Miên chỉ gặp bà ấy qua điện thoại.

Nhưng bé nhìn không rõ lắm, chỉ thấy trên trán của dì nhỏ có nhiều luồng khí phức tạp.

Lê Huyên mặt cười không đổi sắc, nói từ từ: "Tất nhiên là không phải, dì tìm anh trai làm gì? Dì tới tìm em gái cháu."

Tần Tiêu Nhiên ôm chặt em gái, dù cậu mới mười bốn tuổi, trông hơi gầy.

Nhưng ở trước mặt Lê Huyên, cậu vẫn thừa tự tin.

Sức mạnh của con trai và con gái không giống nhau, Lê Huyên chỉ có một mình, cậu vẫn có năng lực bảo vệ em gái.

Tần Tiêu Nhiên lạnh lùng, gằn từng chữ: "Mặc dù cháu không biết dì nhỏ đã phạm phải việc cấm kỵ gì của ba nhưng nếu dì lén tiếp cận em cháu, để ba biết được, ba tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho dì."

Lê Huyên quét mắt nhìn cậu, cố ý bày ra vẻ thương hại.

"Tiêu Nhiên, dì là dì ruột của cháu, là em gái duy nhất của mẹ, là người một nhà với cháu, sao cháu lại sợ dì làm gì? Ngược lại cháu phải xem trong ngực cháu… chẳng lẽ cháu chưa bao giờ thắc mắc, con bé là ai, rốt cuộc là người hay quỷ à?"

Tần Tiêu Nhiên cau mày, lùi về sau hai bước.

Miên Miên trong lòng cậu quẫy quẫy hai chân muốn xuống, nhỏ giọng nói: "Anh ba, để em xuống."

Tần Tiêu Nhiên giữ nguyên một tư thế bế em, cánh tay hơi mỏi, Lê Huyên đang đứng đối diện, cậu không nghĩ nhiều, đặt bé con xuống, nắm chặt bàn tay mũm mĩm của em gái, che chở bé trong vòng tay của mình, hai anh em đứng sát vào nhau.

Miên Miên không nhớ gì về Lê Huyên.

Kể cả khi cô bé nhìn lén sổ ghi chép phàm trần, cũng không nhắc tới người này.

Điều này không quá khó hiểu.

Sổ ghi chép phàm trần là do một cuốn tiểu thuyết tạo thành.

Trong cuốn tiểu thuyết, Lục Linh là nữ chính, gia đình chị ấy, bao gồm cả bạn trai tương lai Phó Trạch Ngôn mới là tuyến nhân vật chính có nhiều đất diễn.

Miên Miên và Tần gia là tuyến nhân vật phản diện lớn nhất nên cũng lên sàn.

Nhưng Lê Huyên… chỉ là một vai phụ qua đường, nhiều nhất được nhắc tên ở một góc khuất nào đó trong tiểu thuyết nên không có nhiều cảnh cho bà ấy.

Kỳ thật Miên Miên không có bất cứ ký ức nào với người dì nhỏ này.

Nhưng, khi Lê Huyên nói ra câu "Là người hay là quỷ" kia.

Trước mắt Miên Miên đột nhiên lóe lên vài hình ảnh rời rạc.

Miên Miên yên lặng trầm tư.

Trong thời gian ngắn, cô bé cố gắng sắp xếp các hình ảnh để tạo thành một đoạn ký ức tương đối hoàn chỉnh.

Đoạn thứ nhất.

Khi cô bé còn nhỏ, nằm trong nôi, có thể nghe hiểu người khác nói chuyện, nhưng bé chưa biết nói.

Lê Huyên trẻ hơn bây giờ, ngồi cùng mẹ, nhẹ nhàng đung đưa nôi, dỗ bé đi ngủ.

Sau đó khi mẹ đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Lê Huyên đứng lên, dùng đầu ngón tay lạnh như băng vạch đường trên mặt cô bé, nở nụ cười tàn nhẫn, giọng nói lạnh lùng: "Trông cháu đáng yêu quá, không hổ là công chúa nhỏ chị gái tôi chờ mong nửa đời người, lớn lên nhất định sẽ rất xinh đẹp. Cháu biết không, sau khi có cháu, chị gái tôi hạnh phúc hơn nhiều, toàn bộ Tần gia cũng tràn ngập trong hạnh phúc, chỉ tiếc rằng, loại hạnh phúc này chỉ là ảo giác thôi, Thiếu Khiêm của tôi chết là do vợ chồng Tần Sùng Lễ ép chết, tôi vĩnh viễn không có được hạnh phúc, mấy người cũng đừng hòng có được."

Đoạn thứ hai.

Vừa qua sinh nhật ba tuổi rưỡi, bé được bà vú đưa đi siêu thị.

Hôm ấy, bởi vì anh hai thất hứa không đưa bé đi Disneyland, cô bé tức giận cả sáng, vừa khóc vừa nháo, người làm không thể dỗ nín.

Bà vú chuyên chăm sóc bé gợi ý đưa cô bé đi dạo phố để chuyển hướng sự chú ý.

Khi đó vào mùa hè, trời rất nóng.

Đến siêu thị, cô bé chuẩn bị xuống xe, bà vú lại khóa cửa.

Cô bé cố gắng dùng nắm đấm nhỏ gõ cửa xe, bà vú chỉ nhìn qua, rồi nhận một cuộc điện thoại, giọng nói rất sốt ruột: "Phu nhân Chu, bà thật sự muốn thế này sao?… Ban đầu bà bảo chỉ cần tôi tìm cơ hội bỏ rơi đứa bé này là được, sao bây giờ… Đây là tội giết người đấy, chuyện này, chuyện này quá nhẫn tâm, tôi không dám làm."

Sau đó bà vú biến mất ở ngoài cửa sổ.

Trong xe không còn khí lạnh, cửa kính xe bịt kín.

Cô bé càng ngày càng nóng, chỉ có thể dùng nắm đấm nặng nề gõ

vào kính xe…

Về sau, dù không còn ký ức nhưng với trí thông minh của Miên Miên cô bé đoán ra kết cục là gì.

Cô bé nhớ đến lúc mình mới trở lại, được anh cả, anh hai dẫn về nhà, gặp lại mẹ, trông mẹ mong manh gầy gò như que củi, sắc mặt tái nhợt.

Lúc ấy cô bé không hiểu hết nỗi đau của người phàm khi đối diện với sinh lão bệnh tử.

Chẳng qua bé thấy mẹ đau nên ra ôm mẹ, an ủi mẹ theo bản năng.

Nhưng bây giờ Miên Miên hiểu rồi.

Vì trả thù mẹ, dì nhỏ đã bày mưu tính kế rất nhiều năm.

Bà ta sắp xếp một bà vú chăm sóc cô bé từ khi ra đời, để không ai nghi ngờ.

Dì nhỏ không muốn mẹ mất đi cô bé một cách nhanh chóng.

Mà kiên nhẫn đợi cô bé ngày một lớn lên.

Từ một đứa trẻ sơ sinh không biết nói chuyện thành một cô bé dễ thương hoạt bát.

Sau đó mới tàn nhẫn cướp cô bé từ tay ba mẹ.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên biết.

Người phàm lại có thể ác độc đến mức độ này.

…

Lê Huyên biết Tần Tiêu Nhiên là người thiệt thòi nhất trong Tần gia, còn định tính toán lôi kéo cậu về phe mình.

Lê Huyên cố làm vẻ chính trực xúi giục: "Tiêu Nhiên, cháu đang là học sinh cấp hai, chắc cháu học qua môn sinh học rồi nhỉ, em gái cháu mất sớm, đã đưa đi hỏa thiêu, tại sao con bé có thể sống lại được chứ? Ba mẹ cháu nhận con bé chỉ vì quá nhớ em gái cháu thôi, cháu là một đứa trẻ thông minh và có học thức, cháu phải suy nghĩ thật kỹ, từ khi cô em em gái không biết từ đâu này quay lại, trong lòng mẹ cháu còn có cháu không? Hay cả nhà chỉ quay quanh con bé…"

"Đủ rồi!" Tần Tiêu Nhiên hét lên, dắt tay em gái xoay người rời đi.

Miên Miên đột nhiên không chịu di chuyển.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé nhìn về phía Lê Huyên, nở nụ cười.

Bé nghiêng đầu, ngây thơ hỏi ngược lại: "Tại sao dì nhỏ lại khẩn trương như vậy, có phải bởi vì dì đã nói với bà vú nhốt Miên Miên ở trong xe, hại chết Miên Miên nên sợ Miên Miên sống lại báo thù dì sao?"

Trong đầu Lê Huyên nổ đùng một cái.

Câu hỏi bà ta trăn trở mấy tháng nay đột nhiên có câu trả lời từ miệng của bánh bao nhỏ mềm mại trước mặt.

Con bé Tần Miên Miên…này

Thực sự sống lại?!

Kế hoạch ban đầu bị phá vỡ khiến Lê Huyên rối loạn, bà ta mất khống chế xông lên phía trước, giọng nói run rẩy: "Tần Miên Miên… mày vẫn còn nhớ? Mày thật sự sống lại? Mày, mày không phải là người, mày là quái vật, mày…"

“Quái vật?” Một âm thanh của thiếu niên cách đó không xa truyền tới.

Lê Huyên cố tình chọn một nơi yên tĩnh, xác nhận xung quanh không có người, bà căng căng thẳng nhìn quanh quanh.

Không thể tìm thấy nguồn âm thanh phát ra từ đâu!

Lê Huyên vốn hốt hoảng, giờ càng bối rối.

“Ai đó, là ai đang nói chuyện?!”

Một con Samoyed khổng lồ màu trắng như tuyết lao ra từ phía sau bồn hoa, đâm thẳng vào bụng Lê Huyên mà không giảm tốc độ —

Lê Huyên ngã “Rầm” một cái xuống nền tuyết ở phía sau.

Dưới con mắt kinh hãi của người phụ nữ, con Samoyed trực tiếp biến hình thành người mà không báo trước.

Mày mày mày mày, aaaaaaaaaaaa —”

Thế giới quan của Lê Huyên chính thức sụp đổ, bà còn tưởng mình đang được hiện trường truyền hình trực tiếp của một bộ phim ma!

Thậm chí bà ta còn không thể bật ra tiếng hét chói tai mà chỉ gầm gừ trong họng, tất cả chỉ còn lại tiếng kêu cứu yếu ớt thảm thiết.

Thiếu niên anh tuấn hất hàm, đưa tay vuốt tóc mái màu trà sữa trên trán, hỏi chậm rãi: “Xin hỏi quái vật trong lời nữ sĩ Lê Huyên, có phải giống tôi đây không?”

Lê Huyên gần như muốn tắt thở, vừa rồi bị con Samoyed khổng lồ đâm mạnh vào người, bà vẫn thấy đau.

Bà ta hãi hùng nhìn hai thiếu niên cao gần bằng nhau và bé con trước mặt…

“Mau cứu tôi, mau cứu với, mau đến cứu tôi với… Cứu tôi với!”

Chương 78: Đời này, hãy để Miên Miên bảo vệ anh!

Edit: Thư

Con ngươi của Tần Tiêu Nhiên chấn động dữ dội.

Cậu nhìn thiếu niên cao hơn mình nửa cái đầu trước mặt…

Con Samoyed khổng lồ đã biến thành một thiếu niên đẹp trai ngay trước mắt cậu!

Đầu còn nhuộm màu xám trà sữa, quần áo theo đúng phong cách của anh hai!

Thiếu niên anh tuấn, có khí chất không tầm thường.

Hoặc có thể do cậu đã biết từ trước nên nhận ra đây không phải một người bình thường.

Mặc dù trông anh ấy rất đẹp trai khi đột ngột biến hình để bảo vệ em gái cậu.

Nhưng… Tần Tiêu Nhiên không hiểu suy nghĩ của mình, sao cậu luôn cảm thấy có điều gì không đúng lắm?

Đã được em gái phím trước nhưng Tần Tiêu Nhiên vẫn hoang mang, không thể bình tĩnh trước sự thật.

Không nói đến người không biết một tí gì như Lê Huyên.

Gương mặt trang điểm cầu kỳ của Lê Huyên trở nên vặn vẹo vì hoảng loạn.

Bà ta không còn sức thét lên, cả người sợ hãi run như cầy sấy.

Thiếu niên cong môi, tiến đến với nụ cười như có như không.

Giọng nói lạnh lùng, đe dọa rõ ràng: "Tại sao nữ sĩ Lê Huyên không trả lời vấn đề của tôi? Cái thứ bà gọi là quái vật, có phải chỉ tôi đây không?"

Lê Huyên sợ hãi lắp bắp: "Mày… mày không phải là người, bọn mày, Tần Miên Miên, cả mày nữa, đều không… đều không phải là người!"

Ti Mệnh nở nụ cười thản nhiên: "Đúng là không phải."

Lê Huyên răng va vào nhau cầm cập: "Mày, bọn mày muốn gì, rốt cuộc bọn mày muốn như thế nào? Đây là xã hội pháp trị, cho dù bọn mày là yêu ma quỷ quái ở đâu, bọn mày… dám giết người ở đây sao?!"

Ti Mệnh thu lại nụ cười, anh mím môi, tâm trạng có chút mâu thuẫn.

Anh đang nằm trong chuồng chó ngủ bù, linh cảm Tiểu Đế Cơ gặp nguy hiểm nên dịch chuyển tức thời đến đây.

Bị dáng vẻ ngông cuồng coi thường tội ác của Lê Huyên chọc cho phát cáu.

Lúc ấy trong đầu anh không nghĩ gì cả, không do dự một giây, chạy ngay đến húc ngã bà cô này.

Chẳng qua anh dùng sức mạnh của con chó khổng lồ để làm.

Chứ chưa vận dụng linh lực.

Thần tiên hạ phạm tuyệt đối phải tuân thủ nghiêm quy tắc, không được tùy tiện sử dụng linh lực và phép thuật.

huống chi anh còn là Ti Mệnh Tinh Quân, tương đương chức quan quản lý vạn sự dưới trần.

Nếu anh phạm phải điều cấm, chắc chắn sẽ bị quy tội bỏ tù.

Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Anh không thể vận dụng linh lực làm hại một người phàm.

Cho dù, đây có là một người cực kỳ ác độc.

Bé con được anh ba nắm chặt tay đột nhiên thoát ra, chân ngắn chạy đến gần Lê Huyên.

Miên Miên luôn là một thiên sứ trắng nõn đáng yêu.

Nhưng lúc này cô bé chìm trong tức giận chưa bao giờ có.

Đây là lần đầu tiên cô bé nhớ lại chuyện quá khứ mà không thông qua giấc mơ.

Bé con còn nhỏ, không thể cảm nhận hết nỗi đau và sự thù hận như người trưởng thành.

Cho dù trong đầu tái hiện lại tình cảnh cô bé mất đi nửa năm trước.

Bé cũng không cảm thấy quá đau khổ.

Nhưng khi nghĩ đến mẹ, bé hoàn toàn có thể tưởng tượng ra sau khi bé chết, mẹ đã trải qua nỗi đau thấu tim đến nhường nào.

Thảo nào một siêu nhân mạnh mẽ như ba ba cũng bỏ đi biệt tăm

sau một đêm.

Không có ba mẹ đủ mạnh mẽ để giữ bình tĩnh và lý trí trước nỗi đau mất đi cô con gái nhỏ.

Miên Miên không dám tưởng tượng nếu cô bé không sống lại, ba mẹ sẽ như thế nào.

Gia đình của họ hôm nay sẽ như thế nào.

Miên Miên siết chặt nắm đấm, xông lên cho Lê Huyên một quyền.

Cô bé không mất hết linh lực, chỉ là bình thường không để lộ ra.

Một khi bé tập trung tinh thần, xuất ra hình thái phòng thủ tự bảo vệ, linh lực sẽ xuất hiện, hơn nữa sức mạnh không hề yếu.

Giống như ngày đầu tiên đi học Lục Linh bị cặp sinh đôi bắt nạt, cô bé đã không suy nghĩ nhiều đứng ra quật ngã bạn con trai kia xuống đất.

Lê Huyên đau đớn kêu lên một tiếng.

Bà ta giơ tay sờ mũi của mình, cảm giác sống mũi gãy rồi.

"Tần Miên Miên, quả nhiên mày không phải là người, mày là cái thứ quái quỷ gì vậy?!"

Lê Huyên bị cảnh tượng trước mắt tra tấn đến mức mất trí.

Bà ta không biết mình có sống qua ngày hôm nay không, chỉ biết pháp luật không phải ràng buộc với những sinh vật không phải là người này.

Bà thực sự muốn biết Tần Miên Miên này là thứ gì.

Bé con đứng trước mặt bà, giọng nói còn thơm mùi sữa nhưng rất kiên định, hỏi từng chữ: "Mẹ đối xử với dì rất tốt, tại sao dì lại làm mẹ tổn thương."

"Cô ta đối xử với tao tốt á?" Vẻ mặt Lê Huyên dữ tợn, như thể vừa nghe một trò đùa, "Mày cũng đừng trách tao độc ác, đúng là tao không có tính người, tao không phải là người, thế mẹ mày là người sao? Cô ta luôn miệng nói ba mẹ đi trước, tao là đứa em gái quý giá nhất, hai chị em phải nương tựa lẫn nhau, vậy mà cô ta nhẫn tâm hại chết người tao yêu. Nếu như không có cô ta, Thiếu Khiêm sẽ không chết. Cô ta và Tần Sùng Lễ cướp đi người tao yêu nhất, tao khiến hai người đó mất đi cô con gái họ quý nhất, đây gọi là báo ứng, tao không làm chuyện gì sai."

Miên Miên không lên tiếng, sắc mặt của Tần Tiêu Nhiên thay đổi.

Lời nói vừa rồi của em gái khiến cậu khiếp sợ.

Cậu vẫn luôn cho rằng sở dĩ em gái mất đi là do sơ suất của bà vú nên mới gây ra hậu quả đau thương như vậy.

Bà vú kia đã bị xử tù vì tội vô ý sát hại trẻ em.

Do vô ý phạm tội nên án phạt không nặng nhưng vẫn tuân theo đúng pháp luật.

Cậu chưa bao giờ nghĩ em gái bị hại chết.

Em gái vừa nói, Ti Mệnh biến hình ngay trước mặt, làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cậu.

Lúc này nghe Lê Huyên chính miệng thừa nhận, cậu lập tức lấy điện thoại ra, định ấn nút ghi âm.

Tần Tiêu Nhiên nói giọng run run: "Chính là dì… chính dì đã hại chết em gái cháu? Tại sao không có chứng cứ cấu thành tội danh?"

Môi Lê Huyên tái nhợt, giọng nói tự giễu: "Còn phải hỏi à? Thiếu Khiêm của tao mới là người chết không có chứng cứ, anh ấy ưu tú như vậy, từ nhỏ đã là con cưng của trời, so ra thằng anh cả của mày thua xa, chẳng qua chỉ mắc sai lầm nhỏ, Tần Sùng Lễ đã tống anh ấy vào ngục, cả nhà mày hại anh ấy chết!"

Tần Tiêu Nhiên lâm vào hồi tưởng.

Năm nay cậu mới mười bốn tuổi, chuyện của Hạng Thiếu Khiêm xảy ra hơn hai mươi năm trước, lúc ấy cậu chưa ra đời, Lê Huyên tưởng cậu không biết.

Nhưng bà ta không biết là, từ nhỏ Tần Tiêu Nhiên đã thích trốn vào góc yên lặng ngồi nghe, không nói tiếng nào, không cho mọi người cảm giác tồn tại để âm thầm quan sát.

Từ rất nhỏ cậu đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện của ba mẹ.

Cậu biết lúc trước dì nhỏ có một vị hôn phu, tình cảm giữa hai người rất sâu sắc, dì nhỏ rất yêu người đàn ông này.

Tuy nhiên, vị hôn phu kia đã chết trẻ không rõ nguyên nhân.

Sau này bà ta mới gả cho người chồng bây giờ là Chu Gia Minh.

Sự thật đột ngột bóp nghẹt con người.

Càng khó chịu hơn, em gái của cậu mới chỉ là đứa bé còn thơm miệng sữa, bởi vì tuổi tác tí xíu nên giọng nói vẫn mềm nhũn ngọt lịm,

Vậy mà cô bé phải đi chất vấn hung thủ giết mình, những lời nói tàn khốc đó thốt ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn lại không mang cảm giác đau thương.

Tần Tiêu Nhiên nhớ đoạn video giám sát cảnh sát cung cấp cho gia đình sau khi điều tra.

Bên ngoài bãi đỗ xe của siêu thị, bà vú khóa xe, nhận một cuộc điện thoại rồi vội vã rời đi.

Bà vú nói là do bà ấy bất cẩn, kết cục em gái cậu không thể ra khỏi xe được nữa.

Loại cảm giác đau khổ đến khó thở ấy, sau hơn nửa năm, lại thấu vào tim gan Tần Tiêu Nhiên.

Em gái cậu nhỏ như vậy…

Yếu ớt như vậy.

Con bé mới ba tuổi, ngay cả việc đi bộ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, chân nọ đá chân kia.

Trên đời này, dù là người chỉ còn một phần nhân tính.

Cũng không đủ nhẫn tâm tổn thương cô bé.

Lê Huyên không bỏ qua động tác của Tần Tiêu Nhiên.

Bà ta cười lạnh, bất chấp tất cả mắng to: "Mày đang lén ghi âm phải không? Tần Tiêu Nhiên, đúng là con nhà tông không giống lông cũng phải giống cách, mày mới bao lớn mà đã nham hiểm như vậy. Mày ghi đi, mày tưởng tao sợ à? Mày xem ba mày có dám động đến tao không? Mày ghi âm rồi có dám nói với cảnh sát là tao giết em gái mày không? Mày cứ thử đi, tao mong đợi cái cảnh cả thế giới này biết em gái mày là quái vật đầu thai sống lại, tốt nhất nên bắt em mày vào viện nghiên cứu để người ta mổ xẻ xem rốt cuộc con bé là loại yêu ma quỷ quái gì!"

Môi Tần Tiêu Nhiên nhếch lên, cất điện thoại vào túi áo, với tay kéo

em gái quay trở lại ngực của mình.

Đôi tay đột nhiên ẩn chứa sức mạnh vượt xa độ tuổi và dáng người của cậu.

Cậu che chở em gái ở trước ngực, ôm thật chặt.

Cậu vòng tay ra sau lưng em gái, đội cái mũ hình hoa mặt trời lên, hai bàn tay ốp vào mũ, bịt kín lỗ tai của cô bé.

Tai của bé con vốn nhỏ, cộng thêm mũ bông dày, anh trai dùng tay che lại, Miên Miên như mất hết thính giác, không còn nghe rõ cái gì.

Thiếu niên mười bốn tuổi, mặc dù tính tình lầm lì quái gở, chưa bao giờ có suy nghĩ làm điều xấu với ai.

Giờ phút này, cậu dám hỏi một cách tàn nhẫn: "Ti Mệnh tiên sinh, ngài có thể giết người đàn bà này không? Nếu có thể, tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào."

Cho dù pháp luật không thể xử phạt bà ta, cậu cũng bắt Lê Huyên phải trả một cái giá thật lớn.

Vẻ mặt Ti Mệnh có chút nặng nề, anh nhấp môi, không trả lời.

Tần Tiêu Nhiên hiểu sự im lặng của anh.

Cậu nhếch khóe môi, cười nửa miệng: "Không sao, tôi hiểu Ti Mệnh tiên sinh, không phải ngài không muốn đòi lại công bằng cho em gái tôi mà là ngài không có cách nào. Nhưng tôi không sợ, tôi chỉ là người bình thường, hơn nữa tôi đã thành niên, tôi có thể."

Ti Mệnh cau mày, tiến lên một bước ngăn cản Tần Tiêu Nhiên, cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt non nớt của cậu, nghiêm túc nói: "Không được, cậu không nên kích động."

Tần Tiêu Nhiên gằn từng chữ: "Tôi không kích động, sau này… làm phiền ngài chăm sóc em gái của tôi."

Thiếu niên mười bốn tuổi nhiệt huyết dễ dàng bốc đồng.

Mặc dù nhìn cậu thờ ơ, không quan tâm, thậm chí có phần lạnh nhạt với chính thành viên trong gia đình.

Nhưng giờ phút này Tần Tiêu Nhiên đã suy nghĩ rõ ràng.

Thân thể mẹ không tốt, vốn rất mềm yếu.

Ba bây giờ là trụ cột của cả nhà, không có ba không được.

Anh cả tương lai chống đỡ cả Tần gia.

Anh hai là siêu sao nổi tiếng, không thể có vết nhơ trong cuộc đời.

Chỉ có cậu, cậu không là gì cả.

Có mỗi một ước mơ chưa thực hiện được thôi.

Đối diện với em gái vô tội, ước mơ chỉ là thứ ánh sáng nhạt nhòa, không đáng một đồng.

…

Miên Miên không nghe được cái gì.

Lỗ tai của bé đã bị Tần Tiêu Nhiên bịt kín, không thể nghe được.

Nhưng nhìn không khí lạnh như băng xung quanh anh ba và thái độ nghiêm túc của chú Ti Mệnh.

Cô bé đã đoán ra được chút ít.

Không được.

Chú Ti Mệnh không được làm vậy.

Anh ba là người bình thường càng không được.

Cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Anh ba của bé vẫn là một đứa trẻ.

Cuộc đời của anh ấy mới bắt đầu, tương lai anh ấy phải dẫn đội tuyển thể thao điện tử của quốc gia đi chinh chiến, giành nhiều huy chương, đứng ở đỉnh cao vinh quang, rực rỡ hơn người.

Anh ấy không thể vì cô bé mà làm chuyện này.

Đột nhiên Miên Miên giãy dụa kịch liệt, tránh khỏi vòng tay của Tần Tiêu Nhiên, xoay người lại, mở rộng đôi tay ôm chặt lấy anh ba.

"Không được, anh Tiêu Nhiên không được làm thế!"

"Miên Miên không đồng ý, anh không được phép làm bất cứ điều gì!"

Bé nhớ rõ tương lai trong giấc mơ.

Vì bảo vệ cô bé, đối mặt với đám người xấu cầm gậy sắt, anh ba ôm chặt cô bé vào lòng, dùng cơ thể của mình che chở, gánh chịu mọi đau đớn thay cô bé.

Một mình nhận hết tai họa.

Tới bây giờ anh Tiêu Nhiên vẫn chưa thừa nhận yêu cô bé.

Thậm chí anh ấy còn keo kiệt không thèm nở nụ cười.

Nhưng Miên Miên biết anh ấy thương bé nhường nào.

Cánh tay của đứa nhỏ ôm chặt, giọng nói hung dữ: “Không được! Miên Miên là thần tiên, anh là người bình thường, cả đời này, hãy để Miên Miên bảo vệ anh!”

Chương 79: Vì Miên Miên, lão đại xuất chiêu xử lý người phàm

Edit: Thư

Cả người em gái nhỏ ấm áp ôm chặt lấy cậu, khiến cơ thể cứng rắn lạnh lẽo của Tần Tiêu Nhiên mềm dần đi.

Ti Mệnh trầm giọng nhắc nhở cậu: "Hy sinh cho một kẻ xấu sau này chết đi nhất định phải xuống địa ngục thật sự không đáng, em gái cậu chưa đến bốn tuổi, cậu không muốn chứng kiến con bé lớn lên à?"

Miên Miên kích động, trên đầu còn đang đội mũ dày nên không có tâm tư nghe chú Ti Mệnh nói gì.

Cô bé nói đi nói lại, vẻ mặt lo lắng, chỉ sợ Tần Tiêu Nhiên bốc đồng làm ra chuyện gì.

"Không được anh Tiêu Nhiên, anh phải nghe lời, anh phải nghe Miên Miên nói, nếu không Miên Miên tức giận đấy!"

Tần Tiêu Nhiên từ từ cúi đầu, hốc mắt nóng lên.

Cậu nhìn khuôn mặt tròn xoe của em gái.

Sự tức giận và suy nghĩ độc ác trong lòng dần dần tiêu tan.

Đúng vậy, con bé chưa được bốn tuổi.

Cậu chưa nhìn con bé lớn lên.

Trong giấc mơ, củ cải nhỏ lùn lùn này sẽ trở thành một thiếu nữ yểu điệu.

Cô bé có vóc người cao gầy, da trắng, gương mặt đẹp đẽ tinh xảo, có rất rất nhiều thằng con trai thích bé, thậm chí là say đắm.

Đối với Tần Tiêu Nhiên năm nay mới mười bốn tuổi, chị gái xinh đẹp ấy sau này là em gái của cậu.

Đây là một cảm giác rất kỳ diệu.

Sau này cậu sẽ có… một cô em gái xinh đẹp như vậy.

Cậu rất muốn cùng cô bé lớn lên.

Cậu tò mò mỗi ngày con bé một lớn, rồi từ từ trở thành một cô thiếu nữ.

Tần Tiêu Nhiên hít sâu một hơi.

Cậu dùng hết sức mạnh, đè ép ý chí của tuổi trẻ.

Cậu cúi người, bế em gái lên.

Trong vài phút ngắn ngủi, sức mạnh của cậu tăng lên rất nhiều, dễ dàng nhấc bổng bé con đang mặc như con chim cánh cụt nhỏ.

Cậu ôm bé thật chặt, nhỏ giọng nói: "Biết rồi, anh nghe lời Miên Miên."

Lúc này Miên Miên mới hài lòng gật đầu.

Người đàn bà ngã ngồi dưới tuyết, cười châm chọc: "Đúng là tình anh em cảm động nghiêng trời lệch đất, tao cười chết, cả nhà mày

đều là người dối trá, làm người khác chán ghét.”

*****

Tại biệt thự Lục gia.

Tiểu thiếu gia họ Lục đang ngồi đánh đàn dương cầm.

Dù ở nhà, cậu vẫn mặc áo sơ mi chỉnh tề và áo vest len màu xám nhạt, cách ăn mặc lịch sự quý phái khiến thầy giáo dương cầm ngồi đằng sau phải lau mồ hôi liên tục.

Không phải cậu chủ nhỏ Lục gia khó ở chung.

Tuy cậu bé thần đồng này có khí chất cao ngạo nhưng rất lễ phép, không hề có tính cách giống những đứa trẻ cùng tuổi mà luôn điềm đạm, nhã nhặn.

Tiết học càng nhiều, thầy giáo dương cầm càng căng thẳng… ông cảm thấy mình sắp mất việc.

Sự thật đáng kinh ngạc là.

Trước đó Lục Thanh Hành đã học qua đàn Cello và một vài nhạc cụ khác, nhưng chỉ như cưỡi ngựa xem hoa, học chung chung mà thôi.

Kỳ nghỉ đông này cậu mới tiếp xúc với dương cầm.

Mới qua bốn tiết, cậu bé đã đánh đến độ thành thạo.

Phu nhân Lục đã mời đến một chuyên gia trong ngành, lúc còn trẻ giành được nhiều giải thưởng, sau này tập trung cho sự nghiệp giảng dạy nên thường dạy cho những những đứa trẻ con nhà giàu.

Ông đã gặp qua tài năng thiên phú từ bé nhưng… đây là lần đầu tiên ông thấy khả năng tiến bộ thần tốc như vậy.

E rằng sau ba bốn tiết nữa, ông không thể dạy tiếp, đề nghị thẳng với nhà họ để đổi một chuyên gia cao tay hơn.

Đúng lúc thầy giáo lau mồ hôi, chuẩn bị quỳ dưới gối bái phục thần đồng.

Tiểu thiếu gia họ Lục đứng dậy rót nước, sau khi nói chuyện với bà vú, đột nhiên thay đổi sắc mặt, vội vã đi về phía điện thoại.

Sau đó bình tĩnh quay lại nói với ông: "Thưa thầy, hôm nay lớp tan sớm, em có việc phải làm."

Thầy giáo nhận tin vui hôm nay tan sớm, cảm thấy lo sợ.

Nhưng ông rất bất ngờ.

Bởi vì cậu bé thần đồng này có một thời gian biểu rất chặt chẽ, lịch trình hàng tuần được ghi rõ ràng, đặt ở bàn sách.

Lúc trước khi nói chuyện, mẹ cậu bé cũng nói với ông rằng Thanh Hành rất chú trọng việc đúng giờ, hy vọng ông lưu ý điều này, bất kể là thời gian bắt đầu, nghỉ và kết thúc, tốt nhất ông nên đúng giờ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sắp xếp công việc của ngày của Thanh Hành.

Thầy dạy dương cầm cũng đã lén quan sát, cậu bé này không chỉ vào lớp, tan lớp rất đúng giờ, mà ngay cả thời gian đi vệ sinh… cũng tuân thủ nghiêm ngặt.

Một cuộc điện thoại bất ngờ có thể khiến lớp học tạm dừng trước thời gian, điều này khiên khiến ông rất bất ngờ.

Bản tính của con người là tò mò.

Thầy giáo dương cầm cũng không ngoại lệ.

Bởi Lục Thanh Hành có tài năng và trình độ vượt xa người thường, luôn đem đến cho ông cảm giác "Đây là thứ chết tiệt gì vậy?", "Tại sao lại như thế được aaaa".

Ông rất tò mò chuyện gì đã xảy ra, khiến Lục Thanh Hành đột nhiên thay đổi mọi sắp xếp từ trước.

Thầy giáo khẽ hỏi: "Thanh Hành… em có việc khác sao? Có phải cần gấp một nghiên cứu khoa học nào không? Có thể cho thầy xem qua không, thầy khá tò mò…"

Phu nhân Lục đã nói qua, đứa nhỏ này lúc rảnh ngoài việc đọc sách, tự học các môn kỳ lạ, còn thích làm các loại nghiên cứu khoa học trong phòng thí nghiệm của mình.

Nào là thí nghiệm vật lý, thí nghiệm hóa học… Tóm lại toàn là những thứ cả nhà không hiểu được.

Biết Lục Thanh Hành rất thân thiện.

Thầy giáo mạnh dạn bày tỏ mong muốn của mình.

Không ngờ Lục Thanh Hành giải thích: "Em không có việc khác, chẳng qua có một người bạn muốn đến chơi, em không có tâm trạng đánh đàn nữa vì không thể bình tĩnh và tập trung, rất xin lỗi thầy vì điều này."

Thầy giáo sợ ngây người.

Hóa ra là muốn chơi?!

Ham muốn ăn dưa của thầy giáo càng mãnh liệt.

Quả thực ông rất muốn biết người bạn có sức ảnh hưởng lớn đến cậu bé thần đồng này là thần tiên phương nào, hay là cũng là một

thần đồng khác.

Lục Thanh Hành nhìn vẻ mặt háo hức của thầy giáo, nghi ngờ hỏi: "Thầy sao thế ạ?"

Thầy giáo: "…Không có gì, thầy đột nhiên thấy hơi đói, thầy có thể ở lại ăn một bữa cơm rồi mới đi được không?"

Lục Thanh Hành sửng sốt, tuy ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu: "Tất nhiên có thể, mời thầy cứ tự nhiên."

Thầy giáo trung niên giữ vẻ ngoài nghiêm túc nhưng bên trong gào thét.

Tốt quá, sắp đến giờ ăn cơm trưa rồi, dây dưa thêm chút nữa là có thể gặp bạn của thần đồng rồi.

…

Thầy giáo ôm tâm tình ăn dưa kích động chờ đợi.

Bữa trưa có salad và bít tết.

Ông đã ăn đến miếng thứ hai rồi…

Nhưng bạn nhỏ kia vẫn chưa xuất hiện!

Thầy giáo gấp gáp.

Không phải Lục Thanh Hành coi trọng nhất giờ giấc sao, chẳng lẽ thằng bé không vội à?

Đúng là Lục Thanh Hành có sốt ruột.

Cậu tính toán thời gian, từ khi bác Vinh quản gia nhà họ Tần gọi điện nói Miên Miên muốn qua chơi, đã qua một tiếng.

Coi như Miên Miên ở nhà một lúc rồi mới đi, thời gian đi bộ nhiều nhất chỉ mất mười lăm phút.

Không thể lâu hơn được nữa.

Cậu con trai luôn chững chạc, bình tĩnh giờ lại đứng ngồi không yên.

Cậu đứng dậy, mặc thêm áo khoác, bước ra cửa, chuẩn bị đi đón Miên Miên.

Tốc độ của cậu bé không hề chậm, cậu khẳng định Miên Miên đã ra ngoài, cậu có khả năng sẽ gặp bé con mềm mềm ấy ở trên đường.

Lục Thanh Hành nhanh chóng gặp bọn họ ở một góc trong tiểu khu.

Còn có… một người đàn bà nổi điên.

Lục Thanh Hành đứng ở một nơi cách đó không xa, nghe bọn họ nói chuyện, còn tiện tay lấy điện thoại, chụp hình người đàn bà xấu xí điên cuồng này.

Cậu ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Hình như ở đây không có camera an ninh, nhưng ba cậu đã nói, ở tiểu khu này độ an toàn rất cao, ở những góc chết không có camera đều có những thiết bị đặc thù bí mật.

Lục Thanh Hành đi lên phía trước trong khi Lê Huyên đang cao giọng chế giễu bọn họ.

Thấy một cậu con trai đột nhiên xuất hiện, Lê Huyên co quắp, cựa quậy trong tuyết để lùi ra xa.

Cậu bé này… nhìn qua chỉ mới mười tuổi.

Mặc dù ngoại hình không tầm thường nhưng vẫn là trẻ con, Lê Huyên chưa từng gặp qua cậu bé.

Nhưng trong thâm tâm, bà vô cùng hoảng loạn, giống như đang bị một sinh vật cường đại để mắt đến.

Cảm giác sợ hãi này…không thua kém cảm giác khi con chó khổng lồ bỗng nhiên biến thành người ngay trước mặt bà!

Lê Huyên không còn sức lực, liều mạng trốn tránh, nói trong nơm nớp lo sợ: "Bọn mày đừng tưởng có nhiều người thì muốn làm gì cũng được…Tần Miên Miên, mày là một con quái vật, sớm muộn gì cũng bị bắt vào mổ xẻ trong phòng nghiên cứu! Con người chắc chắn không cho phép loại quái vật như mày tồn tại!"

Miên Miên cảm nhận được khí chất quen thuộc, nhô đầu khỏi ngực Tần Tiêu Nhiên, vui mừng kêu thành tiếng: "Anh Thanh Hành!"

Lục Thanh Hành bình tĩnh đi đến bên cạnh, đưa tay sờ cái mũ nhỏ trên đầu cô bé.

Tần Tiêu Nhiên nhìn cậu bé đoan trang cao quý, không hiểu sao nội tâm lại thấy mạnh mẽ hơn không ít.

Hay là… người đông nên thế mạnh?

Mặc dù chàng trai này nhỏ hơn cậu mấy tuổi, cộng thêm em gái, tính ra bọn họ có ba và một phần hai người rồi? Thảo nào cậu có thêm tự tin?

Tần Tiêu Nhiên không thể lý giải môi quan hệ này.

Ngược lại, thiếu niên Ti Mệnh 1m8 cao nhất trong cả bọn, thấy Lục Thanh Hành, tự giác mở đường cho cậu, mặc dù không nói ra miệng nhưng thái độ rất cung kính.

Lục Thanh Hành từ từ tiến lên, Lê Huyện sợ hãi thét chói tai, cuống cuồng bò dậy từ đống tuyết, bà ta dùng cả hai tay hai chân nhưng vì tuyết quá dày, đôi bốt không chống trơn trượt nên bà lại ngã một lần nữa, chật vật không thể tả.

Cậu bé trước mắt cầm điện thoại trên tay, rung rung mấy cái, giọng nói vững vàng ổn định: "Nếu dáng vẻ bây giờ của bà xuất hiện trên hot search Weibo thì khi thị trường mở cửa vào ngày mai, chắc chắn giá cổ phiếu của tập đoàn Chu Thị sẽ tụt dốc thảm hại."

Chỉ mới mười tuổi nhưng cậu bé đã trở thành người thành thục chững chạc nhất trong mọi người.

Cậu bé không cãi vã với bà ta, thậm chí một nửa câu nói nhảm cũng không có, chỉ khéo léo dùng biện pháp uy hiếp.

Lê Huyên lập tức trở nên hoảng loạn.

Bà ta cho rằng, bất kể bà có làm cái gì, nói cái gì, dù có bị quay lén, ghi âm, bà cũng không sợ.

Bởi vì Tần Sùng Lễ không thể báo cảnh sát.

Trừ khi đám người Tần gia không sợ cô con gái nhỏ đáng yêu của họ bị người khác coi là người ngoài hành tinh.

Nhưng bà quên suy xét hình tượng của mình.

Bà là vợ của Chu Gia Minh, phu nhân của giám đốc tập đoàn bất động sản Chu Thị.

Nếu bộ dạng tóc tai bù xù của bà bị truyền ra ngoài, nhất định sẽ ảnh hưởng đến Chu Thị.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Tần Sùng Lễ cắt tất cả các hạng mục hợp tác với Chu Thị, rất nhiều dự án quan trọng phải tuyên bố

phá sản, mối quan hệ giữa các nhân viên cấp cao rạn nứt, tập đoàn sắp rơi vào hỗn loạn, chồng bà Chu Gia Minh đang bận sứt đầu mẻ trán.

Vợ chồng hai người đã cãi nhau không biết bao nhiêu lần vì chuyện này.

Thậm chí Chu Gia Minh còn cầu xin bà đừng tiếp xúc với người nhà Tần gia nữa.

Mặc kệ Tần Miên Miên đã xảy ra chuyện gì, tốt nhất hai nhà đừng dây dưa với nhau nữa

Nhưng bà không bỏ được.

Vất vả lắm bà mới có nửa năm sống cao ngạo, bà không thể chịu đựng Tần gia ngày một tốt lên, vì con bé kia trở lại mà dần quay lại trạng thái hạnh phúc tràn đầy như trước đây.

Mặt khác, Lê Huyên vẫn muốn duy trì gia đình này của mình, bà không muốn buông tha Chu Thị.

Sau khi Hạng Thiếu Khiêm chết, bà ta quyết định gả cho Chu Gia Minh, một con chó trung thành theo đuổi bà, sau đó bà tập trung phát triển sự nghiệp kinh doanh của gia đình, biến Chu Thị thành núi dựa kiên cố, bà không muốn bơ vơ một thân một mình trong quãng đời còn lại.

Lê Huyên hoảng loạn sửa sang lại mái tóc, cắn răng nói: "Mày đừng tưởng mình là trẻ con mà dám gây chuyện linh tinh, mày dám đăng ảnh đầu bù tóc rối của tao lên, chính là vi phạm quyền riêng tư và xâm phạm danh dự người khác, tao sẽ không bỏ qua cho mày!"

Lê Huyên cố gắng tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong sợ vãi linh hồn, chật vật đứng dậy, vỗ vỗ tuyết trên người rồi chạy mất dạng.

Bà chạy về phía bãi đỗ xe của khu nhà, chuẩn bị lái xe đi về.

…

Lục Thanh Hành cười với Miên Miên, dịu dàng xoa xoa khuôn mặt lạnh cóng của bé, nói với Tần Tiêu Nhiên: "Anh đưa Miên Miên về nhà em trước đi, em đi xử lý chút chuyện, sẽ về ngay."

Tần Tiêu Nhiên hơi giật mình, nhìn Ti Mệnh đi theo cậu bé thần đồng này…

Cậu gãi đầu, biểu cảm khó hiểu.

Em gái trong ngực nghi ngờ nhìn cậu: "Anh Tiêu Nhiên, lạnh quá, chúng ta không đi ạ? Đến nhà anh Thanh Hành đi, còn mấy bước nữa là đến rồi!"

Tần Tiêu Nhiên có chút do dự, tầm mắt dõi theo bóng lưng của hai cậu con trai một thấp một cao phía trước.

Chẳng lẽ cậu gặp ảo giác?

Không phải, tuyệt đối không phải.

Lần trước, rõ ràng khi nhìn thấy Lục Thanh Hành, con chó trắng đã rùng mình và nép sang một bên.

Thậm chí nó còn ngăn cản khi Miên Miên và Lục Thanh Hành chơi ném bóng tuyết.

Giờ phút này, con chó ấy biến thành hình người, cun cút cúi đầu đi sau Lục Thanh Hành.

Vị thần tiên cao lớn… kiêu ngạo kia.

Tại sao lại coi cậu chủ nhỏ nhà họ Lục là lão đại???

Tần Tiêu Nhiên gặp khó khăn tiêu hóa một đống thông tin trong thời gian ngắn.

Dưới sự thúc giục của em gái, cậu chậm rãi bế cô bé về hướng Lục gia.

Trên đường đi, cậu không nhịn được hỏi: "Sao em lại quen biết Lục Thanh Hành?"

Miên Miên nghiêng đầu: "Anh ấy là anh hai của Linh Linh, lúc em đến gặp Linh Linh thì quen ạ."

Tần Tiêu Nhiên nói: "Anh cảm giác cậu ấy không phải là người bình thường…"

Bé con mím môi cười, rõ ràng sau khi thấy Lục Thanh Hành, cô bé phấn khởi hơn nhiều.

"Đúng ạ, anh Tiêu Nhiên cũng cảm thấy thế đúng không? Anh Thanh Hành cực kỳ đẹp trai, còn đẹp hơn anh Hoài Dữ nhiều nhiều lần."

Tần Tiêu Nhiên ngây người, nhìn em gái, muốn nói lại thôi: "…Hừ, không phải loại bất thường ấy."

Miên Miên ôm cổ anh ba, đột nhiên chọc chọc tay vào mặt cậu, nhấn mạnh: "Anh không được nghĩ đến những thứ xấu xa kia nữa, quên đi, quên đi! Những người xấu nhất định sẽ không được sống tử tế, cứ để chú Ti Mệnh canh lúc trời cao không để ý, bí mật ghi tên bà ta vào sổ tử thần là được! Anh không cần để ý đến bà ta nữa, Miên Miên sẽ bảo vệ mọi người!"

Tần Tiêu Nhiên cảm nhận được sự kiêu ngạo của bánh bao nhỏ.

Dù sao bé cũng là thần tiên, điều này hoàn toàn dễ hiểu.

Nhưng… cơ thể mềm mềm mũm mĩm của bé con… chẳng khác nào một bé gái bình thường miệng thơm hương sữa.

Những người làm anh này vẫn phải che chở cô bé mới được.

Tần Tiêu Nhiên sẽ không nói lời đả kích đứa nhỏ, thậm chí còn cổ vũ: "Biết rồi, em sẽ bảo vệ anh, sau này nhớ ăn nhiều thịt sườn vào, ai bắt nạt anh, em liền đấm họ được không."

Miên Miên tự tin giơ cao nắm đấm: "Không cần ăn Pep… thịt sườn! Miên Miên rất lợi hại, Miên Miên còn siêu hung dữ! Hey ya!"

Hai bàn tay nhỏ uốn thành hình móng vuốt, bắt chước cách con Samoyed mạnh mẽ quật ngã Lê Huyên.

Tần Tiêu Nhiên: "…"

****

Lê Huyên hoảng sợ leo lên xe, chuẩn bị nổ máy phóng về nhà.

Nhưng đám quái vật kia dọa bà mềm hết cả chân, không thể đạp ga nổ máy.

Bà lấy lại bình tĩnh, quyết định không lái xe nữa, để xe ở đây rồi bắt taxi về nhà.

Lê Huyên mở cửa xe, dùng hết sức để đẩy nhưng không thể mở.

Bà sửng sốt, tiếp tục lấy sức nhưng cửa xe không nhúc nhích.

Chẳng lẽ… hả?

Bây giờ các xe đều được điều khiển bằng điện tử, chẳng lẽ hệ thống xảy ra lỗi.

Lê Huyên vỗ vỗ cửa xe, vừa vội vừa cáu, sau khi xác nhận khóa xe bị hỏng, bà lôi điện thoại ra, chuẩn bị gọi cầu cứu.

Màn hình điện thoại sáng lên rồi tắt ngúm, ấn thế nào cũng không phản ứng.

Lê Huyên luống cuống.

Rõ ràng trước khi đi ra ngoài, bà đã sạc đầy pin điện thoại, cả buổi cũng không dùng mất, tại sao bây giờ lại hết pin được??

cũng may trong túi của bà có sạc dự phòng.

Bà với cái túi phía sau, lấy sạc dự phòng ra, cắm sạc nhưng điện thoại vẫn không phản ứng.

Sạc dự phòng cũng hỏng là sao?!

Lê Huyên hít sâu một hơi, nhớ đến trong xe cũng có thể sạc điện.

Sau khi cắm, điện thoại vẫn là một cục gạch đen xì, không hề có phản ứng.

Con mẹ nó, cái quái gì vậy!

…

Ngay lúc Lê Huyên cáu bẳn, thiếu niên biến từ con Samoyed và cậu con trai chừng mười tuổi xuất hiện bên ngoài xe của bà.

Bà ngay lập tức hiểu ra những thằng yêu quái này đã gây ra chuyện này!

Bà ta siết chặt nắm đấm, gõ mạnh vào cửa kính.

“Thả tao ra! Mẹ mày! Thả tao ra ngoài! Bọn mày muốn gì? Muốn hại tao chết ngạt để trả thù cho Tần Miên Miên hả? Tao có thành quỷ cũng không tha cho bọn mày!”

Ánh mắt Lục Thanh Hành bình tĩnh.

Ti Mệnh lộ ra vẻ lo lắng, nhỏ giọng khuyên can: “Ngài làm vậy sẽ hao tổn tu vi…”

Anh biết lão đại chỉ muốn dạy dỗ người đàn bà này, không thật sự giết chết bà ta trong xe.

Nhưng vận dụng phép thuật vậy nhốt bà ta trong xe, ngắt toàn bộ thiết bị điện tử.

Những việc này đều làm hao tổn tu vi.

Ti Mệnh không dám làm vậy, anh sợ sẽ bị trời cao giáng tội, thiên lôi đánh chết.

Ti Mệnh càng nghĩ càng lo, anh không biết lão đại còn bao nhiêu năm tu vi để sử dụng.

Nhưng đời này ngài ấy đầu thai chuyển kiếp đến làm người con thứ hai của Lục gia, là một người phàm từ khi sinh ra.

Thuận lợi vượt qua mười năm ở phàm trần, chắc chắn ngài ấy phải tuân theo quy định nghiêm ngặt, chưa từng làm những chuyện khác người.

Lúc này, ngài ấy đột nhiên vận dụng phép thuật để xử lý một người phàm…

Bản thân Ti Mệnh cũng không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Anh rất khẩn trương nhưng không dám ngăn cản quyết liệt.

Ngược lại, Lục Thanh Hành bình tĩnh như thường, nhìn qua Ti Mệnh, lạnh nhạt nói: “Không sao.”

Chương 80: Anh Thanh Hành, chúc anh năm mới vui vẻ

Edit: Thư

Hai thiếu niên đứng đó không xa, lặng lẽ quan sát một lúc, sự giận dữ trong lòng Lê Huyên dần bị thay thế bởi sợ hãi.

Lục Thanh Hành quay người rời đi, không thèm ngoảnh lại, không hứng thú nhìn người đàn bà này vật vã trong đau đớn.

Ti Mệnh rất lo lắng.

Nhưng anh dần bị dáng vẻ bình tĩnh của Lục Thanh Hành lây nhiễm, căng thẳng thay bằng thoải mái.

Người đàn bà ác độc ngu xuẩn Lê Huyên này phải ăn miếng trả miếng để bà ta trải nghiệm cảm giác chết ngạt là như thế nào.

Lục Thanh Hành bình tâm, khí chất cường đại, đem đến cho Ti Mệnh một cảm giác quen thuộc.

Không hổ danh là lão đại, dù đầu thai thành con người phàm tục, đến này mới chỉ là đứa trẻ mười tuổi nhưng sự quả quyết dứt khoát bẩm sinh chưa từng thay đổi.

Đúng là sinh vật mạnh nhất tiên giới mấy trăm ngàn năm lại đây, bỏ xa mấy loại lông bông từ tộc hồ ly phải tu luyện cực khổ mới được thăng chức thượng thần như anh đằng sau hít khói.

…

Hai người đi đường cũ để về khu nhà, lúc đi ngang qua góc nhỏ, Lục Thanh Hành dừng lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh, dính tầm mắt ở một chỗ rất kín đáo.

Cậu bé lấy điện thoại ra, gọi cho nhân viên quản lý phụ trách khu biệt thự, lấy được lời khẳng định như dự đoán.

Nơi này không phải không có camera giám sát mà nó được giấu ở chỗ kín mà thôi.

Lục Thanh Hành yêu cầu nhân viên quản lý sao lưu tất cả đoạn video diễn ra trong thời gian đó.

Chủ sở hữu đưa ra yêu cầu, nhân viên quản lý sẽ phối hợp.

Nhưng hình như giọng nói của đối phương có phần… non nớt?

Mặc dù nghe có vẻ nhiều kinh nghiệm nhưng rõ ràng đây là giọng trẻ con mà?

Nhân viên quản lý cân nhắc, xác nhận lại với cậu bé: "Xin hỏi cậu ở khu nhà số mấy, sau này tôi sẽ sắp xếp nhân viên đến đưa riêng đoạn video, nhưng chúng tôi xin phép xác định lại cậu đúng là chủ nhà phải không?"

Lục Thanh Hành: "Nhà cháu ở khu A số 08, cháu không phải, ba cháu mới là chủ nhà."

Nhân viên nắm được tình huống, phản ứng nhanh nhạy: "Hóa ra là khu nhà của Lục tiên sinh, được được, vậy cậu là thiếu gia Lục, cậu…"

Giọng nói của nhân viên quản lý ngập ngừng, chợt bất ngờ.

Không đúng lắm.

Thiếu gia họ Lục là Lục Kha Thừa, một ca sĩ rất nổi tiếng, trên đường đi làm cô vẫn còn nghe bài hát của anh ấy mà.

Giọng nói của anh ấy không thể trẻ con như thế này được?

Lục Thanh Hành đoán ra điều đầu kia lo lắng, thái độ thản nhiên: "Cháu không phải thiếu gia Lục, cháu là em trai của anh ấy."

"À?" Nhân viên quản lý nhớ mang máng Lục gia có hai con nữa, chỉ rõ một trai một gái, hình như cũng chưa lớn lắm…

Lục Thanh Hành đã sớm quen với việc người khác nghi ngờ tuổi tác của mình.

Cậu rất bình tĩnh: "Năm nay cháu mười tuổi, nếu cô không yên tâm, có thể liên lạc với chủ nhà để xác nhận."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, hai người tiếp tục đi về phía Lục gia.

Ti Mệnh cúi mặt, sùng bái nhìn Lục Thanh Hành.

"Lão đại, tại sao ngài biết ở đây có camera an ninh?"

Lục Thanh Hành: "Ta đoán."

"Ok, đúng chuẩn tác phong lão đại, ngay cả đoán cũng đoán đúng được."

Lục Thanh Hành:?

Bạn nhỏ thần đồng mười tuổi cũng quen với việc được người đời sùng bái nên không đáp lại.

Ngược lại, cậu quan sát Ti Mệnh nhiều hơn.

Hôm nay là lần đầu tiên cậu gặp một thượng thần thích trà trộn thành chó dưới phàm trần rồi lại hóa thành người.

Lục Thanh Hành nhìn anh từ đầu đến chân, không biết nên nói gì với mái tóc màu xám trà sữa và cách ăn mặc chẳng ra đâu vào đâu.

Tại sao một thượng thần lại có gu thẩm mỹ thô tục như vậy.

Nhưng dù sao người này cũng có xuất thân từ hồ tộc, bản chất mị tình trời sinh không thể che giấu được.

Cậu thấu hiểu phần nào.

Lục Thanh Hành không khỏi tò mò.

"Ngươi đã là thượng thần, không cần đầu thai chuyển kiếp để tu luyện, tại sao ngươi còn xuống đây với cô bé, chức vụ của ngươi là gì?"

Hóa ra lão đại không biết chức vụ của anh, Ti Mệnh cười hì hì giải thích: "Tiểu thần nhận nhiệm vụ từ Thiên Quân, đương là Ti Mệnh Tinh Quân, Tiểu Đế Cơ bất mãn vì phải chuyển kiếp trước độ tuổi quy định nên tiểu thần chịu trách nhiệm đi cùng cô bé."

Lục Thanh Hành cau mày, hơi bất ngờ.

Hóa ra con hồ ly này lại là thần Ti Mệnh.

Ti Mệnh là chức quan rất quan trọng và béo bở, bởi vì họ quán xuyến mọi việc dưới trần gian nên dù xuất thân cao quý thế nào, mọi thần tiên đều muốn hối lộ vị quan Ti Mệnh này trước khi hạ phàm.

Lục Thanh Hành không ngờ một cậu con trai cà lơ phất phơ trông như học sinh cấp hai này lại là quan Ti Mệnh.

Ti Mệnh nhìn biểu cảm bất ngờ của cậu bé, không nghi ngờ lão đại nghĩ mình không đáng tin cậy, chạy theo sau giải thích: "Ngài ẩn cư ở tiên giới đã lâu, mấy trăm ngàn năm không hiểu chuyện thiên hạ nên việc không biết là điều dễ hiểu, thật ra tiểu thần đã làm chức Ti Mệnh này được sáu nghìn năm, nghiệp vụ rất chuyên nghiệp…"

*****

Lê Huyên cho rằng mình sẽ chết ngạt trong xe.

Mặc dù trời mùa đông giá rét nhưng bây giờ đã là giữa trưa, mặt trời càng lúc càng chói lọi, nhiệt độ tăng cao, bên trong xe bịt kín, bà không thể mở cửa sổ, càng không thể chạy ra ngoài.

Không khí càng lúc càng ít, Lê Huyên bất lực gục vào cửa sở, đập kính liên hồi.

Nơi này là bãi đỗ xe bên ngoài khu biệt thự, không ít người đi qua đi lại.

Nhiều lần bà thấy rõ ràng có người ở bên cạnh xe nhưng không nghe thấy tiếng bà ta cầu cứu.

Những người này như kiểu bị điếc và mù hết vậy, hoàn toàn không thấy bà.

Người phàm ngu xuẩn dĩ nhiên không thể hiểu năng lực phong ấn.

Cả người và xe của bà ta đều bị phong ấn.

Cho nên tất cả thiết bị điện tử bên trong đều không chạy.

Ngay khi bà hấp hối, cảm giác mình chỉ còn một chút hơi thở cuối cùng, cửa xe tự động mở.

Con ngươi u tối của Lê Huyên sáng lên, bà bò ra khỏi xe, ngã ngồi dưới đất hít thở hổn hển.

Người qua đường thi nhau cúi đầu nhìn người đàn bà chật vật, ánh mắt khó hiểu.

Lê Huyên càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng, đôi tay run run cầm lấy điện thoại di động đã khôi phục tín hiệu, gọi điện thoại báo cảnh sát.

Đồn cảnh sát gần đấy nhanh chóng điều chuyển người tới.

Sau khi nghe Lê Huyên kể lại, hai vị cảnh sát lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Lê Huyên cảm thấy hai người họ không đủ tin tưởng mình, kích động giải thích: "Những điều tôi nói đều là thật, hai người phải tin tôi! Thật sự có yêu quái, rất đáng sợ, ai ngờ ở Yến Kinh rộng lớn hiện đại thế này lại có yêu quái ẩn giấu cơ chứ! Hai người nhất định phải đứa bọn yêu quái này ra trước công lý!"

Cảnh sát đã gặp công dân thần kinh không bình thường.

Nhưng trình độ điên dại không được vào viện điều trị thế này… cũng khá hiếm thấy.

Cảnh sát nói khéo: "Xin mời bà đi theo chúng tôi để viết bản tường trình, sau đó chúng ta sẽ xem đoạn video ở camera giám sát."

Lê Huyên đi theo bọn họ đến đồn cảnh sát gần đó, dọc đường vẫn mạnh mẽ tố cáo hai đứa yêu quái kia.

Sau khi sống sót bò ra khỏi xe, bà đã suy nghĩ rõ ràng.

Nếu trên đời thật sự tồn tại yêu quái, vượt qua khả năng tự nhiên, chắc chắn bọn yêu quái đấy cũng bị ràng buộc, không thể tự ý làm hại con người, nếu không xã hội chắc phải loạn cào cào rồi.

Cho nên hai thằng yêu quái kia muốn báo thù giúp Miên Miên nhưng không thể giết bà, chỉ hù dọa một tí rồi chừa cho bà đường sống.

Lê Huyên sáng tỏ, bà tin vào nền khoa học kỹ thuật hiện đại, bất kể là yêu ma quỷ quái ở đâu, chỉ cần cảnh sát và người dân phối hợp, tuyệt đối bọn chúng không thể nhởn nhơ sống tốt!

Nhưng bà nhanh chóng nhận lại thất vọng.

Trong đồn, vị cảnh sát xem đi xem lại băng video giám sát.

"Thưa bà Lê, theo đoạn video ghi lại khoảng thời gian bà ở trong xe không hề có người nào tiếp cận xe của bà."

Gương mặt Lê Huyên tràn đầy vẻ khó tin, nói giọng the thé: "Không thể nào! Mấy người điều tra rõ ràng một chút, chắc chắn có hai thằng yêu quái… Một đứa mười sáu mười bảy tuổi, đứa còn lại chừng mười tuổi, hai bọn nó đều đứng ngay bên cạnh xe của tôi!"

Vị cảnh sát nhìn bà với ánh mắt phức tạp: "Đúng là trong đoạn video có xuất hiện hai bé trai, một cao một thấp nhưng bọn họ chỉ đi ngang qua xe của bà, không hề đụng chạm một chút nào."

Lê Huyên nóng nảy, yêu cầu tự mình xem đoạn video, sau đó vẫn lắc đầu kịch liệt: "Chính là bọn chúng! Chính bọn chúng làm! Bọn chúng muốn nhốt tôi chết ngạt trong xe, bọn chúng còn dùng phép thuật làm hỏng điện thoại và sạc pin dự phòng, mấy người nhất định phải bắt bọn chúng lại, bọn chúng là quái vật sẽ làm hại mọi người!"

Cảnh sát không biết phải làm sao, chỉ có thể gõ cửa phòng lãnh đạo xin chỉ thị.

Lãnh đạo nói: "Xem ra người này mắc bệnh tâm thần, cậu liên hệ với bệnh viện Thanh Sơn đi, bảo họ điều một xe cứu thương đến."

Cảnh sát gật đầu: "Rõ, tôi cũng cảm thấy phải đưa bà ấy đi bệnh viện, vị phu nhân này dễ cáu kỉnh, còn gặp chứng ảo giác, có khả năng làm người khác bị thương."

Trên đường Lê Huyên bị đưa đến bệnh viện tâm thần, bà phản kháng quyết liệt, theo chuẩn đoán của nhân viên y tế, bà chính xác là bệnh nhân tâm thần.

*****

Bởi vì trời lạnh nên Tần Tiêu Nhiên không đợi hai người Ti Mệnh, bế em gái đi thẳng vào biệt thự Lục gia.

Vào nhà, cậu đặt em gái xuống đất.

Miên Miên cảm nhận nhiệt độ ấm áp trong phòng, rùng mình thoải mái.

Tần Tiêu Nhiên tháo găng tay, ốp lòng bàn tay ấm áp vào hai má của em gái.

Cô bé có đội mũ và đeo găng tay, chỉ để lộ mỗi khuôn mặt.

Khuôn mặt mềm nhũn, lạnh cóng đến nỗi đỏ ửng.

Tần Tiêu Nhiên làm ấm giúp cô bé một lúc lâu.

Dì giúp việc rót cho hai anh em hai cốc nước ấm, nhiệt tình chào hỏi.

Mặc dù đã vào nhà nhưng Miên Miên nhớ đến hai người Lục Thanh Hành, cô bé không muốn bỏ họ lại nên đứng chờ tại huyền quan.

Thầy dương cầm dây dưa ở phòng ăn cả nữa ngày trời cũng thấy mệt mỏi.

Ngay khi ông định từ bỏ để về nhà, đối tượng ông mong đợi một thời gian dài lại xuất hiện ở trong phòng khách.

Đôi mắt của thầy dương cầm sáng lên, ông kinh ngạc vui mừng nói: "Cậu bạn này chắc là bạn của Thanh Hành rồi, hôm nay Thanh Hành đang định học đàn, nghe cậu muốn đến chơi nên không thể tập trung luyện tập nữa, chắc quan hệ giữa hai đứa không tệ đâu nhỉ."

Dì giúp việc nhà họ Lục có duyên gặp qua một lần.

Còn thầy dạy dương cầm này là một gương mặt hoàn toàn mới với Tần Tiêu Nhiên.

Triệu chứng cách ly xã hội của cậu phát tác, đối mặt với sự nhiệt tình của thầy giáo, cậu thấy hơi xấu hổ, không muốn nói nhiều, chỉ dạ vâng qua loa lấy lệ.

Thầy dương cầm rất tò mò với người bạn này của Lục Thanh Hành.

Ông không ngờ một đứa trẻ thần đồng, không dính khói bụi trần gian như Lục Thanh Hành lại có bạn tốt để chơi cùng.

Vẻ ngoài của Tần Tiêu Nhiên tuấn tú, nhìn qua có vẻ lớn hơn Lục Thanh Hành mấy tuổi, chắc là bạn tiểu học, có lẽ cậu ấy cũng là thần đồng.

Thầy giáo không nhịn được hỏi: "Cháu năm nay lên lớp mấy rồi? Bình thường thích làm gì? Có hứng thú với dương cầm không? Hay thích nghiên cứu khoa học giống bạn Thanh Hành?"

Người thầy giáo này hỏi quá nhiều vấn đề.

Tần Tiêu Nhiên không thể trả lời qua loa hết.

Cậu dần dần nhận ra vị thầy giáo này đang hỏi nhầm đối tượng…

Cậu không thể để đối phương tiếp tục hiểu nhầm.

Đành cúi đầu nhìn em gái như con chim cánh cụt đợi ngỗng, đưa tay chỉ cô bé, nói: "Thầy hiểu nhầm rồi, bạn của Lục Thanh Hành là con bé, không phải là cháu, cháu chỉ đưa con bé đến thôi."

Tần Tiêu Nhiên: Xin lỗi, tôi không phải bạn bè của thần đồng, chỉ là công cụ lợi dụng thôi, xin thầy đừng nói chuyện với tôi, cảm ơn.

Thầy giáo dương cầm sửng sốt, cười ra tiếng: "Ha ha ha ha, cậu bạn này thật hài hước, em gái cậu mới là người đi cùng chứ ha ha ha."

Thầy giáo cho rằng bạn nam này đến chơi với Lục Thanh Hành là chuyện đương nhiên, có thể đang trong kỳ nghỉ đông, em gái không thể gửi nhà trẻ nên cậu mới đưa em đi cùng.

Tần Tiêu Nhiên im lặng, không biết giải thích thế nào.

Cũng may Lục Thanh Hành đã trở lại!

Tần Tiêu Nhiên như trút được gánh nặng, đứng tránh sang một bên.

Miên Miên lao tới chào đón Lục Thanh Hành.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của thầy giáo dạy dương cầm —

Lục Thanh Hành cười dịu dàng, quen tay dắt cô bé vào nhà, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: "Sao em không đợi trong nhà, đói bụng không, muốn ăn cái gì?"

Bánh bao nhỏ tung tăng bên cạnh cậu, trả lời: "Miên Miên không đói, anh Thanh Hành đi đâu mà lâu vậy."

Thầy giáo:?????

Thằng bé dịu dàng này có phải là học sinh Lục Thanh Hành của ông

không?

Tần Tiêu Nhiên luôn lẩn tránh giao tiếp với người ngoài đứng bên cạnh, vô tình trao đổi ánh mắt với thầy dạy dương cầm.

Trông ông thầy sốc tận óc.

Cậu không thể không dang tay, im lặng đáp lại: Đó, tôi lừa ông làm gì chứ.

Bé con khoảng ba bốn tuổi đã kéo Lục Thanh Hành đến ghế sô pha, lấy món quà như bảo bối nhỏ mình mang về từ Hokkaido ra khỏi túi.

"Anh Thanh Hành, chúc anh năm mới vui vẻ."

Chương 81: Ôi đệch, trong gia đình này ngay cả con chó cũng có địa vị cao hơn cậu!

Edit: Thư

Lục Thanh Hành mở quà, lấy ra một con búp bê bằng sứ mặc nhu quần trắng.

Thật ra cậu đã xem quá trình Miên Miên mua món quà này trên sóng trực tiếp.

Nhưng khi con búp bê sứ này thực sự đến tay cậu, cậu vẫn cảm thấy rất vui.

Cô bé tròn mắt nhìn cậu, không chớp một cái, giống như sợ bỏ sót phản ứng của cậu.

Lục Thanh Hành cười dịu dàng, đưa con búp bê gần khuôn mặt của bé, so sánh một chút, nhẹ giọng hỏi: "Đây là Miên Miên đúng không?"

Bé con thấy cậu nhận ra, vô cùng vui vẻ, hò reo hoan hô: "Vâng, em biết anh Thanh Hành sẽ nhận ra Miên Miên! Đây chính là Miên Miên, anh hai cũng rất thích con búp bê này!"

Lục Thanh Hành nhớ đến cảnh hai anh em Tần Mục Dã tranh nhau trả tiền trong cửa hàng ở góc phố, không nhịn được bật cười.

"Cảm ơn món quà của Miên Miên, anh rất thích."

Tâm trạng của Miên Miên khá hơn nhiều, hóa thành cái đuôi nhỏ bên cạnh Lục Thanh Hành, miệng hoạt động liên tục.

Cô bé liến thoắng về những trải nghiệm ở Hokkaido.

Miên Miên khác với những đứa trẻ bình thường, các bạn nhỏ từ bé đã được tiếp xúc với TV, không thì đi du lịch cùng ba mẹ trong các kỳ nghỉ nên đã đi và biết rất nhiều nơi.

Nhưng Miên Miên chưa bao giờ đi đến những nơi khác ngoài Yến Kinh, đến với những phong cảnh hoàn toàn khác biệt ở nước ngoài, trải nghiệm phong tục tập quán địa phương, các món ngon, cô bé rất ngạc nhiên và vui vẻ, có thể nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Thầy dương cầm hoảng hoảng hốt hốt tan làm rời đi…

Hóa ra cậu bé đẹp trai kia không nói đùa.

Người làm tiểu thiếu gia mất hết hứng thú đánh đàn, thay đổi hoàn toàn lịch trình trong một ngày lại là một bé con chưa tới bốn tuổi.

…

Lần đầu tiên dì giúp việc thấy tiểu thiếu gia có nhiều bạn đến nhà chơi như vậy.

Bà đã gặp Tần Tiêu Nhiên và Miên Miên, nhưng chưa bao giờ thấy thiếu niên trẻ tuổi tóc nhuộm màu xám trà sữa này.

Dì này đã làm việc lâu ở Lục gia, khá có cảm tình với những đứa trẻ của gia đình này, bà biết phu nhân Lục lo cho cậu thiếu gia nhỏ đặc biệt này nhất.

Mặc dù tiểu thiếu gia rất thông minh với chỉ số IQ cao hơn người bình thường, nhưng cậu quen ở một mình, không nhiều bạn bè, khác với con trai cùng trang lứa sẽ vận động, chơi đá bóng các kiểu

ở bên ngoài, cậu bé chỉ biết đọc sách trong thư phòng rộng lớn.

Phu nhân Lục lo lắng sau này khi con trai lớn lên sẽ bộc lộ khuyết điểm về mặt xã giao, gây ảnh hưởng đến tương lai của cậu.

Nhưng sau khi biết đến Miên Miên, tiểu thiếu gia nhà bà càng ngày càng quen nhiều bạn hơn, dù Linh Linh không có ở nhà nhưng cũng đủ náo nhiệt.

Dì làm việc để ý chuẩn bị cho bọn trẻ trái cây, nước uống và một số đồ ăn vặt.

Ti Mệnh không có hứng thú với mấy thứ đồ ăn vặt cho trẻ con này.

Anh còn đang bận nghĩ đến xiên nướng.

Nhưng anh không có nhiều tiền, chỉ có thể vứt bỏ liêm sỉ bòn rút đứa nhỏ.

"Gần trưa rồi, Miên Miên có thể bao chú một chầu xiên nướng thì tốt quá, không uổng công hôm nay chú dịch chuyển tức thời đến bảo vệ cháu!"

Miên Miên làm mặt quỷ với anh: "Lêu lêu lêu, chú cũng đi làm kiếm tiền rồi mà, tại sao không mua nổi một xiên nướng vậy?"

Miên Miên không quên sáng sớm nay cô bé đã dừng xiên nướng dụ dỗ và nhận lời từ chối phũ phàng từ Ti Mệnh.

Có không giữ mất đừng tìm!

Ti Mệnh gãi đầu: "Chú thật sự không có tiền, cháu không biết giá cả ở Yến Kinh cao thế nào đâu, tiền cứ không cánh mà bay thôi…"

Đứa nhỏ không thèm quan tâm đến anh, tiếp tục ríu rít kể chuyện ở Hokkaido cho Lục Thanh Hành.

Miên Miên nói hăng say, có thể thấy rằng bé có nhiều niềm vui trong chuyến đi du lịch với ba và anh hai lần này.

Lục Thanh Hành nắm bắt trọng tâm, cười hỏi:" Thế trong những món ngon, Miên Miên thích ăn món nào nhất?"

Miên Miên bẻ đầu ngón tay: "A, Cơm nắm trứng cá hồi ăn rất ngon, còn có cả cơm lươn nướng nữa, nhưng ăn ngon nhất vẫn là bánh cá Taiyaki!"

Trong bốn ngày, cô bé thưởng thức những món này nhiều lần, tuy mỗi ngày đổi một địa điểm nhưng hương vị có phần na ná nhau.

Duy nhất chỉ có bánh ca Taiyaki, cô bé ăn lần đầu ở một cửa hàng ven đường trong công viên Shiroi Koibito, hôm sau đến Otaru thì không thấy nó nữa.

Bởi vì không được ăn lần hai nên cô bé mới nhớ mãi không quên.

Lục Thanh Hành vừa nghe cô bé nói chuyện, vừa lấy điện thoại ra, vuốt vuốt mấy cái, không ai biết cậu làm gì.

…

Tần Tiêu Nhiên tò mò về Ti Mệnh nhiều hơn về Lục Thanh Hành.

Mặc dù Lục Thanh Hành cũng đem đến cảm giác không bình thường…

Nhưng dù sao cậu cũng chưa thấy Lục Thanh Hành làm ra những việc đáng sợ.

Cậu ấy không giống một người đột nhiên biến thành hồ ly hay gì đó.

So ra mà nói… thần Ti Mệnh có thể dịch chuyển tức thời, biến hình

từ Samoyed thành thiếu niên đẹp trai càng lợi hại hơn.

Tần Tiêu Nhiên luôn tránh tìm đề tài giao tiếp với người lạ, chủ động nắm lấy cơ hội trò chuyện cùng Ti Mệnh.

"Ngài… thích ăn xiên nướng đúng không, tôi mời ngài."

Ti Mệnh không từ chối: "Có thật không?"

Tần Tiêu Nhiên đang là một streamer game nổi tiếng, có thể kiếm được hàng chục nghìn phần thưởng trong mỗi lần stream không cần lộ mặt.

Những món đắt tiền khác cậu mời không nổi, chứ mấy xiên nướng bình dân này… cậu có thể mời Ti Mệnh cả năm.

Tần Tiêu Nhiên hào phóng gật đầu, mở phần mềm đặt đồ ăn ngoài, đưa cho Ti Mệnh: "Đương nhiên, ngài muốn ăn gì thì đặt cái đấy, tôi trả tiền."

Ti Mệnh nuốt nước miếng, mở giao diện quán nướng anh đã thèm thuồng từ lâu, dịch vụ giao hàng 24h, quá tuyệt!

Sau khi anh đặt hàng, khuôn mặt viết đầy các chữ "Từ nay về sau chúng ta là anh em tốt!"

Tần Tiêu Nhiên hạ thấp giọng, hỏi ra vấn đề cậu đã kiềm chế rất lâu: "Ngài hẳn là thần tiên rất lợi hại, lúc sáng, ngài… ngài đi lên tầng bằng cách nào mà nhanh vậy?"

Ti Mệnh thấp giọng nói: "Chỉ là vài chiêu dịch chuyển tức thời bình thường thôi, chê cười rồi."

Tần Tiêu Nhiên nhớ lại cảnh đó, cảm thấy quá quá trâu bò.

"Này… Chiêu dịch chuyển tức thời này lúc nào cũng có thể sử dụng

sao, muốn đi đến đâu là dịch chuyển ngay đến đó?”

Ti Mệnh nói: “Không phải, nó có hạn chế về không gian và khoảng cách, trong phạm vi vài vài trăm dặm thì không sao nhưng lấy khoảng cách giữa Yến Kinh và Hokkaido thì không dịch chuyển được.”

Tần Tiêu Nhiên suy nghĩ một lúc, lại hỏi: “Với cả… trong một ngày ngài có thể dịch chuyển bao nhiêu lần cũng được à?”

Ti Mệnh nói: “Không hạn chế số lần, bao nhiêu cũng được.”

Tần Tiêu Nhiên thán phục không ngừng: “Quá trâu! Không cần skill CD* luôn, nếu trong game thì ngài thành vô địch thiên hạ rồi.”

** skill CD là khoảng thời gian hồi chiêu, thời gian nguội cho các vật phẩm và kỹ năng, sau khi sử dụng một sức mạnh, các nhân vật trong game cần thời gian nghỉ để tiếp tục sử dụng lại sức mạnh đó. CD viết tắt cho Cool Down Time trong tiếng anh.*

Ti Mệnh:????

Cuộc nói chuyện qua lại bình thường không biết tại sao lại phát triển thành đề tài game, hai thiếu niên trò chuyện một lúc rồi lấy điện thoại ra ghép đội leo rank.

Sau khi kết thúc một ván, Ti Mệnh lộ ra biểu cảm phục sát đất: “Cậu mạnh quá, đây chính là dã vương mặc quốc phục trong truyền thuyết sao? Cậu có chơi LOL không, mang tôi theo với.”

Tần Tiêu Nhiên nói: “Dĩ nhiên là được, hay để về nhà rồi chúng ta chơi? Trong phòng tôi có hai máy tính đã kết nối.”

Mặc dù bây giờ game ruột của cậu là Vương Giả, tham gia câu lạc bộ cũng là chiến đội KPL, nhưng cậu có chơi Liên Minh Huyền Thoại, chỉ là thích Vương Giả Tinh Diệu hơn một chút.

Không lâu sau chuông cửa vang lên, anh trai shipper đứng bên ngoài.

Ti Mệnh còn tưởng xiên nướng của mình đến, lẩm bẩm trong miệng "Sao nhanh thế được nhỉ.", hào hứng chạy ra ngoài lấy nhưng khi quay về, gương mặt tiếc nuối, mở bọc giấy: "Đây là cái gì? Đây có phải xiên nướng đâu"

Lục Thanh Hành nhận lấy món đồ, nhét vào tay bánh bao nhỏ.

Miên Miên kinh ngạc mở nó ra, hương thơm ngọt ngào nhanh chóng chui vào mũi bé.

"Oa, là bánh cá Taiyaki, còn nóng nguyên này!"

Lục Thanh Hành cong khóe môi: "Em ăn nhanh đi, nhân lúc còn nóng."

Đôi tay mũm mĩm của Miên Miên cầm bánh cá, cắn một miếng thật to, hiệu này làm bánh rất chuẩn bị, vỏ bên ngoài xốp, nhân đậu đỏ bên trong mềm mềm, ngọt ngọt, ăn rất ngon.

Bé con ăn ngon, vui vẻ hưởng thụ híp hết cả mắt, hai chân nhỏ rung rung, cả người lắc lư thích thú.

"Ăn ngon lắm ạ, ở nhà vẫn được ăn bánh Taiyaki, vị giống y như ở Hokkaido!"

Ti Mệnh và Tần Tiêu Nhiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lục Thanh Hành lặng lẽ cưng chiều Miên Miên lên trời.

Hai người đều không thích món ăn vặt ngọt lịm này.

Nhưng…

Ai có thể nói cho họ biết Lục Thanh Hành đặt món này lúc nào không?

Hai trai thẳng như sắt thép vừa rồi cũng nghe thấy khát vọng được ăn bánh cá Taiyaki của Miên Miên.

Nhưng không ai nghĩ đến việc tìm trên app giao hàng để đặt về.

Sao Lục Thanh Hành đã mua về rồi???

Lúc đầu Tần Tiêu Nhiên không hiểu tại sao em gái lại thích chơi với Lục Thanh Hành đến vậy.

Cậu bé thần đồng này ít nói, tính tình lạnh như băng, nhạt thếch như nước ốc, còn không bằng một thằng con trai chỉ thích thể thao điện tử như cậu.

Bây giờ cậu mới thấy mình thua thật rồi.

Tần Tiêu Nhiên đánh xong ván game, định quan tâm tìm đề tài nói chuyện với em gái.

Ngột ngạt một lúc lâu.

Bé con nói chuyện rất thoải mái với Lục Thanh Hành.

Đột nhiên Tần Tiêu Nhiên nhận ra tình cảnh của mình.

Quả nhiên cậu chỉ là công cụ lợi dụng để em gái đi hẹn hò mà thôi.

Tần Tiêu Nhiên: Tôi giống với anh hai, hai anh em chúng tôi đều là chúa hề.

Ngược lại, Lục Thanh Hành để tâm đến anh ba của Miên Miên.

Cậu cảm thấy Tần Tiêu Nhiên ngồi đây hơi trống trải, vừa nãy anh

ấy và Ti Mệnh còn nói chuyện với nhau về Liên Minh Huyền Thoại.

Lục Thanh Hành thân thiện đề nghị: "Thật ra trên tầng ba có phòng điện tử để cho anh cả chơi, có mấy máy tính, hai anh có thể lên đấy chơi cùng nhau. Tí nữa xiên nướng đến, em sẽ bảo dì giúp việc mang lên cho."

Ti Mệnh rục rịch: "Thế còn chờ gì nữa? Chúng tôi không khách khí đâu!"

Ti Mệnh phải ôm chặt bắp đùi này không buông tay, nhất định chiều nay phải nhờ ông vua này kéo thêm mấy điểm.

Tần Tiêu Nhiên đi ngang qua chỗ Miên Miên, véo nhẹ má cô bé.

Cô bé vừa ăn xong cái bánh cá, gương mặt mãn nguyện, chơi rất vui với bạn của mình.

Tần Tiêu Nhiên thấy trong lòng có chút cô đơn.

Nhưng cậu cảm thấy mình không có tiếng nói chung với cô bé, càng không thể học anh hai vứt hết mặt mũi nói linh tinh hàng tiếng về những đề tài vô nghĩa không bổ ích.

Tần Tiêu Nhiên thấp giọng nói: "Anh đi chơi game, em gặp chuyện gì thì gọi anh nhé."

Cậu vừa dứt lời đã bị Ti Mệnh không nhịn nổi kéo lên tầng.

Kỹ thuật của Tần Tiêu Nhiên khỏi phải bàn cãi. Về phần Ti Mệnh, tuy anh chơi game chưa lâu nhưng trình độ không đến nỗi quá gà, tầm trung thôi nhưng anh vẫn hiểu biết, ít ra mạnh hơn anh hai đã gà còn thích mắng người của cậu.

Với tài năng của Tần Tiêu Nhiên, cậu không lo lắng việc mang theo Ti Mệnh leo rank, thậm chí còn nhàn nhã trò chuyện.

“Ti Mệnh tiên sinh này… thật ra tôi đã nhận ra, cậu bạn tốt của em gái này chắc cũng không phải người bình thường, cậu ấy là thần tiên phải không?”

Ti Mệnh phụ trách đi đường trên, chạy đến tiếp viện cho dã vương, anh ho nhẹ hai tiếng: “Thiên cơ không thể lộ, cậu là dã vương nhanh nhạy như vậy, hiểu trong lòng là được rồi.”

Tần Tiêu Nhiên có điều suy nghĩ.

Hóa ra cậu bé nhà Lục gia đúng là thần tiên.

Thảo nào em gái thích chơi với cậu ấy thế.

Cả nhà họ đều là người bình thường, em gái hạ xuống đây, mặc dù hòa nhập vào cuộc sống đời thường nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ thấy cô đơn.

Luôn cần một người bạn cùng tần số với mình, giống như cậu có những người bạn thích thể thao điện tử vậy.

Tần Tiêu Nhiên nghĩ đến một vấn đề khác: “Nếu ngài và em gái của tôi đều là thần tiên, ngài biết dịch chuyển tức thời và biến hình, tại sao em gái tôi lại không có những năng lực ấy?”

Ti Mệnh thẳng thắn nói rõ: “Bởi vì cô bé phải hạ phàm, còn tôi là bị giáng chức, cô bé đầu thai làm người phàm, trừ việc giữ nguyên trí nhớ thì không khác người bình thường. Tôi là thượng thần không cần chuyển kiếp, bởi vì đắc tội với Thiên Quân nên bị cách chức thôi, tôi được giữ lại phép thuật còn cô bé thì không.”

“Hóa ra là vậy.”

Tần Tiêu Nhiên và Ti Mệnh vừa chơi vừa nói chuyện phiếm, Ti Mệnh phàn nàn rất nhiều về cuộc sống khó khăn dưới phàm trần.

Tần Tiêu Nhiên nghe hết các vấn đề, khái quát bằng một câu – không có tiền.

Tần Tiêu Nhiên suy nghĩ một lúc, nói: "Ở quán net không kiếm được nhiều, môi trường chỗ đó cũng không tốt, ồn ào, đêm ngày đảo lộn. Vừa đúng lúc câu lạc bộ của tôi đang thiếu một nhân viên văn phòng, phụ trách xử lý các công việc hằng ngày như sắp xếp thời gian biểu cho các thành viên, đặt đồ ăn bên ngoài hay chạy một số công việc vặt, rất nhàn, còn được dạy chơi thể thao điện tử, nếu ngài có hứng thú, hay là đi thử một chút?"

Ti Mệnh là một người không giấy tờ, không hộ khẩu nên không thể tìm được công việc ổn định, nghe vậy, anh rất xúc động.

"Nghe ổn đấy, nhưng vấn đề tiền lương thì thế nào?"

Tần Tiêu Nhiên vỗ ngực nói: "Cái này không cần lo lắng, câu lạc bộ của tôi có số vốn đầu tư lớn, nhà đầu tư vung tiền như rác nên chắc chắn tiền lương không thấp."

Ti Mệnh nhíu mày: "Nhưng tôi không có thẻ căn cước…"

Thật ra với năng lực của anh, làm một cái thẻ căn cước không khó, nhưng gần đây anh quen sống dưới hình hài con chó Samoyed nên không bận tâm về điều đó.

Tần Tiêu Nhiên nghiêm túc cân nhắc thay anh.

"Nếu ngài bị cách chức xuống đây, không thể quay về trong thời gian ngắn thì tốt nhất nên sinh hoạt như Miên Miên, tối nay để con bé giới thiệu ngài với ba mẹ, ba sẽ giúp ngài giải quyết mọi chuyện, sau này ngài được sống tốt hơn, không cần ngủ trong sân nữa, như thế lạnh lắm."

*****

Sau khi ăn trưa, Miên Miên đến thư phòng của Lục Thanh Hành.

Cô bé tò mò anh Thanh Hành nghỉ ở nhà sẽ làm gì, kết quả nhìn thấy quyển sách chi chít chữ quốc ngữ, đột nhiên cơn buồn ngủ ập tới.

Cộng thêm hệ thống sưởi ấm áp, thoải mái.

Cô bé ngủ gật trên ghế sô pha nhỏ trong thư phòng của Lục Thanh Hành.

Lục Thanh Hành đắp chăn cho bé con, rồi ngồi bên cạnh đọc sách.

Miên Miên ngủ rất say, bé luôn thả lỏng khi ở bên cạnh anh Thanh Hành, thậm chí giấc ngủ trưa này đặc biệt thoải mái.

Nhưng sau khi ngủ say, cô bé mơ thấy ác mộng.

Bé nằm mơ thấy khoảng thời gian sau khi cô bé mất đi, ba mẹ đau buồn muốn chết.

Trong mơ, bé như một linh hồn trong suốt, chạy đến bên mẹ đang khóc không kìm được, ôm bà và an ủi: "Mẹ đừng đau lòng, Miên Miên về rồi đây, sau này Miên Miên sẽ không đi đâu nữa."

Nhưng mẹ không nhìn thấy cô bé, cả người chìm trong tuyệt vọng.

Miên Miên tỉnh lại.

Lục Thanh Hành phát hiện cô bé gặp ác mộng, đứng dậy ngồi bên cạnh, nắm lấy bàn tay nhỏ bé.

Miên Miên tỉnh lại, tóc tai ướt sũng.

Đôi mắt ngấn nước đau thương nhìn cậu: "Anh Thanh Hành… mẹ

khổ sở, ba đau thương, các anh tội nghiệp… Tại sao em không thể làm gì cho họ? Tại sao người đó làm chuyện xâu xấu như vậy, em lại không thể làm gì để trừng phạt bà ta?”

Tội danh giết người, dù là ở tiên giới cũng không thể tha thứ.

Loại thần tiên xấu xa như thế sẽ bị rút hết linh hồn, tiêu tan thành mây khói, mãi mãi không thể siêu thoát.

Nhưng pháp luật dưới đây không thể tùy ý trừng phạt kẻ xấu.

Miên Miên không hiểu.

Lục Thanh Hành một tay nắm tay cô bé, tay còn lại vuốt vuốt mái tóc ướt mồ hôi.

“Sớm thôi, bà ta sẽ phải chịu trừng phạt thích đáng, Miên Miên không cần làm việc đó, luật pháp sẽ trừng phạt bà ta.”

Lục Thanh Hành mới mười tuổi nhưng bàn tay to hơn nhiều tay của bé con chưa lên bốn.

Miên Miên được cậu ấy nắm tay, trong lòng bình tĩnh hơn một chút.

Cô bé rất tin tưởng anh Thanh Hành, nhưng bé cũng hiểu những gì người phụ nữ xấu xa ấy ấy nói.

Người đàn bà đó vẫn dám xuất hiện, chung quy bởi vì hệ thống pháp luật.

Trên phương diện pháp luật, cô bé còn sống, ba không thể đụng đến kẻ xấu vì muốn bảo vệ cô bé.

Lục Thanh Hành chờ bé con lấy lại bình tĩnh, kiên nhẫn giải thích: “Người lớn sẽ trừng phạt bà ta, họ có biện pháp pháp lý để bà ta gánh chịu hậu quả do tội ác của mình gây ra.”

Miên Miên mong chờ nhìn cậu: "Thật không ạ, anh Thanh Hành không được nói dối em đâu đấy."

Lục Thanh Hành mỉm cười: "Anh không lừa em, buổi tối em về nhà, anh sẽ đưa một vài chứng cứ quan trọng cho anh ba của em, để anh ấy giao cho ba em, ba em sẽ biết phải làm như thế nào."

Dưới sự kiên nhẫn an ủi của cậu, bánh bao nhỏ dần bình tĩnh lại.

Nhưng cô bé nhớ đến cảnh tượng mình bị hại chết, lại thấy đau lòng cho ba mẹ và các anh.

Lục Thanh Hành cảm nhận được sự tức giận chưa có tiền lệ ở Miên Miên.

Cậu đau lòng sờ đầu đầy mồ hôi của em gái nhỏ: "Em nhớ lại chuyện trước kia, có phải bị dọa sợ rồi không?"

Miên Miên siết chặt nắm đấm, gằn từng chữ: "Miên Miên không sợ, Miên Miên chỉ muốn bảo vệ mẹ và ba."

Trong mắt cậu nổi lên xúc động: "Sẽ, chắc chắn em sẽ bảo vệ được họ, và họ cũng sẽ bảo vệ em."

…

Buổi chiều, Lục Thanh Hành kể cho cô bé hai câu chuyện thiếu nhi thú vị cậu mới mua.

Sự chú ý của bánh bao nhỏ dễ bị chuyển hướng, nghe một hai câu chuyện xong đã nhanh chóng vứt phiền muộn ra sau đầu.

Trước khi cô bé về nhà.

Cậu sờ đầu Miên Miên, dịu dàng nói hẹn gặp lại.

Miên Miên không nỡ chia xa, đôi tay mũm mĩm kéo vạt áo len của Lục Thanh Hành: "Anh Thanh Hành ơi, ngày mai em đến tìm anh chơi tiếp được không?"

Lục Thanh Hành gật đầu: "Dĩ nhiên có thể."

Dỗ dành bé con xong, cậu dùng ánh mắt ra hiệu Ti Mệnh bế Miên Miên ra ngoài trước.

Sau đó cậu mới giao USB có chứa đoạn video giám sát trong khu nhà đã qua xử lý cho Tần Tiêu Nhiên: "Đưa nó cho ba của anh, không thì anh cả cũng được, phần tài liệu này có thể làm chứng cứ cấu thành tội danh Lê Huyên cố ý giết người."

*****

Lúc Tần Tiêu Nhiên đưa em gái về nhà, Lê Tương và Tần Mục Dã đã trở lại.

Ngoài ra… trong nhà có rất nhiều quà mới gửi đến.

Tần Mục Dã giúp đỡ bóc ra một ít, đều là quà của fan gửi đến tổ sản xuất chương trình.

Các loại quà đóng gói kỳ công… bên trong toàn là heo Peppa!

Một số là gấu bông Peppa, một số là dụng chén đĩa và quần áo hình heo Peppa, còn có cả quả cầu pha lê bên trong có người tuyết Peppa giống y cái Tần Sùng Lễ làm!

Bánh bao nhỏ nhào vào một đống quà Peppa, ôm lấy từng bạn gấu bông, cả người như ngất đi vì sung sướng, thậm chí trên gương mặt còn toát ra bong bóng màu hồng.

Miên Miên thân thiết đủ với đống heo Peppa, bắt đầu thấy lo lắng vì

sao anh cả chưa về.

Cô bé chạy đến trước mặt mẹ, hỏi: "Anh Hoài Dữ đi đâu rồi mẹ, trời tối rồi, sao anh Hoài Dữ chưa về ạ, Miên Miên nhớ anh ấy!"

Lê Tương bật cười, dụ dỗ con gái: "Được được được, mẹ gọi anh ấy đây, nói em gái nhớ anh, giục anh về sớm để ăn tối."

Tần Mục Dã nghe vậy, trong lòng nổi lên mùi chua chua.

Cậu đi làm cả ngày, anh cả cũng đi làm cả ngày.

Nhưng con bé heo thối này không bao giờ nói nhớ cậu.

Còn không thèm ôm hôn cậu một cái.

Chỉ biết dính lấy anh cả!

Hơn nữa bây giờ ngay cả thằng ba… cũng rất thân thiết với con bé.

Ngay cả thằng ba không có cảm giác tồn tại cũng dần trở nên hoạt bát hơn.

Má nó!

Chẳng lẽ cậu sắp trở thành người có địa vị thấp nhất trong nhà, không hề có cảm giác tồn tại sao?!

*

Tần Mục Dã chỉ có thể phàn nàn qua video tự quay: "Đáng sợ quá, căn nhà này còn ở lại được không? Tổ sản xuất nói đây mới chỉ là một góc của núi băng, còn N món quà từ fan chất đống ở công ty, nhà của chúng tôi thành ổ heo rồi, đám heo hồng của con bé heo Tần Miên Miên tinh ranh này sắp xâm chiếm cả nhà rồi…"

Tần Mục Dã phát Weibo, xung phong làm antifan đầu tiên của em gái nhà mình.

Sau đó liền nhận một tin sét đánh —

Tần Tiêu Nhiên đưa bạn mới của mình vào nhà, giới thiệu với Lê Tương.

"Mẹ ơi, đây là Ti Mệnh tiên sinh đi cùng Miên Miên xuống đây, hôm nay vì bảo vệ Miên Miên nên ngài ấy mới biến thành người."

Lê Tương:??????

Lê Tương chưa kịp bàng hoàng xong.

Tần Mục Dã trợn mắt nhìn thiếu niên nhuộm tóc màu xám trà sữa và mặc theo phong cách thời trang tương tự mình, hít sâu một hơi muốn cong lưng: "Mày mày mày mày mày, tại sao mày không giả bộ làm chó nữa?!"

Ôi đệch!

Trong gia đình này ngay cả con chó cũng có địa vị cao hơn cậu!

Tương lai cậu có thể sống qua ngày không?

Chương 82: Không nói nhiều, cậu là em trai của tôi, phải gọi tôi là anh

Edit: Thư

Lê Tương kinh ngạc mở miệng, sau khi nghe con trai thứ nói xong, dần khép lại.

Hình như bà đã nghe thấy trọng điểm.

"Mục Dã, con nói gì cơ… không giả làm chó nữa là sao?"

Tần Mục Dã thấy Ti Mệnh trong bộ dáng con người vào lần đầu tiên gặp mặt.

Ở trong căn nhà gỗ lụp xụp trên đảo Lý, con chó trắng này biến thành một thiếu niên đẹp trai ngay trước mắt Tần Mục Dã, dọa cậu sợ chết khiếp.

Lần này cậu không thấy sợ nhưng vẫn thấy sốc.

Tần Mục Dã không thân thiện nhìn chằm chằm anh: "Mày giả làm chó đang vui mà, tại sao không làm nữa?"

Trong khoảng thời gian này, Lê Tương luôn nghe con gái nhắc đến chú Ti Mệnh, người đã đưa con bé hạ phàm.

Trong miệng Miên Miên, Ti Mệnh là một thần tiên có vẻ ngoài không tầm thường nhưng chú ấy rất lười biếng.

Vì lý do công việc, trước kia Lê Tương đã xem qua nhiều kịch bản tiên hiệp, biên kịch tạo ra rất nhiều nhân vật thần tiên với tính cách khác nhau.

Nhưng bà chưa bao giờ gặp tiên ngoài đời, thậm chí là một người có cá tính như vậy.

Chú Ti Mệnh trong miệng Miên Miên là một người rất thân mật, nên khi Lê Tương ngẩng đầu nhìn cậu thiếu niên, bà không giật mình hoảng sợ mà cảm thấy ngạc nhiên và vui mừng nhiều hơn, chủ động đứng dậy kéo anh ngồi xuống ghế.

"Hóa ra đây là Ti Mệnh tiên sinh… trông ngài còn rất trẻ."

Trong mắt Lê Tương đã qua bốn mươi, TI Mệnh chỉ như đứa trẻ mười sáu mười bảy tuổi, lớn hơn Tiêu Nhiên một chút.

Khi tiếp xúc gần mới thấy khí chất của người này khác xa người thường, còn không chẳng khác học sinh trung học là mấy.

Lê Tương kích động, dồn nén cảm xúc lên xuống: "Rất cảm ơn ngài đã đưa Miên Miên quay về, cảm ơn ngài… Ngài cứu gia đình chúng tôi một mạng, ngài là ân nhân lớn nhất của nhà chúng tôi."

Ti Mệnh thấy hốc mắt Lê Tương đỏ lên, ngượng ngùng xua tay: "Bà quá khen, trong chuyện này tôi không có công lao gì, Tiểu Đế Cơ bị người xấu hãm hại, tuổi thọ chưa cạn đã mất mạng nên trời cao an bài cho con bé sống lại, đây là số phận của cô bé, tôi chỉ làm theo nhiệm vụ thôi."

Anh chỉ là công cụ đưa xuống, làm sao dám tiếp nhận lời cảm ơn có sức nặng như thế này.

Miên Miên kéo tay Lê Tương, nói: "Mẹ không cần khách khí với chú Ti Mệnh đâu, chú Ti Mệnh là người nhìn Miên Miên lớn lên, giống người nhà của Miên Miên vậy, bây giờ chú ấy cũng ở dưới này rồi,

mẹ cũng coi chú ấy là người một nhà nhé ạ.”

Lê Tương rất có cảm tình với cậu thiếu niên đẹp trai xuất chúng này, thấy Miên Miên tin tưởng như thế, không kìm được vui mừng.

“Được, Ti Mệnh tiên sinh cứ ở lại đây, người nhà của Miên Miên cũng là người nhà của chúng tôi, chẳng qua nhà tôi có hơi nhiều người… e rằng sẽ có lúc không thể tiếp đãi ngài chu đáo, mong Ti Mệnh tiên sinh bỏ qua cho.”

Tần Tiêu Nhiên đứng bên cạnh, không nhịn được đỡ trán.

Mẹ… vẫn quá khách khí.

Cũng may Ti Mệnh đã sống hơn mấy chục ngàn năm, da mặt dày hơn tường thành, mấy từ lúng túng, xấu hổ không có trong từ điển của anh.

Tâm trạng của anh rất tốt.

Nếu Tần Tiêu Nhiên không nói, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ vào ở và gia nhập cuộc sống của Tần gia.

Anh chưa lấy vợ, không con không cái, quen ở một mình, mấy chục ngàn năm qua đều sống như vậy, chưa bao giờ nghĩ sẽ đi tìm một người bạn đồng hành.

Trải qua mấy ngày, mặc dù cuộc sống khó khăn, không thể biến ra tiền nhưng mỗi chiều đi làm ở quán net, nửa đêm hết ca về nhà, buổi sáng nằm ngủ trong cái ổ nhỏ, cuộc sống trôi qua vui vẻ, anh không thấy có gì không ổn.

Không ngờ sẽ có một lần anh biến thành hình người, ngồi trên ghế sô pha trong nhà họ Tần thế này.

Nhiều người vây quanh…

Cảm giác đúng là khác lạ.

Lê Tương gọi quản gia và người giúp việc tới, sắp xếp cho Ti Mệnh một căn phòng, thân thiết nói: "Không biết ngài thích phong cách gì, tầng hai, ba, bốn đều có phòng cho khách, hay ngài tự mình lựa chọn?"

Ti Mệnh lễ phép nói: "Bà quá khách khí rồi, tôi chỉ là người ở nhờ, bà sẵn lòng thu nhận là đã quá tốt rồi, tôi ở phòng nào cũng được, cái ổ trong sân cũng rất thoải mái."

Tần Mục Dã nhìn mẹ, em gái và em trai đối xử ân cần chu đáo với con hồ ly này, cảm xúc vỡ nát tại chỗ.

Cậu vốn đã lo lắng địa vị của mình ngày càng sa sút, vừa mới kêu ca trong lòng, ai ngờ nó thành sự thật luôn rồi!

Thêm con hồ ly này trong nhà, sau này thằng con thứ hai bị bỏ rơi từ trước này còn có cơ hội ngóc đầu lên được sao?!

Tần Mục Dã không khỏi nghẹn ngào: "Mẹ, mẹ đối xử với người này tốt quá rồi, mẹ mới gặp lần đầu, không hề quen biết cậu ta, đã tùy tiện đồng ý cho cậu ta ở trong nhà? Mẹ có biết con hồ ly này xảo quyệt thế nào đâu, cậu ta ở đây hơn một tháng rồi có ai phát hiện ra đâu!"

Lê Tương giật mình: "Hả, có thật không, sao lại hơn một tháng?"

Tần Tiêu Nhiên có lòng tốt giải thích: "Ti Mệnh kéo dài thời gian trở về tiên giới nên lỡ mất công việc, bị Thiên Quân trên đấy khiển trách, phong ấn phép thuật của ngài ấy, không cho phép tùy ý sử dụng năng lực để biến ra tiền, tình trạng kinh tế khó khăn, ngài ấy không có chỗ ở, lại không muốn quấy rầy nhà mình nên ở tạm trong sân…"

Tần Mục Dã đề phòng nhìn chằm chằm Ti Mệnh, cậu luôn cảm thấy cậu thiếu niên đẹp trai này không phải là người đứng đắn.

"Này, mày vẫn chưa trả lời câu hỏi của tao đâu, mày đang đóng giả làm chó, tại sao không làm nữa?"

"A Dã, đối xử với người nhà phải biết lễ độ." Lê Tương cười nói, "Thật xin lỗi, anh hai của Miên Miên tính tình nóng nảy, hay nói linh tinh, tuổi không còn nhỏ mà chẳng biết nói chuyện, nhưng mà…"

Lê Tương ngẩn người, kết nối lời nói của Tần Tiêu Nhiên và Tần Mục Dã, bà mới hiểu ý của Tần Mục Dã là gì.

Bà bừng tỉnh: "Hóa ra… Ti Mệnh tiên sinh chính là con Samoyed Hoài Dữ mua về sao?!"

Lê Tương rất thích con chó ấy, khi thời tiết tốt, phù hợp để phơi nắng, bà hay ngồi trên xích đu ngoài sân nhìn con gái chơi cùng con chó.

Mới đầu bà còn lo lắng con gái bé như cây kẹo, chơi với con chó khổng lồ sẽ gặp nguy hiểm, nhưng sau khi quan sát vài lần, bà nhận ra con chó này rất hiền và thông minh, Miên Miên thường xuyên giao tiếp với nó, nó còn gật gật đáp lại như hiểu tiếng người.

Không ngờ… con chó trong nhà bà lại là thần tiên trên trời!

Lê Tương áy náy: "Thật xin lỗi, làm sao chúng tôi có thể để Ti Mệnh ở đó…"

Tần Mục Dã giận đến nỗi sắp lệch cả sống mũi: "Này, mọi người có nghe con nói không? Chú ý một chút, nơi này còn một người đấy!"

Tần Mục Dã cáu bẳn nhấn mạnh sự tồn tại của mình.

Ti Mệnh ho nhẹ một tiếng, thản nhiên giải thích: "Bởi vì bị cách chức

đột ngột, chính tôi cũng chưa tính sau này sẽ thế nào, vừa nãy nói chuyện với Dã Vương mới phát hiện làm chó không có tương lai lắm, mặc dù khá tiện lợi trên phương diện sinh hoạt nhưng dù sao tạm thời bây giờ không thể quay về tiên giới, có lẽ tôi nên học cách làm người phàm, nếu tìm được lớp theo học thì càng tốt."

Trên mặt Tần Mục Dã viết đầy dấu hỏi chấm: "Dù sao cũng là thần tiên, sao cậu tỉnh ngộ muộn quá vậy, mãi đến giờ mới không muốn làm chó mà trở lại làm người à?"

Miên Miên bất đắc dĩ nhìn anh hai ngốc nhà mình: "Anh hai, chú Ti Mệnh không cố tình giả vờ làm chó, nguyên hình của chú ấy là thế, chú ấy là loại hồ ly trắng, thuộc chủng tộc rất cao quý ở tiên giới."

Lê Tương ngạc nhiên, hóa ra đây là một con hồ ly tu tiên.

Thảo nào người này đẹp trai thế.

Trong khi mọi người đang nói chuyện trong phòng khách, Tần Sùng Lễ về đến nhà.

Tần Tiêu Nhiên nói qua những chuyện đã nói với Lê Tương cho Tần Sùng Lễ.

Tần Tiêu Nhiên thấp thỏm trong lòng.

Mẹ là người hiền lành thân thiện, dễ mềm lòng nên không khó thuyết phục.

Nhưng ba… lại rất thẳng thắn như sắt thép, không biết ông ấy có khó chịu không.

Tần Mục Dã nghĩ giống em ba, trực tiếp lôi kéo Tần Sùng Lễ làm đồng minh.

"Ba, con không phải không muốn giúp người khác, nhưng con thấy

một thằng con trai sống sờ sờ trong nhà chúng ta cứ không thích hợp thế nào, mặc dù Miên Miên còn nhỏ nhưng con bé cũng là một cô gái đấy…”

Tần Sùng Lễ xin phép nói chê, tránh khỏi tay con trai thứ, ánh mắt thâm trầm nhìn Ti Mệnh một lúc lâu.

Sau đó, ông mới trầm giọng nói: “Có gì không thích hợp? Nếu là bạn của con gái ba thì cũng là bạn của Tần gia, sau này cậu cứ an tâm ở lại đây, có gì khó cứ nói, cậu nhập luôn vào hộ khẩu nhà chúng tôi đi, tôi sẽ cho người giải quyết mấy vấn đề căn cước, nói ra ngoài… cứ bảo họ hàng xa là được.”

Tần Mục Dã:?????

Quân đồng minh cuối cùng cũng phản bội lại cậu!

Cả nhà chỉ có một mình cậu phản đối cậu con trai yêu nghiệt này ở lại?!

Má nó tức!

Tần Tiêu Nhiên thấy ba đồng ý, kể lại hết chuyện hôm nay gặp Lê Huyên cho mọi người, không quên thổi phồng công lao của Ti Mệnh.

Lúc ấy, anh xông lên đẩy ngã người đàn bà kia, tạo ra uy hiếp rất lớn, giúp phe cậu và Miên Miên mạnh hơn nhiều.

Tần Sùng Lễ nghe thấy cái tên Lê Huyên, vẻ mặt tối lại.

Tần Tiêu Nhiên lấy cái USB mà thần đồng nhỏ nhà Lục gia đưa cho ra: “Đây là cái em trai Lục gia đưa, Lục Thanh Hành bảo con trong này có chứng cứ, ba có thể sử dụng được.”

Tần Sùng Lễ vuốt cằm, chuẩn bị xem trên máy tính.

Nói tới người đàn bà kia, không khí trong phòng khách đè nén xuống thấp.

Tần Sùng Lễ ôm Miên Miên, cầm tay nhỏ của bé, hôn lên một cái, ánh mắt tràn đầy yêu thương, ông thấp giọng hỏi: "Miên Miên có sợ không? Là ba không tốt, ba sẽ thu thập chứng cứ để cho con một câu trả lời thích đáng, không để con gái ba phải chịu oan ức."

Miên Miên lắc đầu: "Miên Miên không sao, Miên Miên chỉ thương mẹ…"

Cô bé ngồi trên đùi Tần Sùng Lễ, quàng tay ôm cổ của mẹ.

Trái tim Lê Tương nhói lên, bà run rẩy ôm con gái vào lòng: "Đều do mẹ sai, nếu không phải do mẹ, bảo bảo sao phải chịu tội như vậy…"

Miên Miên được mẹ ôm trong ngực, giơ tay học người lớn vỗ vỗ gáy Lê Tương, giọng nói non nớt an ủi bà: "Mẹ đừng đau lòng, Miên Miên không nhớ cái gì cả, chỉ cần mẹ khỏe mạnh là Miên Miên vui rồi."

Bé con đã cởi áo khoác bông, chỉ mặc mỗi áo len màu hồng.

Cả người cô bé ấm áp mềm mại như một thiên sứ nhỏ.

Niềm đau khổ vì bị em gái căm ghét phản bội trong Lê Tương dần được xoa dịu bởi giọng nói còn thơm mùi sữa của con gái.

Lúc đầu Lê Tương không dám tin, càng không dám thừa nhận em gái mình lại ác độc và đáng sợ như vậy.

Nhưng bây giờ tâm trạng của bà đã phai nhạt.

Bà nhắc nhở bản thân có một gia đình hạnh phúc, có một cô con gái ấm áp ngọt ngào rực rỡ như mặt trời nhỏ, sưởi ấm tâm hồn bà và cả nhà.

…

Tần Sùng Lễ làm việc dứt khoát, đồng ý giải quyết vấn đề hộ khẩu cho Ti Mệnh, lập tức giao phó người làm.

Nhưng khi xác minh thông tin, Tần Sùng Lễ nêu ra vấn đề mấu chốt: "Ti Mệnh tiên sinh, tên của cậu là gì?"

Ti Mệnh sửng sốt.

Chính bé con cũng mông lung, ngạc nhiên hỏi: "Đúng vậy, chú Ti Mệnh tên là gì, ngay cả con cũng không biết đâu."

"…" Ti Mệnh hoảng hốt chớp chớp mắt.

Thật ra không phải anh không có tên, nhưng từ khi lên chức quan Ti Mệnh, mọi người đều gọi anh bằng tên chức đã hơn sáu ngàn năm, lâu đến nỗi anh quên luôn tên thật của mình.

Nếu sử dụng cái tên cũ trong xã hội hiện đại dưới này sẽ rất kỳ lạ, với cả anh cũng không quen.

Tần Sùng Lễ thấy anh gặp khó khăn, đề nghị: "Hay là lấy đồng âm, tên là Tư Minh, Minh trong nghĩa sông nước được không?"

Bé con cổ vũ: "Nghe rất hay ạ."

Tần Tiêu Nhiên cũng nói: "Tên không tệ."

Lê Tương: "Cái tên rất uyển chuyển dễ đọc, nước ngụ ý trong cương có nhu, lại còn khiêm tốn, rất hợp với hình tượng của ngài."

Ti Mệnh biết Lê Tương đang ngầm khen anh đẹp trai xuất sắc, không kiềm chế được trong lòng bay bay: "Rất dễ nghe, vậy lấy tên Tư Minh đi, thật tốt quá."

Tần Sùng Lễ tính toán rất lý trí: "Tuổi thì để mười tám đi, mặc dù trông cậu mới mười sáu mười bảy nhưng lấy tuổi trưởng thành, sau này tìm việc hay sinh hoạt hằng ngày thì đều tiện hơn."

Ti Mệnh hiểu: "Được, mười tám tuổi rất ổn."

Cuối cùng Tần Mục Dã cũng tìm được cơ hội duy nhất để lên mặt.

"Thế từ nay về sau tuổi trên căn cước của cậu là mười tám hả! Ha ha ha ha cậu còn nhỏ hơn cả tôi, lại còn nhập hộ khẩu vào nhà tôi, không nói nhiều, cậu là em trai của tôi rồi, sau này cậu phải gọi tôi là anh!"

Chương 83: Con bé heo thối này lén mở Weibo nhá @Bé Miên Miên

Edit: Thư

Ti Mệnh: "?"

Lê Tương: "?"

Tần Sùng Lễ: "…"

Tần Tiêu Nhiên: "…"

Bé con bật cười thành tiếng, tụt xuống khỏi người Lê Tương, chèo sang Tần Mục Dã, chọc ngón tay vào trán cậu: "Anh hai nói gì vậy, dựa vào vai vế của chú Ti Mệnh, chú ấy phải là cụ của cụ của cụ của cụ của anh đấy."

Tần Tiêu Nhiên cạn lời: "Anh hai, anh có em trai rồi, không cần thêm đâu, thật sự không cần."

Tần Mục Dã ôm bé con lên, kéo vào lòng xoa xoa, nói không nể mặt: "Bây giờ là ở trần gian rồi, đây địa bàn của chúng ta, cậu ấy nói muốn học sống như người bình thường còn gì, gọi một tiếng anh trai, anh là người anh tốt, có gì anh đây bảo kê!"

Ánh mắt mọi người dồn về phía Ti Mệnh.

Ti Mệnh cười khẽ, duy trì phong thái tao nhã lịch sự.

Lê Tương cảm thấy cậu thiếu niên đẹp mắt này rất hiền lành, chỉ sợ cậu ấy bị Tần Mục Dã chèn ép, vì muốn duy trì quan hệ hài hòa với gia đình mà thật sự gọi một tiếng anh.

Tần Mục Dã vội nhưng vẫn chờ.

Ti Mệnh nhếch môi, mặt không đổi sắc, nói: "Sợ rằng cậu đang mơ giữa ban ngày rồi."

Tần Tiêu Nhiên không kiềm chế được, phá lên cười.

Cậu biết thần Ti Mệnh cường đại, uyên thâm khó lường sẽ không bị anh hai chèn ép.

Tần Mục Dã xanh mặt, ngay lập tức tố cáo với con bé trong ngực: "Tần Miên Miên, em nhìn xem, cậu ta mắng anh, con chó hoang em mang về mắng anh! Tại sao em lại để một con chó hoang mắng anh trai của mình thế hả? Trong lòng em có còn người anh trai này không!"

Miên Miên tiếp xúc lâu với Tần Mục Dã, đã quá hiểu tính tình của cậu.

Là do anh hai đang ghen thôi.

Anh ấy giống như một đứa trẻ con không bao giờ lớn, luôn sợ mình không có cảm giác tồn tại.

Hiếm khi Miên Miên không châm chọc cậu, bé dựa vào ngực Tần Mục Dã, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi dụi, nhẹ nhàng nói: "Anh hai hãy rộng lượng một chút, đừng keo kiệt như vậy, Miên Miên sẽ không vì chú Ti Mệnh mà không yêu anh nữa đâu, anh hai sẽ không mất một tí yêu thương nào hết."

Tần Mục Dã cười ha ha hai tiếng, tuy ngoài miệng vẫn chua nhưng trong lòng được an ủi phần nào.

Cậu nhéo mặt bé con, trợn mắt hỏi cô bé: "Hôm nay có nhớ anh không?"

Miên Miên gật đầu: "Nhớ, rất nhớ, nhưng mà…"

Đôi mắt mở to lúng liếng, vẻ ngọt ngào chỉ tồn tại đúng một giây.

Ngay giây sau, bé nhíu mày, hỏi mẹ: "Tại sao anh Hoài Dữ chưa về ạ, Miên Miên nhớ anh ấy."

Tần Mục Dã bĩu môi.

Anh thầm hờn dỗi, Tần Miên Miên đúng là con heo thối nuôi phí của mà.

Ngoài miệng nói nhớ cậu.

Thật ra chỉ yêu cậu một giây thôi.

Hừ ╰(╯^╰)╮

Lê Tương nhìn cửa sổ Wechat, Tần Hoài Dữ vừa nhắn không lâu, nói với Miên Miên: "Hôm nay anh cả của con phải làm thêm giờ, tí nữa mới về, anh con nhắn chúng ta cứ ăn cơm trước."

Khuôn mặt nhỏ của Miên Miên xị xuống ngay lập tức nhưng cô bé biết anh Hoài Dữ gần đây rất bận, không thể gọi điện thúc giục anh ấy về sớm, đành cất nỗi niềm lo lắng vào lòng.

Tần Mục Dã không hiểu tâm tư của Miên Miên, chỉ nghĩ thời gian con bé ở chung với anh cả quá ít nên bé mới dính anh ấy.

Cậu nhéo mặt em gái, rủ cô bé lướt điện thoại.

Hình ảnh động vật đáng yêu trong điện thoại hấp dẫn sự chú ý của

Miên Miên, bé cầm điện thoại của cậu, cười khanh khách.

Tần Mục Dã đưa em gái đi quay chương trình hai mùa, tương đương với việc đi du lịch với bé hai lần nên cậu tự tin mình là người biết dỗ cô bé nhất nhà.

Đúng như dự đoán, Miên Miên vui vẻ chơi điện thoại của cậu.

Còn biết tự chọn filter.

Cô bé thích nhất filter con lợn với đôi tai trắng và cái mũi nhỏ, trông rất dễ thương.

Tần Mục Dã thấy cô bé chơi hăng say, đưa luôn điện thoại cho bé rồi đi vệ sinh.

Chờ đến khi cậu quay lại, mở ô Wechat chưa đọc, thấy Uông Xuyên gửi tới một loạt dấu chấm than, cậu mới biết Miên Miên đã làm ra chuyện gì.

Tần Mục Dã mở Weibo, cười như điên: "Tần Miên Miên, em lại đẩy anh lên hot search rồi!"

Đây là lần đầu tiên Miên Miên sử dụng những filter này, hí hoáy điện thoại di động của anh hai lâu đến mức nóng hết cả máy, không biết mình đã vô tình làm sai điều gì.

Tần Mục Dã mở trang Weibo chính thức của mình cho bé xem: "Tự em nhìn đi, em gửi hình em chụp filter con lợn cho nhân dân cả nước xem rồi đây này!"

Bánh bao nhỏ mở to mắt, giật mình nhìn hình ảnh trên Weibo.

Tần Tiêu Nhiên cũng đến xem, cậu nhanh chóng mở trên điện thoại, phát hiện trong hai mươi phút, Miên Miên đã chia sẻ hàng chục đoạn video ngắn.

Một số là video, một số là biểu tượng cảm xúc tự chế.

Đủ các loại filter phổ biến.

Nào là lợn, thỏ, mèo, nai, thậm chí cả hiệu ứng trang điểm đặc biệt.

Một đường leo thẳng lên hot search —

Miên Miên đã biết tự sướng

Cuối cùng bé Miên Miên cũng chịu đăng Weibo rồi

Weibo của Tần đỉnh lưu bị hack, đăng một loạt hình ảnh…

Một số cư dân mạng vừa tan làm bị hot search dắt mũi, tưởng Weibo của Tần Mục Dã bị hack thật, đùng đùng nổi giận ùa vào rồi bật cười không ngừng.

Dưới phần bình luận, mọi người thi nhau gào khóc —

[Miên Miên đáng yêu quá đi, mẹ đến muộn, bây giờ mẹ mới thấy!!!]

[Tần Mục Dã, tôi cảnh cáo anh, tuyệt đối không được xóa post, mặc dù đây là Weibo của anh nhưng nếu anh dám thủ tiêu cái này, tôi liều mạng với anh!]

[Miên Miên là tiên nữ phương nào mà trái tim của mẹ vỡ nát hết rồi.]

[Không ổn rồi, tối nay mị phải đi trộm con bé về nhà mới được, không biết bảo bối thích bao tải màu gì nhỉ.]

[Lập nhóm đến Tần gia trộm em gái, ai muốn tham gia đăng kí để tôi ghi tên.]

…

Mới đầu Tần Tiêu Nhiên hơi sợ, bé con nghịch ngợm đăng luôn ảnh selfie, cậu có phần lo lắng.

Nhưng sau khi mở đống ảnh ra, trái tim của cậu tan chảy.

Không chỉ bởi vì em gái cậu dễ thương hay những filter này thú vị.

Mà là Miên Miên lần đầu nghịch những thứ này, mỗi khi mở một filter mới lên cô bé lại ngạc nhiên vui mừng.

Trong hình, có lúc đôi mắt của đứa nhỏ phát sinh, khi thì bị chọc cười, khi lại bị dọa sợ, tất cả biểu cảm đều được chụp lại, vừa ngốc, vừa đáng yêu, vừa chân thật.

Thảo nào cư dân mạng kích động như vậy, đẩy Miên Miên lên top hot search luôn.

Miên Miên biết mình vừa làm chuyện ngu ngốc, thở mạnh, đòi xóa post: "Không được, không được, Miên Miên chụp linh tinh thôi, không thể để fan nhìn thấy được, anh xóa nhanh đi."

Tần Mục Dã sợ hãi cướp lấy điện thoại di động: "Không dám không dám, fan của em uy hiếp anh ở phía dưới kia kìa, nói là nếu tối nay anh xóa post, họ sẽ cho anh đẹp mắt, bình luận này on top react luôn ấy chứ."

Tần Tiêu Nhiên đưa ra đánh giá khách quan: "Đáng yêu lắm, không xấu, giữ lại cũng được."

Miên Miên đã trở thành dân chuyên trong giới giải trí, cô bé biết rất nhiều người làm fan của bé, bé vẫn phải giữ hình tượng cho bản thân.

Nhưng đến khi ăn cơm, mẹ làm món sườn xào chua ngọt cô bé thích

nhất, bé lập tức phân tâm, quên luôn chuyện xấu hổ trên Weibo.

Sau khi ăn xong, Tần Mục Dã ngồi lướt Weibo tiếp, phát hiện fan bạn gái của mình đều biến thành fan mẹ của em gái…

Cậu không nhịn được trách móc: "Đến mức đấy sao, chỉ là một con nhóc thối biết mỗi ăn với ngủ, mấy cô gái này sao không tự sinh lấy một đứa đi, ngồi đó nhớ thương con nhóc này làm gì."

Ti Mệnh đã sớm thích ứng với cuộc sống dưới trần gian, cũng vào lướt Weibo, nhìn cư dân mạng kêu gào tên Miên Miên, nói: "Fan trên mạng muốn cháu có một tài khoản Weibo riêng để tương tác với họ kìa."

Yêu cầu này được đẩy lên rất cao ngay từ khi mùa một của show giải trí lên sóng.

Lúc đó, Tần Mục Dã kiên quyết từ chối.

Miên Miên cảm thấy không sao cả, cô bé không hứng thú với Weibo, bây giờ bé mới biết công chúng có quyền tự do ngôn luận trên trang mạng xã hội này, anh hai có thể nói xấu bé tùy thích nhưng bé không có chỗ nào để phản lại, đúng là không công bằng.

Vì vậy, bé con kéo tay Tần Tiêu Nhiên, nũng nịu nói: "Anh hai xấu lắm, anh ấy cố tình không cho Miên Miên lập Weibo, sợ độ nổi tiếng của Miên Miên quá cao sẽ khiến anh ấy bực bội, anh Tiêu Nhiên giúp Miên Miên lập một nick Weibo được không, Miên Miên cũng muốn có người hâm mộ!"

Lần trước Miên Miên đã nhờ Tần Mục Dã lập tài khoản trong game nên cô bé đã hiểu sơ sơ quy trình đăng ký nick mới.

Nhưng cô bé không có điện thoại, cũng không quen thao tác.

Tần Tiêu Nhiên thấy ba mẹ không phản đối, lấy điện thoại ra lập

giúp Miên Miên.

Cậu hỏi Miên Miên muốn để tên Weibo là gì.

Tần Mục Dã nói: "Để là bé heo thối Tần Miên Miên đi, chắc chắn không trùng luôn!"

Miên Miên hừ mũi, nói chê: "Anh hai mới thối ấy!"

Lê Tương đưa ra gợi ý: "Hay là để bánh bao nhỏ Miên Miên, cư dân mạng đều bảo Miên Miên nhỏ nhỏ mềm mềm, đáng yêu giống cái bánh bao."

Tần Sùng Lễ ủng hộ vợ không điều kiện: "Ba cảm thấy cái tên này ổn đấy."

Tần Tiêu Nhiên nhập vào, nhưng đã có người dùng rồi.

Cậu nghĩ một lúc, xóa đi viết lại ——@ Bé Miên Miên

Cậu cho Miên Miên nhìn chưa khi ấn xác nhận: "Em thích không?"

Miên Miên rất thích cái tên này, thực ra cô bé không am hiểu cách đặt tên lắm, có lẽ vì chưa tiếp xúc với Internet nhiều nên không biết nhiều ngôn ngữ mạng thông dụng.

Bé con gật đầu: "Thích ạ, anh Tiêu Nhiên đặt tên hay lắm, hay hơn cái anh hai đặt trong game nhiều!"

Tần Tiêu Nhiên nhếch khóe môi.

ID trong trò chơi của em gái, cậu vẫn nhớ.

Đến bây giờ nó vẫn nằm trong danh sách bạn bè của cậu.

Các đồng đội vẫn luôn tò mò.

Hỏi qua hỏi lại rốt cuộc ID "Anh tôi là quốc vương đi rừng" này là ai, tại sao tặng xong bộ skin hoàng tráng là biến mất không còn tăm hơi, Nhiên thần còn không thèm mang cô ấy chơi cùng.

Tài khoản Weibo được tạo ra.

Tần Mục Dã đã âm thầm chọn được ảnh đại diện cho cô bé, cướp luôn điện thoại của Tần Tiêu Nhiên, post lên.

Chính là bức hình cậu chụp trộm Miên Miên đang ngủ chổng mông trên thảm.

Bé con mặc bộ đồ hình heo Peppa, trông vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu, cậu đã để hình này làm màn hình khóa từ rất lâu.

Miên Miên nhìn qua, nhíu mày: "Xấu quá, gu thẩm mỹ của anh hai đúng là không nhìn nổi, em muốn đổi ảnh đại diện khác!"

Trừ Tần Mục Dã, cả nhà phối hợp giơ ảnh trong điện thoại ra để Miên Miên lựa chọn.

Miên Miên cẩn thận chọn một bức ảnh chụp cô bé mặc váy công chúa màu xanh làm, vui vẻ đổi lại ảnh đại diện.

Tuy ngoài miệng nói chê nhưng Tần Mục Dã biết em gái rất muốn có người hâm mộ.

Cậu im lặng giúp cô bé tuyên truyền.

Đăng một post tag cô bé.

[@ Tần Mục Dã: Bé con heo thối trong nhà lén lập Weibo, mọi người không cần chú ý đến con bé đâu @ Bé Miên Miên.]

Người hâm mộ chờ đợi trong tuyệt vọng, sắp từ bỏ đột nhiên nhận

được ánh sáng phía cuối đường hầm!

Chạy ngay sang nick của Miên Miên.

Tuy nhiên do nick mới lập, chưa có post nên bọn họ không có đất múa bàn phím, chỉ có thể miễn cưỡng ở lại Weibo của Tần Mục Dã để tăng lượng truy cập.

[Aaaaa Tần Mục Dã cuối cùng anh cũng làm được một việc giống người rồi!]

[Bảo bối Miên Miên của mẹ có Weibo rồi, mẹ đang ngủ cũng phải bật cười tỉnh lại.]

[@ Bé Miên Miên tên hay quá, thật muốn xoa xoa Miên Miên.]

[Các chị em chăn vịt, đàn nhà ta không thể vắng mặt, mọi người xông lên, đổ sang nick kia theo dõi Weibo của bé con nhanh lên.]

…

Sau đó, cả nhà ngồi trên ghế sô pha nhìn con số theo dõi Weibo của đứa nhỏ nhảy lên điên cuồng.

Lê Tương ngây người, cách hai ba giây load lại một lần sẽ thấy lượng theo dõi tăng lên hàng chục nghìn người.

Mặc dù Lê Tương không dùng Weibo nhiều nhưng dù sao bà cũng là người trong giới giải trí, hoảng hốt nói: "Người hâm mộ nhiệt tình quá, tiếp tục thế này… có khi fan của Miên Miên còn vượt qua cả Mục Dã."

Tần Mục Dã vốn rất vui vẻ khi mọi người ủng hộ bé heo thối nhà mình.

Nhưng tốc độ người theo dõi tăng nhanh hơn dự tính của cậu rất

nhiều.

Cậu mạnh miệng nói: "Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng, đây là mới đầu nên nó tăng nhanh thôi, chẳng qua là do con tag nên mới dẫn nhiệt qua cho con bé, hai tiếng nữa thể nào cũng chậm lại, vài trăm nghìn người là được lắm rồi."

Tần Tiêu Nhiên rất ít khi dùng Weibo, không hiểu lưu lượng hay đỉnh lưu là cái gì, cậu chỉ mở to mắt nhìn vào con số tăng lên chóng mặt, tim đập thình thịch.

"Tám, hơn tám trăm triệu rồi…"

Tần Sùng Lễ cũng rất kinh ngạc: "Mới qua mười phút? Wào… con gái ba rất được yêu thích đấy."

Nói đúng ra, lượng fan hâm mộ của Tần Mục Dã chỉ tăng vọt sau khi cậu ra mắt, lúc ấy tốc độ con số tăng trưởng ấn tượng, mặc dù rất mạnh… nhưng không là cái đinh gì so với lúc này.

Miên Miên hất cằm, hai tay chống nạnh, kiêu ngạo nói: "Rồi sẽ có ngày fan hâm mộ của em vượt qua anh hai, anh hai phải cố gắng làm việc lên, nếu không sẽ không có cơm ăn đâu."

Tần Mục Dã tức giận phình mũi, khóe môi giật giật: "Xời em từ bỏ đi, anh cao nhất là 20 triệu người theo dõi, anh thề, nếu em vượt qua anh, anh, anh sẽ…"

Cậu chưa nói xong, Ti Mệnh đã cắt đứt: "Cậu sẽ thế nào?"

Khuôn mặt tuấn tú của Ti Mệnh tràn ngập ý cười, quay ra đánh giá cậu.

Tần Mục Dã tức giận vỗ bàn: "Nếu fan của con bé vượt qua tôi, tôi sẽ gọi cậu là anh trai!"

Vẻ mặt Tần Tiêu Nhiên phức tạp: "Anh hai… đừng kích động."

Ti Mệnh nở nụ cười khiêu khích, Tần Mục Dã dốc hết sức chiến đấu với anh.

Hai người đang dấy lên ngọn lửa chiến tranh.

Ngay lúc ấy, có âm thanh ở huyền quan truyền đến.

Miên Miên suy đoán, lập tức bỏ điện thoại xuống, đôi chân ngắn ngủn chạy tới, nhào vào đùi Tần Hoài Dữ —

"Anh Hoài Dữ về rồi, Miên Miên rất rất nhớ anh."

Tần Hoài Dữ mặc bộ vest làm riêng sang trọng, tóc tai gọn gàng, tuy khuôn mặt có phần mệt mỏi nhưng không thể đánh bật hình ảnh một CEO trẻ tuổi đẹp trai.

Anh cảm thấy ấm áp, cúi người bế bé con lên, vừa đổi dép đi trong nhà, vừa thơm lên má cô bé: "Anh cũng nhớ Miên Miên, để anh bế một lúc."

Chương 84: Vận khí của anh Hoài Dữ bị trộm mất

Edit: Thư

Anh cả anh tuấn dịu dàng bế em gái yêu nhất nhà, vừa thay dép, vừa thơm má cô bé, tạo nên hình ảnh đẹp đến nỗi người xem không thể rời mắt.

Lê Tương cười chào con trai, ân cần nói: "Hôm nay con phải đi xã giao à Hoải Dữ, dạo này con bận thế, mặc dù công việc quan trọng nhưng vẫn phải biết cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi, còn chưa đến hai mươi bốn, con không cần áp lực mình nhiều như vậy, cứ từ từ thong thả thôi."

Tần Mục Dã nhìn anh cả bế bé con, hiếm khi không thấy ghen trong lòng.

Từ nhỏ cậu đã thích đi theo Tần Hoài Dữ, trong nhà cậu có quan hệ tốt nhất với anh cả, bởi vì Tần Hoài Dữ không chê thằng em ngốc như cậu nên tình cảm giữa hai anh em rất sâu sắc, với anh ấy, cậu có một loại tín nhiệm đặc biệt anh cả như ba.

Mặc dù tính tình của Tần Hoài Dữ có phần giống ba Tần Sùng Lễ, nhưng khác biệt lớn nhất là Tần Hoài Dữ dịu dàng hơn, dù em trai gây chuyện, anh vẫn kiên nhẫn giảng giải, không bày ra vẻ mặt nghiêm nghị đen kịt như ba.

Vì vậy, Tần Mục Dã ngưỡng mộ và gần gũi với anh cả.

Miên Miên thân mật với anh cả là điều duy nhất không khiến cậu ghen tỵ.

Thậm chí cậu còn chủ động quan tâm Tần Hoài Dữ: "Anh cả, anh chưa ăn cơm đúng không, mau đi rửa tay đi, con bé heo thối này chỉ nhớ anh, còn nhắc mẹ dành thức ăn cho anh đấy, hình như để trong nồi."

Mấy hôm nay khẩu vị của Tần Hoài Dữ kém đi rất nhiều, bây giờ không quá muốn ăn.

Nhưng bé con trong ngực giống như liều thuốc an ủi hiệu quả.

Chỉ cần ôm cô bé, mệt mỏi cả ngày của anh tan biến hơn một nửa.

Tâm tình buồn bực lo lắng cũng bình tĩnh lại, anh nghe Tần Mục Dã nói, cúi đầu, cười híp mắt, hỏi Miên Miên: "Thật không, Miên Miên để dành cho anh món gì?"

Bé con trong ngực chưa kịp trả lời.

Tần Mục Dã đã cướp trước: "Đương nhiên là món Peppa chua ngọt con bé thích nhất rồi!"

Miên Miên: "…"

Mấy chữ Peppa chua ngọt xuất phát từ miệng Tần Mục Dã.

Cả nhà không còn bất ngờ, nhưng vẫn khẩn trương nhìn về phía Miên Miên, quan sát biểu cảm của bé, tính toán có cần dỗ bé hay không.

Trải qua đả kích tối qua, bây giờ Miên Miên không dễ bị Tần Mục Dã lừa lọc.

Nhưng mỗi khi cô bé ăn sườn, trong lòng vẫn hơi xấu hổ.

Mặc dù không phải Peppa nhưng dù sao đó cũng là đồng loại của Peppa.

Huhuhu, những chú lợn đáng thương.

Nhưng món sườn xào chua ngọt mẹ làm rất ngon, ực ực.

Bé con nuốt nước miếng, trợn mắt nhìn anh hai ngồi cách đó không xa, quay lại nhìn Tần Hoài Dữ, nói: "Là sườn Pepp… sườn xào chua ngọt ạ! Rất là ngon, anh Hoài Dữ phải ăn nhiều vào nhé."

Đối diện với sự quan tâm nhiệt tình của em gái, Tần Hoài Dữ không thể chống đỡ nổi.

Cho dù không đói, anh vẫn đi rửa tay rồi ngồi vào bàn ăn, bé con vất vả đẩy ghế ăn trẻ con đến, ngồi gần anh, chớp chớp mắt giám sát anh ăn tối.

Tần Hoài Dữ uống một chén canh nấm nấu cùng cải bó xôi, tương đối ngon và thanh đạm.

Khẩu vị của anh không tốt, chỉ ăn một miếng sườn, không muốn ăn thêm nữa.

Miên Miên thấy anh chỉ ăn rau, không ăn thịt, cầm cái thìa nhỏ của mình, cố gắng múc hai thìa sườn to, đặt vào đĩa trước mặt Tần Hoài Dữ.

Cô bé nhấn mạnh: "Anh Hoài Dữ làm việc vất vả, không thể không ăn thịt, anh phải ăn nhiều thịt thì mới có sức lực!"

Tần Hoài Dữ bật cười, không đành lòng từ chối ý tốt của em gái, ăn hết đống sườn bé xúc cho.

Từ nhỏ Tần Hoài Dữ đã nhận sự giáo dục đặc biệt, chú trọng lễ nghi

trong bữa ăn, mặc dù mọi người trong nhà đã ăn xong hết, chỉ còn mình anh trên bàn ăn nhưng anh vẫn thong thả ung dung, nhai kỹ nuốt chậm.

Anh chỉ ăn nửa bát cơm nhưng mất gần 30 phút.

Miên Miên nhìn anh ăn, không nói nhiều nhưng đôi mắt long lanh đã đủ ẩn chứa tâm tình.

Chờ sau khi Tần Hoài Dữ ăn xong, lau miệng, bế cô bé khỏi ghế ăn cho trẻ em, Miên Miên mới nhỏ giọng hỏi: "Anh Hoài Dữ đã đồng ý đưa Miên Miên đi làm cùng rồi, tại sao buổi sáng anh không đợi Miên Miên mà đi trước…"

Trái tim của Tần Hoài Dữ run lên.

Anh cúi đầu nhìn em gái.

Vẻ tủi thân trong đôi mắt của bé sắp tràn ra ngoài.

Tần Hoài Dữ đột nhiên cảm thấy hành động tắt báo thức Peppa của bé đêm qua… thật đáng xấu hổ!

Tần Hoài Dữ áy náy trong lòng, thấp giọng dỗ đứa nhỏ: "Là anh không tốt, mấy hôm nay anh không đi làm ở Tần Thị, anh phải qua công ty riêng để xử lý một số công việc, 7h30 sáng nay anh đã phải ra cửa, sợ em không ngủ đủ… nên anh mới không gọi em dậy, xin lỗi Miên Miên, lần sau anh đưa em tới công ty chơi được không?"

Miên Miên rất hiểu chuyện.

Cô bé biết mình ngủ rất say, không dễ đánh thức.

Cũng biết anh Hoài Dữ không nỡ đánh thức bé nên mới đi làm một mình.

Anh Hoài Dữ là anh trai dịu dàng nhất, tốt nhất trên thế giới.

Nhưng Miên Miên càng ngày càng thấy rõ khí đen trên trán của anh ấy.

Trong lòng gấp gáp.

Cô bé không thể giải thích cặn kẽ với Tần Hoài Dữ.

Bé phải đi làm cùng anh ấy.

Khí đen dày như vậy mà vận khí của anh Hoài Dữ trời sinh rất tốt, không dễ bị ảnh hưởng.

Anh cả khác với anh hai, tính tình của anh hai hay thay đổi, không phải là người kiên định, trầm ổn.

Vì vậy màu sắc của khí trên trán sẽ thay đổi theo tâm trạng của anh hai.

Nhưng Tần Hoài Dữ thì khác, vầng trán đầy đặn, dung mạo đoan chính, nếu sinh ra trong thời kỳ cổ đại, chắc chắn anh ấy mang số mệnh đế vương.

Anh ấy sống nguyên tắc, lương thiện, không dễ bị một người xấu bình thường hãm hại.

Chính vì như vậy, Miên Miên càng phải theo sát bên người anh, cẩn thận quan sát từng người mới có thể phát hiện ra người xấu đặc biệt, ảnh hưởng đến vận khí của anh.

Tần Hoài Dữ lộ ra biểu cảm khó xử, suy nghĩ đấu tranh.

Anh luôn cưng chiều em gái, con bé đã lớn hơn chút, muốn gì là được đó, hơn nữa con bé còn rất ngoan, không đòi hỏi cái gì quá đáng.

Chỉ muốn đi đến công ty với anh thôi, đối với đứa nhỏ ba tuổi rưỡi, đây là yêu cầu quá đỗi bình thường.

Nếu là bình thường, Tần Hoài Dữ nhất định sẽ đồng ý, cho dù anh bận làm việc, anh vẫn có thể để thư ký chơi cùng bé, thậm chí chính anh cũng tranh thủ được chút thời gian.

Nhưng mà…

Tình huống gần đây có chút đặc thù, chính anh cũng đang sứt đầu mẻ trán, hiện công ty đang đối mặt với khủng hoảng.

Anh không muốn đưa em gái đến môi trường như thế, tránh ảnh hưởng đến cô bé.

Tần Hoài Dữ bế em gái quay lại phòng khách, kiên nhẫn thương lượng: "Mấy hôm nay chắc là không được, sắp hết năm rồi, chờ anh xử lý hết các công việc của năm nay, sang năm mới anh sẽ đưa Miên Miên đến công ty được không, đến lúc đó nếu em thích, ngày nào anh cũng đưa em đi cùng."

Bé con mất hứng bĩu môi.

Mặc dù bé không tức giận nhưng điều này còn khiến Tần Hoài Dữ xoắn xuýt hơn cả tức giận.

Cô bé cúi đầu, cả người chìm trong mất mát.

Tần Hoài Dữ ôm cô bé ngồi xuống ghế sô pha, cầm hai quả anh đào cho bé.

Bình thường Miên Miên rất thích ăn anh đào, nhưng lúc này quay đầu tránh né, thở hổn hển, nhất định không ăn.

Tần Hoài Dữ cười đền bù, nhỏ giọng dụ dỗ: "Được rồi, Miên Miên

ngoan nhất, không tức giận với anh nữa được không, anh đồng ý với em, anh nói thật, qua năm mới anh đưa em đi."

Trong lòng Miên Miên nổi lên mâu thuẫn.

Cô bé vừa muốn đi, vừa hiểu không phải anh Hoài Dữ lười không muốn ở cùng bé mà anh ấy thật sự không tiện đưa bé đi nên mới không đồng ý.

Cho nên cô bé không biết nên tức giận mình hay tức giận anh cả.

Cô bé chỉ không muốn bị dụ dỗ, tụt xuống khỏi đùi Tần Hoài Dữ, rúc vào một góc trên ghế sô pha, bắt chéo đôi chân mũm mĩm, khoanh tay trước ngực, cúi đầu hờn dỗi.

Tần Tiêu Nhiên để ý thấy cô bé khác thường, nhỏ giọng hỏi: "Sao thế, sao lại không vui rồi? Em sắp có mười triệu fan rồi kia kìa, em xem, mọi người trên mạng đều rất thích em."

Tần Tiêu Nhiên giơ con số người theo dõi trên Weibo ra, quơ quơ trước mặt bé con.

Miên Miên đang tâm trạng nên không quan tâm tới fan trên Weibo.

Tần Mục Dã có chút hả hê cười trên nỗi đau của người khác, cậu tò mò anh cả chọc con bé cái gì.

Câu cười cười đến bên cạnh đứa nhỏ, giơ tay xoa xoa đầu bé.

"Sao nào? Làm sao anh cả lại trêu con bé vậy?"

Tần Hoài Dữ không biết làm gì: "Miên Miên muốn đi làm với anh, không phải anh không muốn đưa con bé đi nhưng gần đây anh không đi Tần Thị, bên công ty riêng gặp chút rắc rối, chưa xử lý xong, công việc bên Tần Thị mấy ngày nay đều giao cho phó giám đốc xử lý, ba cũng biết điều này…"

Liên quan đến chuyện công ty, một người mù kinh doanh như Tần Mục Dã chưa bao giờ có quyền lên tiếng.

Cậu ngoắc ngoắc cằm nhỏ của bé con: "Không sao, anh cả không tiện thì anh tiện, ngày mai anh đi quay quảng cáo, đến studio cũng vui lắm, ngày mai anh đưa em đi nhé?"

Miên Miên nhìn cậu chê bai, không lên tiếng.

Nhưng đôi mắt tròn viết rõ ý tứ: Cảm ơn anh, em không có hứng thú.

Tần Mục Dã cau mũi, nói lại: "Không đi thì thôi!"

Tần Sùng Lễ nghe mấy con nói chuyện, đi tới ôm con gái lên, cười nói: "Con muốn đi công ty chơi ấy gì, anh Hoài Dữ không có thời gian nhưng ba có, mai ba đưa con đi cùng được không, con chưa đến phòng chủ tịch ở Tần Thị lần nào phải không, phòng lớn lắm, mai ba chơi cùng con nhé."

Trước khi tham gia ghi hình cho chương trình thực tế, Tần Sùng Lễ đã quay lại quản lý Tần Thị, nửa năm qua, tập đoàn tồn tại nhiều vấn đề cần ông tự mình giải quyết.

Kết quả là sau khi kết nối tâm ý tương thông với Miên Miên ở Otaru, nhận ra con bé chính là con gái bảo bối của mình.

Tần Sùng Lễ gần đây đi làm như nghĩa vụ đóng thuế, đều rất miễn cưỡng.

Tan làm phát là vội vội vàng vàng quay về với vợ và con gái.

Thậm chí ông còn cân nhắc về hưu sớm, nếu không phải bây giờ Tần Hoài Dữ còn quá trẻ, ông thật muốn bỏ hết tất cả, về hưu ở nhà cả ngày với con gái, cùng Miên Miên xem heo Peppa.

Khuôn mặt Miên Miên nhăn nhó như bánh bao có nếp gấp.

Hiếm khi bé con để lộ sự tùy ý cố chấp của trẻ con.

Bé duỗi chân đạp đạp, nói to: "Không muốn đâu, Miên Miên không muốn đến công ty cùng ba thối, Miên Miên muốn đi làm cùng anh Hoài Dữ cơ!"

Vẻ mặt của Tần Sùng Lễ có chút lúng túng.

Tần Mục Dã ra vẻ đồng tình, vỗ vai ba, ý muốn nói: Ba con mình đều đóng vai chúa hề rồi!

Tần Hoài Dữ không đành lòng, cuối cùng buông tha: "Được được được, ngày mai Miên Miên đi làm cùng anh, nhưng anh phải đến công ty riêng, sẽ tương đối bận, đến lúc đó Miên Miên không được không vui đâu đấy, anh sẽ cố gắng ở cùng với em."

Đôi mắt to tròn của bé con lấy lại ánh sáng, cả người nhào vào ngực Tần Hoài Dữ.

"Vâng ạ, Miên Miên không cần anh ở cùng, Miên Miên biết tự chăm sóc mình mà!"

Chương 85: Giám đốc Tần đưa tiểu tổng tài bá đạo Miên Miên đi làm cùng

Edit: Thư

Cảm xúc của trẻ con đến nhanh, đi cũng nhanh, mới vừa rồi còn buồn bã không vui, giờ đã tươi tắn như bông hoa hướng dương nhỏ.

Tần Hoài Dữ thấy em gái cưng nhào vào ngực, hai tay đỡ bé lên, hơi cúi đầu, cọ mũi với cô bé.

Tần Mục Dã là fanboy chân chính của anh cả, ăn giấm với tất cả mọi người trừ anh.

Nhưng Tần Sùng Lễ không có bộ lọc cho con trai cả như thế.

Người ba già này có chút ghen tị..

Tại sao đều là được con gái rượu gọi.

Nhưng con bé lại gọi anh Hoài Dữ ngọt xớt đến độ ê răng.

Còn ông thì suốt ngày bị gọi là ba thối.

Quả là khiến người ta đau đớn!

Biểu cảm Tần Sùng Lễ căng cứng, trong lòng chua chua nhưng giữ thói quen không thể hiện vui buồn ra mặt, ông không thể giống như thằng thứ hai lúc nào cũng không để ý lời nói, bô bô cái miệng được.

Ngay cả việc uống giấm… cũng phải làm trong âm thầm thôi.

Chú ý của các con trai đều đặt trên Miên Miên nên không thấy biểu cảm đáng thương của ông già nhà mình.

Chỉ có Lê Tương cẩn thận tỉ mỉ, hiểu rõ chồng mình, chỉ cần nhìn qua, bà đã biết Tần Sung Sùng Lễ đang ăn giấm của con trai cả.

Lê Tương kéo ông sang một bên, nhỏ giọng an ủi: "Anh với Miên Miên vừa phá băng, đương nhiên không thể gần gũi như với Hoài Dữ, lúc Miên Miên vừa mới quay về, Mục Dã còn không tin, chỉ có mình Hoài Dữ ôm con bé về nhà, tình cảm giữa hai đứa nó rất đặc biệt, hơn nữa gần đây Hoài Dữ bận nhiều việc, không có thời gian chơi cùng Miên Miên nên Miên Miên dính thằng bé là điều khó tránh khỏi."

Tần Sùng Lễ nói nhỏ: "Anh hiểu điều ấy, nhưng anh không biết phải chơi với con bé thế nào…"

Tần Sùng Lễ rất muốn về hưu sớm để dành thời gian ở nhà cắm hoa, uống trà cùng con gái.

Ông bận rộn hơn nửa đời người, cuộc sống sau khi về hưu thật sự quá tốt đẹp.

Nhưng ông hiểu rõ ông và Miên Miên không có nhiều tiếng nói chung, ông hoàn toàn không biết phải làm thế nào để dỗ cô bé vui vẻ.

Trước đây khi quay chương trình, có Tần Mục Dã ở đó, tuy không hữu ích là mấy nhưng thành công nhất của thằng này là làm công cụ điều hòa bầu không khí thêm sống động.

Bởi vì có thằng con chuyên tấu hài nên ông càng nổi bật, Miên Miên ở cùng ông không thấy lúng túng.

Tuy nhiên, giờ về đến nhà…

Có con trai cả như ngọn núi nổi bật trước mắt, ông không còn bất kỳ điểm nào giỏi giang cả.

Tần Sùng Lễ hơi suy sụp.

Lê Tương thuận miệng đề nghị: "Anh chỉ cần làm những gì mình muốn là được rồi, đừng gấp, anh nhìn Tiêu Nhiên ấy, thằng bé cứ như hũ nút mà Miên Miên vẫn càng ngày càng quấn thằng bé còn gì, Miên Miên là một mặt trời nhỏ, con bé tự mang sức nóng, anh chỉ cần yên lặng ở bên con bé thôi, ngay cả Tiêu Nhiên cũng đi xây người tuyết Peppa cho con bé rồi đấy."

Tần Sùng Lễ cảm thấy gợi ý của vợ rất hợp lý, chủ động ra trận.

Ông đến bên cạnh Tần Hoài Dữ và Miên Miên, gương mặt anh tuấn tràn đầy tươi cười: "Miên Miên ngoan, ba xem Peppa Pig với con được không, anh cả mệt rồi, để anh ấy đi tắm rửa nghỉ ngơi sớm nhé."

Miên Miên nũng nịu trong lòng Tần Hoài Dữ xong, nhảy xuống khỏi ghế sô pha: "Con không xem đâu! Ngày mai Miên Miên phải đi làm, đây là ngày đầu tiên Miên Miên đi làm, Miên Miên phải đi chuẩn bị quần áo tốt một chút!"

Bé con lật đật chạy lên tầng, không quay đầu lại, không hề lưu luyến ông bô cô đơn ngồi trong phòng khách.

Tần Sùng Lễ bất đắc dĩ đứng dậy, ngồi liệt trên ghế sô pha.

Không thèm che giấu vẻ mất mát trên gương mặt.

Tần Mục Dã vỗ vai ông, ra vẻ đồng cảm: "Ai bảo ba sinh nhiều con trai làm gì, phải tranh sủng với quá nhiều người, con bé heo thối này

bẩm sinh đã có số Hải Vương*, thêm một người thấy là thêm một người thích, mưa dầm thấm lâu, Ba nhìn con xem, con là người dành thời gian nhiều nhất với con bé đúng chứ? Con đưa con bé đi tham gia chương trình, dãi nắng dầm sương, thậm chí cánh tay của con sắp thành chỗ ngồi riêng cho con bé rồi, thế mà con bé chỉ thương mỗi anh cả và thằng ba, chẳng thấy đối tốt với con chút nào, chỉ thích giận dỗi với con."

**: được nhiều người thích và vây quanh*

Biểu cảm của Tần Sùng Lễ không thay đổi nhiều nhưng trong lòng vẫn nhận được chút ít an ủi.

Ông nhìn con trai, vòng tay qua người, lạnh nhạt nói: "Cũng đúng thôi, may là so với con, Miên Miên vẫn đối xử với ba tốt hơn, con ấy hả, thôi bỏ đi."

Tần Mục Dã:????

Cậu mở to mắt đến nỗi con ngươi sắp rơi ra ngoài, đưa ra một lời giải thích cho bản thân: "Không phải, có chuyện gì với ba vậy, con tốt bụng đi an ủi ba, ba còn nỡ lòng làm tổn thương con? Tại sao ba lại cười trên nỗi đau của con trai vậy? Con có còn là con ruột của ba không! Tần Sung Lễ, ba đừng đi, ba giải thích cho con từ bỏ đi nghĩa là gì, ai dạy ba từ này??"

…

Miên Miên chạy vào phòng quần áo trong phòng ngủ, kiễng chân lựa chọn trang phục cho ngày mai.

Cô bé đã xem rất nhiều phim trên TV, bao gồm cả phim hoạt hình, ở đó dạy trẻ con phải ăn mặc chỉnh tề trang trọng khi đi làm.

Lấy người lớn trong nhà làm mẫu cho Miên Miên.

Ba và anh Hoài Dữ khi đi làm đều mặc vest, thắt cà vạt, tóc vuốt keo, mọi trang phục đều không qua loa, cẩu thả, đến giày da cũng không được phép dính một hạt bụi.

Anh Tiêu Nhiên thì khác, luôn tùy tiện mặc một bộ quần áo, nếu trời lạnh thì mặc thêm áo khoác, thậm chí mũ còn không thèm lộn lại ở đằng sau, trông hơi lôi thôi lếch thếch.

Dựa theo cách nói của anh hai — đây là phong cách của trạch nam, mấy người mê game ru rú ở nhà toàn như vậy.

Còn về phần anh hai… hoa hòe hoa sói, kỳ kỳ lạ lạ.

Nói chung với gu thẩm mỹ của mình ở tiên giới, Miên Miên không thể ngấm nổi phong cách ấy.

Gần đây trời lạnh nên lâu rồi cô bé không mặc váy.

Phòng quần áo của bé rộng, treo rất nhiều quần áo mới.

Miên Miên lấy ra một bộ vest nhỏ.

Áo blazer màu xanh than, phối cùng áo sơ mi trắng, nơ hồng và áo len gile màu hồng nhạt.

Phía dưới là váy mini kẻ sọc xanh trắng, Miên Miên mặc thử để ngắm trước.

Nhìn mình trong gương, vui vẻ cười.

Đây chính là trang phục lý tưởng để đi làm.

Nghĩ đến ngày mai có thể đi làm cùng anh Hoài Dữ, cô bé vui như muốn bay lên trời.

Tối nay Miên Miên hài lòng chìm vào giấc ngủ ngon.

…

Tám giờ sáng hôm sau.

Tần Hoài Dữ tuân thủ lời hứa, không bỏ bom em gái, sau khi thay quần áo gọn gàng, đi đến phòng em gái, tự mình gọi cô bé dậy.

Tối qua 9 rưỡi Miên Miên đã đi ngủ, không tỉnh dậy giữa đêm, cũng không mơ, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm hồng hào, tràn đầy năng lượng sau khi ngủ dậy.

Tần Hoài Dữ bế cô bé đi rửa mặt.

Mặc dù Miên Miên chưa lớn, tay chân ngắn ngủn, đáng yêu như củ cà rốt nhưng các động tác đều rất linh hoạt, cô bé đứng lên ghế chuyên dụng cho trẻ con, tự đánh răng, rửa mặt.

Tần Mục Dã giúp bé lau hết nước trên mặt rồi ôm bé xuống tầng ăn sáng.

Hôm nay Miên Miên ăn nhanh, cắn từng miếng từng miếng bánh sừng bò thơm lừng và há cảo cứng trứng vàng óng.

Ăn xong, bé bưng bình sữa, uống ừng ực.

Tần Hoài Dữ sờ khuôn mặt phình lên của cô bé, bật cười: "Uống chậm thôi, cẩn thận bị sặc, không cần gấp, hôm nay anh không có cuộc họp, đi muộn một chút cũng không sao."

Miên Miên uống hết bình sữa, đôi mắt mở to kiên định, nói: "Không được, hôm nay là ngày đầu tiên Miên Miên đi làm, không thể đi muộn được!"

Bé con nhảy xuống ghế, chạy lên tầng thay quần áo.

Tần Hoài Dữ cười vui vẻ.

Em gái quá đỗi nghiêm túc, so ra còn nghiêm túc hơn cả ngày đầu đi nhà trẻ.

Không thể nhìn con bé còn nhỏ, chưa tốt nghiệp mầm non mà xem thường, nói không chừng mai sau con bé sẽ trở thành một nữ chủ tịch quyền lực, quản lý cả đống người.

…

Dưới sự hỗ trợ của người giúp việc, Miên Miên đã thay quần áo chỉnh tề.

Bé mặc quần tất dày màu trắng, đôi giày da màu đen, áo len gile hồng nhạt phối cùng áo sơ mi trắng, còn thêm một chiếc nơ hồng đáng yêu, bên ngoài khoác một cái áo blazer cho trẻ con màu xanh đậm.

Về lý trí, Miên Miên nghĩ các bạn nhỏ khi đi làm sẽ phải để tóc xõa, tốt nhất là nên uốn xoăn ở đuôi giống mấy chị gái nhân viên trên TV.

Nhưng về tình cảm, bé lại thích để tóc búi hai bên.

Chị giúp việc phát hiện ra cô bé lưỡng lự, cười nói: "Miên Miên búi tóc trông rất đẹp, cũng rất hợp với quần áo hôm nay."

Miên Miên chớp mắt, nửa tin nửa ngờ nói: "Thật không ạ?"

"Tất nhiên rồi! Miên Miên búi tóc hai bên thế nào cũng hợp!"

Đến khi chị giúp việc dẫn cô bé xuống.

Tần Hoài Dữ ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, tay cầm tách trà, ngẩng đầu lên, không chuẩn bị trước, bắt gặp bé con trong bộ vest trang trọng.

Anh bất ngờ, suýt chút nữa làm đổ tách trà.

"Miên Miên, em… mặc đẹp quá, giống hệt một CEO nhỏ."

Tần Hoài Dữ bật cười, đi tới bế em gái lên.

Không chỉ ăn mặc quần áo chỉnh tề, cô bé còn đeo một chiếc túi Dior nhỏ cho bé gái cùng màu với áo gile bên trong, muốn bao nhiêu sang chảnh là có bấy nhiêu.

Miên Miên nâng cằm, kiêu ngạo hỏi: "Anh Hoài Dữ thấy em đẹp không ạ?"

Tần Hoài Dữ gật đầu, anh không ngờ em gái mới bốn tuổi mà đã có gu thẩm mỹ tinh tế thế này, còn biết khi đi làm phải ăn mặc khác với bình thường.

Chị gái giúp việc cười nói: "Tiểu thư Miên Miên quá đáng yêu, như bước ra từ trong anime vậy, nhưng bên ngoài nhiệt độ thấp… sợ mặc thế sẽ lạnh, hay là tiểu thư mặc thêm áo khoác này nữa."

Cô đưa áo khoác bông màu hồng cho Tần Hoài Dữ.

Tần Hoài Dữ không muốn phá hỏng tình yêu cái đẹp của em gái, vắt áo khoác trên tay, nhẹ nhàng nói: "Không sao, trên xe có hệ thống sưởi, ở công ty cũng có, tôi cầm theo áo khoác là được rồi, nếu lạnh thì con bé sẽ mặc thêm."

*****

Hôm nay Tần Hoài Dữ không đi Tần Thị mà đưa em gái đến tập đoàn dược phẩm Hoài Vọng mấy ngày nay anh hay qua.

Sáng nay không có cuộc họp, thư ký Lâm Tứ vào báo cáo công việc như thường lệ.

Tần Hoài Dữ vừa nghe thư ký báo cáo, vừa pha cho em gái một cốc chocolate nóng.

Miên Miên tò mò quan sát xung quanh phòng làm việc của giám đốc.

Ngay lúc ấy, có tiếng gõ cửa vang lên, Tống Thừa Vọng mở cửa đi vào.

"Tần tổng, chiều hôm nay…"

Tống Thừa Vọng là cổ đông thứ hai sau Tần Hoài Dữ ở tập đoàn dược phẩm này.

Quan hệ giữa anh ta và Tần Hoài Dữ không bình thường, mặc dù chỉ là quan hệ hợp tác nhưng hai người làm việc với nhau rất thoải mái, anh ta thấy cửa phòng mở hé nên đi vào theo thói quen.

Không ngờ, lại gặp một bé gái mặc vest ở chỗ này.

Ngay khi Tống Thừa Vọng mở cửa bước vào, Miên Miên đã mở to mắt nhìn chằm chằm anh.

Trên trán của Tống Thừa Vọng có hai luồng khí khác màu.

Một bên là màu đen kịt, bên còn lại là màu vàng chói.

Đó là màu vàng lấp lánh, chỉ những người có vận khí cực tốt mới có.

Chương 86: Cô bé này được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng

Edit: Thư

Bé con trắng nõn, khuôn mặt mềm mại đáng yêu, mặc bộ vest nhỏ, trên đầu để kiểu tóc búi hai bên trẻ con.

Nếu Tống Thừa Vọng là người thường thì trong mắt anh ta, cô bé chỉ là đứa nhỏ đáng yêu, không có gì đặc biệt.

Với cả, không phải Tống Thừa Vọng không thấy mấy video ngắn cắt ra từ chương trình nổi đình nổi đám trên mạng, thỉnh thoảng anh cũng vô tình lướt qua rất nhiều đoạn clip giữa cậu hai Tần và em gái khi tham gia chương trình thực tế.

Gần đây cô bé này nổi tiếng rầm rầm, tỏa sáng chói chang như mặt trời ban trưa, nghe nói có thể so ngang cấp độ đỉnh lưu, Tống Thừa Vọng cũng biết chút ít.

Nhưng ngoài đời thật khác sóng truyền hình rất nhiều.

Khi lướt qua đoạn video, Tống Thừa Vọng không thèm xem lại lần hai, mặc định đây là chiêu trò của cậu hai Tần, vì bị đối thủ cạnh tranh dòm ngó, bôi đen nên dùng em gái đáng yêu để tẩy trắng, lấy lại sự nổi tiếng.

Mấy trò mèo này không thiếu trong các gia đình có ngôi sao trong làng giải trí, mấy năm gần đây các chương trình giải trí đều chạy theo xu hướng này, trong mắt người làm kinh doanh ngoài ngành

như bọn họ, điều ấy chẳng còn xa lạ.

Nhưng tình huống hiện giờ hoàn toàn vượt xa dự đoán của Tống Thừa Vọng.

Anh ta chỉ có thể giả vờ chưa xảy ra chuyện gì, cười híp mắt cúi đầu nhìn bạn nhỏ, nhẹ nhàng nói: "Đây chính là công chúa nhỏ của Tần gia, Miên Miên đúng không, xinh xắn quá, không hổ là em gái của Tần tổng, giá trị nhan sắc của gia đình cậu khiến người ta hâm mộ thật đấy."

Tần Hoài Dữ nghe vậy, cười cười, khách khí nói: "Hâm mộ gì chứ? Công chúa nhỏ nhà anh cũng đáng yêu lắm mà, bây giờ đang được nghỉ, nếu rảnh thì anh đưa con bé đến đây chơi một lúc."

Quan hệ giữa Tống Thừa Vọng và Tần Hoài Dữ không dừng ở mức bình thường, muốn tìm hiểu gốc rễ thì phải quay về bậc cha chú của hai người.

Cha của Tống Thừa Vọng là Tống Văn Thắng, cổ đông lớn thứ hai của Tần thị, bạn thân thiết với Tần Sùng Lễ.

Tống Văn Thắng đã lớn tuổi, hai năm nay sức khỏe không tốt, trải qua nhiều lần giải phẫu nên lui về đằng sau, không còn giữ vị trí trong hội đồng quản trị nữa.

Tống Thừa Vọng năm nay ba mươi tuổi, có vợ có con đề huề, con gái lớn năm nay sáu tuổi, con trai út chưa được bốn tuổi, là con của vợ hai.

So sánh quỹ đạo của anh ta với Tần Hoài Dữ, một người một lòng cống hiến cho sự nghiệp, ngay cả một người bạn gái chính thức cũng không có, thực sự khác biệt rất lớn.

Nhưng từ nhỏ Tần Hoài Dữ đã học vượt cấp, mười lăm tuổi vào đại học, vừa khép trở thành bạn cùng lớp với Tống Thừa Vọng.

Mặc dù thiên tài sẽ phải chịu cô đơn nhưng sự khác biệt với người thường này càng bộc lộ rõ ràng khi lên đại học.

Tất cả bạn cùng lớp đều là người trưởng thành hai mươi tuổi, một mình Tần Hoài Dữ mười lăm tuổi nên nhiều người chê anh trẻ con, chỉ có Tống Thừa Vọng thường xuyên rủ anh tự học, hai người hợp tác làm nhiều đề tài nghiên cứu, mặc dù lớn tuổi hơn nhưng Tống Thừa Vọng vẫn đối xử với anh bình đẳng nên mối quan hệ giữa hai người rất tốt.

Cho đến nửa năm trước, Tần Sùng Lễ đột nhiên bàn giao hết công việc trong tay cho Tần Hoài Dữ, mất tích sau một đêm.

Trên dưới Tần thị hỗn loạn, tất cả mọi người từ cổ đông đến các quản lý cấp cao đều lo sợ bất an.

Mặc dù Tần Hoài Dữ đã sớm bộc lộ rõ tài năng thiên bẩm nhưng anh còn quá trẻ, mới hai mươi ba.

Đúng lúc ấy, Tống Thừa Vọng và người cha còn đang nằm viện của mình đứng ra giúp anh ổn định cục diện, trấn an mọi người.

Về sau, Tống Thừa Vọng đề xuất mở đường cho sự chuyển mình của Tần Thị, chuẩn bị một vài hàng mục công nghệ cao cấp, Tần Hoài Dữ lựa chọn một vài công ty có triển vọng để đầu tư.

Bây giờ, tập đoàn Dược phẩm Hoài Vọng là sản nghiệp hợp tác của cả hai.

…

Tống Thừa Vọng vừa nói chuyện vừa đi về phía bàn làm việc.

Miên Miên giống như cô giám đốc nhỏ đang ngồi trên ghế của Tần Hoài Dữ.

Tần Hoài Dữ đang đứng bên cạnh pha chocolate nóng cho em gái.

Tống Thừa Vọng có vẻ rất thích Miên Miên, khen không dứt: "Anh xem chương trình của công chúa nhỏ Miên Miên và cậu hai rồi, nhiệt độ ở Hokkaido thấp, Miên Miên mặc dày, sắp không nhúc nhích được, trông như quả bóng nhỏ, hôm nay Miên Miên mặc quá đẹp, nhất là bây giờ còn ngồi trên ghế làm việc, trông con bé ra dáng giám đốc hơn cả cậu đấy."

Tần Hoài Dữ nghe người ngoài khen em gái, tuy biết kiềm chế tính tình đến đây cũng không nhịn được cười toe toét.

EQ của Tống Thừa Vọng không thấp, cộng thêm quen biết Tần Hoài Dữ nhiều năm nên anh nắm tính cách của Tần Hoài Dữ trong lòng bàn tay.

Anh giỏi nắm bắt những gì đối phương thích, với cả trong nhà không phải không có trẻ con nên anh không thiếu tự tin khoản dỗ ngon dỗ ngọt một đứa nhóc.

Tần Hoài Dữ nhìn em gái, cảm thấy rất vui.

Anh không khiêm tốn, nói: "Không thế thì sao, quay xong chương trình là nằng nặc đòi đi làm cùng em, con bé tự chọn bộ quần áo hôm nay đấy, nghiêm túc y như thật. Em thấy con bé còn nhỏ mà thích làm việc thế này, nói không chừng lớn lên có thể thay em thừa kế Tần thị, lúc ấy Miên Miên làm chủ tịch, em lui về làm phó tổng trợ giúp con bé thôi."

Tống Thừa Vọng cười nói: "Tính toán tốt nhỉ, đẩy em gái ra gánh vác việc lớn, còn mình vui vẻ nhàn hạ."

Tống Thừa Vọng cảm thấy bầu không khí đang tốt, định cúi người bế bé con lên.

Không ngờ, cô bé duỗi chân, đạp đôi giày đen vào cạnh bàn.

Khí lực của bé không lớn, nhưng đủ khiến cái ghế lùi về sau theo quán tính.

Tống Thừa Vọng cúi người ôm không khí, lúng túng cứng người tại chỗ.

Miên Miên thấy vận khí của Tống Thừa Vọng không giống người thường, khí chất quang người cũng khác.

Cô bé biết bây giờ bé chỉ là một đứa trẻ bình thường, không thể tùy ý sử dụng các phép thuật như trước khi hạ phàm để bảo vệ bản thân.

Cô bé biết tự đảm bảo an toàn cho mình, đối với loại sinh vật chưa rõ này, cô bé tránh né theo bản năng.

Nhưng…

Nhìn biểu cảm lúng túng của Tống Thừa Vọng.

Đôi mắt to đen láy nhìn sang Tần Hoài Dữ, đột nhiên cảm thấy như thế này không được.

Mặc dù bé không có phép thuật nhưng bé không phải người thường.

Anh Hoài Dữ mới là người thường tay không trói gà không chặt.

Cho nên, ngay cả khi cô bé sợ hãi theo bản năng, bé không thể thể hiện nỗi sợ của mình trước mặt Tống Thừa Vọng!

Đứa nhỏ lập tức tươi cười, giả vờ không thấy Tống Thừa Vọng muốn bế bé, vươn cánh tay về phía Tần Hoài Dữ, nũng nịu nói: "Anh Hoài Dữ, phòng làm việc này không lớn tí nào, không rộng bằng phòng của anh ở Tần thị! Chơi ở đây không vui, anh Hoài Dữ dẫn Miên

Miên sang phòng khác chơi được không ạ?”

Tần Hoài Dữ nhận chiêu làm nũng của em gái, bế bé lên theo bản năng, để bé ngồi trên cánh tay mình, thành thục dụ dỗ: “Được, nhưng trước đó em phải uống hết cốc chocolate này đã, uống xong anh mới đưa em đi, ấm người lên anh sẽ đưa em đi quanh một vòng.”

Kết quả là sự lúng túng xấu hổ không biết làm thế nào của Tống Thừa Vọng bị mọi người bỏ qua, không ai chú ý đến.

Tống Thừa Vọng hắng giọng một cái, giả vờ không có việc gì, tiếp tục nói chuyện công việc với Tần Hoài Dữ.

Tần Hoài Dữ nghe xong, cau mày, sau đó mới mở miệng: “Thừa Vọng, anh liên hệ với viện sĩ Hoàng bên kia trước, hạ thấp thái độ một chút, viện sĩ Hoàng rất uy tín trong ngành, sẽ không kiếm chuyện linh tinh, nếu tự liên lạc với ông ấy thì tốt nhất, không liên lạc được mới tìm sang trợ lý hoặc học sinh, xem có hiểu lầm gì ở giữa không, em dẫn em gái đi một lúc rồi sẽ sang tìm anh.”

Nghe hai người nói chuyện công việc, Miên Miên như lọt vào sương mù, lấy trình độ chưa nhận bằng tốt nghiệp mầm non của bé, bé nghe không thể hiểu.

Cô bé không gượng ép, không nghe kĩ mà lặng lẽ quan sát Tống Thừa Vọng.

Trước khi Tống Thừa Vọng rời đi, anh ta còn cúi đầu, cười nói hẹn gặp lại với cô bé.

Miên Miên cười toe toét đáp lại.

Nụ cười của bánh bao nhỏ như làn gió xuân, ấm áp khiến lòng người run rẩy.

Trợ lý Lâm Tứ đứng bên cạnh, nhìn ngây người, vô thức nở nụ cười hiền từ.

Lâm Tứ bị độ ngọt của bé con làm cho run lẩy bẩy.

Tống Thừa Vọng cũng run lên nhưng là vì sợ hãi.

Trước khi anh ta rời đi, anh cảm thấy xung quanh cô bé được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng.

Ánh sáng vàng mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện, chưa đủ rực rỡ nhưng đúng màu vàng nhạt, Tống Thừa Vọng như gặp ảo giác trong nháy mặt, anh cảm nhận được tiên khí ở đây.

Tống Thừa Vọng giả vờ không thay đổi sắc mặt, xoay người đi ra ngoài, sau khi ra cửa còn lén quay đầu lại liếc một cái.

Anh ta tự trấn an bản thân: Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Làm sao có thể có tiên khí ở đây?

Ánh sáng vàng nhạt kia có thể do ánh nắng bên ngoài chiếu vào, khúc xạ và phản chiếu nên mới có.

Bản thân anh ta chột dạ nên mới thấy sợ hãi.

Một đứa bé chưa tới bốn tuổi, làm sao có thể có linh khí đặc thù?

Anh ta đã tiếp xúc với người của Tần gia nhiều năm, cả gia đình ấy đều là người phàm bình thường, chỉ có duy nhất Tần Hoài Dữ có vận khí tốt, nhưng điều này không liên quan đến linh lực, chẳng qua trong số những người bình thường, cậu ấy có vận khí tốt nhất, số mệnh vượng nhất mà thôi.

Nếu Tần gia đều là người bình thường thì cô con gái nhỏ nhất càng không thể có linh lực đặc biệt.

…

Sau khi Tống Thừa Vọng rời đi, Lâm Tứ thấy giám đốc nhà mình vẫn bế em gái, hơi lo lắng sẽ trễ nải công việc.

Anh cười nói với Miên Miên: "Tiểu thư Miên Miên, anh chơi với em được không? Phòng của giám đốc đúng là không có gì chơi, nhưng trên tầng có phòng nghỉ, có thể chơi một lúc, còn có thể xem phim hoạt hình, giám đốc… còn nhiều việc phải làm."

Tần Hoài Dữ nói: "Không sao, tôi chơi với Miên Miên một lúc cho con bé làm quen hoàn cảnh, sau đấy tôi đi làm việc, anh trông con bé cũng được."

Miên Miên vừa để lộ dáng vẻ dính người trước mặt Tống Thừa Vọng, Tần Hoài Dữ không muốn để cô bé thất vọng.

Không ngờ Miên Miên lắc đầu, hiểu chuyện nói: "Anh Hoài Dữ cứ đi làm việc đi, không cần chơi với Miên Miên đâu ạ, Miên Miên chơi với anh Lâm Tứ được ạ!"

Tần Hoài Dữ không ngờ: "…Thật sự không muốn anh đi cùng sao?"

Miên Miên nghiêm túc gật đầu, chớp chớp mắt, đột nhiên dùng giọng nghiêm túc: "Miên Miên có thể tự mình chơi nhưng anh Hoài Dữ phải đồng ý với Miên Miên một chuyện!"

Tần Hoài Dữ mỉm cười, thầm nghĩ em gái đúng là bé con nghịch ngợm, anh nhéo gương mặt mũm mĩm của cô bé: "Nói đi, muốn ra điều kiện gì cho anh?"

Miên Miên nói từng câu từng chữ: "Chú vừa rồi, họ Tống phải không ạ."

Tần Hoài Dữ khẽ run, không ngờ Miên Miên vẫn chú ý đến Tống

Thừa Vọng đã rời đi năm phút trước.

“Đúng vậy, sao thế?”

Miên Miên nhớ lại giấc mơ không rõ ràng ấy.

Trong mơ, anh hai và anh cả nói chuyện với nhau, có đề cập đến cái tên Tống Thừa Vọng này.

Vừa rồi cô bé cũng nghe thấy anh Hoài Dữ gọi cái tên ấy.

Khuôn mặt Miên Miên có chút nghiêm túc, cô bé nói rõ ràng từng chữ: “Chú ấy tên là Tống Thừa Vọng đúng không ạ? Anh, chú này không phải người tốt, anh nhất định phải tránh xa chú ấy.”

Chương 87: Đây không phải hai cha con tai tinh sao, hóa ra là người quen cũ à

Edit: Thư

Miên Miên vừa dứt lời, sắc mặt Tần Hoài Dữ thay đổi.

Ngay cả Lâm Tứ đang cười cũng cứng lại.

Tần Hoài Dữ biết em gái chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra Tỉnh Triết có vấn đề, gián tiếp chỉ ra kẻ ác núp sau lưng hãm hại A Dã.

Nhưng đó đã là chuyện diễn ra lâu rồi, khoảng thời gian sau Miên Miên cũng không để lộ bất kỳ năng lực đặc biệt nào nữa nên Tần Hoài Dữ dần quên chuyện này.

Dù sao trong mắt anh, em gái là bảo bối, là bé con yếu ớt nhỏ nhất trong nhà, cần mấy anh em bọn anh bảo vệ.

Điều này không có nghĩa là anh không tin những lời của Miên Miên nói.

Anh im lặng nuốt nước bọt, trong đầu lập tức thoáng qua rất nhiều chi tiết liên quan đến Tống Thừa Vọng.

Tần Hoài Dữ đặt bánh bao nhỏ xuống ghế giám đốc, giơ tay nhéo nhúm tóc đáng yêu trên đầu bé, kiên nhẫn hỏi: "Tại sao Miên Miên lại nói vậy, em thấy luồng khí trên trán của anh ấy có màu khác lạ sao?"

Tần Hoài Dữ nhớ hết tất cả những lời em gái nói, hình như con bé có thể thấy luồng khí trên trán mọi người, lúc ấy con bé đã nói trán của Tần Mục Dã có khí đen, chứng tỏ đang bị vận xui quấn lấy. Sau đó, con bé dần không nhắc đến chuyện đấy nữa, Tần Mục Dã đồng thời thành công phản hắc, thuận lợi tẩy trắng cho bản thân, sự nghiệp dần quay lại quỹ đạo, ngay cả tâm bệnh cũng dần được cải thiện.

Trên mặt Lâm Tứ tràn đầy khiếp sợ.

Anh là người đầu tiên điều tra thân phận của bảo bối nhỏ Miên Miên.

Anh là người đầu tiên nhận câu trả lời gây sốc từ phía cảnh sát, sau đó đến những chuyện kia… Anh nắm rõ tất cả nội tình bên trong.

Mặc dù chỉ âm thầm quỳ lạy trong lòng, không biểu lộ ra ngoài nhưng trong lòng Lâm Tứ, công chúa Miên Miên cải tử hoàn sinh đích thị là một thần tiên đẳng cấp trâu bò.

Chẳng qua anh không có nguyện vọng gì đặc biệt muốn hoàn thành, nếu không anh thực sự sẽ quỳ xuống lạy con bé một lạy để bày tỏ lòng thành.

Tính cách Lâm Tứ không thể trầm ổn như ông sếp nhà mình.

Anh không thể kiềm chế được.

"Công chúa nhỏ Miên Miên… Phó tổng Tống là người xấu phải không? Tại sao em lại nói như vậy, anh và sếp tiếp xúc với anh ta nhiều năm, không hề phát hiện chuyện xấu gì, làm sao em có thể nhìn ra được?"

Miên Miên không tiết lộ cốt truyện xảy ra tiếp theo trong số ghi chép trần gian xuất hiện trong giấc mơ.

Cô bé chỉ nói thật tình huống trước mắt.

“Trên trán của chú Tống có hai luồng khí, một bên màu đen, một bên màu vàng, nhưng mỗi người chúng ta chỉ có một loại khí duy nhất, mặc dù không cố định nhưng phải tự mình tích góp công đức hoặc hoàn cảnh ảnh hưởng mới có thể thay đổi, kết quả đòi hỏi thời gian lâu dài mới có thể hình thành.

Nhưng chú Tống lại có hai luồng khí, chứng tỏ một cái không phải của chú ấy, chú ấy trộm của người khác. Nếu em đoán không nhầm… chú ấy trộm của anh Hoài Dữ!”

Mặc dù chủ đề này rất ảo ma canada với người thường.

Nhưng dưới cách diễn đạt đơn giản của Miên Miên, hai người dễ dàng nắm được vấn đề.

Tần Hoài Dữ nghe hiểu.

Màu đen và màu vàng, nhất định là hai luồng khí đối nghịch nhau, một cái xấu một cái tốt.

Lâm Tứ hóa thành học sinh chăm học đứng trước mặt Miên Miên, kích động giơ tay muốn đặt câu hỏi. o(*^▽^*)┛

“Miên Miên, Miên Miên, tại sao em nhìn là biết phó tổng Tống trộm khí vàng của sếp vậy? Chẳng lẽ khí vận của sếp có màu vàng à?!”

Miên Miên chỉ có thể nói ra phán đoán của mình: “Thật ra từ khi Miên Miên trở lại, đã thấy trên trán của anh Hoài Dữ có luồng khí màu vàng sáng chưa từng có, nhưng loại khí này chỉ thuộc về người có vận khí cực tốt, là con cưng của trời mới có. Gương mặt của anh Hoài Dữ cũng cũng có nét như vậy, vầng trán đầy đặn, khí chất chính trực, chỉ có thể là người được chọn trong mấy ngàn năm, nhưng bây giờ khí đen mờ mịt bao phủ trán anh ấy, có thể khí vận của anh đã bị trộm mất từ lâu.”

Giọng nói của bé con non nớt nhưng rõ ràng từng chữ, khiến người nghe tin tưởng.

Tần Hoài Dữ lý trí trầm ổn, cẩn thận khắc ghi từng chữ của em gái vào lòng.

Còn Lâm Tứ chỉ bắt được điểm khiến mình kinh ngạc.

Lâm Tứ kích động: "Wowww!!! Sếp, cậu là người có vận khí cực tốt!!! Con cưng của trời! Quá trâu, tôi biết tôi không chọn sai ông chủ mà, may là sau khi tốt nghiệp xong tôi vào Tần thị, mùa tốt nghiệp năm ấy, 500 công ty hàng đầu về trường chúng ta mở hội chợ nghề nghiệp, tôi lại là đại diện sinh viên ưu tú, nhận được rất nhiều offer, cũng may con mắt của tôi tinh tường, quyết tâm lựa chọn Tần thị… Há há há há há há há há tôi đỉnh quá mà!!!"

Tần Hoài Dữ:????

Anh nhìn trợ lý nhà mình với ánh mắt phức tạp.

Miên Miên thở dài, đôi tay mũm mĩm vỗ vai Tần Hoài Dữ.

"Anh Hoài Dữ bị trộm mất vận khí rồi! Không sao, Miên Miên sẽ tìm ra giải pháp! Bây giờ anh Hoài Dữ còn kịp cách xa người xấu! Miên Miên nhất định sẽ bảo vệ anh!"

Giám đốc Miên Miên nắm chặt tay, nghiêm túc nhấn mạnh.

Tâm trạng của Tần Hoài Dữ hơi hỗn loạn.

Suy nghĩ của anh xoay chuyển rất nhanh, huống chi Miên Miên đã nói thẳng như vậy, anh liền có suy đoán.

Trong khoảng thời gian này, các loại thuốc chống ung thư phát triển bởi tập đoàn dược phẩm Hoài Vọng được tung ra thị trường, bước đầu nhận được ủng hộ rộng rãi vì hiệu quả tốt.

Nhưng bắt đầu nảy sinh nhiều tranh luận trái chiều.

Gần đây trên các diễn đàn bệnh nhân lớn, nhiều người thỉnh thoảng đăng bài, nói giá của loại thuốc này quá cao.

Giá một liều trị liệu phải hơn hai chục ngàn, mà loại thuốc này sử dụng lâu dài, tính ra chi phí cho toàn bộ thời gian trị liệu không phù hợp với túi tiền của gia đình lao động bình thường.

Tần Hoài Dữ không hiểu biết việc định giá thuốc do không phải lĩnh vực chuyên sâu của anh.

Nhưng theo lý mà nói, các loại thuốc mới đều được kiểm soát bởi cục Quản lý Thực Phẩm và Dược Phẩm, các chuyên gia sẽ tổng hợp rồi mới chốt mức giá, công ty bọn anh không thể đơn phương quyết định giá trên thị trường.

Cho dù đối mặt với nhiều tranh luận, Tần Hoài Dữ vẫn nghiêng về hướng công ty cạnh tranh đăng bài bôi đen.

Cộng thêm hạn chế về trình độ khoa học y tế, bản thân một số loại thuốc đặc trị chống ung thư đều có giá cao, bởi vì chi phí nghiên cứu vốn đã cao, bản thân một lọ thuốc có thể là thành quả nghiên cứu mười mấy năm của nhiều nhóm nghiên cứu khoa học.

Giá bán của thuốc quá cao hay quá thấp, đều không hợp lý với các nhà nghiên cứu tham gia chế tạo và phát triển.

Nhưng Tần Hoài Dữ bỏ sót một điểm mấu chốt.

Anh có quá nhiều hạng mục trong tay, còn phải quản lý công việc hàng ngày ở Tần Thị nên những thủ tục kinh doanh của công ty này đều nằm trong tay Tống Thừa Vọng, rất ít khi anh nhúng tay vào.

Đến khi báo cáo kết quả, đều là Tống Thừa Vọng đại diện tóm tắt.

Nếu Tống Thừa Vọng đục nước béo cò, thậm chí có âm mưu ẩn trong đó?

Đây chính là phương diện anh chưa bao giờ cân nhắc qua.

Chuyện liên quan đến khủng hoảng gần nhất công ty phải đối mặt, Tần Hoài Dữ có suy đoán, lập tức phải bắt tay vào điều tra.

Anh đưa tay nhéo búi tóc của em gái, nhẹ nhàng nói: "Anh biết rồi, cảm ơn Miên Miên đã nhắc nhở. Anh sẽ chú ý điều ấy, nhưng Miên Miên vẫn còn nhỏ, không cần mạo hiểm bảo vệ anh, anh có thể tự bảo vệ mình, Miên Miên không được làm chuyện nguy hiểm để bảo vệ anh, biết không?"

Những thứ Miên Miên nói như vận khí tốt, vận khí màu vàng, con cưng của trời, không phải anh không tin.

Nhưng với anh, điều ấy không quan trọng.

Trước khi em gái sống lại, anh chưa bao giờ nghe qua những thứ số mệnh kỳ quái này, cuộc sống cũng không quá tốt, cho dù anh là người trời sinh vận khí không tốt, anh cũng không sợ.

Anh nguyện ý tin tưởng năng lực đặc biệt của em gái.

Nhưng anh hiểu một đạo lý.

Em gái không còn là thần tiên trên kia, bây giờ con bé là đứa trẻ bình thường, thân thể phàm tục, không có năng lực gì.

Tần Hoài Dữ sẽ không vì thứ gọi là vận khí để em gái mạo hiểm.

*****

Tần Hoài Dữ vội vàng rời khỏi phòng làm việc, tạm giao đứa nhỏ cho

Lâm Tứ.

Lâm Tứ đưa bé con đến phòng nghỉ, bật phim hoạt hình cho cô bé trên màn hình lớn.

Miên Miên xem một hồi, thất thần, cô bé vẫn chưa nghĩ ra cách thức kẻ xấu kia trộm khí vận của anh Hoài Dữ.

Khả năng này tuyệt đối không thể xuất hiện ở một người phàm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Miên Miên nhỏ bé mở miệng: "Chú Ti Mệnh, chú đang làm gì vậy? Chú đang ngủ à, đừng ngủ nữa, Miên Miên có chuyện tìm chú."

Cô bé có thể trao đổi với Ti Mệnh qua không gian, dù sao Ti Mệnh cũng có thể dịch chuyển tức thời.

Cô bé không có phép thuật, không thể nghe được phản hồi của Ti Mệnh nhưng Ti Mệnh có thể thấy được tình trạng và hoàn cảnh xung quanh cô bé.

Lâm Tứ đang xử lý công việc, một tay gõ bàn phím iPad, một bên tò mò nhìn sang đứa nhỏ: "Miên Miên, em đang nói chuyện với ai đấy?"

Miên Miên không để ý đến anh, tiếp tục kêu gào với Ti Mệnh: "Chú đừng ngủ nữa mà, không được bỏ qua Miên Miên, nếu không Miên Miên sẽ bảo anh Tiêu Nhiên không mang chú chơi game nữa!"

"Rầm" một tiếng ——

Trong phòng nghỉ lớn, đột nhiên nhiều thêm một người.

Còn là một thiếu niên anh tuấn cao ráo ——

Lâm Tứ chưa kịp hồi phục tinh thần, còn đang quay sang nhìn đứa

nhỏ, trước mắt đột nhiên trồi lên một người, miệng anh mở to, đủ để nhét một quả trứng gà.

"Cậu cậu cậu cậu cậu, aaaaaaaaa!!!!"

Lâm Tứ đánh rơi iPad xuống đất, hét lên.

Miên Miên một lòng nghĩ đến anh Hoài Dữ, không đủ kiên nhẫn trấn an người lớn đang giật mình kinh hoàng này.

Cô bé dụ dỗ qua loa lấy lệ: "Anh Lâm Tứ bình tĩnh lại được không? Anh biết Miên Miên là thần tiên rồi mà, thần tiên cũng phải có bạn chứ, Miên Miên gọi bạn đến để nhờ một việc nhỏ thôi mà."

Lâm Tứ lặng lẽ ngậm miệng, nuốt kinh hoàng vào trong bụng, ánh mắt rưng rưng đáng thương.

Ti Mệnh nhìn bộ dáng hoảng sợ của anh, không nhịn được bật cười, càng ngày càng cười lớn, cuối cùng cúi người ôm bụng.

Miên Miên lon ton chạy đến kéo Ti Mệnh, tức giận nói: "Chú đừng cười nữa, chú Ti Mệnh, chú nhanh giúp cháu nhìn qua một chút, rốt cuộc người tên Tống Thừa Vọng kia trộm vận khí của anh Hoài Dữ thế nào ạ?"

Trong Death Note của anh có quá nhiều người và nhiều việc linh tinh.

Anh còn lười biếng không làm việc đàng hoàng nên không nhớ người qua đường tầm thường tên Tống Thừa Vọng này.

Vì vậy anh không thể không nhặt iPad của Lâm Tứ lên, giọng nói trong trẻo, nhàn nhạt: "Người anh em, tôi mượn máy tính bảng một chút, tôi tìm cái người Tống gì gì đó xem thế nào."

Ti Mệnh đã sớm thuần thục cách sử dụng máy tính bảng.

Ngón tay thon dài lướt lướt gõ gõ màn hình, tìm kiếm tên Tống Thừa Vọng.

Trình duyệt ngay lập tức nhảy ra vô số trang web, bao gồm cả bách khoa toàn thư Baidu.——

Tống Thừa Vọng, 30 tuổi, người Yến Kinh, con trai duy nhất của cổ đông thứ hai Tần Thị Tống Văn Thắng, tốt nghiệp trường kinh doanh sau Đại học Stanford.

"À, hóa ra là hắn à."

Khóe môi của Ti Mệnh giật giật, không ngờ có thể gặp lại người quen cũ ở chỗ này.

Đây không phải hai cha con tai tinh* bị cách chức mấy trăm năm trước à.

**: Người xưa dùng thiên tượng để gắn vào việc của con người. Người ta tin rằng nếu một ngôi sao nào đó bất thường thì sẽ gây ra một tai họa tương ứng trên thế giới, ngôi sao gây ra tai họa đó được gọi là tai tinh. Thường đề cập đến sự xui xẻo, thảm họa.*

Chương 88: Nghĩ cách để tách Miên Miên khỏi anh cả

Edit: Thư

Miên Miên nhìn phản ứng của Ti Mệnh, đôi mắt sáng lên.

Đôi tay mập kéo áo khoác bóng chày của Ti Mệnh, giọng nói ẩn chứa phấn khích: "Chú Ti Mệnh biết chú ấy ạ? Chú biết chú Tống Thừa Vọng thật ạ? Chú nói cho cháu biết chú ấy là ai đi! Tại sao chú ấy lại trộm vận khí của anh Hoài Dữ!"

Miên Miên gọi Ti Mệnh nhờ giúp đỡ chỉ để thử may mắn.

Cô bé biết hạ phàm chuyển kiếp là nhiệm vụ của bản thân, không thể lúc nào cũng nhờ chú Ti Mệnh làm hộ.

Nhưng nếu Thiên Quân đã để chú Ti Mệnh ở lại trần gian, chắc chắn thỉnh thoảng nhờ chú ấy giúp cũng không sao, nhưng không được quá rõ ràng, lén lén lút lút là được.

Dù sao cô bé cũng chỉ là thần tiên nhỏ bé mới tám trăm tuổi, vẫn là củ cà rốt ở tiên giới, phải có ưu tiên đặc biệt chứ.

Chú Ti Mệnh ở bên cô bé lâu như vậy, Miên Miên hiểu rõ tính cách của chú ấy.

Chú ấy là người khẩu xà tâm phật, ngoài miệng nói không giúp nhưng thường xuyên tiết lộ một số thông tin hữu ích cho cô bé.

Hôm nay cô bé muốn thử vận may, không ngờ chó ngáp phải ruồi.

Ti Mệnh tò mò lý lịch dưới đây của cha con tai tinh, không nhịn được xem hết thông tin trên Baidu, anh cong khóe môi, châm chọc nói: "Hừ, không ngờ đấy, số quạ đen mà đời này phất thế, còn có nhiều tiền cơ."

Thần tiên không có tham vọng tiền tài, đương nhiên càng không có mong muốn tích trữ của cải.

Mục đích sống của phần lớn thần tiên chỉ là cải thiện tu vi hoặc tạo phúc cho chúng sinh.

Nhưng trong khoảng thời gian hạ phàm cùng Miên Miên, Ti Mệnh đã cảm nhận cái gọi là sức mạnh hưởng thụ của tiền tài.

Trước khi hạ phàm, cuộc sống của anh rất bình dị, không có nhiều thú tiêu khiển như vậy, xuống đây mới được mở mang tầm mắt, sinh ra hâm mộ cuộc sống của người có tiền.

Sự kiện liên quan đến việc hai cha con tai tinh này bị giáng chức đã xảy ra cách đây hàng mấy trăm năm, có thể lúc ấy Miên Miên còn chưa được sinh ra.

Trước khi bị cách chức, hai cha con này gây gổ với anh, ầm ĩ không vui. Trên đấy, thần Ti Mệnh được coi là tốt tính, hiền lành, rất ít thần tiên gây thù kết oán với anh, số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng hai cha con nhà này đã chiếm đến hai người.

Ti Mệnh cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ, thuận miệng nói: "Chú biết, trước khi là đồng nghiệp cũ, nhưng hai cha con này vi phạm luật trời, lợi dụng chức quan làm nhiều chuyện nên bị Thiên Quân giáng chức, đày xuống trần gian tám nghìn năm. Hai người này làm người phàm mấy đời rồi đấy, nếu hôm nay cháu không nhắc chắc chú cũng không nhớ hai người này đâu."

Đôi mắt to của Miên Miên lóe lên một cái, lắng nghe lĩnh vực bé chưa từng biết.

Cô bé muốn hỏi thêm nhưng thấy trợ lý Lâm đang run lẩy bẩy bên cạnh, biểu cảm thay đổi xoành xoạch, khi thì quỳ lạy, khi thì kinh hoàng, trong mấy phút ngắn ngủi chú ấy đã trải qua rất nhiều cảm xúc thăng trầm phập phồng.

Miên Miên hơi lo lắng, sợ rằng nếu bé không an ủi trợ lý Lâm, anh ấy sẽ ngất xỉu vì kích thích quá mức.

Miên Miên thông cảm, quay sang đống đồ ăn vặt Lâm Tứ chuẩn bị cho bé, chọn một hộp sữa chuối và một thanh chocolate, cầm bằng hai tay, đi đến trước mặt Lâm Tứ.

Cô bé đặt thanh chocolate sang một bên, rảnh tay kéo tay áo của Lâm Tứ: "Anh Lâm Tứ, anh ngồi xuống đi, đừng sợ, chú Ti Mệnh là người tốt, chú ấy là thần tiên, sẽ không làm hại anh đâu ạ."

Lâm Tứ hoảng hoảng hốt hốt ngồi xuống, ánh mắt mê mang nhìn bé con phấn điêu ngọc trác rồi lại nhìn cậu thiếu niên đẹp trai.

Không phải anh không tin lời của Miên Miên.

Anh đã gặp Miên Miên vào ngày đầu tiên cô bé hạ phàm xuống đây, lúc ấy cô bé mặc bộ nhu quần trắng như tuyết, giống cảm thấy tiên khí xung quanh.

Cậu thiếu niên có vẻ ngoài đẹp trai, dáng dấp ưa nhìn thế này chắc chắn không thể là người xấu.

Lâm Tứ không sợ, chỉ cảm thấy đả kích quá lớn…

Miên Miên tri kỷ cắm ống hút vào hộp sữa, đưa đến bên miệng Lâm Tứ: "Anh Lâm Tứ uống một chút đi, uống sữa rồi sẽ không sợ nữa, còn có chocolate đây ạ, em nghe mẹ và anh hai nói, tim đập nhanh

là do thiếu đường trong máu, chỉ cần ăn một ít chocolate là được.”

Lâm Tứ nghe bé con an ủi bằng giọng sữa.

Một ngụm sữa uống vào cũng trở nên ngọt ngào, anh bình tĩnh lại không ít.

Lâm Tứ nuốt một ngụm, vẫn hơi hết hồn nói: “Không sao, anh chịu được, mọi người nói tiếp đi, anh ở đây nghe thôi, không làm phiền hai người. Ý của vị thần tiên đây là… hai cha con phó tổng Tống cũng là thần tiên sao?!”

Ti Mệnh cười lạnh một tiếng: “Đã từng thôi, mấy trăm năm trước đã tự mình đánh mất chức quan, bị bắt hạ phàm rồi.”

Ti Mệnh xuất thân từ tộc hồ ly, bản tính của tộc hồ ly là yêu ghét rõ ràng, anh không giận những người đã đắc tội với mình, chẳng qua khi nhắc đến vẫn thấy khinh thường.

Dưới sự theo đuổi của Miên Miên, Ti Mệnh nói ra hết sự việc.

Hóa ra mấy vạn năm trước hai cha con Tống Thừa Vọng là linh hồn quạ đen, thuộc quạ đen nhất, có số lượng rất nhỏ, nhưng vẫn có những người thiên phú dị bẩm, tựa như cha con Tống Thừa Vọng, bọn họ chuyên tâm tu luyện, cuối cùng cũng đứng ở hàng ngũ thần tiên, bò từ tiểu tiên cấp thấp lên chức vụ thượng thần, sau đó với thành tích xuất sắc, được Thiên Quân đánh giá cao nên thăng cấp thành Tinh Chủ Tai Tinh.

Chức vụ Tinh Chủ Tai Tinh này, không chỉ dừng ở nghĩa trên mặt chữ là trời sinh tự gây họa.

Ngược lại, tai tinh không tự gây họa mà phụ trách trông coi vận rủi và tài lộc trong lục giới, thông qua việc hấp thu vận rủi mà gia tăng tu vi.

Tính ra, phạm vi trách nhiệm của Tinh Chủ Tai Tinh còn lớn hơn Ti Mệnh Tinh Quân rất nhiều.

Ti Mệnh chủ yếu phụ trách công việc dưới trần gian, mà Tai Tinh trông coi cả lục giới.

Quyền lực càng lớn, quyền thế càng cao, xác suất phạm sai lầm càng tăng lên.

Bản tính quạ đen lộ ra, bọn họ lợi dụng chức quyền làm không ít chuyện, nhưng phần lớn vì tham lợi ích, tăng tu vi, chưa làm những chuyện hại đến tính mạng con người nên chỉ bị cách chức đày xuống trần gian tám nghìn năm, chỉ cần thành tâm hối cải, góp nhặt công đức sẽ sớm quay lại tiên giới.

Bé con suy nghĩ: "Không ngờ họ lại là tộc quạ đen, từ khi sinh ra Miên Miên gặp rất nhiều người tu luyện thành thần tiên nhưng chưa thấy ai từ tộc quạ đen cả."

Ti Mệnh nói: "Điều này bình thường thôi, quạ đen thành tinh rất ít, nói gì được làm thượng thần, e rằng mấy chục ngàn năm nay chỉ có hai người này thôi."

Biết địch biết ta, Miên Miên không còn luống cuống.

Ti Mệnh càng nghĩ càng buồn cười.

Hai cha con tai tinh này ở phàm trần mấy đời rồi, chắc cũng đang nghiên cứu làm sao nhanh chóng góp nhặt công đức.

Một đời dưới trần gian phải trải qua mấy thập niên, việc góp nhặt công đức còn có giới hạn, muốn nhanh góp đủ để quay lại tiên giới, chắc chắn phải sử dụng một ít biện pháp đặc thù.

Ti Mệnh phỏng đoán họ đang để mắt đến vận may của Tần gia.

Tần gia là gia tộc giàu có nhất, vận khí của các thành viên không tệ, nhất là con trai trưởng Tần Hoài Dữ, trời sinh vận khí màu vàng, vận khí đứng đầu của chính trực.

Loại vận khí màu vàng ròng này nhất định sẽ gia tăng công đức.

Cho nên hai cha con đã sắp xếp đời này từ sớm, trở thành cổ đông lớn của Tần thị, ngày này qua tháng nọ mai phục bên người Tần Hoài Dữ, hấp thu từng giọt từng giọt vận khí của cậu ấy.

Điều làm Ti Mệnh buồn cười là.

Bọn họ không biết sổ ghi chép trần gian không đánh miếng bài theo lý thuyết trong sách.

Nhìn Tần gia trên dưới vinh quang như vậy nhưng thực chất là vai phản diện số một.

Dựa theo nội dung đưa đẩy, cứ coi như hai cha con tai tinh rút cạn vận khí của Tần Hoài Dữ, cuối cùng sẽ chẳng nhận được lợi lộc gì.

Bởi vì thiết kế nhân vật Tần Hoài Dữ chỉ có vận khí tốt ở nửa đầu mà thôi.

*****

Tống Thừa Vọng cho rằng việc mình thấy ánh sáng vàng xung quanh đứa trẻ là do hiệu ứng tâm lý.

Nhưng khi quay lại phòng làm việc, anh ta vẫn cảm thấy lo lắng.

Tu vi trước khi hạ phàm của anh ta có hạn, không bằng cha, có lẽ anh không thấy được gì, vẫn nên để cha đến xem.

Tống Thừa Vọng gọi video với cha, kể lại chuyện vừa xảy ra với Tống Văn Thắng.

Sau khi xong, Tống Văn Thắng lập tức mở chương trình giải trí ra xem.

Dù sao ông cũng là quạ đen thành tinh mấy vạn năm, liếc mắt nhìn ra tiên khí bất phàm trên người Miên Miên.

Dù tiên khí chỉ mong manh mờ mịt nhưng màu sắc rõ ràng, không giống loại tiên khí do tu luyện mà thành.

Tống Văn Thắng chắc chắn: "Con bé không phải người thường, con không được chọc đến con bé, cố gắng tránh gặp mặt."

"?" Tống Thừa Vọng cực kỳ ngạc nhiên, "Hay là đứa bé ấy không phải em gái của Tần Hoài Dữ, đều là con của Tần Sùng Lễ, tại sao mấy người khác là người thường, chỉ có đứa bé này không phải? Chẳng lẽ đây là con gái riêng của Tần Sùng Lễ với nữ quái ẩn mình trong đám người phàm?"

Tống Văn Thắng trực tiếp loại bỏ suy đoán của con trai.

Ông ta và Tần Sùng Lễ là bạn tốt nhiều năm, với tính tình đần độn của Tần Sùng Lễ, không thể gian díu có con với người đàn bà khác ngoài Lê Tương.

Huống chi ông không thấy một chút yêu khí nào trên người cô bé này.

Đứa trẻ này nhìn qua chẳng khác nào người thường nhưng chắc chắn con bé không phải người thường hàng thật giá thật.

Tống Văn Thắng nghĩ tới nghĩ lui, đưa ra suy đoán đáng sợ.

"Ánh sáng vàng trên người con bé này tuy yếu nhưng nguyên vẹn, tuyệt đối không phải yêu khí, càng không phải khí của người tu luyện, nói cách khác…"

Lần này, Tống Thừa Vọng phản ứng nhanh nhạy, không đợi cha nói hết, trực tiếp cướp lời: "Vậy chỉ có thể là Chân Thần*! Chân Thần hạ phàm? Điều này… điều này có khả năng sao?"

**: thần tiên real từ khi sinh ra*

Ngược lại,Tống Văn Thắng không kinh ngạc quá mức, từ từ dặn dò: "Con không cần khẩn trương quá lên thế, cứ coi con bé là thần tiên, đời này cũng chỉ là người phàm, huống chi nó còn bé, không có bao nhiêu linh lực, con chỉ cần không chọc đến con bé là được."

Tống Thừa Vọng suy nghĩ một lúc, thấy cũng đúng, bọn họ chỉ hấp thu vận khí, không giết người phóng hỏa.

Những người tu luyện thành tinh như bọn họ khác biệt rất nhiều với những người sinh ra đã là thần tiên, về căn bản như hai đường thẳng song song, anh đi đường anh tôi đi đường tôi, không dính dáng đến nhau.

Nhưng Tống Văn Thắng nói thêm: "Tuy con bé chưa phát ra linh lực lớn mạnh nhưng trên người con bé có khí vàng phúc trạch bao phủ, vượng cho gia đình, đem lại may mắn cho người thân, không phải con nói con bé ấy bây giờ rất dính Tần Hoài Dữ sao, tốt nhất nên biện pháp tách con bé ra khỏi Tần Hoài Dữ, ít nhất đừng để nó quấn lấy Tần Hoài Dữ trong công ty."

Tống Thừa Vọng gật đầu: "Con biết rồi, con đi sắp xếp ngay."

Anh ta nắm được ý của cha mình, bọn họ và Tần Hoài Dữ không tiếp xúc trong thời gian cá nhân nhiều, chỉ có thể ở gần trong lúc làm việc.

Đây là thời gian vàng để anh ta trộm vận khí của Tần Hoài Dữ.

Bây giờ đã đến thời điểm mấu chốt, không thể để một đứa nhỏ đột

nhiên xuất hiện làm hỏng kế hoạch lớn của bọn họ được.

*****

Chưa đến giữa trưa, Tống Thừa Vọng đã sắp xếp tài xế của mình đưa con gái nhỏ Tống Bối Ny đang nghỉ đông đến công ty.

Anh ta cúi đầu dặn dò Tống Bối Ny: "Ny Ny, những lời ba nói con nhớ rõ chưa? Buổi chiều con phải chơi cùng con bé, con bé thích gì con phải chơi cùng, nhớ không được làm con bé không vui, phải nghĩ cách đưa con bé ra ngoài công ty chơi, ra sân chơi cũng được, dạo quanh mấy cửa hàng tiện lợi cũng được, tóm lại không được để con bé quay về quá sớm."

Năm nay Tống Bối Ny sáu tuổi, học hết lớp một.

Cô bé nghe hiểu ý của ba, ba muốn cô dụ dỗ em gái tên là Miên Miên đi chơi.

Ở nhà Tống Bối Ny đã xem mùa đầu tiên của 《Tình yêu sinh hoạt đời thường của những người đàn ông》

Trong chương trình mọi người đều thích bé gái ấy, trong thực tế, ở lớp tiểu học của cô cũng có rất nhiều bạn là fan của Miên Miên.

Miên Miên đáng yêu, xinh đẹp như búp bê.

Tống Bối Ny hơi tự ti cúi đầu.

Cô bé không trả lời khiến Tống Thừa Vọng không hài lòng.

Tống Thừa Vọng trầm giọng nói: "Ny Ny, con có nghe lời không, hay không muốn gặp mẹ nữa?"

Chương 89: # Đại thiếu gia họ Tần vi phú bất nhân # leo lên hot search. SEPTEMBER 17, 2022

Edit: Thư

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Bối Ny vốn đã không có ý cười.

Giờ nghe thấy từng chữ lặng lẽ uy hiếp của Tống Thừa Vọng, đôi mắt to lập tức tràn nhập nước mắt.

Cô bé dè dặt kéo tay Tống Thừa Vọng, yếu đuối năn nỉ: "Con sẽ nghe lời, Ny Ny nhất định sẽ nghe lời, chuyện ba giao cho Ny Ny, Ny Ny sẽ cố gắng làm được, Ny Ny rất muốn gặp mẹ, ba đừng tức giận được không…"

Hai năm trước, mẹ và ba ly hôn.

Một ngày sau khi mẹ dọn đi, cô bé có mẹ mới, nói đúng ra là mẹ và em trai mới.

Em trai chỉ nhỏ hơn cô bé hai tuổi, mẹ mới là một cô gái xinh đẹp còn trẻ.

Mẹ không thắng ba trong việc giành quyền nuôi con, cô bé chỉ có thể sống cùng với ba, lúc đầu còn được gặp mẹ một tháng một lần.

Về sau, số lần càng ít đi, hình như… đã ba bốn tháng bé chưa được gặp mẹ.

Mẹ đã đồng ý với cô bé, đến kỳ nghỉ đông sẽ đến đón bé.

Nhưng đến bây giờ mẹ vẫn chưa đến.

Tống Thừa Vọng thấy con gái nghe lời, mềm giọng, qua loa dỗ đứa trẻ: "Không khóc, chuyện này không khó, chỉ là chơi với em gái một lúc thôi mà, con sáu tuổi rồi, em gái rất dễ dỗ, giống như khi con dỗ em trai ấy."

Trên thực tế, em trai của Tống Bối Ny tên Tống Tỷ tính tình gắt gỏng, là một tiểu bá vương được nuông chiều, các bạn nhỏ khác dễ sống chung hơn em trai của cô bé nhiều.

Tống Thừa Vọng dẫn con gái ra khỏi phòng làm việc, Tống Bối Ny núp đằng sau ba, khẽ hỏi: "Lúc nào Ny Ny có thể gặp mẹ ạ?"

Tống Thừa Vọng không đủ kiên nhẫn, trả lời qua loa lấy lệ: "Mấy ngày nữa, chỉ cần hôm nay con hoàn thành nhiệm vụ ba giao, đến giao thừa mẹ sẽ đón con, tết năm nay cho con đi theo mẹ."

Ý định của Tống Thừa Vọng vốn không muốn để con gái ăn tết cùng bọn họ.

Cha mẹ vợ hai của anh ta không phải người dễ đối phó, tết năm ngoái đón bọn họ từ Thượng Hải về Yến Kinh, kết quả nhìn thấy con gái của anh ta với vợ trước, hai người đó liền bày ra vẻ mặt không tốt, khiến anh đau đầu cả kỳ nghỉ mùa xuân.

Lần này, anh đã lên kế hoạch để vợ cũ đón con gái đi trước tết, giờ cho con bé biết sớm hơn chút thôi.

Tống Thừa Vọng dẫn con gái lên phòng nghỉ, tìm được đứa nhỏ kia và Lâm Tứ.

Tống Thừa Vọng đẩy con gái một cái đằng sau lưng, cười nói: "Miên Miên, đây là con gái của chú, con bé tên là Tống Bối Ny, năm nay

sáu tuổi, biết chơi rất nhiều trò chơi. Hôm nay công ty nhiều việc, anh cả của cháu phải họp với chú nên bận đến tận khuya, hai đứa chơi với nhau được không?"

Tống Bối Ny nhận chỉ thị từ ba, nhắm mắt đi tới trước mặt Miên Miên, âm thanh nhỏ tí như muỗi kêu: "Chào Miên Miên, chị là Bối Ny, em… có muốn chơi cùng chị không, chị biết kể chuyện cười, còn biết nhiều trò chơi, còn…"

Tống Bối Ny vô cùng khẩn trương, từ nhỏ cô bé đã sống trong gia đình không tốt, tách khỏi mẹ đẻ, sống chung với mẹ kế và em trai, đã sớm phải học cách cụp đuôi làm người.

Tính cách cũng sinh ra sợ hãi và tự ti.

Miên Miên đáng yêu như vậy, giống như công chúa trong truyện cổ tích, ai ai cũng yêu em ấy, nhiều người thích em ấy như vậy, chắc chắn em ấy có rất nhiều bạn, chưa chắc đã nguyện ý chơi với mình.

Vì vậy, cô vừa lo sợ, vừa khẩn trường chờ đợi em gái đáp lại, giống như sốt ruột đợi một kết quả vậy.

Miên Miên ngẩng đầu, tò mò nhìn chị gái này.

Tống Bối Ny mặc áo bông màu trắng, phía dưới là quần bò, tết tóc hai bên, trông giống như con gái của một gia đình bình thường, không nhìn ra đây là con gái của Tống Thừa Vọng giàu nứt đố đổ vách ở Yến Kinh.

Thật ra chị gái này rất đẹp, có lẽ thừa hưởng ngoại hình từ mẹ Cảnh Tuệ, gương mặt trắng nõn, đôi mi thanh tú, chỉ là hơi gầy một chút nhưng bù lại đôi mắt rất sáng.

Hơn nữa Miên Miên thấy trên trán của chị ấy có khí màu tím nhạt.

Đây là màu sắc đại diện cho sự hiền lành ôn hòa.

Miên Miên thông minh có thể nhìn ra, tuy chị gái này là con của Tống Thừa Vọng nhưng không xấu xa như ba của mình.

Miên Miên rất tinh ý, nhạy bén bắt được cảm xúc.

Bé con thấy Tống Bối Ny cúi đầu đứng trước mặt mình, hai tay khoanh lại, bả vai run run, không biết đang sợ hay hốt hoảng.

Tóm lại, nhất định chị ấy bị con quạ đen xấu xa này tính kế, bắt đến chơi cùng cô bé.

Nếu cô bé từ chối, có thể chị ấy sẽ bị con quạ đen trách mắng.

Đôi chân ngắn tũn của Miên Miên chạy đến, cô bé kéo tay Tống Bối Ny, cười hì hì nói: "Được ạ, chị Ny Ny chơi cùng Miên Miên nhé, Miên Miên ở đây một mình rất chán!"

Tống Bối Ny ngạc nhiên mở to hai mắt, trong con người dấy lên hy vọng.

Cô bé không ngờ tiểu minh tinh xinh đẹp này lại đồng ý chơi cùng với cô.

Nếu cô bé có thể làm theo yêu cầu của ba, chơi với em gái vui vẻ, có phải cô bé sẽ sớm gặp lại mẹ không…

Tống Thừa Vọng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra suy đoán của cha không sai, đứa bé Tần Miên Miên này không phải người thường nhưng đã trở thành người phàm, chưa có linh lực, nói không chừng vì còn quá nhỏ nên không có trí nhớ, còn không biết mình là thần tiên nữa là.

Tống Thừa Vọng tiến lên, nói với hai đứa trẻ: "Vậy hai đứa chơi với nhau nhé, chơi vui vẻ, đợi chú làm xong việc rồi sẽ đến đón hai

đứa.”

Lâm Tứ vốn định ngăn lại.

Anh vừa biết Tống Thừa Vọng là thần tiên giải nghệ, không không, là thần tiên bị khai trừ vì làm chuyện xấu thì đúng hơn, thằng cha này còn là quạ đen thành tinh…

Đương nhiên anh không muốn để con gái của anh ta tiếp xúc với Miên Miên.

Nhưng đứa bé Tống Bối Ny này… nhỏ nhắn yếu đuối, có thể thấy vẻ đáng thương bằng mắt thường.

Lâm Tứ đã nghe qua hoàn cảnh ở Tống gia.

Tống Bối Ny là con giữa Tống Thừa Vọng và vợ cả, Cảnh Tuệ, thiên kim của gia đình trùm bất động sản Cảnh gia, lớn hơn Tống Thừa Vọng ba tuổi, ban đầu đám cưới ấy rất được coi trọng, ai cũng nói lấy vợ hơn ba là ôm cục vàng.

Sau đó Cảnh gia chuyển lĩnh vực từ bất động sản sang tài chính, không may bắt cơn sóng thần, thị trường chứng khoán sụp đổ, Cảnh gia phá sản, thiếu nợ chồng chất.

Cảnh gia sa sút, hôn nhân giữa Tống Thừa Vọng và Cảnh Tuệ trên bờ vực tan vỡ, cuối cùng ly hôn, bây giờ anh ta ở cùng vợ mới.

Ban đầu Cảnh Tuệ muốn giành quyền nuôi con, nhưng Tống Thừa Vọng không đồng ý, Cảnh Tuệ ôm nợ đầm đìa, không có điều kiện nào thắng Tống Thừa Vọng, Tống thừa Vọng đã vung nặng tay thuê đội luật sư chuyên nghiệp để đấu vụ kiện này.

Cuối cùng Cảnh Tuệ thất bại, quyền nuôi con thuộc về Tống Thừa Vọng.

Một cô bé sống với mẹ kế từ nhỏ, nghĩ cũng đủ biết cuộc sống trôi qua không dễ dàng.

Lâm Tứ động lòng trắc ẩn, chịu đựng không lên tiếng.

Dù sao Miên Miên cũng ở dưới mí mắt của anh, cô bé này không thể làm điều xấu được.

…

Tống Bối Ny xem phim hoạt hình cùng Miên Miên, cảm thấy Miên Miên xuất thần, dè dặt hỏi: "Sắp đến bữa trưa rồi, Miên Miên đói bụng chưa, em muốn ăn gì? Chúng ta đi ăn nhà hàng nhé?"

Miên Miên nghĩ một lúc, không biết mình muốn ăn gì, hỏi ngược lại chị gái: "Chị Ny Ny muốn ăn gì?"

Tống Bối Ny lắc đầu, cô cũng không biết.

Trong suốt những năm gần đây, khi đi ăn ngoài cô bé không có quyền lựa chọn sẽ ăn món gì.

Em trai thích ăn gì thì ăn đấy, cô không có tư cách mở miệng.

Thời gian lâu dần thành thói quen, khi Miên Miên hỏi lại, cô bé không nghĩ em ấy đang hỏi.

Cô bé chỉ có thể vắt óc suy nghĩ: "Miên Miên thích ăn bít tết không? Hay là hamburger? Hay là gà rán? Em trai chị chỉ thích ăn những món này…"

Lâm Tứ không quá yên tâm, không nhịn được mở miệng: "Tiểu thư Bối Ny, trong công ty có phòng ăn, ở đó có rất nhiều lựa chọn, cả kiểu Trung và kiểu Tây, những món tiểu thư nói đều có, hôm nay tiểu thư Miên Miên đi làm cùng Tần tổng, không thể đi ra ngoài mà không nói với Tần tổng… có lẽ việc ấy không phù hợp."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Bối Ny căng thẳng, tâm trạng vô cùng sốt ruột.

Ý của ba là để cô bé kéo Miên Miên ra khỏi công ty, không được ở lại chỗ này.

Miên Miên nhìn phản ứng của chị ấy, đoán được phần nào, nghiêng đầu, không nghĩ nhiều nói: "Không sao đâu ạ, Miên Miên nói với anh Hoài Dữ là được, em muốn ăn hamburger, chị Ny Ny ăn không ạ? Chúng ta sẽ ăn hamburger kiểu Mỹ siêu to luôn, được không?"

Tống Bối Ny gật đầu liên tục, vừa mừng vừa sợ.

*****

Cùng lúc đó, khủng hoảng Tần Hoài Dữ cố gắng đè ép từ lâu cuối cùng cũng bùng nổ ——

Những bài đăng thu hút tranh luận rộng rãi trên các diễn đàn bị chụp lại, lần lượt xuất hiện trên Weibo.

Công ty Dược phẩm Hoài Vọng tung ra thị trường thuốc chống ung thư với giá cao ngất ngưởng, một lọ thuốc tận 20,000 nhân dân tệ.

Theo liều lượng, lọ thuốc này chỉ sử dụng trong một tháng.

Thời gian trị liệu chia ra làm bốn đợt, một đợt cách nhau một tháng, mỗi đợt cần liên tục dùng thuốc trong hai tháng.

Nói cách khác, để hoàn thành cả đợt trị liệu cần dùng tám lọ thuốc, tính ra là 160,000 nhân dân tệ.

Đối với gia đình bệnh nhân gặp hoàn cảnh khó khăn, hay với giai cấp công nhân, việc này quá đắt đỏ.

Nhưng hiệu quả của loại thuốc mới này rất tốt, bệnh nhân phải mua theo khuyến cáo của bác sĩ.

Ban đầu việc này chỉ gây ra nghị luận giữa các bệnh nhân với nhau, thỉnh thoảng có người đăng lên diễn đàn, ai cũng bảo thuốc đắt nhưng hiệu quả tốt nên không dẫn đến nguy cơ khủng hoảng dư luận.

Cho đến ngày hôm nay, một hướng gió mới thổi lên.

Một người ẩn danh trên mạng đã đăng tiết lộ thông tin mới nhất trên diễn đàn người bệnh.

Ngoài phần nội dung, còn có một số bằng chứng điều tra kèm theo, bày ra chân tướng đáng kinh ngạc!

Nghe nói loại thuốc mới của công ty Hoài Vọng không phải sản phẩm do đội nghiên cứu khoa học của chính họ phát triển mà ăn cắp thành quả nghiên cứu nhiều năm của đoàn đội viện sĩ Hoàng.

Viện sĩ Hoàng là người thật tâm đi theo con đường chống ung thư, mấy thập niên qua đều dốc lòng nghiên cứu loại thuốc mới.

Ông chỉ có mục đích duy nhất là cứu càng nhiều người càng tốt với giá cả phải chăng, đem lại hạnh phúc cho cộng đồng bệnh nhân ung thư.

Không ngờ, kết quả nghiên cứu lại bị công ty của Tần Hoài Dữ đánh cắp.

…

Ngay lập tức, những tiết lộ đáng kinh ngạc và sự thật gây sốc được phơi bày trước hàng triệu cư dân mạng.

Đại thiếu gia họ Tần vi phú bất nhân # tựa đề khiến người ta giật

mình leo nhanh lên top hot search.

Rất nhiều người không ấn vào đọc kỹ nội dung, dù sao cũng chỉ là cap màn hình, phía chính chủ còn chưa lên tiếng.

Nhưng phần lớn cư dân mạng đều nghe gió bảo mưa, thấy hành động bất nhân của người giàu, liền xông vào bùng nổ ——

[Tần Hoài Dữ có còn là người không? Nhân tính ở đâu? Vì tiền mà mặt cũng không cần nữa rồi à?]

Chương 90: Em gái còn bẻ măng với anh, mấy con gấu trúc sẽ chết đói đấy. SEPTEMBER 24, 2022

Edit: Thư

[Mẹ bọn tư bản độc ác! Quá ghê tởm! Sớm muộn gì cũng gặp quả báo!]

[Ngay cả bệnh nhân hiểm nghèo cũng nghĩ cách trục lợi kiếm tiền, không sợ chết sớm à?]

[Thằng Tần Hoài Dữ này tham quá, tôi nghĩ cha nó Tần Sùng Lễ cũng chẳng trong sạch gì đâu. Không thể hiểu nổi, rõ ràng trong nhà nhiều tiền thế rồi, sao vẫn muốn kiếm mấy đồng bẩn thỉu này vậy.]

[Cục Quản lý Dược đâu, không làm việc đi? Loại công ty dược phẩm vô đạo đức này cần phải đóng cửa sớm.]

Rất nhiều người trên mạng chạy theo hướng gió, nhưng cũng có không ít người đưa ra nhận xét khách quan và công tâm ——

[Tôi nghĩ không nên nghe gió bảo mưa, bài này chỉ là tin đồn, không phải chính thức, nói không chừng có hiểu lầm gì đấy?]

[Tôi cũng thấy vậy, Tần gia là nhà giàu nhất rồi, không tham mấy đồng lẻ này đâu, chờ bài đăng chính thức đi.]

Có người lý trí tất nhiên cũng có người mù quáng nhảy vào bắt bẻ, hai bên cắn xé dữ dội:

[Kéo xuống nữa đi, như thế mà còn bảo trong sạch được à? Có tin tí nữa hot search bị gỡ xuống ngay không?]

[Mặc kệ Tần Sùng Lễ có xen vào hay không, chuyện con trai lớn Tần Hoài Dữ của ông ta làm chuyện vô đạo đức đã chắc như ván đóng thuyền.]

[Nhóm fan mấy người có thể ngừng hâm mộ Tần gia chỉ vì một chương trình giải trí được không, một đứa trẻ thôi mà, ở nhà ai chẳng có trẻ con?]

[Ối giời, chương trình đấy toàn đóng kịch để chiếu lên thôi, ban đầu Tần Miên Miên tham gia chương trình để giúp anh hai tẩy trắng mà, cuối cùng Tần Mục Dã lật người thành công, tiếp tục hô mưa gọi gió kiếm bội tiền trong giới còn gì.]

[Lầu trên đang nói tiếng người à? Mở sọ ra xem còn não không? Bản thân Tần Mục Dã bị hắt nước bẩn, tẩy trắng cái đầu mày ấy.]

[Sao tôi cứ ngửi thấy mùi thủy quân cố ý gây chuyện ở đây nhỉ, cho dù chuyện của Tần Hoài Dữ là thật hay giả thì liên quan đ** gì đến em trai với em gái của cậu ấy, Tần Mục Dã đã chọn theo con đường debut làm idol trước khi tốt nghiệp trung học phổ thông, bây giờ cũng không tham gia vào việc làm ăn của gia đình, sao nước đen vẫn hắt đến người cậu ấy vậy?]

…

Hai bên đang đại chiến tối mặt tối mày, Lê Huyên cũng cầm điện thoại lướt Weibo.

Bà ta mắc kẹt bệnh viện tâm thần ba ngày kể từ khi bị cảnh sát đưa đến đây.

Nhân viên trong bệnh viện tâm thần nghe bà ta miêu tả yêu quái, tin

chắc bà gặp ảo giác, có biểu hiện của bệnh tâm thần nên không cho phép bà xuất viện, chỉ điểm nhiều lần kiểm tra.

Trong suốt ba ngày, bà ta bị bắt làm kiểm tra rất nhiều lần, bao gồm cả chụp CT não bộ và các khảo sát.

Lúc đầu Lê Huyên còn tức giận nóng nảy, dần dần bà lấy lại bình tĩnh.

Bởi vì bà phát hiện, bà càng kháng cự, các bác sĩ ở đây càng cho rằng bà bị bệnh.

Cũng may sau khi có kết quả chụp CT não bộ, các chuyên gia xem xét, xác nhận bà không có triệu chứng bệnh, chỉ số các bài khảo sát đều ở mức bình thường, chỉ nghi ngờ bà bị rối loạn lưỡng cực, không đến mức tâm thần phân liệt sinh ra ảo giác.

Bác sĩ phụ trách cuối cùng cũng cho bà ra viện.

Trước đó không lâu bà đã liên lạc với chồng Chu Gia Minh, hẹn buổi trưa sẽ đến đón bà về nhà.

Từ trước đến nay, Chu Gia Minh đều để bà ta muốn gì được nấy, mặc dù gần đây hai vợ chồng có nhiều mâu thuẫn nhưng thấy bà mắc kẹt ở bệnh viện tâm thần, chịu không ít oan ức, Chu Gia Minh vẫn rất đau lòng, đồng ý sẽ đón bà đúng giờ.

Nhưng bây giờ đã hơn 1 giờ trưa.

Chu Gia Minh đến muộn, bà ta đợi nửa ngày vẫn chưa thấy xuất hiện.

Lê Huyên hơi khó chịu nhưng nghĩ đến tính cách luôn đúng giờ của chồng, chồng bà sẽ không đến muộn mà không có lý do nên đoán công ty bận nhiều việc, tạm thời ông ấy không thể phân thân nên đến muộn.

Hiếm khi Lê Huyên tốt tính, không quấy rầy ông ấy, cầm điện thoại lướt Weibo.

Lướt một lúc, bà ta bắt gặp hot search Tần Hoài Dữ vì loại thuốc mới mà bị chửi như trâu như chó, vui vẻ ra mặt.

Bà ta không động vào Tần Miên Miên được, nghĩ cũng biết bọn quái vật đấy không thể dây vào.

Nhưng nhìn thấy Tần Hoài Dữ xảy ra chuyện, mấy người Tần gia đều bị chửi lây, tâm trạng của bà cân bằng không ít.

Đang âm thầm thoải mái đọc các bình luận đang hot, bà nhận được cuộc điện thoại của Chu Gia Minh.

Lê Huyên ấn nút nghe, giận dữ hỏi: "Tại sao anh chưa đến? Nếu anh có việc thì nói để em tự gọi xe."

Đầu bên kia yên lặng ba bốn giây, sau đó truyền tới giọng nói trầm thấp của một người đàn ông xa lạ.

Không phải giọng nói của Chu Gia Minh, chồng bà.

"Xin hỏi bà có phải phu nhân Chu không ạ? Đây là phòng cảnh sát giao thông khu thành Tây."

Lê Huyên sửng sốt: "Chính là tôi, cái gì… Có chuyện gì vậy? Cảnh sát giao thông gì cơ?"

"Ông Chu Gia Minh gặp tai nạn va chạm đuôi xe trên đường trên cao ở khu thành Tây, bị thương rất nghiêm trọng, đã được một người đi đường nhiệt tình đưa vào bệnh viện gần đó, phu nhân Chu hãy mau chóng đến bệnh viện, theo phản hồi từ các bác sĩ, tình trạng của Chu tiên sinh đang rất nguy kịch, đề nghị bà… chuẩn bị tinh thần thông báo cho người thân và gia đình."

Lê Huyên ngồi phịch trên giường bệnh, trong nháy mắt không thể hô hấp.

Đợi đến khi bà bình tĩnh lại, vội vàng chạy về phía cửa thang máy, chuẩn bị đi xuống bắt taxi, bà nín thở, hỏi cặn kẽ tình huống.

Cảnh sát giao thông kể lại đại khái sự việc.

Nửa tiếng trước, Chu Gia Minh tông vào đuôi xe khác, vốn không phải tai nạn nghiêm trọng, hai xe đều là xe sang đắt tiền nên chỉ cần người của công ty bảo hiểm đến xử lý là được, bọn họ đã gọi cảnh sát và đỗ xe sát lề đường để chờ.

Không ngờ, tai nạn nghiêm trọng khác xảy ra ngay sau đó.

Một chiếc xe tải chở thiết bị lắp đặt là các ống sắt gia cố đi qua, phanh không ăn nên đâm vào xe phía trước, các ống sắt sắc nhọn đâm thủng cửa kính, cắm thẳng vào lưng Chu Gia Minh. Người đi đường thuật lại rằng phổi và nội tạng của ông bị thương tổn, đe dọa đến tính mạng.

…

Đến khi Lê Huyên chạy đến phòng cấp cứu của bệnh viện thành Tây, Chu Gia Mình đã đắp vải trắng trên bàn mổ.

Bác sĩ nói, lúc đưa tới bệnh nhân đã không còn cứu chữa được, bọn họ cố gắng cấp cứu nhưng cuối cùng phải tuyên bố tử vong, bọn họ đã làm hết sức mình.

Lê Huyên ngồi liệt trên mặt sàn lạnh băng của bệnh viện.

Chu Gia Minh chết rồi.

Người đàn ông yêu bà nhất trên đời này chết đi như vậy.

Mặc dù vào thời điểm kết hôn với Chu Gia Minh, bà chỉ muốn tìm một chỗ dựa để sống tốt.

Nhưng đã qua mười mấy năm chung sống, hai người còn có một đứa con gái.

Nhiều năm như vậy, Chu Gia Minh chiều bà muốn gì được đó, Chu Gia Minh biết bà có kế hoạch trả thù Tần gia, những cái gì nên làm, không nên làm, ông đều giúp bà.

Năm đó, Hạng Thiểu Khiêm là một doanh nhân nổi tiếng, một thiên tài trên thị trường chứng khoán.

Nhược điểm duy nhất của Hạng Thiểu Khiêm là xuất thân thấp hèn, cha mẹ ông ấy chỉ là người làm công ăn lương bình thường không có gia cảnh, trong lúc học đại học, cha ông ấy qua đời, còn lại một người mẹ hầu như không có bất cứ quan hệ xã hội nào hữu hiệu.

Lê Huyên rất yêu người ấy, sau khi chị gái Lê Tương gả cho Tần Sùng Lễ, bà ta nghĩ cách nâng đỡ Hạng Thiểu Khiêm vào làm cho Tần thị, mở ra tiền đồ vô hạn.

Nhưng, sau đó, Hạng Thiểu Khiêm bị phát hiện biển thủ công quỹ để mở công ty ở nước ngoài, lợi dụng nó làm nơi rửa tiền cho công ty tư nhân của mình.

Sau khi Tần Sùng Lễ điều tra rõ sự việc, không bênh vực mà trực tiếp báo công an, người của Cục Điều tra tội phạm Thương Mại đã đến còng tay Hạng Thiểu Khiêm ra khỏi công ty.

Công tố thành công, Hạng Thiểu Khiêm nhận án tù năm năm.

Lê Huyên nghĩ mình có thể đợi đến lúc người ấy đi ra.

Không ngờ, Hạng Thiểu Khiêm, một người được trời đất ưu ái tài

năng, từ nhỏ đến lớn đều tranh đấu giành hạng nhất, cố gắng hết sức bò lên đỉnh kim tự tháp, không thể chịu đựng cuộc sống ngục tù.

Ông tự tử, chết trong tù.

*****

Lê Huyên không thể không thông báo sự việc của Chu Gia Mình đến người thân ở nước Y.

Tần gia mãi mới lộ ra dấu hiệu sụp đổ với vụ bê bối tiêu cực. Tin tức lộ ra ngoài, giá cổ phiếu sụt giảm ngay phiên mở cửa buổi chiều.

Bà ta không kịp cười nhạo trên kết cục thảm hại của Tần gia, cuộc sống đã hoàn toàn sụp đổ.

Con gái Chu Hứa Nặc chạy đến bệnh viện, ôm di thể của cha, không chịu hé một lời với bà ta.

Gia đình, người thân khóc không thành tiếng ở bệnh viện.

Con trai chết ở Yến Kinh, ông bà Chu ít nhiều phê bình kín đáo con dâu, nhưng bây giờ chuyện quan trọng hơn là thu xếp tang sự cho con trai.

Chu gia là một gia đình giữ thể diện, chắc chắn phải tổ chức cho con trai một lễ tang đàng hoàng.

Bọn họ vừa xử lý hậu sự, vừa thông báo cho các họ hàng hang hốc khác.

Đột nhiên ba bốn cảnh sát mặt mày nghiêm túc, xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Bà Lê Huyên, phía cảnh sát đã có chứng cứ chứng minh nửa năm

trước bà có liên quan đến một vụ án mưu sát trẻ con không thành, bây giờ xin mời bà phối hợp điều tra.”

Ông bà Chu không rõ sự việc, hoảng hốt hỏi: “Mấy anh hiểu lầm gì không? Nhất định mấy anh cảnh sát hiểu lầm rồi, chúng tôi đều là người biết thân biết phận, làm sao có thể mưu sát người khác được? Đây là con dâu của nhà tôi, hôm nay con trai tôi đột ngột qua đời, gia đình đang rối ren, mấy người phải điều tra kỹ, đừng đổ oan cho người vô tội.”

Cảnh sát nghiêm mặt: “Chứng cứ xác thực, không sai sót.”

Khuôn mặt Lê Huyên trắng bệch.

Ngay lúc cả nhà Chu gia đang hoang mang.

Con gái Chu Hứa Nặc đột nhiên lao vào lòng ông bà, bật khóc nứa nở: “Cảnh sát không nhầm đâu ạ! Tất cả đều là sự thật! Bà ta muốn hại chết em họ… Ba cũng biết việc này, sở dĩ hôm nay ba mất cũng là do báo ứng, tất cả mọi thứ đều là do bà ta!”

Ông bà Chu khiếp sợ, ôm cháu gái, không hiểu hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Em họ cháu cái gì cơ? Có phải cháu muốn nói đến Miên Miên đang đi nhà trẻ đúng không?”

…

Lê Huyên bị cảnh sát còng tay dẫn đi, Chu Hứa Nặc ôm bà nội, không chịu quay đầu nhìn bà ta một cái.

*****

Khủng hoảng liên quan đến thuốc mới bất ngờ nổ ra, không chỉ Tần Hoài Dữ tức giận mà Tống Thừa Vọng cũng giật mình.

Anh ta sớm để ý mấy cuộc tranh luận trên diễn đàn, sắp xếp thủy

quân điều hòa tiết tấu, nói ra hiệu quả quý giá của thuốc và mức giá đó là hoàn toàn hợp lý.

Hơn nữa, anh ta âm thầm liên hệ với quản lý diễn đàn, khiếu nại với lý do nhiều người tung tin vịt vu khống cho nên nhiều post được đăng lên không lâu đã bị xóa đi.

Đối mặt với khuôn mặt tuấn tú âm trầm của Tần Hoài Dữ, Tống Thừa Vọng cố gắng giải thích bản thân vô tội.

"Hoài Dữ, đây chắc chắn là âm mưu bôi nhọ, đối thủ cạnh tranh không muốn Hoài Vọng chúng ta tung thuốc ra thị trường nên gây chuyện bôi đen để chèn ép, cản trở quá trình niêm yết thị trường của chúng ta."

Tống Thừa Vọng đã làm việc ở Tần thị nhiều năm, luôn là người thận trọng, xây dựng hình tượng doanh nhân khôn khéo, vững chắc, tất cả mọi người đều đánh giá tốt về anh ta.

Khi làm ăn, Tần Hoài Dữ thích hợp tác cùng kiểu người như thế nhất, vì vậy, ngay cả khi có tin đồn Tống Thừa Vọng cư xử không đúng mực trong mối quan hệ với vợ cũ, anh cũng không truy cứu, chỉ cảm thấy đây là vấn đề cá nhân ngoài phạm vi công việc.

Nhưng nghe Miên Miên nhắc nhở, Tần Hoài Dữ liếc mắt đã nhận ra ẩn ý trong lời nói của Tống Thừa Vọng.

Tần Hoài Dữ ngồi thẳng sau bàn làm việc, mặt không gợn sóng, quan sát người đối diện, gằn từng chữ chất vấn: "Phó tổng Tống không cần phải vội vàng trình bày sự việc như vậy, tôi chỉ hỏi anh hai vấn đề. Thứ nhất, loại thuốc này có phải thành quả của đội nghiên cứu khoa học anh bỏ số tiền lớn để thuê không?"

Tống Thừa Vọng yên lặng nuốt nước bọt, nhắm mắt nói: "Tất nhiên, cái này sao giả được, anh không biết bên viện sĩ Hoàng xảy ra chuyện gì, lại tố cáo chúng ta ăn cắp thành quả nghiên cứu của bên

ông ấy, làm sao có thể chứ? Thứ này có thể tùy tiện ăn cắp như thế sao?"

"Được." Tần Hoài Dữ lạnh nhạt nhìn qua, tiếp tục đặt câu hỏi, "Thứ hai, giá của dược phẩm phải thông qua đánh giá của chuyên gia, tôi nhớ không nhầm loại thuốc này đã qua tay ba chuyên gia trước khi tung ra thị trường, mới xác định được kết quả định giá, trong quá trình này anh có đụng tay đụng chân vào hay không?"

Môi Tống Thừa Vọng run rẩy, ngay lập tức muốn phản bác theo bản năng.

Tần Hoài Dữ hỏi không lòng vòng, nói thẳng ra là đang chất vấn anh ta có phải đã hối lộ chuyên gia để nâng giá thuốc mới hay không.

Anh ta làm sao có thể thừa nhận chuyện này, một khi đã thừa nhận, chắc chắn sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Nhưng trước khi anh run rẩy mở miệng.

Tần Hoài Dữ nhàn nhạt bổ sung: "Tống Thừa Vọng, tôi cho anh cơ hội cuối cùng, nếu anh thẳng thắn thừa nhận chuyện đã làm, tôi sẽ xử lý công bằng, cố gắng giảm mức nguy hại của sự việc xuống thấp nhất, nhưng nếu anh tiếp tục nói dối lừa gạt tôi, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát, tôi chỉ là người làm ăn, không có trách nhiệm điều tra vụ án, nhưng chắc chắn cảnh sát có đủ năng lực làm điều này."

Trong nháy mắt, mặt mày Tống Thừa Vọng tái mét, run lẩy bẩy ngăn lại: "Không được, Hoài Dữ, cậu tỉnh táo lại đi, chuyện này tuyệt đối không được, cậu báo cảnh sát chẳng khác nào thừa nhận ra bên ngoài tập đoàn Hoài Vọng của chúng ta có vấn đề, đây chẳng phải chưa đánh đã khai sao? Tiếp tục như vậy, không chỉ Hoài Vọng xảy ra chuyện mà sẽ liên lụy đến cả Tần thị."

Tần Hoài Dữ híp mắt, cong khóe môi, rõ ràng anh không lên tiếng nhưng Tống Thừa Vọng vẫn bị dọa đến nỗi hai chân run rẩy.

Anh ta không biết tại sao đột nhiên mình lại thế này, từ trước đến anh ta chưa bao giờ sợ Tần Hoài Dữ.

Tần Hoài Dữ là một người có tính tình ôn hòa, biết nói chuyện phải trái, cho dù cấp dưới làm sai cũng sẽ điềm đạm xử lý.

Tống Thừa Vọng thực sự sợ anh báo cảnh sát, hạ quyết tâm, thấp giọng thừa nhận: "Được, anh thừa nhận, anh có vụng trộm qua lại cá nhân với ba vị chuyên gia định giá, đưa cho họ lợi ích nhất định, nhưng bản thân giá của loại thuốc này không thấp, việc giảm giá sẽ chẳng đi đến đâu."

Tống Thừa Vọng không phải kẻ ngu mà là anh ta tin tưởng Tần Hoài Dữ.

Tần Hoài Dữ rất giỏi đối phó với khủng hoảng, anh ta tin để tránh sóng gió lớn hơn, Tần Hoài Dữ sẽ giúp anh đè chuyện này xuống, dùng thủ đoạn khéo léo đưa đẩy cho qua.

Không ngờ, Tần Hoài Dữ kéo khoé môi, cười nhạt.

Tống Thừa Vọng hốt hoảng, không biết mình đã ra lựa chọn sai lầm hay không.

Tần Hoài Dữ ấn số thư ký trên điện thoại nội bộ: "Tốt, mời điều tra viên của Cục Quản lý Dược và bộ Công Thương vào."

Thư ký nhận máy, lập tức sao chép đoạn ghi hình trong phòng vừa nãy làm bằng chứng giao cho điều tra viên do cục Quản lý Dược phái đến.

Chuyên viên điều tra từ hai cục xem bằng chứng video, đã có người chính miệng thừa nhận tội danh hối lộ.

Tiếp theo là phần lấy khẩu cung.

Trước khi đưa Tống Thừa Vọng đi, điều tra viên giữ thái độ khá lịch sự với Tần Hoài Dữ.

"Tần tiên sinh, mặc dù ngài đã cung cấp chứng cứ, đồng thời hết sức phối hợp với chúng tôi, chúng tôi cân nhắc trong sự việc loại thuốc lần này, ngài thuộc diện bị che giấu nên không biết, nhưng dù sao ngài cũng là đại diện pháp luật của tập đoàn Hoài Vọng, mời ngài bớt chút thời gian phối hợp với chúng tôi tiếp tục điều tra."

…

Sau khi Tần Hoài Dữ ra khỏi cục Quản lý Dược, trở về công ty.

Phòng quan hệ xã hội đã chuẩn bị một cuộc họp báo xin lỗi, lập tức có thể triển khai.

Tần Hoài Dữ tự mình tham gia họp báo, cúi người kính cẩn trước ống kính, cam kết sẽ công bố toàn bộ kết quả điều tra trước công chúng như một câu trả lời thích đáng đến bệnh nhân và người tiêu dùng.

Về vấn đề bản quyền phát minh, anh bày tỏ sẽ đích thân liên hệ với viện sĩ Hoàng để tìm hiểu chân tướng sự việc, nếu lời tố cáo của viện sĩ Hoàng là thật, tập đoàn Hoài Vọng sẽ lập tức trả lại bản quyền, hơn nữa sẽ bồi thường gấp ba lần số tiền lợi nhuận cho đoàn đội của viện sĩ Hoàng.

Tốc độ xử lý của Tần Hoài Dữ quá nhanh, hơn nữa anh không có thái độ lẩn tránh, không giống phần lớn doanh nhân bây giờ sẽ tìm đến thứ gọi là phòng quan hệ xã hội để thay mặt làm rõ vụ việc.

Không tranh cãi, không bao biện, thái độ cúi người thừa nhận lỗi sai ngay ở lần đầu tiên đã được cư dân mạng công nhận.

Nhưng vẫn còn nhiều người không chịu buông tha, không rõ hận thù

trong lòng là thật hay là thủy quân người khác thuê, cắn nhăng nhẳng bên dưới hot search.

Phòng quan hệ xã hội của Tần thị liên lạc với Tần Hoài Dữ, hỏi có muốn triệt hot search hay không.

Tần Hoài Dữ từ chối, triệt tiêu không bằng thừa nhận, nếu đúng là sai sót của mình thì phải để công chúng mắng cho đã.

Thái độ này của Tần Hoài Dữ nhận được nhiều đồng tình từ người trong nghề kinh doanh y tế.

Ngoài ra trên mạng, không ít chuyên gia y tế và nhà từ thiện nói giúp anh.

Tần Hoài Dữ từng đích thân đến thăm nhiều người bệnh tình nghiêm trọng ở một số bệnh viện công ở Yến Kinh, hơn nữa còn quyên góp số tiền lớn đến trực tiếp từng cá nhân, những chuyện này đều được lật lại.

Người có lí trí trên mạng đều cho rằng, không nên tùy tiện chửi rủa người ta, mọi người nên chờ kết quả điều tra và thông báo từ cục quản lý Dược.

*****

Buổi trưa, hai bạn nhỏ Miên Miên và Tống Bối Ny ăn hamburger cỡ lớn kiểu Mỹ, ăn xong, đi ra sân chơi.

Tống Bối Ny muốn dẫn Miên Miên đến sân chơi to ngoài trời, nhưng Lâm Tứ bảo bên ngoài nhiệt độ thấp, tuyết rơi, hai bé chỉ được đến sân chơi trong nhà.

Hai cô bé không biết chuyện gì, mải chơi không buồn không lo.

Lâm Tứ thấp thỏm, liên tục cúi đầu nhìn điện thoại, chú ý tình hình

bên phía giám đốc nhà mình.

Trông hai bé chơi hơn một tiếng, khi Lâm Tứ đang lo lắng, muốn quay lại công ty, Tần Mục Dã gọi điện thoại đến.

Lịch chụp quảng cáo buổi sáng của Tần Mục Dã kết thúc, buổi chiều và tối không có thông báo, cậu đang chán, chợt thấy hot search của anh cả, lo Miên Miên khó chịu nên trực tiếp gọi Lâm Tứ để hỏi tình huống bên này.

Lâm Tứ không khách khí, nói với cậu: "Nhị thiếu gia, nếu cậu không có công việc khác, có thể đến đây trông tiểu thư Miên Miên được không, nơi này còn một bé gái sáu tuổi, cậu trông cả con bé nữa, tôi phải đi hỗ trợ giám đốc xử lý công việc, bây giờ giám đốc rất cần tôi."

Tần Mục Dã vốn định làm thế, lập tức lái xe thể thao phi tới.

Khu vui chơi trong nhà này là khu VIP, chỉ con em nhà có tiền mới vào chơi được, không nhiều người nhưng Tần Mục Dã vẫn trang bị đầy đủ, mặc cả cây màu đen, che mũi che miệng, đeo kính râm.

Cậu hào hứng chạy tới, bế Miên Miên đang trượt từ cầu trượt lên.

Tống Bối Ny hoảng sợ hô to: "Anh Lâm Tứ, Miên Miên bị bế đi rồi!"

Lâm Tứ liếc qua, thấy Tần đỉnh lưu trang bị quá mức… giống hệt mấy thằng bắt cóc trẻ con, lập tức cạn lời.

Nhưng anh không có thời gian lãng phí, vội vàng kể qua loa: "Bối Ny, đây là anh hai của Miên Miên, là một người rất tốt, còn rất hài hước, cậu ấy là diễn viên hài, mọi người đều thích cậu ấy, chiều hôm nay bọn em chơi với cậu ấy nhé, muốn ăn gì thì bảo cậu ấy mua, anh phải quay về làm việc, không chơi cùng mấy đứa được."

Lúc này Tống Bối Ny mới thở phào nhẹ nhõm, mở to mắt mông lung

nhìn anh trai cao lớn.

Cô bé nhỏ giọng hỏi Miên Miên: "Đây… Đây là anh hai của em sao? Chị xem chương trình của em rồi, anh Tần Mục Dã rất đẹp trai mà, tại sao anh phải mặc như thế này?"

Tần Mục Dã ôm em gái xoa xoa cọ cọ một lúc lâu, phản ứng lại lời nói của Lâm Tứ.

Cậu đuổi theo phỉ nhổ, thấp giọng mắng: "Cái gì mà diễn viên hài? Lâm Tứ anh ngứa da phải không. đừng tưởng anh là người của anh cả thì tôi không dám đánh anh nhé!"

Miên Miên bất đắc dĩ dang tay, giải thích với Tống Bối Ny: "Anh ấy mặc như vậy vì có rất nhiều người anti anh ấy, anh ấy có rất nhiều antifan, sợ đến những nơi công cộng như khu vui chơi này, antifan nhận ra, sẽ ném trứng thối vào anh ấy."

Tống Bối Ny cực kỳ kinh ngạc, cô bé không theo đuổi thần tượng, không lướt Weibo nên hiểu biết về Tần Mục Dã chỉ dừng ở đủ loại quảng cáo tràn ngập ga tàu điện ngầm, trạm xe buýt và trung tâm mua sắm.

Và cả show giải trí cô bé đã xem mùa một nữa.

Khi xem, cô bé chỉ chú ý đến nhóm bạn nhỏ, nhất là Miên Miên, không quá để tâm đến người lớn.

Tần Mục Dã giận đến nỗi mũi lệch sang một bên, đặt em gái xuống, cúi người véo cái mũi nhỏ của bé, giả bộ hung dữ: "Em lại nói đểu anh, Tần Miên Miên, em mà bẻ măng* với anh nữa, mấy con gấu trúc sẽ chết đói đấy!"

**: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, mang nghĩa nói đểu, chọc khoáy*

Miên Miên bị anh hai véo mũi, không thể được, mở miệng hổn hển.

“Anh hai phiền phức quá, sao anh lại ngây thơ vậy, anh bỏ tay ra đi!”

Tần Mục Dã bị dáng vẻ hổn hển của đứa nhỏ chọc cười: “Ha ha ha ha ha ha ha con heo thối nhà em giống chó quá.”

Miên Miên không nương tay, tung nắm đấm với cậu.

Hai anh em đánh nhau tơi bời một trận mới chịu dừng lại, Miên Miên kéo tay Bối Ny đi chơi bạt lò xo.

Tống Bối Ny đột nhiên nói nhỏ: “Miên Miên, chị hâm mộ em lắm, anh của em thật tốt, mặc dù anh ấy ăn mặc hơi lạ nhưng nhất định anh ấy rất yêu em, không như em trai chị, em trai chị giống một ác ma luôn bắt nạt với cướp đồ của chị…”

Bé con hơi sửng sốt, kéo tay Tống Bối Ny, nghiêm túc nói: “Chị Bối Ny quá hiền rồi, đối với những người xấu, chị không được tốt bụng như thế, cậu ấy bắt nạt chị, chị phải bắt nạt trả chứ, hiểu không?”

Miên Miên siết chặt nắm đấm nhỏ, hung dữ nói.

Tần Mục Dã ở bên cạnh buồn cười, cố nhịn, tiến lên kéo nhúm tóc của em gái, vì không rõ ngọn ngành nên ngăn cản: “Em không được nói linh tinh với con nhà người ta, đàng hoàng chút đi, dạy hư chị gái rồi kìa.”

Bé con nghiêm túc lắc đầu: “Miên Miên không dạy hư đâu, chị Ny Ny quá dễ nói chuyện thật mà…”

Vừa rồi sau khi ăn xong Hamburger, bọn họ ngồi trên xe đến khu vui chơi.

Miên Miên thấy Tống Bối Ny đeo một dây chuyền có mặt trái tim màu đỏ.

Vốn nó ở bên trong áo len, vô tình lộ ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên thấy dây chuyền hình này, không nhịn được giơ tay mập sờ một cái, thật tâm thở dài nói: "Ny Ny, dây chuyền của chị thật là đẹp."

Biểu cảm lúc ấy của Tống Bối Ny cứng đờ.

Cô bé thấy khát khao của Miên Miên trong ánh mắt, cho rằng Miên Miên muốn dây chuyền của mình.

Đây là viên mã não đỏ mẹ cô bé đưa cho, nói nó sẽ phù hộ và đem lại may mắn cho cô.

Mỗi đêm khi nhớ mẹ, cô bé đều sờ viên đá hình trái tim để chìm vào giấc ngủ.

Em trai Tống Tỷ rất thích cướp đồ của cô bé, dù là đồ con trai không dùng được, em ấy vẫn thích giật lấy.

Nhìn cô bé đau lòng khổ sở, Tống Tỷ sẽ cười rất vui vẻ, tựa như một ác ma nhỏ trời sinh vậy.

Cho nên cô bé luôn cẩn thận giấy sợi dây chuyền này dưới áo, không để lộ ra.

…

Tống Bối Ny không quên lời cảnh cáo của ba.

Cô bé phải làm cho Miên Miên vui vẻ, không được đắc tội với Miên Miên, càng không được chọc Miên Miên tức giận.

Tống Bối Ny sợ làm Miên Miên buồn, cô bé sẽ không được nhìn thấy mẹ nữa.

Hơn nữa, Miên Miên đối xử rất tốt với cô bé…

Tống Bối Ny đưa ra quyết định trong lòng, tháo dây chuyền xuống, nhét vào lòng bàn tay mềm mềm của Miên Miên.

"Nếu Miên Miên thích, chị cho em, đây là quà mẹ chị cho chị, sẽ mang đến may mắn, em hãy giữ gìn cẩn thận nhé."

Chương 91: Tần Mục Dã đen mặt: Ai làm, nói anh biết

Edit: Thư

Lúc đó Miên Miên sững sờ.

Cô bé ngạc nhiên nhìn viên đá mã não xinh đẹp trong lòng bàn tay, từ từ ngẩng đầu nhìn về phía Tống Bối Ny.

Tống Bối Ny tết tóc hai bên, mặc dù gầy nhưng đôi mắt sáng ngời trong veo, tràn ngập hình ảnh của Miên Miên.

Mặc dù có chút đau lòng nhưng Tống Bối Ny cam chịu đưa sợi dây chuyền cho Miên Miên.

Nếu đưa sợi dây cho Miên Miên, cô bé có thể gặp mẹ… Cô bé bằng lòng.

Hơn nữa Miên Miên đối xử với cô bé rất tốt, sau mấy tiếng chơi chung, Tống Bối Ny đã không kiềm được mong muốn trong lòng, nếu Miên Miên là em gái của cô thì tốt biết bao.

Cô bé nhất định sẽ chăm sóc Miên Miên thật tốt, chia sẻ mọi thứ tốt với em ấy.

Em trai Tống Tỷ thích cướp đồ của cô bé rồi vui vẻ cười to nhìn cô lau nước mắt.

Sợi dây chuyền này mẹ đưa vào lần gặp mặt trước, cô bé giấu giếm

rất cẩn thận, không bị Tống Tỷ phát hiện nhưng cô bé biết, điều này là do mùa thu và mùa đông phải mặc quần áo dày mà thôi.

Đến mùa hè, quần áo mỏng hơn, cuối cùng Tống Tỷ cũng sẽ phát hiện.

Nếu để tiểu bá vương ấy cướp mất sợi dây chuyền cô bé thích nhất, thà để lại cho Miên Miên còn hơn.

Đợi đến khi Miên Miên lấy lại tinh thần, khuôn mặt trắng nõn mềm mại như bánh bao nhỏ trông rất nghiêm túc.

Miên Miên non nớt nói: "Ny Ny, chị cúi đầu thấp xuống một chút."

Tống Bối Ny không hiểu chuyện gì, nghe lời cúi đầu xuống.

Miên Miên giơ hai tay, vất vả đeo sợi dây chuyền vào cổ chị gái, cẩn thận đặt sợi dây vào bên trong cổ áo.

Tống Bối Ny mông lung nhìn bé: "Sao thế Miên Miên, em không thích sao?"

Miên Miên lắc đầu: "Sợi dây rất đẹp, đây là quà mẹ chị tặng chị, tại sao chị có thể tùy tiện đưa cho em như vậy, mẹ chị biết sẽ cảm thấy rất đau lòng."

Tống Bối Ny kinh ngạc nhìn Miên Miên, trong nháy mắt cô bé cảm thấy, mặc dù Miên Miên chưa đầy bốn tuổi, vẫn còn là bạn nhỏ đang đi học mẫu giáo nhưng em ấy biết rất nhiều đạo lý.

Dù cô bé không nói nhưng Miên Miên vẫn đoán được.

Đôi tay nhỏ nhắn của Tống Bối Ny phủ lên cổ áo, vuốt ve sợi dây chuyền qua hai lớp áo.

Cô bé rất nhớ mẹ.

Tống Bối Ny rơm rớm nước mắt, nhưng cô bé không dám khóc, chỉ cố gắng chịu đựng, quay đầu sang bên trái, nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ ngắm cảnh.

Miên Miên biết nhưng không vạch trần chị ấy.

Miên Miên cúi đầu chơi đùa ngón tay của mình.

Cô bé vắt óc suy nghĩ cách để giúp Ny Ny.

Cô bé không biết rốt cuộc mẹ Ny Ny tách khỏi Tống Thừa Vọng như thế nào.

Nhưng rõ ràng Ny Ny không phải người xấu, chú Tống mới là người xấu, người rất xấu.

Người tốt ở cùng người xấu, nhất định phải chịu nhiều uất ức.

Huống hồ Ny Ny mới là bạn nhỏ sáu tuổi, không có năng lực tự vệ.

*****

Bên trong khu vui chơi, Tần Mục Dã đang can ngăn em gái, không để bé dạy hư Bối Ny.

Miên Miên siết chặt nắm đấm, hung dữ nhấn mạnh: "Em không dạy hư mà, chị Ny Ny quá dễ nói chuyện nên mới bị bắt nạt!"

Tống Bối Ny cúi đầu, cả người nhỏ bé, trông đầy bất lực và lưỡng lự.

Tần Mục Dã nhận ra điều gì, em gái cậu là đứa trẻ thông minh thành tinh, mặc dù Bối Ny chỉ là bạn mới quen nhưng chắc chắn con bé này đã phát hiện ra điều gì.

Nhưng dù sao cũng là chuyện nhà người ta… Tần Mục Dã nghĩ mình

là người ngoài, tốt nhất không nên nhúng tay vào, càng không cần chọc ngoáy vào nỗi đau của bạn nhỏ.

Tần Mục Dã hai tay dắt hai bé, nói lảng sang chuyện khác: "Được rồi, hai đứa thích chơi trò gì, chiều này anh rảnh, chơi cùng hai đứa cho đã ghiền."

Quả nhiên trí nhớ của đứa nhỏ chỉ tồn tại trong bảy giây, vừa nhắc đến chơi, bé con đã quên luôn chuyện vừa nói.

Miên Miên được Tần Mục Dã dẫn đến lối vào khu leo núi, cô bé chỉ chỉ vào mỏm đá: "Em muốn chơi trò này!"

Tống Bối Ny ngước đầu nhìn sang, thấy hai bạn gái tầm tuổi của mình, đang chơi trò leo núi cùng mẹ.

Tống Bối Ny chưa thử chơi bao giờ nên không rõ sở thích.

Dù sao cô bé chưa bao giờ chơi trò nào ở khu vui chơi này nên trò nào cô bé cũng chơi rất vui vẻ.

Tần Mục Dã ngẩng đầu nhìn, biểu cảm hoảng sợ, không chần chừ cự tuyệt: "Không được, trò này quá nguy hiểm, mỏm đá kia rất cao, em mới lớn có một tí, không được! Chọn trò khác đi."

Miên Miên nhăn mặt, mở to đôi mắt, hai tay kiên quyết kéo vạt áo khoác của Tần Mục Dã: "Không đổi được không ạ, em muốn chơi trò này, chị Ny Ny cũng muốn chơi phải không ạ?"

Tống Bối Ny phối hợp, gật đầu như giã tỏi.

Tần Mục Dã như muốn nứt ra, tránh né bàn tay của đứa nhỏ, kiên nhẫn lý luận: "Trò này rất cao, em nhỏ thế này không chơi được, đợi đến khi em học tiểu học, anh lại đưa em đến chơi được không, bây giờ thấy người khác chơi nên em muốn thôi, thật ra chơi trò này rất mệt, em muốn chơi bạt lò xo mà? Anh đưa em đi chơi bạt lò xo

được không?”

Miên Miên đều chưa chơi các trò này, mới đầu thích thú với bạt lò xo, nhưng bây giờ tất cả niềm yêu thích đã chuyển sang trò leo núi.

Cô bé thấy các chị gái đội mặc đồ bảo hộ, đội nón bảo hiểm, gắn thêm sợi dây trèo lên thật cao, trông rất ngầu!

Tần Mục Dã né tránh, không để em gái kéo áo mình nữa, Miên Miên chuyển sang kéo quần, ra sức kéo: “Chơi trò này đi, em muốn chơi trò này, chỉ là leo lên thôi mà, có gì đáng sợ chứ.”

Tần Mục Dã bị em gái quấn lấy, không thể làm gì, đành ngồi xổm xuống nắm đôi tay nhỏ bé: “Đừng kéo! Kéo nữa tụt hết cả quần của anh xuống giờ! Em… chơi vui thật, làm sao lại dán mắt vào trò này cơ chứ, đúng là bé heo thối chỉ giỏi làm người bực mình.”

Miên Miên cảm thấy trò này không nguy hiểm, bĩu môi, liếc mắt nhìn anh hai từ trên xuống dưới, chê cười: “Anh hai sợ độ cao à?”

Tần Mục Dã:????

Bé con vừa nói xong, Tống Bối Ny ngoan ngoãn đứng bên cạnh cũng quay ra nhìn cậu, như kiểu nghiên cứu anh trai này có phải người nhát gan như thế không.

Tần Mục Dã suýt tắc thở, giơ tay bấu hai má của em gái, hổn hển nói:”Nói linh tinh gì thế! Khi mới trưởng thành, anh đã đi nhảy bungee ở độ cao cao nhất thế giới! Sợ cái đầu heo nhà em ấy! Không phải chỉ là leo mỏm đá thôi à, đi đi đi, đến lúc leo lên sợ quá khóc ra đấy thì đừng trách anh không cản em nhé.”

Một người lớn, hai trẻ nhỏ đi vào, nhân viên nhìn chiều cao của hai bé: “Bạn nhỏ tầm ba bốn tuổi có thể chơi được, có đồ bảo hộ và dây an toàn tuyệt đối chắc chắn, nhưng tôi thấy bé gái này nhỏ quá… Có thể cánh tay sẽ không đủ lực, leo được một nửa sẽ không đủ sức leo

tiếp, anh nên leo cùng bé để giúp đỡ khi cần thiết.”

Tần Mục Dã nghe người lớn có thể leo cùng, cảm thấy đủ tin tưởng, sau khi cậu mặc xong đồ bảo hộ, ngồi xổm xuống mặc đồ cho Miên Miên, cẩn thận đeo cho bé băng bảo vệ đầu gối.

Nhân viên định giúp Tống Bối Ny bé nhỏ mặc đồ bảo hộ nhưng Tống Bối Ny dứt khoát từ chối.

Tống Bối Ny rất hiểu chuyện, sau này sống cùng mẹ kế và em trai, những kỹ năng sinh tồn khác không học được nhiều nhưng chắc chắn cô bé nắm rõ cách đoán ý qua sắc mặt và lời nói.

Cô bé nhỏ giọng nói: “Em không chơi đâu, anh chơi cùng Miên Miên nhé, Miên Miên rất muốn leo lên cao.”

Tần Mục Dã thuận miệng nói: “Một mình anh không cân được hai đứa, anh đưa con heo thối này lên trước, sau đấy anh đưa em lên.”

Tống Bối Ny biết lời này chỉ là lời khách sáo của người lớn, họ chỉ thuận miệng nói thế thôi, cô bé không cho là thật.

…

Chiều cao của tường leo núi cho trẻ em thấp hơn bình thường, chỉ tầm 5,6 m.

Nhưng Tần Mục Dã vẫn rất cẩn thận, chỉ sợ em gái bị đập đầu.

Mới đầu Miên Miên đủ sức khỏe, cộng thêm năng lực học tập mạnh, mặc dù chưa chơi bao giờ nhưng vừa rồi đứng ở dưới nhìn các bạn chơi, cô bé đã học được cách, biết phải đạp vững chân vào tường rồi dùng sức rướn người lên.

Bé con chưa được bốn tuổi, leo nửa đường đã thấy cánh tay mỏi nhừ, hai bắp chân run run, cô bé hơi mệt mỏi.

Nhưng bé vẫn kiên trì không muốn đi xuống, thở hồng hộc nói với Tần Mục Dã: "Anh hai đợi đã, nghỉ ngơi một chút, nghỉ rồi leo tiếp."

Tần Mục Dã dừng lại chờ đứa nhỏ, thấy khuôn mặt trắng nõn mệt mỏi, giơ tay xách dây an toàn sau lưng cô bé, giảm bớt áp lực xuống đôi chân của bé.

Miên Miên từ từ lấy sức, Tống Bối Ny đứng phía dưới cổ vũ.

"Miên Miên cố lên! Miên Miên cố thêm một chút nữa, chút nữa là đến đỉnh rồi."

Miên Miên nghiêng đầu, định vẫy tay với chị Ny Ny, ngay khi cô bé cúi đầu nhìn xuống, bất ngờ bị độ cao dọa sợ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức để lộ biểu cảm kinh hãi, yếu ớt lẩm bẩm: "A… hóa ra mình đã leo cao thế này, cao quá."

Nhìn đôi chân ngắn ngủn như củ cà rốt của em gái run lẩy bẩy, Tần Mục Dã cười to.

Cậu không khách khí rút điện thoại từ túi áo, cũng may vừa nãy cậu bỏ qua lời nhắc nhở của nhân viên, mang theo điện thoại vì nghĩ có thể nó sẽ hữu dụng.

Tần Mục Dã mở camera, cố gắng chụp lại biểu cảm hoảng sợ của Miên Miên, còn quay một đoạn video nhỏ, zoom vào đôi chân run lẩy bẩy.

Cậu cười đau cả bụng, thẳng thừng trêu đùa cô bé: "Ha ha ha ha ha thế nào? Em dám cười anh sợ độ cao à, anh thấy chính em mới là người sợ độ cao ấy ha ha ha ha ha ha."

Tần Mục Dã cười rất to, đổ thêm dầu vào lửa: "Đợi tí nữa đi xuống anh sẽ đăng Weibo, để các fan của em cùng vào cười em!"

Miên Miên tức giận trợn mắt nhìn anh hai, khuôn mặt trắng nõn vốn đã nóng bừng lại càng thêm đỏ.

Cô bé nhìn anh trai trẻ con nhà mình, tiên nữ cạn lời, không biết nên nói gì cho phải.

Tần Mục Dã cười đủ rồi, tiếp tục phụ trách xách bé con leo lên trên.

Cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi.

Sau khi đi xuống, Miên Miên rất phấn khích vì đã leo lên đỉnh thành công.

Quên luôn anh hai thối vừa cười nhạo bé.

Cô bé kéo Tống Bối Ny, hào hứng chia sẻ cảm nhận: "Vui lắm ạ, leo lên đấy vui lắm, nhưng nếu chị leo được một nửa rồi thì không nên nhìn xuống, độ cao ấy rất đáng sợ! Suýt chút nữa em bị dọa sợ mềm nhũn cả chân!"

Tần Mục Dã đâm dao bên cạnh: "Cái gì mà suýt chút nữa, rõ ràng chân em mềm nhũn rồi ấy chứ, anh thấy em sắp khóc nhè đến nơi rồi, anh có video làm bằng chứng đây này!"

Mặc dù Tống Bối Ny không chơi nhưng thấy Miên Miên vui vẻ, cô bé cũng mừng.

Cô bé cảm thấy hôm nay mình thật may mắn, lúc trước còn lo không hoàn thành yêu cầu, sẽ làm ba tức giận, ai ngờ Miên Miên dễ sống chung như vậy, ngay cả anh của Miên Miên cũng rất dễ thương.

Hôm nay quả là một ngày tràn ngập niềm vui.

Không ngờ Tần Mục Dã nghỉ ngơi hai phút, uống mấy ngụm nước suối rồi lấy bộ đồ bảo hộ từ nhân viên, cầm tới mặc cho cô bé.

Tống Bối Ny hoảng hốt không dám tin, nhỏ giọng hỏi: "Anh Mục Dã, anh… dẫn em lên thật ạ?"

Tần Mục Dã vừa giúp cô bé mặc đồ bảo hộ, vừa nói: "Dĩ nhiên, đừng bảo em không dám nhé? Dũng cảm lên, con bé kia mới học mầm non còn dám chơi, nhất định em cũng sẽ làm được."

Tống Bối Ny hơi ngượng ngùng: "Ý em là… anh Mục Dã dẫn Miên Miên lên đã mệt rồi, em có thể tự làm, em sáu tuổi rồi, em có thể tự mình leo lên."

Tần Mục Dã nói không suy nghĩ: "Sao thế được, ba mẹ em không ở đây, anh phải trông em thật kỹ, yên tâm đi Bối Ny, anh lợi hại lắm, chắc chắn không để em ngã đâu."

Tống Bối Ny hơi choáng váng.

Cô bé không nhớ Tần Mục Dã đẹp trai thế nào, cũng không có khái niệm anh ấy có đẹp trai hay không.

Trong ấn tượng của cô, anh của Miên Miên là một minh tinh nổi tiếng rất rất lợi hại, luôn mang dáng vẻ cao ngạo, lạnh lùng trên tấm biển quảng cáo.

Ngôi sao lớn như vậy… lại nguyện ý chơi trò leo núi với cô bé.

Anh ấy vừa đưa Miên Miên lên, giờ lại leo cùng cô bé, anh ấy không giống người khác chỉ nói cho qua lấy lệ, anh ấy nhớ còn cô bé ở nơi này.

Cánh mũi Tống Bối Ny chua chua, Tần Mục Dã cài chặt mũ bảo hiểm cho cô bé, đưa bé leo lên.

So với Miên Miên, leo cùng em gái sáu tuổi này dễ dàng hơn một chút.

Tần Mục Dã không xách dây an toàn bảo vệ như với Miên Miên mà để Bối Ny đi trước, mình leo chậm hơn, bảo vệ phía sau.

Khi chân Tống Bối Ny bắt đầu mỏi, cậu giơ tay đỡ chân cô bé là được.

Tống Bối Ny nhanh chóng leo lên đỉnh, Miên Miên nhảy nhót phía dưới hoan hô.

"Chị Ny Ny giỏi quá, leo siêu nhanh, nhanh hơn cả em rồi!"

Đợi đến khi đi xuống, Tần Mục Dã tháo mũ giúp cô bé, thuận miệng khen ngợi: "Sáu tuổi rồi có khá, giỏi phết, giỏi hơn con heo thối chưa được bốn tuổi kia, trông em cũng cao… không biết con heo kia đến tuổi em có cao được như em không nữa."

Trong đám trẻ con cùng tuổi, Miên Miên đã thuộc hàng nhỏ tí, hơn nữa cô bé còn học nhảy lên lớp mẫu giáo nhỡ.

Khi đưa đứa nhỏ đi nhà trẻ, Tần Mục Dã nhìn qua, phát hiện em gái mình thấp nhất lớp.

Cậu chỉ thuận miệng khen ngợi nhưng lại đụng chạm đến trái tim của bé gái nhỏ.

Cô bé không có anh trai, ba cũng không yêu thương cô, chỉ yêu em trai.

Dường như chỉ có một mình mẹ yêu thương cô bé trên thế giới này.

Tống Bối Ny mới lên sáu tuổi, chưa bao giờ cảm nhận tình cảm từ ba và anh trai.

Bởi vì anh Lâm Tứ phải về công ty làm việc nên anh của Miên Miên mới đến đây giúp đỡ.

Anh ấy đến vì Miên Miên.

Mình chỉ là phông nền không có cảm giác tồn tại, Tống Bối Ny hiểu rõ điều này, luôn ghi nhớ trong lòng.

Nhưng cô bé không ngờ…

Tuy mới gặp lần đầu tiên nhưng anh ấy vẫn chăm sóc cô bé, còn leo lên đỉnh núi cùng cô.

Dường như anh ấy coi cô bé là một đứa em gái, giống khi bảo vệ Miên Miên, anh ấy sẽ đi đằng sau cẩn thận che chở cho cô.

Đây là cảm giác xúc động Tống Bối Ny chưa bao giờ trải qua.

Cô bé mở miệng, muốn nói cảm ơn nhưng do da mặt mỏng, không thể cất thành lời.

Nhìn dáng vẻ thản nhiên tùy ý của anh Mục Dã, hình như anh ấy không nhận ra cảm xúc của cô bé.

Đến cùng, cô bé không nói gì, tiếp tục chơi đùa cùng Miên Miên.

…

Sau khi chơi trò leo núi, Tần Mục Dã đưa hai em gái đi chơi bạt lò xo.

Chơi khoảng một tiếng, một người lớn hai trẻ con mồ hôi đầy đầu.

Ngoài trời rất lạnh nhưng hai bé đã cởi áo khoác và xắn hết tay áo lên.

Tần Mục Dã chuẩn bị mua nước cho hai em.

Miên Miên chỉ vào nước chanh: "Mua cái này ạ! Anh hai mua cái này đi! Nước lọc có gì ngon, đương nhiên phải uống nước chanh rồi."

Tần Mục Dã liền mua hai ly nước chanh cho hai bé.

Hai bé gái ngồi trên ghế dài, uống nước.

Miên Miên uống hết một nửa, nhìn thấy một bạn nhỏ đi qua, tay cầm một cây kem ốc quế màu hồng, hai mắt lập tức sáng lên.

Cô bé kích động, xoay đầu nhìn về phía Tần Mục Dã.

Vừa đinh há miệng, Tần Mục Dã đã nghiêm khắc nói không.

Cậu lắc đầu: "Không được, đang là mùa đông, không được ăn lạnh, nhỡ bị đau bụng thì làm sao?"

Miên Miên chỉ tay áo đang xắn lên của mình: "Bên ngoài là mùa đông, nhưng trong khu vui chơi là mùa hè mà, rất nóng, không hề giống mùa đông chút nào, em muốn ăn, nhìn thật là ngon."

Mặc dù Miên Miên có thẻ heo Peppa nhưng thẻ ấy chỉ dễ sử dụng ở nước ngoài và các trung tâm mua sắm lớn trong nước.

Còn những nơi khác… mọi người hay dùng phần mềm trả tiền trên điện thoại cơ.

Cô bé không có điện thoại di động, càng không có tiền.

Tần Mục Dã nghĩ muốn trọc đầu, dẫn Miên Miên đi xung quanh cửa hàng đồ ăn vặt, chỉ vào hotdog: "Cho em mua cái này, cái này ăn được, kem thì không, quá lạnh, nếu anh cho em ăn linh tinh, ba mẹ cắt cổ anh mất."

Miên Miên muốn ăn kem ốc quế.

Cô bé chơi bạt lò xo, đổ rất nhiều mồ hôi, nước chanh không đủ để giải khát.

Chỉ khi ăn kem ốc quế mới thấy vui vẻ!

Bé con lôi kéo Tần Mục Dã, giở chiêu làm nũng: "Không đâu, sẽ không, Miên Miên đảm bảo sẽ không đau bụng, ăn một cái thôi có được không, anh hai mua cho em đi mà."

Tần Mục Dã đã đầu hàng cho cô bé chơi trò leo núi.

Trong lòng cậu nghĩ, bản thân là người trưởng thành, phải có nguyên tắc nhất định, không thể để em gái muốn gì được nấy được.

Với cả cậu cũng vì muốn tốt cho Miên Miên, không thể chiều theo con bé mọi thứ.

Tần Mục Dã không thể làm khác ngoài giả vờ nghiêm mặt, nói: "Không được, em muốn ăn cái gì cũng được nhưng kem thì không."

Miên Miên làm nũng phát mệt, thấy anh hai vẫn nói không, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp.

Cô bé quay đầu, hai tay khoanh ở trước ngực, thể hiện bé đang tức giận, dậm dậm chân bước đi, mông nhỏ lắc lắc.

Bé con lúng búng nói: "Được, không mua thì thôi! Nếu là anh Hoài Dữ hay anh Tiêu Nhiên thì nhất định hai anh ấy sẽ mua cho em, anh hai không yêu em, hừ, cắt xít."

Vẻ mặt giả vờ nghiêm túc của Tần Mục Dã sụp đổ trong nháy mắt.

Cậu gãi đầu, nhìn em gái quay đi, để lại bóng lưng kiêu ngạo.

Tự nhiên cảm thấy mình không thể làm gì khác được…

Thôi, hay là mua cho con bé đi.

Con heo thối kia chưa gì đã tố cáo cậu không yêu con bé rồi.

Làm sao để thế được?

Tần Mục Dã lập tức đi mua hai cây kem ốc quế hoa anh đào, chạy về phía em gái.

Miên Miên thấy cây kem màu hồng, muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Nhưng khuôn mặt vẫn ra vẻ kiêu ngạo, bé ngồi bên cạnh Tống Bối Ny, khoanh tay trước ngực.

Tần Mục Dã chỉ có thể cười cười dỗ bé: "Mua rồi mua rồi, ăn nhanh đi, chảy hết bây giờ."

Miên Miên giơ tay, ngạo nghễ nhận kem anh hai đang "dâng lên", há miệng cắn một miếng.

Dĩ nhiên cái còn lại mua cho Tống Bối Ny.

Tần Mục Dã đưa kem cho cô bé, không quên dặn dò: "Em ăn chậm thôi, ăn từng miếng nhỏ ấy để không bị đau bụng."

Tống Bối Ny ngoan ngoãn gật đầu.

Cô bé vừa ăn kem ngọt ngào, vừa thích thú quan sát Miên Miên ở chung với anh hai.

Miệng của Miên Miên quá nhỏ nên phải mất một lúc lâu mới ăn hết phần đầu của cây kem.

Tần Mục Dã nhìn em gái nheo mắt, tựa lưng vào ghế, hai chân khua khua, trông rất chi là hưởng thụ.

Cậu buồn cười, nhưng cũng lo lắng.

Cây kem này hơi lớn… Nếu con bé ăn hết, có thể sẽ bị đau bụng.

Tần Mục Dã nghĩ ra một kế, đứng trước mặt đứa nhỏ, cười híp mắt dụ dỗ: "Ăn ngon không?"

Miên Miên gật đầu: "Ngon lắm ạ, đây là lần đầu tiên Miên Miên ăn vị hoa anh đào này, siêu ngon luôn!"

"Anh cũng muốn ăn… Miên Miên cho anh xin miếng được không?"

Miên Miên xin phép nói chê: "Anh hai không phải không có tiền, anh muốn ăn thì tự mua một cái đi!"

Tần Mục Dã bịa bừa một vài lí do linh tinh để lừa cô bé.

"Kem không đắt là mấy, dĩ nhiên anh có thể mua một cái nữa, nhưng gần đây chú Uông Xuyên nói anh mập ra, phải giảm cân, không được ăn nhiều đồ ngọt, nhiều nhất chỉ được ăn một miếng, nếu anh mua một cái, cắn mỗi miếng rồi vứt đi thì quá lãng phí đúng không? Em cho anh ăn một miếng, một miếng thôi mà."

Miên Miên bị anh hai lừa, hào phóng đưa cây kem đến miệng cậu.

Tần Mục Dã há to miệng hết cỡ, cắn một miếng thật to ——

Cắn trọn hơn một nửa cái!

Chỉ còn lại phần ốc quế!

Miên Miên lập tức nhăn mặt, tức giận trợn to mắt nhìn cậu: "Sao anh hai cắn miếng to thế, ai cho anh xin miếng to như vậy!"

Tần Mục Dã từ từ nuốt miếng kem, đứng lên đắc ý nói: "Miệng anh

to, đấy là một miếng, anh làm thế nào được?”

Miên Miên tức giận dùng chân đạp cậu.

Nhưng không quên công cuộc chinh phục cây kem.

Mặc dù anh hai ăn một miếng to nhưng phần còn lại vẫn là rất nhiều với bé con, đủ cho cô bé nhấm nháp một lúc.

Tống Bối Ny nhìn tất cả, vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Anh hai của Miên Miên đúng là một người rất đáng yêu.

Anh ấy muốn đáp ứng nguyện vọng của Miên Miên nên mới mua kem, nhưng sợ Miên Miên ăn nhiều bị đau bụng nên cắn một miếng lớn.

Anh ấy vất vả làm nhiều việc như vậy vì Miên Miên.

Anh của Miên Miên thực sự rất yêu em ấy.

*****

Trời tối dần, nháy mắt đã đến buổi tối.

Tần Mục Dã chuẩn bị đưa hai đứa nhỏ về nhà.

Miên Miên chơi mệt, cộng thêm lo lắng cho anh Hoài Dữ nên muốn về nhà sớm, đợi anh ấy tan làm trở về.

Tần Mục Dã giục: “Hai đứa vào nhà vệ sinh rửa tay sau đó phải chạy ngay ra đây nhé, anh lái xe đưa Bối Ny về nhà trước, Bối Ny, em biết địa chỉ nhà em ở đây chứ?”

Tống Bối Ny gật đầu.

Cô bé cảm thấy có chút khổ sở.

Cô bé không muốn về nhà, cô bé rất vui khi ở cùng Miên Miên.

Đem ra so sánh, nơi gọi là nhà trên danh nghĩa kia, thực tế không phải nơi cô bé thuộc về…

Thật là khó để chịu đựng.

Nhưng Tống Bối Ny biết mình phải chấp nhận thực tế, Miên Miên và anh của em ấy đã chăm sóc cô bé rất nhiều.

Miên Miên lon ton chạy về phía nhà vệ sinh.

Cô bé theo sau, đột nhiên dừng bước, quay lại, bất ngờ ôm Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã ngạc nhiên. mặc dù cô bé nhanh chóng lui ra nhưng cậu vẫn hơi ngây người: "Bối Ny… em sao thế?"

Tống Bối Ny hít mũi, đỏ mắt nhìn cậu: "Cảm ơn anh Mục Dã, anh đúng là người tốt! Sau này vợ của anh sẽ rất hạnh phúc, Miên Miên được là em gái của anh cũng siêu siêu hạnh phúc!"

Tần Mục Dã nhận lời khen ngợi không lòng vòng của đứa nhỏ.

Cậu hơi xấu hổ, giơ tay gãi đầu, nói bừa: "Ừ, em khách khí quá, đi rửa tay đi, ngoan."

Tần Mục Dã nhìn Tống Bối Ny chạy theo Miên Miên vào phòng vệ sinh.

Tâm trạng đột nhiên có chút buồn bã.

Em gái Tống Bối Ny này mới sáu tuổi mà đã quá hiểu chuyện.

Cậu cũng không làm gì, chỉ chơi cùng em ấy và Miên Miên nửa ngày thôi mà?

Nếu là những đứa trẻ khác như Lục Linh, Đại Lỵ hay bé Phó, nhiều lắm chỉ nói thích cậu, đó là cảm xúc tự nhiên của trẻ con với mấy anh trai lớn.

Không giống như Bối Ny, trong mắt tràn đầy cảm động, giống như cô bé thực sự biết ơn cậu.

Cô bé này thật quá đáng yêu.

…

Ngay lúc Tần Mục Dã ngẩn ngơ thả bay suy nghĩ đến nơi khác.

Miên Miên và Tống Bối Ny cùng vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh của khu vui chơi VIP được trang trí rất sang trọng, mỗi phòng đơn đều rất lớn.

Con gái thích dính lấy nhau, ngay cả đi vệ sinh cũng không tha.

Hai bé nắm tay nhau đi vào, Miên Miên đi trước, sau đó mới đến Tống Bối Ny.

Tống Bối Ny đi vệ sing xong, chuẩn bị kéo quần lên.

Miên Miên tinh mắt nhìn thấy vết bầm từ đầu gối lên bắp đùi của cô bé…

Bé con lập tức ngồi xổm xuống, đưa tay sờ lên: "Ny Ny, chân chị sao thế?"

Tống Bối Ny hốt hoảng kéo quần lên, nhỏ giọng nói: "Không sao, chị bị ngã thôi."

Miên Miên im lặng mấy giây, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nghiêm nghị, siết chặt tay, giọng nói có vẻ tức giận.

"Không phải, chắc chắn không phải! Ny Ny, có phải có người thường xuyên bắt nạt chị không?"

Miên Miên nhìn là biết vết bầm ấy không phải do ngã.

Đầu gối thì có thể, nhưng ngã thế nào mà đùi bầm tím thành như vậy được?

Vết ấy không giống do ngã mà là do người khác cấu véo mới thành.

Sau khi rửa tay, Miên Miên giận dữ kéo Tống Bối Ny đến trước mặt Tần Mục Dã: "Anh hai, có người bắt nạt Bối Ny, chúng ta giúp chị ấy được không, chúng ta nhất định phải giúp chị ấy!"

Tần Mục Dã nghe Miên Miên miêu tả vết bầm tím, đen mặt, cậu ngồi xổm xuống nhìn Tống Bối Ny, nghiêm túc hỏi: "Ai làm, nói anh biết."

Tống Bối Ny đỏ mắt, tất cả đau khổ góp nhặt đến hôm nay, không thể kìm nén mà bộc phát ——

"Hu hu, là em trai, em muốn về nhà, anh Mục Dã, em muốn gặp mẹ, anh có thể giúp em gọi cho mẹ được không, em rất nhớ mẹ…"

Bối Ny khóc nức nở, bày tỏ hết nỗi niềm.

Cô bé kể hết chuyện trong nhà cho Tần Mục Dã và Miên Miên.

Mặc lời kể hỗn loạn nhưng Tần Mục Dã hiểu hết.

Hai năm Tống Bối Ny sống với mẹ kế và em trai, thường xuyên bị bắt nạt, bị ruồng bỏ, do quá lo sợ nên sinh ra nhát gan, nhân nhượng mọi việc như vậy.

Tần Mục Dã lấy điện thoại ra, tìm kiếm thông tin về Tống Thừa Vọng và con gái, quả nhiên tìm thấy tin đồn về vụ tranh giành quyền nuôi con năm đón như dự đoán.

Chương 92: Tần đỉnh lưu đang cố ăn cơm cứng của em gái đấy à?

Edit: Thư

Càng đọc cậu càng thấy tức giận, lửa nóng bốc lên, lỗ mũi phập phồng.

Ngại hai củ cà rốt đứng trước mặt mình, Tần Mục Dã đành nuốt những từ chửi thề đã lên đến cổ họng xuống bụng.

Tống Bối Ny thút thít lau nước mắt, luôn miệng lẩm bẩm muốn mẹ.

Nếu hôm nay cô bé không được chơi với Miên Miên và anh Mục Dã, có thể cô bé đã quên một gia đình ấm áp như thế nào.

Người một nhà sẽ quan tâm, yêu thương lẫn nhau như Miên Miên và anh hai của em ấy, mặc dù hay cãi nhau ầm ĩ không ai chịu nhường ai nhưng hai anh em thực sự yêu quý nhau.

Ánh mắt Tần Mục Dã nhìn Miên Miên luôn dịu dàng, ba chữ "bé heo thối" từ miệng anh ấy chứa biết bao cưng chiều.

Người yêu thương Tống Bối Ny quá ít nhưng không phải không có.

Mẹ yêu cô, ông bà ngoại cũng yêu cô…

Nếu việc kinh doanh của ông ngoại không gặp khủng hoảng, có lẽ cô bé sẽ không bị tách khỏi họ.

Miên Miên nhìn dáng vẻ tức giận của anh hai.

Cô bé tò mò ngẩng đầu, kiễng chân, chọc chọc điện thoại của Tần Mục Dã, muốn xem anh hai tra được cái gì.

Bé con lướt lướt, đọc qua nội dung trên điện thoại.

Bài viết chủ yếu xoay quanh quá trình ly hôn của Cảnh Tuệ và Tống Thừa Vọng và vụ kiện giành quyền nuôi con.

Miên Miên không phải không biết đọc chữ, nhưng nó liên quan đến pháp luật, vượt ra ngoài tầm hiểu biết của cô bé.

Bé nhìn mà đau đầu, quay sang như con chim cánh cụt nhỏ, mờ mịt nhìn Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã nhấp môi, ngậm miệng không nói.

Những thủ đoạn xấu xa của Tống Thừa Vọng đã được những tờ báo lá cải này che đậy gần hết.

Nhưng cậu sẽ không kể lại chuyện này cho Miên Miên.

Miên Miên còn nhỏ, không cần biết những thứ thối nát này làm gì.

Hơn nữa… Bối Ny cũng còn nhỏ, năm nay cô bé mới sáu tuổi, thời điểm Tống Thừa Vọng và Cảnh Tuệ ly hôn, cô bé không lớn hơn Miên Miên bao nhiêu, vì vậy không biết Tống Thừa Vọng đã dùng những thủ đoạn gì để đoạt quyền nuôi con.

Khi đó, Cảnh gia bị cuốn vào cơn sóng tài chính, nợ đầm nợ đìa chỉ sau một đêm.

Cảnh Tuệ là thiên kim duy nhất trong nhà, cha đổ bệnh trong đêm, cô ấy không thể không về nhà để chèo chống Cảnh gia.

Tống Thừa Vọng nhân lúc này đòi ly hôn, Cảnh Tuệ chấp nhận.

Hôn nhân trong giới nhà giàu là vậy, một ngọn núi to sụp đổ, những ngọn núi khác lập tức muốn dứt để không dính lúi cũng là điều dễ hiểu.

Chẳng qua Tống Thừa Vọng nhắc đến quyền nuôi con, đã chạm vào ranh giới cuối cùng của Cảnh Tuệ.

Cảnh Tuệ tuyệt đối không cho phép con gái mình dứt ruột đẻ ra sống cùng ba.

Cho nên lúc ấy mặc dù Cảnh gia đang trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng, Cảnh Tuệ vẫn quyết tâm đánh thắng vụ kiện này với chồng cũ.

Cô đã tìm luật sư giỏi nhất nhưng Tống Thừa Vọng đã dùng giá cao thuê một đội luật sư chuyên phụ trách những vụ tranh chấp quyền nuôi con trong giới nhà giàu, tạo thành đội ngũ tinh anh, am hiểu mấy vụ kiện dân sự này nhất nước.

Điều này vượt khỏi dự đoán của Cảnh Tuệ.

Trong mắt cô, tình yêu Tống Thừa Vọng dành cho con gái không thể bằng cô.

Tại sao hắn ta lại không tiếc mấy chục triệu thuê một đội luật sư để đoạt quyền nuôi con?

Kết quả khỏi phải nói, dĩ nhiên Cảnh Tuệ thua kiện.

Đẳng cấp của đội luật sư Tống Thừa Vọng thuê đè ép mọi mặt, bọn họ không quan tâm đến ranh giới cuối cùng, nhấn mạnh nguy cơ của Cảnh gia trước tòa, điều hướng quan tòa và bồi thẩm đoàn cho rằng tình trạng của Cảnh Tuệ trước mắt không thể đủ điều kiện để đáp ứng một cuộc sống bình thường cho con gái.

Đem ra so sánh, điều kiện của Tống Thừa Vọng vượt trội hơn nhiều.

Hơn nữa bọn họ còn lôi mấy đời bạn trai cũ của Cảnh Tuệ ra, phân tích đoạn tình cảm trước khi cưới của cô, sắp đặt hình ảnh Cảnh Tuệ là một người có mối quan hệ riêng tư hỗn loạn, chối bỏ trách nhiệm.

Tại tòa, hầu hết các bồi thẩm đoàn đều theo phe Tống Thừa Vọng, cho rằng hắn ta phù hợp nuôi con đến khi trưởng thành.

Nhưng vụ kiện giành quyền nuôi con chưa kết thúc được mấy ngày, Tống Thừa Vọng đã công khai đưa con riêng và vợ hai về Tống gia, chính là phu nhân Tống bây giờ.

Con riêng Tống Tỷ lúc ấy đã được hai tuổi, chỉ kém con gái Tống Bối Ny hai năm mà thôi, hiển nhiên thằng bé được sinh ra trong thời gian hắn ta vẫn đang duy trì hôn nhân với Cảnh Tuệ.

Khi mọi chuyện bị khui ra ánh sáng, Cảnh Tuệ đăng Weibo cầu xin giúp đỡ, gây bùng nổ tranh cãi trên mạng xã hội.

Tất cả bồi thẩm đoàn và thẩm phán xử lý vụ kiện đó đều bị đem ra chửi đến cùng cực, cư dân mạng đều cho rằng họ đã trao Tống Bối Ny cho một thằng đàn ông vô trách nhiệm.

Nhưng lúc ấy vụ kiện đã kết thúc, quy trình tố tụng đằng sau rất phức tạp, cư dân mạng nhanh quên, cộng thêm Tống gia vung tiền đè hot search xuống, mọi việc náo loạn hai ngày rồi không đi đến đâu.

Đến nay, Tống Bối Ny vẫn ở cùng với Tống Thừa Vọng.

*****

Gương mặt đẹp trai của Tần Mục Dã tối lại, cậu cất điện thoại vào túi, tay trái bế Miên Miên lên, tay phải nắm chặt tay Tống Bối Ny,

thấp giọng nói: "Anh đưa em về nhà anh trước, anh nhất định sẽ có biện pháp để em về nhà cùng mẹ."

Tống Bối Ny khóc, hai mắt hồng hồng, hít hít mũi.

Miên Miên vui vẻ, cô bé biết anh hai nhất định sẽ tìm ra cách.

Hơn nữa, nếu anh hai không làm được, ba mẹ cũng sẽ có biện pháp.

Chỉ cần đưa Bối Ny về nhà, mọi người cùng tìm giải pháp, sẽ ra cách để giúp chị ấy.

…

Tần Mục Dã vốn là người nóng nảy, mọi thứ trong mắt chỉ là hạt cát, nhất là khi thấy em gái nhỏ này phải trải qua những chuyện như vậy, cậu càng ghét cay ghét đắng mấy thằng bắt nạt trẻ con.

Bối Ny nho nhỏ đáng thương, trong lòng cậu tức giận.

Cậu không có tâm tình dỗ dành đứa nhỏ, may sao hai bé con ngồi xe thể thao lần đầu, hai đứa ngồi đằng sau, ríu ra ríu rít nói cái gì không biết.

Tần Mục Dã im lặng một lúc, đúng lúc tắc đường buổi tối.

Cậu lấy điện thoại ra, mở danh bạ tìm người bạn làm trong ngành luật, gọi một cuộc điện thoại.

Cậu kể khái quát câu chuyện, hỏi ý kiến đối phương.

Cậu bạn luật sư kia nói: "Nếu có hành động ngược đãi, chắc chắn có thể nộp đơn xin lệnh cấm, nhưng vấn đề liên quan đến quyền nuôi dưỡng này tương đối phức tạp, rất khó nói nếu chỉ nhìn vào một mặt nhỏ này."

Tần Mục Dã suy nghĩ, hỏi: "Không phải hành vi phải là của người lớn mới gọi là ngược đãi à? Bối Ny nói là thằng em con mẹ kế làm, thằng bé kia mới bốn tuổi."

Đối phương nói: "Nếu mẹ kế và cha đều biết thì vẫn phải chịu trách nhiệm. Nhưng điều tôi nghi ngờ là… nếu Tống Thừa Vọng không yêu con gái, tại sao lúc ấy lại tốn nhiều tiền như vậy để thuê luật sư, vất vả mãi mới giành được quyền nuôi dưỡng mà lại đối xử tệ bạc với con bé, đây là loại người gì vậy?"

Sau khi trưởng thành, Tần Mục Dã chưa dính líu đến mấy chuyện yêu đương nhăng nhít này, khỏi phải nói mấy chuyện hôn nhân.

Cậu gãi đầu: "Chẳng lẽ để trả thù vợ cũ? Kiểu muốn thấy vợ cũ đau khổ? Má thù oán gì mà đến nỗi này."

…

Sau khi hỏi ý kiến của cậu bạn luật sư, Tần Mục Dã đã có suy nghĩ trong đầu.

Cậu đưa hai đứa nhỏ về nhà, Miên Miên rất vui, tung tăng kéo Bối Ny, dẫn chị gái đi gặp mẹ.

Tống Bối Ny rất khẩn trương, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Mặc dù mới sáu tuổi nhưng cô bé hiểu nhiều điều.

Cô bé không biết anh Tần Mục Dã bao nhiêu tuổi, mặc dù anh ấy đã là người lớn nhưng trong nhà, anh vẫn thuộc hàng con cháu mà thôi.

Giống Miên Miên vậy, hai người cùng hàng.

Liên quan đến vấn đề nghiêm trọng như cô bé… vẫn phải do ba mẹ Tần làm chủ.

Tống Bối Ny cụp mắt, nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Lê Tương.

Tần Mục Dã đã ngừng mắng nhiếc Tống Thừa Vọng.

Lê Tương biết Tống Thừa Vọng.

Tống Thừa Vọng có quan hệ rất tốt với Tần Hoài Dữ, hai người thường xuyên hợp tác với nhau từ hồi đại học, Lê Tương biết những điều này.

Bà luôn cảm thấy Tống Thừa Vọng là một người trẻ không tệ, hoàn toàn không phát hiện ra bộ mặt cặn bã của người này.

Với cả hôm nay, bà vừa mới nghe chồng nói… công ty dược phẩm của Hoài Dữ đột nhiên rơi vào khủng hoảng là do Tống Thừa Vọng trục lợi bất chính giữa đường, dám lợi dụng dự án thuốc liên quan đến mạng người như vậy để kiếm lời.

Cả nhà đều biết con trai cả đang lúc bận rộn, Tần Sùng Lễ tạm thời không nhúng tay vào, chỉ yên lặng ở bên cạnh quan sát Tần Hoài Dữ xử lý vấn đề.

Người trẻ mà, nhất là người làm ăn phải trải qua sóng gió, không con đường nào bình yên mãi được, huống chi Tần Hoài Dữ cũng có trách nhiệm trong chuyện này, Tần Sùng Lễ cho rằng thằng con lớn nhà ông cần phải nhận ra bài học từ chuyện này.

Tần Sùng Lễ trấn an vợ qua điện thoại, khuyên Lê Tương tạm thời không quấy rầy con trai, khi cần ông sẽ ra tay hỗ trợ giải quyết ổn thỏa.

Mới đầu thấy hot search, Lê Tương khá sốt ruột, nhưng bà nghe theo lời khuyên của chồng, điều cần làm nhất bây giờ là đặt niềm tin vào con trai, yên lặng ở nhà chờ đợi tin tức.

Lê Tương đang oán trách Tống Thừa Vọng mắc sai lầm lớn không thể tha thứ, con trai thứ lại đưa con gái của Tống Thừa Vọng về nhà.

Lê Tương nghe Tần Mục Dã mắng nhiếc, trong lòng không nhịn được tức giận.

Bà là người tính tình mềm mỏng, lại lão luyện trong giới giải trí nhiều năm, rất ít khi nổi cáu nhưng chuyện này liên tục chạm đến ranh giới cuối cùng của bà.

Bề ngoài Tống Thừa Vọng hào nhoáng rực rỡ như vậy mà để con gái khổ quá khổ!

Lê Tương ôm Bối Ny, an ủi: "Ny Ny đừng sợ, dì và anh sẽ bảo vệ con, bây giờ dì sẽ gọi cho mẹ, hỏi xem lúc nào mẹ đến đón con được nhé."

Lê Tương gọi cho Cảnh Tuệ, vì nợ nần nên Cảnh Tuệ đã đổi số, không còn sử dụng số điện thoại cũ nữa.

Cảnh Tuệ đã mất niềm tin số lạ, rất khó liên lạc với cô, nhưng với mạng lưới quan hệ của Tần gia, cuối cùng cũng tìm ra biện pháp liên lạc.

Cảnh Tuệ nghe hết mọi việc, suýt bật khóc tại chỗ.

Lê Tương chuyển cuộc gọi thành video call, tâm trạng của Bối Ny vốn đã suy sụp, giờ thấy mẹ, cô bé lại nhoẻn miệng cười, ấm áp nói:; "Con không sao đâu mẹ, mẹ không cần vội, chỉ cần mẹ đến đón con là được ạ, con không muốn về nhà với ba nữa đâu."

Cảnh Tuệ đang đi công tác trong thành phố, chuẩn lái xe quay lại đường cao tốc, lo lắng nói: "Ny Ny yên tâm, mẹ trở lại ngay, hai tiếng nữa con sẽ gặp mẹ, con ngoan nhé, nhớ nghe lời dì Lê, mẹ nhất định sẽ không để con về đấy nữa."

Lê Tương nhìn hai mẹ con bị chia cắt hai nơi, lòng nặng trĩu, trước khi tắt máy bà không quên dặn: "Trên đường em chú ý an toàn, đi cao tốc ban đêm thì đi chậm một chút, Bối Ny ở nhà chị rất an toàn, em không cần vội vàng."

Kết thúc cuộc gọi, Bối Ny hồi phục tâm trạng, nghĩ đến tối nay có thể gặp mẹ, cô bé cảm thấy hôm nay mình siêu may mắn.

Từ khi gặp Miên Miên, dường như vận may của cô bé đã đến, từ lâu rồi cô bé không được may mắn như vậy.

Cô ôm Miên Miên, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn Miên Miên, em thật tốt."

Lê Tương nhìn bé con ba tuổi nhà mình lại có thêm một fan hâm mộ nữa, không nhịn được mỉm cười.

Tống Bối Ny còn hơi xấu hổ đối diện với Lê Tương, nói nhỏ: "Cảm ơn dì Lê đã giúp con tìm mẹ…"

Nước mắt Lê Tương đã cạn, nhưng nghĩ đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà phải chịu quá nhiều đau khổ, bà lại muốn khóc.

Cũng may bà kiềm chế được, kéo tay Bối Ny lên tầng: "Con không cần cảm ơn, đây là việc dì phải làm, Miên Miên nói con bị thường, dì đưa con đi bôi thuốc nhé."

Miên Miên cũng theo lên tầng.

Bánh bao nhỏ thấy vết bầm tím trên đùi Bối Ny một lần nữa, nắm chặt tay, hung dữ nói: "Phải bắt mấy người quạ đen xấu xa ấy lại! Thật là xấu! Cả em trai quạ đen kia nữa, quá xấu! Mẹ ơi, chúng ta có thể gọi chú cảnh sát bắt họ lại được không ạ?"

Từ khi hạ phàm, Miên Miên dần tiếp thu rất nhiều kiến thức về cuộc sống dưới trần gian, bao gồm cả pháp luật.

Cô bé biết, ở đây, không được tùy tiện xử phạt người xấu làm điều sai trái mà phải tiến hành theo pháp luật quy định, phải báo cảnh sát để các chú ấy tới bắt bọn họ.

Miên Miên chỉ nhất thời tức giận, nhưng vẫn nhắc nhở Lê Tương.

"Đúng vậy, bây giờ chúng ta phải kiểm tra mức độ vết thương, mặc dù nhìn chỉ như cấu véo bình thường mà thành, vết thương không nặng nhưng nó vẫn được coi là chứng cứ, có thể lấy giấy giám định vết thương loại nhẹ, mẹ sẽ gọi bác sĩ, Miên Miên thật thông minh!"

Lê Tương cúi người hôn lên mặt con gái, sau đó vội vàng gọi điện thoại cho bác sĩ tư của Tần gia, bảo ông ấy đưa người đến làm thủ tục kiểm tra vết thương.

Dưới danh nghĩa Tần gia, có mấy bệnh viện tư, tất cả đều có hiệu suất làm việc cao, chưa đến 40 phút đã hoàn thành xong quá trình đánh giá vết thương, ngay cả báo cáo cũng được in màu.

Đúng lúc ấy, hai vị khách không mời mà đến Tần gia.

Khi phu nhân Tống dắt theo con trai xuất hiện ở cửa Tần gia, quản gia Vinh thấy, cảm giác đối phương hung hãn, không có thái độ tốt, lập tức thông báo cho nhị thiếu gia trước.

Mọi thành viên đều không ở nhà, phu nhân lại là người chân yếu tay mềm.

Vẫn nên gọi nhị thiếu gia xuống chặn cửa thì hơn.

Tần Mục Dã nghe mẹ kế của Tống Bối Ny dẫn theo thằng con trai đáng ghét ấy đến.

Ngọn lửa giận trong bụng đang không có chỗ phát tiết, trước khi mẹ và em gái đi xuống, cậu đã chạy nhanh xuống dưới.

Một người thanh niên cao gần 1m9 như cậu đứng chắn ở cửa, hất cằm, ngẩng mặt lên trời, lạnh lùng hỏi: "Muốn gì? Hai người là ai mà dám đến cửa nhà tôi sủa bậy hả?"

Phu nhân Tống nhận điện thoại của chồng Tống Thừa Vọng, nghe nói Tống Bối Ny bị người Tần gia mang đi, chuẩn bị đến hỏi tội.

Tống Thừa Vọng nói, bất kể thế nào cũng phải mang Tống Bối Ny về nhà, không được để con bé ấy ở Tần gia.

Nếu như ở lại, Tần gia nhất định sẽ nghĩ biện pháp đưa con bé về bên Cảnh Tuệ.

Mặc dù phu nhân Tống không biết tại sao Tống Thừa Vọng lại lo lắng về đứa con gái này như vậy, rõ ràng bình thường chồng mình không bao giờ yêu thương con nhỏ đó.

Nhưng liên quan đến điều này, trước khi cưới bọn họ đã thống nhất qua, Tống Thừa Vọng còn viết hẳn vào bản thỏa thuận hôn nhân, yêu cầu phu nhân Tống phải chăm sóc con vợ trước của hắn đến khi trưởng thành, không được lấy bất kỳ lý do gì đuổi đứa nhỏ ra ngoài hoặc trả về mẹ nó.

Phu nhân Tống không ngờ mình còn chưa làm ầm lên thì thôi, Tần Mục Dã đã ngang nhiên chế nhạo.

Cô ta giận đến mức đầu bốc khói, khuôn mặt trang điểm đậm méo mó dưới ánh đèn mờ chạng vạng tối: "Hừ, đây chẳng phải idol dựa hơi em gái để tẩy trắng hay sao. Bây giờ Tần đỉnh lưu một thông cáo tầm thường cũng không có mà lại nhàn rỗi ở nhà thế này à?"

Trước kia phu nhân Tống từng lăn lộn trong giới giải trí, coi là nghệ sĩ ngấp nghé tuyến mười tám nên hiểu rõ cách đâm chọc làm nghệ sĩ khó chịu nhất.

Ai ngờ Tần Mục Dã không thèm xấu hổ, đàng hoàng nói: "Đúng, em gái của tôi không đi làm nên tôi phải ở nhà chơi với con bé, với cả con bé mới có bạn mới tên là Bối Ny đấy, có vấn đề gì không?"

Phu nhân Tống không ngờ cậu thản nhiên thừa nhận như vậy, tức giận cười lạnh một tiếng: "Tần đỉnh lưu không hổ là đỉnh lưu, quả nhiên muốn trở thành đỉnh lưu, da mặt phải dày hơn cả tường thành, cậu không muốn ăn cơm mềm mà đòi cơm rắn phải không?"

Đúng lúc, Lê Tương dẫn hai đứa nhỏ ra khỏi nhà.

Tần Mục Dã đi đến bên cạnh em gái, cười hì hì nói: "Thì làm sao, bà thím đang ghen tị với vẻ đẹp của bảo bối nhà tôi à? Bà nhìn lại con trai của mình đi, to như con gấu, bà mới tuyến mười tám, chắc con trai bà còn chẳng có cơm mềm để bà ăn ấy chứ?"

Trước khi đi xuống, Lê Tương đã chuẩn bị sẵn tư tưởng, suy nghĩ bản thân phải lạnh nhạt nghiêm nghị đuổi mẹ kế của Bối Ny về.

Mặc dù từ trước đến giờ bà chỉ diễn vai chính nhưng thật ra bà không giỏi đấu đá, miệng lưỡi tép nhảy với người ngoài.

Bà tuyệt nhiên không ngờ… kỹ năng nói một mắng mười, bắn như súng liên thanh của Tần Mục Dã phát huy quá tốt, không cần người làm mẹ như bà lên tiếng.

Vì vậy Lê Tương chỉ lạnh nhạt nói: "Mời phu nhân Tống về đi, cô không phải một người mẹ có trách nhiệm, tôi không nói nhiều, chúng tôi sẽ thu thập chứng cứ, gặp nhau lại tòa sẽ rõ."

Phu nhân Tống không tin nhìn chằm chằm Lê Tương, gương mặt tràn đầy khó hiểu: "Xin lỗi đi, tôi không hiểu nổi, mấy người Tần gia các người xen vào chuyện nhà chúng tôi làm gì? Mặc dù Bối Ny không phải con đẻ của tôi nhưng trên phương diện pháp luật nó là con gái của tôi, các người dựa vào cái gì giam giữ con bé, việc này hoàn toàn trái pháp luật. Tôi có thể báo cảnh sát!"

Khóe môi Tần Mục Dã giật giật: "Báo đê, bà đứng luôn ở đây báo cũng được, tiện nói luôn cho cảnh sát bà ngược đãi Bối Ny thế nào, nghe nói tối nay chồng bà vừa được dắt đi điều tra rồi đấy, hóa ra bà nhớ chồng quá nên muốn vào đấy ngồi cùng Tống Thừa Vọng phải không?"

"..." Mặt mày phu nhân Tống tái mét, cô ta cãi không lại mấy người này, chỉ có thể chuyển mục tiêu lên người Tống Bối Ny.

Ánh mắt của cô ta vòng qua những người khác, dừng lại trên người bé gái đang núp sau Lê Tương, giọng nói bén nhọn: "Bối Ny, về nhà cùng mẹ nhanh, em trai con đói bụng, tối rồi, quấy phá gì nữa?"

Tiểu bá vương Tống Tỷ có chút nóng nảy, cậu không hiểu mấy người này ồn ào ở đây làm gì, chỉ muốn kết thúc nhanh nhanh để về ăn đùi gà.

Cậu ta buồn bực dậm chân xuống đất: "Tống Bối Ny không muốn về nhà thì kệ chị ấy, mẹ quan tâm chị ấy làm gì, chẳng phải mẹ bảo chị ấy chỉ là cái đồ phiền phức, mong chị ấy chết sớm một chút mà?"

"..." Phu nhân Tống trợn tròn mắt sắp rơi con ngươi ra ngoài, không hiểu tại sao mình lại sinh ra một thằng con ngu như lợn này, cắn răng nói: "Con, con im ngay! Đứa nhỏ này nói linh tinh gì thế không biết, mẹ có bao giờ nói thế đâu!"

Tống Tỷ được chiều hư, ở nhà mẹ đều cho cậu ta muốn gì được nấy, bây giờ đột nhiên bị mắng, cậu ta lập tức ngồi bệt xuống đất, lăn lộn, khóc nháo: "Con không nói linh tinh! Rõ ràng chính mẹ nói! Mẹ nói chị ta là con của một con chó, nhìn chị ta là mẹ lại nhớ đến con tiện nhân kia còn gì!"

Bánh bao nhỏ mở to mắt tức giận.

Nếu cô bé có phép thuật, nhất định cô bé sẽ tiễn mấy người xấu xa

này lên chầu trời!

Miên Miên chưa kịp nổi giận, Tần Mục Dã đã bùng nổ.

Cậu bất ngờ kéo áo phu nhân Tống, ném văng ra khỏi cửa: "Cút, bà và con trai cút ngay khỏi nhà tôi, còn dám tới nữa tôi sẽ thả chó cắn hai mẹ con nhà bà!"

Tống Tỷ sợ chó từ nhỏ, sợ hãi ôm chân mẹ khóc, cậu nhóc béo ú khóc lên trông càng xấu xí: "Oa, huhuhuhuh có chó, mẹ ơi đi đi, nhà bọn họ có chó!"

Phu nhân Tống giận điên người, cô ta nhìn quanh, không thấy có con chó nào trong sân, càng không nghe thấy tiếng chó sủa, nếu nhà này nuôi chó thật, nó phải nghe được âm thanh chủ cãi nhau, không thể không có động tĩnh gì trong khoảng thời gian lâu như vậy được.

Cô ta cho rằng Tần Mục Dã đang hù dọa mình, mạnh miệng chống nạnh nói: "Con im ngay cho mẹ, yên lặng, làm gì có chó, bọn họ đang dọa con thôi!"

Ngay lúc ấy, một con chó Samoyed khổng lồ xuất hiện trước mặt cô ta, sủa không ngừng: "Gâu gâu gâu, gừ gừ, gâu gâu gâu gâu gâu!!!"

Tống Tỷ gào khóc: "Cứu, mẹ ơi cứu con, con chó này muốn ăn thịt người!"

Phu nhân Tống chưa bao giờ thấy con chó nào to như vậy, sợ mất hồn, ôm con lăn một vòng chạy biến khỏi sân Tần gia.

Tống Bối Ny cũng ngây người, cô bé có hơi sợ chó nhưng con chó lớn trắng như tuyết này…

Hình như đang bảo vệ cô bé.

Cô bé thấy con chó kia chạy về phía Miên Miên, cọ cọ vào người em ấy.

Miên Miên cười vui vẻ, ôm con chó, thân mật nói: "Sao chú lại biến thành hình này, anh Tiêu Nhiên đâu ạ?"

Ti Mệnh sẽ không mở miệng nói chuyện trước mặt Tống Bối Ny.

Tần Mục Dã cúi đầu nhìn con chó lớn, thì thầm: "Hóa ra con chó này cũng hữu dụng phết, có vài chuyện người không làm được nhưng chó lại dễ dàng hoàn thành."

Lê Tương giật mình, chưa lấy lại tinh thần.

Mặc dù con Samoyed này đã ở nhà bà một tháng nhưng lúc anh hóa thân thành chó, Lê Tương chưa bao giờ nghĩ đây lại là một vị tiên.

Sau khi Ti Mệnh không làm chó nữa mà chính thức vào ở Tần gia, anh cũng không biến lại thành chó nữa.

Mặc dù đã sớm biết sự thật nhưng Lê Tương vẫn… có chút hoảng hốt.

Tống Bối Ny vô cùng sùng bái con chó lớn đã bảo vệ mình, sau khi về phòng vẫn nhớ về nó.

Nhưng khi cô bé chạy xuống tầng tìm con chó, lại không thấy nó đâu.

Cô bé tò mò hỏi Miên Miên.

Miên Miên chỉ có thể nói: "Có thể nó chạy ra ngoài chơi rồi, nó rất ham chơi."

Không thấy con chó lớn nhưng lại có hai anh trai trở lại Tần gia.

Một anh cao, một anh thấp hơn một chút.

Ti Mệnh vốn đang về cùng Tần Tiêu Nhiên, lúc gần về đến nhà, đột nhiên nhìn thấy hình ảnh đang diễn ra trước cửa Tần gia.

Ti Mệnh liền dịch chuyển tức thời, biến hình thành con Samoyed hù dọa đám người xấu.

Lúc này anh quan sát kỹ Tống Bối Ny, biết ngay đáp án cho vấn đề Tần Mục Dã và Lê Tương đang băn khoăn.

Lê Tương và con trai thứ không hiểu tại sao Tống Thừa Vọng tống nhiều công sức như vậy để giành quyền nuôi con nhưng lại không đối xử tốt với con gái của mình.

Ti Mệnh ôm đứa nhỏ, lặng lẽ phổ cập kiến thức cho cô bé: "Sinh nhật của Bối Ny có chữ bát rất tốt, tương ứng với sao Dao Quang trên trời, sao Dao Quang mang lại điềm lành và may mắn cho chính mình và mọi người xung quanh, đặc biệt là người thân cùng huyết thống, Tống Thừa Vọng cần góp nhặt công đức, hấp thu vận khí tốt, trên người con gái của hắn có vận khí hắn cần."

…

Phu nhân Thái không hoàn thành việc chồng nhắn nhue, kéo con trai đang sợ suýt tè ra quần, không cười nổi, đành gọi điện thoại báo cáo đúng tình hình.

Tống Thừa Vọng hoàn thành bản tường trình, được bảo lãnh ra ngoài, đang xem cuộc họp báo xin lỗi của Tần Hoài Dữ trên iPad.

Anh ta bị Tần Hoài Dữ gài trong phòng làm việc, nói ra một đống thứ không nên nói, giờ hối hận đến mấy cũng muộn rồi.

Tần Hoài Dữ không đổ hết nồi lẩu thập cẩm này lên đầu anh ta mà tự mình đứng ra chịu trách nhiệm, thay mặt công ty Hoài Vọng gửi

lời xin lỗi đến toàn thể bệnh nhân.

Con cưng kiêu ngạo của gia tộc giàu nhất lại cúi người trước ống kính.

Anh ta càng cảm thấy khó tin ở chỗ, ở cuối buổi họp báo, anh ta thấy sắc mặt của Tần Hoài Dữ chuyển biến tốt hơn rõ ràng.

Loại sắc mặt này người thường không thể nhìn thấy.

Khí đen ở trán của Tần Hoài Dữ nhạt dần, sắc mặt hồng hào, khí chất cao quý thậm chí lúc rời đi, trên đỉnh đầu còn lóe lên ánh sáng vàng nhạt.

Tống Thừa Vọng là con trai của Tinh Chủ Tai Tinh, có thể nói đây là dấu hiệu cho thấy nguyên khí của Tần Hoài Dữ đã trở về.

Ngón tay Tống Thừa Vọng run rẩy, cầm điện thoại mở camera trước làm gương, thấy bên khí màu vàng của mình đang nhạt dần đúng như dự đoán.

Sau đó nhận được điện thoại khóc lóc oán trách của vợ, nói Tần gia không chịu thả người, có vẻ bọn họ quyết tâm giữ Bối Ny ở lại.

Tống Thừa Vọng sốt ruột, đột nhiên đau bụng, giống như bị tiêu chảy…

Sau khi đi ra từ nhà vệ sinh, anh ta nhìn vào gương trước bồn rửa tay, trong lòng hoàn toàn chùng xuống.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, cái ngày con bé Miên Miên của Tần gia xuất hiện, tất cả vận khí anh ta chắt chiu nhiều năm đã mất đi hơn một nửa.

Chương 93: Vận khí trở về nên trông anh Hoài Dữ đẹp trai hơn nhiều đấy ạ

Edit: Thư

Phu nhân Tống không hoàn thành nhiệm vụ Tống Thừa Vọng đưa, không thuận lợi đón Bối Ny về nhà.

Lúc Tống Thừa Vọng về đến nhà, xuống xe, khuôn mặt ảm đạm.

Phu nhân Tống thấy vậy, khẩn trương tiến đến, lo lắng hỏi: "Chồng, anh… anh có khỏe không? Chuyện ở công ty hôm nay đã giải quyết ổn rồi phải không?"

Tống Thừa Vọng tái mặt.

Anh ta dựa vào ghế sô pha, bụng đau nhói, cả người như không còn sức lực.

Anh ta biết rõ những thay đổi này của cơ thể biểu hiện điều gì.

Mỗi người phàm đều có một loại vận khí riêng, loại vận khí này không chỉ ảnh hưởng đến công đức mà còn ảnh hưởng đến cả tuổi thọ, trình độ sức khỏe của cơ thể, thậm chí cả ngoại hình.

Tần Hoài Dữ trời sinh có vận khí màu vàng ròng, từ nhỏ chưa làm chuyện xấu, ngay cả nói dối cũng không thèm làm nên lượng công đức rất dồi dào.

Nếu không, người bị anh ta trộm vận khí nhiều năm như vậy đã sớm

bị bệnh tật quấn thân, ảnh hưởng dung mạo.

Tần Hoài Dữ có công đức bảo hộ nên cuộc sống không bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nhưng đối với Tống Thừa Vọng, việc vận khí hao tổn biểu hiện khác rất nhiều.

Nhiều năm qua, Tống Thừa Vọng được khí vàng bồi bổ, ngoại hình cải thiện, thể chất tăng lên khỏe mạnh, hầu như không mắc những bệnh nhẹ như cảm lạnh.

Bây giờ không có khí đó làm chất dinh dưỡng, trong nháy mắt anh ta như người bị rút cạn sức lực.

Sắc mặt âm u, hai tay hai chân mỏi nhừ, hơi thở thiếu hụt, thậm chí còn có bệnh dạ dày nghiêm trọng, rõ ràng hôm nay không ăn đồ hỏng nhưng vẫn cảm thấy râm ran như đau bụng tiêu chảy.

Tâm trạng Tống Thừa Vọng trên bờ vực sụp đổ, anh ta biết trừ việc tiếp tục cướp vận khí người khác, anh ta không thể làm gì để thay đổi tình trạng này.

Nhưng anh ta biết đi đâu để tìm một người có vận khí tốt màu vàng ròng như Tần Hoài Dữ cơ chứ?

Trong mấy trăm năm anh ta hạ phàm, Tần Hoài Dữ là người đặc biệt đầu tiên anh ta tiếp xúc.

Nghe phu nhân Tống truy hỏi bên cạnh, anh ta nổi cáu, đốt điếu thuốc, hít mấy hơi thật sâu dẫn đến bị sặc, ho khan kịch liệt.

Phu nhân Tống không thích ngửi mùi thuốc lá, không nhịn được than phiền: "Nhìn anh không thoải mái, sao lại hút thuốc rồi, đừng hút nữa, em biết tâm trạng của anh không tốt, nhưng hút thuốc cũng không giải quyết được vấn đề!"

Cô ta vừa nói vừa giơ tay muốn tịch thu điếu thuốc.

Tống Thừa Vọng gạt phắt ra ——

Phu nhân Thái sửng sốt, tính cáu kỉnh được chiều nổi lên, tức giận nói: "Anh đủ chưa, chỉ là không đưa được con nhỏ chết tiệt Bối Ny kia về nhà thôi mà, là con bé không chịu theo tôi về, sao lại thành tôi sai? Tống Thừa Vọng, anh đừng có mà giận cá chém thớt với tôi, tôi không phải là người dễ trêu đùa như vậy đâu."

Tống Thừa Vọng bị chọc giận, thậm chí anh ta còn kích động đến nỗi muốn giơ tay đánh người.

Anh ta hít sâu một hơi, lặng lẽ đứng dậy.

Anh ta bước ra ngoài giống như muốn thoát khỏi cái nhà này.

Phu nhân Tống bối rối.

Tuy Tống Thừa Vọng có một con gái với vợ trước nhưng anh ta vẫn rất thương yêu cô và con trai, hiếm khi tát thẳng vào mặt mũi cô ta như vậy.

Con trai Tống Tỷ chạy đến kéo ống quần Tống Thừa Vọng, dùng giọng vịt đực khó nghe nói: "Ba đừng đi, ba không nên cãi nhau với mẹ, chị ta đáng ghét như vậy, chị ta không về nhà nữa, không phải ba người nhà mình càng vui vẻ hơn sao ạ?"

Tống Thừa Vọng cúi đầu nhìn thằng con béo ú nhà mình, trong bụng nhộn nhạo, suýt phun ra.

Anh giữ nguyên sắc mặt, bước ra ngoài, đi khỏi cái nhà này.

Người đàn bà kia kiêu căng ham giàu, không có trình độ văn hóa, vô cùng tục tĩu, ngoại hình cũng thua xa vợ cũ Cảnh Tuệ.

Tống Thừa Vọng chọn cô ta bởi vì người đàn bà tầm thường này sinh ra đã có vận phát tài.

Nếu anh ta không mất hết vận khí, người đàn bà này vẫn sẽ sẵn sàng xả thân để kiếm tiền, cho dù là người nổi tiếng trên mạng hay diễn viên tuyến mười tám làm mấy phi vụ tình đổi tiền, kết cục định sẵn của cô ta là giàu có.

Nhưng sống lâu với loại đàn bà này, giống kiểu bịt mũi ăn c*t, thế nào rồi vẫn muốn nôn.

Đứa con trai của cô ta cũng được nuôi dạy "rất tốt".

Hôn nhân đầu tiên của anh ta vốn là sự lựa chọn hoàn hảo và ổn định.

Cảnh Tuệ có vận khí bình thường nhưng được Cảnh gia che chở, tổ tiên tích đức mấy trăm năm, đến đời này phù hộ thuận buồm xuôi gió.

Hơn nữa Cảnh Tuệ là con gái duy nhất, anh ta cưới Cảnh Tuệ, tương lai sẽ được thừa kế toàn bộ Cảnh gia.

Nhưng anh không ngờ Cảnh gia sẽ bị sóng thần tài chính cuốn trôi, gia tộc danh giá mấy trăm năm phá sản trong một đêm.

Cũng may anh ta còn con gái mệnh sao Dao Quang cho nên anh không tiếc tiêu mấy chục triệu để đưa con gái về bên mình.

Đến bây giờ, toàn bộ âm mưu tính toán cẩn thận đều hóa thành hư vô.

*****

Khi Tần Hoài Dữ về đến nhà, cả nhà đã bắt đầu ăn cơm.

Vốn mọi người định đợi anh về nhưng bởi vì có Bối Ny và Miên Miên, sợ hai bé đói không nhịn được nên cả nhà dọn cơm ăn trước.

Tần Hoài Dữ vừa vào đến huyền quan, Miên Miên đã nhảy xuống ghế, chân ngắn nhào tới, mở rộng vòng tay ôm bắp đùi của anh ——

"Anh Hoài Dữ, anh về rồi, anh mau đi ăn cơm đi!"

Lê Tương và Tần Sùng Lễ vô cùng lo lắng trong lòng.

Hoài Dữ là đứa con bọn họ yên tâm nhất, từ nhỏ đến lớn con trai chưa từng trải qua khó khăn gì, lần này xảy ra chuyện, còn phải công khai xin lỗi trước truyền thông, tâm trạng của người làm cha làm mẹ như hai người rất phức tạp, lo con trai phải chịu đả kích lớn.

Thậm chí Lê Tương còn có chút thấp thỏm, không biết mở miệng hỏi như thế nào.

Nhưng điều bất ngờ là, vốn tưởng con trai bận rộn sứt đầu mẻ trán, mặt mũi lấm lem, mệt mỏi khi về nhà.

Ai ngờ…

Tần Hoài Dữ vào nhà, cởi áo vest, kéo cà vạt đưa cho người giúp việc.

Một loạt động tác lưu loát… tỏa ra vẻ đẹp trai xuất chúng, y như nam chính bước ra từ anime.

Tần Mục Dã nhìn ngây người, lẩm bẩm hỏi: "Anh cả, anh… chưa bao giờ lên hot search, hôm nay lên lần đầu nên mới vui vẻ quá mức sao, sắc mặt còn tốt như vậy?!"

Tần Mục Dã là idol nổi tiếng thường xuyên bị tế lên hot search chửi mắng nên cậu không thể hiểu tình huống này là gì.

Thời điểm nhận chửi rủa nghiêm trọng nhất cậu còn chẳng dám lên mạng.

Cậu cảm thấy bản thân không phải là người yếu ớt nhưng nhiều người trên mạng như bị yêu quái nhập, tiến công chửi rủa khiến người khác nghẹt thở, không thể chỉ nhờ sự mạnh mẽ trong lòng mà có thể đối diện với vẻ mặt không đổi.

Huống chi anh là thiên chi kiêu tử từ nhỏ đến lớn.

Lên hot search nghe mắng cả ngày, hình tượng chuyển từ công tử đẹp trai lai láng thành con nhà giàu hôi thối mùi tiền mà sao tinh thần anh ấy thanh thản sảng khoái thế nhỉ?

Tần Mục Dã nói thẳng cảm nhận của mình.

Những người khác trên bàn cơm cũng không nhịn được lên tiếng.

Tần Tiêu Nhiên: "Đúng vậy… mấy ngày nay sắc mặt của anh cả không được tốt, em lo lắng cơ thể của anh ấy xảy ra vấn đề, sao tối nay tinh thần của anh ấy thoải mái vậy?"

Lê Tương thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Không hổ là anh cả của các con, Mục Dã, Tiêu Nhiên, nhất là Mục Dã, hai con phải học tập anh cả, đừng bị cư dân mạng mắng mà khó chịu ngay lập tức, cảm xúc tiêu cực sẽ tổn thương đến cơ thể."

Tần Sùng Lễ vẫn luôn theo dõi tình hình, mặc dù trên Weibo vẫn có người chỉ trích nhưng phần lớn người trong nghề y dược đều đã chấp nhận thái độ xử lý của Tần Hoài Dữ.

Vấn đề không nghiêm trọng như suy nghĩ.

Tần Sùng Lễ trầm giọng hỏi: "Công ty bên kia… con xử lý tốt chưa?"

Tần Hoài Dữ bế em gái đi về phía bàn ăn, cười nói: "Xong hết rồi, con đang thử liên lạc với viện sĩ Hoàng, tạm thời ông ấy không trả lời, có thể do không bằng lòng gặp con, cứ từ từ, dù sao cũng là do con sơ suất."

Tần Hoài Dữ đi rửa tay, sau đó cùng ngồi xuống ăn cơm với cả nhà.

Tần Mục Dã nhìn anh cả đẹp trai ngời ngời, khó hiểu: "Không đúng, anh cả, anh trả lời thật cho em biết, tại sao, tại sao em thấy hôm nay anh đẹp trai thế nhở? Chẳng lẽ vì buổi họp báo mà anh trang điểm à?"

Tần Hoài Dữ cười khẽ: "Làm gì có."

Ngay cả Lê Tương cũng nói: "Nhưng giống thật đấy… mẹ cảm thấy có chỗ là lạ, hay là chúng ta gặp ảo giác?"

Trước kia Tống Bối Ny đã gặp Tần Hoài Dữ rất nhiều lần, cô bé còn chưa biết Tống Thừa Vọng xảy ra tranh chấp với Tần Hoài Dữ.

Cô bé nói thật: "Anh ấy vẫn luôn đẹp trai mà ạ."

Vừa nãy đi rửa tay, Tần Hoài Dữ tiện soi gương một chút, ngược lại anh không cảm thấy mình đẹp trai lên mà thấy sắc mặt tạm được.

Anh uống một ngụm canh, trầm ngâm nói: "Có lẽ vài ngày trước trong lòng áp lực, cảm giác sẽ xảy ra chuyện, bây giờ cuối cùng điều gì đến cũng đến, con đã cố gắng đền bù hết sức có thể nên không còn thẹn lương tâm."

Tần Hoài Dữ không nói đoạn thời gian trước anh cảm thấy sức khỏe của mình sụt giảm nghiêm trọng, có hôm thức đêm còn cảm thấy hụt hơi, nhịp tim không đều, thể lực kém xa lúc trước.

Anh còn đang định đợi hết bận sẽ làm kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Miên Miên kéo tay Tần Hoài Dữ để anh nghiêng người sang một bên.

Hai tay cô bé đặt bên miệng, nói thầm: "Vận khí của anh Hoài Dữ bắt đầu trở lại rồi nên anh sẽ càng ngày càng đẹp trai, thân thể cũng tốt hơn lúc trước!"

Tần Hoài Dữ kinh ngạc, Miên Miên muốn nói nhiều hơn nhưng ngại Bối Ny ở đây nên để lúc khác nói với anh Hoài Dữ.

…

Khi bữa tối sắp kết thúc, Tần Hoài Dữ đột nhiên nhận cuộc gọi từ Lâm Tứ.

Trong điện thoại, Lâm Tứ kích động nói: "Giám đốc, trợ lý viện sĩ Hoàng gọi lại cho tôi nói viện sĩ Hoàng đồng ý gặp cậu, người ta đã nhắn tôi địa chỉ, cậu có thể đến luôn tối nay."

Tần Hoài Dữ lập tức đặt đũa xuống, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài, giải thích với mọi người: "Con xin lỗi, con phải ra ngoài một chuyến, viện sĩ Hoàng đồng ý gặp con."

Lê Tương nói: "Thế con đi nhanh đi, viện sĩ Hoàng năm nay đã 70 rồi, gặp được không dễ dàng, con phải nói rõ chuyện đã xảy ra, nếu đúng là chúng ta sai, con không được để viện sĩ Hoàng chịu thiệt."

Tần Hoài Dữ gật đầu, chân dài vội vã chạy ra ngoài.

Anh còn chưa đến huyền quan, bánh bao nhỏ đã bám lấy chân anh.

Miên Miên ngước đầu nhìn anh cả, nũng nịu nói: "Miên Miên muốn đi cùng anh! Anh Hoài Dữ đưa Miên Miên theo với!"

Tần Hoài Dữ có chút chần chờ: "Nhưng giờ không còn sớm, Miên Miên ăn xong, đợi một chút là đến giờ tắm rửa đi ngủ rồi."

Miên Miên nghiêm túc lắc đầu: "Không ngủ đâu, Miên Miên nhất định phải đi cùng anh cả."

Tần Hoài Dữ biết em gái quan tâm mình, chắc chắn con bé muốn trợ giúp anh.

Mặc dù anh không biết em gái sẽ giúp thế nào, nhưng anh không đành lòng từ chối ý tốt của em gái.

Anh cúi người bế đứa nhỏ lên, nói với mấy người Lê Tương: "Ba, mẹ, con đưa Miên Miên ra ngoài, sẽ không đi quá lâu đâu."

Trời càng về đêm càng lạnh, Miên Miên mặc một chiếc áo khoác lót lông màu hồng nhạt, dài đến mắt cá chân, trông cô bé mũm mĩm như con chim cánh cụt nhỏ.

Ngồi trên xe, Miên Miên quấn lấy Tần Hoài Dữ hỏi rất nhiều thông tin liên quan đến viện sĩ Hoàng.

Tần Hoài Dữ biết em gái có trí thông minh vượt xa người thường, không nóng nảy mà kiên nhẫn, nhẹ nhàng giải thích kỹ càng cho cô bé.

Khả năng nghe hiểu của Miên Miên không tệ, nắm bắt được đại khái vấn đề.

Viện sĩ Hoàng là một người rất tốt bụng, một lòng chữa bệnh cứu người nhưng lại bị quạ đen xấu tính cướp mất thành quả nghiên cứu không rõ thủ đoạn.

Mặc dù anh Hoài Dữ không làm điều xấu, nhưng anh ấy là đại diện pháp luật của công ty nên phải gánh vác trách nhiệm.

Đến nhà viện sĩ Hoàng, Miên Miên muốn vào theo anh.

Tần Hoài Dữ giao cho Lâm Tứ: "Nếu tí nữa xảy ra tình huống gì đột xuất, anh phải đưa Miên Miên đi trước."

Tần Hoài Dữ chưa tiếp xúc với viện sĩ Hoàng, nghe nói hồi còn trẻ ông ấy là người nóng nảy, những sinh viên bậc sau đại học và tiến sĩ ông ấy hướng dẫn đều nghe chửi như hát hay, tất cả học đều vừa kính vừa sợ ông.

Huống chi lần này vấn đề xảy ra rất nghiêm trọng, người ta tức giận cũng là điều anh phải chịu đựng.

Nhưng không thể liên lụy đến em gái…

Lâm Tứ hiểu rõ trong lòng, yên lặng đứng sang bên cạnh.

…

Bước vào phòng, viện sĩ Hoàng đang ngồi trên chiếc ghế mây bên cạnh cái bàn cà phê nhỏ để uống trà.

Người tài hoa thực sự đều có chút nóng nảy, điều này có thể dễ dàng nhìn ra từ khuôn mặt.

Tần Hoài Dữ nhìn vẻ nghiêm túc của viện sĩ Hoàng, mặc dù râu tóc đã bạc phơ nhưng không mang theo khí chất hiền hòa đúng độ tuổi.

Nếu bạn nhỏ chưa đầy năm tuổi, nhất định sẽ bị dọa phát khóc.

Anh thì không sao nhưng bánh bao nhỏ có thể sẽ thấy sợ.

Tần Hoài Dữ thấp giọng nói: "Miên Miên, em có muốn ra xe với anh Lâm Tứ chờ anh không?"

Viện sĩ Hoàng là người nghiêm túc, không quen cười, mấy chục năm rúc đầu nghiên cứu học thuật, cơ mặt tê liệt đã thành thói quen.

Ông nghe thấy âm thanh Tần Hoài Dữ bước vào, ngẩng đầu nhìn thẳng mắt anh.

Ông thầm nghĩ, cậu thanh niên này tướng mạo đàng hoàng, tại sao lại làm ra mấy chuyện ăn cắp bản quyền như vậy.

Ông ho khan hai tiếng, đang định mở miệng làm khó, ánh mắt bất ngờ bắt gặp bé con nho nhỏ bên chân Tần Hoài Dữ.

Đứa bé này mặc áo bông màu hồng, bọc kín toàn thân, chỉ lộ ra cái đầu và đôi bàn chân nhỏ.

Cô bé trắng nõn, ông cụ Hoàng sống bảy mươi năm rồi chưa gặp đứa nhỏ nào đáng yêu thế này.

Viện sĩ Hoàng đã đến tuổi ôm cháu trai, rất thích trẻ con, nhưng cháu trai của ông thường xuyên phàn nàn ông nội hung dữ, đến nhà trẻ toàn dọa bạn của thằng bé.

Viện sĩ Hoàng không khỏi mất tự nhiên, thu lại biểu cảm cứng ngắc, cố gắng dùng giọng hòa nhã nói: "Đến rồi à? Ngồi đi."

Miên Miên không chịu quay lại xe, Tần Hoài Dữ đành dắt em gái đi lên phía trước, cúi người chào.

Dẫu sao ăn cắp chính là ăn cắp, kết quả điều tra đã chắc như đinh đóng cột.

Trong đội của viện sĩ Hoàng có một kẻ phản bội, người này đã bán bằng sáng chế chưa hoàn thành cho Tống Thừa Vọng với giá cao, Tống Thừa Vọng giao nó cho đội ngũ mình thuê, sửa đổi một chút, hoàn thành sản phẩm còn đang dang dở, sau đó đăng kí bản quyền rồi bán ra thị trường.

Viện sĩ Hoàng biết bối cảnh của Tần Hoài Dữ, cũng biết công ty dược Hoài Vọng là do con trai trưởng của Tần gia đầu tư.

Ông nghĩ mấy thằng con trai nhà siêu giàu này đến nói xin lỗi cho có, thái độ cũng chẳng hạ xuống, căn bản chỉ đập tiền giải quyết công việc mà thôi.

Không ngờ Tần Hoài Dữ lại cúi người chào, điều này khiến ông lão kinh ngạc.

Viện sĩ Hoàng mời anh ngồi xuống, ánh mắt không rời đứa nhỏ đáng yêu, không nhịn được hỏi thành lời: "Đứa bé này… là con gái của cậu à?"

Tần Hoài Dữ vội vàng giải thích: "Không phải, đây là em gái của cháu, em gái của cháu rất ngoan, biết hai ngày nay công ty của cháu xảy ra chuyện, rất lo lắng, nghe nói cháu muốn đến gặp ngài nên nằng nặc đòi đi theo, cháu không làm gì được con bé."

"À… vậy tình cảm giữa hai anh em cậu tốt đấy."

Miên Miên chớp mắt, tò mò nhìn ông lão trước mặt.

Ông cụ có mái tóc hoa râm, lông mày đen rậm, nhìn hơi hung dữ nhưng Miên Miên biết đây không phải tướng mạo của người xấu mà là người ngay thẳng, quả nhiên đúng là người tốt thích chữa bệnh cứu người theo anh Hoài Dữ đã miêu tả.

Vì vậy Miên Miên không sợ, cười ngọt ngào với ông, cô bé đi tới, rót cho ông một ly trà, đôi tay mũm mĩm bưng cẩn thận, non nớt nói: "Ông Hoàng uống trà đi ạ, ông bớt giận, anh con không phải là người xấu, anh ấy không cố ý, Miên Miên thay anh ấy xin lỗi ông ạ."

Viện sĩ Hoàng ngẩn ra, đưa tay nhận lấy ly trà từ cô bé, vội vã cúi người uống sạch.

"Đứa bé này… ngoan quá, năm nay con mấy tuổi rồi, tên là Miên Miên đúng không?"

Miên Miên trả lời rõ ràng: "Miên Miên sắp bốn tuổi rồi ạ, con tên Miên Miên trong từ cây bông, đây là tên ba đặt cho con!"

Trong lòng ông lão mềm mại sắp thành nước.

Ông bận rộn nghiên cứu khoa học, ba mươi lăm tuổi mới có một đứa con trai, cũng là đứa duy nhất, hai năm trước nó cũng chịu kết hộc, rất nhanh sinh cho ông một đứa cháu trai, tuy cháu trai dễ thương nhưng rất nghịch ngợm, trong lòng ông vẫn hâm mộ những người bạn có cháu gái nhỏ.

Trước đây không lâu, con dâu mang bầu lần hai, ông mong đợi đây là sẽ là một cô cháu gái nhỏ.

Sau khi thấy Miên Miên, trái tim già của ông tan chảy.

Trên đời này, không gì có thể đáng yêu bằng bé gái nho nhỏ.

Tần Hoài Dữ cảm thấy bầu không khí tốt ngoài dự tính, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao Miên Miên quấn lấy anh, đòi đến gặp viện sĩ Hoàng.

Anh đầu hàng, em gái của anh vô địch thiên hạ.

…

Nhưng vẫn phải nói vào chuyện chính.

Nhân lúc bầu không khí hài hòa, Tần Mục Dã đưa ra điều kiện bồi thường, anh sẽ trả lại gấp ba lần phí cấp bằng sáng chế, sửa đổi tên đăng ký bản quyền, kèm theo ba lần số tiền lợi nhuận khi bán thuốc.

Anh giải thích rõ ràng, bản thân hoàn toàn không biết những chuyện cấp dưới đã lén lút làm, nếu anh biết chút manh mối, nhất định sẽ

không cho phép chuyện như vậy phát sinh dưới mí mắt của mình.

Ông nghe Tần Hoài Dữ trình bày, tâm tình hòa nhã hơn rất nhiều.

Mới đầu ông rất tức giận, không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

Thời điểm Tần Hoài Dữ ngỏ ý muốn gặp ông, ông bảo học sinh từ chối.

Bằng sự hiểu biết của ông, mấy nhà tư bản kiểu này không làm cái gì không vì tiền, chuyện phanh phui ra ánh sáng, nhất định muốn dùng tiền bịt miệng ông.

Sau đó nghe học sinh nói, đây là loại thuốc ông dùng mười mấy năm cực khổ nghiên cứu mới ra thành quả, dù là tiền vẫn nên cầm lấy, hơn nữa nếu không gặp người cấp vốn này, làm sao ông có thể trao đổi với cậu ta về vấn đề định giá, làm sao ông có thể tranh thủ phúc lợi cho bệnh nhân.

Vì vậy ông lão chịu đựng một bụng tức giận, đồng ý gặp mặt.

Không ngờ, người trẻ Tần Hoài Dữ này, không hề giống trong tưởng tượng của ông.

Cậu ấy thật lòng xin lỗi, còn ra điều kiện bồi thường rất cao.

Ông ho khan, không nhịn được đối xử chân thành: "Tiền đối với ta chỉ là thứ yếu, ta đã là người bước một chân vào quan tài rồi, muốn nhiều tiền như vậy có ích lợi gì, cháu có thái độ này, ta thực sự thở phào nhẹ nhõm, cứ làm theo lời cháu nói đi."

Tần Hoài Dữ thấy đối phương chấp nhận điều kiện bồi thường của mình, trịnh trọng trình bày ý muốn thực sự của mình.

"Như vậy, không biết ngài có bằng lòng đưa đội gia nhập công ty của cháu không ạ, công ty dược của cháu mới thành lập, cháu là

người ngoài nghề, nhiều thứ thiếu sót. Ngài đã phấn đấu cả đời người cho bệnh nhân ung thư, nếu có ngài gia nhập đoàn đội của cháu, cháu tin chất lượng thuốc, thậm chí giá cả sẽ được đảm bảo và công nhận hơn trong tương lai."

"Điều này…" Ông hết sức bất ngờ, có chút chần chừ không trả lời ngay.

Mặc dù ông nhìn ra Tần Hoài Dữ không phải người xấu, không phải loại tư bản độc ác trong mắt chỉ toàn tiền tiền tiền tiền.

Nhưng dù sao mới xảy ra chuyện như vậy, ông không dám tin tưởng người trẻ tuổi này ngay lập tức.

Bé con lặng lẽ quan sát, thấy ông luôn xê dịch bả vai, đoán vai ông không thoải mái.

Cô bé âm thầm đi vòng ra sau, siết nắm đấm nhỏ, giúp ông cụ mát xa cổ và vai: "Ông có mệt không ạ, ông phải chăm vận động lên, nếu không sẽ rất dễ bị đau cổ và vai đấy, Miên Miên đấm giúp ông một lúc, ông sẽ thấy khá hơn ạ."

Ông không có cháu gái, chưa bao giờ được hưởng thủ chăm sóc đặc quyền như vậy, được yêu mà lo, lỗ mũi nóng lên, suýt đưa tay lau nước mắt.

"Bé ngoan, đúng là đứa bé ngoan, tốt tốt, ông không sao, con đừng đấm không lại đau tay."

Miên Miên nghiêng đầu, nghiêm túc nói: "Ông ơi, anh cả của cháu không phải người xấu đâu ạ, anh ấy cũng giống ông, muốn trợ giúp các bệnh nhân ung thư, với cả anh cả sẽ không dễ dàng mắc sai lầm, khoảng thời gian trước vì trong nhà con có chuyện, ba ba không ở nhà, sức khỏe mẹ không tốt, anh phải một mình chống đỡ cả nhà, quá nhiều việc nên mới sơ suất không để ý, tạo cơ hội cho kẻ xấu làm điều sai."

Miên Miên quá hiểu chuyện, ấm ấp lại thông minh như một thiên sứ nhỏ.

Tần Hoài Dữ cảm động, trái tim tan chảy, không biết mở miệng như thế nào.

Viện sĩ Hoàng mặc dù đắm chìm trong nghiên cứu khoa học nhưng cũng có nghe chuyện của Tần gia.

Lúc trước quả thật có tin đồn Tần Sùng Lễ biến mất nửa năm, thậm chí có người còn nói ông ấy biến thành người thực vật, con trai trưởng Tần Hoài Dữ mới hai mươi ba tuổi đã phải gánh vác cả gia đình.

Ông lão nhìn bé con đáng yêu, mềm lòng không chịu được.

Gia đình khéo nuôi đứa nhỏ như vậy, ba mẹ và anh cả không thể là người xấu được.

Ông nhìn Tần Hoài Dữ, khẽ vuốt cằm: "Ta sẽ cân nhắc nghiêm túc lời đề nghị của cháu."

Rời khỏi nhà viện sĩ Hoàng, ông còn tự mình đứng dậy dắt Miên Miên ra cửa.

Ông cười híp mắt vẫy tay với bé: "Bái bai Miên Miên, nếu rảnh lại đến tìm ông chơi nhé, lần sau ông sẽ đưa con đi ăn đồ ăn ngon."

Bé con ngọt ngào nói: "Hẹn gặp lại ông, chúc ông ngủ ngon, mơ đẹp ạ."

Đợi đến khi lên xe, Lâm Tứ yên lặng đứng bên cạnh chứng kiến toàn bộ quá trình bé con chinh phục viện sĩ Hoàng, phục sát đất.

Nói thật, trên phương diện học thuật, viện sĩ Hoàng rất trâu nhưng

về tướng mạo… phải gọi là hung thần ác sát, giống hệt quan công trong miếu vậy.

Lâm Tứ không nhịn được hỏi: "Bảo bối Miên Miên này, em không sợ thật à? Không cảm thấy ông ấy rất hung dữ sao?"

Miên Miên kiêu ngạo tựa vào người anh trai, lắc đầu nói: "Không ạ, ông Hoàng là một người tốt, trời cao sẽ phù hộ cho ông sức khỏe trường thọ ~"

Tần Hoài Dữ bật cười, trong giọng nói không giấu kiêu ngạo, "Lâm Tứ, anh không hiểu con bé rồi, em gái tôi không phải người thường, thấy con bé lợi hại chưa."

"Đúng là…quá lợi hại."

Miên Miên ngẩng đầu nhìn Tần Hoài Dữ một lúc lâu, càng nhìn càng cảm thấy vui vẻ, thậm chí cô bé còn leo lên đùi anh, giơ hai tay ôm mặt anh.

"Anh Hoài Dữ, vận khí của anh về rồi, ánh vàng rực rỡ, thật là đẹp."

Cô bé như đã ăn cái bánh pudding vị dâu bé thích nhất, vị ngọt tràn ra khắp xe, cô bé nâng cằm, lén thơm anh Hoài Dữ một cái.

Chương 94: Mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, Miên Miên lên bốn tuổi

Edit: Thư

Tần Hoài Dữ bế em gái về đến nhà, đi qua sân, chưa tới huyền quan đã nghe được âm thanh trong phòng khách.

Hóa ra Cảnh Tuệ đã lái xe chạy cao tốc cả buổi để đón con gái.

Hai mẹ con đã ba bốn tháng không gặp nhau, Cảnh Tuệ ôm con gái khóc không thành tiếng, Bối Ny vui vẻ chảy nước mắt, hai mẹ con cùng khóc, Lê Tương ở bên cạnh không kìm được, lặng lẽ lau mắt.

Đều là phụ nữ, hơn nữa là mẹ, Lê Tương đồng cảm với Cảnh Tuệ.

Cảnh Tuệ không phải đơn thuần đấu tranh với chồng cũ mà cô ấy còn chiến đấu với nhóm lợi ích khổng lồ do anh ta chi phối đằng sau, Tống Thừa Vọng đã dùng hết thủ đoạn để giành quyền nuôi dưỡng đứa trẻ.

Cảnh Tuệ không biết thân phận của Tống Thừa Vọng, càng không biết Tống Thừa Vọng giữ con gái bên người để hấp thu vận khí sao Dao Quang trời sinh của cô bé.

Cô ấy còng tưởng mặc dù Tống Thừa Vọng không còn kiên nhẫn với người vợ là cô nhưng vẫn rất yêu thương con gái.

Hơn nữa Bối Ny ngoan ngoãn, đáng yêu như vậy, có người ba nào không yêu cô con gái nhỏ của mình cơ chứ?

Quyền nuôi con rơi vào tay Tống Thừa Vọng, quyết định khó thay đổi, Cảnh gia lại đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Cảnh Tuệ suy nghĩ lí trí, Bối Ny còn quá nhỏ, có lẽ đối với con bé, không gì quan trọng hơn một mái ấm bình an yên ổn.

Với cả mỗi lần Bối Ny gặp cô, con bé đều biểu hiện rất bình thường, chưa bao giờ nói ra những oan ức, tủi thân mình phải chịu đựng.

Cô cho rằng vợ mới của Tống Thừa Vọng biết phải trái, ít nhất không độc ác làm khó một đứa trẻ.

Cảnh Tuệ định đợi tình trạng của Cảnh gia ổn định hơn, vượt qua đoạn thời gian này sẽ nghĩ cách tiếp tục kiện tụng giành quyền nuôi dưỡng.

Không ngờ, Tống Thừa Vọng thực sự là một kẻ lấy oán trả ơn, không còn tình người.

Bối Ny thấy mẹ đau lòng khóc, từ từ ngừng nức nở.

Cô bé ôm mẹ, trong lòng vui vẻ hơn bao giờ hết.

Cô bé đưa tay lau nước mắt cho mẹ, nói rõ ràng: "Mẹ đừng khóc, mẹ đừng đau lòng, sau này Bối Ny sẽ ở cùng mẹ, thật đó! Dì Lê và anh Mục Dã đã mời bác sĩ đến làm giám định vết thương cho con, ngày mai có thể xin lệnh cấm từ tòa án, sau này ba không thể tùy ý quấy rầy cuộc sống của hai mẹ con mình nữa rồi…"

Cảnh Tuệ cũng dần bình tĩnh lại.

Với một người mẹ, dù trong hoàn cảnh khó khăn thế nào, đón được con về lại bên mình đã là điều rất rất may mắn.

Nhưng cô không thể không thẳng thắn thừa nhận với con: "Ny Ny,

mẹ xin lỗi, hai năm qua mẹ nói dối con, không nói cho con biết… Nhà ông ngoại đã phá sản, nhà rộng trước kia đã bị ngân hàng tịch thu, mẹ và ông bà ngoại đang thuê một căn nhà trọ, điều kiện không thể bằng ba con, sau này Ny Ny đi theo mẹ sẽ phải chịu khổ, là mẹ vô dụng…"

Tống Bối Ny không ngừng lau nước mắt cho Cảnh Tuệ: "Ny Ny biết hết, Ny Ny biết từ sớm rồi, Ny Ny không sợ đâu ạ, chỉ cần được ở cùng mẹ, khổ thế nào Ny Ny cũng chịu được."

Sau khi hai mẹ con ôm nhau đủ.

Cảnh Tuệ thu vén cảm xúc, cúi người cảm ơn mọi người trong Tần gia.

"Cảm ơn mọi người rất nhiều, mọi người đều là người tốt, ắt sẽ được đền đáp xứng đáng… Tống Thừa Vọng làm ra chuyện thất đức như vậy, mọi người còn sẵn lòng chăm sóc Ny Ny, tôi thật sự… không biết làm gì để báo đáp."

Từ trước đến nay Cảnh Tuệ chưa từng tiếp xúc với Tần gia, mặc dù cha chồng trước Tống Văn Thắng là cổ đông lớn thứ hai của Tần Thị nhưng hôn nhân giữa cô và Tống Thừa Vọng chỉ kéo dài hơn ba năm, sau khi ly hôn càng tránh xa người Tống gia, hơn nữa, vì Tống Văn Thắng là cổ đông lớn ở đó nên Cảnh Tuệ luôn cảm thấy kính nể nhưng không thể gần gũi với Tần gia.

Không ngờ Tần gia giàu có bậc nhất lại là gia đình ấm áp thế này.

Bối Ny kể hết chuyện trong hôm nay cho cô, chính Miên Miên và cậu hai họ Tần đã đưa con bé đến khu vui chơi, cậu ấy còn leo cùng con bé trò leo núi chưa chơi bao giờ, còn dẫn con bé về nhà ăn cơm, phu nhân Tần còn tự tay bôi rượu thuốc lên vết bầm cho Bối Ny.

Nếu Cảnh gia vẫn như hồi trước, cô sẽ đền đáp người ta không tiếc thứ gì.

Nhưng bây giờ, Cảnh gia vẫn đang thiếu nợ mấy tỷ…

Cô chỉ có hai bàn tay trắng, không thể lấy ra thứ gì.

Ngay lúc này, Tần Hoài Dữ bế Miên Miên vào nhà.

Tống Bối Ny thấy Miên Miên, nhoẻn miệng cười, chạy đến kéo tay Miên Miên: "Miên Miên, mẹ chị đến đón chị này!"

Đôi mắt to của bé con lúng liếng nhìn Cảnh Tuệ, dì ấy là một người có gương mặt dịu dàng, luồng khí trên trán màu tím nhạt, giống với Bối Ny.

Miên Miên yên tâm ngay lập tức, cười ngọt ngào với Bối Ny: "Cuối cùng chị Ny Ny cũng có thể về nhà rồi!"

Bối Ny ôm Miên Miên, nói thật lòng: "Chính Miên Miên đã giúp chị, chị mới được về nhà cùng mẹ, Miên Miên thật tốt, tiếc là bây giờ chị chẳng có gì, đợi sau này chị lớn lên nhất định chị sẽ báo đáp em, sau này chị sẽ kiếm thật nhiều tiền, mua thật nhiều đồ ăn vặt cho Miên Miên, còn cả váy xinh nữa!"

Miên Miên bị chọc cười không ngừng, đôi tay nhỏ bé mũm mĩm che miệng, nghiêm túc nói: "Miên Miên không cần báo đáp, chỉ cần chị Ny Ny tiếp tục làm bạn với Miên Miên là được, sau này chúng ta cùng đến khu vui chơi tiếp được không?"

Tống Bối Ny trịnh trọng gật đầu.

Miên Miên nói thêm: "Thật ra chi Ny Ny vốn là người may mắn, chờ chị lớn lên chị sẽ biết."

Chú Ti Mệnh nói, người được sao Dao Quang chiếu mệnh sẽ gặp khó khăn khi còn nhỏ, nhưng chính số phận đó sẽ làm nên một người thành công trong tương lai, trở thành công dân có ích cho xã hội.

…

Tần Hoài Dữ đi thẳng đến chỗ Cảnh Tuệ và Lê Tương.

Cảnh Tuệ khẩn trương trong lòng.

Lúc cô và Tống Thừa Vọng chưa ly hôn đã gặp qua Tần Hoài Dữ mấy lần.

Tần Hoài Dữ là bạn đại học của Tống Thừa Vọng, sau này là sếp của Tống Thừa Vọng.

Tần Hoài Dữ cũng tham dự hôn lễ của hai người.

Khi đó Tần Hoài Dữ mới trưởng thành không lâu đã là người chín chắn, khí chất bất phàm.

Đến bây giờ Cảnh Tuệ chưa bao giờ gặp lại một người trẻ tuổi có khí chất như thế nên sinh ra sợ hãi với anh.

Nhưng hôm nay…

Trông Tần Hoài Dữ có chút khang khác xưa.

Mặc dù vẫn mang khí chất cao ngạo, lạnh lùng nhưng gương mặt này… hình như đẹp trai hơn nhiều, tinh xảo giống một tác phẩm điêu khắc, không hề có góc chết.

Cảnh Tuệ sửng sốt một lúc, có khi nhầm Tần Hoài Dữ thành nam chính của mấy phim thần tượng đang quay slow motion.

Hơi quá mức… đẹp trai thì phải.

Không hổ là thế hệ kinh doanh mới tài năng nhất của Yến Kinh trong lời đồn nhiều năm qua.

Dĩ nhiên Cảnh Tuệ không biết, khí chất Tần Hoài Dữ càng ngày càng xuất chúng bởi vì anh đã tách ra khỏi Tống Thừa Vọng, chuyển từ quan hệ bắt tay thành đối đầu, vận khí bị đánh cắp nhanh chóng trở lại trên người, vận may màu vàng ròng mạnh hơn, linh khí thu hút mọi ánh nhìn từ người khác phát ra từ chính loại vận khí may mắn này.

Tần Hoài Dữ đứng ở cửa nghe một lúc lâu.

Từ đến nay anh không phải là người giàu lòng trắc ẩn, đặt phần lớn tâm tư lên sự nghiệp, hàng năm vẫn đầu tư từ thiện nhưng sẽ không quan tâm đến hoàn cảnh gia đình người khác.

Ngoại trừ lần này, hoặc có thể anh bị Miên Miên ảnh hưởng.

Miên Miên sẽ luôn vô tư giúp những người cần giúp, Tần Hoài Dữ lấy cô bé làm gương, soi lại bản thân, nhận ra khuyết điểm của mình.

Em gái của anh giống như một mặt trời nhỏ tự có nhiệt của riêng mình, vừa ấm áp vừa ngọt ngào, khiến trái tim của anh mềm mại.

Anh ngồi trên ghế sô pha, từ từ nói với hai người phụ nữ: "Thật ra cô Cảnh không phải không còn gì để báo đáp, đúng lúc tôi đang có kế hoạch hợp tác muốn bàn bạc thêm với cô.

Cảnh Tuệ thay đổi sắc mặt, giật mình: "Hợp, hợp tác? Tần đại thiếu gia, chắc cậu cũng biết tình trạng Cảnh gia trước mắt, sợ rằng…"

Giọng nói của Tần Hoài Dữ tỏ ra rất bình thản, không có nhiều lo lắng.

Nhưng Lê Tương đoán ra ý của con trai cả.

Con trai cả của bà sống tương đối nội tâm, nó muốn giúp người nhưng không nói thẳng ra miệng, nhất là với người mẹ đơn thân

như Cảnh Tuệ, trên còn hai ông bà, Cảnh gia đang trong độ trũng chưa từng có, tuyệt đối lâm vào hoàn cảnh bị động.

Nếu nó quá thẳng thắn, có khi lại thành bố thí, nặng hơn là bắt ép người ta khiến họ thấy tự ái.

Với khả năng của Tần gia, việc giúp Cảnh Tuệ, thậm chí là chấn chỉnh nội bộ Cảnh Thị không phải việc khó, nhưng người giúp không bằng tự mình làm lấy.

Tần Hoài Dữ điềm đạm nói: "Sau vụ bùng nổ của loại thuốc mới này, nhổ cỏ phải tận gốc, tôi đã tiện tra ra mấy chuyện trong tối Tống Thừa Vọng đã làm, tuy không phải điểm chí mạng nhưng phần lớn đều trật đường ray pháp luật, tôi có thể chuyển giao chứng cớ lại cho cô, tôi tin với những chứng cứ này, cô không cần lo Tống Thừa Vọng không trả quyền nuôi dưỡng Bối Ny."

Cảnh Tuệ vừa mừng vừa sợ.

Tần Hoài Dữ lại nói: "Nhưng để báo đáp, tôi còn một số dự án hợp tác cần cô Cảnh đây phối hợp."

Lê Tương đoán ra tám chín phần, tìm đại một lí do đứng dậy, nói với Cảnh Tuệ: "Chuyện làm ăn chị không hiểu lắm, hai người cứ từ từ nói chuyện, chị vào phòng bếp cắt hoa quả."

…

Sau khi mẹ con Cảnh Tuệ rời đi, thời gian không còn sớm, mọi người chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng tất cả đều bồn chồn vụ Tần Hoài Dữ gặp viện sĩ Hoàng.

Tần Hoài Dữ kể lại cụ thể, không quên khen ngợi công lao của Miên Miên, thổi phồng Miên Miên lên tận trời, gương mặt nhỏ nhắn của bé con đỏ bừng.

Lê Tương ôm Miên Miên, hôn liên tục: "Bảo bảo nhà ta giỏi quá, ông ấy dữ như vậy mà con cũng không sợ à?"

Miên Miên giống viên bánh trôi ngọt lịm, rúc vào lồng ngực ấm áp của mẹ, ngửa mặt hôn trả mẹ một cái.

Tần Sùng Lễ không chịu yếu thế, sát lại gần hôn lên mặt con gái.

Thái độ của Miên Miên với ba khác hoàn toàn với mẹ.

Cô bé bĩu môi, phàn nàn thẳng thừng: "Cằm của ba cứ chọc chọc con ấy, ba thối lại quên cạo râu rồi à!"

Tần Sùng Lễ lúng túng cười hai tiếng, khí chất chủ tịch nghiêm túc biến mất không không còn hình dạng, thay thế bằng một ba ba ngốc.

Ông đưa tay sờ cằm mình: "Ừ…vừa rồi tắm xong mà ba quên mất, lần sau ba nhất định sẽ nhớ cạo râu."

Mấy chục năm nay Tần Sùng Lễ có thói quen cạo râu vào buổi sáng, buổi tối không quen làm việc này, xem ra sau này nếu muốn lúc nào cũng có thể hôn con gái, ông phải cạo cả sáng và tối rồi.

Tần Tiêu Nhiên nhìn cả nhà xếp hàng thơm bé con.

Trong lòng cậu hơi ngứa ngáy…

Cậu rất muốn hôn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của em gái.

Mặt Miên Miên mũm mĩm, mềm mềm núng nính, cưng một cục, thơm lên sẽ rất thích.

Nhưng Tần Tiêu Nhiên không thể vượt qua chính mình.

Nếu cậu ở một mình với em gái, cậu sẽ lén thơm con bé… rồi giả vờ giả vịt là được.

Đây trước mặt cả nhà, là hiện trường bắt sống tại trận.

Vì vậy cậu đè nén xúc động của mình, chỉ đưa tay nhéo búi tóc đáng yêu trên đầu cô bé mà thôi.

…

Cả nhà thi nhau thổi khí cầu vồng* với Miên Miên.

**: khen ngợi, tâng bốc*

Miên Miên chính trực nói: "Thật ra con không làm gì cả, anh Hoài Dữ vốn đã đỉnh rồi, anh ấy mời Hoàng gia gia tham gia công ty của anh ấy, anh Hoài Dữ siêu giỏi, cả đẹp trai nữa, anh Hoài Dữ đẹp trai nhất nhà."

Tần Hoài Dữ được bé con khen trước mặt cả nhà, hơi xấu hổ.

Anh ôm cô bé lên, thơm khuôn mặt nhỏ: "Anh chỉ là người bình thường thôi, nói về lợi hại, Miên Miên mới là người lợi hại nhất, Miên Miên là thần tiên vừa thông minh vừa xinh đẹp."

Hai anh em thổi phồng lẫn nhau.

Miên Miên là một bé nhan khống, từ trước đã thích anh Hoài Dữ với vẻ ngoài tuấn tú gọn gàng, bây giờ vận khí của anh ấy trở về, trong mắt Miên Miên lại càng đẹp trai.

Cô bé không nhịn được thơm lại anh mấy cái.

Mắt của vua giấm Tần Mục Dã híp lại thành một đường thẳng.

Cả người muốn nứt ra, cậu cau mày hỏi: "Thật đấy à? Tần Miên

Miên em đang nghiêm túc à? Mặc dù anh cả không tệ nhưng đẹp trai nhất nhà phải là anh hiểu không? Dù gì anh cũng là đỉnh lưu hàng đầu gần 70 triệu fan hâm mộ đấy! Cả nước có mấy nghệ sĩ nam ra mắt ba năm có 70 triệu fan cơ chứ?"

Tần Mục Dã lặp đi lặp lại con số 70 triệu.

Bởi vì… lượng fan của cậu dừng ở 60 triệu trong một thời gian dài.

Lúc trước không có tác phẩm đủ sức ảnh hưởng nên cộng đồng fan cũng bão hòa.

Gần đây vất vả cọ nhiệt từ em gái, dựa vào không ít fan của chương trình, nó mới leo lên đầu bảy, hôm qua vừa vượt qua 70 triệu, tất nhiên cậu phải khoe ra.

Tần Tiêu Nhiên không nhịn được, nói thật: "Anh hai, mặc dù đỉnh lưu hàng đầu với 70 triệu fan không có gì sai, nhưng… anh có biết fan của Miên Miên cũng sắp 30 triệu rồi không?"

Tần Mục Dã lập tức bịt tai ra vẻ mình không muốn nghe, không thèm quan tâm đến thằng em không thức thời, cướp đứa nhỏ trong ngực anh cả.

Cậu ôm mặt Miên Miên, nghiêm túc nói: "Mở to mắt nhìn kỹ đi, rốt cuộc em thấy ai đẹp trai!"

Tần Mục Dã dần quen với thẩm mỹ của cô em gái nhỏ, nghĩ rằng con bé chê cậu vì không biết thưởng thức thời trang đang on top hot trend hiện tại.

Hôm nay cậu chỉ ở nhà, mặc quần áo bình thường, tóc cũng nhuộm lại màu đen, không trang điểm, cậu không tin với khuôn mặt này cậu lại thua anh cả.

Miên Miên cố gắng thật nghiêm túc, nâng cằm quan sát kĩ, đôi mắt

to tròn lanh lợi đảo qua đảo lại, như thể suy nghĩ rất nghiêm chỉnh, sau đó lại nhìn tất cả khuôn mặt của phái nam trong nhà.

Cuối cùng cô bé khoanh tay, nghiêm nghị nói: "Em nhìn rất cẩn thận rồi, bất kể nhìn thêm bao nhiêu lần nữa, em vẫn xếp nhan sắc của anh hai ở hàng cuối! Anh Hoài Dữ đứng đầu, anh Tiêu Nhiên đứng thứ hai, ba thối ở thứ ba. Anh hai xếp thứ tư! À không, còn chú Ti Mệnh không ở nhà nữa, nếu chú Ti Mệnh tham gia bảng xếp hạng thì anh hai chỉ… ưm ưm ưm!!"

Bé con còn chưa nói xong, Tần Mục Dã đã bịt miệng cô bé lại, cấm không cho nói tiếp.

Cậu mở to mặt, vẻ không thể tin tràn đầy khuôn mặt: "Em đang nói đùa đúng không? Em có lăng kính riêng cho anh cả thì thôi đi, sao Tần Tiêu Nhiên… nó có gì đẹp trai hơn anh hả? Nó mới là một thằng nhóc mười bốn tuổi thôi ấy, còn chưa dậy thì hết! Với cả ba nữa, em có biết ba bốn mươi bảy rồi không, cứ coi như lúc trẻ ba cũng thuộc hàng ngon nghẻ, nhưng bây giờ… so làm sao được với anh cơ chứ?"

Miên Miên nhìn anh hai, thở hổn hển, chun mũi, tựa như cô bé cảm thấy hơi đau lòng.

Cả nhà lập tức mở miệng.

Tần Sùng Lễ: "Tần Mục Dã, con tôn trọng gu thẩm mỹ của em gái đi, ba thấy gu của con bé rất bình thường, chính mấy fan hâm mộ của con mới bị truyền thông ảnh hưởng từ bé, gu thẩm mỹ cũng hơi vặn vẹo ấy."

Lê Tương nói thêm: "Đúng vậy, Mục Dã, đều là người một nhà, ai đẹp trai hơn ai thì có gì khác nhau? Con đừng cãi nhau với em nữa."

Tần Tiêu Nhiên: "Anh hai… anh càng ngày càng ngây thơ quá rồi đấy."

Trước giờ Tần Hoài Dữ đều sống nội tâm, lúc này lại cười rất đắc ý, trao đổi ánh mắt với em gái, anh nhìn Tần Mục Dã, lắc đầu thông cảm: "Được rồi, A Dã, rõ ràng Miên Miên thích phong cách của anh, cậu không cần đấu tranh nữa đâu."

Tần Mục Dã:?????

Mẹ nó, còn để cậu sống qua ngày hôm nay không?

*****

Trong một tuần sau đó, lượt tìm kiếm về Tần Hoài Dữ giảm dần, cứ thế độ hot cũng hạ xuống, mọi người đều biết chuyện đã giải quyết xong, mọi hiểu lầm cũng đã được giải thích.

Đoàn đội của viện sĩ Hoàng đứng ra tỏ thái độ ngay sau đó, chứng minh tên đăng ký bản quyền đã thay đổi, hiện đang trong quá trình xử lý giấy tờ.

Hơn nữa bọn họ còn tiết lộ phong phanh, công ty dược phẩm Hoài Dữ, nguyên là công ty Hoài Vọng có số vốn và trình độ kỹ thuật rất cao, bọn họ có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước để gia nhập công ty Hoài Dữ.

Tin tức vừa tung ra, phần lớn cư dân mạng đều cho rằng người trong cuộc đã đạt được thỏa thuận, bồi thường cũng đã bồi thường, không còn gì để mắng nữa nên lục đục trả dép bố về.

Chuyện vốn đã từ từ lắng xuống.

Tuy nhiên, sau khi mùa hai của chương trình 《Đàn ông sinh hoạt đời thường》 phát sóng trên kênh Lemon TV, lượt xem vượt 100 triệu qua một đêm, bùng nổ hơn cả mùa một.

Vào ngày thứ hai, một đoạn nhạc đệm bất ngờ xảy ra.

Trong phần bình luận, ngoài những người kêu gào thơm thơm hôn hôn mấy đứa nhỏ, muốn bắt cóc về nuôi, xuất hiện nhiều bình luận khác thường.

Phần lớn đều ném đá Tần gia, thậm chí còn hô hào cấm sóng show giải trí này.

[Tần gia vi phú bất nhân, kiếm tiền trên cả tính mạng của người mắc bệnh nặng, mấy bọn tư bản lòng dạ rơ rái này còn không buông tha cả giới giải trí, ở đấy vòi tiền dân thường chúng ta, mọi người nên tẩy chay chương trình này!]

[Đạo diễn Thi Định Thành bị biến chất rồi, trước kia toàn quay chương trình phản ánh đề tài xã hội thời sự với chiều sâu nhất định, giờ vì tiền mà làm tất cả, thành tay sai cho tư bản rồi, cho cả thằng nghệ sĩ đầy tiếng xấu và bọn tư bản này tham gia để tẩy trắng cơ mà!]

[Đại thiếu gia Tần Hoài Dữ làm ra mấy chuyện thất đức như thế, tao méo tin ông ba nó là Tần Sùng Lễ có gì tốt đẹp.]

[Tôi cũng thế, Tần Sùng Lễ làm ăn gian trá nhiều mưu kế lắm, lên chương trình giả nai yêu chiều con gái làm gì không biết, thật là ghê tởm.]

[Đúng đúng, Tần Sùng Lễ thuộc hàng siêu giàu, nói không chừng cưới bảy tám vợ lẽ bên ngoài ấy chứ, gớm thương vợ yêu con cái gì, bày ra để che mắt bọn không có não mà thôi.]

[Đừng tưởng nhà giàu không thèm kiếm tiền từ giới giải trí, mọi người có biết chương trình này kiếm được nhiều thế nào không? Đây là chương trình quốc dân rồi đấy, nhìn xem gần đây giá cổ phiếu của Tần Thị ăn được bao nhiêu chỗ tốt từ chương trình này.]

[Công ty lừa đảo và ăn cắp bằng sáng chế này tẩy trắng thành công chỉ sau mấy ngày bùng chuyện thôi đấy, nghe nói chuẩn bị tung ra

thị trường rồi, nửa cuối năm còn niêm yết trên sàn giao dịch chứng khoán nữa.]

[Mong cư dân mạng tỉnh táo lại, trẻ con có thể vô tội nhưng người lớn thì chắc chắn không!]

Fan của Miên Miên và các khách mời khác đang vui vẻ đợi bản biên tập, sẵn sàng xem lại chương trình với hiệu ứng hậu kỳ như một thói quen không thể thiếu trong bữa cơm hoặc trước khi đi ngủ.

Không ngờ những bình luận ha ha ha ha ha và đẩy thuyền cp lại bị những lời kích động này che mất.

Một số fan nhiệt tình không nhịn được, cãi trở lại.

[Mấy người không thiếu nhà giàu, náo loạn trên Weibo chưa đủ à, chạy đến đây ảnh hưởng chúng tôi xem chương trình làm gì?]

[Nhìn là biết thủy quân lại tác oai tác quái, bọn mày ghen tị Tần gia đã giàu còn có cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn đúng không?]

[Chỉ dám đâm sau lưng người khác, tôi thấy mấy người hình như bị đau mắt thì phải, sao mắt đỏ như sắp khóc ra máu thế kia?]

[Đây là chương trình về cuộc sống đời thường, truyền cho mọi người năng lượng tích cực, các đứa trẻ cũng rất ngây thơ đáng yêu hiền lành, mấy người ném đá cả chương trình kiểu này, chắc cuộc sống bên ngoài phải đau khổ lắm nhể?]

Hai bên ồn ào tranh cãi, phần bình luận loạn cào cào, nhiều đến mức nhà đài không thể xóa hết.

Sau khi mùa thứ hai phát sóng ba ngày, không biết ai đề xuất tẩy chay show《Đàn ông sinh hoạt đời thường》trên Weibo, điều này lại bị đẩy lên hot search.

Trừ những fan hâm mộ trung thành, một số người chỉ muốn xem để giải trí cũng không thoát khỏi ảnh hưởng.

Mặc dù bọn họ rất thích những đứa trẻ nhưng bọn họ không am hiểu giới giải trí, càng không nói đến tầng lớp thượng lưu phức tạp như Tần gia.

Bị những thành phần bôi đen kịch liệt kia tiêm nhiễm, họ hơi dao động.

Không khỏi nghi ngờ những người giàu có này lợi dụng chương trình để kiếm tiền, lừa những kẻ ngu ngốc như bọn họ.

Chuyện này dần trở nên tồi tệ, thậm chí còn thu hút sự chú ý của ban bệ phía trên.

Ngay cả đạo diễn Thi Định Thành và nhà sản xuất cũng bị gọi lên uống trà.

Mặc dù không bắt dừng chương trình nhưng phía trên đề nghị tạm gác lại vì chiều hướng tiêu cực của dư luận hiện tại.

Nhà sản xuất chấp nhận đề nghị, cũng sắp hết năm, các hạng mục công việc đều khó triển khai trong đầu xuân năm mới, tốt hơn hết bọn họ nên hoãn lại một khoảng thời gian, chờ mùa xuân rồi căn cứ vào tình hình cụ thể mới quyết định tiếp tục quay hay không.

Vốn mùa ba sẽ khai máy vào mười lăm tết nhưng giờ phải lùi lại.

Các khách mời và fan hâm mộ đều có chút mất mát trong lòng, nhưng đều biết mình không thể làm gì để chống lại điều này.

…

Người của Tần gia, đặc biệt là Tần Hoài Dữ cảm thấy rất áy náy với tổ chương trình.

Tần Hoài Dữ tự mình đến gặp đạo diễn Thi, nói chuyện một lúc lâu, trình bày tất cả sự việc liên quan đến loại thuốc mới.

Đạo diễn Thi là người rất uy tín, mặc dù không trong giới nhà giàu nhưng dù sao ông cũng là đạo diễn có số có má trong làng giải trí.

Ông biết chiều hướng của dư luận trên mạng không phải tự nhiên xuôi theo dòng như thế, chắc chắn có người điều khiển phía sau, tung ra nhiều thủy quân với nhịp điệu dồn dập.

Suy nghĩ của cư dân mạng vốn không vững, dễ bị ảnh hưởng bởi số đông, người bình thường đọc những bình luận xúi giục kích động ấy rất dễ suy nghĩ sai lệch, cộng thêm hiện giờ áp lực từ xã hội lớn, khoảng cách giàu nghèo chênh lệch rất nhiều, mâu thuẫn xã hội gay gắt nên cư dân mạng tìm đến mạng xã hội như một chỗ để giải tỏa cảm xúc.

Đạo diễn Thi Định Thành quyết định gọi cuộc điện thoại chốt hạ: "Tiếp tục quay! Chương trình của chúng ta tốt như thế, dù sao thế cũng phải quay tiếp! Có lỗ vẫn cứ quay!"

Đạo diễn Thi cho rằng những gia đình tham gia chương trình đều mang tính đại diện. Những chuyện ở Tần gia không chỉ mang tính thời sự mà còn phản ánh mâu thuẫn thực tế ở rất nhiều gia đình bây giờ, điều đó rất dễ nhận thấy và tìm hiểu nghiên cứu.

Ông có cảm tình với chương trình của mình, không cho phép người khác phá hủy.

Vì vậy, dưới sự hòa giải của đạo diễn Thi, nhà đầu tư và đội ngũ sản xuất chương trình chấp nhận rủi ro lớn, chính thức ghi hình cho mùa thứ ba ngay sau tết.

Tổ chương trình đã chuẩn bị một tập đặc biệt, cũng coi nó là một phép thử với tình hình dư luận trước mắt.

Tập đặc biệt này sẽ quay ở Yến Kinh, tất cả khách mời sẽ đến Yến Kinh.

Chủ đề của tập đặc biệt là, dưới trời mùa xuân ấm áp trăm hoa đua nở, tất cả khách mời và các bé con sẽ đến Tần gia, tham dự sinh nhật của Miên Miên.

Bảo bối Miên Miên được mọi người cưng chiều sẽ lên bốn tuổi.

Chương 95: Anh cả và anh ba bí ẩn của bé con lên sóng!

Edit: Thư

Năm mới đến, đây là năm đầu tiên cả nhà quây quần đoàn viên sau khi Miên Miên trở lại, mọi người trong nhà đều rất vui, mặc dù trước đây không lâu phải trải qua ít nhiều khó khăn nhưng điều đó không tạo sóng gió lớn trong lòng các thành viên của Tần gia.

Bây giờ họ quá hạnh phúc, bé con của họ mềm mềm đáng yêu như cái bánh bao nhân trứng sữa, ngọt lịm tận tim.

Trong toàn bộ kỳ nghỉ đón xuân, dù là ba hay các anh đều dừng mọi công việc, chuyên tâm ở nhà chơi với đứa nhỏ.

Thậm chí Tần Sùng Lễ còn cho nhân viên Tần Thị nghỉ sớm hơn 5 ngày so với lịch nghỉ của nhà nước, Tần Hoài Dữ nghỉ sớm hơn 3 ngày.

Ngay cả Tần Mục Dã cũng lùi mọi thông báo trong tết, từ chối các đêm hội mùa xuân của các nhà đài lớn, đã ba năm cậu không đón cái tết hoàn chỉnh bên gia đình.

Câu lạc bộ của Tần Tiêu Nhiên cũng cho nhân viên nghỉ tết, qua mồng mười mới phải quay lại.

Cả câu lạc bộ được nghỉ, người mới đi làm như Ti Mệnh đương nhiên cũng được ở nhà.

Một nhà bảy người đón một cái tết đơn giản nhưng không kém phần náo nhiệt.

…

Tuần đầu tiên quay trở lại làm việc sau Tết nguyên đán, Tần gia lần lượt đón nhận hai tin tốt.

Tin thứ nhất là phiên tòa xét xử Tống Thừa Vọng tội hối lộ đã ra quyết định, hai trong ba chuyên gia định giá thuốc của cục quản lý dược phẩm khai nhận hối lộ, chứng cứ xác thật, hai bên đều bị kết tội.

Trong đó Tống Thừa Vọng nhận án tù treo ba năm, nộp một số tiền phạt rất lớn, cộng thêm lệnh cấm không được tiếp tục hoạt động trong ngành liên quan đến dược phẩm suốt đời.

Mặc dù nhận án tù treo, tạm thời không phải vào tù nhưng chuyện này ầm ĩ đến mức mọi người đều biết, rất nhiều đối tác biết Tống Thừa Vọng bị xét xử, nhanh chóng hủy bỏ kế hoạch hợp tác, ngay cả những người đã hợp tác cũng đề nghị rút cổ phần và ăn chia 50/50.

Công ty Hoài Vọng trục xuất một trong hai cổ đông lớn là Tống Thừa Vọng, chính thức chuyển sang cái tên công ty Hoài Dữ, do Tần Hoài Dữ nắm toàn bộ cổ phần, đoàn đội của viện sĩ Hoàng gia nhập công ty, quá trình niêm yết trên thị trường cũng đã chuẩn bị xong đâu vào đấy.

Qua một đêm, Tống Thừa Vọng biến thành con chuột chạy qua đường*, ai ai cũng hét to, hô đánh.

**: kẻ xấu bị mọi người ghét bỏ*

Ngay cả thằng con trai Tống Tỷ béo ú của anh ta cũng bị tẩy chay khi đi học, các bạn trong lớp đều biết ba của Tống Tỷ là người hám

lợi, xấu xa, Tống Tỷ lại to béo, hay cáu kỉnh, nên không bạn nào muốn chơi với cậu.

Phu nhân Tống mới lên đời từng nghĩ gả cho Tống Thừa Vọng là được bay lên cành cao, không ngờ Tống Thừa Vọng mắc sai lầm, rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, trong vòng phu nhân nhà giàu ở Yến Kinh, cô ta không ngóc đầu lên được, cô ta chán nản một thời gian, thậm chí còn cân nhắc quay lại con đường kiếm tiền cũ của mình.

…

Tin thứ hai còn vui hơn, bản án Lê Huyên mưu sát không thành đã thông qua xét xử, tuyên án chính thức.

Mặc dù đối tượng mưu sát của Lê Huyên là Miên Miên vẫn còn sống nhưng hành vi thu mua bà vú, gài gắm ở Tần gia ba năm, lên kế hoạch giết người đã vô cùng tàn nhẫn, xấu xa tột cùng, cho nên dù kết quả không thành sẽ ứng với giảm án nhưng thẩm phán cho rằng việc mưu sát một đứa trẻ ba tuổi vô tội là không thể chấp nhận được, hơn nữa Lê Huyên không có thái độ hối cải, đến bây giờ vẫn không chịu khai ra tội ác của mình.

Tòa án kết luận đây là vụ án ảnh hưởng nghiêm trọng đến an nguy xã hội, tuyên Lê Huyên hai mươi năm tù giam, tịch thu toàn bộ tài sản cá nhân.

Chuyện của Lê Huyên được giữ bí mật tuyệt đối nhưng người nhà Chu gia vẫn biết.

Cha mẹ của Chu Gia Minh cảm thấy người đàn bà này quá ác độc, ngay cả con gái Chu Hứa Nặc cũng hận bà ta, nghĩ chính sự hoang tưởng và ác độc của mẹ đã làm hại ba, liên lụy cả nhà, gia đình họ rơi vào kết quả như hôm nay đều là lỗi của Lê Huyên.

Chu Hứa Nặc thậm chí không muốn nhận bà ta là mẹ của mình, dưới

sự ủng hộ của ông bà nội, đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với bà ta.

Quá trình điều tra chuyện này gặp không ít trắc trở.

Bởi vì sự việc xảy ra đã gần một năm, cộng thêm không biết vì nguyên nhân gì, mặc dù chuyện lớn như vậy nhưng ngoại trừ các thành viên Tần gia, dường như không một ai còn nhớ về nó, lúc đầu cảnh sát gặp rất nhiều khó khăn.

Với cả Lê Huyên khăng khăng mình không làm, liều chết không chịu thừa nhận, những chứng cứ Tần Sùng Lễ thu thập, bao gồm cả video Lục Thanh Hành hỗ trợ đều không được coi là chứng cứ trực tiếp.

Bởi vì lúc ấy trong đoạn băng ghi hình, Lê Huyên đang ở trạng thái khùng khùng điên điên, bà ta nói mình bị kích thích, có suy nghĩ muốn trả thù nhưng chưa từng thực sự hành động nên cảnh sát không thể làm gì.

Cũng may sự việc nhanh chóng có biến chuyển mới.

Ban đầu bà vú bị kết án sai, bởi vì Miên Miên sống lại nên toàn bộ quỹ đạo của bà thay đổi.

Bà vốn đang trong tù nhưng bỗng một ngày phát hiện mình ngủ ở nhà.

Bà vú cố gắng tìm ra chân tướng của vấn đề nhưng lại phát hiện đứa nhỏ Miên Miên mình hại chết vẫn sống sờ sờ, thậm chí còn xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

Bà vú sợ hãi cả ngày, không biết do mình có vấn đề về thần kinh hay một điều kỳ lạ nào đó đã xảy ra.

Bà thậm chí không tìm ra chứng cứ phạm tội của mình nhưng cuộc sống sau khi ra tù của bà không khá khẩm hơn là mấy.

Mới đầu bà nhận tiền của Lê Huyên, tàn nhẫn giết chết một đứa trẻ vô tội bởi vì bà cần tiền chữa trị cho đứa con trai bị ung thư máu đã di căn đến tủy. Lê Huyên đưa ra số tiền lớn giúp con trai bà tìm được tủy thích hợp, sau khi bà vào tù, con trai cũng được phẫu thuật cấy ghép tủy và tiếp tục sống.

Nhưng bà đột nhiên ra tù, cuộc phẫu thuật đã xong từ lâu bất ngờ xuất hiện phản ứng bài tiết.

Chưa đầy nửa tháng sau, con trai bà qua đời.

Sau đó bà vú nghe được chuyện xảy ra với gia đình Lê Huyên, Chu tiên sinh đã khỏe mạnh bất ngờ ra đi trong một vụ tai nạn va quệt nhỏ.

Tình huống ấy rất kỳ lạ, mặc dù vụ va chạm liên quan đến rất nhiều người nhưng những người khác không hề bị thương dù là vết thương nhẹ, chiếc ống thép nặng và sắc nhọn chỉ làm hại một mình Chu Gia Minh.

Bà vú biết, trên đời này thật sự có nhân quả báo ứng.

Vì con trai, bà làm chuyện trái với luân thường đạo lý, cuối cùng con trai vẫn rời khỏi bà.

Đã làm chuyện sai trái, chắc chắn không được sống bình thường, bà chỉ có thể dùng cả đời trong ngục tù để chuộc tội. Nguyện vọng duy nhất của bà là sau khi chuộc tội, bà mong kiếp sau tiếp tục làm mẹ của đứa con trai tội nghiệp của mình.

Bà vú ra tự thú, cung cấp chứng cứ giao dịch của mình với Lê Huyên, khiến Lê Huyên nhận án 20 năm tù một cách dễ dàng.

*****

Vào ngày sinh nhật của Miên Miên, tập đặc biệt của chương trình lên sóng.

Bởi vì áp lực dư luận trước tết, để tiến hành quay tập đặc biệt thuận lợi, tổ chương trình chỉ tuyên truyền tạo nhiệt trước hai ngày, hình thức vô cùng khiêm tốn, không rầm rộ nhưng phần lớn fan của chương trình không bỏ lỡ, tất cả đã canh Weibo từ sớm, nhận thông tin có tập đặc biệt, ai nấy đều vui vẻ.

Fan chương trình chờ đợi lâu như vậy, còn tưởng chương trình bị phía trên bắt dừng, khôn không được thấy mấy đứa nhỏ đáng yêu trong khoảng thời gian tới.

Không ngờ, có đạo diễn Thi Định Thành tính nóng như kem ở giữa, chương trình không chỉ không phải dừng mà còn quay hẳn một tập đặc biệt về khách mời gây nhiều tranh cãi nhất- gia đình Tần gia.

Chủ đề của tập đặc biệt là《Bảo bối Miên Miên lên bốn tuổi》——

*****

Tháng ba đang độ mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, tổ sản xuất đã đến nhà cổ rộng rãi của Tần gia.

Ngôi nhà cổ của Tần gia mang hơi hướng nho giáo, lúc xây dựng đã mời kiến trúc sư chuyên nhà vườn kiểu Tô Châu về nên căn nhà mang phong cách cổ điển Tô Châu, không lộng lẫy nguy nga như biệt thự kiểu Pháp đang rất được ưa chuộng.

Ống kính đi qua vườn hoa, dẫn khán giả đi xem toàn bộ phong cảnh đẹp đẽ ở Tần gia sau đó quay lại phòng của Miên Miên.

Từ nhỏ Miên Miên đã ngủ rất say, hôm nay được mẹ và các anh gọi dậy, cô bé tự giác đứng trên ghế nhỏ, tay nhỏ cầm bàn chải, đánh răng để bắt đầu ghi hình.

Lê Tương đã trang điểm xong từ sớm.

Lâu rồi bà không xuất hiện trước ống kính, khuôn mặt xinh xắn của Miên Miên chấp tất cả cam thường nhưng ảnh hậu Lê vẫn có chút bệnh ngôi sao.

Bà trang điểm lên đồ xong xuôi, dựa trên gợi ý của Tần Sùng Lễ, bà chọn một chiếc váy màu hồng đậu.

Màu sắc của váy dịu dàng cộng thêm mái tóc được chăm sóc tốt, trước tết mới làm xoăn, nhuộm lại màu nâu hạt dẻ, bóng loáng suôn mượt, dày lưa thưa đằng sau tựa như rong biển.

Lê Tương xuất hiện trước ống kính, dưới bình luận lập tức kích động ——

[Ảnh hậu Lê xuất hiện hiện rồi! Thật là đẹp aaaaaa.]

[Không hổ là người mẹ sinh ra Tần đỉnh lưu và tiên nữ Miên Miên, đẹp quá, ai dám nói ảnh hậu Lê tụt giảm nhan sắc nào?]

[Nữ thần comeback!]

[Sắc mặt của ảnh hậu Lê tốt hơn tất cả lời khen ấy, cô ấy ổn rồi phải không?]

[Quá đẹp quá đẹp, đúng là nữ thần tuyệt thế! Trước kia nhìn ảnh chụp trộm Tương Tương ở bệnh viện, tôi còn lo sốt vó cho sức khỏe của Tương Tương, xem ra bây giờ cô ấy đã bình phục rồi.]

Lê Tương trời sinh có một khuôn mặt đẹp đến quá đáng.

Mặc dù bà không có fan cuồng như Tần Mục Dã, cũng không hay dùng Weibo nên có vẻ không có bao nhiêu lưu lượng, căn bản không biết mình có rất nhiều fan điện ảnh và fan nhan sắc.

Ngay cả Tần Mục Dã cũng bất ngờ, người khiến bình luận bùng nổ đầu tiên lại là mẹ của cậu.

Bởi vì tập đặc biệt quay sinh nhật của Miên Miên, quay trong nhà nên không có quy trình cố định như đi chơi, cũng không có quy định đặc biệt từ tổ đạo diễn.

Tần Mục Dã làm như mình đang tự mở sóng trực tiếp, cầm điện thoại di động, vào trang sóng trực tiếp, hóng hớt cùng cư dân mạng.

Thấy mọi người đều khen mẹ, cậu không nhịn được cười, kiêu ngạo nói với anh cả và em trai: "Mẹ đẹp nhỉ, không hổ là mẹ của em! Đúng là nhan sắc tuyệt thế làm điên đảo chúng sinh mà, nhưng mà mẹ thích trang điểm nhạt quá, bình thường nhà toàn thoải mái, mấy tháng rồi em chưa thấy mẹ trang điểm lần nào…"

Mấy tháng nay, Lê Tương chỉ thích nấu ăn, mỗi ngày đều tự mình xuống bếp, bà luôn xõa tóc, để mặt mộc, mặc áo len bình thường và tạp dề, lúc nào cũng bận rộn trong phòng khách và phòng bếp.

Mấy anh em Tần Mục Dã tí nữa thì quên mẹ mình là một ảnh hậu.

Vừa ở dưới tầng nói chuyện với tổ chương trình, Tần Sùng Lễ đi lên phòng của con gái, mở cửa vào đã thấy thằng con trai ngốc đang khen nấy khen để vợ mình.

Tần Sùng Lễ cảm thấy như bản thân được khen, mặt đầy kiêu ngạo: "Còn phải nói à, cũng phải xem đây là vợ của ai chứ, vợ của ba là đẹp nhất!"

"Thôi thôi, mấy ba con tiết chế lại đi, còn đang phát sóng trực tiếp đấy để mọi người cười cho."

Lê Tương không nhịn được, ngăn lại những lời thổi khí cầu vồng của hai ba con.

Bà không quen lên sóng trực tiếp như Tần Mục Dã do thuộc thế hệ diễn viên cũ, xuất thân từ hệ đào tạo chính quy, cả đời chú trọng diễn xuất, không có thói quen chạy theo fan hâm mộ.

Bà hơi khẩn trương, lâu rồi bà không lộ diện, không biết thái độ của cư dân mạng thế nào.

Tần Hoài Dữ thấy mẹ lo lắng, bình tĩnh đưa ra ý kiến khách quan: "Nhưng hôm nay mẹ rất đẹp, bộ váy này cũng rất hợp."

Nghe con trai lớn dịu dàng khen, Lê Tương hơi đỏ mặt.

Bà nhỏ giọng nói: "Mấy ba con thiên vị quá rồi, gần đây mẹ béo lên đấy…"

Lê Tương tăng cân, khỏi hẳn chứng chán ăn, dần tìm lại sự ngon miệng trong khoảng thời gian điều trị, dùng thuốc bắc, nhất là qua những ngày Tết tràn ngập niềm vui, không ai không tăng cân, bà đã tăng lên gần 90 cân.

Dưới bình luận không chịu đựng nổi ——

[Ảnh hậu Lê, cô có hiểu nhầm gì không, chồng và con trai của cô không thiên vị, cô siêu siêu đẹp!]

[Chuẩn luôn, trông cô chẳng giống bốn lăm tuổi chút nào, nhiều lắm hai mươi tám là cùng!]

[Hu hu hu tan vỡ, năm nay tôi mới hai mươi sáu mà già hơn Tương Tương rất nhiều.]

[Dáng người của Tương Tương cũng rất đẹp, thế là được rồi, không cần phải khiêm tốn, Tương Tương càng nói tôi càng cảm thấy đang khoe ra ấy chứ!]

[Cái gì cơ? Thế này mà gọi là béo á? Tương Tương, cô rút đao ra

đâm tôi đi này!]

[Lê · tự khen · Tương Tương]

Rửa mặt xong, Miên Miên tung tăng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Lê Tương nhẹ nhàng bế con gái lên, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, cười hỏi: "Miên Miên hôm nay là ngày quan trọng gì rồi phải không, các anh chị đợi trước ống kính từ lâu rồi, con có muốn chào hỏi mọi người không?"

Miên Miên chưa chải đầu, tóc xõa xuống trán và bên tai, thành thạo tìm được máy quay, núp trong lòng mẹ, giơ tay chào khán giả, khẽ nói: "Con chào các anh chị cô dì chú bác, cuối cùng con cũng được gặp lại mọi người rồi, Miên Miên chúc mọi người năm mới vui vẻ, sức khỏe và thành công! Hôm nay Miên Miên khác năm ngoái rồi, Miên Miên đã trưởng thành!"

Tần Mục Dã cười đau hết cả bụng.

Mặc dù em gái dễ thương nhưng nhìn chiều cao của con bé không nhích lên mấy cm mà đã nói mình trưởng thành, cậu cảm thấy rất buồn cười.

"Hahahahahaha, heo thối, em giỏi thật đấy, trưởng thành cơ, nói cho các fan hâm mộ biết hôm nay em mấy tuổi rồi?"

Có lẽ do vừa ngủ dậy, Miên Miên chưa tỉnh táo, suy nghĩ không nhanh nhạy nên không nhận ra anh hai đang bẫy cô bé.

Bé nghiêm túc trả lời: "Hôm nay Miên Miên bốn tuổi rồi, không còn là bạn nhỏ ba tuổi rưỡi nữa."

Dáng vẻ nghiêng đầu nói của bánh bao nhỏ đáng yêu bùng nổ.

Bình luận tràn màn hình ——

[Aaaaa bé con!!! Hạt đậu nhỏ của mẹ, cuối cùng mẹ cũng gặp lại con rồi!]

[Hahahahaha Miên Miên trưởng thành… Bé con bốn tuổi rồi, chúc mừng Miên Miên nhé!]

[Muốn xoa nắn con bé quá, không được, tôi không chịu nổi, ai ngăn tay tôi sờ màn hình với.]

[Tôi giống chị em lầu trên, tôi dán mặt vào màn hình như một con ngốc để kề cận Miên Miên đấy.]

[Đáng yêu chết mất!!! Chúc Miên Miên mạnh khỏe, vui vẻ lớn lên nhé, hôm nay Miên Miên lên bốn rồi.]

[Hahahahaha các chị em này, ngược lại tôi chẳng thấy Miên Miên cao lên bao nhiêu nhỉ, hay là mấy đứa nhỏ ba bốn tuổi lớn chậm, tôi cảm thấy… Miên Miên cứ tròn tròn một cục nhỏ xíu ấy.]

[Chị nói xong tôi thấy giống thật, tôi phát hiện ra, mặt Miên Miên tròn hơn so với hồi quay ở Hokkaido đấy.]

[Oa oa, có phải bảo bối Miên Miên trong tết ăn nhiều Peppa chua ngọt quá không?]

[Ôi, Miên Miên càng tròn càng đáng yêu, tôi không kiểm soát được tay mình nữa rồi, tôi mở taobao và đặt một cái bao tải, tối nay ai đi trộm Miên Miên về với tôi không?]

[Hahahaha nếu chị em lầu trên không nói tôi cũng không nhìn ra đâu, mới tìm lại mấy tập mùa trước, đúng là mặt Miên Miên bây giờ núng nính hơn mùa hai ở Hokkaido thật, nếu các chị em xem lại cả mùa một ở đảo Lý, mùa ấy cằm của Miên Miên còn nhọn hẳn ra cơ!]

[Hahahahahaha đúng thật, Miên Miên ơi cằm nhọn của con đâu rồi?]

Tần Mục Dã túc trực ở phần bình luận, cậu muốn xem phản ứng của cư dân mạng rồi chia sẻ với mọi người trong nhà.

Cậu bất ngờ thấy mọi người gia nhập phe của mình, hùa nhau trêu em gái.

Cậu cười vui vẻ, cầm điện thoại đến trước mặt em gái nhà mình: "Em nhìn đi, nhìn đi, thấy đa số mọi người trên mạng đang phàn nàn về em không?"

Miên Miên mở to mắt nhìn, quả thật có người nói bé tròn lên.

Thật ra Miên Miên biết chuyện này, mỗi ngày cô bé soi gương đều nhận ra mặt mình tròn lên một xíu.

Nhưng cô bé còn nhỏ, không có quan niệm phải giữ gìn vóc dáng.

Cô bé giơ tay xoa xoa mặt mình, suy nghĩ hỏi: "Mẹ ơi, Miên Miên béo lên đúng không ạ, có phải Miên Miên xấu đi rồi không?"

Lê Tương bật cười: "Sao thế được? Bé cưng của mẹ không biết mình đáng yêu thế nào à!"

Tần Sùng Lễ trừng mắt ghét bỏ Tần Mục Dã, gạt điện thoại của thằng con ra, nhân cơ hội thơm con gái một cái: "Nói linh tinh cái gì thế không biết, con gái của ba béo chỗ nào? Còn gầy lắm, nhìn cái tay cái chân nhỏ xíu này xem, gầy quá! Bảo bối của ba, đừng nghe anh hai của con nói linh tinh!"

Con ngươi của Tần Mục Dã run lên, cậu không nhịn được nhéo cánh tay mũm mĩm như ngó sen của em gái, thế này mà bảo là nhỏ? Tay thế này mà còn bảo gầy? Xin hỏi cánh tay này có một xíu liên quan nào đến từ "nhỏ" hay không?

Cậu thực sự nghi ngờ ba của mình có vấn đề về mắt!

Dưới bình luận cười to không ngừng ——

[Tỷ phú Tần: Đâu, mập đâu? Không hề! Con gái của tôi đẹp nhất thế giới!]

[Hahaha nhìn ánh mắt của ông Tần kìa, không hổ là người cưng con gái nhất, nếu đây không phải phát sóng trực tiếp, có lẽ ông ấy đã cho Tần Mục Dã một đạp vào mông rồi.]

[Ha ha ha ha ha chẳng lẽ đây là đặc điểm của ba ba ruột sao! Giống y ba tôi, ngày nào cũng bảo tôi gầy! Cân nặng của tôi lên ba số rồi được không!]

[Mọi người nhìn biểu cảm nghi ngờ cuộc sống này của Tần đỉnh lưu đi, hahaha, chết cười mất.]

[Tay Miên Miên núng nính từng khúc từng khúc thế kia, không gầy đâu hahaha.]

[Tương Tương và chồng ngọt ngào quá, phải có tình yêu thần tiên thế kia mới sinh một tiên nữ Miên Miên thế kia chứ.]

Tần Hoài Dữ cũng giơ tay nhéo khuôn mặt tròn tròn, mềm mịn của em gái: "Miên Miên luôn rất xinh, ngoại hình phải hơn 100 điểm! Miên Miên mãi mãi là công chúa nhỏ xinh đẹp nhất trong lòng anh cả."

Tần Tiêu Nhiên cũng nhỏ giọng nói ở bên cạnh: "Trẻ con béo một chút mới xinh, thật đấy."

Ống kính hôm nay sẽ tập trung vào chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật là Miên Miên, cùng với ảnh hậu Lê cuối cùng cũng đồng ý xuất hiện, cộng thêm cả khách quý cũ là Tần Sùng Lễ và chúa hề tấu hài anh hai ngốc Tần Mục Dã.

Chương trình giải trí có rất nhiều chiêu bài, họ quá hiểu người xem muốn gì.

Tập đặc biệt này được quay để an ủi các fan hâm mộ đã đấu tranh lại làn sóng tẩy chay trên hot search trước tết.

Tất cả mọi người đều mong ngóng bé con Miên Miên đầy sức hút nhưng điều được chú ý hơn là hai anh trai chưa từng lộ diện của cô bé và không khí sinh hoạt bình thường ở Tần gia.

Ống kính không quay rõ ngay từ đầu, chỉ lướt qua bóng lưng hoặc nửa người để kích thích hứng thú, người xem không chờ được mà rối rít gõ bình luận được thấy anh cả và anh ba của Miên Miên.

Thời điểm Tần Hoài Dữ giơ tay nhéo mặt em gái, ống kính cũng quay cận cảnh.

Từ đầu đến chân, cameraman bật mode quay hình thời trang.

Phần bình luận sôi sùng sục ——

[Đây là anh cả à? Đây là Tần Hoài Dữ hả? Aaaaaa tôi đi chết đây.]

[Đây là anh cả của Miên Miên thật à? Má ơi, nhìn anh ấy còn trẻ hơn của Tần Mục Dã ấy chứ, mới hai mươi bốn đúng không? Đẹp trai quá, đây còn là người sao? Có người như này tồn tại à?]

[Trước kia lên mạng tìm ảnh của Tần Hoài Dữ chỉ tìm thấy ảnh tốt nghiệp THPT thôi, còn hơi mờ mờ, mặc dù nhìn các đường nét rất tinh xảo nhưng không ngờ người thật đẹp trai thế này aaaaa, anh ấy đẹp đến nỗi tôi không thở được, vì sao anh cả không debut aaaaa]

[Đột nhiên tôi thấy anh của idol quốc dân cũng… ngon phết? Không được, tôi không chịu nổi! Tôi cần order gấp một máy thở oxy!]

[Quỳ xuống cầu xin anh cả debut, Miên Miên quá hạnh phúc,

huhuhu tôi làm fan của Dã ca ba năm, hôm nay tôi muốn trèo tường, sau này tôi là fan only anh cả Tần!!!]

Lần này ê kíp chương trình chuẩn bị rất kỹ lưỡng, lường trước cả khả năng thủy quân tràn vào sóng livestream.

Việc kiểm soát bình luận trên sóng trực tiếp đơn giản hơn kiểm soát trên bản video phát ra sau khi thêm hậu kỳ.

Vì nền tảng video có hệ thống quản lý riêng nên không thể chặn tài khoản người khác, các chương trình khác, thậm chí cả phim truyền hình dài tập đều phải cân nhắc vấn đề này, show giải trí cũng không ngoại lệ, vì vậy phía ê kíp chỉ có thể xóa các bình luận chứa từ không phù hợp, khi nào xóa đến mức độ nhất định mới chặn.

Nhưng trên sóng trực tiếp không giống vậy, cách quản lý của hai nền tảng hoàn toàn khác nhau.

Trên sóng trực tiếp có thể chặn tài khoản, admin phòng tự do kiểm soát phần bình luận.

Ê kíp chương trình đã sắp xếp mấy trăm nhân viên canh phần bình luận, chặn tài khoản bất cứ lúc nào cho nên chỉ cần nhảy lên một vài bình luận trái chiều đã lập tức mất hút.

Thật ra ảnh hưởng tiêu cực của sự kiện liên quan đến loại thuốc mới rất hạn chế bởi vì việc định giá thuốc hướng đến lượng đối tượng khách hàng nhỏ, những người đi đường khác trên mạng xem xong quên ngay, chỉ nhớ mang máng Tần Hoài Dữ có phốt nhưng không nhớ cụ thể anh đã xảy ra chuyện gì.

Bây giờ anh xuất hiện trước ống kính, mọi người tập trung vào khuôn mặt, chẳng còn tâm trí đâu nhớ đến hot search vớ vẩn lúc trước, chỉ nhớ mỗi vẻ ngoài đẹp trai có một không hai này!

Mọi người đều ca ngợi nhan sắc của anh cả, nhưng Tần Mục Dã

không cảm thấy không phục.

Gần đây cậu cũng thấy, mặc dù vẻ ngoài của anh cả vẫn vậy từ nhỏ đến lớn, không hề thay đổi nhưng sau khi xử lý xong Tống Thừa Vọng, đúng là khí sắc của anh ấy càng ngày càng tốt, giống như bổ sung thêm collagen, cả khuôn mặt đẹp trai bừng sáng ngời ngời.

Miên Miên và con chó hồ ly đã tiết lộ cho cậu thân phận con cưng của anh cả, Tần Mục Dã nhận ra điều này, dù sao từ trước đến nay cậu đều phục anh cả.

Nhưng nhìn các fan công khai trèo tường sang đu anh cả…

Không phải quá đáng quá sao!

Tần Mục Dã sa sầm mặt mày, tức giận nói với ống kính: "Này, các anh chị em, mấy người lén lén lút lút trèo tường được không? Vừa ăn cướp vừa la làng thế này Tần Mục Dã tôi còn chút mặt mũi nào không? Để lại cho tôi chút tôn nghiêm được không?"

Cả Tết Tần Tiêu Nhiên chẳng ra đến cửa, mỗi ngày đều nghe em gái cà khịa anh hai, cậu vốn thích im lặng, không phải không giỏi ăn nói, chẳng qua cậu lười mở miệng, ở lâu với em gái học được cách cà khịa, mở miệng đâm dao theo bản năng.

"Anh hai, anh bình tĩnh tí đi, anh cả đẹp trai thật, điều này không thể chối bỏ được, còn sự nghiệp của anh… em thấy không phải lo đâu, mặc dù fan anh trèo tường nhưng vẫn còn nhiều fan sự nghiệp mà."

Tần Mục Dã chưa nghe ra ý trêu của thằng em, thuận miệng hỏi: "Fan sự nghiệp gì? Em đang nói loại nào?"

Tần Tiêu Nhiên từ từ mở miệng: "Không phải anh chuyển sang làm diễn viên hài rồi à, sự nghiệp tấu hài bắt đầu chưa lâu, chắc chắn anh có rất nhiều fan sự nghiệp."

Tần Mục Dã:?????

Cậu suýt rút đao.

Khán giả hóng dưa dưới bình luận đột nhiên bắt được điểm thú vị!

Trước khi tiến hành quay chụp tập đặc biệt sinh nhật Miên Miên, tổ chương trình đã bàn bạc kỹ lưỡng với cả gia đình Tần gia.

Dù sao chương trình cũng quay ở nhà họ, cảnh sinh hoạt thường ngày của gia đình và cả các thành viên ngoài ngành giải trí sẽ lên sóng

Tần Hoài Dữ không ngại, tương lai anh sẽ thừa kế Tần thị, ở mức độ nào đó anh cũng được gọi là một nửa nhân vật công chúng, việc lộ diện là khó tránh khỏi, với cả anh đã lộ mặt rồi,

chẳng qua đó chỉ là tin tức kinh tế nên không nhiều người trên mạng để ý.

Nhưng Tần Tiêu Nhiên thì khác, tính cậu hướng nội, hơn nữa còn mắc chứng sợ xã hội nghiêm trọng, cậu không thể tưởng tượng cuộc sống của mình sẽ đảo lộn thế nào sau khi lộ mặt trước mọi người.

Lê Tương và Miên Miên đều hiểu, lúc đầu mọi người định để Tần Tiêu Nhiên lấy lý do tránh mặt.

Nhưng Tần Tiêu Nhiên không muốn vắng mặt trong sinh nhật bốn tuổi của em gái.

Cuối cùng sau khi bàn bạc với tổ sản xuất, cả nhà quyết định để Tần Tiêu Nhiên đeo khẩu trang, mặc dù việc đeo khẩu trang là quyền tự do của mỗi người nhưng ắt sẽ có người bàn tán nên tổ chương trình cố gắng hạn chế lia ống kính về phía Tần Tiêu Nhiên.

Nhưng mọi người quá tò mò về anh trai út của bảo bối Miên Miên.

Mặc dù chỉ là một thiếu niên khiêm tốn, không thích xuất hiện trước đông người nhưng lại rất dịu dàng, còn mặc cả cây màu đen và đeo khẩu trang, lộ mỗi đôi mắt nhưng… cũng đủ để thấy đây là một thiếu niên đẹp trai.

Đúng như dự đoán, giọng nói và cả người Tần Tiêu Nhiên lọt vào ống kính.

Phần bình luận điên cuồng ——

[Đây là anh trai nhỏ của Miên Miên à?]

[Aaaaaaaa sao lại đeo khẩu trang! Tôi nhìn là biết siêu đẹp trai, đôi mắt phượng kia kìa, đừng bảo bỏ khẩu trang ra còn đẹp hơn cả anh cả nhé?]

[Tôi là thành viên của Lemon TV, còn cái gì mà một thành viên cao cấp như tôi không được nhìn hả? Tôi trả tiền được chưa! Để anh ba của Miên Miên lộ mặt đi, please please!]

Trong lúc phần bình luận đang sôi sùng sục, Miên Miên đã thay một bộ áo liền quần bông màu trắng tạo hình con dê, trông bé hệt như con cừu nhỏ, đây là bộ trang phục cô bé tự tay chọn cho ngày sinh nhật.

Gần đây Miên Miên mới biết chuyện con giáp phổ biến dưới phàm trần, bé là một chú dê con hoạt bát nhiệt tình, được sinh vào mùa xuân ấm áp, mùa của sự nảy nở sinh sôi.

Chương 96: Hải vương trường mầm non, bậc thầy bưng nước Miên Miên comeback

Edit: Thư

Bậc thầy bưng nước: chỉ những người vô tư, không thiên vị bên nào khi giải quyết công việc, luôn quan sát nhu cầu và cảm xúc của mọi người. Cụm từ này bắt nguồn từ chương trình "Tỷ tỷ đạp gió rẽ sóng", Huỳnh Hiểu Minh làm MC, trong ngày phát sóng, nam diễn viên đã đăng tải 30 hình ảnh kèm lời chúc riêng cổ vũ cho từng người với thứ tự đăng lên Weibo theo chữ cái viết tắt tên của 30 sao nữ từ A-Z, vào đêm cuối lập nhóm, anh cũng gửi 30 tin nhắn Weibo để chúc các chị em tham gia chương trình.

[Cho hỏi buổi phát sóng trực tiếp này có thể trả tiền vượt mức quy định được không? Bao nhiêu tiền tôi cũng đồng ý bỏ ra! Chỉ xin anh ba của Miên Miên bỏ khẩu trang xuống cho tôi ngắm tí được đi.]

[Xin đấy, nhìn đôi mắt phượng của anh ba đã biết không ổn rồi!]

[Nhất định cậu ấy là một anh trai nhỏ siêu siêu đẹp trai, giá trị nhan sắc siêu cao của nhà Miên Miên còn cần phải hỏi à? Có gen vượt trội của Tương Tương và tỷ phú Tần, chắc chắn anh trai này trông cũng rất mlem.]

[Hahahaha, trông anh trai này rất lạnh lùng, có vẻ lầm lì ít nói đấy.]

[Không hẳn đâu, các chị em đừng quên Tần Mục Dã thế nào, chỉ số thông minh của cả nhà họ Tần đều cao nhưng không hề di truyền một tí nào cho người ngốc Tần Mục Dã ấy.]

[Hahahahaha Dã ca khổ thật sự!]

[Ôi nhiều chị em thích anh cả thế, tôi là người hào phóng, không thích tranh đoạt với ai, nhường anh cả cho mấy chị, tôi chỉ thích anh trai nhỏ này thôi!]

[Tỉnh lại đi em gái ơi, anh nhỏ của Miên Miên vẫn còn đang đi học cấp hai đấy?]

[Hình như Tương Tương đã nhắc đến con trai út trong chương trình phỏng vấn nào đó, bảo là cậu ấy ra đời ngay trước bộ phim đầu tiên đoạt giải của mình, tính ra anh trai nhỏ này có mười bốn, mười lăm tuổi thôi.]

[Kệ chứ!!! Mười bốn mười lăm tuổi thì sao, chị đợi được!!! Cậu em lớn nhanh lên, chị có thể đợi chú nhiều nhất mười năm!!!]

Khán giả sôi sùng sục dưới phần bình luận.

Vốn dĩ đã cảm thấy thỏa mãn trước nhan sắc của Tần Hoài Dữ.

Nhưng bản tính của con người là tò mò, càng là người ôm tỳ bà che mặt càng muốn thấy.

Nếu không thấy, trong não sẽ tự động tưởng tượng nhiều thứ.

Mọi người đều muốn nhìn anh trai út báu vật của Miên Miên rốt cuộc trông như thế nào!

…

Tổ sản xuất nắm rõ các chiêu trò của chương trình giải trí, biết hôm nay khó có thể biến mong ước của khán giả thành sự thật, sau khi lướt qua Tần Tiêu Nhiên, ống kính lại quay về bạn nhỏ Miên Miên, chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật.

Bộ áo liền quần hình con cừu Miên Miên mới thay trông rất đáng yêu.

Lông bên ngoài xù xù màu trắng như tuyết, kết hợp với khuôn mặt trắng nõn dễ thương của cô bé, trông như chú cừu nhỏ còn thơm mùi sữa.

Ngay cả Lê Tương cũng không kiềm chế được.

Đây là con gái của bà… rõ ràng ngày nào cũng ở với nhau nhưng nhìn thế nào bà cũng không thấy chán, con bé đáng yêu đến nỗi làm bà suýt ngất.

Lê Tương không nhịn được, thơm con gái mấy cái, cười, dịu dàng nói: "Hôm nay Miên Miên muốn búi tóc nữa không, hay hôm nay sinh nhật đổi sang kiểu khác đặc biệt chút nhé?"

Miên Miên suy nghĩ một lúc, mặc dù cô bé rất thích kiểu tóc đặc trưng của mình nhưng nếu búi như hàng ngày sẽ bị đơn điệu.

Cô bé nói với mẹ: "Con chọn đổi kiểu mới ạ, con muốn để một kiểu mà chưa ai từng để ạ!"

Vì sinh nhật của con gái, Lê Tương đã chuẩn bị rất nhiều từ sáng sớm, bà đã lưu rất nhiều hình ảnh về các kiểu tóc khác nhau trong iPad, đưa hết cho Miên Miên để cô bé tự chọn.

Miên Miên chọn kiểu tóc tết công chúa, rất phù hợp với tóc dài qua vai của bé.

Tóc hai bên mai tết thành đuôi sam nhỏ, cố định ở sau tai, phần tóc phía dưới để xõa, dùng máy uốn xoăn tạo kiểu rồi buộc hai bím tóc ra sau.

Lê Tương cảm thấy kiểu tóc này rất hợp với con gái, bà bắt đầu chải

đầu cho cô bé.

Tần Mục Dã nhìn qua bức ảnh thấy cũng đơn giản.

Cậu là một người không chịu thua, vẫn ghim cú sốc cũ trong chương trình mùa trước.

Lần đầu tiên cậu thử tết tóc cho em gái đã gặp vô số thất bại, mặc dù em gái không nói gì nhưng cư dân mạng liên tục cười nhạo cậu, thậm chí còn làm gói biểu tượng cảm xúc, bây giờ những gói đó tràn lan trên mạng, lượt sử dụng cao bất ngờ.

Sau này cậu học cách tết tóc từ Lục Kha Thừa, lúc đang trên máy bay đến Hokkaido, cậu định thi triển tài năng với Miên Miên nhưng lại bị con bé tàn nhẫn từ chối, may mà có bé Lục Linh mềm lòng cho cậu luyện tay.

Tần Mục Dã quyết định hôm nay phải rửa món nhục này, cướp cái lược từ tay Lê Tương, nghiêm túc nói: "Hôm nay để con biểu diễn, kiểu tóc này đơn giản, con có thể giải quyết được, đảm bảo sẽ giúp con heo thối này có một quả đầu công chúa xinh đẹp tuyệt vời để em ấy biến thành cô bé xinh nhất thành phố!"

Dĩ nhiên Lê Tương hoàn toàn không hiểu rõ trí thông minh của ông con thứ hai nhà mình đến đâu.

Mặc dù bà có hơi chần chừ, nhưng quả thật kiểu tóc này đẹp nhưng khá đơn giản, không quá khó, chỉ cần tết đuôi sam hai bên rồi buộc cố định đằng sau là được.

Bà không muốn dội nước vào lòng nhiệt tình của thằng hai nên gật đầu đồng ý: "Được, con làm đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Miên Miên viết chữ chê rất to.

Cô bé ngồi trên chiếc ghế đẩu, nhìn thẳng vào tấm gương trước bàn

trang điểm, giọng nói lộ rõ vẻ bất đắc dĩ: "Anh hai, hôm nay là sinh nhật bốn tuổi của Miên Miên đấy ạ."

Tần Mục Dã bắt tay vào chải đầu cho cô bé, thuận miệng nói: "Ừ, bây giờ cả thế giới đều biết hôm nay là sinh nhật của em rồi."

Miên Miên bất lực nhìn anh hai trong gương, cái miệng nhỏ mấp máy, mở ra đóng lại, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Phần bình luận cười phun ——

[Hahahahahaha Tần đỉnh lưu bắt đầu lấy lại sự tự tin rồi hả?]

[Tần Mục Dã lấy đâu ra sự tự tin đến mù quáng như vậy, cảm giác Tần gia không có ai di truyền cái này cả.]

[Dã ca, anh tỉnh táo lại đi, không thấy ánh mắt của bảo bối Miên Miên sao, chữ chê trong ánh mắt của bé sắp tràn ra khỏi màn hình rồi kìa.]

[Ý của Miên Miên rõ ràng là: Cuộc sống còn nhiều niềm vui, anh hai có thể bỏ qua tóc của em được không?]

Tần Mục Dã chải tóc cho bé con, chuẩn bị bắt đầu tết, Tần Hoài Dữ cầm điện thoại của cậu lướt bình luận.

Mặc dù anh ít khi xem show giải trí nhưng anh khá tin tưởng tầm nhìn sáng suốt của cư dân mạng nên mới đọc một chút.

Xem ra nhiều người cũng không tin vào thằng hai, thảo nào Miên Miên chẳng thể vui được.

Tần Hoài Dữ tiện tay giơ mấy bình luận lên cho cậu đọc.

Tần Mục Dã đọc lời nhắc dưới bình luận, nhìn qua vẻ mặt của em gái nhỏ, cậu bất lực, tủi thân nói: "Đừng thế mà, cho anh cơ hội rửa

nhục một lần không được sao?”

Miên Miên vô cùng thông cảm cho độ vụng về của anh hai.

Mặc dù bé còn nhỏ nhưng bé hiểu nhiều chuyện là do thiên phú, không phải cứ muốn là sẽ làm được.

Anh hai luôn nhìn qua để học và bắt chước nhưng khổ nỗi anh hai hay quên, không chịu thừa nhận chính xác khả năng của bản thân.

Vì vậy cô bé đành gật đầu, miễn cưỡng trả lời cho có: “Được rồi, anh hai phải cố lên nhé.”

Mặc dù Miên Miên thông cảm trong lòng, cố gắng ủng hộ anh trai ngốc.

Nhưng cô bé không thể trong ngoài đồng nhất, ngoài miệng nói đỡ cho anh, nhưng biểu cảm lại vô tình bán đứng cô bé.

Tần Mục Dã không bỏ qua vẻ mặt của em gái, tức giận nói: “Em quá đáng vậy, con nhỏ heo thối này, em xem mắt của em đi? Lòng trắng của em sắp tràn lên tận trời rồi đấy!”

Tần Sùng Lễ không nhìn nổi nữa, thúc giục: “Con nhanh cái tay lên, nói lảm nhà lảm nhảm gì nhiều thế? Muốn tết cho em thì tết nhanh đi, nói ít đi mấy câu linh tinh không ai nói con không biết nói đâu.”

…

Dĩ nhiên kết quả khỏi phải nói.

Một lần nữa Tần Mục Dã đánh giá quá cao bản thân mình.

Cậu giằng co mười lăm phút, không thể tết một đuôi sam nhỏ hẳn hoi.

Lê Tương không chịu nổi thằng con này nữa, bước về phía trước, chuẩn bị thay cậu làm: "Được rồi, được rồi, con dành thời gian luyện thêm nữa đi."

Dưới phần bình luận, mọi người đã bày sẵn thế trận cười Tần Mục Dã ra trò.

Tần Tiêu Nhiên lặng lẽ tiến đến, nhỏ giọng nói: "Hay là… để con thử một chút?"

Cả nhà ngạc nhiên, nhìn chăm chăm về phía cậu.

Tần Tiêu Nhiên ho nhẹ một tiếng: "Con… chỉ thử thôi, không được cũng không mất quá nhiều thời gian đâu."

Thiếu niên sống trên đời mười bốn năm Tần Tiêu Nhiên chưa từng tiếp xúc với những việc buộc tóc buộc tai thế này.

Nhưng trong lúc xem chương trình thực tế, cậu sinh ra tò mò, cậu muốn biết việc này khó đến mức nào mà khiến anh hai chật vật như vậy.

Vừa nãy cậu đã đứng bên cạnh quan sát rất lâu và đã nhìn qua hình mẫu mẹ chuẩn bị.

Tần Tiêu Nhiên cảm thấy không khó lắm, nhìn con đường rửa nhục của anh hai lại gặp Waterloo* nên cậu không nhịn được muốn tự mình thử một chút.

**: bị đánh bại, gặp khó khăn, trở ngại không thể vượt qua*

Lê Tương không ôm nhiều hy vọng với ông con trai út nhà mình.

Con trai mà, dù tính tình khác nhau nhưng vẫn có điểm chung, bình thường Tiêu Nhiên không phải người đặc biệt khéo tay cho lắm, đúng ra chắc chỉ có một mình cậu cả dịu dàng nhà họ Lục, Lục Kha

Thừa là thành phần quý hiếm cần bảo tồn thôi.

Nhưng vượt qua sự mong đợi của cả gia đình…

Tần Tiêu Nhiên chỉ mất ba bốn phút để tết ra hai bím tóc giống y trong hình.

Ngay cả Miên Miên cũng kinh ngạc: "A, anh Tiêu Nhiên giỏi quá, siêu siêu thông minh, quả nhiên anh Tiêu Nhiên thông minh hơn anh hai nhiều!"

Tần Tiêu Nhiên ngượng ngùng nở nụ cười dưới lớp khẩu trang đen.

Bản thân cậu cũng không ý thức được, khóe môi của mình đã cong lên hết cỡ, tưởng như sắp giật giật.

…

Tần Mục Dã lâm vào trạng thái tự kỷ, thậm chí cậu còn không có tâm trạng dỗi lại em gái.

Cậu tránh về phía ghế sô pha, ngồi xem điện thoại một lúc, nhưng cameraman xấu bụng không tha, đặc biệt cho cậu mấy pha quay cận cảnh.

Bình luận cười nhạo lại nhảy lên đùng đùng ——

[Dã ca bị em trai đánh bại nên thành người tự kỷ rồi.]

[Lần đầu tiên thấy Miên Miên để kiểu đầu công chúa này đấy, cừu con đáng yêu quá, lại đây cho mẹ hít một cái nào!]

[Anh trai nhỏ đáng yêu quá trời, nhỏ thế mà đã biết cưng chiều em gái rồi, quá tốt, quá tốt nhưng lớn hơn tí nữa thì tốt hơn!]

[Các chị em đừng lay tỉnh tôi, để yên cho tôi mơ đi, tôi đang mơ

mười năm nữa tôi sẽ cùng anh ba của Miên Miên dắt tay vào lễ đường.]

[Đừng để khẩu trang đen của anh ba cản trở, nhìn ánh mắt của cậu ấy đi, dịu dàng vãi, cậu ấy nhìn em gái như kiểu nhìn bảo bối ấy, ngọt chết tôi.]

[Huhuhu thuyền anh em này nặng như chiến hạm rồi!]

[Càng ngày càng tò mò anh trai nhỏ này trông như thế nào, cậu ấy khiêm tốn quá, sao phải đeo khẩu trang làm gì chứ?]

*****

Chủ nhân bữa tiệc thay đồ xong, cả nhà cùng nhau xuống tầng.

Khánh mời lần lượt đến, Đại Lỵ chạy vọt đến đầu cầu thang đầu tiên, ôm chầm lấy Miên Miên.

Rõ ràng Đại Lỵ thấp hơn Lục Linh rất nhiều nhưng vì quá nhớ Miên Miên nên vắt chân lên cổ chạy hết tốc lực, vượt qua cả Lục Linh đang sắp chạy đến đích.

Cô bé ôm eo Miên Miên.

"Chúc Miên Miên sinh nhật vui vẻ, hôm nay em siêu xinh đẹp!"

Linh mập biết hôm nay là sinh nhật của cô bạn thân Miên Miên, tổ chương trình còn đến nhà em ấy quay tập đặc biệt nên từ mấy hôm trước cô bé đã sốt lên xình xịch, tối hôm qua hưng phấn đến nỗi ngủ không yên giấc, vừa nãy đợi dưới tầng một lúc lâu, đang vui vẻ chạy đến, ai ngờ bị Đại Lỵ chặn trước.

Khuôn mặt bụ bẫm của cô bé sắp sụp đổ.

Linh mập vất vả lấy lại sức, đuổi đến ôm lấy cô bạn thân, dán sát

mặt vào Miên Miên.

"Miên Miên luôn luôn rất xinh đẹp! Chị yêu em Miên Miên, em cũng phải yêu chị nhé."

Miên Miên bị độ nhiệt tình của hai chị em cuốn đi, cười híp mắt, ngọt ngào nói: "Cảm ơn Đại Lỵ và Linh Linh, em cũng yêu hai chị!"

Vốn là một câu nói bình thường nhưng Lục Linh vẫn ăn giấm.

Rõ ràng cô bé thích Miên Miên nhất, Miên Miên cũng đã đồng ý làm bạn thân cả đời với cô, nhưng vừa nãy Đại Lỵ đã tranh trước, cô bé không thể là người đầu tiên ôm Miên Miên tròn bốn tuổi, bây giờ Miên Miên còn nhắc đến Đại Lỵ trước, sau đó mới đến cô bé.

Bé Linh mập lại nhịn, vốn dĩ không muốn Miên Miên khó xử.

Nhưng cô bé đau lòng, tính tình thẳng thắn, không nhịn được hỏi ra miệng: "Miên Miên, người em thích nhất không phải là chị sao?"

Miên Miên cũng đang tự hỏi.

Đương nhiên cô bé thích Linh Linh nhất, Linh Linh là người bạn đầu tiên của bé sau khi hạ phàm mà.

Nhưng chị Đại Lỵ cũng rất tốt, chị ấy hơi nhút nhát nên lúc nào cũng dính lấy cô bé.

Cô bé không thể đứng trước mặt Đại Lỵ nói mình thích Linh Linh nhất được.

Miên Miên vòng vo đảo mắt, non nớt nói: "Đều yêu hết, chúng ta là chị em tốt mà."

Trong nhà Lục Linh nhỏ nhất nên luôn ôm chấp niệm được làm chị gái.

Nghe tiếng chị em từ miệng Miên Miên, cô bé lập tức rời sự chú ý, kích động nói: "Vậy chị muốn làm chị, chị sẽ là chị gái của Miên Miên!"

Miên Miên gật đầu: "Được ạ, Linh Linh là chị gái, mặc dù Đại Lỵ lớn hơn em một chút, nhưng Đại Lỵ lại giống em gái hơn, Linh Linh, hay để Đại Lỵ là em gái của chúng ta được không?"

Lục Linh được làm chị như ý muốn, ngay lập tức cảm thấy có "người thứ ba" xuất hiện giữa cô và Miên Miên cũng không phải điều gì quá to tát. cô bé vui vẻ chấp nhận.

…

Khán giả xem truyền hình trực tiếp tưởng viễn cảnh Tu La Tràng* đã đạt đến số lượng giới hạn, không ngờ bây giờ nó mới thật sự bắt đầu…

**: (修罗场): Thông tin tổng hợp từ nhiều nguồn, có thể tạm giải thích rằng Tu La tràng là nơi diễn ra cạnh tranh khốc liệt, người chết ta sống, cũng như ván đồ sát mà mỗi người là một phe, ai tham gia hẳn là từ chết tới bị thương. Nói về tình cảm thì chắc là kiểu cả đám người làm thành nguyên cái bùng binh dùng dằng với nhau, cũng như so kè sứt đầu mẻ trán về mọi phương diện.*

Tống Bối Ny đã đến.

Dưới sự giúp đỡ của gia đình Miên Miên, Tống Bối Ny được quay về ở với Cảnh Tuệ.

Qua tết, cô bé được ông bà ngoại nuôi mập mạp hẳn ra, gương mặt hồng hào, cô mặc một chiếc váy mới, cầm món quà đã chuẩn bị cẩn thận đến sinh nhật Miên Miên.

Miên Miên thấy cô, cười toét miệng, chạy đến, chủ động dang tay

ôm cô: "Chị Ny Ny, chị cũng đến rồi!"

Tống Bối Ny gật đầu thật mạnh: "Sinh nhật của Miên Miên chắc chắn chị cũng muốn tới, Miên Miên sinh nhật vui vẻ nhé, chúc em luôn mạnh khỏe và hạnh phúc mỗi ngày, thêm một tuổi nữa, hôm nay Miên Miên bốn tuổi rồi."

Sự xuất hiện của Tống Bối Ny là một bất ngờ lớn với Miên Miên.

Mọi người trong nhà đều biết Miên Miên rất thích chơi với chị gái Bối Ny mới làm quen không lâu, hơn nữa cô bé còn lo lắng không biết cuộc sống bây giờ của Bối Ny như thế nào.

Đúng như dự đoán, điều bất ngờ này giúp Miên Miên cảm thấy rất vui.

Miên Miên kéo tay Bối Ny, quan tâm hỏi han mấy vấn đề, nào là dạo này cô bé có ổn không, sau kỳ nghỉ tết đến trường có vui không.

Lục Linh và Đại Lý bối rối.

Hai cô nàng không ngờ, mối quan hệ ba người vừa lặng sóng lại bị khuấy đục bởi một bạn gái nữa!

Biểu cảm của Lục Linh nứt toác, cô bé vừa nói muốn làm chị gái nhưng rõ ràng chị này lớn hơn cô bé nhiều, hơn nữa dáng dấp cũng rất xinh đẹp, nhanh như thế Miên Miên đã có bạn mới rồi…

Lục Linh và Đại Lý tròn mắt nhìn nhau, trong lòng cảm nhận rõ nguy cơ.

Phần bình luận cười như điên ——

[Hahahahahahaha mấy đứa nhỏ cay cú mà đáng yêu quá thể đáng!]

[Linh mập sắp khóc đến nơi rồi đấy, mới mấy ngày không thấy mà

Miên Miên đã chơi chó bên ngoài rồi!]

[Hahahahaha con tim của Linh mập vỡ nát rồi.]

[Linh Linh: Miên Miên, em được lắm! Phải ôm trái ấp, vậy em coi tôi là gì? Tôi là cái gì của em cơ chứ?]

[Hahahaha đây là Tu La Tràng cấp bậc mầm non hả, tôi cười vl.]

[Chịu thôi, ai bảo Miên Miên đáng yêu như vậy! Thử hỏi có ai trên thế giới này không yêu Miên Miên cơ chứ? Hôm nay còn hóa trang thành cừu non siêu cấp đáng yêu.]

[Hahahaha tôi chỉ muốn biết Miên Miên sẽ đối phó với cục diện Hải Vương "quay xe" này như thế nào thôi?]

[Hải vương Miên: Tôi mới bốn tuổi thôi mà cuộc sống khó khăn quá!]

Một cô bé hay để ý và thông minh như Miên Miên rất nhanh phát hiện ra biểu cảm mất mát của Lục Linh.

Cô bé đi đến kéo tay Lục Linh, nghiêng đầu nhìn chị gái: "Linh Linh, chị đói bụng chưa, nhà em có nhiều đồ ăn vặt lắm, chút nữa còn có bánh sinh nhật vị dâu cơ!"

Lục Linh háu ăn hít một hơi theo bản năng, nhưng ánh mắt vẫn hơi buồn, cô bé nhỏ giọng hỏi: "Miên Miên, chị gái này là bạn mới à?"

Miên Miên gật đầu, kéo Bối Ny đến giới thiệu: "Đây là chị Ny Ny, em với chị Ny Ny cùng đi khu vui chơi, cùng leo núi và nhảy bạt lò xo, vui lắm lắm ạ!"

Trong nháy mắt, nguy cơ trong lòng Lục Linh tăng vọt lên báo động.

Cô bé kéo Miên Miên, bĩu môi ủ rũ: "Miên Miên chưa đi chơi khu vui

chơi với chị đâu… còn cả bạt lò xo, tới bây giờ chị còn chưa được chơi bạt lò xo nữa!”

Mặc dù Lục Linh đã cố gắng nhẫn nhịn nhưng trên gương mặt núng nính của cô vẫn ghi rõ hàng chữ rất to ——

“Miên Miên, em không còn thương chị nữa sao?!!!”

Miên Miên khẽ nói: “Lần sau hai chị em mình cùng đi nhé!”

Đại Lỵ cũng mơ hồ cảm giác được nguy cơ, cô rất thích Miên Miên nhưng tiếng Trung của cô bé khá kém, đôi mắt xanh lúng liếng bối rối, cắn cắn môi, một lúc lâu sau mới dám kéo tay Miên Miên, nhỏ giọng nói: “Linh Linh và chị Ny Ny đều muốn làm chị của Miên Miên nhưng chị muốn gả cho Miên Miên cơ, Miên Miên, lớn lên chị gả cho em được không?”

Linh mập lập tức bùng nổ, ngăn trước mặt Miên Miên, cất giọng bảo vệ: “Không được, không được, nhất định không được! Miên Miên ở với mình mới là tốt nhất!”

Tống Bối Ny đã sáu tuổi, lớn hơn ba cô bé trước mặt một chút.

Ngược lại, cô bé không quá coi trọng việc này, chỉ cảm thấy ba em gái thật đáng yêu.

Khi xem chương trình trên TV, cô bé thích nhất Miên Miên và Lục Linh, còn lặng lẽ cúi đầu trước tình cảm thắm thiết của hai em gái thần tiên này, lúc này chỉ chuyển từ đẩy thuyền ở khoảng cách xa thành hiện trường trực tiếp thôi, cảm giác rất tuyệt vời.

Cô bé cười dịu dàng, nhìn Lục Linh nổi giận đùng đùng, bật cười.

Đại Lỵ chu miệng: “Nhưng… mình thật sự rất thích Miên Miên.”

Lục Linh cảm thấy mình hơi bá đạo, rụt người lại, âm thanh cũng

yếu đi: "Được rồi, nếu… nếu sau khi Đại Lỵ gả cho Miên Miên, Miên Miên vẫn phải yêu mình nhất."

Miên Miên cười cười, hai tay cần tay hai chị, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: "Chúng mình là bạn tốt, bạn tốt cả đời, Miên Miên đều rất yêu các chị!"

Vất vả chia đều nước cho các chị em bạn dì.

Ngay lúc ấy, Khương Khương đã lâu không gặp cũng tới.

Khương Khương nhanh mồm nhanh miệng, nhảy chân sáo chạy về phía trước, vừa đúng lúc nghe thấy Đại Lỵ lẩm bẩm sau này lớn lên muốn gả cho Miên Miên.

Cậu bé lập tức cười phun: "Không thể đâu, làm sao Đại Lỵ có thể gả cho Miên Miên được, sau này Miên Miên phải gả cho con trai chứ! Phải là anh trai đẹp mắt như anh đây này, chúc Miên Miên sinh nhật vui vẻ, chúc em càng ngày càng đáng yêu!"

Quyền vương Khương Diệu vì chấn thương ở eo tái phát nên vắng mặt trong hành trình đi Hokkaido, các bạn nhỏ và khán giả đều rất nhớ hai ba con.

Bây giờ, cả Khương Khương và Khương Diệu đều lần lượt xuất hiện trước ống kính, khiến khán giả cảm thấy rất vui vẻ.

[Khương Khương cũng tới! Tốt quá, hôm nay cả sáu gia đình cùng tề tựu đông đủ rồi!]

[Hôm nay bé cừu thật hạnh phúc, tất cả mọi người đều đến chúc mừng sinh nhật bé con.]

[Hôm nay Khương Khương ăn mặc hơi nổi bật đấy, hahaha, muốn thể hiện trước mặt Miên Miên à?]

Trước máy quay, Đại Lỵ không hiểu hỏi lại Khương Khương: "Tại sao anh Khương Khương lại nói em không thể gả cho Miên Miên?"

Khương Khương suy nghĩ một lúc, dường như không thể nói tại sao.

Mặc dù phần lớn hôn nhân là giữa hai người khác giới nhưng tình yêu nam nam hay nữ nữ không phải không có.

Khương Khương đã sáu tuổi, có suy tính cho riêng mình.

Vì vậy, cậu bé đổi hướng suy nghĩ: "Bởi vì Miên Miên là bạn gái của anh, sau khi lớn lên em ấy sẽ gả cho anh."

Phần bình luận cười nghiêng ngả, các bạn nhỏ load chậm nên chưa phản ứng gì, nhưng quyền vương Khương Diệu đã dọa ngây người.

Ông nhanh chóng chạy đến, tóm chặt con trai, với khát vọng sống mãnh liệt, ông bịt miệng thằng con nhà mình: "Trẻ con cứ nói lung tung! Khương Khương, không được nói loạn biết không, cẩn thận không bị fan của Miên Miên đập cho bây giờ!"

Mặc dù Khương Diệu chỉ tham gia quay mùa đầu tiên nhưng về sau vẫn chú ý đến hiệu ứng của chương trình.

Dĩ nhiên ông biết bạn nhỏ Miên Miên đã trở thành em bé quốc dân được yêu mến nhất cả nước, con bé có vô số fan mẹ fan chị, chỉ sợ câu nói linh tinh vừa rồi của Khương Khương chọc đến các mẹ fan này, họ đùng đùng đòi xé nát Khương Khương thì toi.

Khương Khương vất vả giãy giụa thoát khỏi tay ba: "Tại sao không được nói ạ? Con thích Miên Miên thật mà, thích không được nói thích sao ạ?"

Khương Diệu nhất thời không biết nói gì với con trai, một lúc sau mới lên tiếng giải thích: "Nói cũng được… Nhưng con không được nói Miên Miên là bạn gái của con, con phải hỏi xem Miên Miên có

đồng ý không chứ?”

Khương Khương suy nghĩ một lúc, giống như hiểu ý ba, nghiêm túc trưng cầu ý kiến của Miên Miên: “Miên Miên, em có đồng ý làm bạn gái của anh không?”

Bé Hải Vương vô tội chớp mắt làm con cừu non ngây ngẩn, trong tức khắc cô bé không nghĩ ra câu trả lời.

Phần bình luận bùng nổ cảm xúc ——

[Miên Miên: Tôi mệt quá, sao nhiều bát thế này, vừa hết bát này lại đến bát khác là sao?]

[Đ** thể ngờ có một ngày một bà cô già FA như tôi phải xem Hải Vương mới bốn tuổi ở trường mầm non!]

[Tôi cũng vậy… sao một người không có lấy một mống như tôi lại canh trước màn hình xem Hải Vương Miên Miên vật lộn chia sủng cho các con vợ thế này.]

[Bậc thầy bưng nước Miên Miên, cố lên bé ơi.]

…

Lục Linh ở bên cạnh nhìn Khương Khương, lắc đầu kịch liệt: “Miên Miên không muốn! Chắc chắn em ấy không muốn!”

Cừu non vô tội vẫn chưa nghĩ ra cách đáp trả tình cảm nồng nhiệt từ Khương Khương.

Khương Khương chưa nhận được câu trả lời.

Một thẳng nam sắt thép chuyên ném đá hội nghị Thao Thao cũng tới.

Đầu tiên cậu bé chúc mừng sinh nhật Miên Miên, sau đó đóng vai anh trai lớn tổng kết vấn vấn đề các em trai, em gái đang tranh cãi.

Thao Thao nói: "Lần trước Miên Miên mua quà cho một anh trai ở Hokkaido, hình như là anh trai của Lục Linh thì phải, xem ra Khương Khương không có cửa nữa rồi, hay là như anh đây này, hai chúng mình cùng là anh trai của Miên Miên đi, anh không có em gái, chỉ có ước muốn duy nhất là có em gái đáng yêu như Miên Miên thôi!"

Khương Khương và Thao Thao chơi với nhau rất thân, cậu bé nhanh chóng bị anh trai này tẩy não, gật đầu: "Hay quá, vậy sau này em sẽ là anh trai của Miên Miên!"

Miên Miên trong bộ quần áo cừu non cảm thấy hơi choáng váng.

Nhiều cô vợ … à… nhiều bạn nhiệt tình quá, cô bé ứng phó không kịp.

Nhưng chẳng hiểu sao mọi người tự hòa thuận với nhau rồi.

Miên Miên vô cùng hài lòng với khung cảnh này.

Vì vậy cô bé cười tươi, hào hứng tuyên bố: "Như thế này thật tốt, Linh Linh, Đại Lỵ, Ny Ny đều là chị gái tốt của em, còn Khương Khương Thao Thao là anh trai tốt của em, chúng mình đều là bạn tốt của nhau, lớn lên nữa vẫn sẽ là bạn nhé!"

Các bạn nhỏ rất hài lòng với kết quả chia nước của Miên Miên, nhanh chóng chơi đùa vui vẻ.

…

Đám anh trai đứng một bên yên lặng ăn dưa, không dám quấy rầy em gái sững sờ…

Tần Mục Dã lẩm bẩm: "Má… chẳng lẽ đây là Hải Vương mầm non

trong truyền thuyết à?”

Tần Tiêu Nhiên đẹp trai dưới lớp khẩu trang cũng trầm ngâm: “Em gái có vẻ giống bậc thầy bưng nước rồi đấy.”

Tần Hoài Dữ luôn giữ vẻ lạnh lùng điềm tĩnh sắp bị bọn trẻ con chọc cười.

Những đứa nhỏ này tranh giành tình cảm của Miên Miên trông rất đáng yêu.

Tần Hoài Dữ lắc đầu: “Em gái mới bốn tuổi mà đã được săn đón thế này, không biết tương lai còn thế nào nữa?”

…

Hải Vương mầm non Miên Miên vừa chia đều nước, tại huyền quan lại xuất hiện thêm hai bạn mới.

Một người là Phó nhát cáy thong dong đến muộn, người còn lại là… gương mặt mới trước khán giả.

Đó là một cậu con trai mang khí chất trong trẻo lạnh lùng, gương mặt trắng với đường nét đẹp đẽ, nhìn trên dưới mười tuổi, tay cầm quà, chân bước vững vàng.

Lục Linh thấy vậy, gọi to: “Anh hai, sao giờ anh mới đến!”

Giọng nói của Lục Linh hấp dẫn lực chú ý của Miên Miên, hai mắt cô bé sáng lên, ngọt ngào gọi: “Anh Thanh Hành!!!”

Phần bình luận nổ tung trong nháy mắt ——

[Đây là anh trai bé cưng mua quà cho ở Hokkaido đúng không???]

[Anh hai của Linh mập đẹp trai quá má ơi, nhan sắc thần tiên gì thế

này!]

[Ôi giá trị nhan sắc của em trai này thật tuyệt, đúng chuẩn hoàng tử nhỏ lạnh lùng cao ngạo! Thảo nào được Hải Vương Miên Miên mua quà riêng, thích mê luôn ấy.]

[Cái nhan sắc mlem này, không hổ là người đàn ông độc sủng của Hải Vương mầm non!]

[Sao hôm nay tôi giống bà già bị khùng quá vậy, nhìn anh trai nào cũng thấy đẹp trai, tại sao Miên Miên có nhiều anh đỉnh vậy, chia cho tôi một người không được sao?]

[Các chị bình tĩnh lại, cậu em này mới mười tuổi, chưa dậy thì đâu!!!]

[Aaaaa, trận đấu chính thức của con gái nhà tôi đã bắt đầu chưa? Sao cuộc đối thoại giữa Lục Linh và con gái tôi xuất hiện đàn ông rồi vậy!!!]

…

Nhà cũ của Tần gia rất rộng, tổ chương trình đã lắp đặt máy quay trải rộng đủ 360 độ không góc chết.

Lục Thanh Hành chưa bao giờ xuất hiện trên truyền hình, mặc dù anh cả Lục Kha Thừa và em gái Lục Linh đều trong vòng giải trí nhưng cậu chưa từng nghĩ một người trời sinh cô độc, không thích tiếp xúc với người lạ như mình sẽ xuất hiện trước công chúng.

Cậu không quen với hoàn cảnh này, nhưng vì sinh nhật của Miên Miên, trước đó đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Cậu bé lạnh lùng nhưng giữ nguyên ánh mắt dịu dàng như mọi khi, từ từ đi đến trước mặt Miên Miên, đưa ra món quà cậu đã chuẩn bị từ sáng sớm.

“Miên Miên, mong em lớn lên thật chậm, một đời vô lo.”

Chương 97: Chính thất giá lâm, đúng là kẻ hủy diệt vở Tu La Tràng mầm non!

Edit: Thư

"Miên Miên, mong em lớn lên thật chậm, một đời vô lo."

Nụ cười của Lục Thanh Hành quá mức dịu dàng.

Kiểu anh trai mặc áo sơ mi trắng khí chất thần tiên thoát tục đúng gu Miên Miên, cô bé ngẩn người nhìn cậu bé một lúc.

Ngược lại, chỉ có Lục Linh phản ứng kịp, không hiểu hỏi: "Anh hai, mọi người đều chúc Miên Miên mau trưởng thành, tại sao anh lại mong Miên Miên lớn lên thật chậm? Lớn lên không tốt ạ?"

Lục Thanh Hành cười khẽ, giải thích: "Lớn lên là tốt, nhưng không thể quay về tuổi thơ vui vẻ, tuổi thơ chỉ ngắn ngủi mấy năm, anh hy vọng Miên Miên có thể từ từ hưởng thụ niềm vui này."

Hiển nhiên Lục Linh không theo kịp sóng não của anh hai, mà cô bé cũng không để ý, dù sao từ nhỏ đến giờ cô vẫn chẳng hiểu nổi anh hai.

Miên Miên biết một chút, chỗ hiểu chỗ không, gật đầu, kéo tay Lục Thanh Hành, cười ngọt ngào, nói: "Miên Miên sẽ lớn lên thật chậm, anh Thanh Hành cũng phải lớn chậm một chút để đợi em nha."

Bầu không khí yên lặng.

Các bạn nhỏ vừa nhao nhao tranh sủng không biết vì sao không lên tiếng.

Chúng nó cũng chẳng biết mình bị làm sao…

Tóm lại, sau khi thấy anh trai nhỏ lớn hơn chúng một xíu này đi vào, đến bên Miên Miên.

Chúng cảm thấy mình trở thành phông nền cho anh ấy.

Cả bọn ngoan ngoãn im lặng.

Giống như xuất phát từ bản năng, biết mình không cùng đẳng cấp tranh sủng với người này.

Phần bình luận nổ rầm rầm ——

[Kẻ hủy diệt vở Tu La Tràng mầm non đây rồi!]

[Rồi xong cậu ấy đến, mang theo khí chất của người chiến thắng cuối cùng!]

[Hahahaha đây chính là cảnh chính thất giá lâm à? Cậu con trai chính thức sánh đôi với Miên Miên đấy.]

[Khí chất rất tốt, cậu bé này vẫn còn nhỏ nhỉ, đoán tầm hơn mười tuổi thôi chứ? Mặc dù chênh lệch tuổi tác với Miên Miên hơi lớn nhưng khí chất phải gọi là đỉnh.]

[True true true, tuổi tác là thứ yếu, quan trọng là khí chất như tranh vẽ kia kìa, con gái tôi thích mấy anh trai dịu dàng như Thừa tổng ấy, cậu bé này nhìn là biết đúng chuẩn gu của con gái tôi rồi.]

[Tôi đồng ý hai chân hai tay với cửa hôn nhân này!!!]

[Tôi khóc đây, bà mẹ FA hai mươi bốn năm mà con gái mới bốn tuổi

đã có đối tượng rồi, tôi còn chưa có gì mà.]

…

Lục Thanh Hành cười dịu dàng, gật đầu: "Được, anh cũng sẽ lớn lên thật chậm cùng Miên Miên nhé."

Hình ảnh này quá đỗi yên bình.

Ngay cả thẳng nam sắt thép Thao Thao cũng không lên tiếng.

Khương Khương mới vừa rồi còn dũng cảm bày tỏ lòng mình ngửi thấy mùi thất bại, cũng không giãy giụa phản kháng mà chấp nhận thân phận của mình.

Nhưng Lục Linh không hề có bộ lọc thiên vị nào cho người anh khí chất tiên tử, thông minh lỗi lạc này của mình.

Ở trong mắt cô bé, anh hai chỉ là một ông thần nghiện học thôi.

Cô bé chỉ tò mò hộp quà to anh hai mang đến, chỉ tay, hỏi câu rất không hợp bối cảnh: "Anh hai, đây là cái gì? Anh tặng gì cho Miên Miên đấy?"

Bé cừu nhỏ tròn mắt ngạc nhiên nhìn món quà Lục Thanh Hành mang đến, vui vẻ hô: 'Oa, đây là quà gì thế ạ, to quá."

Miên Miên rất tò mò với món quà của Lục Thanh Hành nên không nhịn nổi bóc nó ra trước.

Lục Thanh Hành cũng không phản đối, cậu đặt món quà lên bàn, hỗ trợ Miên Miên mở giấy gói quà.

"Là truyện cổ tích!!!" Đôi mắt của Miên Miên mở to lấp lánh, gương mặt tràn ngập vui vẻ.

Quà sinh nhật Lục Thanh Hành tặng cô bé là một quyển truyện cổ tích, cậu biết Miên Miên cực kỳ thích những câu chuyện cổ này của phương Tây, lần trước khi kể chuyện cho bé, cậu đã nhận ra mình còn thiếu kiến thức về chủ đề này. Vì vậy sau này cậu nhặt ra một vài cốt truyện phù hợp với Miên Miên, chuyển đổi bản song ngữ Anh Trung, đóng thành sách bìa cứng, thiết kế đẹp đẽ, cầm trên tay cho cảm giác rất thích.

Thao Thao ở bên cạnh kinh ngạc, một thẳng nam sáu tuổi như cậu chưa từng thấy quyển sách nào đẹp như vậy.

Cậu bé không nhịn được, nêu ra quan điểm của một thẳng nam: "Miên Miên quả nhiên là công chúa nhỏ, truyện cổ tích của công chúa mới có thể đẹp như vậy."

Đôi tay núng nính của Miên Miên lật một vài trang sách, xem bên trong, hình ảnh minh họa nhiều màu sắc cũng cực kỳ đẹp, giống như một quyển truyện tranh song ngữ Anh Trung, cô bé ngẩng đầu nhìn Lục Thanh Hành: "Anh Thanh Hành, đây đều là chữ nòng nọc, Miên Miên đọc không hiểu."

Bé cừu non làm động tác giả vờ chóng mặt.

Chọc người lớn xung quanh bật cười.

Sau mùa một quay ở Đảo Lý, việc Miên Miên không biết tiếng Anh đã trở thành bí mật công khai cho toàn thế giới.

Lục Thanh Hành giải thích: "Đây là bản song ngữ Anh Trung, Miên Miên thông minh thế này, đọc nhiều hơn một chút là sẽ hiểu, những thứ này không quá khó đâu."

Lục Thanh Hành biết Miên Miên là một cô bé kiêu ngạo từ trong xương.

Tất cả điều kiện của cô bé đều không yếu hơn bất kỳ một đứa trẻ

bình thường nào.

Duy nhất chỉ có ngoại ngữ, cô bé chưa bao giờ tiếp xúc với nó, đến hôm nay mới học xong 26 chữ trong bảng chữ cái mà thôi.

Bây giờ đa số các trường mầm non đều theo hệ đào tạo song ngữ, nhất là ở thành phố Yến Kinh, nhóm Lục Linh, Phó Trạch Ngôn đều có thể giao tiếp lưu loát, cậu sợ để thời gian lâu dần, Miên Miên sẽ sinh ra cảm giác thua thiệt như nước sông và nước biển.

Trẻ con học mọi thứ rất nhanh, đặc biệt Miên Miên còn thông minh như vậy, cộng thêm việc cô bé hứng thú với truyện cổ tích, trong quá trình đọc có thể tích hợp việc học tiếng Anh luôn.

Nhóm người lớn vây xung quanh cười cười, nêu ý kiến.

Uông Phỉ nói: "Món quà này không tệ, tiếng Trung của Đại Lỵ không ổn, về sau tôi cũng sẽ mua cho con bé mấy bộ truyện song ngữ."

Tần Hoài Dữ buồn cười: "Thanh Hành thực sự rất giỏi đoán ý Miên Miên, thằng bé biết Miên Miên muốn học tiếng Anh nhưng lại chưa có cơ hội."

Khuôn mặt Lê Tương ngập tràn ý cười, tuy bọn trẻ còn rất nhỏ, nhưng tình bạn thuần khiết này mang đúng hơi thở của tình cảm thanh mai trúc mã, huống chi bà biết rõ con gái trọng sinh của bà không phải người thường, thích hợp làm bạn với đứa bé Thanh Hành thông minh đặc biệt này.

Lê Tương cười nói: "Thanh Hành đúng là rất để ý, điều này khá giống với anh trai của thằng bé."

Chỉ có mình Tần Mục Dã bẹp miệng, nói giọng ghét bỏ: "Gì chứ? Con heo thối kia mới bốn tuổi thôi đấy, tặng sách để làm cái gì, tặng đồ chơi không phải tốt hơn sao? Lúc con bốn tuổi nếu có ai tặng con sách, con cạch mặt người đó luôn."

Tần Tiêu Nhiên có điều cần suy nghĩ: "Chắc chắn anh cả và anh hai đứng ở hai thái cực khác hẳn nhau rồi, trên giá sách của anh hai rỗng tuếch, bình thường chất đống quần áo bẩn, còn của anh cả chật kín từ nhỏ, đầy đủ các loại sách sâu sắc."

Tần Hoài Dữ khẽ cười: "A Dã, từ nhỏ em đã không thích đọc sách nhưng không được vì thế mà ảnh hưởng đến Miên Miên, việc thích đọc sách không phải việc gì xấu!"

Dưới bình luận cười nghiêng ngả ——

[Hahaha Dã ca, không thích đọc sách có phải lý do anh debut khi chưa tốt nghiệp trung học không?]

[Anh trai nhỏ này đẹp trai quá thể, nhìn là biết có chuyện với Miên Miên trước rồi, có thể cho cậu bé lên hình nhiều hơn một chút được không!]

[Ôi, cp thanh mai trúc mã đỉnh quá! Xin lỗi Linh Linh, chị trèo tường mất rồi!]

[Đúng rồi đúng rồi, tôi có thể bỏ qua cho tổ chương trình vì để anh ba thần bí giấu giếm nhan sắc nhưng anh trai nhỏ này phải lên hình nhiều vào, tôi muốn xem cận cảnh!]

Phía tổ sản xuất luôn canh chừng phản hồi của khán giả dưới bình luận.

Bọn họ kêu gào muốn xem anh ba nhưng theo bàn bạc từ trước, anh ba của Miên Miên sẽ không lộ mặt, dù có cho thêm nhiều cảnh hơn nữa cũng không bù đắp được điểm này.

Hơn nữa, tổ chương trình nắm rõ quy tắc của show giải trí, càng giấu anh ba để kích thích mong muốn càng thu được hiệu quả cao.

Nhưng cậu bé mới đến này…

Nằm ngoài tính toán của tổ chương trình.

Bọn họ đã nhận danh sách những người xuất hiện trước ống kính, biết sẽ có một vài bạn bên ngoài của Miên Miên tham gia, nhưng không ngờ quả dưa này lại to đến vậy.

Trúc mã kết đôi với bé cưng quốc dân Miên Miên đương nhiên phải cho lên hình nhiều nhiều rồi.

Máy quay chính hướng về phía Miên Miên và Lục Thanh Hành, Linh Linh ở bên cạnh bĩu môi, biểu cảm có phần suy sụp.

Lục Linh tức giận nói: "Anh hai, tại sao anh lại như vậy!"

Lục Thanh Hành ngây người, khó hiểu nhìn cô em gái mũm mĩm nhà mình.

Nhóm người lớn đều nở nụ cười, ai cũng cho rằng Lục Linh ghen tỵ, dù sao Lục Thanh Hành là anh trai ruột của cô bé lại tặng Miên Miên quyển sách đẹp như vậy, còn cô bé không có phần nên trong lòng cảm thấy bất bình.

Nhưng phản ứng của Lục Linh không giống suy đoán của mọi người.

Tất cả nghe thấy tiếng Lục Linh thở hổn hển oán giận: "Anh cả đã bảo ba anh em mình cùng tặng quà cho Miên Miên, tại sao anh lại tự tặng riêng một món quà nữa, thật quá đáng!"

Lục Thanh Hành:????

Rõ ràng cậu chưa nghĩ đến việc này nên không biết nói gì.

Suy nghĩ của Lục Linh rất đơn giản, cô bé thấy Miên Miên vô cùng thích quyển truyện cổ tích đẹp đẽ này, nếu so ra món quà cô bé và

anh cả cẩn thận chọn lựa không bằng thì làm sao bây giờ!

Cô bé mới là người yêu Miên Miên nhất, cô bé hy vọng Miên Miên thích món quà của mình nhất!

Lục Kha Thừa thấy thế, bật cười, đi đến trước cô em gái nhỏ, dịu dàng xoa đầu, dụ dỗ: "Không sao, Thanh Hành tự chuẩn bị quà rồi thì món quà kia là của hai anh em mình tặng cho Miên Miên, không tính phần của Thanh Hành nữa, có được hay không?"

Lục Linh miễn cưỡng chấp nhận: "Cũng được ạ, không có phần cho anh hai nữa!"

Miên Miên không phớt lờ tâm trạng của chị bạn thân, kéo tay Lục Linh, hỏi: "Quà của Linh Linh và anh Lục ở đâu ạ, em muốn mở bây giờ được không?"

Miên Miên cũng mở quà của cô bé trước bữa tiệc! Trong nháy mắt Lục Linh vui mừng trở lại, nhặt món quà của mình trong đống quà, cầm tới.

Dưới sự giúp đỡ của người lớn, món quà được mở ra.

"Oaaa—— "

Các bạn nhỏ đồng thanh phát ra tiếng đầy kinh ngạc.

Tần Sùng Lễ nhìn món quà này, hốc mắt nóng lên.

Hóa ra hai anh em Lục Kha Thừa và Lục Linh cùng làm một bức tượng điêu khắc lại hình ảnh tại công viên Shiroi Koibito ngày hôm đó.

Đó là cảnh Tần Sùng Lễ, Tần Mục Dã và Miên Miên cùng nhau đắp người tuyết.

Lục Kha Thừa làm rất tỉ mỉ, không chỉ khắc lại ba nhân vật chính giống y như đúc mà người tuyết Peppa Pig nhỏ cũng thật tinh tế.

Miên Miên mở to miệng: "Giống quá, anh Lục và Linh Linh thật lợi hại, em rất thích, cảm ơn hai anh chị."

Tần Mục Dã cúi đầu nhìn kỹ bức tượng, miễn cưỡng gật đầu, bày tỏ vẻ tán đồng: "Trình độ cũng được đấy, khắc hết được sự đẹp trai của tôi thế này, chắp vá tạm ổn."

Lê Tương không quên lúc bà xem cảnh này trực tiếp trên TV, bà đã lặng lẽ rơi bao nhiêu nước mắt.

Chính trong màn tuyết trắng đó, người chồng đáng thương của bà dần mở rộng lòng mình, trong thời gian ở chung, tìm lại cảm giác thân thuộc với cô con gái nhỏ.

Tất cả người lớn đều cho rằng đắp người tuyết cho trẻ con chơi vui là được rồi, nhưng ông ấy lại không nghĩ vậy, giữa một trời băng tuyết lạnh lẽo, ông cầm dao gọt hoa quả khắc từng nét từng nét thành hình heo Peppa.

Bởi vì ông biết Miên Miên thích nên mới cố gắng như vậy.

Lê Tương cay cay sống mũi, không muốn làm hỏng lớp trang điểm nên cố nén lại: "Kha Thừa, cháu chu đáo quá, món quà này thật quý giá."

Ngay cả Tần Sùng Lễ cũng không nhịn được, tiến lên vỗ vai Lục Kha Thừa: "Cảm ơn Kha Thừa, cháu có lòng rồi."

Lục Kha Thừa cười ấm áp như ánh mặt trời: "Cháu và Lục Linh chuẩn bị món quà này cũng bởi vì xúc động trong ngày hôm ấy, chú Tần đúng là rất yêu Miên Miên, A Dã cũng vậy, hình đó quá đẹp, cháu cảm thấy về sau nên giữ nó lại, chẳng qua tay nghề của cháu tương đối vụng về, không thể làm chính xác, để mọi người chê cười

rồi.”

Tần Mục Dã nhìn bức tượng tinh xảo, vẻ mặt không nói nên lời: “Thế này mà bảo tay nghề vụng về? Thừa tổng, anh đang tự khen mình à.”

Lục Kha Thừa đã quen với những lời chọc ngoáy của Tần Mục Dã, bất đắc dĩ cười cười.

Lời nói của anh không phải lời khách sáo, đúng là anh rất cảm động, không chỉ tại công viên trắng tuyết lúc đó mà sau này khi xem bản chiếu lại, cảm xúc ấy lại dạt dào lần nữa.

Anh không biết khán giả xem có đồng ý với mình không, nhưng anh thấy rõ ràng, so lúc bắt đầu quay với lúc kết thúc sau bốn ngày, tâm trạng của chú Tần đã trải qua biến động rất lớn.

Anh cũng không biết rốt cuộc Tần gia đã xảy ra chuyện gì nhưng anh mơ hồ cảm thấy gia đình này ẩn chứa một nỗi buồn khó nói, giống như một sự chia lìa mất mát to lớn. Từ một người trung niên chết lặng trong lòng, Tần Sùng Lễ đã dần lấy lại độ ấm, đợi đến cuối chương trình, ông ấy đã trở lại là một người ba ấm áp hạnh phúc.

Cho nên Lục Kha Thừa nhạy cảm nhận ra, lấy món quà này làm kỷ niệm rất có ý nghĩa, không chỉ cho Miên Miên mà còn cho cả gia đình Tần gia.

Lục Linh thấy Miên Miên thích quà của mình, mọi người cũng khen nên vui ra mặt, ôm Miên Miên quay vòng vòng.

Quà của Lục Thanh Hành và Lục Linh đều được Miên Miên mở trước bữa tiệc.

Tất nhiên, những đứa bé bưng chén khác sẽ thấy bất bình.

Làm Hải Vương mầm non không phải là dễ, những bạn nhỏ khác ầm

ĩ theo đúng kế hoạch.

Đại Lỵ nói khẽ: "Miên Miên, em mở quà của Lục Linh rồi, tại sao không mở của chị?"

Thao Thao cũng vỗ ngực: "Còn anh nữa! Anh và ba mẹ đã chọn quà lâu lắm đấy!"

Khương Khương cũng nói: "Cả anh nữa, cả anh nữa!"

Cuối cùng, ngay cả Tần Mục Dã cũng đứng ngồi không yên, đi lên xoa bóp mặt em gái: "Còn anh nữa, quà của anh cũng không đợi được nữa rồi."

Miên Miên dang tay ╮(╯▽╰)╭

Được rồi, hình như chỉ mở quà của anh Thanh Hành và Linh Linh trước thời gian sẽ không công bằng với những người khác.

Hải Vương Miên Miên tuân theo nguyên tắc chia đều nước, quyết định tiếp tục mở quà của những bạn còn lại.

Cameraman của Miên Miên không nhịn được cười, thích thú trêu bé chủ tọa: "Miên Miên, cháu có chắc bây giờ mở quà luôn không? Thường khi sinh nhật, mọi người phải ước, thổi nến, cắt bánh rồi mới mở quà chứ."

Miên Miên nghiêng đầu, không nghĩ ngợi hỏi: "Tại sao ạ, người nào quy định như thế ạ?"

Cameraman không biết nói gì…

"Chú cũng không biết ai quy định, nhưng thường ai cũng làm vậy mà."

Miên Miên suy nghĩ một lúc, nói: "Vậy cháu mở quà trước thì tốt

hơn, điều này chứng tỏ chương trình của bác Thi không cần kịch bản đúng không ạ?”

Cameraman vỗ tay cười to: “Ngược lại không tệ, Miên Miên thật thông minh.”

Dưới bình luận haha tràn màn hình ——

[Đúng là con gái của tôi, Miên Miên lanh thật sự.]

[Đứa nào dám nói chương trình của đạo diễn Thi có kịch bản sẵn, Miên Miên xin phép nói chê nha!]

[Hahaha bà lão Miên Miên đáng yêu quá!]

Miên Miên bắt đầu mở quà tiếp, phần lớn quà của các bạn nhỏ là đồ chơi, rất nhiều loại khác nhau, có những loại cô bé chưa chơi bao giờ.

Tống Bối Ny và mẹ tặng một mặt dây chuyền mã não hình trái tim, kiểu dáng không khác nhiều cái của Bối Ny, phía trên còn khắc tên Miên Miên, nghe nói đã khai quang với mong muốn phù hộ Miên Miên lớn lên khỏe mạnh.

Quà của tất cả các bạn nhanh chóng mở hết, Miên Miên đều rất thích nên trong lòng các bé lấy lại thăng bằng.

Chén nước này cuối cùng vẫn được chia đều.

Tần Mục Dã không đợi nổi nữa, cậu có lòng tin với món quà chuẩn bị kỹ lưỡng của mình, lo lắng không yên thúc giục em gái: “Xong chưa xong chưa? Đến lượt anh chưa? Lúc nào mới mở đến quà của anh hả, nhanh lên nhanh lên!”

Miên Miên bất đắc dĩ ông anh điêu ngoa nhà mình, gật đầu: “Được rồi, đến lượt anh đây.”

Tần Mục Dã hưng phấn nhặt quà của mình trong đống quà, đi đến.

Quà của cậu gói trong một chiếc hộp rất lớn, phải gọi là chiếm diện tích nhiều nhất trong đống quà.

Cậu không kịp đợi Miên Miên tự tay bóc giấy.

Tần Mục Dã làm hộ luôn, lấy ra một con xe lắp ráp từ trước.

Một chiếc xe đạp bốn bánh màu hồng, treo logo Ferrari, cậu đã phải đặt làm riêng từ hai tháng trước.

Lần đầu tiên Miên Miên ngồi xe thể thao Ferrari của cậu, nói bé thích, còn hỏi cậu ý nghĩa của logo là gì, rõ ràng ưa thích nhãn hiệu này.

Với cả bé con cũng thích màu hồng, Tần Mục Dã đã phải vất vả liên hệ với nhà sản xuất ban đầu, thuyết phục họ bỏ đổi màu đỏ mang tính biểu tượng của mình, chỉnh sửa riêng một con xe màu hồng đặc biệt cho em gái mình.

Mặc dù chiếc xe mang vẻ ngây thơ khó hiểu, nhưng Miên Miên vẫn thích.

Cộng thêm có hai bánh phụ nên cô bé không cần học đã có thể đi được luôn.

Miên Miên ngồi lên xe luyện tập, Tần Mục Dã ở bên cạnh hỗ trợ, chưa đầy năm phút đã biết đi, vững vàng đạp vòng quanh phòng khách.

Máy quay vất vả chạy theo Miên Miên.

Một con cừu trắng cưỡi con siêu xe mini màu hồng, kéo theo hai bánh phụ đáng yêu phía sau tạo thành hình ảnh siêu dễ thương.

Miên Miên đạp một vòng, tiếp tục quay lại công cuộc mở quà.

Tần Mục Dã kiêu ngạo khoe với mọi người: "Đỉnh chưa, thấy quà của em được không!"

Tần Hoài Dữ không đả kích cậu em, gật đầu: "Rất tốt, tặng Miên Miên xe đạp để con bé rèn luyện thân thể, không tệ."

Tần Tiêu Nhiên cau mày: "Màu hồng đáng yêu phết nhưng … cái xe nhỏ này, có vẻ hạ thấp em ấy nhỉ?"

Tần Mục Dã chê cậu: "Hạ thấp cái gì? Chẳng lẽ phải đưa cho một đứa trẻ bốn tuổi những thứ đòi hỏi chỉ số thông minh cao à? Hoàn toàn không cần thiết, bé như em ấy chỉ cần chơi những thứ trẻ con này là được rồi."

Tần Mục Dã khịt mũi khinh thường quyển sách song ngữ của thằng bé thần đồng nhà Lục gia kia.

Nhưng mà ngay sau đó…

Miên Miên mở quà của mẹ.

Mẹ tặng cô bé lego, một bộ lego lâu đài Frozen.

Lê Tương cảm thấy Miên Miên không thiếu thứ gì, cũng không cần thiết phải tặng món quà quá khoa trương, tốt nhất là thứ Miên Miên thích, có thể chơi thường xuyên.

Gần đây Miên Miên rất thích chơi lego, con bé xếp đủ các loại, thường hay nằm dài trên thảm xếp hai tiếng.

Miên Miên kề mặt với Lê Tương: "Đẹp lắm ạ! Cảm ơn mẹ!"

Bóc xong quà của anh hai và mẹ, cô bé không thể quên quà của anh

cả và anh ba.

Tần Hoài Dữ tặng bé một bộ thí nghiệm vật lý dành cho trẻ 3-7 tuổi, giúp phát triển trí thông minh, rất thú vị.

Anh biết em gái ham học, còn thông minh, IQ vượt xa đứa trẻ bình thường nên muốn tạo cơ hội cho bé con khám phá kiến thức mới.

Mặc dù Miên Miên chưa bao giờ chơi nhưng cô bé vẫn "Oa" một tiếng, cảm thấy món quà này rất lợi hại.

Tần Mục Dã cúi đầu lật qua lật lại, phát hiện một trong những bộ thí nghiệm tên là… "Cơ học lượng tử cho trẻ con".

Đầu cậu viết đầy dấu chấm hỏi: "Đây là thứ quái quỷ gì vậy? Trẻ con bây giờ cũng chơi mấy thứ công nghệ cao cấp như thế này á?"

Lục Kha Thừa vỗ vai cậu: "Thường thôi, giờ chú trọng giáo dục sớm, đặc biệt là việc phát triển trí tuệ của trẻ nhỏ, đồ chơi cũng không ngoại lệ, trong phòng em gái anh có nhiều đồ chơi công nghệ cao thế này lắm."

Mới đầu Tần Tiêu Nhiên đau đầu về khoản chọn quà, em gái không thiếu thứ gì, cậu cũng không biết cô bé thích cái gì.

Hình như ngoại trừ hoạt hình Peppa Pig và món sườn xào chua ngọt, Miên Miên không bày tỏ niềm yêu thích đặc biệt với thứ gì.

Sau đó, cậu xem kỹ chương trình mùa hai, phát hiện khi Lục Kha Thừa tiện tay vẽ một bản đồ thế giới đơn giản cho Miên Miên, Miên Miên tỏ ra vô cùng hiếu kỳ, đôi mắt mở to, nghiêm túc nghe không thèm chớp mắt.

Đó là lần đầu tiên cô bé nghe kể trái đất lớn thật lớn, trên đó có nhiều quốc gia, hơn nữa còn ở khoảng cách xa.

Tần Tiêu Nhiên liền mua một quả địa cầu Maglev tự xoay đang thịnh hành mấy năm gần đây.

Miên Miên thấy quả địa cầu treo lơ lửng.

Cô bé ngạc nhiên, há to miệng: "Tại sao quả cầu to như vậy lại tự treo lơ lửng được ạ, nó biết bay sao ạ?"

Tần Tiêu Nhiên mỉm cười: "Nó không biết bay, nhưng nó sẽ treo ở đây mãi, em có thể quay nó theo ý muốn, ở trên có vẽ vị trí và hình dáng của các quốc gia."

Quà anh cả và anh ba tặng cho Miên Miên đều rất thú vị, ống kính dừng lại quay cận cạnh nhiều hơn một chút.

Quả nhiên Miên Miên tò mò với những thứ chưa biết, ngay cả những bạn nhỏ khác cũng bị hấp dẫn chạy tới.

Đây là lần đầu tiên các bạn nhỏ thấy quả địa cầu tự treo, truyền tay nhau lần lượt chơi.

Các bé đặt câu hỏi, Lục Thanh Hành trả lời theo thói quen.

Lục Thanh Hành chậm rãi phổ cập những kiến thức địa lý thông thường, giọng nói vô cùng dễ nghe.

Thanh âm của cậu bé pha giữa trẻ con và thiếu niên, mang một cảm giác nhẹ nhàng đặc biệt như tiếng suối róc rách.

Các bạn nhỏ ngồi xung quanh mới từ bốn đến sáu tuổi, không ai không ngưỡng mộ anh trai nhỏ này.

Ngay cả Khương Khương cũng nói: "Anh thông minh thật đấy, tại sao cái gì anh cũng biết vậy? Thảo nào công chúa nhỏ Miên Miên tốt với anh như vậy!"

Trẻ con vốn dễ bị hấp dẫn bởi những thứ mới lạ, sau khi chơi quả địa cầu, cả nhóm chuyển sang chơi những thí nghiệm vật lý.

Cái gì không hiểu lại trở thành sân chơi của Lục Thanh Hành…

Vốn cậu chỉ muốn đến chúc mừng sinh nhật Miên Miên, không ngờ lại bị ép trở thành thầy của một nhóm lít nhít, giải đáp hàng trăm nghìn câu hỏi vì sao của bọn nhỏ.

Mới đầu Lục Kha Thừa hơi lo lắng.

Anh biết em trai mình là một người sợ xã giao bẩm sinh, không thích kết bạn, thậm chí không thích nói chuyện, thằng bé rất sợ ồn ào, không biết tình cảnh ép buộc giảng bài như này kéo dài lâu có khiến thằng bé khó chịu hay không.

Anh chỉ không ngờ hình ảnh này diễn ra hài hòa, em trai trước giờ không đủ kiên nhẫn đang từ tốn giải đáp thắc mắc của mọi người.

Dĩ nhiên, ưu tiên nhất là Miên Miên.

Thậm chí thằng bé còn nắm tay Miên Miên hỗ trợ hoàn thành một thí nghiệm đơn giản.

Tần Mục Dã ở bên cạnh không nói nên lời.

"Anh cả, thằng ba, không phải quà của hai người cao cấp quá rồi sao? Đấy là quà phù hợp cho trẻ con bốn tuổi à?"

Tần Hoài Dữ nói: "Miên Miên thích là được, hơn nữa các bạn nhỏ khác cũng thấy hứng thú mà, chứng tỏ trẻ con bây giờ nhìn chung có thể tiếp thu những thứ này."

Tần Tiêu Nhiên nắm rõ anh hai trong lòng bàn tay: "… Anh hai, có phải anh không hiểu nguyên lý của mấy cái thí nghiệm vật lý này không?"

Tần Mục Dã bị em trai chọc đúng sự thật: "…"

Cậu cúi đầu nhìn xe đạp bốn bánh màu hồng, lâm vào trầm tư.

Dưới bình luận ——

[Há há há há Dã ca lại hoài nghi cuộc đời một lần nữa!]

[Tần đỉnh lưu: Cơ học lượng tử? Cái quái gì vậy?]

[Mặc dù con xe Dã ca tặng đáng yêu đấy nhưng nếu so với quà của các anh trai khác thì không cùng level thông minh thì phải ha ha ha ha.]

[Trông con cừu nhỏ đi xe đáng yêu quá, muốn trộm em gái quá đi.]

[Thôi, mọi người không nên nói ra sự thật, biết trong lòng là được rồi, cho Tần đỉnh lưu chút mặt mũi đi.]

Tần Mục Dã thực sự không hiểu, cũng từ bỏ tranh đấu, quyết định để bọn nhỏ tự chơi, kéo Lục Kha Thừa đi chuẩn bị đánh hai trận vòng loại.

Cậu và Lục Kha Thừa mới mở một ván, bé Phó nhát cáy hầu như không có cảm giác tồn tại trong hôm nay tiến lại gần ghế sô pha, khẽ kéo tay áo của cậu, biểu cảm không giấu nổi lo lắng: "Anh Tần, anh không sao chứ? Em đã đọc tin tức… nhà anh sẽ không phá sản đâu, đúng không ạ?"

Phó Trách Ngôn trưởng thành hơn một chút so với các bạn nhỏ khác.

Nhóm Thao Thao, Đại Lỵ không biết thời gian trước Tần gia đã xảy ra chuyện gì, cũng không rõ tại sao mùa thứ ba định quay vào mùa xuân lại bị dừng sản xuất.

Nhưng Phó Trạch Ngôn đều biết hết.

Cậu bé không chỉ biết, mà còn lên Weibo đọc những thông tin liên quan đến việc tẩy chay chương trình có Tần gia tham gia, ngay cả bác đạo diễn Thi và các chú sản xuất chương trình cũng bị nhà nước hẹn gặp nói chuyện, suýt nữa chương trình bị cấm không quay nữa.

Trong thời gian ăn tết, bé Phó vẫn lo lắng cho Tần gia, nhất là anh trai đại ma vương này.

Cậu bé rất thích anh đại ma vương, luôn nhớ lúc đại ma vương kéo cậu bé giữa trời tuyết để cướp nhà có hai con nai, cậu còn được ngồi trên vai của đại mai vương, ba ba lười vận động của cậu bé không thể làm được những chuyện đó.

Mặc dù đại ma vương là một người cuồng em gái tiêu chuẩn nhưng bé Phó không hy vọng nhà họ xảy ra chuyện.

Nỗi lo của cậu không phải không có căn cứ, vì trong giấc mơ thấy trước tương lai của cậu, Tần gia sẽ phá sản.

Bất kể là ba Tần, hay ba người anh trai của Miên Miên đều sẽ không thể sống đến cuối cùng…

Tần Mục Dã vừa mở giao diện game, còn đang lướt lướt xếp tướng: "Cái gì? Em nói cái gì cơ?"

Cậu bé trai đè thấp giọng nói, nghiêm túc nhắc lại: "Em nói là, em thấy trên Weibo nhiêu nhiều người bảo anh cả và ba của anh là người xấu, gia đình anh… sẽ không phá sản chứ?"

Nam chính nhỏ bé của quyển sách đã sớm trở thành fanboy của anh trai nữ phụ phản diện.

Sự lo lắng trong mắt của bé Phó quá đỗi chân thật.

Cậu bé nhớ không nhầm kết cục trong giấc mơ, Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa kết hận thù một cách khó hiểu, fan hai nhà như nước với lửa.

Sau đó Tần gia phá sản, Tần Mục Dã nguội lạnh, còn Lục Kha Thừa chú tâm phát triển sự nghiệp âm nhạc, trở thành siêu sao quốc tế.

Mặc dù bé Phó cảm thấy bây giờ tính cách của mọi người đã thay đổi, quan hệ giữa Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa cũng rất tốt.

Nhưng bi kịch cho gia đình nhân vật phản diện chỉ xảy ra sau khi Tần Sùng Lễ phá sản, hơn nữa còn chết vì bệnh nan y…

Bé Phó nhát cáy không biết quỹ đạo của những việc này có thay đổi hay không.

Nhưng khi đọc những tin tức trên mạng, cậu bé bắt đầu lo lắng.

Tần Mục Dã thậm chí còn không biết mình là tuyến nhân vật phản diện trong một quyển sách ghi lại phàm trần.

Cậu nghe vậy, bật cười thành tiếng, tựa như đang nghe truyện cười thiên hạ: "Em đang nghĩ gì vậy, thằng bé gan nhỏ này… nghĩ nhiều quá rồi, nhưng thôi, em quan tâm anh, anh biết rồi, ngoan ~"

Đùa gì kì vậy, ba của cậu liên tục đứng đầu bảng Forbes mấy năm nay, dựa vào của cải của nhà bọn họ, việc phá sản là bất khả thi.

Ti Mệnh vừa ra ngoài nhận hàng giao hỏa tốc, món quà anh định tặng cho Miên Miên cuối cùng cũng đến.

Anh vừa bước vào, nghe lời nói của Tần Mục Dã, không nhịn được cười thành tiếng, nói sâu xa: "Đừng tự tin quá, không thể nói trước điều gì đâu."

Chương 98: Anh Tiêu Nhiên không thích Miên Miên làm vậy đúng không?

Edit: Thư

Tần Mục Dã nghe câu nói nhạt nhẽo của Ti Mệnh, ngẩng đầu nhìn anh, định độp lại theo bản năng.

Cậu muốn nói, cuộc sống vui vẻ thế này, người anh em định nói cái mẹ gì vậy.

Nhưng cậu vừa mở miệng, môi cứng đờ, trong đầu thoáng qua lời Miên Miên nói về thân phận liên quan đến con chó hồ ly này…

Người này là Ti Mệnh tinh quân, vị thần chuyên cai quản mọi việc dưới trần gian.

Anh ta còn có một quyển deathnote gọi là 《 Sổ ghi chép trần gian 》ghi lại tất cả sinh lão bệnh tử của con người dưới trần.

Mặc dù Tần Mục Dã không quá hòa hợp với Ti Mệnh nhưng cậu là người biết thời biết thế.

Cậu tiếp tục chơi game, nâng cùi chỏ chọc chọc tay Ti Mệnh, hạ thấp giọng lặng lẽ hỏi: "Ý của anh là gì, hình như lời của anh có ý khác đúng không, chẳng lẽ anh biết sau này nhà tôi phá sản thật à? Khi nào thì toang?"

Ti Mệnh khẽ liếc qua cậu, biểu cảm thận trọng, thâm sâu khó lường.

Tần Mục Dã càng nghĩ càng thấy tò mò hơn.

So với chuyện phá sản hay không phá sản, cậu muốn biết trước tương lai không thể đoán trước hơn.

Tần Mục Dã rục rịch: "Này, anh tiết lộ chút đi, tôi không hỏi chuyện riêng của người khác đâu, tôi hỏi về mình thôi, tôi có thể hot thêm bao nhiêu năm nữa? Có gặp chèn ép không? Trông tôi đẹp trai thế này, kỹ thuật diễn cũng đạt tiêu chuẩn, chắc không bị chèn ép đâu nhỉ… Đợi đến khi ba mươi lăm tuổi, tôi sẽ chuyển hình tượng sang phái thực lực, thế lúc nào tôi tìm được bạn gái? Khi nào lấy được vợ? Vợ tôi trông như thế nào?"

Tần Mục Dã nã câu hỏi như đại bác.

Gương mặt đẹp trai của Ti Mệnh cạn lời, nhìn cậu với ánh mắt khinh bỉ.

Tần Mục Dã nói rất nhỏ, chỉ có Lục Kha Thừa và bé Phó cùng ngồi trên ghế sô pha nghe được.

Lục Kha Thừa đang tập trung chơi game, nên không chú ý lắng nghe.

Chỉ mình Phó nhát cáy nghe hết…

Phó Trạch Ngôn kéo tay áo Tần Mục Dã, lén hỏi: "Anh Tần, anh này là ai vậy? Tại sao anh lại hỏi anh ấy những câu đó?"

Bởi vì bản thân có thể nằm mơ thấy trước tương lai nên khi nghe Tần Mục Dã hỏi, Phó nhát cáy vô thức đoán anh trai này cũng biết trước tương lai.

Nhưng Tần Mục Dã đưa ra lời phủ định rất nhanh.

Tần Mục Dã không thay đổi sắc mặt, nói dối thẳng bé ngốc: "À, anh

này ấy à, anh ấy là anh họ hàng xa của Miên Miên, đang học đoán số, mấy cái huyền học đấy, em có biết huyền học là cái gì không?”

Đôi mắt Phó Trạch Ngôn sáng rực, lập tức nhìn sang Ti Mệnh với ánh mắt sùng bái.

Bé Phó sáu tuổi không biết huyền học là cái gì, nhưng cậu bé biết đoán số, cậu đã xem qua trong bộ phim cổ trang Thần Điêu Đại Hiệp trên TV.

Cậu bé không kiềm chế được, nói nhỏ: “Anh biết đoán số ạ, anh giỏi thật, những vấn đề anh Tần hỏi anh có xem được không ạ? Lúc nào anh ấy cưới vợ ạ?”

Biểu cảm của Ti Mệnh sắp bùng nổ tức giận:?????

Chẳng phải đang nói chuyện Tần gia phá sản hay không phá sản à, tại sao chủ đề chuyển sang việc cưới vợ rồi?

Nhưng Ti Mệnh nhận ra cậu bé này là nam chính khi còn nhỏ trong sổ ghi chép phàm trần đời này.

Cậu nam chính này là một người đẹp nết nhưng mệnh khổ, gặp nhiều éo le khi còn bé, nhưng được cái có tài năng, tại sao bây giờ lại thành fanboy chính hiệu của Tần Mục Dã????

Ti Mệnh đột nhiên cảm thấy tóc mình giảm đi mấy phần.

Nam chính còn nhỏ đã bị Tần Mục Dã đá lệch đường ray, mưa dầm thấm lâu, khả năng đi theo kịch bản rất thấp, mọi chuyện sẽ trở nên lộn xộn…

Ti Mệnh giữ mặt vô cảm: Thôi bỏ đi, chuyện này sớm muộn gì cũng kết thúc thôi.

*

Cũng may chủ nhân bữa tiệc Miên Miên chạy đến cứu vớt Ti Mệnh đang đứng trước nguy cơ trọc đầu.

"Chú Ti… Anh Ti, anh về lúc nào vậy, quà của em đâu?"

Trước khi quay hình, Miên Miên đã trải qua một khóa đào tạo, bởi vì chú Ti Mệnh sống cùng gia đình bé nên có xác suất xuất hiện trước ống kính, vì phải giữ bí mật thân phận của Ti Mệnh nên cả nhà đã ngầm thừa nhận Ti Mệnh là anh họ của cô bé.

Vừa nãy bé thấy anh họ không ở đây, còn hỏi lại mẹ, mẹ nói anh họ đi ra ngoài nhận hàng, anh ấy đặt quà sinh nhật cho cô bé nhưng lại bị hoãn giao hàng, may là họ vẫn giao đúng thời điểm.

Mặc dù Miên Miên và Ti Mệnh đã quen biết mấy trăm năm nhưng cô bé chưa bao giờ được chú Ti Mệnh tặng quà sinh nhật.

Thực ra cuộc sống trên tiên giới vô cùng nhàm chán, không dục không cầu, tiệc sinh nhật chỉ tụ tập ăn uống, ít khi chuẩn bị quà tặng.

Tất cả những điều này là thói quen của con người dưới trần gian, chú Ti Mệnh dần làm quen khi hòa nhập với cuộc sống dưới đây.

Miên Miên không biết Ti Mệnh sẽ tặng cô bé thứ gì, với cả bé cũng biết chú Ti Mệnh rất nghèo.

Ti Mệnh nhìn thấy Miên Miên trong bộ đồ hình con cừu, cảm thấy rất đáng yêu, không nhịn được bế đứa nhỏ lên.

Bánh bao nhỏ lớn hơn một tuổi, đây là lần đầu tiên anh dự sinh nhật của cô bé sau khi xuống phàm trần.

Trong lòng Ti Mệnh nổi lên cảm xúc kỳ lạ, một loại cảm xúc anh chưa từng có trên tiên giới.

Giống như anh nhìn thấy em gái của mình… trưởng thành.

Ti Mệnh chỉ chỉ gói hàng nguyên mác bên cạnh mình, "Em đoán đi."

Miên Miên lắc đầu, cô bé thực sự không đoán được, "Là đồ chơi ạ? Hay là heo Peppa?"

Chủ nhân bữa tiệc chạy đi mất, các bạn nhỏ đang xúm lại chơi thí nghiệm cũng lần lượt chạy theo Miên Miên, các bé chưa thấy anh trai này bao giờ nên bị thu hút.

Lục Linh nhỏ giọng hỏi Lục Kha Thừa: "Anh ơi, anh này là ai vậy ạ, tại sao em chưa gặp bao giờ?"

Khương Khương cũng nói: "Màu tóc của anh ấy ngầu quá!"

Đã biết trước "chân tướng", Phó Trạch Ngôn tốt bụng giải thích cho mọi người: "Đây là anh họ của Miên Miên."

Đại Lỵ ngạc nhiên, vui mừng hỏi: "Oa, Miên Miên có cả anh họ nữa! Em còn không có anh họ! Tại sao Miên Miên có nhiều anh thế!"

Linh mập ngẫm nghĩ nhìn Ti Mệnh, đây cũng là lần đầu tiên cô bé gặp người anh họ này.

Nhưng không biết vì sao… cô cảm thấy anh này quen quen?

Hình như đã gặp ở đâu rồi.

Tổ sản xuất cũng hết sức bất ngờ, bọn họ đã biết giá trị nhan sắc vượt ngưỡng của người nhà Tần gia từ trước, đã có tính toán trên phương diện này.

Không ngờ, ngoại trừ cậu bé Lục Thanh Hành ra, còn một nhan sắc bất ngờ nữa!

Trời… tập đặc biệt về gia đình ấm áp đột nhiên biến thành bữa tiệc chiêu đãi mấy người nhan khống mất rồi?

Mà thứ tự chào sân còn rất rõ ràng, tựa như mới đến gần cuối cùng.

Theo cái tiết tấu thả bả từ từ này, nói không có kịch bản chắc chẳng ai tin.

Đối với những người không ngại để lộ nhan sắc này…

Tổ chương trình không thể tùy tiện bỏ qua.

Ống kính lập tức quay cận cảnh khuôn mặt của Ti Mệnh, thậm chí còn cố tình không để lộ giọng nói của Phó Trạch Ngôn với ý muốn Miên Miên tự giới thiệu với khán giả và các bạn.

Đạo diễn quay hình hỏi: "Miên Miên, anh này là ai vậy, sao cháu chưa giới thiệu với chú nhỉ?"

Miên Miên được Ti Mệnh bế ngồi trên cánh tay, vui vẻ nói: "Đây là anh họ của cháu ạ!"

Phần bình luận đầy ắp tiếng hét chói tai ——

[Aaaaaaaaa anh họ!]

[Người anh họ này, tôi quỳ!!!!!]

[Xin hỏi đây là bữa tiệc sinh nhật thần tiên gì vậy, những anh trai này ăn gì để lớn lên thế hả? Đẹp trai quá trời quá đất!]

[Tôi thật sự muốn liếm nhan sắc của người anh họ này, cách cả màn hình mà khiến bà cô già như tôi sướng điên.]

[Ôi trời **, anh này cao quá! Trông anh bế Miên Miên đỉnh vãi

chưởng.]

[Bây giờ tôi không biết nên hâm mộ Miên Miên hay anh họ đây.]

[CP anh trai Lục gia với Miên Miên hợp hơn, với cả thằng bé kia mới mười tuổi, tôi không thèm tranh làm gì! Anh ba đẹp trai nhưng im lặng không ló mặt nên thôi, anh cả… cao quá không với tới! Tính ra còn mỗi anh họ này cho tôi được không, xin đấy.]

[Anh họ tôi đến đây aaaaaa, tôi múc cục dân chính đến rồi, chúng ta kết hôn tại chỗ luôn!]

[Hahaha các chị em bình tĩnh lại, anh họ của Miên Miên mới tầm mười sáu mười bảy thôi, chưa thành niên đâu!]

Từ khi hạ phàm, trừ lúc chơi game, khi rảnh rỗi không có gì làm, Ti Mệnh sẽ xem các các chương trình giải trí.

Anh đã xem mấy chương trình tuyển chọn idol nam nên đoán được giá trị nhan sắc của mình trong mắt các cô gái theo đuổi thần tượng.

Một ông cụ sống mấy vạn năm không còn từ da mặt mỏng trong từ điển.

Anh không hề cảm thấy mất tự nhiên, thậm chí còn cười trước ống kính, tuy không mở miệng nhưng rõ ràng đang chào khán giả theo dõi truyền hình cả nước.

Đúng như dự đoán, khán giả sôi sùng sục ——

[Cười, anh ấy cười rồi, ngọt quá má ơi]

[Anh họ đẹp trai vl aaaaaa, một chín một mười với Tần đỉnh lưu đấy, nhưng so với Tần đỉnh lưu, anh này trẻ với non hơn, giống lúc Tần đỉnh lưu mới debut ấy.]

Dưới sự quan sát của mọi người.

Ti Mệnh mở bọc quà.

Miên Miên vui mừng cầm bộ quần áo tơ lụa mềm mại. "Oa! Đây là quà anh Ti mua cho em ạ? Anh mua lúc nào thế? Đẹp quá!!"

Ti Mệnh tặng cho Miên Miên một bộ Hán phục được may tinh xảo.

Kiểu dáng đơn giản, phù hợp với bé gái bốn tuổi nhưng từng đường nét cắt may rất cẩn thận, giống như may thủ công, cả bộ màu tím nhạt, mang đậm khí chất thần tiên.

Đến Lê Tương cũng kinh ngạc.

Cả nhà bọn họ tiếp xúc với Ti Mệnh một khoảng thời gian, phát hiện người này chính xác là một vị thần siêu lười, chẳng mặn mà với bất cứ việc gì.

Hoàn toàn không nhìn ra cậu ấy là một người tỉ mỉ…

Người ngoài cũng không nhận ra điều gì.

Nhưng Tần Hoài Dữ biết, bộ hán phục này giống bộ Miên Miên mặc vào ngày đầu tiên hạ phàm, chỉ khác mỗi màu sắc.

Ti Mệnh nhìn bé con vui vẻ, khóe môi nhếch lên trong vô thức.

Mặc dù đến giờ Miên Miên chưa từng nói ra, nhưng anh biết việc không có phép thuật không phải là việc nhỏ, sẽ có những lúc bé nhớ những ngày trên tiên giới.

Có lần anh về, đi qua phòng Miên Miên, thấy cô bé khoác ga trải giường, bắt chước phim tiên hiệp đang hot, làm như mình có thể sử dụng phép thuật, tay chân múa may loạn xạ rất vui vẻ trong phòng.

Ti Mệnh nhận ra đứa nhỏ khoán ga trải giường vì muốn bắt chước trang phục trước đây cô bé thường hay mặc.

Những lúc rảnh rỗi, anh hay lướt Internet, biết văn hóa hán phục bây giờ rất phổ biến, nhiều cô gái trẻ đặt mua hán phục về mặc.

Ti Mệnh lướt lướt các trang mạng, cộng thêm sự giới thiệu của cư dân mạng, tìm được một cửa hàng cao cấp chuyên may riêng hán phục cho trẻ em.

Giá của một bộ hán phục cắt may thủ công… bằng nửa tháng tiền lương của anh đấy.

Lê Tương cảm thấy bộ hán phục này gửi gắm rất nhiều tâm huyết, nói với con gái: "Vừa nãy Miên Miên nói muốn thay váy công chúa trước khi cắt bánh phải không, mẹ thấy bộ hán phục này rất đẹp, con có muốn thay bộ quần áo mới anh họ tặng để thổi nến không?"

Đây là lần đầu tiên Miên Miên tổ chức sinh nhật sau khi hạ phàm, những lần sinh nhật trước cô bé không nhớ.

Vì thế bé đã đọc một vài quyển sách chú trọng các nghi thức trong bữa tiệc sinh nhật.

Sau bộ quần áo liền hình con cừu này, cô bé định thay một bộ váy công chúa màu hồng trước khi thổi nến, cắt bánh sinh nhật.

Nhưng với món quà của chú Ti Mệnh… cô bé lập tức vứt bộ váy công chúa đã chuẩn bị trước ra sau đầu, lon ton chạy lên tầng thay quần áo.

Dưới sự hỗ trợ của Lê Tương, Miên Miên biến từ con cừu nhỏ trắng nõn sang một tiên nữ mặc hán phục.

Màu tím nhạt thật sự là một gam màu nhẹ nhàng, mang đến một cảm giác thần tiên huyền ảo.

Ngay cả Lục Linh thường xuyên mặc cổ phục để quay phim cũng nhìn đến ngây người…

"Bộ quần áo này đẹp quá, Miên Miên giống hệt tiên nữ ấy!"

Khương Khương không thèm đỏ mặt thổi khí cầu vồng cho nữ thần: "Miên Miên chính là tiên nữ hạ phàm!"

Ti Mệnh cười khẽ, không ngờ những đứa trẻ người phàm không gì đặc biệt này lại có đôi mắt tinh tường như thế.

Nếu bé con đã đổi quần áo, đã đến lúc thổi nến, cắt bánh.

Bánh sinh nhật của Miên Miên cũng màu tím, bánh ba tầng rất đẹp.

Trước khi cắt bánh, Tần Sùng Lễ mới lôi quà của mình ra.

Tần Sùng Lễ cầm một hộp nhung đựng trang sức màu hồng nhạt rất lớn, ánh sáng sau khi mở hộp có thể khiến người ta mù mắt.

Một vương miện công chúa phát ra ánh sáng màu hồng.

Đính phía trên là 99 viên kim cương màu hồng nhạt quý hiếm, lấp lánh rực rỡ, lộng lẫy nhưng không phô trương.

Uông Phỉ cười sảng: "Không hổ là bác Tần, món quà này hoàn toàn xứng với thân phận của bác đấy."

Lục Kha Thừa: "Nói đúng ra là xứng với thân phận con gái cưng của chú Tần!"

Tần Mục Dã ngây người.

Từ khi cậu nhỏ đến giờ, tình cảm của ba mẹ rất tốt, cậu không ít lần ăn cơm chó của cả hai, nhất là hôm sinh nhật Lê Tương hoặc mấy kỉ

niệm ngày cưới các loại, ba sẽ mua kim cương châu báu tặng mẹ.

Cậu đã nhìn thấy đủ loại ngọc ngà châu báu, nhưng chưa bao giờ thấy vương miện thật…

Tần Mục Dã đau mắt, không nhịn được giơ tay xoa xoa, giọng chua lè từ trong thâm tâm, "Thứ đồ chơi này nhìn là biết không phải là thứ em mua được, chắc chắn đắt cắt cổ…"

Tần Hoài Dữ nói: "Kim cương hồng là loại kim cương hiếm nhất, giá cao hơn những loại kim cương thông thường, nhưng nó không quan trọng, quan trọng là tình cảm của ba, ba yêu Miên Miên nhất, trước khi làm ba đã nói với anh rồi. Đây là mong ước của Miên Miên, lúc mới hai tuổi xem hoạt hình Disney, con bé nói muốn một cái vương miện."

Tần Hoài Dữ dứt lời, hạ thấp giọng chỉ để Tần Mục Dã nghe thấy, nói ra một con số.

Đôi đồng tử của Tần Mục Dã chấn động, tam quan sụp đổ, cậu nhìn Tần Sùng Lễ, ngắt ngứ nói: "Ba, thật à? Em gái xem hoạt hình nói muốn vương miện, ba liền mua cho con bé, thế con thì sao? Tại sao khi còn bé con xem hoạt hình muốn xe thể thao, ba nói thế nào?"

Mọi người xung quanh đang hóng hớt bật cười.

Nhất là nhóm người lớn.

Uông Phỉ cười thành tiếng: "Hahahaha Dã ca, đừng tự làm khổ mình, rõ ràng địa vị của cậu trong nhà đang đội sổ rồi đấy."

Chỉ một mình Phó Trạch Ngôn thật lòng quan tâm Tần Mục Dã.

Cậu bé ngẩng đầu, hỏi: "Anh Tần, lúc ấy chú Tần nói gì ạ?"

Tần Mục Dã sa sút tinh thần: "Ông ấy nói, thích xe thể thao hả? À,

ba thấy con giống một chiếc xe thể thao rồi.”

“Há há há há há há há há!!!!”

Mọi người và toàn thể khán giả xem trực tiếp cười to không ngừng.

Trong mắt Tần Sùng Lễ không hề có đứa con trai ngốc như vậy, ông cẩn thận đội chiếc vương miện lên đầu con gái rượu.

Vương miện màu hồng nhạt vốn dĩ sẽ phù hợp với bộ váy công chúa ban đầu của Miên Miên nhưng với món quà bất ngờ của Ti Mệnh, tạo thành một sự kết hợp không tệ giữa văn hóa phương Đông và phương Tây, tạo nên vẻ đẹp lai với cách nhìn nghệ thuật độc đáo.

Miên Miên soi gương, cười vô cùng hạnh phúc.

Đúng là vương miện các công chúa hay đội.

Tiếp theo đến quy trình hát, thổi nến, cắt bánh.

Hai tay mũm mĩm của Miên Miên nắm chặt, cô bé gửi gắm rất nhiều lời ước.

Cô bé hy vọng ba mẹ sẽ khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!

Anh cả càng ngày càng phát triển, sự nghiệp của anh hai càng ngày càng đi lên, anh ba thực hiện được ước mơ làm tuyển thủ thể thao điện tử.

Còn cô bé…

Bé muốn được như lời chúc của anh Thanh Hành.

Năm tháng chảy trôi, chầm chậm trưởng thành.

…

Bánh ngọt ba tầng quá cao.

Miên Miên không với tới, chỉ có thể nhờ ba bế lên để thổi nến.

Bé con phồng má như chuột hamster, dùng sức thổi tắt bốn cây nến.

Sau đó cắt bánh và mời mọi người.

Trong mắt Tần Sùng Lễ và Lê Tương nổi lên hơi sương mơ hồ.

Hai người thay nhau thơm lên trán của cô con gái nhỏ.

Tần Sùng Lễ thấp giọng, đè én tâm trạng: "Miên Miên, con mãi mãi là công chúa nhỏ của ba mẹ."

Tần Hoài Dữ cũng thơm trán em gái, cười nói: "Miên Miên cũng là công chúa nhỏ của anh cả, sau này anh sẽ tìm một người vợ cũng phải yêu thương công chúa nhỏ mới được."

Tần Mục Dã véo khuôn mặt ngày càng tròn của em gái mình, ánh mắt không nhịn được nhìn chằm chằm cái vương miện màu hồng phía trên: "Bé heo thối, chỉ biết chọc quê anh, đúng là heo thối mà! Nhưng mà anh vẫn yêu em, bé heo bốn tuổi rồi, ước nguyện lớn nhất của anh là em mạnh khỏe, bình an lớn lên."

Miên Miên cười rạng rỡ.

Tần Mục Dã lại không nhịn được, đưa tay sờ vương miện của bé con.

Tần Hoài Dữ ở bên cạnh đâm chọc: "Đừng sờ, sờ nữa cũng không phải của em đâu."

Tần Mục Dã thở hổn hển: "Má, em sờ một cái không được à? Ba nuôi em 17 năm không tốn bằng cái vương miện này đâu đấy!"

Miên Miên không có ý thức về tiền bạc.

Cô bé nghe thấy Tần Mục Dã nói, kinh ngạc há to miệng, giơ tay sờ vương miện của mình, tự nhiên cảm thấy đầu nặng nặng.

"Cái này… nhiều tiền như thế cơ ạ? Có phải đầu của Miên Miên còn đắt hơn cả người anh hai không?"

Dáng vẻ hai tay đỡ đầu của bánh bao nhỏ đáng yêu chết người.

Tần Hoài Dữ bật cười: "Đương nhiên rồi, trong mắt ba, sợ rằng một cọng tóc của em còn đắt hơn a Dã ấy chứ."

Tần Mục Dã:????? Tại sao tôi còn đứng đây làm chi!

*

Tần Tiêu Nhiên đeo khẩu trang đen là người cuối cùng đi đến.

Hôm nay là sinh nhật của em gái, một ngày đặc biệt, cậu vượt lên trên bản tính hướng nội, lấy hết can đảm, thơm lên trán em gái cách một lớp khẩu trang.

Mặc dù rất nhẹ, chạm một cái rồi thôi nhưng Miên Miên cảm nhận được rõ ràng.

Cảm giác anh ba lén thơm miệng cô bé.

Miên Miên mở rộng vòng tay hướng về phía cậu, "Anh Tiêu Nhiên, bế bế!"

Tần Tiêu Nhiên không chần chừ, bế cô bé theo bản năng.

Miên Miên vòng tay ôm cổ anh trai, thơm lên mặt anh ba cái thật lớn.

“Chụt chụt chụt”

Tần Tiêu Nhiên hóa đá tại chỗ.

Cậu vui mừng vì hôm nay đã đeo khẩu trang.

Nếu không, hơn trăm triệu người xem sẽ thấy khuôn mặt đỏ như đít khỉ của cậu…

Dưới phần bình luận, người xem luôn sáng nắng chiều mưa trưa thất thường.

Vừa rồi còn dập đầu quỳ lạy nhan sắc của anh họ, bây giờ thấy vẻ mặt xấu hổ của anh ba nhà Miên Miên.

Cảm xúc lại bùng nổ ——

[Anh trai xấu hổ, tôi có thể!!!!]

[Anh ba đáng yêu thế, còn xấu hổ sao?]

[Miên Miên ngọt lịm tim, hôn miệng tận ba cái, anh trai nhỏ bị cưỡng hôn rồi!]

[Ôi, tôi cũng muốn có cô em gái ngọt ngào như vậy.]

[Anh ba của Miên Miên xấu hổ kìa, tai của cậu ấy đỏ hết cả lên rồi, mọi người có phát hiện ra không!!!! Trời má, đây là lý do tại sao cậu ấy đeo khẩu trang à?]

Tần Tiêu Nhiên gần như ngừng thở, ngây người như phỗng nhìn bé con trong ngực, khóe môi giật giật, muốn nói lại thôi.

Một lúc sau cậu mới thốt ra một câu: “… Em, thế mà em lại cưỡng hôn anh.”

Tần Tiêu Nhiên hướng nội bẩm sinh, luôn giấu cảm xúc của mình không cho người khác thấy, không hiểu tại sao em gái có thể làm được như thế.

Tại sao con bé có thể nồng nhiệt chủ động bày tỏ trước bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm của mọi người.

Gương mặt vẫn trắng nõn, chẳng có chút ngượng ngùng xấu hổ nào!

Miên Miên che miệng cười trộm: "Sao ạ, anh Tiêu Nhiên không thích Miên Miên làm vậy đúng không?"

Chương 99: Đây là cục cưng của chúng tôi, người nào dám đụng người đó xác định

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thư

Mặt Tần Tiêu Nhiên đỏ đến mức sắp nổ tung, trước nhiều máy quay như vậy…

Bé con trong ngực cậu cười vô tội hết lần này đến lần khác, còn ngây thơ chớp chớp mắt.

Tần Hoài Dữ mềm lòng, sợ cậu em hướng nội nhà mình không chịu được trước thế tấn công dồn dập của Miên Miên.

Anh không nhịn được, tiến đến đón Miên Miên từ trong ngực Tần Tiêu Nhiên, cười cười, nhéo mũi cô bé: "Miên Miên đừng trêu anh ba nữa, nhìn thằng bé ngượng ngùng chưa kìa!"

Tần Hoài Dữ không ngờ em gái bốn tuổi lại có thể… làm như vậy!

Tần Tiêu Nhiên thở phào nhẹ nhõm, cố gắng lấy lại bình tĩnh, cũng may có khẩu trang nên không đến nỗi quá xấu hổ.

Miên Miên nghĩ đây là thời điểm thích hợp để rèn sắt khi còn nóng.

Anh hai thường hay nói anh ba có tính cách kỳ lạ, Miên Miên thấy chẳng qua là do anh ấy quen giấu mình thôi, đến bây giờ anh ba

vẫn chưa thử thả lòng, mở rộng lòng mình.

Miên Miên hy vọng sau này anh ba lớn lên có thể làm một người vô tư hạnh phúc như anh hai.

Dù hơi ngốc một chút nhưng không sao cả.

Miên Miên nói: "Em biết anh Tiêu Nhiên mới thơm trộm em, sau này anh phải thơm Miên Miên nhiều hơn nữa nhé."

Lỗ tai Tần Tiêu Nhiên đỏ bừng, ánh mắt né tránh.

Cậu thấy em gái giống một chiếc bánh bao nhân trứng sữa, ngọt đến mức có thể giết người.

Nhưng… cũng thật ấm áp.

Một độ ấm cậu chưa từng trải qua.

Có lẽ bởi vì cô bé còn nhỏ, không biết nản lòng khi đối mặt với thái độ lạnh nhạt, chỉ biết chủ động mở rộng vòng tay nhỏ, hết lần này đến lần khác dùng sự nhiệt tình của mình sưởi ấm cho cậu.

Nhưng đại đa số các bạn cùng tuổi với cô bé… không làm được như vậy.

Tần Tiêu Nhiên đóng chặt cửa lòng theo thói quen, dùng sự lạnh lùng làm lá chắn che giấu bản thân. Người ngoài nhận ra sự kháng cự của cậu nên dừng bước không tiến thêm nữa, cũng không cố gắng thêm nữa.

…

Sau khi các bạn nhỏ ăn bánh sinh nhật xong, tiếp tục quay lại chơi đồ chơi.

Hứng thú làm thí nghiệm vật lý đã đi qua, cả nhóm bàn bạc chuyển sang một trò truyền thống và lâu đời —— trò chơi gia đình.

Tần Mục Dã nghe vậy, cười to: "Thật đấy à? Đến năm nay còn ai chơi trò gia đình cơ chứ? Mới vừa rồi mấy đứa còn chơi mấy thứ công nghệ cao lắm cơ mà?"

Ngoại trừ Miên Miên, không banh nhỏ nào hiểu lời nói đâm chọc của Tần Mục Dã.

Linh mập còn chủ động mời cậu: "Anh Mục Dã cũng muốn chơi ạ?"

Miên Miên bĩu môi nói: "Linh Linh, chị không thấy anh hai đang chọc quê mình à? Không cho anh ấy chơi đâu! Chị muốn làm ai, chị gái ạ?"

Miên Miên và Lục Linh đã chơi trò gia đình từ trước, lúc nào Lục Linh cũng muốn làm chị gái của cô bé.

Linh mập vừa định gật đầu.

Thẳng nam Thao Thao lên tiếng: "Trò ba mẹ chị em gái chán lắm, hay chúng ta chơi cái gì sáng tạo hơn đi?"

Linh mập chun mũi một cái: "Còn trò gia đình kiểu khác sao?"

Tống Bối Ny nói nhỏ: "Ở trường… chị với các bạn chơi kiểu trong cung, người làm hoàng hậu, người làm quý phi, người làm thái tử, chơi vui lắm."

Nhóm Lục Linh, Đại Lỵ biết Tống Bối Ny đã lên tiểu học, đối với cả bọn, chị ấy là đối tượng để sùng bái.

Vì vậy các cô bé đều rất đồng ý với Bối Ny.

Khương Khương thường xuyên xem phim trên TV, đề nghị: "Chơi

kiểu cung đấu lỗi thời rồi! Hay là chúng ta chơi kiểu tiên hiệp đi, giống 《 Truyện tiên giới 》 ấy!”

“Nghe hay đấy! Vậy em sẽ là nữ thần!” Lục Linh giành nói trước.

《 Truyện tiên giới 》 là một bộ phim truyền hình nổi tiếng trong kỳ nghỉ đông, các bạn nhỏ ít nhiều đã xem qua ở nhà trong dịp nghỉ lễ, hình ảnh trong phim rất đẹp, tạo hình trang phục cũng rất tinh tế.

Miên Miên đã xem bộ phim này, nữ thần là vai chính, nhưng hình như trong phim nhân vật nữ thần không có em gái…

Điều này khiến người luôn đóng vai em gái Lục Linh trong những trò chơi gia đình, Miên Miên hơi buồn, “Linh Linh, em làm gì?”

Lục Linh nhìn Miên Miên xinh đẹp trong bộ hán phục màu tím, thốt ra: “Em làm nữ đế! Chính là nữ đế quân đấy! Thần tiên lợi hại nhất!”

Khương Khương luôn đứng về phe nữ thần nhỏ của mình: “Đúng, hôm nay Miên Miên là chủ nhân bữa tiệc, em ấy phải là nữ đế!”

Các bạn nhỏ ríu ra ríu rít phân vai nhân vật.

Cuối cùng, chỉ còn Phó Trạch Ngôn và Lục Thanh Hành chưa có thân phận.

Ti Mệnh nhìn các bé người phàm đóng vai thần tiên, cảm thấy rất thú vị. Anh khoanh tay, lặng lẽ đứng bên cạnh quan sát, thậm chí còn định sắp xếp nhân vật cho Phó Trạch Ngôn: “Các bạn đều chọn vị thần mình thích rồi, em không thích ai à?”

Bé Phó nhát cáy thành thật trả lời: “Em không xem phim này.”

Ti Mệnh suy nghĩ một chút: “Vậy em có ước mơ gì không, sau này lớn lên muốn làm người như thế nào?”

Bé Phó cố gắng suy nghĩ.

Dựa theo tình tiết trong tương lai, hình như cậu bé sẽ cố gắng đóng phim và trở thành ảnh đế.

Nhưng điều kiện tiên quyết cho sự cố gắng đó là công ty điện ảnh và truyền hình ba cậu đầu tư phá sản…

Nếu trong nhà cậu có tiền, không gặp cảnh nợ nần, chưa chắc cậu đã đi đóng phim đâu nhỉ?

Bé Phó suy nghĩ một lúc lâu, nghiêm túc nói: "Mơ ước của em là sau này trở thành người có nhiều tiền, không bị phá sản."

Ti Mệnh có chút trầm tư: "Thế là vận làm giàu rồi, em làm thần tài đi, thần tài là vị thần cai quản sự giàu có."

Bé Phó cảm thấy chức vụ này rất tốt.

Như vậy chỉ còn một mình Lục Thanh Hành. Cậu bé Lục Thanh Hành mười tuổi không xem phim bao giờ.

Nhưng các bạn nhỏ đều cảm thấy anh trai này và Miên Miên có cảm giác CP.

Linh mập ngây thơ nói: "Anh hai, anh làm vị hôn phu của Miên Miên đi!"

Thẳng nam Thao Thao chỉ xem mấy tập đầu, không hiểu: "Nữ đế quân có vị hôn phu à?"

Khương Khương là fan trung thành của bộ phim《 Truyện tiên giới 》, đã cày lại hai lần: "Có đấy, vị hôn phu của nữ đế quân là người mạnh nhất từ khi khai thiên lập địa, gọi là… chiến thần gì đấy, siêu siêu mạnh luôn!"

Thao Thao nửa tin nửa không: "Có nhân vật này thật chứ?"

Lục Linh với kinh nghiệm diễn xuất đầy mình, gật đầu nói như thật: "Có, vị hôn phu của nữ đế quân xuất hiện ở cuối, nó gọi là chốt hạ!"

Ti Mệnh vốn ôm tâm tình hóng hớt, không ngờ chơi chơi thế nào… lại khiến mình căng thẳng hẳn lên.

Ti Mệnh lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, nhìn sắc mặt Lục Thanh Hành theo bản năng.

Vẫn ổn vẫn ổn, không thấy lão đại có gì kỳ lạ.

Lúc này, Lục Thanh Hành đứng dậy, dịu dàng nhìn Miên Miên, bình tĩnh nói: "Được, vậy anh sẽ là chiến thần."

Miên Miên vui vẻ mím môi.

Ngay từ khi sinh ra, cô bé đã biết mình không giống với các thần tiên khác, như thể tiên cốt khác nhau.

Nếu như cô bé có thể thuận lợi lên chức thượng thần, cô bé sẽ phải nhận trách nhiệm lớn trong tương lai.

Từ khi còn rất nhỏ, Miên Miên đã nghe mình có một vị hôn phu, người này cũng là chiến thần lợi hại, được các thần tiên trên tiên giới ca tụng rất nhiều.

Nhưng trong tám trăm năm Miên Miên sống, cô bé chưa bao giờ gặp người này, có vẻ vị chiến thần này đã đi lánh đời, không hiện thân trong mấy trăm nghìn năm.

Hơn nữa, phần lớn thần tiên cũng chưa gặp người ấy, chỉ nghe qua truyền miệng thôi.

Miên Miên cảm thấy vị hôn phu này của mình có vẻ cũng chỉ là nhân

vật truyền thuyết xa xưa mà thôi.

Nhưng, nếu vị chiến thần này … giống anh Thanh Hành, cô bé có thể tạm chấp nhận.

Ti Mệnh gặp ảo giác về không gian và thời gian.

Anh nhìn lão đại đời này đầu thai thành người phàm đang chơi trò gia đình rất ngây thơ cùng những đứa trẻ người thường.

Anh không nhìn nổi…

Ti Mệnh vuốt trán, im lặng rời đi.

Tần Mục Dã hào hứng xem, lần đầu tiên cậu thấy bản đóng vai tiên hiệp tấu hài như thế này, càng xem càng thấy vui nên rục rịch muốn tham gia.

Cậu liên tục đưa đề nghị với nữ đế quân Miên Miên: "Anh cũng muốn chơi, cho anh một nhân vật được không? Anh diễn tốt lắm."

Sau nhiều lần bị anh hai cắt ngang, Miên Miên không chịu nổi nữa.

Cô bé chống tay vào hông, bất đắc dĩ nói: "Anh hai, anh với anh Lục chơi game không được à? Đừng quấy rầy bọn em chơi trò gia đình nữa được không, anh phải cho các bạn nhỏ không gian riêng tư chứ, ok?"

Tần Mục Dã: "????? Em nói gì cơ Tần Miên Miên!!!!"

Tần Mục Dã giận đến tái mặt, bị Lục Kha Thừa cưỡng ép kéo đi.

Lục Kha Thừa cười an ủi cậu: "Được rồi được rồi, đừng ngây thơ thế, các bạn nhỏ đang chơi trò gia đình, đứa nhỏ nhất bốn tuổi, lớn nhất mới mười tuổi, cậu già quá rồi!"

Tần Mục Dã ngồi xuống ghế sô pha, gãi đầu sồn sột: "Không phải thế, con bé mới bao lớn mà nói tôi đừng quấy rầy con bé, phải cho con bé không gian riêng tư cơ chứ?? Tôi không muốn nghe điều này sớm như vậy!!!"

Lục Kha Thừa không ngờ em trai luôn cao ngạo một mình lại hợp chơi với đám lít nhít này như vậy.

Anh nhìn em trai cười dịu dàng chơi cùng Miên Miên, đóng vai thành viên trong gia đình.

Anh bật cười: "Đúng là… hơi sớm, nhưng đáng yêu mà."

…

Các bạn nhỏ chơi trò gia đình, nhóm người lớn cũng tự tìm trò giải trí.

Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa lập đội chơi Vương Giả, Ti Mệnh và Tần Tiêu Nhiên thấy vậy cũng có chút ngứa tay muốn tham gia.

Nhưng lập đội ba người thì được, bốn người không được, trừ khi có thêm người nữa đánh bảng năm.

Phó Trạch Ngôn vẫn luôn chú ý idol của mình, thấy nhóm Tần Mục Dã thiếu một chân, lập tức bỏ hội, chủ động xin gia nhập.

"Em có thể chơi được! Nhưng em chơi gà lắm…"

Lục Kha Thừa tự tin: "Không sao, Trạch Ngôn, em chơi vị trí nào?"

Phó Trạch Ngôn sáu tuổi đã chơi Vương Giả Vinh Diệu một thời gian, nhiều học sinh tiểu học cũng đã chơi, cậu bé chơi vị trí nào cũng được, nhưng chỉ chơi bừa thôi, phù hợp chơi pháp sư Angela* hoặc Đát Kỷ**.

*Tướng Angela

Click để xem ảnh

** Tướng Đát Kỷ

Click để xem ảnh

Cậu bé suy nghĩ một chút: "Em… chơi pháp sư được không ạ?"

Tần Tiêu Nhiên tính toán: "Vậy được, em đi rừng, anh Lục chơi xạ thủ, anh hai support, Ti… anh họ đường đối kháng, Trạch Ngôn đi đường giữa."

Trận 5v5 cứ thế bắt đầu.

Tần Tiêu Nhiên lơ là cầm điện thiện, vì không có kinh nghiệm tham gia show giải trí nên cậu nghĩ ống kính sẽ tập trung về phía nhân vật chính Miên Miên, bọn họ chỉ là những người bên lề nhỏ bé thôi.

Nhưng không ngờ, camera không bỏ qua bọn họ…

Fan của Lục Kha Thừa kích động ——

[Lâu rồi không thấy Thừa tổng chơi game!]

[Cái gì cơ? Anh ba của Miên Miên muốn đi rừng à? Không biết Thừa Thừa của chúng tôi là dã vương hạng vàng cấp tỉnh hả?]

[Không sao, Thừa tổng chơi ADC càng ngày càng hay!]

[Thừa tổng đúng là dã vương nhưng có vẻ anh trai này chơi cũng

không tệ đâu?]

[Cậu em này là học sinh trung học cơ sở, mặc dù tôi rất thích khí chất lạnh lùng đẹp trai nhưng nói thật, tôi ở hẻm núi mà gặp học sinh trung học chơi gà là tôi vẫn chửi như thường…]

[+1 cho lầu trên, học sinh trung học cơ sở có khi còn tạ hơn cả tiểu học ấy chứ, mấy đứa này gà lắm]

[Hahaha Tần đỉnh lưu lại chọn tướng ruột Yao đúng không?]

Dưới sự mong đợi của khán giả, cả nhóm lập đội thành công, tiếp theo đến khoản chọn tướng.

Tần Mục Dã ở tầng hai, nhờ luôn Lục Kha Thừa ở tầng một lấy tướng Yao cho mình.

Lục Kha Thừa chọn giúp cậu rồi đi lên tầng hai, khách khí nói: "Mọi người chọn trước đi, anh chơi xạ thủ nào cũng được."

Vì vậy Lục Kha Thừa lại giúp bé Phó chọn Angela.

Ti Mệnh ở tầng ba, tuy không giỏi kỹ thuật nhưng suy nghĩ đã bị Tần Tiêu Nhiên ảnh hưởng nên không quá tệ, anh thấy support là Yao nên tự giác chọn tướng Liêm Pha để chơi đường đối kháng.

Tần Tiêu Nhiên ở tầng bốn chọn Kính chơi đi rừng, cuối cùng Lục Kha Thừa chọn Marco Polo.

Mở đầu nhẹ nhàng bình thường, Tần Tiêu Nhiên không quan tâm đến camera nữa, hoàn toàn thả lỏng chơi giải trí.

Hơn nữa, cậu chỉ chơi nick nhỏ hơn tám mươi sao nên không gặp đối thủ quá mạnh.

Lục Kha Thừa đánh rất nghiêm túc, bởi vì vừa nãy kết bạn, anh đã

phát hiện ra Tần Tiêu Nhiên có hơn tám mươi sao, như vậy trong đội có hai người rank cao, cộng thêm đây là chơi 5v5 nên thực lực của đối thủ không kém.

Đúng như dự đoán, chiến đội đối thủ đứng thứ ba cấp tỉnh.

Kỹ năng của Lục Kha Thừa khá ổn, từng tỏa sáng trong đội đánh tranh giải, nhưng khi chơi giải trí, anh ít khi ghép với team mạnh, đặc biệt trong đội có Tần Mục Dã và Phó Trạch Ngôn nên anh thấy hơi áp lực.

Tần Tiêu Nhiên bình thản như thường, mở đầu đã chơi phản rừng.

Đội đối diện chơi tướng đi rừng Bùi Cầm Hổ, giai đoạn đầu rất mạnh.

Lục Kha Thừa thấy vậy, nói với Tần Mục Dã đang đi theo làm người vô hình: "Cậu qua giúp em trai mình đi, nó chơi phản rừng, mới bắt đầu support của bọn kia đã theo tướng Hổ rồi kìa."

Tần Mục Dã hiểu rõ trình độ của em trai, thờ ơ nói: "Không cần đâu, tôi còn chưa lên cấp bốn, qua giúp nó, nó lẩn nhanh, tôi tèo thì sao."

Lục Kha Thừa: "…"

Tần Tiêu Nhiên lên tiếng: "Đúng, không cần đâu, anh bám xạ thủ là được rồi."

Vừa dứt lời, tướng Bùi Cầm Hổ đã bị cậu đánh gục.

Đợi đến khi Tần Tiêu Nhiên chạy tới khu xanh, Ti Mệnh đi đối kháng cũng tới hỗ trợ, khu xanh cũng bị hạ.

Tần Tiêu Nhiên lên cấp bốn, tướng Kính tung chiêu khủng, double kill pháp sư và support của đối thủ, lượng tiền lập tức tăng lên, cậu đóng băng đường đi rừng của đối thủ.

Lục Kha Thừa mang theo quả tạ Tần Mục Dã đi đường dưới, chưa đầy bốn phút đã thấy tháp trung tâm của đối thủ bị phá.

Cảm giác áp lực của Lục Kha Thừa biến mất trong nháy mắt, anh cười khen ngợi: "Trình độ độ của em ấy tốt thật, tôi nằm đây được rồi."

Quả nhiên tháp cao nguyên thứ ba bị hạ sau sáu phút.

Tần Tiêu Nhiên không cần support, một mình tung hoành, kill tận mười người, tướng của Lục Kha Thừa phải đợi trang bị đầy đủ mới có thể đứng dậy, anh còn chưa kịp phát huy khả năng, đội đối thủ đã nhao nhao đầu hàng.

Angela đi đường giữa lẽo đẽo theo sau Tần Tiêu Nhiên từ sau khi phá tháp trung tâm, tận mắt chứng kiến anh ba Miên Miên mạnh như thế nào.

Phó Trạch Ngôn sáu tuổi khiếp sợ: "A… anh ba lợi hại quá, còn chưa đến bảy phút thì phải?"

Tần Mục Dã không thỏa mãn: "Đội kia phế quá, chưa đánh đã hàng, ván này chẳng thú vị gì cả, nhanh làm thêm hiệp nữa đi."

Hướng bình luận bắt đầu thay đổi ——

[Trời má, Kính của anh ba quá xuất sắc!]

[Đây là Kính đỉnh nhất mà tôi từng thấy.]

[Trình độ này, tôi không nói quá đâu, chiêu thức kia thực sự có cái gì đó, anh ba của Miên Miên năm nay bao nhiêu tuổi?]

[Hình như mười bốn mười lăm gì đấy, mạnh vl, thảo nào Thừa tổng nhận xạ thủ, đây mới là dã vương thật này.]

[Là một dân gà mờ hay xem đấu giải, tôi thấy anh ba chơi Kính thế này phải có trình độ cấp quốc gia mà 80 sao cũng là cấp cao rồi còn gì?]

[Đỉnh vãi chưởng, tự nhiên hối hận vì không ghi lại màn hình để xem cậu ấy chơi thế nào.]

…

Cả đội vào trận thứ hai, đúng lúc các bạn nhỏ không chơi trò gia đình nữa.

Miên Miên rất tò mò game anh ba và mọi người thích chơi, chen vào bên cạnh chân của Tần Tiêu Nhiên, yên lặng thò đầu xem trận đánh.

Lần này Tần Tiêu Nhiên chọn Bùi Cầm Hổ, vừa nãy đối thủ chơi tướng này cùi quá, lâu rồi cậu không chơi tướng Hổ nên nổi hứng chọn bừa.

Huyền Sách đi rừng của team kia lập tức bị cho ăn hành.

Phần bình luận cười to o(*≧▽≦) ツ

[Mạnh vl, anh ba này còn độc ác nữa, mới vừa đập Hổ của đội kia, giờ lại chọn Hổ, đúng chuẩn bố đời!]

[Trâu như thế bảo sao tôi hay quỳ khi chơi Vương Giả, hóa ra có khả năng tôi đấu với dã vương còn đang đi học trung học cơ sở, chị đây lớn tuổi rồi, tốc độ tay không thể bằng các cậu được.]

[Huyền Sách của team kia khổ thế]

[Hahaha làm sao con chuột có thể là đối thủ của con hổ được!]

[Tướng của Thừa tổng lại không có đất diễn rồi!!!]

[Ôi, anh ba có thiếu bạn gái không? Kết bạn với em đi, yên tâm anh là người duy nhất.]

[Tần đỉnh lưu chơi Yao chẳng tiến bộ chút nào nhỉ, tại sao mới đầu đã nhận trang bị nhiều thế…]

[Hahaha đều tại Thừa tổng chiều quá thôi.]

Miên Miên tò mò ngó nghiêng ngó dọc một hồi, Tần Tiêu Nhiên sợ cô bé đứng lâu mỏi chân nên vòng tay bế bé lên, để bé ngồi trên đùi mình.

Vị trí này cách màn hình rất gần, Miên Miên lại hiểu nhanh nên cô bé không mất nhiều thời gian nắm được trò chơi này như thế nào.

Trận này cần chín phút đã thắng, sau khi kết thúc, Miên Miên giơ tay lên xin: "Em cũng muốn chơi, anh Tiêu Nhiên dạy em được không ạ?"

Tần Tiêu Nhiên ngẩn người, chưa bao giờ cậu nghĩ em gái có thể chơi cái này…

Nhưng dù sao chơi chỉ để giải trí thôi, em gái vui là được.

Với cả cậu gánh cả bốn người không thành vấn đề, ngay cả khi Miên Miên bỏ máy treo ở đấy cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy.

Tần Tiêu Nhiên gật đầu: "Được, anh dạy em đánh một trận."

Phó Trạch Ngôn thức thời, đưa điện thoại cho Miên Miên: "Miên Miên chơi đi, đấu 5v5, em thay anh thì đủ năm người."

Ti Mệnh cảm thấy không ổn: "Angela của em vẫn dùng được, để Miên Miên chơi vị trí của Tần Mục Dã tốt hơn đấy."

Lục Kha Thừa nhiệt huyết bừng bừng, anh đã từng dẫn bạn nữ chơi game nhưng chưa bao giờ dẫn một em gái bốn tuổi.

Anh cười với Miên Miên: "Miên Miên chơi Yao được không, vị tướng này đẹp lắm."

Miên Miên nhìn một chút: "Đây chính là tướng anh hai mà."

Lục Kha Thừa cười nói: "Đúng vậy, Miên Miên thật thông minh."

Tần Mục Dã: "?????" Cậu bị đá ra khỏi đội như thế hả???

Mặc dù ngoài miệng không cam lòng nhưng thật ra Tần Mục Dã cũng muốn xem con bé heo thối bốn tuổi này chơi game như thế nào nên đưa điện thoại cho Miên Miên.

…

Bắt đầu ghép đội, lần này mất rất nhiều thời gian.

Lục Kha Thừa có kinh nghiệm, nói: "Lần này ghép đội lâu thế này, chắc do mình vừa thắng 2 trận liên tiếp nên lần này gặp đối thủ mạnh đấy."

Đến phần chọn tướng, Tần Tiêu Nhiên hỏi Miên Miên: "Em muốn anh chơi tướng nào?"

Miên Miên chưa bao giờ thấy mấy vị tướng này, ngón tay múp míp chọn bừa, cô bé thấy skin của Vân Trung Quân rất đẹp nên nói: "Chọn cái này đi ạ, con chim ưng này trông rất mạnh, còn có cánh nữa, giống như biết bay!"

Đôi mắt chứa đầy ý cười của Tiêu Nhiên không giấu nổi vẻ dịu dàng, cậu nghe theo Miên Miên chọn Vân Trung Quân.

…

Sự thật chứng minh, đúng như dự đoán của Lục Kha Thừa.

Vừa vào trang, phát hiện đội đối thủ là chiến đội cấp quốc gia!

Lục Kha Thừa kinh ngạc, anh có nhiều huy hiệu vàng cấp tỉnh nhưng chưa bao giờ nghĩ đến… cấp quốc gia.

Phần bình luận cũng bất ngờ ——

[Má không thể nào, chiến đội cấp quốc gia cơ á? Làm sao ghép được đội mạnh thế?]

[Tần Mục Dã cấp sao thấp, anh họ cũng chẳng có nhiều sao, chỉ có hai người sao cao thôi mà đấu với đội cấp quốc gia? Hay là anh ba chơi nick phụ?!]

[Có thể lắm! Nick phụ có chỉ số thể hiện rất cao, tỷ lệ thắng cũng cao, hệ thống Tianmei thông minh lắm, nó trace được nick chính nên mới ghép với đội cấp quốc gia đấy.]

Tần Tiêu Nhiên bình thản ôm em gái, kiên nhẫn dạy từng thao tác trên điện thoại.

Miên Miên thông minh, học rất nhanh, cô bé sớm đi dạo ở hẻm núi.

Tần Tiêu Nhiên dẫn bé đi phản rừng, không quên thả chậm bước chân, đi bộ cùng Miên Miên chưa lên cấp bốn.

Tướng đi rừng Ukyo Tachibana của đội bên kia cảm thấy bị khiêu khích, chơi 5v5 nên bắt đầu rối rít gửi lời thách thức.

"Ha, team 5 người mà có ba ông phật, hai gánh ba à?"

Từ lúc trang bị và chọn tướng, họ đã nhìn ra đội Tần Tiêu Nhiên có đến ba người không cùng đẳng cấp, nên cho rằng mấy người này bỏ

tiền thuê cao thủ chơi cùng.

Ti Mệnh rất không ưa mấy thể loại vừa bắt đầu đã thích gây sự, đáp trả: "Chúng tôi chơi một gánh bốn, thế nào, sợ à?"

Đối thủ không chịu vào thế yếu, tiếp tục chọc ngoáy: "Mấy ông phật này bị không bình thường à, chơi trận cấp cao mà chọn Yao, đợi ba phút mới ra trang bị lớn, tao cười ỉ*."

Miên Miên chơi support và Phó Trạch Ngôn chơi pháp sư đều dùng trang bị bình thường, hệ thống mặc định chọn cái nào thì chơi cái ấy, nên rất dễ nhận ra hai đứa này không biết chơi.

Miên Miên không hiểu mấy màn đấu nước bọt này trong game, tò mò hỏi: "Anh ơi, trang bị lớn là gì ạ?"

Từ trước đến nay khi đấu game, Tần Tiêu Nhiên luôn lười nói chuyện, không bao giờ để ý đến mấy lời khiêu khích của đồng đội hay đối thủ.

Nhưng lần này tâm trạng của cậu khác.

Cậu chỉ muốn đưa em gái đi dạo ở hẻm núi, ai ngờ lại gặp mấy thằng thiếu nợ, dám cười cợt Miên Miên!

Tần Tiêu Nhiên lập tức đưa Miên Miên đi ăn tiền, ăn đủ rồi, cậu mua áo giáp hồi sinh cho Miên Miên, mua thêm trang bị Overlord hạng nặng, tự động hồi máu không cần quay về thành, đắp thêm hai bộ quần áo phụ trợ nữa, cậu mới hài lòng gật đầu: "Một bên đỏ, một bên xanh, rất đẹp."

Vân Trung Quân ngang tàng càn quét khiến đội kia áp lực, quay lại chơi nghiêm túc.

Miên Miên ra chiêu chèo lên người Vân Trung Quân, Tần Tiêu Nhiên đưa bé ra khu rừng của đối thủ chém giết lung tung.

Tần Tiêu Nhiên kill ba mạng, ra đòn phản công máu, giết được bốn tên nhưng mạng của mình cũng không còn.

Lá chắn sống của Miên Miên biến mất, Ukyo Tachibana, người sống sót duy nhất của đội kia thấy cơ hội báo thù ngàn năm có một.

Mặc dù biết rõ không thể chuyển bại thành thắng trong ván này, nhưng cậu ta vẫn muốn kill con Yao này cho bõ tức.

Sau khi chết, màn hình chuyển đen, Tần Tiêu Nhiên lập tức nhắc Lục Kha Thừa: "Anh Lục, em đi rồi, anh qua với em gái em nhanh."

Lục Kha Thừa chơi Marco nhận tín hiệu, vội vàng nói với Miên Miên: "Miên Miên đừng sợ, anh tới cứu em!"

Lục Kha Thừa quất ngựa chạy đến, đón Miên Miên đang đi rừng lên người, lập tức hạ gục Ukyo Tachibana phe địch đang cố gắng tấn công Miên Miên.

Mặc dù Miên Miên không hiểu lắm nhưng bé con vẫn cảm thấy chơi rất vui.

Cô bé không ngại mấy lời khen ngợi của mình, vỗ tay: "Giỏi quá, anh Lục siêu giỏi, anh Tiêu Nhiên cũng siêu đỉnh!"

Tần Mục Dã yên lặng quan sát trận đấu, cả người như muốn nứt ra: "Trời má, cùng chơi Yao, tại sao tôi không có những đãi ngộ này? Đi rừng chết, xạ thủ lập tức qua đón con bé, đây là cục cưng của cả hẻm núi à?"

Cả đội đối thủ chết sạch, Ukyo Tachibana tức điên: "Mấy người làm đến mức đấy thật à? Tôi chỉ nhắm mỗi con Yao kia, tại sao nó chưa chết lần nào vậy???"

Tần Tiêu Nhiên gõ chữ trả lời: "Muốn kill em gái tao hả, mơ đi."

Lục Kha Thừa cũng đáp lại: "Yao là cục cưng của chúng tôi, người nào dám đụng người đó xác định."

Cuối cùng phe địch nhận tiếng pha lê vỡ, đội mình vẫn thắng.

Tiết tấu của trận này chậm, đánh hơn hai mươi phút.

Tần Tiêu Nhiên hài lòng nhìn chiến tích 6/0/21 của Miên Miên.

Tần Mục Dã ghen tỵ: "Con bé heo thối này không chết lần nào? Còn được nhận huy chương MVP cơ á?"

Miên Miên ngạc nhiên, vui vẻ chỉ tay vào tấm huy chương vàng sáng loáng: "A, có phải Miên Miên cũng rất giỏi không?"

Tần Tiêu Nhiên nở nụ cười dưới lớp khẩu trang, giơ tay sờ đầu em gái, dịu dàng nói: "Đương nhiên rất giỏi, eml là MVP, là người đứng đầu đấy."

"Ồ!"

Đằng sau là công lao của Tần Tiêu Nhiên.

Với kinh nghiệm chơi game lâu năm của mình, cậu có thể tính toán trước số liệu, nhường hết đầu người cho Miên Miên, bảo vệ đứa nhỏ không die lần nào, còn mình chịu chết mấy lần, như thế MVP đương nhiên không phải là cậu mà là Miên Miên.

Đùa chứ, dã vương cấp quốc gia mang em gái chơi game mà để con bé chết thì thôi trò này coi như bỏ.

Bé con chỉ muốn thử một chút, chơi một ván lại quay ra ăn bánh kem.

Nhưng phần bình luận nổ điên cuồng ——

[Ôi tôi chua lắm rồi ấy, cùng chơi Yao mà Yao của Miên Miên hạnh phúc quá, các anh không để Miên Miên chết một lần nào!]

[Đẹp trai quá đáng, anh ba chơi Vân Trung Quân mang Miên Miên chém giết lung tung, bùng nổ vẻ đẹp trai!]

[Marco của Thừa tổng chạy kịp tới cứu Miên Miên cũng siêu ngầu nhé.]

[Chắc chắn anh ba là dã vương cấp quốc gia, dựa theo kinh nghiệm xem KPL nhiều năm, tôi tin tưởng vào phán đoán của mình!]

[Chờ đã, tôi đột nhiên cảm thấy, hình như tôi gặp thao tác chơi game của anh ba ở đâu rồi thì phải?]

[Tôi cũng vậy! Nhất là lúc cậu ấy xuất chiêu của Kính, cực giống streamer nào đấy!]

[Đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi, tôi đã từng xem một streamer không lộ mặt, kĩ thuật cực kỳ đẳng cấp, chắc là dã vương cấp quốc gia, có vẻ còn tham gia thi đấu chuyên nghiệp!]

[Các chị em, hình như tôi tìm ra rồi… Có phải là streamer R thần, livestream không bao giờ lộ mặt, chỉ quay đến cằm không?]

Tần Mục Dã lướt phần bình luận liên tục để không bỏ lỡ thứ gì, thấy vậy, lập tức nhắc nhở Tần Tiêu Nhiên.

Cậu nói nhỏ vào tai em trai: "Thằng ba, em có định… để lộ thân phận không?"

Chuyện này, cậu biết em trai mình chơi game rất giỏi nhưng ai ngờ nó còn làm một streamer giấu mặt có độ hot cao cơ chứ?!

Chương 100: Dựa hơi em gái đỉnh lưu, lượng fan của Nhiên thần tăng vọt

Edit: Thư

Tần Tiêu Nhiên cúi đầu đọc bình luận, trong đầu nổ uỳnh một tiếng, đột nhiên có cảm giác…

Đứng giữa hiện trường công khai thân phận Σ(°△°|||)⦉

Tần Tiêu Nhiên không lộ mặt khi livestream, không phải với mục đích xây dựng hình tượng.

Tính của cậu vốn vậy, không thích lộ mặt trước những người xa lạ trên mạng, càng không tưởng tượng cảm giác bị đào xới thân phận thật sẽ như thế nào.

Ngược lại, Tần Mục Dã thấy bình thường, vỗ vai em trai, nói nhỏ: "Em làm việc này rất tốt, nói thật, nếu em để lộ danh tính, chắc chắn lượng fan của em sẽ tăng vọt như anh đây, dựa hơi em gái đỉnh lưu cả đấy."

Tần Tiêu Nhìn nhìn sang cô em gái chưa biết chuyện gì, đang đắm chìm trong bánh ngọt.

Tần Tiêu Nhiên cảm giác chứng sợ xã hội của mình trỗi dậy, khó nén nổi lo lắng, cậu thấy bữa tiệc sinh nhật sắp kết thúc nên nhân lúc mọi người không chú ý, đi vòng qua cameraman, lẻn lên tầng, về phòng của mình.

Tốc độ của cư dân mạng nhanh khủng khiếp, có người đã tìm ra buổi livestream cũ của R thần, nhiều khán giả cuồng nhiệt đổ xô sang xem.

Bọn họ tìm được rất nhiều manh mối từ những video cũ.

Mặc dù không phải tất cả người xem show đều là fan của Vương Giả Tinh Diệu nhưng độ phủ sóng toàn dân của game này rất cao, phần lớn mọi người đều đã nghe hoặc xem qua, phần ít thường xuyên đóng họ ở sóng livestream.

Từ một số thao tác, không khó để liên hệ anh ba bí ẩn của Miên Miên với streamers có kỹ thuật điêu luyện này.

[Thật sự là R thần à? Hóa ra R thần là học sinh trung học cơ sở hả? Thảo nào không lộ mặt, quá đỉnh quá đỉnh.]

[Tần gia không hổ là gia tộc giàu có nhất, toàn ngọa hổ tàng long thế này, không ngờ anh trai nhỏ nhất cũng lợi hại như vậy. Lúc R thần mới ra mắt đã tung hoành vần vũ rồi, nhiều người lão luyện trong nghề đều nói cậu ấy có thiên phú mà loại thiên phú này không phải ai cũng có đâu.]

[Aaaaa! Tôi bắt đầu đu fan R thần từ năm ngoái, Kính của cậu ấy thực sự rất xuất sắc, toàn những thao tác tôi dành cả đời cũng không hiểu! Tôi cũng là fan mẹ của bảo bối Miên Miên nữa, ôi, không ngờ hai idol của tôi lại có quan hệ với nhau!]

[Tôi rất muốn thấy mặt của R thần, đôi mắt phượng kia nhấn chìm tôi rồi, cả khuôn mặt chắc phải đẹp hơn nữa.]

[Ôi, hàng nghìn người xin quỳ xuống khẩn cầu R thần bỏ khẩu trang xuống!]

…

Tổ sản xuất chương trình hoàn toàn không tính đến tình huống này.

Tập đặc biệt nhân ngày sinh nhật của Miên Miên thực sự đem đến quá nhiều niềm vui.

Ngay cả đạo diễn Thi cũng không nhịn được bật thốt: "Chẳng có kịch bản nào ở đây cả, cả nhà Tần gia đều là kho báu khó giấu trong thời đại Internet phát triển như ngày nay…"

Chị gái trợ lý đạo diễn hơi lo lắng: "Nhưng anh ba của Miên Miên mới mười bốn tuổi, chúng ta không ngờ góc quay lại gây ra việc này, khiến cậu ấy… lộ thân phận streamer, chúng ta sẽ không gặp rắc rối gì chứ?"

"Chuyện này… tôi cũng không rõ, đợi quay hình xong tôi phải thương lượng lại với ông Tần và ảnh hậu Lê mới được."

Đạo diễn Thi đã đứng tuổi, thực sự không hiểu mảng thể thao điện tử.

******

Buổi tiệc sinh nhật vui vẻ của Miên Miên kết thúc.

Những bạn nhỏ đến dự tiệc đều không muốn về.

Bởi vì mùa ba chưa có thời gian khởi quay chính thức nên các bạn không nỡ chia tay.

Đại Lỵ ôm chặt Miên Miên, ngượng ngùng nói: "Chị sẽ nhớ em lắm, em cũng phải nhớ chị nha."

Khương Khương nói: "Hẹn gặp lại Miên Miên, hy vọng eo của ba anh sớm hết đau để chúng mình tiếp tục đi du lịch cùng nhau nhé."

Thao Thao, Phó nhát cáy, Tống Bối Ny, Lục Linh lần lượt nói tạm biệt

Miên Miên.

Lục Linh là người thấy vui nhất, sau buổi sinh nhật, ai cũng phải về nhà với mẹ, riêng cô bé có thể thường xuyên đến nhà Miên Miên chơi, chỉ mười phút đi bộ chứ mấy.

Sóng trực tiếp của tập đặc biệt cũng kết thúc.

Màn hình hiện ra một hàng chữ ——

[Chúc bảo bối Miên Miên luôn vui vẻ, mạnh khỏe. Hẹn gặp các bạn ở hành trình tiếp theo ~]

Tổ chương trình lục đục thu dọn đồ đạc, đến khi tất cả rời khỏi Tần gia, trời đã tối thui.

Miên Miên hăng hái quậy cả ngày nhưng cũng thấm mệt, sau khi kết thúc quay hình, Lê Tương thay quần áo ngủ cho con gái, bế bé lên tầng ngủ một lát.

Đến khi Miên Miên tỉnh dậy đã tám giờ.

Cả nhà, trừ Tần Tiêu Nhiên đang ăn tối ở phòng ăn.

Miên Miên mặc quần áo ngủ màu hồng hình heo Peppa chạy lon ton xuống tầng nhưng không thấy anh ba ở phòng ăn.

Cô bé dụi mắt, mơ màng nói giọng ngái ngủ: "Sao anh Tiêu Nhiên không xuống ăn cơm ạ? Anh ấy lại đi huấn luyện ở câu lạc bộ ạ?"

Ti Mệnh đặt đũa xuống, hướng mắt lên tầng: "Không phải, Nhiên ca đang ngây người trong phòng đấy, một vố công khai thân phận lớn như thế, anh đoán cậu ấy tự kỷ rồi."

Tần Mục Dã nhẹ nhàng nói: "Chà, không sao đâu, thằng bé xấu hổ thôi, mấy đứa lớp tám đều như vậy, tính tình kỳ cục, quen rồi thì tốt,

ngoại hình của nó ưa nhìn, lộ thân phận ra không biết ở trường có bao nhiêu bạn gái theo đuổi đâu."

Lê Tương lắc đầu: "Con không được nói thế, Tiêu Nhiên khác với người bình thường, thằng bé chơi game giỏi nhưng vẫn luôn khiêm tốn, chứng tỏ thằng bé thấy an toàn khi làm vậy, chắc thằng bé cần thời gian để tiếp nhận chuyện này."

Tần Hoài Dữ cũng nói: "Lần này con với mọi người cũng có phần sơ sót, không cân nhắc đến vấn đề này, con tưởng thằng bé đeo khẩu trang rồi thì sẽ không có chuyện gì. Con không chơi game, không biết một vài thao tác có thể để lộ như thế..."

Bánh bao nhỏ không nói thêm, ánh mắt đờ đẫn như đang tập trung suy nghĩ.

Tần Mục Dã đã ăn xong, cậu bế em gái lên đùi mình, gắp thức ăn giúp bé.

"Heo thối, ăn cơm trước đi, tám giờ rồi, không thấy đói bụng à?"

Miên Miên rất đói.

Tiệc sinh nhật là tiệc buffet, mọi người tự lấy đồ ăn cho mình nhưng để thuận tiện, các món chuẩn bị đều là món tây, ăn nhanh tiêu hóa cũng nhanh cộng thêm thời gian các bé chạy nhảy tưng bừng không ngừng nghỉ nên đồ ăn trong bụng nhanh chóng tiêu hóa hết.

Miên Miên xoa xoa bụng đang kêu òng ọc, nghĩ anh ba chắc cũng cảm thấy đói.

Cô bé lập tức cầm thìa, xúc cơm, ăn nhanh.

Tần Mục Dã ngạc nhiên: "Em, đói... thế cơ à? Hóa thành con heo thật rồi, ăn chậm thôi, chậm thôi, đừng ăn nhanh như vậy, uống canh đi."

Miên Miên và cơm nhanh nhưng tốc độ vẫn ổn.

Cô bé nhanh chóng ăn no, lau miệng, nói với Lê Tương: "Mẹ ơi, con muốn mang cơm lên cho anh Tiêu Nhiên."

Lê Tương đã bảo người giúp việc để phần thức ăn, đồ vẫn còn nóng, có thể ăn được ngày.

Nhưng…

Lê Tương biết sau khi chơi game cùng Miên Miên, thân phận bại lộ dưới bình luận, con trai út đã lặng lẽ đi lên tầng.

Vào tuổi dậy thì, đặc biệt là con trai, khó có thể giữ bình tĩnh và kiên nhẫn khi trong lòng bực bội.

Lê Tương không biết liệu bây giờ Miên Miên đi lên có làm phiền thằng bé hay không.

Vì vậy, Lê Tương lấy một đĩa thức ăn, một bát cơm và một bát canh, đặt vào mâm, tự mình bê lên.

Miên Miên lẽo đẽo đi sau lưng bà như cái đuôi nhỏ.

Đến khi hai mẹ con đứng trước cửa phòng, trước khi gõ cửa, Lê Tương dặn Miên Miên: "Có thể anh ba đang nghỉ ngơi, nếu anh đang nghỉ thì mẹ con mình không quấy rầy anh nữa nhé…"

Miên Miên gật đầu cực kỳ ngoan ngoãn.

Nhưng bà vừa gõ cửa.

Tần Tiêu Nhiên đáp lại một tiếng, Miên Miên thấy anh ba nằm trên giường, lập tức mất trí nhớ, quên luôn chuyện mình vừa đáp ứng với mẹ.

Bé con giống một chiếc bánh bao tròn tròn, lao lên giường, lăn vào trong ngực Tần Tiêu Nhiên, nghiêm túc hỏi: "Anh anh, tại sao anh không xuống ăn cơm? Tâm trạng anh không tốt à? Tại sao ạ? Bởi vì chuyện trong lúc quay chương trình hay sao?"

Miên Miên vừa nghe người lớn trong nhà nói chuyện trên bàn ăn.

Cô bé không hiểu hết và chưa xem livestream của Tần Tiêu Nhiên nhưng bé đoán anh Tiêu Nhiên cũng là nhân vật công chúng giống anh hai.

Tuy nhiên tính chất công việc của hai anh không giống nhau.

Anh hai là nghệ sĩ ca hát, nhảy múa, đóng phim, bán mặt để kiếm tiền, nhiều fan hâm mộ.

Anh Tiêu Nhiên lại chiêu đãi người hâm mộ quá trình chơi và một số kỹ thuật chơi thông qua livestream. Dưới sóng livestream của anh ba cũng có rất nhiều fan, rất nhiều người thích anh, tôn sùng anh.

Điểm khác biệt lớn nhất là…

Anh Tiêu Nhiên không bao giờ lộ mặt, không giống anh hai phải bán mặt để kiếm cơm.

Nói cách khác, fan hâm mộ của anh ba không biết anh Tiêu Nhiên là anh ba của cô bé, không biết anh ấy là em trai của anh hai, là con của ba mẹ.

Miên Miên mơ hồ cảm thấy, nguyên nhân anh ba không vui chính là chuyện này.

Bé con nhào đến với lực mạnh, Tần Tiêu Nhiên hơi sửng sốt, cuống cuồng ngồi dậy, vòng tay ôm cô bé vào ngực.

Lê Tương đặt đồ ăn lên bàn nhỏ trong phòng của cậu.

Bà nhẹ nhàng nói: "Tiêu Nhiên, hôm nay con chưa ăn gì, bữa tối phải ăn thật ngon, không thì sẽ bị đau dạ dày."

Tần Tiêu Nhiên gật đầu, trả lời "Vâng".

Cậu nhìn mẹ, khóe môi giật giật, tựa như muốn nói điều gì nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Lê Tương nhận ra con trai có điều muốn nói nhưng đợi một lúc lâu không thấy. Bầu không khí trở nên lúng túng.

Lê Tương thấy mình cứ đứng ở đây sẽ ảnh hưởng con trai ăn uống nên lặng lẽ đi ra ngoài.

Tần Tiêu Nhiên là người hướng nội hàng thật giá thật, hôm nay lên hình được như vậy là vì cậu đeo khẩu trang nên không cảm thấy sợ hãi.

Với cả không khí bữa tiệc rất náo nhiệt, nhiều nhân viên công tác, khách mời, các bạn nhỏ ồn ào nhốn nháo khiến cậu cảm thấy mình rất nhỏ bé, không quá khó chịu nên cậu mới thả lỏng như vậy.

Nhưng sau khi thấy màn suy luận online…

Cậu khôi phục trạng thái bình thường, tâm trạng đúng là không quá tốt.

Nhưng em gái trong ngực đang nhìn cậu chằm chằm với đôi mắt to tròn long lanh, tựa như rất quan tâm cậu.

Tần Tiêu Nhiên nở nụ cười, véo má cô bé: "Không phải, anh chỉ hơi mệt thôi."

Miên Miên biết anh ba đang nói dối, nhưng bé không để bụng, chỉ

vào thức ăn trên bàn: "Anh Tiêu Nhiên ăn cơm đi đã, ăn xong đi ngủ mới ngon."

Tần Tiêu Nhiên không muốn ăn nhưng nghe lời nhắc nhở của Miên Miên, cậu ăn nửa bát cơm, thức ăn và canh cũng ăn hết hai phần ba.

Miên Miên nhìn ra Tần Tiêu Nhiên ăn không nhiều như bình thường.

Tuy cô bé mới bốn tuổi nhưng điều đó không có nghĩa là Miên Miên không hiểu cảm giác phiền muộn.

Khi con người cảm thấy phiền muộn là lúc trong lòng cất chứa nhiều thứ, khiến bụng nặng trịch, không thấy đói, càng không thấy cơm ngon như lúc bình thường.

Miên Miên chọc chọc cánh tay Tần Tiêu Nhiên, chán nản nói: "Anh Tiêu Nhiên không vui bởi vì Miên Miên đúng không ạ? Vì hôm nay Miên Miên đòi chơi game nên… hại anh Tiêu Nhiên bị người hâm mộ phát hiện ra sao?"

Tần Tiêu Nhiên bất ngờ, lắc đầu ngay lập tức: "Tất nhiên không phải rồi, sao lại vì em được chứ? Anh rất vui lòng chơi game cùng em, với cả nhờ em là đỉnh lưu, lượng fan của anh tăng lên không ít đâu…"

Sóng live của cậu mở lâu rồi nhưng cậu không phải là streamer ký hợp đồng chuyên nghiệp, thỉnh thoảng hứng lên thì livestream thôi, thậm chí cả tháng chắc ngoi lên được một hai lần.

Tất nhiên lượng fan của cậu không thể đem ra so sánh với streamer thể thao điện tử hàng đầu được.

Nhưng con số cũng lên hơn 8 triệu….

Con số 8 triệu này là tích góp từng tí hơn một năm trời.

Vậy mà hôm nay, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, trong số quay đặc biệt chúc mừng sinh nhật Miên Miên, thân phận của cậu bị phát hiện, con số người hâm mộ đã tăng vọt lên 11 triệu.

Miên Miên nghiêng đầu, khó hiểu hỏi: "Vậy tại sao anh lại không vui? Mỗi khi lượng fan của anh hai tăng lên, anh ấy đều vui vẻ đến phát ngốc."

Số lượng fan của Tần Mục Dã cán mốc 70 triệu trên Weibo mà vẫn tăng lên không ngừng nên Tần Mục Dã luôn đi rêu rao, khoe khoang điều này.

Chương 101: Miên Miên sốc: Con trai mà là mẹ ạ?

Edit: Thư

Tần Tiêu Nhiên im lặng trong chốc lát.

Vì sao cậu không vui?

Cũng không đến mức không vui, bởi vì cậu không chuẩn bị trước nên đột nhiên có nhiều lo lắng.

Tần Tiêu Nhiên xoa đầu em gái nhỏ: "Không phải anh không vui, thật mà."

Miên Miên chỉ tay về phía mâm đồ ăn trên bàn: "Nhưng anh Tiêu Nhiên không ăn cơm ngon."

Tần Tiêu Nhiên không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

Em gái thực sự là… một bé tiên thông minh lại hay để ý, không cái gì qua được mắt con bé.

Tần Tiêu Nhiên ôm bé, ngồi trên ghế sa lon, tiện tay mở Weibo xem độ hot của chuyện này.

Không hề xuất hiện bất kỳ nội dung tiêu cực nào, cư dân mạng đều khen cậu còn nhỏ mà rất có tài năng, còn có người ước ao tình cảm anh em thần tiên của cậu và Miên Miên.

Không ít bạn gái chơi support chết mê chết mệt cảnh cậu ngang ngược hỗ trợ em gái chơi game.

Miên Miên không nhận được câu trả lời của Tần Tiêu Nhiên.

Cô bé cố gắng suy nghĩ.

Cô bé đã từng mơ về anh Tiêu Nhiên.

Những mọi việc đều ở trong tương lai.

Cô bé nhớ kỹ, sau này anh Tiêu Nhiên tràn đầy nhiệt huyết đi trên con đường gây dựng sự nghiệp làm tuyển thủ thể thao điện tử chuyên nghiệp, đại diện quốc gia thi đấu, trở thành một người khác hoàn toàn anh ấy lúc ngày thường.

Khoảnh khắc giành chiến thắng, nụ cười của anh ba đầy kiêu ngạo và rạng rỡ.

Anh trai của bé đứng trên bục nhận thưởng phát sáng lấp lánh.

Miên Miên lặng lẽ chạm vào tay Tần Tiêu Nhiên, "Anh Tiêu Nhiên, hôm nay anh đẹp trai lắm."

Tần Tiêu Nhiên đang lướt điện thoại di động, không thể tập trung được nữa, gương mặt nóng lên.

Mặc dù cậu đã quen những câu thổi phồng của Miên Miên…

Nhưng con bé cứ nói thẳng không ngượng miệng như vậy, cậu có chút không đỡ được.

Miên Miên nghiêm túc gằn từng chữ: "Tuy em không hiểu trò chơi điện tử nhưng em biết một anh Tiêu Nhiên rất khác khi chơi game, có vẻ việc này giúp cuộc sống của anh phong phú và vui vẻ hơn. Đây là điều đáng tự hào, rất nhiều người sùng bái anh. Anh hãy

mạnh dạn đón nhận yêu thương từ mọi người nhé.”

Tần Tiêu Nhiên hơi ngẩn người.

Cậu hay được bé con khen ngợi, thổi phồng.

Nhưng… lần tâng bốc này khá hữu dụng.

Bản thân Tần Tiêu Nhiên cũng không biết trong lòng mình nghĩ gì.

Chỉ là cậu cảm thấy việc thân phận của mình bị người khác phát hiện không phải một chuyện tốt.

Nghe Miên Miên nói, cậu tự hỏi, tại sao lại như vậy?

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là do cậu chưa thích ứng với hai thân phận khác nhau của mình.

Tần Tiêu Nhiên tự biết cậu là một học sinh rất bình thường ở trường, thành tích tầm trung, cảm giác tồn tại yếu ớt.

Đến bây giờ, cậu không phải học sinh xuất sắc trong mắt giáo viên và bạn học.

Cậu không giống anh cả, từ bé đã là con cưng của trời, là bảo bối trong mắt ba mẹ và thầy cô.

Cậu cũng chẳng giống anh hai, tuy thành tích không tốt nhưng trời sinh cho anh ấy một sức hút tự nhiên, thậm chí chỉ đạt 50 điểm trong bài kiểm tra nhưng anh ấy vẫn tự tin như được 150 điểm.

Đây đều là những điều Tần Tiêu Nhiên ước ao nhưng không được.

Đối với cậu, thân phận R thần tồn tại hoàn toàn độc lập.

Nhiều người thích R thần, nhiều người sùng bái R thần.

Nhưng sẽ không có ai liên hệ R thần với một học sinh trung học cơ sở lầm lì ít nói, có thành tích học bình thường.

Cậu chưa sẵn sàng công bố thân phận này của mình.

Tất cả mọi người đều biết R thần là một học sinh trung học, là đứa con thứ ba tầm thường của nhà họ Tần.

Họ sẽ đánh giá như thế nào?

Rồi cả thầy cô và bạn bè trong trường khi biết cậu là R thần sẽ có thái độ như nào?

Rốt cuộc, con đường này là một sai lầm.

…

Trong lúc Tần Tiêu Nhiên ngây người xuất thần.

Miên Miên giơ cả tay và chân ôm lấy anh trai, dựa vào ngực anh, tận hưởng tương lai tốt đẹp.

"Anh ba, anh biết không, sau này anh sẽ là một vị thần trong giới thể thao điện tử!"

"Anh sẽ dẫn dắt đội tuyển quốc gia giành chiến thắng quốc tế!"

"Trên bục nhận thưởng, giữa tiếng tung hô của mười triệu người hâm mộ, anh là ngôi sao, là tuyển thủ tỏa sáng rực rỡ nhất!"

Tần Tiêu Nhiên nghe bé con thổi phồng, vừa cảm động vừa buồn cười.

Bánh bao nhỏ dựa vào ngực cậu, cậu giơ tay ôm lấy khuôn mặt của bé.

“Sao em biết tâng bốc người khác quá vậy? Ai mà chịu nổi đây hả?”

Miên Miên cười hì hì trong lòng cậu.

“Bởi vì trong lòng Miên Miên, anh Tiêu Nhiên luôn tuyệt vời như vậy!”

***

Tần Tiêu Nhiên không biết là.

Đêm hôm ấy, vợ chồng Tần Sùng Lễ và Lê Tương đã cùng thức trắng đêm, xem lại hết các buổi livestream của cậu, bao gồm cả những trận đấu giải cậu tham gia. Tất cả đều nhờ Ti Mệnh tìm hộ.

Mặc dù Lê Tương không hiểu thi đấu thể thao điện tử nhưng bà mường tượng được đứa con trai hướng nội, không thích nói chuyện của bà kiên trì và xuất sắc như thế nào trên sàn đấu.

Tần Sùng Lễ cái hiểu cái không, nhưng thật ra kể từ khi biết Tiêu Nhiên thích chơi game, ông đã dần tiếp thu những kiến thức liên quan đến bộ môn này.

Ông biết bây giờ thi đấu thể thao điện tử đã trở thành một nghề, Tiêu Nhiên lại có thiên phú người thường chỉ dám ước ao và tiềm lực vô hạn.

Đứa con trai út của hai người thực sự rất xuất sắc. Trên con đường theo đuổi ước mơ này, thằng bé là một thiếu niên với nhiệt huyết nóng bỏng như ánh mặt trời.

Tần Sùng Lễ chậm rãi mở miệng: “Có lẽ, vợ chồng mình nên ủng hộ Tiêu Nhiên, không thể để thằng bé mai một thiên phú và lòng nhiệt tình này.”

Lê Tương cảm động rơi nước mắt vì lây nhiễm bầu không khí tràn đầy nhiệt huyết này, "Tất nhiên rồi, nếu Tiêu Nhiên đã lựa chọn con đường của mình, chúng ta là người nhà, phải ủng hộ con hết sức có thể."

Suốt cả đêm, hai người làm ba, làm mẹ không quá văn hay chữ đẹp đã viết cho con trai út một lá thư.

Lá thư tay ngập tràn cảm giác thế hệ trước.

Nhưng chỉ có như vậy… hai người mới có thể thoải mái viết ra những thứ bình thường khó nói thành lời.

Nửa đêm, Tần Tiêu Nhiên rời giường đi vệ sinh, đi ngang qua cửa, lại thấy trên mặt đất có một lá thư đang từ từ tiến vào qua khe cửa???

Cậu mở ra, đọc xong, đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh chạy dọc cơ thể.

Cậu nghĩ, có thể, cậu có thể tiếp nhận việc tiết lộ thân phận này.

…

Ngày hôm sau, Tần Tiêu Nhiên đăng một tấm hình và dòng caption lên nick livestream của mình.

[Không cần đoán, đúng là tôi, xin lỗi vì đã lỡ để lộ thân phận. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, với cả… em gái của tôi thực sự rất dễ thương.]

Ảnh chụp cậu đeo khẩu trang ôm Miên Miên chơi game.

Cậu đã nhờ anh hai liên hệ ê kíp chương trình gửi ảnh tới, ảnh chụp một bên mặt, trông vừa cưng vừa ấm áp.

Dã vương cấp quốc gia thần bí thoải mái thừa nhận thân phận bị lộ!

Giới thể thao điện tử sôi sùng sục!

[Má ơi, thao tác của anh này quá đỉnh! Phục sát đất! R thần trâu nhất!]

[Xin lỗi, là thật à? Hôm qua tôi còn tưởng chương trình mượn danh R thần để truyền thông cơ!]

[Thảo nào R thần không chịu nhận quảng cáo, hóa ra là thiếu gia nhỏ nhà giàu nhất thành phố, cái kịch bản này… tại hạ bái phục!]

[Ghen tỵ quá, thiên tài giới thể thao điện tử, bách chiến bách thắng, lão đại cấp quốc gia đột nhiên để lộ thân phận bí ẩn là thiếu gia nhà giàu…]

[Hahahaha, comment của lầu trên sặc mùi tiểu thuyết cho nam ấy.]

[Em gái quá đáng yêu, lúc nào R thần livestream tiếp vậy, buổi live tiếp theo phải cho em gái lên sóng nhé!]

[Chiến đội cấp quốc gia hôm qua chắc nứt toác ra rồi, ai ngờ khiêu khích cả buổi, đối thủ lại là dã vương học sinh trung học dẫn em gái học mầm non đi chơi cơ chứ…]

[Hahahahahha ngại quá, ngại quá, tôi xấu hổ đến mức co quắp hết cả ngón chân rồi này, Ukyo Tachibana của đội kia chắc dính bóng ma tâm lý luôn quá.]

Sau khi thoải mái thừa nhận, tâm trạng của Tần Tiêu Nhiên rất ổn định.

Cậu quyết định giữ bình tĩnh, thời gian trôi qua thế nào thì cứ làm như thế đấy, đi học vẫn đi học, huấn luyện vẫn huấn luyện.

Nhưng… đồng đội trong câu lạc bộ phản ứng hơi dữ dội.

Người anh em kề vai sát cánh, ngày nào cũng ăn đồ rẻ đặt bên ngoài, lại là thiếu gia nhà siêu giàu!

Nhóm Wechat của câu lạc bộ điên cuồng @Tần Tiêu Nhiên.

[Hiện lên ngay, Tần Tiêu Nhiên, mày đừng giả vờ chết nữa, chúng tôi biết hết tên của mày rồi đấy!!!!]

[Hóa ra mới 14 tuổi… Được lắm, thằng nhóc thối này, mệt cậu lừa gạt chúng tôi nhỉ]

[Quá đáng rồi nha, sợ chúng tôi đào tiền của cậu hay sao? Giấu được cũng ác quá đi!]

[Nhiên thần không coi chúng ta là anh em đâu, block nó đi, block nó đi.]

Tần Tiêu Nhiên nhịn cười, đáp lại mọi người:

[Xin lỗi các anh em, lỗi của em, tối nay em mời, được chưa.]

[!!!! Cuối cùng cũng chịu ngoi lên rồi!]

[Cậu nói rồi nhé, mời ngay! Bọn anh phải ăn cậu một bữa đã đời mới được]

[Mời á? Há há, chỉ thế thôi à? Tưởng một bữa cơm là anh đây tha thứ cho cậu hả?]

[Đúng! Tuyệt đối không thể tha thứ! Đừng mơ dùng một bữa cơm mua chuộc được anh! Trừ khi… cậu đưa em gái đến anh xoa xoa vài phát.]

[Chuẩn chuẩn chuẩn, xoa em gái!!! Đưa em gái đến công ty đi!]

[Em gái! Em gái! Em gái! Không có hận thù nào mà xoa xoa không giải quyết được! Miên Miên đáng yêu nhất, anh muốn xoa con bé!]

Tần Tiêu Nhiên không địch nổi chiêu tấn công của đám người này.

Cậu nghĩ đến trọc đầu, đi đến phòng công chúa của Miên Miên, thấy bé con đang nằm úp trên thảm, chổng mông chơi lego mới.

Cậu xoắn xuýt mở miệng: "À… Miên Miên này, chiều tối nay em có sắp xếp gì không?"

Miên Miên lật người, quay đầu nhìn anh ba như nhìn kẻ ngốc.

Tần Tiêu Nhiên ít khi xin giúp đỡ từ người khác, nói lắp bắp: "Nếu… nếu em không có thời gian cũng không sao, đổi sang ngày khác cũng được, chỉ là anh muốn hỏi em…"

Bé con dang tay, thở dài bất lực: "Anh Tiêu Nhiên, anh có biết Miên Miên mới bốn tuổi thôi không?"

Tần Tiêu Nhiên: "?"

Miên Miên: "Hôm nay là ngày nghỉ, không phải đi đến trường, anh nghĩ em có thể có sắp xếp gì không?"

Tần Tiêu Nhiên: "…Vậy thay quần áo, đi làm cùng anh nhé."

*****

Sau khi Tần Tiêu Nhiên thừa nhận mình là R thần, đô hot trên Weibo duy trì ở mức cao trong một khoảng thời gian.

Nhiều người trong giới Esports khen Tần Tiêu Nhiên rất có thiên phú, mới mười bốn tuổi đã đạt tới trình độ của tuyển thủ trong nghề nhiều năm.

Cộng thêm tương tác ngọt ngào giữa cậu và Miên Miên, trên mạng xuất hiện nhiều đoạn cut.

Nhưng dần dần, sau khi bùng nổ lúc đầu, bắt đầu có ý kiến trái chiều.

[Cậu dã vương thiên tài này là con trai của Lê Tương thật à? Chắc chưa đến mười bốn tuổi, còn nhỏ như thế đã phải đi làm, không cần đi học sao?]

[Tần gia nhiều tiền như thế, sao phải để con nhỏ livestream kiếm tiền nhỉ? Hôm qua cậu ấy còn phải đeo khẩu trang, tôi cảm thấy Tần Tiêu Nhiên như kiểu người khác biệt ở Tần gia ấy, chẳng giống hai anh lớn tí nào.]

[Không đúng lắm, lấy số tuổi của Tần Tiêu Nhiên, lúc ấy Lê Tương mới nổi lên, cả ngày quay phim, lấy đâu thời gian sinh con?]

[Chẳng lẽ… không phải con ruột à?]

[Chắc không phải đâu, sao tôi ngửi thấy mùi dưa lớn thế nhỉ…]

[Có ông lớn đào bới bên trong rồi thì phải?]

Không lâu sau, trên mạng truyền ra một bài đăng rất dài, trả lời ẩn danh trên Zhihu.

Tiết lộ lai lịch thật sự của Tần Tiêu Nhiên.

Ý chính của bài đăng ẩn danh có thể tóm tắt là: Người này có một em họ học cùng Tần Tiêu Nhiên, nghe kể Tần Tiêu Nhiên vào học nội trú ngay từ khi lên lớp 6, tính tình cô độc, lầm lì, không có bạn trong trường, luôn đi một mình, thành tích bình thường, quan hệ với gia đình không như sóng trực tiếp hôm qua, có người đoán, cậu ấy không được yêu thích ở Tần gia, bởi vì cậu ấy không phải con ruột

của Lê Tương.

Cư dân mạng thường hay gió thổi chiều nào theo chiều ấy, lan truyền bài đăng với tốc độ chóng mặt.

Xem lại thời gian, thông tin này có vẻ đúng.

Vì vậy, có người bắt đầu đoán già đoán non Tần Tiêu Nhiên là con riêng của Tần Sùng Lễ với phụ nữ bên ngoài.

Không giống anh cả, anh hai và Miên Miên cùng mẹ sinh ra nên không gần gũi thân mật.

…

Tống Thừa Vọng đọc luồng thảo luận trên mạng, anh ta bất ngờ, gọi ngay cho cha Tống Văn Thắng.

"Cha, tin tức này do cha thả ra phải không?"

Tống Văn Thắng không hiểu: "Tin gì?"

Tống Thừa Vọng chuyển tiếp những bài nói liên quan, Tống Văn Thắng xem xong, phủ nhận.

Tống Thừa Vọng cười: "Xem ra, còn có người khác ngoài hai cha con mình không muốn Tần gia tốt. Tin này rất hữu dụng, nghe nói Lê Tương đã sẵn sàng trở lại rồi, có tin này, Tần gia lại lục đục, không yên."

*****

Lúc đó, thị hậu Bạch Tranh 33 tuổi đang canh dưới tầng 1 khách sạn để đợi đạo diễn Từ Lượng Bình máu mặt đang họp trên tầng.

Bạch Tranh đợi năm sáu tiếng, lớp trang điểm sắp trôi hết.

Vất vả đợi mãi đến khi đạo diễn Từ Lượng Bình đi ra khỏi thang máy, cô ta chạy trên giày cao gót, chạy rất nhanh nhưng vệ sĩ vây quanh Từ Lượng Bình, cả đoàn người bước nhanh ra khỏi khách sạn, lên xe thương vụ đi mất.

Mặt Bạch Tranh tái mét, cô ta đợi một lúc lâu như vậy, cuối cùng chẳng được gì.

Cô ta đi vào nhà vệ sinh, gặp được một gương mặt quen thuộc, khuôn mặt Bạch Tranh lấy lại vẻ rạng rỡ: "Cô…Cô có phải trợ lý của đạo diễn Từ không?"

Nữ trợ lý gật đầu: "Đúng ạ, rất xin lỗi cô Bạch Tranh, hôm nay đạo diễn Từ có lịch trình đặc biệt, hôm kia tôi đã trả lời cô qua Wechat rồi."

Bạch Tranh kéo cô trợ lý qua một bên, hạ thấp mình: "Xin lỗi đã làm phiền cô, nhưng tôi muốn hỏi một chút, bộ phim 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》đã chọn được nữ chính số 1 chưa?"

Nữ trợ lý biết rõ lý do tại sao nữ diễn viên hạng nhất này lại hạ mình chạy đến khách sạn chặn người.

《 Phượng Ngự Cửu Châu 》là bộ phim tiên hiệp chuyển thể từ tiểu thuyết được đầu tư lớn, chế tác hoành tráng mà đạo diễn Từ đang lên kế hoạch.

Nữ số 1 đã xác định là ảnh hậu tam kim Lê Tương, người sắp quay lại màn ảnh.

Chỉ là chưa ký kết hợp đồng, còn một số chi tiết đang thương lượng.

Bạch Tranh nhìn chằm chằm vào bộ phim IP này từ sớm, rất muốn nhận vai.

Trên thực tế, hướng chọn phim của Bạch Tranh bắt chước ảnh hậu Lê, bản thân cô ta cũng muốn thay thế vị trí ấy.

Nếu Lê Tương không quyết định quay trở lại, khả năng cao Bạch Tranh sẽ được mời tham gia bộ phim này.

Nhưng bây giờ, chính chủ muốn diễn, bản fake theo đương nhiên không có quyền phát biểu.

Nữ trợ lý chỉ có thể khách khí nói khéo: "Xin lỗi cô Bạch Tranh, bộ phim chưa vào giai đoạn công bố chính thức nên hiện tại chúng tôi không tiện tiết lộ."

Bạch Tranh nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của nữ trợ lý, siết chặt điện thoại di động, gương mặt tối sầm.

Lê Tương đã bốn mươi lăm tuổi, đóng phim mười năm kiếm được quá nhiều, cuối cùng cũng chịu lui bóng, nhường cơ hội cho những người mới bị chèn ép như cô ta lên hình.

Sao lại muốn quay lại làm việc!

Bạch Tranh nhấn vào tài khoản thủy quân, nhìn những bài tẩy não tràn lan, mỉm cười.

《 Phượng Ngự Cửu Châu 》có vai chính là nữ, nếu người xem biết hình tượng của Lê Tương đều là giả, bà ta chỉ là một người đàn bà trèo cao lấy chồng giàu, phải chịu cảnh tằng tịu trai gái bên ngoài, thậm chí còn phải đón con riêng về nhà nuôi.

Liệu bà ta còn trở lại được không?

******

Ba giờ chiều.

Tần Tiêu Nhiên bế em gái mặc váy màu hồng xuất hiện ở câu lạc bộ.

Mọi người bùng nổ!!!

"Nhiên thần, anh đây tha thứ cho cậu! Miên Miên đáng yêu quá aaaaaa, cưng hơn cả trên show ấy chứ aaaaa."

"Bảo bối đến đây, anh xoa xoa cái nào!"

"Nhiên thần, trông em gái của cậu trên TV khá lớn, ngoài đời lại nhỏ như vậy, đúng là bé con mà."

"Khóc mất, bé đậu Miên Miên của mẹ, mẹ yêu em chết đi được, đến đây cọ cọ với mẹ nào!"

Mấy người trước còn được, Tần Tiêu Nhiên nhìn cậu fan hâm mộ cuồng nhiệt này, cau mày bế em gái lùi về sau nửa bước.

Miên Miên ngạc nhiên nhìn anh trai trẻ tuổi tóc vàng này.

Cô bé quen không hiểu cái gì là hỏi luôn, giọng nói non nớt bối rối: "Anh là con trai mà? Sao anh lại xưng là… mẹ?"

Hoàng Mao tóc vàng là ADC cấp quốc gia, bình thường mặt lạnh kill cả đống người ở khe núi, giờ đây tươi cười hiền từ, giơ tay về phía Miên Miên: "Bởi vì anh là fan mẹ của em đó!"

Miên Miên sốc: "…Con trai, con trai mà là mẹ ấy ạ?"

Chương 102: Anh trai không thể vào đội tuyển quốc gia, Miên Miên tức phát khóc

Edit: Thư

Miên Miên bốn tuổi mới hạ phàm nhiều nhất nửa năm.

Với sự hiểu biết của cô bé về thế giới, cô bé không thể hiểu tại sao một anh trai nam tính ngời ngời thế này lại muốn làm mẹ mình!

Tần Tiêu Nhiên cúi người nhìn vẻ mặt khiếp sợ của em gái, ho nhẹ một tiếng: "Hoàng Mao, anh kiềm chế một chút, đừng dọa con bé sợ."

Hoàng Mao lúng túng xoa mặt, cho rằng khí chất của mình chưa đủ dịu dàng nên mới hù dọa Miên Miên bé nhỏ.

Vì vậy anh đi chậm lại, gương mặt đầy ý cười, nói giọng nhẹ nhàng hơn, nhưng vẫn kích động xông về phía Miên Miên: "Bé con đừng sợ! Em không biết mẹ yêu em nhiều thế nào đâu, ôi, cuối cùng mẹ cũng được xoa bé con rồi!!!"

Tần Tiêu Nhiên: "…"

Cậu hơi gầy nên không thể địch nổi một đám fan mẹ đực rựa trong phòng.

Tuy chỉ có một mình Hoàng Mao dám nói thẳng thắn và nhiệt tình nhưng thực ra tâm trạng của những người khác cũng chẳng bình tĩnh hơn Hoàng Mao là bao.

Lòng nhiệt tình bùng cháy như lửa, mọi người thấy Miên Miên giống như thấy gấu trúc, không thể khống chế bản thân mình.

Cuối cùng Miên Miên bị các anh vây quanh xoa xoa nắn nắn, cô bé mở to mắt nhìn mấy anh trai trẻ tuổi nhưng mất trí này…

Đợi đến khi xoa hết cả khuôn mặt và bím tóc, ai cũng nở nụ cười mãn nguyện.

Miên Miên nhìn biểu cảm của các anh, cảm thấy rất giống vẻ mặt mẹ hay nhìn bé.

Cuối cùng cô bé mơ hồ nhận ra, những anh trai xưng là mẹ này không phải mẹ thật, nhưng xét về mặt tình cảm, họ cũng giống như những người mẹ.

Đám thiếu niên trong phòng dần lấy lại bình tĩnh, lôi kéo Miên Miên tán chuyện cuộc sống cá nhân của Nhiên thần.

"Con gái, ở nhà Nhiên thần như thế nào? Có phải ở nhà cậu ấy là trạch nam bô nhếch, không giả vờ kiêu ngạo lạnh lùng như ở với bọn anh đúng không?"

"Chuẩn rồi! Mọi người xem anh hai của Nhiên thần là người thế nào, anh Tần Mục Dã, diễn viên hài nổi tiếng phải rẽ ngang sang hát nhảy đấy! Tính cách của anh em ruột đều có chỗ giống nhau, tao đoán Nhiên thần ở nhà cũng ngáo ngáo hâm hâm lắm đấy."

Tần Tiêu Nhiên quen với những người đồng đội này, bình thường họ vẫn hay nói chuyện tùy tiện như vậy. Sau khi công khai thân phận, cậu có thể tưởng tượng mấy ông thần kinh này sẽ trêu cậu như thế nào sau khi quay lại câu lạc bộ.

Nhưng Miên Miên rất nghiêm túc lắc đầu, kiên quyết phản bác: "Không phải đâu ạ, anh Tiêu Nhiên ở nhà cũng vậy, anh ấy siêu dịu

dàng, đẹp trai nhưng lầm lì ít nói! Anh Tiêu Nhiên không giống anh đâu ạ!”

“Thật không, thật không?”

“Thật không vậy, anh không tin!”

Những bà mẹ nam này thấy bé con đáng yêu, càng trêu càng không đã.

Miên Miên nghiêm túc gật đầu: “Thật ạ, em thề! Anh Tiêu Nhiên không hâm không ngáo mà.”

Tần Tiêu Nhiên thấy em gái không để cậu bị anh hai liên lụy, miệng đắng lưỡi khô giải thích.

Cậu đi đến khu để đồ ăn vặt, lấy một hộp sữa dâu, chọc ống hút, đưa cho Miên Miên: “Uống sữa đi, không cần nói nhiều với các anh ấy, các anh cố tình trêu em thôi, em bị lừa rồi.”

Miên Miên luôn tin tưởng lời nói của Tần Tiêu Nhiên, gật đầu, không thèm giải thích với những người mẹ nam này nữa.

Hai tay múp míp của bé ôm hộp sữa to, uống ừng ực.

Cả đám con trai không có em nhìn ngây người…

“Ôi, đáng yêu quá!”

“A tôi chết mất, tôi đi chết đây, ghen tỵ quá!”

“Tao cũng thế! Khi biết Nhiên thần là thiếu gia nhà siêu giàu, tao chẳng thấy ghen tị gì hết, dù sao giàu hay nghèo đều là cái số rồi, tao chỉ ghen tị Nhiên thần có em gái thôi!”

“Tao khác gì… nằm mơ cũng không ngờ con gái tao nuôi trên mây

lại là em gái ruột của Nhiên thần!”

“Aaaa, Tần Tiêu Nhiên, ngày nào mày cũng được cưng em gái, tao hâm mộ quá aaa.”

Tần Tiêu Nhiên nhìn biểu cảm sắp nứt ra của cả đám, tính cà khịa ngoi lên, cậu véo má em gái, kiêu ngạo hất cằm, cố làm giọng bất đắc dĩ, nói: “Không còn cách nào cả, có em gái bảo bối là do số phận, ghen tị cũng không được.”

“Làm thế nào giờ, tao tức ghê á, tao muốn đập Nhiên thần một trận quá.”

“Me too, úp bao tải rồi cho một trận không? Thằng này kiêu ngạo quá rồi!”

Miên Miên ngừng uống sữa, siết chặt nắm đấm: “Không được, ai dám bắt nạt anh trai của em phải chào hỏi nắm đấm của em trước!”

Miên Miên biết đây đều là bạn tốt của anh ba, mọi người chỉ đùa thôi nên cô bé không suy nghĩ nghiêm túc.

Nhưng mọi người biết tình yêu mãnh liệt Miên Miên dành cho Tần Tiêu Nhiên không phải là đùa!

Cả bọn không nhịn được nói qua nói lại.

“Mọi người thấy không, thái độ Miên Miên với Nhiên thần khác hoàn toàn thái độ với anh hai luôn ấy…”

“Đúng, tao cũng thấy thế, xem show thường xuyên thấy con gái tao cà khịa Tần Mục Dã, tao còn tưởng hôm nay có thể nghe bé con nói trêu Nhiên thần một hai câu cơ.”

Tần Tiêu Nhiên cảm nhận sự hâm mộ của mọi người, cậu nhịn cười, kéo kéo bím tóc của em gái, không khách khí khoe khoang: “Chịu

thôi, em gái thương em mà.”

…

Gần đây không có cuộc thi nào nên từ Tân Tiêu Nhiên vẫn phải đi học, mọi người trong câu lạc bộ đều nghỉ ngơi thả lỏng.

Hôm nay đứa nhỏ đến làm khách, không ai có tâm trạng huấn luyện, đưa bé đi thăm một vòng quanh câu lạc bộ, tới gần tối, mọi người chuẩn bị tan làm trước giờ, dẫn bé con đi ăn ngon.

“Miên Miên muốn ăn gì? Hôm nay để anh mời!”

Tần Tiêu Nhiên: “Báo trước hôm nay em mời rồi còn gì? Giấu mọi người lâu như vậy, em cũng áy náy, mọi người muốn ăn gì? Em chuẩn bị tinh thần bị xơi tái rồi.”

Đại Bạch nói: “Bỏ đi, khó lắm Miên Miên mới đến, để bọn anh mời!”

Hoàng Mao cũng nói: “Chuẩn, bữa cơm của mày để nợ đi! Sau này từ từ bóc lột, hôm nay nhất định mẹ phải mời Miên Miên một bữa thật hoành tráng.”

Miên Miên không biết mình muốn ăn cái gì, kéo tay áo Tần Tiêu Nhiên: “Bình thường anh hay ăn cái gì? Em muốn đến quán anh hay ăn!”

Mọi người nghĩ một lúc, sau khi bàn bạc, quyết định dẫn Miên Miên đến một trong những quán lẩu ruột của cả bọn, ngay đường bên cạnh. Quán lẩu này rất đặc biệt, không phải loại lẩu Tứ Xuyên bình thường mà nước lẩu thanh thanh ngọt dịu, hương vị độc đáo không quá nồng, phù hợp với trẻ con.

Mọi người đi sớm, chưa đến giờ tan tầm nên quán chưa đông, cả hội gọi một bàn lớn.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, sau một lúc lại quay về vấn đề tình cảm của Tần Tiêu Nhiên.

Cả hội sống chung với Tần Tiêu Nhiên hơn nửa năm nay, thấy thằng em này là người đơn giản, hướng nội, thường chẳng thích dẫn bạn gái chơi game.

Cho đến gần đây… một em gái siêu giàu tặng skin cho cậu khiến cả bọn suy nghĩ bậy bạ, thực sự quá tò mò.

"Miên Miên, em nói xem, anh của em có bạn gái chưa?"

Miên Miên vừa ăn túi trứng cá chuồn *, một miếng hơi to so với cô bé nên bé nhét đầy miệng, hai má phình ra như chuột hamster đang cố giải quyết thức ăn.

Bé con ồm ồm trả lời: "Không có ạ, anh Tiêu Nhiên còn nhỏ mà, sao có bạn gái được chứ?"

Đừng nói anh ba nhỏ nhất chưa có, đến anh cả và anh hai cũng đã có đâu.

Miên Miên nói thật, nhưng mọi người vẫn nửa tin nửa ngờ.

"Hóa ra Miên Miên chưa biết rồi, Nhiên thần giấu em đấy, chắc cả nhà em chưa biết đúng không…"

"Chí phải, bọn anh tận mắt nhìn thấy mấy tháng trước có một em gái, hoặc có thể là chị theo đuổi Nhiên thần đập tiền mua skin cho cậu ấy đấy."

"Full skin luôn! Hơn ba trăm bộ, cộng lại khoảng mấy chục ngàn, tin nhận quà vẫn chình ình trên màn hình công khai tại sảnh của toàn server, quá đỉnh! Toàn server chứng kiến anh ba nhà em được phú bà theo đuổi!"

Tần Tiêu Nhiên càng nghe càng buồn cười, sắp không kiềm chế được.

Dần dần Miên Miên hiểu chuyện gì đang xảy ra…

Thảo nào các anh trai ngốc này nghi ngờ anh ba có bạn gái!

Hóa ra là vì vậy…

Anh ba hay ngượng ngùng, cô bé phải làm rõ một chút.

Miên Miên gác đũa, ngẩng mặt, cười hì hì nói: "À, em biết phú bà đấy là ai rồi!"

"??? Em biết hả?!"

"Chuyện gì vậy, sao vừa nãy em bảo không biết mà?"

"Nói đi bảo bối! Nhiên thần có ở cùng một chỗ với cô ấy không!"

Miên Miên khoanh tay trước ngực, cố tỏ ra thần bí, hỏi: "Có phải trong game nick của phú bà đó tên anh trai tôi là dã vương quốc gia phải không ạ?"

"Đúng vậy! Nghe tên dứt khoát thế, rõ ràng là lời tỏ tình còn gì…"

"Nghe là biết phú bà này nhiều tiền mà tính toán phết, làm thế nào để anh gặp được một em gái lắm tiền như thế chứ?"

Một đám ngốc sinh ra hâm mộ với Tần Tiêu Nhiên, tha hồ tưởng tượng chuyện tình đậm mùi tiền.

Chỉ có A Lan chơi support, trong đầu kêu vang một tiếng, nhìn biểu cảm đắc ý của Miên Miên, mơ hồ đoán ra chuyện gì…

A Lan ngắt lời mọi người: "Đợi chút, ID này, mọi người không thấy

có hơi…”

“Nhỉ, ID này quá dễ hiểu!”

“Nhìn phát biết phú bà bá đạo!”

“Chuẩn, anh trai tôi là dã vương quốc gia, ID phách lối như thế, muốn bị đập tơi tả ở khe núi à?”

Miên Miên bật cười: “Không phải đâu ạ.”

Đại Bạch nhìn đứa nhỏ: “Sai rồi, Miên Miên còn nhỏ nên không hiểu, trong game để ID màu mè như thế chính là muốn bị hành, đương nhiên ngoại trừ em gái phú bà này, xung quanh có lão đại gánh rồi.”

Miên Miên chớp mắt, nói rõ từng chữ: “Em biết mà, vì anh của em là dã vương quốc gia thật!”

Đại Bạch sững sờ: “Thôi được rồi, từ nhỏ em đã nghe quen từ này nên chắc không phải hoàn toàn không hiểu…”

A Lan nhìn thấu chân tướng, bất đắc dĩ nhìn Đại Bạch như nhìn thằng thiểu năng trí tuệ.

Hoàng Mao đột nhiên nhớ lại: “Trời má! Hóa ra là vậy, anh trai tôi là dã vương quốc gia… Má? Đúng là dã vương quốc gia thật.”

Một đám tuyển thủ Esports chậm tiêu kịp thời phản ứng lại, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Má nó, hóa ra em gái nhà giàu này là Miên Miên à!”

“Thảo nào hôm đó tao bảo Nhiên thần giới thiệu em ấy cho tao, Nhiên thần nói tao cút luôn, còn bảo tao mơ đi, đây là phú bà của nó.”

“Tao chua lè cả người rồi này, tại sao lại như thế, tao không nên sống trên đời này nữa, hai anh em nhà này dắt tay nhau ngược chết cẩu độc thân mà!!!”

“Full skin đắt như vậy, Miên Miên lấy tiền ở đâu?”

Tần Tiêu Nhiên véo mặt em gái, cười nói: “Em gái em là đỉnh lưu, con bé còn nhiều tiền hơn cả em ấy chứ.”

..

Cả bàn toàn người cười nói, ăn uống náo nhiệt hai tiếng đồng hồ.

Đến khi mọi người ăn no, Đại Bạch xem group chat, phát hiện có người chuyển tiếp bài đăng Weibo đào sâu mối quan hệ của Tần Tiêu Nhiên vào group chat của chiến đội.

Đại Bạch ấn vào link, thấy có người còn đào bới cả trường lớp của Tần Tiêu Nhiên.

Tài khoản ẩn danh này nói thành tích học tập ở trường của Tiêu Nhiên rất kém, tính tình lầm lì như một thằng lập dị, từ trước đến nay toàn đi một mình, không có lấy một người bạn.

Đại Bạch rất tức giận, thay đổi sắc mặt.

Người ngồi bên cạnh thấy vậy, liền hỏi: “Này, xem gì đấy?”

Đại Bạch nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu Nhiên.

Tần Tiêu Nhiên hỏi: “Sao vậy? Share trong nhóm em xem với?”

Đại Bạch chuyển tiếp đường link vào nhóm nhỏ, tất cả mọi người cùng mở ra xem.

Bầu không khí đột nhiên đặc lại.

Cư dân mạng không phải chịu trách nhiệm cho những phát ngôn trên mạng xã hội, càng không để ý người được nhắc đến là lão đại cấp quốc gia, cùng lắm chỉ là một thằng nhóc học sinh trung học cơ sở mà thôi.

Đủ thứ từ ngữ chửi rủa, bới móc…

Thậm chí còn có người nghi ngờ Tần Tiêu Nhiên không phải con ruột.

Tần Tiêu Nhiên rất bình tĩnh: "Thường thôi! Đây là hậu quả của việc công khai thân phận, kệ bọn họ thích nói gì thì nói đi."

Các chàng trai vây quanh nồi lẩu đều là anh em tốt kề vai sát cánh chiến đấu.

Tình cảm xây dựng trong giới thể thao điện tử mang một vẻ thuần khiết tự nhiên và đam mê nồng cháy.

Tần Tiêu Nhiên không để bụng, không có nghĩa là bọn họ cũng thế.

Nhiên thần là nòng cốt của đội bọn họ, tuy hơi hướng nội nhưng thiếu cậu ấy là không được.

Người nào trong đội cũng thích Tần Tiêu Nhiên, mặc kệ cậu ấy là người bình thường hay người có tiền.

A Lan đánh support thường đảm nhận vai trò chỉ huy trong trận đấu, tuổi của anh cũng lớn nhất, năm nay anh 21 tuổi.

A Lan đưa ra đề xuất hợp lý: "Mọi người đừng vào đốp chát với đống người này làm gì, không cần thiết, chúng ta cùng đăng Weibo! Mỗi người đều có fan hâm mộ, chí ít cùng tạo được ảnh hưởng trong giới."

“Ý kiến hay, chúng ta ai chẳng có fan, Nhiên thần không phải sợ, không cần ra mặt.”

Đúng lúc đang ăn lẩu, mọi người cùng chụp một bức ảnh, ai muốn lộ mặt thì thoải mái, ai không muốn thì dùng phần mềm chèn hình đầu chó, đầu mèo che đi, ngay cả Miên Miên cũng xuất hiện trước ống kính.

Hoàng Mao có lượng fan khủng nhất, hơn tám trăm nghìn người, anh soạn post, đăng Weibo.

@Vương Giả AD Hoàng A Mao: Nghe nói có người bảo Nhiên thần không có bạn bè? Coi chúng tôi chết rồi à?

Kèm hình ảnh mọi người đang ăn lẩu.

Tất cả mọi người nhao nhao share lại post này, thế nhưng lượng truy cập hạn chế, số lượt xem tăng lên tương đối chậm, chỉ có fan Esport share lại nên độ phủ sóng không cao.

Đến lượt Miên Miên mượn máy Tần Tiêu Nhiên đăng nhập Weibo của mình, chuyển tiếp bài đăng của anh Hoàng Mao, kèm caption:

[@Bé Miên Miên: Ai bảo anh của em không có bạn bè, bạn tốt nhất của anh ấy chính là Miên Miên đấy]

Miên Miên có hơn 30 triệu người hâm mộ, lưu lượng cao thế này không phải để đấy cho vui.

Bài share vừa lên, không đợi mấy phút đã leo lên hot search.

Fan hâm mộ của Miên Miên chưa biết chuyện của Tần Tiêu Nhiên vì phạm vi nhỏ, đến giờ ai cũng biết, tất cả cùng nổi giận —

[Khốn nạn vãi, định bôi đen cả anh ba à!]

[Đến học sinh trung học cơ sở cũng không chịu buông tha, còn là người không hả?]

[Ai nói anh ba của Miên Miên lập dị? Rõ ràng anh ba là người khiêm tốn, hướng nội được không, lão đại nào có kỹ thuật chẳng như thế?]

[Tất cả chúng tôi đều là bạn của anh ba!]

[Đứa nào nói đứa đấy ghen tỵ! Anh ba mãi mãi là thần!!!]

[R thần đưa em gái đi ăn vui vẻ cùng anh em, bọn anh hùng núp còn đang cào phím bịa đặt cậu ấy không có bạn bè, tao cười vl!]

[Má, lại còn bảo anh ba không phải con ruột? Mắt mù không thấy anh ba và Miên Miên thân thiết thế nào à? Không phải ruột thịt mà có tình cảm như thế được à?]

…

Đỉnh lưu Miên Miên khống chế hướng đi, cộng thêm cậu có nhiều fan nữ, các chị gái hiền lành, chính trực không ưa bọn người xấu bôi bẩn Tần Tiêu Nhiên.

Dù sao những bài đăng về Tần Tiêu Nhiên không được nhiều người biết đến.

Phần lớn mọi người trên mạng đều cho rằng, quan hệ giữa sáu thành viên trong Tần gia rất tốt, rất ấm áp và đáng hâm mộ.

*****

Mặc dù không tạo nên ảnh hưởng quá lớn, nhưng vợ chồng Tần Sùng Lễ Lê Tương không thể dễ dàng bỏ qua cho người tung tin vớ vẩn này.

Làn sóng tẩy chay không cho gia đình họ tham gia chương trình lần

trước là do sự việc ở công ty dược, Tần gia đuối lý.

Còn lần này, rõ ràng có người núp trong tối cố ý gây sự với gia đình họ.

Tần Sùng Lễ đã bốn mươi bảy tuổi, trải qua không biết bao nhiêu chuyện, không muốn so đo những chuyện nhỏ nhặt.

Công ty dược của Tần Hoài Dữ xảy ra chuyện là do ông sơ xuất, nhưng sau đó đã khắc phục kịp thời, không cần lật lại chuyện cũ, biện pháp tốt nhất bây giờ là dùng thời gian chứng minh.

Công ty dược của Tần Hoài Dữ có đội của viện sĩ Hoàng tham gia, dần vào quỹ đạo, trong tương lai sẽ mang đến lợi ích cho người tiêu dùng, những lời đồn tiêu cực sẽ theo đó mà biến mất.

Tần Sùng Lễ tin tưởng năng lực của con trai cả, không nhúng tay vào.

Nhưng bây giờ thì khác, có người nắm bắt cơ hội chuyển mũi nhọn sang Tần Tiêu Nhiên, thậm chí dùng cả từ "con riêng" để viết bài, đây là mấu chốt Tần Sùng Lễ không thể chịu đựng.

Miên Miên và Ti Mệnh đã nói thẳng thân phận của cha con Tống Văn Thắng cho ông biết.

Tần Sùng Lễ đã bí mật điều tra nhiều chuyện của hai cha con nhà này.

Quả thật mấy năm nay Tống Thừa Vọng làm nhiều việc không sạch sẽ, nhưng sau sự kiện ở công ty dược, cậu ta nhận lệnh hoãn thi hành án, cả ngày chỉ nằm ở nhà dưỡng bệnh, quyền nuôi con bị vợ cũ giành lại. nghe nói sức khỏe của cậu ta rất kém, ra vào bệnh viện thường xuyên.

Không tra ra cậu ta có động thái gì.

Còn Tống Văn Thắng, Tần Sùng Lễ điều tra tất cả hành động của ông ta trong mấy chục năm qua nhưng không tìm ra sơ hở gì.

Ngay cả Ti Mệnh cũng hỗ trợ điều tra, xác nhận Tống Văn Thắng không giống thằng con, nhiều năm cố gắng lấy trộm vận khí của người khác để tích góp công đức cho mình.

Công đức của Tống Văn Thắng còn thâm hậu hơn con trai ông ta rất nhiều.

Ti Mệnh nói, công đức của Tống Văn Thắng lấy từ công lao sản xuất bao nhiêu của cải trong từng ấy năm, nâng cao địa vị xã hội, tạo ra giá trị cho xã hội, thậm chí còn từ thiện quyên góp. Công đức tích lũy dần dần trên nhiều phương diện, Tống Văn Thắng tự mình làm việc chăm chỉ để có nó nên không thể tùy tiện tịch thu.

Mặc dù không có chứng cứ nhưng trong lòng Tần Sùng Lễ, không thể tiếp tục giữ lại Tống Văn Thắng.

Tống Văn Thắng cũng chuẩn bị trước, hành động thận trọng ở Tần thị, như muốn đề phòng Tần Sùng Lễ nắm được lý do trục xuất ông ta khỏi tập đoàn.

Tần Sùng Lễ biết Tần thị sắp phải đối mặt với một sự thay đổi lớn, nó chỉ còn cách một đoạn thời gian ngắn nữa thôi.

…

Gần đây, Tần gia liên tục lên hot search, Lê Tương hi vọng cả nhà có thể yên ổn sinh hoạt như bình thường, nhất là với Tần Tiêu Nhiên.

Cho nên bà không dùng biện pháp xử lý dữ dội, chỉ đăng một số ảnh cũ, bao gồm lúc bà mang thai Tiêu Nhiên, lúc Tiêu Nhiên khi còn bé, bà đưa Tiêu Nhiên đi công viên.

Mọi người đều biết diễn viên Lê đang lặng lẽ làm sáng tỏ lời đồn.

Việc nghi ngờ Tần Tiêu Nhiên không phải con ruột dần lắng xuống, bởi vì đây chỉ là lời không có căn cứ, không dậy lên nhiều sóng gió.

Nhưng nửa tháng sau.

Đúng lúc Tần Tiêu Nhiên nhận được lời mời từ đội tuyển Esports quốc gia, yêu cầu cậu đến thành phố Thân Hải để tham gia phỏng vấn đội tuyển.

Trên Weibo lại nổi lên một làn sóng chống đối từ phụ huynh.

Đột nhiên rất nhiều phụ huynh có con em ở Yến Kinh online, nói một tràng dài công kích việc để trẻ em chơi game sẽ tạo ảnh hưởng xấu.

Những bài đăng dài này đều lấy Tần Tiêu Nhiên làm ví dụ tiêu cực.

[Đứa trẻ mới mười mấy tuổi, chơi game dễ nghiện ngập, sao giờ còn hoan hô ngược, Tần Tiêu Nhiên trở thành hình mẫu tiêu biểu? Con tôi ngày nào cũng đòi bỏ học, theo nghề đánh game, tôi và bố nó nói không được!]

[Cả nước có quy định hạn chế nghiện game ở trẻ vị thành niên, mỗi ngày không được chơi qua hai tiếng, sao giờ còn cổ vũ học sinh trung học cơ sở chơi game vậy?]

[Tần Tiêu Nhiên là học sinh Gia Hựu, trường quốc tế tốt nhất Yên Kinh, học phí một năm phải mấy trăm nghìn, đây là cách dạy của Gia Hựu à? Cổ vũ một đứa trẻ mười bốn tuổi, học lớp tám đi đánh game chuyên nghiệp?]

[Nói thật, ai cũng biết Tần Tiêu Nhiên là con nhà siêu giàu, tiền trong nhà ăn tiêu mấy đời không hết, coi như tương lai cậu ta chơi game chẳng ra gì nhưng cậu ta vẫn chẳng phải lo cơm áo gạo tiền, làm sao giống con em bình thường của chúng ta? Còn nhỏ không

học, lớn lên chỉ có vứt đi thôi!]

Chủ đề này không chỉ liên quan đến gia đình giàu có nhất nước.

Mà có còn mở rộng ảnh hưởng đến cả thanh thiếu niên trong ngành thể thao điện tử.

Đụng đến giáo dục con em, nhiều phụ huynh phản ứng rất dữ dội, vì chủ đề nóng hổi nên tham gia cuộc chiến.

Mặc dù nhiều người hiểu rõ giới Esports lập tức đứng ra giải thích nhưng không nhiều phụ huynh nghe lọt.

[Các cô chú bình tĩnh, mọi người hiểu lầm gì rồi phải không? Ngành thể thao điện tử hoàn toàn không giống việc chơi game, trẻ con nghiện game không muốn học là sai! Nhưng Tần Tiêu Nhiên là thiên tài Esport, hai chuyện này không giống nhau!]

[Buồn cười thật, không quản được con lại đổ lên đầu thiên tài thể thao điện tử, mấy người mới không biết cái gì, có biết Tần Tiêu Nhiên là tài năng bao nhiêu năm mới có một người không?]

Bởi vì độ hot của cuộc tranh luận không ít, tạo thành chấn động lớn trong giới thể thao điện tử, nhiều tuyển thủ nhà nghề đấu lâu năm cũng rốt rít lên tiếng phổ biến kiến thức.

[Tần Tiêu Nhiên là trường hợp đặc biệt, không phải đứa trẻ mười bốn, mười lăm tuổi nào cũng phù hợp thi đấu chuyên nghiệp. Nhà trường và cha mẹ phải dẫn dắt con em một cách hợp lý trong độ tuổi dậy thì nhưng Tần Tiêu Nhiên là một nhân tài đặc thù, đáng để giảm giới hạn độ tuổi, dù sao tuyển thủ Esport hay vận động viên đều giống nhau, phải bồi dưỡng nhân lúc còn nhỏ, hai mươi lăm tuổi đã giải nghệ, thời gian hoàng kim rất quý giá.]

Vụ việc âm ỉ ba bốn ngày, tuy nhiều tuyển thủ chuyên nghiệp đứng ra phổ cập kiến thức nhưng hiệu quả quá nhỏ.

Thậm chí có người không biết làm cách nào đào ra bảng điểm của Tần Tiêu Nhiên, phát hiện trong kỳ thi cuối kỳ lớp sáu, hai môn cậu không có điểm, các môn khác điểm cũng rất kém, điển hình là một học sinh học dốt chính hiệu.

Các vị "phụ huynh online" lại càng hăng máu.

Rõ ràng một người không thể vừa học vừa chơi game, dù Tần Tiêu Nhiên có giỏi cỡ nào, với thành tích học kém như thế, phát triển đến mấy cũng không được đưa ra làm gương cho học sinh.

Không lâu sau, Tần Tiêu Nhiên nhận cuộc điện thoại từ quản lý phụ trách tuyển nhân sự cho đội tuyển Esports quốc gia.

Đối phương lấy làm tiếc thông báo với cậu: "Bạn học Tần, thật xin lỗi, bởi vì tuổi của cậu còn nhỏ, sau khi các cấp lãnh đạo xem xét toàn diện, nhận thấy hiện tại cậu cần tập trung vào việc học, đủ mười sáu tuổi mới có thể quay lại phỏng vấn! Cánh cửa đến đội tuyển quốc gia luôn rộng mở với những tuyển thủ giỏi.

Cuộc gọi này không khác gì chậu nước lạnh tạt vào người Tần Tiêu Nhiên.

Nhưng cậu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đối với cậu, ngành thể thao điện tử là giấc mơ của cậu, dù không được vào đội tuyển quốc gia nhưng cậu vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi nó đến cùng.

Tần Sùng Lễ và Lê Tương đều biết quyết định này là một đả kích rất lớn với Tần Tiêu Nhiên, hai người đều khẩn trương suy nghĩ biện pháp khắc phục, cố gắng liên hệ với lãnh đạo đổi tuyển, dù sao thể nào cũng không nên hủy bỏ cơ hội phỏng vấn ban đầu, hai người muốn đấu tranh đòi lại công bằng cho con trai mình.

Tần Hoài Dữ an ủi cậu: "Tiêu Nhiên, anh biết em muốn vào đội tuyển quốc gia, với thực lực của em, chắc chắn em đủ tư cách tham

gia, anh có người bạn, để anh hỏi xem có cách nào khác không.”

Tần Tiêu Nhiên nhún vai, không cảm thấy gì, nói: “Không sao, vào hay không vào thì vẫn chơi chuyên nghiệp được, cứ để theo tự nhiên đi ạ!”

Tính tình của Tần Mục Dã không tốt như mọi người, cậu tức đến nỗi hùng hùng hổ hổ mấy ngày ở nhà.

Cậu cáu kỉnh, thậm chí dùng cả nick clone, đấu lại những bậc “cha mẹ” trên mạng.

Nhiều việc đôi khi phải xảy ra như vậy, tuy Tần Tiêu Nhiên còn nhỏ nhưng với cơ chế ươm mầm nhân tài đặc biệt, cậu tham gia đội tuyển sớm mấy năm không phải là chuyện bất hợp lý.

Nhưng có người cố tình làm to chuyện. gây nên làn sóng dư luận, phía đội tuyển quốc gia phải cân nhắc danh tiếng bên ngoài, làm gì có chuyện còn chưa tuyển được người, fanpage chính thức của đội tuyển đã bị người ta chửi lên bờ xuống ruộng.

Người lớn trong nhà đều có cách xử lý riêng, công việc mấy ngày nay lộn xộn hết cả lên.

Cả nhà vô tình bỏ qua Miên Miên.

Thực chất Miên Miên tức giận không khác gì Tần Mục Dã.

Cô bé không biết chữ, không biết những người đáng ghét trên mạng tung bảng điểm của anh ba lên, nói cậu học dốt, mỗi mấy môn lớp sáu mà cũng trượt.

Miên Miên không chỉ tức giận những người đó mà còn giận cả bản thân mình.

Nếu hôm sinh nhật bé không đòi chơi game cùng anh ba thì chắc

thân phận của anh ba sẽ không bị tiết lộ.

Anh ấy có thể tiếp tục lặng thầm chơi game, gia nhập đội tuyển quốc gia, mọi thứ sẽ suôn sẻ, thuận lợi.

Tần Tiêu Nhiên là người đầu tiên phát hiện ra vẻ khác thường của đứa nhỏ.

Anh thấy mỗi khi Miên Miên về nhà vào buổi chiều, cô bé sẽ co người trên sô pha, hai tay ôm đầu gối, cuộn người như con rùa rụt cổ vào mai của mình.

Tần Tiêu Nhiên gõ cửa, đi đến bên cạnh bé, mỉm cười, nói: "Sao hôm nay không xem heo Peppa nữa à?"

Miên Miên rúc đầu vào giữa hai gối, lúng búng nói: "Em không xem đâu, xem nhiều đến nỗi em thuộc hết rồi."

Tần Tiêu Nhiên lại hỏi: "Thế chơi Lego nhé? Anh chơi cùng em?"

Miên Miên nghẹn ngào, cố gắng chịu đựng, không nói một lời.

Tần Tiêu Nhiên biết vì sao cô bé không vui, ở bên cạnh bé một lúc lâu, rốt cuộc vẫn bế em gái lên, vỗ nhẹ sau lưng bé.

"Nói cho anh biết, ai làm Miên Miên tức giận vậy?"

Miên Miên không nhịn được nữa, hít mũi, mở miệng, òa khóc —

"Huhuhu hức hức huhuhu … anh Tiêu Nhiên không được tham gia đội tuyển, huhuhu, Miên Miên rất bực, rất rất bực, là vì Miên Miên, nếu hôm đó Miên Miên không đòi chơi game cùng anh thì tốt rồi…"

Âm thanh của em gái nhỏ ngập tràn tủi thân.

Tần Tiêu Nhiên cảm nhận cơ thể nhỏ bé của em gái run rẩy trong

lồng ngực.

Xem ra, em gái thực sự rất khó chịu.

Cô bé đau lòng vì cậu.

Tần Tiêu Nhiên biết mình cũng rất thất vọng nhưng vấn đề tuổi tác chỉ có thể dùng thời gian để giải quyết.

Cậu hơi chán nản nhưng không thể làm gì khác.

Tần Tiêu Nhiên không nỡ để bé khóc, cố tỏ ra tươi cười, an ủi ngược lại: "Không phải đâu Miên Miên, chuyện này không liên quan đến em, Miên Miên ngoan, đừng khóc nữa. Thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt sẽ qua hai năm, đến khi em sáu tuổi là anh có thể vào đội tuyển quốc gia rồi."

Chương 103: Chân trái vấp chân phải, bé con ngã trên mặt đất

Edit: Thư

Miên Miên khóc nức nở, nghe tủi thân vô cùng.

Tần Tiêu Nhiên kiên nhẫn dỗ dành, vỗ nhẹ sau lưng bánh bao nhỏ.

Cậu sợ cô bé khóc nhiều quá sẽ bị sặc.

Miên Miên khóc bé lại trong sự vỗ về của anh trai, có thể do khóc mệt nên âm thanh cũng nhỏ đi rất nhiều.

Tần Tiêu Nhiên đặt bé trên sô pha, rút khăn giấy lau nước mắt, nước mũi cho cô bé.

Bé con đếm đầu ngón tay tính toán, miệng lẩm bẩm: "Hai năm nữa, đến khi em sáu tuổi… Một năm có 365 ngày, hai năm là hơn 700 ngày, hức hức, lâu quá, vì sao hai năm lại dài như vậy…"

Không tính thì tốt, tính rồi Miên Miên lại thấy càng tuyệt vọng.

Cô bé thực sự rất buồn.

Tần Tiêu Nhiên lúng túng, chỉ có thể lau nước mắt giúp em gái, trong đầu vắt óc nghĩ biện pháp.

Trên thực tế, tuổi càng lớn, con người lại thấy thời gian trôi càng nhanh.

Ở độ tuổi của Tần Tiêu Nhiên, thời gian trôi không nhanh không chậm, với cậu, hai năm không phải quãng thời gian dài, nhưng không phải đi qua trong chớp mắt.

Nhưng với một đứa trẻ ngày nào cũng chỉ ăn với chơi như Miên Miên, hai năm quá dài.

Đối với cô bé, mỗi ngày trôi qua đều rất lâu.

Cô bé nghĩ đến cảnh anh ba phải đợi hơn 700 ngày nữa mới được tham gia đội tuyển, trong lòng cảm thấy tủi thân và tức giận.

Tần Tiêu Nhiên chỉ biết từ từ dỗ cô bé: "Chuyện này không hề liên quan đến Miên Miên, không phải lỗi của Miên Miên mà, hiện tại anh không vào đội tuyển cũng chẳng ảnh hưởng gì, các loại thi đấu đều giống nhau, nếu không hạn chế độ tuổi tham gia, chiến đội của anh đại diện câu lạc bộ có thể dự thi. Giải đấu liên minh huyền thoại có giới hạn độ tuổi, anh vào đội tuyển cũng không được làm gì."

Thậm chí Tần Tiêu Nhiên còn tìm ra điểm tốt khi không vào đội tuyển, cậu kéo bím tóc của em gái, cười nói: "Đội tuyển quốc gia quản lý người không tự do như ở câu lạc bộ hiện giờ, sau khi vào phải thường xuyên huấn luyện, hình thức khép kín nên không được về nhà. Anh không về thì không được chơi cùng Miên Miên, mấy tháng liền Miên Miên không được thấy anh đâu, nghĩ như vậy, có thấy bây giờ tốt hơn không?"

Anh ba đang nói sự thật nhưng Miên Miên cảm thấy anh ấy đang an ủi mình.

Miên Miên lau khô nước mắt, nhưng đôi mắt vẫn ẩm ướt, hồng hồng.

Cơ thể mềm mại nhỏ bé nghiêng về phía Tần Tiêu Nhiên, rúc vào trong ngực cậu, nói khẽ: "Nếu anh đi huấn luyện, Miên Miên chắc

chắn sẽ nhớ anh nhưng so với chuyện không được gặp mặt, Miên Miên muốn thấy anh đạt được ước muốn của mình hơn…”

Tần Tiêu Nhiên thể hiện ra ngoài vào hay không vào đội tuyển đều giống nhau, trong câu lạc bộ có nhiều đãi ngộ, thậm chí hiện giờ cậu hoạt động khá tự do.

Nhưng Miên Miên biết tương lai trong giấc mơ.

Cô bé biết với năng lực của anh ba, anh ấy sẽ đứng ở bục cao nhất, đại diện quốc gia tham gia thi đấu, biểu tượng cho thế hệ tuyển thủ thể thao điện tử hùng mạnh nhất cả nước trong vài năm tới, không ai có thể thay thế anh ấy.

Miên Miên biết thời gian thi đấu chuyên nghiệp của tuyển thủ Esports rất ngắn, vận động viên có giỏi cỡ nào, tầm hai mươi lăm tuổi cũng bước vào giai đoạn xuống dốc.

Với cả, việc vào đội tuyển hiển nhiên nhờ vào năng lực của anh Tiêu Nhiên, tại sao vì một vài người không quan trọng phản đối mà phải đình chỉ.

Tần Tiêu Nhiên vuốt đầu em gái nhỏ, cười nói: “Không vội, chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ đến, anh thực sự không vội, hiện tại rất tốt, anh muốn ở nhà chơi với Miên Miên nhiều hơn, nếu không… chớp mắt Miên Miên lớn rồi, anh lại không nỡ.”

Mặc dù Tần Tiêu Nhiên đang an ủi Miên Miên nhưng cậu không nói dối cô bé.

Xảy ra chuyện này, cậu hơi thất vọng một chút nhưng không đến nỗi quá đau khổ.

Tâm lý của cậu bây giờ tốt hơn lúc trước rất nhiều, cả người trở nên lạc quan và tràn đầy năng lượng.

Từ trước cậu luôn thu mình lại, ít giao lưu bạn bè, xa cách người thân.

Cuộc sống một mình cô độc như vậy khiến cậu cảm thấy trong cuộc sống này, ngoại trừ game, cậu không còn hứng thú với bất kỳ điều gì.

Cậu từng coi game là sở thích và ước mơ, thậm chí là sinh mạng của mình.

Bởi vì quá đỗi coi trọng nên cậu muốn bản thân tiến bộ thật nhanh, tham gia các giải đấu lớn chuyên nghiệp, nhanh chóng bước lên đỉnh vinh quang.

Nhưng bây giờ khác rồi.

Cậu có một cô em gái ấm áp, một gia đình hoàn chỉnh, ở cùng mọi người từ từ qua ngày, cậu cảm thấy mọi thứ không cần gấp.

Thời gian trở thành vấn đề, thật ra cũng chẳng phải là vấn đề.

Hiện tại cậu mới mười bốn tuổi, không có nghĩa là cậu mãi mãi mười bốn tuổi.

*****

Dưới sự dỗ dành của Tần Tiêu Nhiên, Miên Miên dần lấy lại bình tĩnh.

Tần Tiêu Nhiên muốn chuyển sự chú ý của em gái sang việc khác, không nghĩ về việc này nữa nên dẫn cô bé xuống tầng, ra ngoài chơi.

Cạnh khu biệt thự nhà anh cả có một khu vui chơi lớn cho trẻ em, cậu định dẫn Miên Miên đi bộ ra đấy chơi.

Không ngờ, hai anh em vừa đi vài bước, đã gặp Lục Thanh Hành vừa tan học về.

Lục Thanh Hành mặc bộ vest đồng phục, khoác ba lô da bước xuống từ xe của nhà, nhìn hướng đi là biết đến tìm Miên Miên.

Tần Tiêu Nhiên thở phào nhẹ nhõm, lại có thêm một người đến dỗ em gái cùng cậu.

Có vẻ bạn thân nhất của Miên Miên là hai anh em nhà Lục gia này.

Gần đây Lục Linh đi quay phim, mẹ của cô bé dẫn cô nhập đoàn, còn Lục Thanh Hành khá rảnh rỗi, mỗi khi tan học sẽ sang chơi cùng Miên Miên. Tuổi tác của hai đứa trẻ chênh lệch không nhỏ nhưng lại rất hợp nhau, Tần Tiêu Nhiên không biết hai đứa có thể chơi gì cả ngày.

Trường mầm non tan học sớm hơn, thường Miên Miên sẽ đến Lục gia tìm cậu bé nhưng xem ra hôm nay không đợi được người nên cậu bé này tự mình đi đến.

Miên Miên thấy Lục Thanh Hành, nhỏ giọng gọi: "Anh Thanh Hành."

Giọng nói của bé con có phần buồn buồn.

Lục Thanh Hành đi thẳng đến phía bé con, giơ tay vuốt tóc cô bé, dịu dàng nói: "Hình như hôm nay Miên Miên không vui à?"

Bánh bao nhỏ không phủ nhận, gật đầu, hít mũi một cái: "Vâng, hôm nay Miên Miên rất tức giận."

Trên lý thuyết, Tần Tiêu Nhiên và Lục Thanh Hành là bạn học, mặc dù không cùng lớp nhưng đều thuộc khối tám trường THCS Gia Hựu.

Mặc dù cùng trường nhưng hai người không có điểm chung, trừ Miên Miên trước mặt, Tần Tiêu Nhiên chưa bao giờ nói chuyện với

Lục Thanh Hành.

Cậu chỉ có thể kiềm chế nỗi sợ xã hội, thấp giọng giải thích: "Hôm nay vì một số chuyện của tôi nên tâm trạng của Miên Miên… bị ảnh hưởng."

Lục Thanh Hành không cần hỏi nhiều.

Chuyện phát sinh gần đây ở Tần gia, cậu đều chú ý, Tần Tiêu Nhiên tạo nên chấn động dư luận không nhỏ, nhiều học sinh trong trường lén nghị luận.

Lục Thanh Hành cúi đầu nhìn Miên Miên: "Thật à? Nói cho anh biết một chút được không? Nói ra mới không giận nữa."

Cậu bé dắt tay Miên Miên, quay lại hướng nhà cũ của Tần gia.

Tần Tiêu Nhiên đi đằng sau, đột nhiên cảm thấy mình biến thành bóng đèn sáng chưng.

Miên Miên vừa khóc nên giọng nói còn nghẹn ngào, đượm giọng mũi nên càng non nớt, cô bé giận dữ kể lại chuyện với Lục Thanh Hành, cuối cùng siết chặt nắm tay, bực bội nói: "Đúng là người xấu! Tại sao những người xấu ấy lại quan tâm đến anh ba, bọn họ ghen tị anh của em giỏi quá đúng không?"

Tần Tiêu Nhiên yên lặng lắng nghe, tưởng Lục Thanh Hành sẽ chiều theo cảm xúc của Miên Miên, cùng bé mắng người xấu, không ngờ Lục Thanh Hành lại phân tích khách quan toàn bộ sự việc.

"Cũng không phải là ghen tị, anh của em có tài năng thiên phú, nên anh ấy lựa chọn hướng đi sau này sớm hơn người bình thường. Với cả anh ấy ưu tú, thu hút sự chú ý của nhiều người, trở thành thần tượng của các bạn cùng tuổi, nếu cứ như thế, sẽ có nhiều bạn không có thiên phú như anh ấy mù quáng bắt chước, khiến các bậc cha mẹ lo lắng và hoảng sợ."

Miên Miên chỗ hiểu chỗ không, nghiêng đầu hỏi: "Vậy họ không phải người xấu ạ?"

Lục Thanh Hành suy nghĩ một lúc, nói: "Không đến nỗi xấu nhưng họ thật ngu ngốc, chính lòng dạ hẹp hòi đã hạn chế lời nói và hành động của họ."

Miên Miên ngẫm nghĩ, gật đầu, sau đó đổi cách mắng: "Ngu ngốc! Đúng là những người ngốc!"

Tần Tiêu Nhiên ở phía sau nín cười.

Không ngờ một quý ông nhỏ luôn dịu dàng, lịch lãm như Lục Thanh Hành… lại có lúc độc miệng như vậy.

Ngu ngốc so với xấu xa, rõ ràng từ đầu nghe đau lòng hơn một chút.

Lục Thanh Hành có EQ cao, rất quen thuộc với Miên Miên nên hiểu tính cô bé.

Cậu nói chuyện với cô bé về chuyện này một chút, sau đó nhanh chóng thay đổi chủ đề.

Lúc này, cậu đã dẫn Miên Miên về đến nhà.

Bé con bị dời sự chú ý, hứng thú hỏi: "Anh Thanh Hành nói thật không, trái cây có phép thuật thật ạ?"

Lục Thanh Hành nói: "Đương nhiên là thật, bây giờ anh có thể làm thí nghiệm cho em xem, nhưng em phải đồng ý với anh trước, không được tức giận nữa nhé."

Miên Miên hoàn toàn bị thu hút bởi những lời miêu tả của Lục Thanh Hành, gật đầu thật mạnh: "Không tức giận nữa, Miên Miên không

còn tức giận nữa rồi!”

Lục Thanh Hành bảo bác giúp việc lấy hai quả cà chua.

Sau đó cậu mở cặp, lấy một số dụng cụ đơn giản bao gồm một mảnh kim loại nhỏ, hai dây dẫn có màu sắc khác nhau và một bóng đèn mini đặc biệt.

Tần Tiêu Nhiên quan sát ở bên cạnh, sửng sốt.

Thậm chí cậu còn không nhịn được rướn người lên, nhìn bên trong cặp của Lục Thanh Hành mấy lần.

Tuyệt thật.

Cùng học lớp tám.

Cậu thường không mang cặp, chỉ cầm theo bút đến trường, dù sao sách giáo khoa các thứ đã nhét hết vào ngăn bàn, không cần mang theo thứ gì.

Nhưng cặp sách của Lục Thanh Hành chứa đầy những thứ kỳ lạ… như kiểu bảo tàng khoa học ấy.

Trong đó sắp xếp ngăn nắp thành từng ô vuông gọn gàng.

Lục Thanh Hành đặt đồ dùng và quả cà chua lên bàn, chậm rãi lắp ráp thành một thứ.

Dưới sự mong đợi của Miên Miên, bóng đèn nhỏ “tách” một cái, sáng lên.

Đôi mắt to của bánh bao nhỏ lập tức sáng hơn bóng đèn.

“Oa!! Thật kìa! Cà chua có phép thuật thật!”

Đây chỉ là một thí nghiệm vật lý thông thường, Tần Tiêu Nhiên cũng đã làm trên lớp, nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng những thứ này dỗ em gái vui vẻ.

Lục Thanh Hành làm rất tốt.

Cậu bé kiên nhẫn dạy Miên Miên từng bước, để Miên Miên tự chơi một mình.

Miên Miên vừa kinh ngạc, vừa vui mừng khi làm thành công, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, vui vẻ chạy lung tung trong nhà, kéo cả quản gia Vinh và các chị giúp việc tới xem hai quả cà chua "biết phép thuật" của bé.

Dĩ nhiên tất cả người giúp việc đều nhiệt tình vỗ tay khen ngợi cô bé.

"Miên Miên giỏi quá"

"Giỏi thật, thế mà đèn lại sáng!"

"Tiểu thư Miên Miên rất thông minh!"

Miên Miên cười híp mắt, nói: "Anh Thanh Hành dạy cháu đó ạ, anh Thanh Hành biết phép thuật đấy."

Lục Thanh Hành mỉm cười, sờ đầu Miên Miên, nhẹ nhàng giải thích: "Đây không phải phép thuật, đây chỉ là một thí nghiệm vật lý nhỏ thôi, sau này Miên Miên đi học, trong tiết vật lý sẽ được học cái này."

"Có thật không ạ? Có thật không?" Miên Miên không nhịn được mong đợi thời gian đi học, "Trong trường các thầy cô sẽ dạy phép thuật ạ?"

Lục Thanh Hành cười dịu dàng, không tiếp tục giải thích nhiều.

Miên Miên nghe cậu nói ngoài cà chua, tất cả hoa quả khác đều làm được nên bảo chị giúp việc mang cả quả quýt, táo và đào ra, lần lượt thực hiện thí nghiệm.

Bé con nằm bò trên bàn, chơi rất hăng say.

Tần Tiêu Nhiên và Lục Thanh Hành sinh ra nhàn rỗi, không có việc gì nên nhìn cô bé chơi.

Tần Tiêu Nhiên cầm hai chai nước có ga, đưa Lục Thanh Hành một chai, hiếm khi trò chuyện đôi ba câu: "Cậu… rất biết cách dỗ trẻ con nhỉ, hôm nay cảm ơn cậu, Miên Miên rất đau lòng mà tôi không biết phải dỗ con bé bằng cách nào."

Lục Thanh Hành vặn chai nước, uống hai ngụm, một lúc sau mới lên tiếng: "Thật ra Miên Miên rất thông minh, không cần dỗ và cũng không có biện pháp nào dỗ bé, em ấy quá thông minh nên chuyện gì cũng hiểu. Tôi chỉ tìm một chủ đề mới cho em ấy chơi thôi, đợi khi sự hăng hái lúc đầu biến mất, em ấy sẽ lại nhớ đến chuyện của cậu và cảm thấy khổ sở."

Tần Tiêu Nhiên im lặng thở dài.

Lục Thanh Hành thông suốt mọi thứ.

Giống y đúc em gái của cậu

Tần Tiêu Nhiên hạ thấp giọng: "Cũng đúng, tôi chỉ hy vọng mấy ngày nữa con bé sẽ quên chuyện này đi."

Lục Thanh Hành lặng im một lúc.

Hai cậu con trai sợ giao tiếp xã hội chìm vào yên lặng.

Lúc sau, đột nhiên Lục Thanh Hành hỏi: "Thật ra anh cũng thấy bất công phải không?"

Tần Tiêu Nhiên nghiêng đầu nhìn cậu, không biết nên nói gì.

Thật khó để phán xét nó có công bằng hay không.

Trong chuyện này, cậu, phụ huynh học sinh hay lãnh đạo của đội tuyển đều không đứng trên cùng một lập trường.

Lục Thanh Hành luôn mang vẻ Phật hệ, bình đạm cho qua, giờ đây không ngại nói thẳng: "Nếu anh là người bình thường thì dù anh có thể thi đấu chuyên nghiệp hay vào đội tuyển quốc gia không cũng chẳng ai quan tâm, như thế không nhiều người tìm anh gây sự. Nhưng anh lại là người Tần gia, cộng thêm tài năng thiên phú hơn người nên mới bị chú ý, nhiều người để ý tuổi tác của anh nên mới gây ra tranh cãi. Thật ra anh chẳng làm gì sai, chỉ do tuổi còn nhỏ mà thôi."

Khả năng ngôn ngữ của Tần Tiêu Nhiên chỉ ở mức bình thường, cậu hiểu lý lẽ đó trong lòng nhưng không thể dùng lời ít ý nhiều tổng kết tất cả như Lục Thanh Hành.

Nghe cậu bé nói như vậy, Tần Tiêu Nhiên cũng cảm thấy có chút bất công.

"Đối với tôi, vấn đề thời gian rồi sẽ được giải quyết, tôi chấp nhận kết quả này, tôi chỉ không muốn Miên Miên đau lòng, bởi vì rất nhiều người xem buổi sinh nhật phát sóng trực tiếp của con bé nên dù tôi giải thích thế nào, con bé vẫn cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm trong chuyện này."

Lục Thanh Hành khẽ nhếch môi: "Vậy thì anh đấu tranh cho bản thân một chút đi, ít nhất hãy để Miên Miên thấy được, anh sẽ không lùi bước vì việc này."

*****

Tối hôm đó, Tần Tiêu Nhiên một mình đi đến phòng sách của Tần Sùng Lễ.

Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng hỏi xin ba thứ gì.

Lần này, cậu sẽ mở lời.

Tần Tiêu Nhiên nói: "Ba, con muốn thử một lần nữa, ba giúp con nghĩ biện pháp được không, chí ít con muốn tham gia phỏng vấn, con muốn ném thành tích của mình vào mặt bọn họ, để họ biết tuổi tác không phải giới hạn cho bất cứ việc gì."

Mấy hôm nay Tần Sùng Lễ đã nghiên cứu kỹ nghề nghiệp của con trai út, nếu thằng bé muốn đấu tranh, đương nhiên ông sẽ ủng hộ.

Nhưng Tần Sùng Lễ hơi bất ngờ.

Hai hôm trước, lúc nói chuyện, thái độ của thằng bé sao cũng được, không muốn cả nhà dùng quan hệ giải quyết.

Tần Sùng Lễ nói: "Con là con trai của ba, con muốn làm gì, chắc chắn ba sẽ ủng hộ, nhưng ba tò mò, tại sao thái độ của con lại khác hai ngày trước vậy?"

Đúng là tâm trạng của Tần Tiêu Nhiên có sự thay đổi.

Cậu là người không thích làm những gì mình không muốn, nếu có người phản đối, tạo nên tranh cãi lớn như vậy, cậu thấy phiền phức theo bản năng, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một việc, cậu không muốn để bản thân là chủ đề bàn tán vì tuổi tác, thế thì hãy để cậu lớn hơn rồi nói sau, dù sao cậu cũng không vội.

Nhưng Lục Thanh Hành đã nhắc nhở cậu.

Nếu cậu không muốn em gái đau lòng, cậu hoàn toàn có thể đấu tranh giành cơ hội cho bản thân.

Chuyện này có thể có chuyển biến hoặc không, nhưng ít nhất cậu đã chứng minh cho em gái biết, cậu không những không thất bại tuyệt vọng mà ý chí chiến đấu càng sục sôi mãnh liệt.

Tần Tiêu Nhiên trả lời: "Hôm nay Lục Thanh Hành đến chơi nhà mình, con nói chuyện với cậu ấy vài câu."

Tần Sùng Lễ sửng sốt một lúc, kinh ngạc nói: "Con… nói chuyện cùng thằng bé á?"

Hai đứa trẻ không thích nói chuyện với người khác lại có lời qua tiếng lại với nhau, chẳng khác nào mặt trời mọc đằng tây.

Tần Tiêu Nhiên thuận miệng nói: "Bọn con không nói nhiều, nhưng con thấy cậu ấy nói có lý, hơn nữa về vấn đề tuổi tác, ba nghĩ xem, từ nhỏ cậu ấy đã học nhảy lớp, nếu không phải do độ tuổi hạn chế, với trình độ này, chắc hiện tại cậu ấy đã vào đại học rồi."

Tần Sùng Lễ hiểu ra.

Có lẽ, đứa trẻ thần đồng của Lục gia kia có phần đồng cảm với Tiêu Nhiên.

Đứng trên phương diện nào đó, hai đứa đều thể hiện tài năng thiên phú hơn người ở độ tuổi không bình thường

…

Dưới sự giúp đỡ của Tần Sùng Lễ, rất nhanh tin vui đã đến.

Đội tuyển quốc gia đồng ý để Tần Tiêu Nhiên tham gia tuyển chọn theo kế hoạch. Cuộc tuyển chọn bao gồm nhiều hạng mục, bao gồm cả kiểm tra thể lực nên phía bên đó nhắn nhủ Tần Tiêu Nhiên chuẩn bị thật tốt.

Cuối tháng tư, Tần Tiêu Nhiên sẽ lên đường đến thành phố Thân Hải để tham gia kỳ tuyển chọn.

Cả nhà rất coi trọng cơ hội này, tất cả đều muốn đi cùng cổ vũ Tần Tiêu Nhiên.

Nhưng Tần Tiêu Nhiên cảm thấy cả nhà đi sẽ khiến cậu áp lực nên sau khi bàn bạc, chỉ có ba mẹ và Miên Miên đi cùng cậu.

Anh cả và anh hai vẫn nên tập trung hoàn thành công việc của mình.

…

Càng ngày càng gần mùa hè, thời tiết bắt đầu nóng hơn.

Miên Miên mặc váy công chúa màu xanh, đeo túi cùng màu mới mua, vui vẻ lên máy bay.

Vợ chồng Tần Sùng Lễ và Lê Tương đã lâu chưa đi du lịch, cũng cảm thấy rất vui.

Cả bốn người, bao gồm Tần Tiêu Nhiên đều chill, dù kết quả có như thế nào, cậu đã chiến đấu cho bản thân, cứ coi đây là một chuyến du lịch đưa Miên Miên đến thành phố Thân Hải chơi là được rồi.

Đến khách sạn, cả nhà nghỉ ngơi một đêm.

Kỳ tuyển chọn bắt đầu vào ngày hôm sau.

Vì kỳ tuyển chọn có khá nhiều hạng mục nên cần đến hai ngày.

Tần Tiêu Nhiên phát huy ổn, không mắc lỗi, ngay cả bài kiểm tra thể lực cũng đạt kết quả vượt xa điểm chuẩn, đạt điểm trung bình các hạng mục cao, tận 89.3 điểm.

Nhóm đánh giá kết quả khen Tần Tiêu Nhiên hết lời và cho rằng cậu là một mầm non tương lai sáng giá.

Kỳ tuyển chọn hàng năm này sẽ chọn ra tuyển thủ đại diện quốc gia thi đấu quốc tế, vì vậy số lượng rất ít, chỉ đếm trên đầu ngón tay, các hạng mục kiểm tra đều có độ khó cao.

Trước đây, những tuyển thủ mạnh toàn diện cũng chỉ đạt điểm cao nhất là 85.

Dù vậy, các cán bộ đánh giá vẫn phải tổ chức họp bàn để đưa ra quyết định cuối cùng.

Huấn luyện viên trưởng Tưởng Bỉnh Bách bỏ một phiếu không đồng ý với tư cách gia nhập của Tần Tiêu Nhiên.

Các cán bộ đánh giá khác hơi bất ngờ, không thể không thảo luận.

"Huấn luyện viên Tưởng đánh giá cao Tần Tiêu Nhiên lắm mà? Tuy tuổi của cậu ấy còn nhỏ nhưng trình độ hoàn thành các hạng mục đều rõ rành rành ở đây, chẳng lẽ vì áp lực dư luận sao?"

"Đúng là Tần Tiêu Nhiên rất giỏi nhưng tôi có thể hiểu thái độ của huấn luyện viên Tưởng. Thành tích thi tuyển của cậu ấy có thể bảo lưu ở đây, đợi đến khi cậu ấy đủ tuổi, quay lại cũng không muộn."

"Thế khá đáng tiếc nhưng huấn luyện viên Tưởng có quyền nhận hay không nhận, với cả anh ấy chịu trách nhiệm chính trong công tác huấn luyện nên chắc đã có cân nhắc trong lòng rồi."

Tần Tiêu Nhiên đã nhìn trước được kết quả này.

Kết quả tuyển chọn đã lưu vào hệ thống, không quá vô dụng, cậu đã đỗ rồi nhưng vì không đủ tuổi nên không được vào, đợi hai năm nữa đến báo danh là được.

Không uổng phí một chuyến đi.

Nhưng Miên Miên nghe xong, cảm thấy rất không hài lòng.

Cô bé lôi kéo Tần Tiêu Nhiên, hỏi: "Anh Tiêu Nhiên, huấn luyện viên Tưởng nói như thế nào ạ?"

Tần Tiêu Nhiên gãi đầu: "Hình như… không nói rõ ràng lắm, tóm lại kết quả như bây giờ tốt lắm, ngày mai chúng ta đi công viên Disney chơi nhé!!"

Miên Miên nghiêm túc nói: "Không được, tại sao lại không có lời giải thích rõ ràng chứ? Anh Tiêu Nhiên đạt hạng nhất, tại sao không cho anh vào?"

Thật ra Tần Tiêu Nhiên cũng cảm thấy hoang mang không biết làm thế nào. với cả… huấn luyện Tưởng Bỉnh Bách xem như là thần tượng của cậu.

Trước đây Tưởng Bỉnh Bách là một tuyển thủ chuyên nghiệp, là át chủ bài chuyên trị các giải đấu Liên Minh Huyền Thoại, là một vị thần đi đường giữa, sau này có tuổi rồi nên nghỉ thi đấu.

Tần Tiêu Nhiên xem ông ấy thi đấu rất nhiều lần, niềm hứng thú của cậu với Esports ít nhiều liên quan đến Tưởng Bỉnh Bách.

Không ngờ cuối cùng cậu lại bị chính thần tượng loại khỏi đội tuyển.

Tần Tiêu Nhiên dở khóc dở cười.

Nhưng trước khi rời đi, Tần Tiêu Nhiên đã đi gặp trực tiếp Tưởng Bỉnh Bách để lắng nghe lý do thỏa đáng từ chính miệng ông.

Cậu thuận lợi gặp Tưởng Bỉnh Bách.

Tưởng Bỉnh Bách vỗ vai cậu, cười nói: "Cố gắng lên, cậu rất có năng

lực nhưng học hành chẳng ra đâu vào đâu, mới 14 tuổi đầu, thi đỗ cấp ba rồi hãy nói!”

Tần Tiêu Nhiên không nói gì nhưng Miên Miên tức giận giậm chân.

Cô bé thở hổn hển, tay nắm chặt quả đấm nhỏ: “Chú hư quá! Anh ba của cháu giỏi như vậy,

chú không được nói thành tích của anh ba kém! Anh ba của cháu không kém, học kỳ trước anh ấy không có điểm bài thi cuối kỳ vì anh ấy không đi thi.”

Tưởng Bỉnh Bách rất cao, tầm 1h86, Tần Tiêu Nhiên lùn hơn ông ấy một cái đầu, vừa rồi ông thực sự không để ý đến đứa nhỏ đứng bên chân này.

Ông cúi đầu nhìn, phát hiện bé con trắng nõn đáng yêu, mặc một bộ váy màu hồng nhạt.

Tưởng Bỉnh Bách thấy dáng vẻ tức giận của cô bé rất buồn cười.

Ông không nhịn được muốn trêu cô bé, hất cằm, tỏ vẻ khinh thường: “À? Hóa ra là thế à? Không có bài kiểm tra nên mới bị điểm 0 à?”

Tần Tiêu Nhiên lúng túng ho khan: “Khụ… Đúng là cháu thiếu điểm hai môn bị điểm 0 nhưng những môn không đạt khác là cháu tự thi, quả thật thành tích học của cháu không tốt lắm.”

“Chậc chậc chậc.” Tưởng Bỉnh Bách cười cười đánh giá hai anh em trước mặt.

Miên Miên phát cáu với dáng vẻ bất cần đời của ông.

Chú huấn luyện viên này khác hoàn toàn tưởng tượng của cô bé!

Cô bé không thể chấp nhận anh ba lại bị một ông chú đáng ghét thế này chặn ngoài cửa đội tuyển!

Miên Miên rất tức giận, vung nắm đấm vào đùi của Tưởng Bỉnh Bách.

Bé con rất kích động, Tần Tiêu Nhiên giật mình, vội vàng bế em gái lên, nói xin lỗi: "Cháu xin lỗi, em gái của cháu còn nhỏ, con bé mới bốn tuổi thôi, chú đừng để bụng."

Miên Miên được anh ba ôm trong ngực, chưa hết tức, cô bé siết bàn tay, mở to mắt nhìn chằm chằm Tưởng Bỉnh Bách, giọng tràn đầy uy hiếp: "Chú hư, chú phải cho anh của cháu một câu trả lời hợp lý chứ. tại sao chú không cho anh ấy vào đội tuyển quốc gia, có phải chú ghen tỵ với tài năng của anh ấy không?!"

Bé con quá đáng yêu, nhóm người lớn xung quanh đều buồn cười, không ai tiến đến ngăn cản.

Chỉ mỗi Tần Tiêu Nhiên ngượng ngùng, hai tay của cậu đang ôm em gái, không rảnh che miệng của con bé.

Tưởng Bỉnh Bách chưa vợ, chưa con, ông biết em gái của Tần Tiêu Nhiên rất nổi tiếng, tính ra cũng là đứa trẻ có lưu lượng cao nhất cả nước.

Nhiều đồng nghiệp xung quanh khen cô bé đáng yêu nhưng ông chẳng thấy gì.

Ông theo chủ nghĩa không kết hôn, không có hứng thú với trẻ con, trước kia ông không thể hiểu được tại sao một đứa trẻ ba tuổi rưỡi có thể nổi đình nổi đám đến nỗi cả nước muốn nhận nuôi con bé.

Cho tới hôm nay, ông mới biết độ dễ thương của cô bé này.

Nếu như con bé khóc… thì càng cưng hơn phải không?

Tưởng Bỉnh Bách không hề giống một người lớn trưởng thành, chững chạc, cúi đầu nhìn Miên Miên, giọng điệu tùy ý: "Giỏi đến mấy cũng vô dụng, anh ba của cháu quá nhỏ, nhiều giải không được tham gia, ví dụ như giải LOL quy định phải trên mười bảy tuổi. Hừ, anh của cháu đáng thương phết, không đủ tuổi nên không được thi đấu, giống như cháu không đủ cao nên dù có nhảy thế nào cũng chỉ đánh vào đầu gối của chú thôi."

Tưởng Bỉnh Bách vừa nói, vừa trả đũa bằng cách kéo kéo bím tóc của Miên Miên.

Miên Miên giận đến nỗi mở to hia mắt, cô bé chưa từng gặp người nào xấu xa như vậy!!!

Chưa bao giờ!!!

Cô bé giận dữ, hai má phồng lên như con cá vàng đang khó chịu.

Hai chân giãy dụa đạp mạnh, cố gắng hướng về phía ông —-

"Chú hư, chú hư! Tại sao chú lại đáng ghét thế chứ, aaaaaa!!!"

Mọi người xung quanh thấy dáng vẻ bùng nổ của cô bé, cười không ngừng.

Không ai kiềm chế nổi biểu cảm.

Tần Tiêu Nhiên có chút rối rắm, cậu không thể tưởng tượng tại sao idol của mình lại … trẻ trâu thế này, thích trêu chọc trẻ con.

Nhưng cậu không thể để em gái đánh Tưởng Bỉnh Bách thật, chỉ đành bế con bé lùi về sau mấy bước, tránh không để chân của em đạp trúng Tưởng Bỉnh Bách.

Ai ngờ Tưởng Bỉnh Bách không tự hiểu mà đi lên hai bước, cười

nhạo nhìn đôi chân của đứa nhỏ.

“Đấy, cháu không chỉ lùn mà chân còn ngắn, cháu xem, Tần Tiêu Nhiên bế cháu rồi mà cháu có đá được chú đâu.”

Miên Miên: “!!!!”

Tần Tiêu Nhiên: “…”

Trợ lý Tưởng Bỉnh Bách cạn lời: “Lão đại, anh đang làm cái gì vậy???”

Tần Tiêu Nhiên không còn cách nào khác, chào tạm biệt rồi bế em gái rời đi.

Tránh việc em gái bị chọc điên bởi người đàn ông trẻ con này.

Miên Miên tức giận mắng suốt cả đường.

Cô bé mới bốn tuổi, tất cả kiến thức đều đến từ trường mẫu giáo.

Ở trường mầm non, mảng ngôn ngữ không được phát triển nhiều.

Với vốn liếng ít ỏi, Miên Miên vẫn cố nặn ra chữ để mắng người.

“Chú Tưởng là một con heo siêu siêu thối!”

“Con heo lớn thối hoắc!”

“Con heo siêu siêu hư!!!”

“Hư như vậy chắc chắn không gặp may mắn!”

“Em muốn chúc chú ấy ăn bánh pudding dâu không bao giờ có thìa!”

“Ăn kem không bao giờ có que!”

“Ăn lẩu không bao giờ có đũa!!!”

Tần Tiêu Nhiên nghe vậy, nổi hết cả da gà, tưởng tượng cảnh ăn lẩu không có đũa.

Cậu dở khóc dở cười: “Ác độc quá… như thế nóng lắm đấy.”

Miên Miên bĩu môi, hung hăng nói: “Nóng chú ấy mà! Cho chú ấy bị bỏng luôn!”

…

Sau khi Tần Tiêu Nhiên bế em gái rời đi.

Các đồng nghiệp không nhịn được hỏi.

“Huấn luyện viên Tưởng này, không phải anh rất thích Tần Tiêu Nhiên à, anh share video thi đấu của cậu ấy trên vòng bạn bè còn gì.”

“Đúng đấy, huấn luyện viên Tưởng khen kỹ thuật chơi Kính của Tần Tiêu Nhiên rất xuất sắc mà.”

Tưởng Bỉnh Bách vừa trêu bé con dễ thương nên tâm trạng thoải mái.

Trên môi treo nụ cười nhạt.

Ông từ tốn nói: “Thích thì thích nhưng cậu ấy còn quá nhỏ, mới mười bốn tuổi, không thể chín chắn như mười sáu tuổi. Với cả bây giờ cậu ấy chơi bằng tài năng, khác với những người liều mạng coi thể thao điện tử là cần câu cơm cả đời. Để xem, nếu cậu ấy kiên trì với con đường này, mười sáu tuổi chưa phải là muộn.”

******

Lần này Miên Miên thực sự tức ông chú xấu xa kia.

Cô bé về khách sạn, mắng cả buổi tối.

Tần Sùng Lễ cười, dỗ con gái: "Thôi nào, không sao, con gái của ba không tức giận, đợi đến khi anh ba của con mười sáu tuổi, ba sẽ lập hẳn một câu lạc bộ riêng cho thằng bé. Đến lúc ấy anh ba của con là ông chủ, dùng lương cao đào hết tuyển thủ của Tưởng Bỉnh Bách, thể nào ông chú Tưởng Bỉnh Bách xấu xa đó chẳng tức chết!"

Miên Miên cảm thấy hả giận đôi chút.

Cô bé suy nghĩ một lúc, chỉ vào bím tóc nhỏ trên đầu: "Ba, chú Tưởng đó rất phiền, còn đáng ghét nữa, chú ấy kéo tóc con, con chỉ cho người con thích kéo tóc thôi!"

Tần Sùng Lễ nhịn cười, xoa tóc của con gái, nói hùa theo: "Đúng là quá đáng! Miên Miên nghĩ xem, chú Tưởng Bỉnh Bách đáng ghét như vậy, thằng ba không vào đội tuyển nên không phải tiếp xúc với chú đó, đây cũng là chuyện tốt nhỉ."

Miên Miên nghĩ nghĩ, cảm thấy ba nói có lý.

Ban đêm, Miên Miên chìm vào giấc ngủ.

Tần Tiêu Nhiên thơm lên trán em gái rồi chỉnh lại chăn cho bé.

Miên Miên mơ màng nhưng giọng nói thơm mùi sữa vẫn nhắc khẽ: "Chú đáng ghét, chắc chắn không lấy được vợ."

Tần Tiêu Nhiên không nhịn được, bật cười: "Đúng rồi, chú ấy đã có vợ đâu."

******

Ngày hôm sau, mọi người chốt đi Disneyland chơi.

Tần Sùng Lễ và Lê Tương đã ở độ tuổi trung niên, dậy từ rất sớm nên xuống ăn bữa sáng tự chọn dưới nhà hành trước.

Tần Tiêu Nhiên và Miên Miên dậy muộn hơn một chút.

Miên Miên thay bộ váy giống của Stella Lou, đeo thêm một chiếc túi nhỏ.

Cô bé đã qua cơn giận, tạm thời bỏ những phiền lòng ra sau đầu, tâm trạng vui vẻ vì sắp được đi chơi Disneyland với ba mẹ và anh Tiêu Nhiên.

Tần Tiêu Nhiên dẫn cô bé đi thang máy xuống nhà hàng.

Bữa sáng tại khách sạn là tiệc buffet rất phong phú, Tần Tiêu Nhiên lấy hai đĩa thức ăn.

Cậu ngồi đối diện Miên Miên dùng bữa sáng.

Ăn được một nửa, đột nhiên cậu thấy lạnh bụng, muốn vào nhà vệ sinh.

Cậu nói với Miên Miên: "Em cứ ăn từ từ, anh đi vệ sinh, rất nhanh sẽ quay lại."

Bọn họ ở khách sạn đạt chuẩn sáu sao, chỉ số an toàn cao, trong nhà hàng chỉ lác đác mấy người, nhân viên phục vụ đi lại khắp nơi, không xuất hiện nguy hiểm nên Tần Tiêu Nhiên mới yên tâm rời đi.

Miên Miên đung đưa chân, dùng nĩa xiên miếng xúc xích Đức thơm lừng, ăn ngon lành.

Chị gái bàn bên đang ăn bánh Soufflé vị dâu, đứa nhỏ bị hấp dẫn, bé cũng muốn ăn.

Vừa nãy đi lấy thức ăn cùng anh ba, cô bé không để ý có bánh Soufflé.

Miên Miên tụt xuống ghế, đôi chân ngắn ngủn chạy về phía khu đồ ăn.

Bé con thông minh nhanh chóng tìm thấy bánh Soufflé mình mong muốn ở quầy line tráng miệng! Chỉ còn lại hai cái cuối cùng!

Nhưng kệ để đồ ăn khá cao, cô bé không với tới. Trẻ con nhờ người lớn giúp là chuyện hết sức bình thường.

Những người nào tốt sẽ sẵn sàng trợ giúp các bé.

Miên Miên giơ tay, kéo nhẹ vạt áo của người đứng trước mặt mình, lễ phép nói: "Anh ơi, anh giúp em lấy bánh Soufflé được không ạ?"

Trước mặt bé là một người đàn ông mặc quần jean, có vẻ khá trẻ.

Nhưng khi người đó quay đầu lại, cười híp mắt cúi đầu xuống: "Muốn bánh Soufflé phải không? Cháu muốn lấy bao nhiêu?"

Miên Miên mở to đôi mắt….

Đây không phải một anh trai như cô bé tưởng tượng mà là ông chú đáng ghét hôm qua!!!

Miên Miên vất vả lấy lại bình tĩnh, trấn an tâm hồn bị kích thích.

Khuôn mặt nhỏ của cô bé nhăn lại như bánh bao, hung dữ lẩm bẩm: "Chú xấu xa, cay nghiệt như quỷ, thảo nào không cưới được vợ."

Tưởng Bỉnh Bách thu lại nụ cười, mặt không đổi sắc cầm một cái đĩa, lấy nốt hai cái Soufflé còn lại, trước khi đi còn từ tốn nói một câu: "Không cần khách sáo, ai đến trước được trước."

Miên Miên: “!!!!!”

Mặc dù rất quá đáng nhưng điều này hoàn toàn phù hợp với ông chú xấu xa này.

Miên Miên hít sâu một hơi, nghĩ trong đầu, không được ăn thì thôi, một cái bánh Soufflé thôi mà, cô bé muốn ăn có thể nói với mẹ đến tiệm bánh để mua!

Cô bé tuyệt đối không cho chú xấu xa này xem trò cười nữa.

Miên Miên nghĩ vậy, phóng khoáng quay người bước đi, ai ngờ thảm ở khách sạn quá dày, đôi chân đi giày da của bé bên trái vấp bên phải, cả người mất thăng bằng, ngã “Uỵch” một cái ——

Dù bận nhưng Tưởng Bỉnh Bách vẫn chờ phản ứng bùng nổ của đứa nhỏ.

Không ngờ lại thấy cô bé biểu diễn trò vấp ngã khi đi trên đất phẳng.

Tưởng Bỉnh Bách:?????

Chương 104: "Cho chú kéo tóc một cái!"

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Thư

Miên Miên mặc bộ váy thỏ Stella ngã sấp, choáng váng…

Cô bé tự cho mình là em bé thông minh, ít khi hấp tấp ngã nhào.

Nhưng hôm nay lại phát sinh chuyện xấu hổ như vậy ngay trước mặt ông chú hư đốn!!

Đầu gối trắng nõn của Miên Miên đập xuống thảm dày, tuy không đau.

Nhưng đây không phải vấn đề đau hay không, cô bé xấu hổ quá.

Miên Miên kiên cường nhịn khóc, cúi đầu, trong lòng hy vọng ông chú xấu tính đã rời đi với bánh Souffle, không thấy cô bé vấp ngã!

Cô bé chống hay tay mềm mại xuống đất, chuẩn bị tự mình đứng dậy.

Ở phía sau, Tưởng Bỉnh Bách hồi phục tinh thần, đặt đĩa ăn của mình sang một bên, bước đến, bế đứa nhỏ từ dưới đất lên.

Ông không nhịn được cười, hỏi: "Này, cháu định giở chiêu trò gì khác à?"

Miên Miên được ông bế trên tay, ngẩng đầu đối mặt với gương mặt to tướng, không che dấu vẻ cười nhạo của ông.

Tia hy vọng cuối cùng của bé tan thành mây khói!!!

Ông chú này thấy!!!

Ông chú xấu tính này thấy cô bé ngã, bé còn bị chú này bế lên!!!!

Aaaaaaaaaaa!!!!

Bé con không kiềm chế được cảm xúc tủi thân, cộng thêm hôm qua cô bé còn tận mắt thấy ông chú này giễu cợt anh Tiêu Nhiên, không cho anh Tiêu Nhiên vào đội tuyển, còn chê bé lùn, chân ngắn.

Biểu cảm của bé con nứt ra.

Miệng nhỏ ngoác ra, mũi chua chua, đôi mắt ầng ậc nước chuẩn bị khóc lớn.

Tưởng Bỉnh Bách không dỗ trẻ con, thậm chí còn không có cơ hội tiếp xúc gần gũi với bọn chúng.

Nhưng không biết làm sao ông có bản tính hay trêu trời sinh và biết cách phản đòn thành công trước chiêu trò của trẻ con.

Thấy đứa nhỏ há miệng thật to, chuẩn bị gào khóc mãnh liệt.

Tưởng Bỉnh Bách nhíu mày, không hề an ủi bé vừa bị ngã mà còn khiêu khích: "Không phải chứ, cháu yếu ớt thế này thật à? Mới ngã có một tí, cái sàn nhà đáng thương này chưa khóc, sao cháu làm đau nó mà đã cầm đèn chạy trước ô tô rồi? No way, đừng bảo Tần Tiêu Nhiên cũng yếu ớt như cháu nhá?"

Bé con sốc toàn tập trước những lời nói khiến người khác hít thở

không thông này.

Cô bé kinh ngạc mở to hai mắt, hoàn toàn không thể hiểu tại sao trên thế giới lại tồn tại ông chú đáng ghét như thế này.

Nhưng câu cuối cùng… nhắc đến Tần Tiêu Nhiên.

Miên Miên ngay lập tức khép miệng, đôi mắt dâng lên một tầng hơi nước, cô bé cố gắng nín khóc.

Không được khóc, không được khóc, cô bé tuyệt đối không thể ông chú xấu xa này cười nhạo anh Tiêu Nhiên.

Bé con hít sâu một hơi, siết chặt hai nắm đấm, khuôn mặt tràn đầy vẻ không cam lòng, hổn hển nói: "Cháu không khóc! Chú toàn nói linh tinh!"

Tưởng Bỉnh Bách đạt được mục đích, cười xấu xa hơn, hai bả vai hơi run run, một tay bế đứa nhỏ, một tay chọc vào khuôn mặt nhỏ bé của bé.

Hai bên má của bánh bao nhỏ phồng lên trông như con cá nóc, rất đáng yêu.

Nhưng giọng điệu của ông vẫn mang phần khiêu khích: "Hai mắt đỏ ửng hết lên rồi mà còn bảo không khóc, anh ba của cháu cũng yếu ớt thế này, không cho vào đội là đúng rồi, chiến đội của chú huấn luyện cực khổ, cậu ấy vào mà khóc nhè thì phiền ghê."

Miên Miên hít mũi, nghiêm túc kiên quyết phủ nhận: "Anh ba của cháu sẽ không khóc, anh rất kiên cường, anh ấy giỏi nhất, chưa bao giờ cháu thấy anh ấy khóc cả!"

Tưởng Bỉnh Bách với tay cầm đĩa đồ ăn, bế bé con về chỗ ngồi của mình.

Ông giả vờ không tin: "Được, thế cháu nói xem anh cháu giỏi ở đâu?"

Miên Miên biết ông chú này chẳng có ý tốt gì.

Cô bé ngồi trên ghế, khoanh tay trước ngực, thái độ đề phòng, tức giận lẩm bẩm: "Dù thế nào anh ấy vẫn giỏi nhất, mọi người đều bảo anh ấy là dã vương số 1 cấp quốc gia!"

Miên Miên không nhớ những thuật ngữ của game, chỉ biết anh ba của bé siêu giỏi là được rồi.

Tưởng Bỉnh Bách rất thích đứa nhỏ này, biết ngày mai không còn cơ hội trêu cô bé nữa.

Ông lợi dụng thời cơ kéo bím tóc của bé, tiếp tục hỏi dò:"Dã vương cấp quốc gia cơ à? Mọi người chỉ tâng bốc thôi, muốn biết giỏi hay không, cứ soi vào hai anh em cháu đi, cháu yếu ớt thế này thì anh cháu giỏi thế nào được?"

Miên Miên phồng miệng, suýt tức điên lên.

Hiếm khi cô bé tức như vậy, sau khi trọng sinh, cô bé luôn sống thân thiện, tốt tính, trên trường nhường nhịn các bạn, về nhà bảo vệ các anh, không cho phép ai bắt nạt các anh của bé!

Với cả Tần Tiêu Nhiên là người anh nhỏ nhất, Miên Miên biết anh hướng nội, không thích nói chuyện, cần cô bé che chở nhiều hơn!

Miên Miên bực bội, cởi giày ra, còn mỗi đôi tất trắng, đứng trên ghế, để cô bé cao hơn một chút, khí thế cũng tăng lên.

Cô bé vén tay áo, siết chặt nắm đấm, nói rõ từng chữ: "Chú hư, chú nói cháu không sao nhưng cháu không cho phép chú nói anh ba của cháu đâu, cháu nghiêm túc cảnh cáo chú, nếu chú còn nói anh ba cháu, cháu sẽ không khách khí với chú!"

Tưởng Bỉnh Bách ung dung nhìn đứa nhỏ, bắt chước cô bé vén tay áo lên: "Cháu chứng minh cháu giỏi đi xem nào, dám chơi vật tay không? Cháu thắng chú thì chú tin cháu giỏi."

Tưởng Bỉnh Bách nhìn cánh tay nhỏ nhắn như ngó sen của Miên Miên, nếu tay áo đã xắn hết lên rồi, không chơi vật tay thì hơi phí.

Miên Miên không chịu tỏ ra yếu thế, mạnh mẽ xắn tay áo cao hơn, "Chơi thì chơi, chú đừng khinh thường cháu!"

Thực ra Miên Miên không tự tin vào bản thân đến mức mù quáng.

Miên Miên biết mình có linh lực, đôi khi hơi dùng sức là có thể sử dụng.

Giống như hôm đầu tiên đi học cô bé quật ngã cậu bạn to béo hổ báo để bảo vệ Lục Linh.

Tay phải của Miên Miên nắm chặt bàn tay to của Tưởng Bỉnh Bách, bắt đầu chơi vật tay.

Lúc đầu Tưởng Bỉnh Bách không dùng lực, nhưng… lại phát hiện ra sức của bé con không nhỏ, không gầy yếu như vẻ ngoài.

Ông lén dùng thêm chút lực để giữ tay cân bằng.

Miên Miên hít sâu, cảm thấy linh lực không phát huy.

Cô bé không biết linh lực chỉ bộc phát khi bé gặp nguy hiểm thật sự, nếu chỉ thi đấu chơi chơi với ông chú này thì rất khó có thể sử dụng.

Miên Miên không có linh lực, đành dựa vào toàn bộ sức mạnh của mình, toàn thân gắng sức.

Bàn tay của đứa nhỏ mềm mại, Tưởng Bỉnh Bách không dám dùng

nhiều lực, chỉ sợ bóp đau cô bé.

Nhưng dáng vẻ cố gắng hết sức của đứa nhỏ quá đáng yêu!

Sao đứa bé dễ thương như này có mặt trên đời được nhỉ?

Tưởng Bỉnh Bách cười cười, nội tâm như con sóc đất đang gào thét *, giống hệt các fan mẹ đòi nuôi bé trên mạng.

*

Click để xem ảnh

Nếu ông có một cô con gái… chắc con bé cũng rất đáng yêu!

Tưởng Bỉnh Bách không kiềm được rơi vào tưởng tượng vô tận.

Miên Miên không sử dụng linh lực nhưng cô bé rất cố gắng, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, quyết tâm đánh bại ông chú kiêu căng này.

Sau hai phút, Tưởng Bỉnh Bách lấy lại tinh thần, thấy khuôn mặt của đứa nhỏ đỏ hồng, thả tay, giả vờ loạng choạng lùi về phía sau, trợn mắt, khó tin nhìn tay mình: "Ơ kìa… chú thua rồi?"

Trên gương mặt của ông chú hư tràn đầy vẻ không tin.

Miên Miên đang chìm trong cố gắng hết sức, toát hết mồ hôi trên trán, Tưởng Bỉnh Bách đột nhiên rút tay, Miên Miên còn tưởng linh lực của mình bộc phát ra rồi!

Cô bé thắng!!!

Miên Miên kích động ríu rít: "Cháu thắng rồi, cháu đánh bại chú rồi!

Chú hư, chú phải thừa nhận cháu giỏi đi!”

Tưởng Bỉnh Bách giỏi làm trò, giả vờ gật đầu, bắt tay với bánh bao nhỏ, giống hình thức xã giao của các vận động viên sau khi tranh tài.

“Được rồi, chú thừa nhận cháu giỏi, chú thua, chú đánh giá thấp đối thủ rồi.”

Ông vừa nói, vừa rút khăn giấy trên bàn lau mồ hôi cho cô bé.

Miên Miên hơi bất ngờ, không thể hiểu tại sao thái độ của ông chú này lại thay đổi nhanh như vậy, cứ thể nhận thua sao? Đây là phong cách tuyển thủ Esports tôn trọng kẻ mạnh ạ?

Thái độ của Miên Miên với ông chú này hòa hoãn hơn một chút.

Cô bé ngồi xuống, dựa vào thành ghế nghỉ ngơi, vừa nãy dồn hết sức lực, cô bé thở gấp, giờ vẫn hổn hển.

Tưởng Bỉnh Bách cắm ống hút vào lọ sữa chua, đưa cho cô bé uống.

Sau đó còn rộng lượng đưa bánh souffle cho cô bé: “Đây, cháu thắng, chú mời cháu ăn.”

Miên Miên nhìn bánh souffle nhân dâu tây hấp dẫn trong tay ông chú, mắt sáng rực, không thể cưỡng lại mà buông bỏ vũ khí đầu hàng, tiếp nhận đồ ăn của kẻ địch.

Bé con dựa vào ghế, ăn từng miếng souffle, nheo mắt thỏa mãn, hoặc có thể do vừa vật tay thắng nên đang vui vẻ tận hưởng vinh quang (*^▽^*).

Hai chân của bé quẫy quẫy khiến Tưởng Bỉnh Bách nhớ đến dáng vẻ buồn cười khi cô bé vừa bĩu môi giận dỗi vừa ngã chổng mông trên đất.

Ông suýt nữa bật cười ra tiếng, cũng may kiềm chế được.

Miên Miên đang ăn souffle, không khí dương cung bạt kiếm giữa hai bên dịu đi đôi chút.

Nhân cơ hội này, Tưởng Bỉnh Bách gợi chủ đề nói chuyện phiếm với cô bé.

"Bé con, tại sao cháu lại muốn anh ba của mình vào đội tuyển quốc gia? Áp lực ở đội tuyển rất lớn, sau này mỗi lần tham gia thi đấu đều phải đại diện cả quốc gia, cậu ấy mới mười bốn tuổi, cháu muốn anh trai cháu chịu áp lực lớn như vậy à?"

Miên Miên xúc một miếng bánh, ngậm trong miệng, lúng búng nói: "Anh ba của cháu đủ tài năng, với những người giỏi, áp lực chính là động lực, với cả đây là ước mơ của anh ba cháu. Thật ra cháu không quan tâm anh ba có thắng hay không, càng không để ý bao nhiêu người thừa nhận anh ba giỏi, những việc này không liên quan đến cháu. Cháu chỉ muốn anh ba vui vẻ mà với anh ấy, thực hiện ước mơ chính là niềm vui lớn nhất."

Miên Miên mới bốn tuổi, chưa biết ước mơ của mình là gì.

Nhưng cô bé biết ước mơ của Tần Tiêu Nhiên là gì.

Đó là thứ ánh sáng duy nhất trong cuộc sống cô độc của anh ấy.

Cô bé không thể nào quên được hình ảnh tương lai trong giấc mơ, anh Tiêu Nhiên bảo vệ bé nên bị người ta cắt đứt tay phải, khi bác sĩ thông báo liệt hoàn toàn, anh ấy rất đau khổ, già đi chục tuổi chỉ sau một đêm.

Mong muốn bây giờ của Miên Miên là bảo vệ anh trai, ủng hộ anh đi lên đỉnh cao như ước nguyện.

Đến lúc đó, anh ấy sẽ đứng trên bục trao giải, hàng vạn người nhìn anh chăm chú, nhất định anh sẽ rất đẹp trai.

…

Giọng của bé con non nớt nhưng rất nghiêm túc khiến Tưởng Bỉnh Bách cảm động.

Ông không kiềm được nghĩ về bản thân mười mấy năm trước.

Khi đó, ngành thể thao điện tử ở Trung Quốc mới đặt những bước đi đầu tiên, kém xa trình độ bây giờ.

Ông được coi là một trong những người đầu tiên dấn thân vào ngành này, lúc đó không ai hiểu và ủng hộ ông.

Tốt nghiệp hết cấp hai ông đã đi đánh LOL, chỉ với hành trang là toàn bộ nhiệt huyết nồng cháy mà đi đến ngày hôm nay.

Vì vậy, với những đứa trẻ xuất thân bình thường, từ bỏ học hành để đánh game, chọn thể thao điện tử là con đường kiếm cơm duy nhất, ông rất dễ đồng cảm.

Trong thời gian huấn luyện, ông cũng nghiêm khắc hơn với những đứa trẻ này.

Bởi vì Tưởng Bỉnh Bách biết rõ, đối với những đứa này, thành công là điều bắt buộc, muốn nổi tiếng thì phải chiến thắng.

Nếu không, hai mấy tuổi đã kết thúc sự nghiệp, không biết làm gì để kiếm tiền, nửa đời sau chẳng rõ ra sao.

Nhưng Tần Tiêu Nhiên thì khác, Tần Tiêu Nhiên có quá nhiều thứ trong tay, theo nghề này rất khổ, đây không phải hướng đi tốt nhất cho cậu ấy.

Tưởng Bỉnh Bách không phải là người để ý đến áp lực dư luận, ông chỉ thấy nên cho bọn trẻ thêm thời gian cân nhắc và suy nghĩ, đợi khi bọn chúng lớn lên, hoặc khi Tần Tiêu Nhiên mười sáu tuổi, tiếp xúc nhiều hơn với thế giới bên ngoài, chưa chắc thằng bé đã muốn tiếp tục theo đuổi con đường gian khổ thế này.

Nhưng lúc này đây, sau khi nghe mấy lời của một đứa trẻ bốn tuổi, Tưởng Bỉnh Bách đột nhiên cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Rõ ràng hai người giống nhau, tuổi trẻ ông đã từng mơ ước và khát vọng như thế.

Ông biết rõ, nhiệt huyết với thể thao điện tử đã ngấm vào trong xương thì không thể dễ dàng phai nhạt, khả năng Tần Tiêu Nhiên đổi nghề cực kỳ nhỏ.

Bởi vì ước mơ này là ánh sáng quý giá nhất trong cuộc đời của bọn họ, trừ khi cơ thể rệu rã không thể không về hưu, sẽ không có tuyển thủ Esports nào dễ dàng từ bỏ.

Ngay cả đứa bé bốn tuổi cũng hiểu đạo lý này.

Tại sao ông vẫn lưỡng lự.

Ngay lúc Tưởng Bỉnh Bách đang dâng trào cảm xúc.

Tần Tiêu Nhiên vội vàng đi ra khỏi nhà vệ sinh, quay lại.

Bàn Tưởng Bỉnh Bách ngồi cách nhà vệ sinh gần hơn nên Tần Tiêu Nhiên chưa về đến bàn mình, đã bất ngờ thấy em gái mình ngồi chung với một người khác.

Trời má…

Tần Tiêu Nhiên hoảng loạn, đầu óc quay cuồng.

Kể ra cũng đúng, Tưởng Bỉnh Bách không sống ở thành phố Thân Hải, lần này ông đến để phụ trách việc tuyển chọn cho đội tuyển mà thôi, chắc cũng phải ở khách sạn.

Và khách sạn cách tòa Esports gần nhất và điều kiện tốt nhất chính là khách sạn này.

Gặp nhau cứ nghĩ oan gia ngõ hẹp nhưng cũng hợp lý…

Tần Tiêu Nhiên không quên hôm qua hai con người một lớn một nhỏ ngây thơ này suýt chút nữa đánh nhau trong tòa Esports.

Idol cũ của cậu… gây chiến với em gái cậu như mấy đứa tiểu học.

Tần Tiêu Nhiên không biết hai người xảy ra chuyện gì, lo lắng bảo vệ em gái, sải bước về phía trước, kéo em gái ra sau lưng, gương mặt căng thẳng: "Chú… chú đừng bắt nạt em gái cháu, con bé mới bốn tuổi thôi!"

Tưởng Bỉnh Bách ngạc nhiên: "Chú bắt nạt con bé hả?"

Tần Tiêu Nhiên ho nhẹ một tiếng, hơi căng thẳng đối mặt với thần tượng cũ, cúi đầu nhìn Miên Miên, nhẹ nhàng hỏi:; "Em không sao chứ?"

Miên Miên cười híp mắt, vẫy vẫy cái thìa nhỏ, vẻ mặt đắc ý khoe khoang chiến lợi phẩm: "Không sao ạ, Miên Miên không bị bắt nạt, Miên Miên còn báo thú giúp anh nữa, em đánh bại chú ấy rồi, bây giờ chú ấy là bại tướng dưới tay em, bánh souffle của chú ấy cũng bị em ăn rồi!"

Tần Tiêu Nhiên:????

Tần Tiêu Nhiên không thể hiểu chuyện gì xảy ra giữa hai người.

Chỉ cần em gái không phải chịu ủy khuất thì không vấn đề gì.

Cậu ho nhẹ một tiếng, cứng rắn nói: "Không sao thì tốt, hai anh em mình về đi…"

"Hey, ăn souffle của chú rồi định chạy à?"

Tần Tiêu Nhiên đang định nói nếu không có chuyện gì thì hai anh em về bàn tiếp tục ăn sáng đi.

Lời chưa nói hết, Tưởng Bỉnh Bách đã cắt ngang.

Với địa vị của ông trong giới, cộng thêm chức huấn luyện viên trưởng của đội tuyển Esports quốc gia, dù làm việc với ông hay không, hậu bối trong ngành đều giữ thái độ tôn trọng hết mực.

Vậy mà cậu Tần Tiêu Nhiên này, hôm qua trong lúc thi đấu thì khách khí cung kính, hôm nay vì em gái mà thay đổi cả thái độ.

Khá được.

Tưởng Bỉnh Bách nhếch môi cười cười: "Hai anh em tình cảm phết nhỉ, một đứa đùng đùng bảo vệ anh trai, một đứa mặt than che chở em gái. Con bé ăn bánh của chú, thì cháu phải solo với chú một ván! Nếu thắng thì bánh miễn phí, còn nếu thua thì phải trả lại tiền."

Đôi đồng tử của bé con rung rung: "Sai lại thế ạ?????Chú vừa bảo cháu thắng nên mời cháu ăn bánh mà?"

Tưởng Bỉnh Bách không thay đổi sắc mặt, giở trò vô lại ngay tại chỗ: "Chú có nói thế à? Trừ cháu còn ai nghe thấy không?"

Miên Miên: "!!!!!"

Tần Tiêu Nhiên: "…."

Tuy nghe rất ấu trĩ nhưng Tần Tiêu Nhiên biết Tưởng Bỉnh Bách

không thật sự đòi tiền mà muốn cho cậu cơ hội solo.

Tưởng Bỉnh Bách tồn tại như một vị thần trong giới thể thao điện tử.

Mặc dù ông đã giải nghệ nhưng hiện tại ông mới ba mươi tuổi, không tiếp tục thi đấu nhưng chắc chắn sức mạnh vẫn đỉnh cao như thế.

Nếu chơi solo…

Tần Tiêu Nhiên không nắm chắc bao nhiêu phần thắng.

Với cả còn phải xem chơi cái gì.

Tưởng Bỉnh Bách là người chơi đường giữa chuyên nghiệp ở LOL, sang Vương Giả cũng là pháp sư.

Nếu ông ấy giơ cao đánh khẽ với hậu bối, cậu sẽ được chọn tướng trước.

Nhưng…

Sau khi hai người đăng nhập vào trò chơi.

Tưởng Bỉnh Bách chẳng có chút nhường nhịn của người đi trước, tùy tiện nói: "Chú cho cháu chọn tướng, cả hai chơi giống nhau mới công bằng, nhưng điều kiện là cháu phải chọn pháp sư. Như cháu biết, chú chỉ chơi pháp sư, cháu chơi đi rừng thì thắng cũng chẳng có ích gì."

Tần Tiêu Nhiên không ý kiến.

Cậu thích chơi đi rừng vì cơ bản tất cả tướng chơi đi rừng đều ở cấp quốc gia.

AD hay đường giữa cậu đều chơi được.

Nhưng đường giữa là vị trí cậu yếu nhất.

Với cả cậu không có tướng tủ chơi pháp sư, tất cả tướng ở vị trí này đều giống nhau.

Tưởng Bỉnh Bách không có ý nhường, Tần Tiêu Nhiên cũng phải thể hiện khí thế chèn ép ông ấy.

Tần Tiêu Nhiên mở giao diện chọn tướng, làm lại các bước giống hôm phát sóng trực tiếp, cưng chiều hỏi em gái: "Miên Miên muốn anh chơi tướng nào?"

Tần Tiêu Nhiên mở trang pháp sư để Miên Miên chọn.

Miên Miên mở to hai mắt, ngón tay mũm mĩm lướt qua từng trang.

Cô bé không biết tướng nào mạnh nên bé chọn tướng đẹp nhất!

Lúc cô bé tặng bộ skin cho Tần Tiêu Nhiên, bé đã nhìn qua một lần, một số bộ skin đẹp khiến cô bé rất thích, để lại ấn tượng sâu.

Trong đó có một chị mặc bộ váy nào cũng đẹp.

Miên Miên nhanh chóng tìm được người mình muốn, chỉ vào: "Đây ạ, tướng này, váy của chị này siêu đẹp, nhất định sẽ rất mạnh, anh chơi tướng này đi!"

Tần Tiêu Nhiên: "…"

Miên Miên chọn Điêu Thuyền.

Tưởng Bỉnh Bách nhìn qua, cười ra tiếng: "Há há há há chọn chuẩn lắm! Đúng là em gái ruột, đẹp là được! Tướng này mạnh đấy, không ngờ cháu bé tí thế kia mà hiểu biết phết."

Miên Miên kiêu ngạo nâng cao cằm.

Tần Tiêu Nhiên: …. Xin lỗi nước này đi sai rồi.

Vừa rồi cậu quên loại Điêu Thuyền.

Mặc dù cậu không giỏi chơi pháp sư nhưng vẫn biết cách chọn tướng.

Vấn đề là Tưởng Bỉnh Bách hiểu rõ nhất tướng Điêu Thuyền này, kỹ thuật chơi xuất sắc, dân mạng hay gọi là master.

Nhiều lần trên livestream, Tưởng Bỉnh Bách chơi Điêu Thuyền kill cả năm đối thủ, ngược năm tuyển thủ chuyên nghiệp tơi tả đến mức hoài nghi nhân sinh, thậm chí bên kia chết hết rồi, ông ấy còn cho Điêu Thuyền nhảy múa trên xác người ta, vừa nhảy vừa so mạng, rất quá đáng.

Em gái cậu đúng là biết chọn…

Nếu con bé chọn Uyển Nhi để Tưởng Bỉnh Bách chơi tướng này bay nhảy khắp nơi, cậu sẽ không khẩn trương thế này.

Quá đắng lòng.

Nhưng chẳng còn cách nào khác.

Lời đã nói ra, cậu chỉ có thể cắn răng xông trận thôi.

Làm sao Miên Miên biết được Điêu Thuyền là tướng ruột của Tưởng Bỉnh Bách?

Trong mắt cô bé, Tần Tiêu Nhiên mạnh nhất.

Bắt đầu ván solo, Miên Miên yên lặng, nghiêm túc xem trận đấu, không hề nghi ngờ năng lực của anh ba.

Trước mặt em gái, Tần Tiêu Nhiên cũng không muốn làm cô bé thất vọng.

Với cả đấu với idol của mình năm xưa, thế nào cậu cũng phải đánh hết sức, lính quèn thế nào cũng không bỏ qua.

Đây là lần đầu tiên Tần Tiêu Nhiên chơi Điêu Thuyền, phát huy không tệ.

Về cơ bản, Tưởng Bỉnh Bách và cậu lần lượt die giống nhau, hai bên không phân cao thấp.

Từ góc độ kỹ thuật, ván này hòa.

Nhưng đã là game thì càng về sau càng không thể gục nữa, vì lính quèn nhiều, nếu die phát nữa, không kịp sống lại, tháp sẽ bị xâm nhập.

Tưởng Bỉnh Bách biết ván này ngang tài ngang sức, nếu tiếp tục kéo dài, chỉ cần Tần Tiêu Nhiên lơ là die thêm lần nữa là ông có thể giành chiến thắng.

Tiếp tục thêm ba phút nữa ván game sẽ kết thúc.

Nhưng, nhìn bé con mặc váy Stella tím nhạt, cả trận không cho ông một ánh mắt, chỉ nhìn chằm chằm Tần Tiêu Nhiên, cổ vũ tinh thần bên cạnh.

"Anh Tiêu Nhiên cố lên!"

"Anh Tiêu Nhiên điều khiển chị gái xinh đẹp này giỏi quá! Giỏi hơn cả con chim biết bay lần trước ấy!"

Ván solo này lâu như vậy, người xem bình thường sẽ thấy sốt ruột.

Nhưng cô bé hoàn toàn không.

Đôi mắt của bé con mở to lấp lánh, sùng bái nhìn Tần Tiêu Nhiên.

Tưởng Bỉnh Bách cảm thấy vừa buồn cười vừa cảm động.

Mặc dù Tần Tiêu Nhiên mới là một học sinh trung học cơ sở mười bốn tuổi, ở độ mới bắt đầu vào nghề, trong giới Esports, cậu bé này không phải là người mạnh nhất, còn rất nhiều rất nhiều người đi trước đứng ở vị trí cao hơn cậu.

Nhưng trong mắt cô bé này, anh trai của bé luôn là người giỏi nhất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mềm của bé tràn đầy vẻ tự tin "Trên thế giới này không ai có thể đánh bại anh trai tôi".

Tưởng Bỉnh Bách lặng lẽ ấn đầu hàng, tiếng defeated vang lên, màn hình chuyển sang màu đỏ.

Phía Tần Tiêu Nhiên màu xanh lam.

Miên Miên lập tức hoan hô: "A! Victory! Anh ba thắng rồi! ヾ(@^▽^@)ノ Anh ba quá đỉnh!!!"

Tưởng Bỉnh Bách ấn đầu hàng quá bất ngờ.

Tần Tiêu Nhiên còn đang trong bầu không khí căng thẳng, màn hình đột nhiên thay đổi.

Cậu sững sờ một hai giây, ngẩng đầu nhìn Tưởng Bình Bách, phát hiện sau khi ấn đầu hàng ông ấy cười rất vui vẻ???

Tần Tiêu Nhiên đặt điện thoại xuống, ôm em gái, xoa xoa đầu.

Miên Miên nhảy xuống đất, chạy đến trước mặt Tưởng Bỉnh Bách: "Cháu không lừa chú, anh ba của cháu lợi hại thật mà!"

"Ừ." Tưởng Bỉnh Bách cười ra tiếng, đáp lại, "Cũng tạm được, gọi là có chút kỹ năng dùng được. Hai đứa thắng rồi, chú đổi ý, chú sẽ cho anh cháu thêm một cơ hội nữa. Thế này đi, cháu để anh về cải thiện thành tích học cao hơn chút nữa, không cần biết ở mức nào là ổn nhưng ít nhất mỗi môn phải được 70%. Lúc nào đạt đủ tiêu chuẩn, những người nói lung tung trên mạng ngậm miệng thì mặt mũi đội tuyển quốc gia cũng đẹp hơn chút đúng không? Chú cho anh cháu nửa năm, mùa thu năm nay bọn chú có đợt tuyển đặc biệt, lúc ấy hãy để cậu ấy cầm bảng điểm đến gặp chú."

Miên Miên ngạc nhiên, vui mừng nhìn ông: "Thật không ạ? Chỉ cần anh cháu thi được 70% điểm mỗi môn là được đúng không ạ?"

Tưởng Bỉnh Bách không nói đùa: "Đúng vậy, lần này nói chú sẽ giữ lời, nhưng 70% trên thang điểm 100 chứ không phải 70% trên thang 150 đâu nhé."

Tưởng Bỉnh Bách tính qua, đến lúc đó, Tần Tiêu Nhiên lên mười lăm, khoảng cách tuổi tác nhỏ hơn cũng dễ nói chuyện hơn.

Miên Miên kích động lắc lắc tay Tần Tiêu Nhiên: "Anh, anh, anh nghe thấy không? Anh có thể vào đội tuyển quốc gia đấy! Giỏi quá, giỏi quá đi!"

Tần Tiêu Nhiên: "… Anh nghe được."

Tưởng Bỉnh Bách nhìn bé con tung tăng, gương mặt không giấu nổi ý cười, vươn bàn tay định phạm tội, nói ẩn ý: "Nhưng chú còn một điều kiện nữa."

Miên Miên vui vẻ quay đầu không chút phòng bị: "Gì nữa ạ?"

Bàn tay to của ông chú hư rơi xuống đầu cô bé, tùy ý kéo bím tóc nhỏ: "Để chú kéo tóc một cái!"

Miên Miên: "!!!!!"

*****

Ăn sáng xong, hai anh em đi thang máy lên phòng.

Đối với Miên Miên đây là tin cực kỳ tốt, chỉ cần thành tích của anh ba tốt lên, nửa năm nữa anh ấy có thể chính thức gia nhập đội tuyển quốc gia rồi.

So với hai năm, nửa năm ngắn hơn hẳn ¾.

Sau khi trở về phòng, Miên Miên vui vẻ chia sẻ chuyện này với ba mẹ.

Tần Sùng Lễ và Lê Tương cũng cảm thấy đây là tin tốt.

Với cả đúng là thành tích học của Tần Tiêu Nhiên cần cải thiện thêm, thằng bé không phải sinh viên đại học, cũng không là học sinh cấp 3. Phần lớn kiến thức ở cấp 2 đều là những kiến thức căn bản cần thiết, vẫn phải nắm vững một chút, nếu không sau này càng lớn, độ mất gốc càng rõ ràng.

Lê Tương nói: "Về mẹ sẽ tìm cho con một vài gia sư kèm thêm, nhất định sẽ có người phù hợp với con."

Những gia sư trong kỳ nghỉ đông trước không quá phù hợp…

Mặc dù Tần Tiêu Nhiên có tiến bộ nhưng bằng mắt thường có thể thấy tốc độ rất chậm.

Tần Tiêu Nhiên suy nghĩ rụng hết cả tóc: "70%… khó lắm ạ, nhất là môn số học với vật lý."

Miên Miên chớp chớp mắt: "Con có một người dạy kèm anh Tiêu Nhiên được ạ! Anh ấy rất kiên trì, trên trường học rất giỏi, chắc chắn

hiệu quả hơn những gia sư kia nhiều! Với cả con nghe anh ấy nói… anh ấy giỏi nhất môn số học và vật lý nữa!”

Miên Miên mượn điện thoại của mẹ, gọi video cho người “bạn” của mình.

Tần Tiêu Nhiên ngồi phịch xuống ghế, cảm giác sắp có chuyện chẳng lành…

*

Điện thoại nhanh chóng kết nối.

Miên Miên vẫy vẫy tay với người trên màn hình: “Chào buổi sáng anh Thanh Hành.”

Tần Tiêu Nhiên: “…” Quả nhiên!!

Bé con nói như pháo rang, kể lại hết đầu cua tai nheo với Lục Thanh Hành.

Lục Thanh Hành trả lời rất nhanh: “Được, anh cũng đang học lớp 8, anh nắm rõ kiến thức THCS, hôm nay anh sẽ cho cậu ấy một đề kiểm tra tổng hợp, khi nào về thì làm. Trước tiên anh sẽ khảo sát trình độ hiện tại của cậu ấy rồi căn cứ vào đó để lập kế hoạch bổ sung và cải thiện những thứ cậu ấy còn thiếu.”

Lê Tương vô cùng vui vẻ, nói: “Thanh Hành, cháu đồng ý kèm thêm Tiêu Nhiên, thật là tốt quá, hai đứa là bạn cùng học, không áp lực như học thầy, Tiêu Nhiên cũng sẽ cảm thấy bớt áp lực đi một chút…”

Tần Tiêu Nhiên: “… Mẹ, không hề.” Thật sự không hề!!!

Tần Sùng Lễ nghe Lục Thanh Hành vạch ra kế hoạch, cảm thấy vô cùng đáng tin, gật đầu: “Rất tốt, như thế quá tốt, Tiêu Nhiên cố gắng chăm chỉ lên, đừng để em gái thất vọng.”

Tần Tiêu Nhiên như muốn nứt ra.

Em gái nhờ một đứa trẻ mười tuổi dạy gia sư cho cậu.

Mẹ nó.

Tính sát thương không cao nhưng tính vũ nhục không gì sánh bằng.

Chương 105: Mọi người ở đây đều thơm nhau, Miên Miên lại chẳng có ai cả

Edit: Thư

Miên Miên và Lục Thanh Hành gọi video với nhau hơn mười phút.

Sau khi tắt máy.

Cô bé vui vẻ chạy chân sáo đến trước mặt Tần Tiêu Nhiên, kéo tay cậu: "Anh ơi, anh Thanh Hành đồng ý dạy bổ túc cho anh đấy, anh ấy rất kiên nhẫn, chắc chắn sẽ là một thầy giáo giỏi, đến khi điểm thi của anh lên 70%, anh có thể vào đội tuyển quốc gia rồi, anh vui không?"

Tần Tiêu Nhiên: "….."

Miên Miên chớp chớp mắt, vô tội nhìn cậu.

Tần Tiêu Nhiên cố lắm mới rặn ra mấy chữ: "….Ừ thì vui."

Mới là lạ!_(:з" ∠)_

*****

Lên xong kế hoạch học thêm cho Tần Tiêu Nhiên, một nhà bốn người đúng giờ xuất phát đến Disneyland.

Mặc dù ở Yến Kinh cũng có Disneyland nhưng nghe nói cơ sở vật chất hai nơi khác nhau, Miên Miên cũng không còn chút ấn tượng gì

với Disneyland ở Yến Kinh nên trong lòng tràn đầy háo hức được thấy thế giới thần tiên trong truyện cổ tích.

Quả nhiên, trên thế giới này, không bạn nhỏ nào có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của lâu đài Disney.

Vừa mới vào cửa, Miên Miên bật ra một tiếng "Oaa", kích động muốn chụp ảnh cùng lâu đài màu xanh da trời.

Sau khi chụp đủ các loại pose khác nhau, Tần Tiêu Nhiên dẫn em gái đi mua băng đô hoạt hình ai đến Disneyland cũng phải có một chiếc.

Phòng để quần áo của Miên Miên cũng có nhiều loại băng đô, nhưng không có cái nào vừa to vừa đáng yêu thế này!

Cô bé nhìn loạt băng đô đủ màu sắc, kiểu dáng, cái nào cũng thích không muốn buông tay, không thể đưa ra lựa chọn.

Sau một lúc lâu, bé con không biết làm thế nào, đành nói: "Tại sao em chỉ có một cái đầu? Nếu có mấy cái đầu thì chẳng phải ổn rồi sao?"

Tần Tiêu Nhiên nói: "Em có thể chọn nhiều cái, thay phiên đeo là được."

Ảnh hậu Lê đeo kính râm bản to, vẻ ngoài khiêm tốn, cười kéo kéo bím tóc của con gái: "Đúng thế, hôm nay nhà mình chơi ở đây cả ngày, buổi tối cũng nghỉ lại một đêm, Miên Miên cứ chọn mấy cái mình thích để đeo lần lượt."

Ông ba cuồng con gái Tần Sùng Lễ thì khỏi phải nói, chờ không kịp chỉ muốn quét mã trả tiền: "Chỉ cần Miên Miên thích, mười phút đổi một cái cũng được."

Miên Miên cau mũi, cuối cùng gian nan chọn ra ba cái, đeo trước đôi

tai có nơ màu hồng chấm bi signature của chuột Minnie.

Tần Sùng Lễ hỏi: "Con muốn nhiều cái lắm mà, sao chỉ chọn ba cái thôi?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo, mềm mềm của Miên Miên nghiêm túc: "Nhiều quá, mua nhiều con cũng không dùng đến, mua mấy cặp băng đô này mà không đeo hết thì không công bằng với bọn chúng."

Tần Tiêu Nhiên dở khóc dở cười, không nhịn được lắc đầu: "Em gái đúng là hải vương tràn đầy kinh nghiệm, lúc nào cũng nhớ kỹ nguyên tắc bưng bát nước chia đều."

Miên Miên cảm nhận được ý tứ trêu chọc của anh ba.

Cô bé trừng mắt nhìn, cầm trên tay một đôi tai cùng loại với đôi cô bé đang đội trên đầu.

Chỉ khác là nơ của cô bé màu hồng chấm bi, còn cái trên tay màu đỏ chấm bi.

Miên Miên cười híp mắt, nói: "Anh Tiêu Nhiên, anh ngồi xuống đây."

Nụ cười trên mặt Tần Tiêu Nhiên cứng đờ, ngờ ngợ thấy điều chẳng lành.

Miên Miên bĩu môi: "Anh mau ngồi xuống đi, nhanh lên, anh Tiêu Nhiên không nghe lời em nữa rồi, hứ."

Tần Tiêu Nhiên biết rõ ý muốn xấu xa của em gái…

Nhưng cậu không thể chống lại đòn tấn công làm nũng của con bé, đành chấp nhận số phận ngồi xổm xuống.

Miên Miên đeo đôi tai nơ đỏ chấm bi lên đầu Tần Tiêu Nhiên.

Biểu cảm của Tần Tiêu Nhiên cứng ngắc, không dám soi gương…

Bé con đầu sỏ vui vẻ vỗ tay: "Đẹp lắm ạ, anh Tiêu Nhiên đeo đôi tai này trông rất đẹp!"

Lê Tương ngắm một lúc, cười khen: "Đúng là rất dễ nhìn, dễ thương cực, Tiêu Nhiên đeo cái này lên, khí chất cũng đáng yêu."

Tần Sùng Lễ nói thêm: "Thỉnh thoảng đổi gió tí cũng tốt, đi chơi công viên ai mà chẳng thế, cái này không phân biệt nam nữ."

Tần Sùng Lễ vừa dứt lời, Miên Miên đã nũng nịu gọi ông: "Ba, ba cũng ngồi xuống một chút!"

Tần Sùng Lễ: "…"

Tần Tiêu Nhiên nhìn lại ông, cười trên nỗi đau của người khác: "Ba, ba nghe thấy không, em gái bảo ba ngồi xuống thì ba ngồi xuống đi."

Trong mắt cậu viết rõ: Kìa, hai ba con mình có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu chứ?

Tần Sùng Lễ nghe lời con gái, ngồi xổm xuống, Miên Miên chọn cho ông một đôi tai Mickey màu đen, ở giữa có một chiếc mũ Giáng sinh màu xanh lam, phù hợp cho đàn ông, con trai, năng động nhưng vẫn đẹp trai.

Tần Sùng Lễ soi gương, nói thật lòng: "Không tệ, ánh mắt của con gái ba tốt thật."

Tần Tiêu Nhiên không cười nổi nữ, nhỏ giọng than phiền: "Tại sao ba được đội cái mũ màu xanh, với cả Mickey cũng là con trai, tại sao anh lại phải đeo cái của nữ chứ?"

Miên Miên bỏ qua, làm như không nghe thấy, tiếp tục chọn băng đô cho mẹ.

Sự thật chứng minh cái nhìn của Miên Miên rất tốt, cộng thêm gu thời trang bắt trend, hôm nay Lê Tương mặc một chiếc váy lụa mỏng màu đen, tóc xoăn màu hạt dẻ, tạo nên phong cách vừa quyến rũ vừa quý phái.

Không phù hợp với những kiểu chấm bi.

Miên Miên chọn cho bà một đôi tai có nơ màu hồng mơ đính kim sa, sau khi Lê Tương đeo lên, chỉ như vẽ rồng thêm mắt, đẹp hơn hẳn.

Tần Tiêu Nhiên soi gương một lúc, dần quen với tạo hình mới của mình.

Mặc dù hơi bất ngờ, nhưng… em gái cũng đeo cái này nên cậu thấy rất thích.

Với cả đeo cái này ở đây mới hợp không khí, chứ ra khỏi Disneyland rồi chẳng ai đeo cái này nữa.

Vì vậy cả ngày hôm nay, Tần Tiêu Nhiên có cảm giác thả lỏng tinh thần hết cỡ.

Hôm nay là ngày trong tuần, khách du lịch không nhiều, Miên Miên không được chơi những trò cảm giác mạnh nên xếp hàng không lâu, đến buổi trưa đã chơi được ba trò.

Sau khi ăn trưa xong, cả nhà tiếp tục chơi, thẳng đến bốn giờ chiều, Miên Miên có chút mệt mỏi.

Bé chơi gần hết các trò cho trẻ con rồi, đi xung quanh chụp ảnh, đợi đến cuối xem pháo hoa là sẽ đi nhận phòng khách sạn.

Một con vịt Donald đi ngang qua.

Tất nhiên Miên Miên muốn chụp ảnh cùng chú vịt.

Tần Tiêu Nhiên đi vệ sinh nên Tần Sùng Lễ xung phong nhận việc chụp ảnh cho vợ và con gái.

Lê Tương và Miên Miên hướng dẫn ông từng chút một.

"Anh phải xem bố cục, chụp hết cả em, Miên Miên và chú vịt Donald đằng sau nhé."

"Ba ba, ba không được cắt vịt Donald ra ngoài khung hình nhé!"

Tần Sùng Lễ tràn đầy tự tin, vỗ ngực nói: "Yên tâm, kỹ thuật chụp ảnh của ba rất tốt, hồi còn trẻ lúc ba và mẹ đi chơi, toàn là ba chụp ảnh cho mẹ mà!"

Nụ cười trên mặt Lê Tương cứng đờ, ông ấy không nhắc thì cũng có sao đâu, nồi nào mà chẳng có vung đậy vào.

Ông chồng này của bà không kém ở mặt nào, chỉ riêng khoản chụp ảnh này…

Lúc còn trẻ hai người đi du lịch, hay dùng máy ảnh phim, chụp xong mới đi rửa… khỏi phải nói, lúc nào ông ấy cũng làm phí mất nửa cuộn phim.

Đúng như dự đoán, khi Tần Sùng Lễ đưa ảnh đã chụp cho hai mẹ con xem.

Biểu cảm của Lê Tương nứt toác: "Anh… tại sao hai mươi mấy năm rồi kỹ năng chụp ảnh của anh không hề tiến bộ chút nào vậy?"

Miên Miên bĩu môi, ngón tay múp míp chỉ điện thoại, lắc đầu tiếc nuối không thể rèn sắt thành thép: "Ba, ba chẳng giỏi tí nào! Tại sao ba chụp hai mẹ con lệch hẳn thế này, góc chụp kỳ lạ thế?"

Lê Tương nhìn ảnh chụp tỉ lệ 1:9 với phông nền là vịt Donald… Tiên nữ cạn lời.

Đợi đến khi Tần Tiêu Nhiên rửa tay quay lại, hai mẹ con như trút được gánh nặng.

Lê Tương: "Vẫn nên tin tưởng vào Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên chụp giúp mẹ và em gái kiểu ảnh đi."

Miên Miên cũng nói: "Nếu không có ba để so sánh, không nhìn ra anh Tiêu Nhiên còn lợi hại như vậy."

Tần Tiêu Nhiên nhìn ảnh Tần Sùng Lễ chụp, bật cười ra tiếng.

Cậu vỗ vai ba, an ủi: "Không sao đâu ba, mấy người đàn ông thẳng bình thường toàn chụp thế này, bởi vì con tham gia khóa học chụp ảnh trên trường nên mới chụp đẹp thế này thôi."

Tần Sùng Lễ bẹp miệng, dáng vẻ không cam lòng.

Tần Tiêu Nhiên giống một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, biến đổi các tư thế, chụp cho ba mẹ và em gái rất nhiều ảnh đơn, ảnh đôi và ảnh cả ba.

Sau khi xem ảnh, Tần Sùng Lễ không phục, nói: "Chẳng khác ba chụp là mấy, chụp ảnh vịt Donald thôi mà, ba cũng thế này!"

Lê Tương cạn lời: "Anh có thôi đi không, bố cục Tiêu Nhiên chụp rất phù hợp, cảnh đằng sau đẹp, đường kẻ ngang lấy tốt, bắt biểu cảm xinh, góc độ vừa vặn, tỉ lệ ổn. Còn anh chụp thì sao, anh chụp em cao một mét bảy thành trái bí lùn rồi đấy."

Tần Tiêu Nhiên và Miên Miên nghe mẹ chê ba, che miệng cười ngặt nghẽo.

Tần Sùng Lễ nghe tiếng cười của hai đứa con, khuôn mặt hơi không nén nổi tức giận, ho nhẹ một tiếng, nhéo cánh tay Lê Tương: "Vợ, đừng vậy mà, giữ mặt mũi cho anh tí đi."

Lê Tương liếc ông, không thèm che giấu từ "chê".

*

Sau đó, cả nhà nhờ người đi đường chụp rất nhiều ảnh gia đình ở các cảnh nổi tiếng.

Có du khách nhận ra bé con đỉnh lưu quốc dân nên kích động xin chụp ảnh cùng bé.

Miên Miên đáng yêu nói: "Được ạ, nhưng em đang lén lút đi chơi với ba mẹ và anh trai, các chị giữ bí mật giúp em nhé."

Các cô gái đều có lòng tốt: "Tất nhiên rồi! Bọn chị sẽ không đăng ảnh bừa bãi đâu, chỉ giấu trong điện thoại thôi, Miên Miên đáng yêu quá, chị yêu em quá đi."

Cô bé mặc váy bộ váy Stella Lou, đeo túi cùng bộ, trên đầu đội băng đô tai Minnie có nơ hồng chấm bi…

Bùng nổ dễ thương.

Tần Tiêu Nhiên nhìn em gái cười cả ngày, đến nỗi cơ mặt sắp co rút.

Cậu thấy em gái là đứa trẻ đáng yêu nhất thế giới, không bạn nhỏ nào có thể thắng con bé ở khoản này.

…

Trước bữa tối.

Miên Miên muốn ăn đá bào, Tần Tiêu Nhiên đưa cô bé đi xếp hàng

để mua.

Nhiệt độ hôm nay hơi cao, tuy chưa vào chính hạ nhưng thành phố Thân Hải ở dưới góc chiếu thẳng của mặt trời, thời tiết ấm áp, nhiệt độ ban ngày không thấp.

Lê Tương và Tần Sùng Lễ đã có tuổi, chơi một ngày nên thấy hơi mệt, mặt đỏ cả lên.

Hai người ngồi nghỉ ngơi trong nhà hàng trước.

Trong lúc nói chuyện, đề tài tự nhiên chuyển đến đứa con trai nhỏ.

Lê Tương lướt xem hình trên điện thoại, nói: "Hôm nay Tiêu Nhiên cười rất tươi, tấm nào cũng toét miệng cười, thằng bé lớn thế này, em chưa từng thằng bé cười được như vậy đâu."

Tần Sùng Lễ nhìn qua một cái: "Ừ, Tiêu Nhiên hướng nội, không thích nói chuyện từ nhỏ, có lẽ sau này sẽ thay đổi dần dần. Trong giới điện tử thằng bé tìm thấy niềm vui, tự sẽ thả lỏng bản thân hơn. Thiếu niên giờ lớn rất nhanh, có thể sau tuổi dậy thì tính cách sẽ thay đổi hoàn toàn."

Lê Tương nói: "Thật ra… công lớn nhất là của Miên Miên, nếu không có Miên Miên, Tiêu Nhiên sẽ không thay đổi nhiều như vậy, Miên Miên ấm áp như mặt trời nhỏ, dù trái tim có lạnh đến mấy cũng được con bé sưởi ấm."

Tần Sùng Lễ: "Tình cảm giữa Tiêu Nhiên và con gái… thực sự rất tốt."

Lê Tương xem ảnh, không kiềm chế được cảm giác buồn bã.

"Tiêu Nhiên đã mười bốn tuổi nhưng đây là lần đầu tiên em đưa thằng bé đến Disneyland, em cứ tưởng rằng với tính cách yên lặng của thằng bé, nó sẽ không thích nơi đông đúc,, ồn ào như này. Vậy

mà hôm nay Tiêu Nhiên chơi rất vui vẻ, người làm mẹ như em kỳ thực không hiểu thằng bé.”

Sắc mặt của Tần Sùng Lễ trầm ngâm.

Bầu không khí cô đặc lắng đọng.

Nói đến con trai út, bất kể là Lê Tương hay Tần Sùng Lễ đều phải vào thế đuối lý.

Tần Sùng Lễ nghĩ bản thân không bất công, đối xử với ba đứa con trai bình đẳng như nhau.

Hoài Dữ là con trai trưởng, ông đào tạo như một người thừa kế, đặt kỳ vọng và coi trọng rất cao.

Trong ba đứa con trai, ông đối xử gắt gỏng nhất với thằng thứ hai Tần Mục Dã, nhưng Tần Mục Dã da mặt dày, đánh thế nào cũng không đỏ mặt.

Bởi vì Tần Mục Dã học đến lớp mười một đã chạy đi tham gia chương trình tuyển chọn nhóm nhạc rồi debut, Tần Sùng Lễ luôn coi đó là một thất bại của mình trong giáo dục con cái.

Ông không thể không để ý đến thằng thứ ba nhiều hơn nhưng học lực của Tiêu Nhiên cũng chỉ ở mức trung bình, Tần Sùng Lễ sợ thằng bé đi theo con đường của Tần Mục Dã, nên phải nghiêm khắc hơn.

Chỉ là ông hoàn toàn bỏ quên tính cách của con trai út, thằng bé rất nhạy cảm, nhạy cảm hơn nhiều những đứa con trai khác, có lẽ chính những lúc ông nghiêm khắc lại vô tình đẩy thằng bé ra xa ông hơn.

Lê Tương yêu các con như nhau, nhưng vì sự nghiệp nên không thể tự mình chăm sóc Tiêu Nhiên.

Việc này vĩnh viễn không thể dùng thứ gì để bù đắp, cũng không thể

lấy lý do để biện minh.

Tần Sùng Lễ cảm nhận sự cô đơn của vợ, hạ giọng an ủi, khuyên nhủ: "Không sao, Tiêu Nhiên còn nhỏ, tuổi thanh xuân cũng là giai đoạn trưởng thành quan trọng, từ giờ vợ chồng mình phải quan tâm thằng bé thật tốt, chắc chắn thằng bé sẽ cảm nhận được."

Lê Tương khẽ thở dài: "Em biết, Tiêu Nhiên là một đứa trẻ rất ngoan, dễ mềm lòng, thằng bé biết rõ mẹ mình còn nhiều thiếu sót nhưng không bao giờ oán hận em, thậm chí thằng bé còn rất thương em, em hối hận nhiều năm qua vì quay phim mà không quan tâm Tiêu Nhiên lâu như vậy..."

Hai vợ chồng nhập tâm nói chuyện, không để ý hoàn cảnh xung quanh.

Tần Tiêu Nhiên và Miên Miên cầm cốc đá bào trái cây nhiều màu sắc, bước vào nhà hàng, hai người không phát hiện ra.

Đến khi Tần Tiêu Nhiên đứng trước bàn, ho nhẹ một tiếng.

Hai vợ chồng mới kinh ngạc ngẩng đầu.

Sau đó...

Mọi thứ lập tức đông cứng.

Bầu không khí ngượng ngùng.

Dựa vào tính cách sợ xã hội của Tần Tiêu Nhiên, cậu bắt gặp ba mẹ nói chuyện sau lưng mình, một màn xấu hổ như vậy đủ để cậu giả vờ cô lập mình một lúc.

Nhưng hôm nay, cậu chỉ bất ngờ mấy giây rồi khôi phục lại dáng vẻ tự nhiên.

Cậu đưa cốc đá bào vị chanh cho Lê Tương, cười nói: "Mẹ và ba ăn đi, cốc nhiều thế này, con đoán một người không ăn hết."

Miên Miên cầm cốc đá bào màu tím vị nho, vừa đi vừa ăn, không phát hiện mọi người đang làm gì.

Tần Tiêu Nhiên đĩnh đạc ngồi xuống đối diện hai người, ăn một miếng đá bào màu xanh.

Tần Sùng Lễ lúng túng ho nhẹ một tiếng, định nói sang chuyện khác: "Ờm, con… sao lại là màu xanh? Con mua vị gì mà ra màu xanh thế này?"

Tần Tiêu Nhiên cười khẽ: "Con cũng không biết, người ta bảo là vị Margarita đặc biệt."

"À, hóa ra là vị Margarita đặc biệt…"

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, tưởng đã bỏ qua đề tài kia một cách thuận lợi.

Ai ngờ Tần Tiêu Nhiên nhìn thẳng hai người, mỉm cười thoải mái, mở miệng: "Không có đâu, ba mẹ chuyển chủ đề gượng gạo thế, vừa nãy con nghe thấy hết ba mẹ nói chuyện rồi."

Biểu cảm của Lê Tương thay đổi: "Tiêu Nhiên, con…"

Tần Tiêu Nhiên cầm thìa xúc một miếng đá bào, trông rất hưởng thụ, cậu nhếch khóe môi, nửa đùa nửa thật nói: "Không sao, không phải ba mẹ nói về việc bỏ quên con à, đúng là lúc nhỏ ba mẹ làm không tốt thật nhưng làm thế nào được, tất cả đều đã qua rồi, con vẫn trưởng thành đến giờ được mà. Nhưng…"

Cái "nhưng" này của cậu đột ngột thay đổi hướng nói chuyện.

Vẻ mặt Lê Tương và Tần Sùng Lễ giật mình, tâm trạng như chơi tàu

lượn siêu tốc, chỉ có lo lắng đề phòng.

Vậy mà Tần Tiêu Nhiên bật cười, ung dung nói: "Nhưng từ bây giờ ba mẹ phải bồi thường cho con, đừng tiếp tục bỏ quên con nữa, nói thế nào thì nói, con cũng chỉ là thiếu niên thôi, vẫn là trẻ con giống Miên Miên. Ví dụ như lúc nào mẹ rảnh không phải làm việc, mẹ hãy hầm nhiều canh cho con uống, con thích uống canh mẹ hầm nhất, nhưng con không muốn uống mãi canh xương hầm đâu, đổi thành gà, vịt, bồ câu các thứ cũng ngon mà…

Còn với ba, tối hôm qua ba vừa đồng ý đầu tư một câu lạc bộ riêng cho con, con coi là thật đấy, hai năm nữa con tròn mười sáu tuổi, ba không được chơi xấu, mà đầu tư hẳn một câu lạc bộ ngốn không ít tiền đâu…"

Tần Tiêu Nhiên nói xong, tự bật cười.

Hóa ra cảm giác thoải mái làm nũng với ba mẹ là như thế này.

Lê Tương biết rõ con trai út đang làm trò để giúp hai vợ chồng không cảm thấy ngượng ngùng nữa, đôi mắt đỏ lên: "Tiêu Nhiên… Sau này nhất định mẹ sẽ thường xuyên hầm canh cho con uống, con muốn uống canh gì thì bảo mẹ."

Tần Sùng Lễ cũng vội vàng tỏ rõ thái độ: "Con trai ba muốn mở câu lạc bộ, sao ba lại không bỏ tiền ra chứ? Bao nhiêu tiền cũng đưa hết!"

Miên Miên say mê món đá bào, còn chưa kịp ngồi lên ghế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé sắp vùi hẳn vào cốc đá bào, vừa ăn vừa sảng khoái kêu: "A, ngon quá, hóa ra đá xay vị nho ăn đã khát như thế này!"

Tần Tiêu Nhiên bế bé lên, để bé ngồi bên cạnh mình, cười cười chọc tay vào má của cô bé: "Em nghe thấy không, ba hứa rồi nhé, em

phải làm chứng cho anh ba, nếu không sau này ba chơi xấu mất.”

Miên Miên không nghe mọi người nói chuyện, vừa nghe thấy ba chơi xấu, đôi mắt mở to, đen láy lúng liếng, vẻ mặt căng thẳng, nghiêm túc nói: “Ai chơi xấu ạ? Ba không được chơi xấu! Ba không được bắt nạt anh con!”

Lê Tương buồn cười.

Tần Sùng Lễ đau đầu: “Đấy, đấy thấy chưa, có em gái con ở đây, ba có muốn cũng không dám chơi xấu…”

Cả nhà hòa thuận, không khí thoải mái, vui vẻ hơn bao giờ hết.

Lê Tương và Tần Sùng Lễ đều biết.

Tiêu Nhiên lớn rồi, tính cách thay đổi không ít.

Dáng vẻ thẳng bé cười lên, ấm áp tỏa sáng như mặt trời, thần thái sáng láng khác hẳn trước đây.

…

Ăn xong bữa tối, đã đến giờ có pháo hoa.

Pháo hoa ở Disneyland nổi tiếng tuyệt đẹp.

Rất rất nhiều cặp đôi ôm hôn dưới màn mưa pháo hoa.

Tần Sùng Lễ đu trend, lặng lẽ hôn lên má Lê Tương.

Miên Miên nhìn thấy.

Miên Miên được Tần Tiêu Nhiên bế ngồi trên cánh tay, xem pháo hoa, cô bé thấy nhiều người ở đây ôm hôn nhau.

Cô bé cảm thấy gương mặt mình trống không.

Miên Miên ôm cổ Tần Tiêu Nhiên, ngón tay chỉ chỉ vào má mình: "Anh Tiêu Nhiên, thơm thơm, ở đây ai cũng hôn nhau, ba cũng lén thơm mẹ, em thấy hết rồi!"

Tần Tiêu Nhiên dở khóc dở cười: "Nhưng… họ là cặp đôi với vợ chồng mà."

Miên Miên bĩu môi: "Thì Miên Miên chưa có bạn trai, anh không thể thay thế một chút à!"

"Được rồi được rồi." Tần Tiêu Nhiên đã quen thân mật cùng em gái, dù sao con bé mới bốn tuổi, thơm thơm chút cũng không xấu hổ lắm.

Tần Tiêu Nhiên thơm lên má em gái một cái, Miên Miên chưa thấy đủ.

"Mẹ, mẹ, mẹ không thơm Miên Miên!"

Lê Tương nghe lời, vội vàng đi đến thơm con gái.

Tần Sùng Lễ cũng muốn thơm nhưng vừa đi đến, Miên Miên đã giơ tay sờ cằm của ông, rất có kinh nghiệm xoa một lúc, nói: "Ba, râu của ba lại mọc rồi!"

Tần Sùng Lễ giơ tay xoa cằm theo bản năng, biểu cảm vô tội: "Không biết sao, buổi sáng ba đã cạo rồi, giờ là buổi tối… cả ngày hôm nay đều ở ngoài mà."

Ông ba già hơi mất hứng.

Miên Miên nở nụ cười ngọt ngào, ra hiệu cho Tần Sùng Lễ cúi đầu xuống, thơm ba một cái: "Cằm của ba chọc đau lắm, để Miên Miên thơm ba là được."

Tần Sùng Lễ được con gái thơm thơm, không chần chừ đảo khách thành chủ, thơm lai cô bé.

"Aaa, đau lắm!" Miên Miên tức giận than phiền.

Cả nhà bốn người quay một video ngắn, gửi lên group chat gia đình.

Tần Mục Dã đang làm thêm giờ để đuổi kịp công việc đang ngồi trên xe, nhìn thấy.

Cả người như muốn nứt ra, trả lời một đoạn voice chat: "Thật quá đáng, cả nhà ăn chơi vui vẻ, còn được xem pháo hoa, còn con phải bận rộn cả ngày, chặn luôn, mấy người không có tí nhân tính nào hết!"

Tần Hoài Dữ cũng đang tăng ca, nhưng anh rất rộng lượng, trả lời: "Con không chặn, mọi người gửi nhiều hơn nữa đi, con thích xem."

***

Sau khi quay về từ thành phố Thân Hải, Lê Tương đóng cửa ở nhà mấy ngày, tập trung đọc kịch bản trong phòng sách.

Ngoại trừ việc đọc kịch bản, bà cũng tập lấy lại cảm giác khi quay phim.

Cộng cả hai khoảng thời gian, bà đã không đóng phim hơn một năm.

Công việc diễn xuất này không giống những nghề khác, yêu cầu phải có cảm xúc nhập tâm cao.

Bà vừa mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, tuy giờ đã bình phục nhưng về phương diện cảm xúc, có lẽ do dùng thuốc trong thời gian dài nên khả năng bắt nhịp kém hơn rất nhiều.

Lê Tương chỉ có thể tăng tốc độ luyện tập để sớm gia nhập đoàn phim.

Trước khi nhập đoàn hai ngày, Lê Tương sắp xếp ổn thỏa mọi công việc trong nhà.

Hai đứa bà không yên tâm nhất là Miên Miên và Tiêu Nhiên.

Trong lòng Lê Tương không nỡ, từ sau khi Miên Miên sống lại, trừ khoảng thời gian con bé quay chương trình mất ba bốn ngày, bà chưa từng xa Miên Miên.

Tiêu Nhiên cũng vậy, mấy tháng này tình cảm mẹ con khó khăn lắm mới kéo gần một chút, nhưng giờ bà phải vào đoàn phim để quay chụp.

Tần Tiêu Nhiên biết suy nghĩ của mẹ, trực tiếp cổ vũ mẹ: "Mẹ cứ làm việc thật tốt, mau chóng thực hiện ước mơ chưa đạt được của mình, con ủng hộ mẹ, chỉ cần khi nào mẹ làm xong, mẹ về nhà hầm nhiều canh cho con uống là được."

Miên Miên đang chơi cùng Tần Mục Dã, không để ý đến Lê Tương đang lo lắng.

Lê Tương đi đến, sờ đầu con gái, thấp giọng nói: "Miên Miên, ngày kia mẹ phải vào đoàn phim, lần này quay chụp bên ngoài, phải đi máy bay ba tiếng mới đến. Mẹ quay phim ít cũng phải ba tháng, mặc dù sẽ có ngày nghỉ, nhưng chắc chắn mẹ không thể ở nhà cùng Miên Miên ngày ngày như bây giờ, Miên Miên có thể tự chăm sóc mình không?"

Miên Miên gật đầu: "Tất nhiên ạ, Miên Miên còn giúp mẹ chăm sóc ba hư và các anh trai nữa cơ."

Tần Mục Dã: "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi đi, mẹ phải làm việc nghiêm túc

mới được, nghe nói bộ phim này chơi khô máu, nguồn vốn lớn, đạo diễn Từ định quay để tranh giải Oscar đấy."

Lê Tương bất đắc dĩ cười cười: "Đừng nói đến Oscar, một năm nay mẹ không vào đoàn phim. Bản thân con đóng phim, con biết, trạng thái và cảm xúc khi quay phim quan trọng như thế nào, mẹ không biết có phát huy tốt hay không."

Tần Mục Dã nghe vậy liền nói: "Hay là thế này, mẹ có muốn chọn hai cảnh quan trọng đối diễn với con không? Kỹ năng diễn xuất của con cũng ổn, đối thủ còn khen con cơ mà!"

Lê Tương suy nghĩ, ở nhà không còn lựa chọn nào khác, còn nước còn tát đánh liều một phen. Bà lấy kịch bản đưa cho Tần Mục Dã để tìm lại một chút cảm giác.

Tần Mục Dã nhìn kịch bản, tốc độ đọc của cậu rất nhanh, lật lật vài trang, càng xem càng nhíu mày: "Không đúng… Con đọc qua kịch bản này rồi, đây không phải là IP tiên hiệp hiệp đang rất nổi tiếng à, con nghe nói riêng tiền bản quyền chuyển thể thành phim đã ba chục triệu rồi, ai lại thay đổi kịch bản thế này? Theo con nhớ thì trong nguyên tác, nhân vật nữ chính số hai không nhiều cảnh diễn như thế này đâu."

Lê Tương đã đối chiếu với nguyên tác và phát hiện kịch bản thay đổi.

Hơn nữa, trước đó đã có năm, sáu phiên bản nội dung ra mắt nhưng phải đến bản cuối cùng này, vai nữ số hai mới thêm một số phân cảnh, thậm chí thiết lập nhân vật cũng thay đổi.

Lê Tương đã diễn nữ chính số một mười mấy năm, sau khi bà lên được vị trí đang đứng, ít khi bà so đo mấy thứ này với nhân vật chính khác.

Bà thuận miệng nói: "Hình như vai nữ hai thay đổi diễn viên, có thể

thiết lập cũ không phù hợp nên phải thay đổi để cho người mới.”

Tần Mục Dã cau mày, giở đi giở lại kịch bản: “Nhưng con thấy nữ hai là diễn viên Bạch Tranh, mà thiết lập nhân vật này không hề giống bà ấy.”

Trong giới điện ảnh không ai không biết.

Bạch Tranh vốn là thị hậu chuyên quay phim truyền hình.

Sau đó chuyển sang mảng phim điện ảnh, bắt chước hướng đi của Lê Tương, luôn diễn vai chính. Năm ngoái, Lê Tương xảy ra chuyện, không thể không hủy bỏ hợp đồng, chính Bạch Tranh đã thế chân đóng bộ phim ấy. Bộ phim chiếu cách đây không lâu, đúng dịp nghỉ đông, doanh thu phòng vé khá cao.

Chương 106: Tôi không muốn tương lai cậu em này trở thành em rể của tôi

Edit: Thư

Cà lơ phất phơ như Tần Mục Dã hiếm khi nhạy bén như vậy.

Có thể không phải cậu nhạy bén, mà do một năm qua, cậu luôn thấy các thông cáo liên quan đến Bạch Tranh trên mạng.

Năm ngoái Bạch Tranh phát triển rất tốt, mấy nghệ sĩ nổi nổi tự bỏ tiền túi mua thông cáo quảng bá bản thân là điều dễ hiểu, dù sao cũng chỉ là tâng bốc, tô vẽ hình tượng chút thôi.

Nhưng những thông cáo của Bạch Tranh luôn nhắc đến Lê Tương, thậm chí còn đưa hai người lên bàn cân so sánh ngoại hình rồi kỹ thuật diễn.

Thậm chí còn có người gọi Bạch Tranh là "Lê Tương nhỏ".

Những việc này thường thấy trong giới giải trí, nhưng có lẽ do Lê Tương là mẹ ruột của cậu nên mỗi khi nhìn thấy những thông báo này, trong lòng Tần Mục Dã đều không cảm thấy thoải mái.

Trong suy nghĩ của con trai, dĩ nhiên chẳng có diễn viên nào có thể sánh ngang với mẹ ruột của cậu.

Bây giờ thấy vai nữ hai đổi người, cậu không thể không cẩn thận hơn.

Tần Mục Dã không nói gì, tránh những điều chưa được xác minh làm ảnh hưởng đến tâm trạng của mẹ.

Cậu lặng lẽ gửi tin nhắn Wechat cho Uông Xuyên.

[Anh tìm hiểu giúp em một chút, mẹ em sắp vào đoàn 《Phượng Ngự Cửu Châu》. Nghe nói nữ hai đổi người, còn sửa cả kịch bản, anh quen biết nhiều, nghe ngóng giúp em xem có vấn đề gì không.]

Uông Xuyên là người không rời điện thoại một giây, ngay lập tức trả lời.

Với cả gần đây tình hình của Tần Mục Dã tốt lên, Uông Xuyên là người đại diện hưởng lây, nước lên thì thuyền lên, kiếm được nhiều tiền nên tâm trạng rất tốt.

[Ok, để anh tìm hiểu xem. Cậu là em ruột của anh, mẹ cậu cũng là mẹ anh, anh sẽ lo chuyện của mẹ cậu, yên tâm, anh sẽ sớm đưa cậu câu trả lời.]

…

Trước khi vào đoàn một ngày, Lê Tương rất lo lắng cho cả nhà.

Lâu rồi bà không xa nhà, hơn nữa chuyến đi này còn kéo dài ít nhất ba tháng.

Các thành viên khác thì ổn, chủ yếu là Miên Miên. Con cái trải qua chuyện như vậy, người làm mẹ không thể không có bóng ma trong lòng.

Mặc dù Lê Tương không nói ra nhưng mọi người đều cảm nhận được lo lắng của bà.

Đến khi Lê Tương gọi hai người giúp việc chăm sóc cho Miên Miên để dặn dò lần thứ ba: "Chị đã xếp gọn tủ quần áo cho Miên Miên, bỏ

hết quần áo mùa hè của con bé ra rồi, cả quần áo và váy ngủ mỏng nữa. Trời đang nóng lên, đừng mặc cho con bé quần áo quá dày, trẻ con dễ bị rôm, nhưng hai người vẫn phải chú ý thay đổi thời tiết, thời điểm này nhiệt độ chênh lệch, lúc lạnh lúc nóng, đừng để con bé bị cảm."

Hai cô giúp việc cung kính nhận lệnh.

Tần Mục Dã ở bên cạnh sắp không nghe nổi nữa, đi về phía trước nói đùa: "Mẹ, mẹ nói điều này lần thứ ba rồi đấy, lỗ tai mọi người đều đóng kén hết rồi, mẹ yên tâm nhập đoàn đi, trừ các cô giúp việc, mấy người anh chúng con cũng biết chăm sóc em gái mà."

Lê Tương xin phép nói chê: "Con á? Con tự chăm sóc mình trước đi. Không biết ai cứ đến mùa hè lại lạnh nóng thất thường."

Tần Mục Dã ho khan một tiếng, mặt đỏ bừng: "Mẹ, mẹ nói gì thế, con có bao giờ như thế đâu?"

Miên Miên cười đến đau bụng, cô bé rất thích nhìn anh hai bị mẹ chê bai.

Nhưng cô bé mơ hồ cảm nhận được… những lo lắng của mẹ.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Miên Miên chủ động kéo tay Lê Tương, non nớt nói: "Ngày mai mẹ đi quay phim rồi, tối nay mẹ ngủ cùng Miên Miên đi."

Điều này phù hợp với mong muốn của Lê Tương, đêm nay hai mẹ con ngủ chung.

Miên Miên bám chặt tay Lê Tương, mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ nhưng vẫn nói rõ ràng từng chữ: "Mẹ yên tâm đi ạ, dì nhỏ xấu xa đã bị giam rồi, với cả mẹ đừng quên Miên Miên là cô tiên nhỏ, không ai có thể làm hại Miên Miên được đâu, chú Ti Mệnh cũng ở nhà mà!"

Lê Tương hiểu con gái quan tâm mình, cúi đầu hôn lên chiếc mũi nhỏ của cô bé.

"Mẹ biết, Miên Miên là cô tiên lợi hại nhất, nhưng mẹ rất nhớ con, mỗi ngày trước khi đi ngủ đều phải gọi video với mẹ nhé."

Nói đến Ti Mệnh, đúng thật Lê Tương yên tâm hơn không ít.

Từ khi bà biết Ti Mệnh có thể dịch chuyển tức thời, là một người bình thường, bà vô cùng hâm mộ và sùng bái.

Có Ti Mệnh ở đây, không ai có thể tổn thương người nhà của bà.

*****

Ngày hôm sau, Lê Tương vừa ra khỏi cửa, Tần Sùng Lễ cũng phải đi công tác.

Tần Sùng Lễ phải ra nước ngoài tham dự hội nghị của hội Liên Hiệp Thương Mại Châu Á, tuy đi mỗi ba bốn ngày nhưng trong nhà chỉ còn mấy đứa trẻ, Tần Sùng Lễ cảm thấy không quen.

Trước khi xuất phát, ông gọi ba cậu con trai đến, dặn dò một hồi rồi mới rời đi.

Lâu rồi ba mẹ mới để con cái sang một bên chuyên tâm làm việc, ba người anh cảm thấy rất hưng phấn.

Hôm nay là chủ nhật, ba người anh trai đã triển khai một trận đánh ác liệt để quyết định xem ngày mai ai đưa em gái đến trường.

Sau Tết, Miên Miên chính thức bước vào cuộc sống ăn và đi nhà trẻ, toàn là Lê Tương đưa đón bé, thỉnh thoảng có Tần Sùng Lễ cùng đi.

Bây giờ Lê Tương vào đoàn phim, nhiệm vụ trọng đại này trở thành miếng bánh thơm ngon.

Tần Tiêu Nhiên dựa vào ghế salon, tùy ý mở miệng: "Đương nhiên là em đưa rồi, em và Miên Miên học cùng trường theo đúng nghĩa đen, trường mầm non cách trường cấp hai không xa, em tiện đường nhất, đương nhiên là em đưa."

Tần Mục Dã không đồng ý: "Cùng trường cái gì? Thôi thôi chú đi xuống đi, trường của chú cách trường mầm non phải mười mấy phút đi bộ, với cả chú không biết lái xe, lấy gì mà đưa em gái? Để anh đưa! Miên Miên thích xe Ferrari của anh nhất, anh mới mua một con mới, ngày mai anh khui xe chở con bé đến trường."

Tần Tiêu Nhiên nhếch môi, từ chối cho ý kiến: "Xe mới á? Anh mới mua xe, còn chưa đi được hai lần, tính năng không ổn định, anh còn định lái đi chở Miên Miên, không đảm bảo quy định phòng ngừa rủi ro."

Tần Mục Dã: "??? Đứa nhóc như em thì biết gì về quy định phòng ngừa rủi ro? Xe của anh không hề nguy hiểm, vô cùng an toàn đấy!"

Hai anh em cãi nhau không ngừng, kéo đến trước Tần Hoài Dữ để phân xử.

Tần Mục Dã: "Anh cả, anh đưa ra ý kiến công bằng đi, cái thằng trời đánh Tần Tiêu Nhiên này, xe còn không biết đi lại còn dám bảo em lái xe nguy hiểm, đây gọi là công kích cá nhân!"

Tần Tiêu Nhiên dang tay: "Em còn chưa nói gì, em chỉ nói kỹ năng lái xe của anh hai bình thường thôi. Với cả ngày mai anh hai có thông cáo mà? Nói đến việc tiện đường đưa em gái đến trường, em là tiện nhất rồi."

Hai người đều cho rằng, anh cả luôn bao dung độ lượng, người chơi hệ Phật hệ sẽ giải quyết tranh chấp công bằng.

Ai ngờ…

Hai người nhìn lầm anh cả rồi thì phải.

Chỉ thấy anh ấy cau mày, nghiêm túc nói: "Việc đưa Miên Miên đến trường hả? Tất nhiên đây là việc của anh, hai đứa làm tốt chuyện của mình là được rồi, sao cứ lải nhải mãi vậy."

Tần Tiêu Nhiên: "????"

Tần Mục Dã: "Tại sao?!"

Tần Hoài Dữ cười khẽ, gương mặt đẹp trai không để lộ cảm xúc.

Anh cũng chẳng thay đổi sắc mặt, nói: "Tại sao? Bởi vì anh là anh cả, lúc ba mẹ ra khỏi nhà đã dặn rồi, nếu ba mẹ không ở nhà, anh là người đứng đầu, tất cả mọi chuyện đều phải nghe anh sắp xếp. A Dã, em nên chú tâm vào công việc, chuyện đưa đón em gái là chuyện nhỏ, không cần em nhúng tay vào. Còn Tiêu Nhiên, 8h em đã vào học mà Miên Miên 8h30 mới đến trường, thời gian không khớp nhau. Vậy nên để anh đưa em ấy đi."

Tần Hoài Dữ nói xong, quay người đi lên tầng.

Miên Miên vốn đang ngủ trưa trong phòng, cô bé vừa tỉnh ngủ, mơ màng rời giường đi xuống tầng, đi được nửa đường thi nghe tiếng các anh cãi nhau.

Cô bé tò mò dựng thẳng lỗ tai nhưng vẫn không nghe rõ các anh nói gì.

Tần Hoài Dữ vừa lên tầng, gặp ngay bé con, cười cười, cúi người bế bé lên, để bé ngồi trên cánh tay mình, tay còn lại véo má ấm nóng vừa ngủ dậy của cô bé.

"Miên Miên dậy lúc nào vậy?"

Bé con vừa tỉnh ngủ, giọng nói mang nặng âm mũi, dựa vào vai anh cả, nói khẽ: "Miên Miên mới tỉnh, sao các anh ở dưới tầng ồn ào thế ạ?"

Tần Hoài Dữ cười dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt vuốt gáy của em gái: "Không có gì, các anh đang bàn nhau ngày mai ai đưa Miên Miên đến trường thôi."

"À." Miên Miên đáp lại, "Thế các anh nói chuyện rồi quyết định ai đưa em đi ạ?"

Tần Hoài Dữ không đổi sắc mặt: "Đương nhiên là anh đưa em đi rồi, anh cả có nhiều xe, ngồi rất thoải mái, anh còn chuẩn bị ghế ngồi trẻ em chuyên dụng cho Miên Miên rồi, Miên Miên thích anh cả đưa đi đúng không?"

Miên Miên chưa tỉnh hẳn, vẫn còn đang mông lung.

Cô bé cảm thấy ai đưa mình đi cũng không khác nhau là mấy.

Nhưng hình như anh Hoài Dữ rất hy vọng nhận được câu khẳng định từ bé.

Cho nên bé vui vẻ gật đầu, ngọt ngào nói: "Thích ạ, Miên Miên thích ngồi xe của anh Hoài Dữ nhất."

Tần Hoài Dữ cười thỏa mãn, trong lòng lấy lại cân bằng.

Gần đây Miên Miên thân với Tiêu Nhiên, mặc dù Miên Miên vẫn luôn tốt với Tiêu Nhiên nhưng lúc trước không quấn quýt như bây giờ.

Có vẻ sau chuyến đi đến thành phố Thân Hải, đặc biệt khi trở về từ Disneyland, tình cảm hai anh em nhanh chóng thân thiết hơn.

Tần Hoài Dữ là người điềm đạm, trầm ổn, không thể công khai ăn giấm như Tần Mục Dã, nói những lời ấy không thèm đỏ mặt.

Huống hồ đối tượng ghen tuông là em trai ruột, anh không thể vứt bỏ hình tượng được.

Nhưng sự ghen tị trong lòng anh khó có thể xem nhẹ.

Thường ngày công việc của anh bận rộn, cộng thêm độ chênh lệch tuổi tác với Miên Miên lớn nhất trong ba người, anh khó tránh khỏi lo lắng Miên Miên sẽ gần gũi với thằng hai và thằng ba, bỏ quên ông anh già cô đơn này.

*****

Anh cả dựa vào quyền lực của người tạm thời làm chủ gia đình, chiếm đoạt cơ hội đưa đón Miên Miên đi học.

Hai ông em tức mà không dám nói gì.

Nhưng so với Tần đỉnh lưu bận lu bù không có thời gian cho em gái, Tần Tiêu Nhiên cảm thấy bản thân may mắn hơn nhiều, ít ra thời gian cậu ở cùng Miên Miên còn nhiều hơn anh hai.

Hơn nữa gần đây… cậu thường xuyên nhận được "bất ngờ nho nhỏ" sau khi tan học.

…

Ngày thường, mầm non tan học lúc 4h chiều.

Tài xế và bác Vinh cùng đi đón Miên Miên nhưng cô bé không lập tức về nhà, mà cô bé đi bộ đến trường trung học cơ sở để chờ Tần Tiêu Nhiên.

Bác Vinh đã ghi nhớ thời khóa biểu của Tần Tiêu Nhiên, hôm nay Tần Tiêu Nhiên tan học lúc 4h45.

Miên Miên chơi ở nhà trẻ một lúc rồi thong thả đi bộ cùng bác Vinh đến cổng trường trung học cơ sở.

Tần Tiêu Nhiên và mấy bạn học túm năm tụm ba đi ra khỏi cổng. Tần Tiêu Nhiên có thị lực tốt, từ xa đã thấy em gái nhỏ bé của cậu.

Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy màu vàng tươi, đằng sau đeo ba lô quả trứng màu vàng, ngay cả dây buộc tóc nhỏ xinh cũng màu vàng nốt, nhìn từ xa giống bông hoa mai chào xuân, đáng yêu động lòng người.

Tần Tiêu Nhiên đột nhiên bước nhanh hơn, khiến các bạn bên cạnh đều đuổi theo hỏi:

"Anh Nhiên sao thế?"

"Anh Nhiên, anh chạy làm gì?"

Tần Tiêu Nhiên vội vàng trả lời: "Em gái đang đợi tôi."

Cậu chạy chậm đến, bế em gái lên.

Đôi tay mềm mềm của Miên Miên áp vào mặt cậu, cô bé cười hì hì: "Tan học rồi, anh Tiêu Nhiên đến giờ học thêm rồi đấy!"

Tần Tiêu Nhiên: "…" Nụ cười cứng đờ.

Tần Tiêu Nhiên tủi thân, giọng trầm xuống: "Lại học thêm, cuối cùng em đến đón anh hay đón Lục Thanh Hành?"

Miên Miên nghiêm túc nói: "Đương nhiên là đón anh rồi."

Tần Tiêu Nhiên hơi nghi ngờ: "Thật không?"

Ngay lúc này, Lục Thanh Hành đi ra từ cổng phía sau lưng cậu, bình thản vẫy tay với Miên Miên.

Miên Miên cười ngọt ngào, vẫy tay lại.

Tần Tiêu Nhiên quay đầu nhìn, biểu cảm càng suy sụp.

Bây giờ ngày nào cậu cũng phải vất vả đợi đến khi tan học, buổi tối còn tiếp tục học thêm.

Tình cảm của em gái mãnh liệt quá… Cậu chịu không nổi.

Lục Thanh Hành nhìn qua cậu, dặn dò: "Tôi về trước để chuẩn bị bài, cho anh nghỉ ngơi bốn mươi phút, 5h30 mình vào học."

Cậu bé nói xong, lập tức nhìn sang Miên Miên, trong mắt chứa đầy dịu dàng: "Miên Miên, anh đi trước nhé."

Bé con đáp lại: "Anh Thanh Hành, chút nữa gặp ạ!"

Cổng trường trung học cơ sở chật kín fan của Miên Miên trong chốc lát.

"Aaaa, Miên Miên kìa!"

"Thảo nào anh Nhiên đi nhanh thế, hóa ra được em gái tới đón."

"Anh Nhiên hạnh phúc thế, hâm mộ quá, tại sao tôi không có em gái đáng yêu như vậy!"

"Ngọt lịm tim, Tần Tiêu Nhiên bế em gái kìa, cp anh em ngọt quá đi."

Miên Miên nghe vậy, nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn Tần Tiêu Nhiên: "Anh Tiêu Nhiên nghe thấy không, các bạn của anh đều hâm mộ anh đấy, anh Tiêu Nhiên có cảm thấy mình rất hạnh phúc không?"

Tần Tiêu Nhiên bế em gái thơm thơm mềm mềm, đúng là rất hạnh phúc và thỏa mãn.

Cậu hít sâu một hơi, thành thật nói: "Có em gái rất hạnh phúc, nhưng nếu em gái không bắt anh học mỗi ngày… thì còn hạnh phúc hơn."

Bé con bị tố cáo, giơ tay chọc vào mặt Tần Tiêu Nhiên: "Thế không được, giám sát anh học là nhiệm vụ quan trọng của Miên Miên, đợi đến khi anh Tiêu Nhiên thi được 70%, Miên Miên sẽ thưởng cho anh một món quà thật to."

Tần Tiêu Nhiên dở khóc dở cười.

Cậu biết con bé muốn tốt cho mình, nhưng việc học thực sự rất khó khăn.

Nhất là kế hoạch học tập Lục Thanh Hành làm cho cậu, các quy định đều được trình bày rõ ràng, cậu không thể lười biếng trốn học.

Đi qua cửa hàng tiện lợi, Miên Miên ngửi thấy hương thơm của món lẩu oden, mũi nhỏ hít hà: "Anh anh anh, em muốn ăn!"

Tần Tiêu Nhiên cũng hơi đói, liền dẫn em gái đi vào, chọn hai phần lẩu oden.

Cửa hàng tiện lợi này nấu nhiều loại topping, nước dùng chính gốc, chỉ là quá nóng.

Miên Miên cực kỳ thèm, Tần Tiêu Nhiên sợ bé bị bỏng, cầm xiên tre thổi thổi, đưa đến bên miệng bé vẫn không quên nhắc nhở: "Ăn từ từ thôi, cẩn thận kẻo bỏng."

Bác Vinh nhìn hai anh em tương tác, không nhịn được khen: "Cậu ba lớn thật rồi, biết chăm sóc em gái rồi đấy."

Thật ra, cậu ấy không chỉ biết chăm sóc người khác mà tính cách cũng thay đổi nhiều.

Trước đây cậu ba lạnh lùng như băng, không niềm nở với người khác, cũng không thích cười.

Bây giờ nụ cười xuất hiện nhiều trên gương mặt của cậu, khí chất xung quanh ấm áp hơn, cuối cùng lộ ra dáng dấp của thiếu niên mười bốn tuổi.

*****

Chạng vạng tối, lúc 5h, lớp học thêm của Lục Thanh Hành bắt đầu đúng giờ.

Gần đây, để tiện cho Tần Tiêu Nhiên học thêm, bác Vinh đặc biệt thu dọn một phòng sách tương đối lớn, có cả máy tính, màn hình chiếu và bảng đen điện tử.

Miên Miên xứng đáng là một giám thị gương mẫu.

Cô bé không chỉ giục anh ba bằng miệng, mà còn dùng hành động bầu bạn với anh.

Tần Tiêu Nhiên học thêm, cô bé cũng gia nhập đội ngũ học tập, trong khoảng thời gian dạy Tần Tiêu Nhiên, Lục Thanh Hành tranh thủ lúc rảnh dạy Miên Miên tiếng anh.

Để học tiếng anh, Miên Miên có một cái IPad riêng.

Lục Thanh Hành làm PPT và giao cho cô bé một ít bài tập mỗi ngày.

Miên Miên học rất nhanh, bên cạnh 26 chữ cái, cô bé đã học các ký hiệu ngữ âm, bắt đầu nhận diện từ đơn cơ bản và luyện tập cách phát âm.

Tần Tiêu Nhiên nhìn em gái mình mới bốn tuổi đã chăm học như thế này.

Cậu chợt cảm thấy xấu hổ, càng thêm động lực để học tập.

Em gái bốn tuổi cố gắng như vậy, một người mười bốn tuổi như cậu làm gì có tư cách không cố gắng!

Lục Thanh Hành là thầy giáo rất chú trọng phương pháp học tập nên khi dạy, tùy vào hoàn cảnh khác nhau của hai học sinh, cậu bé sắp xếp chỉ tiêu khác nhau.

Tần Tiêu Nhiên phải luyện đề hết một tiếng mới được nghỉ ngơi mười phút.

Miên Miên thì khác, Miên Miên học nửa tiếng, chơi nửa tiếng.

Lúc nghỉ ngơi, Lục Thanh Hành sẽ cùng xem phim hoạt hình với Miên Miên.

Tần Tiêu Nhiên nhìn hai người vui vẻ …

Cậu cũng muốn xem.

Ai mà chẳng biết, mọi thứ đều thú vị hơn việc học.

Cậu cũng muốn xem phim hoạt hình.

Lục Thanh Hành nhìn thoáng qua cậu, thấy cậu rục rịch động đậy, nói khẽ: "Bạn học Tiêu Nhiên, mời anh chuyên tâm luyện đề để làm gương cho Miên Miên."

Tần Tiêu Nhiên:???? Rõ ràng con bé đang xem hoạt hình, làm gương cho ai chứ.

Tần Tiêu Nhiên yên lặng cúi đầu làm đề, ánh nhìn đầy oán hận.

Thật là quá đáng, cậu em mười tuổi này thật quá đáng.

Không chỉ sắp xếp nhiều môn cho cậu.

Mà còn dụ dỗ em gái ngay trước mặt cậu.

Tần Tiêu Nhiên buồn bực nắm chặt cây bút.

Cậu không muốn tương lai cậu em này trở thành em rể của cậu.

Đừng có mơ!

…

Ngoại trừ học tiếng anh và xem hoạt hình, Miên Miên thỉnh thoảng còn lướt Weibo.

Miên Miên không hứng thú nhiều với bình luận trên Weibo, bình thường rất ít khi đọc.

Chẳng qua gần đây mẹ quay trở lại đóng phim, cô bé nghe anh hai nói, trên Weibo có rất nhiều ảnh, bé có thể thấy mẹ trên phim trường.

Miên Miên tìm kiếm một số từ khóa, quả nhiên thấy tin tức về phim 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》.

Cô bé thấy mẹ mặc cổ phục, đôi mắt sáng lên.

Nhưng Miên Miên ngây người trong chớp mắt.

Bởi vì phía dưới ảnh có bình luận gây tranh cãi.

[Trạng thái của Lê Tương không ổn lắm thì phải?]

[Vai chính A Quỳnh của 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》 mới khoảng hai mươi tuổi, tại sao lại để Lê Tương diễn vậy.]

[Đúng đúng, tìm một bà diễn viên bốn mươi lăm tuổi đến diễn A Quỳnh của tôi, phá hỏng cả nguyên tác, khó chịu vãi.]

[??? Lầu trên nói gì thế, ảnh hậu Lê đẹp như vậy, 45 tuổi thì sao, người ta vẫn diễn được vai 20 nhé.]

[Làn da và vóc dáng của Tương Tương vẫn tốt, có nhìn ra tuổi thật đâu? Rõ ràng cô ấy rất phù hợp cho nhân vật A Quỳnh lần này.]

[Cạn lời, dù có bôi bao nhiêu hóa chất thì bà cô này vẫn có tuổi rồi mà, nói đúng ra tôi thấy nữ hai Bạch Tranh tốt hơn Lê Tương.]

[Cái gì… Bạch Tranh á? Bạch Tranh còn tệ hơn, mặc dù tôi thấy Lê Tương không quá phù hợp với hình tượng nữ chính trong nguyên tác nhưng Bạch Tranh càng không ổn.]

[Gần đây, tôi thấy nhiều thông cáo lăng xê Bạch Tranh lắm nhé, thổi phồng quá đi.]

[Thổi cái gì mà thôi? Bạch Tranh vốn đã đẹp như tiên, hơn nữa còn phù hợp với nhân vật A Quỳnh, nghe nói chồng Lê Tương vung tiền ra cướp vai nữ một để vợ quay lại đấy, mới định định để Bạch Tranh diễn mà.]

Miên Miên cảm thấy không vui, cô bé lo lắng, muốn tìm hiểu nhiều tin tức về cô Bạch Tranh này nhiều hơn.

Lục Thanh Hành thấy cô bé vội vội vàng vàng chọc chọc IPad.

Cậu bé nhẹ nhàng hỏi: "Sao thế Miên Miên, em muốn tìm gì?"

Trong mắt Miên Miên chứa đầy lo lắng: "Em muốn tìm kiếm cô này ạ, em không tìm được video về cô ấy."

Trên tin tức chỉ có hình, Miên Miên không thể nhìn ra màu khí trước trán của Bạch Tranh.

Nhưng với kinh nghiệm của bé, bé có thể thấy qua video quay rõ nét.

Lục Thanh Hành cúi đầu nhìn một lúc, tìm kiếm tin về Bạch Tranh giúp bé. Sau một khoảng thời gian, cậu tìm thấy một đoạn video phỏng vấn ngắn.

Trong khung hình, Bạch Tranh và Lê Tương cùng nhau xuất hiện.

Phóng viên hỏi Bạch Tranh: "Đây là lần đầu tiên cô hợp tác cùng ảnh hậu Lê, cô có suy nghĩ gì?"

Bạch Tranh quay đầu về phía Lê Tương, cười một tiếng, nói giọng rất nịnh nọt: "Tôi đã học được rất nhiều điều, chị Tương Tương thực sự là một diễn viên chuyên nghiệp. Tôi có thể nhận ra lòng nhiệt huyết yêu nghề của chị ấy, mặc dù đã là người mẹ bốn con nhưng vẫn kiên trì cống hiến hết mình trên phim trường, cùng là phụ nữ, tôi cảm thấy rất xúc động."

Sau khi xem hết, khuôn mặt Miên Miên căng thẳng, lộ vẻ không vui.

Tần Tiêu Nhiên nhận ra, đứng dậy đi vòng ra phía trước, mở video xem lại.

Cậu khó hiểu, hỏi: "Đây là video phỏng vấn bình thường mà, cô này nói lời khách sáo trước mặt chính chủ thôi."

Miên Miên mím môi, tay nhỏ siết chặt thành nắm đấm, gằn từng chữ: "Cô này không thích mẹ, cô ấy đang ghen tị với mẹ."

Khí trên trán của Bạch Tranh màu xanh lá cây.

Nhất là lúc nhắc đến mẹ, màu xanh ấy càng trầm đục và nhiều hơn.

Tần Tiêu Nhiên cau mày, cậu tìm thấy trang tin trên Weibo và đọc những bình luận phổ biến bên dưới.

Quả thật có rất nhiều người so sánh mẹ cậu với diễn viên Bạch Tranh, mặc dù những bình luận thổi phồng Bạch Tranh đều có người phản bác phía dưới.

Nhưng cậu cảm thấy không ổn lắm.

Thậm chí một số fan nguyên tác còn chê Lê Tương già, không thể diễn đạt hình tượng nữ chính.

Miên Miên bấm số điện thoại của Tần Mục Dã, nghiêm túc nói: "Anh hai, em muốn đi xem mẹ quay phim, anh dẫn em đi được không ạ?"

Chương 107: Đi thăm ban, phú bà Miên Miên mời khách

Edit: Thư

Quyết định ngày mai đưa Miên Miên đi thăm ban, Tần Mục Dã giao luôn việc cho Uông Xuyên đặt vé máy bay.

Hiệu suất làm việc của Uông Xuyên rất cao, nghe ngóng được tất cả thông tin trong thời gian ngắn.

Uông Xuyên nói: "Bạch Tranh không làm gì khuất tất trên phim trường, nghe nói bà cô này không chỉ không gây sự với mẹ mà hai người còn ở chung rất hòa thuận. Có người còn tiết lộ, Bạch Tranh vừa nhập đoàn đã khen lấy khen để mẹ, còn nói mẹ là thần tượng từ nhỏ của cô ấy, lúc làm việc cũng rất biết điều, phối hợp."

Tần Mục Dã nghe vậy, không cảm thấy bất ngờ, nhếch môi: "Lá gan của cô ta không to như vậy."

Tần Mục Dã đoán trước những việc này.

Mẹ của cậu hot như vậy, tài nguyên dồi dào, mấy năm nhận giải mỏi tay, đồng nghiệp ghen tỵ là điều không thể tránh khỏi. Với những người có vị trí nhất định như Bạch Tranh, nói vài câu vòng vo ám chỉ đã là canh bạc mạo hiểm, chắc chắn cô ta không dám tỏ thái độ trước mặt mọi người, nhất là do chột dạ nên càng phải khiêm nhường và cung kính hơn nữa.

Nhưng Tần Mục Dã vẫn phải tự mình đi một chuyến, một nửa là vì

Miên Miên muốn đi, nửa còn lại là vì… cậu ra mắt ba bốn năm, đã từng quay phim nhưng chưa bao giờ đi thăm mẹ ở phim trường.

Lê Tương vắng bóng một năm, mọi trạng thái đều cần thời gian thích ứng, cậu dành thời gian đi thăm ban với Miên Miên, thuận tiện động viên mẹ một chút.

Uông Xuyên nhìn tin tức mình nhận được một lúc, suy tư nói: "Nhưng mà… cứ cho cô ta không làm gì nhưng người này vẫn có thể đụng chạm một số thứ ở phim trường."

Tần Mục Dã nhướng mày: "Sao anh lại nói thế?"

Uông Xuyên đè thấp giọng, nói: "Hai anh em mình đều biết, bộ phim này chủ yếu lấy bối cảnh ở một thị trấn nhỏ, mặc dù phong cảnh đẹp, có cả danh lam cấp 4A nhưng ở đây không phải khu thương mại, trong phim trường toàn đặt cơm hộp, ngày nào cũng ăn hai ba bữa cơm hộp. Đừng nói đến diễn viên, ngay cả nhân viên trong đoàn cũng không chịu nổi. Bạch Tranh rất khôn khéo, cô ta tự bỏ tiền túi cho mấy người phụ trách ăn uống để đặt thêm đồ cho mọi người mỗi ngày. Những bữa ăn thêm này đều đặt từ nhà hàng địa phương, tuy chỉ là thị trấn nhỏ nhưng giá của nhà hàng này không thấp, thậm chí còn đặt trà sữa cho mọi người. Thế mới nói, Bạch Tranh vào đoàn một tuần, từ đạo diện, nhà sản xuất hay diễn viên chính đều khen không ngớt miệng, đúng là con đường ngắn nhất đến trái tim là thông qua đường dạ dày mà."

Mí mắt Tần Mục Dã giật giật.

"Mẹ nó, còn cả kiểu làm việc như thế cơ à?"

Uông Xuyên cười thành tiếng: "Thật ra cách làm này không hiếm, nhưng những người làm được việc này phải là người có tên tuổi, chứ người nào không có vốn liếng sẽ bị nói thành đút tiền để vào đoàn ngay, dựa vào địa vị của Bạch Tranh, cô ta là một diễn viên lão làng, còn là thị hậu, hành động này đúng là không còn chỗ nào để chê.

Nhưng vấn đề là, trong bộ phim này, mẹ mới là nữ chính số một, có ảnh hậu tam kim ở đấy, làm gì đến lượt một nữ hai xum xoe để gây sự chú ý, mọi người dễ bị thức ăn chinh phục, ngoài miệng khen nhưng trong lòng ai chẳng biết Bạch Tranh đang ngầm cướp hào quang của mẹ chứ?"

Tần Mục Dã đen mặt.

Cậu suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: "Không ổn, mẹ em sẽ không để ý đến những vấn đề này, không thể để mẹ mất sức nóng này được, em gọi cho anh cả, bảo anh ấy giải quyết một chút."

…

Đáng lẽ sau khi chụp ảnh xong cho tạp chí, Tần Mục Dã phải đi liên hoan với mọi người, nhưng bây giờ cậu không còn tâm trạng, chạy thẳng về nhà bàn bạc với anh cả giải quyết chuyện ngày mai..

Mặc dù Tần Hoài Dữ không phải người trong giới nhưng bản thân là con trai trưởng, giữ trách nhiệm cao, tiếp xúc nhiều với ba mẹ từ nhỏ đến lớn, sau này lúc em trai mới ra mắt, anh tạm thời đóng vai trò là người giám hộ. Nói chung, anh hiểu những quy tắc quanh co trong này.

Tần Hoài Dữ nói: "Anh cùng quan điểm với em, suy nghĩ của Bạch Tranh gần như viết rõ trên mặt, mẹ có thể sẽ nhún nhường cho qua. Chuyện này giao cho em, em không phải diễn viên trong đoàn, giờ là người nhà đến thăm, làm mấy chuyện lớn cũng không gây ảnh hưởng gì, em cứ làm vậy đi."

Vì vậy, dưới sự sắp xếp của Tần Hoài Dữ, Tần Mục Dã và Miên Miên lên máy bay, đồng thời lập một đội nhỏ đi cùng.

Nói đúng ra, đây là một đội ngũ đầu bếp, hội tụ đủ bốn trường phái ẩm thực chính của Trung Quốc, món tây, món Nhật, thậm chí cả đồ ngọt đều đầy đủ.

Sau ba tiếng trên máy bay, khi xuống còn phải ngồi ô tô thêm hai tiếng nữa.

Miên Miên ngủ được mấy giấc trên đường.

Sắp xuống xe, Tần Mục Dã sửa lại tóc cho em gái. Tuy cậu đầu hàng trước những kiểu tóc khác nhưng riêng kiểu bé con hay buộc, cậu đã làm quen tay.

Miên Miên còn hơi mơ màng, đầu nhỏ gật gù.

Tần Mục Dã xoa xoa mặt bé, nhẹ nhàng hỏi: "Mệt quá không? Chuyến này đi vất vả, nếu em mệt quá thì mình về khách sạn ngủ trước nhé, lúc nào dậy rồi đến phim trường."

Miên Miên nghe vậy, lấy lại tinh thần, cô bé uống một ngụm nước, lắc lắc đầu để hết buồn ngủ.

Bé con nắm chặt tay, kiên định nói: "Em không mệt, Miên Miên không mệt tí nào, Miên Miên phải nhanh chóng đi gặp mẹ!"

Tần Mục Dã và Miên Miên không để lộ chút tin tức nào cho Lê Tương, mang đến bất ngờ hoàn toàn.

Khi thấy con trai đỉnh lưu đẹp trai bế em gái mặc váy tím nhạt xuất hiện trên phim trường.

Đôi mắt của Lê Tương như muốn rơi xuống ——

"A Dã, Miên Miên! Sao hai đứa lại tới đây? Sao không nói với mẹ một tiếng…"

Lê Tương đang nghỉ ngơi trong phòng để ôn lời thoại.

"Mẹ ơi!" Bé con thấy Lê Tương, kích động đạp chân muốn xuống

đất.

Tần Mục Dã cúi người đặt bé xuống, bé con lập tức chạy đến.

Con gái mềm mềm nõn nà nhào vào ngực Lê Tương.

Hốc mắt Lê Tương cay cay, suýt nữa rơi nước mắt.

Không phải bà đóng kịch mà nếu bây giờ là đầu năm, bà không dám mơ đến khung cảnh này.

Bà đã từng suy sụp, giam cầm bản thân lại có thể tiếp tục quay lại phim trường, Miên Miên đã mất lại quay về trong ngực bà, thậm chí còn đến thăm ban.

"Mẹ, mẹ, Miên Miên nhớ mẹ lắm!"

Miên Miên thật sự kích động.

Mặc dù mới xa mẹ một tuần nhưng mấy hôm nay cô bé luôn cảm thấy bồn chồn lo lắng, sợ rằng mẹ sẽ gặp phiền phức ở nơi làm việc.

Lê Tương ôm con gái, cố nén nước mắt, dịu dàng nói: "Miên Miên cho mẹ bất ngờ to quá, mẹ cũng rất nhớ con, đây là lần đầu tiên Miên Miên đến phim trường đúng không?"

Tần Mục Dã nói: "Đừng nói con bé, đến con còn là lần đầu tiên đến thăm mẹ đây này."

Trong lòng Lê Tương ngổn ngang suy nghĩ.

Bà là một diễn viên, bà luôn hy vọng có thể đưa con gái đến phim trường để cho con xem nơi làm việc của mình.

Nhưng trước đây Miên Miên quá nhỏ, bà nghĩ lần sau còn cơ hội, đợi con bé lớn hơn một chút rồi đến cũng không muộn.

Nhưng không ngờ tới… một chút nữa thôi đã không còn cơ hội nào nữa.

Lê Tương siết chặt cánh tay, ôm ghì Miên Miên vào lòng, cúi đầu thơm khuôn mặt nhỏ ấm áp của bé.

Miên Miên hỏi: "Công việc của mẹ có thuận lợi không, có ai làm khó mẹ không ạ?"

Lê Tương cười một tiếng: "Làm sao có được, công việc rất thuận lợi, nhưng do mẹ lâu không làm việc nên trạng thái không phải quá tốt, mẹ đang cố gắng tìm lại cảm giác."

Miên Miên nghiêm túc nhìn mẹ: "Chắc chắn mẹ sẽ làm được, mẹ là giỏi nhất!"

Đúng lúc đến giờ ăn trưa, cả đoàn chuẩn bị nghỉ ngơi dùng cơm.

Nhân viên phụ trách bắt đầu phát cơm hộp và trà sữa.

Hôm nay Bạch Tranh tự móc tiền túi mua thêm sườn xào chua ngọt và cá hấp, thêm cả trà sữa.

Cô đang định nói mấy lời khách sáo.

Tần Mục Dã bế Miên Miên lên, cô bé cao hơn mọi người, nói rõ ràng: "Con chào các cô chú, anh chị, mọi người làm việc vất vả, hôm nay con mời khách, cô chú anh chị ăn ngon nhé ạ."

Ban đầu, Tần Mục Dã đeo khẩu trang bế Miên Miên vào thẳng phòng nghỉ của Lê Tương, bà vừa quay xong một cảnh nên về phòng nghỉ ngơi dưỡng sức, phần lớn những người khác vẫn đang bận nên không mấy ai để ý đến hai anh em tới phim trường.

Lúc này, Miên Miên đứng giữa phim trường, thu hút sự chú ý của

mọi người, ai ai cũng thấy bé.

"Aaaa, Miên Miên kìa! Bé con nhà ảnh hậu Lê đấy!"

"Miên Miên đáng yêu quá, ngoài đời moe hơn cả trong video ấy, aaaa, đến thăm mẹ kìa, tri kỷ như vậy lại dụ tôi sinh con gái rồi!"

"Tần đỉnh lưu cũng tới!!! Tôi khóc đây, kích thích quá, tôi muốn xin chữ ký được không?"

"Oa, chị Lê Tương siêu hạnh phúc, phải có tình yêu lý tưởng thế nào mới sinh được con trai con gái xinh đẹp như thế được nhỉ?"

Đội ngũ đầu bếp đi cùng hai anh em Tần Mục Dã đã chuẩn bị xong bữa trưa, để trong hộp giữ nhiệt cao cấp đưa đến, mở ra đồ ăn vẫn nóng hôi hổi.

Đầu bếp giới thiệu: "Đây là món sườn xào chua ngọt, cá kho tộ, tôm long tỉnh, còn đây là rau xanh theo mùa tốt cho sức khỏe. Món chính là cơm bào ngư, tráng miệng với chè xoài bưởi. Tất cả đều đủ, mọi người có thể xếp hàng tự lấy đồ cho mình."

"Ôi trời, bữa tiệc lớn thế, tôi được ăn miễn phí à???"

"Chị Lê Tương, mấy đồ này đắt quá, chúng tôi làm sao không biết xấu hổ chứ."

Lê Tương cười nhẹ: "Mọi người không cần khách khí, đây là tấm lòng của Miên Miên."

Mặc dù mọi người đều biết Lê Tương là vợ của ông trùm siêu giàu Tần Sùng Lễ nhưng bà chưa bao giờ thể hiện ở nơi làm việc, luôn giữ thái độ khiêm tốn.

Mặc dù ở đây toàn người của đoàn phim, nhưng nếu làm ra chuyện quá lớn, người ngoài biết được, dễ dàng lan truyền thông tin sai

lệch, đồn thổi Lê Tương khoe khoang độ giàu có.

Nhưng bây giờ Miên Miên mời khách, bé con bốn tuổi vỗ vỗ vào chiếc túi nhỏ của mình, trẻ con nói: "Đúng ạ, không phải mẹ mời mọi người, hôm nay Miên Miên mời. Miên Miên đi quay chương trình cũng nhận được thù lao, Miên Miên tiết kiệm được nhiều tiền lắm, có thể mời mọi người mỗi ngày."

Bất kể là diễn viên hay nhân viên đều không nhịn được cười, gương mặt từ ái trêu bé.

"Ôi, Miên Miên thật là ngọt, chị yêu em chết đi được."

"Miên Miên cũng là đỉnh lưu đấy, hơn 30 triệu fan hâm mộ cơ mà, giờ thành phú bà phiên bản mini rồi."

"Trong túi của Miên Miên phải cất nhiều tiền lắm nhỉ, em phải giấu đi không người xấu lấy trộm mất đấy."

"Suỵt, chuyện Miên Miên là phú bà nhỏ phải nói khẽ thôi, không thì người xấu nghe được mất."

Bầu không khí xung quanh Miên Miên rất sôi động, có người vây quanh để xoa mặt bánh bao nhỏ, có người xếp hàng lấy thức ăn vì bụng đói.

Lúc ấy, sắc mặt Bạch Tranh thay đổi lúc xanh lúc trắng, cô ta đứng cách đó không xa.

Tần gia đưa đến cả đầu bếp đẳng cấp, các món ăn đều đạt chuẩn tinh hoa Michelin, chỉ cần uống một ngụm trà xoài cũng biết tiêu chuẩn năm sao là như thế nào.

Những món ăn thêm và trà sữa cô bỏ tiền ra mua… chắc chắn không thể sánh bằng.

EQ của Bạch Tranh không thấp nhưng chuyện mất mặt thế này xảy ra quá đột ngột khiến cô ta chưa nghĩ ra cách nào để mở miệng.

Miên Miên ngồi trên cánh tay của Tần Mục Dã, nhìn thấy một cô có khí sắc trên trán màu xanh lá, liền nhận ra ngay.

Cô bé nhỏ giọng lầm bầm: "Hừ, Miên Miên nói to quá, người xấu nghe mất tiêu rồi."

Chương 108: Em gái Hải Vương lại lén cưa đổ biên kịch rồi?

Edit: Thư

Bạch Tranh đứng cách đó không xa, nghe vậy, ngẩn người.

Cô kinh ngạc nhìn đứa nhỏ đáng yêu nõn nà phía trước, trong lòng chợt lo lắng.

Miên Miên là trẻ con, nói vu vơ nên mọi người không coi là thật, chỉ riêng Tần Mục Dã nghe rõ ràng.

Tần Mục Dã lặng lẽ liếc Bạch Tranh.

Bạch Tranh cảm nhận được ánh mắt của cậu, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, đi thẳng về phía trước.

Cô ta cười tươi, nói giọng vô cùng ngạc nhiên: "Ôi, đây không phải Miên Miên sao, bé đáng yêu quá, thật muốn véo một cái, sang chị bế được không?"

Miên Miên chưa mở miệng.

Tần Mục Dã đã thẳng thừng từ chối: "Xin lỗi chị Bạch Tranh, em gái tôi sợ người lạ, chị đừng dọa con bé."

Nụ cười của Bạch Tranh cứng đờ, trong lòng chỉ muốn nhảy dựng lên: Sợ người lạ cái gì? Tưởng tôi đây chưa xem chương trình của hai anh em các người à?

Tần Miên Miên rõ ràng là một đứa trẻ hoạt bát hướng ngoại, thân thiện dễ gần với tất cả mọi người, làm gì có chuyện sợ người lạ cơ chứ?

Miên Miên chú ý sự thay đổi sắc mặt của Bạch Tranh, nói bằng sự quan tâm đặc biệt: "Anh hai không được bá đạo như vậy, anh nhìn đi, anh làm dì buồn rồi kìa. Dì ơi, Miên Miên không sợ người lạ, dì bế Miên Miên nhé!"

Tâm trạng của Bạch Tranh lên xuống như tàu lượn trong mấy giây, gương mặt lúc trắng lúc xanh, biến đổi vi diệu như một bảng màu.

Người lớn xung quanh nhịn cười…

Năm nay Bạch Tranh mới ngoài 30, mặc dù theo vai vế, Miên Miên gọi dì là hợp lý nhưng ngôi sao nữ đều chú trọng bảo dưỡng thân thể, trông rất trẻ, Bạch Tranh luôn đóng vai thiếu nữ nên có vẻ chưa ai thử gọi cô là dì.

Nhưng giọng nói của đứa nhỏ mang đầy vẻ ngây thơ non nớt của trẻ con, không hề có ý xấu.

Mọi người cười cười giảng hòa.

"Miên Miên ngọt ngào quá."

"Chị cũng muốn bế Miên Miên, chị Bạch Tranh bế xong cho em bế với nhé."

Bạch Tranh chỉ có thể dùng gương mặt tươi cười cứng đờ bế Miên Miên, cố gắng lắm mới kiểm soát được biểu cảm của mình.

Lê Tương biết con trai, con gái nhà mình đến thăm ban, còn bày ra thế trận lớn như vậy, đè ép nghiêm trọng âm mưu mấy ngày qua của Bạch Tranh, chắc chắn trong lòng cô ta sẽ thấy khó chịu.

Nhưng Lê Tương không để ý nhiều đến việc đấy, dựa vào vai vế, bà thuộc lớp tiền bối, trước đây bà để Bạch Tranh tung hoành cướp sự nổi tiếng trong phim trường vì bà mới quay lại nghề diễn, dành nhiều thời gian nghiên cứu nhân vật của mình nên không còn tâm tư quản lý những việc khác.

Bây giờ, con trai và con gái đến ra mặt cho bà, bà cũng không quá khiêm tốn, nhường nhịn nữa.

Bà nhường Bạch Tranh xuất phát từ tình cảm, chứ không phải bổn phận.

Lê Tương chỉ nhẹ nhàng nói: "Miên Miên mang đến toàn món ăn tự nấu, còn cả rau xanh phù hợp ăn kiêng. Em xem có hợp khẩu vị mình không, đừng khách sáo."

Bạch Tranh cảm nhận được ánh mắt của Tần Mục Dã và em gái cậu, không khỏi khiếp sợ, tươi cười cảm ơn: "Được, được ạ, chị Tương Tương vẫn nhớ em đang phải kiểm soát cân nặng của mình. Em rất hâm mộ chị Tương, bọn trẻ yêu chị nhiều như vậy, lại lừa em vào tròng kết hôn sinh con rồi."

Ngoại trừ một số thay đổi nhỏ về cảm xúc, Bạch Tranh không để lộ bất cứ điều gì khác thường.

Tần Mục Dã và Miên Miên ở lại phim trường hai ngày, giành lại hết vị trí nữ chính số một về cho mẹ.

Một tuần Bạch Tranh bỏ tiền túi mua thêm đồ ăn coi như công cốc, có đầu bếp đẳng cấp Michelin của Tần gia ở đây, ngày nào cũng làm món ngon, ai sẽ nhớ hai món bình dân Bạch Tranh mua thêm vào.

Hơn nữa…

Miên Miên dễ thương một cách quá đáng.

Cô bé chỉ cần đi dạo trong phim trường cũng đủ quật mọi người ngã dúi dụi.

Bất kể là diễn viên hay nhân viên trong đoàn, chỉ cần thấy bé là muốn xoa nắn mấy cái, hận không thể bắt trộm về nhà.

Ngay cả đạo diễn Tử Lượng Bình nổi tiếng nghiêm túc lúc làm việc cũng rất thích Miên Miên, tranh thủ thời gian ra trêu cô bé.

Cảm giác tồn tại của Bạch Tranh càng ngày càng yếu, hoàn toàn đi ngược lại kế hoạch cô ta đã dày công chuẩn bị.

Dần dần, cô ta bắt đầu đánh mất sự tập trung, lộ rõ trong quá trình quay phim.

Lê Tương quen dần hoàn cảnh, lấy lại cảm giác thân thuộc. Đạo diễn Từ Lượng Bình là một người hay nói thẳng, sẽ không khen ngợi lấy lòng những diễn viên gạo cội có địa vị cao.

Vài ngày trước, trạng thái của Lê Tương không tốt, ông ấy đã góp ý rõ ràng. Dạo gần đây, hiệu quả quay phim cải thiện rõ rệt, Từ Lượng Bình hài lòng ra mặt, khen trước mặt mọi người: "Hai hôm nay trạng thái của Tương tỷ không tệ, truyền tải vào ống kính rất tốt, nắm rõ lời thoại phù hợp, đây mới là đẳng cấp của Tương tỷ, đúng là bảo đao không dễ rỉ sét."

Ngược lại, hiệu suất làm việc của Bạch Tranh sụt giảm nghiêm trọng.

Mấy ngày nay, đạo diễn rất không hài lòng với những cảnh quay lần một của cô, hỗ trợ chỉnh sửa nhiều lần nhưng vẫn không đạt hiệu quả.

Cuối cùng Từ Lượng Bình đành nói: "Bạch Tranh, cô đã đọc truyện nguyên tác chưa? Nhân vật Đào Chi này giai đoạn đầu là một cô gái vô cùng yểu điệu, tùy hứng, loại nũng nịu này không phải giả bộ

kệch cỡm, mà là vẻ yếu ớt, kiêu kỳ bẩm sinh và được người khác chiều ra.”

Bạch Tranh liên tục nói xin lỗi: “Thành thật xin lỗi đạo diễn Từ, hai ngày nay tôi hơi thiếu ngủ, tôi sẽ nhanh chóng điều chỉnh lại.”

Đạo diễn Từ không nói nặng lời, chỉ nói lại những cảnh quay từ trước, rồi chuyển sang quay cảnh khác.

Phó đạo diễn sản xuất là người của Bạch Tranh, lén lút trao đổi với cô.

Ông ta nhắc nhở: “Tranh tỷ, cô phải làm việc chăm chỉ hơn đi, đạo diễn Từ yêu cầu rất cao, nếu không phải do giám đốc Hạ ra sức đề cử… đạo diễn Từ vẫn luôn khẳng định cô không phù hợp với nhân vật sư muội này đâu. Theo tôi hiểu ông ấy, ông ấy đã từng chấm dứt hợp đồng và đuổi thẳng cổ diễn viên đã quay được hai tháng. Cô nhất định phải cố mà giữ lấy cơ hội này.”

Bạch Tranh cuống cuồng, vừa lo vừa giận.

Trong kịch bản《 Phượng Ngự Cửu Châu 》, hai nhân vật nữ chiếm vai trò quan trọng nhất là nữ số một A Quỳnh và nữ số hai Đào Chi.

Đây là bộ phim điện ảnh lấy đề tài tiên hiệp, đội ngũ sản xuất lớn, hình ảnh hoành tráng mãn nhãn với chi phí khổng lồ.

Vai chính A Quỳnh là con gái của người cai quản tiên giới nhưng sinh ra đã bị phế linh căn, không thể tu luyện, tuy tuổi không còn nhỏ nhưng không có tu vi.

Vì vậy, phụ thân, mẫu thân không thích nàng, ngay cả các huynh đệ trong môn phái cũng không coi trọng nàng.

Ngược lại với A Quỳnh, sư muội Đào Chi là con của một công thần đã hi sinh từ xưa, mồ côi không nơi nương tựa khi còn nhỏ nên

được phụ thân của A Quỳnh nhận nuôi. Nàng hoạt bát hướng ngoại, trời sinh may mắn, năng lực học hỏi cao, vì nhỏ tuổi, miệng lưỡi ngọt ngào nên được nhiều sư huynh, sư tỷ trong môn phái yêu mến.

Nhưng thực ra, sư muội Đào Chi là hậu duệ của Ma Tộc, sau khi nàng biết thân thế của mình, rắp tâm lập âm mưu, tạo ra một trận hỗn chiến khuấy đảo tam giới.

Người trên tiên giới bị Đào Chi tính toán, chịu cảnh tù đày và trọng thương vô số.

Trong phút giây gian nan ấy, tiên cốt trong A Quỳnh thức tỉnh, cầm kiếm giết địch, thoát khỏi vòng vây, dẫn dắt tiên giới từ đống tro tàn.

Cuối cùng người luôn chịu cọi thường, A Quỳnh không hề bị phế linh căn, chỉ là cốt cách chưa thức tỉnh. Sau này nàng xưng đế, hàng vạn người cúi đầu, lập lại quy tắc tam giới, cai trị thiên hạ thái bình.

Nữ số hai Đào Chi thực chất thuộc tuyến phản diện phụ, giai đoạn đầu chưa biết thân phận Ma tộc của mình nên vẫn là một cô gái đơn thuần, nũng nịu và tùy hứng.

Bạch Tranh dùng vốn liếng phía sau tạo áp lực, tăng phân cảnh của nhân vật, gần như muốn đổi kịch bản thành hai nhân vật chính một thiện một ác.

Nhưng vấn đề là, cô ta có thể diễn tốt vai Đào Chi biến chất, quay lại tính toán mọi người trên tiên giới, nhưng không thể diễn được tạo hình ở giai đoạn đầu.

Dĩ nhiên Bạch Tranh không thể nói ra tình thế khó khăn của mình, giữ bình tĩnh, nói với phó đạo diễn: "Việc diễn xuất tôi tự có tính toán, anh đừng quên chuyện đã đồng ý với tôi đấy."

Phó đạo diễn hạ thấp giọng, khó xử nói: "Tôi biết Tranh tỷ muốn

diễn vai nữ một, nhưng bây giờ đã khai máy rồi, bên phía Tương tỷ không có vấn đề lớn, trừ khi… fan nguyên tác của bộ truyện phản đối gay gắt hơn trên mạng, nếu không tôi không biết phải mở lời như thế nào với nhà tổng phụ trách sản xuất bên này."

…

Sau khi kết thúc công việc, Bạch Tranh quay về khách sạn, gọi ngay cho bố đường giám đốc Hạ của mình.

Giám đốc Hạ là một thành viên trong ban quản lý cấp cao của tập đoàn giải trí lớn, có địa vị cao và quyền phát biểu trong giới.

Thực ra việc cô ta và giám đốc Hạ lén lút qua lại với nhau hoàn toàn ngoài ý muốn.

Lúc ấy, bất kể cô ta làm gì cũng không giành được nhân vật A Quỳnh nên nản lòng, chạy đi uống rượu.

Không ngờ lại bắt gặp cảnh giám đốc Hạ muốn chơi quy tắc ngầm với bông hoa mới lên Miêu Nghệ Hòa.

Giám đốc Hạ là nhà đầu tư lớn nhất vào 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》, ông ta muốn mượn việc đóng phim để chơi quy tắc ngầm với mấy nữ diễn viên mình thích.

Lần này, ông ta nhăm nhe Miêu Nghệ Hòa với vẻ ngoài yêu kiều và bối cảnh sạch sẽ. Miêu Nghệ Hòa vừa tốt nghiệp học viện điện ảnh Yến Kinh, mới đóng hai bộ phim truyền hình và trở nên nổi tiếng.

Miêu Nghệ Hòa là người thanh cao, bản thân có kỹ thuật diễn và nhan sắc. Hơn nữa cô còn có một bạn trai bên ngoài giới giải trí nên chắc chắn không muốn bước vào vũng nước đục này.

Miêu Nghệ Hòa đen mặt từ chối, giám đốc Hạ thẹn quá hóa giận, trong nhất thời quyết định đổi vị giác.

Bạch Tranh gặp ông ấy đúng lúc, hai bên lập tức bắt nhịp với nhau, vai diễn vốn thuộc về Miêu Nghệ Hòa rơi vào tay Bạch Tranh.

Hơn nữa, giám đốc Hạ được Bạch Tranh hầu hạ vui vẻ, thậm chí còn ra mặt thay cô ta liên lạc với nhà sản xuất, yêu cầu biên kịch bổ sung thêm kịch bản.

…

Hai ngày gần đây, fan nguyên tác trên Weibo phản đối ngày càng nhiều.

Đội biên kịch họp nội bộ, phó đạo diễn sản xuất tự nhiên đề xuất.

"Bộ phim này của chúng ta thu hút đầu tư lớn, lên tới hơn trăm triệu, hơn nữa fan nguyên tác chiếm số lượng khổng lồ, phần lớn đều là độc giả đợi phim 7 năm. Chúng ta mới quay được 10 ngày, tôi nghĩ đạo diễn Từ và tổng sản xuất nên cân nhắc kĩ lại, kịp thời giảm thiểu tổn thất."

Tổng sản xuất áp lực lớn nhất, xoa xoa mi tâm vì đau đầu: "Hừ, thật ra mấy năm nay, những IP khủng phá đảo phòng vé, đập tan tin đồn linh tinh không phải chuyện hiếm, nhưng tôi không thể hiểu nổi, không phải ban đầu Lê Tương giành được nhiều lượt ủng hộ nhất trên mạng hay sao? Thời điểm cô ấy tuyên bố vắng bóng một thời gian, nhiều fan nguyên tác còn bày tỏ sự tiếc nuối. Tại sao bây giờ khai máy lại quay ra chê bai cô này nhiều tuổi?"

Đạo diễn Từ nói: "Đã ký hợp đồng rồi thì không thể đổi người nữa. Hơn nữa, Lê Tương diễn không xảy ra vấn đề gì, hình tượng rất phù hợp. Fan nguyên tác chỉ coi trọng một vài diễn viên lưu lượng thấp, kỹ năng diễn không bằng Lê Tương, không có lịch trình cụ thể. Nói trắng ra không có người nào có thể thay thế được."

Phó đạo diễn yếu ớt nói: "Tôi thấy… hình như có không ít người ủng

hộ Bạch Tranh, có lẽ Bạch Tranh diễn được vai A Quỳnh.”

Mấy ngày nay Miên Miên thường đi dạo xung quanh phim trường, môi trường làm việc ở đây khá bình thường nên mọi người chỉ khép hờ cửa để họp.

Sau khi đi vệ sinh, Miên Miên đi ngang qua phòng, tình cờ nghe thấy âm thanh nên lẳng lặng nghe toàn bộ câu chuyện.

Mặc dù cuối cùng không ai đồng ý cân nhắc đổi diễn viên.

Nhưng Miên Miên hiểu, vấn đề vẫn nảy mầm từ những lời bàn tán trên mạng kia.

Tâm trạng của cô bé suy sụp, mặt xị xuống, tìm một góc, ngồi xổm xuống vẽ vòng tròn.

Mặc dù cô bé nhìn thấy luồng khi màu xanh lá trên trán Bạch Tranh, chứng tỏ cô này ghen tị với mẹ.

Nhưng chưa có chứng cứ chứng minh Bạch Tranh làm chuyện xấu.

Với cả có vẻ Bạch Tranh cảm nhận được chuyến đi của bé con và Tần Mục Dã đến đây là để chống lưng cho mẹ nên cô ta rất khiêm tốn, cụp đuôi làm người, không thể bắt được đằng chuôi.

“Miên Miên đang làm gì thế?”

Bé con đang giận dỗi một mình, nghe được giọng nữ dịu dàng từ sau lưng.

Miên Miên quay đầu lại, thấy một chị gái với nét mặt thanh tú, đeo kính gọng tròn màu vàng kim, mái tóc dài đen mượt.

Bé con thấy chị gái này rất quen mắt, cô bé biết chị là nhân viên của đoàn phim nhưng không nhớ rõ công việc cụ thể là gì, nhưng nhìn

bộ quần áo bình thường của chị, chắc chắn chị không phải là diễn viên.

Chị gái mang đến một cảm giác dịu dàng, điềm đạm, khiến Miên Miên thả lỏng, buồn bã lầm bầm: "Không có gì, Miên Miên thấy chán thôi ạ."

Chị gái cười cười, nhéo bím tóc của cô bé: "Chị thấy Miên Miên có vẻ không vui, có thể nói với chị được không?"

Miên Miên nhấp nhấp môi, muốn nói lại thôi

Sau một lúc, cô bé mới hỏi nhỏ: "Chị ơi, chị thấy mẹ em diễn ổn không ạ?"

Giang Minh Thư gật đầu: "Tất nhiên rồi, ảnh hậu Lê có kỹ năng diễn xuất vượt trội, cô ấy mặc đồ đỏ chính là tạo hình nhân vật A Quỳnh trong lòng chị."

Mặc dù Miên Miên chưa xem nguyên tác của 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》 nhưng bé cảm thấy tạo hình của mẹ rất đẹp và diễn xuất của mẹ rất sinh động.

"Nhưng… nhiều người không muốn mẹ diễn vai này, họ nói mẹ quá già."

Giọng nói ngọt ngào của Miên Miên chợt có tiếng nức nở.

Cảm giác khó chịu này không đơn giản xuất phát từ vai diễn.

Cô bé biết, đối với mẹ, dù có diễn vai này hay không, mẹ vẫn rất rất giỏi.

Chỉ là Miên Miên cảm thấy bất lực, không biết phải làm sao.

Anh hai gặp khó khăn, bị người khác bôi nhọ nói xấu, chỉ cần giải

quyết đúng vấn đề là xong.

Anh Hoài Dữ vướng vào rắc rối, bị người khác cướp đi vận khí, chỉ cần vạch trần người xấu, lấy lại vận khí là được.

Anh Tiêu Nhiên đã từng không hạnh phúc vì anh cảm thấy mình không nhận được tình yêu thương, luôn cô độc, đóng chặt cánh cửa lòng.

Cô bé chỉ cần yêu anh nhiều hơn, để anh ba cảm nhận sự ấm áp rồi dần dần thay đổi.

Nhưng cô bé không đủ khả năng để giải quyết vấn đề của mẹ.

Cô bé không thể giúp mẹ trẻ ra.

Bởi vì mẹ là người phàm, lúc mẹ sinh bé đã bốn mươi hai tuổi.

Đây cũng là chuyện đau khổ, bất lực nhất của người dưới trần gian.

Giang Minh Thư giật mình, chợt mỉm cười, giơ tay xoa đầu Miên Miên, nhẹ nhàng nói: "Không phải đâu, chị thấy ảnh hậu Lê rất đẹp, cô ấy đang ở độ tuổi mặn mà nhất của người phụ nữ, những diễn viên trẻ khác không thể có khí chất này. Miên Miên hiểu chuyện quá, tại sao em mới bốn tuổi đã nghĩ nhiều như vậy?"

Miên Miên gục đầu xuống, hàng mi dài cong vút như hai cái bàn chải nhỏ.

"Rõ ràng mẹ đang làm rất tốt, tại sao những người đó chưa xem tác phẩm của mẹ, đã phán xét mọi thứ thế ạ?"

Cô bé mới là đứa trẻ non nớt, nhưng lại toát ra vẻ mất mát sâu đậm, khiến Giang Thu Minh cảm động.

Giang Thư Minh nói từ tốn: "Miên Miên không cần lo lắng, mẹ em có

áo bông nhỏ quan tâm như em, chắc chắn thành tích của cô ấy sẽ ngày càng tốt hơn."

Miên Miên cảm thấy chị gái này siêu tốt bụng và dịu dàng, nhưng bé không coi những lời đó là thật.

Miên Miên không thấy công bằng tẹo nào.

Mấy ngày bé đến thăm ban, mẹ đều đi ngủ rất muộn, năm giờ sáng đã phải dậy học lời thoại, mặc dù bé không am hiểu diễn xuất nhưng bé thấy mẹ đang dần nhập vai hơn, càng ngày càng giống cô gái mặc quần áo màu đỏ trong kịch bản.

Miên Miên quay đầu nhìn chị gái, khẽ nói: "Chị tốt quá, cảm ơn chị đã an ủi em ạ."

Giang Thư Minh không nhịn được bật cười, dắt tay Miên Miên đứng lên: "Miên Miên, chị không an ủi em, chị thật lòng tin tưởng mẹ của em, em cũng phải tin vào mẹ nhé."

Miên Miên nắm chặt tay thành quả đấm nhỏ, gật đầu: "Tất nhiên rồi ạ, mẹ em là người giỏi nhất."

Giang Thư Minh nói: "Vậy em hãy nói với mẹ rằng, mẹ cũng là A Quỳnh tốt nhất nhé."

…

Lê Tương kết thúc công việc, dạo một vòng mới tìm thấy con gái ở trong góc, bà bế bé lên, cười hỏi: "Miên Miên chơi gì ở đây vậy?"

Miên Miên thành thật nói: "Con vừa nói chuyện với một chị gái rất dịu dàng ạ."

Lê Tương biết mọi người trong đoàn đều cưng chiều con gái, rất thích chơi cùng bé, bà vừa bế bé lên xe, vừa hỏi: "Thật hả? Con nói

chuyện gì?”

Miên Miên mơ hồ, mặc dù không biết nhiều công việc quay phim nhưng không hiểu sao bé cảm thấy chị gái ấy nói có lý, lời nói nhẹ nhàng nhưng có lực.

Chắc là do bé không quá am hiểu lĩnh vực này.

Miên Miên nhớ lời nhắc của chị gái, hai tay ôm chặt cổ mẹ, ngọt ngào nói từng câu: “Mẹ ơi, mẹ là A Quỳnh tốt nhất, một phiên bản hoàn hảo nhất!”

Lê Tương ngẩn người, hiểu ra con gái thông minh lanh lợi đã thấy những bình luận trái chiều trên Weibo.

Bà đau lòng, hôn lên trán Miên Miên: “Cảm ơn bảo bối của mẹ, mẹ sẽ cố gắng hơn nữa.”

…

Miên Miên không biết chị gái dịu dàng trẻ tuổi hôm ấy lại là tác giả của bộ 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》, kịch bản điện ảnh cũng do cô ấy soạn.

Đêm đó, Giang Thư Minh đăng một bài viết dài trên Weibo.

@ Tác giả, biên kịch Giang Thư Minh:

[《 Phượng Ngự Cửu Châu 》được viết cách đây bảy năm đến tận bây giờ. Năm ấy tôi ba mươi tuổi, viết rất nhiều tiểu thuyết nhưng chỉ bình bình, không nổi tiếng. Người nhà không ủng hộ tôi theo con đường này, cho rằng tôi đã có bằng thạc sĩ, suốt ngày ở nhà viết mấy thứ tiểu thuyết vớ vẩn này là đi ngược lại người bình thường.

Vào lúc đó, tôi chỉ là một tác giả vô danh trên mạng, chưa bao giờ nghĩ 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》được nhiều độc giả đón nhận như

vậy, càng không dám mơ nó sẽ được chuyển thể thành phim điện ảnh như ngày hôm nay.

Có một chuyện tôi chưa bao giờ tiết lộ cho ai, ngay từ khi tôi đặt bút viết về A Quỳnh, tôi đã có hình mẫu cho riêng mình.

Hình mẫu ấy chính là cô Lê Tương.

Trong lòng tôi, cô Lê Tương thực sự rất giống A Quỳnh.

Không ai nhận ra cốt cách thần tiên trời ban của A Quỳnh, luôn cho rằng linh căn của cô ấy bị hư hại, nhất định không thể có tu vi cao nên không ai coi trọng cô ấy.

Cô Lê Tương được đào tạo chính quy, ngoại hình tuyệt đẹp, nhưng lại bị nhiều tiền bối trong giới đánh giá khuôn mặt ấy không phù hợp đóng vai chính nên không bao giờ được nhận vai này, chỉ có thể làm bình hoa mà thôi.

Trong lúc nguy nan nhất, cốt cách của A Quỳnh thức tỉnh, cô ấy cầm kiếm chém địch, nhìn đời bằng nửa con mắt, tự xưng nữ đế, thống nhất bốn phương.

Sau nhiều năm chìm nổi, cô Lê Tương nhận được nhân vật phù hợp nhất, nổi tiếng chỉ sau một đêm, giành luôn danh hiệu Tam Kim, tỏa sáng rực rỡ.

Lúc sáng tác 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》, tôi không có gì trong tay, chỉ một lòng thần tượng cô Lê Tương đến 30 tuổi mới nổi tiếng.

Tôi đã nghỉ, cô ấy ba mươi tuổi mới được nhắc tên thì tôi cũng có thể, A Quỳnh cũng có thể.

Là tác giả và biên kịch của 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》, tôi tin rằng, vẻ đẹp của người phụ nữ không bao giờ khuất phục trước dòng chảy của thời gian, kỹ thuật diễn và việc truyền tải nhân vật

của diễn viên nữ không nên bị tuổi tác hạn chế.

Hy vọng tất cả phái nữ, các bạn độc giả, các bạn khán giả cũng có thể sống hết mình như A Quỳnh, không sợ tháng năm.]

*****

Việc tác giả lên tiếng ủng hộ diễn viên đóng nữ chính Lê Tương đang gây tranh cãi của bộ phim 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》 rất nhanh đã lên hot search.

Tần Mục Dã nằm liệt trên ghế sô pha, đọc Weibo, con ngươi sắp rơi ra ngoài: "Hả??? Hóa ra cô ấy là tác giả của bộ truyện! Con còn tưởng cô ấy chỉ là một trợ lý nhỏ ở phim trường thôi chứ!"

Tần Mục Dã xem hình đại diện ở Weibo của Giang Thư Minh, đối chiếu với người cậu gặp trên phim trường.

"Trời, bảy năm đăng truyện trên mạng, năm nay cô ấy đã 37 rồi hả? Nhìn chỉ như 24,25 thôi ấy."

Miên Miên mở to mắt ngơ ngác, trông như con chim cánh cụt ngốc ngốc.

"Chị gái dịu dàng ấy là tác giả của bộ truyện ạ! Chị ấy đúng là fan của mẹ rồi, em còn tưởng chị ấy nói vậy để an ủi em thôi."

Tần Mục Dã:?????

Cậu bế cô bé lên, ôm ghì vào ngực, xoa mạnh ——

"Ơ kìa, ơ kìa, cô em gái Hải Vương của tôi đã lén chinh phục biên kịch từ khi nào vậy?!"

Chương 109: Mẹ ngã rồi, nhiều máu lắm, huhuhuhu

Edit: Thư

Lê Tương và Tần Mục Dã nghe xong câu chuyện, biểu cảm hết hồn.

"Hóa ra chị gái nói chuyện cùng bé con lúc chiều là biên kịch Giang à." Lê Tương sờ mái tóc mềm mềm của con gái, tâm trạng thoải mái.

Bà diễn vai chính, trước khi vào tổ đã tiếp xúc trực tiếp với biên kịch Giang Minh thư, hai người cũng đã trao đổi về hình tượng A Quỳnh.

Biên kịch Giang luôn xõa mái tóc dài và mượt, đeo kính mắt tròn, nhìn rất có khí chất người theo nghề viết lách nhưng trông cô ấy rất trẻ. Lê Tương còn cho rằng cô ấy mới hai mấy, không ngờ đã ba mươi bảy tuổi.

Tần Mục Dã véo má em gái, nhớ lại những gì xảy ra lúc chiều, cậu càng nghi ngờ: "Không đúng, buổi chiều anh cũng ở đây mà, sao em nói chuyện với biên kịch bộ phim được?"

Miên Miên xin phép nói chê: "Chính là lúc anh hai đang nằm ngáy khò khò trên ghế ấy!"

Lê Tương không nhịn được, bật cười.

Tần Mục Dã nhớ ra buổi chiều cậu có ngủ một lúc… Em gái Hải Vương nhân lúc cậu lim dim đã thi triển công phu, kết nạp thêm

thành viên cho hậu cung của mình rồi!

Tần Mục Dã đọc đi đọc lại bài post trên Weibo, cảm thán trong lòng: "Biên kịch Giang đúng là giỏi thật, không hổ là nhà văn, dùng từ đơn giản nhưng rất có uy lực, nhưng cũng phải nói mẹ đỉnh thật, bảy năm trước đã là nguyên mẫu cho nữ chính của bộ truyện này rồi."

Lê Tương không có da mặt dày như Tần Mục Dã, ngượng ngùng: "Mẹ không được thế đâu, biên kịch Giang có ý tốt, thẳng thắn đứng ra nói thay mẹ thôi."

Miên Miên dựa đầu vào lòng Lê Tương, nói khẽ: "Không phải đâu, mẹ giỏi thật mà, chính chị Minh Thư đã nói với con như thế."

…

Giang Minh Thư được coi là một nhà văn mạng vừa có tiếng vừa có miếng, không ít fan nguyên tác là fan trung thành của cô.

Cô tự mình lên tiếng, nhanh chóng đạt được hiệu quả trông thấy.

Không ít fan nguyên tác xem xét lại thái độ của mình.

[Hóa ra ảnh hậu Lê là nguyên mẫu của A Quỳnh thật!]

[Thực ra tôi đu mấy chương đăng những năm gần đây đã mang máng nhận ra rồi, văn phong của tác giả Thư rất giàu hình ảnh, nhất là đoạn A Quỳnh thức tỉnh cốt cách, rút kiếm chiến đấu, tôi đã tưởng tượng ra Lê Tương.]

[Đúng là tuổi tác của ảnh hậu Lê không nhỏ, nhưng nhìn bà ấy đẹp thật mà. Cả người ảnh hậu Lê đẹp tự nhiên, tìm lòi mắt trong giới giải trí không thấy người thứ hai. Mặc dù Bạch Tranh cũng quay mấy bộ nữ chính giống thế nhưng mặt đơ như bình hoa di động, chỉ có mấy vai nữ chính của ảnh hậu Lê mới đi vào lòng người.]

[Tôi vẫn thấy nhan sắc của Tương Tương siêu đẹp, không ai phù hợp với A Quỳnh hơn bà ấy đâu, rốt cuộc chuyện này còn cần tranh cãi làm gì?]

…

《 Phượng Ngự Cửu Châu 》 có khoảng hơn một triệu fan nguyên tác, không thể coi thường sức mạnh của nhóm fan này. Có người nhanh chóng đào bới cả đêm, cuối cùng cũng tìm ra ngọn nguồn của cuộc tranh cãi là một bài đăng nghi ngờ Lê Tương trên siêu thoại Reuters.

Hàng chục triệu đôi mắt tinh hơn cú vọ của cư dân mạng nhìn chằm chằm, rất nhanh đưa ra một danh sách liệt kê các bài đăng tâng bốc Bạch Tranh, dẫm đạp Lê Tương.

Có tài khoản Weibo và cả tài khoản tiếp thị.

Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng người thông minh đều nhìn ra Bạch Tranh không thể không dính líu đến vụ này.

Nhóm fan cứng của Miêu Nghệ Hòa đã sớm biết việc Bạch Tranh cướp vai của nghệ sĩ nhà mình.

Nhưng Miêu Nghệ Hòa là người mới, chưa đứng vững trong giới giải trí, nhóm fan không dám làm mình làm mẩy, chỉ sợ lớ ngớ hại luôn nghệ sĩ nhà mình.

Bây giờ các nhóm phát hiện Bạch Tranh không chỉ cướp vai của Miêu Nghệ Hòa, mà còn lén lút mua thông cáo bôi nhọ Lê Tương, thậm chí còn có ý đồ thế chỗ Lê Tương làm nhân vật nữ chính số một.

Có ngọn núi Lê Tương sừng sững che trước mặt, fan của Miêu Nghệ Hòa không nén nổi tức giận nữa.

Cả bọn ném đá giấu tay, tiết lộ một vài thông tin, tất nhiên không

thể thoát khỏi tầm mắt của những tài khoản có dấu V trong giới giải trí.

Bốn giờ sáng, một tài khoản đăng bài ẩn ý.

[@ Chị Tám luôn hít hà đầu tiên:

Theo một nguồn tin không chính thống, đằng sau tranh cãi xung quanh ảnh hậu L đóng vai chính trong bộ phim IP nổi tiếng là một câu chuyện nhiều ẩn khuất. Được biết, nữ hai của bộ điện ảnh này dự định là diễn viên nhỏ M, nhưng cuối cùng khi tuyên truyền lại đổi thành diễn viên B. Theo nguồn tin này tiết lộ, thực chất diễn viên B muốn diễn nữ một, nhưng vì không thể cạnh tranh nên mới lùi xuống nữ hai, trực tiếp đá bay diễn viên M ra chuồng gà.]

Mặc dù tên của các nhân vật liên quan đã được thay bằng ký tự nhưng đây đúng kiểu che cho có.

Chỉ cần chú ý sơ sơ đến làng giải trí, ngay cả kẻ ngu cũng mò ra được.

Ảnh hậu L là Lê Tương

Diễn viên nhỏ M là Miêu Nghệ Hòa

Diễn viên B là Bạch Tranh

Cứ thế, cư giang mận đang hóng hớt hít hà drama, chỉ hướng ngọn nguồn về Bạch Tranh.

Một năm nay Bạch Tranh mua rất nhiều thông cáo, để lại ấn tượng sâu trong lòng mọi người.

Lúc này, hậu quả của nhiều thông cáo tâng bốc làm lố bắt đầu bùng nổ.

[Bạch Tranh như thế thật à? Ảnh hậu Lê như thế mà cũng dám đạp?]

[Bà này muốn hot đến phát điên rồi, không soi lại gương xem trông mình thế nào, loại diễn viên cứ quanh co, lấp liếm dựa vào công nghệ cũng dám so sánh với ảnh hậu Tam Kim à?]

[Không nói thì thôi chứ tôi thấy phim này chọn diễn viên có vấn đề, thật ra trong tạo hình của hai nhân vật chính, người không phù hợp phải là Bạch Tranh, chứ không phải Lê Tương. Bạch Tranh không hề hợp với nhân vật sư muội Đào Chi, mà lúc đầu định cho Miêu Nghệ Hòa diễn là tin thật hay giả đấy?]

[Thật! Tôi chưa bao giờ hít sai, đạo diễn Từ chọn Miêu Nghệ Hòa trước, chỉ thiếu mỗi bước ký hợp đồng thôi, không biết làm sao Bạch Tranh lại thò một chân ra ngáng đường.]

[Wtf, nếu thế Bạch Tranh ghê vl? Miêu Nghệ Hòa rất hợp vai sư muội này, lúc đầu mong manh tự do phóng khoáng, lúc sau đa mưu túc trí, tàn nhẫn độc ác, nếu Lê Tương và Miêu Nghệ Hòa cùng đóng thì hay phải biết.]

Trong thời đại Internet hiện tại, không vết nhơ nào có thể giấu được.

Bạch Tranh bị đào ra chuyện này, nhiều người còn vạch trần bao chuyện xấu xa và quá khứ đen tối của cô ta.

Trong lòng Bạch Tranh nóng như lửa đốt, không thể chợp mắt nổi.

Cô ta không ngờ mọi chuyện lại tiến triển thành ra như vậy, kế hoạch ban đầu của cô ta là giành được thì giành, không giành được thì đạp đổ.

Dù sao nhân vật Đào Chi này vẫn có nhiều đất diễn để cô ta phát huy.

Không ngờ một biên kịch nhỏ nhoi lên tiếng lại có sức mạnh kinh khủng đến như vậy.

Bạch Tranh phát hoảng ngay lập tức.

Mấy năm gần đây, cư dân mạng ngày càng khó bỏ qua cho vết nhơ của nghệ sĩ.

Một khi mọi thứ bung bét ra, chắc chắn cô ta sẽ bị đóng băng.

Bạch Tranh hoảng loạn, gọi cho giám đốc Hạ bàn bạc cách giải quyết.

Dù sao dự định chơi quy tắc ngầm với Miêu Nghệ Hòa, thậm chí còn yêu cầu bắt đoàn phim thay đổi kịch bản đều là do giám đốc Hạ làm, nếu cô ta bị đóng băng, giám đốc Hạ cũng không thể thoát thân sạch sẽ.

Giám đốc Hạ bị cuộc gọi lúc nửa đêm đánh thức, trong lòng bừng bừng lửa giận.

Ông ta là con cháu nhà giàu đời thứ ba, gia đình gốc Yến Kinh, sống thuận buồm xuôi gió hơn bốn mươi năm nay.

Công ty điện ảnh và truyền hình của ông ta đứng thứ nhất, thứ hai cả nước. Với ông, những chuyện chơi quy tắc ngầm với diễn viên nhỏ hay cướp nhân vật trong phim điện ảnh chỉ là những việc quá mức bình thường, chưa đến nỗi phải vào nhà đá.

Giám đốc Hạ nóng đầu, đen mặt nói: "Tôi đây không tin, sao không thể chọc vào vợ của Tần Sùng Lễ? Cô không làm gì, mới chỉ mua mấy cái thông cáo thôi, cô ta hại chết cô được sao?"

Bạch Tranh thật sự sợ hãi, bày ra tư thế yếu ớt bất lực, thút thít ăn nói khép nép: "Bản thân Lê Tương theo phật hệ nhưng đứa con trai

đỉnh lưu của chị ấy không phải người dễ chơi, với cả lần này chị ấy quay lại đóng phim sau thời gian vắng bóng, chắc không thích em thay thế chị ấy nên muốn giết gà dọa khỉ …”

Bạch Tranh đột nhiên nhắc đến Tần Mục Dã, đầu dây bên kia vang lên một tiếng động lớn.

Bạch Tranh sửng sốt: “Giám đốc Hạ, anh sao thế?”

“Mẹ nó, cô không nhắc thì tôi đã quên mất cô ta là mẹ của Tần Mục Dã! Nói rồi mà, được cả mẹ lẫn con.”

Bạch Tranh ngạc nhiên dò hỏi, hóa ra Tần Mục Dã và giám đốc Hạ đã gây nhau từ trước.

Một lần giám đốc Hạ tham gia liên hoan phim, uống hơi quá chén, nhìn trúng một em gái xinh đẹp.

Em gái ấy là người ít nổi tiếng nhất trong nhóm nhạc nữ mới ra mắt.

Vậy mà em gái ấy lại cùng công ty quản lý với Tần Mục Dã, cậu phát hiện mầm mống trong tiệc rượu, đứng lên hô hào một đống anh em trong nhóm đến giải vây cho đàn em, không để giám đốc Hạ dễ dàng đạt mục đích.

Chuyện này xảy ra ba năm trước, giám đốc Hạ đã sớm quên đi.

Mới đầu vì Tần Mục Dã là thiếu gia nhà giàu, ông ta mới ngậm bồ hòn làm ngọt.

Không ngờ giờ lại gặp nhau tiếp.

Bạch Tranh giật giật khóe môi: “Hai người đúng là… oan gia ngõ hẹp với nhau rồi.”

Câu nói này chọc đúng vào ngòi nổ của giám đốc Hạ, ông ta tức

giận ném gạt tàn thuốc: "Oan gia cái mẹ gì? Thằng oắt đấy lông còn chưa mọc đủ mà xứng đối đầu với tôi à? Tôi không tin, lần này tính cả nợ mới lẫn cũ đi."

Bạch Tranh biết gia tộc của giám đốc Hạ cũng có máu mặt, nhà giàu nhất nước cũng chỉ là thương nhân thôi, không có gì phải sợ.

Bạch Tranh hỏi khẽ: "Giám đốc Hạ có tính toán gì, nếu em giúp được anh cứ nói với em nhé."

*****

Đêm nay, người hâm mộ các bên gõ phím không ngừng.

Nhóm fan nhan sắc và fan những bộ phim trước đó của Lê Tương đều đứng ra ủng hộ bà, không ít fan nguyên tác của bộ truyện cũng lên tiếng hỗ trợ.

Fan Tần Mục Dã biết mẹ của idol bị công kích, cũng đứng ra tỏ rõ thái độ.

Fan mẹ của Miên Miên càng khỏi phải nói, mẹ ruột của con gái tôi là ai? Chính là chị em ruột của chúng tôi chứ còn gì nữa! Chị em ruột gặp nạn, đương nhiên cả hội sẽ tiếp viện!

Như vậy trong mấy tiếng ngắn ngủi, những ý kiến nghi ngờ Lê Tương đều chìm hết, chỉ còn lại tình cảm yêu mến nồng nhiệt từ người hâm mộ.

Lê Tương và Tần Mục Dã đều là những người đã từng trải qua phong ba bão táp nên không quá coi trọng những trò trẻ con này trên mạng xã hội.

Mấy mẹ con nói chuyện xong rồi đi ngủ, hơn nữa còn ngủ rất ngon.

Mới đầu Miên Miên cũng ngủ ngon, nhưng sau nửa đêm, cô bé gặp

ác mộng.

Trong mơ, bé thấy phim trường quen thuộc.

Mẹ mặc bộ váy màu trắng, treo lên rất cao.

Trong lúc mẹ đang nhập tâm diễn xuất, quay một phân đoạn quan trọng, tất cả mọi người trên phim trường, bao gồm cả đạo diễn đều tập trung tinh thần, giữ yên lặng tuyệt đối.

Ngay sau khi phân đoạn kết thúc.

Đạo diễn Từ Lượng Bình đóng thẻ, sang sảng nói lớn, thậm chí còn vỗ tay: "Đúng vậy, tôi rất hài lòng với phân đoạn này, giờ xuống nghỉ ngơi đã, chị Tương vất vả rồi."

Ông vừa dứt lời, một âm thanh va chạm bén nhọn vang lên ——

Dây cáp bảo vệ bền chắc như vậy lại rơi từ trên cao xuống, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, không kịp phản ứng.

Chỉ qua hai giây, Lê Tương ngã xuống ——

Phía dưới là mỏm đá đạo cụ rất cứng.

Phần lưng của Lê Tương đập mạnh xuống đất, quần áo trắng nhuộm màu đỏ tươi trong nháy mắt.

"Chị Tương!!!"

"Ảnh hậu Lê ——"

"Chuyện gì xảy ra vậy?!"

Hiện trường vang lên tiếng hét chói tai, vô cùng hỗn loạn.

Hình ảnh cuối cùng trong giấc mơ là một mảng đỏ tươi đầy máu.

Miên Miên bật khóc tỉnh dậy.

Tóc cũng ướt vì nước mắt.

Cô bé cố gắng vươn cánh tay mũm mĩm, lần mò trong bóng tối bật đèn đầu giường.

"Mẹ ơi!"

Đôi chân ngắn ngủn loạng choạng chạy đến giường của Lê Tương ở bên cạnh.

Lê Tương bị con gái gọi dậy, lập tức ngồi thẳng, ôm lấy đứa nhỏ mềm mại.

Bà kinh ngạc giật mình, ngón tay vuốt ve khuôn mặt đầy nước của con gái, nhẹ nhàng hỏi: "Sao thế Miên Miên? Sao lại khóc thế này, con gặp ác mộng à?"

Miên Miên tạm dừng gào khóc, thút thít, nghẹn ngào: "Huhuhu, mẹ ngã rồi huhuhu… Nhiều máu lắm, nhiều máu lắm ạ, chắc mẹ đau lắm …"

Chương 110: Miên Miên nghiêng đầu ra ngoài: Anh họ, anh đến rồi!

Edit: Thư

Bé con khóc đến đau lòng, trông cô bé vừa hít mũi, vừa khóc nấc lên rất dễ thương.

Thấy con gái luôn thông minh nhanh nhạy lại lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu như vậy.

Lê Tương vừa vui vừa buồn, quên hết buồn ngủ, ôm con gái vào lòng, vỗ nhẹ lưng bé: "Không khóc không khóc, bảo bối ngoan, không sợ, chỉ là mơ thôi mà, mẹ không sao, mẹ vẫn khỏe mạnh ở đây mà, bảo bối đừng sợ, mẹ thật sự không có chuyện gì."

Cảm xúc của Miên Miên thật sự suy sụp.

Không phải cô bé sợ hãi vì một giấc mơ, mà bởi vì giấc mơ của bé sẽ xảy ra, nói đúng hơn là xảy ra trong tương lai.

Những lúc cấp bách, Miên Miên luôn mơ thấy một số biến cố tương lai trong Sổ ghi chép phàm trần, sau đó sẽ thay đổi một số điểm trước thời hạn để cứu gia đình khỏi kết cục đau khổ.

Nhưng bé hiếm khi mơ về mẹ.

Cô bé biết trước kết cục của mẹ trong giấc mơ anh Hoài Dữ phạm tội trong kinh doanh nên vào tù.

Trong giấc mơ đó, cô bé nghe anh Hoài Dữ nói chuyện cùng anh hai, biết ba mẹ đều đã mất, để lại mấy anh em họ tự nương tựa vào nhau.

Cô bé đã sớm biết kết cục của ba trong Sổ ghi chép phàm trần.

Sau khi ba phá sản, sức khỏe càng sa sút rồi ba mắc bệnh nan y, chỉ có thể giảm đau chứ không thể chữa khỏi hoàn toàn, cuối cùng ba qua đời.

Nhưng Miên Miên chưa bao giờ nằm mơ thấy mẹ sẽ thế nào.

Giấc mơ này quá đáng sợ.

Mẹ rơi từ nơi cao như vậy, đập mạnh vào nền đá, cả người mẹ chảy rất nhiều máu.

Miên Miên biết tính mạng của con người yếu ớt hơn nhiều so với thần tiên.

Thần tiên bị thương, chỉ cần biến thân, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe lại.

Nhưng nếu người phàm bị thương quá nặng, không cấp cứu kịp thời, có thể ngay tại chỗ …

Miên Miên phản ứng kịch liệt như vậy cũng bởi vì giấc mơ này khác với giấc mơ cô bé thấy kết cục của ba anh trai.

Khác nhau ở thời gian.

Tương lai bi kịch của ba anh cần một khoảng thời gian rất lâu nữa mới phát sinh, chỉ cần cô bé còn ở bên họ, chắc chắn sẽ có đủ thời gian ngăn cản tất cả.

Nhưng giấc mơ tối nay xảy ra ở phim trường quen thuộc.

Một viễn cảnh sắp diễn ra ngay trước mắt bé…

Mẹ yêu bé như vậy, khó khăn lắm mẹ mới thoát khỏi bóng ma mất bé, quay lại sân khấu của chính mình và vui vẻ trở lại.

Miên Miên không thể tưởng tượng điều gì xảy ra nếu mẹ không còn ở đây …

Cô bé nhất định không thể chịu đựng nổi.

…

Miên Miên khóc đến nỗi mũi đỏ au, hai mắt cũng sưng sưng.

Lê Tương dần cảm thấy có chuyện không đúng.

Con gái nhỏ của bà tính tình rất tốt, ít khi mất bình tĩnh, với năng lực của con bé, một cơn ác mộng không thể khiến bé mất nhiều thời gian để vượt qua như vậy.

Lê Tương dịu dàng, kiên nhẫn dỗ bé: "Miên Miên, con mơ thấy gì, kể với mẹ được không?"

Giọng Miên Miên gần như khàn đi, cánh tay của bé ôm chặt eo mẹ, giống như rất sợ chỉ một giây nữa thôi sẽ mất đi mẹ mãi mãi.

"Con mơ thấy mẹ ngã xuống ngay tại phim trường, ở trên một vách đá, sợi dây màu đen kéo mẹ lên rất cao đột nhiên bị hỏng…"

Bé con nói giọng khàn đặc, tốn sức kể lại một cách rời rạc.

Mặc dù lộn xộn nhưng Lê Tương vẫn nghe hiểu.

Bà nhíu mày: "Sợi dây màu đen… ý Miên Miên là cáp treo phải không?"

"Đúng ạ, chính là cái đó, sợi dây giúp mẹ bay lên khi quay phim bị hỏng, mẹ ngã xuống, huhuhu mẹ ơi, mẹ đừng quay phim nữa được không, Miên Miên sợ lắm…"

Miên Miên mới hạ phàm nửa năm.

Trải qua nhiều chuyện với mọi người, bé biết những bi kịch trong tương lai không phải không thể thay đổi.

Nhưng lần này, bi kịch đang gần ngay trước mắt, Miên Miên biết mình phải nhanh chóng ngăn lại, nếu không sẽ không kịp.

Lê Tương cầm khăn giấy lau nước mắt, nước mũi cho con gái, đau lòng dỗ dành: "Được được được, mẹ nghe bảo bối, đừng khóc nữa nha, hai mẹ con mình gọi anh hại dậy bàn bạc chuyện này được không?"

Lê Tương vừa nói, vừa cầm điện thoại gọi cho Tần Mục Dã.

Một mặt, bà thấy chuyện này rất quan trọng, Tần Mục Dã đã ở đây, sẽ tốt hơn nếu bàn bạc với người nhà.

Mặt khác, bà thấy Miên Miên vui vẻ nhất khi ở cùng anh hai, Miên Miên và Tần Mục Dã luôn cãi nhau ầm ĩ, ngày nào không trêu người kia là thấy khó chịu.

Nếu A Dã với tính cách điêu ngoa, cà chớn sang đây, có lẽ Miên Miên sẽ không cảm thấy buồn nữa.

Khách sạn trong huyện nhỏ này không có phòng đôi nên Tần Mục Dã ở phòng bên cạnh, cậu bị tiếng điện thoại đánh thức, thay vội quần áo, không màng hình tượng vác quả đầu tổ quạ, xỏ dép tông chạy đến.

Tần Mục Dã đưa tay bế em gái trong lòng mẹ, nhéo má bé: "Con bé

heo thối này, sao thế, còn bị ác mộng dọa sợ khóc tu tu cơ à. Sao nhát gan thế?"

Anh hai miệng thúi đến, đúng là Miên Miên có vẻ hăng hái hơn.

Cô bé hít mũi, tức giận nói: "Anh hai mới nhát gan ấy, hừ!"

Tần Mục Dã vừa trêu, vừa dẫn dắt em gái, cộng thêm Lê Tương giải thích bên cạnh, cậu có thể hiểu ra đại khái vấn đề.

Sau khi nghe xong, sắc mặt cậu tối đi mấy phần, giọng nói không giấu nổi vẻ nghiêm trọng: "Bé heo thối, em có chắc đây là giấc mơ sẽ xảy ra trong tương lai không?"

Miên Miên đau khổ tựa vào ngực anh trai, yếu ớt nói: "Em không chắc hoàn toàn, nhưng em không thể để mẹ mạo hiểm được."

Trí thông minh của Tần Mục Dã hiếm khi online, cậu đập bàn: "Ti Mệnh có quyển death note còn gì, bảo cậu ấy lấy quyển sổ ấy cho mình mượn xem một chút được không? Nếu chuyện ấy sắp xảy ra thật, chắc chắn phải ghi lại trong death note chứ?"

Khuôn mặt trắng nõn của Miên Miên buồn bã, cô bé lắc đầu, chán nản lẩm bẩm: "Không được đâu, chú Ti Mệnh không cho mượn đâu ạ, chú ấy luôn nói tiết lộ thiên cơ là vi phạm đạo trời, sẽ bị thiên lôi đánh đấy …"

Tần Mục Dã lập tức nhíu mày, nghĩ đến tình hình của mẹ, trong lòng lo lắng, suýt nữa phát ra tiếng chửi: "Má, thần tiên gì mà tham sống sợ chết thế, phế thật!"

Cậu vừa dứt lời, bên chân vang lên một tiếng "phịch".

Tần Mục Dã sợ hết hồn, suýt nữa đăng xuất tại chỗ.

Đợi đến khi cậu nhìn kĩ mới phát hiện ra, mẹ nó…

Một con "Samoyed" to đùng, trắng muốt cố ý mở miệng: "Hình như có người đang chửi tôi thì phải?"

Lâu rồi Tần Mục Dã không gặp nguyên hình của Ti Mệnh nên thấy không quen, có chút hốt hoảng.

Cậu lùi về phía sau tránh né theo bản năng: "Anh anh anh … dọa ai đó, hơn nửa đêm rồi, tại sao lại giả chó thế này?"

Lê Tương cũng bị dọa sợ.

Nhưng dù sao Ti Mệnh đã sống với gia đình lâu như vậy, bà rất yêu thích chú chó lớn, à không, chú hồ ly lớn này.

Ngay cả Miên Miên cũng giật mình.

Cô bé đạp chân nhảy xuống giường, nhào đến cọ cọ vào người Ti Mệnh.

"Aaa, sao chú Ti Mệnh đến được đây? Tu vi của chú lại tăng lên rồi à? Chú dịch chuyển được khoảng cách xa như vậy sao?"

Con chó lớn thở dài: "Tăng gì mà tăng, gần đây toàn cày game, chú có tu luyện gì đâu, thân thể càng ngày càng phế. Vừa nãy nghe thấy ai đó khóc nhè rõ to nên chú mới đến đấy chứ…"

Ti Mệnh không nói quá, dịch chuyển ở khoảng cách xa rất khác so với khoảng cách gần, trên thực tế có độ khó cao.

Vì vậy, anh mới biến về nguyên thân để giảm bớt tổn hại và hồi phục nhanh hơn.

Miên Miên là một cô tiên thông minh, biết chú Ti Mệnh vượt nghìn trùng đi đến nhất định sẽ sẵn lòng giúp đỡ bé.

Cô bé sử dụng công phu làm nũng lâu rồi thi triển, ôm con chó lớn, cọ lấy cọ để.

"Chú Ti Mệnh, giấc mơ kia đáng sợ lắm, Miên Miên không biết là thật hay giả, chú đưa sổ ghi chép cho cháu mượn xem tí được không, cháu đảm bảo, cháu chỉ xem một chút xíu thôi, cháu sẽ nhìn lén để chú không bị sét đánh!"

Bé con còn giơ tay làm dáng thề thốt.

Nhìn mũi và mắt của cô bé đỏ hoe, Ti Mệnh biết bé con đã khóc nhiều như thế nào.

Nếu cô bé không òa khóc nức nở, anh cũng không vội vã dịch chuyển xa như vậy.

Ti Mệnh dùng móng gãi gãi ngực, không biết lấy từ đâu ra một cuốn sổ màu xanh da trời rất dày đưa cho đứa nhỏ, bộ móng còn vuốt vuốt đầu bé.

"Miên Miên ngốc, muốn xem thì xem đi, sao lại khóc nhè đến mức này, cháu là cô tiên thông minh nhất chín cõi, cháu nghĩ mình thật sự là đứa trẻ bình thường yếu ớt không nơi nương tựa à?"

Miên Miên bất ngờ, vui vẻ, ánh mắt lấp lánh, đôi tay mũm mĩm đỡ lấy cuốn sổ, lập tức mở ra xem.

Tần Mục Dã cũng tò mò với cuốn "Death Note" này nên lén lút tới gần, rướn cổ lên, mở to mắt để không bỏ qua thứ gì.

Lê Tương ngồi bên mép giường, trong lòng có chút băn khoăn nhưng phần nhiều là mềm mại.

Vừa nãy nghe Miên Miên miêu tả lại cảnh tượng ấy, bà nghĩ đến cảnh mình bị thương nặng, tất nhiên sẽ cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Nhưng tiếp nối ngay sau đó là sự lo lắng nồng đậm.

Bà không biết giấc mơ của Miên Miên dự đoán tương lai thật không.

Nhưng nếu là thật, bà ra đi sớm như vậy, Miên Miên và Tiêu Nhiên đều còn nhỏ, Hoàn Dữ và Mục Dã tuy đã lớn, nhưng … người làm mẹ không thể dễ dàng vứt bỏ con mình ở lại.

Còn có người chồng giao diện bên ngoài trưởng thành, chững chạc, nhưng hệ thống bên trong ngốc nghếch của bà nữa.

Cứ thế bỏ mặc gia đình, vứt bỏ tất cả mà ra đi, bà thật sự …. không yên lòng.

Trong lòng Lê Tương tràn đầy sự lo lắng và bất lực không biết phải làm sao.

Giờ phút này, chứng kiến Ti Mệnh yêu thương Miên Miên có thừa… bà cảm thấy nhẹ nhàng đi phần nào.

Tốt quá, bây giờ Ti Mệnh đã ở đây.

Ti Mệnh cưng chiều Miên Miên thế nào, bà đều đã thấy.

Mặc dù hai chú cháu không hề có quan hệ huyết thống nhưng bà biết, vị thần cao quý này thật sự đối xử Miên Miên như con cháu trong nhà.

Nếu bà không còn ở đây …

Thần Ti Mệnh không già, không chết có thể bảo vệ Miên Miên cả đời.

Nghĩ vậy, bà cảm thấy bản thân được an ủi.

…

Miên Miên lật giở thật nhanh, suôn sẻ tìm thấy phân cảnh liên quan đến mẹ.

Ngay trang trước phần mục lục.

Bé con nhanh chóng đọc xong.

Sau khi đọc xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên suy sụp hoàn toàn.

Tình huống của mẹ khác xa với tưởng tượng lúc nãy.

Mặc dù dây cáp bị gãy, mẹ bất ngờ ngã từ trên cao, chảy rất nhiều, rất nhiều máu nhưng sau khi cấp cứu, mẹ vẫn còn sống.

Nhưng… cột sống của mẹ bị gãy.

Xương cột sống gãy làm tổn thương tủy sống, chèn ép nặng lên các dây thần kinh xung quanh, dẫn đến mẹ bị liệt toàn thân, trải qua nhiều lần chữa trị nhưng không thể bình phục.

Chất lượng cuộc sống của người bị liệt toàn thân sẽ sụt giảm nghiêm trọng, họ sống không còn tôn nghiêm và tuổi thọ rút ngắn rất nhiều.

Vì vậy, trong cuốn sổ ghi chép, sau năm năm mẹ xảy ra tai nạn, mẹ sẽ ra đi.

Miên Miên đau khổ không nói lên lời.

Cô bé thở hổn hển chạy đến bên chân giường, ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, bé con rất khó chịu nhưng bé không khóc.

Tần Mục Dã đọc xong cũng ngồi liệt dưới đất, mất một lúc lâu không thể bình tĩnh lại.

Mẹ của cậu xinh đẹp, quyến rũ động lòng người, kể từ khi cậu còn bé, từ khi cậu bắt đầu nhớ được, mẹ luôn rực rỡ và chói mắt.

Một người phụ nữ khiến nhiều người hâm mộ, làm sao lại có kết cục như vậy…

Thật sự quá kinh khủng.

Ti Mệnh nhìn Miên Miên biến mình thành quả bóng nhỏ chứa đầy buồn bực.

Anh chậm rãi đi tới, hít một hơi thật sâu, biến về hình người, trở về cậu thiếu niên đẹp trai thân thuộc.

Anh đi đến, ngồi xổm trước mặt Miên Miên, nhéo nhéo tai cô bé.

"Chuyện này còn chưa xảy ra, chú cũng cho cháu xem trước rồi, sao vẫn phản ứng như thế này vậy?"

Miên Miên vùi đầu vào đầu gối, rất lâu không muốn ngẩng đầu lên.

Cô bé rất tức giận, càng nghĩ càng tức mà càng tức càng cảm thấy buồn.

Cô bé đã biết toàn bộ quyển sổ ghi chép phàm trần.

Bởi vì cô bé là nữ phụ xấu xa nhất thế giới này nên gia đình của bé cũng vạ lây, trở thành tuyến nhân vật phản diện lớn nhất.

Ở thế giới của chính nghĩa, nhân vật phản diện không thể có kết quả tốt.

Ti Mệnh xoa đầu bé hồi lâu, Miên Miên mới lộ ra nửa mặt.

Đôi mắt đen láy của bé mở to đầy bối rối: "Tại sao mẹ lại phải chịu kết cục đau khổ như vậy ạ, có phải do Miên Miên không? Bởi vì Miên

Miên là người xấu nên người nhà của Miên Miên cũng không được chết tử tế sao ạ?”

Câu nói này liên quan đến nội dung Lê Tương và Tần Mục Dã không hiểu…

Hai người biết, hai thần tiên đang trao đổi nên đều yên lặng xem bên cạnh, không lên tiếng làm gián đoạn.

Đôi mắt màu nâu của Ti Mệnh ánh lên vẻ đau lòng.

Anh hắng giọng, nói: “Tất nhiên không phải rồi, Miên Miên không xấu, tiểu Đế Cơ rất ngoan ngoãn và tốt bụng.”

Từ trước đến nay Miên Miên không bao giờ hỏi vấn đề này, nhưng hôm nay, trong lúc này, cô bé rất muốn hỏi.

“Vậy tại sao, chú Ti Mệnh, tại sao lại như vậy?”

Nói đúng ra, trong phân đoạn anh Hoài Dữ vào tud, bởi vì anh ấy làm sai nên phải trả giá đắt.

Trong phân đoạn anh hai bị đôi đen, bởi vì chính anh không kiểm soát hành động và tính tình nóng nảy của mình nên tự mình gánh chịu hậu quả.

Còn mẹ thì sao?

Mẹ đã làm sai chuyện gì?

Tại sao mẹ luôn dịu dàng, hiền lành cũng phải cầm kịch bản bản của nhân vật phản diện, rồi rơi vào kết cục đau đớn như vậy.

Ánh mắt của Ti Mệnh có chút tránh né, nhưng sau cùng anh vẫn trả lời: “Sau này Miên Miên sẽ biết câu trả lời cho những nghi ngờ của cháu bây giờ.”

…

Lê Tương đã quyết định kế hoạch tiếp theo.

Bà không quay bộ phim này nữa.

Bà hoàn toàn tin tưởng Miên Miên và Ti Mệnh.

Huống chi Miên Miên đau lòng như vậy, sao bà nỡ mạo hiểm tính mạng của bản thân và tương lai gia đình vào một khát vọng mơ hồ này chứ.

Lê Tương cố gắng nở nụ cười, bế Miên Miên từ chân giường lên: "Bảo bối của mẹ đừng sợ, mẹ không quay phim nữa là được, nếu biết kết cục như vậy, mẹ không quay nữa thì sẽ thay đổi được nó mà, phải không?"

Tần Mục Dã và em gái nhìn nhau.

Tuy có tiếc nuối nhưng hai anh em không phản đối.

Dù sao đây cũng là biện pháp ổn thỏa nhất.

Ti Mệnh im lặng một lúc, bỗng nhiên bật cười: "Thật ra vẫn có biện pháp tốt hơn, ví dụ như cứ để nó xảy ra theo tự nhiên, rồi tìm hiểu rõ nguồn gốc, đến lúc ấy cả nhân chứng và vật chứng đều có đủ."

Miên Miên mở to đôi mắt: "Ý chú là gì ạ?"

Ti Mệnh nói: "Trong sổ ghi chép, Bạch Tranh chỉ là nhân vật qua đường, không họ không tên cho nên cô ta có gây ra chuyện này hay không, nếu có thì làm như thế nào không được ghi lại rõ ràng, không có chứng cứ. Vì vậy phải để cô ta thực hiện chuyện này ở hiện trường, chúng ta mới có thể lấy cả vật chứng bắt người."

Tần Mục Dã cau mày, "Có vật chứng đương nhiên là rất tốt. Người phụ nữ này có âm mưu giết mẹ tôi, đương nhiên phải tìm ra chứng cứ để nhốt cô ta vào tù cho an toàn, nhưng… làm thế nào để bắt tận tay cô ta ở hiện trường?"

Ti Mệnh cười sâu sa: "Đừng quên tôi là thần tiên tu luyện mấy vạn năm rồi, mấy chuyện cỏn con này chỉ tiêu hao một chút linh lực thôi."

Miên Miên mừng rỡ, âm lượng cũng tăng lên: "Có thật không, có thật không ạ? Chú Ti Mệnh giúp mẹ cháu thật ạ? Như vậy có tính là vi phạm luật trời không ạ?"

Trên thực tế, Ti Mệnh hoàn toàn không biết câu trả lời.

Nhưng nhìn hai người lớn, một trẻ nhỏ người phàm trước mặt, cậu nâng cằm, nói chắc chắn: "Chú nghĩ không sao đây! Lần này chú tự mình ra tay, không phải để giúp tiểu Đế Cơ vượt qua kiếp nạn. Bà Tần thu nhận chú, chăm sóc chú rất nhiều, ngay cả ngày Tết cũng không quên chuẩn bị thêm một phần tiền mừng tuổi, tuy chú là thần tiên nhưng cũng biết báo đáp ân tình, coi như lần này để chú báo đáp bà Tần."

Tần Mục Dã rất bất ngờ, cậu lập tức thấy con hồ ly này thuận mắt hơn một chút, mặc dù có hơi yêu ma quỷ quái, nhưng đúng là không thể đánh giá cái gì qua vẻ bề ngoài, vị thần này cũng khá đứng đắn đấy chứ.

Tần Mục Dã tiến đến, ôm vai Ti Mệnh: "Người anh em tốt, không hổ là anh họ của em gái tôi, nói về vai vế, anh đúng là người nhà của mẹ tôi đấy! Chuyện này mà thành, coi như tôi nợ anh, sau này có gì cứ nói, anh muốn tôi làm gì tôi làm nấy!"

Ti Mệnh nhìn đồng hồ, trời sắp sáng rồi.

Gần đây anh đã quen lối sống dưới này, vỗ vỗ bụng: "Bấm ngón tay

nhẩm tính thì giờ này là giờ mở bán thịt nướng rồi đấy. Tôi mới dịch chuyển xa như vậy, tiêu hao kha khá linh lực, đến giờ chưa hồi phục kịp, mấy ngày tiếp theo phải sử dụng pháp thuật sợ rằng phải tiêu một lượng lớn nữa, lúc này mà được ăn nướng thì tốt biết mấy."

Tần Mục Dã nói: "Thịt nướng ấy gì? Còn gì đơn giản hơn không! Đầu bếp và nguyên liệu chúng tôi mang đến đây đều có! Để tôi đi lấy rồi nướng cho anh, từ từ hẵng nói, kỹ thuật nướng thịt của tôi số một đấy, anh đúng là có lộc ăn."

Miên Miên nghiêng đầu, lập tức nói thêm: "Đúng đấy, cái này cháu đảm bảo! Ở Hokkaido, mọi người đều nói sự nghiệp ca hát làm trễ nải con đường làm ông chủ tiệm nướng của anh hai đấy ạ!"

Tần Mục Dã giật giật khóe môi, nhấc bổng em gái lên: "Một ngày không chọc anh là em không chịu được đúng không, có tin anh nướng luôn cả con heo này thành than không hả!"

*****

Ti Mệnh thỏa mãn ăn thịt nướng.

Ngày hôm sau sảng khoái đi đến trường quay.

Đây là lần đầu tiên mọi người gặp thiếu niên đẹp trai với mái tóc màu nâu trà sữa này.

Nhiều người không nhịn được, quan sát anh nhiều hơn mấy lần.

"Đây là ai vậy…"

"Diễn viên đến đóng phim à?"

"Sao chưa gặp bao giờ?"

"Hay là người thân đến thăm ban?"

“Người thân mà đẹp trai như thế á? Với gương mặt này của cậu ấy, 80% là thành viên của nhóm nhạc mới debut rồi!”

Mọi người đang bàn luận kịch liệt.

Miên Miên đi ra từ phòng nghỉ của Lê Tương.

Bé con nũng nịu gọi: “Anh họ, anh đến rồi!”

“Ôi? Là anh họ à? Anh họ của Miên Miên đẹp trai thế!”

“Hóa ra là con cháu nhà chị Tương Tương, thảo nào mlem như vậy.”

“Aaa, tôi nhớ ra rồi, trong tiệc sinh nhật Miên Miên, cậu anh họ này lộ mặt rồi đấy.”

Ti Mệnh nở nụ cười mê người với những cô gái người phàm nhiệt tình này.

Ánh mắt không ngừng tìm kiếm khắp nơi, nhanh chóng khóa chặt mục tiêu trên người Bạch Tranh.

Bạch Tranh cảm nhận được ánh mắt của thiếu niên, kinh ngạc nhìn thẳng anh.

Chương 111: Miên Miên vận dụng ngôn ngữ trà xanh, chém người không dao!

Edit: Thư

Thiếu niên cách đó không xa có ngoại hình ưa nhìn, quan sát kỹ hơn sẽ thấy phong cách thời trang của anh rất đúng trào lưu, nhưng bỏ qua những thứ vật chất bên ngoài, ở anh toát ra khí chất tiên tử hết sức đặc biệt.

Dựa trên kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí, Bạch Tranh biết nếu chàng trai này debut, chỉ cần vốn liếng cơ bản thế này cũng đủ ngang bằng Tần Mục Dã năm đó.

Nhưng tại sao ánh mắt của thiếu niên này… phảng phất có ý thù địch?

Bạch Tranh không biết có phải do mình đa nghi hay không, hoảng hốt một lúc.

Miên Miên rất thông minh, cô bé thấy vậy, lập tức giơ tay kéo tay áo của Ti Mệnh.

Ti Mệnh khống chế cảm xúc của mình, ánh mắt không còn sắc bén, thậm chí còn khẽ cười mỉm với Bạch Tranh.

Nụ cười này… giống như yêu tinh câu hồn, khiến cảm xúc của Bạch Tranh rối loạn, gương mặt tê tê nóng ran.

Miên Miên đè thấp giọng nói, tức giận phàn nàn: "Này, anh họ, anh

chẳng đáng tin gì cả, em nhắc anh không trừng mắt, chứ không phải để anh nháy mắt quyến rũ bà dì xấu xa ấy đâu!”

Ti Mệnh ho nhẹ mấy tiếng, lúng túng giải thích: “Còn thiếu kinh nghiệm nên sơ suất, để em chê cười rồi.”

Ti Mệnh thực sự biết ơn Lê Tương.

Anh đã sống trên tiên giới mấy chục ngàn năm, không thiếu anh em bạn bè nhưng anh chưa bao giờ cảm nhận tình cảm gia đình.

Bởi vì vẻ ngoài của anh chỉ mười sáu, mười bảy tuổi nên Lê Tương coi anh như con cháu trong nhà, luôn quan tâm từ những điều nhỏ nhặt nhất, anh như trở thành một nửa con trai của gia đình này.

Chỉ mới mấy tháng, Ti Mệnh đã cảm thấy mình như một người con trong gia đình Tần gia, từ lâu đã là người một nhà.

Bạch Tranh mang tâm tư ác độc như vậy, dĩ nhiên anh không nén nổi tức giận.

Chi nên vừa nãy suýt nữa để lộ ánh mắt, cũng may anh kiềm chế kịp thời nhưng vẫn bị cuống nên vô thức nháy mắt.

Anh là hồ ly tu tiên, dẫn lời giải thích từ những bộ phim trên TV… quả không sai khi gọi là hồ ly tinh. Đã là hồ ly tinh, bản tính trời sinh ma mị quyến rũ, chỉ cần hơi mất khống chế là dễ dàng mê hoặc chúng sinh.

Giờ phút này, Bạch Tranh đã bị ánh mắt của anh làm cho ngây người.

…

Hai ngày nay Bạch Tranh suy nghĩ rất nhiều trong lòng, mặc dù cô ta đồng ý thực hiện kế hoạch của giám đốc Hạ, nhưng thực chất vẫn

do dự.

Cô ta quay phim nhiều năm liền, chỗ đứng vững, nếu không thể trở thành Lê Tương thứ hai, vị trí hiện tại trong giới cũng đủ giúp cô ta thuận buồm xuôi gió làm nghề đến khi về hưu.

Giám đốc Hạ là người có lòng dạ độc ác, ông ta muốn dùng cách tàn độc ấy để đá Lê Tương ra khỏi đoàn phim. Bạch Tranh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này…

Bạch Tranh cân nhắc phải trái, ngay cả buổi trưa nghỉ ngơi ăn cơm cũng hoảng hoảng hốt hốt.

Bạch Tranh thu liễm chiêu trò, không tranh giành hào quang với Lê Tương, tận hưởng sự chiêu đãi từ Tần gia như bao người khác.

Hôm nay trợ lý ra ngoài mua đồ giúp cô ta nên cô tự mình đến lấy đồ ăn.

Miên Miên vốn đang nói chuyện phiếm với các anh chị khác, thấy Bạch Tranh đi tới, cô bé cũng chạy theo, dùng hai tay nhận lấy cái thìa to từ đầu bếp phụ trách, nhón chân lên, cố gắng múc một thìa canh rau cải xanh mướt.

Bé con ngọt ngào nói: "Dì Bạch Tranh ơi, dì ăn nhiều thức ăn lên nhé ạ."

Bạch Tranh đang sắp xếp mọi thứ trong lòng, nghe cô bé gọi mới lấy lại tinh thần, để lộ biểu cảm ngạc nhiên vì được quan tâm, cười thân thiết: "Cảm ơn Miên Miên, Miên Miên đúng là bảo bối chu đáo."

Miên Miên cười híp mắt, nói: "Dạ, không có gì, chúc dì Bạch Tranh sớm giảm cân thành công ạ."

"…" Sắc mặt Bạch Tranh tái xanh.

Bầu không khí đông đặc lại trong nháy mắt, xung quanh yên lặng.

Nhóm người lớn mím môi nín cười, rất sợ mình vô tình bật cười thành tiếng.

Sắc mặt của Bạch Tranh còn xanh hơn cả mấy lá rau trong hộp cơm.

Vị trí của Bạch Tranh trong giới không thấp, dường như không ai dám gây sự.

Nhưng hai ngày trước Bạch Tranh bị nghi dính vào vụ giẫm đạp lên Lê Tương, một diễn viên nhỏ trên phim trường là fan cứng của Lê Tương, từ lâu đã không ưa Bạch Tranh, cộng thêm việc người này không có quá nhiều cảm giác tồn tại, nhiều người ở xung quanh, nếu thuận miệng nói một hai câu vui đùa cũng không sợ bị Bạch Tranh ghi thù tính sổ.

Cô diễn viên nhỏ bóp giọng kêu lên: "Miên Miên, tại sao em lại thấy dì Bạch Tranh béo?"

Bạch Tranh đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tìm kiếm nguồn âm thanh khắp nơi, nhưng giọng nói này hoàn toàn xa lạ, cô ta lại đang ở trung tâm cái nhìn của những người khác, cô ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, cuối cùng không thể tìm ra ai.

Chỉ thấy đứa nhỏ chỉ vào eo Bạch Tranh: "Tại eo của dì to quá! Phải giống như Miên Miên mới gọi là gầy, mẹ luôn bảo Miên Miên quá gầy nên phải ăn thêm nhiều thịt mới được. Dì Bạch Tranh nên ăn nhiều rau hơn, như vậy lên hình mới đẹp được."

Miên Miên vừa nói, vừa kéo váy của mình.

Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy hoa rộng thùng thình.

Kiểu váy eo suông hình chữ A, dù kéo ra vẫn buông thõng xuống.

Ngược lại, Bạch Tranh vẫn chưa thay trang phục diễn, vòng eo siết chặt khít.

Cô ta nhập đoàn muộn nhất, bản thân phải mặc trang phục may cho Miêu Nghệ Hòa.

Miêu Nghệ Hòa là dân chuyên múa truyền thống, eo chỉ nhỏ như bàn tay.

Dù Bạch Tranh có cố gắng hóp bụng hết cỡ, trang phục vẫn bị phồng ra.

Bạch Tranh tức ói máu, cảm giác trong cổ có vị ngọt ngọt, chỉ sợ cô ta cúi đầu là có thể phun ra một ngụm máu tươi.

Cô ta không kiềm chế nổi, cắn chặt hai hàm, thốt ra: "Cháu… cháu cũng đâu có gầy."

Miên Miên lộ ra vẻ khó hiểu, đưa tay vỗ vỗ cái bụng tròn, sờ sờ hai bên eo, không quên nhìn hai cánh tay như ngó sen của bé…

Cô bé nghiêng đầu, bối rối hỏi: "Thật không ạ? Ba mẹ đều bảo Miên Miên gầy, chẳng lẽ Miên Miên cũng cần giảm cân ạ?"

Bạch Tranh tức giận, thầm mắng trong lòng: Nói vớ vẩn, mày tự nhìn lại mình xem mày béo như thế nào?!

Người lớn xung quanh đều bật cười.

"Giảm gì mà giảm, Miên Miên bây giờ đáng yêu nhất!"

"Ha ha ha ha ha ha Miên Miên siêu gầy, nên ăn nhiều hơn một chút, sao ba mẹ em lại lừa em được chứ?"

"Đúng rồi, nhìn Miên Miên eo thon, tay nhỏ, gầy nữa là không được đâu, buổi trưa hôm nay nhớ ăn nhiều sườn xào chua ngọt vào nhé!"

Miên Miên dang tay, ngẩng đầy bất lực nhìn Bạch Tranh: "Đấy, mọi người đều nói Miên Miên gầy, dì Bạch Tranh đừng giận, dì hãy cố gắng giảm cân nhé! Thật ra dì không béo lắm đâu, chỉ cần giảm bốn mươi, năm mươi cân nữa thôi là giống mẹ cháu vừa gầy vừa đẹp ạ!"

Bạch Tranh: "…" Vành mắt cô ta sắp nứt, hai hàm cắn chặt suýt gãy cả răng.

Nếu không đứng trước nhiều người như vậy, chỉ sợ cô ta sẽ lao vào khẩu chiến với đứa trẻ này một trận đã đời.

Rõ ràng cô ta không mập, chỉ là tuổi đã hơn ba mươi, gần đây không tập thể dục nên vóc người không còn hoàn hảo thôi.

Tệ hơn là con bé này còn đem cô ta ra so sánh với Lê Tương.

So sánh một người mới hơn ba mươi như cô ta với một Lê Tương bốn mươi tuổi?!

Bạch Tranh như con chuột bị giẫm đuôi, tức giận đến nỗi lục phủ ngũ tạng bên trong bị thương nghiêm trọng.

Cô ta đen mặt cầm hộp cơm đi mất dạng.

Miên Miên ngây thơ nắm đôi bàn tay nhỏ của mình: "Có phải Miên Miên nói sai rồi không, hình như dì Bạch Tranh không vui lắm?"

Toàn bộ phim trường đều là fan của Miên Miên.

Chẳng ai nghĩ Miên Miên cố tình chọc Bạch Tranh, chỉ coi đó là những lời vô tư của trẻ con thôi.

"Không đâu, Miên Miên là bảo bối ngọt ngào nhất."

"Dì Bạch Tranh phải đi làm việc thôi, Miên Miên đừng nghĩ nhiều."

“Miên Miên mau đi ăn cơm đi, ăn xong còn chơi game với chị, chị cũng giỏi lắm nhớ, có thể mang em cùng chơi như anh ba của em ấy!”

Miên Miên hài lòng ngồi xuống ăn trưa.

Cô bé thành thạo sử dụng đũa cho trẻ em, gắp một miếng sườn to và ăn một cách ngon lành.

Nhìn Bạch Tranh tái mặt, cô bé cảm thấy rất sảng khoái vì trút giận thay mẹ.

Tần Mục Dã vừa đi ra ngoài, trở về nghe Ti Mệnh kể đứa nhỏ tung chiêu ngôn ngữ trà xanh.

Cậu cảm thấy rất đã, tiến tới, kéo kéo bím tóc em gái: “Trâu bò thế nhở, không hổ là em gái anh, chỉ giỏi chém người không dao!”

*****

Bạch Tranh trở về phòng nghỉ của mình, đen mặt ném thẳng hộp cơm vào thùng rác.

Cô ta run rẩy gửi tin nhắn.

[Có thể hành động vào tối nay.]

Trước đây cô ta còn do dự, giám đốc Hạ sắp xếp một nhân viên quèn trong tổ dụng cụ, không quá nổi trội, động tay động chân không để lại manh mối.

Vậy mà Bạch Tranh vẫn không gật đầu, cô ta biết chuyện này liên quan đến hình sự, nếu có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, con đường tiếp theo của cô ta sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn.

Nhưng vừa nãy, Tần Miên Miên lấy cô ta làm trò cười trước mặt mọi người, cuối cùng cô ta quyết định hành động.

Bởi vì Bạch Tranh biết, trẻ con bốn tuổi không thể biết những trò mánh khóe vòng vo như vậy.

Con bé đó ăn nói lưu loát như vậy, nhất định là có người lớn dạy nó.

Còn ai vào đây được nữa?

Trừ anh hai Tần Mục Dã của nó, chỉ còn lại Lê Tương.

Tưởng như Lê Tương là người phật hệ, nhưng có lẽ do phát hiện ra cô ta là người đứng sau kéo bà ta xuống nên đứng ngồi không yên.

Giờ xé mặt hết rồi, được ăn cả ngã về không.

Huống chi cô ta rất yên tâm với sự sắp xếp của giám đốc Hạ, việc này liên quan đến hình sự, giám đốc Hạ chắc chắn không tự phóng hỏa đốt mình.

…

Ngày hôm sau, Lê Tương bắt đầu quay những cảnh sử dụng dây cáp.

Phân đoạn này không có Bạch Tranh nhưng cô ta lại không đợi trong phòng nghỉ mà lấy lý do là đi theo học tập chị tương nên di chuyển ghế đến bên cạnh đạo diễn, cùng theo dõi máy ghi hình.

Cảnh quay này rất đẹp, sau khi trao đổi với thầy võ thuật, Lê Tương thi triển một bộ kiếm pháp vừa đẹp vừa ngầu.

Hiện tại chưa có hiệu ứng đặc biệt đã đủ đẹp, khó có thể tưởng tượng hiệu quả còn tuyệt vời thế nào sau khi thêm phần chế tác hậu kỳ.

Cảnh quay vừa kết thúc, đạo diễn hô cắt thẻ, đột nhiên vang lên một âm thanh chói tai ——

Nhiều người cảm thấy không ổn, hét lên theo bản năng.

Bạch Tranh trốn vào một góc, khóe môi nhếch lên nụ cười mơ hồ.

Nhưng ngay tại lúc này, trong tích tắc, thời gian ngừng trôi ——

Ti Mệnh làm phép khiến cho toàn bộ thời gian và không gian tại phim trường tiến vào trạng thái ngưng đọng.

Tất cả mọi người trừ Lê Tương, Tần Mục Dã và Miên Miên, đều vào trạng thái tĩnh.

Anh nhanh chóng bay lên trời, đỡ cánh tay Lê Tương, vững vàng đưa bà xuống đất.

Sự việc diễn ra với tốc độ rất nhanh, Lê Tương hoảng sợ nhưng không nhịn được cười, thở dài nói: "Giỏi quá… đây chính là cảm giác biết khinh công phải không?"

Tần Mục Dã và Miên Miên chạy ào lên phía trước.

Tần Mục Dã kích động muốn chết: "Tuyệt vãi đạn, đỉnh đỉnh đỉnh, người anh em đỉnh vãi lò! Dạy tôi loại hình này được không? Anh tu luyện thành tiên mà phải không, anh xem tôi có tố chất nào để tu luyện không?"

Miên Miên nhào vào lòng Lê Tương, cánh tay ôm mẹ thật chặt: "Mẹ ơi, mẹ có sao không?"

"Không sao, mẹ không có việc gì, chú Ti Mệnh của con giỏi lắm."

Ti Mệnh nói: "Không sao là tốt rồi, bây giờ đã đến lúc thu nhân

chứng vật chứng rồi.”

Tần Mục Dã chịu kích thích lớn, kéo Ti Mệnh hỏi liên tục: “Người anh em trả lời chút đi, rốt cuộc anh tu luyện thế nào vậy, có thể dạy cho tôi được không?”

Ti Mệnh liếc mắt, cạn lời: “Cậu nhanh chóng đưa em gái về chỗ cũ đi, tôi phải khôi phục lại thời gian, trì hoãn lâu sẽ tiêu hao rất nhiều linh lực.”

Lúc này Tần Mục Dã mới ôm em gái chạy về chỗ cũ.

Ti Mệnh làm phép, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Người trên phim trường hoàn toàn không có ký ức lúc ấy, với họ, tất cả chỉ mới xảy ra một giây trước mà thôi.

“Chị Tương!!”

“Ảnh hậu Lê —— trời ạ!”

“Chuyện này là như thế nào, tổ đạo cụ đâu?!”

Lê Tương ngã xuống đấy, mặc dù phía dưới có tấm xốp đỡ nhưng rơi từ trên cao như vậy bình thường vẫn rất nguy hiểm.

Ngay cả đạo diễn cũng bị dọa sợ tái xanh mặt mày, khẩn trương tiến đến hỏi han.

Dù sao Lê Tương cũng là ảnh hậu Tam Kim, kỹ thuật diễn không chê vào đâu được.

Bà đã bàn bạc trước kế hoạch với Ti Mệnh, lúc này sắc mặt tái nhợt, được người ngoài đỡ mới chậm rãi ngồi thẳng dậy: “Thế… rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tại sao dây cáp lại xảy ra vấn đề?”

Nhân viên y tế trong đoàn nhanh chóng cầm hộp dụng cụ đi đến.

Sau khi kiểm tra cơ bản, xác nhận Lê Tương không bị thương, chỉ bị dọa sợ.

Cả đạo diễn và nhà sản xuất đều bị dọa đổ mồ hôi lạnh cả người.

Cũng may không sao, nếu Lê Tương xảy ra chuyện ở phim trường… Con mẹ nó, cả trăm triệu đầu tư coi như đi tong.

"Không sao là tốt rồi."

"Chị Tương người đẹp sống tốt nên phúc phận lớn."

Tần Mục Dã đen mặt, lạnh nhạt nói: "Tuy mẹ tôi không sao, nhưng tổ đạo cụ phải chịu trách nhiệm lớn cho việc này, tôi sẽ yêu cầu kiểm tra kỹ, tất cả những người đụng vào dây cáp đều phải kiểm tra, còn có cả camera nữa!"

Đạo diễn Từ Lượng Bình sững người một lúc rồi gật đầu ngay: "Được, tất nhiên phải điều tra, tôi làm nghề mấy chục năm nay, chưa bao giờ xảy ra tình trạng dây cáp có vấn đề, phải điều tra thật rõ, ai sẽ chịu trách nhiệm cho chuyện này!"

Bạch Tranh mở to mắt sợ hãi.

Rõ ràng cô ta thấy Lê Tương ngã từ trên cao như vậy, đừng nói gãy xương vỡ đầu, tại sao ngay cả vết thương ngoài da cũng không có?!

Trong lòng Bạch Tranh loạn như cào cào, nhất là lúc Tần Mục Dã nhắc đến camera, nhìn chằm chằm cô ta như đưa ám chỉ.

Cô ta không có gì phải sợ.

Giám đốc Hạ sắp xếp người hành động lưu loát, sẽ không để lại bất kỳ chứng cứ nào.

Lúc này, một phóng viên nhỏ tại phim trường đang đợi phỏng vấn sau một ngày quay phim.

Từ khi Lê Tương gặp tai nạn dây cáp, cô nàng đang không nhịn được, lén lút mở livestream trực tiếp để phát sóng một quả dưa lớn độc quyền, nhất định khi về sẽ nhận được không ít tiền thưởng.

Tất cả thành viên tổ đạo cụ đều phải chịu trách nhiệm, sắc mặt ai cũng khó coi nhưng đây là chuyện lớn, không ai dám nói linh tinh.

Phó đạo diễn và một số nhà sản xuất cũng tự mình đi xem lại camera.

Thanh thời gian không tua về trước bao lâu, khoảng ba giờ đêm hôm qua, một bóng người lén lút đi vào phòng đạo cụ.

Ngay sau đó… mọi thứ trở nên rõ ràng trong nháy mắt.

Nhân viên quèn kia có mặt tại hiện trường, sợ đến mức tê liệt tại chỗ, chứng cứ xác thật, dù anh ta có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

Anh ta hốt hoảng nhìn về phía phó sản xuất: "Không, không thể nào, tại sao lại thế này, không phải ông nói đã thủ tiêu mọi thứ sạch sẽ rồi sao?"

Phó sản xuất sợ đái ra quần: "Cái gì?! Chuyện này không liên quan đến tôi, thật sự không liên quan đến tôi, tất cả đều do giám đốc Hạ sắp xếp… Lệnh của nhà đầu tư, chẳng qua tôi chỉ nghe theo lệnh cấp trên mà làm việc thôi, đều là do giám đốc Hạ! Đúng, đúng, tôi không làm gì cả, tôi không tham gia vào vụ này, tất cả đều là do giám đốc Hạ và chị Bạch Tranh sắp xếp!!"

"Mẹ nó! Quá kích thích! Không ngờ dưa này còn lớn hơn nữa, năm nay thưởng cuối năm lại ngon rồi!" Phóng viên nhỏ đang lén mở

livestream kích động, lập tức quay ống kính về phía Bạch Tranh, zoom to sắc mặt đen như đáy nồi của cô ta.

Bạch Tranh và nhân viên quèn trong tổ đạo cụ trố mắt nhìn nhau.

Hai người dù có chết cũng không nghĩ ra tại sao đoạn camera rõ ràng đã được xử lý toàn bộ lại còn y nguyên như vậy?

Đạo diễn Từ Lượng Bình đen mặt vì xấu hổ.

Ông là một đạo diễn từng giành rất nhiều giải thưởng, lần này quay chụp bộ phim 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》cũng vì muốn chuẩn bị cho giải Oscar danh giá.

Ông không ngờ lại xảy ra chuyện kinh khủng như này!

"Gọi cho cảnh sát, lập tức gọi cảnh sát cho tôi." Đạo diễn Từ vừa dứt lời.

Một người đàn ông cao lớn mặc âu phục phẳng phiu sải bước đến, giọng nói trầm thấp nhưng ánh mắt không giấu nổi quan tâm: "Tất nhiên phải báo cảnh sát, ngược lại tôi còn muốn xem xem, hận thù đã lớn thế nào mà cô Bạch đây lại muốn đẩy vợ tôi vào chỗ chết như vậy."

Tần Sùng Lễ đi đến, một tay nắm tay vợ, một tay bế con gái cưng lên.

Chương 112: Áo bông nhỏ thơm thơm: Ba đừng tủi thân mà

Edit: Thư

Tần Sùng Lễ mặc bộ âu phục màu xanh đậm, đường nét trên gương mặt tinh xảo, kiên nghị. Ông cao tầm 1m8, đứng bên cạnh Lê Tương như hình ảnh minh họa cho một đôi trai tài gái sắc.

Đôi mắt Tần Sùng Lễ dừng trên khuôn mặt vợ mình, ánh mắt có phần nghiêm trọng, nhưng giọng nói vẫn cố gắng dịu dàng: "Tương Tương, em sao rồi?"

Lê Tương không thể nói chuyện Ti Mệnh làm phép trước mặt mọi người, chỉ thấp giọng trả lời: "Em không sao, cũng may không bị thương, không phải anh đang họp ở nước O à, sao lại …"

Sau khi Lê tương và Ti Mệnh bàn bạc tốt kế hoạch, bà yêu cầu con trai tạm thời không nói chuyện này với Tần Sùng Lễ và hai anh em trong nhà.

Lý do đầu tiên là sợ mọi người lo lắng, thứ hai là vì chuyện này chỉ mình Ti Mệnh làm được, mọi người cùng đi đến sẽ làm lộ ra manh mối, như vậy không thể bắt tận tay kẻ xấu với vật chứng.

Nhất là Tần Sùng Lễ, hai con trai sẽ nghe theo lời khuyên, nhưng với tính tình của Tần Sùng Lễ, ông tuyệt đối không bao giờ nghe.

Hơn nữa lần này ông đi công tác nước ngoài, đại diện cho Hiệp hội Thương mại Châu Á, cuộc họp này quan trọng diễn ra mỗi năm một

lần, Lê Tương không muốn làm phiền ông.

Tần Sùng Lễ khó che giấu sự căng thẳng giữa hai hàng lông mày.

Ông và vợ ở hai múi giờ lệch nhau gần mười tiếng, mấy hôm nay không liên lạc nhiều, ông tranh thủ lúc nghỉ họp xem được Weibo liên quan đến Bạch Tranh, trong lòng lo lắng bất an. Ông cảnh giác, lập tức sắp xếp máy bay riêng bay đến huyện nhỏ này để thăm ban.

Không ngờ gặp ngay tình huống này.

Tuy Miên Miên còn nhỏ nhưng cô bé có năng lực nhận biết cảm xúc mọi người rất mạnh.

Bé được ba ôm vào lòng, cảm nhận tay của ba vẫn đang run rẩy.

Miên Miên đưa tay ôm cổ ba, giọng điệu có chút kiêu ngạo: "Mẹ không sao đâu ạ! Ba bình tĩnh, có anh họ và Miên Miên bảo vệ mẹ rồi, anh họ lợi hại lắm đó!"

Lê Tương vội nói: "Đúng vậy, Ti … anh họ của Miên Miên thực sự giúp đỡ em rất nhiều."

Mặc dù Tần Sùng Lễ không biết chuyện cụ thể nhưng đại khái cũng đoán ra Ti Mệnh đã sử dụng phép thuật.

Trong lòng ông vô cùng cảm kích, ngầm trao đổi ánh mắt với Ti Mệnh.

Giữa đàn ông với nhau không cần nhiều lời.

Tần Sùng Lễ cũng không thể ôm ôm ấp ấp một cậu con trai lớn như Ti Mệnh trước mặt mọi người, nên đành cúi đầu thơm lên má cô con gái nhỏ, ôn tồn khen ngợi: "Miên Miên giỏi quá, anh họ cũng rất giỏi, ba phải cảm ơn hai anh em đã thay ba bảo vệ mẹ rồi."

Ti Mệnh lộ ra nụ cười như có như không.

Chỉ mình Tần Mục Dã đen mặt, cố gắng tiến lên trước nhấn mạnh cảm giác tồn tại của mình: "Con, con nữa, còn con nữa mà! Con cũng bảo vệ mẹ đấy!"

Tần Sùng Lễ nhìn qua cậu: "Ừ."

Tần Mục Dã:????

Bên phía Bạch Tranh hoàn toàn rối loạn.

Nhân viên quèn ở tổ đạo cụ suy sụp tinh thần nhất, gần như gân cổ gào lên minh oan: "Tại sao lại vậy… Rõ ràng camera đã được xóa rồi, rốt cuộc tại sao lại thế, tôi hối hận rồi, tại sao tôi lại giúp mấy người làm chuyện này, tôi không thù không oán với ảnh hậu Lê, tôi chỉ là tôm tép bình thường thôi mà…"

Dù sao Bạch Tranh xuất thân chuyên nghiệp, từng lấy giải thị hậu, làm diễn viên nhiều năm như vậy, kỹ thuật diễn vẫn còn đó.

Cô ta biết bản thân đang trong thế vô cùng bất lợi nhưng điều quan trọng là phải tẩy sạch cho mình.

Giám đốc Hạ sẽ có biện pháp, ông ta nhất định phải có biện pháp đối phó.

Bạch Tranh bắt đầu phát huy kỹ thuật diễn, cố gắng nói như đinh đóng cột: "Thanh giả tự thanh, tôi không hề liên quan đến chuyện này, tôi biết gần đây trên mạng có rất nhiều tin đồn nói tôi bôi nhọ chị Tương Tương nhưng tôi cũng không làm những chuyện đó. Tôi cảm thấy trong chuyện này có người phía sau mượn cơ hội để hãm hại tôi, đồng thời làm tổn thương chị Tương Tương. Thủ đoạn này rất tốt, một hòn đá ném chết hai con chim! Tôi cũng đồng ý báo cảnh sát để họ xử lý."

Anh nhân viên kia sợ phát khóc, chạy đến lôi kéo Bạch Tranh nhưng bị Bạch Tranh chán ghét hất ra, cậu ta tức giận, thở hổn hển chỉ thẳng phó sản xuất: "Muốn báo gì thì báo đi, dù sao tôi cũng chỉ là tòng phạm, kẻ chủ mưu mới là cô Bạch Tranh và ông ta!"

Những người tại hiện trường bàn luận sôi nổi, tuy nói giới giải trí vừa đục vừa sâu, những chuyện lừa gạt gian trá không hiếm thấy.

Nhưng đây là lần đầu tiên mọi người chứng kiến vẻ đổi trắng thay đen, lật mặt như lật bánh công khai như vậy.

"Thật là Bạch Tranh à… Thế cũng độc ác quá, nếu bị thương thật thì ai gánh nổi đây?"

"Chưa nói rõ được, phải đợi cảnh sát đến điều tra đã."

"Chồng của chị Tương đẹp trai quá đi, đây là vóc dáng của một người đàn ông sắp năm mươi sao. Quả nhiên chỉ người vừa trẻ vừa đẹp, vừa nhiều tiền mới xứng với vẻ đẹp không tuổi của chị Tương thôi."

"Đâu chỉ có nhiều tiền đẹp trai, tôi nhớ không nhầm tỷ phú Tần còn là sinh viên đại học Thanh Hoa đấy, học sinh siêu giỏi hẳn hoi."

"Anh đang làm cái gì vậy? A, anh đang quay trộm phải không, chỗ này có phóng viên!"

Phóng viên nhỏ bị bắt tại chỗ đang quay lén, mặt mũi trắng bệch, tí nữa đánh rơi điện thoại xuống đất.

"Tôi, tôi xin lỗi, tôi không có ý xấu, tôi chỉ muốn cướp tin đầu tiên thôi …"

Sắc mặt giám đốc sản xuất cực kỳ khó coi: "Bảo vệ đâu? Bảo vệ ở đâu mà không mau mời những người này ra ngoài?"

Tại phim trường xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu lộ ra ngoài không biết sẽ thế nào.

Anh phóng viên nhỏ hơi sợ hãi nhưng đúng là anh không có ác ý, ý định ban đầu chỉ muốn livestream để phát tin dây cáp có vấn đề, Lê Tương cũng không bị thương, anh chỉ mượn nó kiếm một cái hotsearch thôi.

Nhưng anh không ngờ phía sau cục diện lại xoay chuyển lớn, bất chấp kết quả, đây vẫn là một quả dưa kinh thiên động địa.

Tần Mục Dã lạnh lùng cắt ngang giám đốc sản xuất: "Phát trực tiếp đúng không? Anh phát trên nền tảng nào?"

Giọng phóng viên run run: "Là… Lemon TV…"

Được, đúng công ty chủ quan của cậu.

Tần Mục Dã nói: "Không sao, anh tiếp tục đi, để cho mọi người trên mạng biết, rốt cuộc là ai coi thường pháp luật, dám giở trò mượn dao giết người trên phim trường."

Thái độ của Tần Sùng Lễ và Lê Tương không khác lắm.

Dù sao cũng đã livestream rồi, leo hotsearch là điều không tránh được, nếu bây giờ che che giấu giấu sẽ dẫn đến một số lời ra tiếng vào bóp méo sự thật, chẳng bằng cứ tiếp tục chiếu trực tiếp.

Lúc này Bạch Tranh hoàn toàn hoảng loạn.

Cô ta lo lắng đến mức tim đập thình thịch, thậm chí cánh tay còn tê tê.

Cô ta vất vả đeo khẩu trang che lại khuôn mặt của mình.

Sau khi gọi điện, cảnh sát nhanh chóng đi tới.

Ở trước mặt cảnh sát, Bạch Tranh ra sức trình bày, cố gắng phủi sạch quan hệ với mình.

Nhưng một cảnh sát vẫn nghiêm mặt nói: "Xin lỗi, cô Bạch vẫn phải đi theo chúng tôi về đồn một chuyến, vừa rồi trên đường đến đây, chúng tôi đã nhận được một đơn tố cáo từ người dân, trong đó có bằng chứng ghi âm liên quan đến cô."

Ánh mắt Bạch Tranh lóe lên: "Ghi âm? Ghi âm cái gì? Mấy người không thể đưa tôi đi, việc này rất quan trọng, tôi là nghệ sĩ nổi tiếng, danh dự và hình ảnh rất quan trọng với tôi, tôi cần liên hệ với luật sư."

Anh cảnh sát không thay đổi sắc mặt: "Cô có thể liên hệ với luật sư nhưng cô vẫn phải đi cùng chúng tôi."

Tần Mục Dã đánh hơi thấy đầu mối, cố ý hỏi: "Anh cảnh sát, đoạn ghi âm đó nói cái gì, tôi thấy cô Bạch phản ứng kịch liệt như vậy, chẳng lẽ có người âm mưu gán tội cho cô ấy thật sao? Hay là anh phát đoạn ghi âm ấy cho mọi người cùng nghe đi?"

"Chuyện này…" Anh cảnh sát chưa gặp tình huống này bao giờ, có chút chần chừ, "Đoạn ghi âm được sử dụng làm bằng chứng, trước khi lập án không được phép công khai nếu không có sự đồng ý của cấp trên."

Miên Miên ngồi trên cánh tay của Tần Sùng Lễ, vô ưu vô lo đung đưa chân, non nớt nói: "Chú cảnh sát ơi, trông dì Bạch Tranh đáng thương lắm, hình như dì ấy bị người khác chơi xấu đấy ạ, tại vì các cô chú, anh chị ở đây làm việc cùng nhau tại phim trường, ai cũng có thể là nhân chứng mà? Công khai trước mặt nhân chứng là trái pháp luật sao ạ? Mẹ cháu là người bị hại, mẹ cháu vô tội, nhưng nếu dì Bạch Tranh bị chơi xấu, dì ấy cũng vô tội mà! Dì Bạch Tranh… dì nghĩ sao?"

Bé con ngây thơ chớp chớp mắt, chuyển hướng về cô ta.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên mặt Bạch Tranh.

Móng tay của Bạch Tranh bấm chặt vào lòng bàn tay, cô ta chỉ có thể nhắm mắt nói: "Tất nhiên rồi, tôi cũng hy vọng có thể công khai chứng cứ để trả lại sự trong sạch cho tôi."

Tần Sùng Lễ cũng nói: "Tình huống đặc biệt có thể xử lý riêng, nếu chính Bạch Tranh cũng đưa ra đề nghị, tôi hy vọng các sĩ quan cảnh sát có thể xem xét và cân nhắc tình hình."

Phía cảnh sát nhỏ giọng thảo luận, cuối cùng người phụ trách gật đầu đồng ý.

Chuyện này liên quan đến các nghệ sĩ nổi tiếng, chắc chắn sẽ dấy lên nghị luận trong xã hội, rồi tất cả cũng phải công khai.

Tệp âm thanh phát ra từ điện thoại của cảnh sát ở mức âm lượng tối đa.

"Chị Tranh, chị yên tâm, tôi đã sắp xếp xong rồi."

"Ừ, anh là người của giám đốc Hạ, giám đốc Hạ làm việc tôi rất yên tâm. Nhưng anh vẫn phải chú ý tránh nghi ngờ, ở phim trường anh hãy hạn chế tiếp xúc với tôi."

"Được chị Tranh."

Tất cả mọi người đều nín thở ——

Bầu không khí yên lặng đến nỗi một sợi tóc rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng động.

Sau khi đè nén vài giây, một loạt âm thanh hãi hùng bùng phát tại hiện trường.

“Đây đúng là giọng của Bạch Tranh rồi! Quá quen thuộc!”

“Hai người này nói chuyện trên phim trường của mình à? Đáng sợ thế.”

“Đây là ma quỷ đội lốt con người à, tôi thấy rợn hết tóc gáy lên rồi.”

“Cũng may chị Tương không sao, Bạch Tranh còn tí nhân tính nào không vậy?”

Mặc dù đã đeo khẩu trang nhưng thứ đó không đủ che đi vẻ hoang mang và sụp đổ trong mắt Bạch Tranh.

Tại sao lại như vậy …

Làm sao có thể như vậy.

Cô ta chỉ trao đổi với nhân viên này không quá mười câu.

Hai người còn chọn chỗ khuất camera an ninh.

Tại sao lại có người ghi âm được?

Lúc Bạch Tranh bị đưa đi, đôi mắt cô ta thẫn thờ, mọi người xung quanh cách vài mét vẫn cảm nhận được sự tuyệt vọng của cô ấy.

Một sự tuyệt vọng không quá khó hiểu.

Cô ta ra mắt từ năm mười tám tuổi, đến nay đã mười mấy năm, bắt đầu từ vai phụ từ từ leo lên, cho đến năm ngoái, Lê Tương tuyên bố giải nghệ, cô ta mới bám vào cổ đông lớn, rẽ hướng từ phim truyền hình sang điện ảnh, được công chúng ưu ái gọi là Lê Tương thứ hai, sự nghiệp mới thăng hoa lên đỉnh cao.

Mười mấy năm tích lũy phá hủy trong một lần, ai rồi cũng sẽ tuyệt

vọng.

…

Miên Miên ngạc nhiên, cô bé không biết có đoạn ghi âm này.

Cô bé tụt xuống đất từ ngực của Tần Sùng Lễ, chạy đến bên Ti Mệnh, kéo ống tay anh: "Anh họ, anh họ."

Ti Mệnh tự động cúi người xuống.

Bé con dùng hai tay che miệng, nói nhỏ: "Là chú làm ạ? Chú đã chuẩn bị đoạn ghi âm từ trước rồi à?"

Ti Mệnh gật đầu thừa nhận, anh còn định che giấu công danh.

Miên Miên vui vẻ ôm anh cọ cọ, khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu nổi vẻ hâm mộ: "Chú giỏi quá, giá như cháu cũng có phép thuật thì tốt rồi…"

Ti Mệnh mỉm cười.

Tần Mục Dã thấy vậy, bế em gái lên, ép chặt vào ngực mình, thấp giọng nói: "Em chú ý một chút có được hay không, mặc dù em mới bốn tuổi nhưng nam nữ khác biệt, em phải có ý thức về giới tính chứ, đừng có mà suốt ngày ôm ôm ấp ấp người đàn ông hồ ly này."

Đôi tay mũm mĩm của Miên Miên đẩy ngực anh hai, cả người bé tràn đầy vẻ ghét bỏ: "Dạ dạ, nam nữ khác biệt, anh cũng là nam mà, anh để em xuống đi, con gái chúng em không muốn ôm anh đâu!"

Tần Mục Dã đau đớn nhận đao, nhưng cậu đã không còn thấy lạ từ lâu, cố tình siết chặt cánh tay, khiêu khích: "Anh cứ ôm đấy, anh thích thì anh cứ ôm, em gái của anh, anh ôm bao nhiêu chẳng được, chuyện đơn giản."

Ti Mệnh không nhịn nổi nữa, lắc đầu: "Miên Miên, cháu có chắc đây là anh hai của cháu không, phải là em trai của cháu mới đúng? Cậu này nhiều lắm mới được ba tuổi thôi nhỉ? Làm gì có người đàn ông nào ấu trĩ như này cơ chứ?"

…

Bạch Tranh, nhân viên đạo cụ và phó sản xuất đều bị đưa lên xe cảnh sát.

Tần Sùng Lễ ôm vai của vợ, hai người thủ thỉ nói chuyện vài câu.

Sóng trực tiếp vẫn đang diễn ra, rất nhiều người xem màn hình đều bị quả dưa kinh hoàng này làm cho bật ngửa đến mức không muốn làm việc khác ——

[Bạch Tranh thật sự chẳng ra gì, sống trong xã hội pháp trị mà không coi mạng người ra gì? Cạnh tranh thì cạnh tranh, đừng làm hại người chứ?]

[Đây là mưu sát còn gì? Hy vọng Bạch Tranh bị xử thêm mấy năm!]

[Giám đốc Hạ mà bọn họ nhắc đến là ai vậy, có ai đào ra được gì không?]

[Mong các chú cảnh sát sẽ làm việc tích cực hơn để điều tra thấu đáo vụ này, đừng để lọt bất kỳ kẻ chủ mưu nào đứng đằng sau vụ này.]

[Ban đầu tưởng Bạch Tranh mua thông cáo nói xấu ảnh hậu Lê đã đủ đểu rồi, không ngờ còn có thể đểu hơn nữa, đúng là đ có ranh giới cuối cùng mà, tôi chúc Bạch Tranh ở mãi trong đấy đi, có ai phản đối không?]

[Không, không ai cả, tôi giơ hai tay hai chân ủng hộ luôn! Bạch Tranh đểu vl!]

[Tôi chỉ tiện tay ấn vào xem trực tiếp, ai ngờ ăn được quả dưa lớn thế này, tức quá, tôi chẳng còn muốn ăn trưa nữa luôn.]

[Tôi muốn góp vốn đập Bạch Tranh, chị em nào tham gia cùng không]

[Tôi nữa, tôi nữa, tôi mới nhận lương, cống hai trăm đồng bạc có thể đánh Bạch Tranh thêm mấy cái?]

[Tôi nữa, mặc dù tôi rất nghèo, nhưng tôi quyết định ứng trước Alipay để đập Bạch Tranh!]

Một số bình luận còn kích động hơn. Một số người khác theo trường phái phật hệ, thấy Lê Tương không sao nên không sồn sồn lên, chỉ yên lặng chết lặng xem CP tỷ phú Tần và Lê Tương rải đường.

[Ghen tỵ vl, trông tỷ phú Tần cúi đầu nói chuyện với Tương Tương kìa, dịu dàng vãi đạn]

[Đúng là tình yêu thần tiên! Ôi ngọt chết tôi]

[Sóng live này lừa cẩu độc thân đúng không! Sao bảo dưa giải trí kinh thiên động địa gì cơ mà, vừa vào đã đập vào mắt tôi một chậu thức ăn chó là thế nào?]

[Tôi đọc rất nhiều tin đồn trước đây, nói Lê Tương gả vào nhà giàu vì tiền, đm toàn lừa đảo cả, trông hai người ngọt ngào thế kia, đúng bản tổng tài và vợ yêu ngoài đời thực rồi.]

[Đúng đúng đúng, chuẩn tổng tài x vợ yêu ảnh hậu, tôi tự tưởng tượng ra một cuốn tiểu thuyết Mary Sue rồi đấy.]

[Đừng quên còn bé con nữa, nói đúng ra phải là thể loại đời thường có baby ấy, Miên Miên và ba mẹ siêu siêu đáng yêu]

[Aaaa, ai mời cả nhà Tần gia quay một chương trình đi, tôi muốn xem cuộc sống hàng ngày của gia đình này.]

[Ủng hộ hai tay hai chân! Tôi tag luôn đạo diễn @Thi Định Thành tại đây, quay cả gia đình giàu nhất nước này đi chú ơi, cháu muốn xem.]

[Anh họ cũng phải tham gia nhé, anh họ đẹp trai vlin, với nhan sắc ấy mà không xuất hiện thì thật phí của trời.]

[Tần đỉnh lưu: Mấy người trèo tường… có thể nói nhỏ tiếng lại một chút được không?]

******

Xảy ra chuyện lớn như vậy, còn liên quan đến vấn đề hình sự nên tiến trình quay 《 Phượng Ngự Cửu Châu 》 tạm thời dừng lại.

Tâm trạng của tất cả diễn viên và nhân viên đều bị ảnh hưởng ở mức nhất định nên tổng sản xuất quyết định cho cả đoàn nghỉ dưỡng sức mười ngày.

Tần sùng Lễ không rời đi, ông giao nốt một ít công việc khó giải quyết cho trợ lý rồi ở lại huyện nhỏ xinh đẹp này để chơi cùng vợ con trong khách sạn.

Video trực tiếp được ghi lại và chuyển tiếp sang Weibo, cư dân mạng thi nhau chửi Bạch Tranh và giám đốc Hạ chưa rõ thân phận.

Nhưng phần lớn đều phát cuồng trước tình yêu của tỷ phú Tần và Lê Tương.

Không ít người biến thành tác giả tiểu thuyết Mary Sue, bổ não viết ra bao nhiêu lời văn sến súa.

Đa số đều viết Tần Sùng Lễ là một người chồng trùm sò tiêu tiền

như nước, quyền thế bắn ra bốn phía.

Nhưng không ai ngờ rằng…

Lúc này, Tần Sùng Lễ đang ở trong khách sạn, tủi thân kéo áo vợ mình, giọng nói than phiền nhưng không dám trách móc quá rõ ràng.

"Em đã bàn bạc hết với Ti Mệnh rồi nên không báo cho anh nữa sao?"

Lê Tương cười một tiếng: "Anh biết khả năng của Ti Mệnh mà, em sợ anh lo lắng thôi, với cả cuộc họp lần này rất quan trọng, em không muốn chậm trễ công việc của anh."

Gương mặt Tần Sùng Lễ đầy vẻ bực bội: "Làm gì có chuyện gì quan trọng hơn vợ của anh chứ? Nếu em xảy ra chuyện gì, anh biết làm thế nào? Tương Tương, em tàn nhẫn quá."

Lê Tương hết cách, lại có phần đuối lý, không thể không xoa mặt chồng, dụ dỗ: "Được rồi, từ giờ em hứa sẽ không giấu giếm anh bất cứ chuyện gì nữa, có gì sẽ thông báo với anh đầu tiên luôn, được không?"

"Thế còn được." Tần Sùng Lễ ngoài miệng nói đồng ý nhưng ánh mắt vẫn hiện chút không vui.

Lê Tương đã sớm quen dáng vẻ làm trò của người đàn ông này, chê cười nói: "Thôi mà, tuổi đã cao rồi mà còn làm nũng nữa sao?"

Tần Sùng Lễ ủ rũ, cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Cho đến khi trước cửa xuất hiện một bé con dễ thương.

Lê Tương bất ngờ không kịp đề phòng, mặt đỏ rần, nhỏ giọng nói: "Anh đừng nghịch nữa, Miên Miên nghe thấy hết kìa."

Miên Miên phát hiện mình bị bắt quả tang đang nghe lén, ngó đầu cười hì hì, giả bộ ngây ngô: "Con có nghe gì đâu? Miên Miên không nghe thấy gì cả."

Tần Sùng Lễ đi đến, bế con gái lên, chuẩn bị kéo con gái làm viện binh: "Bảo bối, con phân xử cho ba, chuyện này mẹ không đúng rồi, mặc dù Ti Mệnh rất giỏi nhưng mẹ với ba là vợ chồng, chuyện lớn như vậy sao mẹ có thể tự đối mặt được?"

Miên Miên đảo mắt, bình thường bé hay đứng về phía mẹ, nhưng hôm nay… thỉnh thoảng bé muốn ủng hộ ba.

Cô bé đưa tay chọc nhẹ vào mặt Tần Sùng Lễ: "Ba nói không sai, người một nhà phải cùng nhau đối mặt với khó khăn, nhưng lần này mẹ sợ ba lo quá nên để lộ kế hoạch thôi mà."

Lê Tương không nhịn được nói thật: "Đúng vậy, em không muốn ảnh hưởng đến công việc của anh là một phần, điều quan trọng là … tính anh thế nào anh còn không biết sao? Những chuyện liên quan đến em, anh đều cuống hết cả lên, lúc ấy động đến Bạch Tranh thì làm sao lấy được chứng cứ? Cô ta đã có suy nghĩ độc ác như vậy, nếu không để pháp luật trừng phạt mà để cô ta nhởn nhơ bên ngoài, về lâu về dài cũng chẳng an toàn cho em."

Mặc dù biết vợ nói thật nhưng Tần Sùng Lễ càng cảm thấy tủi thân: "Thì ra em chê anh ngáng đường phải không?"

Nhìn thấy ba ủ rũ như đưa đám, Miên Miên chu miệng, chủ động thơm lên cằm ba.

"Ha ha ha, ba đừng tủi thân nữa, hôm nay ba siêu đẹp trai, nhất là lúc ba đột nhiên xuất hiện ở phim trường ấy, đẹp trai cực kỳ!"

…

Lê Tương có mười ngày nghỉ, cộng thêm bà cũng bị ảnh hưởng từ vụ việc của Bạch Tranh.

Tần Mục Dã đề nghị, đến cũng đã đến rồi, cả nhà cùng đi khu vui chơi, tiện thể giúp mẹ giải sầu.

Huyện nhỏ này là di tích cấp 4A, hiện tại lượng du khách không nhiều do không phải mùa du lịch. Tần Mục Dã đặt vé trên mạng, book luôn phòng homestay có view lịch sự, tao nhã bên cạnh khu danh lam để cả nhà ở.

Một nhà năm người đi chơi trong mấy ngày.

*

Sự kiện Bạch Tranh vẫn chưa kết thúc.

Sau khi lên sóng trực tiếp, thậm chí đoạn ghi âm làm chứng được mở công khai.

Không chỉ cư dân mạng bình thường hô hào công kích mà chính fan của Bạch Tranh cũng ồn ào thoát fan, quay lưng.

Những fan hâm mộ đó không thể ngờ rằng mình lại ủng hộ cho một nghệ sĩ có lòng dạ độc ác như thế, yêu càng sâu thì hận càng nhiều, họ trở thành những người mắng nhiếc Bạch Tranh một cách khó nghe nhất.

Thân phận thần bí của giám đốc Hạ cũng bị đào ra.

Hóa ra đó là chủ tịch Hạ Khắc Phong của tập đoàn Star International Entertainment.

Bởi vì Bạch Tranh và nhóm phó sản xuất đã mở miệng thú nhận toàn bộ sự việc, Hạ Khắc Phong bị tạm giam hình sự.

Sau khi chuyện này được xác nhận, giá cổ phiếu của tập đoàn Star Entertainment, trước từng là tập đoàn giải trí đứng đầu cả nước, sụt giảm nghiêm trọng.

Ngay cả giá cổ phiếu của một số công ty môi giới trung gian cũng như công ty điện ảnh, giải trí cũng giảm mạnh.

Cư dân mạng không sợ phiền toái, trong thời đại này, không ai không dám nói.

Mọi người đào xới gia cảnh đằng sau sự giàu có của Hạ Khắc Phong, phát hiện ông ta giàu như vậy là nhờ ăn bám gia đình.

Ngay cả cha ruột của ông ta vẫn đang giữ chức quan trọng.

Hạ gia bị dính líu, ngay lập tức phủi sạch quan hệ, đuổi Hạ Khắc Phong ra khỏi gia tộc, cố gắng giảm bớt ảnh hưởng đến danh dự của gia đình.

Kết quả điều tra về cơ bản đã rõ ràng, nhóm người Bạch Tranh và Hạ Khắc Phong liên quan trực tiếp đến vụ án không được phép tại ngoại, chỉ có thể đợi xét xử.

Miêu Nghệ Hòa là một nghệ sĩ bình thường, mặc dù cô hận Hạ Khắc Phong thấu xương nhưng vì thế lực chống lưng của ông ta quá hùng mạnh, cô chỉ dám im hơi lặng tiếng.

Bây giờ cô nghe ngóng Hạ Khắc Phong bị trục xuất khỏi gia tộc Hạ thị, như được tiếp sức, cô viết liền một bài sớ dài trên Weibo, công khai tố cáo Hạ Khắc Phong muốn chơi quy tắc ngầm với mình và toàn bộ quá trình Bạch Tranh cướp vai diễn.

Bạch Tranh hết đường tẩy trắng.

Nước bọt mắng chửi tùm lum của cư dân mạng cũng đủ nhấn chìm Bạch Tranh.

Hạ Khắc Phong đang đợi đoàn luật sư của mình, mặc dù ông ta biết không thể thoát hoàn toàn nhưng với điều kiện Lê Tương không tổn thương, xây xát gì, ông có thể tranh thủ giảm án mấy năm.

Bạch Tranh như hồn lìa khỏi xác, không thể chịu nổi cú sốc này.

Cô ta giả bệnh, được đưa vào bệnh viện, nhân lúc tờ mờ sáng, không ai chú ý, nhảy từ cửa sổ phòng bệnh.

Phòng bệnh cô ta ở tầng tám, tuy không mất mạng nhưng cũng thành người liệt toàn thân.

Chuyện này truyền tới tai gia đình Tần gia đang đi nghỉ phép.

Lê Tương đọc tin tức, vẻ mặt nghiêm trọng.

Tần Mục Dã giật mình: "Liệt toàn thân? Đây không phải giống hệt… kết cục của mẹ trong sổ ghi chép sao?"

Ti Mệnh không muốn mọi người nghĩ quá nhiều, nói qua loa: "Trùng hợp thôi, nhân quả tuần hoàn, ác giả ác báo, đây là báo ứng của cô ta."

Ban đêm, Miên Miên cuốn lấy Ti Mệnh, năn nỉ anh cho xem trộm quyển sổ một lần nữa.

Cô bé ngạc nhiên phát hiện, toàn bộ đoạn kịch liên quan đến mẹ đều biến mất, trở thành trang trắng không nội dung.

Miên Miên nói: "Hóa ra quyển sổ này có thể thay đổi tùy theo thực tế sao ạ, nhưng tại sao tất cả đều biến mất ạ?"

Thật ra, Ti Mệnh cũng chỉ biết ý trời nửa mùa, anh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hoặc có thể do mẹ cháu không phải nhân vật phản diện nên thay đổi nội dung không làm ảnh hưởng đến nhân vật. Vì vậy sổ

ghi chép trần gian không ghi lại những chuyện liên quan đến mẹ cháu nữa."

Miên Miên suy tư rất lâu, chợt nhớ đến một chuyện quan trọng, giơ tay nhỏ lắc lắc tay Ti Mệnh, nghiêng đầu nói: "Chú Ti Mệnh, nếu chú vận dụng phép thuật dưới trần gian sẽ bị trời phạt, chú không sao chứ?"

Ti Mệnh nhếch môi: "Không sao, chú có làm gì xấu đâu, chỉ khôi phục camera giám sát, sử dụng chút thủ đoạn cỏn con, chú là thần tiên cấp cao, cùng lắm hao tổn chút tu vi thôi."

Bé con im lặng hồi lâu, lầm bầm: "Cháu thật hạnh phúc."

Ti Mệnh không nghe rõ: "Ừ? Cháu nói gì cơ?"

Miên Miên đưa tay ôm chặt anh: "Đột nhiên cháu cảm thấy mình rất hạnh phúc, có chú Ti Mệnh xuống đây với cháu, việc chuyển kiếp cũng không quá khó khăn. Cháu rất vui, nếu chú Ti Mệnh không còn ở đây nữa, cháu sẽ buồn lắm đấy."

Ti Mệnh không chịu được vẻ nũng nịu của con bé, hai tai đỏ lên: "Được rồi, được rồi, không còn sớm đâu, đi ngủ đi."

Miên Miên xoa xoa mái tóc của anh, thở dài tiếc nuối: "Ôm nguyên thân của chú Ti Mệnh thoải mái hơn, xoa xoa con chó lớn mới thích."

Ti Mệnh ngoài mặt là người mạnh miệng nhưng thật ra cũng chỉ là con hồ ly dễ mềm lòng.

Anh không nói tiếng nào, im lặng biến về nguyên thân.

Miên Miên vui vẻ ôm anh xoa xoa, còn quấn cái đuôi ngoe nguẩy lên cổ mình.

Tần Mục Dã vừa tắm xong, lau tóc đi ra ngoài, gặp ngay cảnh tượng

ấy, lập tức đen mặt: "Này, sao anh lại biến thành chó vậy?"

Ti Mệnh ỉu xìu: "Đi mà hỏi em gái của cậu ấy…"

Miên Miên ôm con chó lớn, ngẩng đầu nhìn Tần Mục Dã một cái: "Vuốt vuốt lông chó thích hơn, em thấy hình dáng này của chú Ti Mệnh đẹp trai hơn một chút."

Tần Mục Dã ngạc nhiên ngồi xổm xuống, vô tình đưa tay ra: "… Mềm nhỉ, sờ lông này rất thoải mái, quả này mà lấy lông thì có mà thành loại cao cấp nhất luôn, thảo nào con heo thối này thích ôm anh như vậy, hóa ra cảm giác xoa xoa con chó lớn là thế này!"

Tần Mục Dã chưa đã ghiền, một tay không đủ, dùng cả hai tay.

Ti Mệnh bị hai anh em không ngừng xoa xoa vuốt vuốt, trong lòng suy sụp.

"Này, đủ rồi chứ, có thể tôn trọng một thần tiên như tôi đây được không?"

Tần Mục Dã: "Respect! Em respect! Để em xoa thêm tí nữa đi, mà em hỏi thật anh là hồ ly à? Không phải anh là Samoyed sao? Trông anh giống y như đúc con Samoyed nhà bạn em nhưng to hơn á."

Ti Mệnh lạnh lùng vô cảm: "Để tôi đổi trở về nhé, tránh ra."

Tần Mục Dã nắm chặt lấy anh, tay vẫn xoa xoa không thôi: "Đừng, đừng, thêm mười phút nữa, à không, năm phút là đủ rồi!"

Ti Mệnh: ",,, Trừ khi cậu gọi tôi là anh trai."

"Anh trai! Đại ca!" Tần Mục Dã say mê xoa xoa con chó lớn, "Anh muốn em gọi là gì cũng được, từ nay trở đi anh chính là anh trai của em."

Ti Mệnh: "...??"

Ok, vậy được rồi.

*****

Sau khi Hạ Khắc Phong bị bắt, các nghệ sĩ của Star Entertainment chịu nhiều tổn thất nặng nề.

Là người trong nghề nên Lê Tương và Tần Mục Dã có chút đồng cảm.

Ông chủ làm sai, dẫn đến giá cổ phiếu của công ty sụt giảm, các hạng mục đều phải ngừng lại, nghệ sĩ là người vô tội nhất.

Tần Sùng Lễ tính toán một lúc, quyết định thu mua, biến thành công ty nhà mình.

Coi như ông sắp xếp hậu thuẫn cho con trai thứ.

Tần Mục Dã là idol, nói thế nào thì nói vẫn kiếm cơm bằng tuổi trẻ, nếu sau này không có thành tích trong lĩnh vực nào đấy, sớm muộn cũng sẽ về hưu.

Nhưng Tần Mục Dã không đặc biệt giỏi cái gì, nếu về hưu, nó chỉ thích hợp làm những việc liên quan đến ngành giải trí thôi.

Ông thu mua tập đoàn giải trí lớn nhất cả nước, bây giờ sẽ thuê giám đốc chuyên nghiệp xử lý công việc, sau này cho Tần Mục Dã tiếp quản.

Trong mắt các nghệ sĩ và người trong cuộc, việc thu mua này thật sự rất cao cả.

Nghệ sĩ rối rít gửi lời cảm ơn ông chủ mới.

Tần Sùng Lễ lại lên hot search, càng nhiều người trên mạng mong đợi vị tỷ phú giàu nhất nước này tiếp tục tham gia chương trình thực tế.

…

Hôm nay, cả gia đình đi dạo quanh danh lam.

Tần Mục Dã nhận cuộc gọi của đạo diễn Thi Định Thành, ngoại trừ việc thông báo thời gian, địa điểm quay《Tình yêu đời thường của những người đàn ông》mùa ba, ông ấy còn trịnh trọng gửi lời hỏi thăm ba Tần có thể bớt chút thời gian tiếp tục tham gia mùa này không, bởi vì ba Tần thực sự rất được yêu quý, nhiều fan mong chờ.

Tần Mục Dã cúp điện thoại, kể lại với mọi người: "Đại khái ý là như vậy, ông ấy hỏi ba có thể tiếp tục tham gia chương trình được hay không."

Tần Sùng Lễ nghe lời con gái trước sau như một, giờ phút này Miên Miên đang vô lo vô nghĩ ngồi trên cánh tay của Ti Mệnh.

Ông cầm một quả dừa to, đưa ống hút đến miệng con gái, đút nước dừa cho cô bé.

Miên Miên uống rất hưởng thụ, hai chân đạp đạp vài cái.

Ông Tần mê con gái như mạng, nhéo má Miên Miên, ấm áp hỏi: "Miên Miên muốn ba quay chương trình với con không?"

Miên Miên bốn tuổi thật thà, có gì nói đấy: "Được ạ, ba hư còn có ích hơn anh hai nhiều."

Tần Mục Dã:????

Ti Mệnh hoàn toàn gia nhập cuộc sống dưới trần, đứng xem bên cạnh lâu như vậy, anh có thể hiểu đôi chút mánh khóe của giới giải

trí, cười nói: "Đạo diễn Thi có ý phết, chắc ông ấy định vặt hết lông cả nhà để kiếm tiền đấy nhỉ?"

Chương 113: Ba buộc phải từ chức, ba sẽ chơi cùng Miên Miên mỗi ngày

Edit: Thư

Tần Sùng Lễ mỉm cười, thuận miệng nói: "Không đến nỗi khó nghe như thế, cả nhà mình với đạo diễn Thi win-win, đôi bên cùng có lợi thôi mà."

Lê Tương cũng nói: "Phải, đạo diễn Thi để ý đến nhà mình rất nhiều, hai ba con vừa đưa Miên Miên đi du lịch, vừa có tiền mang về, chẳng phải tốt hơn sao?"

Nếu Miên Miên không nói ba ba hữu ích hơn người anh hai là cậu, Tần Mục Dã rất vui lòng cho ba theo cùng.

Nhưng nghe lời nói như vậy từ em gái, cậu thực sự cảm thấy sự xuất hiện của ba sẽ ảnh hưởng đến hình tượng người anh vĩ đại của cậu.

Tần Sùng Lễ vui vẻ tiếp tục hợp tác cùng đạo diễn Thi.

Trước đây ông không hay chú ý đến các chương trình giải trí, luôn cảm thấy đó chỉ là mấy trò hi hi ha ha, không có ý nghĩa để những người trẻ tuổi nhàn rỗi giải trí mà thôi.

Đến khi tự mình tham gia, ông mới dần hiểu những chương trình này nổi tiếng là có lý do.

Những ngày đồng hành ở Hokkaido với Miên Miên, vô tình nhận lại

con gái là những ký ức đáng quý, không bao giờ quên được với ông.

Với cả cách Tần Mục Dã tương tác cùng Miên Miên cũng rất thú vị, chắc chắn sau này lớn lên, hai anh em sẽ thấy thật đáng nhớ.

…

Tần Sùng Lễ cân nhắc một lúc, nói với con trai: "Con trả lời đạo diễn Thi thay ba, cảm ơn ông ấy đã mời, ba rất vui lòng tham gia chương trình nhưng về thời gian cụ thể, ba chưa thể nói chắc được, gần đây tập đoàn có chút chuyện, phải mấy ngày nữa ba mới có thể trả lời được."

Tần Mục Dã nghe vậy, gật đầu: "Được, lí do này của ba siêu ổn, để con trả lời ông ấy."

Với Tần Mục Dã, ba của cậu đường đường là chủ tịch tập đoàn Tần thị, làm sao có chuyện ba tự tay xử lý công việc, tùy ý bàn giao với cấp dưới là được, đây chỉ là lý do ba cẩn thận đưa ra để giải thích mà thôi.

Tần Mục Dã lập tức nhắn lại cho đạo diễn Thi:

[Chào ông, tôi đã hỏi ý kiến của ba, ý của ông ấy là, ông ấy rất thích chương trình này nhưng ông ấy rất bận rộn, chưa thể chắc chắn thời gian. Dù sao… ba tôi cũng là người giàu nhất nước, không thể tùy tiện lộ mặt mãi được, ông hiểu đúng không?]

Làm sao một người lão luyện như đạo diễn Thi lại không hiểu những lời lắt léo này của Tần Mục Dã.

Thi Định Thành trả lời rất nhanh:

[Tôi sẽ đợi câu trả lời chính thức từ ông Tần. Tôi biết đây là chương trình giải trí đầu tiên ông Tần tham gia, về khoản phí hình ảnh, tôi sẽ thương lượng với đội ngũ chi phí, chỉ cần ông Tần đồng ý tham

gia, chúng tôi nhất định sẽ có đủ thành ý, điều này cả nhà không cần lo lắng.]

Đạo diễn Thi đọc tin nhắn của Tần Mục Dã, trong lòng đã biết chuyện này tám chín phần chốt đơn.

Ông Tần đường đường là người giàu nhất cả nước, chẳng cần so đo mấy khoản phí hình ảnh này, chắc chắn là do Tần Mục Dã tính cách ngôi sao làm giá tí thôi.

…

Miên Miên nghe thấy mình sắp được đi du lịch cùng ba và anh hai, bé con chưa biết nhiều thông tin nên tràn đầy mong chờ.

Cô bé uống hai ngụm trà xanh, chủ động giơ đôi tay mập với Tần Mục Dã, nũng nịu nói: "Anh hai, bế."

Tần Mục Dã được yêu mà sợ, nhưng vẫn kìm được giơ tay bế em gái lên.

Mấy hôm nay cả nhà đều đi lại ngắm cảnh, phần lớn danh lam này là núi, đi bộ sẽ khá mệt mỏi.

Củ cà rốt cao chưa được 1 mét này tất nhiên không cần phải đi bộ.

Nhưng có ba với Ti Mệnh ở đây, củ cà rốt này gần như không bao giờ chủ động tìm cậu đòi bế.

Tần Mục Dã cố tình kìm nén, lạnh nhạt hỏi: "Làm sao đây?"

Miên Miên biết hiện tại chỉ có mỗi anh hai có thể để lộ ra chút tin tức.

Bé con rất biết lấy lòng, cười tươi, hai tay vòng qua ôm cổ anh trai: "Anh hai, mùa tới chúng ta đi đâu chơi ạ?"

Tần Mục Dã hừ lạnh: "Đấy, hóa ra là vì chuyện này, anh biết mà."

Đứa em gái khịa anh hết lần này đến lần khác lại đang nghiêng đầu, mắt mở to chớp chớp nhìn anh.

Dáng vẻ đáng yêu cưng cưng này không chỉ có lừa tình dối người mà độ lừa gạt còn cao đáng báo động.

Tần Mục Dã biết chẳng thể nào thoát ra được, tình nguyện bị con bé bắt bài: "Hình như đi Úc với New Zealand thì phải, chưa có hành trình cụ thể, lộ trình xa, địa điểm nhiều. Có thể lần này không chỉ đi bốn ngày ba đêm đâu, tính ra cũng phải hơn mười ngày."

"Waooo! New Zealand là nước siêu siêu xa ấy ạ, ở hẳn bán cầu khác đấy!"

Tần Mục Dã cười trêu: "Em cũng biết bán cầu khác cơ à? Dân mù chữ còn gì?"

Miên Miên kiêu ngạo ngẩng cằm, dĩ nhiên cô bé không mù chữ.

Sau buổi sinh nhật bốn tuổi, cô bé nhận quà là quả địa cầu bay từ anh Tiêu Nhiên, lúc nào bé rảnh không có chuyện gì làm sẽ lôi nó ra nghiên cứu, nếu có anh Thanh Hành, anh ấy sẽ giải thích nhiều thứ cho bé.

Miên Miên cảm thấy những quốc gia xa xôi ấy hết sức mới lạ, bé còn hỏi một ít thông tin về ngoại hình và lối sống của người bản địa ở đó.

Cô bé chỉ hỏi vu vơ thôi, không ngờ anh Thanh Hành cái gì cũng có thể giải đáp cặn kẽ.

Miên Miên cảm thấy anh Thanh Hành như bách khoa toàn thư trong iPad vậy, nhập vào anh cái gì là có thể nhận lại câu trả lời đầy đủ,

chuẩn khoa học.

Vấn đề là… giọng anh Thanh Hành còn rất dịu dàng.

Dễ nghe hơn nhiều giọng của Siri.

Trí nhớ của Miên Miên tốt hơn những đứa trẻ cùng tuổi, theo thời gian, cô bé đã có thể ghi nhớ vị trí của tất cả các quốc gia trên toàn cầu.

Lê Tương nghe vậy cũng bất ngờ: "Mùa ba đi xa thế, mẹ còn tưởng sẽ đi mấy nước gần gần quanh mình thôi chứ, nhưng mà Úc không tệ đâu, bên đó chủ yếu chăn nuôi gia súc, có rất nhiều động vật nhỏ, bò, cừu, gấu túi, Miên Miên nhất định sẽ thích lắm đây."

"Oa, động vật nhỏ!" Ánh mắt của đứa nhỏ sáng lên, "Giống vườn thú đúng không ạ?"

Trước đây không lâu Miên Miên đã đi sở thú ở thành phố Yến Kinh và thấy rất nhiều loài động vật nhỏ.

Lê Tương cười gật đầu: "Ở đó có cả vườn thú, có cả nông trại nữa, khác với nước mình rất nhiều, Miên Miên sẽ được gặp các bạn không có trong vườn thú của chúng ta đâu."

Bé con kích động, hai tay lắc lắc cổ Tần Mục Dã: "Anh, anh, anh gọi cho bác đạo diễn đi, Miên Miên nhớ bác lắm, muốn sớm gặp lại bác!"

Tần Mục Dã không thể không liếc mắt xem thường con nhỏ này: "… Không hổ danh là Hải Vương, chuẩn không cần chỉnh."

******

Trong mấy ngày nghỉ phép ở khu du lịch, Miên Miên lần lượt chiếm điện thoại của từng người phát Weibo.

Cô bé sử dụng Weibo thành thạo hơn trước, biết học cách chụp ảnh selfie và quay video ngắn rồi đăng Weibo chứ không đăng tùy tiện như trước.

Miên Miên dần có cảm giác thích thích trang mạng xã hội này, cô bé rất vui khi chia sẻ chuyến du lịch với ba mẹ, anh hai và Ti Mệnh, còn đăng ảnh món ăn ngon, bé cảm thấy việc đăng ảnh cho những người thích mình xem là một chuyện rất vui vẻ.

Tần suất đăng bài của bé con tăng lên, thu hút không ít người hâm mộ.

Tần Mục Dã trơ mắt nhìn em gái đăng toàn những bài vô bổ chẳng có ý nghĩa gì mà lượt theo dõi vẫn tăng từ 30 lên 40 triệu.

Tần Mục Dã cũng đăng một vài post về chuyến du lịch.

Số lượt thích và bình luận trên hầu hết các bài đăng đều không cao bằng Miên Miên.

Thậm chí những bình luận hot đều theo khuôn mẫu, cảm giác các fan không quá để tâm, không giống fan dưới Weibo của em gái đủ loại cảm xúc chân thật.

[Miên Miên lại đăng Weibo rồi, mẹ rất vui!]

[Hôm nay Miên Miên mặc màu cam này, hôm qua mặc xanh nước biển rồi, chẳng lẽ mai mặc màu hồng à?]

[Kẹp tóc màu cam của Miên Miên hôm nay đáng yêu quá, mẹ phối cho em phải không?]

[Chị Tương Tương có thể tiết lộ bí quyết cầu trời khấn phật thế nào để có đứa con gái cưng như Miên Miên không ạ?]

[Miên Miên đăng post! Aaaaa mẹ chưa thấy đủ, mẹ yêu con, vĩnh viễn yêu con, trái tim nhỏ của mẹ!]

[@ Đạo diễn Thi Định Thành, chương trình mùa ba có thể quay nhanh hơn một chút được không, mẹ già như tôi chờ mòn hết cả dép rồi.]

[@ Đạo diễn Thi Định Thành, nhanh lên nhanh lên, trẫm ra lệnh cho người khẩn trương lên, đừng để trẫm quỳ xuống cầu xin người nhé!!!]

…

Tần Mục Dã tiện tay mở một đoạn video ngắn Miên Miên quay cảnh ở trên sân thượng của khách sạn, gương mặt đẹp trai của cậu tràn đầy khó hiểu: "Không phải, không phải chứ, một video kém chất lượng như vậy mà có hơn 50 triệu lượt xem á???"

Tần Sùng Lễ không ưa mấy câu con trai thứ bắt nạt em gái, ông xem qua điện thoại một chút rồi nghiêm túc đưa ra bình luận: "Cái gì mà không chất lượng? Miên Miên quay đẹp thế còn gì, lấy cảnh tốt, nét, có cả ánh nắng hoàng hôn, quá tuyệt vời luôn, đẹp hơn mấy cái linh tinh con dùng filter nhiều. Để tự nhiên không chỉnh sửa mới đẹp nhất!"

Tần Mục Dã: "?"

Đó là những vlog anh dày công dựng dựng chỉnh chỉnh đấy được không???

Đỉnh lưu hết thời gãi đầu khó hiểu: "Chẳng lẽ nghệ thuật quay lại thời kỳ phục hưng, ba mẹ online thích mấy kiểu quay chụp tự nhiên không chỉnh sửa? Vlog đầu tư không còn hot trend nữa à?"

Ti Mệnh vỗ vai cậu, gương mặt đầy vẻ đồng tình: "Thật ra cậu không cần nghĩ nhiều thế đâu, việc Weibo của cậu kém nhiệt hơn

của con bé chẳng liên quan gì đến phong cách quay phim chụp ảnh bây giờ cả."

Trong đầu Tần Mục Dã đầy dấu hỏi: "Cuối cùng liên quan đến cái gì?"

Cậu so sánh Weibo của mình với Miên Miên.

Bởi vì hành trình giống nhau, ở cùng ở, ăn cùng ăn, cái gì cũng giống nhau hết.

Điều khác biệt duy nhất chỉ là phong cách quay chụp.

Ti Mệnh lắc đầu liên tục: "Tại sao cậu chưa từng nghĩ đến chuyện chênh lệch về số lượng người hâm mộ vậy?"

Tần Mục Dã trợn mắt: "Anh nói gì cơ? Mặc dù hiện nay con heo thối này rất hot nhưng lượng fan của con bé mới chỉ 40 triệu còn của tôi là 70 triệu, gần gấp đôi đấy!"

Ti Mệnh bình luận khách quan và công tâm: "Có thể lượng fan của Miên Miên tăng lên mấy tháng nay không phải do công ty quản lý kích thích quảng bá mà là fan người thật việc thật, fan của cậu tích mấy năm rồi, còn được mấy người fan thật đâu, với cả công ty của cậu cũng mua fan ảo nữa. Nói trắng ra, người hâm mộ cậu thật sự ít hơn hẳn con bé."

"…" Sắc mặt Tần Mục Dã thay đổi hoàn toàn.

Cái tội không giỏi toán với suy luận, cậu chưa từng nghĩ đến lí do này!

Sự thật tàn khốc quá đi.

Vì thế, từ trước đến nay… cậu là một đỉnh lưu hàng mã sao?

Thằng hề chính là tôi. JPG

*****

Sau hơn một tuần cả nhà nhàn nhã nghỉ ngơi ở khu du lịch.

Lê Tương quay lại đoàn phim, bộ《 Phượng Ngự Cửu Châu 》tiếp tục tiến hành quay chụp.

Nữ hai ban đầu là Miêu Nghệ Hòa được mời lại.

Cả nhà thấy Lê Tương bận rộn quay phim, trạng thái tốt dần nên quyết định đặt vé máy bay về nhà, không quấy rầy công việc của bà nữa.

*

Về đến nhà, trời đã chạng vạng tối.

Tần Hoài Dữ đích thân đến sân bay đón cả nhà, Miên Miên còn mua quà lưu niệm cho các anh và các bạn.

Cô bé vui vẻ chạy đến bên chân Tần Hoài Dữ: "Anh, anh, anh Tiêu Nhiên không đến ạ?"

Tần Hoài Dữ xoa đầu cô em gái nhỏ, nhẹ nhàng nói: "Ừ, Tiêu Nhiên đi huấn luyện nên anh không cho anh ấy tới."

Miên Miên quấy lấy anh, muốn anh bế, Tần Hoài Dữ cúi người bế bé lên.

Bé con cao lên bằng mọi người, ngắm nhìn vẻ đẹp trai ngời ngời của anh cả, cô bé nhận ra… nét thoáng lo lắng giữa hai hàng lông mày.

Bé bỗng cảm thấy hình như anh Hoài Dữ không vui vẻ lắm?

Đã có kinh nghiệm lần trước, Miên Miên lo lắng cho công việc của anh theo bản năng.

Nhưng khí sắc của anh Hoài Dữ rất tốt, ánh sáng vàng kim rực rỡ giữa trán rất đậm, không có dấu hiệu suy giảm.

Tay trái của Miên Miên vòng qua cổ, tay phải sờ nhẹ vào mi tâm của anh, khe khẽ hỏi: "Anh Hoài Dữ thế nào, có chuyện gì không ạ, anh có gặp khó khăn trong công việc không?"

Tần Hoài Dữ nở nụ cười gượng gạo.

Vấn đề này… có hơi khó giải quyết.

Chắc chắn không thể qua mắt người nhà.

Mặc dù Miên Miên còn nhỏ nhưng bé cũng là thành viên quan trọng của gia đình, Tần Hoài Dữ đều thẳng thắn chia sẻ mọi chuyện lớn nhỏ với bé theo thói quen.

Dù sao em gái anh thông minh thành tinh, không thể lừa con bé chuyện gì.

Tần Hoài Dữ ôn tồn giải thích: "Không phải công việc của anh mà là công việc của ba có chút vấn đề…"

"Ba ấy ạ?" Miên Miên ngạc nhiên mở to mắt.

Tần Hoài Dữ bế em gái đi thẳng đến trước mặt Tần Sùng Lễ, nhìn ba tinh thần sáng lạn, không đành lòng đả kích ông, nhưng … vẫn phải mở miệng.

Anh gắng sức rặn ra vài câu: "Ba, đột nhiên phát sinh một vài vấn đề, hay là ba con mình ngồi xuống nói chuyện nhé?"

Tần Sùng Lễ nhìn anh, mặt không biến sắc, chỉ bình thản nói: "Để

lên xe rồi nói.”

“Dạ, được.”

…

Hôm nay Tần Hoài Dữ cố ý bảo tài xế lái con xe dài nhất trong nhà để chuẩn bị cho việc này.

Buồng xe đủ lớn để Tần Mục Dã, Miên Miên và Ti Mệnh chơi đùa.

Phía trong có một phỏng nhỏ đóng cửa kín, anh và ba có thể nói chuyện.

Tần Hoài Dữ rót cho Tần Sùng Lễ một ly nước: “Ba, ba uống ngụm nước trước đi.”

Trông Tần Sùng Lễ rất vui, ông vừa cười vừa đùa: “Con nói trước đi, bất kể chuyện gì, con không cần rót nước an ủi ba đâu.”

Ba không uống nước nhưng chính Tần Hoài Dữ mới là người không nhịn được, bưng cốc nước lên uống vài ngụm.

“Thì là… ba, chiều hôm nay, tầm hai tiếng trước, có vẻ ba bị dồn vào chân tường rồi.”

Tần Sùng Lễ: “…?”

Anh tiếp tục nói: “Vâng, hơn nữa bọn họ còn soán ngôi thành công, kiểu như… ba bị ép thoái vị đấy.”

Tần Sùng Lễ còn chưa kịp phản ứng lại rõ ràng.

Không biết ông đang xử lý tin tức hay đang suy tính phương án giải quyết.

Ở bên ngoài, Tần Mục Dã nghe lén qua khe cửa đã bùng nổ, đẩy mạnh cửa ra.

"Cái gì??? Ba bị ép thoái vị ấy ạ? Chuyện gì vậy???"

Tần Hoài Dữ bị hành động của ông em dọa giật mình, hai ba con bất ngờ nhìn về phía cửa.

Ở khe cửa không chỉ có mình Tần Mục Dã, phía sau còn có Ti Mệnh đang hóng hớt và một …bánh bao nhỏ ngồi xổm bên chân anh.

Đôi mắt đen to tròn của con bé tò mò nhìn ba và anh trai.

Giây tiếp theo, cô bé đặt câu hỏi: "Ép thoái vị là gì ạ? Ba thoái vị ấy ạ? Có phải ý là về hưu không?"

Mặc dù Miên Miên thường xuyên xem ti vi ở nhà nhưng cô bé không có nhiều hứng thú với thể loại cung đấu cổ trang nên cô bé không hiểu những từ soán ngôi, thoái vị này.

Nhưng vì anh hai đỉnh lưu lười biếng luôn nói linh tinh, lảm nhảm "Không muốn làm, tôi không muốn làm việc nữa, tại sao phải kiếm tiền làm gì, không thể về hưu sớm mấy (chục) năm à? Tôi muốn về hưu, Miên Miên, hay là bây giờ anh về hưu xong sau này em nuôi anh được không?" các thứ, các thứ nên Miên Miên hiểu rõ từ về hưu.

Tần Hoài Dữ lúng túng: "Ừ… thoái vị và về hưu bản chất không giống nhau hoàn toàn nhưng kết quả không khác biệt nhiều lắm."

Ngược lại, Tần Sùng Lễ thờ ơ, đưa tay bế con gái lên đùi mình.

"Ba về hưu rồi sẽ không phải đi làm nữa, ngày nào cũng có thể chơi cùng Miên Miên, ba sẽ lái xe đưa Miên Miên đi học, Miên Miên có thấy vui không?"

Miên Miên nghe vậy, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: "Vậy, ba về hưu là có thể đưa Miên Miên đi chơi Disneyland mỗi ngày đúng không ạ?"

Tần Sùng Lễ gật đầu: "Phải, ngoài Disneyland, ba còn có thể đưa con đi chơi khu vui chơi, công viên, sở thú, vườn bách thảo, ba con mình sẽ ngồi máy bay đi du lịch vòng quanh thế giới."

Ti Mệnh: "…"

Tần Hoài Dữ: "…"

Tần Mục Dã: "… Này, để lúc nào có thời gian thì chúng ta bàn về cuộc sống nghỉ hưu này được không, giờ để anh cả giải thích tình huống ba bị ép thoái vị là thế nào đã chứ? Tại sao ba mới đi thăm mẹ mấy hôm mà mất cả chức luôn rồi???"

Tần Hoài Dữ hít sâu một hơi.

Nói thật, chuyện này xảy ra lúc ba không ở Yến Kinh, Tần Hoài Dữ đã phải chịu áp lực khủng khiếp trong hai tiếng vừa qua.

Vì khó đoán ra phản ứng của ba khi nghe chuyện này, anh hơi sợ ba sẽ giận cá chém thớt lung tung.

Nhưng giờ thấy ba Tần Sùng Lễ rất bình tĩnh, thậm chí còn ôm em gái tha hồ tưởng tượng cuộc sống hạnh phúc sau khi về hưu…

Tần Hoài Dữ cảm thấy mình lo thừa rồi.

Đối với nhà tư bản cáo già như ba anh, mấy chuyện như này chỉ như gió thổi mây bay chẳng đáng là gì.

Nhưng dưới sự thúc giục mãnh liệt của Tần Mục Dã.

Tần Hoài Dữ vẫn kể lại cặn kẽ nguyên nhân và kết quả của sự việc.

…

Trưa nay, hội đồng quản trị bỗng nhiên yêu cầu mở một cuộc họp cổ đông gấp.

Cổ đông lớn thứ hai Tống Văn Thắng nêu ra vấn đề chủ tịch Tần Sùng Lễ trong thời gian công tác mắc rất nhiều sai sót, đề nghị hội đồng biểu quyết bãi nhiệm Tần Sùng Lễ khỏi chức chủ tịch.

Đề nghị này được một vị cổ đông lớn khác đích thân ủng hộ.

Vị cổ đông này là người trẻ tuổi, tên Tịch Châu, mới tham gia hội đồng quản trị của tập đoàn Tần gia vào đầu năm nay.

Anh ta có năng lực và tài năng vượt trội, suy nghĩ đổi mới tiên tiến. Điều này ảnh hưởng khác lớn lên cái nhìn của ban lãnh đạo và các cổ đông.

Tịch Châu và Tống Văn Thắng liên hiệp đề nghị, không ít cổ đông nghiêng về phía đồng ý.

Sau khi bỏ phiếu ẩn danh, hơn một nửa số cổ đông ủng hộ bãi nhiệm chức chủ tịch của Tần Sùng Lễ.

Lý do cụ thể là Tần Sùng Lễ có lối suy nghĩ bảo thủ, lạc hậu, nhiều lần gạt bỏ những đề xuất đổi mới, cải cách của cổ đông.

Tống Văn Thắng còn nhấn mạnh khoảng thời gian nửa năm Tần Sùng Lễ mất tích gây nên tổn thất to lớn cho tập đoàn, nhận thức được vấn đề tuổi tác, sức khỏe không còn đáp ứng đủ. Dù đứng trên góc độ thân thể hay tư tưởng để cân nhắc, ông ấy không còn phù hợp để tiếp tục đảm nhiệm chức chủ tịch tập đoàn.

Tần Hoài Dữ có cổ phần nhưng bởi vì Tần Sùng Lễ chưa từ chức nên phần lớn cổ phần vẫn nằm trong tay Tần Sùng Lễ.

Mặc dù Tần Hoài Dữ đã nhận chức tổng giám đốc nhưng chưa đủ quyền lực chi phối quyết định của hội đồng quản trị.

Trong khi nói, Tần Hoài Dữ vẫn quan sát phản ứng của Tần Sùng Lễ.

Sau khi nói xong, anh đại khái đoán được ba đã có dự cảm trước về chuyện này, có thể ba đã chuẩn bị xong cách giải quyết nên mới bình tĩnh như vậy.

Nhưng Tần Mục Dã lại khác, khuôn mặt cậu tràn đầy khủng hoảng.

Cậu chỉ cảm thấy đến ngai vàng của ba còn không giữ được thì địa vị giàu nhất cả nước của gia đình cũng khó mà giữ nổi.

Điều này đập cậu đo ván luôn.

Dù sao cậu cũng là đỉnh lưu kiếm cơm bằng mặt, gia đình vẫn luôn là lá chắn chống lưng.

Ba mà thất nghiệp… chắc khác nào cắt đứt đường lui của cậu, từ nay về sau cậu phải cẩn trọng mài lưng ra mà làm à?”

Thật thê thảm!

Là một bạn nhỏ với trình độ dừng ở lớp mẫu giáo nhỡ tiêu chuẩn, Miên Miên nghe không hiểu những thuật ngữ phức tạp như cơ cấu cổ phần.

Cô bé cái hiểu cái không đặt câu hỏi: “Vậy ý ba thất nghiệp là gì ạ? Có phải giống anh hai không có việc sẽ không nhận được tiền, chỉ có thể ở nhà làm cá mặn thôi phải không?”

Tần Mục Dã nhướng mày: “??? Ai nói anh thất nghiệp làm cá mặn? Em hỏi thì cứ hỏi đi, sao phải cà khịa anh làm gì?”

Tần Hoài Dữ kiên nhẫn giải thích với em gái: “Thật ra tình trạng của

ba không tệ như A Dã đâu, ba không phải làm việc nhưng vẫn là cổ đông lớn của Tần thị, tạm thời ba mất quyền quyết định tập đoàn, không được tham gia điều hành nhưng với số cổ tức chia về mỗi năm, cộng thêm các hạng mục đầu tư trên danh nghĩa, nợ khoán các kiểu… Miên Miên không cần lo thu nhập của ba đâu.”

Miên Miên siết chặt nắm tay, suy nghĩ hồi lâu: “Nói vậy là sau khi ba thất nghiệp, ba không phải đi làm mà vẫn thu tiền hàng ngày, thế tuyệt quá rồi còn gì?”

Tần Sùng Lễ cười híp mắt, thơm lên mặt cô con gái nhỏ: “Đúng vậy, ba không cần phải đi làm nữa, ngày mai ba đưa Miên Miên đi khu vui chơi nhé.”

Miên Miên: “Ầu yeah (*^▽^*)!”

Tần Mục Dã ăn thêm cái tát nữa, cả người tan vỡ: “? Tình trạng của em tệ ở chỗ nào, hiện tại em có thất nghiệp đâu? Rốt cuộc mọi người đang nói cái gì vậy???”

Chương 114: Ba sa sút, đỉnh lưu Miên Miên mukbang kiếm tiền

Edit: Thư

Không khí trong buồng xe hài hòa vui vẻ dọc đường đi, ngoại trừ một mình Tần Mục Dã ăn mấy cú vả như chúa hề.

Tuy nhiên, sự việc không đơn giản như thế.

Tần Sùng Lễ bị đuổi khỏi tập đoàn Tần thị, tuy vẫn là người nắm giữ cổ phần lớn nhất nhưng trong mắt người ngoài, ông vẫn là chủ tịch bị các cổ đông khác liên hiệp bắt từ chức.

Chuyện này làm dấy lên làn sóng rung chuyển giới thương mại trong nước.

Với tốc độ lan truyền chóng mắt của Internet, chỉ trong vài giờ đồng hồ, đề tài của giới thương mại đã trở thành tin hot toàn dân.

Tất nhiên sẽ lên hot search.

Tần Sùng Lễ bị ép thoái vị

Người giàu nhất nước thất nghiệp

Tần gia nguy to!

Hàng loạt những nội dung tìm kiếm nhỏ lẻ đẩy độ hot lên mức cao.

Việc này liên quan đến người giàu nhất nước, hơn thế, Tần Sùng Lễ đã ngồi vững ở vị trí này mười năm có thừa.

Hot search vừa lên, ngay cả những người không hứng thú với tin tức thương mại cũng tò mò ấn vào hóng hớt.

Tin tức người giàu nhất nước buộc phải từ chức kích thích như vậy, những tin lá cải, lôm côm của giới giải trí tuyệt đối không cùng đẳng cấp.

Trong lúc toàn bộ cư dân mạng đang ăn dưa…

Tần Sùng Lễ cũng không nhàn rỗi.

Mặc dù ông tỏ ra bình tĩnh trước mấy đứa nhóc trong nhà nhưng ông phải đích thân xử lý chuyện này.

Khi mấy ba con về đến khu nhà cũ, những cấp dưới thân cận trong tập đoàn của ông đã ngồi đợi trong phòng khách, lòng như lửa đốt.

Tần Sùng Lễ giao cho Tần Mục Dã chơi với Miên Miên, ông và Tần Hoài Dữ lên họp trên tầng.

Việc Tần Sùng Lễ bị bãi nhiệm chức chủ tịch chủ là khủng hoảng bước đầu.

Kéo theo sau đó sẽ là một loạt nguy cơ lớn.

Chuyện này ảnh hưởng đến cả giới thương mại, các ngân hàng lớn đều nhanh chóng phản ứng, hạn chế nền kinh tế hỗn loạn nhiều hơn. Trước hết, các ngân hàng lấy lý do ứng phó với khủng hoảng lớn, đóng băng toàn bộ cổ phần Tần thị trên danh nghĩa của Tần Sùng Lễ, bao gồm một số tài sản cá nhân.

Bằng cách này, thị trường chứng khoán có thời gian thích nghi và không sụp đổ hoàn toàn khi mở phiên vào sáng mai.

Toàn bộ cổ phần của Tần Sùng Lễ bị đóng băng có nghĩa là sau này dù Tần thị xảy ra biến cố gì, những cổ phần này cũng không được phép bán tháo số lượng lớn.

Cổ phần đóng băng dẫn đến hàng loạt khủng hoảng nợ, ngân hàng buộc phải thu hồi tài sản của ông trước.

Đương nhiên Miên Miên không thể biết những chuyện phức tạp này.

Sau khi được chị giúp việc tắm táp thoải mái, bé thay đồ ngủ rồi ngồi trên ghế sô pha xem TV.

Miên Miên biết ba và anh Hoài Dữ bận nhiều việc nên ngoan ngoãn không lên tầng quấy rầy mọi người.

Nhưng bé hiểu chuyện ba buộc phải từ chức rất nghiêm trọng, nếu không anh hai cũng không sốt ruột như kiến bò trên chảo như vậy…

Không chỉ anh hai, còn có bác Vinh, các chị giúp việc, mặt ai cũng thất thần, có lẽ đang lo lắng cho tương lai của Tần gia và chính bản thân mình.

Miên Miên tìm thấy kênh chiếu tin tức kinh tế trên TV, quả nhiên thấy có mấy chuyên gia đang ngồi thảo luận chuyện của ba mất chức.

Chủ đề mấy ông chú mặc vest, đi giày da này nói toàn sâu xa chuyên ngành, Miên Miên ù ù cạc cạc chăm chú nghe một lúc lâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần nhíu lại như bánh bao.

Các chú nói tiếng phổ thông, Miên Miên nghe hiểu từng chữ nhưng không hiểu sao kết hợp vào thì lại chẳng hiểu gì.

Giống hệt lúc học phụ đạo, anh Tiêu Nhiên thường xuyên cau mày,

mặt rầu rĩ nhìn đề vật lý, tay quay bút, miệng lẩm bẩm: "Sao kiến thức không vào được đầu được ta."

…

Tần Mục Dã dựa người bên cạnh em gái lướt Weibo.

Miên Miên khẽ gọi cậu: "Anh hai ơi."

Tần Mục Dã đang máu ăn dưa, không nghe thấy tiếng gọi.

Miên Miên đạp đạp chân mình vào đùi anh hai.

"Anh hai, anh đang làm gì đấy?!"

Tần Mục Dã mới ngẩng đầu, nói không cần nghĩ: "Đừng làm phiền anh, anh đang đọc diễn đàn."

Miên Miên chẳng biết diễn đàn có gì hay đến thế, chỉ tay về phía TV: "Anh hai, mấy chú kia đang nói gì vậy, anh nói qua cho em một chút được không?"

Tần Mục Dã liếc qua màn hình TV, nói qua loa lấy lệ: "Mấy chuyên gia kinh tế này không nói tiếng người đâu, đừng xem làm gì, một đứa nhóc mù chữ còn chưa tốt nghiệp mẫu giáo như em xem cái này làm gì, anh bật hoạt hình cho nhé?"

Miên Miên nhăn mày: "Nhưng họ đang nói về ba, em muốn hiểu!"

Tần Mục Dã cáu kỉnh gãi gãi đầu, lười nói dối cô bé: "Gớm… anh mà nghe hiểu họ nói gì thì anh còn cần đi đọc diễn đàn chắc?"

Miên Miên ngạc nhiên chớp chớp mắt, nghển cổ nhìn màn hình điện thoại của anh hai.

Trên trang chủ diễn đàn có một bài viết siêu dài với tựa đề ——

[Việc Tần Sùng Lễ bị bãi nhiệm ảnh hưởng như thế nào đến nền kinh tế? Phân tích thực tế tác động sâu sắc do sự lung lay địa vị giàu nhất nước của Tần gia gây nên đối với toàn bộ xã hội.]

Miên Miên thông minh đọc một lần là hiểu tiêu đề, nhưng không thể hiểu hết cụ thể văn bản dài nhiều chữ phía dưới và các câu trả lời tham gia thảo luận.

Với lại cô bé nhìn vẻ mặt mông lung của anh hai, cũng biết trình độ của ông anh này chỉ bằng bé thôi —— hiểu được mỗi cái tiêu đề.

Miên Miên có chút lo lắng.

Khi cô bé đau đầu suy nghĩ, bé hay ôm đầu gối theo thói quen, cuộn mình thành quả cầu nhỏ, rúc thành cây nấm ở góc sô pha.

Tần Mục Dã thấy em gái như vậy, cảm thấy hơi xấu hổ.

Cậu biết con heo thối này mới bốn tuổi nhưng tính tò mò cao, nếu bé không nhận được câu trả lời thỏa đáng sẽ không còn bụng dạ ăn cơm.

Tần Mục Dã nghĩ ngợi một lúc, nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết phù hợp.

Cậu gọi cho thằng bé thần đồng nhà Lục gia, xin giúp đỡ.

Lục Thanh Hành đã tan học, đi bộ mười phút tới Tần gia.

Cậu nhận luôn vai trò thầy giáo, kiên nhẫn giải thích một số thuật ngữ cơ bản liên quan đến tình hình Tần Sùng Lễ hiện tại cho Miên Miên và Tần Mục Dã.

Nhờ lời giải thích của Lục Thanh Hành, mọi thứ đều trở nên dễ hiểu.

Miên Miên vội vã hỏi: "Anh Thanh Hành, thế có nghĩa là ba em không phải về hưu như bình thường mà ba có nguy cơ phá sản phải không?"

Lời giải thích của Lục Thanh Hành tương đương với việc dịch một bài báo học thuật dài như tờ sớ thành phiên bản ngôn ngữ hoạt hình mà trẻ em có thể hiểu được, sau đó chia nhỏ nó ra để phân tích.

Tần Mục Dã nghe cũng hiểu.

Cậu ra sức nháy nháy chớp chớp với Lục Thanh Hành, muốn thằng bé dùng lời nói dối để dỗ em gái.

Lục Thanh Hành dễ dàng nhận được ám hiệu, nhưng cậu bé vẫn thành thật gật đầu: "Đúng vậy, chuyện này có khả năng, nó phụ thuộc vào phương án ứng phó tiếp theo của chú Tần và tình hình phát triển thế nào."

Tần Mục Dã bị chọc giận điên lên.

Miên Miên kéo tay Lục Thanh Hành: "Nếu ba em phá sản thì nhà em làm thế nào bây giờ?"

Lục Thanh Hành suy nghĩ một lúc, đánh giá khách quan: "Đối với chú Tần, việc phá sản sẽ dẫn đến một số khoản nợ định mức nhưng với vốn liếng của Tần gia, điều này sẽ không ảnh hưởng nhiều đến chất lượng cuộc sống của gia đình."

Mặc dù Lục Thanh Hành mới mười tuổi nhưng cậu suy nghĩ rất chín chắn.

Nếu Miên Miên đã lo lắng như vậy, còn gọi cậu đến để hỏi ý kiến, chắc chắn cô bé muốn một câu trả lời đúng sự thật, không phải những lời nói để lừa trẻ con.

Sau khi biết chuyện của Tần Sùng Lễ, Lục Thanh Hành cũng có chút

bất an.

Nhưng sau khi cậu phân tích kĩ tình hình kinh tế hiện tại của mỗi thành viên trong gia đình.

Tần Hoài Dữ tự lập từ sớm, có công ty riêng, không dính líu đến Tần thị.

Tần Mục Dã đang đạt đỉnh cao sự nghiệp, tiền thù lao của một tập phim lên đến mấy triệu, không nói đến chương trình truyền hình, concert, các buổi biểu diễn thương mại, đại sứ quảng cáo vân vân mây mây. Chỉ cần Tần Mục Dã chuyên tâm làm việc, cậu ấy không thể lu mờ trong thời gian ngắn.

Mặc dù Lê Tương mới quay lại nhưng với danh xưng ảnh hậu mười mấy năm, bà không thiếu tài sản tích góp cá nhân.

Tần Tiêu Nhiên nhỏ hơn hẳn mọi người nhưng cậu ấy sở hữu nhóm fan cố định, trong giới điện tử cũng là tên tuổi nổi tiếng không nhỏ, nửa năm nữa cậu ấy sẽ chính thức gia nhập đội tuyển quốc gia, có tiền lương đều đều và trợ cấp sinh hoạt.

Nói tóm lại, tình trạng kinh tế của mỗi người trong Tần gia đều rất ổn định, Miên Miên không phải sợ bị bỏ đói.

Vì vậy, Lục Thanh Hành nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, giọng điệu thoải mái: "Miên Miên cần lo lắng quá, kinh tế nhà em rất ổn định, dư sức nuôi Miên Miên cơm no áo ấm đến tận năm mười tám tuổi."

Miên Miên luôn tin Lục Thanh Hành 100%.

Nhưng… cô bé không lo mình đói bụng, cô bé lo cho ba nhiều hơn.

Ba thất nghiệp, không có việc làm.

Đứa nhỏ đổi hướng suy nghĩ, nếu anh Tiêu Nhiên không được chơi

game, anh hai không được đi hát, mẹ không được quay phim… Mọi người sẽ rất hụt hẫng và thất vọng.

Còn ba thì sao?

Ba có thực sự muốn về hưu không?

Miên Miên lâm vào suy nghĩ phức tạp.

Tần Mục Dã sứt đầu mẻ trán kéo Lục Thanh Hành ra hỏi: "Cậu nói ba của anh phá sản thật à, ba anh phá sản thì cả nhà sẽ phá sản đúng không? Nếu ba anh nợ một đống khổng lồ thì anh có phải trả nợ giúp ba không?"

"…" Cậu bé cạn lời, "Trên lý thuyết thì không, xét về mặt pháp luật, con cái không cần gánh nợ thay cha mẹ. Nhưng về mặt đạo đức, anh gánh vác thay ba một phần là đúng còn gì?"

Biểu cảm của Tần Mục Dã mất kiểm soát, cậu nằm liệt trên ghế sô pha, khóc không ra nước mắt: "Không phải chứ? Con mới hai mốt tuổi đầu mà gánh trên lưng món nợ mấy trăm triệu, thậm chí mấy tỷ bạc á? Cầu trời khấn phật cho ba con đừng phá sản, aaaaa."

*****

Biểu cảm tuyệt vọng trên mặt Tần Mục Dã kéo dài rất lâu.

Ngược lại, Miên Miên nhanh chóng thoát khỏi cảm giác lo lắng.

Cô bé nghĩ đơn giản, cho dù ba phá sản, cả nhà mất rất nhiều, rất nhiều tiền, thậm chí còn nợ ngân hàng, nhưng chỉ cần ba khỏe mạnh ở bên cô bé, đó chẳng phải chuyện gì quá lớn.

Các anh sẽ kiếm tiền, sau này cô bé lớn lên, cô bé cũng kiếm tiền, cả nhà không sợ không nuôi được ba đã về hưu.

Tần Sùng Lễ đang họp với cấp dưới thân cận trên tầng… hoàn toàn không biết cô con gái rượu bốn tuổi đã thu xếp mọi thứ rõ ràng cho ông.

…

Nhiều người trên mạng chỉ giữ thái độ hóng hớt đơn thuần.

Nhưng người hâm mộ Miên Miên không dừng lại ở đó.

Các cô thực sự lo lắng cho cho Miên Miên.

Nghe thì có vẻ đùa, Miên Miên có mấy người anh đều lớn cả rồi, đang hoặc sắp tự lập bên ngoài.

Nhưng Miên Miên mới bốn tuổi, con bé còn đang là bạn nhỏ tu bình ở trường mẫu giáo.

Những người mẹ yêu thương thật lòng không khỏi lo lắng cho cuộc sống tương lai của con gái cưng.

Tần Mục Dã lướt Weibo không ngừng.

Cậu vừa ăn vừa lướt, đọc được những bình luận lo lắng của fan mẹ, cậu thuận miệng nói với Miên Miên: "Em muốn đăng Weibo không, xoa dịu những fan đang đứng ngồi không yên đó để mọi người đừng lo quá, chuyện bé xé ra to ảnh hưởng rất xấu, với cả bây giờ ba mình chưa phá sản mà?"

Miên Miên bỏ đôi đũa trẻ em xuống, hiếm khi anh hai đưa ra ý kiến đáng tin cậy.

Cô bé biết đến giờ mình có rất nhiều, rất nhiều người hâm mộ, tầm ảnh hưởng trên mạng không nhỏ.

Nếu bé phát Weibo trấn an mọi người thì cư dân mạng đang bàn tán

xôn xao chuyện của ba sẽ ngừng lại một chút nhỉ?

Miên Miên đã quen với mấy chiêu trò truyền thông này trong giới giải trí, cô bé cảm thấy mình cần đăng Weibo để thể hiện gia đình mình vẫn ổn như bình thường.

Nhưng cô bé suy nghĩ một lúc lâu, không biết nên đăng cái gì và đăng như thế nào để người ta không biết mình cố ý.

Đúng lúc này, Tần Tiêu Nhiên kết thúc khóa huấn luyện quay về nhà, mọi người cùng bàn luận trên bàn ăn cơm.

Ti Mệnh nói: "Hay cháu mở livestream đi, không cần nói gì nhiều, chỉ cần chào hỏi với fan để họ an tâm là được."

Tần Tiêu Nhiên thấy hợp lý: "Hiện nay những người nổi nổi đều thường xuyên livestream, đơn giản lắm không mất nhiều thời gian đâu."

Miên Miên suy nghĩ một lúc: "Vậy để em đi thay quần áo, các anh chuẩn bị giúp em nhé!"

Bé con tụt xuống khỏi ghế, chạy lên tầng thay quần áo.

Cô bé thay một chiếc váy màu hồng bằng bông đơn giản, vừa phù hợp lên hình, vừa không tạo cảm giác trưng diện khi ở nhà.

Tần Tiêu Nhiên xung phong làm chân lấy điện thoại, bắt đầu livestream.

Weibo của Miên Miên mở sóng trực tiếp, bởi vì không thông báo tước nên lúc đầu không có nhiều người vào xem.

Tần Mục Dã nói: "Chưa có ai cả, phải đợi một lúc, với kinh nghiệm của anh, mười phút nữa mới có người, em đang ăn dở mà, ăn thêm chút nữa đi."

Miên Miên uống nước canh.

Tần Mục Dã bóc cho cô bé mấy con tôm.

Tôm hôm nay được luộc, rất to và tươi, chỉ cần chấm với nước sốt là có thể thưởng thức hương vị tươi mát nhất.

Miên Miên cầm tay để ăn, bàn tay mũm mĩm trắng nõn cầm đuôi con tôm, chấm vào dĩa muối chanh chua ngọt trước mặt, cắn từng miếng từng miếng.

Cô bé ăn xong mấy con tôm, gắp một miếng cánh gà tẩm mật ong rồi gặm.

Tần Tiêu Nhiên đứng gắp thức ăn giúp bé, quên béng vụ livestream, không ngờ chỉ trong hai phút ngắn ngủi, rất nhiều người đã vào xem.

Phần bình luận bắt đầu active ——

[Con gái tôi livestream thật kìa, không dám tin vào mắt mình luôn á!]

[Aaaaa bảo bối Miên Miên của mẹ, mẹ yêu con, đến đây để mẹ thơm cái nào, moa!(*ノ 3 ヽ)]

[Miên Miên đang ăn cơm phải không?]

[Chẳng lẽ ấn nhầm livestream à, mà trông Miên Miên gặm cánh gà ngon thế, tôi thấy đói đói rồi đấy]

[Tôm to thế, to bằng nửa mặt Miên Miên đấy, Miên Miên ăn tốt thật.]

[Hôm nay con gái mở mukbang à?]

[Buổi chiều nghe nói ba của con gái bị bắt từ chức rồi, chẳng lẽ Miên Miên phải quay mukbang kiếm tiền à?]

[Tôi ủng hộ! Miên Miên cứ ăn ngon, mẹ thưởng!]

Đợi đến khi Tần Tiêu Nhiên nhớ ra, nhìn dưới phần bình luận, các fan đang điên cuồng gửi quà, cậu trợn mắt há mồm: "Hình như… fan của em gái hiểu nhầm gì thì phải?"

Tần Mục Dã hỏi: "Sao?"

Miên Miên tò mò không gặm cánh gà nữa, chớp chớp đôi mắt to: "Có người rồi ạ, có người vào xem Miên Miên livestream thật sao?"

Mọi người nghe được tiếng Miên Miên nói chuyện, điên cuồng gõ chữ ——

[Aaaaa giọng nói của Miên Miên ngọt ngào quá!]

[Yêu thế chứ lại, bảo bối, mẹ yêu con.]

[Bảo bối ăn nhanh đi con, đừng để bị đói, mẹ thích nhìn con ăn cơm.]

[Các chị em, ai muốn thưởng thì gửi nhanh đi nhá, đây là lần đầu tiên con gái livestream, không thể để nó flop được!]

[Chắc chắn rồi, ai bảo tôi có mỗi Miên Miên là con gái cơ chứ.]

Tần Tiêu Nhiên muốn nói lại thôi: "… Có, có hơn hai chục nghìn người rồi, mọi người cũng … rất nhiệt tình. Hình như ai cũng thích xem Miên Miên ăn cơm thì phải?"

Miên Miên chưa tìm hiểu mukbang bao giờ, nghi hoặc gặm hết cánh gà trong tay rồi cười híp mắt, nói lời chào với ống kính: "Chúc các

chị một buổi tối vui vẻ, em nghe anh hai nói có nhiều chị lo lắng cho em, mọi người yên tâm nhé, Miên Miên sống rất tốt, bây giờ em đang ăn tối ạ."

Tần Tiêu Nhiên liên tục cập nhật bình luận cho em gái: "Fan của em… tưởng em làm mukbang thật, mọi người đều bảo em ăn nhiều vào, nhìn em ăn ngon thế làm mọi người ăn cũng ngon hơn."

Miên Miên chưa bao giờ nghĩ việc mình ăn cơm lại đem lại nhiều hiệu quả tích cực như vậy với mọi người.

Cô bé phối hợp, tiếp tục ăn.

"Các chị ăn tối chưa? Đừng để bụng đói nhé, phải ăn như Miên Miên mới no được."

Miên Miên thật sự rất đói.

Vừa nãy sau khi tắm xong, cô bé bận lo nghĩ, ngồi nghe thêm lớp học kinh tế của anh Thanh Hành với anh hai, xong xuôi cũng đã muộn, cô bé đói bủn rủn chân tay.

Tần Mục Dã thấy em gái xử con tôm rất nhanh, tăng tốc độ bóc vỏ, đặt vào đĩa nhỏ của bé.

Cậu còn bóc thêm mấy con tôm hùm đất tươi rói.

Hai tay Miên Miên cầm hai con tôm, ăn từng miếng từng miếng, thịt tôm chắc, dày nên miệng bé phồng lên như chuột hamster.

Tần Mục Dã múc thêm cho bé một bát mì tôm hùm sốt kem, món chính của tối nay.

Cậu dặn dò: "Ăn tôm thế là nhiều rồi, em ăn mì đi, mẹ nói buổi tối không được ăn nhiều hải sản, dễ bị đầy bụng lắm."

Miên Miên gật đầu, ngoan ngoãn cầm đũa của mình ăn mì.

Phần bình luận kích động ——

[Đm giọng nói của anh Dã của tôi, bàn tay trong khung hình là của anh Dã phải không? Ngón tay ai mà đẹp thế]

[Đứa cuồng xem tay cảm thấy thỏa mãn!]

[Bàn tay đẹp như vậy, sinh ra để bóc tôm cho em gái mà.]

[Há há há há, đỉnh lưu Tần chiều em gái nhỉ]

[Hình như cả anh ba và anh họ của Miên Miên cũng nói thì phải.]

[Cả nhà này làm tao đói quá, quỳ xuống cầu xin con gái mukbang mỗi ngày, ai bảo ăn ngon quá làm chi.]

[Đáng yêu quá, đáng yêu quá, đáng yêu quá, điều quan trọng nhắc lại ba lần, rốt cuộc Miên Miên là thần tiên phương nào vậy]

[Miên Miên chiều fan lắm đấy nhé, con bé biết mấy người mẹ như chúng ta lo lắng cho con bé nên mới livestream để an ủi thôi.]

[Yêu yêu, mẹ cảm động chết mất, Miên Miên là áo bông nhỏ siêu tri kỷ.]

Livestream hơn nửa tiếng, Miên Miên nói chúc ngủ ngon với fan rồi kết thúc.

Đến cuối cùng, số người xem trực tiếp lên đến hơn 300.000.

Nhờ livestream này của Miên Miên, không chỉ fan thở phào nhẹ nhõm mà những người đi đường trên mạng đang bổ não 7749 kịch bản cho Tần gia cũng hết đất diễn.

Mọi người đều nhận ra rằng, mặc dù tỷ phú Tần gặp khó khăn nhưng cuộc sống của Miên Miên và các anh vẫn chẳng khác bình thường.

…

Sau bữa tối, Tần Mục Dã vào Weibo của Miên Miên để xem thống kê quà tặng sau cùng.

Cậu sốc đến mức sắp lòi cả mắt.

"Trời má… nhiều quá thể đáng, fan của bé heo thối này giàu thế sao?"

Tần Tiêu Nhiên véo véo xoa xoa mặt em gái, bật cười: "Đây gọi là sức mạnh của đỉnh lưu đấy, đỉnh lưu chân chính phải ở đẳng cấp này."

Tần Mục Dã: … Ý chú là bọn khác là đỉnh lưu rởm hả.

Ti Mệnh nhìn qua dãy số ấy: "Xem ra Miên Miên tự kiếm được tiền rồi đấy, mới livestream có tí mà kiếm được đầy một ví thế này, hạnh phúc quá nhỉ."

Miên Miên mở livestream không nghĩ đến việc có thể kiếm ra tiền.

Cô bé suy nghĩ một lúc, nói: "Tiền của người hâm mộ em sẽ để dành giúp họ, sau này nhiều nhiều sẽ tặng cho các bạn cần giúp đỡ."

Tần Mục Dã giật mình: "Em mới bốn tuổi mà đã bắt đầu kinh doanh từ thiện rồi à?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên tràn đầy vẻ nghiêm túc: "Tiền đủ tiêu là được rồi, phần còn thừa có thể cho các bạn khác cần nó hơn, như thế tiền mới phát huy giá trị lớn nhất."

Đêm hôm đó, Tần Mục Dã nhận được vô số lời mời từ các nền tảng phát sóng trực tiếp, ai cũng muốn mời Miên Miên lập tài khoản và livestream trên nền tảng của họ.

Tần Mục Dã nhìn các lời mời hợp tác đắt tiền, vuốt vuốt trán: "Ba không phá sản thì ngon, còn nếu ba mà phá sản thì chắc Miên Miên sẽ trở thành người lao động chính của gia đình mất??"

*****

Sáng hôm sau.

Miên Miên dậy rất sớm, bé đang ngồi trên bàn ăn, đung đưa chân, uống sữa.

Tần Sùng Lễ cũng dậy sớm, ông thơm lên trán Miên Miên: "Hôm nay ba phải đến công ty hoàn thành một số thủ tục, ngày mai ba sẽ ở nhà chơi với Miên Miên nhé."

Miên Miên nghe vậy, đặt bình sữa xuống: "Con cũng muốn đến công ty với ba."

Tần Sùng Lễ chỉ lưỡng lự một giây, giây sau gật đầu đồng ý: "Được, tí nữa Miên Miên đi làm với ba, A Dã, con xin nghỉ giúp em nhé."

Tần Mục Dã đang trả lời Wechat, ngẩng đầu lên với vẻ mặt chết lặng: "Ba, phía đạo diễn Thi lại liên hệ với con, hỏi lúc nào ba sắp xếp được thời gian đấy."

Tần Sùng Lễ đáp lại không cần nghĩ nhiều: "Giờ ba từ chức rồi, từ ngày mai là có thời gian."

Tần Mục Dã ấp úng: "Thế… hay là ba nói trực tiếp với đạo diễn Thi đi, con video call cho nhé?"

Sau khi bên kia nhấc máy.

Đạo diễn Thi Định Thành cười híp mắt, nói: "Chào ông Tần, ông khỏe chứ. Chuyện là thế này, ông là khách quý nổi nhất trong chương trình, bên phía sản xuất đang muốn quay một tập đặc biệt với ông, dĩ nhiên các khách mời khác cũng có, không biết ông có hứng thú không?"

Bởi vì một số nguyên nhân khách quan, việc ghi hình của《 Tình yêu đời thường của những người đàn ông 》mùa ba liên tục bị hoãn, việc chốt đi Úc và New Zealand mới diễn ra cách đây không lâu.

Lần này chọn địa điểm ở xa nên mất nhiều thời gian chuẩn bị. Trước đó, tổ sản xuất đang muốn quay tập đặc biệt cho mỗi gia đình một tập, dùng hình thức livestream trực tiếp như trước đây.

Theo kế hoạch định quay nhà ảnh đế Hoàng Uy Châu trước, không ngờ hôm qua Tần gia lại nổ ra quả dưa to đùng.

Lúc này… mà không cọ nhiệt thì còn định cọ khi nào nữa?

Đạo diễn chuyên nghiệp như Thi Định Thành rất nhạy bén đánh hơi những chuyện này.

Tần Sùng Lễ hỏi: "Tập đặc biệt sẽ như thế nào?"

Thi Định Thành nói: "Tập đặc biệt có tên là 《Kỳ nghỉ của ba》, tập trung quay cách sinh hoạt hàng ngày giữa ông và Miên Miên, khán giả rất tò mò nếu cho ông ở riêng với con gái sẽ như thế nào, cá nhân tôi thấy nội dung này sẽ rất thú vị khi quay."

Khóe môi Tần Mục Dã giật giật: "Đạo diễn Thi, đừng bảo những sắp xếp này ông mới thêm vào sau khi tăng ca bàn bạc tối qua nhé? Không hổ là ông vua chuyên vặt lông cừu, có gì ông cứ nói thẳng đi, bởi vì ba tôi bị cắt chức ở tập đoàn, giờ đang nghỉ làm đột xuất nên cư dân mạng đều muốn xem người giàu nhất nước mất việc sẽ sống

như thế nào đúng không? Đổi 《Kỳ nghỉ của ba》 thành 《Nhà giàu sa sút mang con gái ra kiếm tiền》 có phải phù hợp hơn không?”

Phía đối diện, đạo diễn Thi Định Thành cười ra tiếng: “Ha ha ha ha ha, cậu đừng nói thẳng ra vậy chứ.”

Chương 115: Phá sản, bị đuổi, bé con không còn nơi nào để ở nữa rồi

Edit: Thư

Hình tượng vô nhân tính của Tần đỉnh lưu đã chắc như bàn thạch.

Vậy mà lần này, lời nói thẳng đến nỗi không thể thẳng hơn của cậu vẫn làm cho đạo diễn Thi không thể cãi lại, cũng không chừa một tí mặt mũi nào cho ba ruột.

Cũng may cả đạo diễn Thi và Tần Sùng Lễ đều là đàn ông trải qua nhiều sóng to gió lớn, khó có thể khiến họ thay đổi sắc mặt.

Ngược lại Tần Sùng Lễ còn vui vẻ giơ tay kéo bím tóc của con gái đang tu bình, cười híp mắt: "Miên Miên muốn cho mọi người xem cuộc sống hàng ngày của nhà mình không?"

Miên Miên đang bưng bình sữa, ngừng uống.

Cô bé nghiêm túc cân nhắc ba vấn đề.

Đối với bé, việc quay chụp trong nhà hay trên đường đi du lịch không khác nhau là mấy.

Đỉnh lưu Miên Miên tiếp tục kiếm tiền là điều đương nhiên, cô bé không có gánh nặng nào cả.

Nhưng bé con nghe hết … cuộc đối thoại giữa anh hai và chú đạo diễn.

Tập đặc biệt này quay ba là chủ yếu.

Miên Miên chớp mắt, nghiêm túc nhìn Tần Sùng Lễ: "Ba có thích quay chụp ở nhà không ạ?"

Tần Sùng Lễ luôn hiểu con gái rõ nhất, ông muốn nghe ý kiến của Miên Miên nhưng không ngờ con bé lại hỏi lại ông.

Ông cười nói: "Miên Miên thích thì ba thích."

Miên Miên bưng bình sữa, tiếp tục suy nghĩ: "Vậy cho mọi người xem đi ạ, dù ba không còn là chủ tịch nữa nhưng ba vẫn rất ngầu."

Tần Sùng Lễ không nhịn được cười, gật đầu đồng ý: "Được rồi, chúng tôi đồng ý tham gia tập đặc biệt của đạo diễn Thi."

Lời nói hồn nhiên của em gái lại đâm vào ngực Tần Mục Dã.

Cậu đột nhiên vỗ xuống mặt bàn, cảm xúc dâng cao: "Đúng đấy, em gái con nói đúng, tập này rất có ích, để những người đang đợi nghe chuyện cười của ba phải nhìn cho rõ, ba dù mất chức, ở nhà với con gái nhưng phong thái vẫn vậy, người thường không thể sánh kịp!"

Hôm qua cậu lướt Weibo đến nửa đêm.

Nghe tin Tần Sùng Lễ bị đuổi ra khỏi tập đoàn của mình, có biết bao nhiêu người dốt nát cười nhạo ông trên mạng.

Tuy đây chỉ là chương trình truyền hình và phần lớn người xem là fan thật lòng yêu thích Miên Miên nhưng chắc chắn vẫn có một số người đang hóng tin, thậm chí đã viết post chế nhạo ông trên Weibo.

Với cả nhìn tình trạng của ba… Có vẻ ông ấy muốn về hưu thật.

Những sản phẩm của đạo diễn Thi dù mang hơi hướng sinh hoạt hàng ngày nhưng vẫn khai thác nhiều điểm thú vị, hiệu quả chương trình không tồi.

Giống như tập đặc biệt lần trước quay tiệc sinh nhật của Miên Miên vậy, lượt xem trực tiếp đột phá hơn trăm triệu, giúp Miên Miên xứng đáng trở thành nhóc tì quốc dân.

Tất nhiên ở đầu dây bên kia, đạo diễn Thi Định Thành rất vui vẻ trước phản ứng của hai ba con.

"Tạm thời quyết định như vậy đi, tôi sẽ tiếp tục thảo luận với đội ngũ sản xuất chương trình, có kết quả sẽ lập tức thông báo lại cho mọi người."

…

Sau bữa sáng, Tần Sùng Lễ đến công ty làm một số thủ tục bàn giao.

Miên Miên đi cùng với ba.

Bé con uống sữa xong, háo hức chạy về phòng, chọn một bộ váy cắt may khéo léo.

Mặc dù đứa nhỏ mới bốn tuổi nhưng rất biết cách phối đồ hợp thời trang, tự lựa chọn những bộ cách khác nhau trong mỗi trường hợp.

Hôm nay, bé sẽ đi cùng ba đến trụ sở chính của tập đoàn, vì vậy phải mặc có khí chất và long trọng một chút, không thể để người xấu cướp mất ánh hào quang được!

Cô bé mặc xong, chạy bịch bịch xuống tầng.

Tần Mục Dã thấy em gái, miệng mở lớn đủ nhét một quả trứng gà.

“Quá trâu bò, hôm nay em gái tôi mặc quá là chanh sả luôn nhá.”

Cô bé mặc một chiếc váy nhỏ theo phong cách Châu Âu cổ điển, màu xanh phớt hồng, gần giống lễ phục nhưng không quá lộng lẫy và bồng bềnh như kiểu có ống tay phồng, sau lưng còn thắt nơ bướm.

Tần Sùng Lễ xuống tầng, thấy con gái thay váy, ánh mắt và nụ cười ánh lên vẻ cưng chiều.

“Hôm nay Miên Miên đẹp quá!”

Chị giúp việc cũng đánh giá chân thành: “Đáng yêu quá, tiểu thư Miên Miên ăn mặc như nàng công chúa bước ra từ bức tranh sơn dầu vậy!”

Miên Miên mới xem bộ phim cổ điển của Anh cách đây không lâu, học theo phong cách hoàng gia, hai tay khẽ nâng hai bên váy, nhún người nhẹ, thực hiện nghi lễ một cách đáng yêu, kiêu ngạo nói: “Cảm ơn chị.”

Tần Mục Dã bật cười: “Đúng là rất chú trọng lễ nghi.”

…

Đến tập đoàn Tần thị, Tần Sùng Lễ bước xuống trước, mỉm cười đứng bên cửa xe, hơi cúi người, đưa tay ra, vừa cung kính vừa dịu dàng nói: “Mời công chúa nhỏ của ba xuống xe.”

Miên Miên cười rất tươi, nắm chặt tay ba, tung tăng đi vào tòa nhà.

Hai ba con đến sớm, đúng lúc vừa vào giờ làm, rất nhiều nhân viên vừa đến.

Hôm qua các nhân viên nghe được thông tin bùng nổ từ hội đồng quản trị, hôm nay lại thấy chủ tịch Tần Sùng Lễ đưa con gái đến

công ty.

Hai ba con chênh lệch chiều cao khá lớn, nhưng Miên Miên nhất quyết muốn đi bộ để khoe bộ váy nhỏ của mình. Dáng người dễ thương của cô bé tạo nên một khung cảnh đẹp trong tòa nhà.

Các nhân viên gật đầu chào hỏi Tần Sùng Lễ, không nhịn được nhìn cô bé mấy lần.

"Chào chủ tịch Tần."

"Chào buổi sáng chủ tịch Tần."

"Buổi sáng tốt lành chủ tịch Tần."

Tần Sùng Lễ và Miên Miên chỉ đi một đoạn đường ngắn, sau đó đi vào thang máy riêng.

Cửa thang máy đóng lại, rất nhiều nhân viên xì xào bàn luận ——

"Chuyện này là như thế nào? Sao bảo hôm qua chủ tịch Tần bị đuổi khỏi hội đồng quản trị rồi mà?"

"Chắc không phải lời đồn đâu, lên hẳn hot search cơ mà, hình như sức khỏe của chủ tịch không tốt, nửa năm mất tích là để đi phẫu thuật đấy!"

"Không biết ai nói thế nhỉ, nhưng nhìn sắc mặt của chủ tịch Tần tốt thế mà, còn đưa con gái đi theo, chắc không phải lật kèo đâu nhỉ?"

"Dù thế nào tôi vẫn ủng hộ chủ tịch Tần, ông ấy còn chưa đến tuổi về hưu, mà cứ cho về thật thì cũng phải truyền ngôi cho con trai mình chứ, năng lực của đại thiếu gia rõ như ban ngày còn gì."

"Đấy, tôi nghe nói cổ đông họ Tống rục rịch rồi đấy…"

"Suỵt, nhỏ tiếng thôi, chúng ta là người làm thuê tận dưới đáy, mấy chuyện của người phía trên mình không hiểu được đâu… nhưng tôi cũng thích chủ tịch Tần hơn."

"Chủ tịch là người giàu nhất, đứng đầu danh sách Forbes suốt mười năm. Lúc còn trẻ ông ấy đã được đồn là học giỏi hơn cả thần, thời tôi đi học, trong lớp có mười người thì bảy người thần tượng ông ấy. Chủ tịch Tần mãi mãi là thần!"

…

Một năm qua, Tần Sùng Lễ giao hầu hết quyền quản lý cho người ngoài nên thủ tục bàn giao không quá loằng ngoằng, ông nhanh chóng xử lý ổn thỏa.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên đến phòng làm việc của ba, cô bé kinh ngạc nhìn căn phòng rộng lớn và sang trọng trước mặt, hóa ra phòng làm việc của anh Hoài Dữ còn chẳng bằng của ba!

Phía Tần Sùng Lễ thong thả làm từng bước, sóng êm biển lặng.

Ngược lại, chính Tống Văn Thắng mới là người khẩn trương sốt ruột.

Trong buổi sáng, việc Tần Sùng Lễ đưa con gái đến công ty lan truyền với tốc độ ánh sáng, rất nhiều nhân viên bàn tán về việc con gái chủ tịch Tần ngoài đời dễ thương như thế nào.

Hầu hết nhân viên nói chuyện đều ở cấp cơ sở, không ai dám buôn dưa lê về chuyện của cán bộ cấp cao, tất cả chỉ xoay quanh việc đứa nhỏ đáng yêu thế nào, liệu họ có nên lập nhóm trộm đứa bé về hay không.

Nhưng những người ở phe Tống Văn Thắng … lo lắng đến mức toát mồ hôi lạnh, tâm trạng bất an cực độ.

Như kiểu Tần Sùng Lễ sắp tung mấy sát thủ tàn sát toàn bộ bọn họ.

Bọn họ lo lắng mấy tiếng, cuối cùng không có chuyện gì xảy ra.

Phái người ra ngoài nghe ngóng một chút thông tin, hóa ra Tần Sùng Lễ đã hoàn thành thủ tục từ chức chức chủ tịch, chuẩn bị quay về nhà và nghỉ dài hạn.

Có người bất an hỏi Tống Văn Thắng: "Giám đốc Tống, chủ tịch Tần rời đi quá dễ dàng phải không? Đừng nói đến phản công, tại sao một phản ứng rõ ràng cũng không có?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ chủ tịch Tần giấu con át chủ bài đi rồi."

Trong lòng Tống Văn Thắng cũng lo lắng bất an nhưng vẫn phải bày ra vẻ mặt bình tĩnh, lạnh giọng nói: "Đại hội cổ đông bỏ phiếu ẩn danh, toàn bộ quá trình đều được ghi lại, công bố tại chỗ, đúng tiêu chuẩn công bằng công khai, anh ta còn có thể làm gì?"

"Biết là thế nhưng tim tôi vẫn đập nhanh lắm…"

Sắc mặt Tống Văn Thắng tối sầm, nhưng cuối cùng vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Nếu Tần Sùng Lễ không tìm đến ông, đích thân ông sẽ đến gặp ông ấy.

Suy cho cùng không khí làm việc tại Tần thị đảo lộn hết cả vì Tần Sùng Lễ đưa con gái đến hoàn thành thủ tục từ chức.

Đến khi Tống Văn Thắng dẫn theo một nhóm cổ đông kỳ cựu cùng phe xuất hiện trước mặt Tần Sùng Lễ là lúc ông cùng con gái đi ra khỏi phòng làm việc.

Không ngờ cuối cùng vẫn phải đụng mặt nhau.

Tống Văn Thắng sắp tiếp quản vị trí ấy nên chắc chắn không thể để

ông chèn ép trước mặt mọi người.

Vì vậy ông ta lên tiếng trước: "Chủ tịch Tần đã thu dọn xong rồi chứ? Dù sao đây cũng là văn phòng anh ngồi hơn hai mươi năm, đừng bỏ quên thứ gì, cẩn thận một chút vẫn hơn."

Tống Văn Thắng miệng nam mô, bụng bồ dao găm, các cổ đông phía sau câm như hến, ít nhiều có chút chột dạ khi đối mặt với Tần Sùng Lễ, nhưng đã chia bè kết phái rõ ràng, không còn gì để nói thêm nữa.

Tác phong Tần Sùng Lễ quyết đoán sát phạt, tính tình không quá tốt.

Ai cũng nghĩ ông sẽ tối mặt phản kích.

Không ngờ Tần Sùng Lễ chẳng có một biểu cảm dư thừa, chỉ cúi đầu nhìn con gái, nói nhẹ nhàng: "Vất vả nửa đời người, cuối cùng cũng được nghỉ dài hạn ở nhà chơi cùng công chúa nhỏ của tôi, tôi còn phải cảm ơn mọi người đã cho tôi cơ hội này. Chẳng qua nếu giám đốc Tống muốn ngồi ở văn phòng này, chưa chắc ghế đã vững đâu."

Tần Sùng Lễ hờ hững nói, giọng điệu không cao nhưng vẫn khí phách mạnh mẽ, tất cả mọi người đồng loạt nín thở, dựng hết cả tóc gáy.

Bầu không khí đang giằng co căng thẳng, đột nhiên bé con mặc bộ váy sang trọng, tóc búi cao lên tiếng phá vỡ: "Mọi người muốn ngồi ở văn phòng của ba ạ? Giấc mơ đẹp quá, ba cháu không cần phòng làm việc này nữa nhưng không phải ai cũng ngồi được đâu, hứ!"

Lời nói của Miên Miên vang to khắp tầng rộng lớn.

Nét mặt già nua của từng người phía sau Tống Văn Thắng… không nén nổi tức giận.

Có người không nhịn được, cười cười mở miệng: "Chủ tịch Tần nói vậy chứ, anh chỉ nghỉ làm thôi, đương nhiên không ai dám động vào phòng làm việc của anh rồi, anh còn là cổ đông lớn của Tần thị, làm gì có ai dám nghĩ đến việc đấy chứ."

Có người tiên phương, lập tức có người phụ họa.

"Đúng đúng, không ai dám động đến đâu."

"Trong lòng chúng tôi luôn luôn kính trọng chủ tịch Tần…"

Mặc dù những người này đứng về phía Tống Văn Thắng nhưng xét cho cùng đều vì lợi ích cả, không ai thực sự tin tưởng vào Tống Văn Thắng.

Sắc mặt Tống Văn Thắng vô cùng khó nhìn.

Cũng may ông ta lấy lại bình tĩnh, nặn ra nụ cười, nói có ý có tứ: "Chủ tịch Tần nhất định phải chú ý đến sức khỏe của mình, mặc dù anh đã lui về sau nhưng anh mãi là trụ cột chính của Tần thị đấy."

Tần Sùng Lễ dắt tay Miên Miên đi thẳng về phía trước, lúc lướt qua Tống Văn Thắng, ông không đổi sắc mặt, nói một câu: "Tự lo cho bản thân cậu trước đi."

Miên Miên rầu rĩ giơ chân ra, nhân lúc chưa chuẩn bị, vấp vào Tống Văn Thắng.

Tống Văn Thắng trượt chân, được trợ lý bên cạnh đỡ nên không bị ngã, nhưng vẫn khá hoảng sợ.

Chỉ thấy Miên Miên nghiêng đầu làm mặt xấu với ông ta: "Ông xấu xa, ông sẽ gặp xui xẻo sớm thôi, chúc ông may mắn nhé."

Tống Văn Thắng: "… Mày!"

“Quên đi quên đi, giám đốc Tống đừng so đo với trẻ con.”

“Đúng vậy, giám đốc Tống bớt giận.”

Tần Sùng Lễ lăn lộn trong giới thương nghiệp nhiều năm, thấy nhiều lòng người quỷ quyệt, sẽ không tức giận vì những người này.

Đến khi vào thang máy, ông cúi người bế Miên Miên lên, để con gái ngồi trên cánh tay mình, cười híp mắt hỏi: “Bác Tống Văn Thắng không hơn ba mấy tuổi, ông ấy cũng chú trọng chăm sóc cơ thể, không có tóc bạc hay nếp nhăn nào, tại sao Miên Miên lại gọi là ông?”

Miên Miên chu miệng hừ một tiếng: “Ông ấy là quạ tinh xấu xa, phải mấy chục ngàn tuổi rồi ạ.”

Tần Sùng Lễ ngạc nhiên.

Mặc dù trước đây Ti Mệnh đã nói qua tình huống của hai ba con Tống gia cho ông nhưng Ti Mệnh chỉ úp úp mở mở, không tiết lộ quá nhiều, chỉ nhắc cho ông chú ý.

Tần Sùng Lễ suy nghĩ một lúc, hỏi: “Ti Mệnh cũng hàng chục nghìn tuổi rồi mà, con vẫn gọi là chú đấy thôi.”

Miên Miên chớp chớp mắt, không nghĩ nhiều trả lời: “Chú Ti Mệnh là thần tiên, tương lai sẽ trở lại tiên giới, mặc dù chú ấy nhiều tuổi nhưng ở tiên giới chưa lên hàng ông đâu ạ. Nhưng ông quạ tinh không góp đủ công đức, ông ấy và con trai không thể quay lại tiên giới, chỉ có thể ở lại trần gian ngày càng già đi, ông ấy là một người xấu xa!”

Tần Sùng Lễ gãi gãi cằm con gái, tự nhiên muốn trêu bé: “Trông ba đẹp trai mà, sau này Miên Miên gọi ba là ba đẹp trai được không?”

Lúc đầu Miên Miên liếc mắt nói chê, nhưng cô bé nghĩ lại: “Miên

Miên gọi ba đẹp trai cũng được, nhưng ba phải đồng ý với Miên Miên một điều kiện!”

…

Ông Tần không ngờ rằng, điều kiện thăng chức từ “ba hư” thành “ba đẹp trai” là được con gái giám sát đi làm kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Trải qua hai ngày nhiều biến động, Miên Miên mới lo đến việc này.

Sau khi cô bé khiêu vũ với ba ở Hokkaido, rất lâu rồi bé chưa mơ thấy ba.

Bé con tưởng rằng sau khi vận mệnh của ba thay đổi, ba sẽ không phá sản, cũng không mắc bệnh nan y nữa.

Nhưng bây giờ ba vẫn về hưu trước thời hạn, mặc dù không phá sản nhưng hình như mọi tài sản đều bị đóng băng.

Mặc dù trong giấc mơ, lúc ba bị bệnh cô bé đã mười mấy tuổi nhưng khi hiểu biết của bé về thế giới người trần ngày càng sâu sắc, bé biết kỹ thuật y học bây giờ đã rất hiện đại, chỉ cần làm kiểm tra sức khỏe chuyên sâu thường xuyên là có thể phát hiện mầm mống bệnh với hiệu suất cao.

Trình độ y học trước mắt không thể chữa khỏi bệnh nan y nhưng nếu phát hiện sớm, tỷ lệ chữa khỏi sẽ cao hơn.

Ngày thứ hai sau khi “về hưu”, Tần Sùng Lễ bị Miên Miên giục đi kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Bệnh viện tư nhân trả kết quả rất nhanh, các chỉ số của Tần Sùng Lễ đều ở mức tốt.

Bác sĩ còn khen: “Chỉ số gan nhiễm mỡ nhẹ của ông đã biến mất,

đây là một việc rất tốt. Ở độ tuổi của ông rất dễ mắc ba cao, cao huyết áp, cao mỡ máu, cao đường huyết, trước mắt ông không có vấn đề gì, chỉ cần hạn chế uống rượu, không hút thuốc, chú ý ăn uống, tập luyện điều độ thì tình trạng cơ thể sẽ rất ổn định."

Miên Miên là một bạn nhỏ vô cùng nghiêm túc.

Báo cáo kiểm tra sức khỏe của Tần Sùng Lễ có nhiều thuật ngữ tiếng Anh và biểu đồ Miên Miên xem không hiểu nhưng đều hỏi lại để bác sĩ giải thích, sau khi hiểu hết, bé lặng lẽ học thuộc lòng.

Thậm chí cô bé còn cầm tờ kết quả đi tìm Lục Thanh Hành, nói lại những nội dung bé nhớ, nghe cậu xác nhận mới yên tâm hoàn toàn.

Tần Sùng Lễ kéo bím tóc của con gái, không nhịn được cười: "Ngay cả Thanh Hành cũng nói vậy, bây giờ Miên Miên tin ba rất khỏe mạnh rồi chứ?"

Miên Miên gật đầu, thơm ba "bẹp" một cái: "Hì hì, ba đẹp trai."

Hai ba con hôn hít thân mật, tạo nên khung cảnh ấm áp.

Tần Tiêu Nhiên đang làm đề dưới sự giám sát của Lục Thanh Hành, xoay bút, xoa huyệt thái dương, rất hoài nghi về cuộc sống.

"Sao tôi thấy Miên Miên lớn lên khôn hết phần người khác vậy, sao con bé có thể nhớ hết mấy lời giải thích phức tạp ấy của bác sĩ nhỉ?"

Tần Tiêu Nhiên nhớ đến lúc nãy em gái mình nói lại rõ ràng từng câu của bác sĩ cho Lục Thanh Hành nghe mà cảm thấy đau đầu, để cậu nghe mười lần cũng chưa chắc cậu thuộc được, vậy mà Miên Miên thuộc hết.

Lục Thanh Hành đánh giá khách quan: "Đúng là trí nhớ của Miên Miên vượt xa các bạn cùng tuổi."

Ngược lại Tần Sùng Lễ cảm thấy rất bình thường: "Con gái của ba vốn thông minh sẵn, chuyện này có là gì, không cần ngạc nhiên."

Tần Tiêu Nhiên lẩm bẩm: "Không có gì, con chỉ sợ ngày nào con bé cũng học thêm với con, đợi đến lúc đột nhiên con bé làm được đề toán với lý của con… mà con chưa làm được thì ngại chết."

Miên Miên chạy đến bên người Tần Tiêu Nhiên, vỗ vỗ cánh tay cậu, nói sâu xa: "Anh Tiêu Nhiên, anh phải cố gắng lên, không thì được bảy mươi điểm thì mới đáng ngại."

Tần Tiêu Nhiên: "... o(╥﹏╥)o "

*****

Cuộc sống sau khi về hưu của Tần Sùng Lễ dần đi vào quỹ đạo.

Tập đặc biệt 《 Kỳ nghỉ của ba 》đúng hạn lên sóng.

Nhờ vào công bố chính thức từ tổ chương trình, khán giả đã sớm canh ở nền tảng phát sóng, háo hức chờ xem ba Tần, người vừa lui khỏi ngai vàng, sẽ ở nhà với Miên Miên như thế nào.

Tập đặc biệt được lên kế hoạch quay trong một tuần.

Trong bảy ngày, sóng trực tiếp sẽ bắt đầu từ nhà cũ của Tần gia, mọi thứ đều không có kịch bản trước, chủ yếu phản ánh cuộc sống gia đình chân thật của Miên Miên với ba.

Bởi vì Lê Tương đang ở phim trường nên Tần Sùng Lễ đã trao đổi trước với bà.

Lê Tương không bao giờ can thiệp vào công việc kinh doanh của chồng nhưng bà biết chồng bà đã sắp xếp trước từ lâu, mọi thứ đang tiến triển từng bước trong tầm kiểm soát của ông ấy.

Tần Sùng Lễ cũng biết vợ mình không mấy quan tâm chuyện kinh doanh nên không nói nhiều với bà, hai người gọi video chủ yếu nói chuyện trong nhà.

Lần quay tập đặc biệt này, Lê Tương nói thêm mấy lời dặn dò chồng nên chăm Miên Miên thế nào.

Hôm nay là ngày lên sóng tập đặc biệt.

Tần Mục Dã dậy sớm tạo hình, giành suất lộ diện trước, cướp mấy ống kính, đĩnh đạc nói: "Chào buổi sáng các anh chị, tôi biết mọi người đang đợi em gái với ba của tôi, họ sắp xuống ăn sáng rồi đấy."

Quả nhiên Tần Sùng Lễ nhanh chóng đi xuống tầng.

Ông chưa thay quần áo, vẫn mặc bộ quần áo ở nhà.

Tần Mục Dã giải thích bên cạnh: "Đây là ai, chắc mọi người rất quen thuộc, đây là ba của tôi, cũng là ba của Tần Miên Miên, nguyên là người giàu nhất Yến Kinh, giờ về vườn rồi, nghe nói có nguy cơ phá sản nữa. Nhưng mọi người đừng hoảng, cả nhà tôi đều biết kiếm tiền, không cần ba nuôi! Nếu tài sản không bị phong tỏa, ông ấy sẽ là người nghèo nhất nhà chúng tôi trong thời gian tới, nhưng chúng tôi sẽ không đối xử phân biệt với ông vì điều này, hy vọng mọi người cũng cho chút mặt mũi, đừng gõ cụm từ "người giàu sa sút" vào phần bình luận công khai nhé."

Phần bình luận nhảy điên cuồng ——

[Doanh nhân giàu nhất sa sút.]

[Mọi người cho ba Tần mặt mũi đi, đừng nhắn "người giàu sa sút" vào phần bình luận nữa nhé.]

[Anh Dã nói đúng, các chị em đừng gõ "nhà giàu sa sút" nhé!]

[Há há há há há há há Tần đỉnh lưu là con ruột thật hả?]

[Chắc là bình thường bị ba chê nhiều quá nên mãi mới có cơ hội trả thù phải không.]

Tần Sùng Lễ đã sớm quen với tính cà chớn của con trai thứ nên không thèm để ý, ưu nhã ngồi xuống uống cà phê.

Ngược lại anh cả Tần Hoài Dữ không nhịn được, trừng mắt nhìn cậu: "Cứ nói gì đâu, đừng nói linh tinh, ngồi xuống ăn sáng đi."

Đúng lúc Miên Miên cũng theo chị giúp việc xuống tầng.

Tần Mục Dã đưa tay xoa xoa mặt em gái, nói tự tin hơn: "Em có nói linh tinh đâu, em nói đúng mà, giờ cả nhà mình kiếm nhiều tiền hơn ba, ngay cả củ cà rốt bốn tuổi lùn tịt này cũng tiết kiệm được không ít đâu."

Lúc Tần Mục Dã nói chuyện, dưới bình luận mọi người đã cười như điên ——

[Ha ha ha ha, quá đáng thật! Miên Miên của chúng ta đâu có lùn đâu, sắp một mét rồi đấy.]

[Ha ha ha ha ha không được nói con gái tôi lùn!]

[Miên Miên đừng khóc, nếu ba Tần phá sản, mẹ sẽ vay Alipay nuôi con!]

[Quá đáng, sao có thể vay tiền nuôi Miên Miên được, không sao con gái, mẹ sẽ nhặt rác nuôi con!]

[Miên Miên: Không cần đâu các mẹ vịt.]

[Nếu nhà con gái mẹ khó khăn thật, mẹ nhất định là người đầu tiên góp tiền! Mặc dù vất vả dành dụm hơn nửa đời người mới được mấy

chục nghìn đô, tôi cảm thấy con gái sẽ khinh thường số tiền này.]

[Chả khinh, Miên Miên mới mở mukbang hai mươi phút đã kiếm được rất nhiều tiền như một streamer chính hiệu rồi đấy!]

[Hóa ra nhà giàu cũng ăn sáng thế này à, không có gì đặc biệt nhỉ, trông bình dân thật.]

[Miên Miên cố gắng ăn nhiều lên nhé, thích nhất xem Miên Miên uống sữa.]

[Miên Miên được uống sữa là sẽ vui vẻ đung đưa chân, đáng yêu vãi đạn, tôi cap màn hình được nhiều biểu tượng cảm xúc lắm.]

Sau bữa sáng, Tần Sùng Lễ muốn đưa Miên Miên đi nhà trẻ.

Hôm nay là thứ hai, vườn trẻ chú trọng quy định, thứ hai phải mặc đồng phục.

Miên Miên thay bộ váy màu xanh da trời, đeo tất trắng tinh và giày da màu đen.

Cô bé còn chọn thêm một chiếc ba lô nhỏ cũng màu xanh, khoác ngay ngắn trên vai.

Tần Sùng Lễ dắt tay con gái ra cửa, cúi đầu thấy một bên tất của công chúa nhỏ vểnh lên.

Người đàn ông cao một mét tám lập tức dừng bước, ngồi xổm xuống, sửa lại tất cho con gái, sau đó bế bé lên, đi vào xe.

Phần bình luận ngập tràn tiếng hét ——

[Aaaaa thật là ngọt ngào, ba Tần quan tâm con gái thế]

[Ba Tần tốt mà, cp ba con mãi mận!]

[Nhìn ba Tần chắc chỉ tầm hơn ba mươi tuổi thôi, ông ấy biết chăm sóc cơ thể thật đấy, dáng người hết nước chấm, chắc chắn có cơ bụng với đường nhân ngư.]

[Không biết làm sao nhưng thấy con bé mặc quần áo đồng phục, đeo cặp sách tôi lại muốn khóc quá, tự nhiên có cảm giác con gái đã lớn rồi ấy.]

[Con bé lớn lên thật mà, nhớ mùa một hơn nửa năm trước, con bé còn bé tí xíu, tuy giờ vẫn là bánh bao nhỏ nhưng con bé lớn hơn một chút rồi.]

[Nhất là vòng bụng ấy, hahahaha, gương mặt cũng tròn hơn nhiều, không còn thấy cằm đâu nữa rồi.]

[Suỵt, nhỏ tiếng thôi, Miên Miên không thích người khác nói con bé mập đâu.]

…

Bây giờ Tần Sùng Lễ đã là ông ba chuyên nghiệp, không cần tài xế, tự mình lái xe đưa con gái đi học.

Vườn trẻ cách nhà không xa, đi một lúc là đến, ông bế Miên Miên xuống xe, mỉm cười đòi goodbye kiss một cách thuần thục: "Bai bai ba đi rồi cho vào."

Miên Miên: "Bai bai ba ┌(^0^)┘ "

Tần Sùng Lễ bế con gái không chịu thả tay, dịu dàng dụ dỗ: "Miên Miên quên thứ quan trọng nhất rồi."

Miên Miên biết rõ ba muốn cái gì, nhưng giả vờ kiêu ngạo, hai ba con giằng co một lúc, cô bé mới hôn ba một cái.

Miên Miên vừa đặt chân xuống đất, đang định chạy vào trường.

Không ngờ một nhóm bạn của Miên Miên trong trường chạy đến bao quanh hai ba con.

"Miên Miên, Miên Miên, nghe nói ba cậu phá sản rồi sao!"

"Chú Tần đừng buồn, ba cháu nói lạc đà gầy còn hơn con ngựa béo*, chú Tần vẫn còn rất nhiều tiền mà."

** Lạc đà gầy so ra còn lớn hơn ngựa: dù lạc đà có gầy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đình có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường.*

"Chú Tần, cháu cho chú cái này, chú phải mạnh mẽ lên nhé."

"Chú Tần yêu tâm, chúng cháu sẽ chăm sóc Miên Miên thật tốt!"

"Cháu cho chú Tần này, chú cố gắng lên ạ."

Tần Sùng Lễ ngây người đứng đó, đây là ngày đầu tiên người ba "đã về hưu" đưa con gái đi nhà trẻ, ông đã gặp các bé trước đây nhưng chưa bao giờ nhận được sự chào đón nồng nhiệt như thủy triều thế này…

Tần Sùng Lễ bị các bé vây xung quanh.

Trong ngực chất đầy quà an ủi các bé tặng.

Những đứa trẻ bốn năm tuổi ngây thơ, thật lòng quan tâm Miên Miên và ông như thể sợ ông đang rất buồn và đau khổ đến nỗi không chịu được.

Tần Sùng Lễ ít khi tiếp xúc với trẻ con dở khóc dở cười, thậm chí có chút xấu hổ.

Những bạn nhỏ đưa quà xong, nhanh chóng rời đi, bao quanh Miên Miên.

Hải Vương Miên Miên đương nhiên không thể che giấu thuộc tính hải vương của mình ở trường mẫu giáo.

Các bạn nhỏ tranh nhau thể hiện trước mặt cô bé.

Mà Miên Miên vẫn đóng vai trò một pháp sư chia nước chuyên nghiệp…

*

Sau khi Miên Miên đi vào, Tần Sùng Lễ sững sờ ngồi lên xe, đặt quà của mấy đứa nhỏ sang ghế phụ lái bên cạnh.

Cameraman cười hỏi: "Ông Tần có muốn cho mọi người xem những món quà yêu thương của các bạn nhỏ không, xem ông nhận được cái gì?"

Tần Sùng Lễ cũng tò mò nên cầm từng món lên…

Bé gái tặng hộp sữa dâu, socola, còn có cả búp bê.

Bé trai tặng đồ chơi ô tô, hộp bút chì, đồng hồ trẻ con, thậm chí có cả một chiếc sandwich!

Tần Sùng Lễ nhìn kỹ, suýt nữa cười chảy nước mắt: "Tôi nhớ thằng bé nào đưa tôi cái này, cháu trai, chú nhớ đấy nhé, mặc dù chú biết cháu quan tâm chú, nhưng cháu đưa chú hai cái bánh cắn dở này có hơi quá đáng không? Đừng bảo đây là đồ ăn sáng mẹ làm cho cháu nhé!"

Phần bình luận cười như được mùa ——

[Há há há há há há thật quá đáng! Cháu cắn một miếng rồi mà còn tặng lại cho tỷ phú Tần hả!]

[Vãi đạn hahaha tôi chỉ muốn nói với người anh em này —— Good job, boy]

[Người giàu sa sút: Tính tổn thương không lớn nhưng tính sát thương cực mạnh _(:з” ∠)_]

[Miên Miên ở nhà trẻ được quý nhỉ, có thể thấy nhiều bạn thích cô bé lắm thì mới quan tâm ba của bạn thế chứ.]

[Bây giờ chuyện Tần Sùng Lễ vừa mất chức phải ôm đùi con gái thành búa tạ* thật rồi!]

** búa tạ/ búa thật: những chuyện có đủ bằng chứng, không thể thay đổi được.*

[Chân Miên Miên vừa mềm vừa mập, tôi cũng muốn ôm.]

[Hâm mộ ba Tần quá, có áo bông nhỏ Miên Miên, dù phá sản cũng không sợ lạnh.]

*****

Thứ hai lớp tan sớm, Miên Miên ăn trưa và ngủ tại trường, đến bốn giờ chiều tan học.

Tần Sùng Lễ lái xe đón bé, đồng ý đưa bé đi khu vui chơi.

Ông dẫn con gái đi uống trà chiều, sau đó hai ba con chơi ở khu vui chơi đến tối.

Mấy ông con trai tự giải quyết bữa tối ở nhà.

Tổ sản xuất không ngờ trong lúc phát sóng trực tiếp lại xảy ra vấn

đề không nhỏ.

Họ gắn máy quay trong nhà cũ Tần gia. Vì vậy bên cạnh cameraman đi theo Miên Miên và Tần Sùng Lễ khi hoạt động bên ngoài, các anh trong nhà đều lên hình trực tiếp.

Buổi chiều Tần Sùng Lễ vừa ra ngoài đón Miên Miên.

Quản gia đã ra mở cửa cho nhân viên ngân hàng đến làm việc.

Phía ngân hàng thông báo, ngôi nhà này thuộc về tài sản cầm cố nên bị đóng băng, tạm thời ngân hàng sẽ tịch thu. Nhân viên mời mọi người nhanh chóng dọn ra ngoài trong vòng một tuần tới.

Ba người con trai, cộng thêm anh họ gần tối về nhà mới biết chuyện này.

Phần bình luận cũng chết lặng.

[Má nó, chương trình này… cũng chuẩn thực tế quá nhỉ? Định phát sóng trực tiếp quá trình nhà tan cửa nát của gia đình giàu nhất nước thật à?]

[Hơi thảm nhỉ, làm thế nào giờ, căn biệt thự này không được ở nữa à, tiếc khu vườn kiểu Tô Châu với khung cảnh tuyệt vời này quá,]

[ĐM tôi nghèo thế này còn cảm thấy đau lòng cho nhà giàu nhất nước là thế nào???]

[Miên Miên của tôi biết làm thế nào, con gái yêu không còn chỗ để ở rồi!]

[Đừng nóng, đừng nóng, nhà giàu nhất nước còn sợ không có chỗ ở à? Đây là nhà cũ thôi, chắc chắn có nhà khác chứ.]

Quả nhiên Tần Hoài Dữ nhanh chóng đề nghị: "Hay là dọn qua nhà

anh đi, gần đây thôi, thu dọn đơn giản hơn một chút."

Tần Mục Dã xin phép chê: "Nhà của anh… ở thì ở được nhưng chật lắm, căn của anh có mấy phòng?"

Tần Hoài Dữ tính nhẩm, căn biệt thự kia của anh đúng là hơi nhỏ, chỉ có hai tầng rưỡi. Vì anh sống một mình không cần nhà quá lớn, hơn nữa anh theo lối sống tối giản, không có quá nhiều thiết bị giải trí.

Tính ra ba anh em cộng thêm Ti Mệnh và Miên Miên mỗi đứa một phòng đã là năm, thêm phòng của ba mẹ là sáu, còn cả người giúp việc, bảo vệ, làm vườn, quản gia,… cộng lại sợ rằng không đủ, đấy là còn chưa kể phòng game của bọn Tần Mục Dã, phòng sách riêng của mỗi người, phòng KTV và phòng chiếu phim…

Tần Hoài Dữ nói thầm: "Hình như không đủ."

Tần Mục Dã có rất nhiều bất động sản trên danh nghĩa, từ khi mười bảy tuổi biết kiếm tiền, cậu đã chú trọng đầu tư quản lý tài sản, thuê hẳn một cố vấn riêng phụ trách quản lý bất động sản.

Cậu lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi: "Anh đợi em gọi cho cố vấn của em đã, để xem có nhà nào dọn vào luôn được không."

Cố vấn chuyên nghiệp nhanh chóng gửi lại số liệu cho cậu.

Kết luận cuối cùng là, cố vấn tài sản làm quá mức chuyên nghiệp nên các bất động sản được trùng tu sửa chữa sạch sẽ đã được thuê hết… trước mắt đều đã có người sử dụng, những căn chưa cho thuê là những căn ở quá xa hoặc đang xây thô.

Tần Mục Dã cũng bối rối: "Vãi, em có nhiều nhà nhưng chẳng căn nào ở được thật này???"

Tần Tiêu Nhiên nói: "Nếu không được thì cả nhà tạm thời ở riêng

vậy, nhà mình nhiều người quá, bây giờ khó bố trí là bình thường."

Tần Hoài Dữ đi sang một bên nói chuyện điện thoại, rồi nhanh chóng quay lại, nhẹ nhõm nói: "Ok ổn rồi, mấy năm trước anh mua một cái trang viên ở ngoại ô, xây thành lâu đài nhỏ, Miên Miên thích chơi lâu đài Lego mà, anh nghĩ con bé sẽ thích, bên kia ở được rồi, cả nhà mình chuyển qua đó cũng được."

Ti Mệnh hơi sửng sốt: "… Trang viên hả?"

Tần Tiêu Nhiên: "… Lâu đài? Anh xây lâu đài ở ngoại ô thật á?"

Tần Mục Dã là người sốc nhất, biểu cảm mất khống chế: "Ở ngoại ô thành phố Yến Kinh này á? Trời má, anh rảnh đến nỗi không còn chuyện gì làm đi xây lâu đài ở ngoại ô à?"

Dưới bình luận ——

[???? Trang viên, lâu đài gì cơ? Tôi nghe được cái gì thế này?]

[Bá thật, đây là cảnh nhà giàu phá sản à, sao tôi có cảm giác mình phải chịu họ Versailles* thế này?]

** Versailles: thuật ngữ được sử dụng để mô tả "sự khoe khoang khiêm tốn", dùng để chỉ những người phô trương sự giàu có hoặc hoặc thành công của họ một cách tế nhị.*

[Khung cảnh Tần gia · tự sướng · phá sản và chuyển nhà.]

Chương 116: Bé con dọn vào lâu đài trong mơ của mọi cô gái

Edit: Thư

[Lâu đài ở trang viên??? Anh cả đúng là anh cả, không hổ là thành viên đứng đầu ở Tần gia Versailles.]

[Xin hỏi anh cả có thiếu vợ không, một người đụng đến bếp núc sẽ hoảng loạn ấy!]

[Đừng ai tranh với tôi, anh cả là của tôi!]

[Miên Miên còn nhớ chị không, chị là chị dâu thất lạc nhiều năm của em đấy!]

[Xin lỗi con gái, mẹ không thể làm mẹ của con nữa rồi, vì mẹ là chị dâu của con.]

[Hahahahahaha cuộc sống chân thực. JPG]

…

Tần Hoài Dữ đang nghiêm túc sắp xếp quá trình chuyển nhà rườm rà cho cả gia đình.

Từ nhỏ anh đã sống trong hoàn cảnh này nên anh hoàn toàn không biết việc làm của mình lại thu hút số lượng lớn khác giả như vậy.

Sau khi anh liên hệ công ty chuyển nhà và dọn dẹp, Miên Miên và

Tần Sùng Lễ về nhà.

Miên Miên vừa chơi trong nhà bóng cực lớn, bơi qua bơi lại với ba, cực kỳ vui vẻ.

Nhưng khi về đến nhà, cô bé nghe tin gia đình mình phải dọn ra khỏi nhà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ra tại chỗ, sững sờ như sét đánh ngang tai. JPG

Bé con leo lên ghế sô pha, trở lại vị trí quen thuộc, hai cánh tay mập mạp ôm lấy đầu gối, đôi mắt mất mát tràn đầy nước mắt: "Tại sao phải dọn nhà ạ, Miên Miên không muốn chuyển nhà đâu!"

Chúa hề Tần Mục Dã quanh năm bị ghét bỏ trong nhà mãi mới có cơ hội nói xấu ba, cậu kéo kéo tóc em gái, nói như thật: "Chuyện này là điều không thể tránh khỏi, nhà cũ bị đưa ra thế chấp, ngân hàng có quyền tịch thu, ai bảo ba làm ăn chán quá còn gì?"

Cậu nói xong, liếc nhìn Tần Sùng Lễ đầy ý tứ.

Ánh nhìn khiêu khích trực tiếp ấy đổi lại một cú đập từ ba.

Tần Sùng Lễ đá vào mông thằng con trai thứ, ghét bỏ đuổi đi.

Ông mỉm cười, giải thích với Miên Miên: "Miên Miên, anh Hoài Dữ nói rồi, nhà mới rất tốt, không hề kém nhà chúng ta bây giờ, thật ra nhà này cũ rồi, đã xây được hơn hai mươi năm. Hai năm trước ba mẹ đã có ý định chuyển nhà rồi nhưng lại trì hoãn vì một vài lý do thôi."

Miên Miên ngắm nhìn xung quanh, ánh mắt tràn đầy không nỡ, miệng mấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì nhưng lại thôi.

Tần Sùng Lễ xoa đầu bé: "Đừng sợ, cả nhà mình vẫn sẽ ở cùng nhau, ở lại hay chuyển đến nhà mới cũng như nhau."

Tần Tiêu Nhiên đi tới an ủi em gái: "Anh cả vừa bảo đã chuẩn bị một phòng công chúa xinh đẹp nhất cho em, Miên Miên sẽ không thất vọng đâu."

Bé con dường như được an ủi, miễn cưỡng gật đầu, không nói gì nữa.

Tần Sùng Lễ có điện thoại, nhanh chóng đi lên phòng sách trên tầng.

Tần Tiêu Nhiên biết em gái chưa thể tiếp thu hoàn toàn, cậu cũng hiểu tính tình của cô bé. Miên Miên rất hiểu chuyện, nhưng vì chuyện xảy ra đột ngột quá, cô bé cần một chút thời gian để từ từ tiếp thu và đón nhận.

Cậu không nói nhiều, chỉ mở TV, tìm bộ phim hoạt hình bé hay xem gần đây, lặng lẽ ngồi bên cạnh đồng hành cùng cô bé.

Một lúc sau, Tần Hoài Dữ đi ngang qua phòng khách, thấy Miên Miên vẫn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích, hai tay ôm đầu gối, rúc vào một góc.

Tần Hoài Dữ cảm nhận được nỗi lo lắng của em gái, đi tới, bế em vào lòng, đặt bé ngồi trên đùi mình.

Miên Miên rất thân với ba người anh của mình, nhưng lại có một loại phụ thuộc riêng vào Tần Hoài Dữ.

Có thể do tính cách nên trong tiềm thức Miên Miên biết anh cả là người chững chạc và đáng tin nhất.

Đứa nhỏ mềm nhũn dựa vào ngực Tần Hoài Dữ, hai mắt nhắm lại, trông có vẻ ủ rũ.

Tần Hoài Dữ vuốt nhẹ lưng em gái, kiên nhẫn hỏi: "Sao Miên Miên

lại không thích chuyển nhà, nhà mới còn to hơn, đẹp hơn nhà bây giờ nhiều, Miên Miên vẫn không muốn chuyển à?”

Thật ra Miên Miên không rõ nỗi buồn của mình đến từ đâu.

Cô bé nắm tay, suy nghĩ một lúc, nhỏ giọng lầm bầm: “Em nhớ mẹ, mẹ không ở nhà, nếu cả nhà dọn ra chỗ khác, mẹ về không tìm thấy ai thì làm thế nào…”

Tần Hoài Dữ nhẹ nhàng nói: “Không đâu, lúc cả nhà mình dọn đi sẽ quay cho mẹ xem, đợi đến khi mẹ quay về, cả nhà sẽ ra sân bay đón mẹ, chắc chắn mẹ cũng sẽ thích nhà mới của mình.”

Miên Miên dính vào ngực Tần Hoài Dữ, nhắm mắt, lặng lẽ nhớ lại.

Nhà cũ đã cũ rồi, mặc dù phong cảnh đẹp, kiến trúc trang nhã nhưng đã xây hơn hai mươi năm trước, mặc dù đã tu sửa qua nhưng cũng đã lâu lắm rồi.

Cô bé không nỡ rời đi bởi vì cô bé đã ở đây từ khi ra đời, bé còn xem đoạn ghi hình lúc ba mẹ kết hôn, từ lúc đó ba mẹ đã ở nơi này.

Đây là biệt thự kiểu cũ kết tinh hai mươi năm lịch sử của gia đình bé, là kỉ niệm khó quên trong trí nhớ của mỗi thành viên trong gia đình.

Tần Hoài Dữ nghĩ một lúc, nói thêm: “Chỉ là tạm thời thế chấp thôi, sau này anh sẽ chuộc về, nhà mình tạm thời chuyển sang nhà mới, sau này Miên Miên nhớ nhà cũ, anh sẽ đưa Miên Miên về, được không?”

Miên Miên cảm thấy an tâm trong lòng anh cả, dần dần bình tĩnh lại, tiếp nhận sự việc.

Cô bé nhỏ nhẹ “Ừ” một tiếng.

Tần Hoài Dữ cúi đầu, thơm cô bé: "Miên Miên mệt không, đi tắm rồi ngủ sớm nhé?"

Miên Miên muốn ôm anh thêm một lát, lắc đầu: "Em không mệt, đợi tí nữa rồi tắm ạ."

Màn tương tác thân mật của hai anh em sưởi ấm bao trái tim đang ngồi xem sóng trực tiếp.

[Ôi, anh cả ấm áp vãi, đây là người anh thần tiên gì vậy.]

[Yêu vl, anh cả đẹp trai, tốt tính, còn là tổng tài IQ cao, người đàn ông hoàn hảo như vậy sẽ cưới được vợ chứ?]

[Không ai xứng với anh cả đâu!]

[Dịu dàng quá, tôi hơi chua rồi đấy, ông trời phát thiếu cho tôi một người anh rồi!]

[Nhà này có gen kỳ lạ nhỉ, mọi người để ý Tần Mục Dã, Miên Miên đang buồn mà Tần Mục Dã làm gì…]

[Há há há há Tần Mục Dã mới đúng chuẩn anh trai ruột ngoài đời thật.]

Lúc này Tần Mục Dã đang nằm trên ghế quý phi bên cạnh, một chân gác lên gối ôm, một chân rung rung, lướt điện thoại.

Cậu nghe Tần Hoài Dữ và Miên Miên lẩm bẩm nói chuyện một lúc lâu.

Cậu không hề đồng cảm, thậm chí còn trêu ghẹo: "Thôi đi, anh cả, anh không cần an ủi con bé đâu, con heo thối này đang buồn vì chưa biết thôi, em đảm bảo, đến khi con bé thấy nhà mới, chắc chắn không muốn về nhà cũ nữa luôn."

Miên Miên quay đầu, trừng mắt nhìn cậu, không thể tin được: "Không thể nào! Em sẽ không có mới nới cũ như anh hai nói đâu!"

"Hả, em còn biết có mới nới cũ cơ à?" Tần Mục Dã nhếch môi, "Không tin thì chờ xem, trên thế giới này không có cô bé nào thoát khỏi ma lực của lâu đài cả, một bé gái bốn tuổi càng không ngoại lệ."

Miên Miên cố gắng kìm nén: "Em không phải người nông cạn như thế!"

Tần Mục Dã nhìn con bé: "Lâu đài đấy, chỉ có công chúa mới được ở trong lâu đài thôi, giống như … lâu đài Disney ấy!"

Tần Mục Dã thuận miệng nói, thật ra anh cả chưa cho mọi người xem ảnh nhà, cậu chỉ tùy tiện nói thế thôi.

Quả nhiên bé con không tin: "Không đâu, Disneyland là khu vui chơi, trên thế giới không thể có nhà giống vậy!"

Tần Hoài Dữ nghe vậy, bật cười, suýt thì mở miệng khẳng định lại với em gái.

Nhưng anh nhịn lại, không nói ra.

Bây giờ em gái có hơi buồn bã, đợi đến ngày chuyển nhà cho cô bé bất ngờ thì tốt hơn.

Bé con nói chuyện cùng anh hai nên không để ý đến hành động nhỏ của Tần Hoài Dữ.

Nhưng khán giả cả nước đều thấy được!

[Vcl, biểu cảm của anh cả cưng chiều em gái quá thể đáng.]

[Aaaa tôi ghen tị chết mất, phải tích đức tích phúc thế nào mới được

gả cho người đàn ông hoàn hảo thế chứ?!]

[Tôi cũng không tin, trừ khi chương trình cho tôi tận mắt đi thăm lâu đài, nếu không tuyệt đối tôi sẽ không tin ở nơi tấc đất tấc vàng như Yến Kinh có một nơi như vậy!]

[Chuẩn chuẩn chuẩn, tôi cũng không tin!]

[Tin hay không, đội ngũ sản xuất hiểu ý tôi chứ? Nhanh lên nhanh lên.]

…

Hôm nay cả nhà ăn tối tương đối sớm nên chín giờ đã tụ lại ăn đêm.

Đồ ăn khuya có cháo hải sản và các loại há cảo tôm.

Bởi vì Miên Miên còn nhỏ nên không được ăn khuya, chỉ có thể uống sữa.

Ti Mệnh và Tần Tiêu Nhiên cầm điện thoại chuẩn bị săn skin mới.

Tần Mục Dã thấy vậy, cố tình nhìn Tần Sùng Lễ đang húp cháo, giọng gợi đòn: "Còn định mua skin mới à? Loại skin này không tăng kỹ năng đâu, chỉ tổ phí tiền thôi. Ba mình giờ đang thất nghiệp, mấy đứa phải học tinh thần tiết kiệm, bớt mua mấy cái linh tinh vô bổ đi!"

Tần Tiêu Nhiên cạn lời.

Ti Mệnh luôn không nhường cậu, độp lại không chút thương tình: "Skin mới tốn bao nhiêu tiền? Thế mà gọi là lãng phí? Xin hỏi mấy xe thể thao của Tần đỉnh lưu trong gara thì gọi là gì? Anh lái được mấy lần?"

Mắt Tần Mục Dã giật giật.

Cậu không đam mê gì khác, dù thu nhập cao nhưng không tiêu xài quá nhiều, sở thích duy nhất là sưu tầm xe thể thao.

Phần lớn xe thể thao trong gara đều là của cậu, nhưng ngày thường cậu bận chạy thông cáo, thường xuyên ngồi xe thương vụ của công ty, ít khi tự mình lái xe nên mua về cũng chỉ để phủ bụi trong gara.

Cậu mở điện thoại, truy cập vào trang chủ, chỉ vào chiếc xe mới muốn mua, khoe khoang: "Thế này mà bảo lãng phí gì chứ? Như chúng ta đã biết, xe thể thao phiên bản giới hạn là một sản phẩm có giá trị tăng nhanh với tỷ lệ hoàn vốn đầu tư cao, mọi người nhìn xem, con này tuyệt không, anh chuẩn bị lấy con này đấy!"

Tần Hoài Dữ ngồi bên cạnh cậu, thuận tiện nhìn qua, đen mặt nói: "Em có thể hiểu chuyện chút không, biết rõ tình cảnh cả nhà bây giờ rồi, tương lai khó nói, tuy em tiêu tiền của mình nhưng phải tính cho khó khăn sau này chứ, sao một chút ý thức khủng hoảng cũng không có vậy?"

Tần Sùng Lễ cầm điện thoại của cậu, nhìn một lúc, nói: "Anh nói không sai đâu, đừng mua, bỏ ra hơn mười triệu mua thứ đồ chơi này quá lãng phí."

Tần Mục Dã mất hứng, tức giận nói to: "Nhà mình còn chưa phá sản mà, chẳng lẽ con cũng phải trả nợ cùng à? Con mới hai mốt tuổi thôi, vất vả kiếm chút tiền, ngay cả xe thể thao cũng không cho mua, không thể sống tiếp được mà."

Tần Hoài Dữ bất đắc dĩ nhìn thằng em ngốc nhà mình.

Anh gắp một miếng há cảo tôm vào bát Tần Mục Dã, giơ tay lấy điện thoại, bấm vào trang web bán xe, mở một trang ngẫu nhiên, nghiêm túc nói: "Không phải không cho em mưa, vừa nãy em còn bảo thằng ba phải học tinh thần tiết kiện còn gì, muốn tiết kiệm thì phải tiêu ít đi, con xe vừa rồi đắt quá, màu sắc lòe loẹt, không phù

hợp lái ra ngoài, nếu muốn mua thì lấy con này đi, rẻ hơn đấy.”

Cameraman khéo léo quay cận cảnh ——

Phóng to trang có con xe “rẻ hơn” theo lời Tần Hoài Dữ.

Phần bình luận bùng nổ ——

[Wtf 4 triệu!!! Đây là thứ rẻ hơn từ miệng anh cả hả!]

[Quá đáng quá anh ơi, anh bị nhiễm Versailles rồi, câu hỏi bây giờ là, làm thế nào để gả cho người đàn ông Versailles này hả các chị em?]

[Miên Miên đừng uống sữa nữa, chị hỏi em cái này, em còn thiếu chị dâu không?]

[Hahahahahha phong cách phá sản bí ẩn gì thế này, những người chế giễu Tần gia sa sút đủ kiểu chắc bị vả rách mặt rồi.]

[Đây mới là phong cách của nhà giàu nhất nước này, dáng vẻ cao cao tại thượng, chương trình này hay đấy, chuẩn thực tế luôn!]

*****

Ngày chuyển nhà là ngày thứ tư quay 《 Kỳ nghỉ của ba 》nên vẫn lên sóng trực tiếp.

Khán giả cả nước may mắn được chiêm ngưỡng nhà mới của Tần gia.

Hôm ấy, Miên Miên buồn buồn, ôm bạn heo Peppa hay ngủ cùng, được anh hai bế lên xe.

Đi trên đường, bé vẫn còn hơi buồn.

Tần Mục Dã trêu em gái không chút lưu tình: "Chậc chậc chậc, ánh mắt này, vẻ mặt này, sắp sửa ngửa mặt 45 độ ngắm trời rồi đấy."

Miên Miên trừng mắt nhìn anh hai đầy ghét bỏ.

Tần Sùng Lễ nghiêm mặt, hiếm khi để lộ vẻ nghiêm khắc của cha già: "Tần Mục Dã, miệng của con có thể dừng nói linh tinh một tí được không, không quản được miệng thì ngồi phía sau đi, đừng làm phiền em gái con."

Tần Mục Dã chán nản đi xuống hàng ghế cuối cùng của xe.

Tần Tiêu Nhiên ngồi ở hàng ghế cuối chơi game, lắc đầu nói: "Anh hai, anh nói nhiều quá đấy."

Tần Mục Dã: Chúa hề vẫn là tôi. JPG

Chiếc xe nhanh chóng chạy ra ngoại ô, đi lên một ngọn núi.

Để không lộ địa chỉ cụ thể trên sóng trực tiếp, quá trình quay hình đều diễn ra trong ô tô, đến khi vào nhà mới bắt đầu quay chụp bên ngoài.

Khán giả tưởng sẽ sớm nhìn thấy lâu đài, nhưng xe lòng vòng quanh núi hơn mười phút mới dừng lại.

Một tòa lâu đài tinh xảo, lộng lẫy phong cách Châu Âu hiện ra trước ống kính!

Ngoài lâu đài…

Phía trước còn là một bãi cỏ rộng mênh mông, cây cối xanh um tươi tốt, ánh sáng mặt trời rơi xuống, lấp lánh tỏa ra đầy mùi tiền.

Không chỉ sân cỏ, bên cạnh còn có một bể bơi to, sân golf, trang trại nuôi ngựa, thậm chí cả sân bay trực thăng!!!

Hôm nay Miên Miên mặc bộ váy màu vàng, bé đi trên sân cỏ mềm mại, cố gắng ngẩng cổ, hai mắt lấp lánh ánh sáng: "Oa!!! Anh Hoài Dữ trộm lâu đài Disney về thật ạ?"

Lâu đài siêu siêu đẹp, giống hệt như giấc mơ của mọi bé gái.

Miên Miên không nghĩ ra từ nào khác để hình dung.

Cô bé chỉ cảm thấy nó tương tự lâu đài trong thế giới Disney, nhưng được trang trí hiện đại và sang trọng hơn một chút.

Dưới bình luận nhảy liên tục ——

[Đây là hình ảnh tôi được xem free à???]

[Hóa ra cổ tích có thật!]

[Nơi tấc đất tấc vàng như Yến Kinh cũng có lâu đài, quan trọng là đủ tiền thôi.]

[Ôi, Miên Miên hạnh phúc quá, nhìn con bé vui nhỉ, cuối cùng cũng không buồn nữa, mẹ yên tâm rồi]

[Thì ra con gái tôi là công chúa thật kìa, mẹ hâm mộ phát khóc…]

[Phá sản thế này ai mà chẳng muốn phá sản chứ?]

[Chỉ còn mỗi nước đầu thai lại mới được sống trong lâu đài thôi!]

[Tôi không ghen tí nào đâu, đây là cuộc sống của giới siêu giàu, cảm ơn chương trình đã cho tôi chiêm ngưỡng đã mắt, tôi có thể xem thêm 100 tập nữa!]

…

Tần Hoài Dữ bế bé con lên: "Miên Miên có thích không?"

Trang viên này được xây trên núi, anh đã mua nó cách đây bốn năm.

Nói đúng ra, anh mua cả ngọn núi này.

Lúc ấy công việc kinh doanh của anh kiếm được số tiền nhất định, anh muốn đầu tư một khu du lịch ở ngoại ô.

Trang viên này đã được xây từ trước và bán đấu giá cùng ngọn núi.

Anh mua lại, định làm nhà nghỉ trên núi.

Nhưng sau khi cân nhắc thực tế, những người giàu ở Yến Kinh đều có vài khu nghỉ dưỡng cố định. Nơi này lại không thể phát triển thành một dự án du lịch nổi tiếng.

Với cả khi anh đến xem, anh thấy đất ở đây rất quý, môi trường tốt, cả ngọn núi có nhiều loài thực vật quý hiếm nên giữ lại sử dụng cũng tốt.

Lúc ấy em gái mới sinh vài tháng, chưa biết đi, chưa biết nói.

Nhưng con bé rất thích các loại đồ chơi công chúa xinh đẹp, thích nhất lâu đài do một cô tặng mà sờ sờ mó mó suốt.

Tần Hoài Dữ quyết định xây lâu đài, bởi vì trang viên cũ theo kiểu cổ điển Châu Âu, tương đối phù hợp với lâu đài cùng phong cách này, đương nhiên, lí do khác là anh muốn tặng một món quà cho cô công chúa nhỏ trong nhà.

Anh nghĩ, đợi cô bé lớn hơn một chút, cả nhà có thể đến đây nghỉ dưỡng lúc rảnh.

Về sau lâu đài xây lên, sửa sang xong thì em gái đột nhiên qua đời.

Anh không muốn nhắc đến chuyện này nữa, cũng không bước vào trang viên này thêm lần nào.

…

Miên Miên thành thật gật đầu cái rụp: "Thích ạ, em siêu thích!!!"

Cuối cùng Tần Hoài Dữ cũng thấy bé cười, vì vậy tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Mấy hôm nay lúc thu dọn đồ đạc để chuyển nhà, Miên Miên như người thất tình, luôn lưu luyến nằm bên cửa sổ, không nỡ chia tay nhà cũ.

Bây giờ thấy ánh mắt ngạc nhiên vui sướng của bé, Tần Hoài Dữ thở phào nhẹ nhõm.

Tần Mục Dã liếc mắt: "Em đã bảo rồi, em có nói sai bao giờ chưa? Còn ai có thể hiểu con heo thối này hơn em chứ?"

Cả nhà đi tham quan toàn bộ lâu đài, Miên Miên ưng phòng công chúa của mình nhất.

Cô bé lăn lộn trên giường lớn, vui vẻ như sắp bay lên.

Thẳng nam Tần Mục Dã tương đối coi trọng tính ứng dụng thực tế.

Cậu trải nghiệm phòng điện tử, phòng gym, rạp phim dưới mặt đất, thậm chí còn không nhịn được cởi trần thử luôn bồn tắm mát xa mới toanh trong phòng.

Đợi đến khi cậu khoác áo tắm đi ra sấy tóc, cậu phát hiện "anh họ" của Miên Miên đã lén biến thành chó từ bao giờ.

Con Samoyed to đang nằm phơi nắng trên sân cỏ.

Miên Miên tựa vào bụng mềm của con chó, không còn chiếc gối nào tốt hơn con chó siêu lớn này cả.

Tần Tiêu Nhiên thấy hình ảnh Miên Miên và Ti Mệnh phơi nắng cùng nhau rất đẹp nên lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Tần Mục Dã đứng ở trên tầng nhìn xuống, trong lòng có chút hâm mộ…

Làm chó cũng sướng phết, sân cỏ to như vậy, chỉ có con chó mới được lăn lộn chạy nhảy tùy ý thôi.

Haiz, là người nhiều lúc không được việc gì.

…

Cậu thay quần áo, đi xuống tầng, nhìn em gái và con chó với ánh mắt phức tạp.

Miên Miên ngồi dậy, kéo ống quần của anh hai, nói giọng rất hiểu anh mình: "Chắc chắn anh hai đang hâm mộ chú chó đúng không, không sao đâu, anh có thể nằm xuống lăn lộn được mà, không cần để ý cái nhìn của người khác! Tự mình vui vẻ là được rồi."

Tần Mục Dã không nhịn được rung động trong lòng.

Cậu lặng lẽ nằm xuống, lăn lộn hai vòng.

A, hạnh phúc quá đi o(*￣▽￣*)o

Chương 117: Bánh bao nhỏ hẹn hò, ông ba già ăn giấm!

Edit: Thư

Bình luận cười như điên ——

[Trời ơi cíu con trời ơi, Tần Mục Dã, anh đang làm cái gì vậy?]

[Há há há há há há há vị trí diễn viên hài của Tần đỉnh lưu được xác nhận rõ ràng rồi nhé.]

[Chắc có nhiều bạn đang xem không hiểu anh Dã đang làm gì đúng không? Với kinh nghiệm làm fan ba năm của tôi, tôi có thể đại diện giải thích một chút. Anh Dã đang hâm mộ con Samoyed của Miên Miên có thể lăn lộn tùy ý trên bãi cỏ đấy.]

[Trời má! Idol nổi tiếng không muốn làm người, cuối cùng là vì…]

[Sao tôi có thể làm fan của một idol ngáo ngơ như thế này chứ!!!]

[Sao mọi người đều bảo anh Dã ngáo thế, là tôi tôi cũng hâm mộ con chóa kia, được sống trong lâu đài nhìn ra sân cỏ mênh mông vô tận, còn được Miên Miên ôm ôm hôn hôn, con chó này là ông tổ của làng đầu thai rồi!]

[Người anh em, tôi cũng thế! Anh em mình hèn đến nỗi hâm mộ một chó rồi!]

…

Sau khi ổn định nơi ở, mọi người đi ăn trưa.

Bé con vừa dọn vào lâu đài trong mơ nên hưng phấn đến nỗi không muốn ngủ.

Tần Hoài Dữ làm việc trong phòng sách.

Ti Mệnh và Tần Tiêu Nhiên vội vội vàng vàng trải nghiệm phòng điện tử mới.

Năng lượng của Tần Mục Dã còn rất nhiều, cộng thêm Miên Miên tò mò cung đường mười phút lái xe đi lên có những gì nên cậu và ba quyết định dẫn Miên Miên đi leo núi.

Nói ra có thể mọi người không tin…

Nhưng ngọn núi này có cáp treo.

Bởi vì dự định ban đầu là xây khu nghỉ dưỡng trên núi nên lắp đặt cáp treo.

Sau khi Tần Hoài Dữ mua lại cũng không phá đi mà giữ đến nay.

Bé con chân ngắn, leo lên sẽ ổn định hơn leo xuống.

Vì vậy mấy ba con ngồi cáp treo xuống chân núi rồi leo lên như đi chơi công viên.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên leo núi, mặc dù ngọn núi này không lớn nhưng bé vẫn rất hào hứng, bé thay một đôi giày thể thao mềm, chạy tung tăng trong rừng.

Điểm Tần Hoài Dữ vừa ý ở khu rừng này là hệ sinh thái hoàn toàn tự nhiên, nhiều loài thực vật quý mọc lên khắp nơi.

Rất nhiều loại Miên Miên chưa từng thấy bao giờ.

Đến Tần Mục Dã cũng chưa từng thấy trước đây…

Kết quả là ba Tần với kiến thức uyên bác luôn đóng vai trò là người giải thích cho hai đứa trẻ.

Miên Miên biết thêm nhiều loại cây, không những không cảm thấy mệt mỏi mà càng tràn đầy năng lượng.

Tần Mục Dã chí chóe cãi nhau với bé, thậm chí còn rủ thi chạy.

Tần Sùng Lễ định ngăn lại vì sợ Miên Miên vấp ngã các kiểu.

Nhưng ông thấy bé con nhà mình vui vẻ như con thỏ nhỏ, chớp mắt đã chạy một quãng xa, tốc độ nhanh hơn ông tưởng tượng.

Tần Sùng Lễ nhìn bóng lưng con gái khuất dần, trong lòng không nhịn được bồi hồi.

Bình thường đứa nhỏ đi lại chân nọ đá chân kia, không biết đã lớn lên từ bao giờ.

Tính ra, mấy tháng nữa con bé sẽ lên lớp cuối cấp, sang năm đã vào đại học chữ to rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Tần Sùng Lễ không ngăn hai đứa nữa.

Ông đã nuôi ba đứa con, mặc dù Miên Miên là con gái nhưng ông biết, việc bảo vệ con cái quá mức không tốt cho trẻ con.

Miên Miên càng ngày càng trưởng thành, con bé có anh trai trẻ tuổi chơi cùng, chạy nhiều sẽ càng khỏe, nếu có ngã cũng không sao.

Ông biết Miên Miên rất dũng cảm, bé ngã sẽ tự phủi phủi tay đứng lên.

Dưới bình luận đột nhiên thay đổi trong vô thức ——

[Sao thế nhỉ, đột nhiên tôi thấy buồn quá.]

[Ba Tần bị công chúa nhỏ và thằng con trai ngốc vứt bỏ rồi.]

[Haiz, hai ba con hơn nhau nhiều tuổi rất đáng ngưỡng mộ nhưng khoảng cách xa quá thì đau lòng lắm.]

[Bảo bối Miên Miên mau quay lại đi, đừng bỏ ba thối lại chứ.]

[Tôi nghĩ đến ba của tôi, tự nhiên lại thấy đau lòng.]

…

Miên Miên bị Tần Mục Dã trêu chọc, người chạy người đuổi.

Không khí cạnh tranh kịch liệt.

Quả nhiên Miên Miên vấp ngã lộn nhào.

Cô bé chỉ ngã xuống mặt đất, không có gì đáng ngại. Tần Mục Dã vội vàng đi đến định bế bé lên, không ngờ cô bé phản ứng nhanh, chống hai tay xuống đất, đứng lên, vỗ vỗ hai tay để phủi bụi, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có ý muốn khóc, thậm chí còn cười rạng rỡ.

"Anh hai, anh chạy chậm hơn Miên Miên rồi."

Tần Mục Dã ngạc nhiên trước sự trưởng thành của em gái mình.

Nhìn kỹ lại.

Bé con trước mặt thật sự đã lớn hơn rất nhiều.

Cũng phải cao hơn một mét rồi…

Lúc con bé vừa trở lại, vẫn còn là đứa bé nho nhỏ, đột nhiên xuất hiện ở phim trường của cậu cùng anh cả.

Khi anh cả và đạo diễn nói chuyện, con bé ló đầu ra nhìn cậu.

Lúc ấy tâm lý của cậu phòng bị rất mạnh còn hung hăng mắng lại con bé.

Bế con bé khi ấy nhẹ hơn bây giờ rất nhiều.

Khi đó vẫn là đứa nhỏ mít ướt tức phát khóc bị cậu cướp mất hộp thạch hoa quả.

Bây giờ đổi lại, con bé giành đồ ăn của cậu khiến cậu tức phát khóc…

Trong lòng anh hai lặng lẽ xúc động, cậu không còn tâm tư trêu chọc em gái nữa, thừa nhận: "Đúng vậy, không ngờ chân ngắn thế này mà chạy nhanh thật, không thi nữa, anh mệt rồi."

Miên Miên dậm dậm chân nhìn xung quanh, chợt nhận ra không thấy ba Tần Sùng Lễ đâu.

Cô bé hỏi Tần Mục Dã: "Ba đâu ạ, sao không thấy ba ạ?"

Tần Mục Dã quay đầu nhìn về hướng xuống núi: "Anh không biết, chắc ba đang ngắm hoa lá gì đấy."

Bé con không chần chừ, lập tức đi xuống tìm ba.

Tần Mục Dã thực sự mệt vì chạy đua với con bé, chủ yếu vừa chạy vừa nói nên bị đau sốc hông.

Thấy con bé định chạy xuống, Tần Mục Dã ngăn lại: "Không cần đi xuống, ba lên đây bây giờ ấy mà, em ngồi xuống chờ đi."

Nhưng Miên Miên kiên quyết muốn quay lại tìm ba.

Quả thật Tần Sùng Lễ cảm thấy hơi mệt một chút.

Mặc dù ngọn núi này không lớn nhưng rất dốc, sau khi ông bị con trai và con gái bỏ lại, không muốn đuổi kịp nữa.

Đúng như Tần Mục Dã dự đoán, ông chậm rãi tản bộ, đi qua cây hoa đẹp sẽ dừng lại chụp ảnh rồi tiện tay chia sẻ vào WeChat với vợ.

Lúc ông đang đi lên, một bé con váy vàng bất ngờ chạy đến.

Đứa nhỏ nhanh chóng chạy đến bên ông, đôi tay mềm mại nắm lấy bàn tay to của ông.

"Ba, ba mệt rồi ạ?"

Thật ra Tần Sùng Lễ không quá mệt mỏi, nhưng nghe Miên Miên nói vậy, ông nói đùa: "Đúng vậy, ba lớn tuổi rồi, leo núi cũng phải từ từ thôi."

Miên Miên dắt tay ông, thả chậm bước chân: "Vậy ba con mình leo chậm thôi ạ."

Mặc dù không mệt nhưng vừa nhìn thấy con gái chạy đi như một làn khói, Tần Sùng Lễ có chút nghẹn ngào trong lòng.

Ông nổi hứng muốn trêu bé, cố ý dừng lại, "Không được rồi, ba hơi mệt, không bò nổi nữa, ba cần nghỉ lại một chút."

Tần Sùng Lễ nói xong, ngồi xuống tại chỗ, ra vẻ muốn nghỉ ngơi.

Bé con mở to mắt, kinh ngạc nhìn ông.

Trong ấn tượng của Miên Miên, ba rất lợi hại.

Lần trước ở Hokkaido, ba được những người ba khác gọi là người đàn ông có thể lực tốt nhất.

Mọi người đều kéo xe đến mệt lử, chỉ có ba không hụt hơi, vững vàng kéo cô bé đi tìm nhà.

Ngay cả thể lực của anh Lục cũng không sánh bằng ba.

Nhưng Miên Miên không nhìn ra Tần Sùng Lễ đang diễn, chờ Tần Mục Dã đi xuống, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Anh hai, ba mệt rồi, anh cõng ba được không?"

Tần Mục Dã:??????

Tần Mục Dã đỡ trán, vạch mặt ba ruột không chút lưu tình: "Thôi thôi ba xuống đi, kỹ thuật diễn ba xu của ba chỉ đủ lừa gạt con heo thối này thôi, ba đứng dậy đi, đừng diễn nữa, con làm sao có thể cõng ba được chứ!"

Nói đùa.

Ba của cậu rất chú trọng sức khỏe, tập thể dục hàng ngày, dáng người còn đẹp hơn cả cậu.

Leo một ngọn núi nhỏ thì có là gì?

Tần Mục Dã động não suy nghĩ một tí là biết, nhất định ông ba nhà mình đang ức chế bổ phế vì bị cậu và Miên Miên bỏ lại nên nổi hứng ăn vạ tí thôi.

Đàn ông trung niên ấy mà, toàn là cáo già cả.

Đứa nhỏ nhìn Tần Mục Dã từ trên xuống dưới như muốn tự hỏi anh

hai ngốc có thực sự không cõng ba được hay không.

Tần Sùng Lễ nhìn biểu cảm không biết làm thế nào của con gái, cười nói: "Không sao, ba không cần cõng, ba không mệt đến thế đâu, chỉ mệt chút xíu thôi, nghỉ một lúc là được."

Ông ngồi nghỉ đúng ba phút.

Sau đó ông đứng lên, dắt tay con gái.

Miên Miên cười híp mắt nghiêng đầu nói: "Ba đi chậm cũng không sao, Miên Miên kéo ba đi nhé."

Cô bé đi về phía trước hai bước, dùng sức kéo tay Tần Sùng Lễ.

Tần Sùng Lễ biết rõ con gái là áo bông nhỏ ấm áp, nhưng ông vẫn cảm động.

Phần cảm động này không chỉ vì con gái, mà còn vì suy nghĩ cho tương lai.

Ông vừa đi, vừa từ từ mở miệng: "Bởi vì Miên Miên nhỏ nhất trong nhà, lúc anh cả mới sinh, ba còn rất trẻ, nhưng khi Miên Miên ra đời, ba đã già rồi, một ngày nào đi khi ba già đi, sẽ không thể lo cho Miên Miên được nữa, Miên Miên phải hòa thuận với các anh nhé. Nếu ba mẹ không còn nữa, Miên Miên phải nghe lời các anh, vì trên thế giới này, ngoài ba mẹ ra, các anh là người yêu con nhất."

Miên Miên siết chặt tay Tần Sùng Lễ, cô bé cảm thấy hơi buồn nhưng nghĩ đến kết quả khám sức khỏe mấy hôm trước của ba, bé nhoẻn miệng cười, kiên định nói: "Ba mẹ sẽ không bao giờ không còn ở đây, cả nhà mình sẽ mãi ở cùng một chỗ!"

Tần Sùng Lễ gật đầu, không phủ nhận.

Thật ra ông rất tự tin vào sức khỏe của mình và vợ.

Mặc dù tuổi tác không còn trẻ, nhưng nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cộng thêm trình độ y học hiện tại, ông và Lê Tương ít nhất có thể sống đến lúc Miên Miên vào độ tuổi trung niên.

Khi đó, Miên Miên đã là người lớn độc lập có thể tự lo liệu mọi việc nên không cần hai ông bà già này lo lắng.

Tần Sùng Lễ nhẹ nhàng nói: "Ba sẽ cố gắng, tranh thủ đi cùng Miên Miên một thời gian thật dài nữa."

Miên Miên nói: "Sau này ba già rồi, không đi được nữa cũng không sao, Miên Miên sẽ dắt ba đi."

Hai ba con chỉ vô tình nói chuyện,

Tất cả mọi người đều không chuẩn bị cho tình huống này.

Nhưng Tần Mục Dã lại rơm rớm nước mắt không rõ lý do.

Cậu là người trưởng thành, hiểu hơn trẻ con thời gian trôi đại diện cho cái gì.

Mặc dù nhìn bề ngoài cậu độc lập, mạnh mẽ nhưng thực chất cũng chỉ là đứa trẻ dựa dẫm vào ba mẹ mà thôi…

Cậu chủ động dắt tay còn lại của Tần Sùng Lễ, giọng nói kìm nén tiếng nức nở: "Còn con nữa, sau này con cũng sẽ dắt ba, còn nếu không, con sẽ mua cho ba một chiếc xe lăn tự động cao cấp."

Tần Sùng Lễ nhìn con trai, hiếm khi không chê bai cậu.

Hai người đàn ông cao lớn và một bánh bao nhỏ cả người vàng tươi đi chậm rãi lên núi.

Khán giả rơi nước mắt tại chỗ ——

[Quá đáng! Lừa tình vl! Huhuhu, ai xác nhận lại đây là chương trình thực tế phải không!]

[Kịch bản, kịch bản đâu! Tại sao lại lệch trọng tâm thế này, chỉ chiếu mỗi mấy cảnh Versailles không vui à? Triệu hồi anh cả trở lại nhanh không kịch bản Versailles sắp thất thủ rồi!]

[Buồn thì buồn thật nhưng cảnh này ấm áp mà, bên trái ba Tần có áo bông nhỏ, bên phải có con trai ngốc, nhìn bóng lưng đã thấy hạnh phúc.]

[Xem xong chương trình này tôi cũng chuẩn bị về thăm ba mẹ đây.]

[Mọi người hãy thường xuyên về thăm nhà nhé]

*****

Ngày thứ sai sau khi chuyển nhà.

Miên Miên không đợi được nữa, mời cả nhà Lục gia đến chơi.

Miên Miên dậy sớm, mặc bộ váy công chúa màu hồng, phấn khích trông ngóng.

Tần Mục Dã trực tiếp vạch trần cô bé: "Này, bé heo thối, thật ra mấy ngày trước em buồn bã, không nỡ dọn nhà, không muốn bỏ lại nhà cũ chính là vì không muốn chia tay Lục Thanh Hành chứ gì."

Nhà Lục Thanh Hành và nhà Tần Hoài Dữ là hàng xóm, cách nhà cũ hơn mười phút đi bộ.

Miên Miên có thể thoải mái "hẹn hò" cùng thằng đấy sau giờ học nên không bỏ được là đúng rồi.

Mặc dù Miên Miên còn nhỏ, nhưng đã biết việc làm quen, kết bạn là

quyền cơ bản của mỗi con người nên không cho anh trai ngốc can thiệp vào việc này.

Vì vậy cô bé kiêu ngạo hếch cằm, không thèm để ý đến anh hai.

…

Một phần vì muốn chúc mừng tân gia đến nhà họ Tần.

Một phần vì tăng lượt xem cho chương trình.

Lần này, cả nhà Lục gia đều đến đông đủ.

Ba Lục và Tần Sùng Lễ thường gặp nhau trên thương trường, hai người là bạn bè rất thân thiết.

Bà Lục Nguyễn Tĩnh Nhàn đã sớm trở thành fan mẹ của Miên Miên.

Lâu rồi không thấy Miên Miên, bà ôm cô bé vào lòng, thơm thơm, xoa xoa nắn nắn, yêu thích không muốn buông tay.

Mặc dù ngày này cũng gặp bạn thân ở trường nhưng Lục Linh vẫn hăng hái nhào đến ôm Miên Miên cho đúng không khí.

"Oa, nhà mới của Miên Miên là lâu đài thật này, nghe nói ai ở trong lâu đài đều là công chúa, bạn thân của mình là công chúa ư!!!"

Nguyễn Tĩnh Nhàn thật sự rất thích Miên Miên, không nhịn được xoa nắn thêm chút nữa.

Miên Miên yên lặng đón nhận tình cảm nồng nhiệt của mẹ Lục…

Lục Thanh Hành ho nhẹ một tiếng, thẳng thắn nhắc nhở: "Mẹ, mẹ đừng làm rối tóc Miên Miên."

Nguyễn Tĩnh Nhàn sửng sốt, bật cười to: "Biết rồi, mẹ sẽ cẩn thận,

đây chẳng phải vì mẹ thích Miên Miên quá sao? Mẹ và Miên Miên thân với nhau, con phải rất vui vẻ, hiểu không?"

Lục Thanh Hành có vẻ bối rối: "Tại sao con phải vui vẻ ạ?"

Nguyễn Tĩnh Nhàn bĩu môi cười: "Haiz, đứa nhỏ này, bảo con thông minh thì đúng thông minh mà bảo con ngốc thì vẫn là ngốc, đợi sau này lớn lên con sẽ hiểu, đây là vấn đề đau não nhất của mỗi người con trai đấy!!!"

Lục Thanh Hành nhìn mẹ đầy khó hiểu, đúng là cậu không hiểu gì.

Lục Kha Thừa không nhịn được nói: "Mẹ, mẹ đừng nói linh tinh, Miên Miên và Lục Thanh Hành còn nhỏ mà."

Nguyễn Tĩnh Nhàn nói: "Mẹ nói gì đâu? Mẹ còn chưa nói gì mà? Con cứ suy nghĩ linh tinh thì có."

Các bạn nhỏ ngây thơ đơn thuần thật sự không hiểu người lớn đang nói gì.

Miên Miên nhiệt tình dẫn Linh mập và Lục Thanh Hành đi thăm nhà mới.

Đi một vòng từ dưới lên trên, cuối cùng dừng lại ở phòng công chúa của bé.

Linh mập hâm mộ cực kỳ: "Đẹp quá, đây đúng là phòng công chúa thật rồi, anh hai, anh thấy thế nào?"

Lục Thanh Hành gật đầu: "Rất đẹp, phù hợp với Miên Miên."

Sau khi chơi trong phòng một lúc, ba bạn nhỏ chạy ra sân chơi đá bóng.

Sau bữa trưa, cả bọn đi xuống phòng chiếu phim dưới đất, xem một

bộ phim hoạt hình chiếu rạp.

Linh mập chơi mệt, ăn bỏng ngô xong thì lăn ra ngủ.

Hết phim, Nguyễn Tĩnh Nhàn bế con gái về phòng nghỉ cho khách để ngủ trưa: "Linh Linh quen ngủ trưa, lúc nào cũng phải ngủ một, hai tiếng, Miên Miên có muốn đi ngủ cùng chị không?"

Miên Miên lắc đầu: "Dạ không ạ, con không buồn ngủ."

Nguyễn Tĩnh Nhàn nói: "Vậy con chơi cùng anh Thanh Hành nhé."

Miên Miên dắt Lục Thanh Hành đến phòng của bé, gần đây Miên Miên đang đọc một quyển sách kỳ lạ, trích lời của Tần Mục Dã là không phải để con người đọc.

Trong khi dạy thêm cho Tần Tiêu Nhiên, ban đầu Lục Thanh Hành còn dạy tiếng Anh cho Miên Miên.

Mặc dù Miên Miên học rất nhanh, nhưng cô bé chỉ hứng thú với tiếng Anh ở mức bình thường, ngược lại cô bé hứng thú với toán học nhiều hơn.

Lục Thanh Hành đã tìm cho bé một vài bộ câu hỏi Olympic dành cho trẻ em.

Những câu hỏi được biên soạn rất thú vị, ẩn chứa nhiều câu chuyện nhỏ, không chỉ mỗi làm đề.

Quả nhiên Miên Miên rất thích, nhưng có một vài chỗ bé xem không hiểu, nên lưu lại để hỏi cậu.

Tần Sùng Lễ tìm con gái khắp nơi, cuối cùng thấy bé trong phòng mình, lại phát hiện củ cải trắng bốn tuổi nhà mình đang nằm mặt đối mặt với Lục Thanh Hành trên thảm mềm mại…

Đầu óc Tần Sùng Lễ ong ong, bước chân dừng lại.

Tình cảnh này.

Khiến người ba già đột nhiên sinh ra cảm giác nguy cơ không hợp thời.

Ông vốn rất thích Lục Thanh Hành, trước đây khi Tần Mục Dã chê bai cậu bé, ông đều khịt mũi coi thường.

Nhưng hôm nay không biết làm sao.

Có thể bởi vì bình thường Miên Miên và Lục Thanh Hành hay chơi ở ngoài sân hoặc ở phòng sách, Tần Tiêu Nhiên cũng hay ở đấy.

Tần Sùng Lễ không có suy nghĩ gì.

Hai bạn nhỏ chụm đầu vào nhau, thì thầm, không biết đang nói cái gì.

Lục Thanh Hành cầm bút, nghiêm túc giảng đề cho Miên Miên.

Miên Miên cũng rất nghiêm túc, đôi mắt trong veo như con mèo thông minh.

Hai bạn nhỏ không đóng cửa nên khi ông đi vào, hai đứa đều không phát hiện ra.

Tần Sùng Lễ nảy ra ý tưởng lén lút rình mò.

Nhưng Lục Thanh Hành đang nằm sấp, đột nhiên cảm thấy mùi giấm nồng nặc phát ra từ không khí phía trên.

Thế này chua quá nhỉ, sao lại hơi hăng mũi?

Lục Thanh Hành ngẩng đầu lên theo phản xạ, sau đó ngồi dậy: "Chú

Tần.”

Tần Sùng Lễ đột nhiên bị bắt quả tang, bầu không khí có chút lúng túng.

Ông chỉ có thể cười hai tiếng: “Ha ha ha, hai đứa đang chơi gì đấy? Sao nghiêm túc thế?”

Miên Miên xoay người, bàn tay mũm mĩm trắng nõn nắm chặt cây bút, giọng nói lanh lảnh ngọt ngào: “Con và anh Thanh Hành đang làm đề toán, vui hơn chơi nữa, ba muốn chơi ạ?”

Tần Sùng Lễ cúi đầu nhìn, vẻ khó tin tràn ngập trong đôi mắt.

Ông cúi người cầm quyển sổ của Miên Miên lên, lật lật vài cái, kinh ngạc nói: “Cái này… là do con viết à?”

Miên Miên gật đầu: “Đúng ạ! Vui lắm! Anh hai bảo anh ấy chưa bao giờ thấy sở thích nhàm chán như vậy, nhưng con cảm thấy vui mà!”

Đây là lần đầu Tần Sùng Lễ phát hiện ra tài năng thiên phú và sở thích đặc biệt của con gái.

Ông gãi đầu, nhìn vào đôi mắt trong veo, điềm tĩnh của hai đứa trẻ một lớn một nhỏ.

Ông nhất thời cảm thấy rất xấu hổ…

Quả nhiên người ba già này nghĩ nhiều rồi.

Hai đứa chỉ đang nghiên cứu học thuật thôi.

Tần Sùng Lễ bóp bóp bím tóc của con gái: “Ba không chơi đâu, hai đứa tiếp tục đi, ba không quấy rầy hai đứa nữa.”

Lục Thanh Hành nhìn theo bóng lưng rời đi của chú Tần, không hiểu

sao cảm thấy mùi dấm đậm hơn.

Cậu bé không kìm được, hỏi Miên Miên: "Có vẻ hơi chua chua, Miên Miên ngửi thấy không?"

Miên Miên hít mũi, dùng sức hít một hơi: "Chua gì ạ? Em không ngửi thấy mùi gì!"

Lục Thành Hành cũng hít hít, hơi nghi ngờ: "Không sao, có thể anh gặp ảo giác thôi!"Edit: Thư

Bình luận cười như điên ——

[Trời ơi cíu con trời ơi, Tần Mục Dã, anh đang làm cái gì vậy?]

[Há há há há há há há vị trí diễn viên hài của Tần đỉnh lưu được xác nhận rõ ràng rồi nhé.]

[Chắc có nhiều bạn đang xem không hiểu anh Dã đang làm gì đúng không? Với kinh nghiệm làm fan ba năm của tôi, tôi có thể đại diện giải thích một chút. Anh Dã đang hâm mộ con Samoyed của Miên Miên có thể lăn lộn tùy ý trên bãi cỏ đấy.]

[Trời má! Idol nổi tiếng không muốn làm người, cuối cùng là vì…]

[Sao tôi có thể làm fan của một idol ngáo ngơ như thế này chứ!!!]

[Sao mọi người đều bảo anh Dã ngáo thế, là tôi tôi cũng hâm mộ con chóa kia, được sống trong lâu đài nhìn ra sân cỏ mênh mông vô tận, còn được Miên Miên ôm ôm hôn hôn, con chó này là ông tổ của làng đầu thai rồi!]

[Người anh em, tôi cũng thế! Anh em mình hèn đến nỗi hâm mộ một chó rồi!]

…

Sau khi ổn định nơi ở, mọi người đi ăn trưa.

Bé con vừa dọn vào lâu đài trong mơ nên hưng phấn đến nỗi không muốn ngủ.

Tần Hoài Dữ làm việc trong phòng sách.

Ti Mệnh và Tần Tiêu Nhiên vội vội vàng vàng trải nghiệm phòng điện tử mới.

Năng lượng của Tần Mục Dã còn rất nhiều, cộng thêm Miên Miên tò mò cung đường mười phút lái xe đi lên có những gì nên cậu và ba quyết định dẫn Miên Miên đi leo núi.

Nói ra có thể mọi người không tin…

Nhưng ngọn núi này có cáp treo.

Bởi vì dự định ban đầu là xây khu nghỉ dưỡng trên núi nên lắp đặt cáp treo.

Sau khi Tần Hoài Dữ mua lại cũng không phá đi mà giữ đến nay.

Bé con chân ngắn, leo lên sẽ ổn định hơn leo xuống.

Vì vậy mấy ba con ngồi cáp treo xuống chân núi rồi leo lên như đi chơi công viên.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên leo núi, mặc dù ngọn núi này không lớn nhưng bé vẫn rất hào hứng, bé thay một đôi giày thể thao mềm, chạy tung tăng trong rừng.

Điểm Tần Hoài Dữ vừa ý ở khu rừng này là hệ sinh thái hoàn toàn tự nhiên, nhiều loài thực vật quý mọc lên khắp nơi.

Rất nhiều loại Miên Miên chưa từng thấy bao giờ.

Đến Tần Mục Dã cũng chưa từng thấy trước đây…

Kết quả là ba Tần với kiến thức uyên bác luôn đóng vai trò là người giải thích cho hai đứa trẻ.

Miên Miên biết thêm nhiều loại cây, không những không cảm thấy mệt mỏi mà càng tràn đầy năng lượng.

Tần Mục Dã chí chóe cãi nhau với bé, thậm chí còn rủ thi chạy.

Tần Sùng Lễ định ngăn lại vì sợ Miên Miên vấp ngã các kiểu.

Nhưng ông thấy bé con nhà mình vui vẻ như con thỏ nhỏ, chớp mắt đã chạy một quãng xa, tốc độ nhanh hơn ông tưởng tượng.

Tần Sùng Lễ nhìn bóng lưng con gái khuất dần, trong lòng không nhịn được bồi hồi.

Bình thường đứa nhỏ đi lại chân nọ đá chân kia, không biết đã lớn lên từ bao giờ.

Tính ra, mấy tháng nữa con bé sẽ lên lớp cuối cấp, sang năm đã vào đại học chữ to rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Tần Sùng Lễ không ngăn hai đứa nữa.

Ông đã nuôi ba đứa con, mặc dù Miên Miên là con gái nhưng ông biết, việc bảo vệ con cái quá mức không tốt cho trẻ con.

Miên Miên càng ngày càng trưởng thành, con bé có anh trai trẻ tuổi chơi cùng, chạy nhiều sẽ càng khỏe, nếu có ngã cũng không sao.

Ông biết Miên Miên rất dũng cảm, bé ngã sẽ tự phủi phủi tay đứng lên.

Dưới bình luận đột nhiên thay đổi trong vô thức ——

[Sao thế nhỉ, đột nhiên tôi thấy buồn quá.]

[Ba Tần bị công chúa nhỏ và thằng con trai ngốc vứt bỏ rồi.]

[Haiz, hai ba con hơn nhau nhiều tuổi rất đáng ngưỡng mộ nhưng khoảng cách xa quá thì đau lòng lắm.]

[Bảo bối Miên Miên mau quay lại đi, đừng bỏ ba thối lại chứ.]

[Tôi nghĩ đến ba của tôi, tự nhiên lại thấy đau lòng.]

…

Miên Miên bị Tần Mục Dã trêu chọc, người chạy người đuổi.

Không khí cạnh tranh kịch liệt.

Quả nhiên Miên Miên vấp ngã lộn nhào.

Cô bé chỉ ngã xuống mặt đất, không có gì đáng ngại. Tần Mục Dã vội vàng đi đến định bế bé lên, không ngờ cô bé phản ứng nhanh, chống hai tay xuống đất, đứng lên, vỗ vỗ hai tay để phủi bụi, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có ý muốn khóc, thậm chí còn cười rạng rỡ.

"Anh hai, anh chạy chậm hơn Miên Miên rồi."

Tần Mục Dã ngạc nhiên trước sự trưởng thành của em gái mình.

Nhìn kỹ lại.

Bé con trước mặt thật sự đã lớn hơn rất nhiều.

Cũng phải cao hơn một mét rồi…

Lúc con bé vừa trở lại, vẫn còn là đứa bé nho nhỏ, đột nhiên xuất hiện ở phim trường của cậu cùng anh cả.

Khi anh cả và đạo diễn nói chuyện, con bé ló đầu ra nhìn cậu.

Lúc ấy tâm lý của cậu phòng bị rất mạnh còn hung hăng mắng lại con bé.

Bế con bé khi ấy nhẹ hơn bây giờ rất nhiều.

Khi đó vẫn là đứa nhỏ mít ướt tức phát khóc bị cậu cướp mất hộp thạch hoa quả.

Bây giờ đổi lại, con bé giành đồ ăn của cậu khiến cậu tức phát khóc…

Trong lòng anh hai lặng lẽ xúc động, cậu không còn tâm tư trêu chọc em gái nữa, thừa nhận: "Đúng vậy, không ngờ chân ngắn thế này mà chạy nhanh thật, không thi nữa, anh mệt rồi."

Miên Miên dậm dậm chân nhìn xung quanh, chợt nhận ra không thấy ba Tần Sùng Lễ đâu.

Cô bé hỏi Tần Mục Dã: "Ba đâu ạ, sao không thấy ba ạ?"

Tần Mục Dã quay đầu nhìn về hướng xuống núi: "Anh không biết, chắc ba đang ngắm hoa lá gì đấy."

Bé con không chần chừ, lập tức đi xuống tìm ba.

Tần Mục Dã thực sự mệt vì chạy đua với con bé, chủ yếu vừa chạy vừa nói nên bị đau sốc hông.

Thấy con bé định chạy xuống, Tần Mục Dã ngăn lại: "Không cần đi xuống, ba lên đây bây giờ ấy mà, em ngồi xuống chờ đi."

Nhưng Miên Miên kiên quyết muốn quay lại tìm ba.

Quả thật Tần Sùng Lễ cảm thấy hơi mệt một chút.

Mặc dù ngọn núi này không lớn nhưng rất dốc, sau khi ông bị con trai và con gái bỏ lại, không muốn đuổi kịp nữa.

Đúng như Tần Mục Dã dự đoán, ông chậm rãi tản bộ, đi qua cây hoa đẹp sẽ dừng lại chụp ảnh rồi tiện tay chia sẻ vào WeChat với vợ.

Lúc ông đang đi lên, một bé con váy vàng bất ngờ chạy đến.

Đứa nhỏ nhanh chóng chạy đến bên ông, đôi tay mềm mại nắm lấy bàn tay to của ông.

"Ba, ba mệt rồi ạ?"

Thật ra Tần Sùng Lễ không quá mệt mỏi, nhưng nghe Miên Miên nói vậy, ông nói đùa: "Đúng vậy, ba lớn tuổi rồi, leo núi cũng phải từ từ thôi."

Miên Miên dắt tay ông, thả chậm bước chân: "Vậy ba con mình leo chậm thôi ạ."

Mặc dù không mệt nhưng vừa nhìn thấy con gái chạy đi như một làn khói, Tần Sùng Lễ có chút nghẹn ngào trong lòng.

Ông nổi hứng muốn trêu bé, cố ý dừng lại, "Không được rồi, ba hơi mệt, không bò nổi nữa, ba cần nghỉ lại một chút."

Tần Sùng Lễ nói xong, ngồi xuống tại chỗ, ra vẻ muốn nghỉ ngơi.

Bé con mở to mắt, kinh ngạc nhìn ông.

Trong ấn tượng của Miên Miên, ba rất lợi hại.

Lần trước ở Hokkaido, ba được những người ba khác gọi là người đàn ông có thể lực tốt nhất.

Mọi người đều kéo xe đến mệt lử, chỉ có ba không hụt hơi, vững vàng kéo cô bé đi tìm nhà.

Ngay cả thể lực của anh Lục cũng không sánh bằng ba.

Nhưng Miên Miên không nhìn ra Tần Sùng Lễ đang diễn, chờ Tần Mục Dã đi xuống, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Anh hai, ba mệt rồi, anh cõng ba được không?"

Tần Mục Dã:??????

Tần Mục Dã đỡ trán, vạch mặt ba ruột không chút lưu tình: "Thôi thôi ba xuống đi, kỹ thuật diễn ba xu của ba chỉ đủ lừa gạt con heo thối này thôi, ba đứng dậy đi, đừng diễn nữa, con làm sao có thể cõng ba được chứ!"

Nói đùa.

Ba của cậu rất chú trọng sức khỏe, tập thể dục hàng ngày, dáng người còn đẹp hơn cả cậu.

Leo một ngọn núi nhỏ thì có là gì?

Tần Mục Dã động não suy nghĩ một tí là biết, nhất định ông ba nhà mình đang ức chế bổ phế vì bị cậu và Miên Miên bỏ lại nên nổi hứng ăn vạ tí thôi.

Đàn ông trung niên ấy mà, toàn là cáo già cả.

Đứa nhỏ nhìn Tần Mục Dã từ trên xuống dưới như muốn tự hỏi anh

hai ngốc có thực sự không cõng ba được hay không.

Tần Sùng Lễ nhìn biểu cảm không biết làm thế nào của con gái, cười nói: "Không sao, ba không cần cõng, ba không mệt đến thế đâu, chỉ mệt chút xíu thôi, nghỉ một lúc là được."

Ông ngồi nghỉ đúng ba phút.

Sau đó ông đứng lên, dắt tay con gái.

Miên Miên cười híp mắt nghiêng đầu nói: "Ba đi chậm cũng không sao, Miên Miên kéo ba đi nhé."

Cô bé đi về phía trước hai bước, dùng sức kéo tay Tần Sùng Lễ.

Tần Sùng Lễ biết rõ con gái là áo bông nhỏ ấm áp, nhưng ông vẫn cảm động.

Phần cảm động này không chỉ vì con gái, mà còn vì suy nghĩ cho tương lai.

Ông vừa đi, vừa từ từ mở miệng: "Bởi vì Miên Miên nhỏ nhất trong nhà, lúc anh cả mới sinh, ba còn rất trẻ, nhưng khi Miên Miên ra đời, ba đã già rồi, một ngày nào đi khi ba già đi, sẽ không thể lo cho Miên Miên được nữa, Miên Miên phải hòa thuận với các anh nhé. Nếu ba mẹ không còn nữa, Miên Miên phải nghe lời các anh, vì trên thế giới này, ngoài ba mẹ ra, các anh là người yêu con nhất."

Miên Miên siết chặt tay Tần Sùng Lễ, cô bé cảm thấy hơi buồn nhưng nghĩ đến kết quả khám sức khỏe mấy hôm trước của ba, bé nhoẻn miệng cười, kiên định nói: "Ba mẹ sẽ không bao giờ không còn ở đây, cả nhà mình sẽ mãi ở cùng một chỗ!"

Tần Sùng Lễ gật đầu, không phủ nhận.

Thật ra ông rất tự tin vào sức khỏe của mình và vợ.

Mặc dù tuổi tác không còn trẻ, nhưng nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cộng thêm trình độ y học hiện tại, ông và Lê Tương ít nhất có thể sống đến lúc Miên Miên vào độ tuổi trung niên.

Khi đó, Miên Miên đã là người lớn độc lập có thể tự lo liệu mọi việc nên không cần hai ông bà già này lo lắng.

Tần Sùng Lễ nhẹ nhàng nói: "Ba sẽ cố gắng, tranh thủ đi cùng Miên Miên một thời gian thật dài nữa."

Miên Miên nói: "Sau này ba già rồi, không đi được nữa cũng không sao, Miên Miên sẽ dắt ba đi."

Hai ba con chỉ vô tình nói chuyện,

Tất cả mọi người đều không chuẩn bị cho tình huống này.

Nhưng Tần Mục Dã lại rơm rớm nước mắt không rõ lý do.

Cậu là người trưởng thành, hiểu hơn trẻ con thời gian trôi đại diện cho cái gì.

Mặc dù nhìn bề ngoài cậu độc lập, mạnh mẽ nhưng thực chất cũng chỉ là đứa trẻ dựa dẫm vào ba mẹ mà thôi…

Cậu chủ động dắt tay còn lại của Tần Sùng Lễ, giọng nói kìm nén tiếng nức nở: "Còn con nữa, sau này con cũng sẽ dắt ba, còn nếu không, con sẽ mua cho ba một chiếc xe lăn tự động cao cấp."

Tần Sùng Lễ nhìn con trai, hiếm khi không chê bai cậu.

Hai người đàn ông cao lớn và một bánh bao nhỏ cả người vàng tươi đi chậm rãi lên núi.

Khán giả rơi nước mắt tại chỗ ——

[Quá đáng! Lừa tình vl! Huhuhu, ai xác nhận lại đây là chương trình thực tế phải không!]

[Kịch bản, kịch bản đâu! Tại sao lại lệch trọng tâm thế này, chỉ chiếu mỗi mấy cảnh Versailles không vui à? Triệu hồi anh cả trở lại nhanh không kịch bản Versailles sắp thất thủ rồi!]

[Buồn thì buồn thật nhưng cảnh này ấm áp mà, bên trái ba Tần có áo bông nhỏ, bên phải có con trai ngốc, nhìn bóng lưng đã thấy hạnh phúc.]

[Xem xong chương trình này tôi cũng chuẩn bị về thăm ba mẹ đây.]

[Mọi người hãy thường xuyên về thăm nhà nhé]

*****

Ngày thứ sai sau khi chuyển nhà.

Miên Miên không đợi được nữa, mời cả nhà Lục gia đến chơi.

Miên Miên dậy sớm, mặc bộ váy công chúa màu hồng, phấn khích trông ngóng.

Tần Mục Dã trực tiếp vạch trần cô bé: "Này, bé heo thối, thật ra mấy ngày trước em buồn bã, không nỡ dọn nhà, không muốn bỏ lại nhà cũ chính là vì không muốn chia tay Lục Thanh Hành chứ gì."

Nhà Lục Thanh Hành và nhà Tần Hoài Dữ là hàng xóm, cách nhà cũ hơn mười phút đi bộ.

Miên Miên có thể thoải mái "hẹn hò" cùng thằng đấy sau giờ học nên không bỏ được là đúng rồi.

Mặc dù Miên Miên còn nhỏ, nhưng đã biết việc làm quen, kết bạn là

quyền cơ bản của mỗi con người nên không cho anh trai ngốc can thiệp vào việc này.

Vì vậy cô bé kiêu ngạo hếch cằm, không thèm để ý đến anh hai.

…

Một phần vì muốn chúc mừng tân gia đến nhà họ Tần.

Một phần vì tăng lượt xem cho chương trình.

Lần này, cả nhà Lục gia đều đến đông đủ.

Ba Lục và Tần Sùng Lễ thường gặp nhau trên thương trường, hai người là bạn bè rất thân thiết.

Bà Lục Nguyễn Tĩnh Nhàn đã sớm trở thành fan mẹ của Miên Miên.

Lâu rồi không thấy Miên Miên, bà ôm cô bé vào lòng, thơm thơm, xoa xoa nắn nắn, yêu thích không muốn buông tay.

Mặc dù ngày này cũng gặp bạn thân ở trường nhưng Lục Linh vẫn hăng hái nhào đến ôm Miên Miên cho đúng không khí.

"Oa, nhà mới của Miên Miên là lâu đài thật này, nghe nói ai ở trong lâu đài đều là công chúa, bạn thân của mình là công chúa ư!!!"

Nguyễn Tĩnh Nhàn thật sự rất thích Miên Miên, không nhịn được xoa nắn thêm chút nữa.

Miên Miên yên lặng đón nhận tình cảm nồng nhiệt của mẹ Lục…

Lục Thanh Hành ho nhẹ một tiếng, thẳng thắn nhắc nhở: "Mẹ, mẹ đừng làm rối tóc Miên Miên."

Nguyễn Tĩnh Nhàn sửng sốt, bật cười to: "Biết rồi, mẹ sẽ cẩn thận,

đây chẳng phải vì mẹ thích Miên Miên quá sao? Mẹ và Miên Miên thân với nhau, con phải rất vui vẻ, hiểu không?"

Lục Thanh Hành có vẻ bối rối: "Tại sao con phải vui vẻ ạ?"

Nguyễn Tĩnh Nhàn bĩu môi cười: "Haiz, đứa nhỏ này, bảo con thông minh thì đúng thông minh mà bảo con ngốc thì vẫn là ngốc, đợi sau này lớn lên con sẽ hiểu, đây là vấn đề đau não nhất của mỗi người con trai đấy!!!"

Lục Thanh Hành nhìn mẹ đầy khó hiểu, đúng là cậu không hiểu gì.

Lục Kha Thừa không nhịn được nói: "Mẹ, mẹ đừng nói linh tinh, Miên Miên và Lục Thanh Hành còn nhỏ mà."

Nguyễn Tĩnh Nhàn nói: "Mẹ nói gì đâu? Mẹ còn chưa nói gì mà? Con cứ suy nghĩ linh tinh thì có."

Các bạn nhỏ ngây thơ đơn thuần thật sự không hiểu người lớn đang nói gì.

Miên Miên nhiệt tình dẫn Linh mập và Lục Thanh Hành đi thăm nhà mới.

Đi một vòng từ dưới lên trên, cuối cùng dừng lại ở phòng công chúa của bé.

Linh mập hâm mộ cực kỳ: "Đẹp quá, đây đúng là phòng công chúa thật rồi, anh hai, anh thấy thế nào?"

Lục Thanh Hành gật đầu: "Rất đẹp, phù hợp với Miên Miên."

Sau khi chơi trong phòng một lúc, ba bạn nhỏ chạy ra sân chơi đá bóng.

Sau bữa trưa, cả bọn đi xuống phòng chiếu phim dưới đất, xem một

bộ phim hoạt hình chiếu rạp.

Linh mập chơi mệt, ăn bỏng ngô xong thì lăn ra ngủ.

Hết phim, Nguyễn Tĩnh Nhàn bế con gái về phòng nghỉ cho khách để ngủ trưa: "Linh Linh quen ngủ trưa, lúc nào cũng phải ngủ một, hai tiếng, Miên Miên có muốn đi ngủ cùng chị không?"

Miên Miên lắc đầu: "Dạ không ạ, con không buồn ngủ."

Nguyễn Tĩnh Nhàn nói: "Vậy con chơi cùng anh Thanh Hành nhé."

Miên Miên dắt Lục Thanh Hành đến phòng của bé, gần đây Miên Miên đang đọc một quyển sách kỳ lạ, trích lời của Tần Mục Dã là không phải để con người đọc.

Trong khi dạy thêm cho Tần Tiêu Nhiên, ban đầu Lục Thanh Hành còn dạy tiếng Anh cho Miên Miên.

Mặc dù Miên Miên học rất nhanh, nhưng cô bé chỉ hứng thú với tiếng Anh ở mức bình thường, ngược lại cô bé hứng thú với toán học nhiều hơn.

Lục Thanh Hành đã tìm cho bé một vài bộ câu hỏi Olympic dành cho trẻ em.

Những câu hỏi được biên soạn rất thú vị, ẩn chứa nhiều câu chuyện nhỏ, không chỉ mỗi làm đề.

Quả nhiên Miên Miên rất thích, nhưng có một vài chỗ bé xem không hiểu, nên lưu lại để hỏi cậu.

Tần Sùng Lễ tìm con gái khắp nơi, cuối cùng thấy bé trong phòng mình, lại phát hiện củ cải trắng bốn tuổi nhà mình đang nằm mặt đối mặt với Lục Thanh Hành trên thảm mềm mại…

Đầu óc Tần Sùng Lễ ong ong, bước chân dừng lại.

Tình cảnh này.

Khiến người ba già đột nhiên sinh ra cảm giác nguy cơ không hợp thời.

Ông vốn rất thích Lục Thanh Hành, trước đây khi Tần Mục Dã chê bai cậu bé, ông đều khịt mũi coi thường.

Nhưng hôm nay không biết làm sao.

Có thể bởi vì bình thường Miên Miên và Lục Thanh Hành hay chơi ở ngoài sân hoặc ở phòng sách, Tần Tiêu Nhiên cũng hay ở đấy.

Tần Sùng Lễ không có suy nghĩ gì.

Hai bạn nhỏ chụm đầu vào nhau, thì thầm, không biết đang nói cái gì.

Lục Thanh Hành cầm bút, nghiêm túc giảng đề cho Miên Miên.

Miên Miên cũng rất nghiêm túc, đôi mắt trong veo như con mèo thông minh.

Hai bạn nhỏ không đóng cửa nên khi ông đi vào, hai đứa đều không phát hiện ra.

Tần Sùng Lễ nảy ra ý tưởng lén lút rình mò.

Nhưng Lục Thanh Hành đang nằm sấp, đột nhiên cảm thấy mùi giấm nồng nặc phát ra từ không khí phía trên.

Thế này chua quá nhỉ, sao lại hơi hăng mũi?

Lục Thanh Hành ngẩng đầu lên theo phản xạ, sau đó ngồi dậy: "Chú

Tần.”

Tần Sùng Lễ đột nhiên bị bắt quả tang, bầu không khí có chút lúng túng.

Ông chỉ có thể cười hai tiếng: “Ha ha ha, hai đứa đang chơi gì đấy? Sao nghiêm túc thế?”

Miên Miên xoay người, bàn tay mũm mĩm trắng nõn nắm chặt cây bút, giọng nói lanh lảnh ngọt ngào: “Con và anh Thanh Hành đang làm đề toán, vui hơn chơi nữa, ba muốn chơi ạ?”

Tần Sùng Lễ cúi đầu nhìn, vẻ khó tin tràn ngập trong đôi mắt.

Ông cúi người cầm quyển sổ của Miên Miên lên, lật lật vài cái, kinh ngạc nói: “Cái này… là do con viết à?”

Miên Miên gật đầu: “Đúng ạ! Vui lắm! Anh hai bảo anh ấy chưa bao giờ thấy sở thích nhàm chán như vậy, nhưng con cảm thấy vui mà!”

Đây là lần đầu Tần Sùng Lễ phát hiện ra tài năng thiên phú và sở thích đặc biệt của con gái.

Ông gãi đầu, nhìn vào đôi mắt trong veo, điềm tĩnh của hai đứa trẻ một lớn một nhỏ.

Ông nhất thời cảm thấy rất xấu hổ…

Quả nhiên người ba già này nghĩ nhiều rồi.

Hai đứa chỉ đang nghiên cứu học thuật thôi.

Tần Sùng Lễ bóp bóp bím tóc của con gái: “Ba không chơi đâu, hai đứa tiếp tục đi, ba không quấy rầy hai đứa nữa.”

Lục Thanh Hành nhìn theo bóng lưng rời đi của chú Tần, không hiểu

sao cảm thấy mùi dấm đậm hơn.

Cậu bé không kìm được, hỏi Miên Miên: "Có vẻ hơi chua chua, Miên Miên ngửi thấy không?"

Miên Miên hít mũi, dùng sức hít một hơi: "Chua gì ạ? Em không ngửi thấy mùi gì!"

Lục Thành Hành cũng hít hít, hơi nghi ngờ: "Không sao, có thể anh gặp ảo giác thôi!"

Chương 118: Vòng eo sexy của Miên Miên dưới lớp áo tắm lên sóng trực tiếp

Edit: Thư

Phần bình luận trên sóng trực tiếp cũng cười như điên ——

[Hahahahahaha anh trai nhỏ này thông minh thật đấy]

[Khứu giác thần tiên gì thế này, nhạy cảm quá.]

[Miên Miên thân với anh Thanh Hành không phải mới ngày một ngày hai, cảm giác nguy cơ của ba Tần đến muộn quá rồi đấy.]

[Hahaha đáng yêu thật, tình cảm thanh mai trúc mã này, hết nước chấm.]

[Miên Miên đi với ai cũng thành cp real được ấy, đúng là Hải Vương chính hiệu.]

[Anh trai này đẹp lắm nhé, không giống nét của Linh mập mà theo theo kiểu rất hợp với Miên Miên ấy, đúng là cp nhan sắc thần tiên.]

[Chẳng lẽ chỉ có tôi thấy mấy câu đố Olympic cho trẻ con này khó à, tôi thấy còn phức tạp hơn nhiều mấy bài toán của con cháu tôi đang học lớp ba.]

[Con gái thông minh quá, Tần đỉnh lưu thật sự xứng đáng có em gái thông minh vậy à?]

Advertisements

REPORT THIS AD

[Hahahahahahahahahahahaha quá đáng!]

[Tần Mục Dã: Đu cp thì cứ đu đi, mắc mớ gì phải đạp tôi?!]

*****

Đêm đầu tiên chuyển đến nhà mới, trước khi đi ngủ, Miên Miên tắm rửa, thay một bộ váy màu trắng, mái tóc đen vừa gội và sấy khô rũ xuống hai bên tai, trông bé mềm mềm đáng yêu.

Cô bé tựa vào đầu giường gọi video call cho mẹ.

Tần Sùng Lễ ngồi bên cạnh, ôm con gái vào lòng.

Lê Tương vừa kết thúc công việc, quay trở lại khách sạn, còn chưa tẩy trang, bà nhìn con gái cười híp mắt, cảm thấy sự mỏi mệt làm việc cả ngày như tan biến sạch sẽ.

"Miên Miên có thích nhà mới không?" Lê Tương dịu dàng hỏi.

Miên Miên gật đầu thật mạnh: "Thích ạ, con siêu thích, phòng của ba mẹ rất đẹp, còn có cả phòng sách và phòng tập yoga cho mẹ nữa, nhất định mẹ sẽ thích."

Lê Tương nghe vậy, xúc động: "Mẹ cũng muốn bay về nhà ngay bây giờ, đợi mấy hôm nữa mẹ được nghỉ mẹ sẽ về với Miên Miên nhé. À đúng rồi, Sùng Lễ, khoảng thời gian vừa chuyển nhà này, anh phải chăm sóc Miên Miên thật tốt nhé, dặn người làm chú ý buổi tối nhiều hơn, trẻ con ngủ quen giường, giờ đến môi trường mới, có thể ban ngày con bé không thấy gì, nhưng nửa đêm tỉnh giấc, con bé sẽ sợ đấy."

"Em yên tâm đi, ban đêm anh sẽ qua phòng con bé xem một chút." Tần Sùng Lễ xoa đầu con gái, nói đầy ý tứ: "Em đừng lo, cứ đóng phim thật tốt, mọi việc trong nhà đều ổn, con gái không dính em đến vậy đâu, em không ở nhà, còn nhiều người chơi với con bé lắm."

Ngược lại Lê Tương không nghe ra ý khác từ lời nói của Tần Sùng Lễ.

Bà chỉ thấy trong lúc nói chuyện điện thoại, ánh mắt của Tần Sùng Lễ có chút mất tự nhiên, giống như trong lòng có tâm sự.

Bà thuận miệng hỏi: "Tập đoàn có chuyện gì khó khăn không, sao em thấy tâm trạng của anh không tốt lắm?"

Lúc này Tần Sùng Lễ mới nhếch môi cười khẽ: "Không có, anh thấy rất tốt, chỉ hơi ghen thôi."

Lê Tương ngẩn người, bật cười: "Lại ăn giấm của ai rồi, đừng bảo là Thanh Hành nhé, anh từng ấy tuổi rồi mà còn ăn giấm của đứa nhỏ mới mười tuổi, sao lại không biết xấu hổ vậy?"

Tần Sùng Lễ vừa nói, Lê Tương nhớ đến lúc đi trên đường từ phim trường về khách sạn, bà tranh thủ lúc nghỉ lướt Weibo, thấy rất nhiều đoạn cắt từ buổi phát sóng trực tiếp hôm nay, trong đó có đoạn Miên Miên và Thanh Hành chơi với nhau. Phần lớn cư dân mạng đều phát cuồng trước độ ngọt của CP này, còn đau khổ nói, Miên Miên bốn tuổi đã có bạn trai, các cô hai mươi tuổi đầu còn ế chổng vó.

Miên Miên nghe cuộc đối thoại kỳ lạ của ba mẹ, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Sùng Lễ: "Ba nói gì thế ạ, sao ba lại muốn ăn giấm của anh Thanh Hành ạ?"

Tần Sùng Lễ cúi đầu nhìn con gái, giơ tay véo má cô bé, thở dài: "Vì ba lo thằng đấy sẽ bắt mất con gái ba chứ sao."

Lê Tương thấy vậy, không nhịn được cười, đây là chủ đề riêng của hai ba con, bà nói với Miên Miên: "Ngủ ngon nhé bảo bối của mẹ, mẹ đi tẩy trang tắm rửa đã, tối mai gặp lại."

Miên Miên gật đầu, ngọt ngào nói: "Chúc mẹ ngủ ngon."

Cuộc gọi vừa kết thúc, Miên Miên khôi phục ánh mắt tò mò, không hiểu nhìn Tần Sùng Lễ: "Sao Miên Miên bị bị bắt đi ạ, không phải ngày nào con cũng ở nhà mà? Anh Thanh Hành là người tốt, anh ấy không phải bọn buôn người đâu ạ."

Kể từ khi Miên Miên vào mẫu giáo, các thầy cô đã thường xuyên chú trọng giáo dục các bạn nhỏ về sự an toàn.

Miên Miên biết trên thế giới này có nhiều việc làm xấu như bắt cóc, buôn người, cô bé cũng nhớ kỹ việc bắt cóc, buôn bán trẻ em là những việc xấu xa số một.

Tần Sùng Lễ nhìn đôi mắt trong veo to tròn của con gái, đôi môi giật giật, tự nhiên nghĩ muốn trọc đầu.

Bé con còn quá nhỏ, giải thích với con bé sẽ rất mất thời gian.

Hơn nữa ông cũng biết hai đứa nhỏ là quan hệ bạn bè đơn thuần, hiếm có ai không có bạn thời thơ ấu.

Chẳng qua ông không nhịn được lo lắng cho tương lai.

Tuy sau này Miên Miên lớn lên sẽ giao du bạn trai bạn gái, nhưng là một người ba, chỉ cần nghĩ đến một ngày như vậy, ông không kiềm chế được những suy nghĩ ngổn ngang.

Tần Sùng Lễ lúng túng một lúc, cuối cùng cân nhắc mở miệng: "Mặc dù Lục Thanh Hành không phải người xấu nhưng … cậu bé ấy chỉ bình thường thôi, ba thấy con thân với cậu bé ấy như vậy, trong lòng không nhịn được ê ẩm, ba cảm thấy nó không xứng với con gái bảo bối của ba."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên tràn đầy vẻ khó hiểu: "Cô giáo con bảo các bạn đều bình đẳng với nhau, sao lại có xứng với không xứng ạ? Ba nghĩ thế là sai rồi."

"Ừ." Tần Sùng Lễ thở dài, "Ba không có ý như thế. Tóm lại, con còn quá nhỏ, ba không thể nói rõ ràng với con, thật ra ba đơn giản chỉ muốn nói là, Miên Miên có thể có nhiều bạn, không cần lúc nào cũng chơi với một người cố định."

Miên Miên suy nghĩ một lúc, nói: "Con có nhiều bạn lắm, không phải chỉ có mỗi anh Thanh Hành đâu ạ."

Tần Sùng Lễ nhớ đến lúc ông đưa con gái đi học.

Đúng là con gái ông là một Hải Vương hàng thật, nếu nơi con bé đến là một ao cá, cá của con bé trải khắp mọi nơi mất.

Nhưng với sự nhạy cảm của mình, ông biết sự tồn tại của Lục Thanh Hành rất đặc biệt.

Tần Sùng Lễ suy nghĩ một lúc, nói tiếp: "Miên Miên có thể nói cho ba tại sao con lại thích chơi với anh Thanh Hành không, bởi vì anh Thanh Hành thông minh hơn các bạn khác à?"

Bé con không chần chờ, nhanh chóng gật đầu không thèm nghĩ thêm: "Vâng, anh Thanh Hành thông minh lắm ạ, cái gì anh ấy cũng

biết, đỉnh như một cuốn bách khoa toàn thư ấy ạ.”

Ông ba già Tần Sùng Lễ đỡ trán.

Thôi rồi, không còn biện pháp nào cả.

Lục Thanh Hành là thần đồng hiếm có với chỉ số IQ rất cao.

Hiển nhiên Miên Miên cũng có IQ cao hơn các bạn cùng tuổi, cô bé hợp chơi với những đứa như Lục Thanh Hành hơn, rất khó tìm cho cô bé một người bạn thay thế trong thời gian ngắn.

Tần Sùng Lễ xoắn xuýt vấn đề này mãi, cuối cùng cảm thấy ông không cần đau não như vậy.

Tóm lại Miên Miên còn nhỏ, ngày nào cũng ở dưới mí mắt của ông nên chẳng có vấn đề gì.

Tần Sùng Lễ đứng dậy pha sữa cho con gái, sau đó nhìn cô bé ôm bình uống ừng ực.

Ông thơm lên chóp mũi của bé con, dịu dàng nói: “Mặc dù Thanh Hành rất thông minh nhưng ba hy vọng Miên Miên nhớ kỹ, Miên Miên là bạn nhỏ lợi hại nhất thế giới này, không phải người nào cũng xứng với con, trong lòng ba, Miên Miên luôn đứng ở vị trí số một.”

Miên Miên vốn là đứa bé kiêu ngạo.

Cô bé ôm bình sữa, nghe Tần Sùng Lễ nói lời này, lập tức nâng cằm, mở miệng thơm mùi sữa: “Thật mà, Miên Miên là cô tiên nhỏ đấy ạ.”

“Đúng!” Tần Sùng Lễ vỗ đùi, “Thế nên Miên Miên chơi với con trai thì chơi, nhưng không được tùy tiện thích chúng nó nhé, bởi vì con là thần tiên, không phải người phàm nào cũng xứng với con được!”

Miên Miên cảm thấy ba nói có lý.

Cô bé đảo mắt, vừa uống sữa, vừa suy nghĩ.

Không phải cô bé kỳ thị người phàm nhưng là thần tiên giữa trần gian rộng lớn, có lúc bé cảm thấy cô đơn.

Mặc dù bé chơi với bạn bè dưới đây rất vui nhưng cô bé không thể chia sẻ bí mật của mình, vẫn có một tầng lụa mỏng ngăn cách ở giữa.

Khác với anh Thanh Hành.

Từ khi Miên Miên biết anh trai này, cô bé cảm nhận được sự cô độc giống mình.

Hệt như… bé và anh là đồng loại.

Miên Miên uống sữa xong, trước khi đi ngủ, Tần Sùng Lễ bế bé đi nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt.

Bé con súc miệng, lau bằng khăn.

Đột nhiên cô bé nhìn gương, nói: "Ba, con cảm thấy anh Thanh Hành cũng là thần tiên, nên anh ấy xứng với con mà."

Tần Sùng Lễ giật giật khóe miệng: "Chuyện này… con dùng hơi nhiều filter để nhìn thằng bé rồi đấy."

Tần Sùng Lễ không nghĩ sâu xa, chỉ thấy lời nói ngây thơ này của con gái là nói linh tinh.

Sao Lục Thanh Hành có thể là thần tiên được, ông nhìn thằng bé từ nhỏ đến bây giờ.

Ông còn đi uống rượu mừng đầy tháng.

Mặc dù chỉ số IQ cao nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ thần đồng thôi, lớn lên còn chưa biết thế nào, sao có thể là thần tiên được?

Tần Sùng Lễ bế con gái về giường, đắp chăn cho bé: "Ngủ ngon, mơ đẹp nhé."

Miên Miên đã thấm mệt, ngủ ngay khi dính vào gối.

Cô bé mơ mơ màng màng, lúc nửa tỉnh nửa mê còn lẩm bẩm: "Anh Thanh Hành là thần tiên mà, nếu Miên Miên đoán không sai."

…

Khoảng thời gian này Tần Sùng Lễ thực sự rất rảnh, ngày nào cũng uống trà trồng hoa, đi dạo cùng Miên Miên, tận hưởng cuộc sống về hưu.

Chiều hôm đó, Tần Sùng Lễ chơi cùng con gái ở sân cỏ.

Mấy ngày nay Tần Mục Dã cũng vào trạng thái nghỉ có lương.

Đối với cậu, việc quay tập đặc biệt của chương trình quá tuyệt vời, không những không phải đi làm mà còn có thể nhàn nhã nằm ở nhà thu tiền thù lao.

Buổi chiều, cậu thay đồ bơi, khoác khăn tắm màu xanh, lững thững đi đến bên bể bơi, nhảy ùm phát xuống.

Miên Miên đang phơi nắng với Tần Sùng Lễ trên sân cỏ cách đó không xa, nghe thấy tiếng cậu nhảy, giật mình nhìn sang.

Miên Miên lon ton chạy đến bên hồ bơi, nhìn vóc người cao lớn của anh hai ngụp lặn như con cá vui vẻ trong hồ bơi rộng lớn.

Cô bé có chút hâm mộ, khẽ lẩm bẩm: "Có vẻ bơi rất vui, mình cũng muốn học bơi!"

Tần Sùng Lễ nghe thấy, cười nói: "Có thể, nhưng bể bơi này nông nhất cũng 1m2, không phải bể bơi trẻ con, Miên Miên có sợ không?"

Miên Miên lắc đầu: "Con không sợ, ba biết bơi không ạ?"

"Đương nhiên, vậy ba con mình đi thay quần áo nhé."

Miên Miên đi cùng chị giúp việc, quay về phòng quần áo của mình để chọn đồ bơi.

Cô bé có rất nhiều đồ bơi xinh đẹp nhưng đến giờ bé chưa từng mặc qua.

Miên Miên, người có gu thẩm mỹ độc đáo, chọn cho mình một bộ bikini hai mảnh hình hoa tím.

Phần ngực là hình bông hoa xinh đẹp, năng động, phía dưới là váy nhỏ màu trắng.

Kiểu dáng vừa đẹp mắt, vừa không quá lộ liễu.

Để tiện đội mũ bơi, chị giúp việc tháo hai bím tóc của bé, búi thành một quả cầu trên đỉnh đầu.

Dưới bình luận vui vẻ ——

[Kinh! Con gái quốc dân có bước đột phá đầu tiên. Quá ngọt ngào và sexy!]

[Há há há há há con gái tôi đáng yêu quá, quả nhiên Miên Miên nhà tôi là tiên nữ, mặc đồ bơi cũng dễ thương như vậy.]

[Bộ đồ này đẹp nhỉ, hy vọng Taobao cập nhật nơi bán ngay để tôi hốt cho con.]

[Miên Miên mặc đồ bơi là lộ dáng người rồi nhé, Miên Miên mập thật hahaha nhìn bụng con bé kìa!]

[Cánh tay mũm mĩm, chân mập mập, chắc sờ sướng lắm, muốn véo một cái quá.]

[Miên Miên phải học bơi, thật đáng mong đợi.]

…

Tần Sùng Lễ cũng đổi quần bơi, ông duy trì dáng người cực tốt, để lộ đường nhân ngư, trên màn hình cứ chảy máu mũi rào rào (o゜▽゜)o☆

Tần Mục Dã bơi hai vòng, nghe Miên Miên muốn học bơi, lập tức nghi ngờ: "Con bé á? Cây củ cải lùn chân ngắn này có đạp nước được hay không?"

Tần Sùng Lễ liếc mắt nói chê: "Con gái ba thông minh như vậy, tất nhiên có thể học được, con tưởng con bé là con à?"

Tần Mục Dã đã sớm quen với sự ghét bỏ của ba, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, vỗ ngực nói: "Giống con thì con bé hơi bị trâu đấy! Ba đừng quên, hồi tiểu học con đạt giải nhất nhiều cuộc thi bơi lội đấy, lên trung học cơ sở còn lọt vào đội tuyển bơi cấp thành phố cơ."

Tần Sùng Lễ bình thản nói: "Nhớ, người có đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển như con thì trước sau như một, ba là ba sao có thể quên được chứ?"

Tần Mục Dã:… Chẳng hiểu sao lại thấy như bị đâm một đao?

Dỗi thì dỗi, đập thì đập nhưng khi Miên Miên xuống nước, hai người đàn ông đều khẩn trương, cẩn thận.

Tần Mục Dã lấy cho Miên Miên một chiếc phao tròn hình heo Peppa, để cô bé ngồi vào trong.

Nước trong bể bơi có hệ thống ổn định nhiệt độ nên rất thoải mái.

Miên Miên đung đưa chân dưới nước, cười vui vẻ: "Thích quá, hóa ra bơi lội lại vui như vậy!"

Tần Sùng Lễ cười nói: "Con làm quen với cảm giác dưới nước trước, chơi một lúc rồi ba dạy con bơi nhé."

Tần Mục Dã nghe vậy, nhướng mày, nghi ngờ nhìn ông ba nhà mình: "Ba dạy á? Không cần đến một thiên tài bơi lội con chẳng phải là phí của trời à. Ba cao tuổi rồi, nghỉ ngơi đê."

Tần Sùng Lễ không hài lòng với thái độ của con trai: "Con? Thiên tài hả? Con đùa gì vậy? Ba dạy con bơi đấy, không biết thằng ngốc nào sợ đến nỗi khóc tu tu trong bể bơi!"

Tần Mục Dã đường đường là idol đỉnh lưu, bị ba lật lại lịch sử đen tối trước ống kính, bừng bừng tức giận: "Ba nói linh tinh bêu xấu con! Từ nhỏ con đã can đảm, có dũng có mưu, bơi lội như cá, làm sao có thể khóc được?"

Tần Sùng Lễ nhếch khóe môi không chút lưu tình: "Trong ba người anh của Miên Miên chỉ có con là thích khóc nhất, từ nhỏ đã thích chơi trội, thích gào khóc để thu hút mọi người, hồi mới học bơi chẳng sợ phát khóc, có video làm chứng, nếu con không tin đợi tí nữa ba bảo quản gia tìm ra cho con, để fan của con xem thật kỹ!"

Fan của Tần Mục Dã vui mừng khôn xiết dưới bình luận ——

[Ba chơi đẹp quá! Ba Tần nhất định phải tung đoạn video đó ra nhé!]

[Con muốn xem lịch sử đen tối của anh Dã, chắc ngu ngốc lắm đấy

hahahaha]

[Há há há há tôi cười chảy cả nước mắt, chưa cần xem, tưởng tượng ra đã thấy buồn cười rồi.]

Trong lúc hai ba con không ai nhường ai, đánh nhau không ngừng nghỉ, khán giả đang ăn dưa xem trò vui.

Miên Miên ngồi chán trong phao bơi hình Peppa nên với lấy phao màu tím đơn giản bên cạnh, ưỡn mông, đạp chân, chui vào giữa, eo nhỏ nằm ngang trên phao, ngóc đầu ra bên ngoài, thoải mái đạp chân, bơi ra ngoài trong nháy mắt.

Mặc dù chưa thực sự biết bơi nhưng cảm giác nửa thân người nhỏ bé chìm dưới nước rồi nổi lên như con cá lững lờ trôi là một trải nghiệm mới lạ với đứa nhỏ.

Dưới ánh mặt trời, Miên Miên thoải mái nheo mắt, biểu cảm cực kỳ hưởng thụ.

Cuối cùng dưới bình luận cũng rời sự chú ý ——

[Trời ơi, Miên Miên bơi ra ngoài một mình kìa!!!]

[Con bé thông minh quá, biết dùng tay với chân quạt nước, đúng là không ai dạy con bé chứ?]

[Đáng yêu ghê, aaaa, giống nụ hoa màu tím bơi qua bơi lại trong dòng nước á.]

[Tôi chuẩn bị mua bao tải màu tím đây, hôm nay Miên Miên hợp màu tím lắm nhé!]

Hai ba con lấy lại tinh thần, trợn tròn mắt!

"Con gái!"

“Con heo thối này!”

Chương 119: Ước mơ của bé con bốn tuổi là gì?

Edit: Thư

Miên Miên vịn vào phao bơi quạt nước khiến Tần Sùng Lễ và Tần Mục Dã hoảng sợ.

Đoạn nước nông cũng đến 1m2??? Hai người đang đứng ở đáy bể, vội vàng đi đến, phát hiện bé con vừa đạp chân, vừa vẩy nước rất vui vẻ.

Tần Sùng Lễ bật cười trước vẻ đáng yêu của con gái: "Sao Miên Miên lại bơi ra đây rồi, không đợi ba à?"

Tần Mục Dã khẩn trương quá mức, xị mặt, vỗ vỗ em gái đang bĩu môi, cố làm ra vẻ nghiêm túc: "Tần Miên Miên! Em còn chưa biết bơi, sao lá gan lại lớn như vậy?? Nhỡ bị chìm xuống thì làm thế nào?"

Miên Miên vừa vẫy chân vừa nói: "Phao bơi sẽ nổi lên nên em không bị chìm đâu, với cả ba và anh hai ồn ào quá, hay là anh với ba đánh một trận đi, ai thắng thì dạy em?"

Bé con ngây thơ luôn nói chuyện chẳng uyển chuyển chút nào. Đau lòng dã man.

Còn khiến người lớn hết lần này tới lần khác không thể nào nói lại.

Bình luận ——

[Hahahahahaha Miên xỏ xiên vẫn đâm chọc như vậy!]

[Miên Miên: Đàn ông thật nhiều lời, xui ghê!]

[Con gái: Cứ hơn cao thấp một lúc nữa là con bơi được 800 mét đấy!]

Tần Sùng Lễ biết con gái nóng lòng muốn bơi, nhìn phản ứng của cô bé dưới nước là biết bé đã thích ứng.

Tần Sùng Lễ đi tới bên cạnh bé, kiên nhẫn mở miệng: "Ba nói linh tinh nhiều quá nên khiến Miên Miên sốt ruột phải không? Đến đây, giờ ba dạy con lấy hơi nhé, việc này rất quan trọng, nếu lấy hơi không ổn khi bơi sẽ bị sặc nước. Học không được là sẽ bị bêu xấu giống anh hai hồi nhỏ đấy."

Miên Miên siết chặt nắm tay: "Ba, con sẽ học nghiêm túc ạ!"

Tần Mục Dã: "…?"

*

Tốc độ dạy của Tần Sùng Lễ nhanh hơn nhiều so với dự kiến, ông cũng rất nhẹ nhàng, ung dung.

Năng lực lĩnh hội của Miên Miên vượt xa các bạn cùng tuổi, thậm chí còn hiểu nhanh hơn cả người lớn.

Sau khi học xong cách lấy hơi, cô bé nhanh chóng nằm úp trên mặt nước làm động tác bơi ếch.

Đừng nhìn cô bé tay ngắn chân ngắn, mọi động tác đều ra hình ra dáng, tựa như một học sinh thông minh ngoan ngoãn.

Tần Sùng Lễ khen không dứt lời: "Đúng, chính xác là như thế, Miên

Miên giỏi quá, lúc lấy hơi con chú ý hơn một chút.”

Tần Mục Dã hơi sửng sốt, “Con bé học nhanh quá đi, hay là đã luyện tập trong bồn tắm rồi đấy?”

Dưới sự giám sát của Tần Sùng Lễ, Miên Miên có thể bơi quãng đường hơn chục mét với động tác bơi ếch tiêu chuẩn.

Phần bình luận choáng ——

[Con gái tôi học nhanh thế nhỉ, động tác rất mềm dẻo.]

[Đừng coi thường Miên Miên tay mập chân mập nhé, động tác rất chuẩn đấy! Bơi giỏi hơn hẳn con cháu bảy tuổi của tôi!]

[Chuẩn luôn, lần trước dạy con trai bơi mà tôi phát điên lên ấy, dạy hai tháng rồi có biết lấy hơi đâu, mà con tôi gần bảy tuổi rồi.]

[Con của chị lầu trên chắc cũng ngốc tầm Tần Mục Dã thôi chứ nhiêu.]

[Miên Miên bơi ếch đáng yêu vãi, yêu Miên Miên thông minh ghê!]

[Nghĩ kỹ lại thì đúng là Miên Miên thông minh hơn nhiều bạn nhỏ bình thường thật, cô bé học cái gì cũng nhanh ấy. Trước đây có biết tiếng Anh đâu, mà trong video trên Weibo của Tần Mục Dã vài hôm trước, cô bé đã giao tiếp bằng tiếng Anh với ba rồi đấy.]

[Đúng đúng đúng, hôm qua mấy bài toán Miên Miên và anh Thanh Hành cùng giải không dễ chút nào, đây là IQ của một đứa trẻ bốn tuổi thật à?]

[Miên Miên làm gì cũng nghiêm túc, thật là một cô bé nỗ lực!]

[Miên Miên giỏi quá, mấy người lớn vô tích sự đang ngồi trước màn hình tự thấy xấu hổ luôn _(:3” ∠)_]

…

Nghỉ ngơi một lúc, Tần Sùng Lễ bế con gái lên bờ, lấy khăn tắm màu tím nhạt quấn quanh cô bé, cho bé uống nước chanh.

"Nghỉ ngơi một lát đã, bơi lội cần nhiều thể lực, hôm nay Miên Miên mới học lần đầu, thế là rất giỏi rồi."

Miên Miên uống mấy ngụm lớn, giọng nói ngập tràn mong đợi: "Con còn muốn bơi nữa, ba dạy con cách bơi của anh hai được không ạ?"

Tần Sùng Lễ ngạc nhiên: "Con muốn học bơi sải à? Vừa rồi đã luyện tập rất lâu, Miên Miên không thấy mệt sao?"

Bé con lắc đầu liên tục: "Con không mệt, con chỉ hơi đói thôi."

Chị giúp việc bưng đồ ăn nhẹ được chuẩn bị sẵn cho bữa chiều, đặt lên bàn bên cạnh hồ bơi.

Miên Miên ăn hai chiếc sandwich cá ngừ nhỏ và một cái xúc xích.

Tần Mục Dã nhìn cô bé ăn ngon như vậy, hai má phồng lên: "Xem ra là đói thật rồi, vừa mới ăn trưa xong, con heo thối này đúng là chiến thần ăn uống mà."

Miên Miên ăn xong, cảm thấy tràn trề năng lượng, kéo Tần Sùng Lễ xuống nước, tiếp tục học bơi sải.

Ngoài miệng Tần Mục Dã cười chê, không chịu thừa nhận em gái lợi hại.

Nhưng cơ thể lại rất thành thật, đi xuống nước dạy em gái cùng ba.

Sự thật chứng minh, đúng là em gái cậu hơi bị đỉnh thật.

Khi hai ba con nhìn Miên Miên vui vẻ bơi hai vòng lớn quanh bể bơi, Tần Sùng Lễ cuồng con gái cười không ngớt, vỗ tay liên tục.

Tần Mục Dã hơi hoảng hốt: "Nghĩ lại thì con heo thối nhà mình học cái gì cũng nhanh thật, con bé học tiếng Anh với Lục Thanh Hành chưa được bao lâu mà giờ đã nói lưu loát được rồi, còn cả mấy bài toán kia nữa, đừng nói con heo nhà mình là thần đồng nhé?"

Tần Sùng Lễ luôn tự tin trăm phần trăm với cô công chúa của mình.

Không chỉ là thần đồng, Miên Miên nhà ông còn là thần tiên đấy!

Tần Sùng Lễ cười đến nỗi khóe miệng sắp kéo lên tận mang tai, nhưng vẫn bình thản nói: "Đừng ngạc nhiên nữa, với gen nhà mình, em gái con thông minh là điều bình thường. Từ nhỏ anh con đã học nhảy lớp, môn nào cũng đứng thứ nhất, Tiêu Nhiên còn nhỏ nhưng đã lộ ra tài năng thiên phú, thành tích cũng tốt. Ba và mẹ đều học giỏi từ nhỏ đến lớn, Miên Miên là con của ba mẹ, dĩ nhiên có gen di truyền."

Tần Mục Dã nghĩ theo cách của ba, cảm thấy cũng có khả năng.

Cậu gãi đầu, không hiểu sao không cười nổi: "Ba nói vậy không sai nhưng con vẫn thấy lạ lạ ở đâu ấy…"

Dưới bình luận ai cũng cười như điên ——

[Hahahahaha đm tỉnh lại đi anh Tần đỉnh lưu ơi, anh là đứa được nhặt về, đừng nghi ngờ gì nữa!]

[Quả tạ IQ thấp của nhà này nặng quá hahahaha.]

[Ba mẹ, anh em trai, em gái đều là thiên tài, Tần Mục Dã: Chúa hề vẫn là tôi. JPG]

[Phiên bản đời thực của tiểu thuyết 《Anh trai vô tích sự và em gái

thiên tài 》đây rồi]

[Từ đó quyển truyện về một chàng trai vô tích sự ra đời —— 《 Cả nhà chỉ có mỗi tôi là người bình thường》]

…

Mặt trời sắp xuống núi, cuối cùng Miên Miên bơi đã mệt, cảm giác hào hứng khi lần đầu tiên bơi thử qua đi.

Cô bé leo lên phao bơi hình heo Peppa, thoải mái đung đưa chân.

Tần Mục Dã và Tần Sùng Lễ thi bơi sải.

Miên Miên ngồi trên phao bơi, làm trọng tài và cả hai ba con đều hòa nhau.

Thi xong, hai người bơi lại gần Miên Miên.

Tần Mục Dã thấy cô bé rơi vào suy tư.

Khuôn mặt của bé con bốn tuổi ngây ra, ánh mắt ngây thơ, ngoại trừ vẻ ngoài siêu đẹp, trông cô bé không khác mấy so với các bạn ở trường mẫu giáo.

Tần Mục Dã chưa bao giờ nghĩ em gái mình là một siêu trí tuệ, ngang hàng với con heo thối thiên tài nhà họ Lục kia.

Hiếm khi cậu hỏi một vấn đề về lâu về dài: "Bé con, có bao giờ em nghĩ sau này em muốn làm gì chưa?"

Miên Miên ngồi trên phao bơi đạp nước, sững sờ trong phút chốc: "Em mới bốn tuổi mà, sao phải nghĩ đến những việc này?"

Thật ra đây cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời của Tần Mục Dã, cậu nghĩ một lúc, nói: "Chẳng phải lúc nào em cũng lẩm bẩm là đợi đến khi

nào ông đây thành ông cụ, em sẽ kiếm tiền nuôi anh à? Còn nói sau này ba già rồi không có tiền, em sẽ nuôi cả ba, thế đã bao giờ nghĩ làm nghề gì để kiếm tiền chưa?"

Miên Miên mở to mắt ngạc nhiên trước câu hỏi của cậu.

Tần Sùng Lễ cũng rất tò mò, ông giơ tay nhéo má con gái, cười hỏi: "Ba cũng muốn biết ước mơ của Miên Miên là gì, nếu con chưa bao giờ nghĩ đến, hay bây giờ nghĩ thử đi?"

"Vâng ạ…" Miên Miên cúi đầu nghịch ngón tay, nghiêm túc tự hỏi.

Ước mơ?

Miên Miên thường gặp từ này trên TV và Internet nên không quá xa lạ.

Có một lần cô giáo trên trường cũng từng hỏi các bạn.

Lúc ấy nhiều bạn giơ tay trả lời.

Có bạn bảo muốn trở thành ngôi sao, có bạn muốn làm nhà khoa học, có bạn còn bảo muốn làm tổng giám đốc thừa kế tài sản. Lúc ấy Lục Linh đã nghiêm túc nói, ước mơ của chị ấy là trở thành ảnh hậu!

Lúc đó Miên Miên không lên tiếng trả lời, mà cô bé là bạn nhỏ nhất trong lớp, cô giáo cũng cảm thấy bé còn nhỏ, không có ước mơ là chuyện bình thường nên không hỏi sâu thêm.

Bé con yên lặng.

Cả bình luận đứng ngồi không yên ——

[Miên Miên đáng yêu như vậy, đương nhiên muốn làm ngôi sao, phải là ngôi sao lớn như mẹ vậy!]

[Mặc dù tôi hy vọng ngày nào cũng có thể đu con gái, nhưng giới giải trí quá phức tạp, vẫn nên tôn trọng Miên Miên có thích hay không.]

[Hay là làm boss lớn như anh cả ấy, tưởng tượng con bé đi làm bà trùm tổng giám đốc, chắc chắn vừa cưng vừa ngầu!]

[Hay thôi, cứ đi diễn hài với anh hai ngốc cũng được, Miên Miên mang lại niềm vui cho mọi người mà]

…

Tần Sùng Lễ thấy con gái không nói gì, thử dẫn dắt: "Miên Miên có muốn làm diễn viên giống mẹ không?"

Tần Sùng Lễ biết, từ nhỏ con gái đã được rất nhiều người yêu thích, chính bé luôn vui vẻ chấp nhận, không hề cảm thấy áp lực, có lẽ tính con bé thích được người khác theo đuổi. Mặc dù con đường này chưa chắc là lựa chọn tốt nhất nhưng nếu Miên Miên thích, người ba già như ông sẽ ủng hộ và âm thầm đồng hành, bảo vệ cô bé.

Miên Miên nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: "Mẹ rất lợi hại nhưng rất vất vả, mẹ ước mơ trở thành diễn viên ưu tú, con biết giấc mơ này thật tuyệt. Nhưng con không hứng thú với diễn xuất, đây không phải là ước mơ của con."

Tần Mục Dã vươn tay, xoay đầu em gái về phía mình: "Hay là em muốn làm idol giống mấy chị xinh xinh trong công ty của anh vậy."

Miên Miên lắc đầu.

Tần Mục Dã lại hỏi: "Thế em muốn là tổng giám đốc bá đạo ngầu lòi như anh cả không, quản lý rất nhiều nhân viên, kiếm được nhiều tiền, làm sếp của nhiều người đấy."

Miên Miên không gật đầu.

Trong đôi mắt trong suốt to tròn của cô bé ẩn chứa sự mờ mịt.

Tần Mục Dã bật cười ra tiếng, ôm chầm lấy em gái, hôn một cái thật kêu: "Được rồi, em còn nhỏ, không có ước mơ cũng bình thường mà, sau này cứ suy nghĩ dần dần!"

Tần Sùng Lễ cũng nói: "Đúng vậy, ba và anh hai hỏi sớm quá, đợi đến khi Miên Miên mười lăm tuổi hỏi lại vấn đề này cũng không muộn."

Đúng lúc này, ánh nắng chiều rơi xuống, mặt trời biến thành màu đỏ sưởi ấm của lá phong, ánh sáng phủ lên mặt bể bơi, rơi xuống ba người, hai lớn một nhỏ, tạo nên một hình ảnh vô cùng ấm áp.

Hướng bình luận có chút thay đổi ——

[Huhuhu, ấm áp quá đi, quả nhiên hoàng hôn dễ khiến con người ta đa sầu đa cảm, ba và anh hai đều yêu Miên Miên nhiều lắm.]

[Miên Miên siêu hạnh phúc, ngưỡng mộ thật, có ba và anh hai đẹp trai thế kia, hơn hết hai người đều chăm lo từng giờ từng phút cho Miên Miên lớn lên.]

[Cách ba và anh hai hỏi ước mơ của bé con thật tuyệt vời!]

[Anh Dã lại hôn trộm Miên Miên rồi, ngọt quá, tiếc là tôi không kịp cắt ra, hi vọng có ai đó trên Weibo cắt được phân đoạn này!!!]

…

"Đi tắm rồi chuẩn bị ăn tối thôi."

Tần Mục Dã bế em gái lên từ cái phao hình heo Peppa, đôi chân dài đi thẳng lên bờ.

Lúc lên tầng, Miên Miên đột nhiên nghiêng đầu hỏi cậu: "Anh hai, khi nào anh bắt đầu có ước mơ ạ?"

Tần Mục Dã không suy nghĩ nhiều, thẳng thắn trả lời: "Chắc là hồi mẫu giáo, lúc ấy anh thấy trên TV có một nam ca sĩ đẹp trai vừa hát vừa nhảy, bên dưới có rất nhiều fan nữ cầm lightstick hò hét chói tai, lúc đó liền muốn thay thế bản thân vào đó."

Miên Miên lại hỏi: "Còn anh Hoài Dữ thì sao, lúc nào anh ấy quyết định thừa kế tài sản của gia đình ạ?"

Tần Mục Dã nhớ lại hai mươi bốn cái nồi bánh chưng ông anh mình trải qua…

Cậu nói khẽ: "Anh cả như ông già từ khi còn bé tí ti rồi, từ khi anh còn nghịch đất, anh ấy đã đọc rất nhiều loại sách kỳ quái, ba đào tạo anh ấy như người thừa kế, anh cả cũng ngầm thừa nhận thân phận này của mình, không hề bài xích, chắc là anh ấy quyết định từ khi lên ba?"

Bé con trong ngực đột nhiên thở dài.

Tần Mục Dã cười: "Sao lại thở ngắn thở dài rồi?"

Miên Miên bĩu môi, biểu cảm rất tiếc nuối: "Anh Hoài Dữ có ước mơ là điều tính toán được từ trước. Nhưng đến cả người ngốc như anh hai cũng có ước mơ từ nhỏ, em lại không có, thực sự không thể tưởng tượng nổi."

Tần Mục Dã:??????

*****

Vấn đề ước mơ này đã khiến Miên Miên suy nghĩ mấy ngày.

Đến khi bảy ngày quay chụp tập đặc biệt 《 kỳ nghỉ của ba 》 kết thúc mỹ mãn, Miên Miên vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Hôm nay, Lục Thanh Hành tới dạy kèm Tần Tiêu Nhiên.

Bởi vì Tần gia chuyển nhà nên trang viên trên núi này cách trường học một khoảng kha khá.

Để tiện đi học, Tần Tiêu Nhiên và thầy giáo nhỏ họ Lục đã bàn bạc xong xuôi. Mỗi ngày sau khi tan học hai người sẽ ngồi xe của Tần gia về nhà, sau khi học xong, tài xế sẽ đưa thầy Lục về.

Lúc này, Tần Tiêu Nhiên đang cày cuốc chăm chỉ, cố gắng hoàn thành bài tập về nhà Lục Thanh Hành đã giao.

Hôm nay tinh thần học tập của Miên Miên có chút sa sút.

Tuy thầy giáo Lục rất nghiêm khắc với Tần Tiêu Nhiên nhưng trước mặt Miên Miên, ông thầy này hoàn toàn không có nguyên tắc nào cả.

Hôm nay Miên Miên bảo không muốn học.

Lục Thanh Hành liền lắp Lego cùng bé.

Chơi một lúc, Miên Miên buồn chán nằm trên ghế sô pha, khuôn mặt như đưa đám.

Lục Thanh Hành nhạy cảm nhận ra cô bé có tâm sự.

Cậu ngồi bên cô bé, ôn tồn hỏi: "Miên Miên sao thế?"

Miên Miên giơ chân, nghiêng đầu nhìn cậu: "Anh Thanh Hành, anh có rất nhiều môn học yêu thích, chắc chắn anh đã nghĩ ra sau này lớn lên muốn làm gì rồi phải không?"

Lục Thanh Hành bất ngờ, không nghĩ sẽ nghe được từ một cô bé bốn tuổi vấn đề thảo luận sâu xa như vậy.

Cậu bé lắc đầu: "Anh chưa nghĩ ra."

Miên Miên rất kinh ngạc, thậm chí cô bé còn ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nhìn chằm chằm cậu: "Anh không có mơ ước ấy ạ?"

Lục Thanh Hành thẳng thắn trả lời: "Nếu Miên Miên hỏi về công việc cụ thể sau này anh định làm gì, quả thật anh không có, anh chưa nghĩ tới sau này sẽ làm công việc gì."

Không phải cậu bé đang cố an ủi em gái.

Cậu nói thật.

Mặc dù cậu rất hứng thú với bộ môn nghiên cứu khoa học nhưng không có nghĩa một cậu bé mười tuổi như cậu đã quyết định nghề nghiệp tương lai của mình.

Cậu bé cho rằng mình còn nhỏ, có thể thử sức ở nhiều lĩnh vực nên không vội quyết định vấn đề này.

Tâm trạng của Miên Miên lập tức vui vẻ hơn đôi chút: "Hóa ra anh Thanh Hành cũng không có ước mơ!!"

Lục Thanh Hành hỏi thêm một chút, Miên Miên đã kể lại chuyện mấy hôm trước giữa mình và Tần Mục Dã.

Lục Thanh Hành sờ mái tóc mềm mại của cô bé, dịu dàng nói: "Việc này không sao cả, có người biết ước mơ của mình sớm, có người biết muộn, ước mơ không phải là thứ vĩnh viễn không thay đổi, lúc nào em cũng có thể thay đổi nó, bây giờ Miên Miên còn nhỏ, em có thể từ từ trải nghiệm những việc mình thích."

Miên Miên là một bạn nhỏ mạnh mẽ từ trong xương.

Một lúc cô bé biết được chỉ một mình mình không có ước mơ nên cảm thấy khá mất mát.

Nhưng thực sự cô bé đã suy nghĩ rất nhiều nhưng không thể quyết định sau này mình muốn làm nghề gì.

Bây giờ nghe Lục Thanh Hành nói vậy, cô bé thông suốt, nở nụ cười ngọt ngào, vui vẻ kéo tay cậu bé: "Anh Thanh Hành và em cùng không có ước mơ, em rất vui vẻ, hihihi (*^▽^*)."

Tâm trạng Miên Miên ngay lập tức thả lỏng nhẹ nhàng, cô bé kéo Lục Thanh Hành đến phòng khách xem hoạt hình.

Mặc dù đã xem rất nhiều bộ phim hoạt hình hay nhưng Miên Miên vẫn thích xem 《 Gia đình nhà heo Peppa 》nhất.

Miên Miên không kiềm chế nổi, ngồi phịch xuống ghế sô pha, tay cầm chiếc macaron vị dâu, cắn từng miếng nhỏ.

Cô bé vừa ăn vừa xem, vui sướng đung đưa chân, đột nhiên nói: "Anh Thanh Hành, đột nhiên em ước mơ này!"

Lục Thanh Hành: "Nhanh vậy sao?"

Miên Miên cười híp mắt nói: "Em mơ ước trở thành heo Peppa, cả ngày chỉ cần ăn, ngủ, nghịch nước, cả nhà sống vui vẻ, hạnh phúc với nhau."

Lục Thanh Hành:"…?"

Miên Miên cảm giác ước mơ của mình sẽ không được bạn bè công nhận.

Cô bé không cam lòng, ăn xong macaron, bé giơ tay kéo áo Lục Thanh Hành: "Anh Thanh Hành, nếu anh không có ước mơ, hay là

em đề nghị thế này, anh ước mơ trở thành heo George được không? Như thế chúng ta có thể chơi cùng nhau mỗi ngày."

"Khụ khụ!!" Lục Thanh Hành đặt ly thủy tinh xuống, cậu bé đang uống nước trái cây, suýt chút nữa bị sặc.

Miên Miên tràn đầy mong đợi nhìn cậu.

Đối với Miên Miên luôn muốn gì được nấy, Lục Thanh Hành hiếm khi từ chối: "Không được, anh không thể làm em trai của Miên Miên được."

"Nhưng…" Miên Miên hơi mất mát nhưng không quá nghiêm trọng.

Cô bé nhanh chóng nghĩ đến mối quan hệ của các nhân vật, đúng là không được.

Nếu nói ai hợp vào vai George, chắc chắn phải là anh hai ngốc Tần Mục Dã của cô bé.

Miên Miên lấy lại tinh thần, đưa ra đề nghị mới: "Anh Thanh Hành, hay là anh làm cừu Suzy đi?"

Lục Thanh Hành: "… Suzy là con gái mà?"

"Thỏ Richard được không?"

"…"

"Hình như voi Edmond cũng không tệ!"

"…"

Cũng may Miên Miên không bắt cậu lựa chọn một nhân vật "mơ ước".

Bác Vinh quản gia bưng đồ ngọt lên, Miên Miên liền rơi vào niềm vui ăn uống.

Lục Thanh Hành bóp trán.

Thật ra không phải cậu không có ước mơ.

Lớn lên cùng Miên Miên, tận mắt nhìn thấy cô bé trải qua đời này một cách an yên.

Đây chính là ước mơ duy nhất của cậu.

Chương 120: 《 Cuộc sống đời thường của những người đàn ông》 chuyến đi đến Úc

Edit: Thư

Sau khi tập đặc biệt《 kỳ nghỉ của ba》kết thúc, fan trung thành của chương trình nhao nhao kêu không đủ, muốn xem thêm mười tập đặc biệt.

Tổ sản xuất đăng bài trấn an mọi người, thông báo chuyến đi thứ ba sẽ sớm bắt đầu.

Nhiều fan còn tưởng đây chỉ là một chiêu trò lấy lệ trước sau như một của chương trình.

Không ngờ, chuyến du lịch thứ ba nhanh chóng lên sóng!

Địa điểm du lịch lần này là hai quốc gia ở bán cầu khác, Úc và New Zealand.

Ở Úc và New Zealand mùa này đang là chuyển giao giữa mùa hè và thu, khí hậu ấm áp phù hợp đi du lịch.

Ngày lên sóng đầu tiên, Miên Miên mặc một chiếc váy hai dây chấm bị đỏ, lộ ra cánh tay mập mạp, lon ton chạy xuống tầng, dáng vẻ đáng yêu đến mức khiến các mẹ canh trước sóng trực tiếp run lên cầm cập.

Lần quay hình này kéo dài gần nửa tháng, Miên Miên phải xa anh cả, anh ba và "anh họ" đến gần hai tuần không gặp mặt, cô bé

không nỡ chào tạm biệt.

Miên Miên kéo tay Tần Tiêu Nhiên, được cậu cúi người bế lên.

Bé con trịnh trọng vỗ vai Tần Tiêu Nhiên như người lớn: "Miên Miên không ở nhà nửa tháng, anh Tiêu Nhiên phải cố gắng học tập, anh Thanh Hành sẽ báo cáo tiến độ của anh với Miên Miên đấy, Miên Miên sẽ giám sát anh từ xa."

Tần Tiêu Nhiên đỡ trán: "Biết rồi mà, bà chủ nhỏ."

Miên Miên nhìn về phía Ti Mệnh.

Tần Tiêu Nhiên bế bé đến bên cạnh Ti Mệnh.

Miên Miên khom tay đặt bên miệng, ra hiệu thì thầm.

Ti Mệnh cúi đầu, nghiêng tai nghe cô bé nói.

"Chú Ti Mệnh, lần này Miên Miên đi rất xa, chú không được dịch chuyển tùy tiện nhé, đi hẳn nửa vòng trái đất sẽ tiêu hao rất nhiều linh lực."

Ti Mệnh nhéo tóc cô bé, ung dung nói: "Đương nhiên rồi, máy bay còn phải bay mười tiếng, chú làm sao dịch chuyển được, cháu phải bảo vệ tốt bản thân mình, chú ý an toàn nhé."

Lần dịch chuyển trước đến thị trấn Lê Tương đang quay phim chắc hẳn đã là khoảng cách xa nhất rồi.

Lần này có Tần Sùng Lễ và Tần Mục Dã cùng đi, Ti Mệnh rất yên tâm.

Dĩ nhiên chủ yếu yên tâm về ba.

Miên Miên hiểu ra, gật đầu, vẫy vẫy tay chào tạm biệt hai anh.

Chào anh ba và anh họ xong xuôi, nhưng còn anh cả đâu rồi?

Miên Miên tụt xuống từ ngực Tần Tiêu Nhiên, đi vòng quanh phòng khách rộng lớn, cuối cùng phát hiện ra Tần Hoài Dữ đang kiểm tra hành lý lại một lần nữa.

Mặc dù đây đã là lần thứ ba Miên Miên quay chương trình du lịch nhưng lần này khác với hai lần trước, hai lần trước khi khởi hành Lê Tương đều có ở nhà.

Hành lý của Miên Miên và Tần Mục Dã đều do mẹ tự tay sắp xếp, mẹ rất cẩn thận và không bỏ sót bất kỳ thứ gì.

Lần này trong nhà chỉ toàn đàn ông, Tần Hoài Dữ phải kiểm tra đi kiểm tra lại nhưng không quá yên tâm.

Tần Mục Dã ở bên cạnh phàn nàn: "Xong chưa, cộng thêm lần này thì anh kiểm tra 108 lần rồi đấy, không sai lệch tí nào, với cả, ở nước ngoài không phải không có siêu thị, thiếu cái gì đi mua cũng được mà."

Tần Hoài Dữ cạn lời: "Có ông anh không đáng tin cậy như em đi cùng, anh mới không an tâm đấy."

Đợi anh đóng lại vali, Miên Miên chạy nhào tới, ôm chặt anh.

Tần Hoài Dữ đỡ mông em gái, bế bé lên, thơm một cái lên trán cô bé.

"Lần này đi rất xa, nhất định Miên Miên phải chú ý an toàn, có gì gọi điện thoại ngay cho anh, biết không?"

Miên Miên nghiêng đầu, than thở: "Em biết rồi, anh Hoài Dữ nói nhiều quá, làm tổ trong tai Miên Miên rồi nè!"

Tần Hoài Dữ véo má cô bé: "Được lắm, dám chê anh phiền đúng không?"

Tần Mục Dã nói: "Đấy, đừng có trách em, anh phiền thật mà, sao mà lải nhải lắm thế."

Miên Miên gật đầu: "Lần này em theo phe anh hai, anh Hoài Dữ nói nhiều quá, ngay cả ba cũng lén than thở rồi, anh Hoài Dữ phải cẩn thận đấy, còn trẻ mà cằn nhằn như vậy, sau này không tìm được vợ đâu."

Tần Hoài Dữ dở khóc dở cười: "Được rồi, lên xe đi thôi."

Phần bình luận chen chúc toàn "chị dâu cả" của Miên Miên ——

[Aaaa anh cả mlem quá, nói nhiều thì thế nào, tôi bằng lòng bị ông chồng đẹp trai thế này lải nhải một trăm năm!]

[Đẹp xỉu, nhan sắc của anh cả hại tôi, vl hại chết tôi rồi!]

[Hahaha mẹ không ở nhà, anh cả đảm đương vai trò của mẹ rồi.]

[Mommy nam thì sao, mommy nam mãi đỉnh!]

[Miên Miên ơi, con thật sự không hiểu phụ nữ trên thế giới này rồi, chỉ cần anh của con sẵn lòng tìm đối tượng, chắc chắn lượng người ứng cử đủ để xếp hàng từ Yến Kinh đến Úc ấy chứ.]

[Vl nhiều người định cướp anh cả thế à? Thôi nhường anh cả cho mấy chị em, tôi chọn anh họ! Miên Miên ơi, chị là chị dâu họ của em đây!]

[Tôi chọn anh ba Dã Vương*! Dã Vương mãi đỉnh! Tôi có thể chờ anh ba mười năm nữa! (nói nhỏ thôi)]

** Dã Vương: Vua đi rừng*

…

Tần Mục Dã và Tần Sùng Lễ mặc áo ngắn tay chấm bi đỏ đen, cả nhà mặc đồng phục gia đình đáng yêu, trông rất đẹp.

Đến sân bay, ba gia đình ở Yến Kinh tụ họp đông đủ.

Đạo diễn Phó Sâm thường sử dụng mạng 2G gặp lại Tần Sùng Lễ, cảm thấy rất bất ngờ.

"Ông Tần cũng đi quay mùa thứ ba à? Tôi còn tưởng ông Tần chỉ tham gia mùa hai thôi chứ."

Phó Trạch Ngôn không nói lên lời: "Ba, wifi trong thư phòng của ba lại có vấn đề à?"

Tần Mục Dã đâm chọc ba ruột không chút thương tiếc: "Chắc gần đây đạo diễn Phó không lên mạng rồi, nếu ông lên sẽ biết, bây giờ ba của tôi đã trở thành người giàu sa sút, bị ép phải về hưu, bình thường ở nhà chỉ làm mấy việc uống trà, trồng hoa, đưa đón Miên Miên đi học thôi, Miên Miên đi quay chương trình để kiếm tiền, đương nhiên ba tôi phải đi theo rồi."

Lục Kha Thừa càng ngày càng thân với Tần gia, mấy hôm trước còn đến lâu đài mới của gia đình họ để chung vui.

Trên mạng gần đây, chuyện Tần Sùng Lễ từ chức, ở nhà chơi cùng con gái đã bị chế thành nhiều meme.

Lục Kha Thừa cười góp vui: "Cháu xin phép phỏng vấn chú Tần một chút, xin hỏi chú cảm thấy thế nào khi được thơm lây độ nổi tiếng của Miên Miên trong giới giải trí?"

Tần Sùng Lễ không những không lúng túng mà còn cười rất tự nhiên.

Ông đứng sừng sững ở đây với khí chất không hề thua kém bất kỳ ngôi sao nào có mặt.

Ông phối hợp với lời trêu chọc của Lục Kha Thừa, đi đến, bế Miên Miên đang tán dóc quên trời quên đất với Lục Linh.

Miên Miên ngồi trên tay ba, Tần Sùng Lễ giơ tay còn lại véo bắp chân con gái, vui vẻ nói: "Khỏi phải nói cảm giác tuyệt vời này rồi. Nhìn cái chân mập mạp của con gái tôi đi, ôm hơi bị thoải mái đấy nhé."

Tần Mục Dã thấy mình trêu không thành, muốn bùng nổ, cậu mở to hai mắt, giơ tay véo chân em gái: "Má nó, có vẻ ôm thích thật, con cũng muốn về hưu rồi, làm sao giờ, thử hỏi có gì tốt hơn cuộc sống ôm đùi em gái thoải mái qua ngày chứ?"

Miên Miên trợn mắt, hiển nhiên không hài lòng với thái độ còn trẻ mà đã siêng ăn lười làm của Tần Mục Dã.

Cô bé lắc đầu, rụt chân lại, nghiêm túc nói: "Em không cho anh ôm đâu!"

Tần Sùng Lễ cười, cúi đầu hỏi bé: "Thế có cho ba ôm không?"

Miên Miên nhìn ba rồi lại cúi đầu nhìn chân mình, suy nghĩ một lúc, gật đầu: "Được ạ."

Mọi người trong đoàn cười ầm lên.

Tần Sùng Lễ hài lòng hôn lên tay con gái: "Chuẩn con gái rượu của ba rồi."

Dưới bình luận cũng được tràng cười to ——

[Há há há há từ sau khi về hưu ba Tần thay đổi 180 độ luôn ấy,

không còn nghiêm túc chút nào!]

[Tần Mục Dã: Chắc chắn tôi không phải con ruột, thật là!]

[Lúc này người đàn ông giàu nhất nước đang trên bờ vực phá sản, phải đi ôm đùi con gái bốn tuổi thật rồi hahahaha.]

[Thích nhìn Miên Miên và ba thân thiết với nhau lắm nhé, thật là vui, cảm ơn đạo diễn Thi đã tiếp tục mời ba Tần tham gia chương trình.]

[Thử hỏi có ai không muốn ôm đùi mập mạp của đỉnh lưu Miên Miên chứ?]

…

Bay từ Yến Kinh đến Sydney mất hơn 11 tiếng.

Trong thời gian phát sóng trực tiếp, các bạn nhỏ ăn, chơi, xem phim, thời gian trôi qua rất nhanh.

*****

Tống Bối Ny biết hôm nay Miên Miên sẽ quay chương trình nên rất mong đợi đến giờ tan học, buổi trưa cô bé đã tranh thủ hoàn thành bài tập ở trường, đợi đến tối về nhà có thể xem trực tiếp chương trình của Miên Miên.

Sau khi Cảnh gia đạt được một vài hợp đồng kinh doanh với Tần Hoài Dữ, tình trạng đang dần chuyển biến tốt hơn, vượt qua các khoản nợ khủng hoảng cơ bản. Cảnh Tuệ tiến hành cải cách Cảnh gia, bồi dưỡng nhiều cánh tay đắc lực, hiện tại có thể phân chia nhiều công việc cho cấp dưới, bản thân dành thêm thời gian chăm sóc con gái.

Sau khi Cảnh Tuệ đoạt lại quyền nuôi con từ tay Tống Thừa Vọng, mối quan hệ giữa hai nhà trở nên rất căng thẳng.

Lúc ấy, Tống Thừa Vọng vẫn đang quay mòng mòng trong mấy vụ kiện cáo, đến bản thân còn lo không xong.

Về sau Cảnh Tuệ đón con gái về nhà, hạn chế cho Bối Ny gặp lại Tống Thừa Vọng.

Bối Ny rất vui vẻ, đến bây giờ vẫn không đòi ba.

Trên đường về, Cảnh Tuệ mở đài radio theo thói quen, tranh thủ lúc lái xe nghe một chút tin tức.

Không ngờ đúng lúc đài nhắc đến sự việc liên quan đến Tần gia.

Bối Ny đã sáu tuổi, lại rất thông minh, mặc dù nghe không hiểu hết nhưng cô bé có thể nắm được đại khái nội dung.

Đài radio nói, thành viên hội đồng quản trị của Tần Thị đang đấu đá quyết liệt, hơn một nửa số phiếu bầu đồng ý cắt chức chủ tịch Tần Sùng Lễ.

Trước mắt, cổ đông lớn thứ hai Tống Văn Thắng lên nắm quyền, hợp tác cùng cổ đông mới Tịch Châu, mặc dù con trai trưởng của Tần Sùng Lễ là Tần Hoài Dữ vẫn ngồi vững ghế tổng giám đốc nhưng nhìn chung, Tần Thị đang vào thời khắc quan trọng sang tay chủ mới.

Bối Ny nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy buồn lo: "Mẹ ơi, đài radio nói thật ạ? Tần Thị là tập đoàn của ba Tần, bây giờ không còn thuộc về bác ấy nữa sao?"

Bối Ny nhớ rõ Miên Miên và gia đình của em ấy đã giúp đỡ mình như thế nào. Cô bé vừa thích vừa biết ơn Miên Miên, hy vọng Miên Miên vui vẻ mỗi ngày, vì vậy khi Tần gia gặp chuyện, Bối Ny cảm thấy rất lo lắng.

Thật ra Cảnh Tuệ cũng không rõ hoàn cảnh trước mắt của Tần gia như thế nào.

Mặc dù cô là người trong giới kinh doanh nhưng những loại tranh đấu bên trong thế này, ngoại trừ nội bộ hội đồng quản trị của Tần Thị nắm chắc, người ngoài chỉ suy đoán linh tinh thôi.

Cảnh Tuệ an ủi con gái: "Không đâu, ba của Miên Miên rất giỏi, làm sao bác ấy lại để đồ của mình bị cướp đi chứ? Đây là chuyện của người lớn, để họ xử lý sẽ tốt hơn, Bối Ny không cần lo lắng."

Bối Ny nửa tin nửa ngờ: "Nhưng ông nội cũng rất giỏi mà…"

Tống Văn Thắng là ông nội của cô bé, từ nhỏ cô bé đã sợ hãi và không quá thân với người ông này.

Vừa nghĩ đến cảnh ông nội cướp mất công ty của ba Miên Miên, Bối Ny càng không thích ông.

Cảnh Tuệ bất đắc dĩ xoa đầu con gái.

Cô cũng hơi lo lắng, đương nhiên cô không hy vọng Tần gia suy sụp, càng không hy vọng Tống gia giành được quyền lực.

Cảnh Tuệ nói: "Hay mẹ và Miên Miên cùng cầu nguyện cho Miên Miên, cầu cho ba Miên Miên được không?"

Bối Ny gật đầu, đan hai tay nhỏ bé, nhắm mắt, yên lặng cầu nguyện.

*****

Lần này, lượng người xem trước sóng trực tiếp không chỉ là fan của chương trình.

Rất nhiều người trong giới kinh doanh cũng tò mò thái độ bình tĩnh

của Tần Sùng Lễ. Không những ông không có hành động mà còn thật sự tận hưởng cuộc sống về hưu.

Hội người hóng dưa bao gồm cả đội Tống Văn Thắng.

Tống Văn Thắng xem sóng trực tiếp, trong lòng buồn bực, nói với cấp dưới: "Tắt đi, có gì đáng để xem?"

Người kia cũng không hiểu: "Chủ tịch Tần thật sự quá bình tĩnh, chẳng lẽ ông ta cam tâm tình nguyện rút chân ra?"

Tịch Châu ngồi bên bàn trà trong phòng làm việc của Tống Văn Thắng, rót một ly trà, cười mỉa: "Tần Sùng Lễ đến tuổi rồi, tư duy không theo kịp thời đại, nên về hưu thôi, dù sao Tần gia cũng cơ bản rồi, cơm nước không phải lo, tâm trạng ông ta ổn định là phải."

"Với cả ngày xưa chủ tịch Tần đã nói, nguyện vọng lớn nhất của ông là có một cô con gái, giờ đạt được rồi, có vẻ muốn nghỉ hưu dành nhiều thời gian hơn cho con gái trong suốt thời kỳ trưởng thành thật."

"Đúng vậy, con gái nhỏ của chủ tịch Tần đáng yêu quá mà."

Ngay cả Tịch Châu cũng không cảm thấy nguy hiểm nên Tống Văn Thắng thả lỏng bản thân.

Nhưng không biết tại sao, ông ta vẫn thấy lo lắng bất an.

Tống Văn Thắng nói: "Nếu Tần Sùng Lễ muốn về hưu thật, vậy còn con trai ông ta thì sao? Bây giờ Tần Hoài Dữ đã có nhiều mâu thuẫn với chúng ta, sớm muộn gì cũng phải đổi cái ghế tổng giám đốc ấy, Tần Sùng Lễ xảo quyệt như hồ ly, ông ta sẽ để mặc con trai cả tự sinh tự diệt à?"

Ngoại trừ Tống Văn Thắng, ai ai cũng hướng mắt về phía Tịch Châu, đợi câu trả lời.

Tịch Châu từ từ uống một ngụm trà, bình thản mở miệng: "Lòng dạ con người là khó đoán nhất, mấy người muốn hỏi tôi giờ Tần Sùng Lễ nghĩ thế nào, tôi cũng chẳng thể đoán được. Các chú, các bác cứ làm xong chuyện trước mắt đi."

"Haiz, cậu nói đúng, đoán đi đoán lại chỉ vô ích thôi."

"Chúng ta cần làm gì thì cứ làm thế đi."

…

Đến sân bay Sydney, năm gia đình gặp lại nhau.

Bác trưởng thông Phương Kỳ đã lâu không gặp cũng xuất hiện.

Các bạn nhỏ đều rất phấn khích, vui như Tết vậy.

Lần cuối mấy đứa trẻ gặp nhau là vào bữa tiệc sinh nhật bốn tuổi của Miên Miên ở Yến Kinh.

Fan cuồng Miên Miên Đại Lý kích động ôm lấy cô bé.

Thao Thao và Phó Trạch Ngôn cũng ôm nhau và nói chuyện về chủ đề giữa các cậu bé.

Uông Phỉ nhéo bím tóc của Miên Miên, cười nói: "Hình như Miên Miên cao hơn thì phải, lúc trước mới đến đây của chú mà giờ sắp đến eo rồi."

Người mẫu quốc tế cao hơn 1m9 đặt tay bên đùi, ra hiệu.

Miên Miên vui vẻ nhảy cẫng lên: "Thật không, thật không ạ? Cháu cao hơn thật ạ?"

Linh mập nghi ngờ đứng trước mặt Miên Miên, đo lại: "Sao cháu

không thấy? Miên Miên vẫn cao như vậy mà ạ?”

Trưởng thôn Phương Kỳ xếp các bé thành một hàng, sau đó điểm danh từng đứa rồi đưa ra kết luận khách quan: “Thật ra mỗi bạn đều cao lên nhưng chỉ một chút xíu nên các cháu không thể thấy rõ được.”

Lần quay này, tổ sản xuất tiếp thu ý kiến từ khán giả.

Phần lớn mọi người đều thích xem chương trình đi du lịch đơn thuần, xem thi thố chỉ là thứ yếu, dẫu sao không ai nỡ xem những người đàn ông này làm việc quá sức.

Cho nên lần này, tổ sản xuất không sắp xếp nhiều màn thi đấu phức tạp.

Đi đến đất nước xinh đẹp này chủ yếu là để các bạn nhỏ được thăm quan những địa điểm nổi tiếng.

Sau khi đi thăm nhà hát Opera Sydney, đi bộ ở công viên Hyde Park, đi qua Cầu Cảng và vào thăm đại học Sydney, các bạn nhỏ phơi nắng, đỏ hết da lên.

Nắng ở Úc rất gắt, mặc dù không phải thời điểm nóng nhất của mùa hè nhưng vẫn rất nóng.

Miên Miên mặc váy hai dây, màu da chia thành hai mảng rõ rệt.

Sau khi lên du thuyền, Tần Mục Dã lấy kem chống nắng ra, bôi cho cô bé.

Mặc dù đã bôi mấy lần nhưng cũng không thể chống nắng hoàn toàn.

Tần Mục Dã kéo dây áo mỏng manh của em gái, cười trêu: “Này, phơi đỏ hết rồi, giống y heo quay vậy.”

Miên Miên nhìn xuống cánh tay ửng đỏ vì phơi nắng của mình, lại nhìn lên chỗ được dây áo che, đúng là phân thành hai mảng khác nhau.

Cô bé nhìn chằm chằm Tần Mục Dã, đột nhiên vươn tay, kéo kính râm của cậu xuống, cười khúc khích.

"Anh hai, anh còn cười em, anh xong đời rồi, nhan sắc tụt dốc, chén cơm này của anh khó mà giữ được!"

Chương 121: Đỉnh lưu nóng nảy đại chiến với hải âu và thất bại thảm hại

Edit: Thư

Em gái nhỏ lấy kính râm của cậu xuống, đôi mắt tròn nhìn cậu không chớp, cười càng lúc càng lớn.

Tần Mục Dã ngây người, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lục Kha Thừa đi qua, thấy vậy, bật cười: "Ôi giời ơi, cậu định… đảo ngược mắt gấu trúc à?"

Tần Mục Dã đứng dậy, chạy nhanh vào phòng vệ sinh trên du thuyền, bật đèn, soi gương, đôi con ngươi co rút trong nháy mắt.

Khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của cậu giống với cánh tay mũm mĩm của em gái, hình thành hai mảng màu khác nhau!

Nắng ở Úc đúng là rất gắt, cậu đeo kính râm cả ngày không tháo ra lúc nào.

Vì vậy phần trắng nhất trên mặt cậu chỉ là hai hình tròn dưới kính râm, còn lại đều bị phơi đỏ lên…

Giờ cậu mới hiểu cụm từ "đảo ngược mắt gấu trúc" từ miệng Lục Kha Thừa có nghĩa là gì.

Mắt gấu trúc là hai vòng đen, xung quanh trắng. Mắt của cậu là hai vòng trắng, xung quanh đỏ ửng.

Không phải Tần Mục Dã chưa từng phơi nắng, cậu biết sau khi lớp da đỏ này bong ra sẽ là màu đen, trong vòng ba đến năm tháng nữa không thể quay lại trạng thái ban đầu.

Phần bình luận ——

[Há há há há há há Tần đỉnh lưu toang rồi, sau này còn bao nhiêu show diễn, biết làm thế nào bây giờ?]

[Quả diễn viên hài này tạ quá, cũng may chị em fan cứng chúng tôi chuyển sang hâm mộ diễn viên hài rồi, không sao cả, anh cứ bình tĩnh!]

[Hahahaha anh Dã đừng khóc, anh chưa có fan nhan sắc, không cần phải lo, vẻ ngoài giống Waterloo sẽ không ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh đâu.]

[Vành mắt đen gọi là mắt gấu trúc, thế vành mắt trắng gọi là con gì?]

[Có lẽ chỉ có mỗi con Tần ngốc nghếch độc nhất vô nhị này thôi á hahaha.]

Tần Mục Dã soi gương một lúc lâu.

Tuy phơi nắng thành ra như vậy nhưng với bộ lọc tự tin trăm phần trăm bẩm sinh, việc này không ảnh hưởng quá lớn đến hình tượng đẹp trai của cậu.

Vấn đề là… trông đúng là buồn cười thật.

Tần Mục Dã lập tức lấy túi đồ nghề trang điểm ra khỏi vali.

Đứng trước gương, cậu thoa mấy lớp kem chống nắng cộng thêm lớp kem che khuyết điểm, cuối cùng đưa màu da mặt về trạng thái

khá cân bằng.

Trong lúc Tần Mục Dã đang thoa thoa, vẽ vẽ, những khách mời khác bụng kêu ọc ọc, mong chờ đến bữa tiệc lớn tối nay.

Vừa nãy trên xe trưởng thôn đã nói, hôm qua mọi người vất vả ngồi máy bay hơn mười hai tiếng mới đến đây, tối nay sẽ chiêu đãi mọi người thật tốt.

Nhóm Uông Phỉ đều đã đến đây nghỉ mát nên đoán tối nay ăn hải sản.

Đến Úc mà không ăn hải sản thì thật vô nghĩa!

Vậy mà, nhóm người lớn am hiểu tường tận những chiêu trò của chương trình đi lòng vòng quanh du thuyền hai tầng mà không thu hoạch được gì.

Ảnh đế Hoàng Uy Châu bắt đầu nghi ngờ: "Hay là không ăn hải sản thật?"

Tần Sùng Lễ: "Tìm thấy phòng bếp rồi, còn có hai đầu bếp ngồi trong đó nhưng không thấy nguyên liệu nấu ăn."

Phó Sâm cảm thấy không ổn: "Hay là họ muốn chúng ta tự mò dưới biển…"

Lục Kha Thừa kinh ngạc: "Chắc không phải đâu, không đâu, đây là vùng biển sâu lắm đấy."

Trưởng thôn Phương Kỳ lúc này mới nở nụ cười đầy tính toán: "Bình tĩnh nào các vị khách quý, chúng tôi biết rõ hôm nay mọi người đều đói rồi nên không sắp xếp nhiệm vụ quá khó nhằn đâu."

Tần Mục Dã trang điểm xong, đi ra: "Tốt bụng thế? Gớm, lòng tốt hạt nhân thì có! Lòng tốt như vũ khí hạt nhân. Giữa trời tuyết ở

Hokkaido bắt chúng tôi chạy đua giành nhà, giữa đường phố Otaru bắt mấy người đàng hoàng như chúng tôi hát rong, tôi vẫn nhớ rất rõ đấy, anh trưởng thôn ạ."

Trưởng thôn Phương Kỳ cười ngượng ngùng: "Thì vẫn phải có một chút sắp xếp, chương trình thực tế mà, làm hết rồi bưng lên cho mọi người thì còn gì đáng xem nữa? Nhưng chúng tôi không nhẫn tâm đến nỗi để các vị tự mò dưới biển đâu, chỉ là để các bạn nhỏ tự mua ở chợ hải sản đối diện thôi."

Du thuyền đậu sát bên bờ biển, tối nay mọi người sẽ ở lại trên du thuyền.

Trên bờ có một chợ hải sản địa phương rất lớn với nhiều loại hải sản bày bán la liệt.

Mọi người đã có chuẩn bị từ trước.

Bé Phó nhát gan mạnh dạn đặt câu hỏi: "Các cô chú sẽ cho chúng cháu tiền hay chúng cháu phải tự đi kiếm ạ?"

Trưởng thông cười híp mắt: "Cô chú đưa tiền! Đạo diễn Thi hào phóng lắm!"

Tần Mục Dã nhíu mày: "Có thể đưa tiền một cách thoải mái như vậy sao? Mua bao nhiêu thì chương trình trả bấy nhiêu, không có chiêu trò gì đằng sau đấy chứ?"

Dưới sự truy hỏi của mọi người, trưởng thôn bắt đầu phổ biến quy tắc trò chơi: "Quy tắc lần này rất đơn giản, các bạn nhỏ sẽ lựa chọn hải sản, bất kể các bé chọn cái gì, nhóm người lớn đều phải nấu thành món ăn, trên du thuyền chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ và các loại gia vị, hai đầu bếp sẽ đưa ra một số hướng dẫn bằng lời nói. Nhiệm vụ này chủ yếu để kiểm tra kỹ năng bếp núc của mọi người. Lần này đã là lần quay thứ ba rồi, không biết các vị có tiến bộ hay không?"

Cả du thuyền bỗng hóa bi thương.

"Hóa ra chúng ta ở đây chỉ để chết đói, còn phải tự lăn vào bếp chứ."

"Sao lưng của quyền vương Khương còn chưa khỏe lại, anh ấy là đầu bếp chuyên hải sản đấy."

Ngay cả Lục Kha Thừa cũng hơi đau đầu: "Món ăn bình thường trong nhà thì không thành vấn đề, nhưng các loại hải sản lớn nhỏ này… đúng là không dễ sơ chế, bên chợ có hỗ trợ làm sạch cho không?"

Thôn trưởng dang tay, nói kiểu vô tội: "Tôi còn chưa đến đấy, nhóm người lớn có thể đi theo trao đổi với chủ quán."

Mặc dù chế biến hải sản vất vả nhưng ai cũng muốn ăn, tất cả đi xuống thuyền, xông thẳng đến chợ hải sản.

Chưa kể khu chợ này rất đáng đồng tiền bát gạo, nhiều loại hải sản tươi roi rói được xếp thành một hàng, các bạn nhỏ đều tròn mắt nhìn.

Khán giả cả nước ngồi xem trực tiếp cũng chảy nước miếng (ㅋ).

Sàn nhà dưới chợ hải sản chắc chắn ướt, Tần Mục Dã sợ em gái đi dép sẽ vấp ngã nên bế cô bé lên, cho cô bé ngồi lên cánh tay mình để mua đồ.

Tần Mục Dã không quên dặn dò: "Vừa rồi em nghe bác trưởng thôn nói rồi đấy, mình phải tự chế biến hải sản, em chọn con nào đơn giản thôi, đừng chọn mấy loại hình thù quái dị chưa nhìn thấy bao giờ, đến lúc không làm được thì tối nay nhịn đói đấy biết không?"

Đây là lần đầu tiên Miên Miên đến Úc, bị các loại hải sản mới lạ hấp

dẫn, mắt mở to không chớp.

Cô bé nghe lời dặn của anh hai, không hài lòng bĩu môi: "Anh hai, anh không thể cố gắng hơn một chút à, để em thử mấy loại hải sản bình thường không được ăn đi?"

Tần Mục Dã rất thẳng thừng: "Không phải anh không muốn cho em ăn mà là anh không biết nấu nó thế nào!"

Miên Miên thức thời giơ tay về phía Tần Sùng Lễ: "Ba đẹp trai, bế con."

Tần Sùng Lễ bật cười, giơ tay bế con gái, giọng nói tràn ngập cưng chiều dung túng: "Miên Miên cứ chọn đi, muốn ăn gì thì lấy cái đó, đừng nghe anh hai nói linh tinh, nó không biết làm thì ba làm, Miên Miên muốn ăn cái gì ba cũng có thể nấu được."

Tần Mục Dã hết ý kiến: "Ba cứ chiều con bé đi, không hề có một tí gì gọi là ranh giới cuối cùng cả!"

…

Trong chợ hải sản không chỉ có nhiều đồ ăn ngon mà còn chơi rất vui.

Người bán thấy cả đoàn có nhiều trẻ con Trung Quốc đáng yêu nên chủ động cho bọn trẻ nghịch bắt hải sản sống.

Tần Mục Dã đang chụp ảnh cho Miên Miên.

Tần Sùng Lễ bế Miên Miên, hai tay bé ôm một con bào ngư to bằng mặt của bé.

Con bào ngư còn đang ngoe nguẩy, cô bé không sợ chút nào.

Chủ quán còn bắt cho Miên Miên một con tôm hùm siêu bự, kích

thước lớn đến dọa người.

Lục Linh và Đại Lý đều sợ không dám đi đến, rúc đằng sau chân của người lớn, đứng ở khoảng cách an toàn phía xa.

Miên Miên không sợ, còn cười tươi chụp ảnh cùng tôm hùm.

Lục Kha Thừa tò mò bóp bóp bím tóc của cô bé: "Các bạn Linh Linh đều sợ, trông con tôm hùm ấy giơ càng cũng dữ lắm, tại sao Miên Miên không sợ?"

Miên Miên chớp mắt, nói rõ từng chữ: "Em không sợ, con tôm hùm to như vậy, chắc chắn thịt rất ngọt và béo, ăn rất ngon, ba ơi, phải cho nhiều phô mai và chanh nhé."

Lục Kha Thừa: "… Thất lễ rồi."

Nhóm người lớn bật cười.

Dưới bình luận cũng cười như nắc nẻ ——

[Hahaha không hổ danh là Miên Miên, tôm hùm lớn có gì đáng sợ đâu, dù sao cũng là món trên mâm thôi.]

[Lục Linh: To quá, sợ quá, yếu đuối, muốn khóc!

Miên Miên: To quá, nhiều thịt quá, béo khỏe, thêm phô mai, quá ngon!]

[Nói thế nhưng con tôm này to nhỉ, gần bằng một nửa Miên Miên rồi đấy, con bé can đảm thật, mẹ xấu hổ không bằng được.]

Miên Miên không chỉ mua tôm hùm, mà còn có tôm sú, sò điệp, hàu và các loại cá.

Cua hoàng đế, sashimi cá hồi, hàu đá và nhím biển đều không bỏ

qua.

Mặc dù bé con mới bốn tuổi nhưng đã có trực giác và khẩu vị như người sành ăn.

Tần Mục Dã bưng cả rổ hải sản vào phòng bếp, mọi người đều luống cuống tay chân.

Cuối cùng dưới sự chỉ đạo của Tần Sùng Lễ và Hoàng Uy Châu, mỗi người nhận một nhiệm vụ, bắt đầu bắt tay vào sơ chế những con hải sản tươi sống.

Mặc dù quá trình nấu nướng khó khăn nhưng kết quả rất đáng khen.

Một bàn tiệc hải sản phong phú lần lượt được dọn lên.

Trên sân của du thuyền bày trí một vài bàn nhỏ đầy ắp các món ăn do các ba, các anh tự tay chuẩn bị.

Các bạn nhỏ bắt đầu chiến đấu.

Khán giả xem thèm nhỏ dãi, nhanh chóng gọi đồ mang về.

Nếu không gọi về mà chỉ ngồi xem cái chương trình ẩm thực hạng sang này chắc phát điên mất!

Trong các loại hải sản, Miên Miên thích nhất tôm hùm phô mai bỏ lò.

Tần Sùng Lễ biết Miên Miên thích ăn mì nên gắp thêm cho cô bé.

Miên Miên nhét đầy một miệng.

Tần Mục Dã cũng rất đói, đeo găng tay chiến đấu không ngừng.

Cậu vừa ăn, vừa phụ trách bóc vỏ cho em gái.

Thỉnh thoảng còn lấy nước trái cây cho cô bé háu ăn này.

Mấy miếng tôm hùm bóc vỏ xếp trên đĩa trắng.

Miên Miên đeo găng tay trong suốt cho trẻ em, ăn từng miếng từng miếng gọn gàng.

…

Mọi người đang tập trung ăn uống, không nghĩ mùi tôm hùm thơm ngát sẽ thu hút hải âu.

Những con hải âu này gan lớn, nếu trên du thuyền không nhiều người, chúng đã sà xuống cướp thức ăn.

Hải âu hung hãn ngắm nghía một lúc lâu.

Cuối cùng cũng tìm ra cơ hội, nhân lúc mọi người chưa kịp chuẩn bị, nó vỗ đôi cánh lớn, đáp xuống bàn ăn, cách Miên Miên chỉ 10cm.

Nó há miệng to nhọn, ngoạm miếng thịt tôm hùm đang xếp hàng trên đĩa của Miên Miên.

Con hải âu rất lớn, lúc đập cánh gây ra tiếng động không nhỏ.

Miên Miên giật mình, cô bé chưa bao giờ gặp trường hợp nào thế này.

Thậm chí bé còn không biết con chim to lớn này là chim gì.

Bé con thẫn thờ nhìn đàn hải âu trên cao, rồi lại nhìn cái đĩa trống không của mình.

Một lúc sau mới khẽ nói: “Anh hai, con chim to cướp tôm hùm của em mất rồi.”

Tần Mục Dã giật mình kinh ngạc, mất một lúc mới bình tĩnh lại, cậu đứng lên, ngẩng đầu, khó tin nhìn đàn hải âu đang bay vòng vòng trên đầu.

Không chỉ có một con, xung quanh còn rất nhiều con hau háu bay lượn, giống như một nhóm côn đồ có mục đích và kế hoạch cướp thức ăn. Xấu xa!

Cameraman lên tiếng nhắc nhở mọi người: "Mọi người chú ý bảo vệ đồ ăn trên bàn, hải âu ở đây rất hung hăng, không sợ người nên thường xuyên cướp đồ ăn của du khách, mọi người chú ý đuổi đi là được!"

Tần Mục Dã nhìn dáng vẻ đờ đẫn của em gái, nghĩ con bé bị dọa sợ.

Với cả miếng tôm hùm kia là do đích thân cậu bóc vỏ cho Miên Miên đấy!

Tần đỉnh lưu nóng nảy cảm thấy tôn nghiêm của mình bị xúc phạm, cậu tháo găng tay ra, tức giận chống nạnh, chỉ thẳng ngón trỏ vào những con hải âu bay liệng trên đầu: "Này, bọn mày, đừng có mà kiêu ngạo quá nhé? Tao đang ngồi ở đây mà mày dám cướp tôm hùm của em gái tao à, có tin tao bắt mày lại hầm canh không!"

Cả người lớn và trẻ con đều cười phá lên.

Lục Linh, fan cuồng ẩm thực, cũng tràn đầy phẫn nộ: "Anh Mục Dã cố lên, không thể bỏ qua cho mấy con hải âu xấu xa này được, dám trộm đồ ăn hả!"

Phó nhát gan quan sát đàn hải âu cẩn thận, nói lại: "Hình như mấy con hải âu này không sợ chúng ta đâu… bọn nó hung hăng quá."

Uông Phỉ thích trêu, đổ thêm dầu vào lửa: "Anh Dã lên luôn đi, nếu cậu bắt được mấy con hải âu này xuống, tối nay thêm món luôn!"

Dĩ nhiên mọi người không định ăn thịt hải âu thật, đùa vui chút thôi.

Ban đầu Tần Mục Dã định hét lên để đuổi mấy con hải âu cứ nhìn chòng chọc trên đầu đi.

Không ngờ mấy con này chẳng những không sợ, mà còn tụ lại một chỗ quanh quẩn trên đầu cậu.

Giống kiểu gọi hội cố ý khiêu khích cậu vậy!

Lần đầu Tần Sùng Lễ thấy cảnh tượng này: "Mấy con này… mấy con hải âu này thành tinh rồi à?"

Đại Lỵ nhát gan, rúc vào ngực ba Uông Phỉ: "Ba ơi, hải âu hung dữ quá, con sợ."

Tần Mục Dã chống nạnh cãi nhau với đám "người xấu".

Tổ sản xuất chẳng ngờ tới, trong bữa tiệc hải sản lớn trên thuyền lại quay được cảnh Tần Mục Dã đấu võ mồm nhau với đám hải âu.

Với cái mũi chuyên đánh hơi drama, tất cả máy quay đều hướng về phía này.

Tần Mục Dã thấy mọi người đặt nhiều hy vọng vào cậu, càng lúc càng hăng.

Cậu giận dữ nói với bọn hải âu: "Đi mau đi, đừng có mà ngấp nghé hải sản của bọn tao!"

Mấy con hải âu thành tinh như hiểu được tiếng người.

Sau khi bị Tần Mục Dã mắng, cả bọn đột ngột sà xuống, đậu bên cạnh bàn của Miên Miên, từng con há miệng to cướp hết hải sản trên bàn.

Một vài con tôm sú, hai càng cua dài, thậm chí một con tôm hùm phô mai cỡ lớn Miên Miên mới ăn được một nửa cũng bị giật đi trong tích tắc.

Lần này Miên Miên ở gần, cảm nhận rõ bọn hải âu này hung hăng thế nào.

Cô bé tháo găng tay ra, đứng dậy, chạy tới kéo tay Tần Mục Dã: "Anh hai, anh đừng lớn tiếng với bọn này nữa, chúng hung hăng lắm, anh không phải đối thủ của chúng đâu."

Miên Miên là đứa nhỏ rất có ý thức bảo vệ bản thân, với cả cô bé biết hải sản còn nhiều, không ăn hết, bé cũng không hẹp hòi, chắc hải âu đói nên mới đến cướp đồ ăn.

Nghe em gái nói, Tần Mục Dã giận thêm.

Cậu không tin một người thế này không đánh nổi mấy con hải âu!

Sao có thể?!

Con người mới là loài đứng thứ nhất, mãi đỉnh!

Cậu đi tìm một cây gậy, không biết dùng để làm gì, khua khua khoắng khoắng một lúc, hải âu phản ứng lại, nháo nhác bay lên trời.

Miên Miên nhìn anh hai đứng sừng sững như người chiến thắng, bất đắc dĩ xoa trán, dang tay.

Lục Kha Thừa nhịn cười, định ngăn cậu lại: "Được rồi, được rồi, hải âu là thế mà, chúng thấy du khách hàng ngày, không sợ con người đâu, khi tôi đi du học tôi đã quen rồi, đừng quan tâm chúng nó làm gì."

Tần Mục Dã tức muốn chết: "Không được, mấy con này đang khiêu khích tôi, tôi cũng không tin không có cách nào xử lý bọn nó!"

Lục Kha Thừa: "… Thì cần gì phải cãi nhau với hải âu chứ?"

Phần bình luận tham gia góp vui ——

[Hahahahaha tôi về phía Tần Mục Dã, đừng bỏ qua cho mấy con hải âu xấu xa này!]

[Dám cướp mất tôm hùm của con gái tôi à, tức vl!]

[Anh Dã, cho chúng biết tay đi!]

[Hải âu hung nhỉ, há miệng to lắm ấy.]

[Tại sao trông Tần Mục Dã nghiêm túc lại buồn cười thế nhỉ.]

[Xem Tần Mục Dã buồn cười hơn nhiều những nghệ sĩ cố tình pha trò, đỉnh cao của tấu hài là không hề biết mình đang tấu hài ấy hahaha.]

[Má nó!!! Chuyện gì xảy ra vậy, hahahahahaha.]

[Trời ơi! Há há há há há há, anh Dã sắp tức phát điên lên rồi đấy!]

Phần bình luận đang thảo luận hăng, đột nhiên bị một tràng hahaha lấp kín.

Trong ống kính.

Tần Mục Dã đứng sững tại chỗ, gương mặt đẹp trai đông cứng.

Con hải âu đầu đàn phách lối bay trên đầu cậu rồi làm ra một chuyện không thể nói!!!

Lục Kha Thừa cũng bất ngờ: "Ôi trời…"

Phó Sâm kinh ngạc đứng dậy khỏi chỗ: "Hả??? Hải âu ị lên tay anh Dã à??!"

Sau đòn tấn công chí mạng cuối cùng, làm xong việc ác như phòng ngừa con người phản kích, đàn hải âu kịp thời bay đi.

Chỉ để lại bóng lưng nghênh ngang …

Tần Mục Dã cúi đầu nhìn bãi shit màu trắng trên ống tay áo của mình.

Cả người sụp đổ!

Cậu không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đây là chuyện mấy con chim có thể làm được hả?!

Đợi đến khi mọi người nhận ra sự việc.

Tất cả đều không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Có người che miệng, có người ôm bụng, nhưng tựu chung đều cười ngặt nghẽo.

Ngay cả cameraman cũng run tay: "Ha ha ha ha ha ha tôi không cố ý, tôi không muốn cười đâu, chúng tôi đã được đào tạo chuyên nghiệp không thể cười linh tinh được, nhưng ha ha ha ha ha quả thật chuyện này không nhịn được ha ha ha ha ha."

Các bạn nhỏ đều cười nghiêng ngả.

Bé Phó còn có ý tốt, đưa khăn ướt cho idol của mình: "Anh ơi, anh lau đi."

Tần Mục Dã tuyệt vọng, đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

“Há há há há đại chiến giữa anh Dã và hải âu, tuyên bố hải âu K.O!”

“Ha ha ha ha ha ha ha thật xin lỗi, ban đầu tôi không nghĩ sẽ buồn cười thế này.”

Miên Miên hoàn toàn không ngờ tới tình huống này.

Cô bé cười đến đau ruột, hai tai ôm bụng, không đứng thẳng lên được.

Đến giờ bé không còn lo anh hai già đi sẽ bị thất nghiệp.

Bằng hiểu biết của cô bé với giới giải trí, sự nghiệp của idol nổi tiếng rất ngắn, phần lớn đều từ mười bảy, mười tám đến hai lăm tuổi, sau sẽ xuống dốc.

Trừ khi chuyển sang hướng diễn viên, đạt được thành tích tốt mới có thể tiếp tục giữ nhiệt.

Đối với người anh trai cá mặn, không có chí tiến thủ của bé, muốn phát triển như vậy là rất khó.

Nhưng diễn viên hài thì khác, theo bé hiểu, tuổi nghề của một diễn viên hài kéo dài từ mười mấy đến tận năm, sáu chục tuổi.

Các nghệ sĩ hài nổi tiếng nhất nước hiện nay đều không còn trẻ.

Xem ra đây là con đường tốt nhất cho sự nghiệp của anh hai.

Tần Mục Dã không thể biết Miên Miên đã sắp xếp rõ ràng con đường sự nghiệp cho mình.

Cậu chỉ thấy con bé này ôm bụng cười siêu to!

Trong tất cả mọi người, nó là đứa cười to nhất!!!!

Tần Mục Dã thay đổi sắc mặt, tức giận chỉ vào cô bé: "Tần Miên Miên, cô còn dám cười tôi, tuyệt giao, tình anh em plastic của chúng ta chấm dứt từ đây!!!"

Chương 122: Ba và anh trai cùng bảo vệ cô bé

Edit: Thư

Miên Miên cười ngặt nghẽo đến mức đau cả bụng.

Nhưng sắc mặt của anh hai rất giận dữ, tựa như đau lòng thật sự.

Miên Miên lập tức không dám cười nữa, giơ hai tay che miệng mình lại.

Cố gắng không phát ra tiếng cười…

Nhưng hình ảnh ấy lại mang tính tấu hài rất cao, xung quanh lần lượt vang lên tiếng cười lớn của cả người lớn và trẻ con.

Bàn tay nhỏ bé của Miên Miên bịt thế nào cũng không bịt được, cô bé vẫn phát ra tiếng hức hức.

Tần Mục Dã đen mặt, sải bước vào khoang thuyền.

Miên Miên lon ton đuổi theo đến tận phòng vệ sinh.

Cô bé kéo quần của cậu, bị cậu né tránh.

Lục Kha Thừa theo sau, cầm theo nước rửa tay khô, đổ lên khăn ướt, lau sạch ống tay giúp Tần Mục Dã.

Ngón tay thon dài của anh cầm khăn ướt, lau qua lau lại ba bốn lần,

cười nói: "Được rồi, anh lau sạch rồi, nước rửa tay của anh khử trùng đấy."

Vẻ mặt Tần Mục Dã vẫn ủ rũ, ánh mắt bực bội tràn đầy tổn thương.

Đùa chứ.

Cậu là một đỉnh lưu có hơn 70 triệu fan đấy!

Lượt xem trực tiếp của chương trình này lên tới hơn 100 triệu, thế chẳng phải người dân cả nước đã xem cậu bị hải âu làm chuyện khó nói à?!

Càng nghĩ càng giận, hơn hết mấy con hải âu đầu sỏ gây chuyện xong thì bỏ trốn luôn.

Cậu không có chỗ xả giận, lại nhớ đến con bé heo thối kia há miệng cười to nhất o(*≧▽≦) ツ.

Lục Kha Thừa biết ông tướng này đang cảm thấy mất mặt, cộng thêm bị em gái cười nên mất mặt x2.

Lục Kha Thừa dắt tay Miên Miên, đẩy bé đến bên Tần Mục Dã, thấp giọng nói: "Anh Dã đang buồn, Miên Miên dỗ anh đi, ngoan."

Miên Miên cũng cảm thấy vừa nãy mình cười hơi quá.

Cô bé không cố ý cười anh hai mà bản chất hình ảnh ấy buồn cười quá.

Miên Miên chọc chọc đùi Tần Mục Dã, ôm anh hai, hiếm khi nũng nịu nói: "Anh, anh đừng giận nữa mà, em không cố ý cười anh đâu, em không cố ý thật mà, anh bế ~"

Tần Mục Dã đen mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hừ, tuyệt giao, không còn anh em gì nữa hết, mấy con hải âu cướp tôm hùm của

em nên anh mới xử lý nó, đều là vì em, vậy mà em còn ở đó cười to như vậy!”

Miên Miên vòng tay ôm chặt anh trai, không chịu bỏ ra, cười hì hì, nói: “Hihi, đúng là Miên Miên hơi quá đáng, lúc ấy buồn cười, Miên Miên nên cười nhỏ thôi mới đúng, cười to như vậy sẽ khiến anh hai mất mặt, Miên Miên sai rồi, anh hai tha thứ cho Miên Miên nhé.”

Cuối cùng Tần Mục Dã cũng chịu cúi đầu xuống nhìn em gái.

Bé con tết hai bím tóc, ánh mắt vô tội, nhìn cậu không chớp mắt, nói lời xin lỗi rất chân thành.

Mặc dù nghe qua có chỗ không đúng lắm…

Nhưng Tần Mục Dã vẫn cảm thấy được an ủi đôi chút.

Miên Miên hiểu rõ cậu nhất, thấy sự thay đổi nhỏ xíu trên biểu cảm của anh mình, biết anh không còn giận như trước nữa.

Bé con ngẩng mặt, tiếp tục năn nỉ: “Anh, bế một cái đi mà.”

Tần Mục Dã bĩu môi, bất đắc dĩ bế đứa nhỏ lên.

Ở bên cạnh, Lục Kha Thừa lên tiếng khuyên nhủ đúng lúc: “Được rồi, lau sạch rồi mà, mau đi ra ngoài thôi, còn chưa ăn tối xong đâu.”

Cuối cùng ba người chậm rãi quay trở lại bàn ăn.

Miên Miên ngồi bên cạnh Tần Mục Dã, thấy anh không ăn gì, nghiêng đầu hỏi: “Anh hai, sao anh lại không ăn?”

Tần Mục Dã ăn chưa no nhưng cậu chẳng còn tâm trạng nào để ăn nữa.

Dù ăn vẫn ngon nhưng ngại ngùng quá.

Miên Miên gọi anh hai mấy câu nhưng anh đều không quan tâm, còn nói cứng: "Đừng ồn ào nữa, em cứ ăn đi, đừng nói chuyện với anh, anh chưa tha thứ cho em đâu, anh muốn chiến tranh lạnh với em một tiếng."

Miên Miên mím miệng cười trộm, đeo găng tay nhỏ, từ từ bóc một miếng tôm hùm lớn, chấm muối chanh, đút cho Tần Mục Dã.

Tần Mục Dã dè dặt mím môi.

Bé con ngọt ngào dỗ cậu: "Anh ăn đi mà, ngoan."

Lục Kha Thừa bế Lục Linh ngồi vào cùng bàn, hỗ trợ Miên Miên bóc vỏ.

Vào ra mấy miếng, tâm trạng Tần Mục Dã bình tĩnh trở lại.

Nói là chiến tranh lạnh một tiếng nhưng chưa đến mười phút đã kết thúc.

Dưới bình luận bắt đầu xuất hiện âm thanh kỳ quái ——

[Kha phật Tần xà!! Tôi quỳ!]

[Đánh chết tôi đi aaaaaaaa sao có thể ngọt ngấy như vậy, Thừa tổng dịu dàng và ân cần quá.]

[Một nhà bốn người rất ấm áp, vừa nãy Thừa tổng còn lau shit cho Tần Mục Dã đấy!]

[Hahahaha biết điều đó là không thể nhưng tôi vẫn cố chấp muốn đu!]

[Đu tình đồng chí xã hội chủ nghĩa cũng được mà, tính cách của anh Dã đáng yêu thật.]

…

Sau khi mọi người ăn uống no nê, lại thêm một đàn hải âu tụ họp trên bầu trời.

Tổ sản xuất đã chuẩn bị những thanh bánh mỳ nướng để đút cho chúng nó.

Du thuyền khởi hành, sóng biển lăn tăn, bầu trời buổi tối biến thành màu xanh đậm, đất trời giao hòa, vừa yên tĩnh vừa đẹp đẽ.

Đạo diễn nói: "Mọi người có thể vừa cho hải âu ăn vừa chụp ảnh, nhân viên của chúng tôi sẽ hỗ trợ chụp cho mọi người."

Lục Linh không còn sợ hải âu nữa, cô bé muốn cầm bánh mỳ cho hải âu ăn.

Thử đi thử lại nhiều lần nhưng cô bé vừa giơ tay lên, hải âu đã vồ lấy, tha bánh mì đi nhanh như chảo chớp.

Không kịp tạo dáng chụp ảnh.

Lúc sau Lục Kha Thừa cầm máy ảnh, chụp mấy chục tấm cho cô bé, cuối cùng mới chọn được hai bức không tệ.

Miên Miên nhìn mà hâm mộ.

Nhưng cô bé biết hải âu vừa đắc tội với Tần Mục Dã.

Anh hai ngây thơ còn đang bận giận dỗi với hải âu đây này.

Sớm tối ở chung cùng em gái, sao Tần Mục Dã không nhìn ra mong muốn của con bé, cuối cùng xụ mặt bế cô bé lên, bảo Lục Kha Thừa chụp cho mấy tấm.

Miên Miên cầm chặt bánh mì trong tay, lúc giơ lên có hơi lo lắng.

Loài chim to này rất hung hăng, cướp thức ăn rất nhanh, Miên Miên sợ bọn chúng tha thức ăn rồi tha luôn cả tay của cô bé đi.

Nhưng thực tế là không, hải âu đã quen với việc được du khách trên thuyền cho ăn.

Cả bọn có thể xác định bánh mì chính xác, không làm con người bị thương.

Lục Kha Thừa bắt được khoảnh khắc vô cùng thú vị:

Miên Miên giơ cao tay mũm mĩm, một chú hải âu xinh đẹp vươn cổ lấy thanh bánh mì trên tay cô bé, Tần Mục Dã ở bên quay sang nhìn em gái, gương mặt rất đỗi dịu dàng.

Trên nền trời biển bao la, hình ảnh này thực sự rất đẹp.

*****

Chủ đề chính của chương trình là ngày thường ở cùng con cái của những những khách mời nên lần này cả đoàn từ từ tận hưởng chuyến du lịch ở đất nước này.

Chủ yếu đi tham quan các danh lam thắng cảnh nổi tiếng, chụp ảnh lưu niệm, làm một vài nhiệm vụ đơn giản chứ không lắt léo như những show truyền hình khác.

Ngày hôm sau, cả đoàn đi rạn san hô Great Barrier. Đây là lần đầu tiên các bạn nhỏ thấy nhiều loại cá đến vậy, còn có cả rạn san hô siêu đẹp.

Ngày tiếp theo, nhiệt độ ngoài trời cao nhất, cả đoàn đi Bờ Biển Vàng.

Ở đây, Miên Miên cùng anh trai và ba trải nghiệm dù lượn.

Dù lượn trên mặt biển ở độ cao không thấp nhưng Miên Miên không sợ chút nào, vì hai bên đã có ba và anh hai bảo vệ cô bé.

Ba người mặc đồ gia đình màu xanh, ngồi trên dù lượn, tạo nên những thước phim vô cùng đáng quý.

Địa điểm của ngày thứ tư là vườn thú tại thành phố Bờ Biển Vàng.

Cuối cùng Miên Miên cũng được gặp bạn kangaroo và bạn gấu túi cô bé mong đợi từ lâu.

Trừ đoạn cô bé hoảng sợ vì kangaroo đuổi trên bãi cỏ, mọi trải nghiệm đều rất tuyệt vời.

Miên Miên thỏa mãn chụp một bức ảnh với bạn gấu túi nhỏ xíu trên tay.

Nhân viên nước ngoài thấy cô bé, còn đặc biệt lựa chọn một con koala vừa tầm cho bé ôm.

Con koala này rất lười, chỉ yên lặng nhắm mắt, dường như đang ngủ.

Lúc chụp ảnh, Miên Miên cười híp mắt, biểu cảm đáng yêu giống y con koala trên tay.

Bức hình này được đẩy lên hot search.

Không ít fan bắt đầu chờ mong đến kì nghỉ dài, thậm chí còn lên lịch trình trước.

[Phần này quay đỉnh quá! Có thể sử dụng để hướng dẫn du lịch tại Úc và New Zealand đấy!]

[Tôi cũng phải đi sở thú ở Gold Coast để ôm koala mới được, Miên Miên ôm rồi, theo tính bắc cầu là tôi được ôm con gái tôi rồi!]

[Tôi quyết định xin nghỉ phép sớm đây, đưa cả nhà đi chơi một chuyến, đặt vé luôn mới được.]

…

Chuyến du lịch ở Úc kéo dài tám ngày, mọi người chơi rất vui nhưng vẫn hơi mệt.

Tiếp theo cả đoàn sẽ bay đến New Zealand để khám phá phía dưới.

Nhiệt độ ở New Zealand thấp hơn ở Úc nên sẽ không quá vất vả.

Với cả phong cách ở New Zealand như một trang trại rộng lớn vô tận, nhịp sống chậm rãi, đáng để con người thả chậm bước chân thưởng thức hết quang cảnh dọc đường.

Tối hôm đến, cả đoàn nghỉ lại bên cạnh nông trại Agrodome.

Nơi này không hẳn là khách sạn mà là một dãy homestay nhưng điều kiện rất tốt, mỗi gia đình ở trong một căn nhà riêng.

Sáu giờ, trời tờ mờ sáng, buổi phát sóng trực tiếp bắt đầu.

Hôm nay tổ sản xuất mở live sớm hơn bình thường.

Các khán giả canh trước màn hình ngạc nhiên, vui vẻ.

Đầu tiên máy quay lia qua các khách mời vẫn đang say giấc nồng, sau đó chuyển cảnh đến những bóng lưng vô cùng mới lạ.

Trên màn hình xuất hiện dòng chữ ——

[Khách quý đột nhiên đến thăm, để xem họ sẽ đem đến những bất

ngờ gì cho các bạn nhỏ nhé.]

Hình bóng đầu tiên là môt người phụ nữ với mái tóc vàng xinh đẹp, nhìn thân hình có thể đoán là người nước ngoài.

Người thứ hai, thứ ba, thứ tư tuy vóc dáng khác nhau nhưng đều có thể đoán ra là mẹ của các bạn nhỏ.

Chỉ duy nhất người thứ năm… lại là một cậu bé mặc áo sơ mi màu xanh nhạt và quần yếm màu xám.

Sáng sớm, dưới bình luận đã nóng dần lên ——

[Chắc chắn khách mời là mẹ của bọn trẻ rồi!]

[Người thứ hai xuất hiện chắc chắn là mẹ của Miên Miên, vóc dáng của Tương Tương tôi chỉ cần nhìn một cái là ra liền.]

[Hai người còn lại chắc là mẹ của Linh Linh và Trạch Ngôn rồi.]

[Người đầu tiên là mẹ của Đại Lỵ, mỹ nhân người Pháp!]

[Thế còn vợ của ảnh đế Hoàng đâu, không biết là ai nhỉ?]

[Vấn đề đấy, rốt cuộc cậu bé kia là ai chứ?]

[Chắc là anh trai của bé nào đấy thôi.]

…

Tổ sản xuất không giấu bài quá lâu, nhanh chóng để mọi người ra mặt.

Hóa ra khách mời đều là thành viên đến từ các gia đình nhưng được giữ bí mật hoàn toàn, mọi người tham gia chương trình dù là người lớn hay trẻ con đều không biết chuyện gì.

Người nhà Miên Miên đến thăm là ảnh hậu Lê, bà bay thẳng từ phim trường.

Gia đình Đại Lỵ là người mẹ tóc vàng của cô bé.

Người đến thăm của nhà Phó Trạch Ngôn là mẹ, hiện đang là họa sĩ.

Chị gái hai mươi hai tuổi là người đến thăm hai ba con Thao Thao.

Còn cậu bé thu hút nhiều sự chú ý kia… là anh hai của Lục Linh, anh trai nhỏ Lục Thanh Hành mười tuổi.

Mặc dù đây là những vị khách bất ngờ, nhưng tổ sản xuất vẫn không tha cho họ.

Ngay khi đón mọi người từ sân bay về homestay, đạo diễn đã giao nhiệm vụ đầu tiên.

Tổ sản xuất đã chuẩn bị sẵn các nguyên liệu nấu ăn, việc của khách mời là phải tự tay vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho những thành viên còn đang ngủ.

Bữa sáng không cần quá phong phú, bộc lộ một chút tài năng nấu nướng là được.

Yêu cầu duy nhất là phải để người trong nhà thưởng thức và đoán ra tay nghề của họ, nếu không thử thách sẽ thất bại, cả nhà cùng nhận hình phạt.

Các khách mời ngơ ngác nhìn nhau, khoản này không phải ai cũng giống nhau.

Với mẹ của Miên Miên và Đại Lỵ, bữa sáng siêu đơn giản, không có áp lực gì.

Nhưng những người khác suy nghĩ thiếu điều rụng hết tóc luôn.

Chị của Thao Thao năm nay 22 tuổi nhưng không có thói quen làm đồ ăn sáng, cô ấy đi du học nước ngoài từ năm 15 tuổi, sống ở nước ngoài nhiều năm, lâu rồi không ở cùng cả nhà nên không biết làm món gì để hai ba con nhận ra được.

Mẹ họa sĩ của Phó Trạch Ngôn là một người phụ nữ ngón tay không dính nước xuân, khả năng chăm sóc bản thân chẳng hơn chồng bà Phó Sâm là mấy.

Để bà làm bữa sáng, bà nhìn bột mì, bánh mì, rau dưa,… trên bàn mà xây xẩm mặt mày.

Đừng nói đến cậu bé mới mười tuổi.

Từ nhỏ đến lớn, bữa sáng của cậu đều do người giúp việc chuẩn bị, cậu chưa bao giờ tự làm nên có hơi luống cuống.

……

Hơn bảy giờ, trời sáng hẳn, các gia đình lục đục thức dậy.

Sau tám ngày du lịch cùng nhau, ba người nhà Tần gia đã sớm hình thành thói quen cố định.

Cha già Tần Sùng Lễ dậy đầu tiên, sau khi rửa mặt chải đầu xong xuôi, ông pha sữa bột rồi đi khua thằng con trai dậy.

Để thằng con mơ màng gọi em gái dậy, cho bé uống sữa bột cho hết buồn ngủ.

Trong lúc đó, Tần Sùng Lễ sẽ thu dọn hành lý của cả ba.

Miên Miên uống hết nửa bình thì tỉnh ngủ, Tần Mục Dã sẽ bế em gái đi đánh răng rửa mặt.

Hôm nay cả nhà còn chưa thu dọn xong.

Tổ sản xuất đã bưng khay đồ ăn sáng vào nhà.

Tần Mục Dã ngạc nhiên: "Hôm nay là ngày bao nhiêu mà phục vụ chu đáo thế? Được ăn sáng mà không cần ra khỏi nhà à?"

Tần Sùng Lễ nhìn qua nhiều món ăn trên khay, suy tư một lúc.

Miên Miên còn bưng bình sữa, uống từng ngụm một.

Cô bé ngửi thấy mùi thơm, non nớt nói: "Em đói, đánh răng thôi, anh hai đi đánh răng đi!"

Tần Mục Dã vội vàng bế em gái đi đánh răng.

Trở lại bàn ăn, cô bé thấy ba đã ăn trước.

Miên Miên rửa mặt xong, tỉnh táo hơn không ít, hai mắt phát sáng nhìn thức ăn trên bàn: "A, bữa sáng hôm nay có nhiều món thế ạ!"

Bữa sáng kiểu Trung, chủ yếu có cháo và mì.

Tần Sùng Lễ hỏi con gái muốn ăn gì.

Miên Miên chỉ vào mì trứng cà chua.

Tần Sùng Lễ thích uống cháo, Tần Mục Dã và Miên Miên lại thích ăn mì.

Một mình Tần Sùng Lễ húp cháo trứng nấu với thịt trâu cộng thêm dưa chua và một đĩa há cảo trứng thịt bằm.

Mì trứng cà chua để cho hai anh em, mỗi người một bát.

Tất cả các món đều nhanh chóng thấy đáy.

Sau khi ăn no, Tần Mục Dã lau miệng, bùi ngùi đưa cảm nhận: "Món mì trứng cà chua này chuẩn vị thật, chắc chắn được đầu bếp người Trung nấu!"

Miên Miên và Tần Sùng Lễ nhìn nhau một cái.

Bé con nghi ngờ đưa ra câu hỏi dò xét: "Giống mẹ nấu… mẹ đến New Zealand thật ạ?"

Tần Sùng Lễ cũng rất hoài nghi.

Ông ăn cơm vợ nấu nhiều năm thế rồi.

Đúng ra không thể đoán sai được.

Nhưng vợ có ý định tham gia chương trình? Làm sao phải giấu cả ông mà chẳng tiết lộ dấu hiệu nào cả?

Tần Mục Dã nghĩ điều này không thể xảy ra: "Không thể nào, chẳng qua là công thức tương tự thôi, đây là loại mì dễ nấu, có thể đầu bếp cũng là người Yến Kinh nên hương vị gần giống nhau. Mẹ còn đang ở phim trường, sao bay xa thế được?"

Hai người đàn ông tròn mắt nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ.

Miên Miên chun mũi, ngửi lại hương vị sót lại trong bát.

Cô bé phấn khích, nhảy xuống khỏi bàn: "Đúng là mẹ rồi, mẹ đến đây, con phải đi tìm mẹ!"

Tần Mục Dã sợ cô bé vui sướng vô ích, vội vàng đuổi theo kéo con bé về: "Bình tĩnh, thay quần áo đã, sao em lại mặc quần áo ngủ chạy ra ngoài thế kia? Này, thay quần áo đã!"

…

Cùng lúc đó.

Các gia đình khác cũng đang ăn sáng.

Mẹ Đại Lỵ làm cho Uông Phỉ và Đại Lỵ bữa sáng kiểu Pháp chuẩn gu nên không khó nhận ra.

Chị Thao Thao quả thật không biết làm gì, quay sang học hỏi người nấu ăn giỏi nhất là Lê Tương, thử nấu một nồi mì trứng cà chua, nhưng bị cháy, hoàn toàn không thể ăn nổi.

Lê Tương không đành lòng, chia một nửa nồi cháo trứng với thịt trâu lớn cho cô.

Kết quả là hai ba con Thao Thao quét sạch bát cháo thơm ngon, không thèm hỏi han đến món mì trứng dẻo quẹo kia.

Cameraman phải hỏi hai ba con cảm thấy bữa sáng có gì đặc biệt không.

Tổ sản xuất đã ám chỉ rõ ràng như vậy.

Hai ba con không thể không đoán theo đúng mạch chương trình.

Thao Thao: "Là mẹ làm ạ?"

Ảnh đế Hoàng: "Không, mì của mẹ con tạm ăn được, không nhão nhoét như thế này đâu."

Thao Thao: "Chẳng lẽ… là chị ạ?"

Ảnh đế Hoàng dùng đũa, khuấy khuấy món mì đặc sệt lên.

Hai ba con nhìn nhau, kiên định đưa ra câu trả lời: "Đúng vậy, chắc

chắn là chị!”

…

Mẹ Phó Trạch Ngôn làm mì ý sốt kem.

Mặc dù hơi cứng nhưng vẫn có thể ăn được, dù sao bà cũng theo sát các bước trong sách hướng dẫn.

Đến phiên anh trai của Lục Linh, người khiến khán giả tò mò nhất…

Cậu bé làm bánh sandwich đơn giản, có trứng, thịt nguội, xà lách và cà chua.

Tuy công đoạn hoàn thành không khó nhưng theo thói quen, cậu bé làm rất chỉnh tề ngăn nắp, chỉ là hơi ít một chút.

Lục Linh và Lục Kha Thừa ăn xong, vẫn chưa thấy no.

Cameraman cũng gợi ý cho hai anh em.

Lục Kha Thừa nói: “Mẹ làm à? Mẹ đến thăm anh em mình rồi.”

Lục Linh hơi nghi ngờ: “Sao mẹ làm mà mẹ không làm nhiều hơn ạ, mẹ biết rõ em ăn nhiều mà, mẹ còn không nướng bít tết, em thích ăn sandwich kẹp thịt bò nướng cơ!”

Lục Kha Thừa gãi đầu: “Có thể do tổ chương trình chuẩn bị nguyên liệu nên không đủ để mẹ phát huy.”

Lục Linh vẫn hơi giận vì ăn không đủ no.

Miên Miên đã chạy một vòng khắp nơi nhưng không tìm thấy mẹ.

Cô bé chạy đến nhà Lục Linh, thấy hai người vừa ăn xong, đang thảo luận xem ai làm bữa sáng này.

Miên Miên chú ý thấy trên đĩa còn đặt mấy lá xà lách, tuy không nhiều nhưng được xếp rất ngay ngắn, rắc thêm chút dầu giấm lên trên.

Đôi mắt cô bé sáng lên, chắc chắn nói: "Là anh Thanh Hành, Linh Linh, anh hai của chị và mẹ em cùng đến đây đấy!"

Chương 123: Đáng yêu quá mức: Miên Miên và lạc đà Alpaca ~

Edit: Thư

Lục Linh nghe vậy, tròn mắt: "Thật không, anh hai của chị tới thật hả? Sao Miên Miên biết?"

Lục Kha Thừa suy nghĩ theo lời Miên Miên, cảm thấy có khả năng.

Lần này tổ sản xuất giữ kín bí mật với toàn bộ nhân viên, không phải chiêu bài che mắt người xem, trước khi anh đi, hình như ba mẹ cũng muốn đi Thượng Hải để tham gia triển lãm nên không có thời gian tham gia chương trình.

Chẳng lẽ lời mời của chương trình trùng đúng vào lịch của ba mẹ nên họ đẩy em trai đi thay???

Nhưng với tính cách của thằng bé vốn không hứng thú với ngành giải trí, hơn nữa nó chỉ muốn dành thời gian với những người mình thực sự quan tâm.

Để nó nói chuyện với người lạ trên trường để xin nghỉ học, không đến lớp, ngồi máy bay mười hai tiếng đến New Zealand …

Lục Kha Thừa tự hiểu, thằng em mình sẽ không vất vả làm nhiều thế vì ông anh này.

Nhưng anh không nhịn được muốn trêu cô bé, đưa tay bóp bóp bím tóc của Miên Miên, cúi đầu nhìn bé, hỏi: "Ồ? Các chú làm chương

trình giữ kín bí mật này lắm, anh với Linh Linh chẳng nhận được tin gì, sao Miên Miên biết Thanh Hành đến đây, chẳng lẽ Thanh Hành lén nói cho em biết?"

Linh mập mơ hồ nhận ra ám chỉ trong lời nói của anh trai.

Cô bé nhìn về phía Miên Miên, kích động kêu lên: "A!! Miên Miên và anh hai có bí mật nhỏ với nhau à?"

Miên Miên nhìn Lục Linh rồi ngẩng đầu nhìn Lục Kha Thừa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện đầy dấu hỏi.

"? Không ạ, em đoán ra, anh Thanh Hành chưa nói với em đâu!"

Miên Miên nói rất nghiêm túc, Lục Kha Thừa cũng hơi nghi ngờ, trông cô bé ngoan ngoãn không có vẻ gì sẽ nói dối.

Anh và Lục Linh ngơ ngác nhìn nhau, cảm thấy cực kỳ khó hiểu: "Nhưng sao em đoán ra được? Mọi người đều làm sandwich giống nhau mà, chỉ cần cho nhân, thêm xà lách và nước sốt là xong?"

Lục Linh kéo tay Miên Miên, hỏi: "Làm thế nào Miên Miên đoán được thế?"

Miên Miên giơ tay, chỉ vào mấy lá xà lách còn sót trên đĩa.

"Em thấy mấy lá kia, lúc trước em ăn cơm với anh Thanh Hành, em phát hiện anh ấy không thích thức ăn trình bày lộn xộn trên đĩa, anh ấy sẽ lặng lẽ xếp lại chỉnh tề, anh chị thấy mấy lá này xếp rất cẩn thận không, nhìn một cái là ra bệnh OCD của anh Thanh Hành!"

Lục Kha Thừa trợn tròn mắt, cúi đầu nhìn: "Thật đấy!!! Bệnh OCD của Thanh Hành vô phương cứu chữa mà!"

Cameraman phối hợp, quay cận cảnh mấy lá rau trên đĩa màu trắng.

Phần bình luận cười bò ——

[Há há há há há trời ơi, quý ông nhỏ này mắc bệnh OCD hả!]

[Tưởng tượng một đứa bé mười tuổi lặng lẽ xếp thức ăn về đúng chỗ, đáng yêu vãi]

[Nghe nói anh hai của Linh Linh là thần đồng đấy, mới mười tuổi đã học trung học cơ sở rồi. Thiên tài luôn có cá tính riêng, không ngờ Miên Miên để ý đến những chi tiết nhỏ này!]

[A nó quá nhỏ đi, cp thanh mai trúc mã thần tiên này, tôi quỳ.]

[Miên Miên lộ rồi nhá!!! Nhớ kỹ thói quen của anh trai trúc mã, hiểu hơn cả anh em ruột của người ta kìa!]

[Hiện trường bại lộ của Miên Miên.]

*****

Sau khi tất cả mọi người tập trung một chỗ, cuối cùng năm vị khách bí mật cũng lộ diện.

Miên Miên mặc váy hoa nhí nhìn thấy mẹ từ xa.

Hôm nay mẹ cũng mặc váy hoa nhí! Làn váy tung bay, mái tóc xoăn màu hạt dẻ xõa hai bên vai, trông mẹ cực kỳ xinh đẹp!

Miên Miên kích động, chạy nhanh tới, nhào vào lòng Lê Tương, hai chân quặp vào người mẹ.

Lê Tương sợ con gái ngã, vội vàng bế đứa nhỏ lên.

"Mẹ, mẹ, Miên Miên nhớ mẹ lắm! ~"

Bé con nức nở.

Tính ra, hơn một tháng rồi Miên Miên không gặp mẹ.

Đối với trẻ con, một tháng trôi qua rất lâu, mặc dù mỗi tối đều video call với mẹ nhưng lúc ấy mẹ đã mệt mỏi, Miên Miên nhớ mẹ nhưng không quấn mẹ quá lâu, chỉ hỏi chuyện qua qua rồi để mẹ đi tắm rửa, nghỉ ngơi.

Miên Miên biết mẹ đóng phim rất vất vả, thường xuyên dậy từ lúc trời chưa sáng để học lời thoại.

Cho nên cô bé không nói ra mong muốn mẹ sớm hoàn thành công việc và về nhà qua điện thoại, vì bé biết lần quay lại này của mẹ là bước tiến quan trọng trong sự nghiệp của mẹ. Bé hy vọng mẹ bớt gánh nặng, hoàn thành thật tốt công việc, sớm đạt được ước mơ của mình.

Lê Tương nghe thấy lời nói non nớt của con gái, lồng ngực bên trái mềm nhũn.

Bà ôm chặt con gái, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: "Mẹ cũng nhớ Miên Miên lắm, Miên Miên đừng khóc, mẹ hoàn thành hơn một nửa công việc rồi, không lâu nữa sẽ về nhà với Miên Miên nhé."

Miên Miên nén khóc, nhoẻn miệng cười ngọt ngào: "Hihi, Miên Miên không khóc, mẹ phải cố gắng làm việc nhé, Miên Miên muốn xem mẹ thật xinh đẹp trên rạp phim."

Trưởng thôn Phương Kỳ thấy vậy, vui mừng nói: "Lần này, chị Tương đến chương trình của chúng ta đúng là không dễ dàng, công việc ở đoàn phim vất vả mà còn bay cả đêm đến đây thăm ban, đúng là gia đình chị Tương tình cảm thật đấy."

Lê Tương khách khí trả lời: "Không sao, đạo diễn trong đoàn chiếu cố tôi rất nhiều, biết con gái tôi còn nhỏ nên xếp riêng bốn ngày nghỉ cho tôi, để tôi có thể ở bên con bé hai ngày."

Tần Mục Dã ở bên cạnh lầu bầu: "Chăm xong Miên Miên thì mẹ dành chút thời gian chăm chồng mẹ nữa đi, ở nhà mấy ngày là ba thành hòn vọng thê luôn rồi."

Trước ống kính máy quay, vẻ mặt của Tần Sùng Lễ mất tự nhiên.

Nhưng đúng là thằng con trai ngốc này nói không sai.

Sau khi chuyển nhà không lâu, Tần Sùng Lễ có chút không quen.

Người trung niên thường hay hoài niệm hơn người trẻ tuổi, ông đã ở biệt thự cũ hơn hai mươi năm, có quá nhiều kỷ niệm ở đó.

Nếu Lê Tương ở đó lúc chuyển nhà, có lẽ tâm trạng này sẽ nhạt hơn một chút.

Nhưng vừa đúng lúc vợ đi công tác.

Ban ngày chơi cùng con gái thì không sao, chủ yếu ban đêm vắng người, một mình ông ở trong phòng ngủ rộng lớn, lạ giường khó ngủ, một lần mất ngủ không biết làm gì, ông ngẩn ngơ ngồi trên tầng thượng, bị thằng con trai ngốc Tần Mục Dã bắt gặp.

Lê Tương nghe con trai trêu đùa, đây là lần đầu tiên bà tham gia ghi hình chương trình thực tế, nghĩ đến nhiều người xem sóng trực tiếp đang cười nhạo hai vợ chồng, bà không khỏi đỏ mặt.

Trưởng thôn bắt nhịp ngay, cười trêu: "Hahaha, mọi người đều biết vợ chồng chị Tương và ba Tần rất tình cảm, ngọt ngào nhưng bây giờ chúng ta sẽ chơi một trò chơi thử thách tình cảm vợ chồng này nhé!"

Dưới bình luận cũng mong đợi ——

[Trò chơi gì vậy?]

[Cảm giác sẽ buồn cười lắm đây.]

[Nhanh lên nhanh lên, tôi muốn thấy cả nhà này đào hố nhau thế nào hahaha.]

Sau khi ôm ấp với mẹ, Miên Miên không quên anh Thanh Hành của bé.

Miên Miên kiêu ngạo nói với Lục Thanh Hành: "Là em đoán ra anh trước, Linh Linh và anh Lục không đoán ra được đâu!"

Lục Kha Thừa thấy hơi chua, nói nửa đùa nửa thật: "Thanh Hành, trong năm gia đình, mỗi nhà đều có một khách mời, nhưng hình như tổ sản xuất nhầm thế nào ấy, em là khách của bọn anh à? Em là người nhà Miên Miên mà."

Từ trước đến này, Lục Thanh Hành luôn bình tĩnh trước những lời nói trêu ghẹo.

Cậu bé mỉm cười, vuốt tóc Miên Miên: "Miên Miên thông minh quá."

Lục Kha Thừa:??? Chưa gì anh đã trở thành phông nền rồi à!

…

Bác trưởng thôn bắt đầu giới thiệu luật chơi.

Trò chơi này được tổ chương trình đặt tên là "Bạn chê tôi đoán".

Thử thách yêu cầu các vị khách từ mỗi gia đình phàn nàn những thành viên khác trong gia đình, không khách khí nói thẳng ra những khuyết điểm nổi trội nhất của người kia.

Người bị chê phải đeo tai nghe có âm nhạc, không được nghe khách mời phàn nàn, chỉ nhìn khẩu hình và động tác để đoán ra nội dung

khách mời đang nói.

Trò chơi này được thiết kế để kiểm tra các thành viên trong gia đình có thật sự hiểu nhau hay không.

Uông Phỉ lắc đầu liên tục: "Đạo diễn Thi càng ngày càng lắm chuyện, đây rõ ràng là trò chơi phá nát hình tượng, chơi thế này thì hơn trăm triệu người xem sẽ biết hết dáng vẻ ở nhà của chúng tôi sao?"

Trưởng thôn Phương Kỳ không tránh thị phi, không chê chuyện lớn: "Đúng rồi, đây chính là mục đích của chúng tôi mà. Ngoài việc các ngôi sao lớn bị vạch trần hình ảnh ở nhà, mấu chốt của trò này là phải thành thật! Nếu lời phàn nàn càng khách khí hoặc không điển hình thì càng khó đoán. Quan trọng hơn là sự ăn ý giữa người nhà, càng ăn ý, càng hiểu nhau thì càng dễ hoàn thành thử thách."

Lục Kha Thừa hỏi: "Thế đoán sai có bị phạt không?"

Trưởng thôn nói: "Nói càng nhiều khuyết điểm càng tốt, cộng tổng các lần đoán ra điểm, ba nhà nhiều điểm nhất sẽ thắng, hai nhà xếp sau sẽ thua, thua sẽ nhận hình phạt. Quy định xử phạt sẽ được công bố sau khi trò chơi kết thúc."

Ngược lại Tần Mục Dã rất bình tĩnh: "Hừ, trò này chỉ thay đổi một tí trò bạn làm tôi đoán thôi mà? Với một người chuyên trị show giải trí thì không khó chút nào."

Lục Kha Thừa nhìn cậu một cái: "Mỗi lần nghe cậu nói những câu này, anh lại cảm thấy cậu sắp bị vả mặt rồi đấy …"

Tần Mục Dã: "?"

*

Trò chơi chính thức bắt đầu.

Người đầu tiên lên sàn là gia đình ảnh đế Hoàng.

Chị của Thao Thao là khách mời sẽ phàn nàn về em trai sáu tuổi Thao Thao và ba ruột Hoàng Uy Châu.

Hoàng Uy Châu và Thao Thao đeo tai nghe, tiếng nhạc ầm ĩ, chỉ có thể nhìn khẩu hình của cô chị.

Chị gái này sống ở nước ngoài nhiều năm, tính cách thẳng thắn không vòng vo: "Ba tôi có quá nhiều khuyết điểm, lải nhải! Dài dòng! Nghiêm khắc!"

Thao Thao nhíu mày: "Cái gì ạ? Chị nói gì thế? Chị nói chậm thôi!"

Chị gái chỉ vào ảnh đế Hoàng, nói từng chữ thật chậm: "Ba, lải nhải! Dài dòng! Nghiêm khắc!"

Hoàng Uy Châu nghĩ mình và con gái không quá hiểu nhau nhưng có thể do con bé phàn nàn điều này về ông quá nhiều lần ở nhà …

Chỉ cần nhìn khẩu hình là hiểu con gái nói gì.

Hoàng Uy Châu nhịn cười, hơi ngượng ngùng: "Con bé nói tôi lải nhải, dài dòng, nghiêm khắc đúng không?"

"Hahaha không sai!" Trưởng thôn vỗ tay.

"A! Ba đoán đúng rồi!" Thao Thao vui vẻ vỗ tay.

Thao Thao đắm chìm trong niềm vui chiến thắng, suýt nữa kích động dừng cuộc chơi, tháo tai nghe xuống.

Không ngờ chị lại chỉ sang cậu bé: "Còn em, Thao Thao, thẳng nam!"

Thao Thao chết lặng.

Người lớn, trẻ con bên cạnh cười nghiêng ngả.

"Hahahahahaha chị của Thao Thao đáng yêu quá, siêu giỏi bốc phốt, nói câu nào dính luôn câu đó!"

Chị gái thấy Thao Thao không đoán, mở miệng thật to nói lại: "Thẳng, nam!"

Linh mập cười đau bụng, không nhịn được nhắc bài: "Thẳng nam, anh Thao Thao, chị anh nói anh là thẳng nam, ai bảo lần trước anh nói em mập cơ!"

Nhìn chung, gia đình đầu tiên hoàn thành thử thách khá tốt.

Người thứ hai là Lục Thanh Hành.

Lục Thanh Hành là người không quá ưa việc nói xấu người khác, hơn nữa cậu hài lòng với gia đình của mình.

Vì lý do nghề nghiệp, tính tình của anh cả hướng ngoại bay nhảy, thỉnh thoảng sẽ hơi làm kiêu đỏng đảnh.

Nhưng khi đem ra so sánh bên cạnh Tần Mục Dã… anh cả của cậu vẫn rất hoàn hảo.

Cho nên Lục Thanh Hành nghĩ đi nghĩ lại, đành kêu Lục Kha Thừa luôn vứt đồ linh tinh, khiến cậu bé không tìm ra đồ trong nhà vốn nên đặt ở vị trí cố định, với cả hay về muộn, đôi lúc để ba mẹ lo lắng.

Bóc phốt em gái Lục Linh, cậu nói con bé rất tham ăn, lúc nào cũng ăn no căng bụng.

Đây là lần đầu tiên Lục Thành Hành tham gia chương trình giải trí,

cậu bé là người dịu dàng nhưng ít nói, cảm giác đi show chưa mạnh nhưng khán giả vẫn thích xem cậu bé, mọi người thấy cậu là một bạn nhỏ thiên tài rất dễ thương.

Độ hoàn thành của Lục gia ở mức bình thường, căn bản toàn đoán lung tung.

Nhà Đại Lý và Phó Trạch Ngôn lần lượt lên sân, rất tấu hài.

…

Người chốt sổ là Lê Tương.

Mọi người đều nghĩ chị Tương Tương là người nhẹ nhàng, gia đình hòa thuận, cảm giác đi show cũng chưa cao nên bà sẽ không phàn nàn chồng con quá mức ngay trước ống kính.

Không ngờ rằng.

Lê Tương chơi rất thoải mái, vừa khua tay múa chân, vừa nói lớn: "Anh, Tần Sùng Lễ! Không lãng mạn, dính người, chuyện bé xé ra to, tự luyến!"

Mọi người đang hóng hớt đều sửng sốt.

" Hình tượng người đàn ông giàu nhất nước, đẹp trai, vĩ đại đây sao? Hahahaha, chị Tương bóc phốt chồng ác quá ấy?"

Tần Sùng Lễ nghe tiếng nhạc ầm ĩ đến đinh tai nhức óc, vội vàng đoán: "Em nói anh tự luyến à? Anh ổn, anh còn tốt hơn con trai em nhiều."

Khẩu hình từ tự luyến cuối cùng dễ đoán và dễ ghép nhất.

Mấy từ khác không đoán ra, Tần Sùng Lễ và Tần Mục Dã cố gắng một lúc lâu mới ra một từ khác.

Tần Mục Dã: "Mẹ nói ba không lãng mạn đấy chứ?"

Những từ còn lại thì chịu, mũi đạn chuyển sang người con trai.

Lê Tương chỉ con trai: "Con, nói linh tinh quá nhiều, siêu siêu siêu tự luyện, thích thức đêm, làm việc và nghỉ ngơi thất thường!"

Tần Mục Dã cũng chỉ đoán ra từ tự luyến.

Miên Miên giúp cậu đoán ra từ thức đêm.

Nhưng miêu tả không chính xác nên chỉ được tính nửa điểm.

Cuối cùng chuyển sang Miên Miên, Lê Tương nhìn cô con gái nhỏ đeo tai nghe trước mặt, bất đắc dĩ dang tay: "Con gái mẹ đáng yêu thế này, còn điều gì mẹ phàn nàn được chứ? Việc này khó quá."

Trưởng thôn nhìn Miên Miên, cảm thấy bé con đỉnh lưu quốc dân này thật sự không có gì để chê.

Trò chơi kết thúc.

Tần Mục Dã nghe xong, không phục: "Sao con bé lại không có gì để chê? Mẹ chẳng công bằng tí nào cả, con bé không tự luyến à? Bệnh tự luyện có tính di truyền, mẹ đều ba với con tự luyện, con heo thối này chắc chắn cũng tự luyến, không phải mẹ không biết mỗi lần ra cửa, con bé lại chọn tới chọn lui quần áo, mất bao nhiêu thời gian."

Tần Sùng Lễ bế con gái lên, để con gái ngồi trên cánh tay mình: "Đây là ưu điểm của Miên Miên, em con còn nhỏ mà đã biết theo đuổi cái đẹp, sao gọi là tự luyến được?"

Lục Kha Thừa lên tiếng bênh vực: "Anh đồng ý, Miên Miên thích cái đẹp, với cả con bé yêu cái đẹp, khác với cậu siêu siêu siêu tự luyến."

Nhìn thấy sắc mặt Tần Mục Dã thay đổi, Lục Kha Thừa cười, đẩy hướng sang người khác: "Không phải anh, cô Tương nói đầu tiên đấy."

Tần Mục Dã sụp đổ: "Mẹ, sao mẹ lại nói xấu con như vậy? Quá là độc ác luôn ấy?"

Lê Tương cười ấm áp, không đổi sắc mặt, gật đầu: "Mẹ ruột nói chỉ có nói thật, đâu ác độc gì đâu."

Trưởng thôn dẫn đầu hỏi dò: "Vừa nãy chị Tương nói ông Tần thiếu lãng mạn, dính người, chuyện bé xé ra to, tự luyến, chúng tôi rất tò mò, chị Tương có thể nói rõ hơn cho mọi người bình thường ông Tần là người như thế nào không?"

Lê Tương bật cười: "Được, thiếu lãng mạn thì dễ hiểu, mấy ngày lễ, bao gồm cả sinh nhật của tôi đều giống nhau, ông ấy tặng quà lặp đi lặp lại. Còn dính người, ông ấy rất dính tôi, không nói ở nhà, ngay cả lúc làm việc, nếu cả ngày tôi không đọc tin nhắn, ông ấy sẽ nhắn hàng chục tin, chẳng có mấy thông tin giá trị, gần như nói lại một ngày của ông ấy thế nào, ví dụ như mấy giờ dậy, ăn sáng rồi cả chuyện tắc đường."

"Hóa ra là vậy."

Phó Sâm nói: "Ông Tần đừng giận, ngày nào vợ tôi cũng nói tôi chẳng có chút lãng mạn nào."

Hoàng Uy Châu cũng gật đầu: "Vợ tôi cũng vậy, làm gì có thẳng nam nào như chúng ta không bị vợ nói vậy chứ?"

Uông Phỉ suy tư: "Mặc dù nghe cô Tương nói xấu rất chân thật, nhưng… không hiểu sao cháu có cảm giác bị thồn thức ăn chó là thế nào nhỉ?"

Chị Thao Thao cũng nói: "Một đống lớn thức ăn chó ấy chứ! Như

ông ba thẳng hơn sắt thép của cháu, không nhớ bất kỳ ngày lễ kỷ niệm nào, ngay cả sinh nhật của mẹ cũng phải nhờ cháu nhắc! Chú Tần còn thay đổi quà cáp và cách chúc mừng đã là người đàn ông tận tâm để ý lắm rồi."

Tần Sùng Lễ bắt lấy cơ hội, cãi lại: "Tương Tương, nghe mọi người nói đi, anh với em kết hôn lâu vậy rồi, năm nào chẳng có mấy ngày kỉ niệm các thứ, quà giống nhau là khó tránh khỏi, ai bảo vợ chồng mình sống với nhau hơn hai mươi năm rồi chứ."

Phần bình luận dập đầu rầm rầm muốn thăng luôn.

[Quá đáng vl, bảo xem chương trình ba con, sao lại thành show ân ái thế này!!!]

[Thức ăn cho chó này chất lương quá, aaa một con chó độc thân như tôi cảm thấy bị xúc phạm.]

[Huhu ngọt ngào vãi, chị Tương Tương và tỷ phú Tần hạnh phúc quá.]

[Ừ đẹp đôi lắm ấy, nhưng mọi người đừng quên, giờ tỷ phú Tần mất chức rồi, không còn là người giàu nhất nữa, tài sản bị đóng băng, giờ phải gọi là tỷ phú phá sản Tần.]

[Quá thể đáng, giờ đang trend dụ chó sa lưới tình à?]

[Ai nói ảnh hậu Lê chưa bao giờ tham gia chương trình thực tế sẽ không có cảm giác? Cô ấy biết rõ luôn, dù chơi thua nhưng vẫn giành toàn bộ thắng lợi.]

[Hahahaha chị Tương Tương là người chiến thắng trong cuộc đời này rồi, trên có anh chồng đẹp trai nhiều tiền, dưới có con trai làm diễn viên hài nổi tiếng, con gái trắng trẻo, đáng yêu, ngọt ngào, chị Tương Tương mãi đỉnh!]

*****

Sau khi thống kế, người thắng trò chơi này là gia đình Thao Thao, Đại Lỵ và Trạch Ngôn.

Hai gia đình đoán được ít nhất là Miên Miên và Linh Linh.

Hai gia đình sẽ nhận hình phạt nhưng chưa cần làm bây giờ, đợi đến sau khi mọi người đi vào nông trại.

Cùng lúc đó, tổ sản xuất đã đến địa điểm tham quan nổi tiếng phía bắc đảo New Zealand – nông trại Agrodome.

Ở đó không chỉ có thảm cỏ xanh trải dài vô tận mà còn có những loài động vật bản địa đặc sắc.

Các bạn cừu, bò sữa, nai con, đà điểu, gà tây, thiên nga, … rất được khách du lịch yêu thích, dĩ nhiên cả loài alpaca đáng yêu nữa.

Những đàn alpaca ở đây rất ngoan, thích giao lưu với du khách.

Đây là lần đầu tiên Miên Miên nhìn thấy con vật nhỏ đáng yêu như vậy, bây giờ bé mới biết những biểu tượng cảm xúc "bé alpaca" dễ thương có thật ngoài đời.

Cô bé hào hứng chào hỏi với lạc đà nhỏ.

"Chào các bạn lạc đà, các bạn thật đáng yêu ~"

Có vẻ lạc đà cũng thích bé con mặc váy hoa này.

Hình ảnh này rất cute nên tổ sản xuất không nhịn được quay cận cảnh.

Ban đầu Miên Miên hơi lo lắng, dè dặt đưa tay, sờ lông lạc đà.

Thấy lạc đà hào phòng, không ngại bị động chạm, cô bé bạo dạn hơn, áp hẳn lòng bàn tay mềm mềm lên.

Thậm chí một con lạc đà còn chủ động nghiêng đầu, cọ cọ vào Miên Miên.

Miên Miên kích động ôm lấy nó sao đó vui vẻ ôm cả đàn lạc đà alpaca.

Khán giả truyền hình phát cuồng với cảnh này.

[Aaa hai thứ đáng yêu nhất thế giới gặp nhau rồi!]

[Cảnh báo! Hình ảnh này chứa sự dễ thương vượt ngưỡng quy định!!!]

[Cuộc gặp mang tính lịch sử!]

[Alpaca và Miên Miên siêu dễ thương, yêu yêu.]

[Xin hỏi còn thứ gì đáng yêu hơn Miên Miên và lạc đà alpaca không?]

[Không có!!! Nếu như alpaca xếp thứ hai thì chỉ có Miên Miên được xếp thứ nhất thôi!]

Loại lạc đà này hiếm thấy ở trong nước, đây cũng là lần đầu tiên Tần Mục Dã gặp chúng.

Cậu cầm máy ảnh, chuẩn bị tự sướng với đàn alpaca.

Một đàn lớn alpaca có con cao, con thấp, con béo, con gầy, lông nhiều, lông ít với màu sắc khác nhau, có màu trắng, màu nâu, màu kaki và cả màu đen.

Tần Mục Dã chọn riêng một con alpaca cỡ vừa, không gầy không

béo, có bộ lông màu kaki duy nhất trong đàn.

Cậu pose dáng, tự selfie một bức.

Bé lạc đà này cũng ngoan, bị cậu ôm nhưng không giãy giụa.

Nhưng khi cậu chuẩn bị gọi Miên Miên đến chụp ảnh cùng.

Tần Mục Dã nói lớn: "Nhanh đến đây đi con heo thúi kia, ra đây xem anh chọn được con đẹp chưa này, có một không hai, có thể là con đầu đàn đấy! Nhanh đến đây chụp ảnh đi!"

Miên Miên đang chơi đùa với những con lạc đà trắng như tuyết, đúng là bé chưa chụp ảnh với con alpaca có màu lông đặc biệt này.

"Em đây!" Bé con lon ton chạy tới.

Bé khó khăn băng qua đàn lạc đà, chạy đến bên Tần Mục Dã, đột nhiên nghe thấy một tiếng bẹt ——

Một âm thanh kỳ lạ.

Ông anh đanh đá của bé chợt hét ầm lên ——

[Aaaaaaaa, con alpaca này, mày đúng là, đm con mẹ nó aaaaaaaaaaa!"

Cameraman đi cùng nhịn cười, không quên lùi về sau hai bước theo bản năng để bảo vệ mình: "Anh Dã, vừa rồi trưởng thôn đã nhắc mọi người rồi mà, alpaca rất thích nhổ nước bọt vào con người, mặc dù cậu bé này ngoan ngoãn nhưng anh ôm nó lâu quá rồi còn gì."

Chương 124: Anh ... có lẽ là hôn phu của em đấy?

Edit: Thư

Nhìn Tần đỉnh lưu thê thảm như vậy, chắc chắn khán giả sẽ không bỏ lỡ cơ hội bỏ đá xuống giếng.

[Há há há há tôi biết ngay mà!]

[Alpaca: Ôi con người ngu xuẩn.]

[Alpaca: Pr kinh doanh các thứ đủ rồi thì buông bố mày ra đi, phiền quá, bẹp!]

[Giống mấy người bị lạc đà nhổ nước bọt, khóc ra tiếng mán luôn ấy.]

Tần Mục Dã cúi đầu nhìn một mảng lớn ướt nhẹp nước bọt trước ngực, tức giận trợn mặt nhìn con alpaca đầu sỏ gây chuyện nhưng vẫn ra vẻ vô tội.

Bé con mặc váy hoa nhí ngơ ngác nhìn khung cảnh trước mắt, đòn tấn công của alpaca không báo trước, vừa có âm thanh, bé còn chưa nhìn rõ chuyện gì, đã nghe anh hai hét lên rồi.

Thấy em gái làm liều tiếp tục chạy về phía trước.

Tần Mục Dã đỏ mặt tía tai cản em gái: "Đừng đừng đừng, lùi về sau đi, cẩn thận con lạc đà xấu xa này lại cho em một bãi đấy!"

Con heo thối nhà cậu vừa yêu cái đẹp vừa thích sạch sẽ, Tần Mục Dã không dám tưởng tượng nếu con alpaca này nhổ nước bọt vào bé, bé sẽ bùng nổ đến mức nào, thậm chí hai bím tóc còn dựng ngược lên trời luôn!

Nhưng hình như em gái không nghe thấy cậu nói, toàn bộ sự chú ý đều dồn vào bạn lạc đà.

Miên Miên mở to mắt, thấy bạn alpaca đáng yêu này đang cười rất thân thiện với mình, thậm chí hai mắt còn cong cong, khỏi phải nói nó dễ thương thế nào.

Bé con thử đưa một chân dò xét, tiến lên từng bước từng bước.

Con lạc đà mỉm cười vui vẻ, lấy lòng đứa nhỏ.

Tần Mục Dã sợ hãi, biểu cảm nát tươm tại chỗ, không thể hiểu nổi: "Có chuyện gì với con alpaca này vậy?!!! Phân biệt đối xử à, không lẽ con này còn biết kỳ thị giới tính!"

Cameraman nhìn cảnh tượng cưng xỉu phía trước, vẻ mặt hòa ái như người mẹ: "Anh Dã đừng nghĩ nhiều, chắc con alpaca này bị cuồng nhan sắc thôi!"

Tần Mục Dã: "??? Anh không phải PD của em à? Có phải anh không cần bát cơm này nữa đúng không?!"

Cameraman bình tĩnh không sợ hãi: "Cái gì? Anh là PD của đỉnh lưu Miên Miên mà, quay hình em chỉ là nhiệm vụ tiện thì làm thôi."

Tần Mục Dã: "…"

Dưới bình luận cười chảy nước mắt.

[Hahahahahahahaha anh cameraman rõ quá đáng, sao lại thẳng

thừng sát muối vào trái tim anh Dã của chúng em như vậy, lần này em chỉ muốn nói —— anh nói hay lắm!!!]

[Tần đỉnh lưu: Hồn lìa khỏi xác. JPG]

[Dự đoán hot search! PD chính miệng xác nhận đỉnh lưu Tần Mục Dã hết thời phải sang cọ nhiệt em gái!]

[Hahahaha bé alpaca cuồng sắc đẹp đáng yêu quá.]

*****

Sau khi chơi đùa cùng đàn alpaca, mọi người bắt đầu thực hiện hình phạt và chuyến thám hiểm.

Ở phần này, người lớn của hai gia đình thua trong trò tôi chê bạn đoán sẽ phải nhận phạt.

Còn những người thuộc ba gia đình thắng sẽ được thưởng thức bữa tiệc ngọt trên bãi cỏ.

Năm bạn nhỏ không tham gia hình phạt mà bước vào thử thách mạo hiểm tiếp theo.

Trưởng thôn Phương Kỳ dẫn năm bạn nhỏ đến một lối vào khu rừng thần bí, thỉnh thoảng trên đường có một vài con trâu nhiều chủng loại lững thững đi dạo.

Phó Trạch Ngôn cảnh giác với những chiêu trò của chương trình: " Bác trưởng thôn ơi, trò chơi mạo hiểm này sẽ không bắt chúng cháu làm gì với con trâu đâu, đúng không ạ?"

Trưởng thôn bật cười: "Không đâu, trò chơi này không liên quan đến những bạn trâu đáng yêu này. Bây giờ các bạn nhỏ sẽ phải tiến vào thám hiểm khu rừng, ẩn sâu trong đó chứa đựng một kho báu, kho báu này sẽ là món quà mà ê kíp chương trình dày công chuẩn bị cho

các khách mời bất ngờ của các gia đình."

Miên Miên nghe nói đó là món quà cho mẹ, hai mắt sáng lên, hỏi: "Kho báu là gì vậy ạ, bác trưởng thôn?"

Phương Kỳ cúi người bế Miên Miên lên, nói hơi phóng đại: "Món quà này rất đẹp, rất đặc biệt, giờ bác chưa nói cho các cháu được. Các bạn nhỏ hãy dũng cảm đi tìm trong rừng nhưng các cháu nên nhớ, đây là khu rừng hoàn toàn tự nhiên, có thể gặp nhiều nguy hiểm đang rình rập, các cháu phải chú ý an toàn nhé."

Thẳng nam Thao Thao lên tiếng: "Như kiểu người tarzan ấy ạ? Cháu nghe nói ở New Zealand có nhiều người tarzan lắm!"

"Hahaha." Trưởng thôn thừa nước đục thả câu, "Bác trưởng thôn cũng không biết sẽ xảy ra cái gì nguy hiểm, các bạn có thể hợp thành nhóm đi tìm cùng nhau, nhưng mục tiêu kho báu của mỗi bạn không giống nhau đâu nhé, sau khi tìm được, kho báu sẽ thuộc về bạn tìm thấy và có tên của bạn ấy trên đó."

Bé Đại Lỵ trời sinh nhát gan, cô bé nhìn cánh rừng đằng sau trưởng thôn, thấy rất nhiều cây cổ thụ lớn che trời nhưng ở đó hoàn toàn không một bóng người. Cô bé thấy hơi đáng sợ.

Đại Lỵ cuống cuồng: "Bác trưởng thôn ơi, cháu không đi được không ạ? Cháu thấy sợ."

Trưởng thôn nói: "Ôi, đây là thử thách cho tất cả mọi người, nhưng nếu Đại Lỵ không muốn tham gia nữa thì sẽ phải từ bỏ món quà tặng mẹ đấy."

Thao Thao nhìn Miên Miên đã sẵn sàng xuất phát, đành an ủi Đại Lỵ: "Đừng sợ, anh là con trai, anh sẽ bảo vệ các em, Đại Lỵ, em nhìn Miên Miên nhỏ tuổi nhất xem, em ấy chẳng sợ chút nào!"

Miên Miên nghe Thao Thao nói mình nhỏ nhất, cảm thấy hơi không

quen, cô bé nắm chặt tay, nghiêm túc nói: "Anh Thao Thao, em không nhỏ, Miên Miên đã bốn tuổi lẻ ba tháng rồi đấy!"

Đại Lỵ xấu hổ, dù sao cô bé cũng lớn hơn Miên Miên nửa năm.

Với cả làm gì có đứa trẻ nào không muốn giành quà tặng cho ba mẹ, cuối cùng cả năm đứa trẻ dắt tay nhau cùng đi.

Đại Lỵ tóc vàng mắt xanh bám chặt Miên Miên, đề phòng nhìn quanh bốn phía, thật sự cho rằng những nguy hiểm bác trưởng thôn nói là thật.

Miên Miên cũng tưởng thật nhưng cô bé nắm chặt tay Đại Lỵ, an ủi: "Không phải sợ, em và Linh Linh sẽ bảo vệ chị!"

Trong mắt Đại Lỵ ngập tràn tin tưởng, gật đầu mạnh một cái.

Càng đi vào sâu trong rừng, nhiệt độ càng giảm, ánh sáng từ mặt trời yếu đi, không gian dần tối lại.

Trong khu rừng rộng lớn vắng vẻ không một bóng người.

Năm bạn nhỏ thay đổi sắc mặt, Đại Lỵ và Lục Linh không dám lên tiếng nữa, khuôn mặt của bé Phó nhát gan cũng đông cứng lại.

Chỉ có Thao Thao và Miên Miên dũng cảm hơn chút.

Đại Lỵ dần dần nức nở: "Miên Miên, trời tối rồi, chị sợ lắm, chị muốn về nhà..."

Miên Miên lùn hơn Đại Lỵ, cô bé kiễng chân, vòng tay qua vai, ôm Đại Lỵ như tổng tài khí phách phiên bản mini: "Đừng sợ, em ở đây."

Khán giả bất ngờ trước vẻ đáng yêu của các bé.

[Miên Miên còn có thể đáng yêu hơn nữa được không, trái tim của

mẹ sắp tan vỡ rồi này.]

[Tổng tài Miên Miên và cô vợ nhỏ lai tây lại lên sàn!]

[Miên Miên đáng yêu ghê hahaha lá gan cũng lớn, dũng cảm hơn nhiều đứa em gái họ năm tuổi của tôi.]

Bởi vì vẻ người dễ thương của Miên Miên trái ngược hoàn toàn với tính cách của cô bé, nên mọi người đều thấy rất cưng, phân cảnh này vừa lên sóng trực tiếp không lâu, trên Weibo đã xuất hiện hàng loạt gói biểu tượng cảm xúc và ảnh chụp màn hình.

Trong đó Miên Miên mặc váy hoa, lộ ra cánh tay mũm mĩm, bàn tay trắng mềm siết chặt nắm đấm, biểu cảm cổ vũ ý chí chiến đấu.

Cư dân mạng còn ghép thêm một câu để chế thành meme.

Không có việc gì khó, chỉ cần người dũng cảm. JPG

Gói biểu cảm siêu dễ thương và có phần đanh đá này nhanh chóng lan truyền rộng rãi, trở thành gói cảm xúc mới hot nhất trên mạng xã hội.

Rất nhanh sau đó, nhiều người giỏi hơn còn dùng làm hình nền hoặc dính lên các loại sách vở, biến nó thành gói cảm xúc truyền cảm hứng cho mọi người nhất là học sinh, ngay cả lập trình viên cũng sử dụng nó.

Gói biểu cảm được biến thể hàng loạt, phù hợp với cư dân mạng đến từ nhiều ngành nghề khác nhau.

…

Màn hình trực tiếp chuyển sang cảnh khác.

Trong lúc các bạn nhỏ thám hiểm trong rừng, hai gia đình Tần Mục

Dã và Lục Kha Thừa phải thực hiện hình phạt —— cho lợn ăn.

Đây không phải đàn lợn thông thường mà là đàn lợn con đen thui.

Tần Mục Dã và Lục Kha Thừa bất lực nhìn nhau, hai người sớm đoán ra chiêu trò của chương trình.

Nhưng với hai khách mời đặc biệt Lê Tương và Lục Thanh Hành không có kinh nghiệm đi show…

Lê Tương nhìn bộ váy hoa của mình, dở khóc dở cười: "Hóa ra làm khách mời lại thê thảm như này à, tôi đã xem nhiều chương trình khác của đạo diễn Thi, đoạn người nhà bất ngờ đến thăm thế này toàn được quay rất hạnh phúc, ấm áp, tại sao đến nhà tôi lại phải đi cho heo ăn vậy."

Lục Thanh Hành với tính sạch sẽ nghiêm trọng để lộ biểu cảm phức tạp khó tả.

Dưới bình luận cười như điên ——

[Hahahahaha biểu cảm của anh trai nhỏ Lục Thanh Hành chân thực quá!]

[Đây là phiên bản bé trai mười tuổi của ông già nhìn điện thoại trên tàu điện ngầm. JPG]

[Chị Tương Tương xinh đẹp của em chưa bao giờ nghĩ đến cảnh mình bay một nửa bán cầu đến để thăm con gái nhưng lại phải đi cho lợn ăn phải không.]

Lục Kha Thừa hỏi ý kiến mọi người: "Hay chúng ta thương lượng đi, để tôi và A Dã thực hiện hình phạt này thôi, việc cho heo ăn không cần nhiều người, em trai tôi mắc chứng OCD nghiêm trọng, để thằng bé đến gần cho heo ăn sẽ khiến thằng bé bực bội, với cả thân phận của cô Tương và chú Tần thật sự không hợp với chuyện này."

Tần Mục Dã mặt không đổi sắc, đâm đao: "Không không, người anh em, nếu anh xung phong nhận việc thì tự anh đi đi, thân phận của em cũng không phù hợp với chuyện này, anh giỏi cho heo ăn thì cứ làm nhiệm vụ này một mình."

Lục Kha Thừa liếc cậu: "Đừng có mà mơ."

Hai người nói qua nói lại với nhau, cuối cùng đạo diễn cảm thấy để hai người trước đây từng là đối thủ tay trong tay đi cho lợn ăn… thú vị hơn nhiều khi cả hai gia đình cùng làm.

Ông đồng ý với yêu cầu của Lục Kha Thừa.

Tần Mục Dã bưng chậu đồ ăn cho heo, đi đến bên lan can…

Cậu không nhịn được phàn nàn: "Giống lợn nước ngoài đặc biệt thì sao, mùi thối chẳng khác gì lợn ta."

Lục Kha Thừa nín thở, lười nói lảm nhảm, đổ thức ăn cho lợn vào.

Đàn heo đen thi nhau chen về phía cửa, ăn ngấu nghiến.

Tần Mục Dã ngây người: "Mẹ nó? Trông ăn ngon nhể, mà sao ăn nhanh thế, bọn mày là heo à??? Ờ, bọn mày là heo thật!!!"

Lục Kha Thừa cạn lời: "Làm nhanh lên, tốc chiến tốc thắng."

Tần Mục Dã từng đến vùng nông thôn bên cạnh Yến Kinh để quay một chương trình thực tế tập trung vào việc chữa bệnh.

Cậu đã từng thấy lợn, cũng đã ngửi hương vị của chuồng lợn.

Nhưng cậu chưa bao giờ cho lợn ăn, bây giờ mới biết hóa ra khi ăn, đàn lợn sẽ chụm đầu vào như vậy, như thể ăn rất ngon.

Tần Mục Dã nhìn một lúc, bỗng nổi lên suy nghĩ độc ác thú vị: "Hahaha bảo sao quen thế, cho em máy ảnh một chút, em muốn chụp một bức!"

Tần Mục Dã lấy máy ảnh từ nhân viên công tác, sau đó đổ một chậu thức ăn khác vào.

Nhìn đàn heo châu đầu ra ngoài cửa để ăn, cậu vừa chụp vừa cười lớn: "Há há há há bé heo thối, em đang ăn cơm à, trông em ăn ngon thế!!!"

Lục Kha Thừa thấy cậu cầm máy ảnh đã đoán ra ông anh trai ngốc này chỉ thích đào hố em gái khi có cơ hội.

Phần bình luận ——

[Miên Miên: anh trai xấu xa, xui xẻo ghê ╭(╯^╰)╮ 】

[Tần Mục Dã, anh tỉnh lại đi, không phải Miên Miên đang và cơm, là anh đấy, tôi muốn lưu lại biểu cảm này quá, có phải Tần Mục Dã đang và cơm không?]

[Cp Kinh phật Tần xà này real quá real hahahaha.]

[Nhìn hai người cùng cho heo ăn mà buồn cười quá, nhìn thế ai nói họ từng là đối thủ không đợi trời chung ba năm liền chứ.]

Mặc dù việc cho heo ăn rất bốc mùi nhưng không quá vất vả, cả hai nhanh chóng hoàn thành.

Tần Mục Dã nóng lòng muốn gặp Miên Miên, cậu định bụng khi gặp con bé sẽ nói như thật: Không phải vừa nãy Miên Miên đi thám hiểm mà? Thế nào mà anh lại thấy em! Đây, con heo thối nhà em sao ăn ngon thế này!

"Sao bé heo nhà mình còn chưa quay lại nhỉ, trời sắp tối đến nơi

rồi.” Tần Mục Dã nói thầm.

Đạo diễn nói: “Không nhanh thế đâu, trong rừng rất rộng, phải đi lâu. Mọi người hoàn thành xong hình phạt thì về đoàn đi, cùng thưởng thức buổi dã ngoại với ba gia đình còn lại.”

Thế là hình ảnh chuyển sang buổi dã ngoại trên bãi cỏ, mọi người đều nói chuyện rất vui vẻ.

Chỉ riêng Lục Thanh Hành nhìn hơi lạ thường.

Làn da trắng, vẻ mặt đẹp trai bình tĩnh, dù tâm trạng của cậu bất thường nhưng không ai nhận ra.

Cho đến khi sắc trời tối đi, mặt trời sắp lặn xuống núi.

Xế chiều, cậu bé rất an tĩnh đột nhiên đứng dậy, nói với tổ sản xuất: “Cháu cũng muốn đi vào trong rừng.”

Đạo diễn Thi bất ngờ, dù sao Lục Thanh Hành cho ông một cảm giác thằng bé là một đứa chững chạc trầm tính, không phải đứa ham chơi.

Nhưng thật ra cậu bé mới mười tuổi, là độ tuổi chuyển giao giữa trẻ con và thiếu niên.

Chắc vẫn còn ham chơi?

Khứu giác của đạo diễn Thi luôn nhạy bén, ông biết nếu cho Thanh Hành vào rừng, nhất định sẽ có khoảnh khắc nằm ngoài kế hoạch nên gật đầu đồng ý.

Tần Mục Dã ngạc nhiên hỏi Lục Kha Thừa: “Không phải chứ, em trai của anh rất lười vận động mà, lúc nào mẹ anh cũng bảo thằng bé không thích vận động nên không ra ngoài, sao giờ lại xung phong đi vào rừng thế?”

Lục Kha Thừa cũng ngạc nhiên chớp chớp mắt nhưng anh nhanh chóng nghĩ ra mục đích của em trai mình …

Anh nhìn dáng vẻ "đúng là đầu chập mạch" của Tần Mục Dã, không thể nói em trai anh đi tìm em gái cậu.

Ông anh cuồng em gái Tần Mục Dã này chắc chắn sẽ bùng nổ nếu nghe thấy chuyện đó.

*****

Lúc đó, trong rừng, các bạn nhỏ gặp phải "Tarzan".

Thật ra đây là những người dân Maori bản địa thân thiện được tổ sản xuất mời về tham gia trò chơi.

Họ mặc quần áo truyền thống nhiều màu sắc, đàn ông cởi trần, tóc tai kỳ quái, trên mặt còn quệt những màu sắc kỳ lạ.

Các bạn nhỏ bị dọa sợ.

Dưới sự truy đuổi của họ, bọn trẻ chạy càng nhanh.

"Cứu, cứu aaaaaaa có người rừng!" Thao Thao chạy như gắn mô tơ vào mông.

Phó nhát gan cũng sợ nhưng Linh mập sợ sắp bật khóc, cộng thêm không biết Miên Miên và Đại Lỵ chạy hướng nào nên cô bé càng gấp.

Bé Phó nhát gan sợ cô bé gào khóc sẽ thu hút đám người rừng nên cậu nắm lấy tay Lục Linh, nhỏ giọng nói: "Suỵt, Linh Linh, bây giờ chúng ta cùng chạy, em đừng khóc."

Vì vậy, bạn Phó nhát cáy sáu tuổi dắt theo Lục Linh năm tuổi tạo

thành cảnh đôi vợ chồng tay trong tay cùng nhau bỏ trốn.

Đại Lỵ sợ đến mức khóc lớn, cameraman không thể không lộ mặt để dỗ cô bé.

"Đừng sợ, đừng sợ, Đại Lỵ không sợ, không phải Tarzan đâu, họ là những người bạn rất thân thiện ở đây, họ không phải người xấu, họ chơi cùng với chúng ta mà thôi."

Miên Miên gắng sức chạy trốn với đôi chân ngắn ngủn của mình, nhanh chóng tách khỏi cả đội.

Không biết do cô bé chạy quá nhanh hay khung cảnh vừa nãy quá hỗn loạn, cameraman của bé còn không theo kịp!

Trong rừng, trời tối om om, khắp nơi đều là những tán cây cao lớn, Miên Miên nhỏ bé, không kiềm chế nổi nỗi sợ.

Nhưng bé rất thông minh, ôm lấy đôi tay mập mạp của mình, tự an ủi: "Không sợ, không sợ, mình đang quay chương trình thôi, những chú kỳ lạ kia không phải người xấu, chỉ là diễn viên tổ sản xuất mời về thôi, Miên Miên không sợ, phải đi tìm kho báu đã."

Miên Miên thử tìm cameraman nhưng không thấy nhưng nhanh chóng tìm ra một căn nhà nhỏ.

Thấy trong nhà có camera, bé con thông minh vỗ tay: "Tìm được rồi! Có máy quay, chắc chắn trong đây có kho báu!"

Bé con chổng mông lục tung căn phòng, cuối cùng tìm ra một hộp gỗ xinh đẹp có dán tên bé.

Các fan mẹ trên mạng điên cuồng hít hà ——

[Vận may của con gái không tệ, con bé tìm ra rồi!]

[Một mình con bé tìm thấy nó thì đây là kho báu của con bé, đúng là bảo bối may mắn.]

[Xin vía may mắn từ Miên Miên nhé ~]

Miên Miên bưng hộp gỗ, hài lòng ôm vào ngực, chuẩn bị đi ra ngoài.

Đi đến cửa, bé phát hiện cửa ra vào đã đóng từ lúc nào.

Miên Miên đưa tay đẩy nhưng không ra.

Bé con dùng hết sức lực để đẩy nhưng vẫn không mở được cửa.

Trời càng ngày càng tối, sau khi đóng cửa, ánh sáng trong phòng trở nên yếu ớt.

Hình ảnh trên màn hình chuyển cảnh đến nơi các bạn nhỏ đang lang thang.

Vì Miên Miên lạc mất chú cameraman nên chỉ có thể đợi một mình lẻ loi trong phòng.

Căn nhà này rất nhỏ, mới đầu vì tối nên Miên Miên hơi sợ.

Sắc trời trở nên tối hơn, ngay cả ánh sáng lờ mờ cũng dần biến mất.

Đột nhiên Miên Miên cảm thấy không ổn, cô bé giơ tay ôm ngực, hít thở hổn hển.

"Mẹ ơi, ba ơi, …"

"Anh hai …"

Sức khỏe của đứa nhỏ bốn tuổi rất tốt, không bị bệnh, đến bây giờ cô bé chưa từng trải qua cảm giác mất hết sức lực như thế này.

Miên Miên hô hấp càng ngày càng khó khăn, thậm chí giống như thở không ra hơi, hai chân mềm nhũn, cô bé ngã ngồi xuống đất, hai tay vỗ ngực theo bản năng.

"Anh Thanh Hành, mau đến cứu em…"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên nhíu chặt, giọng nói non nớt, yếu ớt thốt ra những lời kêu cứu cuối cùng.

Cô bé chậm rãi nhắm mắt, trong đầu hiện ra hình ảnh bé ngồi sau chiếc xe bị bảo mẫu khóa kín, hai tay vô lực vỗ lên cửa xe.

Dường như cảm giác tuyệt vọng lúc còn nhỏ đang lặp lại.

Trước mắt bé sắp chìm vào bóng tối sâu thẳm không đáy…

"Ầm —— " Một âm thanh cực lớn vang lên.

Cửa sắt đột nhiên nổ tung.

Khóa cửa bị hỏng vỡ thành nhiều mảnh.

Lục Thanh Hành lo lắng tột cùng chạy vào, bế Miên Miên lên.

Cậu bế Miên Miên chạy ra ngoài.

Miên Miên mơ hồ nhìn thấy nét mặt của cậu, "Anh Thanh Hành…"

Tổ chương trình đang lo lắng tìm kiếm Miên Miên.

Cuối cùng cũng tìm được, nhưng sắc mặt của Miên Miên tái nhợt, có gì đó không đúng lắm.

"Miên Miên, con thế nào rồi?"

"Trời ạ, sao mặt mũi trắng bệch thế này, gọi bác sĩ đến nhanh lên!!!"

Nhân viên trong đoàn loạn cào cào.

Không đủ bình tĩnh bằng một đứa bé như Lục Thanh Hành.

Cậu bé ôm Miên Miên, cánh tay run rẩy, môi trắng bệch, nhưng vẫn bình tĩnh vững vàng nói: "Nước, lấy chút nước ấm đến đây."

Nhân viên bưng cốc nước đến, cậu bé cẩn thận đút cho Miên Miên.

Hơi thở của Miên Miên dần bình thường trở lại, không còn hổn hển hết hơi nữa.

Gò má khôi phục vẻ hồng hào, trán đổ đầy mồ hôi: "Anh Thanh Hành, có chuyện gì xảy ra với em vậy?"

Bé con hoang mang, không hiểu chuyện vừa rồi là như thế nào.

Mặc dù cửa đóng, không mở được nhưng vẫn có lưu thông không khí, không thể ngạt thở.

Bác sĩ nhanh chóng đến kiểm tra cho Miên Miên, việc quay hình ở đây kết thúc.

Nữ bác sĩ nhẹ nhàng lắng nghe nhịp tim của Miên Miên, thậm chí còn vành mắt để xem qua.

"Bây giờ có vẻ ổn rồi, Miên Miên cảm thấy thế nào?"

Miên Miên ngồi trên đùi Lục Thanh Hành, nhỏ giọng nói: "Hình như con khỏi rồi, vừa nãy đột nhiên Miên Miên không thở được, có phải Miên Miên mắc bệnh nặng không…"

Cô bé nói xong, sụt sịt khóc, sợ hãi ôm chặt Lục Thanh Hành.

Lục Thanh Hành đau lòng, vuốt lưng cho cô bé: "Không đâu, Miên

Miên đừng sợ, có thể em mắc hội chứng sợ không gian kín.”

Thật ra Lục Thanh Hành không biết Miên Miên như thế nào.

Chỉ là lúc tìm bé trong rừng, tim của cậu đột nhiên đập rộn lên.

Cậu luôn cảm thấy Miên Miên đang gặp nguy hiểm.

Thậm chí còn nghe thấy tiếng cầu cứu yếu ớt của Miên Miên.

Cuối cùng cậu nhắm mắt, đứng yên tại chỗ, sử dụng phép thuật lần thứ hai trong mười năm.

Cậu dịch chuyển đến nơi phát ra âm thanh của Miên Miên, phá khóa cửa bị hỏng bằng một lực mạnh hơn bình thường.

Cậu đọc rất nhiều sách, cộng thêm sự việc Miên Miên đã trải qua nên nhanh chóng nghĩ đến hội chứng sợ hãi không gian kín.

Bác sĩ cũng bất ngờ: “Hội chứng sợ không gian kín? Nếu thật như vậy, cần đưa bé đến bệnh viện kiểm tra lại một lần.”

Cameraman của bé rất áy náy: “Xin lỗi Miên Miên, vừa nãy chú lạc mất con, dọa chú chết khiếp rồi, con thật sự không sao chứ?”

Miên Miên lắc đầu: “Con không sao, không phải chú cố ý, do Miên Miên chạy nhanh quá, sau này chú phải cố gắng rèn luyện thân thể nhé.”

Cameraman của Miên Miên hơi mập, mấy hôm nay lượng công việc lớn, lúc ấy anh bị đám người Maori kia chặn lại, chạy không nổi bọn họ nên chậm hơn một lúc, chớp mắt một cái đã không thấy Miên Miên đâu.

Rừng rậm vòng vo, quanh quẩn, càng muốn tìm thì càng hoa mắt, anh vội vàng báo cáo với cấp trên.

Khu rừng này đã được đảm bảo an ninh từ trước, theo lý mà nói không tiềm ẩn nguy cơ mất an toàn, không ngờ khóa cửa lại bị hỏng.

Nhân viên trong đoàn rối rít thảo luận: "Miên Miên hoạt bát đáng yêu như vậy, gia đình hạnh phúc, sao lại mắc hội chứng sợ không gian kín được? Đây không phải bệnh do bóng ma tuổi thơ gây ra à?"

"Có thể lúc nhỏ cô bé ham chơi, tự nhốt mình trong tủ quần áo không chừng."

Nghe nói cơ thể Miên Miên có dấu hiệu bất thường, nhóm Lê Tương vội vàng chạy tới.

Nhưng rừng sâu rất rộng, mọi người chạy một quãng đường dài mới đến đây.

Lê Tương hoảng sợ, ôm Miên Miên vào lòng, suýt khóc.

Miên Miên đã bình phục hoàn toàn, cô bé nở nụ cười ngọt ngào, đôi tay giơ hộp gỗ đẹp đẽ lên: "Mẹ đừng lo, Miên Miên không sao, Miên Miên tìm được kho báu tặng mẹ rồi này!"

Lê Tương mở hộp gỗ ra, bên trong có một viên ngọc sáng bóng màu xanh đậm.

Đây là đá Opal đặc biệt chỉ có ở Úc.

Vành mắt Lê Tương đỏ ửng, bà ôm chặt Miên Miên, hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của con gái, xúc động không nói lên lời.

Sắc mặt Tần Sùng Lễ tối sầm, biểu cảm của Tần Mục Dã khó nhìn, có chút ý kiến với tổ sản xuất.

Nhưng sóng trực tiếp vẫn đang diễn ra, các bạn nhỏ rối rít hỏi han

quan tâm Miên Miên, không biết cô bé thế nào rồi.

Lúc mọi người chuẩn bị gọi cho bệnh viện địa phương để đưa Miên Miên đến kiểm tra.

Một nhân viên đột nhiên hô lên một tiếng: "Làm sao cánh cửa kia mở được?? Sao nó nát tươm thế?!"

Tất cả mọi người đều nhìn qua, ống kính lia theo.

Cửa phòng làm bằng sắt, mặc dù căn nhà rất nhỏ nhưng cửa còn nguyên, không quá cũ.

Giống như bị một con thú hoang tấn công, trên cửa thủng một cái lỗ rất to, ổ khóa vỡ thành nhiều mảnh.

Bạn Phó nhát gan hoảng sợ: "Chẳng lẽ trong rừng có thú dữ thật ạ?"

"Không thể, đây là vườn thú, một địa điểm du lịch, vào mùa cao điểm du lịch, du khách từ mọi nơi ùn ùn kéo đến, sao lại có thú hoang được…" Đạo diễn Thi choáng váng, cảm giác khủng hoảng tuổi trung niên kéo đến.

Dưới bình luận, một bên lo lắng cho Miên Miên, một bên suy đoán lung tung.

[Cánh cửa kia kỳ lạ quá, sao thế được nhỉ?]

[Tôi từng đến nông trại này rồi, làm gì có thú rừng, chỉ chăn nuôi mấy loại gia súc thôi.]

[Ôi, Miên Miên chịu khổ rồi, mẹ đau lòng quá.]

[Miên Miên thật dũng cảm, con là đứa trẻ dũng cảm nhất đoàn!]

[Miên Miên mắc hội chứng sợ không gian kín thật à? Khổ thân con bé.]

Lúc mọi người đang thắc mắc cái lỗ to khủng bố trên cửa.

Miên Miên lặng lẽ chọc chọc ngón tay vào tay Lục Thanh Hành, kiễng chân, nói thầm với cậu bé: "Anh Thanh Hành, anh cũng là thần tiên đúng không? Anh là thần gì? Nói nhỏ cho em biết được không, em là tiểu Đế Cơ tôn quý nhất chín cõi đấy."

Vẻ mặt của bé trai có phần bất lực.

Sau khi Miên Miên sống lại, cô bé trải qua cuộc sống bình thường hạnh phúc, không khác những đứa trẻ khác.

Lục Thanh Hành cũng hy vọng cô bé quen với lối sống dưới đây, mãi làm một cô bé đáng yêu hồn nhiên, từ từ tận hưởng cuộc sống.

Cho nên cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc tiết lộ thân phận của mình trước mặt Miên Miên.

Bởi vì cậu bé đã thành người phàm, không cần nhấn mạnh những chuyện ấy.

Sự thật bại lộ quá đột ngột, trong chốc lát cậu không biết phải mở lời như thế nào.

Miên Miên nổi hứng muốn tìm hiểu, cô bé rất tò mò.

Miên Miên ôm cánh tay của cậu, nũng nịu: "Anh Thanh Hành, anh không nói cho Miên Miên sao? Thế em đoán nhé! Anh xuống đây mà vẫn được sử dụng phép thuật giống chú Ti Mệnh, chắc không phải thần tiên hạ phàm chuyển kiếp giống em, cũng không phải quạ tinh xấu xa bị cách chức và đày xuống, nhưng ngoại trừ hai điều này, còn nguyên nhân gì để hạ phàm không ạ?"

Bé con vỗ hai tay vào đầu mình, suy nghĩ muốn rụng tóc.

Cô bé xuống trần gian lâu quá rồi à? Quên hết kiến thức về tiên giới rồi?

Nguyên nhân thứ ba để hạ phàm là gì?

Lục Thanh Hành nhìn đứa nhỏ sốt ruột, nắm tay bé, ngăn bé tiếp tục vỗ đầu.

"Miên Miên, không phải anh không muốn nói cho em mà là anh chưa biết phải nói thế nào."

Bé con ngây thơ nghiêng đầu hỏi: "Tại sao lại khó nói thế ạ?"

Dưới ánh mắt thăm dò của Miên Miên, đôi mắt to tròn đen láy nhìn chằm chằm Lục Thanh Hành.

Mặt cậu bé càng ngày càng đỏ.

"Anh… Anh có lẽ là vị hôn phu của em đấy?"

Chương 125: Sự thật về việc bé con cầm kịch bản nữ phụ xấu xa

Edit: Thư

Đôi mắt của cô bé bốn tuổi mở to, trông như con ngỗng ngơ ngác.

Vừa nãy bác sĩ vừa sờ trán kiểm tra cho cô bé nên phần tóc xung quanh hơi lộn xộn, không biết dựng thẳng từ lúc nào.

Nhúm tóc ngốc nghếch này kết hợp với kiểu tóc đặc trưng của Miên Miên, cộng thêm khuôn mặt trắng trẻo mềm mại… trông Miên Miên hệt như đứa trẻ chưa hiểu hết mọi chuyện.

Lục Thanh Hành là trẻ con, nhưng đã mười tuổi, cậu biết một đứa trẻ mười tuổi nói ra thân phận "vị hôn phu" này ít nhiều có hơi xấu hổ.

Nói gì Miên Miên mới là học sinh mầm non.

Cậu đỏ mặt, đứng hình vài giây, nói: "Chuyện này… Miên Miên, em có muốn uống nước không?"

Nhưng Lục Thanh Hành không thành công nói lái sang chuyện khác.

Miên Miên kéo tay cậu, "Hóa ra anh Thanh Hành là vị hôn phu của em à, em thật sự rất vui!"

Ở tiên giới, Miên Miên đã từng nghe người lớn nói cô bé có một vị hôn phu đính hôn từ lâu, là một chiến thần thời xa xưa.

Nhưng bé chưa từng gặp mặt, thậm chí nhiều thần tiên mấy ngàn tuổi bên cạnh bé cũng chưa gặp bao giờ.

Đối với một người gần tám trăm tuổi như cô bé, vị hôn phu chiến thần kia như một người sống trong truyền thuyết.

Lục Thanh Hành bối rối: "Miên Miên… em cũng biết mình có vị hôn phu sao?"

Miên Miên kề sát vào tai cậu bé, nói thầm: "Em biết chứ, mọi người đều nói vị hôn phu của em là chiến thần, là vị thần mạnh nhất kể từ khi thế giới hình thành."

Việc ngã ngựa bất ngờ khiến Lục Thanh Hành luống cuống nhưng thật may Miên Miên vui vẻ chấp nhận nó.

Bé trai luôn thông minh, hiếm khi để lộ biểu cảm khó xử: "Miên Miên… có phải em đồng ý nhanh quá rồi không, sao không thấy em bất ngờ chút nào vậy?"

Miên Miên che miệng cười trộm.

"Bởi vì anh Thanh Hành chính là anh Thanh Hành, dù anh có thuộc loại tiên nào thì dưới trần gian, anh vẫn là Lục Thanh Hành thôi."

Lục Thanh Hành xúc động, khuôn mặt đẹp trai càng ửng đỏ đáng ngờ.

Phía bên này, vợ chồng Lê Tương và Tần Sùng Lễ, cùng ông con trai mặn mòi từ da dẻ Tần Mục Dã của họ…

Đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và sốc tận óc.

Mặc dù ở đây nhiều người, ồn ào náo nhiệt.

Miên Miên và Lục Thanh Hành nói thầm với nhau.

Nhưng âm thanh của hai đứa trẻ không nhỏ đến nỗi mấy người không nghe thấy được.

Có thể bọn trẻ nghĩ nói mấy lời này không cần tránh người lớn trong nhà.

Cả ba người đều nghe rõ mồn một từ đầu đến cuối.

Tần Mục Dã quá kinh ngạc, mất khống chế biểu cảm.

What the hell?!!!

Chiến thần xa xưa?!!!

Là một thằng bé còn chưa kịp phát triển?????

Lê Tương và Tần Sùng Lễ nhìn hai đứa nhỏ một lúc lâu, tim đập thình thịch, tâm trạng lúc lên lúc xuống.

Tần Sùng Lễ xử lý và tiếp nhận thông tin nhanh hơn, trước đây khi tiếp xúc với Lục Thanh Hành, ông đã cảm nhận đứa trẻ này có nhiều điểm khác thường.

Mặc dù con trai trưởng Tần Hoài Dữ của ông cũng là một đứa có IQ rất cao nhưng… khác với Lục Thanh Hành.

Là một người ba có trách nhiệm, ông đã dành thời gian nghiên cứu các chỉ số khoa học cụ thể.

IQ của Hoài Dữ tầm từ 130 đến 140, thằng bé đã là một đứa thông minh xuất sắc, mới lớp mười đã giải được toán trung học cơ sở.

Còn Lục Thanh Hành… lúc nhỏ không bộc lộ quá rõ ràng, Tần Sùng Lễ còn tưởng cậu bé thần đồng của Lục gia này được tâng bốc cao

hơn một chút, thật ra trình độ cũng chỉ ngang ngửa Tần Hoài Dữ mà thôi.

Nhưng qua một năm thân hơn với người nhà Lục gia, ông càng tiếp xúc, hiểu biết càng sâu.

Mặc dù Lục Thanh Hành vẫn đang học THCS nhưng cậu bé này hoàn toàn có thể làm những đề tài ở bậc đại học, thậm chí còn là những dự án nghiên cứu phức tạp hơn nữa, cậu bé đã bắt tay vào làm và thành lập một phòng nghiên cứu riêng tại nhà mình từ sớm.

Dựa theo trình độ khoa học hiện tại, không cần kiểm tra cũng biết, chỉ số IQ của cậu bé phải hơn 180, thậm chí còn có thể đột phá lên 200.

Đây là đứa trẻ có xác suất tồn tại 1 trên 1 triệu người.

Nhưng, nếu chỉ có thể thì chưa phải trường hợp hi hữu nhất.

Bất ngờ hơn là, với một đứa trẻ sở hữu IQ cao như vậy, thông thường khi lớn lên, chỉ số EQ sẽ thấp hơn người thường.

Kỹ năng quản lý cảm xúc sẽ yếu.

Đây gọi là lắm tài nhiều tật.

Nhưng tính tình của Lục Thanh Hành luôn dịu dàng, theo kiểu phật hệ, trừ việc ít giao tiếp, cậu bé là một đứa trẻ có nhân cách tốt.

Tần Sùng Lễ vô cùng quý mến cậu bé nhờ đặc điểm này.

Hôm nay đột nhiên biết được sự thật.

Ông hoảng sợ là điều bình thường nhưng ông nhanh chóng chấp nhận.

Thảo nào, đây cũng là một vị thần, nghe còn là một vị thần cấp bậc cốt cán.

Mặc dù… thân phận vị hôn phu này khiến ông ba già này thấy hơi ê răng.

Nhưng… dường như chỉ người có thân phận như vậy mới xứng với con gái bảo bối của ông thôi.

*

Tần Mục Dã và Lê Tương không chấp nhận nhanh như vậy, vẫn còn hoảng hốt.

Làm cho đạo diễn tưởng cả nhà đang tức giận.

Ông vội vàng đi đến xin lỗi chân thành: "Thật xin lỗi, tôi không ngờ chuyện này sẽ xảy ra, cũng may Miên Miên không sao, tôi rất xin lỗi, thành thật xin lỗi."

Lê Tương ngây người nói: "Mọi người không cố ý, không sao đâu…"

Ngay cả Tần Mục Dã cuồng em gái, ngày thường tính nóng như lửa cũng hoảng hốt, không biết mình đang nói gì: "Không sao, không phải chỉ là khóa hỏng thôi sao, mọi người không biết nó hỏng, với cả chúng tôi cũng không biết con heo thối kia mắc hội chứng này, nếu không dù khóa có hỏng cũng không phát sinh tình huống này, nói chung chúng tôi cũng có một phần trách nhiệm …"

Đạo diễn Thi: "?"

Vị Tần đỉnh lưu nổi tiếng gắt gỏng biết suy nghĩ lý trí thế này từ bao giờ nhỉ?!

*****

Cả nhà nhanh chóng đưa Miên Miên đến bệnh viện địa phương để làm kiểm tra tổng thể.

Kết quả cuối cùng chỉ ra cô bé mắc hội chứng sợ không gian kín, loại bệnh này sẽ phát tác khi cô bé ở trong không gian nhỏ hẹp, tối tăm và đóng kín.

Bởi vì đây là lần đầu tiên phát bệnh nên cả nhà không biết, bao gồm cả Miên Miên.

Lê Tương cực kỳ đau lòng, ôm chặt Miên Miên, lau nước mắt.

Bà biết con gái mắc hội chứng này là do ký ức về lần chết ngạt trong ô tô.

Nhưng Miên Miên rất lạc quan, cô bé dựa vào thành giường bệnh, giơ tay lau nước mắt cho mẹ.

"Mẹ ơi, mẹ đừng buồn, chuyện nhỏ mà! Chỉ khi con đi vào căn phòng nhỏ hẹp tối đen con mới bị như vậy, sau này con sẽ không đi vào căn phòng như thế nữa là được!"

Vành mắt của Tần Mục Dã và Tần Sùng Lễ cũng ửng đỏ.

Tần Mục Dã nhéo bím tóc em gái, tùy tiện nói: "Đúng rồi, coi như lần này nhắc nhở cả nhà, cũng may bé heo không sao, càng phát hiện sớm càng tránh được nguy hiểm."

Tần Sùng Lễ nói: "Con nói không sai, cũng may lần này Thanh Hành cứu Miên Miên kịp lúc, nếu để lâu hơn nữa, Miên Miên có thể rơi vào tình trạng choáng váng do bị ngạt thở."

Tần Mục Dã: "Má, đúng là lần này phải ghi công cho thằng bé ấy."

Bác sĩ thấy cả nhà buồn bã, đau lòng.

Vì không biết gia đình đã trải qua những gì nên bác sĩ thấy hơi buồn cười, lên tiếng an ủi: "Thật ra cả nhà không cần quá lo lắng, sau khi các bạn nhỏ lớn lên, cộng thêm phương pháp tư vấn điều trị phù hợp, nếu cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, cảm giác an toàn sẽ dần được lấy lại, hội chứng này sẽ suy giảm thậm chí còn tự động biến mất."

Miên Miên gật đầu thật mạnh, quơ quơ cánh tay mập mạp, non nớt nói: "Đúng ạ, Miên Miên sẽ khỏe lên mỗi ngày."

Tâm trạng của cả nhà dịu đi đôi chút, đột nhiên mọi người nhớ đến Lục Thanh Hành.

Tần Mục Dã hỏi: "Ơ này? Lục Thanh Hành đâu rồi? Sao không đến bệnh viện à?"

Không đúng, với quan hệ giữa Miên Miên và thằng bé, chẳng phải nó lên lo sốt vó, ở bên con bé không rời chứ.

…

Sau khi kiểm tra toàn thân, xác nhận Miên Miên không gặp vấn đề gì.

Cả đoàn tiếp tục quay nốt 3 ngày cuối cùng.

Nhưng trong ba ngày này, không thấy Lục Thanh Hành xuất hiện nữa.

Các vị khách đặc biệt không rời đi, chỉ riêng Lục Thanh Hành biến mất.

Tần Mục Dã cảm thấy kỳ lạ, chạy đi hỏi Lục Kha Thừa.

Lục Kha Thừa nói: "Thanh Hành đột nhiên nhớ ra có chuyện chưa giải quyết nên về Yến Kinh trước rồi."

Tần Mục Dã: "??? Một thằng bé mới mười tuổi thì cần giải quyết chuyện gì cơ chứ?"

Lục Kha Thừa không chắc: "Ai biết được, chắc lại mấy cái nghiên cứu khoa học đấy?"

Tần Mục Dã: "…"

Mọi người đều đoán cậu bé thần đồng bất chợt gặp cảm hứng học hành nên vội vàng quay về Yến Kinh để làm thí nghiệm.

Với cả mặc dù Lục Thanh Hành còn nhỏ nhưng cậu bé có chính kiến riêng, suy nghĩ độc lập nên mọi người không bận tâm nhiều.

…

Tại Yến Kinh, mới đầu ba mẹ Lục gia không quá nghi ngờ.

Chỉ nghĩ con trai mình lại bộc phát chứng sợ xã hội, không muốn tiếp tục quay chương trình nữa nên viện cớ quay về.

Không ngờ, con trai vừa bay về đến nhà đã lên cơn sốt ngay trong đêm.

Cơn sốt cao kéo dài không thuyên giảm khiến bà Lục sợ hãi, đưa con nhập viện ngay trong đêm.

Mấy hôm sau, Lục Thanh Hành sốt cao liên tục, uống rất nhiều thuốc kháng sinh và truyền nước biển nhưng không chuyển biến tốt.

Ngay cả bác sĩ cũng thấy lo lắng, nghe cậu bé mới trở về từ nước ngoài: "Không biết có phải lây vi rút gì từ nước ngoài không?"

Ba mẹ họ Lục hoảng sợ.

Lục Thanh Hành chống cơ thể yếu ớt lên, chậm rãi nói: "Con không

sao, ba mẹ đừng quá lo lắng, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là sẽ tốt lên.”

Ba mẹ Lục nhìn nhau, hai người đều theo dõi sóng trực tiếp, ngay khi Lục Thanh Hành xuất hiện trước máy quay, hai người đã xem qua.

Thanh Hành không phải làm chuyện gì vất vả, ngay cả việc cho lợn ăn cũng được anh cả gánh vác.

Sao lại bị bệnh nặng như vậy?

Mẹ Lục càng nghĩ càng thấy sai sai, gần đây nhiều người trên mạng bàn luận về vụ cửa sắt bị phá hủy.

Mọi người đều đoán trong rừng có thú dữ nhưng nếu thế thật, tại sao Miên Miên không bị thương?

Nếu như không phải thú dữ, nhìn cửa sắt bị phá tan tành thế kia, chắc chắn ai đó phải có sức mạnh phi thường.

Thậm chí nhiều tài khoản công khai theo chủ nghĩa duy tâm siêu hình còn bắt đầu thảo luận hiện tượng tâm linh, chuyện lạ có thật.

Ban đầu, ba mẹ Lục lo lắng vì nghĩ lúc ấy Thanh Hành và Miên Miên ở cùng nhau, nếu có thú dữ thật, chẳng phải tình thế nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc à?

Nhưng dù sao con là con ruột, mẹ Lục dần có suy đoán bạo dạn hơn.

Tối hôm đó, Lục Thanh Hành giảm sốt nhưng nhiệt độ vẫn cao hơn bình thường, cậu bé cố gắng ăn một bát cháo, mẹ Lục đang gọt táo cho cậu.

Mẹ Lục đột nhiên hỏi một câu: “Thanh Hành, có phải con còn bí mật

nào chưa nói với mẹ không?”

Bé trai ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng, sâu hun hút nhìn mẹ.

Sau đó, cậu bé gọi ba Lục đến, kể một câu chuyện tượng trưng rất dài.

Từ nhỏ Lục Thành Hành đã biết mình khác với các bạn bình thường khác, mọi người đều gọi cậu là thần đồng, cậu bé cho nó là khoảng cách trí thông minh.

Thiên tài rất cô đơn, khả năng cao không giỏi giao tiếp, Lục Thanh Hành không có bạn, cậu bé không ghét người khác, cũng không xem thường mọi người.

Nhưng dường như trời sinh cậu bé xa cách với những người xung quanh như thể họ không phải đồng loại của cậu.

Cậu biết mình đặc biệt, cũng bình tĩnh đón nhận việc này.

Cậu bé nghiên cứu trước cuộc đời của một số thiên tài để chuẩn bị sẵn sàng cho tương lai của mình.

Nhưng ngay khi cậu bé nghĩ mình sẽ làm thiên tài đơn độc cả một đời.

Cậu đột nhiên gặp một bé gái đáng yêu nõn nà.

Đây chính là lần đầu tiên Lục Linh dẫn Miên Miên đến chơi nhà.

Lúc ấy cậu không có cảm giác gì, chỉ thấy khí chất trên người cô bé kia có phần quen thuộc với mình.

Qua một khoảng thời gian, một ngày nọ, cậu bé xem đoạn phát sóng chương trình thực tế có Miên Miên và anh hai.

Đêm đó, cậu bé có một giấc mơ rất dài.

Cậu nhớ lại tất cả.

Hóa ra, mấy trăm nghìn năm trước, cậu bé đã từng là một hòn đá.

Đương nhiên không phải hòn đá bình thường, cậu là một hòn đá thiêng của tiên giới.

Có một cô tiên nhỏ xinh đẹp ngày nào cũng đến ngồi trên người cậu và kể chuyện cười cho cậu nghe.

Rõ ràng không nhận được bất kỳ hồi âm nào nhưng cô tiên nhỏ đó vẫn coi hòn đá là bạn thân.

Ngày qua ngày, mười nghìn năm trôi qua.

Cô tiên ngày nào trở thành một nữ thần xinh đẹp.

Tảng đá biến hình.

Cậu không còn là hòn đá thiêng vô cảm nữa mà biến thành một chiến thần với sức mạnh vô địch.

Về sau cậu mới biết, hóa ra mình có thể biến hình là nhờ cô tiên nhỏ ngày ngày biến cậu thành chiếc ghế, làm bạn cùng cậu, nói chuyện với cậu không phải một cô tiên bình thường mà là chuyển kiếp của Thần Sáng Thế.

Cô gái ấy là người dịu dàng và tốt bụng nhất thế giới này.

Trong thời xa xưa, vị Thần Sáng Thế này cai trị thế giới, thiết lập mọi trật tự trên thế gian.

Cậu cũng vậy, đồng hành như một người bạn, một người yêu, đời đời bảo vệ bên cạnh cô gái.

Đến đời này.

Bởi vì một số tai nạn nhỏ nên Miên Miên mới 800 tuổi đã phải hạ phàm chuyển kiếp.

Đời này, Miên Miên phải thừa kế ngôi báu, sau khi thăng thiên sẽ đảm nhiệm vị trí nữ đế.

Muốn cai trị thế giới, cần phải có sức mạnh của Thần Sáng Thế.

Vì vậy nhiệm vụ chuyển kiếp lần này của Miên Miên ngập tràn khó khăn.

Kịch bản cô gái ấy đảm đương hội tụ tà niệm, tham dục, tàn sát, ghen tị, hận thù,… trở thành nữ phụ độc ác nhất.

Đối với một vị thần Sáng Thế trưởng thành, không khó để vượt qua kiếp nạn này.

Nhưng lúc này Miên Miên mới 800 tuổi, vẫn là đứa bé vô cùng yếu ớt.

Vì vậy, cậu cầu xin ý trời, hứng chịu 9000 tia sét, bất chấp hạ phàm.

Cậu đầu thai xuống trần gian trước thời hạn vì muốn giúp đỡ Miên Miên vượt qua kiếp này.

Nhưng 9000 tia sét đã phá hủy linh hồn của cậu, phong ấn toàn bộ phép thuật, cả trí nhớ cũng bị xoá sạch.

Cậu đầu thai mười năm, không nhớ thân phận của mình.

Đến khi gặp và biết Miên Miên, ký ức của cậu mới trỗi dậy, dần hồi phục phép thuật và linh lực.

Cậu biết mình có phép thuật nhưng chưa bao giờ sử dụng nó.

Thần tiên có quy định của thần tiên, nếu tùy tiện sử dụng phép thuật dưới hạ giới sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Lần đầu tiên cậu sử dụng năng lực của mình trước con người là khi nhốt Lê Huyên trong xe, dùng phương pháp ăn miếng trả miếng để bà ta cảm nhận những gì Miên Miên đã chịu đựng.

Sau lần đó, cậu bị cảm nhưng không quá nghiêm trọng.

Bởi vì cậu nhốt Lê Huyên trong kín đáo, không bị người đi đường nhìn thấy, tuy Lê Huyên nói oang oang với cảnh sát nhưng cảnh sát chỉ nghĩ thần kinh của bà ta có vấn đề.

Điều này không tạo nên ảnh hưởng lan rộng nên hình phạt còn nhỏ.

Còn lần này, cậu bé quá hoảng hốt.

Dám phá vỡ cửa sắt dưới ánh mắt của rất nhiều con người.

Không chỉ hơn một trăm nhân viên tại hiện trường nhìn thấy, mà hàng trăm triệu người xem trên mạng cũng thấy, siêu năng lực đặc biệt này sẽ gây ra rối loạn xã hội.

Vì vậy Lục Thanh Hành biết cậu phải đối mặt với hình phạt rất nghiêm trọng.

Cậu không đoán được hình phạt là gì, sợ dọa Miên Miên nên tận dụng thời gian trước khi chịu phạt, nhanh chóng bay về Yến Kinh, thậm chí còn không tạm biệt Miên Miên.

…

Câu chuyện rất dài, chứa đựng lượng thông tin cực lớn.

Ba Lục và mẹ Lục bị sốc một lúc lâu.

Không thể bình tĩnh nổi.

Dù vậy, đằng nào con cũng là con ruột, nghĩ đến sự chăm sóc đặc biệt mà Lục Thanh Hành dành cho Miên Miên trong một khoảng thời gian dài…

Hình như mọi thứ không khó hiểu lắm?

Ba Lục nói: "Mặc dù ba bị dọa sợ nhưng ba rất vui vì Thanh Hành sẵn sàng nói thật với ba mẹ."

Ba Lục hài lòng tiếp nhận thông tin.

Đôi mắt của mẹ Nguyễn Tĩnh Nhàn lại ửng đỏ.

Lục Thanh Hành nhìn mẹ, khẽ hỏi: "Mẹ sẽ cảm thấy… có chút không công bằng đúng không ạ? Con sống lại làm con trai của mẹ nhưng lại vì bảo vệ Miên Miên mà."

Lục Thanh Hành biết, trong số các thành viên, mẹ là người quan tâm cậu nhiều nhất.

Mẹ luôn cảm thấy cậu là một đứa trẻ đặc biệt, chính vì cậu quá đặc biệt nên mẹ sợ số cậu vất vả, luôn cẩn thận chăm sóc và tôn trọng tính cách của cậu.

Mẹ rất yêu cậu.

Cậu bé nhìn mắt mẹ đỏ lên, không biết liệu mẹ có đau khổ hay không.

Nhưng Nguyễn Tĩnh Nhàn lắc đầu, ôm con trai vào lòng: "Đương nhiên không rồi, mẹ chỉ hơi sợ thôi. Thanh Hành, dù con là ai đi nữa, đời này con là con trai của ba mẹ, là bảo bối của mẹ. Mẹ thực

sự cảm ơn Miên Miên, nếu không có Miên Miên… có lẽ ba mẹ sẽ không có con làm con của ba mẹ, mẹ cũng rất thích Miên Miên, mẹ hy vọng hai đứa sẽ bình an vượt qua cả đời này."

Lục Thanh Hành hỏi: "Vậy sao mẹ khóc?"

Nguyễn Tĩnh Nhàn không biết đã rơi nước mắt từ bao giờ.

Bà dở khóc dở cười xoa đầu con trai: "Đứa bé ngốc, là mẹ thương con. Mặc dù con là thần tiên lợi hại, ba mẹ không hiểu những thứ này nhưng nếu sử dụng phép thuật phải nhận hình phạt, sau này con hãy cố gắng… không dùng nó nữa được không?"

Lục Thanh Hành gật đầu: "Dạ được, con đồng ý với mẹ, cho dù không dùng đến phép thuật, con vẫn có thể bảo vệ Miên Miên."

Nguyễn Tĩnh Nhàn ôm chặt cậu bé: "Mẹ sẽ giúp Thanh Hành bảo vệ Miên Miên, từ nay về sau, nhà mình và Tần gia là người một nhà."

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Tĩnh Nhàn biết được những chuyện Miên Miên sẽ trải qua, không ngờ đứa bé mềm mại đáng yêu như vậy… lại phải chịu đựng những thứ quá đáng sợ.

Nguyễn Tĩnh Nhàn cực kỳ đau lòng, sau này bà sẽ đối xử với Miên Miên tốt hơn một chút.

Hơn nữa, cuối cùng Thanh Hành đã không còn cô đơn một mình.

Thằng bé đã tìm được một người đồng hành trên cuộc đời này.

*****

Cuộc thảo luận của cư dân mạng mãi không đi đến kết luận, dần trôi vào quên lãng.

Sức khỏe của Lục Thanh Hành cải thiện tốt nên xuất viện.

Sau sự việc này, mối quan hệ giữa Tần gia và Lục gia càng trở nên thân thiết không thể tách rời.

Hai gia đình đều ngạc nhiên, hoảng sợ nhưng sau khi hiểu ra lại cảm thấy… cái duyên số lạ thường này thực sự là một loại may mắn đáng trân trọng.

Tần Mục Dã vốn nhìn Lục Thanh Hành không vừa mắt.

Sau khi cậu biết thân phận thật sự của thằng bé.

Nghe kể lúc đầu thằng bé bơ vơ không nhà không cửa, được con heo thối nhà mình lải nhải bên tai mười nghìn năm nên hóa thành hình người rồi trở thành chiến thần thời xa xưa.

Miên Miên thậm chí còn tái sinh từ Thần Sáng Thế xa xưa hơn nữa…

Con mẹ nó???

Tần Mục Dã nhận xét khách quan: "Thế giới thần tiên của mấy đứa loạn hết cả lên làm anh đau cả não, cuối cùng chẳng biết đứa nào trâu già gặm cỏ non nữa!"

Nghe cậu phàn nàn, Miên Miên đang ngồi trên ghế sô pha, tu bình.

Cô bé ôm bình sữa, đung đưa chân theo thói quen, Lục Thanh Hành ngồi bên cạnh bé đọc sách.

Hai đứa nhóc một lớn một nhỏ đều trông rất ngây thơ hồn nhiên!

Tần Mục Dã đỡ trán: "Thôi bỏ đi, trẫm mệt rồi! Ông anh người phàm đẹp trai như trẫm không thể hiểu được chuyện thần tiên của mấy người."

Chương 126: Bé con cũng cặp lên tiểu học rồi. [HOÀN CHÍNH VĂN]

Edit: Thư

Hai tháng sau.

Lê Tương hoàn thành công việc một cách tốt đẹp, quay trở lại kỳ nghỉ dài hạn.

Nhiều kịch bản được gửi đến nhưng đều bị từ chối, bà muốn ở nhà chơi cùng Miên Miên.

Một ngày trước khi nghỉ hè, dưới sự theo kèm sát sao của thầy giáo Lục, thành tích thi cuối kỳ của Tần Tiêu Nhiên tiến bộ vượt bậc, điểm môn nào cũng vượt qua 70%, thậm chí môn học giỏi nhất còn được hơn 80 điểm.

Cả nhà Tần gia rất hài lòng nhưng Lục Thanh Hành vẫn thấy chưa đủ, cần cải thiện thêm.

Tần Tiêu Nhiên sợ hãi, lén liên lạc với huấn luyện viên để xin nhập đội sớm.

Nhập đội sớm mới có thể thoát khỏi móng vuốt của Lục Thanh Hành sớm.

Miên Miên rất vui, trong hai ngày công bố kết quả thi, cô bé đã thổi phồng Tần Tiêu Nhiên lên chín tầng mây.

Trong bữa ăn, bé còn gắp cho Tần Tiêu Nhiên một cái đùi gà lớn, ngọt ngào nói: "Anh Tiêu Nhiên giỏi quá, anh ăn nhiều thịt vào nhé ~"

Lúc lắp Lego còn chêm thêm một câu: "Anh Tiêu Nhiên thông minh thế, tiến bộ rất nhanh, không hổ là anh trai của Miên Miên!"

Buổi tối, Tần Mục Dã nhìn thằng ba ôm em gái trong lòng, con bé ngồi trên đùi nó.

Nó đang nắm tay dạy em gái chơi game.

Miên Miên tâng bốc không ngừng: "Anh Tiêu Nhiên giỏi quá, cú nhảy qua tháp vừa rồi để giết địch siêu tuyệt vời."

Bị lây nhiễm từ Tần Tiêu Nhiên, Miên Miên càng hiểu hơn về game, thậm chí còn biết cả nhảy tháp và giết lính.

Chưa bao giờ được em gái khen lấy khen để như vậy, Tần Mục Dã hơi giận.

Cậu nói giọng chua loét: "Này, không lo học hả? Sao hôm nay Lục Thanh Hành không đến dạy cho em à?"

Tần Tiêu Nhiên cầm tay em gái, dạy cô bé chơi Thái Văn Cơ.

Cậu không ngẩng đầu, thuận miệng trả lời: "Nghỉ hè rồi, học hành gì nữa."

Tần Mục Dã không thể cãi lại.

Học sinh cấp hai nào chẳng thế, nghỉ hè là thiên đường.

Cậu ngồi trên ghế sô pha một lúc lâu nhưng con bé heo thối này chẳng thèm nhìn sang một cái.

Tần Mục Dã càng nghĩ càng khó chịu, cố ý gọi điện thoại cho người đại diện trước mặt hai người.

"Uông Xuyên, em xem qua kịch bản kia rồi, cũng được, anh trả lời đạo diễn Nathaniel Kinglake là em sẽ suy nghĩ thêm về việc đó."

Đầu kia truyền đến giọng nói bó tay của Uông Xuyên: "Suy nghĩ cái gì? Chúng ta nhận kịch bản này lâu rồi? Còn bày đặt suy nghĩ cái gì?"

Tần Mục Dã không care bên kia nói gì, dù sao cậu chỉ dùng Uông Xuyên như công cụ trợ diễn mà thôi.

Tần Mục Dã ngả ngớn trên ghế sô pha, lười biếng nói: "Đúng, ừ, anh cứ bảo do lịch trình dày quá không sắp xếp kịp, trả lời khách khí một chút là được."

Uông Xuyên: "??????"

Tần Mục Dã vừa đóng kịch, vừa quan sát phản ứng của Tần Tiêu Nhiên và Miên Miên phía đối diện.

Nhưng cậu nói một lúc lâu, hai người không hề phản ứng gì như kiểu không nghe thấy.

Tần Mục Dã nhanh chóng tắt điện thoại, không nén nổi tức giận: "Không hiểu sao luôn á? Sao không quan tâm đến anh tí nào vậy? Không nghe thấy anh chuẩn bị đóng phim hả?!"

Đúng lúc hết một ván cày rank, Miên Miên ngẩng đầu lên: "Anh hai định đóng phim ạ, lúc nào anh vào đoàn phim, cuối cùng anh cũng định cố gắng làm việc rồi ạ?"

Tần Tiêu Nhiên: "Anh hai…. anh được mời đóng phim thật à?"

Tần Mục Dã bị đâm mạnh một đao: "Không nghe thấy à, là đạo diễn

Nathaniel Kinglake đấy!!!”

Nhìn khuôn mặt của em gái và em trai đầy sự mông lung.

Tần Mục Dã trợn tròn mắt: “Hai đứa kém hiểu biết thế nhỉ, đây là đạo diễn Hollywood nổi tiếng đấy!”

Miên Miên không hiểu: “Hollywood là gì ạ, ăn có ngon không?”

Tần Tiêu Nhiên giật mình: “Thật không, để em Baidu.”

Sau khi tra xong, Tần Tiêu Nhiên hết hồn.

“Ông ấy là đạo diễn lớn chuyên dòng phim hài, phong cách phim hài đen đặc biệt nên nhận được nhiều sự yêu thích, một đạo diễn Hollywood tầm cỡ như vậy lại nhìn trúng anh cơ á?! Hình như có gì đó sai sai?!”

Cuối cùng Tần Mục Dã cũng nhận được phản ứng đáng tin từ thằng em, vẻ mặt kiêu ngạo, khoanh tay trước ngực.

“Sai cái đầu cậu ấy! Màn biểu hiện của anh mày trong chương trình đã vươn tầm quốc tế, người nào không biết anh đều bảo anh có tài năng làm diễn viên hài! Không phải anh bốc phét gì đâu, đạo diễn Nathaniel Kinglake trao đổi tiếp với Uông Xuyên là chỉ cần anh đây đồng ý diễn thì không cần thử vai, cứ hết hợp đồng là bay qua vào đoàn phim luôn!”

Tần Tiêu Nhiên nửa tin nửa ngờ.

Anh hai là thần tượng trong nước, đột nhiên vươn ra quốc tế? Còn là Hollywood?!

Ngược lại Miên Miên không quá bất ngờ, nắm bắt điểm chính: “Đạo diễn phim hài nổi tiếng, aa, anh hai chuyển hình tượng thành công rồi, đỉnh quá, vậy là trong một thời gian nữa anh hai sẽ không thất

nghiệp, vẫn có cơm ăn rồi.”

Bé con lao vù vù vào lòng cậu, tựa như cảm thấy rất vui và yên tâm khi thấy anh hai chuyển mình thành công.

Tần Mục Dã nâng mông em gái lên, bế cô bé trong lòng, xung quanh còn thoang thoảng mùi sữa.

Ngọt ngào đủ cả nhưng sao cậu không thể hiểu rốt cuộc con bé đang khen mình hay đang ám chỉ gì nhỉ???

*****

Sắp đến thời gian tờ Forbes công bố danh sách người giàu hàng năm.

Chuyện Tần Sùng Lễ bị khai trừ khỏi hội đồng quản trị của Tần thị bị đào lên, mọi người đều không quen người đàn ông đã ngồi vững trên ngai vàng mười mấy năm này phải xuống bậc.

Nhưng ngay lúc mọi người vừa thổn thức, vừa thấm thía, vừa muốn bỏ đá xuống giếng.

Một ngày, Tần Sùng Lễ đột ngột trở lại Tần thị với bộ vest may riêng màu đen đắt tiền, khí thế oai phong.

Ông bình tĩnh bước vào Tần thị, Tần Hoài Dữ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, đứng dưới nghênh đón cùng một đám cấp dưới.

Cảnh tượng chấn động vô cùng, lan truyền nhanh chóng khắp mấy chục tầng trong công ty, đến cả tai Tống Văn Thắng.

Mấy tháng nay ông ta luôn rất cẩn thận, đề phòng mọi lúc.

Chỉ sợ Tần Sùng Lễ vẫn còn tay trong.

Nhưng thấy Tần Sùng Lễ ngày ngày cọ nhiệt con gái đỉnh lưu để kiếm tiền, không thì quanh quẩn trong trang viên kiểu Âu cắt cỏ, trồng hoa.

Trông ông thật sự… đắm chìm trong cuộc sống sau khi về hưu.

Ngay lúc Tống Văn Thắng buông lỏng cảnh giác, chuông báo động đột nhiên vang lên, ông ta hoàn toàn không kịp ứng phó.

Dù hoảng loạn đến đâu, vẫn phải giữ lại thể diện cho mình.

Tống Văn Thắng lập tức tập hợp người của mình tại chỗ Tịch Châu.

Tịch Châu là cổ đông trẻ nhất và tiềm năng nhất của Tần thị, có sức ảnh hưởng lớn đến quyết định của hội đồng quản trị.

Dù Tần Sùng Lễ muốn làm gì, ông ta vẫn còn con bài Tịch Châu hỗ trợ nên không quá thê thảm.

Đến khi Tần Sùng Lễ bước vào phòng họp rộng lớn của hội đồng, từ từ ngồi xuống ghế của mình.

Nhịp tim của Tống Văn Thắng tăng nhanh, sờ tay vào túi theo bản năng, hối hận không mang theo thuốc trợ tim cấp tốc.

Mặc dù ông ta biết mình đã bị dáng vẻ bên ngoài của Tần Sùng Lễ lừa trong suốt mấy tháng qua!

Nhưng Tống Văn Thắng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, quái lạ hỏi: "Anh Tần chưa đến năm mươi mà đã mắc bệnh nhanh quên thế rồi à? Anh đã không còn là chủ tịch Tần nữa, vị trí này không phải chỗ anh nên ngồi."

Khuôn mặt Tần Sùng Lễ bình thản, cười khẽ, liếc nhìn một đám cổ đông xung quanh.

Những người đi theo Tống Văn Thắng đều run như cầy sấy, rõ ràng Tần Sùng Lễ chưa nói gì nhưng bọn họ cảm thấy sợ phát khiếp.

Chỉ còn một mình Tống Văn Thắng ra vẻ bất chấp nhưng không ai dám tiến lên bênh vực.

Ông không thể không quay sang Tịch Châu: "Chủ tịch Tịch, cậu nói gì đi chứ?"

Tích Châu cười một tiếng, nói đầy ý vị: "Tần thị là tập đoàn được gây dựng trăm năm, lấy đạo đức là triết lý kinh doanh, đương nhiên chỉ những người có đạo đức và uy tín cao mới có thể ngồi ở đó."

Mọi người xung quanh bỗng nhận ra có điểm gì không đúng.

Họ càng không dám lên tiếng.

Tần Sùng Lễ từ từ nói: "Lão Tống này, một con hồ ly như ông, tuổi càng lớn càng không kiên nhẫn nổi, đầu óc cũng đi xuống hết rồi."

Tịch Châu không ngờ ông Tần sẽ nói thẳng như vậy, bật cười chế giễu.

Trong đầu Tống Văn Thắng nổ ầm một tiếng, khuôn mặt biến sắc: "Cậu, Tịch Châu, cậu… là người của Tần Sùng Lễ?"

Tịch Châu không trả lời, đi đến trước máy tính, bật phản chiếu màn hình.

Cả phòng họp rầm rì, đột nhiên yên lặng một lúc rồi bùng nổ.

"Cái gì??? Chuyện gì thế này?"

"Đây có phải công ty nước ngoài mà giám đốc Tống thành lập không?"

“Đây không phải toàn là dự án của Tần thị à, hóa ra hai cha con Tống gia mấy người dám bòn rút tiền đút túi, rốt cuộc hai người này có rắp tâm gì?”

“Trời ơi! Hóa ra giám đốc Tống lại là người mưu mô xảo quyệt như vậy!”

Trong phòng họp có rất nhiều cổ đông, có nhóm ủng hộ Tống Văn Thắng, có hội trung thành đứng về phía Tần gia, cũng có bộ phận trung lập.

Nhưng đa số mọi người đều nghĩ Tống Văn Thắng đề xuất việc thay máu nội bộ là một hành động bất đắc dĩ.

Ngày xưa Tống Văn Thắng đi theo Tần Sùng Lễ, trở thành cánh tay phải đắc lực của ông. Theo đúng lời Tống Văn Thắng nói, ông ta không đành lòng đứng nhìn Tần thị đi vào chỗ chết, nên mới không thể không thu hồi quyền quyết định của chủ tịch Tần, có như thế mới có thể thực hiện cải cách toàn diện dưới sự lãnh đạo của Tịch Châu.

Sắc mặt Tống Văn Thắng âm trầm, tựa như muốn ngất đi: “Tất cả những điều này đều là vu khống và giả mạo, mọi người đừng nghe tin từ một phía!”

Tần Hoài Dữ nhếch môi: “Qua nhiều năm vậy rồi, chú Tống vẫn tự cho mình đủ cẩn thận nhưng mọi hành động đều chơi đùa trên pháp luật, còn cậu con trai thông minh của chú nữa, chú có biết cậu ta đã thực hiện một số giao dịch bất hợp pháp với số lợi nhuận lớn rồi rửa tiền tại các công ty nước ngoài này không?”

“Ôi trời! May là ông Tần đã điều tra hết chân tướng, nếu không sớm muộn gì Tần thị cũng bị hai cha con Tống gia này phá nát!”

“Chúng tôi bị giám đốc Tống che mắt, thật lòng cảm thấy có lỗi với chủ tịch Tần, hừ, cả bó tuổi rồi, đầu óc chẳng còn minh mẫn nữa,

đúng là… chúng tôi đáng chết.”

Nghe tiếng thở dài của đám cổ đông già này thật sự rất chân thành.

Lúc bỏ phiếu đề xuất cách chức chủ tịch, mọi người đều bỏ phiếu đồng ý vì nghĩ sau khi cải cách, Tần thị sẽ tốt lên, không ngờ nhận lại một cú lừa, suýt nữa đẩy sự nghiệp nửa đời của mình vào hố lửa.

Tịch Châu nói: “Các cổ đông xin hãy bình tĩnh, trước mắt cải cách trong tập đoàn đã thực hiện xong ⅓, tất cả hành động của tôi đều dưới sự chỉ đạo của chủ tịch Tần, đối diện với Tần thị vẫn là một tương lai xán lạn ở phía trước.”

…

Chưa đầy nửa tiếng, Tống Văn Thắng đã bị cán bộ phòng Điều tra Tội phạm Thương mại còng tay, đưa đi.

Lúc lên xe, ông ta chợt nhận ra công đức của mình tổn thương nghiêm trọng.

Công đức tích góp nửa đời tan biến đến mức gần như không còn.

Chỉ cần chứng cứ được xác minh, sợ rằng ông ta sẽ phải nhận án tù chung thân.

Vài ngày sau khi Tống Văn Thắng bị lột bỏ bộ mặt thật, không ít người ném đá xuống giếng, thậm chí còn tố cáo với các cơ quan nên càng nhiều chứng cứ phạm tội chống lại hai cha con Tống gia được tìm thấy.

Sau khi vào tù, công đức của hai người ngày càng cạn kiệt.

Cuối cùng tất cả công đức góp nhặt dưới phàm trần biến mất hoàn toàn.

Hai người mãi mãi không thể quay về trời làm tiên được nữa.

…

Tập đoàn Tần thị tiến hành cải cách bộ máy.

Tần Sùng Lễ đã sớm xác định những lão tướng cốt cán vẫn còn dùng được và những người vô dụng lầm đường lạc lối, chỉ đạo Tịch Châu khuyên can những cổ đông đó không cố chấp bám víu ở Tần thị nữa mà bán cổ phần đi.

Trong một tháng ngắn ngủi, Tần thị được đổi mới từ trên xuống dưới.

Tịch Châu xuất thân từ gia đình nghèo nhưng có trình độ học vấn không thấp, lối tư duy kinh doanh sắc bén và nhân phẩm tốt.

Cha mẹ của anh đều làm công nhân, hoàn cảnh gia đình khó khăn, anh có thể tốt nghiệp trường Kinh doanh Harvard là nhờ tài trợ toàn phần từ chủ tịch Tần. Đối với anh, chủ tịch Tần vừa là ân nhân, vừa là cha.

Trong số những đứa trẻ Tần Sùng Lễ tài trợ nhiều năm, ông chọn cậu bé này, đào tạo trở thành cánh tay đắc lực cho con trai trưởng Tần Hoài Dữ sau này thừa kế tập đoàn.

Nhìn thấy Tần Hoài Dữ và Tịch Châu phối hợp ngày càng ăn ý, từng bước đổi mới được tiến hành đều đặn tại Tần thị, giá cổ phiếu mở ra nhiều phiên tăng vọt.

Tần Sùng Lễ lựa chọn rút lui, giao lại tất cả quyền điều hành cho Hoài Dữ.

*****

Mùa thi năm nay, Tần Tiêu Nhiên chính thức trở thành tuyển thủ của

đội tuyển Esports quốc gia.

Số lượng fan của Miên Miên leo lên con số 70 triệu, trở thành đứa bé được yêu thích hàng đầu trong nước.

Danh sách người giàu của trang Forbes mới công bố, Tần Sùng Lễ vẫn đứng ở vị trí số một, trở thành người giàu nhất cả nước trong 11 năm liên tiếp.

Cư dân mạng sôi sục trên Weibo.

[Aaaaa, Tần gia mãi đỉnh!]

[Đọc xong quá trình đổi mới ở Tần thị, tôi mới thấy người đàn ông này giấu nghề đến mức nào!]

[Quá trâu bò, quá mạnh mẽ, aaaa]

[Trâu vãi, tôi biết ba của con gái tôi sẽ không dễ dàng bị cách chức thế đâu!]

[Giá cổ phiếu của Tần thị dạo này tăng vọt, chị em nào mạnh dạn múc luôn đi, tôi nắm bắt cơ hội kiếm tiền đây hahahaha.]

***

Sau khi tờ Forbes công bố danh sách, một trong những tờ báo kinh doanh lớn nhất trong nước đã mời gia đình họ Tần chụp ảnh trang bìa, rồi tiến hành phỏng vấn chủ tịch Tần một chút.

Tần Sùng Lễ hỏi qua ý kiến của cả nhà rồi đồng ý.

Trong năm nay, sự nghiệp của mỗi thành viên đều có sự phát triển rõ rệt.

Ba ngồi vững trên đỉnh cao, phim mới của mẹ sắp ra mắt, công việc

làm ăn của anh cả phất lên, anh hai sắp sang Hollywood đóng phim hài bom tấn, anh ba đạt được ước nguyện và tiến gần hơn với ước mơ của mình.

Ngay cả Miên Miên bé nhỏ… cũng đã lên lớp, sắp được nhận bằng tốt nghiệp trường mầm non.

Cả gia đình cũng thay đổi theo chiều hướng rất tích cực.

Ngoài ra, ảnh bìa của trang tạp chí này nổi tiếng với cách chụp đẹp và bắt mắt.

Coi như đây là một dịp chụp ảnh kỉ niệm cả gia đình.

…

Vì vậy hôm ấy, sáu thành viên cùng đến.

Tông màu tổng thể cho cách trang điểm và làm tóc là gam màu lạnh, phối hai màu đỏ, đen.

Ba và các anh trai đều mặc vest màu đen, thắt cà vạt đỏ.

Mẹ mặc một bộ váy màu đen quý phái, Miên Miên mặc một chiếc váy đỏ.

Cô bé không tết tóc hai bên, tự lựa chọn một kiểu đầu công chúa, đội vương miện kim cương màu hồng ba tặng, nhà tạo mẫu tóc còn uốn xoăn phần đuôi cho bé, trông đứa nhỏ đáng yêu như một con búp bê.

Kết quả là tạp chí còn chưa mở bán.

Trang chính thức của tạp chí đã đăng ảnh bìa này lên để truyền thông trước và nó nhanh chóng leo thang đứng đầu hot search.

Hot! # Ảnh gia đình của bé con #

Hot! # giá trị nhan sắc thần tiên của gia đình giàu nhất cả nước #

Hot! # Miên Miên ơi, thật ra chị là chị dâu thất lạc nhiều năm của em đấy #

…

…

Tháng 9 năm sau, đến mùa khai giảng.

Miên Miên mới năm tuổi rưỡi đã lên lớp tiểu học.

Hôm ấy, cô bé mặc bộ đồng phục đáng yêu, từ tối qua đã loay hoay không biết nên để kiểu tóc nào trong ngày đầu tiên đến trường.

Cuối cùng bé vẫn chọn kiểu tóc tết đặc trưng.

Tần Mục Dã tự tay làm tóc cho em gái, đến giờ cậu đã rất thành thạo.

Sau khi ăn sáng và sắp xếp mọi thứ, Miên Miên soi gương, khẽ nói: "Em là học sinh tiểu học rồi còn tết tóc thì có bị các bạn cười không ạ?"

Tần Mục Dã bật cười: "Này, bà cụ non, suy nghĩ gì mà nhiều thế."

Tần Tiêu Nhiên cũng nói: "Không đâu, em gái anh siêu đáng yêu, mọi người đều sẽ quý em."

Tần Hoài Dữ nhéo bím tóc của em gái: "Miên Miên tết tóc là dễ thương nhất đấy."

Tần Mục Dã bổ đao: "Thay vì lo việc các bạn cười thì em nên lo về

số lượng học sinh ở lớp một nhiều hơn ở mẫu giáo ấy, đến lúc đó sẽ có nhiều bạn bám lấy và muốn chơi cùng em, đến lúc đó một đứa Hải Vương nhà trẻ như em làm sao có thể chia đều nước cho các bạn chứ!"

Tần Tiêu Nhiên không nhịn được cười: "Anh hai toàn nói mấy lời linh tinh."

Tần Hoài Dữ cũng nói: "Miên Miên sẽ có thêm rất nhiều bạn mới, cả cô giáo mới nữa nhưng đừng có mà mang về nhà 7, 8 bạn trai cùng một lúc đấy nhé."

Nghe các anh trêu chọc, Miên Miên không để bụng.

Miên Miên xoa xoa bàn tay mũm mĩm, vẫn hơi lo lắng, rầu rĩ.

Trẻ con mà, đều mong mình lớn lên thật nhanh.

Với cả cô bé là sinh viên đại học chữ to nhỏ tuổi nhất trong lớp, bé lo các bạn sẽ nghĩ bé là trẻ con mầm non.

Lê Tương đóng gói đồ ăn nhẹ cho Miên Miên, Tần Sùng Lễ tự tay kiểm tra cặp sách của con gái một lần nữa.

Sau khi lên tiểu học, cặp sách tròn tròn của Miên Miên đổi thành chiếc cặp da cừu mềm mại to hơn một xíu, đi cùng bộ đồng phục kiểu Tây, trông rất đáng yêu.

Ngày đầu tiên đưa bé con nhỏ nhất nhà đi học, cả gia đình cùng đi.

Trước khi ra cửa, Ti Mệnh chụp cho bé một bức ảnh kỉ niệm.

Tần Mục Dã rơm rớm nước mắt: "Má, bé heo thối nhà mình chưa gì đã lớn hơn một chút rồi này, trở thành một bạn học sinh lớp một rồi!"

Sau khi đưa Miên Miên vào trường.

Tần Mục Dã xúc động đăng Weibo cùng tấm hình Ti Mệnh chụp Miên Miên mặc đồng phục và đeo cặp nhỏ.

[@ Tần Mục Dã: Ngày 01/09, trời xanh mây trắng, bé heo thối nhà tôi lên tiểu học rồi! @ Bé Miên Miên]

Bài đăng vừa lên, nhiều fan mẹ của Miên Miên cũng xúc động rơi nước mắt.

[Huhuhu, con gái lại lớn hơn một chút rồi!]

[Cặp sách cũng đổi sang cái to hơn, có nặng quá không con?]

[Miên Miên tết tóc vẫn như nguyên như thuở ban đầu, hít sâu một hơi cảm nhận Miên Miên, con bé đáng yêu quá má ơi]

[Chúc học sinh tiểu học Miên Miên ngày nào đến trường cũng là một ngày vui!]

[Con gái mẹ lớn chậm chậm thôi nhé, mẹ yêu con mãi mãi!!!]

[HOÀN CHÍNH VĂN]

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 126: Bé con cõng cặp lên tiểu học rồi. [HOÀN CHÍNH VĂN]**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh